

28 950

ΤΟΤ ΜΕΓΑΛΟΤ
Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Τ Σ
Α Π Α Ν Τ Α.

MAGNI
HIPPOCRATIS
OPERA OMNIA.

EDITIONEM CVRAVIT
D. CAROLVS GOTTLOB KÜHN
PROFESSOR PHYSIOLOGIAE ET PATHOLOGIAE IN
LITERARVM VNIVERSITATE LIPSIENSI PVBLICVS
ORDINARIVS ETC.

T O M V S III.

LIPSIAE
PROSTAT IN OFFICINA LIBRARIA CAR. CNOBLOCHII

1 8 2 7.

THE HISTORY OF THE
AMERICAN

LIBRARY
OF THE
AMERICAN

EDITION
OF THE
AMERICAN

28950

LIBRARY
OF THE
AMERICAN

CONTENTA TOMI III.

	Pag.
1. De his quae uterum non gerunt.	1
2. De videndi acie.	42
3. De officina medici.	48
4. De fracturis.	64
5. De articulis.	135
6. Vectiarius.	270
7. De ulceribus.	307
8. De fistulis.	329
9. De haemorrhoidibus.	340
10. De capitis vulneribus.	346
11. De foetus in utero mortui exectione.	376
12. De corporum refectione.	379

	Pag.
13. De morbis vulgaribus lib. I.	382
14. — — — — II.	444
15. — — — — III.	467
16. — — — — IV.	511
17. — — — — V.	545
18. — — — — VI.	583
19. — — — — VII.	631
20. Aphorismi.	706
21. Epistolae.	769
22. Sorani vita Hippocratis.	850
23. Index.	860

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΦΟΡΩΝ.

Ed. Chart. VII. [843.] Foes. I. 675. Ed. Lind. II. (615. 616.)

Περὶ μὲν τῶν γινομένων τῇσι γυναιξίν ἐφ' ἐκάστοισι τῶν παιδημάτων πρότερον εἴρηται. νυνὶ δὲ ἀποφανέω δι' ἃς αἰτίας ἄφοροι γυναῖκες τὸ πάμπαν, καὶ διότι οὐ τίκτουσι πρὶν ἰηθῶσι. φημὶ δὲ τοῦτο αἷτιον εἶναι. ἦν στραφῇ τὸ στόμα τῶν μητρῶν πάμπαν ἀπὸ τοῦ αἰδοίου, οὐ κνίσκουσιν. οὐ γὰρ δέχονται αἱ μήτραι τὴν γονὴν, ἀλλ' ἔξω αὐτίκα ἔρχεται. γίνεται δὲ τοῦτο καὶ ἦν ὀλίγον παραστραφῇ τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ἀπὸ τοῦ αἰδοίου παρὰ φύσιν καὶ ἦν μεμύκη τὸ στόμα τῶν μητρῶν πάμπαν, οὐδ' οὕτως

HIPPOCRATIS DE HIS QUAE VTERORVM NON GERVNT LIBER.

Ac de his quae mulieribus in singulis affectionibus contingunt, ante quidem dictum est, nunc autem quas ob causas mulieres prorsus sint steriles, aut quamobrem, nisi curentur, parere nequeant, mihi aperiendum. Hanc autem istius rei causam esse assero. Si uterorum os a pudendo penitus aversum fuerit, non concipiunt. Neque enim uteri genituram excipiunt, sed confestim foras pròdit. Quod etiam contingit, si os uterorum praeter naturam paulum perversum sit. Quod si profus conniveat uterorum os,

Ed. Chart. VII. [843. 844.] Foef. I. 675. Ed. Lind. II. (616.)
 δέχονται, οὐδ' ἦν ἄρμοι μεμύκη μᾶλλον ἢ δεῖ. δῆλον δὲ
 τούτων ἕκαστόν ἐστι τῶν εἰρημένων. [844] ἦν μὲν γὰρ ἀπε-
 στραμμένον ἢ πάμπαν ἢ μεμυκός, τὰ καταμήνια οὐκ ἔρχεται
 τὸ παράπαν, ἢ ἔρχεται βιαίως ξὺν ρούσῳ, ἢν βιάσῃται τὸ
 αἷμα τὰς μήτρας στραφῆναι κατ' ἥθεα. κἢν ἀποκαθαρθῇ
 ἡ γυνή, ἔστιν ὅτε αὐτῆς ἀποστρέφεται τὸ στόμα τῶν μητρῶν
 ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. ἦν δὲ ὀλίγον παρακεκλιμένον ἢ ἄρμοι με-
 μύκη, χωρεῖ μὲν τὰ καταμήνια, χωρεῖ δὲ βιαίως καὶ κατ'
 ὀλίγον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. ταῦτα δὲ πάντα δῆλα γίνεται,
 εἰ οὕτως ἔχει, ψηλαφώσῃ γυναικὶ, καὶ ἦν τούτων τι ἢ, με-
 λεδανθεῖσα ἡ γυνή φορὸς γίνεται ἔστι δὲ καὶ ὅτε αὐτομάτῃ.
 τούτων δὲ ἕκαστον διότι γίνεται, εἴρηται δὲ ἐν τοῖσι γυναι-
 κείοισι ρουσῆμασιν. ἦν δὲ λεῖται ἔωσιν αἱ μήτραι, γίνεται
 δὲ τοῦτο καὶ φύσει ἐνίησι, καὶ ἦν ἔλκεα ἐγγερόμενα μεγάλας
 οὐλὰς ἐγκαταλίπη, καὶ ἦν λεῖται ἔωσιν, οὐ λαμβάνει ἡ γυνή
 ἐν γαστρὶ. τὴν γὰρ γονὴν δέχονται μὲν αἱ μήτραι, ἦν μὴ τι
 αἷτιον ἄλλο ἢ, ξυλλαμβάνουσιν δὲ οὐ. ἀλλὰ τὸν σπῆρον
 ἔξω χαλῶσι. δῆλον δὲ μάλιστα ἐστὶ ψηλαφώσῃ, καὶ εἰρο-

neque sic uteri genituram excipiunt, ut neque si plus quam
 conveniat recenter conniveat. Quae commemorata singula
 patent. Etenim si prorsus aversum aut connivens fuerit,
 menses nullo modo vel non nisi violenter et cum morbo
 prodeunt, si coactus fuerit uterus a sanguine pro more
 converti. Ac etiam si mulier repurgata fuerit, interdum
 et uterorum os a pudendo avertitur. Quod si paulum de-
 clinet, aut derepente conniveat, menses quidem prodeunt,
 sed cum vi et paulatim per multos dies. Quae omnia
 ita se habere contrectanti mulieri manifesta sunt, et si quid
 ex his contigerit, cura adhibita mulier foecunda redditur,
 idque etiam quandoque sponte. Quae singula cur contin-
 gant, in morbis muliebribus dictum est. Si uteri lubrici
 fuerint, id autem quibusdam natura contingit, et si innata
 ulcera magnas cicatrices intus reliquerint, mulier utero non
 concipit. Genituram enim uteri quidem excipiunt, nisi
 alia quaedam causa sublit, non tamen concipiunt, sed se-
 men foras elabi sinunt. Hoc autem contrectanti manife-

Ed. Chart. VII. [844.] Foëf. I. 675. Ed. Lind. II. (616. 617.)
 μένη εἴ ποτε ἐν τῇσι μήτρησιν ἔλκεά οἱ ἐγένοντο. τὰ (617)
 δὲ καταμήνια ὑγιηρῶς μὲν ἐν τούτῳ τῷ νοσήματι χωρέει.
 ἀνίητος δὲ γίνεται ὥς ἐπὶ πλέον ἢ τοιαύτη. γίνεται δὲ καὶ
 τοῦτο αἴτιον τοῦ μὴ συλλαμβάνειν ἐν γαστρί. ἦν ἔλκος γέ-
 νηται ἐν τῇσι μήτρησιν ὑπὸ παθήματος τούτων τῶν εἰρημέ-
 των καὶ μὴ ταχὺ ὑγιανθῇ, ἀλλὰ μολυνθῇ. παραμένει γὰρ
 τὸ ἔλκος ἐπὶ πρὸς χρόνον, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν ὧτι ἐόν, καὶ
 ὅξει ποιηρὸν ἢ γυνή, καὶ ἔστιν ὅτε ἰχώρ ῥέει αὐτῇ ἐκ τοῦ
 αἰδοίου κάκοδος, καὶ μέχρις ἂν ἔχη τὸ ἔλκος, οὐ λαμβάνει
 ἐν γαστρί. οὐ γὰρ συλλαμβάνουσιν αἱ μήτραι τὴν γονήν.
 ταύτη τὰ καταμήνια χωρέει ὑγιηρῶς. ἐν ψηλαφήσει δὲ μάλι-
 στα γίνεται δῆλον καὶ ἐρωτήσῃ περὶ τῶν εἰρημένων. μελε-
 δανθεῖσα δὲ φορὸς γίνεται. ὀλίγαι δὲ ἐλπίδες εἰσίν. ἦν δὲ
 τῶν καταμηνίων ἐλλειφθέν τι ἐν τῇσι μήτρησιν ἔκρηξιν ἔχη,
 θερμανθέν δὲ καὶ αὐθις ψυχωθέν περὶ τὸ στόμα ἢ ὀλίγον
 ἐνδοτέρω, οὐδ' οὕτω λαμβάνει ἐν γαστρί. ἔργμα γὰρ τοῦτο
 ἐπικείμερον οὐ παρήσι τὴν γονήν ἵέναι ἔκου δεῖ. καὶ ἦν

stum est, et ei quae rogatur num aliquando in uteris ei
 ulcera innata fuerint. Menses vero hoc in morbo non
 aliter quidem ac sanis prodeunt, sed ut plurimum ejus-
 modi mulier incurabilis existit, eaque causa est cur utero
 non concipiat. Si ulcus ex aliqua harum commemorata-
 rum affectionum in uteris obortum fuerit, neque brevi sa-
 nescat, sed sordidum extiterit, longo enim tempore ulcus
 permanet, velut quod in aure existit et prave olet mulier,
 eique interdum ex pudendis sanies graveolens effluit, ne-
 que quamdiu ulcus detinuerit utero concipit, quod uteri
 genituram non retineant, huic menses non secus ac sanis
 prodeunt. Ex contactu autem et interrogatione maxime
 de praedictis constat. Cura tamen adhibita, etsi parva
 spes est, foecunda tamen evadit. Si vero ex mensibus
 aliquid in uteris relictum rptionem fecerit, quod circa os
 aut paulo interius calefactum fuerit, quod circa os aut
 paulo interius calefactum fuerit, rursusque perfrixerit ne-
 que sic utero concipit. Hoc enim incumbens impedit ne
 genitura quo opus est perveniat. Quod si per initia qui-

Ed. Chart. VII. [844, 845.] Foesl. I. 675, 676. Ed. Lind. II. (617, 618.)
 μὲν ἐν ἀρχῇ μελεδαίνηται, ὑγιαίνει καὶ φορὸς γίνεται. ἢ ἢν
 δὲ χρόνος ἐγγίνεται, ἀφορος μένει. δῆλον δὲ πάθλημα ψηλα-
 φήσει μάλιστα ἐστὶ, σκληρὸν γάρ τι ἐγγίνεται, καὶ ἢν χάνωσι
 μᾶλλον τοῦ καιροῦ αἱ μήτραι, οὐδὲ οὕτω κυύσκεται. οὐ γὰρ
 συλλαμβάνουσιν αἱ μήτραι τὴν γονὴν. δῆλον δὲ ἐστὶ καὶ
 τοῦτο ψηλαφήσει, καὶ τὰ καταμήνια ἔρχεται ἄλεια καὶ ἐπ'
 ὀλίγας ἡμέρας. γίνεται δὲ καὶ φύσει τὸ πάθλημα τοῦτο καὶ
 ὑπὸ νοσημάτων τῶν εἰρημένων. κἢν μὲν φύσει ἢ, ἀνίητος ἢ
 νοῦσος· ἢν δὲ μὴ, οὐχ ὑγιερὰ χωρεῖ τὰ (618) καταμήνια,
 οἷα τῆς γυναικὸς μὴ ὑγιερῆς ἐούσης, οὐδὲ οὕτω κυύσκεται.
 [845] οὐ γὰρ πηγνυται ὑπὸ τοῦ αἵματος ροσεροῦ ἐόντος,
 ἀλλὰ διουρέει τὴν γονὴν, τὸ αἷμα τὸ κατιὸν ἀπὸ τοῦ σώ-
 ματος ροσερὸν ἐόν. διουρηθεῖσα δὲ ἢ γονὴ ἐξέρχεται ἔξω
 τῷ χρόνῳ ἢ ὀλίγῳ ἢ πολλῷ ξὺν ἰχώρῳ. δῆλον δὲ ἐστὶ τῷ
 σώματι τῆς γυναικὸς καὶ τοῖσι καταμηνίοισι. χωρήσει γὰρ
 τὰ καταμήνια αὐτῇ, οἷα εἴηται, ἢν τε χολώδης ἢν τε φλε-
 γματώδης ἢν τε ὑδρωποειδὴς εἴη. ἐν τάχει δὲ μελεθανθεῖσα
 εὐφορος γίνεται. ἢν δὲ μὴ, οὐ. ἢν δὲ γυναικὶ μὴ χωρήῃ τὰ

dem curetur, convalescit et foecunda redditur. Si vero
 tempus accesserit, infoecunda manet. Ex contactu autem
 potissimum affectio patet. Durum enim quiddam innasci-
 tur. Et si plus aequo uteri dehiscant, neque sic concipit.
 Neque enim semen uteri retinent. Sed et hoc quoque ad
 contactum manifestum fiet, mensesque conferti et paucis
 diebus prodeunt. Haec affectio vero et natura et ex re-
 latis morbis contingit, et si quidem a natura fuerit, incu-
 rabilis est morbus; sin minus, menses minime sani prod-
 eunt, cum nimirum mulier sana non sit, neque sic conci-
 pit. Neque enim a sanguine morbofo conerescit, verum
 sanguis morbosus ex corpore delatus, genituram serosam
 reddit, quae serosa reddita tempore modico vel multo,
 una cum sanie foras egreditur. Id autem ex mulieris cor-
 pore et mensibus patet. Menses enim ei quales dicti sunt
 ferentur, sive bile, sive pituita, sive aqueo humore abun-
 darit. Brevi autem cura adhibita foecunditati restituitur,
 alioqui minime. Si vero mulieri menses penitus non

Ed. Chart. VII. [845.] Foesl. I. 676. Ed. Lind. II. (618, 619.)
καταμήνια πάμπαν ἢ ὑπὸ πάντων τῶν εἰρημένων, καὶ οὕτως
οὐ ξυλλαμβάνει. αἱ γὰρ φλέβες τοῦ αἵματος πλήρεις ἐοῦσαι
τὴν γονὴν οὐ δέχονται καὶ ἐν τῇσι μήτρῃσι αἷματος ἐρεῖναι
τι χοροῖου πᾶσα μηχανὴ ὅτι ἀποκωλύει τὴν γονὴν τρέφεσθαι.
ἦν δὲ ἐλάσσω τὰ καταμήνια χωρὲς τοῦ δέοντος, οὐδὲ οὕτω
κυῖσκειται. αἷτια δὲ ἐν τῇ προτέρῃ νοῦσοι προειρημένα. δῆλον
δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῇ ἐρωτήσῃ. κῆν μὲν φύσει ὀλίγα χωρὲς τὰ
καταμήνια, ἀρίητος γίνεται. ἦν δὲ ὑπὸ παθήματος τουτέων
τινὸς τῶν εἰρημένων, μελεδανθεῖσα ἐν τάχει φορὸς ἔσται.
καὶ ἦν πλείονα τοῦ δέοντος χωρὲς τῇ γυναικὶ τὰ καταμήνια,
οὐδ' οὕτως ἐν γαστρὶ λαμβάνει. αἱ γὰρ μήτραι κεκετωμένου
τοῦ αἵματος οὐ ξυλλαμβάνουσι τὴν γονὴν ὑπὸ ἀσθενείης.
ἂν δὲ ἄρα καὶ ξυλλάβωσιν, κατελθὼν τὸ αἷμα πολλὸν ἐξα-
πίνης ἐπὶ τὰς μήτρας τῆς γυναικὸς αποπνίγει τὴν γονὴν.
δῆλον δὲ καὶ τόδε τοῖσιν ἐπιμηνίσιςιν ὁκόσα πολλὰ χωρήσει,
καὶ ἦν μὲν φύσει ἡ γυνὴ πολλὰ χαλὰ τὰ καταμήνια, ἄφο-
ρος γίνεται. ἦν δὲ μὴ φύσει, (619) ἀλλ' ὑπὸ παθήματός
τινος τῶν εἰρημένων, μελεδανθεῖσα ἐν τάχει φορὸς ἔσται.

prodeant, aut propter ea omnia quae commemorata sunt,
ne sic quidem concipit. Neque enim venae sanguine re-
fertae genituram excipiunt, et in uteris aliquid inveterati
sanguinis inesse necesse est, quod genituram nutriri pro-
hibet. Quod si pauciores quam conveniat menses prodeunt,
neque sic concipit, propter causas in priore morbo com-
memoratas, quod et ex percontatione patet. Et si quidem
natura pauci menses prodeant, incurabilis existit. Si vero
ex aliqua commemoratarum affectionum, cura adhibita
brevis foecunda erit. Et si plures quam conveniat mulieri
menses prodeant, neque sic utero concipiet. Neque enim
uteri evacuato sanguine propter imbecillitatem genituram
apprehendunt, quod si sane etiam apprehendant, copiosus
sanguis ad mulieris uterum derepente delatus genituram
suffocat. Id autem etiam ex mensibus qui copiosi prod-
bunt manifestum est. Et si quidem natura copiosos men-
ses mulier demittit, infocunda redditur. At si non natura,
sed ab aliqua ex commemoratis affectionibus, cura adhi-

Ed. Chart. VII. [845. 846.] Foef. I. 676. Ed. Lind. II. (619.)
 καὶ ἦν τὸ στόμα τῶν μητρῶν ἐκπέση τοῦ αἰδοίου, οὐδὲ
 οὕτω λαμβάνει ἐν γαστρὶ. τὸ τε γὰρ στόμα σκληρὸν γίνεται
 καὶ οὐ δέχεται τὴν γοῆν καὶ οἰδέει, καὶ ταύτῃ ἄφορος γί-
 νεται τὸ πάμπαν. δῆλον δὲ τὸ πάθημα τοῦτο διότι γίγνε-
 ται. καὶ ἦν μὴ χωρὲς τὰ καταμήνια κατὰ τὸ προσῆκον, ἀλλὰ
 κάτω ὁρμῇ εἰς τὴν ἔδρην, οὐδὲ οὕτω λαμβάνει ἐν γαστρὶ.
 δῆλον γὰρ ὅτι τὸ στόμα τῶν μητρῶν ἐκτέτραπται ἀπὸ
 τοῦ αἰδοίου ἢ μέμυκε, καὶ ἦν μὲν κατὰ τὴν ἔδρην ἢ ἐστραμ-
 μένον τὸ στόμα ἢ μέμυκε, μελεδανθεῖσα φορὸς γίνεται.
 δῆλον δὲ ἐκάτερόν ἐστι τῇ ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει. ἦν γὰρ
 τὰ καταμήνια ἐκάστῳ ὥδε εἶη, ἢ νοῦσος ταύτῃσι δῆλον ὅτι
 αἰτία ἐστὶ. τοσαῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῇσι γυναιξίν ἐστι, δι'
 ἃ οὐ τίκτουσι πρὶν ἂν ἰηθῶσι, καὶ δι' ὅσα ἄφοροι γίνονται
 τὸ πάμπαν. ὥστε [846] θανατᾷζειν τὰς γυναῖκας οὐ χρή ὅτε
 εἰσὶ μὲν, οὐ τίκτουσι δὲ πολλάκις. πειρητήρια δι' ὧν δηλοῦ-
 ται ἡ γυνὴ εἰ κυήσῃ. γυναῖκα ἦν θέλῃς γινῶναι εἰ κύει, σι-
 κύνῃ ποιῆσαι, ἢ βούτυρον καὶ γάλα γυναικὸς κουροτρόφου

bita brevi foecunda erit. Et si uterorum os extra pudendum exciderit, neque sic utero concipit. Os enim durum efficitur, neque genituram excipit et intumescit, ideoque infoecunda prorsus redditur. Quam ob causam autem haec affectio contingat manifestum est. Et si menses minime ut convenit prodeant, sed deorsum ad sedem cum impetu ferantur, neque sic utero concipit. Os enim uterorum a pudendo aversum esse, aut connivere patet. Quod si utero in sedem obverso aut connivente cura adhibita fuerit, foecunda redditur. Utrumque vero ex percontatione et responsione manifestum fit. Si enim menses semper sic fuerint, his morbum in causa esse manifestum est. Atque istae ejusmodique causae in mulieribus sunt, ob quas, nisi curentur, non pariunt et ex quibus prorsus infoecundae redduntur, ut proinde mirari mulieres minime oporteat, si quaedam, non tamen saepe, pariant. Tentamenta quibus exploratur in muliere conceptus. Si nosse velis an mulier concepui sit idonea, butyrum et lac mulieris puerum la-

Ed. Chart. VII. [846.] Foesl. I. 676. 677. Ed. Lind. II. (619. 620.)
 δίδοναι πίνειν, καὶ ἣν ἐρεύγεται, κηῖσει· εἰ δὲ μὴ, οὐ. νέ-
 τωπον ὀλίγον προστίθεσθαι ἐν εἰρώ ἐτελίξασα, κᾶπειτα
 ἔωθεν σκέψασθαι ἣν ὄζη διὰ τοῦ στόματος τὸ ἐπιτεθεῖν.
 κᾶν μὲν ὄζη, κηῖσει· ἣν δὲ μὴ, οὐ. || ἕτερον πειρητήριοιον
 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ἦτινι ἂν γυναικὶ ἀπὸ τῶν προσθετῶν μὴ
 λίην ἰσχυρῶν ἐόντων, ἣν ὀδύναι ἐς τὰ ἄρθρα ἀφίκωνται,
 καὶ βρυ(620)γμὸς ἔχη, καὶ σκοτοδινηται καὶ χασμῆται, ἐλπίς
 αὐτῇ κυῖσαι μᾶλλον ἢ ἥτις τούτων μηδὲν πάσχει. ἄλλο.
 μάλυζαν σκοροῦδου περικαθήραντα τὴν κεφαλὴν ἀποκνίσαντα
 προσθεῖναι πρὸς τὴν ὑστέρην καὶ ὀρῇν τῇ ὑστεραίῃ, ἣν ὄζη
 διὰ στόματος. καὶ ἣν ὄζη, κηῖσει· ἣν δὲ μὴ, οὐ. ἣν θέλη
 γινῶναι ἢ γυνὴ εἰ κηῖσει, πινέτω ἄνησον τετριμμένον ἐν
 ὕδατι ὡς λειότατον καὶ εὐδέτω. καὶ ἣν μὲν κνησμὸς αὐτὴν
 λαμβάνη περὶ τὸν ὀμφαλόν, κηῖσει· ἣν δὲ μὴ, οὐ. κύουσιν
 γυναῖκα ἣν μὴ ἄλλο γινάσκης, ἐν τούτῳ γνώσεις. ὀρῶνται οἱ
 ὀφθαλμοὶ εἰλκυσμένοι καὶ κοιλότεροι καὶ τὰ λευκὰ τῶν
 ὀφθαλμῶν οὐκ ἔχει τὴν φύσιν τῆς λευκότητος, ἀλλὰ πελιώ-

clantis potui exhibeto, et si eructaverit, concipiet, sin mi-
 nus minime. Netopum modicum lana convolutum subter
 apponito, deinde mane spectato num ejus quod appositum
 fuit odor ad os pervenerit, quod si sic, concipiet; sin mi-
 nus, non. Aliud ad idem. Si cui mulieri ex subditiis
 non admodum vehementibus dolores ad articulos perve-
 nerint et dentium stridor, tenebricosa vertigo et oscitatio
 detinuerit, huic concipiendi major spes adest quam cui
 nihil horum contingit. Aliud. Allium caput unicum habens,
 capite depurgato et derafo in uterum subdito et post die
 spectato num odor ad os perveniat; quod si sic, concipiet;
 sin minus, minime. Si mulier nosse velit an conceptura
 sit, anisum ex aqua quam tenuissime tritum bibat et dor-
 miat, quod si quidem pruritus circa umbilicum eam cor-
 ripiat, concipiet; sin minus, minime. Praegnantem mulie-
 rem, si non aliter, ex hoc tamen cognosces, quod oculi
 contracti et magis cavi videntur, neque eorum candidum
 nativam habet albedinem, verum lividius cernitur. Quae

Ed. Chart. VII. [846.847.] Foef. I. 677. Ed. Lind. II. (620. 621.)
 τερα φαίνονται. ὀκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, ἐφῆλιν ἐπὶ τοῦ
 προσώπου ἴσχουσιν, καὶ ἀρχόμεναι συλλαμβάνειν μίσειναι γί-
 νονται καὶ κακόσιτοι, καὶ καρδιωγμοῦ μεσταί, καὶ πτυαλί-
 ζουσιν. μίλτον καὶ ἄνησον τρῖψαι ὥς λειότατα. εἴτα ἐν
 ὕδατι διεῖναι καὶ δοῦναι καὶ εἶσαι ὑπνῶσαι. καὶ ἦν μὲν
 στρόφος γίνηται οἱ περὶ τὸν ὀμφαλὸν, κύει· ἦν δὲ μὴ γίνη-
 ται, οὐ κύει. πάντων δὲ τουτέων ὕστερον πίνειν ἄληταν
 καὶ μέλι καὶ ὀρίγανον ἐν οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ. ὅσαι ἐν γαστρὶ
 ἔχουσιν ἐφῆλιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἴσχουσιν, ἄρῶεν κύουσιν.
 ὅσαι δὲ εὐχροῦσαι διαμένουσι, θῆλυ ὥς ἐπιτοπουλὺ κύουσιν,
 ἦν αἱ θηλαὶ ἄνω ἔωσιν ἐστραμμέναι, ἄρσεν κύει. ἦν δὲ κάτω,
 θῆλυ. λαβὼν τοῦ γάλακτος φυρῆσαι ἄλητον καὶ ποιῆσαι
 ἀρτίσκον, καὶ ὀπιῆσαι ἐπὶ πυρὸς μαλθακοῦ. καὶ ἦν μὲν κα-
 τακυθῆ, ἄρῶεν κύει· ἦν δὲ διαχυθῆ, θῆλυ. [847] τὸ αὐ-
 (621)τὸ τοῦτο ἐπιτυλίξας ἐν φίλλοισιν ὀπιᾶν, καὶ ἦν μὲν
 πήγνυται, ἄρῶεν κύει· ἦν δὲ διαχυθῆ, θῆλυ. Θεραπεῖται κυή-
 σιος πειρητήριοι καὶ παιδογονίης, ἥτις δεῖται, καὶ ἄτεκνος

utero gerunt, in facie maculam habent, quam ἐφῆλιν vo-
 cant, ubique concipere coeperint, vinum odio habent et
 cibos averfantur, oris ventriculi morfu torquentur, et os
 frequenti salivatione redundat. Minium et anisum tenuis-
 sime tritum, deinde aqua dilutum exhibeto et dormire fi-
 nito, et si ei tormina circa umbilicum suboriantur, prae-
 gnans est, alioqui minime: post haec autem omnia, fari-
 nam, mel et origanum ex vino et oleo bibat. Quae utero
 gerentes maculam in facie veluti ex solis adustione, ἐφῆ-
 λιν vocant, habent, eae foemellam gestant: quae vero be-
 ne coloratae permanent, marem plerumque. Si papillae
 sursum conversae fuerint, marem gestat, si deorsum, foemi-
 nam. Sumptam lactis portionem cum farina subigito, et
 in pastillum formato et levi igne torrefacito, et si quidem
 exuratur, marem gestat, si vero diffindatur, foemellam. Hoc
 idem ipsum super folia emulctum inspicito, et si quidem
 cogatur, masculum gestat, si vero diffundatur, foemellam.
 Curationes quae conceptum explorant in ea quae libero-
 rum procreatione indiget, et liberis caret et quae jam an-

Ed. Chart. VII. [847.] Foef. I. 677. Ed. Lind. II. (621.)
 ἐοῦσα καὶ ἤδη κύουσα, ἐοῦσα δὲ ἀτεκνοῦσα. ἐπὶ ἂν στόμα-
 χος σκληρὸς ἢ, ὅλος ἢ ἄκρος, καὶ ξυμμεμύκη καὶ μὴ ὀρθὸς
 ἢ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἰσχίον ἀπεσπταμμένος τὸ ἕτερον ἢ ἐς τὴν
 ὀρχὸν κεκύφη ἢ ἀνεσπᾶκη ἐωυτὸν ἢ τὸ χεῖλος ἐπιβάλλη τοῦ
 στομάχου ἐφ' ἐωυτό. ὑπόθεν οὖν ἢ τρηχὺς ἢ, ἢ πεπωρω-
 μένος. σκληρὸς δὲ γίνεται καὶ ἀπὸ ξυμμύσιος καὶ ἀπὸ παρω-
 σιός. ταύτησι τὰ ἐπιμήτρια οὐ φαίνεται, καὶ φαίνεται πολλὰ
 ἐλάσσονα ἢ κακίονα τοῦ δέοντος, καὶ διὰ πλείονος χρόνου
 ἐπιφαίνεται. τὰ μὲν ἐπιμήτρια καθ' ὑγίην τοῦ σώματος καὶ
 τῶν μητρίων τὴν ἔξοδον εὐρίσκεται, κατὰ τε τὰ σύμφυτον
 καὶ τὸ δίκαιον, καὶ ἀπὸ θέρμης καὶ ὑγρότητος τῶν ἐπιμη-
 τριῶν καὶ τοῦ στομάχου οὐ κάστα βεβλαμμέναν. τὴν δὲ γονὴν
 πάλιν οὐ δέχεται διὰ τὴν βλάβην, ἥτις ἂν κωλύη ἀπὸ τοῦ
 στομάχου μὴ καλῶς ἔχοντος τοῦ δέχεσθαι. ταύτην χορὴ πυ-
 ριήσαντα τὸ σῶμα ὅλον πιεῖν δοῦναι φάρμακον, καὶ κά-
 θαρσιν ποιήσασθαι τοῦ σώματος πρῶτον, ἣν τε ἄνω καὶ
 κάτω ἦν τε κάτω μούνον, καὶ ἦν μὲν ἄνω διδοῖς τὸ φάρ-
 μακον, μὴ πυριῆν πρότερον τῆς καθάρσεως, ἀλλ' ὕστερον.

tea praegnans effecta, nunc vero non parit. Ubi uteri
 stomachus totus aut extrema sui parte durus, aut conni-
 vens et non rectus fuerit, sed in alteram coxendicem con-
 versus, aut in rectum intestinum procubuerit, aut sese con-
 traxerit, aut stomachi labrum in se reductum fuerit. Qua-
 cunque igitur ex occasione asper et callosus evadit. At
 ex conclusione et callo durus fit. His menses minime aut
 longe pauciores, aut quam conveniat deteriores et per lon-
 gius tempus apparent. Et menses quidem pro corporis et
 uterorum valetudine exitum habent, et pro connato et iusto
 eorum caloris et humiditatis modo, et stomacho non admo-
 dum offenso. Rursus autem genituram ob laesionem non
 recipit, quaecunque tandem stomachum male affectum ne
 recipiat impedit. Huic post solum universo corpori adhi-
 bitum, medicamentum purgans bibendum exhibere oportet,
 facta primum corporis purgatione, sive sursum et deorsum,
 sive deorsum solum. Et si quidem sursum purgans medica-
 mentum exhibeas, ante purgationem samentum non admo-

Ed. Chart. VII. [847.] Foëf. I. 677. 678. Ed. Lind. II. (622.)
 πυριήσας δὲ μεταπίσαι κάτω, ἣν δὲ μὴ δοκέη δεῖσθαι ἀνω-
 τερὶ (621) κοῦ, προπυριήσας κάτω πίσαι. ὅταν δὲ δοκῇ καλῶς
 ἔχειν τὸ σῶμα, μετὰ τοῦτο πυριῇν ἐγκαθίζων τὰς μήτρας
 αὐτὰς πυκνά, ἐν ὅτῳ ἂν δοκέη συμφέρειν. ἐπιβάλλειν δὲ ἐς
 τὰ πυριήματα κυπαρίσσου πρίσματα δάφνης φύλλα κεκομ-
 μένα, καὶ λούειν πολλῶ καὶ θερμῶ πολλάκις. || ὁκόταν δὲ
 νεόλουτος καὶ νεοπυριήτος ᾗ, ἀνευρύειν στόμα τῆς μήτρας
 μήλη κασσιτερίνη καὶ ἀνορθοῦν ὄμοῦ, ἐὰν δέηται, ἢ μολυ-
 βδίνης ἀρξαμένης ἐκ λεπτῆς· εἴτα παχυτέρη, ἣν παραδέχεται,
 ἕως ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν. βάπτειν δὲ καὶ τὴν μήλην ἐν τῷ
 μαλθακτηρίῳ διειμένῳ, ὅτι δοκέει ξυνοῖσιν, ὕγρον ποιήσας.
 τὰς δὲ μήλας ποιεῖν ὅπισθεν πλατείας, εἴτα περὶ ξυληρί-
 οισι μακροῖσι περιαρμόσαι καὶ οὕτως χρῆσθαι. τὸν δὲ χρό-
 νον τοῦτον ἐφούσα ἐν οἴῳ λευκῷ ὥς ἡδίστῳ γλυκεῖ δαῖδα
 πινέτω ὥς πιωτάτην κατασχίσασα λεπτά, καὶ σελίνου καρπὸν
 κόψασα, καὶ κιμίνου Αἰθιοπικοῦ κύλαμον, καὶ λιβατωτὸν
 ὥς κάλλιστον. τούτου πινέτω νῆσις ὁκόσον δοκέη μέτριον

vendum, sed postea. At fomento adhibito, deinde medica-
 mentum deorsum purgans exhibendum. Quod si sursum
 purgante medicamento minime opus esse videatur, fomento
 ante admoto per inferiora purgans bibendum exhibeto. Ubi
 autem corpus bene habere visum fuerit, postea crebro in eo
 fotu quicumque tandem conducere videbitur insidendo, ute-
 ris ipsis fomentum adinoveto. In fetus autem cupressi ra-
 menta, et lauri folia tusa immittito et copiosa calida fre-
 quenter lavato. Recenter lotae et fotae os uteri specillo
 stanneo aut plumbeo diducito, simulque si opus fuerit diri-
 gito, initio a tenui ducto, deinde crassiore si admiserit ad-
 mato, quoad probe habere videatur. Specillum autem
 emolliente quodcumque conducere videbitur dissoluto et li-
 quido reddito intingito. Specilla lata posteriore parte con-
 ficito, deinde parvulis lignis oblongis accommodatis utitor.
 Hoc vero tempore taedam pinguisssimam in tenuia frustula
 dissectam, ex vino albo dulci quam suavissimo decoctam
 bibat, et apii cuminique Aethiopici semen contusum, et thus
 probatissimum. Ex hoc moderata quantitate bibat diebus

Ed. Chart. VII. [847.848.] Foef. I. 678. Ed. Lind. II. (622. 623.)
 εἶναι πλήθος, ἡμέρας ὀκόσας ἂν δοκέη καλῶς ἔχειν, καὶ
 ἐσθιέτω σκυλάκια σιαλώδεα διεσθῆα, καὶ πολὺποδα ἐν οἴνῳ
 ἐσθθόν γλυκυτάτῳ, καὶ τοῦ ζωμοῦ πινέτω καὶ κράμβην ἐσθθὴν
 καὶ οἶνον λευκὸν ἐπιπινέτω, καὶ μὴ δειπνέτω, καὶ λουέσθω
 δις τῆς ἡμέρης. σιτίων δὲ ἀπεχέσθω τοῦτον τὸν χρόνον.
 μετὰ δὲ, ἣν μὲν προχωρήσῃ κατὰ τὸν σιτόμαχον καὶ φαίνη
 τινὰ κάθαρσιν ἔξω, πίνειν τέ τι τοῦ πόματος, ἡμέρην μίην
 ἢ δύο, καὶ [848] τῇσι μήλῃσι παύσασθαι χρεόμενον καὶ πει-
 ρᾶσθαι καθαιρεῖν τὰς μήτρας, προσθέτοισι καὶ φαρμάκοι-
 σιν. (623) ἥτινι δὲ τοῦ στομάχου ὄρθου καὶ μαλθακοῦ καὶ
 ὑγιέος καὶ καλῶς ἔχοντος καὶ ἐν τῷ θέοντι κειμένου τὰ ἐπι-
 μήνια μὴ φαίνεται πάμπαν ἢ ἐλάσσονα καὶ διὰ πλείονος
 χρόνου καὶ μὴ ὑγιεῖα, τὴν τοῦσον ἀνευρῶν ἦντινα ἔχουσιν
 αἱ μήτραι, ἦν τε καὶ τὸ σῶμα ξυμβάλληται τι, ἔξευρῶν τὸ
 αἷτιον ἀπὸ οὗτου οὐ κύσκεται, ὅτε μὲν οὕτως ἔχει, τὴν ἦ-
 σιν ποιεέσθαι προσφέρων τὸ θέον. ἦν δὲ ἔχῃται τὴν ἦσιν
 ἀρχόμενος ἐξ ἰσχυρῶν, ὅπως ἂν δοκέη καιρὸς εἶναι. τελευ-
 τῶν δὲ μαλθακώτερα ὥς ἂν δοκέη καλῶς ἔχειν καθάρ-
 σιος ἢ μήτρα, καὶ ὁ σιτόμαχος καθεστάναι ὀρθῶς ἔχων ἐν

quibus melius habere videbitur, et catulinas carnes pingues
 percoctas edat, et polypum ex vino dulcissimo coctum juscu-
 lum bibat, brassicam quoque coctam vinumque album super-
 bibat, coena abstineat et bis die lavet. Per hoc tempus
 cibis abstineat, postea si per stomachum processerit et quan-
 dam foras purgationem ostenderit, uno aut altero die potio-
 nem aliquam bibat, a specillorum usu desistito et uteros sub-
 dititiis medicamentis purgare tentato. Cui vero cum stoma-
 chus rectus sit et mollis et sanus, beneque habeat et con-
 venienti loco situs sit, menses nullo modo aut pauciores et
 longiore tempore apparent, minimeque sani, ubi perferu-
 tatus fueris quonam morbo uteri laborant, et num corpus
 aliquid conferat et inventa causa ex qua non concipit, cum
 sic quidem habuerit, convenientem curationem adlibeto, si
 eam recipiat, initio a validioribus, prout opportunum vide-
 bitur, ducto et in leviora desinens, quoad uterus bene a pur-
 gatione habere et stomachus recte constitutus et idoneo loco

Ed. Chart. VII. [848.] Foesl. I. 678. Ed. Lind. II. (623. 624.)
 τῷ ἐξαρκέοντι κείμενος. ἦν δὲ ἀπὸ φαρμάκου καὶ ἀπὸ τοῦ
 ποτοῦ μὴ προχωρήσῃ, μηδὲ πινοῦσης χρόνου τὸ μέτριον,
 τοῦτο μὲν παῖσασθαι τοῦ πόματος. ὅταν δὲ καλῶς ἔχῃ,
 τοῦ ἀπὸ τῶν μηλέων ἔργου μαλθάξαι τὸ στόμα τοῦ στομά-
 χου, καὶ ποιῆσαι ὅπως ἀναγίνεται ἐς ὁδὸν τῇ προσθετῇ
 ἀπὸ τε τῶν θυμητιῶν φαρμάκων καὶ μαλθακτηρίων. ὁκόταν
 δὲ δοκῇ καλῶς ἔχειν, μαλθάξιος καὶ θυμηΐσιος προστιθεῖς
 φάρμακα, κάθαρσιν ποιεῖσθαι τῆς μήτρης, ἕως ἂν δοκῇ
 καλῶς ἔχειν, ἀρχόμενος ἐκ μαλθακῶν ἐς ἰσχυρότερον, τελευ-
 τῶν δὲ αὐθις ἐς μαλθακὰ εὐώδεα. τῶν γὰρ ἰσχυρῶν φαρ-
 μάκων τὰ πλεῖστα ἔλκοι τὸν στόμαχον, καὶ εἴργει τοῦ κα-
 θεστάναι ὁρθὸν καὶ καλῶς ἔχοντα πρὸς τῆς γονῆς τὴν ὑπο-
 δοχὴν καὶ τὴν μήτραν ξηρὴν ποιεῖ. ἦν δὲ τις γυνὴ δοκῇ
 τὰς μήτρας ὑπὸ πιμελῆς βεβλάφθαι ἐς τὴν κύησιν, λεπτύ-
 νειν ὡς μάλιστα καὶ ἰσχυραίνειν πρὸς τοῖσιν ἄλλοισιν. ὥρη
 δὲ ἐαρινὴ κρατίστη κυή(624)σιος. ὁ δ' ἀνὴρ μὴ μεθυσκίτω,
 μηδὲ οἶνον λευκὸν πινέτω, ἀλλ' ὡς ἰσχυρότερον καὶ ἀκρητέ-
 στερον, καὶ σιτία σιτεῖσθω ἰσχυρότατα, καὶ μὴ θερμολου-

fitus esse videatur. Quod si a medicamento et potione non processerit, neque si moderato tempore biberit, hac potione superfedeat. Ubi vero ex Specillorum usu bene habuerit, os stomachi emollito et ut dehiscat viamque subditio praebeat, per medicamenta tum ad suffitum tum ad emolliendum accommodata effcito. Cum autem ex emollitione et suffitu bene habere videbitur, per subdititia medicamenta uteri purgationem quoad habere videatur effcito, progressu a levibus ad vehementiora facto, rursus autem in levia odorata desinens. Medicamenta enim valentia fere stomachum exulcerant, et quominus recto loco consistat et ad genituram suscipiendam bene habeat impediunt, uterumque siccum reddunt. Si vero mulieri uteri ad conceptum ex pinguedine offensi esse videantur, eam quam maxime extenuato, et praeter alia gracilem reddito. Vnum autem tempus ad conceptum praestantissimum. Vir vero minime inebrietur, neque vinum album, sed valentissimum et meracius bibat, cibos edat valentissimos, neque calida lavet, viribus valeat,

Ed. Chart. VII. [848. 849.] Foesl. I. 678. 679. Ed. Lind. II. (624.)
 τείτω, καὶ ἰσχνέτω καὶ ὑγαινέτω, καὶ σιτίων ἀπεχέσθω τῶν
 μὴ συμφερόντων τῷ πρήγματι. ὅτω δὲ δοκέῃ ἢ γυνὴ ἐκκεκα-
 θάρθαι καὶ τὸν στόμαχον καλῶς ἔχειν τῆς μήτρης, λουσά-
 σθω καὶ σμηξάσθω τὴν κεφαλὴν, καὶ μὴ ἀλείφηται μηδέν.
 ἔπειτα ὁθόνιον ἄνοδμον περιθεῖσα περὶ τὰς τρίχας πεπλυ-
 μένον κεκυφάτω πεπλυμένῳ μηδενὸς ὕζοντος καταδῆσαι, τὸ
 ὁθόνιον ὑποθεῖσα πρῶτον, ἔπειτα ἀναπαύεσθαι προσθεμένη
 χαλβάνην πρὸς τὸν στόμαχον, θερμήνασα ἢ πῦρ ἢ ἥλιον
 καὶ μαλθάξασα εὖ. ἔπειτα πρῶτ' ἀπολύσασα τὸ κεκύφalon
 καὶ τὰ ὁθόνια, ὁσφραίνεσθαι παρασχέτω τινὶ ἐωυτῆς τὴν
 κεφαλὴν, καὶ ὅξει ἢν καλῶς ἔχῃ τῆς καθάρσιος. εἰ δὲ μὴ,
 οὐκ ὅξει. || ἄσιτος δὲ ταῦτα ποιεῖτω. ἢν δὲ μὴ τεκνούσῃ
 προσθῇς, οὐδέ ποτε ὕξει οὔτε καθαιρομένη οὔτε ἄλλως οὐδ'
 ἢν κυούσῃ προσθῇς, οὐδ' οὕτως ὀξέσει. ἣτις δὲ κυύσκειται
 πολλὰ καὶ ἀρικνύμων ἐστὶ καὶ ὑγιάίνει, ἢν [849] προσθῇς
 μηδὲ καθήρας, ὀξέσει αὐτὴ τῆς κορυφῆς, ἄλλο δὲ οὐ. ὅταν
 δὲ γνῶς καλῶς ἔχειν, παρὰ τὸν ἄνδρα κέλευσέ τινι, καὶ ἢ
 μὲν γυνὴ ἄσιτος ἐσται, ὁ δ' ἀνὴρ ἀθώρηκτος, ψυχρῶ δὲ λε-

et sanus sit et cibus ad hanc rem minime conducentibus ab-
 stineat. At cui mulier expurgata videbitur, et uteri stoma-
 chus bene habere, caput lavet et defricet et nullo prorsus
 illinatur, deinde linteo inodoro loto capillis circumposito,
 reticulo nihil olente loto deliget, primum subdito linteo,
 postea galbano ad ignem aut solem calefacto et probe emol-
 lito, ad stomachum in subditiō apposito quiescat. Deinde
 matutino tempore soluto reticulo et linteo, caput olfacien-
 dum alicui praebeat, et si probe purgata fuerit, olet, alioqui
 non olet. Haec autem jejuna faciat. Quod si ei quae non
 parit subdideris, nunquam neque purgata neque aliter ole-
 bit, neque si praegnantī supposueris, sic olebit. Quae vero
 crebro praegrans est et facile concipit et bona valetudine
 fruitur, si etiam non purgatae subdideris, ei vertex olebit,
 nihilque aliud. Cum vero bene habere cognoveris, ad virum
 adeat jubeto. Et mulier quidem cibus abstineat, vir autem
 minime temulentus, sed frigida lotus et qui paucos et con-

Ed. Chart. VII. [849.] Foef. I. 679. Ed. Lind. II. (624. 625.)
 λουμένος καὶ εὐωχούμενος σιτία ὀλίγα, ξύμφορα. καὶ ἡ γυνή
 ἦν γὰρ ξυλλαβοῦσα τὴν γονὴν, μὴ ἔλθῃ παρὰ τὸν ἄνδρα
 τοῦ πρώτου χρόνου, ἀλλ' ἡσυχάζετω. γινώσκειται δὲ, ἦν μὲν ὁ
 ἀνὴρ φῆ ἀφικέται, ἡ δὲ γυνὴ ἀγνοῇ ὑπὸ ξηρότητος. ἦν δὲ
 ὀποδῶ πάλιν ἡ μήτηρ τὴν γονὴν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἔσται
 ὑγρὴ, (625) καὶ ἦν γένηται ὑγρὴ, αὐτῇς μιγνύσθω τῷ ἄν-
 δρὶ μέχρῃς ἂν ξυλλόβῃ. ἄλλη θεραπεία. πυρίσας τὸ σῶμα
 ὅλον, πίσαι, καὶ ἔσθαι ἄνω καὶ κάτω, εἶτα ὄνειον γάλα με-
 ταπίσαντα πυρὶν τὰς μήτρας δι' αὐλοῦ δύο ἡμέρας, οὐρῶν
 γυναικείῳ σαπρῶ καὶ λίτρον ἐμβάλλειν, τῇ δὲ τρίτῃ βοσείῳ
 οὐρῶ. τῇ δὲ τετάρτῃ καὶ πέμπτῃ τρίψας μαράθρου σπέρμα
 καὶ ἀκτῆς φύλλα καὶ δάφνην καὶ κυπαρίσσου πρίσματα,
 ταῦτα ἐψῆσαι ὕδωρ ἐπιχέαντά. δεῖ δὲ μετὰ τὴν πυρίσασιν
 λουσαμένην πολλῶν θερμῶ προστιθέναι στέαρ ἡδυντὸν ἐκ
 τῆς πυρίης εὐθὺς καὶ ἐς νύκτα. μετὰ δὲ σκευάζειν, ξυμμι-
 γνὺς σμύρναν στακτὴν καὶ βοῦτυρον καὶ χηνὸς ἄλειψα καὶ
 ἐλάφου μυελὸν καὶ ῥητίνην καὶ νέωπον. τουτέων ἴσον ἐκά-
 στου ξυμμίξαντα, διατήζαντα προστιθέναι ἐν εἰρίῳ Μιλησίῳ

ferentes cibos in convivio sumpserit. Quod si mulier se
 genituram concepisse noverit, primo tempore ne virum
 adeat, sed quiescat. Noscet autem, si vir se emisisse dixerit,
 mulier vero propter liccitatem ignoret. Quod si rursus ea-
 dem die uterus genituram reddiderit, humidus erit, quo casu
 rursus cum viro congregiatur quoad concipiat. Alia curatio.
 Post fomentum universo corpori adhibitum, 'quod sursum
 et deorsum purget propinato, deinde lacte asinino postea
 epoto, uteros duobus diebus per fistulam urina muliebri
 putrida, nitro immisso foveto, tertio vero urina bubula.
 Quarto autem et quinto die foeniculi semen tritum, sambuci
 folia, laurum et cupressi ramenta aqua affusa decoquito. Post
 fomentum vero ubi copiosa calida laverit, statim a fomento
 adipem aromatibus conditum sub noctem subdere oportet.
 Postea haec inter se mixta propinato, myrrham stactem,
 butyrum, anserinum adipem, cervi medullam, resinam, ne-
 topum, haec singula aequis portionibus commixtis liquata,

Ed. Chart. VII. [849.] Foss. I. 697. Ed. Lind. II. (625.626.)
μαλθακῶ ὡς εὐειροτάτῳ. μετὰ δὲ ἀναστομοῦν τὴν μήτρην
μολιβδίοις ἐληλασμένοις ὀκτωδακτύλοισι πέντε. τὸ πρῶτον
ἔστω λεπτόν, τὸ δὲ δεύτερον παχύτερον, καὶ τᾶλλα θάτερον
θατέρου παχύτερον. ἀναστομοῦνται δὲ πέντε ἡμέρας, αἰεὶ δὲ
λουσαμένη προστιθέσθω, καὶ ἀναδείσθω ἐκ τῆς ὀσφύος, ὡς
μὴ πίπτῃ, καὶ ὠθεῖται τὰ μολύβδια αἰεὶ ἀνωτέρω. τὸ δὲ τε-
λευταῖον ὡς ἀνωτάτω. ἐπὴν δὲ ἀναστομώσῃ, προσθεῖναι κα-
θαρτικόν, τρεῖς κανθαρίδας πέντε καὶ σικκώνης μακρῆς
σπόγγον καὶ σμύρναν. ταῦτα μέλιτι ἐφθᾶ φορῶντα καὶ
φυρῶντα βαλάνιον εἰρῶ κατελίξαι πλὴν τοῦ ἄκρου. ἔπει-
τα εἰς ἄλεια βάψαντα (626) ὡς ἥδιστον προσθεῖναι. χρῆ-
σθαι δὲ καθαρικῶ καὶ τούτῳ τῇ χολῇ τοῦ ταύρου, καὶ ἄν-
θει ὀπτῶ καὶ λίτρω καὶ σμύρνῃ, μέλιτι ὀλίγῳ διέντα, ὀθό-
νιον λεπτόν ἀποδήσαντα καὶ ἄνω τὸ ὀθόνιον περιελίξαντα
τῷ φαρμάκῳ προστιθέναι. χρῆσθαι δὲ καὶ βουπρήστει ξὺν
τῇ σμύρνῃ, καὶ ἐλατηρίῳ ξὺν τῷ μέλιτι ἐφθῶ, καὶ τῇσι
κανθαρίσι ξὺν τῷ ἐλατηρίῳ τε καὶ τῇ σμύρνῃ. ἐπὴν δὲ κα-
θαρθῇ, τῇ ὑστεραίῃ λούσαντα κλύσαι τὴν μήτρην. κύμινον

ex lana Milefia, molli bene carminata in subditio apponito.
Postea quinque plumbeis penicillis ad octo digitorum longi-
tudinem ductis uterum dilatato. Primum tenuis esto, secun-
dus vero crassior, reliquique alter altero crassior. Aperiu-
tur vero per quinque dies et semper ubi lota fuerit supponat,
et ne decidant ex lumbis deliget, et penicillos semper altius
intrudat, postremum vero quam penitissime. Ubi autem
aperuerit, purgans medicamentum subdito, cantharidas quin-
que tritas et cucurbitae longae interiorem partem spongio-
sam et myrrham. Haec ex melle cocto subacta et in glan-
dulam ducta, lana parte summa excepta convoluta, deinde
oleo suavissimo intincta supponito. Hoc etiam purgatorio
utendum, felle tauri, aeris flore usto, nitro et myrrha, haec
modico melle diluta ex tenui linteo deligata, et linteo su-
perna parte medicamento obducto, supponito. Utendum
etiam bupresii cum myrrha et elaterio cum melle cocto et
cantharidibus cum elaterio et myrrha. Postquam purgata
fuerit, postridie cum laverit, uterum colluito. Cuminum Ae-

Ed. Chart. VII. [849. 850.] Foes. I. 679. 680. Ed. Lind. II. (626.)
 Αἰθιοπικὸν τρίψας καὶ μελάνθιον καὶ ῥητίνην καὶ ἄλειφα
 καὶ μέλι καὶ οἶνον γλυκύν. ταῦτα μίξας καὶ ἀναχλίστας
 κλύσαι. ἐπὴν δὲ κλύσης, ὑναστήσας, περιιέναι κελεύειν, ὅπως
 τὸ κλύσμα διασειήται. προσθεῖναι δὲ κρόκον καὶ σμύρναν
 καὶ λιβατωτὸν ἐν ῥάκει λιναίῳ. ἀποδέοντα ξηρόν ἴσον ἐκά-
 στον. ξυμμίσγοντα χηρὴς τε ἄλειφα, περιχρίοντα τὸ ῥάκος.
 τοῦτο δὲ προστιθέναι ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ. τῇ δὲ ὁγδόῃ θυμῆσαι,
 σμύρνη καὶ ἀσφάλτης καὶ κριθῇ εὐώδει ἁλείφαι πεφυρημένα.
 ἐπὶ μαλθακὸν ἐπιβαλὼν πῦρ, θυμῆν δι' αὐλοῦ. ἐπὴν δὲ
 θυμῆσης, τῇ ὑστεραίῃ τρίψαι κάστορος ὕρχιν, οἶνον λευκὸν
 παρὰ χύων, καὶ αὐτὸν μήλῃ ἀμφιπλάσας καὶ εἰρῶν κατελίσας
 προσθεῖναι ἐς νύκτια. ὕρθρου δὲ ἀνελομένη καὶ διαμαλαξα-
 μένη ἴτω παρὰ τὸν ἄνδρα, καὶ ξυγκοιμηθεῖσα ἀτρεμεῖτω, καὶ
 ἂν μὴ ἐπὶ τοῦ πρώτου κνήσῃ, αὐτὴς προσθεμένη αὐτὸ
 τοῦτο, [850] παρὰ τὸν ἄνδρα ἐλθέτω. || ἄρχεσθαι δὲ χρὴ
 φαρμακεύοντα, ἐπειδὴν ἔλθῃ τὰ καταμήνια. ληγόντων δὲ
 χρὴ τὸ κνητήριοιον προσθεμένη, ξυγκοιμᾶσθαι. τοῦ δὲ πρό-
 σθεν χρόνου μήτε ἡ γυνὴ ἴτω ἄσπον τοῦ ἀνδρός μήθ' ὅ

thiopicum tritum, melanthium, resinam, oleum, mel et
 vinum dulce, haec mixta et tepesfacta collutione adhibeto.
 Ubi collueris eamque erexeris, obambulare jubeto, quo
 collutio concutiat. Crocum, myrrham, thus, singula
 pari portione sicca, lineo linteo deligata subdito et ammixto
 anserino adipe linteum oblinito, hoc per dies septem sup-
 ponito, octavo vero suffitum adhibeto ex myrrha, bitumine
 et hordeo, oleo odorato subactis et in lenem ignem coniectis,
 per fistulam suffito. At postquam suffitum adhibueris, post-
 èro die castoris testem ex vino albo affuso tritum, lana ob-
 volutum et per specillum obductum, sub noctem supponito.
 Quem cum mane subtraxerit et emollita fuerit, ad virum
 accedat et ubi condormierit quiescat, sique primo non con-
 ceperit, rursus eodem subdito virum adeat. At euntibus
 mensibus curationem per medicamenta auspicari oportet,
 definentibus vero supposito ad conceptum faciente medica-
 mento, viro condormiendum. Ante hoc tempus neque mu-

Ed. Chart. VII. [850.] Foesl. I. 680. Ed. Lind. II. (626. 627.)
 ἀνὴρ παρὰ τὴν γυναῖκα. (627) ὅταν δὲ ἡ γυνή μὴ κυῖσκηται
 εἰσθυσία πρότερον κυῖσκεσθαι, τοῦ ἀνδρός δὲ τὴν γονὴν ἐσ-
 δέχονται αἱ μήτραι ἐς ἑωυτὰς, ἀνάγκη πάγχυ οὐρέειν τὴν
 γυναῖκα ταύτην. ἐνίοτε μὲν γὰρ ἐν τῇσι μήτρῃσι τὸ πῦον
 ἐγγίνεται. τὸ δὲ πῦον τὸ ἐν τῇσι μήτρῃσιν ὑπὸ φυμάτων
 γίνεται. διὰ δὲ τοῦτο ἡ γονὴ τοῦ ἀνδρός ὅταν μίσγηται,
 οὐχ ἄπιεται τῆς μήτρης, ἵνα δὴ πῆγνυσθαι τὴν γονὴν τοῦ
 ἀνδρός. τὸ γὰρ πῦον ἁμαυροῖ, ὥστε μὴ προσφέρεσθαι. τέθνηκε
 γὰρ τὸ πῦον καὶ σῆπει τὴν γονήν. δεῖ δὴ τὸ τε πῦον ἐκκα-
 θῆραι τῶν μητρώων καὶ τὸ φῦμα τὸ ἐν τῇ δελφύϊ κατιστῆ-
 σαι, ὅπως τὸ λοιπὸν μὴ κωλύῃ τὴν γονὴν πῆγνυσθαι καὶ
 προσφέρεσθαι. ταχύνειν δὲ χορὴ ἐκκαθαίροντα, πρὶν ἢ παρω-
 θῆναι τὸ πῦον ἐν τῇσι μήτρῃσι. κλύσαι δὲ χορὴ τὰς μήτρας
 ὧδε, ἵππειον γάλα ἐψήσας διεῖς διὰ κρίτης ὡς λεπτοτάτης
 καὶ καθαρωτάτης, τούτῳ κλύζειν κλυσιῆρα ἐπιτήδειον ποι-
 ησόμενος. τὸ μὲν ἄκρον τοῦ κλυσιῆρος λεῖον ἔστω, οἷόν περ
 μήλης ἀργύρεον, καὶ παρ' αὐτὰ τετραπῆσθω τοῦ κλυσιῆρος
 ἀπολείπον ὀλίγον τὸ τρῆμα. εἶναι δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἐκτρή-

lier ad virum, neque vir ad mulierem accedat. Cum autem
 mulier antea concipere solita non concipit, viri genituram
 in sese recipientibus uteris, hanc mulierem prorsus fero
 diluere necesse est. Interdum siquidem pus intra uteros
 gignitur, quod ex tuberculis in utero subortis contingit.
 Eam sane ob causam viri genitura in congressu uterum non
 attingit, quo coalescere possit. Pus enim ut ne adhaere-
 scat eam relundit, cum pus genituram extinguat et corrup-
 pat. Pus igitur ex uteris expurgare convenit, et uteri tu-
 berculum componere, ut ne in posterum genituram concre-
 scere aut admoveri prohibeat. Celeriter igitur prius quam
 pus in uteris in tosum indurescat expurgare oportet. Uteri
 vero ad hunc modum colluendi. Lac equinum percoctum
 per tenuissimum et purissimum lineum excussorium trans-
 missum infundito, idoneo ad infundendum instrumento con-
 fecto. Clysteris quidem summa pars laevis esto, velut spe-
 cilli argentea, supra quam interjecto parvo spatio foramen
 perforetur. Sint autem et alia foramina hinc et inde singula

Ed. Chart. VII. [850.] Foëf. I. 680. Ed. Lind. II. (627. 628.)
 σιας, διαλειπέτω δὲ ἴσον ἐκάστη ἐνθεν καὶ ἐνθεν, ἐκ τοῦ
 πλαγίου τοῦ κλυσιῆρος ἐκάστης ἴσον, καὶ μὴ μεγάλα, ἀλλὰ
 στενά. τοῦ μὲν κλυσιῆρος ἡ κορυφή στερεὴ ἔστω, τὸ δὲ ἄλλο
 πᾶν κοῖλον ἔστω ὡς αὐλίσκος. θῆσαι δὲ χορὴ κύστιν συὸς
 θηλείης. ταύτην δὲ ἐψήσας εὖ μάλα. ἐπὴν δὲ προσθήσας,
 ἐγχέας τὸ γάλα ἐς τὴν κύστιν ἐς τὰς μήτρας ἐνθεις ῥάκος
 λεπτῆς ὀθόνης, ὅπως μὴ τὸ γάλα ῥέῃ. ἐπειδὴν δὲ κλύσης
 τὴν κύστιν, ἀποδῆσαι καὶ δοῦναι τῇ γυναικὶ αὐτῇ, ἣν μέλ-
 λεις κλύζειν. κείνη δὲ (628) ἐξελοῦσα τὸ κλύσμα, ἐς τὴν
 μήτραν ἐνθέσθαι. αὐτῇ δὲ εἰ δεήσει ὅκου δεῖ. ἔπειτα δὲ πιέ-
 ζειν τῇ χειρὶ τὴν κύστιν, ἔστ' ἂν τὸ πῦον ἐκρυῇ ἔξω. δῆλον
 δὲ τοῦτο ἔσται, ἐπὴν μηκέτι ἐξίῃ τὸ πῦον ἅμα τῷ γάλακτι.
 δῆλον γὰρ ὅτι οὐκέτι ἔνεστι τότε χορὴ παύεσθαι, καὶ μετὰ
 τοῦτο ἐπὴν οὖν ψυχθῇ ὀλίγον, ὀλίγον χρόνον σικκώσης
 ξηρῆς πεφυκίας τὸν πνυθμένα ἀποτρήσας καὶ τῆς κορυφῆς
 τὸ ἄκρον ὡς ἂν τετραγμένον ἦ, τοῦτο ὅμοιον ποιήσας τὸ
 ἄλλο πλὴν τὸ ἄκρον, καθάπερ τοῦ κλυσιῆρος τὸν αὐτὸν τρό-
 πον. πάχος δὲ λεπτότερον ὀλίγον ὡς ἀνδρὸς αἰδοιόν ἐστιν.

aequaliter inter se distantia, ex obliqua clysteris parte ae-
 qualia singula non magna, sed angusta. Clysteris quidem
 summus apex solidus esto, at reliquum totum cavum velut
 fistula, cui suis foeminae vesica aqua calida probe emollita
 et madefacta alliganda. Ubi eam alligaris, infuso in vesicam
 lacte, in foramina tenue linteum immittito, ne lac effluat.
 Postquam clauseris vesicam, alligatam mulieri ipsi quam
 lavaturus es exhibeto. Illa vero detracto obturamento, in
 uterum indat. Noscet autem ipsa ubi indere oporteat. De-
 inde vesicam manu comprimito, quoad pus foras effluxerit.
 Quod manifestum fiet, ubi pus non amplius cum lacte exie-
 rit. Tunc enim cum nullum amplius inest, desistere oport-
 ere manifestum est. Ubi igitur paulum recreata fuerit, cu-
 curbitae modico tempore reficcatae fundum perforato et ver-
 ticis summum ut sit perforatum, quod reliquum est simile
 clysteri summo excepto, effcito, eodemque modo utitor.
 Sit autem crassitudine paulo minori quam viri genitale. Hoc

Ed. Chart. VII. [850. 851.] Foesl. I. 680. Ed. Lind. II. (628. 629.)
 τοῦτο περιθεῖναι ἐς τεῦχος, οἶνου ἐμπλήσας τὸ τεῦχος. ὁ δὲ
 οἶνος ἔστω ἀνθοσμίας ὡς εὐωδέστατος καὶ ξηρότατος καὶ
 παλαιότατος. ἔπειτα λίθον μέλαρα διαφανῇ ἐμβάλλειν εἰς
 τὸν οἶνον. ἔπειτα περιθεῖναι σικυώνην ποιήσας χαλκοῦ λευ-
 κοῦ, καὶ ἡ γυνὴ ἀμφικαθεζέσθω περὶ τὴν βάλαν τῆς σι-
 κύης, τὸ αἰδοῖον ποιήσασα ὀκοῖον δεῖ. ὅπως δὲ ὑπερέξει τὴν
 χαλκὴν καὶ ἔξωθεν σικυώνην, δύο δακτύλοιον ἔστω. [851]
 ὅταν μὴ δύνηται ἡ γυνὴ γονὴν δέχεσθαι, πᾶσα ἀνάγκη μή-
 νυγμα ἐπιπεφυκέναι ἐν τῷ στόματι τῶν μητρώων. δεῖ δὲ ἰὸν
 χαλκοῦ καὶ χολὴν ταύρου καὶ ὄφιος στέαρ, ταῦτα ξυμμιξά-
 ῃ μοῦ, εἶτα εἰρίον λαβὼν ἀναδεῦσαι τῷ φαρμάκῳ, καὶ ἐν-
 λίσσαι ἐς ὀθόνιον βύσσινον, μέλιτι ὑποχρίσας τὸ ὀθόνιον
 καὶ ποιῆσαι πρόσθειον ὅσον ἐλαίην τὴν μεγίστην. εἶτα
 προστιθέναι πρὸς τὸ αἰδοῖον νύκτα ὅλην. ὑπὲρ δὲ κεί-
 σθω. τὴν δὲ ἡμέραν (629) ἀφαιρέσθω, καὶ λουέσθω
 θερμῷ ὕδατι ἀπὸ μυρσίνης ὡς πλείεστω. ἔπειτα δι' ἡμέρας
 προστιθέσθω ἐν ἑκάστη νυκτί. μετὰ δὲ συνέστω. ἄλλη θερα-
 πείη. πρασίου τῶν φύλλων λαβόντα πλήθος, ὥστε τὴν χεῖρα
 εὖ ἐμπλήσαι ἐμβαλεῖν ἐς ἄγγειον Ἀττικόν, καὶ ἐπιχεῖν ὕδα-

in vas imposito, quod vino odoris suavissimi et fragran-
 tissimi, siccissimo et vetustissimo impleatur. Deinde lapi-
 dem nigrum candentem in vinum mittito. Postea cucur-
 bita ex aere albo parata circumposita, mulier circum cucur-
 bitae glandem, pudendo qualiter oportet composito, infideat,
 ita ut cucurbitam aeream et externam duobus digitis super-
 emineat. Ubi mulier genituram excipere non potest, mem-
 branam uterorum osculo adnatam esse omnino necesse est.
 Aeris florem, fel tauri et serpentis adipem, haec omnia simul
 commiscere oportet, deinde medicamento lana excepto et
 linteo byssino involuta, linteo melle sublito glandem sub-
 dititiam olivae maximae crassitudine conficito, mox per to-
 tam noctem in pudendum subdito. Supina autem jaceat et
 per diem auferat, et quam plurimo myrti decocto calido
 lavet. Deinde quotidie per singulas noctes supponat, post-
 eaque cum viro congregiatur. Curatio alia. Foliorum
 marrubii plenae manus mensuram in vas Atticum immittito,

Ed. Chart. VII. [851.] Foes. I. 680. 681. Ed. Lind. II. (629.)
 τὸς ποτοῦ κοτύλας Ἀττικάς τέσσαρας. || καὶ προβρέξαντας
 ἑννέα ἡμέρας, πίνειν ἑτέρας ἑννέα ἡμέρας νῆστιν, λουσα-
 μένην δύο κυάθους τῆς ἡμέρης ἀπὸ τοῦ πρᾶσιου γλυκέος
 λευκοῦ ἴσον μίσγουσα. ὕταν δὲ ἔσται τριταΐη πίνουσα, πυρι-
 ῆσθω κωνείου φύλλοισιν ἐπὶ πῦρ ἐπιβάλλων ἑννέα ἡμέρας,
 καὶ μετὰ τὴν πυρὴν λαΐεσθαι, καὶ οὕτω πίνειν εὐθὺς τού-
 των. ὕταν δὲ τὰς τρεῖς πυριημέρη ἦ, προστίθεσθαι τοῦ πρα-
 σίου αὐτέου τετριμμένου λείου δι' ἡμέρης, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας,
 λινοζῶστιν λείην τετριμμένην, ἐν μέλιτι Ἀττικῷ δις τῆς ἡμέ-
 ρης. προβρέχεσθω δὲ ἐν οἴνου λευκοῦ τρυγὶ χοῦ καὶ ἵππο-
 μαράθρου καὶ μαράθρου ρίζα καὶ δαδὸς ὡς πιοτάτης ὄζου,
 καὶ ἐρευνθεδανοῦ τεταριτημόριον, καὶ μαράθρου σπέρμα, καὶ
 περιστρεφῶντες ρίζαι πολλαί. προβρέχεσθω δὲ ἡμέρας μὴ
 ἐλάσσω τῶν ἑννέα. πίνειν δὲ μετὰ ταῦτα λουσαμένην κατὰ
 κεφαλῆς, κοτύλην τῆς ἡμέρης ἀκρότου βρεχομένου ἐν τῷ
 λουτρῷ ἑοῦσαν, καὶ μετὰ ταῦτα κατακλιθεῖσαν ἐκθεριαίνειν
 εἰσιτὴν καὶ προστίθεσθαι. ἔνταῦθα διὰ τρίτης μετὰ τὸ
 ποτὸν τὸ ἐκ τῆς χολῆς δι' ἡμέρης, ἐπὶ ἡμέρας ἕξ. οὕτω δὲ
 μέλλει ἡδὺ προσεῖναι καλῶς καθάρσιος ἔχουσα, ὑοσκνάμου

aquae potabilis heminis quatuor] Atticis affusis. Ex eo no-
 vem diebus macerato per alios novem dies jejuna et lota
 singulis diebus duos cyathos bibat, passii albi aequali portione
 admixta. Tribus elapsis diebus, immixtis in ignem cicutae
 foliis, per novem dies suffiatur et post suffitum lavet, at-
 que sic rursus ex eo bibat. Post suffitum tribus diebus ad-
 hibitum marrubium ipsum tenuiter tritum quotidie tribus
 diebus subdat, et mercurialem laeviter ex melle Attico
 tritam, bis die. Praemacerentur autem in congio faecis
 vini albi hippomarathri et foeniculi radix, taedae quam
 pinguisimae rami, rubiae quadrans, foeniculi semen et ver-
 benae radices multae, eaque non minus quam novem die-
 bus macerentur. Post haec autem capite loto, meri mace-
 ratum heminam per diem in balneo bibat, posteaque reclinata
 seipsam calefaciat. Indequē post potum tertio quoque die
 quod ex felle componitur per diem ad sex dies supponito.
 Cum vero jam probe purgata ad virum accedere velit, hyos-

Ed. Chart. VII. [851. 852.] Foes. I. 681. Ed. Lind. II. (629. 630.) φύλλα καὶ ῥίζας ἀναξέσας ἐν ὕδατι, πυρήσθω τούτοιςιν ὡς θερμοτάτοιςιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐς νύκτας, καὶ λουσαμένη παρὰ τὸν ἄνδρα ἴτω. (630) μετὰ δὲ ταύτην τὴν πυρήσιν καὶ ἐλάφου αἰδοίου αὔου ὑποθυμῆσαι, καὶ ὅταν ἴδῃς ἔχειν αὔον, τοίτου ἐπ' οἶνον λευκὸν κεκρημένον, ἐπιξύνων ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διδόναι πίνειν, καὶ ὅταν ὀδύνη ἔχῃ, διδόναι πίνειν, καὶ γὰρ ὠκυτόκιόν ἐστι τοῦτο. ἄλλη θεραπεία. χολὴν ταύρου ἀναξέσαι καὶ στυπτηρίην μηλίην. ἐλάφου δὲ κέρας κατακαύσας τριῖψαι λεῖον, καὶ ξυμμίξας βυλανίοις χοῆσθαι. ἕτερον θεραπευτικόν. κύμινον ἐν οἶνῳ μέλανι ἐψῆσας, τρίψας λεῖον, βάλανον ποιῆσαι, καὶ ἐς νύκτα προσθεῖναι. μετὰ δὲ ταῦτα κατακαύσας τρύγα οἴνου λευκοῦ, τὸ λεπτότατον δηλονότι τῆς τρυγῆς, ἐπειδὴν κατακαύσῃς, ὀφαιρέειν τοῦτο ἐν πιερῶ, ἔπειτα ἐς ὀθόνην ἀποδήσας προσθεῖναι ἐς νύκτα, καὶ πρῶτα ἐφθὰ ἐσθιέτω. μετὰ δὲ τοῦτο τράγιον τρίβων καὶ μέλιτι διεῖς [852] προσθεῖναι ἐς νύκτα. μετὰ δὲ τραγίου καμπὸν λεῖον τρίψας ἐν οἶνῳ λευκῷ, διεῖς δᾶδα ἐπιξύνων διδόναι πίνειν. μετὰ δὲ ὀρίανον διὰ δευτέρας ὑποθυμῆν καὶ οὕτω

cyami foliis et radicibus in aqua decoctis, maxime calidis tribus diebus ad noctem foveatur, et post balneum virum adeat. Post hoc fomentum etiam cervi pudendum siccum suffitu adhibeto, idque siccum ex vino albo aqua temperato derafum per triduum potui exhibeto, cumque partus dolores detinuerint, propinato: hoc etiam partum accelerat. Aliā curatio. Fel tauri et alumen melinum fervefacito, cervi vero cornu ustum tenuiter terito, his commixtis in glandulas paratis ulitor. Aliud quod curat. Cuminum ex vino nigro decoctum tenuiter tritum, in glandem confectum, ad noctem subdito. Post haec autem vini albi faecem urito, id videlicet quod in faece est tenuissimum ubi ufferis, penna auferito, deinde linteo illigatum sub noctem supponito et porrum coctum edat. Post haec autem tragium tritum et melle subactum sub noctem supponat. Deinde tragii fructum laeviter tritum, vino albo dilutum, taedae scobe adjecta, potui exhibeto. Postea origanum altero quoque die suffitu

Ed. Chart. VII. [852.] Fœf. I. 681. Ed. Lind. II. (630. 631.)
 πρὸς τὸν ἄνδρα ἵτω. ἄλλη θεραπεία ἐπὶ γυναῖκα μὴ δυνα-
 μένην τεκεῖν. ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην τεκεῖν, ιοκήσσαν
 ἐθέλης ποιῆσαι, σκέψασθαι χορὴ ἐν τοῖσιν ἐπιμηνίοισιν εἴτε
 χολώδης εἴτε φλεγμτώδης εἴη. γνώση δὲ τῶνδε ὁπότερον
 μᾶλλον, ψάμμον ὑποβαλὼν λεπτήν καὶ ξηρόν, ὅταν τὰ ἐπι-
 μήνια γίνεται, ἐν τῷ ἡλίῳ ἐπιχέαι ἀπὸ τοῦ αἵματος. καὶ ἢν
 μὲν χολώδης ἦ, ἐπὶ τῇ ψάμμῳ ξηραίνόμενον τὸ αἷμα χλω-
 ρὸν γίνεται. ἢν δὲ φλεγμτώδης ἦ, ὅσον μύξαι. τούτων ὁπό-
 τερον ἂν ἦ καθήρας τὴν κοιλίην, ἢν τε ἄνω ἢν τε κάτω
 δοκεῖ σοι δεῖσθαι. ἔπειτα (631) διαλιπὼν ἡμέρας τινάς, τὰς
 ὑστέρας καθαίρειν, καὶ ἢν ὑγρότερον τὸ στόμα τῶν ὑστέρων
 ἦ, προστιθέναι τὰ δριμέα, ὅπως δηχθὲν καὶ φλεγμῆναν τὸ
 στόμα τῶν ὑστερέων σκληρὸν γένηται. ἢν δὲ γυνὴ μὴ πυ-
 ρέσῃ τὰ ἐνδοθεν, μηδὲ κῦσκηται ὑπὸ τῶν ὑστερέων, μηδὲ
 ἀνδρὶ μίσγεσθαι δύνηται, ἀλλ' ὑπνώσῃ τε καὶ ἀσιτέῃ, μέλιτι
 μίξας οἶνον ἐγγεέσθω ἐς τὰ αἰδοῖα καὶ σμύρναν ὑποδυμῆ-
 σθω. ἐς δὲ τὴν ἔδρην βαλάνους προστίθεσθαι, μίσγουσα
 χηρὸς ἄλειφα, καὶ εἶσω ἐγγεῖν ἐς τὸ αἰδοῖον. εἶτα καὶ κλύζειν

admoveto, sicque ad virum accedat. Curatio alia mulieris
 quae parere nequit. Si mulierem quae parere non potest
 puerperam reddere voles, ex menibus spectare oportet, num
 biliosa numve pituitosa fuerit. Utrum autem ex his potius
 fuerit nosces, si cum menses eunt, substrata tenui et sicca
 arena in sole sanguinis aliquid affuderis. Et si quidem bi-
 liosa fuerit, sanguis in arena siccatus pallidus redditur. Si
 vero pituitosa, velut mucus. Horum utrumlibet contigerit,
 ventrem, five sursum five deorsum tibi opus esse videatur,
 purgato. Deinde intermissis aliquot diebus uteros purgato.
 Et si humidius uterorum os fuerit, acrimia subdito, quo mor-
 sum et inflammationem sentiens os uterorum durum efficiat-
 ur. Si mulier partibus internis febrem non sentiat, neque
 uterorum vitio concipere neque cum viro congregi possit,
 verum et dormiat et cibos aversetur, vinum melle mixtum
 in pudenda infundatur, et myrrham ad suffitum adhibeto,
 sedi glandes subdito, vinum cum adipe anserino mixtum in-
 tro in pudendum infundito, deinde etiam oleo pari mellis

Ed. Chart. VII. [852.] Foef. I. 681. 682. Ed. Lind. II. (631. 632.)
 ἔλαιον, ἐν μέλιτι ἴσον μίξας. ἢν αἱ μήτραι γυναικὶ ἰσχνω-
 θῶσι καὶ τρηχύνηται τὸ στόμα αὐτέων καὶ ξυμμεμύκη καὶ
 τὰ ἐπιμήτια αὐτῇ φαίνηται, μηδὲ κύσκηται, || ἀλλὰ πυρε-
 τὸς λαμβάνει μαλθακὸς καὶ ὀδύνη αὐτῇ ἐμπίπτουσιν ἐς
 τὰς ἰξύας καὶ τὴν ρεΐαιραν γαστέρα. ἡ δὲ νοῦσος αὕτη γίνε-
 ται μάλιστα, ὅταν τι τῶν ἐν αὐτῇ διαφθείρῃ. γίνεται δὲ
 καὶ ἐκ τόκου. ταύτην χρὴ λούειν θερμῷ καὶ πυριῇν. ὅταν
 δὲ λελουμένη καὶ πεπυριημένη ᾖ, τῇ μήλῃ ἀνευρῶναι τὸ
 στόμα τῶν μητρώων, καὶ προστιθέσθω σμύρναν τρίψασα καὶ
 νετώπου τὸ ἴσον, ἢ μύρον ἢ ῥόδιον ἐν ῥάκει, καὶ μολύβδου
 προστιθέσθω ποιήσαντα ὥς βάλαρον καταξύοντα, καὶ κατα-
 λείπειν βούς χαλὴν, καὶ γινώσεται ἐν τέσσαρσιν ἡμέραις τὰς
 ἀγόνους καὶ πυριῇν καὶ φαρμακεύειν. ἢν δὲ παχυνθῇ παρὰ
 φύσιν, οὐκ ἴσχει ἐν γαστρὶ. τὸ γὰρ ἐπίπλοον ἐπικείμενον
 παχὺ καὶ πολὺν ἀποπιέζει τὸ στόμα τῶν μητρώων καὶ τὴν
 γοιῇν οὐ δέχονται. ταύτην χρὴ λεπτύναντα φάρμακον πῖσαι
 κάτω, καὶ πρὸς (632) τὰς ὑστέρας προσθεῖναι, ὃ καθαίρει
 τε καὶ φῦσαν ἐμποιεῖ. ἢν τὸ στόμα τῶν μητρώων σκληρὸν

portione admixta colluito: si mulieri uteri graciles reddan-
 tur, eorumque os exasperetur et conniveat, neque menses
 ipsi compareant, neque concipiat, verum febris lenta in-
 vadit, et dolores in lumbos et imum ventrem incidunt. Hic
 autem morbus maxime contingit, cum quid intus corruptum
 fuerit. Fit quoque etiam ex partu. Hanc calida lavare et
 fovere oportet. Post balneum autem et fotum specillo os
 uterorum dilatato et myrrham tritam cum pari portione
 netopi in subditio apponat, aut unguentum aut oleum ro-
 faceum in linteo, et plumbum ad instar glandis acutum red-
 ditum, felle bubulo illitum supponat et intra quatuor dies
 infocundas cognosces. Fomentum etiam et medicamentum
 purgans exhibendum. Quod si praeter naturam crassa eva-
 lerit, non concipit. Omentum enim crassum et copiosum
 superincumbens os uterorum comprimit, neque genituram
 recipiunt. Huic extenuatae medicamentum deorsum pur-
 gans propinare oportet, et ad uteros quod purgat et flatum
 inducit in subditio apponere. Si uterorum os durum red-

Ed. Chart. VII. [852.853.] Foef. I. 682. Ed. Lind. II. (632.)
 γένηται ἢ ὁ αὐχὴν, τοῦ δακτύλου γινώσεται ψαύουσα. κῆν
 πρὸς τὸ ἰσχίον ἀπεστραμμένα [853] ἔωσιν, ὅταν οὕτως ἔχη,
 μὴ προσφέρειν μηδὲν δορυ. ἦν γὰρ ἐλκώση τὸ στόμα τῶν
 ὑστερέων, ὅταν φλεγμαίνῃ, οὐ πάνπαν κίνδυνος ἄτοκον γενέ-
 σθαι, ἀλλὰ προστίθεσθαι ἅ μὴ δάκνει, ὑφ' ὧν φλέγμα κα-
 θαίρεται. ὅταν γυναικὶ τὰ καταμήνια γένηται καὶ παρέλθῃ,
 πρῶτα μὲν χρή κεφαλὴν καθῆραι, ἔπειτα ἐλλεβορίσαι, ἣν τε
 ἅπαξ ἦν τε δις δέη. μετὰ δὲ πυριῆσαι πυριητήριον κατα-
 σκευάσας τὸ ἐκ τῆς σικύης. οὕτω δὲ πεποιημένον, ἐγχέας εἰς
 ἔχινον θαλάσσης καὶ πράσα ἐμβαλὼν, ἐπιθεῖναι τὸν αὐλὸν
 τῆς σικύης καὶ περιελεῖναι πηλῶ ὡς βελτίστῳ, ὅπως μὴ
 διαπνέῃ. εἴτα διὰ σχοινοτόνου δίφρου τῶν τετραγώνων διά-
 γειν τὸν αὐλόν, ὅπως ὑπερέξῃ δύο δακτύλους τοῦ τόνου. εἴτα
 ὑποκαίειν ἄνθραξι καὶ τὰς καθέδρας φυλάσσειν. ὅταν δὲ κα-
 θίζηται καὶ ὁκέταν ἀνίστηται, ὅπως μὴ κατακαυθῇ, ἀλλὰ
 καθίζειν ἔτι ψυχροῦ ἑόντος τοῦ πυριητηρίου καὶ ἀνίστασθαι
 ἕως ἂν καταψυχθῇ τὸν αὐλόν. ἐπὶ δὲ τῇ πυρίᾳ τὴν δια-

datur, aut cervix, id ex digiti contactu dignoscetur, et si in
 coxendicem obverfi uteri fuerint. Cum sic habuerit, acre
 nihil adhibendum. Si enim os uterorum exulceratum fuerit,
 cum inflammatione laborarit, periculum est ne prorsus ste-
 rilis evadat. Verum ea supponenda quae minime mordeant,
 et ex quibus pituita purgetur. Cum mulieri menses conti-
 gerint et praeterierint, primum quidem caput purgare opor-
 tet, deinde bis vel semel, prout opus videbitur, veratrum
 exhibere, postea fomentum adhibere, vase ad fomentum re-
 ciendum ex cucurbita parato. Quo sic in ampli vasis for-
 mam, ἔχινον vocant, confecto, aqua marina infusa et porris
 injectis, cucurbitae fistulam imponito et luto quam optimo,
 ne quid transpiret, circum obdueto. Deinde per sellam ex
 junceo fune nexam quadrangularem, fistulam transmittito,
 ut duobus digitis sedem superet. Mox prunis accensis sub-
 stratis in desidendo observet, ne cum desidat aut eum exur-
 git comburatur, sed vase quo fomentum excipitur adhuc
 frigido desideat, et exurgat dum fistula refrixerit. In hoc

Ed. Chart. VII. [853.] Foef. I. 682. Ed. Lind. II. (632. 633.)
 τριβὴν ὅτι πλεῖστον τῆς ἡμέρας μέρος ποιέεσθαι. καὶ τῇ μὲν
 τοιαύτῃ πυρὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρας χοῆσθαι· δέκα δ' ἀντὶ τῶν
 πρᾶσων, τῶν σκορόδων τὰς πυρῖα, καὶ ταύτην τὴν δέσμην
 κατακόψας, ἐς τὴν θάλασσαν ἐμβάλειν. μετὰ δὲ τὰς λοιπὰς
 τῶν ἡμερῶν αὐτῇ τῇ θαλάττῃ μόνη πυρῆσθαι, ὅπως πρό-
 σω μὴ πρόεισιν ἐν πάσῃ τῇ θεραπείῃ. (633) τὴν τελευταίαν
 δὲ πυρὶν ὅταν μέλλῃς ἀφιέναι τῆς θεραπείης, σκυλάκιον
 ὅτι νεώτατον ἀνασχίσας, ἀρωμάτων παντοδαπῶν εἶδη ὅτι
 εὐωδέστατων καὶ ξηροτάτων κόψας, τὰ ἐντοσθίδια ἐξελών
 τοῦ σκυλακίου ἐμπλήσαι καὶ σάξαι ὅτι μάλιστα τῶν ἀρω-
 μάτων, ξυλήφια δὲ ὑποθεῖς ἐς τὸν ἐχθρὸν ἐνδείς τὸ σκυλά-
 κιον οἶνον ὡς εὐωδέστατον ἐπιχέαι, καὶ πυρὶν διὰ τοῦ
 αὐλοῦ, καὶ ὅπως κατὰ δύναμιν εἶναι ὕλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ
 ταύτης τῆς πυρὶς πυρῆσαι τε καὶ ἐρωτῶν αὐτήν, ἣν ἡ
 ὁδμὴ διὰ τοῦ στόματος δοκίῃ ὅξειν τῶν ἀρωμάτων. σημεῖον
 γὰρ οὗ μικρὸν ἐς ξύλλημιν τῇ θεραπευομένῃ. προσδέτοισι
 δὲ χρέο, κρόκου ὅσον ἂν βοίλη, καὶ σμύρνης ὅσον δύο κυά-
 μους, καὶ ἄλλας συχνὸν παρῶμις, πρὸς ταῦτα τεχναιρό-

autem fomento maximam diei partem commorandum, ejus-
 modique fomento ad dies quinque utendum. Decem vero
 diebus porrorum loco allia in suffitu adhibeto, eorumque
 fasciculum contusum in aquam marinam immittito. At
 reliquis postea diebus ipsa aqua marina sola foveatur, ut
 ne ulterius in tota curatione progrediatur. Cum vero cura-
 tionem missam facere voles, hunc postremum solum adhi-
 beto. Catulum recentissimum dissectum et exenteratum,
 aromatis omne genus fragrantissimis et siccissimis contusis
 impleto, et quam maxime referecito. Subditis autem lignis,
 catulo in vas impalito vinum odoratissimum affundito, et
 per fistulam fomentum adhibeto, et quantum per vires lice-
 bit per totam diem hoc fomento foveto, eam interrogando
 num aromatum odor per os spirare videatur. Non enim
 exiguum est ei quae curatur ad conceptum argumentum.
 Subdititiis glandibus utitor, croci quantum voles, myrrhae
 duarum fabarum quantitatem, salem plurimum horum ha-

Ed. Chart. VII. [853. 854.] Foesl. I. 682. 683. Ed. Lind. II. (633. 634.)
 μενος καὶ ταύρου χολῆς ὅσον δύο κυάμους. ἦν δὲ προηύτερον
 βούλη χρησθαι, ἔλασσον μίσγειν τῆς χολῆς· ἦν δὲ ἰσχυρο-
 τέρω, πλέον. ταῦτα τρίψας λεῖα καὶ μελίτος παραστάξας,
 τρίβε ἄχρις ἄν σοι τριβόμενον γένηται, ὥστε δακτύλῳ ἐκ-
 μάξαι. ὅσῳ δ' ἂν πλείονα χρόνον τρίβῃς, τοσούτον ξηρότε-
 ρον καὶ γλισχρότερον καὶ βέλτιον ἔσται. || ποιήσας δὲ παχύ-
 τερον ἢ βάλανον, καὶ τὸ ἄκρον ὁξὺ ἐκ τοῦ μέσου παχύτε-
 ρον. ἔπειτα δὲ ἀγόμενον ὅπως πρὸς τὴν ὑστέρην προστεθῇ,
 εἰς τοῦτο ἔμπηξον ξυλήφια ὀριγάνου δύο ποιήσας λεῖα. ἔστω
 δὲ ἑξαδάκτυλα. εἰτα κατέλιξον τὰ ξυλήφια εἰσὶν ὡς μαλθα-
 κωτάτω. ἔπειτα ἄνωθεν ῥάμματι κατέλιξον λεπτῷ, καὶ ὑπερ-
 εχέτω τὸ ῥάμμα ὅσον τέσσαρας δακτύλους τῶν ξυληφίων.
 [854] προσχεαμένη δὲ καὶ καθαρὴν ἑαυτὴν ποιήσασα ὅτι
 μάλιστα (634) προσθέσθαι αὐτὸ τὸ στόμα, ῥάκος ὑποβαλ-
 λομένη ὑπὸ τὰ ἰσχία, καὶ τὴν νύκτα προσκεῖσθαι. ἔσται δὲ
 αὐτὴ ἡ κάθαρσις ὕδατάδης. τῇ δευτεραίῃ ἀναστῆσα λουσά-
 σθαι, καὶ ἐπὶ τὴν πυρίην μὴ καθίσῃ ταύτῃ τῇ ἡμέρῃ. ὅταν
 δὲ πυριῇται καὶ ἀναστῇ ἀπὸ τῆς πυρίης, κηρωτὴ ἔστω πε-
 ποιημένη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρης ὡς καλλίστη, καὶ συμμί-

bita ratione permisceto, et fel taurinum duarum fabarum
 quantitate. Quod si mitiore uti völes, fellis minus, si vero
 valentiore, plus permisceto. Haec tenuiter trita melle in-
 stillato terito, quoad quod teritur tale evadat, ut passillum
 efformare possis. Quo vero plus triveris, eo siccus, glutin-
 osius et melius evadet. Quo crassiore quam glans sit red-
 dito, et summa parte acuto et medio crassiore, deinde ita
 ducto in uterum subdatur, in hoc duos origani surculos
 laeves redditos infigito, qui sex digitos longitudine aequent.
 Mox lana mollissima surculos convolvito, deinde superiore
 parte filo tenui obducito, ita ut filum surculos fere quatuor
 digitorum longitudine excedat. Ubi autem sese perfuderit
 et mundam quam maxime reddiderit, hoc subdito coxis
 linteo in os uterorum subdat, et per noctem maneat. Ipsa
 autem purgatio aquosa erit. Postridie ubi surrexerit, lavet,
 neque ea die supra fomentum desideat. Ubi fotu adhibito
 ex eo surrexerit, ceratum sit primo die quam optime para-

Ed. Chart. VII. [854.]

Fœf. I. 683.

Ed. Lind. II. (634.)

ξαι μάλιστα μὲν ἐλάφου μυελόν· εἰ δὲ μὴ, χηνός σιέαρ. καὶ ὅταν ἀνασιῇ ἀπὸ τῆς πυρῆς, ἐκάστης ἡμέρης προσχεαμένη καὶ καθαρὴν ἐσωτὴν ποιήσασα ἐς τὴν κοιλίην, τῇ κηρωτῇ ἀλειφείτω τὴν ὑστέρην ἐκάστης ἡμέρης. τὰ μὲν ἄλλα ταῦτα πάντα ξύμμισγε τοῖσιν ἔμπροσθεν ἐκτὸς τῆς χολῆς. ὀριγάνου δὲ τρίβων ὡς λειοτάτης ξύμμισγε ἐς τὴν βάλανον καὶ προστιθέσθω. ἄλλο. τὰ μὲν ἄλλα ταῦτα καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον πεποιημένα, ἀντὶ δὲ τῆς ὀριγάνου ἀψίνθιον συμμίζας καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ποιήσας προστιθέσθω. ἐκ τῶν πυρῶν ἐκλέξας τὸ μελάνθιον τρίψας τε λεῖαν ἰσχυρῶς καὶ μέλι παραμίζας καὶ σφαιροειδὲς ποιήσας προστιθέσθω. πλὴν πυρετοὺς ἐμποιεῖ, καὶ τὸ ἄρθρον οἰδέει, καὶ δηκτικὸν ἰσχυρῶς ἐστὶ τοῦτο. μέλι ἐψήσας καὶ ἔλλεβόρου κόψας τοῦ μέλανος τὸ λεπτόν ἦν πλέον ἰσχυρῶς δηκτικὸν ἐσται. ἐστὶ δὲ πυρετῶδες καὶ τοῦτο. τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἐψήσας μέλι ξυμμίζας τε ἐλατηρίου ὅσον πῖσιν ἐψεῖν, καὶ ποιήσας βαλάνιον, τὸν αὐτὸν τρόπον διδόναι προστίθεσθαι. καὶ τοῦτο πυρετῶδες, ἄγει δὲ καὶ αἷμα, ἔνια δὲ τούτων καὶ δέρματα.

tum, cui potissimum cervi medullam; sin minus, anserinam adipem ammisceto. Cumque a fotu surrexerit, singulis diebus ubi se persuderit et mundam circa ventrem reddiderit, cerato quotidie ventrem illinat. Haec quidem omnia superioribus felle dempto commisceto, origanum autem tenuissime tritum ad glandem permisceto, quam supponat. Aliud. Reliqua quidem eodem modo praeparata, loco vero origani absinthium ammixtum, et ad eundem modum praeparatum supponat. Melanthium ex tritico delectum, tenuiter tritum probeque melle permixtum, in pilam formatum supponat, nisi quod febres excitat et articulum tumefacit, ac valde mordax hoc est. Mel et veratri nigri tenues radices contusas decoquito. Hoc si copiosum fuerit, veratrum vehementer mordet et febrem excitat. Ad eundem modum mellis cocto elaterii quantum potione una satis sit admixtum decoquito et glandem confectam eodem modo subdendam dato. Hoc etiam febrem excitat et sanguinem educit,

Ed. Chart. VII. [854.] Foes. I. 683. Ed. Lind. II. (634. 635.)
 ἤν δὲ βούλοιο, καὶ τὸ δρακόντιον ξύον, ἔστι δὲ πρὸν ἐν
 μέλιτι ἐφθῶ ἢ ὦμῳ, καὶ τοῦτο σφαιροειδὲς ποιεῖν, ὁκόσον
 κικίδα μεγάλην. (635) πειρῶ δὲ φυσικὸς εἶναι, πρὸς τῆς
 ἀνθρώπου τὴν ἔξιν καὶ τὴν ἰσχὺν ὀρῶν. τούτων γὰρ οὐδεὶς
 ἄσταθμός ἐστιν, ἀλλ' ἐξ αὐτέων τουτέων τεκμαιρόμενος πει-
 ρῶ ὅλου τοῦ σώματος, κεφαλῆς καθάρσει, φαρμακείῃσι, καὶ
 πυρίῃσι τῆς ὑστέρης καὶ προσθείοισι χρῆσθαι. στοιχεῖα δὲ
 σοι ταῦτά ἐστιν. ἡ δὲ θεραπεία τουτέων ἐστὶν ἐν μέρει ἐκά-
 στω, καὶ ὅτι ἂν μὴ ποιῆς τούτων, αἰεὶ ἐπὶ τῆς πυρίης δια-
 τριβέτω. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ μαλθακώσασα καὶ ἄγουσα τοὺς
 ἰχώρας. ὅταν δὲ καταπαύσῃ τῆς θεραπείης ληγόντων τῶν
 κατὰ φύσιν, χρὴ αἷμα ἀφαιρέειν ἀπὸ τῆς χειρός· ἤν μὲν
 ἰσχυρή, ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων, ἤν δὲ ἀσθενεστέρη
 ᾗ, ἀπὸ τοῦ ἐτέρου οὗ ἀπόχρη. διαίτη δὲ οἷα χρῆσθαι δεῖ
 ἐν τῇσι θεραπείῃσι ταύτησιν ἐτέρωθί μοι δεδήλωται. ἀπο-
 θυμῆν ἤν βούλει, τὰς αἷρας ἐκ τῶν κοιλῶν ἐκλῆξας ἀλέσας
 λεπτά, καὶ κλημάτινον πῦρ ποιήσας ὅτι μαλθακώτατον.
 ἔπειτα ἐμβαλὼν ἐς τρυβλίον, ἔνθες ἐς ἡμίεκτον, καὶ ῥόκεα

horum etiam quaedam pelliculas. Aut si voles draconum
 derafum, quod mite est, cum melle cocto aut crudo per-
 misceto, et in pilam gallae magnae quantitate conficito.
 Conare autem ut te naturalem medicum exhibeas, ad ho-
 minis habitum et vires respiciendo. Horum enim nullus
 temere et inconsiderate aliquid agit. Verum his in con-
 siderationem adhibitis, totius corporis et capitis purgatio-
 nes, medicationes, uteri fetus et subditiiorum appositiones
 ad usum accommodato. Haec tibi sunt velut elementa.
 Horum autem curatio cuique peculiaris est. Cumque ho-
 rum nihil fuerit, semper in foku perseverandum. Hic enim
 emollit et saniosos humores educit. Ubi vero ab hac ra-
 tione cessaris, hic quae secundum naturam sunt deficien-
 tibus sanguinem ex brachio detrahare oportet, siquidem
 valida fuerit ex utroque, si vero debilior, ex altero satis.
 Quanam autem victus ratione in his curationibus
 utendum sit, alias a me declaratum est. Suffitum si adhi-
 bere voles, lolium de tritico lectum tenuiter molitum, igne

Ed. Chart. VII. [854. 855.] Foesl. I. 683. 684. Ed. Lind. II. (635. 636.) περιττῆς ἵνα μαλθακῶς καθήται, καθέξουσθαι αὐτὴν κελεύειν ἐπὶ τῷ ἡμίεκτῳ, ὅτι μάλιστα διαγούσαν τὰ σκέλεα. ἡ δὲ θεραπεία ἦν μὲν ἱκανὴ σοι γένηται, ἐν τετραμήτῳ· εἰ δὲ μὴ, πρὸς ταῦτα σκέπτου, καὶ ὅπως πρὸς ἄνδρα μὴ πρῶσεισιν ἐν ᾧ θεραπεύεται χρόνῳ. [855] ἐν δὲ τῇσι θεραπείῃσι διδόναι δαῖδα ἐν ὕδατι καταβρέχων νήσται, ὅσον κύαθον, καὶ τὴν κασσιτερίνην ξυνεχῶς ἔχειν. διδόναι δὲ κοτυληδόνας ἐν ὕδατι ἐψῶν, ἄλας, κύμινον συτεψῶν καὶ χληρῶν ῥοφεῖν. αἱ πλατεῖαι θηλύγονοι δοκοῦσιν εἶναι, αἱ δὲ σμι(636)κραι καὶ συρμύουσαι, ἀρσενόγονοι. || ἐγκυτήριον. ἄκρον μελανθίου γυναικὶ διδόναι, ἐν οἴνῳ μέλανι στρυφνῶ. γυναικὶ νέμ οὕσῃ ῥόος ἐρυθρὸς ὀχλεῖ, καὶ φαρμακευομένη κεφαλὴν καθαιρομένη, φλεβοτομουμένη οὐδὲν ἀφελεῖ. δοκεῖ δὲ τοῦτό οἱ αἷτιον εἶναι ὥστε μὴ ξυλλαμβάνειν. ἐδίδουν δὲ αὐτῇ ἀσπαλάθου τῶν ῥιζῶν ἐν οἴνῳ λευκῷ ἀποζέομενον πρῶτ' καὶ πρὸ δείπνου, ὅτε ῥόος ἐπαύσατο καὶ οὐ βραδέως ἐκύησεν, ἔτεκεν

farmentitio mollissimo excitato, deinde in catinum conjectum, in ollam dimidiati sextarii imposito, et linteis molibus circumpositis quo molliter sedeat, eam quam maxime diductis cruribus ollae insidere iubeto. Haec curatio si tibi quidem satis esse videatur, quadrimestri spatio adhibeatur. Sin minus, ad haec attendito, ut ne quo tempore curatur ad virum accedat. Sub his curationibus jejunaes taedam ex aqua maceratam cyathi mensura exhibeto, et fistulam stanneam continenter habeat. Umbilicos veneris ex aqua decoctos, sale et cumino simul incocto, tepidum sorbendum dato. Lati foeminas, parvi vero et conclusi mares procreare videntur. Ad conceptum summe faciens. Melanthium mulieri ex vino nigro acerbo exhibeto. Mulierem juveneam fluor muliebris ruber infestabat, et medicamento sumpto capite purgato, vena secta nihil proficiebat. Haec autem ei causa esse videbatur ne conciperet. Ei autem radicum aspalathi decoctum ex vino albo mane et ante coenam exhibebam, fluorque cessavit et non longe postea concepit et marem peperit. Erat autem colore

Ed. Chart. VII. [855.] Foesl. I. 684. Ed. Lind. II. (636. 637.) ἄρσεν. τὸ χρῶμα λευκὸχρως, εὐσαρκος. περὶ μύλης. περὶ δὲ μύλης κνήσιος τόδε αἴτιον. ἐπὴν πολλὰ τὰ ἐπιμήνια ἔοντα γοιὴν ὀλίγην καὶ νοσώδεα ξυλλόβωσιν, οὔτε κῆμα ἰθαγενὲς γίνεται ἢ τε γαστήρ πλήρης, ὥσπερ κυούσης. κινεῖται δ' οὐδὲν ἐν τῇ γαστρὶ, οὐδὲ γάλα ἐν τοῖσι τιτθοῖσιν ἐγγίνεται. σφοιγὰ δὲ τοὺς τιτθὰς αὐτῇ, καὶ δύο ἔτεα, πολλάκις δὲ καὶ τρία οὕτως ἔχει. καὶ ἦν μὲν μία σὰρξ γένηται, ἡ γυνὴ ἀπόλλυται· οὐ γὰρ οἷα τὲ ἐστὶ περιγενέσθαι· ἦν δὲ πολλὰ, ῥήγνυται αὐτὴ κατὰ τὸ αἰδοῖον ἅμα τε πολὺ καὶ σαρκώδες. καὶ ἦν μὲν μετριάση, σώζεται· ἦν δὲ μῆ, ὑπὸ ῥόδου ἀλοῦσα ἀπόλλυται. τὸ μὲν νόσημα τοιοῦτόν ἐστι. κρίνεσθαι δὲ χρὴ τῷ πληρώματι, καὶ ὅτι οὐ κινεῖται ἐν τῇ γαστρὶ. τὸ μὲν γὰρ ἄρσεν τρίμηνον, τὸ δὲ γε θῆλυ τετράμηνον τὴν κίνησιν ἔχει. ἐπὴν οὖν τοῦ χρόνου παρελθόντος μὴ κινεῖται, δηλονότι τοῦτό ἐστι. τὸ δὲ τι τεκμήριον μέγα ἐν τοῖσι τιτθοῖσι γάλα οὐκ ἐγγίνεται. ταύτην μάλιστα μὲν μὴ ἰῆσθαι· εἰ (637) δὲ μῆ, προειπόντα ἰῆσθαι. καὶ πρῶτα μὲν πυριῆσαι τὴν γυναικα ὅλον τὸ σῶμα, ἔπειτα κατὰ τὴν ἔδρην κλύσαι ὅπως

candicante et corpore bene habito. De mola. Molae conceptus haec causa est. Ubi copiosi menses paucam et morbosam genituram conceperint, neque genuinus foetus gignitur, venterque non secus ac gravidæ plenus est, nihil vero in eo movetur neque lac in mammillis innascitur, pectus tamen turget. Haec biennium, saepe etiam triennium sic habet. Et si una quidem caro fuerit, mulier, cum superesse non possit, perit, si multae, ei per pudendum perripit sanguis copiosus et carnosus, sique moderate contingat, servatur, si minus, profluvio correpta perit. Ac quidem morbus est ejusmodi. Discerni autem debet ipsa mole, quodque in ventre non moveatur. Mas enim tertio, foemina quarto mense motionem habet. Ubi igitur transacto hoc tempore non movetur, hic certe morbus est. Cujus rei magnum hoc est indicium, quod in mammis lac non innascitur. Hanc ne fere quidem curato, aut certe cum praedictione. Ac primum quidem mulierem toto corpore foveto, deinde per sedem uti perpurgetur infusum

Ed. Chart. VII. [855. 856.] Foes. I. 684. Ed. Lind. II. (637.)
 διακαθήρη. πολλοὶ γὰρ ἴσως κλύσασαν κινήσεις τὸ ἔμβρυον
 τὸ δοκίον εἶναι τὸ ξυνεστηκὸς, διαθερμανθείσης τῆς γυναι-
 κὸς ὑπὸ τοῦ φαρμάκου. κλύζειν δὲ καὶ κατὰ τὰς μήτρας,
 ὅπως αἷμα ἀγάγῃ· ἣν δὲ μὴ, προσθέτοισι χοῆσθαι τοῖσιν
 ἀπὸ τῆς βουπρήστιος ὡς ἰσχυροτάτοις, καὶ πιπίσκειν τὸ δι-
 κταμνον τὸ Κρητικὸν ἐν οἴνῳ. εἰ δὲ μὴ, καὶ τὸν καστόριον
 ὄρεον, καὶ ὀπισθεν αὐτῆς σικύην προσβάλλειν πρὸς τοὺς
 κενεῶνας, καὶ ἀφαιρέειν ὅτι πλεῖστον. πρόσβαλλε δὲ ὅτι
 μάλιστα, καθάρσιος τεκμαιρόμενος πρὸς τὰς μήτρας. ὅταν
 γὰρ μὴ γίνηται, ἣν τε ἐκ τόκου ἣν τε καὶ ἄλλως, δαῖδα ὡς
 πισιτάτην κόψαντα λεπτὴν [856] ἐψῆν ἐν οἴνῳ λευκῷ, καὶ
 ἀποχοῆσθαι ὡς τρισὶ καὶ ἑξήκονσι. γλυκυσίδης κόκκοι τέσσαρες,
 κυμίνου Αἰθιοπικοῦ σμικρὸν καὶ σεσέλιος πλεῖον, ἢ κεδρίδα.
 ἣν δὲ πνιγμοὶ ἔωσι, κάστορος σμικρὸν. ἣν δὲ ἐκ τόκου κα-
 θάρσιος γινομένης μετρίως ἢ γαστήρ μὲνη, ἢ καὶ φύσῃ ἀπο-
 κλεισμένη καὶ ὀδυνώδης γίνεται, ἣν τε ξὺν πυρετῷ ἣν τε
 ἄνευ πυρετοῦ, ὁποῦ σκαμμωνίης πέμπτον μέρος πόσιος ἢ σε-
 σέλιος ἢ ἄλλου τινὸς τῶν εὐωδέων, καὶ πήγανον ἐν οἴνῳ λευ-

immittito. Frequenti enim collutione, concalesceta a me-
 dicamento muliere, id quod concrevit et foetus esse puta-
 tur, forte commoveris. Quin etiam uteros, quo sangui-
 nem educas, eluito. Alioqui supposititiis ex buprestis velut
 violentissimis utendum, et dictamnus Creticus ex vino pro-
 pinandus, sin minus, castorii testis. Eique posteriore parte
 ad lateris inanitatem cucurbitulam admoveo, plurimumque
 detrahito. Sed et quam maxime inita purgationis confi-
 deratione, ad uteros admoveo. Cum enim vel ex partu,
 vel alia ex causa non procedit, taedam pinguisimam te-
 nuiter contusam ex vino albo coquito, quam ad rem tres
 fere cyathi sufficiant. Aut paeoniae grana quatuor, cumini
 Aethiopici parum et fefeli copiosum, aut cedri baccas. Si
 vero suffocationes adfuerint, castorii parum. At si ex partu
 moderata purgatione contingente, venter maneat, aut etiam
 ex flatu concluso dolor excitetur, vel cum febre vel citra
 febrem, succi scammoniae potionis quintam partem aut fe-
 feli, aut aliud quoddam ex odoratis, et rutam ex vino albo

Ed. Chart. VII. [856.] Foes. I. 684. 685. Ed. Lind. II. (637. 638.)
 καὶ ἤν δὲ μὴ βούληται πιεῖν, πρὸς τὴν ἔδρην ἄλειμμα ποι-
 εῖν. οἷον ἐκ χολῆς ταυρεῖας καὶ μέλιτος καὶ λίτρου. ἤν δ'
 ἐκ διαφθορῆς καθάρσιος ὀδυρώδης ἢ καὶ τῶν εὐωδίων δι-
 δόμενον μηδὲν ὑπακούῃ καὶ πυρετοῦ ἔοντος, γάλακτος αἰ-
 γείου δύο κοτύλας ἀφαιρεῖν. εἴτα ψυχθέντος τὴν ὑγρὴν ἀφε-
 λείν, διηθῇ (638) σας μελικρήτου ὅσον τρίτον μέρος μίξαι,
 ὅπως γλυκύτερον ἔσται. πιεῖν δὲ τοῖς νηότιν. ἤν δὲ μὴ πᾶν-
 ηται ἢ ὀδύνη μηδὲ ἢ κοιλίῃ ὑποχώρησῃ, ἐς τὴν δειλὴν ἐν
 σκάφῃ ἐς θερμὸν ὕδωρ ἐγκαθίστατω. ὅταν δὲ διαπυρεθῇ,
 ἐξαρασθῆσαντα κλύζειν ἐν οἷῳ ἀσπηρῷ μέλανι διείς καὶ
 ὕδατι ἑπαξ ἐλαίου ἥμισυ, τὸ ὕδωρ χλιρῶς κλύζειν καὶ ἐπι-
 κοιμηθῇτω. προσθετὸν ὑστερέων, ἤν ζυμμεμένη ἢ σκληρὸν
 ἢ τὸ στόμα. || σῦκον λευκὸν ἐκκαθήρας καὶ λίτρον Αἰγύ-
 πτιον τὸ καθαρώτατον μίξας λείον τετριμμένον πρόσθε-
 τὸν ποιῆσαι ὅσον κικίδα μὴ μεγάλῃ ἐν εἰρίῳ μαλθακῷ, ἐς
 ἴσκιον μύρον βάψασα προσθέτω, ἤν τε τρεῖς ἢ τε πλείους
 ἡμέρας δοκέῃ. πυρήσις μετὰ τοῦτο ζυμφέρει ἐν εὐώδει. μετὰ

bibāt. Quod si bibere nolit, medicamentum ad sedem illi-
 nendam conficito, quale est ex felle tauri, melle et nitro.
 Si vero ex foetus corruptione purgatio dolorem adferat,
 neque exhibitis odoratis cedat et febris adsit, lactis caprini
 heminas duas decoquito, deinde eo refrigerato quod in
 summo pingue concrevit detrahito, percolato aquae mulsae
 trientem, quo dulcius evadat, admisceto. Ter autem jejunaē
 bibendum. Quod si dolor non sedetur, neque venter sub-
 ducatur, sub vesperum in calidae folium desideat. Post
 sotum surgere iussam ex vino nigro austero aqua diluto, et
 aquae portioni olei dimidia parte addita, tepido colluito ex
 coque dormiat. Quod nteris subditur, si os clausum aut
 durum fuerit. Ficum albam perpurgatam et nitrum Aegy-
 ptium purissimum tenuissime tritum admixtum in pessum
 subdititium gallae non magnae magnitudinis effingito, quem
 ex lana molli unguento irino imbuta tribus vel pluribus
 ut visum fuerit diebus supponat. Post hoc fomentum ex
 odoratis confert, deinde vero molli aliquo subditio opus

Ed. Chart. VII. [856.] Foef. I. 685. Ed. Lind. II. (638. 639.)
 δὲ μαλθακόν τι δεῖ προσθετὸν, ὅ τι ἰχωροειδέα ἄξει μάλισ-
 στα. μετὰ δὲ λινοζῶστις. ἦν ἢ ἀπαλὴ μύρω ῥοδίνῳ χρῆσθαι
 ἐν ὁθονίῳ ἐς ἡμέραν καὶ νύκτα. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. χολὴν ταύρου
 καὶ ἄλλας ἀναζέσαι καὶ θεῖον παραμίσγειν πρὸς μακρόν μῆ-
 κος μέγα σπύρην ψιλὴν προσθέσθαι ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ
 νύκτας, πρὸς αὐτὰς τὰς ὑστέρας. πάλιν λινοζῶστιν. μετὰ
 τοῦτο ἐπιπάσσειν σμύρναν ἄκρητον μίξας, διεῖναι ῥοδίνῳ
 ἄκρῳ καὶ μύρῳ ἱρίνῳ διαχρίεσθαι τὸ στόμα ὡς ἐσωτάτω.
 Θεραπεία ἐπὶ τὸ αὐτὸ νόσημα. Ἴριν εὐώδεα κόψας καὶ δια-
 σήσας χωρὶς, κυπέρου ἴσον καὶ ἔκμαγμα ὅσον μαγίδα οἴνῳ
 ἀνθοσμῇ διεῖναι. εἴτα ἀλειμματῶδες ποίεειν, καὶ ἐς σπλήνας
 ἀλείψας μῆκος (639) σπιθαμῆς ἐς σμικρὴν σιτυῖδα ἐνδεῖς,
 ἕως μὴ παραπνέῃ προσθέσθω. ἦν δὲ ἐλκωθῶσιν αἱ μήτραι
 ἢ τροχυνθῇ τὸ στόμα ἢ ὑπὸ προσθετοῦ τινὸς δηχθῶσιν, ἐν
 εἰρίῳ χρίσθαι στέαρ, καὶ ῥόδιον ἀλείψαι, καὶ κηροῦ μικρόν.
 ὅταν ἰσχοῦσα ἐν γαστρὶ διαφθείρῃ, τὸ δὲ ἔμβρυον μηνιαῖον
 καὶ ἐκφέρειν εἰς τέλος μὴ δύνηται καὶ λεπτὴ παρὰ φύσιν

est, quod potissimum saniosa educat. Postea etiam mer-
 curiali, si tenera fuerit, ex unguento rosaceo in linteo per
 diem et noctem utendum. Ad idem. Fel taurinum et
 salem fervefacito, sulphur tenuissime tritum ammisceto, in
 oblongam magnitudinem spirae in modum convolutum,
 nudum ad dies duos et noctes in uteros ipsos indito, ac
 rursus mercurialem. Post hoc myrrham electam aspergito,
 rosaceo optimo admixto diluito, et unguento irino quam
 penitissime os linito. Ejusdem morbi curatio. Iridem odo-
 ratam tusam et seorsum cribratam, cyperi parem modum
 et croci recrementum massae manualis magnitudine, vino
 odorato diluito, deinde linimentum conficito, eo splenia
 palmi magnitudine illita, parva pyxide reposita ne trans-
 piret subdat. Si vero exulcerati uteri, aut os exaspera-
 tum aut ex subditio aliquo conversi fuerint, lanam adipe
 linito, rosaceo et pauca cera inungito. Cum praegnans
 foetum menstruum corrumpit, neque ad extremum per-
 ferre potest, et praeter naturam extenuata redditur, huic

Ed. Chart. VII. [856. 857.] Foef. I. 685. Ed. Lind. II. (639.)
 γένηται, ταύτην χρὴ καθήραντα τὰς ὑστέρας καὶ αὐτὴν φαρ-
 μακεύειν καὶ παχύνειν, οὐ γὰρ δυνήσεται ἐκφέρειν ἐς τέλος,
 ἔστ' ἂν ἐωυτὴν τε ἀναλάβῃ καὶ αἱ ὑστέραι ἴσχωσιν. ἦν δὲ
 κύνσκηται μὲν, διαφθείρῃ δὲ δίμηνα τὰ παιδία ἐς ἀκριβῶς
 τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ μήτε πρότερον μὴδ' ὕστερον, καὶ
 τοῦτο πάθῃ δις ἢ τρίς καὶὰ ταῦτα, [857] ἢ καὶ πλείονα
 χρόνον γεγονότα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτο διαφθείρει,
 ταύτης αἱ μήτραι οὐκ ἐπιδιδούσιν ἐπὶ τὸ μείζον τοῦ παιδίου
 ἐν αὐτέσιν ἀξιομένου καὶ ὑπερβάλλοντος ἐκ τοῦ διμήνου
 ἢ τριμήνου εἰς τὸ πλεῖον. ἀλλὰ τὸ μὲν αὔξεται, αἱ δὲ μῆ-
 τραι οὐδὲν ἐπιδιδούσι. διὰ δὴ τοῦτο διαφθεύουσιν αἱ πολ-
 λαὶ ἐς τὸν αὐτὸν χρόνον. ταύτην χρὴ κλύσαι τὴν μήτριν,
 διαφυσῆσαι ὥς μάλιστα προσθέτοισιν ἢ φαρμάκοις τοῖσδε,
 τῆς σικυώνης τὴν ἐντεριώτην κόψαντα διασῆραι καὶ σίλφιον
 ὀλίγον παραμῖξαι ὀλίγα ἐν πλείονι καὶ καθεφθότερῳ τῷ μέ-
 λιτι. τοῦτο περιπλάσαι περὶ μήλην, ποίοντα τὸ πάχος ὅσον
 μέλλει παραδέξασθαι ὁ στόμαχος πρὸς τὸ στόμα τῆς μήτρης
 καὶ ὥσαι πόρρω, ἕως ἂν περήσῃ ἐς τὸ ἔξω τῆς μήτρης. ὅταν

uterus purgare oportet, eamque medicamentis curare et
 crassam reddere. Neque enim ad extremum perducere
 poterit, quoad vires receperit et uteri validiores fuerint.
 Si vero praegnans quidem fuerit, sed foetus bimestres eo-
 dem exacte tempore corrumpat, neque ante neque postea,
 idque ei bis vel ter eodem modo contingat. Aut etiam si
 longioris temporis foetum eodem modo corrumpat, huic
 uteri cum foetus in eis augetur et bimestre aut trimestre
 spacium excedit, in maiorem molem non crescunt. Sed
 hic quidem augetur, uteri vero nihil increfcunt, eamque
 sane ob causam multae eodem tempore foetum corrup-
 punt. Huic uterum colluere, aut per subdititia potissimum,
 aut per haec medicamenta inflare oportet. Colocynthidis
 medullam interiorem contusam et cribratam et laferis mo-
 dicum, cum paulo ampliore melle et magis cocto admi-
 sceto. Hoc ea crassitudine reddito quam stomachus ad uteri
 os admittere queat, specillum obductum penitus donec ad
 internum uterum penetrarit protrudito. Medicamento col-

Ed. Chart. VII. [857.] Foesl. I. 685. 686. Ed. Lind. II. (639. 640.)
 δὲ ἀποτακῇ τὸ φάρμακον, ἐξελεῖν τὴν μήλην καὶ πύ-(640)λιν
 οὔτω τὸ ἐλαιήριον καὶ τῆς κολοκυντίδος τῆς ὑγρῆς ποιέων
 ὡσαύτως τῷ προτέρῳ προστιθέναι. ἐσθιέτω δὲ τοῦτον τὸν
 χρόνον σκορόδα ὡς πλείστα, καὶ καυλὸν σιλφίου καὶ τῇ
 ἄλλῃ διαίτῃ χρῆσθαι, ὅκοι ἂν μέλοι γῦσαν ἐμποιῆσαι μά-
 λισια ἐν τῇ κοιλίῃ. προστιθέσθω δὲ τὸ πρόσθεντον διὰ τρί-
 τῆς ἡμέρης, ἕως ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν. ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ
 πλείοτος. τὸ δὲ ὕλον, ὅπως ἂν προσήται. τὰς δὲ μεταξὺ
 ἡμέρας μαλθακοῖσι χρῆσθαι. ὅταν δὲ καταστήσῃ τοῖσι μαλ-
 θακτηρίοισι τὸ στόμα τῆς μήτρης καὶ φανῇται τὰ ἐπιμήνια
 ἐπιμείνασα, ὅταν ξηρὴ ἤδη ᾖ, μινύσθω τῷ ἀνδρὶ. ποιέειν
 δὲ φῖσαν ἐν τῇ μήτρῃ. ὅταν δὲ βοίλῃ σκορόδου μώλυσαν
 καὶ ὀπὺν σιλφίου παραμινύται πρὸς τὰ προσθεντά, καὶ ἦτις
 ἂν μὴ θύνηται διαιτελεῖν τοὺς δέκα μῆνας κύουσα, ἀλλὰ
 διαφθείρει καὶ τοῦτο πάσχει πλεοιάκις, ταύτης τῆς μήτρης
 καθαίρειν ὕδωρ καὶ αὐτὴν φαρμακεύειν, ὅπως ὕδωρ καθαί-
 ρηται. ἦν δὲ κατέχουσα τὴν γονὴν μὴ κυῖσκηται, συμβαίνει
 δὲ τοῦτο πλείστισι τοῦ στομάχου χαρό||τος τῆς μήτρης

liquato, specillum educito, rursus elaterium sic paratum et
 ex colocynthide silvestri confectum medicamentum, velut
 prius subdito. Eo vero tempore allium quam plurimum
 comedat et laseris caulem, reliquaue victus ratione utatur,
 quae flatum maxime in utero excitare possit. Tertio autem
 quoque die, quoad bene habere videatur subdititium, appo-
 nat. Interdum etiam ex majore intervallo, ad summum
 vero uti lubens admiserit. At intermediis diebus molli-
 bus utatur. Cum vero per emollientia os uteri suae integritati
 restitutum fuerit, mensesque comparuerint, pauca interposita
 mora, ubi jam sicca fuerit, cum viro congregiatur. In
 utero autem cum flatum excitare voles, allii caput unicum
 et laseris succum ad subdititia ammisceto. Ac si quae con-
 cepit ad decem menses perdurare nequeat, sed foetum cor-
 rumpat, idque ei plerumque accidit, huic ex utero aquas
 purgato, eique medicamenta quibus aqua purgetur exhibeto.
 At si quae genituram continet non concepiat, quod plurimis
 contingit uteri stomacho praeter naturam dehiscente, men-

Ed. Chart. VII. [857. 858.] Foef. I. 686. Ed. Lind. II. (640. 641.)
 παρὰ φύσιν, τὰ ἐπιμήνια πλείω γίνεται τοῦ προσήκοντος καὶ
 ὑγρότερα, ὥστε τὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς μὴ ἐξυλλαμβάνεσθαι
 πρὸς τὴν τέκνωσιν, τὴν τε τοῦ ἀνδρὸς γονὴν ἐπιούσαν δια-
 φθείρεσθαι. γίνεται δὲ ταῦτα τοῦ τε σώματος καὶ τῶν μη-
 τρώων νοσεόντων. ἀλλὰ δεῖ ταύτη κατωτερικὰ διδόναι διὰ λί-
 ποντα, καὶ πυριῆν ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τὰς μήτρας ὅξει καὶ
 θαλάσση, μήλας διαπύρους ἐμβάλλοντα. ἐμβάλλειν δὲ ἐς τὸ
 πυρήμιον κυπαρίσσου πρίσματα, (641) καὶ δάφνης φύλλα
 κόψας ἡλωρῆς, καὶ πολυκνήμου αὐτοῦ φύλλα. πυριῆν δὲ
 ὁκοῖον ἂν δοκῇ καιρὸς εἶναι χρόνον. μετὰ δὲ τούτων λουέ-
 σθω, καὶ ὅξει ἐνεψεῖν λατοῦ τορνεύματι, καὶ ῥόδιον, καὶ
 πολυκνήμου αὐτοῦ τὰ φύλλα. ἐπὶ τελευτῆς δὲ θυμὴν, φλό-
 μου φύλλα κόψας καὶ λατοῦ τορνεύματα. ἐμπροσθεν δὲ πρὶν
 ἐκλουσάσθαι θυμὴσαι σμύρνη καὶ λιβανωτῶν τριῶνας ἴσον
 ἑκατέρου, καὶ μυρσίνης καὶ δάφνης φύλλα. ταῦτα ἀναμίξας
 καὶ ἐπιβαλὼν ἐπὶ μαλθακὸν πῦρ, θυμὴν νεοπυρήντον ζοῦσαν
 δις τῆς ἡμέρης πυριῆν ἰσόλουτον ζοῦσαν, [858] καὶ τῆς
 θυμὴσεως ὕστερον λουέσθω, καὶ τὸν στόμαχον καθεστάναι

les copiosiores et humidiores quam conveniat defluunt, ut
 proinde quod a muliere prodit ad liberorum procreationem
 non conferat, sed advenientem viri genituram corrumpat.
 Haec autem tum corpore tum utero male affecto eveniunt.
 Verum huic deorsum medicamenta purgantia per intervalla
 exhibere, et totum corpus uterosque aceto et aqua marina
 fovere oportet, specillis ignitis immixtis. In fomentum au-
 tem injicienda cupressi ramenta et lauri viridis folia confusa,
 ipsaque polycnemi folia. Adhibendum autem fomentum
 quo tempore opportunum esse videatur, post quod lavet.
 Et aceto loti scobem incoquito et rosaceum, et ipsa polycnemi
 folia. Ad extremum autem suffitum ex verbasco foliis con-
 tufis et loti scobe admoveo. Antea vero prius quam lavet
 suffitus ex myrrha et thure adhibendus, tritis utriusque
 aequis partibus, et myrti ac lauri foliis. His commixtis et
 in levem ignem coniectis, suffitum a recenti fomento bis
 die adhibeto, fomentum autem recenter lotae admoveo et
 post suffitum lavet, stomachumque pristinae suae naturae

Ed. Chart. VII. [858.] Gœf. I. 686. Ed. Lind. II. (641. 642.)

ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν καὶ ἣν ἐξαρκέουσα ἦ, πρόσθεν δὲ
 τούτων πάντων τάνειν τὴν ἐν τῇ χειρὶ φλέβα τῇ ἀριστερῇ,
 καὶ οὕτω τὰλλα ποιεῖν. ἣν δὲ ὁ στήναχος οὕτως ἔχη, τὰ δ'
 ἐπιμήνια μὴ ἔη φλαύως ἢ ἐπὶ τοῦλαττον ἢ πρὸς πλείονα
 κάθαρσιν τρέπεσθαι τοῖσιν ἄλλοισιν ἅπασι, καὶ οὕτως θε-
 ραπεύειν καὶ προστιθέναι, ἣν δέη, καὶ ἐκ τῶν πρόσθεν λούων
 καὶ θυμίων καὶ ξηραίνων. ἣν δὲ γυνὴ ἐκτιτρώσκη ἀέκουσα καὶ
 μὴ θέλη ἐκβάλλειν, πυρρὸς πεφρυγμένους καὶ κατεληλασμέ-
 ρους καὶ σταφίδα κεκομμένην λευκὴν, μελιχοῖτω γλυκερῷ
 ταῦτα διεῖς ἐλαίου σμικρὸν παραχέων, γῆσται πίνειν διδόναι.
 μετὰ δὲ ὀφάτου σπέρμα τρίψας καὶ ὄξος καὶ χηρὸς στέαρ,
 ταῦτα μίξας ἐσθιέτω καὶ προστιθέσθω δάφνης φύλλα τρί-
 βουσα. μετὰ δὲ πιτέτω ὀρίανον καὶ γλήχωνα καὶ ἄλφιτον ἐν
 ὕδατι ἐπιπόσσυσα δάφνης φύλλα κεκομμένα καὶ τετριμμένα
 λεῖα κόμμι παραμύξας, καὶ διεῖς ὕδατι πίνειν διδόναι.
 ὅς στέαρ καὶ χηρὸς ἄλειψα, καὶ μέλι ἐς τὸ αὐτὸ μίξας καὶ
 τρίψας, ἐλλικτὸν διδόναι σταφυλῖνον τρίβων ὥς λειότατον

reslituito. Quod si vires sufficere videantur, ante haec
 omnia venam in brachio sinistro pertundito, reliquaque eo-
 dem modo facito. Si vero stomachus ita habeat, menses
 autem minime aut vitiose aut parcius decurrant, hunc cum
 reliquis omnibus ad ampliorem purgationem convertito, sic-
 que curationem adhibeto et subdititia, si opus sit, apponito,
 ex his quae antea dicta sunt, lavando, suffitum adhibendo
 et siccando. At si mulier invita abortionem faciat, neque
 foetum, ejicere cupiat, triticum tostum et molitum uvam
 passam albam contusam, haec aqua mulsa dulci diluta pauco
 oleo affuso, jejunae potui exhibeto. Postea vero raphani
 semen tritum, acetum et adipem anserinum, haec mixta
 comedat et lauri folia trita in subdititio apponat. Deinde
 origanum et pulegium et polentam ex aqua bibat, lauri
 foliis contusis et tenuiter tritis gummi ammixto inspersis,
 haec aqua diluta potui exhibeto. Ovis pingue et anserinum
 adipem et mel, haec simul mixta et trita delingenda exhi-
 beto. Staphilinum laevissime tritum, et quod in lacte sub-

Ed. Chart. [VII. 858.] Foesl. I. 686. Ed. Lind. H. (642.)
 καὶ γάλακτος ὑπόστασιν ἐν τούτῳ μίξας καὶ χηνὸς στέαρ
 τήξας, ταῦτα ἀνεψήσας διδόναι ῥοφεῖν. ὀριγάνου τρίψας
 φύλλα ὡς λειότατα, ἣν μὲν ἔχει, γλωρῆς· εἰ δὲ μὴ, ξηρῆς
 διεῖς ἐν ὕδατι πίνειν διδόναι. δάφνης καρπὸν τρίψας ὡς
 λειότατον καὶ ὕδρι θηλείης στέαρ τήξας καὶ μέλιτι, ταῦτα
 ὁμοῦ πάντα μίξας καὶ τρίψας, ἐλλικτὸν διδόναι. σταφυλῖνον
 πρίβων ὡς λειότατον ἐν οἴνῳ διεῖς κεκρημένῳ, πίνειν διδο-
 ναι. ἣν αἱ μήτραι μὴ κατέχωσι τὴν γονὴν, μόλυβδον καὶ
 λίθον ἥτις τὸν σίδηρον ἀπάξει, ταῦτα τρίψας κεῖνα ἐς ῥά-
 κος ἀπόδησον καὶ ἐς γάλα γυναικὸς ἐμβάψας προσθετῇ
 χρήσθω. χαλκοῦ ἑῖθος τρίψας, μέλιτι διεῖναι καὶ προστι-
 θέναι τοῦτο. ὅταν αἱ μήτραι τοῦ ἀνδρὸς τὴν γονὴν ἐξερεύ-
 γωνται τρίτῃ ἡμέρῃ, πᾶσα ὀνάκη τῆς γυναικὸς, ἣν ταῦτα
 πάσχη, πόρου πεπληρωμένῃς εἶναι τὰς μήτρας, καὶ οὐ δύνα-
 ται τοῦ ἀνδρὸς ἡ γονὴ ἐμμένειν ἐν τῇσι μήτρῃσι, ἀλλὰ
 ἀποκλείεται, καὶ διὰ τούτων οὐ δύναται κυῆσαι ἕως ἄν ὁ
 πῶρος ἐνῇ ἐν τῇσι μήτρῃσι. τοῦ δὲ πόρου ἥδε ἡ ἐξέλευσις.
 πτερὰ λαβὼν ὡς ἐλάχιστα καὶ μαλθακώτατα ξυνδήσας ὁμοῦ,
 τούτοιωιν ἐπαλείφειν τὰς μήτρας, ὡς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπαλεί-

fidet simul mixtum anserinumque adipem liquatum, haec decocta sorbenda dato. Origani folia laevissime trita viridia, si habeas, sin minus sicca, ex aqua dissoluta potui exhibeto. Lauri fructum laevissime tritum et suis feminae adipem cum melle liquatum, haec omnia simul mixta et trita delingenda praebeto. Staphilinum laevissime tritum, ex vino aqua temperato dilutum bibendum dato. Si uteri genituram non retineant, plumbum et lapidem qui ferrum attrahit, his tenuiter tritis in linteo ligatis muliebri lacte intinctis, in subditio utitor. Aeris florem tritum melle subactum, hoc etiam subdito. Cum uteri viri genituram tertio die rejectarint, mulieris uteros ubi haec contingunt, callosa duritie repletos esse omnino necesse est, neque viri genitura in uteris manere potest, sed excluditur, hasque ob causas quoad callosa durities in uteris insit, concipere nequit. Quae sic educitur. Pennas minutissimas et mollissimas sumito, his simul colligatis uteros velut oculos illinunt, inungito. Pennis ex ae-

Ed. Chart. VII. [858. 859.] Foes. I. 686. 687. Ed. Lind. II. (642. 643.)

φουσιν, ὁμαλύνῃς τὰ πτερὰ ἀμύπτῃ ὡς λεπτοτάτῃ, καταδή-
σας τὰ ἄκρα, εἰτα ῥοδίῳ πολλῶν χρίσας αὐτὰ, ὑπὲρ τὴν ἀνα-
κλινὰς ὑπὸ τὴν || ὁσφὺν μέσῃν ὑποθεῖναι προσκεφάλαιον,
ὑποθεῖ(643)ναι τὴν μήλην. τὰ σκέλεα τανύσας τῆς γυναικὸς,
καὶ διασείσας τὸ μὲν ἐνθεν, τὸ δ' ἐνθεν, ἀναστρέφειν [859]
ἄνω καὶ κάτω τὴν μήλην, ἕως ἂν προκύνῃ. ἐπὶ δὲ ἰδῆς
ἐν τῷ στόματι τῆς μήτρης, ἣν μὲν μὴ προσίσχῃται ἐν τῇ
ἰσχίῳ καὶ ἐθέλῃ ἐπακολουθῆσαι, πάντων ἄριστον τοῦτο.
ἣν δὲ ἐνδέχεται ἐν τῷ στόματι τῆς μήτρης, λαβίδι ὡς λε-
πτοτάτῃ προμηθευόμενος ἐξεληκῆσαι ἥσυχῃ καὶ μὴ βιαίως
καὶ μετὰ ταῦτα ξυγκοιμάσθω τῷ ἀνδρὶ. ἣν κυοῦσῃ ἐπιφαί-
νεται, ὀνίδα ξηρὴν, μίλτον, ὄστρακον σηπίης τρίψας λεῖτα,
ἐς ῥάκος ἀποδῆσας προστιθέναι. γλυκυσίδης τοὺς μέλαντας
κεκορμένους ἐν οἴνῳ διδόναι πιεῖν κεκορημένῳ. ἣν δὲ συν-
οὔσα ἀλγέει τὴν νεύουσαν γαστέρα καὶ αἱμᾶ οἱ φανῇ νεαρὸν,
λίρον κόψας καὶ βρῦον ἀπαλὸν καὶ χήρειον ἔλαιον, ταῦτα
μίξας οἶνῳ λευκῷ ὑδαρεῖ, διεῖς διδόναι πίνειν. ἣν αἱ μήτραι
προέλθωσιν ἔξω τῆς φέσιος, πῦρ ἔχει μάλιστα μὲν τὰ αἰ-

quatis et extrema parte filo tenuissimo inter se colligatis,
deinde copioso rosaceo inunctis, supinae mulieri reclinatae
ad medios lumbos pulvino substrato, specillum submittito
mulieris cruribus distentis et huc et illuc diductis, specillum
sursum ac deorsum, donec callus promineat obvertito.
Quem cum in uteri ore conspexeris, si quidem ad coxen-
dicem non adhaere scat, sed ultro sequatur, id omnium opti-
mum. Quod si in uteri ore inhaere scat, vossella tenuissima
apprehensum, ut leniter et citra vim extra has prospicito,
et post haec cum viro dormiat. Si praegnantī menses ap-
pareant, sterqus asininum siccum, minium, sepieae testam
tenuiter trita in linteo ligata supponito. Paeoniae semina
nigra trita ex vino aqua temperato propinato. At si post
viri congressum imus venter doleat, sanguisque recens ap-
pareat, linum tusum, muscum tenerum et anserinum adipem,
haec ex vino albo aquoso diluta potui exhibeto. Si uteri
extra naturam procellerint, calor igneus praecipue quidem

Ed. Chart. VII. [859.] Boesl. I. 687. Ed. Lind. II. (643, 644.)
 δοῖα καὶ τὴν ἔδρην, καὶ τὸ οὖρον τοῦτοι καὶ ὀλίγον καὶ
 δάκνεται τὰ αἰδοῖα. ταῦτα πάσχει εἰς τὸ αὐτὸ πάθος. ἦν
 δὲ ἐκ τόκου ἔουσα τῷ ἀνδρὶ μὴ παρακοιμᾶται, ὅταν οὕτως
 ἔχη, μύρτα καὶ λωτοῦ πρίσματα ἐψησας ἐν ὕδατι, καταθεῖς
 τὸ ὕδωρ ἐς τὴν ἔδρην, προσχεῖσθω ὥς ψυχρότατον ἐς τὰ
 αἰδοῖα καὶ τριῖβεν λεῖα προσπλάσσειν. ἔπειτα ὕδωρ πίνουσα,
 φακὸν, μέλι καὶ ὕξος ξυμίσγουσα, ἐμείτω, ἕως ἂν αἱ μήτραι
 ἀνασπασθῶσιν, καὶ τὴν κλίνην ὑψηλοτέραν πρὸς ποδῶν κει-
 σθαι, ὑποθυμῇν δὲ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα κακῶδες, ὑπὸ δὲ τὰς
 ῥίνας εὐώδες. σιτίοισι δὲ χρήσθω ὥς μαλθακωτάτοις καὶ
 ψυχροῖς, καὶ τὸν οἶον ὕδαρέα λευκὸν πινέτω, (644) καὶ
 μὴ λουέσθω καὶ τῷ ἀνδρὶ ξυγκοιμάσθω. ἦν δὲ παντάπασιν
 ἐκ τῶν αἰδοίων ἐκπέσωσιν, ἐκκρέμαται οἶον περ ὄσχη, καὶ
 ὀδύνη λαμβάνει. τοῦτο δὲ ὅταν ἐκ τόκου ταλαιπωρήσῃ, ὥστε
 σεῖσαι τὰς ὑστέρας καὶ τῷ ἀνδρὶ ξυγκοιμᾶται ἐν τῷ λοχείῳ.
 ὅταν οὕτως ἔχη, ψύγματα προστίθεσθαι πρὸς τὰ αἰδοῖα,
 καὶ τὰ ἔξωθεν ὑποκαθῆραι, σίδιον ἐν οἴνῳ μέλει οἰνώδει
 ἐψησας, οὕτω περιπλύνας εὔσω ἀπωθέειν. ἔπειτα μέλι καὶ

pudenda et sedem detinet urinaque paulatim stridet et mor-
 det. Haec ei contingunt si recens a partu cum viro dor-
 miam. Cum sic habuerit, myrti baccis et loti ramentis ex
 aqua decoctis, eam sereno coelo per noctem expositam,
 quam frigidissimam in pudenda profundat, et laeviter trita
 apponat. Deinde lentium decocto epoto, melle et aceto
 admixto, vomat quoad uteri revulsi fuerint, et lecto a pe-
 dibus excitato jaceat. Pudendis suffitum ex graveolentibus
 adhibeto, naribus vero ex odoratis. Cibis maxime molli-
 bus et frigidis utatur, et vinum aquosum album bibat, neque
 lavet, neque cum viro dormiat. At si prorsus extra pu-
 denda exciderint, velut scrotum propendent et dolor in-
 vadit. Hoc autem contingit si recenter a partu adeo labo-
 rarit ut uteros quatiat, et puerperii purgamentis euntibus
 cum viro dormierit. Cum sic habuerit, quae refrigerant
 pudendis apponito, et quae foris sunt vino nigro in quo
 mali punici putamen decoctum sit repurgata, sicque eluta
 intro retrudito. Deinde mel et relinam aequis utraque par-

Ed. Chart. VII. [859.860.] Foef. I. 687. Ed. Lind. II. (644. 645.)
 ῥητιήν συντήξας ἴσον ἑκατέρου, ἔγχει εἰς τὰ αἰδοῖα, καὶ
 κεῖσθαι ὑπτιήν, ἄνω τὰ σκέλη ἔχουσαν ἐκτεταμένην. κά-
 πειτα σπόγγον προσθεῖς, ἀραδῆσαι ἐκ τῶν ἰσίων. ἔστ' ἂν
 δ' οὕτως ἔχη, σιτίων δέον ἀπέχεσθαι, ποτῶ δὲ ὡς ἐλάχιστῳ
 χρῆσθαι, μέχρις ἂν ἐπὶ τὰ ἡμέραι παρέλθωσι, καὶ ἦν μὲν
 οὕτως ἐθέλωσιν ἵεναι. εἰ δὲ μὴ, ἄκρας περιξέσαι τὰς μήτρας
 καὶ ἀποπλῦται τῇ πιτύῃ ἐφθῆ. ἔπειτα πρὸς κλίμακα δῆσας
 τοὺς πόδας, κρούειν κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τῇ χειρὶ ἐσώθε-
 ειν. ἔπειτα ξυνδῆσας τὰ σκέλεα, ἐπαλλὰξ ἑῶν ἡμέρην καὶ
 νύκτα ἀτρέμα, διδόναι δὲ ὀλίγον χυλὸν πτισάνης. ψυχρὸν δὲ
 διδόναι μηδέν. τῇ [860] δὲ ἐπαύριον ἐγκατακλίνας ἐπὶ τὸ ἰσχίον,
 σικιήν προσβύλλειν ὡς μεγίστην καὶ ἀτέλκειν πουλὺν χρῶτον,
 καὶ ὅταν ἀφέλῃς κατακλίνας, ἐγκεῖσθαι καὶ προσφέρειν ἄλλο
 μηδέν ἢ τὸν χυλὸν, ἔστ' ἂν ἐπὶ τὰ ἡμέραι παρέλθωσιν. σιτί-
 οισι δὲ ὡς μαλθακωτάτοισι καὶ ἐλαχίστοισι χρῆσθαι. ἦν δὲ
 ἀποπατεῖν ἐθέλῃ, ἀποπατεῖτω ἀνακειμένη, ἕως ἂν τεσσαρεσ-
 καίδεκα ἡμέραι παρέλθωσιν. ἔπειτα ἀνίστασθαι καὶ περιέρ-
 (645)χεσθαι ὡς ἐλάχιστα, καὶ μὴ λουέσθαι, σιτίοισιν ὀλί-

tibus eliquata, in pudenda infundito et supina cruribus sur-
 sum reductis jaceat, postea admotam spongiam ex lumbis
 deligato. Quamdiu sic habuerit cibus abstinendum, potu
 vero quam minimò quoad dies septem praeterierint utendum.
 Quod si hac curatione intro eant, satis est. Sin minus, ex-
 tremos uteros deradito et pini decocto eluito. Deinde pe-
 dibus ad scalam religatis, juxta caput concutito, manique
 intro propulsato. Postea alternatis cruribus religatam, qui-
 escere per diem et noctem finito et paucum ptisanæ suc-
 cum exhibeto, frigidi autem nihil. Postero die in coxam
 reclinatae cucurbitulam maximam admoveto et dintius tra-
 hito, cumque detraxeris, reclinatam jacere finito, nihilque
 aliud quam ptisanæ succum exhibeto, quoad dies septem
 praeterierint. Cibus autem quam mollissimis et paucissimis
 utatur. Quod si alvum exonerare volet, decumbens id
 faciat, quoad dies quatuordecim elapsi sint, deinde surgat
 et quam minimum obambulet, neque lavet, cibus paucis

Ed. Ingler. [36.]

Foesl. I. 688.

Ed. Lind. II. (351. 352.)

γοίσι χρήσθω, τὰ αἰδοῖα τοῖσι κακώδεσι θυμῷσθω, καὶ ἐπὶ ἄρχηται περιχωρεῖν, τὴν σφειδόνην φορεῖτω. ἑξαίρεσις τοῦ ἐμβρύου. ἦν δὲ ἔμβρυον ἐπαποθάνῃ ἐν τῇσι γονῇσιν ἐς τελεογονίην χρήσθαι κατ' ὀλίγον τὸ φαινόμενον κατὰ λόγον θραύοντι. τὸ δέρεον καταλιπόντα προσβολὴν τῷ σιδήρῳ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΟΨΙΟΣ.

|| (351) Αἱ ὀψιες αἱ διεφθαρμέναι αὐτόματοι μὲν κυανίτιδες γιγνόμεναι ἑξαπίνης γίνονται, καὶ ἐπειδὴν γέγονται, οὐκ ἔστιν ἦσις τοιαύτη. αἱ δὲ θαλασσοειδὲς γιγνόμεναι κατὰ μικρὸν, ἐν πολλῷ χρόνῳ διαφθείρονται, καὶ πολλάκις ὁ ἕτερος ὀφθαλμὸς ἐν πολλῷ χρόνῳ ὕστερον διεφθάρη. του[36*]) τέου δὲ χορή (352) καθαίρειν τὴν κεφαλὴν καὶ καίειν τὰς φλέβας. κῆν ἀρχόμενος θεραπευθῇ ταῦτα, ἴσταιται τὸ κακὸν καὶ οὐ χωρεῖ ἐπὶ τὸ φαυλότερον. αἱ δὲ μεταξὺ τῆς τε κυανίτιδος καὶ τῆς θαλασσοειδοῦς, ἦν μὲν νέφ' ἐόντι γέγονται, πρεσβυτέρῳ γενομένῳ καθίσταται. ἦν δὲ πρεσβυτέρῳ ἐόντι γίγνεται ἐτέων ἐπτά, βέλτιον ὄρη. τὰ μεγάλα δὲ πάνυ καὶ λαμπρὰ καὶ ἀπὸ πρόσθεν ὄρη μὲν, σαφῶς δὲ

utatur, pudendis suffitum ex graveolentibus adhibeat, cumque circumferri poterit, femorale gestet.

HIPPOCRATIS DE VIDENDI ACIE LIBER.

Oculorum acies corrumpuntur, quae sponte quidem et derepente coeruleae existunt, quod cum evenerit, ejusmodi non curantur. Quae vero aquae marinae speciem referunt, sensum longo tempore corrumpuntur, saepeque alter oculus longo post intervallo corruptus est. In hoc autem caput purgare et venas inurere oportet, ac si quis per initia ex his curetur, vitium sistitur, neque in deterius procedit. Quae vero colore inter coeruleum et aquam marinam ambigunt, si puero quidem contingant ubi, aetate procefferit, sedantur. At si septennium egresso fiant, melius cernit, magna autem admodum et lucida et eminens,

*) (Cum Charterii editio hunc libellum non habeat, editionem Inglerii, Helmst. 1792. 8. laudavi.)

Ed. Ingler. [36. 37. 38. 39.] Foesl. I. 688. Ed. Lind. II. (352.)
 οὐ, καὶ ὅτι ἂν πᾶν πρὸς ἑωυτὸν τὸν ὀφθαλμὸν προσθῇ,
 καὶ τοῦτο, ἄλλο δὲ οὐδέν. ξυμφέροι δὲ τουτέω καθαροῖς τε
 καὶ κρυφαῖς τῆς κεφαλῆς. αἷμα δὲ τουτέοισιν οὐ [37] ξιμ-
 φέροι ἀφιέναι, οὔτε τῇ κυανίτιδι οὔτε τῇ θαλασσοειδεῖ, καὶ
 τὸ ὄμμα ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι, τῆς ὀψιος ὑμέος οὔσης τῶν
 νεωτέρων ἀνθρώπων, ἥν τε θήλεια ἢ ἥν τε ἄρσην, οὐκ ἂν
 ὀφελοίης ποιέων οὐθέν, ἕως ἂν αὕξηται τὸ σῶμα ἐτι. διὰ
 δὲ μηκέτι αὕξανται, αὐτέω τῷ ὀφθαλμῷ σκεψάμενος τὰ
 βλέφαρα λεπτύρειν, ξύων, ἥν δοκῇ προσδέσθαι καὶ ἐπι-
 καίων ἐνδοθεν μὴ διαφανέσιν. [38] ἔπειτα ἀναδύσας τὰ σκέ-
 λεα ἐκτείνας, δίφρον ὑποθείς ἀφ' οὗ στηρίζεται τῇσι χερσὶ,
 μέσον δὲ τις ἐχέτω. ἔπειτα διασημῆρασθαι τὰς τοιαύτας
 φλέβας, σκοπεῖν δὲ ὀπισθεν. ἔπειτα καίειν παχέσι σιδήροισι
 καὶ ἥσυχῇ διαθερμαίνειν, ὅπως ἂν μὴ ῥαγῇ αἷμα καίοντι.
 προαφιέναι δὲ τοῦ αἵματος, ἥν δοκῇ καιρὸς εἶναι. καίειν δὲ
 πρὸς τὸ ὀστέον ὀπισθεν, ἔπειτα ἐνθεῖς σπόγγον ἡλαιωμένον
 ἐγκατα[39]καίειν, πλὴν τοῦ πᾶν πρὸς αὐτῷ τῷ ὀστέω. ἥν

videt quidem, sed non aperte, et quodcunque valde oculo
 admovertit, id etiam videt, aliud autem nihil. Huic autem
 capitis purgatio et uestio conducit, at his sanguinem mit-
 tere minime conducit, neque in ea quae colorem coerule-
 um, neque in ea quae aquae marinae colorem refert.
 Et oculorum visum, cum videndi acies sana fuerit in ju-
 venibus, sive foemellae sive mares fuerint, quandiu adhuc
 corpus increfcit, etiam si quicquam feceris, minime iuveris.
 At ubi non amplius increfcit, ad oculum ipsum intentus
 palpebras deradendo extenuato, sique opus esse videatur,
 ferramentis minime candentibus intus urito. Postea reli-
 gatum extentis cruribus, fella cui manibus innitatur suppo-
 sita medium quis teneat, deinde subnotatas dorsi venas re-
 tro conspicio, postea crassioribus ferramentis urito et levi-
 ter calefacito, ut ne sanguis inter urendum erumpat. Prius
 autem si opportunum videatur sanguinem mittito. Retro
 autem ad os usque urito, deinde spongia olea imbuta intus
 urito non tamen admodum ad os ipsum. Quod si ad uestu-

Ed. Ingler. [39. 40. 41.] Foef. I. 688. Ed. Lind. II. (352. 353.)
 δὲ προσδέχεται τῷ καυστηρίῳ τὸν σπύγγον, ἕτερον λιπαρώ-
 τερον ἐνθεις ἐγκατακαίειν. ἔπειτα τοῦ ἄρου ἐν μέλιτι δεύων,
 (353) ἐντιθέναι τῆσιν ἐσχάρησιν. ὅταν δὲ γλέβα παρακαύ-
 σης ἢ διακαύσης, ἐπειδὴν ἐκπέσῃ ἐσχάρη, ὁμοίως τέταται ἢ
 φλεψ καὶ πεφύσῃται καὶ πλήρης φαίνεται, καὶ σφύζει ὅτι
 κάτωθεν τὸ ἐπιρρέον. ἦν δὲ διακεκαυμένος ἢ ὁ κάτωθεν,
 ταῦτα πάντα ἥσπον πύσχει. διακαίειν δὲ χρὴ αὐθις, ἦν μὴ
 τὸ πρῶτον διακαύσης. τὰ τε σπύγγια χρὴ ἰσχυρῶς ἐγκατακαί-
 ειν, πρὸς τῆς ῥεούσης φλεβὸς [40] μᾶλλον. αἱ ἐσχάραι αἱ
 μᾶλλον ὀπιτηθεῖσαι τάχει ἐκπίπτουσιν. αἱ καίονται οὐλαὶ
 πρὸς τὸ ὀστέον καλλίονες γίνονται. ἐπειδὴν δὲ τὰ ἔλκεα
 ὑγιέα γίνονται, αὐθις ἀναφυσῶνται καὶ ἐπαίρονται, καὶ
 ἐρυθραὶ εἰσι παρὰ τὸ ἄλλο, καὶ ὥσπερ ἀναιρησόμεναι φαί-
 νονται, ἕως ἂν χρόνος ἐπιγένηται, καὶ κεφαλῆς καυθείσης
 καὶ στήθεος. ὁμοίως δὲ καὶ παντὶ τῷ σώματι ὅκου ἂν καυ-
 θῇ. ὅταν δὲ ξύς βλέφαρα ὀφθαλμοῦ, ξύειν εἰσὶν Μιλησίῳ,
 οὐλῳ, καθαρῷ, περὶ ἄτρα[41]κτον περιειλὼν αὐτὴν τὴν
 στεφάνην τοῦ ὀφθαλμοῦ φυλασσόμενος, μὴ διακαύσης πρὸς

ram spongiam admittat, altera pinguiore indita, intus urito.
 Postea dracontium melle subactum crustis imponito. Levi-
 ter autem ulsa aut perusta vena, ubi crusta exciderit, similiter
 vena distenditur, intumescit et referta apparet et interdum
 quae ex inferiore parte affluit, salit. Sed si inferiore parte
 perustus fuerit, haec ei omnia minus contingunt. Si igitur
 primum non perusserit, iterum perurere oportet et spongiis
 ad venam fluentem magis apposisis vehementer inurere.
 Crustae magis perustae cito decidunt, et cicatrices ad os
 ulsae pulchriores fiunt. Postquam autem ulcera sanescunt,
 rursus instantur et attolluntur et praeter caetera rubescunt,
 et tanquam elevatae apparent, quoad tempus accesserit.
 Idem capite et pectore perusto, similiterque toto corpore
 contingit, quacunque in parte ulsio fiat. Cum autem oculi
 palpebras radis lana Milesia, crispa, pura, circa fufum con-
 voluta radito ea cautione adhibita, ut oculi coronam evites
 et ne ad cartilaginem peruras. Satis esse derafam palpe-

Ed. Jugler. [41. 42. 43.] Foef. I. 688. 689. Ed. Lind. II. (353. 354.)

τὸν χοῖδρον. σημεῖον δὲ ὅταν ἀπόχρη τῆς ξύσιος, οὐκ ἐτι
λαμπρὸν αἷμα ἐξέρχεται, ἀλλὰ ἰχῶρ αἱματώδης ἢ ὕδατώδης.
τίτε δὲ χρὴ τινὲ τῶν ὑγρῶν φαρμάκων, ὅκου ἄνθος ἐστὶ
χαλκοῦ, τουτέω ἀνατρεῖται. ὕστερον δὲ τὸ τῆς ξύσιος καὶ τὸ
τῆς καύσιος, ὅταν αἱ ἐσχάραι ἐκπέσωσι καὶ κεκαθαυμένα ἢ
τὰ ἔλκεα καὶ βλαστάνη, τάμνειν τομὴν διὰ τοῦ βρέγματος.
ὅταν δὲ τὸ αἷμα || ἀποθῇ, χρὴ διαχρίειν τῷ ἐναίμῳ φαρ-
μάκῳ. ὕστερον δὲ τουτέου ἔργον καὶ πάντων τὴν κεφαλὴν
καθῆραι. [42] τὰ βλέφαρα τὰ παχύ(354)τερα τῆς φύσιος
τὸ κάτω ἀποταμών, τὴν σάρκα ὀκόσσην εὐμαρέσιτατα δύνη.
ὕστερον δὲ τὸ βλέφαρον ἐπικαῦσαι, μὴ διαφανέσι φυλάσσο-
μενος τὴν φύσιν τῶν τριχῶν, ἢ τῷ ἄνθει ὀπτῷ λεπτῷ προ-
σιεῖλαι. ὅταν δὲ ἀποπέσῃ ἢ ἐσχάρα, ἰητρεύειν τὰ λοιπά.
ὀκόταν δὲ βλέφαρα ψωριᾷ καὶ κνησμὸς ἔχῃ, ἄνθος χαλκοῦ
βώλιον πρὸς ἀκόνην τρίψας, [43] ἔπειτα τὸ βλέφαρον ἀπο-
τρίψας αὐτέου καὶ τόδε τὴν φολίδα τοῦ χαλκοῦ τρίβειν ὥς
λεπτότατα. ἔπειτα χυλὸν ὄμφακος διηθημένον παραχέας καὶ
τρίψας λεῖον. τὸ δὲ λοιπὸν ἐν χαλκῷ ἐρυθρῷ παραχέων,

bram indicio est, si non amplius sincerus sanguis, sed sanies
cruenta et aquosa effluat. Tum vero liquido aliquo medi-
camento, in quo flos aeris insit, defricare oportet. Tandem
autem post deraſionem et uſtionem, ubi cruſtae ceciderint
et repurgata ulcera carne pullularint, ſectionem per ſinci-
put facere et ubi ſanguis effluxerit, medicamento quod cru-
entis vulneribus imponitur illinere oportet, ad extremum
autem et poſt omnia caput purgare operae pretium eſt. In
palpebris natura craſſioribus, carne inferiore parte quam
leviſſime poteris reſecta, tandem palpebram minime can-
dentibus ſerramentis inurito, pilorum natura vitata, aut
aeris flore tenui peruſto, adſtringito. Cum autem cruſta ex-
ciderit, velut reliqua curato. Cum palpebrae ſcabie labo-
rant et pruritus detinet, aeris floris glebula in cote trita,
deinde palpebram ea defricato. Tumque aeris ſquamam
quam tenuiſſime terito, deinde uvae immaturae ſucco per-
colato aſuſo laeviter terito. Quod reliquum eſt in vaſe ae-

Ed. Iugler. [43, 44, 45, 46.] Foef. I. 689. Ed. Lind. II. (354, 355.)
κατ' ὀλίγον ἀνατρίβειν, ἕως ἂν πάχος γένηται ὡς μυτιωτός.
ἔπειτα ἐπειδὴν ξηρανθῇ τρίψας λεῖον, χοῆσθαι. νυκτάλωπος
φάρμακον πίνετω ἐλατήριον, καὶ τὴν κεφαλὴν καθαιρέσθαι,
καὶ [44] κατὰξας τὸν ἀνχένα ὡς μάλιστα, πιέσας πλείστον
χρόνον. ἐπαιεῖς δὲ διδόναι ἐν μέλιτι βάπτων ἥπαρ βοῶς
ὦμόν καταπιεῖν μέγιστον ὡς ἂν δύνηται, ἐν ἣ δύο, ἣν τι
οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγίεις ὄντες διαφθεῖροιεν τὴν ὄψιν, τουτέω
χοῇ ταμόντα κατὰ τὸ βρέγμα ἐπαναθεύραντα, ἐκπρίσαντα τὸ
ὀστέον ἀφελόντα τὸν ὕδρωπα, ἱῆσθαι, καὶ οὕτως ὑγίεις γί-
νονται. [45] ὀφθαλμῆς τῆς ἐπετειοῦ καὶ ἐπιδημίου ξυμ-
φέρει κάθαρσις κεφαλῆς καὶ τῆς κάτω κοιλίης, καὶ εἰ ἔχοι
τὸ σῶμα, αἵματος ἀφαίρεσις ξυμφέρει πρὸς ἔτι τῶν τοιού-
των ἐλγημάτων, καὶ σικύαι κατὰ τὰς φλέβας, σῆτος ὀλίγος
ἄρτος καὶ ὕδατος πόσις. κατακεῖσθαι δὲ ἐν σκότῳ, ἀπὸ τοῦ
καπνοῦ καὶ πυρὸς καὶ τῶν ἄλλων λαμπρῶν πλα(355)γίων,
ἄλλοτε ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἄλλοτε ἐπ' ἀριστερά. μὴ τέγγειν τὴν
κεφαλὴν, ἐπειδὴν οὐ ξυμφέρει. κατάπλασμα ὀδύνης μὴ ἐν-
[46]ιούσης, ἀλλ' ὡς ῥεύματος ἐπέχοντος οὐ ξυμφέρει. οἰδη-

ris rubri affusum paulatim terito, dum crassitudine intritum
ex allio referat, ubi resiccatum fuerit, leviter trito utitor.
Luscitioso remedium, si medicamentum deorsum purgans
bibat, et caput purgetur. Cervicem quam maxime pertun-
dito, et diu premito. Ubi vero remiserit jecinoris bubuli
crudi, melle imbuti frustum quam maximum poterit, unum
aut duo devoranda exhibeto. Si quis oculis sanis videndi
aciem corruptam habeat, huic sectione ad sinciput facta,
insuperque ante ab osse remota et osse exciso aqua detracta,
medelam adhibeto. Ad lippitudinem annuam, ac popu-
lariter grassantem, capitis et inferioris alvi purgatio condu-
cit. Ad quosdam etiam hujusmodi dolores, sanguinis de-
tractio confert, si corpus sanguine redundet cucurbitaeque
ad venas admotae, panis modicus in cibo et aquae potio.
Loco obscuro jaceat, suum, ignem, aliaque splendida
fugiens ex obliquo, modo in dextram, modo in sinistram.
Caput ne madefaciat, siquidem minime confert. Cata-
plasma admoveere non existente dolore minime confert,

Ed. Jugler. [46.]

Foesl. I. 689.

Ed. Lind. II. (355.)

μάτων ἀνωδύνων καὶ μετὰ τὰ δριμύτα φάρμακα τῆς ἀδύνης ἐπαλειφόμενα, ἐπειδὴν ἢ τε ὀδὺν παύσῃται καὶ διαχωρισθῇ κατὰ τὴν ἐσάλειψιν τοῦ φαρμάκου, τότε συμφέρει καταπλάσσειν τῶν καταπλάσμάτων ὅτι ἂν σοι δοκῇ συμφέρειν. οὐδὲ διαβλέπειν συμφέρει πολὺν χρόνον. δάκρυον γὰρ προκαλεῖται οὐ δυνάμενος ὁ ὀφθαλμὸς πονεῖν, πρὸς τὰ λαμπρὰ, ἀλλ' οὐδὲ ξυμμένει πολὺν χρόνον, ἣν ἔχη ῥεῖμα θερμὸν μάλιστα. θερμαίνει γὰρ τὸ δάκρυον ἰσχύμενον. ῥεύματος δὲ μὴ ἔχοντος μετὰ γε τοῦ ξηροῦ τὴν ὑπάλειψιν συμφέρει ποιεῖσθαι.

verum velut ad sistendam fluxionem. In tumoribus dolore carentibus, et post acria medicamenta quae doloris causa illinuntur, ubi dolor quieverit et post medicamenti inunctionem decesserit, tum cataplasmata quaecunque tibi usui esse videbuntur adhibeto. Neque diu contueri confert. Oculus enim cum splendidis resistere nequeat, lachrymam provocat. Sed neque diu connivere conducit, praesertim si fluxio calida detinuerit. Retenta namque lachryma calefacit. Cum vero fluxio non adfuerit, cum sicco quidem pulvillo illitionem facere confert.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤ' ΙΗΤΡΕΙΟΝ.

Ed. Chart. XII. [3. 14.] Fœs. I. 740. Ed. Lind. I. (614, 615.)

Ἡ ὁμοία ἢ ἀνόμοια ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τῶν μεγίστων, ἀπὸ τῶν ῥηίστων, ἀπὸ τῶν πάντη πάντως γινώσκομένων. ἃ καὶ ἰδεῖν καὶ διγεῖν καὶ ἀκοῦσαι ἐστὶ, ἃ καὶ τῇ ὄψει καὶ τῇ ἀφῇ καὶ τῇ ἀκοῇ καὶ τῇ ῥινὶ καὶ τῇ γλώσσῃ καὶ τῇ γνώμῃ ἐστὶ αἰσθέσθαι. ἃ καὶ οἷς γινώσκόμενα, πᾶσιν ἐστὶ γινῶναι.

[14] Τὰ δ' ἐξ χειρουργίῃν κατ' ἰητροῖον· ὁ ἀσθενέων, ὁ δρῶν, οἱ ὑπηρεταί, τὰ ὄργανα, (615) τὸ φῶς, ὁ κόνις, ὁ κῶς, ὅσα, ὁ κῶς, ὁ κῶς, τὸ σῶμα, τὰ ἄρματα, ὁ χρόνος, ὁ τρόπος,

HIPPOCRATIS LIBER DE OFFICINA MEDICI.

Principio quænam similiter aut dissimiliter se habeant videndum; idque ex his quæ maximi sunt momenti, aut facillime cognoscuntur, aut quavis via et ratione comprehenduntur: quæ et visione et tactu et auditione percipiuntur: quæque in visionis, auditionis, tactus, narium, linguae et intelligentiæ sensum cadunt, ex quibus omnis cognitio nostra constat.

Ista autem in manu curantis officio spectantur. Aeger, agens, ministri, instrumenta, lumen, quo loco, quomodo, quænam, quemadmodum et quando, corpus, quæ ad agendum sunt accommodata, tempus, modus, locus. Is qui

Ed. Chart. XII. [14.]

Foef. I. 741.

Ed. Lind. I. (615.)

ὁ τόπος, ὁ δρῶν ἢ καθήμενος ἢ ἑστειώς, συμμέτρως πρὸς
ἐαυτὸν, πρὸς τὸ χειριζόμενον, πρὸς τὴν αὐγὴν. αὐγῆς μὲν
οὖν δύο εἶδεναι, τὸ μὲν κοινόν, τὸ δὲ τεχνητόν. τὸ μὲν οὖν
κοινὸν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τὸ δὲ τεχνητὸν καὶ ἐφ' ἡμῖν. ὧν ἑκατέρου
δισσαὶ χρήσεις ἢ πρὸς αὐγὴν ἢ ὑπ' αὐγὴν. ὑπ' αὐγὴν μὲν
οὖν ὀλίγη τε ἡ χρῆσις καταφανής τε ἡ μειριότης. τὰ δὲ
πρὸς αὐγὴν ἐκ τῶν παρενυσίων, ἐκ τῶν συμπερυσίων αὐγέων,
πρὸς τὴν λαμπρότητα τρέπειν τὸ χειριζόμενον, πλὴν ὁκόσῃ
ἢ λαθεῖν δεῖ ἢ ὀρεῖν αἰσχροῖν. οὕτως δὲ τὸ μὲν χειριζόμενον
ἐναντίον τῇ αὐγῇ, τὸ δὲ χειριζόμενον ἐναντίον τῷ χειριζόμενῳ,
πλὴν ὥστε μὴ ἐπισκοπάζειν. οὕτως γὰρ ἂν ὁ μὲν δρῶν ὁρῶν,
τὸ δὲ χειριζόμενον οὐκ ὁρῶν. πρὸς ἐαυτὸν δὲ καθήμενον
πόδες ἐς τὴν ἄνω ἔξιν κατ' ἰθὺ γούνασι. διάστασιν δὲ ὀλί-
γον συμβεβῶτες. γούνατα δὲ ἀνωτέρω βουβώνων μικρὸν διά-
στασιν ἀγκῶσιν θέσει καὶ παραθέσει. ἱμάτιον εὐσταλέως,
εὐκρινέως, ἴσως, ὁμοίως, ἀγκῶσιν ὁμοίως.

agit sive sedens sive stans, accommodato tum ad seipsum tum ad
id quod manu tractatur, tum ad lucem se habeat. At lucis duo
cum sint genera, commune quidem in nobis situm non est,
quod autem arte constat, penes nos est. Utriusque vero duplex
usus existit, aut adversi luminis aut averfi. Averfi quidem
luminis exiguus est usus et moderatio manifesta. Quod ad
adversum vero lumen attinet, ex eo quod praesens est et
consert, id quod manu curatur ad luminis splendorem con-
vertere oportet, nisi si quae aut latere convenit aut conspici
turpe est. Atque hoc pacto id quidem quod manu tractatur
lumine adversum, eum vero qui curat ei qui curatur ex
adverso esse oportet, dum ne lumini officiat. Ita namque
et qui opus exercet cernere poterit, neque quod manu tra-
ctatur cernetur. Quod autem ad sese attinet, sic sedeat ut
pedes secundum eam quae sursum est rectitudinem e dire-
cto ad genua siti sint, parvo intervallo inter se conjuncti.
Genua vero ad superiorem inguinum regionem paulo diducta
sint, ita ut cubiti sua positione et in latera appositione, iis
innitantur. Vestis sit decenter composita explicata, aequa-
biliter, similiter, in cubitis atque humeris.

Ed. Chart. XII. [25.] Foëf. I. 741. Ed. Lind. I. (615. 616.)

[25] Πρὸς δὲ τὸ χειριζόμενον τοῦ μὲν πρόσω καὶ ἐγγὺς καὶ ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἔνθα ἢ ἔνθα ἢ μέσον. τοῖ μὲν πρόσω καὶ ἐγγὺς ὄριον ἀγκῶνες. εἰς μὲν τὸ πρόσθεν γούνατα μὴ ἀμείβειν, εἰς δὲ τὸ ὀπίσθεν πλευράς. τοῦ δὲ ἄνω μὴ ἀνωτέρω μαζῶν ἄκρας χεῖ(616)ρας ἔχειν. τοῦ δὲ κάτω μὴ κατωτέρω ἢ ὡς τὸ στήθος ἐπὶ γούνασιν ἔχειν ἄκρας χεῖρας ἐγγωνίους πρὸς βραχίονας. τὰ μὲν κατὰ μέσον οὕτως. τὰ δὲ ἔνθα ἢ ἔνθα μὴ ἔξω τῆς ἔδρης. κατὰ λόγον δὲ τῆς ἐπιστροφῆς προβαλλόμενον τὸ σῶμα καὶ τοῦ σώματος τὸ ἐργαζόμενον. ἐστεῶτα δὲ δεῖ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων βεβῶτα ἐξ ἴσου τῶν ποδῶν ἄλλis. δρῆν δὲ τῷ ἐτέρῳ ἐπιβεβῶτα, μὴ τῷ κατὰ τὴν δρῶσαν χεῖρα. ὕψος γούνατι πρὸς βουβῶνα ὡς ἐν ἔδρῃ, καὶ τὰ ἄλλα ὅρια τὰ αὐτά. ὁ δὲ χειριζόμενος τῷ χειρίζοντι τῷ ἄλλῳ τοῦ σώματος μέρει ὑπηρετεῖτω ἢ ἐστεῶς ἢ καθήμενος ἢ κείμενος ὅπως ἂν ῥῆῖστα, ὥδε ὡς σχῆμα ἔχων διατελέει, φυλάσσων ὑπόρρησιν, ὑπόστασιν, ἔκτριψιν,

In eo vero, quod manu tractatur, ultra quidem et prope et supra et infra, et quod in hanc vel illam partem declinat, aut quod medium est spectatur. Ejus quidem quod ultra et prope, termini sunt cubitorum gibbi, in anteriorem quidem partem, si genua, in posteriorem vero, si costas non pertranseant. Quod ad sursum attinet, ut ne supra mammas summae manus perveniant. Deorsum autem, ut ne inferius quam ut pectore ad genua incumbente, summae manus rectum angulum ad brachia faciant. Atque haec quidem medio modo se habent. In hanc vero vel in illam partem, ne extra sedem declinet, sed prout conversionem fieri convenit, corpus et eam corporis partem, quae agit, protendat. Stantem autem utrisque ex aequo pedibus abunde insistere oportet, sed altero insistentem agere, non eo qui est ad agentem manu, ita ut genu ad inguina sublatum sit perinde atque ubi sedebat. Ac in caeteris iidem termini servandi sunt. At qui tractatur reliqua corporis parte manu curanti subserviat, aut stans aut sedens, quo quam facillime ita in ea figura perseveret, observans defluxionem, subsistentiam, in latus conversionem, declivitatem, sic ut eam quam oportet et figuram

Ed. Chart. XII. [25.30.] Foef. I. 741. 742. Ed. Lind. I. (616 617.)
καταντία, ὡς ὃ δεῖ σώζεται καὶ σχῆμα καὶ εἶδος τοῦ χειρι-
ζομένου ἐν παρέξει, ἐν χειρισμῷ, ἐν τῇ ἔπειτα ἔξει.

[30] ¶ Ὅνυχας μῆτε ὑπερέχειν μῆτε ἐλλείπειν. δακτύλων
κορυφὰς ἐς χρῆσιν ἀσκέειν. δακτύλοισι μὲν ἄκροις, τὰ πλεῖ-
στα λιχανῷ πρὸς μέγαν, ὅλη δὲ καταπορηεῖ, ἀμφοτέρῃσι δὲ
ἐναντίῃσι. δακτύλον ἐκφυῆναι μέγα τὸ ἐν μέσῳ τῶν δακτύ-
λων καὶ ὑπεναντίον τὸν μέγαν τῷ λιχανῷ. τοῦσος δὲ δι' ἣν
καὶ βλάπτονται οἷσιν ἐν γειτείῃσι, ἐν τροφαῖς εἴθισται ὁ
μέγας ὑπὸ τῶν ἄλλων δακτύλων κατέχεσθαι δῆλον. τὰ ἔργα
πάντα ἀσκέειν ἐκατέρῃσι θρώντα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ὅμα. ὅμοια
γάρ εἰσιν (617) ἀμφοτέρῃσι, στοχαζόμενον ἀγαθῶς, καλῶς,
ταχέως, ἀπόρως, εὐρύθμως, εὐπόρως, ὅργανα μὲν καὶ ὅτε
καὶ οὕτως εἰρησεται. ὅκου δεῖ μὴ ἐμποδῶν τὸ ἔργον, μηδὲ
ἐμποδῶν τῇ ἀναιρέσει. παρὰ τὸ ἐργαζόμενον δὲ τοῦ σώμα-
τός ἐστι. ἄλλως δὲ ἣν δίδω ἐτοίμως ὑλίγη πρότερον ἔστω.
ποιεῖω δὲ ὅταν κελύη. οἱ δὲ περὶ τὸν ἀσθενέοντα τὸ μὲν

et formam ejus partis quae tractatur tueatur, cum se medico
exhibet et manu tractatur, eumque habitum servat, in quo
postea contineri debet.

Ungues neque longiores neque breviores digitorum ex-
tremis verticibus esse oportet, quos sic in usum adhibere
convenit. Digitis quidem summis, indice fere ad pollicem
admoto, manu autem integra prona, ambabus vero adversis.
Digitorum autem apta a natura habitudo est, ut magnum sit
intervallum quod est inter digitos medium, et pollex indici
ex adverso constituitur. Morbo vero eos male affici constat,
quibus ex primo ortu aut educatione pollex ab aliis digitis
contineri assuevit. Qui agit, ad opera omnia adhibeat utras-
que manus et ambas simul, cum sint similes, ad id quidem
animum advertens, ut ambabus utatur recte, decore, cito,
sine labore, concinne, prompte. Instrumenta certe et
quando et qualiter parata esse debeant, dicetur. Sed ea ubi
oportet posita, juxta eam corporis partem quae tractatur, ita
ut ne quid opus remoretur, neque in assumendo impediatur.
Quod si ab altero exhibeantur, is paulo ante paratus sit et
ubi jussieris imperata faciat. Qui vero aegrotanti adfuerint,

Ed. Chart. XII. [30. 35. 40.] Foef. I. 742. 743. Ed. Lind. I. (617.)
 χειριζόμενον παρεχόντων ὥς ἂν δοκῇ, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα κα-
 τεχόντων, ὥς ὅλον ἂν ἀτρεμέη, σιγῶντες, ἀκούοντες τοῦ ἐφε-
 σιῶτος.

[35] Ἐπιδέσιος δύο εἶδεα, ἐργασμένον καὶ ἐργαζόμενον.
 ἐργαζόμενον μὲν ταχέως, ἀπόνως, εὐπόρως, εὐρύθμως. τα-
 χέως μὲν ἀνύειν τὰ ἔργα. ἀπόνως δὲ ῥηϊδίως δορῇν. εὐπορίῃ
 δὲ ἐς πᾶν ἐτοιμῇ. εὐρύθμῃ δὲ ὀρθῶσαι ἡδέως. ἀφ' ὧν δὲ
 ταῦτα ἀσκημάτων, εἴρηται. ἐργασμένον δὲ ἀγαθῶς, καλῶς.
 καλῶς μὲν ἀπλῶς, εὐκρινέως, ἢ ἕμοια, ἢ ἴσα. ἴσως καὶ
 ὁμοίως, ἢ ἄνισα καὶ ἀνόμοια. ἀνίσως καὶ ἀγομοίως. τὰ δὲ
 εἶδεα, ἀπλοῦν, ἔγκυκλον, σκέπαρνον, σιμόν, ὀφθαλμὸς, ῥόμ-
 βος καὶ ἡμίτομον. ἀρμόζον τὸ εἶδος τῷ εἶδει καὶ τῷ πάθει
 τοῦ ἐπιδεομένου.

[40] Ἀγαθῶς δὲ δύο εἶδεα τοῦ ἐπιδεομένου. ἰσχύος μὲν
 ἢ πιέξει ἢ πλήθει ὀθονίων. τὸ μὲν οὖν αὕτη ἢ ἐπίδεσις
 ἴηται, τὸ δὲ τοῖς ἰωμένοισιν ὑπηρετεῖ. ἐς μὲν || οὖν ταῦτα

quod manu curatur prout traditum fuerit, exhibeant, reli-
 quum autem corpus in quiete contineant, tacentes et ei qui
 praeest auscultantes.

Deligationis duo sunt genera, unum ejus quae adhuc fit,
 alterum ejus quae jam facta est. Ad eam quae fit quidem
 spectat, cito, sine dolore, prompte, concinne. Celeritas
 quidem in operis absolutione, indolentia vero in agendi
 facilitate consistit. At promptitudo in eo, quod ad quidvis
 praeesto est, concinnitas vero in visus delectatione spectatur.
 Atque ista quanam exercitatione comparentur, dictum est.
 Ad eam vero quae jam facta est rectum et decorum pertinet.
 Decorum quidem in eo quod simplex est aut distinctum spe-
 ctatur, si similibus aut aequalibus aequalia aut similia, aut
 inaequalibus et dissimilibus inaequalia et dissimilia adhibean-
 tur. Atque hujus generis sunt simplex, rotundum, ascia,
 simum, oculus, rhombus et dimidiatum. Ita ut forma for-
 mae et affectioni partis quae deligatur apte respondeat.

Rectum autem in deligatione duobus modis spectatur.
 Robur quidem aut appressu aut linteorum multitudine con-
 fiat. Ac ipsa quidem deligatio partim medetur, partim

Ed. Chart. XII. [40. 48.] Foes. I. 743. Ed. Lind. I. (617. 618.) νόμος. ἐν δὲ τουτέοισι μέ(618)γιστα ἐπιδέσιος. πίεξις μὲν ὥστε τὰ ἐπικείμενα μὴ ἀφσταναι, μηδὲ ἐρηγεῖσθαι, ἀλλὰ ἡρμόσθαι μὲν, προσηραγκάσθαι δὲ μὴ, ἥσσον μὲν τὰ ἔσχατα, ἥκιστα δὲ τὰ μέσα.

Ἄμμα καὶ ῥάμμα νερόμενον μὴ κάτω, ἀλλ' ἄνω ἐν παρέξει καὶ σῆσει καὶ ἐπιδέσει καὶ πιέξει. ἀρχὰς βάλλεσθαι μὴ ἐπὶ τὸ ἔλκος, ἀλλ' ἐνθεν ἢ ἐνθεν τὸ ἄμμα. τὸ δὲ ἄμμα μήτε ἐν τρίβῳ μήτε ἐν ἔργῳ, μήτε ἐκείσε, ὅκου ἐνεόν. ὥς μὴ ἔσω ἐρεόν κείσεται. ὄμμα δὲ καὶ ῥάμμα μαλθακόν, οὐ μέγα. εὖ γε μὴν γινῶναι ὅτι ἐς τὰ κατάντη καὶ ἀπόξη φεύγει πᾶς ἐπίδεσμος, οἷον κεφαλῆς μὲν τὸ ἄνω, κνήμης δὲ τὸ κάτω.

[48] Ἐπιδεῖν δεξιὰ ἐπ' ἀριστερά, καὶ ἀριστερά ἐπὶ δεξιὰ, πλὴν κεφαλῆς. ταύτην δὲ κατ' ἴξιν. τὰ δ' ὑπεραντία ἀπὸ δύο ἀρχῶν. ἣν δὲ ἀπὸ μιῆς, ἐφ' ὅπερ ὅμοιον ἐς τὸ

medentibus subservit. Atque haec quidem in his lex observanda est. In his autem circa deligationem maxime attendere oportet, ut appressus ita fiat, ut quae sunt imposita neque abscedant neque innitentur, sed apte quidem componantur, non cogantur idque in extremis minus, minimum vero in mediis.

Nodus et filum non deorsum, sed sursum ferantur, dum pars affecta medicis exhibetur, ad curationem accommodatur, deligatur et ad habitum, quo postea contineri debet, comparatur. Principia non ea parte qua ulcus est injicienda, sed hinc vel inde nodus faciendus. Neque vero nodum facere oportet ea parte quam terimus, neque qua agimus, neque qua parte inane est, ne in vanum collocetur. Nodus et filum molle sit, non magnum. Probe tamen istud attendere convenit, deligationem omnem ad loca declivia et in acutum tenuata tendere, velut in capite ad superiorem quidem partem, in tibia vero ad inferiorem.

Deligatio a dextris ad sinistra et a sinistris ad dextra ducatur, praeterquam in capite, hoc enim in directum deligandum est. Quae vero partes inter se opponuntur, fascia

Ed. Chart. XII. [48.] Foef. I. 743. Ed. Lind. I. (618. 619.)
 μοιμον. οἷον τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.
 τὰ δὲ κινεύμενα, οἷον ἄρθρα, ὅπῃ μὲν συγκάπτεται, ὥς
 ἥκιστα καὶ εὐσταλέστατα περιβάλλειν, οἷον ἰγνύην. εἰ δὲ πε-
 ριτείνεται, ἀπλᾶ τε καὶ πλατεῖα οἷον ἡ μύλη. προσπεριβάλ-
 λειν δὲ καταλήψιος μὲν τῶν περὶ ταῦτα εἵτεκα, ἀναλήψιος
 δὲ τοῦ σύμπαντος ἐπιδέσμου, ἐν τοῖσιν ἀτρεμέουσιν καὶ λα-
 παρωτέροισι τοῦ σώματος, οἷον τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω τοῦ
 γούνατος. ὁμολογείει δὲ ὦμου μὲν ἡ περὶ τὴν ἑτέραν (619)
 μασχάλην περιβολή, βουβῶνος δὲ ἡ περὶ τὸν ἕτερον κενεῶνα,
 καὶ κνήμης ἡ ὑπὲρ γαστροκνημίας. ὁκόσοισι μὲν ἄνω ἡ φυχῇ,
 κάτωθεν ἡ ἀντίληψις. οἷοι δὲ κάτω, τούναντίον, οἷοι δὲ μὴ
 εἶσι οἷον ἡ κεφαλὴ, τούτων ἐν τῷ ὁμαλωτάτῳ τὰς κατα-
 λήψιας ποιεῖσθαι καὶ ἥκιστα λοξῷ τῷ ἐπιδέσμῳ χρῆεσθαι,
 ὥς τὸ μοιμαίετον ὕστατον περιβληθέντα πλανωδέστατα κα-
 τέχει. ὁκόσοισι δὲ μὴ εὐκαταλήπτως τοῖς ὀθονίοισι, μηδὲ

ex duobus initiis deligandae. Quod si ab uno incipis, ad
 similitudinem, per eam locum, in quo firmiter haereat, de-
 ducenda, velut est capitis pars media, et si quid aliud est
 hujus generis. Quae ad motionem sunt idonea, velut arti-
 culi qua parte quidem inflectuntur, quam minimis et ma-
 xime contractis linteis obvolvenda sunt, veluti poples: at
 ubi contenduntur, explicatis et latis velut genu mola. In-
 super quoque circumdare vinculum quoddam oportet, ad ea
 quidem comprehendenda, quae circum articulos sunt, tum
 vero ad retinendam totam deligationem, in iis corporis par-
 tibus quae quiescunt et demissiores sunt, velut supra et infra
 genu. In humero quidem fasciarum involutio quae ad alte-
 ram axillam injicitur, convenit. In inguine vero ea quae
 fit per alteram lateris mollitudinem et in tibia, quae supra
 suram. Quibus quidem sursum vinculorum evolutio elabi-
 tur, deorsum apprehensio fiat, quibus vero deorsum, contra.
 At in quibus hoc non datur, ut in capite, in his quam ma-
 xime aequabili loco comprehensiones facere et minime ob-
 liqua deligatione uti oportet, quo postrema involutio fir-
 missime circumjecta, ea quae vel maxime errabunda sunt
 contineat. Quae autem linteis neque commode compre-

Ed. Chart. XII. [48. 55.] Fœf. I. 743. 744. Ed. Lind. I. (619. 620.)
 εὐαναλήπτως ἔχει ῥάμμασι τὰς ἀναλήψιας ποιεῖσθαι ἐκ κα-
 ταβολῆς ἢ ξυρῳαφῆς.

[55] Ἐπιδέσματα καθαρὰ, κοῦφα, μαλθακὰ, λεπτὰ,
 ἐλίσσειν ἀμφοτέροισιν ἴμα καὶ ἑκατέροισιν χωρὶς ἀσκέειν, τῇ
 πρεπούσῃ δὲ εἰς τὰ πλάτη καὶ τὰ πύχνη τῶν ὀθονίων τε-
 κμαιρόμενον χρέεσθαι. ἐλίξις κεφαλαὶ σκληραὶ, ὀμαλαὶ, εὐ-
 κρινέες. τὰ δὲ δὴ μέλλοντα ἀποπίπτειν κακίῳ τυχέως ἀπο-
 πεσόντων. τὰ δὲ μήτε πιέζειν μήτε ἀποπίπτειν.

Ὡν δὲ ἔχεται ἐπίδεσις ἢ ὑπόδεσις ἢ ἀμφοτέρα. ὑπόδε-
 σις μὲν αἰτίῃ ὥστε ἢ ἀφεσιῶτα προστεῖλαι, ἢ ἐκπεπτημένα
 συστῆλαι ἢ ξυνεσταλμένα διαστῆλαι, ἢ διεστραμμένα διορ-
 θῶσαι, ἢ τὰναντία. παρασκευάζειν δὲ ὀθόνια κοῦφα, λεπτὰ,
 μαλθακὰ, καθαρὰ, πλατιά, μὴ ἔχοντα συρῳαφὰς μηδ' ἐξε-
 στίας, καὶ ὑγιέα ὥστε τανύειν φέρειν καὶ ὀλίγῳ κρέσσω, μὴ
 ξηρὰ, (620) ἀλλ' ἔγχυμα χυμῶ ὧ ἑκαστα σύντροφα. ἀφεσιτε-
 ῶτα μὲν ὥστε τὰ μετέωρα τῆς ἔδρης ψαύειν μὲν, πιέζειν δὲ

hendi, neque apte retineri possunt, ea filis per injectionem
 aut suturam adhibitis, retineri debent.

Vincula munda, levia, mollia et tenuia esse oportet,
 eaque ambabus simul manibus involvenda, aut utrisque in-
 vicem opus exercendum. Conveniente autem deligatione
 utendum, adhibita in rationem linteorum tum latitudine
 tum crassitudine. Fasciarum involutarum capita dura, ae-
 quabilia, explicata sunt. Quae sane futurum est ut deci-
 dant, ea deteriora sunt ubi cito decidunt: partim vero sunt
 ejusmodi, ut neque comprimant neque decidant.

Quae autem deligatio appetat, aut subligatio aut utra-
 que, haec sunt. Subligatio quidem efficit, ut quae absces-
 serunt adducantur, vel quae expansa sunt coarctentur, aut
 contracta diducantur aut perversa dirigantur, aut contra.
 Jam vero lintea paranda sunt levia, tenuia, mollia, munda,
 lata, nullas neque suturas, neque extantes linorum eminē-
 tias habentia, neque adeo valentia ut extensionem ferre
 possint, pauloque praestantiora, non acida, sed succo sin-
 gulis accommodato madentia. In his certe quae abscesse-
 runt, ita ut sublimia sedem quidem attingant, neque tamen

Ed. Chart. XII. [55. 65. 72.] Foef. I. 744. Ed. Lind. I. (620.)
 μή. ἤρχθαι δὲ ἐκ τοῦ ὑγίους, τελευτᾶν πρὸς τὸ ἔλκος. ὥς
 τὸ μὲν ὑπέον ἐξαθέλγεται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπιξυλλέγεται.

[65] Ἐπιδεῖν τὰ μὲν ὀρθὰ ἐς ὀρθόν, τὰ δὲ λοξὰ λοξῶς,
 ἐν σχήματι ὀπόνῳ, ἐν ᾧ μήτε ἀπόσφιγξις μήτε ἀπόστασις
 ἔσται, ἐξ οὗ ὅταν μεταλλάσση ἐς ἀνάληψιν ἢ θέσει, οὐ με-
 ταλλάξουσιν, ἀλλ' ὅμοια ταῦτα ἔξουσιν μύας, φλέβας, νεῦρα,
 ὁστέα, ἀναλεσάμεναι δὲ ἢ κέεσθαι ἐν σχήματι ὀπόνῳ τῷ
 κατὰ φύσιν. ὧν δὲ ἂν ἀποσπῇ, τὰναντία. ὧν δ' ἂν ἐκπεπτι-
 μένα, συστεῖλαι, τὰ μὲν ἄλλα τὰ αὐτὰ, ἐκ πολλοῦ δὲ τιος
 δεῖ τὴν συταγωγὴν καὶ ἐκ προσαγωγῆς τὴν πίεξιν τὸ πρῶτον
 ἥκιστα, ἔπειτα ἐπὶ μᾶλλον ὅμιον τοῦ μάλιστα τὸ συμψαύειν.
 ὧν δὲ συνεσταλμένα διαστεῖλαι. σὺν μὲν φλεγμοιῇ τὰναντία,
 ἄνευ δὲ ταύτης παρασκευῇ μὲν τοιαύτῃ, ἐπιδέσει δὲ ἐναντίῃ.

[72] Διεστραμμένα δὲ διορθῶσαι. τὰ μὲν ἄλλα καὶ

comprimant. Initio autem a sana parte ducto ad ulcus
 desinendum est, ut quod subest emulgeatur, neque praeterea
 quicquam colligatur.

Atqui deliganda sunt recta in rectum, obliqua vero
 oblique, eo modo figurata, in quo neque dolor neque com-
 pressio neque relaxatio adfit, ut enim habitum non mutant,
 cum ad apprehensionem aut positionem fit transitus, verum
 ut similiter se habeant ista omnia, nempe muscoli, venae,
 nervi et ossa, sintque recte disposita et bene retenta. Ap-
 prehendi autem et jacere eo habitu convenit, qui secun-
 dum naturam sit et dolorem minime faciat. In quibus au-
 tem abscessio facta est, contra. Ast ubi quae expansa sunt
 contrahere oportet, in caeteris quidem eodem modo. Ex
 longinquo tamen quodam intervallo contractio, sensimque
 progressu facto compressio facienda est, primo quidem mi-
 nimum, postea magis, ita ut maximae compressionis con-
 tactus terminus statuatur. In iis vero quae contracta sunt
 diducendis, ubi quidem inflammatio adest, contrariam ra-
 tionem adhibere oportet: quae si abest, eodem quidem
 apparatu, contraria autem deligatione utendum.

In perversis quoque dirigendis caetera quidem eodem

Ed. Chart. XII. [72. 76.] Foes. I. 745. Ed. Lind. I. (620. 621.)
 || τὰ αὐτὰ. δεῖ δὲ τὰ μὲν ἀπεληλυθότα ἐπαγαγεῖν ὑποδέσει,
 παρακολλήσει, ἀναλήψει. τὰ δὲ ἐναντία ἐναντίως. (621)
 σπληνῶν μήκεια, πλάτεια, πάχεια· πλήθεια, μήκος ὅση ἢ ἐπί-
 δεσις, πλάτος τριῶν ἢ τεσσάρων δακτύλων, πάχος τριπτύ-
 χους ἢ τετραπτύχους, πλήθος κυκλεῦντας μὴ ὑπερβάλλειν,
 μηδὲ ἑλλείπειν. οἷσι δὲ ἐς διόρθωσιν μήκος κυκλεῦντας
 πλάτος καὶ πάχος τῇ ἐνδείῃ τεκμαιρέσθαι, μηδὲ ἀθρόα
 πληρευντίας. τῶν δὲ ὀθονίων ὑποδεσμίδες εἰσὶ δύο, τῇ πρώτῃ
 ἐκ τοῦ σίνεος εἰς τὰ ἄνω τελευτώσῃ, τῇ δὲ δευτέρῃ ἐκ τοῦ
 σίνεος εἰς τὰ κάτω. κατὰ τὸ σῖνος πιέζειν μάλιστα, ἥκιστα
 τὰ ἄκρα. τὰ δὲ ἄλλα κατὰ λόγον. ἢ δὲ ἐπίδεσις πολὺ τοῦ
 ὑγιένος προσλαμβάνεται.

[76] Ἐπιδέσμων δὲ πλήθος, μήκος, πλάτος, πλήθος
 μὲν μὴ ἥσασθαι τοῦ σίνεος, μηδὲ νάρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι,
 μηδὲ ἄχθος, μηδὲ περιόρεψιν, μηδὲ ἐκθήλυσιν. μήκος δὲ

modo fieri debent. Quae autem recesserunt ea per sub-
 ligationem, agglutinationem, apprehensionem adducere opor-
 tet, contraria vero contra. Spleniorum longitudo, latitu-
 do, crassitudo, multitudo talis esto. Longitudinē deliga-
 tionem aequent, latitudine trium sint aut quatuor digito-
 rum, crassitudine triplicia aut quadruplicia, multitudine,
 ut in orbem convoluta neque plura sint neque pauciora.
 At quibus ad directionem adhibentur, longitudinem, in
 orbem convolutione, latitudinem et crassitudinem, ex eo
 quod deficit conjiciemus, dum ne confertim compleamus.
 Linteorum autem subligationes duae cum sint, una ex loco
 affecto in superiorem partem, altera ex parte affecta in
 inferiorem partem definit. Ad locum affectum appressus
 maxime fieri debet, extremis partibus minime, in reliquis
 vero pro ratione. Deligatio quoque magnam ejus quod
 sanum est partem occupet.

Quod ad fasciarum multitudine, longitudinem, lati-
 tudinem attinet, multitudo quidem tanta esse debet, ut ne
 affectae parti cedat et ferularum compressionem impediat,
 neque pondere molesta sit neque vinculi alteram in par-
 tem propensionem, neque effoeminationem afferat. Quod

Ed. Chart. XII. [76. 81.] Foef. I. 745. Ed. Lind. I. (621. 622.)
 καὶ πλάτος τριῶν ἢ τεττάρων ἢ πέντε ἢ ἕξ. πῆχεων μὲν
 μῆκος, δακτύλων δὲ πλάτος, καὶ παρέρματος περιβολαὶ το-
 σαῦται ὥστε μὴ πιέζειν. μαλθακὰ δὲ μὴ παχέα. ταῦτα
 πάντα ὡς ἐπὶ μήκει καὶ πλάτει καὶ πάχει τοῦ παθόντος.
 νόσθηκες δὲ λείοι, ὁμαλοὶ, σιμοὶ, κατ' ἄκρα σμικρῶ μείους
 ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἐπιδέσεως. παχύτιτοι δὲ ἢ ἐξέθριπτε
 τὸ κάτηγμα. ὁκόσα δὲ κυρτὰ καὶ ἄσαρκα φύσει φυλασσομέ-
 νων τῶν ὑπερχόντων. οἷον κατὰ δακτύλους ἢ σφυρὰ, τῇ θέ-
 σει ἢ τῇ βρά(622)χύτητι. παρέρμασι δὲ ἐρμάζειν μὴ πιέζειν
 τὸ πρῶτον. κηρωτῇ μαλθακῇ καὶ λείῃ καὶ καθαρῇ.

[81] Ὑδατος θερμότης, πλήθος. θερμότης μὲν κατὰ τῆς
 ἔωντος χειρὸς κατασχεῖν. πλήθος δὲ χαλάσαι μὲν καὶ ἰσχνῆ-
 ναι τὸ πλεῖστον ἄριστον. σαρκῶσαι δὲ καὶ ἀπυλῆναι τὸ
 μέτριον. μέτριον δὲ ἐν τῇ καταχύσει ἔτι μετεωριζομένου, δεῖ
 πρὶν συμπίπτειν παύεσθαι. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον αἵρεται,

ad longitudinem vero et latitudinem pertinet, tres aut qua-
 tuor aut quinque aut sex longitudine quidem cubitos, la-
 titudine autem digitos aequare debent. Tot itidem sint
 stabilimenti circumvolutiones, ut ne comprimant. Mollia
 autem sint et minime crassa quae adhibentur, eaque omnia
 pro partis affectae longitudine et crassitudine. Ferulae
 autem laeves, aequales, circa extrema refimae sint oportet
 et ab utraque parte deligatione paulo breviores, crassissi-
 mae vero qua parte fractura erupit. At in partibus quae
 suapte natura incurvae sunt et excarnes, velut circa digi-
 tos et talos, in iis vitare ferularum appositionem juxta ea
 quae eminent oportet, aut breviores apponere. Stabili-
 menta vero primam deligationem fulciant, at non com-
 primant. Cerato utendum molli, laevi et puro.

In aqua calor et copia spectanda sunt. Calor quidem
 tantus ut supra medici manum affusa ferri possit. Copia
 vero, ubi laxandum quidem et attenuandum, maxima: ubi
 autem carne implendum et molliendum, modica optima
 est. In perfundendo autem ea moderatio esse debet, ut
 dum pars adhuc attollitur, prius quam concidat desistamus.
 Primum namque attollitur, deinde attenuatur. In promi-

Ed. Chart. XII. [81.] Foef. I. 745. 746. Ed. Lind. I. (622. 623.)
 ἔπειτα δὲ ἰσχυαίνεται. θέσις δὲ μαλθακή, ὁμαλή, ἀνάρροπος
 τοῖσιν ἐξέχουσι τοῦ σώματος, ὅσον πτέρνη καὶ ἰσχύρ, ὡς μή-
 τε ἀνακλᾶται μήτε ἐκτρέπεται. σωλῆνα παρτὶ τῷ σκέλει ἢ
 ἡμίσει. ἐς τὸ πάθος δὲ βλέπειν καὶ τᾶλλα ὅσα βλάπτει
 δῆλα.

|| Πάρεξις δὲ καὶ διάτασις καὶ ἀνάπλασις καὶ τὰ ἄλλα
 κατὰ φύσιν. φύσις δὲ ἐν μὲν ἔργοις τοῦ ἔργου τῇ πρήξει
 ὃ βούλεται τεκμαριέον. ἐς δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐλινύοντος, ἐκ
 τοῦ κοιτοῦ, ἐκ τοῦ ἔθεος. ἐκ μὲν τοῦ ἐλινύοντος καὶ ἀφει-
 μένου τὰς ἰθυωρίας σκέπτεσθαι, ὅσον τὸ τῆς χειρός. ἐκ δὲ
 τοῦ κοινοῦ ἔκτασιν, σύγκαμψιν, ὅσον τὸ ἐγγὺς τοῦ ἐγγωνίου
 πῆχεος πρὸς βραχίονα. ἐκ δὲ τοῦ ἔθεος, ὅτι οὐκ ἄλλα σχή-
 ματα φέρειν δυνατώτερον, ὅσον σκέλεα ἔκτασιν. ἀπὸ τουτέου
 γὰρ ῥῆϊστα πλεῖστον χρόνον ἔχοι ἂν μὴ μεταλλάσσοντα. ἐν
 δὲ τῇ μεταλλαγῇ ἐκ διατάσιος ὅμοια ταῦτα (623) ἔχουσιν,

nentibus corporis partibus positus mollis, aequabilis esse
 debet et qui sursum tendat, velut in calcaneo et coxen-
 dice, ita ut neque reflectantur neque evertantur. Canalem
 toti potius parti quam dimidiaē subjicere oportet. Ad af-
 fectum autem animum intendere convenit, et caetera quae-
 cunque ex eo palam oriuntur incommoda.

Exhibitio autem, distentio, conformatio caeteraque
 secundum naturam accommodata esse debent. Natura vero,
 quandoquidem in actionibus consideratur, ex operis actione
 quonam spectet conjectandum. Quod autem ad ista atti-
 net, attendendus est quiescentis habitus et communis et
 qui in consuetudinem venit. In quiescente quidem ac re-
 misso in rectum processus spectandus est, qualis est in
 manus figura. In communi extensio et inflexio, veluti
 ubi cubitus cum brachio ad angularem prope figuram ac-
 cedit. In consueto autem, quod non alias figuras facilius
 ferre possint, cujusmodi in cruribus est extensio. In eo
 enim habitu diu facillime sine immutatione perseverarint.
 In immutatione autem ex distentione in habitum aut posi-

Ed. Chart. XII. [81. 92. 95.] Foes. I. 746. 747. Ed. Lind. I. (623.)
 εἰς ἕξιν ἢ θέσιν μῦες, φλέβες, νεῦρα, ὀστέα, ἢ μάλιστα εὐ-
 δατα καὶ εὐσχετα.

[92] Διάτασις μάλιστα, τὰ μέγιστα καὶ πάχιστα καὶ
 ὁμαλὰ καὶ ὅκου ἀμφοτέρω. δεύτερα, ὧν τὸ ὑποτεταγμένον
 ἥκιστα, ὧν τὸ ἄνω. μᾶλλον δὲ τοῦ μετρίου βλάβη, πλὴν
 παιδίων ἔχειν ἀνάντη σμικρῶν. διορθώσιος παράδειγμα τὸ
 ὁμώνυμον, τὸ ὁμόφυγον, τὸ ὁμοῖον, τὸ ὑγιές. ἀνάτριψις
 δύναται λῦσαι, δῆσαι, σαρκῶσαι, μινυθῆσαι, ἢ σκληρὴ δῆ-
 σαι, ἢ μαλακὴ λῦσαι, ἢ πολλὴ μινυθῆσαι, ἢ μετρίῃ πα-
 χῦναι.

[95] || Ἐπιδεῖν δὲ τὸ πρῶτον ὃ μὲν ἐπιδεδεμένος μᾶ-
 λιστα φάτω πεπιέχθαι κατὰ τὸ σῖνος. ἥκιστα τὰ ἄκρα. ἡρ-
 μόσθαι δὲ μὴ πεπιέχθαι τῷ πλήθει μὴ ἰσχύει. τὴν δὲ ἡμέ-
 ρην ταύτην καὶ νύκτα ὀλίγοι μᾶλλον, τὴν δ' ὑστερὴν ἥσσαν,
 τρίτη χαλαρά. εὐρεσθήτω δὲ τῇ μὲν ὑστεραίῃ ἐν ἄκροις ὀϊ-
 δημα μαλθακόν. τῇ τρίτῃ δὲ τὸ ἐπιδεδὲν λυθὲν, ἰσχυρότερον

tionem, similiter ista se habeant, musculi, venae, nervi,
 ossa, aut bene admodum sint deposita et bene retenta.

Distentio praecipue ad ea quae maxima, crassissima
 et aequalia et utraque ossa fracta habent, accommodatur.
 Secundo loco ubi os subjectum, minime vero ubi id quod
 supra laesum est. Quae si iusto major fiat, noxiam adfert,
 praeterquam in pueris. Partes autem ipsas paulum accli-
 ves habere oportet. Ad directionem, pro exemplo pro-
 ponatur, quod est ejusdem nominis conjugatum, simile,
 sanum. Frictio vim habet solvendi, vinciendi, carnem
 augendi, minuendi. Dura quidem vinciendi, mollis sol-
 vendi, multa minuendi, mediocris implendi.

In deligando autem, imprimis quidem qui deligatur,
 qua parte noxia est, se maxime dicat esse compressum,
 extremis partibus minime et fascias tam apte appositas esse
 sentiat, ut stabilitae quidem sint, non autem appressae, non
 vi, sed numero, ac ea quidem die ac nocte paulo magis
 premi, postridie minus, tertia laxari. Postridie autem in
 extremis quidem partibus tumor mollis reperiatur. Ter-
 tio vero die pars deligata ubi soluta fuerit, gracilior de-

Ed. Chart. XII. [95. 98.] Foef. I. 747. 748. Ed. Lind. I. (623. 624.)
 παρὰ πάσας τὰς ἐπιδέσεις τοῦτο. τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἐπιδέσει
 ἦν δικαίως ἐπιδεδεμένον φανῇ, μαθεῖν δεῖ. ἐντεῦθεν δὲ μᾶλ-
 λον καὶ ἐπὶ πλείοσιν πιεχθήτω. τῇ δὲ τρίτῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ
 ἐπὶ πλείοσιν. τῇ δὲ ἐβδόμῃ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιδέσεως λυ-
 θέντα, εὐρεθήτω ἰσχνὰ χαλαρὰ τὰ ὀστέα. ἐς δὲ τάρθηκας
 δεθέντα, ἦν ἰσχνὰ καὶ ἄκησμα καὶ ἀνέλκεα ἢ, ἔξιν μέχρως
 εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ σίεος. ἦν δὲ τι ὑποπτεύηται, λυ-
 σαι ἐν μέσῳ. (624) τάρθηκας διὰ τρίτης ἐρείδειν.

Ἡ ἀνάληψις, ἡ ἀπόθεις, ἡ ἐπιδέσις, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ
 ἢ διαφυλάσσειν. κεφάλαια σχημάτων, ἔσθῃ, φύσεις ἐκάστου
 τῶν μελέων, τὰ εἶδεα ἐκ τοῦ τρέχειν, ὁδοιπορεῖν, ἐσιάναι,
 κατακεῖσθαι ἐκ τοῦ ἔργου, ἐκ τοῦ ἀφεῖσθαι. ὅτι χρῆσις κρα-
 τύνει. ἀργίη δὲ τήκει, ἢ πιέξει, ἢ πλήθει.

[98] || Ὅσος δὲ ἐκχυμώματα, ἢ φλάσματα, ἢ σπά-
 σματα, ἢ οἰδήματα ἀφλέγματα ἔξεργᾶται ἐκ τοῦ τρώματος
 ἐς μὲν τὸ ἄνω τοῦ σώματος τὸ πλεῖστον, βραχὺ δὲ τι καὶ

prehenditur, idque per omnes deligationes observandum
 est. Postera deligatione an decenter deligatum apparuerit
 cognoscendum ac deinceps magis ac pluribus linteis ad-
 stringendum, tertio item die magis ac pluribus. Septimo
 vero die post primam deligationem resoluta ossa gracilia
 et laxa deprehendantur. At ferulis alligata si gracilia, sine
 prurigne et ulcere fuerint, ad vigesimum a noxa diem
 sinere oportet. Quod si aliqua suspicio ingruit, solvere
 interim et ferulas tertio quoque die confirmare convenit.

Observandum autem est ut apprehensio, depositio et
 deligatio eodem sint statu. Figurarum scopi ex consuetu-
 dine et cujusque membri natura petuntur. Species vero
 ex cursu, via, standi et jacendi ratione, ex actione et re-
 missione. Nam et usus roborat, otium vero colliquat.
 An compressione, an linteorum copia adstrictio fieri debeat
 animadvertendum.

At vero ubi sugillata, contusa, vulla, aut tumores sine
 inflammatione ex vulnere fiunt, sursum quidem plurimum,
 paulum autem deorsum deligare oportet, dum brachium aut

Ed. Chart. XII. [98. 100.] Foef. I. 748. Ed. Lind. I. (624. 625.)
 ἐς τὸ κάτω. μὴ κατάντη τὴν χεῖρα ἔχοντα ἢ τὸ σκέλος, τι-
 θέμενον τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ τραῦμα καὶ μάλιστα ἐρείδοντα,
 ἥμισυ τὰ ἄκρα, μέσως τὰ διὰ μέσου. τὸ ἔσχατον πρὸς τὰ
 ἄνω τοῦ σώματος νεμόμενον ἐπιδέσει, πιέξει. ἀτὰρ καὶ ταῦ-
 τα πλήθει μᾶλλον ἢ ἰσχύει. μάλιστα δὲ τουτέοισιν ὀθόνια
 λεπτά, κοῦφα, μαλθακά, καθαρὰ, πλατέα, ὑγία, ὥς ἂν
 ἄνευ ταρθέων καὶ καταχύσει χρῆσθαι πλέονι.

[100] Τὰ δὲ ἐκπτώματα ἢ στρέμματα ἢ διαστήματα ἢ
 ἀποσπάσματα ἢ ἀποκλάσματα ἢ διαστρέμματα. οἷα τὰ κυλλὰ,
 τὰ ἐτεροῶρρα, ἐνθεν μὲν ἐξέστη συνδιδόντα, ὅπῃ δὲ συντε-
 ροντα, ὥς ἐς τὰναντία ῥέπη ἐπιδεδόντα ἢ πρὶν ἐπιδεδῆναι
 μικρῶ μᾶλλον ἢ ὥστε ἐξ ἴσου εἶναι, καὶ τοῖσιν ἐπιδέμοισι
 καὶ τοῖσι σπλήνεσι καὶ (625) τοῖσιν ἀναλήμμασι καὶ τοῖσι
 σχήμασι, κατατάσει, ἀνατρίψει, διορθώσει, ταῦτα καὶ κατα-
 χύσει πλείονι

crus non propendeat, initio facto ex vulnere et maxime
 firmato, circa extrema minimum, circa vero media modice
 et in deligando aut comprimendo vinculi extrema parte ad
 superiores corporis partes reducta. Quin et ista numero
 potius quam vi fieri debent. Ad haec autem maxime valent
 lintea tenuia, levia, mollia, pura, lata, sana, ut absque ferulis
 contineantur. Copiosiore item aquae perfusione est utendum.

At ubi articuli suis sedibus elabuntur, aut iis illaesis
 quae circa ipsos sunt nervosae partes intorquentur, aut ossa
 quae naturaliter se mutuo contingunt, aliquo intervallo
 distant aut cum divulsis iis quae ossa colligant, ipsa quae
 mutuo se contingebant plurimum secedunt, aut ubi ossa
 prope articulum per totam ossis crassitudinem abrumpuntur,
 aut distorquentur, velut quae vara dicuntur, in alteram par-
 tem inclinantia, ea vinculis deligare oportet, qua parte
 quidem excefferunt remittendo, ab ea autem in quam ex-
 cefferunt intendendo, ita ut ubi deligata fuerint, in con-
 trariam ac prius quam deligarentur partem inclinent, paulo
 magis quam ex aequo idque vinculis, spleniis apprehensio-
 nibus et figuris, tum etiam extensione, frictione, directione,
 ad haec etiam uberiore perfusione.

Ed. Chart. XII. [102. 111.] Foesl. I. 748. 749. Ed. Lind. I. (625.)

[102] Τὰ δὲ μινυθήματα, πολὺν προσλαμβάνοντα τοῦ ὑγιέος ἐπιδεῖν ὥς ἂν ἐξ ἐπιδρομῆς τὰ συντακέντα πλέονα ἢ αὐτόματα ξμινύθῃ, ἢ ἄλλη ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει παραλλάξαντα ἐκκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνίπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται. βέλιον δὲ καὶ τὸ ἄνωθεν οἷον κινήσης καὶ τῶν μηρῶν καὶ τὸ ἕτερον σκέλος τῷ ὑγιεῖ συνεπιδεῖν. ὥς ὁμοιότερον ἢ καὶ ὁμοίως ἐλινύῃ καὶ ὁμοίως τῆς τροφῆς ἀποκλείηται καὶ δέχεται. ὁθονίων πλήθει μὴ πιέξει. ἀνιέρτα πρῶτον τὸ μάλιστα δεόμενον καὶ ἀνατρίψει χρώμενον σαρκούσῃ καὶ καταχύσει ἔννευ νάρθηκων.

[111] || Τὰ δὲ ἐρμάσματα καὶ ἀποστηρίγματα οἷον στήθει, πλευρῇσι, κεφαλῇ καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν ὅσα τοιαῦτα. τὰ μὲν σφυγμῶν ἔτεκεν, ὥς μὴ ἐνσεῖηται. τὰ δὲ καὶ τῶν διαστάσεων τῶν κατὰ τὰς ἀρμονίας ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κεφαλὴν ὁστίοισιν ἐρσιμάτων χάριν. ἐπὶ τε βήχεων ἢ πιασμίων ἢ ἄλλης κινήσεως. οἷα τὰ κατὰ τὸν θώρακα καὶ κεφαλὴν ἀποστηρίγματα γίγνεται. τούτων ἀπάντων αἱ αὐταὶ ξυμμετρίαι

Extenuata vero multum sanæ partis comprehendendo deligare oportet, ut ex affluxione contabefactæ partes, amplius quam suapte natura extenuatæ, diverso vinculo permutatæ ad incrementum tendant, carniūque restaurationem efficiant. Praestat autem superiorem partem ut in tibia et femoribus, simulque alterum crus cum parte sana deligare, ut similis sit et aequè conquiescat pariterque alimento prohibeatur, idque suscipiat. Idque linteorum numero, non appressu, laxando primum id quod maxime indiget et frictione quæ carne impleat, utendo, atque perfusione absque ferulis.

Quod ad fulcra ac stabilimenta attinet, ea pectori, costis, capiti, cæterisque id genus adhibentur, partim quidem pullsum gratia, ut ne quid concutiat, partim vero ad juncturarum distantias in capitibus ossibus firmandas. Ad tussim autem et sternutamentum aut aliam motionem, qualia thoraci et capiti stabilimenta admoventur, in quibus omnibus eadem deligationis commodatio servanda est. Nam

Ed. Chart. XII. [111. 153.] Foesl. I. 749. 750. Ed. Lind. I. (626. II. 708.)
 τῆς ἐπιδέσεως. ἥ μὲν γὰρ τὰ σίγη μάλιστα πιέζει, ὑποτι-
 θέναι οὖν εἰρίον μαλθακόν τι ἀρμόζον τῷ πάθει. ἐπιδεῖν
 δὲ μὴ μᾶλλον πιεξεῖντα ἢ ὥστε τοὺς σφυγμοὺς μὴ ἐνσιεί-
 σθαι, τὰς τε διαστοῖας τῶν ἀρμοσιῶν ψάειν τὰ ἐσχατὰ
 ἑλλήλων, μήτε ἀμφὶ τοῖσι πταρμοῖσι καὶ βη(626)ξιν, ἀλλ'
 ὥστε ἀποστήριγμα εἶναι καὶ μήτε διαναγκάζηται μήτε ἐν-
 σείηται.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΓΜΩΝ.

[153] || (II. 708) Ἐχοῖν τὸν ἱητρον τῶν ἐκπτώσιων τε
 καὶ κατηγμάτων ὡς ἰδυιότηας τὰς κατατάσις ποιεῖσθαι.
 αὐτὴ γὰρ ἡ δικαιοσύνη φύσις. ἦν δέ τι ἐγκλίνη ἢ τῇ ἢ τῇ,
 ἐπὶ τὸ προηγὲς ῥέπειν. ἐλάσσων γὰρ ἡ ἀμαριὰς ἢ ἐπὶ τὸ
 ὑπτιον.

Οἱ μὲν οὖν μηδὲν προβουλευσάντες οὐδὲν ἐξαμαρτάνου-
 ρουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πούλυ. αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα
 ἀπορέγει, οὕτως ὑπὸ τῆς δικαίης φύσεως ἀναγκάζόμενος.
 οἱ δὲ ἱητροὶ σοφίζόμενοι δῆθεν ἐστὶν οἱ ἀμαρτάνουσιν.

qua noxia est, eo praecipue comprimere oportet. Subji-
 cienda igitur lana mollis, affectui accommodata, deliga-
 tione vero ea utendum quae non amplius comprimat, quam
 ut ne pulsus cieantur, aut juncturarum distantiae ad ex-
 trema se mutuo contingant, neque circa sternutamenta et
 tusses partes affectas agitari prohibeat, sed ita stabilimento
 sit ut neque cogantur neque concutiantur.

HIPPOCRATIS DE FRACTIS LIBER.

Eorum quae suis sedibus exciderunt et fracta sunt
 medicum quam rectissimas extensiones facere convenit. Id
 enim maxime secundum naturam rectum est. Quod si
 quid in hanc vel illam partem inclinet, praestat in primum
 tendere. Levius enim eam in partem peccatur quam in
 supinam.

Qui igitur nihil in consilium adhibent, plerumque
 nihil peccant, quippe cum qui deligatur aequissima natura
 duce manum ita porrigat. Qui vero medici sapientiam sibi

Ed. Chart. VII. [153. 160.] Fœd. I. 750. Ed. Lind. II. (708 709.)
 σπουδὴ μὲν οὖν οὐ πολλὴ χεῖρα κατεαγυῖαν χειρῖσαι, καὶ
 παντός δὲ ἡτροῦ, ὥς ἔπος εἰπεῖν. ἀναγκάζομαι δὲ πλείω
 γράφειν περὶ αὐτέου, ὅτι οἶδα ἡτροὺς σοφοὺς δόξαντας εἶ-
 ται ἀπὸ σχημάτων χειρὸς ἐν ἐπιδέσει, ἀφ' ὧν ἀμαθείαις αὐ-
 τέους ἐχρῆν δοκεῖν εἶναι. ὁλλὰ γὰρ πολλὰ οὕτω ταύτης τῆς
 τέχνης κρίνεται. τὸ γὰρ ξενοπροπὲς οὐπὼ ξυγιέντες εἰ χρη-
 σιὸν, μᾶλλον ἐπαινεύουσιν ἢ τὸ ξύνηθες, ὃ ἤδη οἶδασιν
 ὅτι χρηστὸν, καὶ τὸ ἀλλόκοτον ἢ τὸ εὐδη(709)λον. ῥητέον
 οὖν ὁκόσας ἐθέλω τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἡτροῶν, τὰς μὲν
 ἀποδιδάξαι, τὰς δὲ διδάξαι περὶ τῆς φύσεως τῆς χειρὸς. καὶ
 γὰρ ἄλλων ὁστέων τῶν κατὰ τὸ σῶμα διδάγμα ὅδε ὁ λόγος
 ἐστίν.

[160] Τὴν μὲν οὖν χεῖρα, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἐδόκεε τις
 καταδῆσαι καταπρήνέα ποιήσας. ὁ δ' ἠνάγκαζεν οὕτως ἔχειν,
 ὥσπερ οἱ τοξεύοντες, ἐπὴν τὸν ὦμον ἐμβάλλωσιν, καὶ οὕτως
 ἔχουσιν ἐπέδει, νομίζων ἐωντῷ εἶναι τοῦτο αὐτέῃ τὸ κατὰ
 φύσιν, καὶ μαρτύριον ἐπήγετο τὰ τε ὁστέα ἅπαντα τὰ ἐν

falso arrogant, ii nimirum peccant. Nullius ergo est nego-
 tii manum fractam tractare, idque cuivis prope dixerim
 medico proclive est. Qua de re plura mihi dicenda sunt,
 quod medicos novi qui ex figuranda manu in deligatione sa-
 pientiae opinionem prae se ferebant, cum ex eo ignari po-
 tius existimandi essent. Verum enimvero multa hoc modo
 hac in arte aestimari solent. Quod enim peregrinum est;
 necdum constat an utile sit, consueto, quod jam norunt utile
 esse, anteponunt, quodque ab usu communi abhorret, ei
 quod est probe cognitum. Exponendum igitur in medicorum
 erroribus de manus natura, quosnam tum docere tum dedo-
 cere velim. Nam et aliorum corporis ossium doctrinam haec
 oratio continet.

Manum itaque, quod in praesenti quaestione versatur,
 quidam pronam deligare visus est. Eam vero statui coëgit
 sagittariorum habitu, cum humerum praetendunt, atque ita
 habentem deligavit, hunc esse ratus naturalem ejus habitum.
 Cujus rei testimonium afferebat, quod omnia cubiti ossa re-

Ed. Chart. XII. [160.] Foëf. I. 750. 751. Ed. Lind. II. (709.)
 τῷ πῆχει, ὅτι ἰθὺωρήν κατὰλληλῶ εἶχε τὴν τς ὁμοχοοίην,
 || ὅτι αὐτὴ καθ' ἐσωτὴν τὴν ἰθὺωρήν ἔχει οὕτω καὶ ἐκ τοῦ
 ἔσωθεν μέρος καὶ ἐκ τοῦ ἔσωθεν. οὕτω δὲ ἔφη καὶ τὴς
 σάρκας καὶ τὰ νεῦρα πεφυκέναι, καὶ τὴν τοξικὴν ἐπήγειο
 μαρτύριον. ταῦτα λέγων καὶ ταῦτα ποιέων σοφὸς ἐδόκεεν
 εἶναι. τῶν δὲ ἄλλων τεχνέων ἐπελελήθη, καὶ ὁκόσα ἰσχυρῶ
 ἐργάζονται καὶ ὁκόσα τεχνήμασιν, οὐκ εἰδὼς ὅτι ἄλλο ἐν
 ἄλλῳ τὸ κατὰ φύσιν σχῆμά ἐστιν καὶ ἐν τῷ αὐτέῳ ἔργῳ
 ἕτερα τῆς δεξιῆς χειρὸς σχήματα κατὰ φύσιν ἐστὶν καὶ ἕτερα
 τῆς ἀριστερῆς, ἣν οὕτω τύχη. ἄλλο μὲν γὰρ σχῆμα ἐν ἀκον-
 τισμῷ κατὰ φύσιν, ἄλλο δὲ ἐν σφειδότησιν, ἄλλο δὲ ἐν λι-
 θοβολήσιν, ἄλλο ἐν πυγμῇ, ἄλλο ἐν τῷ ἐλινύειν. ὁκόσας
 δ' ἂν τις τέχνας εὖροι, ἐν ἧσιν οὐ τὸ αὐτὸ σχῆμα τῶν χει-
 ρέων κατὰ φύσιν ἐστὶν, καὶ ἐν ἐκάστη τῶν τεχνέων, ἀλλὰ
 πρὸς τὸ ἄρμενον ὃ ἂν ἔχη ἕκαστος καὶ πρὸς τὸ ἔργον ὃ ἂν
 ἐπιτελέσασθαι θέλῃ σχηματίζονται αἱ χεῖρες. τοξικὴν δὲ
 ἀσκέοντι, εἰκὸς τοῦτο τὸ σχῆμα κράτιστον εἶναι τῆς ἐτέρης

ctitudinem inter se habebant, tum partium aequabilitatem, quod illa ipsa eandem directionem prae se ferret, idque tam exterioribus partibus quam interioribus. Ita quoque et carnes et nervos a natura comparatos esse dicebat, sagittariamque artem in testimonium adducebat, ex iisque tum dictis tum factis sapientiae persuasionem sibi sumplerat, caeterarum artium immemor, quae aut viribus aut artificii opus suum moliuntur, non advertens alium esse in alio habitum secundum naturam. Quin et in eodem opere, si res ita tulerit, aliam esse dextrae manus figuram secundum naturam, aliam sinistrae. Alius est enim habitus secundum naturam jaculatoris, alius funditoris, alius in lapidatione, alius in pugillatu, alius in quiete. Quascunque vero artes quis investigaverit, in iis non eadem secundum naturam manuum figura est, sed in unaquaque arte et ad conveniens instrumentum, quod habet quisque, et ad opus, quod perficere intendit, manuum figurae accommodantur. Qui autem sagittandi artem exercet, ei hanc manus alte us figuram validissimam esse par est. Hoc

Ed. Chart. XII. [162.]

Fœs. I. 751.

Ed. Lind. II. (710.)

χειρός. [162] (710) τοῦ γὰρ βραχίονος τὸ γιγγλυμοειδές ἐν τῇ τοῦ πήχεος βαθυμίδι, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐρεῖδον ἰθυωρίην ποιεῖ τοῖσιν ὁστέοισιν τοῦ πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος, ὥς ἐν εἰῇ τὸ πᾶν, καὶ ἡ ἀνάκλασις τοῦ ὕψους κέκλασται ἐν τούτῳ τῷ σχήματι. εἰκὸς μὲν οὖν οὕτως ἀκαμπτότατον τε καὶ τετανωτάτον εἶναι τὸ χωρίον καὶ μὴ ἠσῶσθαι, μηδὲ ξυνδιδόναι ἐλκομένης τῆς νευρῆς ὑπὸ τῆς δεξιῆς χειρός, καὶ οὕτως ἐπὶ πλείσιον μὲν τὴν νεύρην ἐλκύσει, ἀφήσει δὲ ἀπὸ στερεωτάτου καὶ ἀθροωτάτου. ἀπὸ τῶν τοιούτων γὰρ ἀφροσύων τῶν τοξευμάτων ταχέαι καὶ αἱ ἰσχύες καὶ τὰ μήκεα γίνονται. ἐπιδέσει δὲ καὶ τοξικῇ οὐδὲν κοινόν. τοῦτο μὲν γὰρ εἰ ἐπιδήσας ἔχειν τὴν χεῖρα οὕτω ἐμελλεν, πότους ἂν ἄλλους πολλοὺς προσειθῇ μεΐζοντας τοῦ τρώματος, τοῦτο δ' εἰ συγκάμψαι ἐκέλευεν, οὔτε τὰ ὀστέα οὔτε τὰ νεύρα οὔτε αἱ σάρκες ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ἐγίνοντο, ἀλλὰ ἄλλη μετεκοσμεῖτο κρατέοντα τὴν ἐπίδεσιν, καὶ τί ὥφελος. ἐστὶ τοξικοῦ σχήματος, καὶ ταῦτα ἴσως οὐκ ἂν ἐξημάρτανε σοφίζόμενος, εἰ εἶα τὸν τετρωμένον αὐτὸν τὴν χεῖρα παρασχέσθαι.

enim habitu brachii pars cardinem referens, in ulnae sede innixa, ulnae et brachii ossa perinde in directum distendit, quasi totum unum sit. Eoque statu fit recurvata articuli reflexio. Hoc igitur modo locum istum minime flecti plurimumque intendi oportet, neque nervo quem dextra tendit concedere, neque ab eo superari. Ita ut plurimum quidem adducendo chorda trahatur, firmissimo autem et maxime repentino impetu emittatur. Sic enim emissae sagittae celariore impetu longiusque feruntur. Deligatio vero cum sagittandi arte nihil habet commercii. Qui namque deligatam manum ita continere volet, longe alios majores quam vulnus dolores afferet. Quod si flectere jubeat, neque ossa neque nervi neque carnes amplius eodem statu consistent, sed superata deligatione alio transmutabuntur. Quid ergo utilitatis sagittariorum habitus afferat non video. Ideoque fortasse non peccaret qui sapientiae opinionem sibi vendicat, si permetteret ut vulneratus ipse manum porrigeret.

Ed. Chart. XII. [164.] Foes. I. 751. 752. Ed. Lind. II. (710. 711.)

[164] Ἄλλος δ' αὖθις τῶν ἰατρῶν ὑπὲρ τὴν χεῖρα δοῦς, οὕτω κατατείνειν ἐκέλευεν καὶ οὕτως ἔχουσαν ἐπέδει, τοῦτο νομίζων τὸ κατὰ φύσιν εἶναι, τῷ τε χρὸς σημαίνόμενος καὶ τὰ ὁστέα νομίζων κατὰ φύσιν εἶναι οὕτως, ὅτι φαίνεται τὸ ἐξέχον ὁστέον τὸ παρὰ τὸν καρπὸν, ἧ ὁ σμικρὸς δάκτυλος κατ' ἰσχυρίην εἶναι τοῦ ὁστέου. || ἀφ' ὁποῦ τε τὸν πῆχυν οἱ ἄνθρωποι μετρέουσιν. ταῦτα τὰ μαρτύρια ἐπήγετο, ὅτι κατὰ φύσιν οὕτως ἔχει, καὶ ἐδόκεεν εὖ λέγειν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν (711) εἰ ἢ ὑπὲρ ἢ χεῖρ κατατείνοιτο ἰσχυρῶς προοίη ἄν. γνοίη δ' ἄν τις τὴν ἐσωτοῦ χεῖρα κατατείνας, ὡς ἐπώδυνον τὸ σχῆμα. ἐπεὶ καὶ ἀνὴρ ἥσων κρέσσονα διαλαβὼν οὕτως ἐν τῇσιν ἐσωτοῦ χερσὶν ὡς κλᾶται ὁ ἄγκων ὑπίος, ἄγοι ἂν ὕπῃ ἐθέλοι. οὔτε γὰρ εἰ ξίφος ἐν ταύτῃ τῇ χειρὶ ἔχοι, ἔχοι ἂν ὅ τι χρήσαιτο τῷ ξίφει, οὕτω βίαιον τοῦτο τὸ σχῆμα ἐστίν. τοῦτο δὲ εἰ ἐπιδήσας τις ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐὼν, μέζων μὲν πόνος, εἰ περιῖοι, μέγας δὲ καὶ εἰ κατακέοιτο. τοῦτο δὲ εἰ συγκάμψαι τὴν χεῖρα, ἀνάγκη συν-

Rursus vero alius quidam medicus supinam manum exhibens, sic componere jubebat eoque statu devinciebat, eum naturalem esse ratus, tum ex cutis planicie conjecturam faciens, tum quod ossa sic se habere secundum naturam existimaret, ex eo quod os ad manus juncturam prominens juxta parvum digitum e directo illius ossis situm videatur, ex quo homines ulnam metiuntur. Atque his argumentis cum esse naturalem habitum contendebat, rationique consentanea dicere videbatur. Verum hic habitus, si supina manus collocetur, vehementem dolorem asferet. Eum vero habitum dolori primum opportunum quivis comperiet, si quis ita manum suam componat. Si quidem imbecillior robustiorem ita collocatum ut cubiti flexura supina reflectatur, manu comprehensum quocunque volet deduxerit. Neque enim si gladium hac manu teneat, eo uti possit, usque adeo violenta ista figura est. Ad haec si deligatam manum quis eo habitu finat, majorem quidem dolorem si obambulet, magnum tamen etiam si decumbat sentiet. Quod si quis ma-

Ed. Chart. XII. [164.] Foef. I. 752. Ed. Lind. II. (711. 712.)
 ἄγειν τοὺς μύας καὶ τὰ ὀστέα ἄλλο σχῆμα ἔχειν. ἡγνόει δὲ
 καὶ τὰδε τὰ ἐν τῷ σχήματι χωρὶς τῆς ἄλλης λύμης. τὸ γὰρ
 ὀστέον τὸ παρὰ τὸν καρπὸν ἐξέχον, τὸ κατὰ τὸν σμικρὸν
 δάκτυλον, τοῦτο μὲν τοῦ πήχεος ἐστι· τὸ δ' ἐν τῇ συγκάμ-
 ψει ἐὼν ἀπ' οἷου τὸν πήχυν οἱ ἄνθρωποι μετρεοῦσιν, τοῦτο
 δὲ τοῦ βραχίονος ἢ κεφαλῆ ἐστίν. ὁ δὲ ὥς το τῶντ' ὀστέον
 εἶναι τοῦτό τε ἀκεῖνο· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι. ἐστὶ δ' ἐκείνῳ
 τῷ ὀστέῳ τῶντ' ὁ ἀγκῶν καλεόμενος, ὃν ποτὶ στηριζόμεθα.
 οὕτως οὖν ὑπὲρ ἔχοντι τὴν χεῖρα τοῦτο μὲν τὸ ὀστέον
 διεστραμμένον φαίνεται, τοῦτο δὲ τὰ νεῦρα ἀπὸ τοῦ καρποῦ
 τείνοντα ἐκ τοῦ εἴσω μέρος καὶ ἀπὸ τῶν δακτύλων, ταῦτα
 ὑπὲρ ἔχοντι τὴν χεῖρα διεστραμμένα γίνεται. τείνει τε γὰρ
 ταῦτα τὰ νεῦρα πρὸς τὸ τοῦ βραχίονος ὀστέον, ὅθεν ὁ
 πήχυς μετρεῖται. αὗται τοσαῦται καὶ τοιαῦται αἱ ἁμαριάδες
 καὶ ἄγνοιαί τῆς φύσεως τῆς χειρός. εἰ δ' ὥς ἐγὼ κελεύω χεῖρα
 κατεαγυῖαν κατατείνειοι τις, ἐπιστρέψει μὲν τὸ ὀστέον ἐς ἰθὺ
 τὸ κατὰ τὸν σμικρὸν δάκτυλον τὸ ἐς τὸν ἀγκῶνα τείνον.
 (712) ἰθὺωρήν δὲ ἔξει τὰ νεῦρα τὰ ἀπὸ τοῦ καρποῦ πρὸς

num flectat, musculos contrahi et ossa aliam habere figuram
 prorsus necesse est. Quin et praeter caetera hujus habitus
 incommoda hoc quoque accessit, quod ignorant os ad ma-
 nus juncturam juxta parvum digitum prominens, hoc quidem
 ad ulnam pertinere illud autem in cubiti flexu, quod ulnam
 metitur, brachii caput esse. Idem vero esse os hoc et illud
 hic existimavit, itemque multi alii. Sed qui cubiti gibbus,
 sive ἀγκῶν dicitur, cui nempe innitimur, idem est quod illud.
 Sic igitur manum supinam habenti hoc quidem os distor-
 queri videtur. Praeterea vero nervi ipsi qui a manus jun-
 ctura et digitis interiore parte procedunt, supina manu dis-
 torquentur. Hi enim ad os brachii, unde ulnae modus de-
 finitur, tendunt. Tales quidem tamque multi errores exi-
 stunt de manus natura, tantaque ignoratio. Quod si quis
 manum fractam velut jubeo statuatur, is os quod est ad par-
 vum digitum et ad cubiti gibbum tendit, recta convertet,
 nervique ex manus junctura ad brachii extrema in directum

Ed. Chart. XII. [164, 167.] Foesl. I. 752, 753. Ed. Lind. II. (712.)
 τοῦ βραχίονος τὰ ἄκρα τείνοντα ἀναλαμβανομένη δὲ ἡ χεὶρ
 ἐν παραπλησίῳ σχήματι ἔσται, ἐν ᾧ περ καὶ ἐπιδεομένη ἀπο-
 νος μὲν ὁδοιποροῦντι, ἄπονος δὲ κατακειμένη καὶ ἀκάματος.
 καθίσκινυσθαι δὲ χρὴ τὸν ἄνθρωπον οὕτως ὥπως ἢ τὸ ἐξέχον
 τοῦ ὀστέου πρὸς τὴν λαμπροτάτην τῶν παρεουσίων αὐγῶν,
 ὥς μὴ λάθῃ τὸν χειρίζοντα ἐν τῇ κατατάσει, εἰ ἱκατὼς ἐξι-
 θυται. τοῦ γε μὴν ἐμπίρου οὐδ' ἂν τὴν χεῖρα λάθοι
 ἐπαγομένην τὸ ἐξέχον ψαυόμενον.

[167] Τῶν δὲ ὀστέων τοῦ πῆχεος, ὧν μὴ ἀμφοτέρα
 κατέησεν, ῥάων ἢ ἡσις ἦν τὸ ἄνω ὀστέον τετριωμένον εἴη,
 καί περ παχύτερον ἔόν. ἅμα μὲν ὅτι τὸ ὑγιὲς ὑποτεταμένον
 γίνεται ἀντὶ θεμελίου, ἅμα δ' ὅτι εἰκρυπτότερον γίνεται,
 πλὴν εἰ τὸ ἐγγὺς τοῦ καρποῦ. παχείη γὰρ ἡ τῆς σαρκὸς ἐπί-
 φυσις ἢ ἐπὶ τὸ ἄνω. τὸ δὲ κάτω ὀστέον ἄσαρκον καὶ οὐκ
 εὐξυγκρυπτόν καὶ κατατάσιος || ἰσχυροτέρης δεῖται. ἦν δὲ
 τοῦτο μὴ ξυντριβῇ, ἀλλὰ τὸ ἕτερον, φανλοτέρη ἢ κατὰ τας
 ἀρκείει. ἦν δὲ ἀμφοτέρα κατεηγῇ, ἰσχυροτάτης κατατάσιος

procedent. Manus vero dum fuspensa retinetur, eodem habitu quo deligata, collocabitur, ita ut ne deambulanti quidem dolorem ullum, aut decumbenti laborem ac defatigationem adferat. Hominem autem ita statui oportet, uti offis pars quae prominet clarissimo lumini, quantum conceditur, obversa sit, ut nec eum qui compositionem aggreditur lateat num abunde sit in directum constituta. Neque enim peritum artificem manum admoventem os prominens contactu latere possit.

Quando autem cubiti os utrumque fractum non est, os superius vulneratum faciliorem curationem admittit, etsi crassius existit, partim quidem quod ei sanum fundamenti loco subtenditur, partim vero quia facilius lateat, nisi id circa manus juncturam contigerit. Crassior enim caro superiore parte adnata est, os vero inferius neque carnem habet, neque facile latet, extensioneque vehementiore indiget. Sin vero non hoc, sed alterum comminutum fuerit, levis intentio satis est. At ubi utrumque fractum est, valentiore in-

Ed. Chart. XII. [167.] Foef. I. 753. Ed. Lind. II. (712. 713.)
 δεῖται. παιδίου μὲν γὰρ ἤδη εἶδον καταθέντα μᾶλλον ἢ ὥς
 ἔδει. οἱ δὲ πλείστοι ἥσσον τείνονται ἢ ὥς δεῖ. χρὴ δ', ἐπὶ τὴν
 τείνωσιν, τὰ θένεα προσβάλλοντα διορθοῦν. ἔπειτα χρί-
 σαντα κηρωτῇ μὴ πάνυ πολλῇ, ὥς μὴ περιπλήξῃ τὰ ἐπιδέ-
 σματα, οὕτως ἐπιδεῖν ὅπως μὴ κατωτέρω ἄκρην τὴν χεῖρα
 ἔξει τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ σμικρῶ καὶ ἀνωτέρω, ὥς μὴ τὸ
 αἷμα ἐς ἄκρον ἐπιρῶῃ, ἀλλὰ ἀπολαμβάνηται. ἔπειτα (713)
 ἐπιδεῖν τῷ ὀθονίῳ τὴν ἀρχὴν βαλλόμενος κατὰ τὸ κάτηγμα.
 ἐρεῖδων μὲν οὖν, μὴ πιέζων δὲ κάρτα, ἐπὶ δὲ περιβάλλῃ
 κατὰ τὸν τοῦ δις ἢ τρις ἐπὶ τὸ ἄνω νεμέσθω ἐπιδέων, ἵνα
 αἱ ἐπιρῶσαι τοῦ αἵματος ἀπολαμβάνωνται, καὶ τελευτησάτω
 κεῖθι. χρὴ δὲ μὴ μακρὰ εἶναι τὰ πρῶτα ὀθόνια. τῶν δὲ
 δευτέρων ὀθονίων τὴν μὲν ἀρχὴν βάλλεσθαι ἐπὶ τὸ κάτη-
 γμα. περιβαλὼν δὲ ἅπαξ ἐς τὸ αὐτὸ, ἔπειτα νεμέσθω ἐς τὸ
 κάτω καὶ ἐπὶ ἥσσον πιέζων καὶ ἐπὶ μείζον διαβιβάσκων, ὥς
 ἂν αὐτὴν ἱκανὸν γένηται τὸ ὀθόνιον ἀνάπαλιν δρομησά-
 κειθι, ἵνα περὶ τὸ ἔτερον ἐτελεύτησεν. ἐνθαῦτα μὲν οὖν τὰ
 ὀθόνια ἐπ' ἀριστερὰ ἢ ἐπὶ δεξιὰ ἐπιδεδέσθω, ἢ ἐπὶ ὁκότερα

tenfione opus est. Puerum quidem plus aequo distentum
 vidi: plerique tamen minus quam res postulat distendun-
 tur. Intenta vero manuum volis admotis dirigenda sunt.
 Deinde adhibito cerato non ita quidem multo, ne deliga-
 menta desfluant, ita deligare, ut ne summā manus cubiti flexu
 inferior, verum paulo etiam superior collocetur, quo san-
 guis intercludatur, neque ad extremitatem desfluat. Tum
 demum linteo deligare, initio ad fracturam injecto sic ut
 firmet quidem, non tamen vehementer comprimat. Ubi
 circa eundem locum iterum atque tertio fasciam involveris,
 sursum feratur, quo sanguinis affluxus retineatur, ibique
 desinat, eamque minime longam esse oportet. Altera vero
 fascia, initio quidem supra fracturam injecto, ac semel eo-
 dem voluta, tum demum deorsum feratur, minusque com-
 primendo longiora spatia transcurrat, quo possit ad eum
 locum, in quo prior finiit, recurrere. Atque hic quidem
 lintea ad dextram aut sinistram deducantur, aut in utram-

Ed. Chart. XII. [167. 174.] Foesl. I. 753. 754. Ed. Lind. II. (713. 714.)
 ἂν ξυμφέρη πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κατεηγότος καὶ ἐφ' ὁκότερα
 ἂν περιῶρεπειν ξυμφέρη. μετὰ δὲ ταῦτα σπλήνας κατατείνειν
 χοῆ κεχρισμένους κηρωτῇ ὀλίγη· καὶ γὰρ προσηνέστερον καὶ
 εὐθετώτερον. ἔπειτα οὕτως ἐπιδεῖν τοῖσιν ὀθονίοισιν ὥς
 ἐναλλάξ, ὅτε μὲν ἐπὶ δεξιὰ, ὅτε δὲ ἐπ' ἀριστερά, καὶ τὰ μὲν
 πλεῖω κάτωθεν ἀρχόμενος, ἐς τὸ ἄνω ἄγειν. ἔστι δ' ὅτε
 καὶ ἄνωθεν ἐς τὸ κάτω. τὰ δὲ ὑπόξηρά ἀκέσθαι τοῖσιν
 σπλήνεσι κυκλεῦντας. τῷ δὲ πλήθει τῶν περιβολέων μὴ πᾶν
 αἶθροον ξυνδιορθοῦντα, ἀλλὰ κατὰ μέρος. προσπεριβάλλειν
 δὲ χοῆ χαλαρά καὶ περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἄλλοτε καὶ
 ἄλλοτε.

[174] || Πληθος δὲ τῶν ὀθονίων ἱκανὸν τὸ πρῶτον
 αἱ δύο μοῖραι. σημεῖα δὲ τοῦ καλῶς ἰητρευμένου ταῦτα καὶ
 ὅρος ἐπιδεομένου, εἰ ἐρωτῶης αὐτὸν εἰ πεπίεκται, καὶ ἦν
 φαίη μὲν πεπιέχθαι, ἡσύχως δὲ καὶ μάλιστα (714) εἰ κατὰ
 τὸ κάτηγμα φαίη τοιαῦτα τοίνυν φάναι χοῆ πεπρηγμένα διὰ
 τέλεος τὸν ὀρθῶς ἐπιδεόμενον. σημεῖα δὲ ταῦτα τῆς μετριό-
 τητος, τὴν μὲν ἡμέρην ἣν ἂν ἐπιδεδῇ καὶ τὴν νύκτα δοκεῖται

libet partem ad fracturae habitum accommodatae huc vel
 illuc inclinare convenit. Post haec splenia modico cerato
 illita superinijcienda, sic enim lenius et firmitus haerebunt.
 Quae ita deinde fasciis alligare oportet, ut permutato ordine
 inter se modo quidem in dextra, modo etiam in sinistra
 ferantur, ac plurimum sane ab inferiore parte sursum, in-
 terdum quoque a superiore deorsum ducantur. Extremae
 vero partes in angustum extenuatae, spleniis in orbem ductis
 curandae pluribus fasciarum obvolutionibus, non confertim,
 sed sensim totum corrigentes. At circa manus juncturam eas
 laxae variis in locis circumdare oportet.

Quod ad linteorum copiam attinet, primo duae por-
 tiones satis esse possunt: inde autem recte esse curatum con-
 jicies, isque est deligati terminus, si interrogatus 'num pre-
 matur, ipse premi quidem se dixerit, sed leviter, idque
 praecipue circa fracturam. Atque haec ita se habere per-
 petuo fateatur necesse est 'qui deligatur. Modus vero his
 signis deprehenditur, si eadem die ac nocte qua deligatus

Ed. Chart. XII. [174.] Foef. I. 754. 755. Ed. Lind. II. (714.)
 αὐτὸς ἑαυτῷ μὴ ἐπὶ ἥσσαν πεπιέχθαι, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον. τῇ
 δ' ὕστεραίῃ οἰδημάτιον ἐλθεῖν ἐς χεῖρα ἄκρην μαλθακόν.
 μετριότητος γὰρ σημεῖον τῆς πιέξεός σου. τελευτώσης δὲ τῆς
 ἡμέρας, || ἐπὶ ἥσσαν δοκείτω πεπιέχθαι, τῇ δὲ τρίτῃ χαλαρὰ
 σοι δοκείτω εἶναι τὰ ἐπιδέσματα. κῆν μὲν τι τούτων τῶν εἰ-
 ρημένων ἐλλίπη, γινώσκειν χρὴ ὅτι χαλαρωτέρη ἐστὶν ἐπίδεσις
 τοῦ μετρίου. ἦν δὲ τι τῶν εἰρημένων πλεονάζῃ, χρὴ γινώ-
 σκειν ὅτι μᾶλλον ἐπιέχθη τοῦ μετρίου, καὶ τουτέοισι σημαι-
 νόμενος τὸ ὕστερον ἐπιδέων, ἢ χαλᾶν μᾶλλον ἢ πιέζειν. ἀπο-
 λύσαντα δὲ χρὴ τριταῖον ἐόντα, κατατεινάμενον καὶ διορθω-
 σάμενον, κῆν μετρίως τὸ πρῶτον κατατίχῃς ἐπιδήσας, ταυ-
 τὴν τὴν ἐπίδεσιν χρὴ ὀλίγω μᾶλλον ἢ ἐκείνην πιέσαι. βάλλε-
 σθαι δὲ χρὴ τὰς ἀρχὰς κατὰ τὸ κάτηγμα, ὥσπερ καὶ τὸ πρότε-
 ρον. ἦν μὲν τοῦτο πρότερον ἐπιδέης, ἐξαρείεται ἐκ τούτου οὐ
 ἰχῶρες ἐς τὰς ἐσχατίας ἐνθα καὶ ἐνθα. ἦν δὲ τι ἄλλο πρό-
 τερον πιέξης, ἐς τοῦτο ἐξαρείεται ἐκ τοῦ πιεχθέντος. ἐς πολ-
 λὰ δ' εὐχρηστον τὸ ξυνίεναι. οὕτως οὖν ἄρχεσθαι μὲν ἀεὶ
 χρὴ τὴν ἐπίδεσιν καὶ τὴν πιέξιν ἐκ τουτέου τοῦ χωρίου, τὰ

est, ipse sibi magis non minus compressus esse videatur. Post-
 ero etiam die ad summam manum exortus tumor parvus ac
 mollis moderatae compressionis tibi erit indicio. At desi-
 nente die se minus compressum sentiat, tertioque die vin-
 cula laxa videantur. Nosse autem oportet ex his quae dicta
 sunt, si quod desideretur laxius, si quid superet, arctius quam
 conveniat vinculum fuisse compressum. Atque hac conje-
 ctura adhibita, deinceps vel laxiores vel arctiores fascias
 admovere licebit. Tertio vero post extensionem et directio-
 nem die solvere membrum convenit, ac si primis diebus
 tibi moderata deligatio contigerit, istam paulo arctius con-
 stringens, initio etiam supra fracturam ut prius injecto.
 Sic enim ubi primum fracturam devinxeris, sanies ad ex-
 tremam utramque membri partem exprimitur. Sin alia
 parte prius constrinxeris, inde ad fracturam expressio fiet.
 Quod intellexisse quidem ad multa conducit. Inde igitur
 deligationem et compressionem initium ducere semper opus

Ed. Chart. XII. [174. 178.] Foef. I. 755. Ed. Lind. II. (714. 715.)
 δ' ἄλλα καὶ λόγον, ὡς ἂν προσωτέρω ἀπὸ τοῦ κατήγματος
 ἀγάγῃς, ἐπὶ ἧσόν τὴν πίεξιν ποιέεσθαι. χαλαρά δὲ παντά-
 πασιν μηδέποτε περιβάλλειν, ἀλλὰ προσπεπτωκότα. ἔπειτα
 δὲ πλείοσιν ὀθονίοισιν χρὴ ἐπιδεῖν ἐκάστην (715) τῶν ἐπι-
 δεσίων. ἐρωτώμετος δὲ φάτω ὀλίγῳ μᾶλλον οἱ πεπιέχθαι ἢ
 τὸ πρότερον, καὶ μάλιστα φάτω κατὰ τὸ καίτηγμα. καὶ τὰ
 ἄλλα δὲ κατὰ λόγον καὶ ἀμφὶ τῷ οἰδήματι καὶ ἀμφὶ τῷ
 πονέειν καὶ ἀμφὶ τῷ ῥηίζεειν κατὰ λόγον τῆς προτέρας ἐπι-
 δέσιος γινέσθω. ἐπὶ δὲ τριταῖος ἢ, χαλαρώτερά οἱ δοκεῖτω
 εἶναι τὰ ἐπιδέσματα. ἔπειτα ἀπολύσαντα χρὴ αὐτὶς ἐπιδῆσαι
 ὀλίγῳ μᾶλλον πιέζοντα καὶ ἐν πᾶσι τοῖσιν ὀθονίοισιν οἷσι-
 περ ἤμελλεν ἐπιδεῖσθαι, καὶ ἔπειτα αὐτὸν πάντα ταῦτα κα-
 ταλαβεῖτω, ἅπερ καὶ ἐν τῇσι πρώτῃσι περιόδουσι τῶν ἐπιδε-
 σίων. [178] ἐπὶ δὲ τριταῖος γένηται, ἐβδομαῖος δὲ ἀπὸ τῆς
 πρώτης ἐπιδέσιος, ἣν ὀρθᾶς ἐπιδέηται, τὸ μὲν οἰῆμα ἐν
 ἄκρῃ τῇ χειρὶ ἔσται, οὐδὲ τοῦτο λίην μέγα. τὸ δ' ἐπιδεό-
 μενον χωρίον ἐν πάσῃσι τῇσιν ἐπιδέσεσιν ἐπὶ τὸ λεπτότερον
 καὶ ἰσχυρότερον εὗρεθῆσεται. ἐν δὲ τῇ ἐβδόμῃ καὶ πᾶν λε-

est. In reliquis vero ea ratio servanda est, ut quo longius
 a fractura recesseris, eo minorem compressionem facias,
 laxa tamen nunquam ex toto vincula circumducantur, sed
 adhaerescant. Deinde pluribus linteis unaquaeque deligatio
 vincienda. Ac interrogatus fateatur se paulo magis quam
 antea compressum esse, maximeque ad fracturam. In reli-
 quis eadem observanda ratio, tum quod ad tumorem tum
 dolorem tum allevationem attinet, quae in prima deligatione.
 Ubi tertius advenerit dies et vincula laxiora senserit, dein
 solvere convenit rursusque paulo arctius vincire, idque
 omnibus injectis fasciis, quibus deligandus erit. Postea ea-
 dem omnia, quae in primis deligationum circuitibus, circa
 aegrotum contingant. Ubi autem ad diem tertium ventum
 est, qui septimus est a prima deligatione, si recta deligatio
 fuerit, tumor in summa manu isque non admodum magnus
 aderit, ac deligatus locus cum vinculum injicietur, tenuior
 ac gracilior conspicietur. Septimo vero die etiam admodum

Ed. Chart. XII. [178.] Foef. I. 755. Ed. Lind. II. (715. 716.)

πτόν καὶ τὰ ὀστέα τὰ κατηγότα ἐπὶ μᾶλλον κινεῖμενα καὶ εὐπαράγωγῳ ἐς κατόρθωσιν. καὶ ἦν ἡ ταῦτα τοιαῦτα, κατόρθωσάμενον χρὴ ἐπιδήσαι ὡς ἐς νάρθηκας, ὀλίγον μᾶλλον πιέσαντα ἢ τὸ πρότερον, ἦν μὴ πόσις τις πλείων ἢ ἀπὸ τοῦ οἰδήματος τοῦ ἐν ἄκρῃ τῇ χειρὶ, ἐπὴν δὲ ἐπιδήσῃς τοῖσιν ὀδονίοισιν, τοὺς νάρθηκας περιθεῖναι χρὴ καὶ περιλαβεῖν ἐν τοῖσι δεσμοῖσιν, ὡς χαλαρωτάτοισιν ὁκόσον ἡρεμέειν, ὥστε μηδὲν ξυμβάλλεσθαι ἐς τὴν πίεξιν τῆς χειρὸς τὴν τῶν νάρθηκων πρόσθεσιν. μετὰ δὲ ταῦτα ὅ τε πόνος αἷ τε ῥαστῶναι αἱ αὐταὶ γινέσθωσαν, αἵπερ καὶ ἐν τῇσι πρώτῃσι περιόδοισιν τῶν ἐπιδεσίων. ἐπὴν δὲ τριταῦτος ἔων φᾶ χαλαρὸν εἶναι, τότε ἔπειτα χρὴ τοὺς (716) νάρθηκας ἐρεῖσασθαι, μάλιστα μὲν κατὰ τὸ κάτηγμα, ἀτὰρ καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον, εἵπερ καὶ ἡ ἐπίδεσις ἐγάλα μᾶλλον ἢ ἐπίεξε. παχύτατον δὲ χρὴ εἶναι τὸν νάρθηκα, ἢ ἐξέστη τὸ κάτηγμα, μὴ μὲν πολλῶ. ἐπιτηδεύειν δὲ χρὴ μάλιστα μὲν κατ' ἰδυωρήν τοῦ μεγάλου δακτύλου ὡς μὴ κείσεται ὁ νάρθηξ, ἀλλὰ τῇ ἢ τῇ. ἦν δὲ

tenuis, et ossa fracta facilius tractantur, et ad directionem adducuntur. Hisque hoc modo se habentibus directione facta, deligationem ad ferulas excipiendas accommodare oportet, paulo amplius quam antea comprimendo, nisi quis major dolor a tumore, qui in summa manu est, excitatus fuerit. Ubi vero fascias deligaris, ferulae sunt apponendae et quam maxime laxis vinculis comprehendendae, ita ut quiescant, neque quicquam ferularum appositio ad manus compressionem addat. Post haec in dolore et tolerandi facilitate eadem quae in primis vinculorum circuitibus spectentur. Abhinc tertio die, si vinculum laxum senserit, tum demum ferulae circa fracturam praecipue firmandae sunt, reliquaque etiam pro ratione, si quidem vinculum laxum potius fuerit quam adstrictum. Crassiores autem neque tamen multo ferulam esse oportet, qua fractura eminet. Maximaque adhibenda est diligentia, ne vel e regione pollicis ferula statuatur, verum in hanc vel in illam partem, neque e regione parvi digiti, qua ossis est eminentia in manus junctura, sed hac vel illac. Sin forte conducit his locis

Ed. Chart. XII. [178. 180.] Foef. I. 755. 756. Ed. Lind. II. (716.)
 ἄρα πρὸς τὸ κάτηγμα ξυμφέροι κεῖσθαι κατὰ ταῦτά τινας
 τῶν νάρθηκων, βραχυτέρους αὐτοῖς χρητῶν ἄλλων ποιεῖν,
 ὥς μὴ ἐξικνέωνται πρὸς τὰ ὀστέα τῶν ὑπερέχοντα παρὰ τὸν
 καρπὸν. κίνδυνος γὰρ ἐλκώσιος καὶ νεύρων ψιλώσιος. χρητὴ δὲ
 διὰ τρίτης ἐρεῖδειν τοῖσι νάρθηξιν πάνυ ἡσυχῇ οὕτω τῇ
 γνάμῃ ἔχοντας, ὥς οἱ νάρθηκες φυλακῆς εἶνεκα τῆς ἐπιδέ-
 σιος προσκένονται, ἀλλ' οὐ τῆς πιέσιος εἶνεκεν ἐπιδέωνται.

|| Ἦν μὲν οὖν εὖ εἰδῆς οἷα ἱκανῶς τὰ ὀστέα ἀπιδυν-
 ται ἐν τῇσι προτέρησιν ἐπιδέσεσιν καὶ μήτε κνησμοὶ τινες
 λυπέωσι μήτε τις ἐλκώσις μηδεμίᾳ ὑποπτεύηται εἶναι, ἔἴαν
 χρητὴ ἐπιδεδέσθαι ἐν τοῖσιν νάρθηξιν ἔστ' ἂν ὑπὲρ εἴκοσιν
 ἡμέρας γίνηται. ἐν τριήκοντα δὲ μάλιστα τῇσι ξυμπάσῃσι
 κρατύνεται ὀστέα τὰ ἐν τῷ πήχει τὸ ἐπίπαν. [180] ἀτρεκέες
 δὲ οὐδέν. μάλα γάρ τε καὶ φύσις φύσιος καὶ ἡλικίῃ ἡλικίῃς
 διαφέρει. ἐπὴν δὲ λύσης, ὕδωρ θερμὸν καταχέαι χρητὴ καὶ με-
 τεπιδῆσαι, ἥσσον μὲν ὀλίγῳ πιέσαντα ἢ τὸ πρόσθεν. ἐλάσ-
 σοσι δὲ τοῖσιν ὀθονίοισιν ἢ τὸ πρότερον, καὶ ἔπειτα διὰ
 τρίτης ἡμέρης λύσαντα ἐπιδεῖν, ἐπὶ μὲν ἥσσον πιέζοντα, ἐπὶ

ferulas quasdam ad fracturam adhiberi, eas aliis breviores
 esse oportet, ut ne ad ossa juxta manus juncturam eminen-
 tia pertingant. Sic enim exulcerationis aut denudationis
 nervorum periculum imminet. Tertio autem quoque die
 ferulas admodum leviter obfirmare oportet, in consilium
 adhibentes, ut nec ultra adstringant, quam ut vinculum con-
 tineant.

Quod si sub prioribus vinculis ossa abunde esse directa
 probe cognoveris, et neque pruriginis, neque exulcerationis
 metus ullus subest, sic alligatas ferulas ultra vigesimum diem
 sinere oportet. Nam plerumque triginta ad summum die-
 bus cubiti ossa in totum coalescunt: nihil tamen est per-
 petuum. Nam et natura a natura et aetas ab aetate pluri-
 mum distat. At ubi resolveris, aquam calidam affundere,
 pauloque minus quam antea comprimendo, et paucioribus
 quam prius fasciis religare convenit, ac demum tertio quo-
 que die resolvere, et minus quidem comprimendo, paucio-

Ed. Chart. XII. [1 o.] Foef. I. 756. Ed. Lind. II. (716. 717.)
 δὲ ἐλάσσοσι τοῖσιν ὀθονίοισιν. ἐπὴν δὲ, ὅταν τοῖσιν νάρ-
 (717) θῆξιν δεθῇ, ὑποπιεῦγς τὰ ὀστέα μὴ ὀρθῶς κεῖσθαι,
 ἢ ἄλλο τι ὀχλήν τὸν τρωμένον, λῦσαι ἐν τῷ ἡμίσει
 τοῦ χρόνου ἢ ὀλίγῳ πρόσθεν καὶ αὐτῷ μετεπιθῆσαι. δίαίτα
 δὲ τουτέοισιν οἷσιν ἂν μὴ ἔλκεα ἐξ ἀρχῆς γένηται ἢ ὀστέα
 ἔξω ἐξίσχει ἀρκέει ὑποφαύλη. ἐνδεέστερον δὲ χορὴ διαιτῶν
 ἄχρῃ ἡμερέων δέκα, ἅτε ἤδη καὶ ἐλινύοντες, καὶ ὅποιον
 ἀπαλοῦσιν χορῆσθαι ὁκόσα τῇ διεξόδῳ μετριότητα παρέχουσι,
 οἷου δὲ καὶ κρηφαγίης ἀπέχεσθαι. ἔπειτα μέντοι ἐκ προσα-
 γωγῆς ἀνακομίζεσθαι. οὗτος ὁ λόγος ὥσπερ νόμος κεῖται δι-
 κμιος περὶ κατηγμάτων ἰήσιος. ὥστε χειρίζειν χορὴ ὥστε ἀπο-
 βαίνειν ἀπὸ τῆς δικαίης χειρίξεως. ὃ τι δ' ἂν μὴ οὕτως ἀπο-
 βαίῃ, εἰδέναι χορὴ ὅτι ἐν τῇ χειρίξει τι ἐνδεές πεποίηται ἢ
 πεπλεόνασται. ἔτι δὲ τάδε χορὴ προσβυτιέναι ἐν τούτῳ τῷ
 ἀπλῶ τρόπῳ, ἃ οὐ κάρτα ἐπιμελέονται αἱ ἰητροὶ, καίτοι
 πᾶσαν μελείην καὶ πᾶσαν ἐπίδωσιν οἷά τε διαφθεῖρουν, ἐστὶ
 μὴ ὀρθῶς ποιούμενα. ἦν γάρ τὰ μὲν ὀστέα ἄμφω καταγῇ ἢ
 τὸ κάτω μῶνον, ὃ δὲ ἐπιδεδεμένος ἐν ταινίῃ τινὶ τὴν χεῖρα

ribus quam antea fasciis deligare. Quod, si alligatis ferulis,
 ossa non recte posita, aut aliud quid vulnerato molestum
 esse suspicio sit, dimidio temporis spatio aut paulo ante sol-
 vere, itemque religare oportet. At quibus circa initia cute
 integra ossa foris non eminent, iis abunde est victus ratio
 mediocris. Pauciore tamen victu ad decimum usque diem
 utendum, praesertim cum ex toto quiescant; ac obsonia
 liquida adhibenda, quae ventrem modice deducant: vino
 vero et carnibus abstinendum: post haec paulatim refici-
 endi. Atque illa oratio velut aequa quaedam lex de fra-
 cturarum curatione instituta est. Quae ita tractanda sunt,
 ut ex his iusta curatio procedat. Sin vero secus contin-
 gat, scire licet in ipsa curatione aliquid vel deficere vel
 redundare. Ad haec in hoc simplici modo ad ea animum
 intendere oportet, quae non admodum advertunt medici,
 quamvis, nisi recte procedant, curam omnem totamque vin-
 ciendi rationem corrumpere valeant. Nam si os utrumque,
 aut inferius tantum fractum sit, vinctique manus mitella

Ed. Charr. XII. [180. 186.] Fœf. I. 756. 757. Ed. Lind: II. (717. 718.)
 ἔχη ἀναλελαμμένος, τυγχάνη δὲ ἡ ταινίη κατὰ τὸ κάτηγμα
 πλείστη ἐοῦσα, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν ἡ χεὶρ ἀπαιωρέηται, τοῦ-
 τον ἀνάγκη τὸ ὀστέον εὐρεθῆναι διεστραμμένον ἔχοντα πρὸς
 τὸ ἄνω μέρος. ἦν δὲ κατεηγότων τῶν ὀστέων οὕτως ἄκρην
 τε τὴν χειρὶ ἐν || τῇ ταινίᾳ ἔχει καὶ παρὰ τὸν ἀγκῶνα, ὃ
 δὲ ἄλλος πῆχυς μὴ μετέωρος ἢ, οὗτος εὐρεθήσεται τὸ ὀστέον
 εἰς τὸ (718) κάτω μέρος διεστραμμένον ἔχων. χρὴ οὖν ἐν
 ταινίᾳ πλάτος ἐχούσῃ μαλθακῇ τὸ πλείστον τοῦ πήχεος
 καὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ὁμαλῶς αἰωρέεσθαι.

[186] Ἦν δὲ ὁ βραχίον καταγῇ, ἦν μὲν τις ἀποτανύ-
 σας τὴν χεῖρα ἐν τουτέῳ τῷ σχήματι διατείνῃ, ὃ μῦς τοῦ
 βραχίονος κατεταταμένος ἐπιθεθήσεται. ἐπὴν δ' ἐπιθεθεὶς
 συγκάμψῃ τὸν ἀγκῶνα, ὃ μῦς τοῦ βραχίονος ἄλλο σχῆμα
 σχήσει. δικαιοτάτη οὖν βραχίονος κατὰτασις ἡδε. ξύλον πη-
 χυαῖον ἢ ὀλίγον βραχύτερον ὅκοιοι οἱ στείλαιοι εἰσὶ τῶν σκα-
 φίων, κρεμάσαι χρὴ ἔνθεν καὶ ἔνθεν σειρῇ δῆσαντα. καθί-
 σαντα δὲ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς τὴν χεῖρα ὑπερ-
 κεῖσθαι, ὥς ὑπὸ τῇ μασχάλῃ γένηται ὁ στείλαιος ἔχων ξυμ-
 μέτρως, ὥστε μέλις δύνασθαι καθικνεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον,

quadam excipiat, quae magna sui parte fracturam con-
 tineat, hinc vero et inde manus dependeat, huic in su-
 periorem partem os perverti necesse est. Sin vero ossibus
 sic fractis, summam manus partem et eam, quae est ad
 cubiti flexum, mitella excipiat, quod autem in cubito est
 reliquum dependeat, in inferiorem partem os depravatum
 erit. Oportet igitur mitella lata et molli maximam cubiti
 partem et manus juncturam aequaliter sublatam esse.

At vero brachio fracto, si quidem manu porrecta dis-
 sentio adhibeatur, brachii musculus intentus deligabitur,
 atque ubi vinctus cubitum inflexerit, brachii musculus fi-
 guram immutabit. Brachii igitur aequissima dissentio haec
 est lignum cubitale, aut paulo brevius, ejusmodi sunt li-
 gonum manubria, ab utraque parte fune deligatum suspen-
 sum esse oportet. Homo autem alto quodam sedili collo-
 catus manu superincumbat, sicut manubrium sub ala ita
 statuatur vix ut ille confidere possit, sed prope suspensus

Ed. Chart. XII. [186.] Foes. I. 757. Ed. Lind. II. (718. 719.)
 μικροῦ δέοντα μετῴρων εἶναι. ἔπειτα θέντα τι ἄλλο ἔφε-
 δρον καὶ ποθέντα σκύτιον ὑποκεφάλαιον ἢ ἔν ἢ πλείω,
 ὅπως ξυμμέτρως σχοιῇ ὕψιος τοῦ πήχεως πλαγίου πρὸς ὀρ-
 θήν γωνίην. ὕριστον μὲν σκύτος πλατὺ καὶ μαλθακὸν ἢ
 ταιρίην πλατείνην ἀμφιβάλλοντα, τῶν μεγάλων τι σταθμίων
 ἐξαριῆσαι, ὃ τι μετρίως ἔξει κατατείνειν. εἰ δὲ μὴ, τῶν ἀν-
 δρῶν ὅστις ἐξῴωμενος ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τοῦ πήχεως
 παρὰ τὸν ἀγκῶνα καταταγκαζέτω ἐς τὸ κάτω. ὃ δὲ ἰητροὺς
 ὀρθῶς μὲν ἐὼν χειριζέτω, τὸν ἕτερον πόδα ἐπὶ ὑψηλοτέρου
 τιὸς ἔχων, κατορθώσας δὲ τοῖσιν θένασσι τὸ ὀσιέον. ῥη-
 δίως δὲ κατορθώσεται. ἀγαθὴ γὰρ ἡ κατὰστασις, ἣν τις καλῶς
 παρασκευάσεται. ἔπειτα ἐπιδείτω τὰς τε ἀρχὰς βαλλόμενος
 ἐπὶ τὸ καίτηγμα (719) καὶ τὰλλα πάντα ὥσπερ πρότερον
 παρηρέθη χειριζέτω, καὶ ἐρωτήματα ταῦτα ἐρωτάτω, καὶ
 σημείωσι χρῆσθω τοῖσιν ἀνιέουσιν, ἣν μετρίως ἔχη ἢ οὐ, καὶ
 διὰ τριῆς ἐπιδείτω, καὶ ἐπὶ μᾶλλον πιεζέτω, καὶ ἐβδομαῖον
 ἢ ἐναιαῖον ἐν ῥάρθηξιν δησάτω, καὶ ἣν ὑποπιεύσῃ μὴ κα-

maneat. Tum supposito firmo aliquo, et superdato pul-
 vino uno scorteo aut pluribus, ea altitudine quae oblique
 collocato cubito ad rectum angulum respondeat: praestite-
 rit quidem ex corio lato et molli, aut fascia lata superin-
 jecta grave aliquod pondus, quod modice intendat, sus-
 pendere. Alioqui vir robustus sic collocatum cubitum ad
 cubiti flexuram vi quadam deorsum deducat. Medicus
 vero erectus, altero pede altiore loco collocato, ad cura-
 tionem aggrediatur et manuum palmis os componat. Quod
 certe facile fiet, haec enim intendendi ratio laudabilis est,
 si quis ea probe utatur. Postea injectis circa fracturam
 fasciarum initiis, ad deligationem accedat, caeteraque om-
 nia quemadmodum antea monuimus, ad curationem accom-
 modet, easdemque interrogationes atque eadem indicia
 adhibeat, ut intelligat num moderate se habeant necne et
 tertio quoque die deligationem admoveat, magisque com-
 primat. Septimo aut nono die serulae circumdandae. Ac
 si metus sit os non recte repositum esse, medio spatio

Ed. Chart. XII. [186. 191.] Foëf. I. 757. 758. Ed. Lind. II. (719.)
 λῶς κείσθαι τὸ ὀστέον, μεσηγὺν τουτέου τοῦ χρόνου λυσάτω
 καὶ εὐθετησάμενος μετεπιδητάτω.

[191] || Κρατύνεται δὲ μάλιστα βραχίονος ὀστέον ἐν
 τεσσαράκοντα ἡμέρησιν. ἐπὴν δὲ ταύτας ὑπερβάλῃ, λύειν χρὴ
 καὶ ἐπὶ ἧσόν πεζεῖν τοῖσιν ὀθονίοισιν καὶ ἐπὶ ἐλάσσοσιν
 ἐπιδεῖν. δίαιταν δὲ ἀκριβεστέραν τινὰ ἢ τὸ πρότερον δίαιταν
 καὶ πλείω χρόνον. τεκμαιρέσθαι δὲ πρὸς τοῦ οἰδήματος τοῦ
 ἐν ἄκρῃ τῇ χειρὶ τὴν ῥώμην ὁρῶν. προσξυτιέναι δὲ χρὴ καὶ
 τάδε, ὅτι βραχίων κυρτὸς πέφυκεν ἐς τὸ ἔξω μέρος καὶ
 διαστρέφεσθαι φιλέει, ἐπὴν μὴ καλῶς ἱητρεύηται. αἰτῶ καὶ
 τᾶλλα πάντα ὀστέα εἰς ὅπερ πέφυκε διεστραμμένα, ἐς τοῦτο
 καὶ ἱητρευόμενα φιλέει διαστρέφεσθαι, ἐπὴν κατεαγῇ, χρὴ
 τοίνυν, ἐπὴν τοιοῦτό τι ὑποπιεύηται, ταινίῃ πλατεῇ προσ-
 επιλαμβάνειν τὸν βραχίονα κύκλῳ περὶ τὸ στήθος περιδέοντα.
 καὶ ἐπὴν ἀναπαύεσθαι μέλλῃ, μεσηγὺν τοῦ ἀγκῶνος καὶ τοῦ
 πλευρέων σπληνῆ τινι πολύπτυχον πτύξαντα ὑποτιθέναι ἢ
 ἄλλο τι ὃ τουτέω ἔοικεν. οὕτω γὰρ ἂν ἰθὺ τὸ κύρτωμα τοῦ
 ὀστέου γένοιτο. φυλάσσεσθαι μέντοι χρὴ ὅπως μὴ ἢ ἄλλαν

solvere posteaque, ubi recte collocatum fuerit, religare oportet.

Firmatur autem brachii os diebus fere quadraginta. Quos ubi excefferit, resolvendum, minusque adstrictis fasciis ac paucioribus vinciendum. Victus quoque ratio exquisitior quodammodo ac diuturnior quam antea adhibenda, conjectura ex tumore qui in summa manu est ejusque viribus, sumpta. Illud praeterea animadvertendum, brachium suapte natura in exteriorem partem inclinari, eoque si male curetur distorqueri solere. Quin et reliqua omnia ossa, qua parte naturaliter distorta sunt, eo, ubi fracta curantur facile perverti consueverunt. Si qua igitur talis est suspicio, fasciis lata brachio circumjicienda et adpectus circumducenda. Cumque quiescere volet, inter cubiti gibbum et costas splenium quoddam multiplex involutum, aut aliud quidpiam ejusmodi subjiciendum. Hac enim ratione incurvati ossis directio fiet. Ea tamen cautione adhibita, ut ne nimis ad interiorem partem ducatur:

Ed. Chart. XII. [191. 192.] Foef. I. 758. Ed. Lind. II. (719. 720.)
 ἐς τὸ ἔσω μέρος. [192] ποὺς δὲ ἀνθρώπου ἐκ πολ(720)λῶν
 καὶ μικρῶν ὀστέων σύγκειται, ὥσπερ χεὶρ ἄκρη. κατὰγνυται
 μὲν οὐ πᾶν τι ταῦτα τὰ ὀστέα, ἣν μὴ ξὶν τῷ χρωτὶ τι-
 τρωσκομένῳ ὑπὸ ὀξείας τινὸς ἢ βαρέος. τὰ μὲν οὖν τιτρω-
 σκόμενα ἐν ἐλκυσίῳ μέρει εἰρήσεται ὡς χρὴ ἰητρεύειν. ἣν
 δέ τι κινηθῇ ἐκ τῆς χώρης ἢ τῶν δακτύλων ἄρθρον ἢ ἄλλο
 τι τῶν ὀστέων τοῦ ταρσοῦ καλεομένου, ἀναγκάζειν μὲν χρὴ
 ἐς τὴν ἐσωτοῦ χώρην ἕκαστον, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν τῇ χειρὶ
 εἴρηται, καὶ ἰητρεύειν δὲ κηρωτῇ καὶ σπλήρῃσιν καὶ ὀθονί-
 οισιν, ὥσπερ καὶ τὰ κατήγματα, πλήν τῶν ναρθήκων, τὸν
 μὲν αὐτὸν τρόπον πιεζέοντα, διὰ τρίτης δὲ ἐπιδέοντα. ὑπο-
 κρινέσθω δὲ ὁ ἐπιδέόμενος παραπλήσια, οἷά περ καὶ ἐν
 τοῖσι κατήγμασι καὶ περὶ τοῦ πεπιέχθαι καὶ περὶ τοῦ χαλα-
 ρᾶν εἶναι. ἵγιῃ δὲ γίνεται ἐν εἴκοσιν ἡμέρησιν τελέως ἄπαν-
 τα, πλήν ὁκόσα κοινῶνέει τοῖσι τῆς κνήμης ὀστέοις καὶ
 αὐτῇ τῇ ἴξει. ξυμφέρει δὲ κατακεῖσθαι τοῦτον τὸν χρόνον.
 ἀλλὰ γὰρ οὐ τολμέουσιν ὑπερορῶντες τὸ ῥόσημα, ἀλλὰ πε-
 ριέρχονται πρὶν ὑγιᾶς γενέσθαι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ πλείστοι

Pes autem hominis ex multis et parvis ossibus non secus
 ac summa manus constat. Quae neque fere frangi con-
 fuerunt, nisi ab acuto aliquo et gravi, una quoque carno-
 sae partis vulnus accedat. Sed de vulneratorum curatione,
 ubi de ulceribus agetur, dicemus. Quod si quid suo loco
 moveatur, aut digitorum articulus aut aliud quodpiam os
 ex his quae primam plantam constituunt, quam *ταρσόν*
 vocant, in suam quodque sedem compellendum, non secus
 ac in manu. Curatioque adhibenda per ceratum, splenia
 et fascias non secus ac in fracturis, ferulis praetermissis,
 eodem modo comprimendo, ac tertio quoque die deli-
 gando. Interrogandus quoque is qui vincitur, perinde
 etiam ac in fracturis, adstrictane sit, an laxa deligatio. Sa-
 nescunt autem perfecte omnia viginti diebus, nisi si quae
 cum tibiae ossibus communionem habent, eique e directo
 respondent. Quo tempore decumbere confert, id tamen
 non sustinent qui morbum parvi facientes obambulant
 prius quam sani sint. Ideoque plerique non integre con-

Ed. Chart. XII. [192.] Foef. I. 758, 759. Ed. Lind. II. (720. 721.)
 οὐκ ἐξυγιάουσι τελέως, ἀλλὰ πολλάκις αὐτοὺς ὁ πόνος
 ὑπομνήσκει εἰκότως· ὅλον γὰρ τὸ ἄχθος τοῦ σώματος οἱ
 πόδες ὀχέουσιν. ὁκόταν οὖν μήπω ὑγιέες ἐόντες ὁδοιποροῦ-
 σιν, γλαύρως ξυναλθάσεται τὰ ἄρθρα τὰ κινηθέντα. διὰ
 τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὀδυῶνται τὰ πρὸς τῇ κνήμῃ. τὰ
 δὲ κοινωνέοντα τοῖς τῆς κνήμης ὀστείοισιν μείζω τε τῶν
 ἐτέρων ἐστὶν καὶ κινηθέντων τούτων πολυχρονιωτέρα ἢ ἄλ-
 θαξις. ἦταις μὲν οὖν ἡ αὐτή. ὀθονίοισι δὲ πλείοσι χρέεσθαι
 καὶ σπλήνεσιν, καὶ ἐπὶ πᾶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐστιδέειν. πιέ-
 ζειν δὲ (721) ὥσπερ καὶ τὰλλα πάντα, ταύτη μάλιστα ἢ
 ἐκινήθῃ, καὶ τὰς πρώτας περιβολὰς τῶν ὀθονίων κατὰ ταῦτα
 ποιέεσθαι. || ἐν δὲ ἐκάστη τῶν ἀπολυσίων ὕδατι πολλῶ
 θερμῷ χρέεσθαι, ἐν πᾶσι δὲ πολλὸν ὕδωρ θερμὸν καταχέειν
 τοῖσι κατ' ἄρθρα σίνεσιν. αἱ δὲ πιέξεις καὶ αἱ χαλάσιες ἐν
 τοῖσιν αὐτέοισιν χρόνοισι τὰ αὐτὰ σημεῖα δεικνύοντων, ἅπερ
 ἐπὶ τοῖσιν πρόσθεν, καὶ τὰς μετεπιθέσιας ὡσαύτως χρὴ ποι-
 ἐεσθαι. ὑγιέες δὲ τελέως οὗτοι γίνονται ἐν τεσσαράκοντα

valescunt, sed subinde non injuria eos doloris sensus
 commonefacit. Nam cum totum corporis onus pedes sus-
 tineant, ubi nondum sani deambulant, articuli agitati non
 recte curantur, eaque de causa subinde ad tibiam dolores
 sentiunt. Quae vero cum tibiae ossibus communionem
 habent, tum reliquis majora sunt, tum agitata longius
 tempus ad curationem postulant. Curandi tamen eadem
 est ratio. Plures autem fascias et splenia adhibere opor-
 tet, omninoque utraque parte deligare et adstringere,
 ut reliqua omnia ea potissimum parte qua os emotum est,
 eoque primum fascias circumducere. At quoties fasciae
 solvuntur, calida multa utendum. Ea namque in omni-
 bus articulorum laesionibus liberaliter affundenda. Com-
 pressionem vero et laxamenta iisdem temporibus fieri, ea-
 dem quae supra signa ostendunt. Quod et ubi religare
 expedit, itidem faciendum. Hi autem, si decumbere non
 graventur, quadraginta fere diebus in totum convalescunt.

Ed. Chart. XII. [192. 197.] Foesl. I. 759. Ed. Lind. II. (721. 722.)
 ἡμέρησι μάλιστα, ἣν τολμέωσι κατακεῖσθαι. ἣν δὲ μὴ, πά-
 σχουσι ταῦτα ἂ καὶ πρότερον καὶ ἐπὶ μᾶλλον.

[197] Ὅσοι δὲ πηδῆσαντες ἀφ' ὑψηλοῦ τινὸς ἐστιροί-
 ξαντο τῇ πτέρνῃ ἰσχυρῶς, τουτέοισι διΐστανται μὲν τὰ ὀστέα,
 φλέβια δ' ἐκχυμοῦνται ἀμφιθλασθείσης τῆς σαρκὸς ἀμφὶ
 τὸ ὀστέον, οἷδημα δὲ ἐπιγίνεται καὶ πόνος πούλυς. τὸ γὰρ
 ὀστέον τοῦτο οὐ μικρόν ἐστιν, καὶ ὑπερέχει μὲν ὑπὸ τὴν
 ἰθυωρίην τῆς κνήμης, κοινωνεῖ δὲ φλεψὶ καὶ νεύροις ἐπι-
 καιροῖσιν. ὁ τένων δὲ ὁ ὀπίσθιος τούτῳ προσήρηται τῷ
 ὀστέῳ, τούτους χρὴ ἰητρεύειν μὲν κηρωτῇ καὶ σπλήνῃσι καὶ
 ὀθονίοισιν. ὕδατι δὲ θερμῷ πλείστον τουτέοισι χρῆσθαι καὶ
 ὀθονίοισι πλείοσι. ἐπὶ τουτέοισι δεῖ καὶ ἄλλως ὥς βελτί-
 στων καὶ προσηνεστάτων, καὶ ἣν μὲν τύχῃ ἀπαλὸν τὸ δέρμα
 γύσει ἔχον τὸ ἀμφὶ τῇ πτέρνῃ, ἔᾶν οὕτως. ἣν δὲ παχὺ καὶ
 σκληρὸν, οἷα μετεξέτεροι ἴσχουσιν, κατατέμνειν χρὴ ὁμαλῶς
 καὶ διαλεπτύνειν μὴ διατιτρώσκοντα. ἐπιδεῖν δὲ ἀγαθῶς
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶ τὰ τοιαῦτα. ἣν γάρ τις ἐπιδέῃ, ὥσ-
 περ καὶ τὰ ἄλλα τὰ κατὰ σφυρὰ ἐπιδεῖται, ὅτε μὲν περὶ
 τὸν πόδα περι(722)βαλλόμενος, ὅτε δὲ περὶ τὸν τένοντα, αἱ

Sin minus, cum his quae prius exposita sunt, tum etiam
 gravioribus malis afficiuntur.

Qui ab alto defilientes calci vehementi cum impetu
 innituntur, iis ossa quidem diducuntur, venulae, carne circa
 os collisa sanguinem effundunt, tumorque ac dolor multus
 supervenit. Neque enim hoc os exiguum est, subterque e
 directo tibiae prominet, et communionem cum venis et ner-
 vis magnis habet. Huic quoque ossi posteriore parte tendo
 annectitur. Curandi autem sunt cerato, spleniis et fasciis
 calidaque liberaliter affundenda et pluribus fasciis utendum,
 tum praecipue etiam quam optima et lenissima adhibenda.
 Quod si cutis quae calcem ambit natura mollis extiterit, sic
 finire oportet. Sin crassa et dura, qualis in caeteris cernitur,
 ea aequaliter incidenda et attenuanda est, neque tamen vul-
 neranda. Ista autem recte deligare non est cujusvis. Si quis
 enim eo modo devinciatur, quo caetera circa malleolos vin-
 ciuntur, partim quidem ad pedem, partim vero ad tendinem

Ed. Chart. VII. [197. 200.] Foesl. I. 759. Ed. Lind. II. (722.)
 ἀποσφύγεις αὗται χωρίζουσι τὴν πτέρην, ἣ τὸ θλάσμα
 ἐγένετο. [200] καὶ οὕτω κίνδυνος σφακελίσαι τὸ ὁστέον τὸ
 τῆς πτέρης. καίτοι ἦν σφακελίση, τὸν αἰῶνα πάντα ἱκανὸν
 ἀντισχεῖν τὸ νόσημα. καὶ γὰρ τᾶλλα ὅσα μὴ ἐκ τοιούτου
 τρόπου σφακελίζει, ἀλλ' ἐν κατακλίσει μελανθείσης τῆς πτέρ-
 ρης ὑπὸ ἀμελείης τοῦ σχήματος ἢ ἐν κνήμῃ τραώματος γινο-
 μένου, επικαίρου καὶ χρονίου καὶ κοινοῦ τῇ πτέρρῃ, ἢ ἐν
 μηρῷ ἢ ἐπὶ ἄλλῳ νοσήματι ὑπτιασμοῦ χρονίου γενομένου.
 ὅμως καὶ τοῖσι τοιούτοις χρόνια καὶ ὀχλᾶδεα καὶ πολλάκις
 ἀναρῶν γινύμενα, ἢν μὴ χρηστῇ μὲν μελέτῃ θεραπευθῇ, πολλῇ
 δ' ἡσυχίᾳ. ὥς τὰ γε ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου σφακελίζοντα
 κινδύνους μεγάλους τῷ σώματι παρέχει πρὸς τῇ ἄλλῃ λύμῃ.
 καὶ γὰρ πυρετοὶ ὑπεροξέες, ξυνεχές, τρομώδεις, λυγνώδεις,
 γνώμης ἀπτόμενοι καὶ ὀλιγήμεροι κτείνοντές τε. γένοιντο δ'
 ἂν καὶ φλεβῶν αἰμορροῶν πελιώσεις, ναυσιώσεις καὶ γα-
 γραινώσεις ὑπὸ τῆς πιέξεως. γένοιντο δ' ἂν ταῦτα ἔξω τοῦ
 ἄλλου σφακελισμοῦ. ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται, οἷα τὰ ἰσχυρό-

fascia circumjecta, hujusmodi fasciarum constrictiones cal-
 cem qua collisio extitit sejungunt, unde ei siderationis pe-
 riculum impendet. Quod si accidat, toto aevo perdurat.
 Nam quae aliae sunt siderationes, velut ubi ex decubitu
 negligenter collocato calce is nigrescit, aut, sive ex insigni
 et diuturno tibiae aut femoris vulnere, quod calci cōmmu-
 nicatum fuerit, sive ex alio morbo, diu supini aegri decu-
 buerint: eae tamen iis diuturnae et molestae sunt et quae
 saepe recrudescunt, nisi optima diligentia et longa quiete
 curentur. Quare quaecunque hujusmodi siderationes con-
 tingunt, eae praeter aliam noxam, corpus quoque in sum-
 mum discrimen adducunt. Febres enim admodum acutae
 superveniunt, assiduae, cum tremore et singultu, mentem
 tentantes et quae paucis diebus aegrum e medio tollant. Ex-
 istunt quoque venarum sanguinem fundere solitarum livores,
 eaeque veluti nauseabundae sanguinem refundunt, et cancro
 propter compressionem occupantur. Possunt etiam ista in-
 cidere absque alia sideratione. Atque haec quidem ad ve-

Ed. Chart. XII. [200. 203.] Foef. I. 759. 760. Ed. Lind. II. (722. 723.)
 ταῦτα θλάσματα γίνεται. ταῦτα μέντοι πλείστα ἡσυχαιῶς
 ἀμφιθλάται καὶ οὐδεμίῃ πολλῇ σπουδῇ τῆς μελέτης, ἀλλ'
 ὁμῶς ὀρθῶς γε χρὴ χειρίζειν. ἐπὴν μέντοι ἰσχυρὸν δόξῃ εἶ-
 ναι τὸ ἔρρισμα, τὰ τε εἰρημέα ποιέειν χρὴ καὶ τὴν ἐπί-
 δεσιν τὴν πλείστην || ποιέεσθαι ἀμφὶ τὴν πτέρωτην περιβάλλον-
 τα, ἄλλοτε πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ ποδὸς ἀντιπεριβάλλοντα,
 ἄλλοτε (723) πρὸς τὰ μέσα, ἄλλοτε πρὸς τὰ περὶ τὴν κνή-
 μιν. προσεπιδεῖν δὲ καὶ τὰ πλησίον πάντα καὶ ἔνθεν καὶ
 ἔνθεν, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται, καὶ ἰσχυρὴν μὲν μὴ
 ποιέεσθαι τὴν πίεξιν, πολλοῖσι δὲ τοῖς ὀδοντοῖσι. ἀμεινον
 δὲ καὶ ἐλλέβορον πιπίσκειν αὐθιμερὸν ἢ τῇ ὑστεραίῃ, ἀπο-
 λῦσαι δὲ τριταῖον καὶ αὐθις μειτεπιδῆσαι. [203] σημεῖα δὲ
 τὰδε, ἣν παλιγκοταίνει, ἢ οὐ. ἐπὴν μὲν τὰ ἐκχυμώματα τῶν
 φλεβῶν καὶ τὰ μελάσματα καὶ τὰ ἐγγύς ἐκείνων ὑπέρυθρα
 γίνεται καὶ ὑπόσκληρα, κίνδυνος παλιγκοτῆσαι. ἀλλ' ἣν μὲν
 ἀπύρετος ἦ, φαρμακεύειν ἄνω χρὴ ὥσπερ εἴρηται, καὶ ὅσα
 μὴ ξυρεχῇ πυρεταίνηται, ἣν δὲ ξυρεχῇ πυρεταίνηται, μὴ

hementissimas collisiones referenda sunt. Plurima tamen
 leviter colliduntur, ac neque magnum studium aut diligen-
 tiam requirunt, nihilominus recte tractari debent. Ubi au-
 tem vehemens illisio incumbere videbitur, tum fulcire, tum
 quae dicta sunt facere convenit. Tum vero maxima fasciae
 parte ad calcem circumjecta, partim summum pedem, partim
 medium, interdum etiam quae ad tibiam sunt, oppositis
 inter se ductibus obvolvere, tum vicinas partes omnes hinc
 et inde, velut ante dictum est, vinculis comprehendere, ne-
 que vehementem quidem compressionem, sed multas tamen
 linteorum convolutiones facere. Praestiat autem eodem aut
 postero die, veratri potionem exhibere tertioque die sol-
 vere, ac rursus deligare. Recrudescat vero necne morbus
 his indiciis cognoscetur. Namque ubi sanguis e venis re-
 fusus, aut quae nigricant, quaeque his vicina sunt aliquan-
 tulum rubescunt aut obdurescunt, periculum est ne recrude-
 scat. Quod si febre vacet aeger, sursum purgante medi-
 camento utendum, velut dictum est, quod idem etiam con-
 venit, ubi febris non est assidua. Eo namque si febris fue-

Ed. Chart. XII. [203.] Foef. I. 760. Ed. Lind. II. (723. 724.)
 φαρμακεύειν. ἀπέχειν δὲ σιτιῶν καὶ ῥοφημάτων. ποτῶ δὲ
 χρῆσθαι ὕδατι καὶ μὴ οἴνω, ἀλλὰ ὀξυγλυκεῖ. ἦν δὲ μὴ μέλλῃ
 παλιγκοταίνειν, τὰ ἐκχυμώματα καὶ τὰ μελάσματα καὶ τὰ
 περιέχοντα ὑπόχλωρα γίνεται καὶ μὴ σκληρά. ἀγαθὸν τοῦτο
 τὸ μαρτύριον ἐν πᾶσιν ἐκχυμώμασιν τοῖσι μὴ μέλλουσι πα-
 λιγκοταίνειν. ὅσα δὲ σὺν σκληρίσμασιν πελιοῦται, κίνδυνος
 μὲν μελατθῆναι, τὸν δὲ πόδα ἐπιτηδεύειν χρή, ὅπως ἀνω-
 τέρω τοῦ ἄλλου σώματος ἔσται τὰ πλεῖστα ὀλίγον. ὕγι᾽ δ'
 ἂν γένοιτο ἐν ἐξήκοντα ἡμέρησιν, εἰ ἀτρεμέοι

Ἡ δὲ κνήμη δύο ὀστέα ἐστί, τῇ μὲν συχτῶ λεπτότερον
 τὸ ἕτερον τοῦ ἐτέρου, τῇ δὲ (724) οὐ πολλῶ λεπτότερον.
 ξυνέχεται δὲ ἀλλήλοισι τὰ πρὸς τοῦ ποδὸς καὶ ἐπίφυσιν κοι-
 τήν ἔχει. ἐν ἰθυσσίῃ δὲ τῆς κνήμης οὐ ξυνέχεται. τὰ δὲ
 πρὸς τοῦ μηροῦ ξυνέχεται καὶ ἐπίφυσιν ἔχει, καὶ ἡ ἐπίφυσις
 διάφυσιν. μακρότερον δὲ τὸ ἕτερον ὀστέον σμικρῶ τὸ κατὰ
 τὸν σμικρὸν δάκτυλον. ἡ μὲν φύσις τοιαύτη τῶν ὀστέων τῶν
 ἐν τῇ κνήμῃ. ὀλισθαίνει δὲ ἔστιν ὅτε τὰ πρὸς τοῦ ποδός.

rit assidua, abstinendum, ut et cibis ac sorbitionibus potio-
 neque utendum aquae non vini, sed aquae mulsae acidae,
 ὀξυγλυκὲς vocant. At si nullus recrudescentis morbi metus
 est, sugillata et nigrores circumvicinaeque partes citra duri-
 tiem aliquantulum ex virore pallefcunt. Id quod certum
 est in omnibus sugillatis indicium, non futurum ut unquam
 morbus recrudescat. Quae vero cum duritie livent, ea certe
 ne nigrescant periculum est. Ac danda est opera ut pes
 plerumque reliquo corpore paulo altior collocetur. Sanus
 autem, si quiescat, intra sexaginta dies evadet.

At vero tibiam duo ossa constituunt, quorum quidem
 unum altero hac parte longe tenuius, illa vero parte paulo
 tenuius est. Cohærent autem inter se qua parte pedem con-
 tingunt, communeque habent ossis accrementum, sed in
 tibiae directione non cohærent. Ad femur vero adnato
 quodam osse conjunguntur, quod septum medium habet.
 Osque alterum qua parte parvum digitum spectat, paulo
 longius producitur. Ac ossium tibiae naturā sic se habet.
 Atque hæc utraque ossa interdum quidem qua pedem con-

Ed. Chart. XII. [203. 207.] Foef. I. 760. 761. Ed. Lind. II. (724.)
 ὅτε μὲν ζῶν τῇ ἐπιφύσει ἀμφοτέρω τὰ ὀστέα, ὅτε δὲ ἢ ἐπί-
 φυσις ἐκινήθῃ, ὅτε δὲ τὸ ἕτερον ὀστέον. ταῦτα δὲ ὀχλῶδεα
 μὲν ἦσσαν ἢ τὰ ἐν τῷ καρπῷ τῶν χειρέων, εἰ τολμῶεν
 ἀτρεμέειν οἱ ἄνθρωποι. ἦσις δὲ παραπλησίη οἷη περ ἐκείνῳ.
 τὴν τε γὰρ ἐμβολὴν χρὴ ποιεῖσθαι ἐκ κατατάσιος ὥσπερ
 ἐκείνων, ἰσχυροτέρας δὲ δεῖται τῆς κατατάσιος, ὅσῳ ἰσχυρό-
 τερον τὸ σῶμα ταύτῃ. ἐς τὰ πλεῖστα μὲν γὰρ ἀρκέουσιν ἄν-
 δρες δύο, ὁ μὲν ἐνθεν ὁ δὲ ἐνθεν τείνοντες. ἦν δὲ μὴ
 ἰσχύουσιν, ἰσχυροτέραν ῥηϊδίον ἐστι ποιεῖν τὴν κατάτασιν,
 ἢ γὰρ πλήμνην κατορύξαντα χρὴ ἢ ἄλλο τι ὅ τι τούτῳ ἔοι-
 κεν, μιλθακόν τι περὶ τὸν πόδα περιβάλλειν. ἔπειτα πλα-
 τέσι βοείοισιν ἱμάσι περιδῆσαντα τὸν πόδα τὰς ἀρχὰς τῶν
 ἱμάντων ἢ πρὸς ὑπερον ἢ πρὸς ἕτερον ξύλον προσδῆσαντας,
 τὸ ξύλον πρὸς τὴν πλήμνην ἄκρον ἐνθέντα ἀνακλᾶν, || τοὺς
 δὲ ἀντιτείνειν, ἄνωθεν τε τῶν ὤμων ἐχομένους καὶ τῆς
 ἰγνύης.

[207] "Ἔστι δὲ καὶ τὰ ἄνω τοῦ σώματος ἀνάγκη προσ-
 λαβεῖν. τοῦτο μὲν ἦν βούλῃ, ξύλον στρογγύλον λεῖον κατορύ-

tingunt, una cum adnato osse suis sedibus excidunt, quan-
 doque vero adnatum os dimovetur, quandoque etiam alte-
 rum os. Haec sane, modo homines quiescant, minus mole-
 stiae exhibent quam quae in prima manus junctura exi-
 stunt. Curatio vero in utroque assimilis. Nam et hic per
 intentionem repositio, velut in illis molienda. Quamquam
 eo valentiolem haec intentionem desiderant, quo validius
 hac parte corpus est. Ut plurimum tamen duo viri satis
 sunt, qui in diversa contendunt: si minus, valentiolem in-
 tentionem moliri proclive est. Aut enim humi defosso rotæ
 modiolò, aut alia quapiam re huic simili molle aliquid ad
 pedem circumdare oportet, deinde loris bubulis latis pedem
 circumvincire, eorumque capitibus aut ad pistillum aut ad
 aliud lignum alligatis, lignum, summa ejus parte in modiolum
 immissa, reflectere, quosdam vero a superiore parte hume-
 ris apprehensis et poplite, in diversum extendere.

Sed et superiori corporis parti vis hoc modo, si lubet,
 adhiberi potest. Ligno tereti, laevi, alte defosso pars ejus

Ed. Chart. XII. [207. 212.] Foef. I. 761. Ed. Lind. II. (724. 725.)
 ξας βαθείως, μέρος τι αὐτοῦ ὑπερέχον τοῦ ξύλου μεσηγὺ
 τῶν σκελίων ποιήσασθαι (725) παρὰ τὸν περίνεον, ὥς κοι-
 λύη ἀκολουθεῖν τὸ σῶμα τοῖσι πρὸς ποδῶν τείνουσιν.
 ἔπειτα πρὸς τὸ τεινόμενον σκέλος μὴ ῥέπειν. τὸν δὲ τινα
 πλάγιον παρακαθήμενον ἀποθέειν τὸν γλουτὸν, ὥς μὴ περι-
 ἔλκεται τὸ σῶμα. τοῦτο δὲ καὶ ἦν περὶ τὰς μασχάλας ἐνθεν
 καὶ ἐνθεν τὰ ξύλα παραπέπηγεν. αἱ δὲ χεῖρες παρατεταμέ-
 ναι φυλάσσονται. προσεπιλαμβανέτω δὲ τις κατὰ γόνυ καὶ
 αὐτως ἀντιτείνοιτο. τοῦτο δ' ἦν παρὰ τὸ γόνυ βούληται,
 ἄλλους ἱμάντας περιδήσας ἢ περὶ τὸν μηρόν, πλήμνην ἄλλην
 ὑπὲρ κεφαλῆς κατορούξας, ἐξαρθήσας τε τοὺς ἱμάντας ἐκ τινος
 ξύλου, τὸ ξύλον στηρίζων ἐς τὴν πλήμνην, τὰναντία τῶν
 πρὸς ποδῶν ἔλκειν. τοῦτο δὲ ἦν βούλη ἀντὶ τῶν πλημνέων
 δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην μετρίην. ἔπειτα πρὸς τῆς
 δοκίδος, ἐνθεν καὶ ἐνθεν τὴν κεφαλὴν στηρίζων καὶ ἀνακλῶν
 τὰ ξύλα, κατατείνειν τοὺς ἱμάντας. ἦν δὲ θέλῃς, ὀνίσκους
 καταστήσας ἐνθεν καὶ ἐνθεν, ἐπ' ἐκείνων τὴν κατὰ τασιν
 ποιέεσθαι. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρόποι κατατάσιων. [212]

quaedam extans media in crura ad interfemineum statuatur,
 ne corpus ad eos qui a pedibus extensionem faciunt, dela-
 batur. Deinde ne in crus quod intenditur inclinet, aliquis
 a latere affidens natem repellat, ne corpus circumducatur.
 Idem quoque fiet, si ad utramque alam ligna affigantur, bra-
 chiaque protensa servantur, alius autem genu apprehenso
 ita in diversa contendat. Quin etiam, si placet, hoc molieris
 aliis habenis ad genu vel femur alligatis, si alterum rotæ
 modiolum ad caput defoderis, et habenis ad aliquod lignum
 quod in rotæ modiolum defixum sit, religatis, contrariam
 ei quæ ad pedes fit extensionem feceris. Quin si lubet mo-
 diolorum loco, subtenso lecto mediocri trabecula, deinde
 ad ejus capita hinc et inde lignis obfirmatis et reflexis, lora
 intendere licebit. Quod si placet, per asellos ab utraque
 parte collocatos, extensionem molieris. Sunt et alia quam
 plurima distentionum genera. Praestat autem eum, qui in
 magna urbe medicinam facit, lignum habere praeparatum,
 in quo vis omnis contineatur, quæ tam in fractis quam

Ed. Chart. XII. [212.] Foesl. I. 761. 762. Ed. Lind. II. (725. 726.)
 ἄριστον δὲ ὅστις ἐν πόλει μεγάλη ἱηρεῖει, κεκτῆσθαι ἐσκευ-
 ασμένον ξύλον ἐν ᾧ πᾶσαι ἀνάγκαι ἔσονται πάντων τῶν κα-
 τηγμάτων, πάντων δὲ ἄρθρων ἐμβολῆς ἐκ κατατάσιος καὶ
 μοχλεύσιος. ἀρκέει δὲ τὸ ξύλον, ἣν ἢ τοιοῦτον, οἷον οἱ τε-
 τραγῶνοι στέλοι οἷοι δρυῖνοι γίνονται, μῆκος καὶ πλάτος
 καὶ πάχος. ἐπὶ δὲ ἱκανῶς κατατανύσης, ῥήγδιον ἤδη τὸ
 ἄρθρον ἐμβάλλειν. ὑπεραιωρεῖται γὰρ ἐς ἰθυωρίην ὑπὲρ τῆς
 ἀρχαίης ἑδρης. κατορ(726)θώσαντα οὖν χρὴ τοῖσι θένανρσιν
 τῶν χειρῶν, τοῖσι δὲ ἐς τὸ ἐξεσθηκὸς ἐρείδοντα, τοῖσι δὲ
 ἐπὶ θάτερα κατώτερον τοῦ σφυροῦ ἀντερείδοντα. ἐπὶ δὲ
 ἐμβάλλης, ἣν μὲν οἷόν τε ἦ, κατατεταμένα ἐπιδεῖν χρὴ. ἣν δὲ
 κωλύηται ὑπὸ τῶν ἱμάτων, ἐκείνους λύσαντα ἀντικατατεί-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπιδήσης. ἐπιδεῖν δὲ τὸν τρόπον καὶ τὰς ἀρχὰς
 αὐαύτως βαλλόμενον κατὰ τὸ ἐξεσθηκὸς καὶ τὰς περιβολὰς
 τὰς πρώτας πλείστας κατὰ τοῦτο ποιέεσθαι, καὶ τοὺς σπλή-
 νας πλείστους κατὰ τοῦτο καὶ τὴν πίεξιν μάλιστα κατὰ ταυ-
 τό. προσεπιδεῖν δὲ καὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπὶ συχνόν. μᾶλλον
 δέ τι τοῦτο τὸ ἄρθρον πεπιέχθαι χρὴ ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιδέσει
 ἢ τὸ ἐν τῇ χειρί. || ἐπὶ δὲ ἐπιδήσης, ἀνωτέρω μὲν τοῦ

luxatis omnibus restituendis, tum per extensionem, tum per
 vectis molitionem adhibetur. Ad hoc satis erit lignum lon-
 gitudine, latitudine et crassitudine, quales columnae quer-
 neae quadrangulae fieri assolent. Abunde igitur distento
 crure articulus jam prompte reponitur. Sublimis enim in
 directum supra pristinam sedem tollitur. Ergo manuum
 palmis componere decet, partim supra prominens os ur-
 gendo, partim infra malleolum contra propellendo. Repo-
 situm articulum intentum, si fieri potest, deligare oportet, sin-
 lora prohibeant, iis solutis, dum vinculum injectum sit, in
 diversa diducere. Deligandum vero eodem modo, fasciarum
 initiis, qua parte os prominet similiter injectis, primisque
 orbibus quam plurimis eodem volutis et spleniis plurimis ad
 id adhibitis, illicque potissimum adstrictis. Praetereaque
 hinc et inde plurimum vinculo circumdandum. Hic vero
 articulus prima deligatione magis comprimendus quam qui
 in manu est. Injecto vinculo pars deligata reliquo corpore

Ed. Chart. XII. [212, 215.] Foef. I, 762. Ed. Lind. II. (726, 727.) ἄλλου σώματος ἔχεται τὸ ἐπιθεθὲν, τὴν δὲ θέσιν δεῖ ποιήσασθαι οὕτως, ὅπως ἥκιστα ἀπαιωρηθήσεται ὁ πούς. τὸν δὲ ἰσχυασμὸν τοῦ σώματος οὕτως ποιέσθαι, ὁκοίην δύναμιν ἔχει καὶ τὸ ὀλίσθημα. τὰ μὲν γὰρ σμικρὸν, τὰ δὲ μέγα ὀλισθαίνει. τὸ ἐπίπαν δεῖ ἰσχυαίνειν μᾶλλον καὶ ἐπὶ πλείω χρόνον χρὴ ἐν τοῖσι κατὰ σκέλεα τρώμασιν ἢ ἐν τοῖσι κατὰ χεῖρας. καὶ γὰρ μέζω καὶ παχύτερα ταῦτα ἐκείνων, καὶ δὴ καὶ ἀναγκαῖον ἐλινύειν τὸ σῶμα καὶ κατακεῖσθαι. μετεπιθεῖναι δὲ τὸ ἄρθρον οὔτε τι κωλύει τριταῖον οὔτε κατεπεῖγει, καὶ τὰ ἄλλα πάντα παραπλησίως χρὴ ἱητρεῦειν, ὥσπερ καὶ τὰ παροιχόμενα, καὶ ἦν μὲν ἀτρεῖα κατακεῖσθαι, ἱκαναὶ τεσσαράκοντα ἡμέραι, ἦν μόνον ἐς τὴν ἑσυτῶν χώρην τὸ (727) ὅστέα αὐτῆς καθίσχεται. ἦν δὲ μὴ θέλῃ ἀτρεμεῖν, χρῶτο μὲν ἂν οὐ ῥαδίως τῷ σκέλεϊ, ἐπιθεῖσθαι δὲ ἀναγκάζοιτ' ἂν πολλὸν χρόνον.

[215] Ὅκοσα μέντοι τῶν ὁστέων μὴ τελέως ἵζει ἐς τὴν ἑσυτῶν χώρην, ἀλλὰ τι ἐπιλείπει τῷ χρόνῳ, λεπτύνεται ἰσχίον καὶ μηρὸς καὶ κνήμη. καὶ ἦν μὲν εἴσω ὀλίσθη, τὸ ἔξω μέρος λεπτύνεται, ἦν δὲ ἔξω, τὸ εἴσω. τὰ πλεῖστα δὲ ἐς τὸ εἴσω

superior statuatur. Situs autem is esse debet, ut pes quam minime dependeat. At corporis extenuationem talem feceris, prout gravis luxatio fuerit, si quidem nonnulla leviter, alia multum luxantur. Omnino magis et diutius in crurum quam brachiorum vulneribus extenuandum est, quippe cum haec illis sint majora et crassiora. Quin etiam corpus quiescere et jacere necesse est. Solvere vero articulum tertio quoque die, posteaque deligare neque quicquam prohibet neque urget. Reliquaque omnia similem praecedentibus curationem habeant. At si quietus jaceat, satis esse possunt quadraginta dies, dummodo in pristinam sedem ossa reverterint. Sin quiescere nolit, et crure difficiliter utetur diutissimeque vinctum gestare cogetur.

At vero ubi ossa suis sedibus non integre restituuntur, sed aliqua ex parte deficiunt, temporis lapsu coxa, femur et tibia emacrescunt. Ac si quidem intro luxatio facta est, exteriori parte, si extra, interiori parte attenuatio fieri solet.

Ed. Chart. XII. [215.] Foef. I. 762. Ed. Lind. II. (727.)
 ὀλισθαίνει. ἐπὴν δὲ κνήμης ὁστέα ἀμφότερα καταγῇ ἄνευ
 ἐλκώσιος, κατατάσιος ἰσχυροτέρης δεῖται. τείνειν δὲ τουτέων
 τῶν τρόπων ἐνίοισι τῶν προειρημένων τισὶ, ἣν μεγάλαι αἰ
 παραλλάξεις ἔωσιν. ἱκαναὶ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν κατατά-
 σεις. τὰ πλεῖστα γὰρ ἀρκέοιεν ἂν δύο ἄνδρες ἐρῶμενοι, ὃ
 μὲν ἐνθεν ὃ δ' ἐνθεν ἀντιτείνοντες. τείνειν δὲ ἐς τὸ ἰθὺ
 χρῆ κατὰ φύσιν καὶ κατὰ τὴν ἰθυωρίην τῆς κνήμης καὶ τοῦ
 μηροῦ, καὶ ἣν κνήμης ὁστέα κατηγυῖης κατατείνης καὶ ἣν
 μηροῦ. καὶ ἐπιδεῖν δὲ οὕτως ἐκτεταμένων ἀμφοτέρων ὁκό-
 τερον ἂν τουτέων ἐπιδέης, οὐ γὰρ ταῦτα ξυμφέρεи σκέλει τῷ
 καὶ χειρὶ. πῆχeos μὲν γὰρ καὶ βραχίονος, ἐπὴν ἐπιδεθῶσιν
 ὁστέα κατηγῶτα, ἀναλαμβάνεται ἡ χεὶρ, καὶ ἣν ἐκτεταμένα
 ἐπιδέης τὰ σχήματα τῶν σαρκῶν ἐτεριοῦται ἐν τῇ ξυγκάμ-
 ψει τοῦ ἀγκῶνος. ἀδύνατος γὰρ ὁ ἀγκῶν ἐκτετάσθαι πολὺν
 χρόνον, οὐ γὰρ πολλάκις ἐν τοιούτῳ εἴθισται, ἀλλ' ἐν τῷ
 ξυγκεκάμφθαι. καὶ δὴ καὶ ἄτε δυνάμενοι οἱ ἄνθρωποι περι-
 ἶναι, ἐπὴν κατὰ χεῖρα τρωθῶσιν, ξυγκεκάμφθαι κατὰ τὸν

Plerumque tamen intro excidunt. Cum autem utraque tibiae
 ossa absque ulcere fracta fuerint, validiorem intentionem
 requirunt. Ac si pars ossis aliqua plurimum super alteram
 efferatur, aliquem ex ante commemoratis intendendi modis
 adhibere convenit. Satis tamen esse possunt extensiones
 quas per homines molimur. Nam et plerumque duo valen-
 tes viri, qui hinc et inde in diversa contendunt, satis sunt.
 Intendere autem in directum pro naturali habitu, ac secun-
 dum tibiae et femoris rectitudinem oportet, sive tibiae fra-
 ctæ, sive femoris ossa intendas. Quin et utrumvis devin-
 xeris, ita extenta utraque deliganda sunt. Neque enim ea-
 dem deligationis ratio et cruri et manui confert. Si quidem
 ubi cubiti et brachii ossa fracta deligantur, manus suspensa
 excipitur. Ac si ea extenta deligaveris, carniū figuratio-
 nes in cubiti inflexione immutantur. Nequit enim cubiti
 flexura longam extensionem ferre, cum non eo habitu, sed
 plerumque incurvata detineri consueverit. Quin et manu
 vulnerata, cum homines obambulare possint, eam ad cubiti
 flexum incurvare opus habent. Crus vero, cum obambu-

Ed. Chart. XII. [215. 216.] Foëf. I. 762. 763. Ed. Lind. II. (727. 728.)
 ἀγκῶνα δέονται. σκέλος δὲ ἐν τῇ τῇσιν ὁδοιπορήσιν καὶ ἐν
 τῷ ἐστάναι εἵθισται (728) ὅτε μὲν ἐκτετάσθαι, ὅτε δὲ μικροῦ
 δεῖν ἐκτετάσθαι ἐς τὸ κάτω κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ πρὸς τὸ
 ὀχέειν τὸ ἄλλο σῶμα, διὰ τοῦτο εὐφορον αὐτῷ ἐστὶν τὸ ἐκ-
 τετάσθαι, ὅταν ἀνάγκη ἔχῃ καὶ δὴ καὶ ἐν τῇσι κοίτησι πολ-
 λάκις ἐν τῷ σχήματι τουτέῳ ἐστὶν ἐν τῷ ἐκτετάσθαι. ἐπὴν
 δὲ δὴ τρωθῇ, ἀνάγκη καταδουλοῦνται τὴν γνώμην, ὅτι ἀδύ-
 νατοι μετεωρίζεσθαι γίνονται. ὥστε οὐδὲ μέμνηται περὶ τοῦ
 συγκαμφοῦν καὶ ἀναστῆναι, ἀλλὰ ἀτρεμέουσιν ἐν τουτέῳ
 τῷ σχήματι κείμενοι. [216] δια οὖν ταύτας τὰς προφάσεις
 χειρὸς καὶ σκέλεος, οὔτε ἡ κατάτασις οὔτε ἡ ἐπίδεσις τοῦ
 σχήματος συμφέρει ἡ αὐτή. ἦν μὲν οὖν ἱκανὴ ἡ κατάτασις ἡ
 ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἢ, οὐδὲν δεῖ μά||την πονέεσθαι. καὶ
 γὰρ σολοικότερον μηχανοποιεῖν μηδὲν θέον. ἦν δὲ μὴ ἱκανὴ
 ἡ κατάτασις ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἄλλων τινὰ τῶν
 ἀναγκαίων προσφέρειν, ἦν τινὰ γε προσχωρῆ. ὅταν δὲ δὴ
 ἱκανῶς καταταθῇ, ῥήϊδιον ἤδη καθορθῶσθαι τὰ ὀστέα καὶ
 ἐς τὴν φύσιν ἀγαγεῖν, τοῖσι θένασσι τῶν χειρῶν ἀπευθύ-

lando tum stando partim quidem extentum, partim vero prope extentum esse in inferiorem partem naturaliter soleat, nec non sane reliquum corpus vehere debeat, iccirco extensionem facile, ferre cum opus est, potest. Quin etiam in cubili plerumque hoc habitu extentum continetur. At postquam vulneratum est, ad servilem animi demissionem homines necessitate adiguntur, cum erigi nequeant, adeo ut neque inflecti, neque exurgere eis in mentem veniat, sed eo habitu jacentes quiescant. Has igitur ob causas neque intensionis neque deligationis eadem figura manui et cruri convenit. Quod si satis esse potest extensio quae per homines adhibetur, nihil amplius frustra laborandum est. Machinas enim admove ubi res non exigit, absurdum est. At si satis esse nequit per viros adhibita extensio, etiam quiddam ex violentis quod commodum sit admoliri opus est. Distentione abunde facta, ossa facile componuntur et ad naturalem statum adducuntur, manuum palmis directâ

Ed. Chart. XII. [216. 217.] Foes. I. 763. Ed. Lind. II. (728. 729.)
 νοντα καὶ ἐξεικρινέοντα. ἐπὴν δὲ κατορθώσῃ, ἐπιδεῖν τοῖσιν
 ὁθονίοισιν κατατεταμένα, ἢν τ' ἐπὶ δεξιὰ, ἢν τ' ἐπ' ἀρι-
 στερά περιφέρειν συμφέρον αὐτέοισιν τὰ πρῶτα ὁθόνια. βαλ-
 λέσθω δὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ κάτηγμα, καὶ περιβαλλέσθω
 κατὰ τοῦτο τὰς πρώτας περιβολάς. ἅπειτα νεμέσθω ἐπὶ
 τὴν ἄνω κνήμην ἐπιδέων, ὥσπερ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοισι κατή-
 γμασιν εἴρηται. τὰ δὲ ὁθόνια πλατύτερα χρὴ εἶναι καὶ μα-
 κρότερα καὶ (729) πλεῖω αὐτὰ κατὰ τὸ σκέλος τῶν ἐν τῇ
 χειρὶ. ἐπὴν δὲ ἐπιδέης, καταθεῖναι ἐφ' ὁμαλοῦ τινος καὶ
 μαλθακοῦ, ὥστε μὴ διαστρέφασθαι ἢ τῇ ἢ τῇ, μήτε λορδὸν
 μήτε κυφὸν εἶναι. μάλιστα δὲ συμφέροι προσκεφάλαιον ἢ λινέον
 ἢ ἐρινέον, μὴ σκληρὸν, λαπαρὸν, μέσον κατὰ μῆκος ποιήσαντα,
 ὑποθεῖναι ἢ ἄλλο τι ὃ τούτῳ ἔοικεν.

[217] Περὶ γάρ τῶν σωλήνων τῶν ὑποτιθεμένων ὑπὸ
 τὰ σκέλεα τὰ κατηγότα ἀπορέω ὅτι συμβουλευέσω ἢ ὑποτι-
 θεῖναι χρὴ ἢ οὐ. ὠφελέουσι μὲν γάρ, οὐχ ὅσον δὲ οἱ ὑποτι-
 θέντες οἴονται. οὐ γὰρ ἀναγκάζουσιν οἱ σωλήνες ἀτρεμεῖν,
 ὥς οἴονται, οὔτε γὰρ τῇ ἄλλῃ σώματι στρεφομένῃ ἢ ἐνθα

et convenienter aptata. Composita autem ossa extenta fasciis
 deliganda, eo primum circumjectis fasciis sive ad dextram
 sive ad sinistram ducendae sint. Quarum tamen initia qua
 parte os fractum est injiciantur, ibique primum obvolutae
 deinceps ad superiorem tibiae partem deligando tendant,
 quemadmodum in aliis fracturis dictum est. Fascias vero
 latiores et longiores, multoque plures in crure quam in
 manu esse oportet. Atque ubi devinxeris, supra molle ali-
 quot et aequabile deponere, ut ne in hanc vel in illam par-
 tem pervertatur, aut in anteriorem aut posteriorem partem
 inflectatur. Ad id vero plurimum confert pulvinum lineum,
 aut lanenum, mollem, non durum, medium in longitudinem,
 aut aliud quid tale cruri supponere.

Canales namque, qui cruribus fractis supponuntur, sub-
 jici debeant, necne, ambigendum mihi videtur. Prostant
 etenim, non tamen quantum existimant qui eos supponunt.
 Nam neque in quiete ut putant, crus continent neque dum
 reliquum corpus in hanc vel illam partem convertitur, ea-

Ed. Chart. XII. [217. 218.] Foef. I. 763. Ed. Lind. II. (729. 730.)
 ἢ ἐνθα ἐπαναγκάζει ὁ σωλὴν μὴ ἐπακολουθεῖν τὸ σκέλος,
 ἢν μὴ ἐπιμελεῖται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. οὔτε αὖ τὸ σκέλος
 ἄνευ τοῦ σώματος κωλύει ὁ σωλὴν κινήσῃναι ἢ τῇ ἢ τῇ.
 ἀλλὰ μὴν ἀστεργέστερόν τε ξύλον ὑποτιτύσθαι, ἢν μὴ ὁμῶς
 ἂν τις μαλθακὸν τι ἐς αὐτὸ ἐντεθῇ. χρηστότατον δέ ἐστι
 ἐν τῇσι μεθυποστρώσεσιν καὶ ἐν τῇσιν ἐς ἄφοδον προχωρή-
 σεσιν, ἔστιν οὖν σὺν σωλῇν καὶ ἄνευ σωλῆτος καὶ καλῶς
 καὶ αἰσχυρῶς κατασκευάσασθαι. πιθανώτερον δὲ τοῖσι δημό-
 τησίν ἐστιν καὶ τὸν ἱατρὸν ἀναμαρτητότερον εἶναι, ἢν σωλὴν
 ὑποκίηται. καίτοι ἀτεχνέστερόν γέ ἐστιν. δεῖ μὲν γὰρ ἐφ'
 ὀμαλοῦ καὶ μαλθακοῦ κείσθαι πάντη πάντως ἐς ἰθύ. ἐπεὶ
 τοί γε ἀνάγκη κρατηθῆναι τὴν ἐπίδεσιν ὑπὸ τῆς διαστροφῆς
 τῆς ἐν τῇ διαθέσει, ὅποι ἂν ῥέπῃ καὶ ὀκύσα ἂν ῥέποι.
 ὑποκρινέσθω δὲ ὁ ὑποδεδεμένος ταῦτα, (730) ἅπερ [218]
 καὶ πρότερον εἴρηται. καὶ γὰρ τὴν ἐπίδεσιν χρὴ τοιαύτην
 εἶναι καὶ τὸ οἶδημα οὕτως ἐξαείρασθαι ἐς τὰ ἄκρεα καὶ τὰς
 χαλάσιαις οὕτως καὶ τὰς μετεπιδέσιαις διὰ τρίτης, καὶ εὐρι-
 σκέσθω ἰσχυρότερον τὸ ἐπιδεόμενον, καὶ τὰς ἐπιδέσιαις ἐπὶ

nales prohibent quominus crus sequatur, nisi homo ipse
 diligenter advertat, neque rursus crus vel in hanc vel in
 illam partem moveri absque reliquo corpore prohibent.
 Quin etiam durum videtur et asperum lignum subjici, nisi
 simul molle aliquid in ipsum imponatur. Maxime tamen
 est usui, cum stratum subternitur, ac dum ad desidendum
 aeger progreditur. Potest igitur cum canali et sine eo bene
 vel male res confici. Vulgo tamen persuasum est etiam
 medicum minus esse culpaе obnoxium, si canalis subjiciatur,
 etsi minus id ex arte est. Crus si quidem super re aliqua
 aequabili et molli omni ex parte rectum jacere oportet,
 quandoquidem necesse est ab ea perversione, quae fit in
 membri depositione, quocunque aut quantumcunque se
 vertat, deligationem superari. Vincit autem ad eadem
 quae prius dicta sunt interrogatus respondeat. Nam et vin-
 culum ejusmodi esse convenit, et tumorem extremis par-
 tibus eodem modo assurgere, eodemque modo vincula laxari
 et tertio quoque die resolvi, ac postea deligari, necnon vin-

Ed. Chart. XII. [218. 220.] Foef. I. 763. 664. Ed. Lind. II. (730.)
 μᾶλλον παιέσθαι καὶ πλέοσι τοῖσιν ὀθονίοισιν. περιλαμβά-
 νειν τε καὶ τὸν πόδα χαλαρῶς, ἣν μὴ ἄγαν ἐγγὺς ἢ τοῦ
 γούνατος τὸ τρωῶμα. κατατείνειν δὲ μετρίως καὶ ἐπικατορθοῦν
 ἐφ' ἐκάστη ἐπιδέσει χρὴ τὰ ὀστέα. ἣν γὰρ ὀρθῶς μὲν ἡτρεύ-
 ηται, κατὰ λόγον δὲ τὸ οἶδημα χωρὲν, ἔτι μὲν λεπτότερον
 καὶ ἰσχνότερον τὸ ἐπιδεόμενον χωρίον ἔσται, ἔτι δὲ αὖ πα-
 ραγωγότερα ὀστέα, ἐνακούοντα δὲ τῆς κατατάσιος μᾶλλον.
 ἐπὴν δὲ ἐβδομαῖος ἢ ἐναταῖος ἢ ἐνδεκαταῖος γένηται, τοὺς
 νάρθηκας προστιθέναι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοισι κατῆ-
 γμυσιν εἴρηται.

[220] || Τῶν δὲ ναρθήκων τὰς ἐνέδρας φυλάττεσθαι
 κατὰ τε τῶν σφυρῶν τὸν ἕξιν καὶ κατὰ τένοντα τὸν ἐν τῇ
 κνήμῃ τοῦ ποδός. ὀστέα δὲ κνήμης κρατύνεται ἐν τεσσαρά-
 κοντι ἡμέρῃσιν, ἣν ὀρθῶς ἡτρεύεται. ἣν δὲ ὑποπτέυῃς τῶν
 ὀστίων τι δεῖσθαι τινὸς διορθώσιος, ἢ τινα ἔλκωσιν ὀρθώ-
 δέης, ἐν τῷ μεσηγὺ χρόνῳ χρὴ λύσαντα καὶ εὐθετησάμενον
 μετεπιδῆσαι. ἣν δὲ τὸ ἕτερον ὀστέον κατεαγῇ ἐν κνήμῃ, κα-
 τατάσιος μὲν ἀσθενεσιτέρης δεῖται, οὐ μὲν ἐπιλείπειν χρὴ.

ctam partem graciliorem esse, vinculaque arctiora et per
 plures fascias adhibere, eaque ad pedem laxè obvolvere,
 nisi fractura ad genu proxime accedat. Intendi quoque
 moderate ac dirigi quoties deligantur ossa debent. Nam si
 curatio recte instituat, tumorque ex sententia succedat,
 cum tenuior ac gracilior vincta pars futura sit, tum etiam
 ossa facilius adducentur intentionique magis cedent. Septimo
 autem aut nono aut undecimo die ferulae, velut in aliis
 quoque fracturis dictum est, admovendae.

Eae tamen ne e regione malleolorum ac supra tendonem
 qui ex tibia in pedem fertur infideant, adhibenda cautio est.
 Tibiae vero ossa quadraginta diebus, si recte curentur, fir-
 mantur. Quod si os aliquod directione indigere suspiceris,
 aut alicujus exulcerationis metus sit, interjecto tempore ubi
 resolveris ac probe collocaris, religato. At si alterum tibiae
 os fractum sit, imbecilliore quidem intentione opus est, sed
 nec ea tamen deficere aut supine adhiberi debet. Ac po-

Ed. Chart. XII. [220.] Foel. I. 764. Ed. Lind. II. (730. 731.)
οὐδὲ βλακεύειν ἐν τῇ κατατάσει, μάλιστα μὲν ἐν τῇ πρώτῃ
ἐπιδέσει κατατείνεσθαι ὅσον ἐφικνέεται αἰεὶ ποτε πάντα τὰ
κατήγματα, εἰ δὲ μὴ, ὥς τάχιστα. ὅτι γὰρ ἂν μὴ κατὰ τρό-
πον εὐθετισμένων τῶν ὀστέων ἐπιδέων τις πιεῖη, ὀδυνη-
τερον τὸ χωρίον γίνεται. ἡ δὲ ἄλλη ἱητρική ἢ αὐτή. τῶν δὲ
ὀστέων τὸ μὲν ἔσω τοῦ ἀν(731)τικνημίου καλεομένου ὀχλω-
δέστερον ἐν τῇ ἱητρικῇ ἐστὶν καὶ κατατάσιος μᾶλλον δεόμε-
νον, καὶ ἦν μὴ ὀρθῶς τὰ ὀστέα τεθῇ, ὀδύνατον κρῦψαι.
φανερὸν γὰρ καὶ ἄσαρκον πᾶν ἐστὶν καὶ ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸ
σκέλος πολλῷ βραδύτερον δύναται ἂν τουτέου κατεηγότος.
ἦν δὲ τὸ ἔξω ὀστέον κατεηγῇ, πολὺ μὲν εὐφορώτερον φέ-
ρουσι, πολὺ δ' ἐνερπτότερον, καὶ ἦν μὴ καλῶς ξυντεθῇ,
ἐπίσαρκον γάρ ἐστιν ἐπὶ πόδας τε ταχέως ἴστανται. τὸ πλεῖ-
στον γὰρ τοῦ ἀχθέντος ὀχέει τὸ ἔσωθεν τοῦ ἀντικνημίου
ὀστέον. ἅμα μὲν γὰρ αὐτῷ σκέλει καὶ τῇ ἰσχυρῇ τοῦ
ἄχθεος τοῦ κατὰ τὸ σκέλος τὸ πλεῖον ἔχει τοῦ πόνου τὸ
ἔσω ὀστέον. τοῦ γὰρ μηροῦ ἡ κεφαλὴ ὑπεροχέει τὸ ὑπερθεν
τοῦ σώματος, αὕτη δὲ εἴσωθεν πέφυκε τοῦ σκέλους καὶ οὐκ

tissimum quidem in prima deligatione fracta omnia quan-
tum convenit, vel certe quam celerrime semper intendenda
sunt. Quod enim non recte compositis ossibus vinculo ad-
hinctum fuerit, id majore dolore locum urget. Reliqua cu-
ratio eadem est. Ex ossibus vero quod ex anteriore tibiae
parte, quae ἀντικνήμιον dicitur, intro vergere conspicitur
molestiorem curationem facit, majoremque intentionem po-
stulat, ac nisi ossa recte componantur, latere non potest.
Totum enim et carnis expers se prodit, eoque fracto multo
tardius crure insistere queunt. Quod si os externum fra-
ctum est, tum multo levius ferunt tum longe facilius latet,
etiamsi non recte repositum fuerit, cum carnosum sit, citoque
pedibus insistant. Maximam quippe oneris partem os susti-
net, quod anterioris tibiae, quae ἀντικνήμιον dicitur, in-
teriore parte situm est simulque una cum crure, onus etiam
quod cruri e directo impositum est ferendo, plurimum laboris
subit. Nam femoris caput quod superiorem corporis par-
tem subvehit, interiore cruris parte, non exteriori, idque

Ed. Chart. XII. [220—223.] Fœf. I. 764. 765. Ed. Lind. II. (731. 732.)
 ἔξωθεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ ἀντικνημίου ἵξιν. ἅμα δὲ τὸ
 ἄλλο ἥμισυ τοῦ σώματος γειτονεύεται ταύτῃ μᾶλλον τῇ ἵξει,
 ἀλλ' οὐχὶ τῇ ἔξωθεν. ἅμα δὲ ὅτι παχύτερον τὸ εἶσω τοῦ
 ἔξωθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν τῷ πῆχει τὸ κατὰ τὴν τοῦ μικροῦ
 δακτύλου ἵξιν λεπτότερον καὶ μακρότερον. [221] ἐν μέντοι
 τῷ ἄρθρῳ τῷ κάτω οὐκ ὁμοίῃ ἢ ὑπότασις τοῦ ὀστέου τοῦ
 μακροτέρου. ἀνομοίως γὰρ ὁ ἀγκὼν τε καὶ ἡ ἰγνὴ κάμπτε-
 ται. διὰ οὖν ταύτας τὰς προφάσεις τοῦ μὲν ἔξωθεν ὀστέου
 κατεαγέντος ταχεῖαι αἱ ἐπιβάσεις, τοῦ δὲ εἶσωθεν κατεα-
 γέντος βραδεῖαι αἱ ἐπιβάσεις.

[222] Ἦν δὲ τὸ τοῦ μηροῦ ὀστέον καταγῆ, τὴν κατὰ-
 τασιν χρὴ ποιέεσθαι περὶ παντός, ὅπως μὴ ἐνδεεστέρας
 σχήσει. πλεονασθεῖσα μὲν γὰρ οὐδὲν ἂν σίνοιτο. οὐδὲ γὰρ
 εἰ διεσπείρωται τὰ ὀστέα ὑπὸ τῆς ἰσχύος τῆς κατατάσιος ἐπι-
 δέοι τις, οὐκ ἂν δύναται (732) το κρατέειν ἢ ἐπιδέσις ὥστε δι-
 στάναι, ἀλλὰ συνέλθαι ἂν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστέα ὅτι τάχι-
 στα ἂν ἀφιώσιν οἱ τείνοντες. [223] παχεῖαι γὰρ καὶ ἰσχυραὶ
 αἱ σάρκες ἐοῦσαι κρατήσουσι τῆς ἐπιδέσιος, ἀλλ' οὐ κρατη-
 θήσονται. || περὶ οὗ οὖν ὁ λόγος διατείνειν εὖ καὶ ἀδια-

e directo anterioris tibiae situm habet. Tum vero reliqua
 dimidia corporis pars huc magis suo momento quam in
 exteriorem partem inclinat. Adde quod internum os ex-
 terno crassius est, non secus ac in cubito, quod in dire-
 ctum minimo digito respondet, tenuius est et longius. At
 in inferiore articulo non similiter os longius subtenditur.
 Neque enim similiter articulus ad cubiti gibbum et poples
 flectuntur. Eas igitur ob causas exteriore quidem osse fracto
 celeriter, interiore vero tardius incedunt.

At vero si femoris os fractum sit, omni opè annitendum
 ut extensio eaque non minus quam par est fiat. Superans
 enim intensio nullam laesionem afferet. Nam neque si di-
 ducta per vim extensionis ossa religaris, sic diducta vinculo
 contineri poterunt, sed cum primum intensio remiserit, inter
 se concurrent. Hic enim carnes crassae ac validae deliga-
 tionem superant, non ab ea superantur. In eo igitur de
 quo agitur, intensio valida fieri debet sic nullam ut in par-

Ed. Chart. XII. [223.]

Fœf. I. 765.

Ed. Lind. II. (732.)

στρέπτως χορή, μηδὲν ἐπιλείποντα. μεγάλη γὰρ ἡ αἰσχύνη καὶ βλάβη βραχύτερον τὸ μηρὸν ἀποδείξει. χεὶρ μὲν γὰρ βραχυτέρη γινομένη καὶ ξυγκρουθείῃ ἂν καὶ οὐ μέγα τὸ σφάλμα· σκέλος δὲ βραχύτερον γενόμενον χωλὸν ἀποδείξει τὸν ἄνθρωπον. τὸ γὰρ ὑγιὲς ἐλέγχει μακρότερον εἶναι, ὥστε λυσιτελεῖ τὸν μέλλοντα κακῶς ἡτρεῦεσθαι ἀμφοτέρω καταγῆναι τὰ σκέλη μαῖλλον ἢ τὸ ἕτερον. ἰσόρρόπος γοῦν ἂν εἴη αὐτὸς ἑωυτῷ. ἐπὶ μὲντοι ἱκανῶς κατατανύσης, κατορθωσάμενον χορή τοῖσι θένασσι τῶν χειρῶν ἐπιδεῖν τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ καὶ πρόσθεν γέγραπται, καὶ τὰς ἀρχὰς βαλλόμενον, ὥσπερ εἴρηται, καὶ νεμόμενον ἐς τὸ ἄνω τῇ ἐπιδέσει. καὶ ὑποκρινέσθω ταῦτα ὥσπερ καὶ πρόσθεν, καὶ πονεέτω κατ' αὐτὰ καὶ ῥηϊζέτω καὶ μετεπιδείσθω ὡσαύτως, καὶ ναρθήκων πρόσθεσις ἢ αὐτῇ. κρατύνεται δὲ ὁ μηρὸς ἐν πεντήκοντα ἡμέρησιν. προσξυιέναι δὲ χορή καὶ τόδε, ὅτι μηρὸς μαῖλλον ἐστὶν ἐς τὸ ἔξω μέρος ἢ ἐς τὸ ἔσω καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν μαῖλλον ἢ ἐς τοῦπίσθεν. ἐς ταῦτα τοίνυν τὰ μέρεα καὶ διαστρέφεται, ἐπὶ μὴ καλῶς ἡτρεύηται. καὶ δὴ καὶ

tem vertatur nihilque deficiat. Neque enim sine magno decore ac noxa femur brevius redditur. Manus quidem certe brevior celari poterit, neque id magnum peccatum est. Crus vero brevius redditum hominem claudum efficiet. Id enim sanum quod est longius arguit. Adeo ut ei qui male curari debeat utrumque crus potius quam alterum frangi sit conducibile. Sic enim seipse aequis in utramque partem momentis libraverit. Cum autem abunde intenderis ac manu palmis composueris, eodem quo antea scriptum est modo deligandum est, tum fasciarum initiis velut dictum est injectis tum iis ad superiorem partem deductis. Aeger etiam ad eadem, ut prius, respondeat, iisdemque partibus doleat ac levius habeat et solitus vinculis similiter religetur, ferulaeque eodem modo adhibeantur. Femur vero quinquaginta diebus firmatur. Insuper animadvertendum est femur exteriore potius parte quam interiore, ac magis anteriore quam posteriore parte incurvari, ideoque in has partes ubi recte non curatur distorqueri solere. Quin etiam his partibus

Ed. Chart. XII. [223—226.] Fœsl. I. 765. Ed. Lind. II. (732. 733.)

κατὰ ταῦτα ἀσαρκότερος αὐτὸς ἑωυτοῦ ἐστίν, ὥστε οὐδὲ
 ξυγκρύπτειν δύναται ἐν τῇ διαστροφῇ. ἦν (733) οὖν τι τοι-
 οῦτον ὑποπτεύης, μηχανοποιέσθαι χρὴ οἷά περ ἐν τῷ βρα-
 χίονι τῷ διαστροφομένῳ παρήνηται. [224] προσπεριβάλλειν
 δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς
 ἰξύας, ὅπως ἂν οἱ βουβῶνές τε καὶ τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν
 πληχάδα καλεομένην προσεπιδέηται. καὶ γὰρ ἄλλως ξυμφέρεῖ
 καὶ ὅπως μὴ τὰ ἄκρεα τῶν ραρθήκων σίνηται πρὸς τὰ ἀνε-
 πίδατα προσβαλλόμενα. [225] ἀπολείπειν δὲ χρὴ ἀπὸ τοῦ
 γυμνοῦ αἰεὶ τοὺς νάρθηκας καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἱκανῶς, καὶ
 τὴν θέσιν αἰεὶ τῶν ραρθήκων προμηθέεσθαι χρὴ, ὅπως
 μήτε κατὰ τὸ ὀστέον τῶν ἐξεχόντων παρὰ τὰ ἄρθρα φύσει
 πεφυκότων μήτε κατὰ τὸ ἄρθρον νεῦρον ἔσται. [226] τὰ
 δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνύην ἢ κατὰ πόδα ἢ κατὰ τι ἄλλο ἐξ-
 αιρεύμενα ὑπὸ τῆς πιέξεως, εἰρίοισι πολλοῖσι ῥυπαροῖσιν,
 εὐκατεργασμένοις, οἴῳ καὶ ἐλαίῳ ῥήνας, κηρωτῇ ὑποχρίων
 καταδεῖν, καὶ ἦν πιέζωσιν οἱ νάρθηκες, χαλῶν θάσσον.
 ἰσχναίνειε δ' ἂν, εἰ ἐπάνω ἐς τοὺς νάρθηκας ὀθονίοισιν
 ἰσχροῖσιν ἐπιδέοις τὰ οἰδήματα, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ κατω-

quam reliquis minus carnosum est, ita ut cum pervertitur
 latere nequeat. Si quid igitur ejusmodi suspectum est, eadem
 moliri oportet, quae in brachio distorto consulimus. Pauca
 praeterea linthea ad coxam et ilia in orbem circumducenda,
 tum ut inguina tum etiam articulus ad locum inter crura me-
 dium, qui *πληχάς* Graecis, hoc est gressura dicitur, devin-
 ciatur. Quod cum alias confert tum ut ne extremae feru-
 lae ad partes vinculis carentes admotae eas laedant. Ferulae
 siquidem a nuda parte abunde utrinque semper recedere de-
 bent, in iisque admovendis ea perpetuo cautio adhibenda
 est, ut ne ad ossa in articulis naturaliter prominentia neque
 ad nervum qui circa articulum est imponentur. Tumores
 vero in poplite aut pede aut alia quapiam parte ex compres-
 sione sublati, multis lanis succidis probe carptis, vino et
 oleo resperfis, cerato sublito devinciendi sunt ferulaeque, si
 premant, cito laxandae. Quin et tumores extenuabuntur,
 si sursum versus ad ferulas tenuibus fasciis eos devinxeris,

Ed. Chart. XII. [226—228.] Foes. I. 765. 766. Ed. Lind. II. (733. 734.)
 τάτω ἐπὶ τὸ ἄνω νεμόμενος. [227] οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα
 ἰσχνόν τὸ οἰδήμα γένοιτο καὶ ὑπερθείη ὑπὲρ τὰ ἀρχαῖα
 ἐπιδέσματα. ἀλλ' οὐ χρὴ τοῦτω τῷ τρόπῳ χρῆσθαι τῆς ἐπι-
 δέσιος, ἣν μὴ κίνδυνος ἢ ἐν τῷ οἰδήματι φλυκταινώσιος ἢ
 μελασμοῦ· γίνεται δὲ οὐδὲν τοιοῦτο, ἣν μὴ ἄγαν τις πιέξῃ
 τὸ κάτηγμα ἢ κατακεκραμμένον ἔχῃ ἢ κνήται τῇ χειρὶ ἢ
 ἄλλο τι προσπίπτῃ ἐρεθιστικὸν πρὸς τὸν χοῶτα.

|| Σωλῆνα δὲ εἰ μὲν τις ὑπ' αὐτὸν τὸν μηρὸν ὑποθείη,
 μὴ ὑπερβάλλοντα τὴν ἰγνύην, (734) βλάπτει ἂν μᾶλλον ἢ
 ὠφελεί. οὔτε γὰρ ἂν τὸ σῶμα καλύοι οὔτε τὴν κνήμην
 ἄνευ τοῦ μηροῦ κινεῖσθαι. ἀσπρὸν γὰρ εἶη πρὸς τὴν ἰγνύην
 προσβαλλόμενον καὶ ὃ ἥκιστα δεῖ, τοῦτ' ἂν ἐποτρύνει ποιέ-
 ει. ἥκιστα γὰρ δεῖ κατὰ τὸ γόνυ κάμπειν. πᾶσαν γὰρ ἂν
 τυρβὴν παρέχοι τῇσιν ἐπιδέσεσιν καὶ μηροῦ ἐπιδεδεμένου καὶ
 κνήμης, ὅστις κατὰ τὸ γόνυ κάμπτοι, ἀνάγκη [228] ἂν εἶη
 τοῦτω τοὺς μῦας ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε σχῆμα ἴσχειν. ἀνάγκη δ'
 ἂν εἶη καὶ τὰ ὀστεὰ τὰ κατεηγότα κίνησιν ἔχειν. περὶ παν-
 τὸς οὖν ποιητέον τὴν ἰγνύην ἐντετάσθαι. δοκεῖ ἂν οὖν
 ὁμοίως ὃ σωλῆν ὃ περιέχων πρὸς τὸν πόδα ἀπὸ τοῦ ἰσχίου

initio ab imis partibus facto sursum procedendo. Ita enim
 celerrime tumor extenuabitur et supra priorem deligationem
 transferetur. Hoc tamen deligationis modo utendum non
 est, nisi periculum sit, ne tumor pustulis aut nigritie vitie-
 tur. Tale autem nihil contingit, nisi fractura valde compri-
 matur aut dependeat aut manu scalpat aut aliquid aliud quod
 irritet ad corpus offenderit.

At si quis canalem femori subjiciat, qui poplitem non ex-
 cedat, is potius laedat quam profit. Neque enim corpus neque
 tibiam sine femore moveri prohibuerit. Quin popliti adhi-
 bitus molestiam afferet et ad id quod minime est opus impel-
 let. Genu namque flecti minime opus est. Si quis enim
 aut femore devincto aut tibia genu inflectat, is vinculorum
 rationem totam perturbabit, tum necesse erit ut muscoli alias
 alio habitu collocentur et ossa fracta dimoveantur. Impri-
 mis igitur conandum ut poples extendatur. Canalis ergo
 erit usui qui a coxa ad pedem suppositus similiter contineat

Ed. Chart. XII. [228. 230. 231.] Foesl. I. 766. Ed. Lind. II. (734. 735.)
 ὀφελείν ὑποτιθέμενος, καὶ ἄλλως κατ' ἰγνύην ταινίην χαλα-
 ρῶς περιβάλλειν ξὺν τῷ σωλῇνι, ὥσπερ τὰ παιδία ἐν τῇσι
 κοίτῃσι σπαργανοῦται. εἶτα ἐπὴν ὁ μηρὸς ἐς τὸ ἄνω δια-
 στρέφοιτο ἢ ἐς τὸ πλάγιον, εὐκατασχετώτερον εἴη ἂν ξὺν τῷ
 σωλῇνι οὕτως. ἦν οὖν διαμπερὲς εἴη ποιητέος ὁ σωλῇν ἢ οὐ
 ποιητέος. πτέρνης δὲ ἄκρης κάρτα χρὴ ἐπιμελέεσθαι ὥς εὐ-
 θείως ἔχοι καὶ ἐν τοῖσι κατὰ κνήμην καὶ ἐν τοῖσι κατὰ μη-
 ρὸν κατήγμασιν. ἦν μὲν γὰρ ἀπαιώρηται ὁ πούς τῆς ἄλλης
 κνήμης ἡρματισμένης, ἀνάγκη κατὰ τὸ ἀντικνήμιον τὰ ὀστέα
 κυρτὰ φαίνεσθαι. ἦν δὲ ἡ μὲν πτέρνη ὑψηλοτέρη ἢ τοῦ
 μετρίου ἡρτισμένη, ἡ δὲ ἄλλη κνήμη ὑπομετέωρος ἢ, ἀνάγκη
 τῷ ὀστέῳ τούτῳ κατὰ τὸ ἀντικνήμιον τοῦτο κοιλότερον φα-
 νῆναι τοῦ μετρίου, προσέτι καὶ ἦν ἡ πτέρνη τυγχάνη ἐοῦσα
 τοῦ ἀνθρώπου φύσει μεγάλη. ἀτὰρ καὶ κρατύνεται πάντα
 τὰ ὀστέα βραδύτερον, ἦν μὴ κατὰ φύσιν κείμενα ἢ καὶ τὰ
 μὴ ἀτρεμέοντα ἐν τῷ αὐτέῳ σχήματι καὶ (735) αἱ πωρώσεις
 ἀσθενέστεραι. [230] ταῦτα μὲν δὴ ὅσοισι τὰ μὲν ὀστέα κα-
 τέγγεν, ἐξέχει δὲ μὴ μηδὲ ἄλλως ἔλκος ἐγένετο. [231] οἷσι

praecipueque si ad poplitem cum canali fascia laxa circum-
 jiciatur, velut infantes in cunis fasciari solent. Ubi enim
 femur in superiorem partem aut ad latus distorquebitur, ita
 cum canali melius detinebitur. Canalis igitur a summo ad
 imum usque aut nullus adhibendus. Caeterum imae calci
 magna cura adhibenda, ut tum in tibiae tum in femoris
 fracturis apte collocetur. Etenim si pes dependeat, tibia
 reliqua obfirmata ossa in anteriore tibiae parte gibba appa-
 rere necesse est. At si calce plus aequo sublimius obfirmato,
 reliqua tibia aliquantulum dependeat, os in anteriore tibiae
 parte praeter modum cavum apparere necesse est, idque eo
 magis si hominis calx suapte natura grandior fuerit. Caete-
 rum tardius firmantur omnia ossa imbecillioreque callo ob-
 ducuntur, nisi naturalem positum nacta fuerint aut in eodem
 habitu immota permanferint. Atque ista quidem de ossis
 fractura, in qua neque ossa eminent, neque alioqui ulcus
 accessit, dicta sint. Quibus vero simplici modo et absque

Ed. Chart. XII. [231. 233.] Foesl. I. 766. 767. Ed. Lind. II. (735.)
 δὲ τὰ ὀστέα κατέγγεν ἁπλῶ τρόπῳ καὶ μὴ πούλυσχιδεῖ, αὐ-
 θήμερα ἐμβληθέντα ἢ τῇ ὑστεραίῃ κατὰ χώρην ἰζόμενα καὶ
 μὴ ἐπίδοξος ἢ ἀπόστασις παρασχίδων ὀστέων ἀπιέναι ἢ καὶ
 οἷσιν ἔλκος μὲν ἐγένετο, τὰ δὲ ὀστέα κατεγγότα οἶκ ἐξι-
 σχει οὐδ' ὁ τρόπος τῆς κατῆξις τοιοῦτος, οἷος παρασχίδας
 ὀστέων ἐούσας ἐπιδόξους εἶναι, ἀναπλῶσαι τοὺς τοιοῦτους.

Οἱ μὲν μήτε μέγα ἀγαθὸν μήτε μέγα κακὸν ποιέοντες
 ἡτρεύνουσι τὰ μὲν ἔλκεα καθαρικῶς τινὶ ἢ πισσηρὴν ἐπι-
 θέντες ἢ ἔναιμον ἢ ἄλλο τι ὧν εἰώθασιν ποιεῖν. ἐπαινέω
 δὲ τοὺς οἰνηροὺς σπληνας ἢ εὔρια ῥυπαρὰ ὀκόσοι ἐπιδέουσιν
 ἢ || ἄλλο τι τοιοῦτον. ἐπὴν δὲ τὰ ἔλκεα καθαρὰ γένηται
 καὶ ἤδη ξυμψύηται, τότε τοῖς ὀθονίοισιν συγχοῖσι πειρῶνται
 ἐπιδεῖν καὶ γάρθηξιν κατορθοῦν. αὕτη μὲν ἢ ἱησις ἀγαθὸν
 τι ποιεῖ, κακὸν δὲ οὐ μέγα. τὰ μέντοι ὀστέα οὐχ ὁμοίως
 δύναται ἰδρῦεσθαι ἐς τὴν ἐσωτῶν χώρην, ἀλλὰ τινὶ ὀγκηρό-
 τερα τὰ σώματα τοῦ καιροῦ ταύτῃ γίνεται. [233] γένοιτο
 δ' ἂν καὶ βραχύτερα ὧν ἀμφοτέρω τὰ ὀστέα κατέγγεν ἢ

fragmentis ossa fracta sunt, eodem aut postero die restituta
 atque in suas sedes repozita nec metuitur ut fragmentum
 aliquod ab osse abscedat, aut etiam quibus ulcus quidem
 accessit, ossa tamen fracta non eminent, neque fractura ejus-
 modi est, ut ossium fragmenta expectari debeant, eos sim-
 pliciter curare oportet.

At quidem certe nonnulli qui neque multum profunt
 aut obsunt ulceribus medentur, imposito aliquo medica-
 mento purgante aut certe picato, aut medicamento quod cruen-
 tis vulneribus adhibetur, aut aliquo quopiam quod compo-
 nere consueverunt. Ego vero eos qui splenia vino imbuta
 aut lanam succidam vel id genus aliquid devinciunt laudo.
 At ubi ulcera pura evaserint aut jam coaluerint, tunc plu-
 ribus linteis adhibitis devincire et ferulis dirigere conantur.
 Haec sane curandi ratio ut aliquid confert, ita neque multum
 laedit. Ossa tamen non perinde suis sedibus firman-
 tur, ve-
 rum aliquanto plus quam par sit ea parte corpora intume-
 scunt. Quin etiam breviora redduntur quibus utraque aut

Ed. Chart. XII. [233. 234.] Foef. I. 767. Ed. Lind. II. (735. 736.)
 πήχεος ἢ κνήμης. ἄλλοι δ' αὖ τινες εἰσὶν οἱ ὀθονίοισιν τὰ
 τοιαῦτα ἡτρεύνουσιν εὐθὺς καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσιν
 τοῖς ὀθονίοισιν, κατὰ δὲ τὸ ἔλκος αὐτὸ διαλείπουσιν καὶ
 ἑῶσιν ἀνεψύχθαι. ἔπειτα ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τὸ ἔλ(736)κος
 τῶν καθαρτικῶν τι καὶ σπλήνεσιν οἰνηροῖσιν ἢ εἰρίοισιν
 ῥυπαροῖσι θεραπεύουσιν. αὕτη ἡ ἵσσις κακὴ καὶ εἰκὸς τοὺς
 οὔτως ἡτρεύνοντας τὰ μέγιστα ἀσυνετέειν καὶ ἐν τοῖσιν ἄλ-
 λοισι κατήγμασιν καὶ ἐν τοῖσι τοιούτοις. μέγιστον γὰρ ἐστὶν
 τὸ γινώσκειν καθ' ὅποιον τρόπον χρὴ τὴν ἀρχὴν βάλλεσθαι
 τοῦ ὀθονίου καὶ καθ' ὅποιον μάλιστα πεπιέχθαι καὶ οἷά τε
 ὠφελέονται, ἣν ὀρθῶς τις βάλληται τὴν ἀρχὴν καὶ πιέζη
 ἢ μάλιστα χρὴ καὶ οἷα βλάπτονται, ἣν μὴ ὀρθῶς [234] τις
 βάλληται μηδὲ πιέζη. ἢ μάλιστα χρὴ, ἀλλὰ ἔνθεν καὶ ἔν-
 θεν. εἴρηται μὲν οὖν καὶ ἐν τοῖσι πρόσθεν γεγραμμένοις
 ὅποια ἐφ' ἐκατέρων ἀποβαίνει. μαρτυρεῖ δὲ καὶ αὕτη ἡ ἡ-
 τρική. ἀνάγκη γὰρ τῷ οὕτω ἐπιδεομένῳ τὸ οἶδος ἐξαείρε-
 σθαι ἐς αὐτὸ τὸ ἔλκος, καὶ γὰρ εἰ ὑγιὲς χρῶς ἔνθεν καὶ
 ἔνθεν ἐπιδεθῇ, ἐν μέσῳ δὲ διαλειφθῇ, μάλιστα κατὰ τὴν

cubiti aut tibiae ossa fracta sunt. Rursus nonnulli hujus-
 modi fracturis linteis statim medentur, atque utrimque fascias
 convolvunt, ulcus vero nudum relinquunt et perfrigerari
 sinunt. Deinde ad ulcus adhibito aliquo medicamento pur-
 gante tum spleniis vino imbutis ac lana succida curationem
 instituunt. At prava est haec curandi ratio eaque qui utun-
 tur, cum in his tum etiam in reliquis fracturis plurimum a
 recta intelligentia aberrare probabile est. Inprimis enim
 confert nosse qua ratione fasciae initium injiciendum sit, et
 qua parte maxime comprimendum, quantum item conferat,
 si quis fasciae initium recte circundet et qua parte maxime
 convenit comprimat, tum quantum detrimenti sequatur, si
 neque quis probe fasciae initium circumjiciat, neque qua
 maxime parte convenit, sed hinc et inde comprimat. Ac
 sane quidem quid ex utrisque contingat, in superioribus
 dictum est, et ipsa quoque medela ejus rei testimonium
 adfert. Sic enim devincto tumorem ad ulcus assurgere
 necesse est. Nam si sane carnosa pars hinc atque hinc

Ed. Chart. XII. [234. 235.] Foesl. I. 767. Ed. Lind. II. (736. 737.)
 διάληψιν οἰδήσειεν ἂν καὶ ἀχροιήσειεν. πῶς οὖν οὐχὶ ἔλκος
 γε ταῦτα ἂν πάθοι; ἀναγκαίως οὖν ἔχει ἄχρουν μὲν καὶ
 ἐκπεπισμένον τὸ ἔλκος εἶναι, δακρυῶδες δὲ καὶ ἀνεκπύητον
 εἶναι, ὅστέα δὲ καὶ μὴ μέλλοντα ἀποστήναι ἀποστατικά
 γενέσθαι, [235] σφυγμῶδες τε καὶ πυρετιῶδες τὸ ἔλκος ἂν
 εἴη. ἀναγκάζονται δὲ διὰ τὸ οἶδος ἐπικαταπλάσσειν. ἀσύμ-
 φoron δὲ καὶ τοῦτο τοῖσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδεομένοισιν.
 ἄχθος γὰρ ἀνωφελές πρὸς τῷ ἄλλῳ σφυγμῷ ἐπιγίνεται. τε-
 λευτῶντες δὲ ἀπολύουσι τὰ ἐπιδέσματα, ὅπῃ ἂν σφιν πα-
 λιγκοτέη, καὶ ἡτρεύουσι τὸ λοιπὸν ἄνευ ἐπιδέσιος. οὐδὲν δ'
 ἥσσον καὶ ἦν τι ἄλλο τρωῖμα τοιοῦτο λάβωσι, τῷ αὐτῷ τρώ-
 πῳ ἡτρεύουσιν. (737) οὐ γὰρ οἴονται τὴν ἐπίδεσιν τὴν ἔν-
 θεν καὶ ἔνθεν καὶ τὴν ἀνάψυξιν τοῦ ἔλκος αἰτίην, ἀλλ'
 ἄλλην τινὰ αἰτιήν. οὐ μέντοι γε ἂν ἔγραφον περὶ τουτέου-
 τοσαῦτα, εἰ μὴ εὖ μὲν ἤδειν ἀσύμφορον εἶναι τὴν ἐπίδε-
 σιν, συχνούς δὲ οὕτως ἡτρεύνοντας, ἐπικαιρον δὲ τὸ ἀπομά-
 θημα. μαρτύριον δὲ τοῦ ὁρθῶς γεγράφθαι τὰ πρόσθεν γε-

devincta intermedio quodam spatio relicto, praecipue juxta
 illud intermedium spatium intumescat, ac decolor redda-
 tur, cur non ista in ulcere contingent? Necessario igitur
 ulcus decolor ac labris expansis evadet lachrimosumque
 ac minime suppurans reddetur, et ossa alioqui minime
 abscessura abscessum facient, ne non ulcus pulsu ac igneo
 calore affligetur. Coguntur item insuper propter tumorem
 cataplasmata imponere, quod etiam iis qui hinc atque inde
 devinciuntur incommodè cedit, cum ad reliquum pulsum
 pondus etiam inutile accedat. Tandem vero vincula re-
 solvunt ubi malum recruderit, ac de reliquo curationem
 absque vinculo persequuntur. Nihilominus autem etsi aliud
 vulnus nacti fuerint, eandem curandi rationem adhibent.
 Neque enim deligationem hinc et inde adhibitam et ulce-
 ris perfrigerationem, verum aliud quoddam infortunium
 causam reputant. Neque sane ad tam multa ea de re
 scribenda adductus essem, nisi mihi liquido constaret et
 inutilem esse hanc deligationem et a plurimis istam medendi

Ed. Chart. XII. [235. 236.] Foesl. I. 767. 768. Ed. Lind. II. (735.)
 γραμμένα, εἴτε μάλιστα πιστέα τὰ κατήγματα εἴτε ἥκιστα.
 χρή δὲ ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰρησθαι οἷσιν ἂν μὴ ἐπίδοξος ἢ
 ἢ τῶν ὀστέων ἀπόστασις ἔσσεσθαι, τὴν αὐτὴν ἰητροσίην ἰη-
 τρεύειν, ὥσπερ ἂν οἷσιν ὀστέα μὲν κατεγρότα εἴη, ἔλκος δὲ
 μὴ ἔχοντα. τὰς τε γὰρ κατατάσιος καὶ κατορθώσιος τῶν
 ὀστέων τὸν αὐτὸν τρόπον ποιέεσθαι, τὴν τε ἐπίδεσιν παρα-
 πλησίαν. ἐπὶ μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ ἔλκος πισσηρὴν κηρωτὴν χρί-
 σαντα, σπλῆνα λεπτὸν διπλόον ἐπιθεθῆναι, τὰ δὲ πέριξ
 κηρωτῇ λεπτῇ χρίειν. τὰ δὲ ὀθόνια καὶ τὰ ἄλλα πλατύτερα
 τινὶ ἐσχισμένα ἔστω ἢ εἰ μὴ ἔλκος εἶχεν, καὶ ὃ ἂν πρώτῳ
 ἐπιδέηται, συχνῶ ἔσται τοῦ ἔλκος πλατύτερον. τὰ γὰρ στε-
 νώτερα τοῦ ἔλκος ζώσαντα ἔχει τὸ ἔλκος. τὸ δὲ οὐ χρή-
 || ἄλλ' ἢ πρώτη περιβολὴ ὅλον κατεχέτω τὸ ἔλκος [236] καὶ
 ὑπερεχέτω τὸ ὀθόνιον ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν. βάλλεσθαι μὲν
 οὖν χρή τὸ ὀθόνιον κατ' αὐτὴν τὴν ἵξιν τοῦ ἔλκος. πιέξειν
 δὲ ὀλίγῳ ἥσπον ἢ εἰ μὴ ἔλκος εἶχε. ἐπιτέμεσθαι δὲ τῇ ἐπι-
 δέσει ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται, τὰ δὲ ὀθόνια αἰεὶ μὲν τοῦ

rationem usurpari, operaeque pretium futurum ut ista de-
 discerent. Atque ea quae supra sunt exposita recte fuisse
 tradita testantur, quae vel maxime vel minimum compri-
 mendae sunt fracturae. Oportet autem, ut breviter dicam,
 quibus nulla ossis abscissio futura est, eandem medendi
 rationem adhibere, quae ubi quidem ossa absque ulcere
 fracta sunt, cum distentiones aptationesque ossium tum
 etiam eandem deligationem admovere. Ulceri namque
 splenium tenue duplex cerato picato illitum circumdandum
 proximaeque partes cerato liquido inungendae. Fasciae
 vero reliquae aliquanto latius fissa esse debent, quam
 si ulcus non adesset, et quo primum deligatur, multo la-
 tius sit quam ulcus. Quae enim ulcere angustiora sunt,
 ulcus ipsum cingunt, quod minime convenit, sed prima con-
 volutione totum ulcus comprehendendum, ita ut superiore
 ac inferiore parte linteum excedat. Linteum igitur e di-
 recto ulceri injiciendum pauloque minus quam si citra ul-
 cus esset arctandum, deligatioque quo supra dictum est

Ed. Chart. XII. [236. 237.] Foes. I. 768. Ed. Lind. II. (735. 736.)
 τρόπου τοῦ μαλθακοῦ ἴστωσαν. μᾶλλον δέ τι δεῖ ἐν τοῖσι
 τοιού(736)τοισιν ἢ εἰ μὴ ἔλκος εἶχεν. πληθος δὲ τῶν ὀθο-
 νίων μὴ ἐλάσσω ἔστω τῶν πρότερον εἰρημένων, ἀλλὰ τινὶ
 καὶ πλείω. ἦν δὲ ἐπιδεδῆ, δοκείτω τῷ ἐπιδεδεμένῳ ἡρμό-
 σθαι μὲν, πεπιέχθαι δὲ μὴ, φάτω δὲ κατὰ τὸ ἔλκος μάλιστα
 ἡρμόσθαι. τοὺς δὲ χρόνους τοὺς αὐτοὺς μὲν χρή εἶναι ἐπὶ
 τὸ μᾶλλον δοκεῖν ἡρμόσθαι. τοὺς αὐτοὺς δὲ ἐπὶ τὸ μᾶλλον
 δοκεῖν χαλᾶν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖσιν πρόσθεν εἴρηται. μετε-
 πιδεῖν δὲ διὰ τρίτης πάντα μεταποιέοντα ἐς τοὺς τρόπους
 τοὺς παραπλησίους, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται, πλὴν ἐς τὸ
 σύμπαν ἥσσον τινὶ πιέζειν ταῦτα ἢ ἐκτεῖνα. καὶ ἦν κατὰ λό-
 γον τὰ εἰκότα γένηται, ἰσχνότερον μὲν αἰεὶ εὐρεθήσεται τὸ
 κατὰ τὸ ἔλκος, ἰσχνόν δὲ καὶ τὸ ἄλλο πᾶν τὸ ὑπὸ τῆς ἐπι-
 δέσιος κατεχόμενον, καὶ αἷ τε ἐκπυήσιες ἐσονται θάσσους ἢ
 τῶν ἄλλων [237] ἡτρουμένων ἐλκείων. ὅσα τε σαρκία ἐν τῷ
 τρώματι ἐμελάνθη καὶ ἐθανατώθη, θᾶσσον περιδῶγγνυται
 καὶ ἐκπίπτει ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἡτρεσίῃ ἢ ἐν τῇσιν ἄλλῃσιν. ἐς
 ὀτειλᾶς τε θᾶσσον ὀρμαῖται τὸ ἔλκος οὕτως ἢ ἄλλως ἡτρου-

modo circumagenda. Sint autem semper lintea ac prae-
 cipue in his molliora quam si integra cutis esset, neque
 pauciora quam prius dictum est, quin etiam aliquanto
 plura. Ei vero qui deligatus est ita accommodentur, ut
 obfirmata non autem appressa videantur, praecipueque qua
 parte ulcus est, ea obfirmata esse asserunt. Eademque tem-
 pora esse debent quibus firmitus adaptata et quibus laxiora
 esse sentiat, velut supra dictum est. Deinde tertio quoque
 die resolvenda rursusque devincienda eademque omnia
 quae supra facienda, nisi quod in totum haec quam illa
 aliquanto minus comprimenda sunt. Ac si ratione consen-
 tanea fiant, ulceris quidem locus reliquaque omnia quae
 vinculo continentur, semper graciliora deprehendentur ce-
 lerioresque suppurationes erunt quam in alia ulcerum cu-
 ratione. Carunculæ quoque quae in vulnere nigrescunt et
 emoriuntur, celerius sub hac curatione abruptae excidunt,
 ulcusque hoc modo quam aliter curatum maturius ad cica-

Ed. Chart. XII. [237. 238.] Foef. I. 768. Ed. Lind. II. (736. 737.)
 μένον. πάντων δὲ τούτων αἴτιον ὅτι ἰσχυρὸν μὲν τὸ κατὰ τὸ
 ἔλκος χωρίον γίνεται, ἰσχυρά δὲ τὰ περιέχοντα. τὰ μὲν οὖν
 ἄλλα πάντα παραπλησίως χρὴ ἰητρεύειν, ὥστε ἄνευ ἑλκωσίων
 ὁστέα κατηγνύμενα. τοὺς δὲ νάρθηκας οὐ χρὴ προστιθέναι.
 διὰ τοῦτο καὶ τὰ ὀθόνια χρὴ τούτοις πλείω εἶναι ἢ τοῖ-
 σιν ἑτέροις, ὅτε ἥσσον πιέζεται, ὅτι τε οἱ νάρθηκες βρα-
 δύτερα προστίθενται, ἢν μέντοι τοὺς νάρθηκας προστιθῇς,
 μὴ κατὰ τὴν ἰξιν τοῦ ἔλκους προστιθέναι, ἀλλ' (737) ὥστε
 καὶ χαλαρῶς προστιθέναι, προδυμευμένοις ὅπως μηδεμία
 σφίγξις μεγάλη ἔσται ἀπὸ τῶν ναρθήκων. εἴρηται δὲ τοῦτο
 καὶ ἐν τοῖσι πρότερον γεγραμμένοις. τὴν μέντοι δίαιταν
 ἀκριβεστέραν καὶ πλείω χρόνον χρὴ ποιέεσθαι οἷσιν ἐξ ἀρχῆς
 ἔλκεα γίνεται καὶ οἷσιν ὁστέα ἐξίσχει. καὶ τὸ ξύμπαν δὲ
 εἰρησθαι ἐπὶ τοῖσιν ἰσχυροτάτοις τρώμασιν ἀκριβεστέραν
 καὶ πολυχρονιωτέραν εἶναι χρὴ τὴν δίαιταν. [238] ἡ αὐτὴ δὲ
 ἰητρική τῶν ἐλκῶν καὶ οἷσιν ὁστέα μὲν κατέηγεν, ἔλκος δὲ
 ἐξ ἀρχῆς μηδὲν ἢ, ἢν δὲ ἐν τῇ ἰητρικῇ ἔλκος γένηται ἢ τοῖ-
 σιν ὀθονίοις μᾶλλον πιεχθέντος ἢ ὑπὸ νάρθηκος ἐνέδρης

tricem devenit. Horum autem omnium causa est, quod
 pars quidem vulnerata et quae circum vicinae sunt gra-
 ciles redduntur. In reliquis quidem omnibus eadem cura-
 tio quae in fracturis absque ulcere adhibenda, ferulae
 tamen nequiquam sunt admovendae. Proptereaque hic quo-
 que quam alibi copiosioribus linteis opus est, tum quod
 minus comprimantur tum quia ferulae tardius adhibeantur.
 Quas tamen si admoveris, advertendum ut ne e regione
 ulceris, sed ut laxiores adhibeantur, neque ut ulla magna
 ab iis abstrictio fiat, quod in his quoque quae prius scri-
 pta sunt dictum est. Accuratam autem victus rationem
 eamque longiore tempore iis instituere oportet, quibus
 circa initia ulcus accedit et quibus ossa eminent. Ac, ut
 in summa dicam, quo graviora vulnera sunt, eo accuratior
 et longiore victus ratione utendum. Eadem autem curatio
 ulceribus instituenda, quae quidem ossibus fractis circa ini-
 tia non insunt, verum aut ex nimia linteorum compres-
 sione aut ferularum infessione aut alia quapiam ex causa

Ed. Chart. XII. [238.] Foëf. I. 768. 769. Ed. Lind. II. (737. 738.)
 ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς προφάσιος. γινώσκεται μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα ἢν ἔλκος ὑπὲρ τῇ τε ὀδύνῃ καὶ τοῖσι σφυγμοῖσιν, καὶ τὸ οἰδήμα τὸ ἐν τοῖσιν ἄκροισιν σκληρὸν γίνεται τῶν τοιούτων, καὶ εἰ τὸν δάκτυλον ἐπαγάγοις, ἐξαείρεται, ἀτὰρ καὶ αὐτὸς ὑποτρέχει ταχέως. ἢν οὖν τι τοιοῦτον ὑποπτεύῃς λύσαντα χορῇ, ἢν μὲν ἢ κνησμὸς, κατὰ τὰς ὑποδεσμίδας ἢ ἐπὶ τὸ ἄλλο τὸ ἐπιδεδεμένον, πισσηρῇ κηρωτῇ ἀντὶ τῆς ἐτέρης χορῆσαι. ἢν δὲ τούτων μὲν μηδὲν ἢ, αὐτὸ δὲ τὸ ἔλκος ἡρεθισμένον εὐρίσκεται μέλαν ἐπὶ πούλῳ ἢ ἀκάθαρτον, καὶ τῶν μὲν σαρκῶν ἐκπτυησομένων, τῶν δὲ νεύρων προσεκπεσουμένων τουτέους οὐδὲν χορῇ ἀναψύχειν παντάπασιν, οὐδέ τι φοβεῖσθαι τὰς ἐκπυήσιας ταύτας, ἀλλ' ἡτρεῦειν τὰ μὲν ἄλλα παραπλήσιον τρόπον, ὥσπερ καὶ οἷσιν ἐξ ἀρχῆς ἔλκος ἐγένετο. τοῖσι δὲ ὀθονίοισιν ἄρχεσθαι χορῇ ἐπιδέοντα ἀπὸ τοῦ οἰδήματος τοῦ ἐν τοῖς ἀκροαίοις πάννυ χαλαροῖσιν, καὶ ἔπειτα ἐπινέμεσθαι τῇ ἐπιδέσει αἰεὶ ἐς τὸ ἄνω καὶ (738) πεπιέχθαι μὲν μηδαμῇ, || ἡρμόσθαι δὲ μάλιστα κατὰ τὸ ἔλκος, τὰ δὲ ἄλλα ἐπὶ ἥσσον. τὰ δὲ ὀθόνια τὰ πρῶτα, ταῦτα μὲν

sub ipsa curatione oriuntur. Ulcus certe subesse ex dolore et pulsu cognoscitur, tum si tumor qui in extremis partibus est indurefcit appressoque digito exprimitur, cito tamen recurrit. Solvere igitur, si quid tale suspiceris, oportet: ac si quidem sub primis fasciis aut alia quapiam devincta parte pruritus fuerit, cerato picato in alterius vicem utendum. Quod si nihil horum quidem contingat, ulcus autem ipsum irritatum nigrum admodum aut sordidum deprehendatur, futurumque sit ut carnes suppurent nervique insuper excidant, hos neque ex toto refrigerare, neque quicquam istas suppurationes vereri oportet, sed de cætero quidem eodem modo curare velut eos quibus circa initia ulcus accessit. Lintea autem admodum laxa tumori qui in extremis partibus existit primum injici debent, ac deinde circumagendo sensum semper tendere, ac nullo quidem modo comprimi, verum ita aptari ut maxime ulceri obfirmata, minus autem reliquis partibus sentiantur.

Ed. Chart. XII. [238. 239.] Foef. I. 769. Ed. Lind. II. (738.)
καθαρά-ἔστω καὶ μὴ στενὰ, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ὀθονίων
ἔστω ὅσον περ καὶ ἐν τῇσι νάρθηξιν εἰ ἐπιδέοιτο ἢ ὀλίγω
ἔλασσον, [239] ἐπὶ δὲ αὐτὸ τὸ ἔλκος ἱκανὸν σπληνίον τῇ
λευκῇ κηρωτῇ κεχρισμένον. ἦν τε γὰρ σὰρξ ἦν τε νεῦρον
μελανθῇ, προσεκπесεῖται. τὰ γὰρ τοιαῦτα οὐ χρή-δριμέσιν
ἡτρεῦειν, ἀλλὰ μαλθακοῖσιν ὥσπερ τὰ πύρραιντα, μετεπι-
δεῖν δὲ διὰ τρίτης, νάρθηκας δὲ μὴ προστιθέναι. ἀτρεμέειν
δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἢ τὸ πρόσθεν καὶ ὀλιγοσιτεῖν. εἰδέναι δὲ
χρὴ εἴτε σὰρξ εἴτε νεῦρον τὸ ἐκπесούμενόν ἐστιν, ὅτι οὕτω
πολλῷ μὲν ἥσσον νέμεται ἐπὶ πλεῖον, πολλῷ δὲ θᾶσσον ἐκ-
πесεῖται, πολλῷ δὲ ἰσχυρότερα τὰ περιέχοντα ἔσται ἢ εἴ τις
ἀπολύσας τὰ ὀθόνια ἐπιθείη τι τῶν καθαρτικῶν φαρμάκων
ἐπὶ τὸ ἔλκος. καίτοι καὶ ἦν ἐκπέση τὸ ἐκπυησόμενον, θᾶσ-
σόν τε σαρκοῦται ἐκείνως ἢ ἐτέρως ἡτρενόμενον καὶ θᾶσσον
ᾧτσιλοῦται. πάντα μὲν ἐστιν ταῦτα ὁρθῶς ἐπιδεῖν καὶ με-
τρίως ἐπίστασθαι. προσσυμβύλλεται δὲ καὶ τὰ σχήματα ἦν
οἷα χρὴ εἶναι καὶ ἡ ἄλλη δίαίτα καὶ τῶν ὀθονίων ἡ ἐπιτη-

Haec autem prima lintea munda neque angusta sunt ea-
que copia quanta si cum ferulis deligatio fiat aut paulo
minor. Ulceri vero Splenium impositum cerato albo illi-
tum abunde est. Caro namque aut nervus ubi nigritiem
conceperint, ut praeterea etiam decidant necesse est. Ne-
que enim acribus talia, sed lenibus velut ambusta curare
oportet. Tertio etiam quoque die solvere ac rursus deli-
gare convenit, ferulas autem non apponere, tum magis
etiam quam antea conquiescere et cibo abstinere. Ani-
madvertendum quoque est, ubi aut caro aut nervus exci-
dere debeant, hoc modo multo minus late serpere mul-
toque citius decidere, ac proximas partes longe graciliores
fieri, quam si resolutis linteis ulcus quopiam ex medica-
mentis purgantibus nutriatur. Quin etiam si quid suppura-
turum est exciderit, citius sub illa curatione quam sub alia
tum carne replebitur tum celerius cicatrice obducetur. Haec
quidem in eo vertuntur omnia ut rectam et moderatam deli-
gationem instituas. Ad quod etiam insuper conferunt con-
venientes habitus et reliqua victus ratio ac linteorum habili-

Ed. Chart. XII. [240. 241.] Fœf. I. 769. 770. Ed. Lind. II. (738. 739.)
 δειότης. [240] ἦν δ' ἄρα ἐξαπαιθηθῆς ἐν τοῖς νεοιρώτοις
 μὴ οἰόμενος ὁστέων ἀπόστασιν ἔσσεσθαι, τὰ δ' ἐπίδοξα ἢ
 ἀναπλῶσαι, οὐ γὰρ ὀρθῶς δέειν τὸν τρόπον τῆς ἰητρείας. οὐ-
 δὲν γὰρ ἂν μέγα φλαῦρον γένοιτο, ἦν μόνον οἷος ἔσῃ τῇ
 χειρὶ τὰς ἐπιδέσις ἀγαθὰς καὶ ἀσινέας ποιέεσθαι. σημειῶν
 δὲ τόδε, ἦν μέλλῃ ὁστέων ἀπόστασις ἔσσεσθαι ἐν τῷ τρόπῳ
 τούτῳ τῆς ἰητρείας. πῦον γὰρ (739) συχνὸν ῥεῖ ἐκ τοῦ ἔλ-
 κος καὶ ὀργᾶν φαίνεται. πυκνότερον οὖν μετεπιδέεσθαι διὰ
 τὸν πλάδον, ἐπεὶ ἄλλως τε καὶ πυρετοὶ γίνονται, καὶ ἦν
 μὲν κάρτα πιέζονται ὑπὸ τῆς ἐπιδέσιος, καὶ τὸ ἔλκος καὶ
 τὰ περιέχοντα ἰσχνά.

|| Ὅσα μὲν οὖν λεπτῶν πάνυ ὁστέων ἀποστάσεις οὐδεμιῆς
 μεγάλης μεταβολῆς δεόνται, ἀλλ' ἢ χαλαρωτέως ἐπιδεῖν, ὥς
 μὴ ἀπολαμβάνηται τὸ πῦον, ἀλλ' [241] εὐαπόρρυστον ἢ καὶ
 πυκνότερον μετεπιδεῖν ἔστ' ἂν ἀποσῇ τὸ ὁστέον καὶ νάρ-
 θηκας μὴ προστιθέναι. ὁκόσοισι δὲ μείζονος ὁστέου ἀπό-
 στασις ἐπίδοξος γένηται, ἦν τε ἐξ ἀρχῆς προγνώως ἦν τε καὶ
 ἔπειτα μεταγνώως, οὐκ ἔτι τῆς αὐτῆς ἰητρείας δεῖται, ἀλλὰ

tas. Quod si sane recenti vulnere deceptus ossium abscessum
 futurum non existimaveris, quae tamen educi debere spes est,
 nullo modo formidandus est hic curationis modus. Nullum
 enim magnum incommodum continget, si modo rectam et
 innoxiam deligationem manu accommodaveris. Sub hac
 autem curatione os abscessurum indicatur, ubi pus copiosius
 ab ulcere profluit et pars affecta impetu ad excretionem ferri
 videtur. Crebrius igitur ob redundantem humiditatem reli-
 gare oportet, cum et alias febres excitentur, et siquidem
 admodum vinculis comprimantur, tum ulcus tum proximae
 partes graciles efficiuntur.

At quibuscumque quidem tenuia admodum ossa abscē-
 dunt, in his haud multa mutatione opus est, tantum laxior
 vinctura adhibenda, ut ne pus intercludatur, sed facile ef-
 fluat saepiusque dum os abscesserit resolvenda nullaeque
 ferulae apponendae. Quibus vero os grandius abscedere
 speras, sive id per exordia praesens feris sive etiam postea
 cognoveris, non amplius eadem medela opus est. Verum

Ed. Chart. XII. [241. 243. 244.] Foëf. I. 770. Ed. Lind. II. (739. 740.)
 τὰς μὲν κατατάσιαις καὶ τὰς διορθάσιαις οὕτω ποιέεσθαι,
 ὥσπερ εἴρηται. σπλήνας δὲ χρὴ διπλοῦς, πλάτος μὲν ἡμισπι-
 θαμιαίους μὴ ἐλάσσους. ὀκοῖον δὲ ἂν τι καὶ τρωῶμα ἦ, πρὸς
 τοῦτο τεκμαίρεσθαι. μῆκος δὲ βραχυτέρους μὲν ὀλίγων ἢ
 ὥστε δις περικνέεσθαι περὶ τὸ σῶμα τὸ τετρωμένον, μακρο-
 τέρους δὲ συγχῶ ἢ ὥστε ἅπαξ περικνέεσθαι. πλήθος δὲ
 ὀκόσους ἂν ξυμφέρει ποιησάμενον, τούτους ἐν οἴνῳ μέλατι
 αὐστηρῶ βρέχοντα χρὴ ἐκ μέσου ἀρχόμενον ὥς ἀπὸ δύο
 ἀρχῶν ὑπόδεσμος ἐπιδεῖται, περιελίσσειν. ἁπείτα σκεπαρ-
 νηδὸν παραλλάσσοντα τὰς ἀρχὰς ἀφιέναι. [243] ταῦτα κατὰ
 τε αὐτὸ τὸ ἔλκος ποιέειν καὶ κατὰ τὸ ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ
 ἔλκεος, καὶ πῖεχθω μὲν μὴ, ἀλλ' ὅσον ἔρμασμοῦ ἔνεκεν τοῦ
 ἔλκεος προσκείσθω. [244] ἐπὶ δὲ αὐτὸ τὸ ἔλκος ἐπιτιθέναι
 χρὴ πισ(740)σηρὴν, ἢ τι τῶν ἐναίμων ἢ τι τῶν ἄλλων φαρμά-
 κων ὃ τι ξύντροφόν ἐστιν ἐπιτέγγει καὶ ἦν μὲν ἡ ὥρη θε-
 ρινὴ ἢ, ἐπιτέγγειν τῷ οἴνῳ τοὺς σπλήνας πυκνὰ, ἦν δὲ
 χειμερινὴ ἡ ὥρη ἢ, εἰρία πολλὰ ὑπάρξά νενοτισμένα οἴνου

membrorum quidem in directum tensiones, eodem quo supra
 dictum est modo faciendae. Splenia vero duplicata sunt
 latitudine quidem semidodrantali neque minora, conjectura
 ad id tamen ex vulnere cujusmodi fuerit sumpta. Longi-
 tudine autem paulo quidem breviora quam ut suo circum-
 actu membrum laesum bis comprehendant, multo tamen lon-
 giora quam ut semel circumducantur. At multitudine tot
 facere oportet, quot res postulat. Haec vino nigro austero
 intincta ex medio initio facto velut fasciae quae ex duobus
 capitibus primum circumdatur, convolvenda ac deinde alter-
 natis capitibus asciae modo incurva dimittenda. Atque haec
 supra ulcus et hinc atque hinc adhibenda sunt, ac ne com-
 primi quidem, verum eatenus ulceri adhaerescere ut obfir-
 mentur debent. Ulceri autem ceratum quod picem habeat
 imponendum, aut aliquod ex iis quae cruentis vulneribus
 adhibentur, aut aliud aliquod medicamentum quod perfu-
 sioni sit accommodatum. Ac aestate quidem splenia vino
 subinde imbui debent, hieme autem lanae multae succidae

Ed. Chart. XII. [244. 245.] Fœf. I. 770. 771. Ed. Lind. II. (740.)
καὶ ἐλαίῳ ἐπικεῖσθαι. ἱξάλην δ' αἰγὸς χρηρὴ ὑποτετάσθαι καὶ
εὐαπόρρητα ποιεῖν, φυλάσσοντα τοὺς ὑπορρόους, [245] με-
μνημένον οἷοι οἱ τόποι οὗτοι ἐν τοῖσιν αὐτοῖσι σχήμασιν πολ-
λὸν χρόνον κείμενοι ἐκτρίμματα δυσάκεστα ποιοῦσιν.

|| Ὅσους δὲ μὴ οἷόν τε ἐπιδέσει ἰήσασθαι διὰ τινὰ τοῦ
των τῶν εἰρημένων τρόπων ἢ τῶν εἰρησομένων, τούτους περὶ
πλείονος χρηρὴ ποιεῖσθαι, ὅπως εὐθέτως σχήσωσιν τὸ κατε-
γὸς τοῦ σώματος κατ' ἰθυωρίην προσέχοντα τὸν νόον, καὶ
τῷ ἀνωτέρῳ δὲ μᾶλλον ἢ κατωτέρῳ. εἰ δέ τις μέλλοι καλῶς
καὶ εὐχερῶς ἐργάζεσθαι, ἄξιον καὶ μηχανοποιήσασθαι ὅπως
κατάτασιν δικαίην καὶ μὴ βιαίην σχήσῃ τὸ κατεγὸς τοῦ
σώματος, μάλιστα δὲ ἐν κνήμῃ ἐνδέχεται μηχανοποιεῖν. εἰσὶ
μὲν οὖν τινὲς οἱ ἐπὶ πᾶσι τοῖς τῆς κνήμης κατήγμασιν, καὶ
τοῖσι ἐπιδεομένοισι καὶ τοῖσι μὴ ἐπιδεομένοισι, τὸν πόδα
ἄκρον προσδέουσιν πρὸς τὴν κλίνην ἢ πρὸς ἄλλο τι ξύλον
παρὰ τὴν κλίνην κατορύξαντες. οὗτοι μὲν οὖν πάντα κακὰ
ποιοῦσιν, ἀγαθὸν δὲ οὐδέν. οὔτε γὰρ τοῦ κατατείνεσθαι
ἄκος ἐστὶ τὸ προσδεῖσθαι τὸν πόδα, οὐδὲν τε ἥσσον τὸ

vino atque oleo madentes superimponendae. Pellis vero
caprina subflernenda et ut humores facile effluant, defluvia
observanda, mente reputans loca haec, si longo tempore eo-
dem habitu perseverent, curatu difficiles attritus contrahere.

At qui non ullo ex antedictis modis aut ex iis qui postea
referentur sub vinculis sanari queunt, eos maximam curam
adhibere oportet, ut partem corporis fractam recte atque
e directo collocatam habeant, ea animadversione ut excite-
tur potius quam dependeat. Quod si cui recte atque expe-
dite opus exercere in animo est, is machinas adhibere
necesse habet, quo iusta ac minime violenta distentione pars
corporis fracta intendatur, quod praecipue in tibia facere
licet. Quidam igitur crure fracto, sive vinculum aliquod
sive nullum adhibeatur, pedem summum ad lectum aut
aliquod aliud lignum juxta lectum defossium devinciunt.
At hi quidem ut nihil utile afferunt, ita plane nocent. Ne-
que enim haec pedis vinctura quicquam ad extensionem con-

Ed. Chart. XII. [245. 246.] Foef. I. 771. Ed. Lind. II. (740. 741.)
 ἄλλο σῶμα προσχωρήσει πρὸς τὸν πόδα, καὶ οὕτως οὐκ ἂν
 ἔτι τείνοιο, οὐτ' ἂν ἐς τὴν ἰθυωρήν οὐδὲν ὠφελεί, ἀλλὰ
 καὶ βλάπτει. στρεφομένου γὰρ (741) τοῦ ἄλλου σώματος ἢ
 τῇ ἢ τῇ οὐδὲν κωλύσει ὁ δεσμός τὸν πόδα καὶ τὰ ὀστέα
 τῷ ποδὶ προσηρημένα ἐπακολουθεῖν τῷ ἄλλῳ σώματι. εἰ
 δὲ μὴ προσεδέδετο, ἥσσον ἂν διεστρέφετο. [246] ἥσσον γὰρ
 ἂν ἐγκατελείπετο ἐν τῇ κινήσει τοῦ ἄλλου σώματος. εἰ δὲ
 τις σφαίρας δύο ῥάψαιτο ἐκ σκύντος Αἰγυπτίου τοιαύτας
 οἷας φοροῦσιν οἱ ἐν τῇσι μεγάλῃσι πέδῃσιν πολλὸν χρόνον
 πεπεδημένοι, αἱ δὲ σφαῖραι ἔχοιεν ἔνθεν καὶ ἔνθεν χιῶνας,
 τοὺς μὲν πρὸς τοῦ τραύματος βαθυτέρους, τοὺς δὲ πρὸς
 τῶν ἄρθρων βραχυτέρους, εἴεν δὲ ὀγκηραὶ μὲν καὶ μαλθακαί,
 ἀρμόζουσαι δὲ ἢ μὲν ἄνωθεν τῶν σφυρῶν, ἢ δὲ κάτωθεν
 τοῦ γόνατος, ἐκ δὲ πλαγίης ἑκατέρῃ διὰ τὰ ἑκατέρωθεν ἔχει
 προσηρητισμένα ἢ ἀπλοῦ ἱμάντος ἢ διπλοῦ, βραχύτερα ὥσ-
 περ ἀγκύλας τὰ μὲν τι τοῦ σφυροῦ ἑκατέρωθεν, τὰ δὲ τι
 τοῦ γόνατος, καὶ ἢ ἄνωθεν σφαῖρα ἕτερα τοιαῦτα ἔχει
 κατὰ τὴν ἰθυωρήν τὴν αὐτήν. καὶ περὶ κραναΐας ῥάβδους

ert, cum reliquum corpus nihilominus ad pedes defluat,
 eaque de causa non amplius extenditur, ac neque quicquam
 ad directionem conducit, quin etiam obest. Converso nam-
 que in hanc vel illam partem reliquo corpore, nihil prohi-
 bebunt vinculum quo minus pes et annexa illi ossa reliquum
 corpus sequantur. Quin si alligatus non fuerit, minor fiet
 perversio, cum in reliqui corporis motione minus deferatur.
 Possunt autem duo orbes ex corio Aegyptio confui, quales
 gestare consueverunt qui diu in magnis compedibus detenti
 sunt, sintque hi undique tunicis cincti, qua quidem vulnus
 est altioribus, ad articulos autem brevioribus. Sint prae-
 terea tumidi quidem et molles atque ita acommodati, ut unus
 quidem supra malleolos, alter vero infra genu collocetur.
 A latere vero utroque habeat bina utrimque appensa retina-
 cula breviora velut ansas ex simplici aut duplici loro, par-
 tim quidem ex utroque malleolo, partim vero ex utroque
 genu. Ac superior orbis altera eadem habeat eodem modo e
 directo respondentia. Deinde virgae corneae sumantur ae-

Ed. Chart. XII. [246—248.] Foes. I. 771. 772. Ed. Lind. II. (741. 742.)
 λαβὼν ἴσον τὸ μέγεθος ἀλλήλησιν ἐχούσας, πᾶχος μὲν ὡς
 δακτυλίας, μῆκος δὲ ὡς κεκαμμέναι ἐναρμόζουσιν ἐς τὰ
 ἀπαιωρήματα, [247] ἐπιμελεόμενος ὅπως τὰ ἄκρα τῶν ῥά-
 βδων μὴ ἐς τὸν χρῶτα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγ-
 κέσθῃ. εἶναι δὲ χρὴ ζεύγεα τρία τῶν ῥάβδων καὶ πλέω καὶ
 τινὶ μακροτέρας τὰς ἐτέρας τῶν ἐτέρων, καὶ τινὶ καὶ βρα-
 χυτέρας καὶ μικροτέρας, ὡς καὶ μᾶλλον διατείνειν ἢν βού-
 ληται. || ἔστωσαν δὲ αἱ ῥάβδοι ἐκάτεραι ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 τῶν σφυρῶν. [248] ταῦτα τοίνυν εἰ καλῶς μηχανοποιηθῇ,
 τὴν τε κατὰ τασιν δικαίην παρέχοι καὶ ὁμαλήν κατὰ τὴν
 ἰσχυρίην καὶ τῷ (742) τρώματι πόνος οὐδεὶς ἂν εἴη. τὰ
 γὰρ ἀποπιεσμάτα, εἴ τι καὶ ἀποπιέζοιτο, τὰ μὲν ἂν ἐς τὸν
 πόδα ἀπάγοιτο, τὰ δὲ ἐς τὸν μηρόν. αἱ τε ῥάβδοι εὐθεσιώ-
 τεραι αἱ μὲν ἐνθεν, αἱ δὲ ἐνθεν τῶν σφυρῶν, ὥστε μὴ
 καλύεσθαι τὴν θέσιν τῆς κνήμης. τὸ τε τρώμα εὐκατάσκη-
 πτον καὶ εὐβάστακτον. οὐδὲ γὰρ ἐμποδῶν εἴ τις ἐθέλοι τὰς
 δύο τῶν ῥάβδων τὰς ἀνωτέρω αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας ζεύξαι,
 καὶ ἢν τις κούφως βούλοιο ἐπιβάλλειν, ὥστε τὸ ἐπιβάλλο-
 μενον μετέωρον ἀπὸ τοῦ τρώματος εἶναι. εἰ μὲν οὖν αἱ

quali inter se magnitudine, crassitudine quidem digitali, ea
 vero longitudine, ut inflexae ad suspenfa retinacula apte
 convenient, eo adhibito studio, ut summi virgarum fines
 non in corpus, sed in extremas orbium eminentias incum-
 bant. Tria vero aut plura virgarum paria esse debent et
 aliae aliis aliquanto longiores et breviores ac minores, quo
 si lubet, magis distendere possis. Virgaeque hinc et inde
 ex utraque malleorum parte collocentur. Haec igitur si
 crebro molitus fueris, et justam intensionem et ex directo
 aequabilem praestabunt, vulnérique nullum dolorem affe-
 rent. Nam si quae fiunt expressiones, partim quidem ad
 pedem, partim vero ad femur ablegantur, virgaeque hinc
 atque inde a malleolis rectius collocantur, ut ne tibiae situm
 impediant, ac probe vulnus decumbat et sustineatur. Neque
 vero quicquam prohibet duas superiores virgas, si quis velit
 inter se jungere ac leve aliquid, si lubet injicere, ita ut in-
 jectum sublime supra vulnus extet. Orbes igitur si lenes,

Ed. Chart. XII. [248. 249.] Foëf. I. 772. Ed. Lind. II. (742. 743.)
 σφαῖραι προσηγίες καὶ καλαὶ καὶ μαλθακαὶ καὶ κεραὶ ῥαφεῖεν
 καὶ ἡ ἔντασις τῶν ῥύβδων χρηστῶς ἐνταθείη, ὥσπερ ἤδη
 εἴρηται, εἴχορησιον τὸ μηχανήμα. εἰ δέ τι τουτέων μὴ καλῶς
 ἔξει, βλάπτοι ἂν μᾶλλον ἢ ὠφελέοι. χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας
 μηχανὰς ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι ἢ μὴ μηχανᾶσθαι. αἰσχροὺν
 γὰρ καὶ ἄτεχτον μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι.

[249] Τοῦτο δὲ οἱ πλείστοι τῶν ἱητρῶν τὰ κατήγματα
 καὶ τὰ ξὺν ἔλκεσιν καὶ τὰ ἄνευ ἔλκεων, τὰς πρώτας τῶν
 ἡμερέων ἱητρεύουσιν εἰρίοισιν ῥυπαροῦσιν καὶ οὐδέν τι ἄτε-
 χτον δοκοίη τοῦτο εἶναι. ὅσοι μὲν ἀναγκάζονται ὑπὸ τῶν
 αὐτῶν νεοτρώτων ἐόντων μὴ ἔχοντες ὀθονία, εἰρίοισι παρα-
 σκευάσασθαι, τουτέοισι πλείστη συγγνώμη. οὐ γὰρ ἂν τις
 ἔχοι ἄνευ ὀθονίων ἄλλο τι πολλῷ βέλτιον εἰρίου ἐπιδῆσαι
 ἐπὶ τὰ τοιαῦτα. εἶναι δὲ χρὴ πάμπολλα καὶ πάνυ καλῶς
 εἰργασμένα καὶ μὴ τραχέα. τῶν γὰρ ὀλίγων καὶ φλαύρων
 ὀλίγη καὶ ἡ δύναμις. ὅσοι δὲ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας εἴρια
 ἐπιδέειν δικαίουςι, (743) τρίτῃ δὲ καὶ τετάρτῃ ὀθονίοισιν
 ἐπιδέοντες πιεζέουσιν καὶ κατατείνουσιν, τότε μάλιστα οὗτοι

molles, firmi et recenter confuti fuerint, virgarumque in-
 tensio, velut jam dictum est, recte facta sit, optimum erit
 commentum. Sin horum quicquam non recte procedat, ob-
 erit magis quam profuerit. Caetera autem artificia aut recte
 aut nullo modo molienda sunt. Turpe enim et ab arte ab-
 horrens aliquid molientem in ipso artificio deficere.

Fracturas porro tam cum ulcere quam sine ulcere ple-
 rique medici primis diebus lana succida curant, neque id
 ab arte alienum videtur. Qui sane ad recenter vulnerata,
 linteorum inopia, lanam comparatam habere coguntur, iis
 magna venia debetur. Neque enim in linteorum penuria,
 quicquam lana longe melius ad haec deliganda adhiberi
 potest. Ea vero quam plurima tum probe carpta neque
 aspera esse debet. Pauca namque et prava parum habet
 virium. At qui uno aut altero die lanam deligare aequum
 esse putant, tertio vero et quarto injectis linteis compri-
 munt, tumque plurimum distendunt, ii in eo quod in re

Ed. Chart. XII. [249. 250.] Foëf. I. 772. Ed. Lind. II. (743.)
 πούλύ τι ἰητρικῆς καὶ χάριτα ἐπίκαιρον ἀσυνετέουσιν. ἥμιστά
 γὰρ χορὴ τῇ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ στυφελίζειν πάντα τὰ τραύ-
 ματα. ὥς ἐν κεφαλαίῳ δὲ εἰρησθαι καὶ μηλώσιαις δὲ πάσας
 φυλάττεσθαι χορὴ ἐν ταύτησι τῇσιν ἡμέρησιν καὶ ὁκόσοισι
 ἄλλοισι τραύμασιν ἡρέθισται. τὸ ἐπίπαν γὰρ ἢ τρίτῃ καὶ ἢ
 τετάρτῃ ἡμέρῃ ἐπὶ τοῖσι πλείστοισιν τῶν τραυμάτων τίκει τὰς
 παλιγκοτήσιαις καὶ ὅσα ἐς φλεγμονὴν καὶ ἀκαθαρσίην ὀρμῇ
 καὶ ὅσα ἂν ἐς πυρετοὺς ἵει. καὶ μάλα πολλοῦ ἄξιον τοῦτο
 μάθημα, εἴπερ τι καὶ ἄλλο. τίνι γὰρ οὐκ ἐπικοινωνέει τῶν
 ἐπικαιροτάτων ἐν ἰητρικῇ, οὐ κατὰ τὰ ἔλκεα μόνον, ἀλλὰ
 καὶ κατὰ ἄλλα πολλὰ ρουσήματα; εἰ μή τις φήσεις καὶ τᾶλλα
 ρουσήματα ἔλκεα εἶναι. ἔχει γὰρ τινα καὶ οὗτος ὁ λόγος ἐπι-
 εῖκειαν. [250] πολλὰ γὰρ δὲ ἡδέλφισται τὰ ἕτερα τοῖσιν ἐτέροι-
 σιν. ὁκόσοι μέντοι δικαιέουσιν εἰρήσιοι χορῆσθαι, ἔστ' ἂν
 ἐπὶ τὰς ἡμέρας παρέλθωσιν, ἔπειτα κατατείνειν τε καὶ κατορ-
 θοῦν καὶ ὀφιοτόμοις ἐπιθεῖν, οὔτοι οὐκ ἂν ἀσύνετοι ὁμοίως
 φανεῖεν. καὶ γὰρ τῆς φλεγμονῆς τὸ ἐπικαιροτάτον παρελή-
 λυθεν καὶ τὰ ὁστέα χαλαρὰ καὶ εὐθρα μετὰ ταύτας τὰς

medica imprimis est advertendum, admodum inscipienter se gerunt. Tertio namque et quarto die duriter et aspere vulnerata minime tractari debent et, ut uno verbo complectar, iis diebus omni specilli demissione aliisque quibus vulnera irritantur abstinendum. In totum enim pleraque vulnera tertio ac quarto die recrudesceere consueverunt, tum quae ad inflammationem et sordes tendunt tum quae ad febres deveniunt. Atque hoc praeceptum, si quod aliud, magnum est operae pretium attendere. Quid enim est praecipui in re medica usus non in ulceribus modo, verum etiam multis in aliis morbis, cum quo communionem non habeat? Nisi si quis alios quoque morbos ulcera esse dixerit. Quae sane oratio quandam habet probabilitatem. Multis enim modis alii cum aliis cognitionem habent. At qui lanis uti aequum censent, quoad septem dies praeterierint, deinde tum intendere tum componere et fasciis devincire, ii non perinde inscipientes videri debent. Nam et maxime accommodatum inflammationi tempus praeterierit, et ab his diebus ossa la-

Ed. Chart. XII. [250. 252.] Foef. I. 772. 773. Ed. Lind. II. (743. 744.)
 ἡμέρας ἂν εἴη. πολλῶ μόντοι ἡσῶται καὶ αὕτη ἡ μελέτη τῆς
 ἐξ ἀρχῆς τοῖσιν ὁθονίοισιν ἐπιδέσιος. κείνος μὲν γὰρ ὁ τρό-
 πος ἐβδομαίους ἐόντας ἀποδείκνυσιν καὶ παρασκευάζει τάρ-
 ρηξιν τελέως ἐπιδεῖν· οὗτος δὲ ὁ τρόπος πολὺ ὑστεροῦ. [251]
 βλάβας δὲ τινὰς καὶ ἄλλας ἔχει, ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη πάντα
 γράφειν.

|| Οὐκόσοισι δὲ τὰ ὀστέα κατεγγότα (744) καὶ ἐξίσχοντα
 μὴ δύνηται ἐς τὴν ἐσωτῶν χώραν καθιδρῦσθαι, ἥδε ἡ κα-
 τάτασις. [252] σιδήρια χρὴ ποιέεσθαι ἐς τοῦτον τὸν τρό-
 πον ὅνπερ οἱ μοχλοὶ ἔχουσιν, οἷς οἱ λατύποι χρέονται τὸ
 μὲν τι πλατύτερον, τὸ δὲ τι στενώτερον· εἶναι δὲ χρὴ καὶ
 τρία καὶ ἑτὶ πλείω ὥς τοῖς μάλιστα ἀρμόζουσιν· τις χρὴ-
 σαιτο. ἔπειτα τουτέοισι χρὴ ἅμα τῇ κατατάσει μοχλεύειν
 ὑποβάλλοντα, πρὸς μὲν τὸ κατώτερον τοῦ ὀστέου ἐρείδοντα,
 πρὸς δὲ τὸ ἀνωτέρω τῷ ἀνωτέρῳ τοῦ σιδηρίου, ἀπλῶ δὲ
 λόγῳ, ὥσπερ εἰ λίθον τις ἢ ξύλον μοχλεῖται ἰσχυρῶς. ἔστι
 δὲ σθεναρὰ τὰ σιδήρια ὥς οἶόν τε, ὥς μὴ κάμπηται· αὕτη

xari et bene coaptari poterunt. Ista tamen curandi ratione
 longe potior est quae per exordia fascias devincit. Haec
 enim septimo die efficit uti deligationi per ferulas suscipien-
 dae plane idonei reddantur, quod in illa multe posterius
 contingit. Sed et alias quasdam habet noxas, quas longum
 esset percernere.

At quibus ossa fracta cute eminentia in suam sedem
 collocari non possunt, ea hoc modo reconduntur. Ferra-
 menta facienda ad vectium similitudinem, quibus in lapi-
 dicinis utuntur, hac quidem parte latiora, altera vero an-
 gustiora. Tria autem aut etiam plura esse debent, quo
 maxime accommodata in usum adhibeantur. His deinde
 suppositis una inter extendendum ita molitionem ag-
 gredi oportet, ut ima sui parte inferiori offi, summa vero
 superiori innitantur, non secus, ut uno verbo complectar,
 quam si quis ad lapidē aut lignum commovendum vali-
 dam vectis molitionem adhibeat. Sint autem ferramenta
 quam maxime fieri potest valida, ne inflectantur. In eo-
 que magnum est subsidium, si et ferramenta sint idonea et

Ed. Chart. XII. [252, 253.] Foesl. I. 773. Ed. Lind. II. (744, 745.)
 μεγάλη τιμωρή, ἦν τε τὰ σιδήρεια ἐπιτήδεια ἢ καὶ μοχλεύη-
 ται τις ὡς χορή. ὅκοντα γὰρ ἀνθρώποις ἄρμενα μεμηχάνηται,
 πάντων ἰσχυροτάτῃ ἐστὶ τρία ταῦτα, ὅτου τε περιαγωγή καὶ
 μόχλευσις καὶ σφήνωσις. ἄντεν δὲ τούτων ἢ ἐνός δὴ τινος ἢ
 πάντων οὐδὲν τῶν ἔργων τῶν ἰσχυροτάτων οἱ ἄνθρωποι
 ἐπιτελέουσιν. οὐκ οὖν ἀτιμαστέῃ αὕτη ἢ μόχλευσις· ἢ γὰρ
 οὕτως ἐμπεσῖται τὰ ὀστέα, ἢ οὐκ ἄλλως. ἦν δ' ἄρα τοῦ
 ὀστέου τὸ ἄνω παρηλλαχμένον μὴ ἐπιτήδειον ἔχη ἐνέδρην τῇ
 μοχλῷ, ἀλλὰ παραξὺ ὃ παραφέρει, παραγλύψαντα χορή τοῦ
 ὀστέου ἐνέδρην τῇ μοχλῷ ἀσφαλέα ποιῆσαι. μοχλεύειν δὲ
 χορή καὶ τείνειν αὐθήμερα ἢ δευτεραῖα, τριταῖα δὲ μὴ, τε-
 ταρταῖα δὲ ὡς ἥμιστα, καὶ πεμπταῖα. καὶ γὰρ μὴ ἐμβάλλοντι,
 (745) ὀχλήσαντι δὲ, ἐν ταύτησιν τῇσιν ἡμέρησιν φλεγμονὴν
 ἂν ποιήσεις καὶ ἐμβάλλοντι οὐδὲν ἥσσον. [253] σπασμὸν
 μέντοι ἐμβάλλοντι πολὺ ἂν μᾶλλον ποιήσειεν ἢ ἀπορήσαντι
 ἐμβαλεῖν. ταῦτα εὖ χορή εἰδέναι, καὶ γὰρ εἰ ἐπιγένοιτο σπα-
 σμὸς ἐμβάλλοντι, ἐλπίδες μὲν οὐ πολλαὶ σωτηρίας, λυσitteλεί

convenientem quis molitionem adhibeat. Ex omnibus nam-
 que machinamentis, quae convénienter ad usum homines
 comminiscuntur, violentissima haec tria existunt, aselli cir-
 cumactio, per vectem molitio et cunei adactio. Ac nisi
 aut unum aliquod, aut omnia adhibueris, nihil ex his om-
 nibus, quae magna vi nituntur, perfici possit. Quare ne-
 gligenda non est haec per vectes molitio. Hac siquidem
 ratione, aut nulla alia, ossa in suas sedes reconduntur.
 Quod si sane pars ossis, quae super aliud effertur, minime
 idoneam vecti sedem exhibet, sed acutum quid prominet,
 illud scalpro utrimque limandum, quo firmitus vecti infi-
 deat. Eodem autem die aut postero molitionem et exten-
 sionem adhibere convenit, sed non tertio, quarto vero et
 quinto minime. His etenim diebus laceffita ossa, etiam si
 suis sedibus restituta non sint, inflammatione tentantur, ac
 nihilominus etiam ubi restituta fuerint. Quin etiam repo-
 sito osse multo magis excitabitur nervorum distentio quam
 non repposito, quod probe nosse convenit. Et enim si re-

Ed. Chart. XII. [253. 254.] Foel. I. 773. Ed. Lind. II. (745.)
 δὲ ὀπίσω ἐμβάλλειν τὸ ὀστέον εἰ οἷόν τε εἶη ἀόχλως. οὐ
 γὰρ ἐπὶ τοῖσιν χαλαρωτέροισι τοῦ καιροῦ σπασμοὶ καὶ τέτα-
 τοι ἐπιγίνονται, ἀλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἐντεταμένοισι μᾶλλον, περὶ
 οὗ τῶν ὁ λόγος. οὐ γὰρ οὖν ἐνοχλῆσιν ἐν τῇσι προειρημένῃσιν
 ἡμέρῃσιν ταύτησιν, ἀλλὰ μελετᾶν ὅπως ἥκιστα φλεγμαῖνῃ
 τὸ ἔλκος καὶ μάλιστα ἐκπυήσῃ. ἐπὴν δὲ ἐπτά ἡμέραι παρ-
 ἔλθωσιν ἢ ὀλίγα πλείους, ἢν ἀπύρετος ἢ καὶ μὴ φλεγμαῖνῃ
 τὸ ἔλκος, τότε ἥσσαν κωλύειν ἢ πειρῆσθαι ἐμβάλλειν, ἢν
 ἐλπίζῃς κρατήσῃν. ἢν δὲ μὴ, οὐδὲν δεῖ μᾶτην ὀχλῆσιν καὶ
 ὀχλῆσθαι. ἢν μὲν οὖν ἐμβάλλῃς τὰ ὀστέα ἐς τὴν ἐσωτῶν
 χώραν, γεγραφαίται ἤδη οἱ τρόποι τοῦ ὥς χορὴ ἡτρεῦειν,
 ἢν τε ἐλπίζῃς ὀστέα ἀποστήσεσθαι ἢν τε μὴ. χορὴ δὲ ἢν μὲν
 ἐλπίζῃς ὀστέα ἀποστήσεσθαι, ὥς ἔφη, τῷ τρόπῳ τῶν ὀθο-
 νίων ἐπὶ πᾶσι τοῖσι τοιοῦτέοις τὴν ἐπίδωσιν ποιέεσθαι ἐκ
 μέσου τοῦ ὀθονίου ἀρχόμενον, ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ὥς ἐπὶ δύο
 ἀρχῶν ὑποδεσμῖς ὑποδεῖται. [254] τεκμαίρεσθαι δὲ χορὴ πρὸς

posito osse nervorum distentio supervenit, in angusto spes
 est. Praestatque, si id sine molestia fieri possit, os retro
 compellere. Neque enim his quae plus justo laxiora sunt
 nervorum distentiones et rigores accedunt, sed his quae
 magis intenduntur, qua de re nunc agitur. His igitur
 praedictis diebus nullam molestiam exhibere oportet, sed
 operam dare ut ulcus quam minime inflammatione tente-
 tur, maximeque ad pus perveniat. Elapsis, vero septem
 diebus, aut etiam paulo pluribus, si febris absit neque ul-
 cus inflammatione vexetur, tunc minus obstat quo minus
 reponere tentemus, si id nos consequi posse non diffite-
 mur. Alioqui nil opus est frustra aut sibi molestiam aut
 alteri exhibere: Ubi igitur ossa in suam sedem compule-
 ris, discessionem factura sint necne, quatenam ad ea cu-
 randi ratio accommodari debeat, jam est expositum. Ac si
 quidem discessura ossa speraveris, in his omnibus deligatio
 ex linteis, quo dixi modo, ut plurimum a mediis orsa in-
 situenda est, velut quae ex duobus initiis primum fascia
 circumdatur. Ulceris autem forma in considerationem ad-

Ed. Chart. XII. [254, 255.] Foes. I. 773. 774. Ed. Lind. II. (745. 746.)
 τὴν μορφὴν τοῦ ἔλκεος, ὅπως ἥμισυ σεσηρὸς καὶ ἐκπεπλη-
 γμένον ἔσται παρὰ τὴν ἐπίδωσιν. [255] τοῖσι μὲν γὰρ ἐπὶ
 δεξιὰ ἐπιδεῖν ξυντρόφος ἔχει, τοῖσι δὲ ἐπ' ἀριστερά, τοῖσι
 δὲ ἀπὸ δύο ἀρχῶν. ὁκόσα δὲ κατηπο(746)ρήθη || ὅστιά
 ἔμπεσείν. ταῦτα αὐτὰ εἰδέναι χρή ὅτι ἀποστήσεται καὶ ὅσα
 τελέως ἐπιλώθη τῶν σαρκῶν. ψιλοῦται δὲ ἐνίων μὲν τὸ ἄνω
 μέρος, μετεξετέρων δὲ κύκλωθεν ἀμφιγνήσκουσιν αἱ σάρκες.
 καὶ τῶν μὲν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου τρώματος σεσάπρισταί ἐτια
 τῶν ὀστέων, τῶν δ' οὐ, καὶ τῶν μὲν μᾶλλον, τῶν δ' ἥσσον,
 καὶ τὰ μὲν σμικρὰ, τὰ δὲ μεγάλα. διὰ οὖν ταῦτα τὰ εἰρη-
 μένα οὐκ ἔστιν ἐπὶ ὀνόματι εἰπεῖν ὁκότε τὰ ὀστέα ἀποστή-
 σεται. τὰ μὲν γὰρ διὰ μικρότητα, τὰ δὲ διὰ τὸ ἐπ' ἄκρου
 ἔχουσθαι θάσσον ἀφίσταται, τὰ δὲ διὰ τὸ μὴ ἀφίστασθαι,
 ἀλλὰ λεπιδουῖσθαι καταξηρανθέντα καὶ σαρκὰ γενόμενα.
 πρὸς δὲ τοῦτοις διαφέρει τε καὶ ἡγερείης. ὥς μὲν οὖν τὸ
 ἐπίπαν τάχιστα τουτέων ὀστέα ἀφίσταται, ὧν τάχιστα μὲν
 αἱ ἐκπυήσιες, τάχιστα δὲ καὶ κάλλισται αἱ σαρκοφυΐαι. καὶ

libenda est, quo quam minimum liantibus ac diductis
 labris sub vinculo existat. Interdum etenim accommodate
 vinculum ad dexteram ducitur, interdum vero ad sinistram,
 aliis etiam ex duobus initiis ortum habet. At quae suis
 sedibus ossa restitui non potuerunt, ea discessionem esse
 factura nosse convenit, necnon quae prorsus carne nudata
 sunt. Nudantur vero quibusdam parte superiore, nonnul-
 lis quoque in orbem quoquoersus carnes emoriuntur. Et
 nonnullis quidem sub diuturno vulnere ossa quaedam cari-
 em experta sunt, aliis vero minime, et his quidem magis,
 illis autem minus, ac partim quidem parva, partim etiam
 magna. Ob relatas igitur causas uno verbo explicari non
 potest, quo tempore ossa discessionem sint factura. Quae-
 dam etenim ob parvitatem, nonnulla etiam quod in summo
 contineantur, celerius discedunt. Alia vero minime, verum
 arefacta et cariem sentientia desquamantur. Ad haec etiam
 multum inter se curandi ratio differt. His igitur in totum
 celerissime ossa abscedunt, quibus citissime pus coit, celerri-

Ed. Chart. XII. [255. 256.] Foesl. I. 774. Ed. Lind. II. (746. 747.)

γὰρ αἱ ὑποφύμεναι σάρκες κατὰ τὸ σιναρὸν αὐται μετεωρίζουσιν τὰ ὀστέα ὥς ἐπὶ τὸ πούλυ. ὅλος μὲν ὁ κύκλος τοῦ ὀστέου, ἣν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν ἀποσιτῇ, καλῶς ἀποσιτήσεται, ἔνια γὰρ εἰς ἐξήκοντα ἡμέρας ἀφικνεῖται. τὰ μὲν [256] γὰρ ἀραιότερα τῶν ὀστέων θάσσον ἀφίσταται, τὰ δὲ στερεώτερα βραδύτερον, τὰ δὲ ἄλλα τὰ μείω πολλὸν ἐνδοτέρω, ἄλλα δ' ἄλλως.

Ἀποπρίειν δ' ὀστέον ἐξέχον ἐπὶ τῶνδε τῶν προφασίων χοῇ, ἣν μὴ δύνηται ἐμβάλλειν, μικροῦ δὲ τιος αὐτῷ δοκέη δεῖν παρελθεῖν καὶ οἷόν τε ἢ παραιρεθῆναι, ἣν τε ἀσχροῦ ἢ καὶ θραυόν τι τῶν σαρκῶν καὶ δυσαισθησίην παρέχει, ψιλὸν δὲ τυγχάνει ἐὼν καὶ τὸ τοιοῦτον ἀφαιρέειν χοῇ. τὰ δ' ἄλλα οὐδὲν μέγα διαφέρει, οὔτε ἀποπρίσαι οὔτε μὴ ἀποπρίσαι. σαφέως γὰρ (747) εἰδέναι χοῇ ὅτι ὀστέα ὅσα τελέως στερέεται τῶν σαρκῶν καὶ ἐπιξηραίνεται, ὅτι πάντα τελέως ἀποσιτήσεται. ὅσα δὲ ἀπολεπιδοῦσθαι μέλλει, ταῦτα οὐ χοῇ ἀποπρίειν. τεκμαίρεσθαι δὲ χοῇ ἀπὸ τῶν τεταγμένων σημείων

meque etiam atque optime caro producitur. Quae enim in laesa parte caro subnascitur, ea fere in sublime ossa attollit. Totus quidem testae ossis ambitus, si quadraginta diebus discessionem facit, recte abscedere existimandus est, cum tamen quaedam sexagesimum attingant. Rariora quidem certe ossa citius, solidiora tardius, quaeque etiam minora sunt, multum infra hoc spatium atque alia aliter discedunt.

His autem de causis os eminens praecidi debet, si in suam sedem compelli nequit, ac tantum non reponi posse videatur, si detrahi queat, si noxium fuerit et carnem aliqua ex parte vulneret, sensusque molestiam afferat. Quin si denudatum fuerit, id quoque auferri debet. Reliqua praecidantur necne non multum refert. Prorsus enim constat quae carne in totum privantur et arefiunt, ea penitus quoque discessionem esse factura. At quae in squamas resolvi sperantur, ea praecidi non debent. Ex propositis autem indiciis conjiciendum est quatenam penitus discessionem fa-

Ed. Chart. XII. [256. 257.] Foel. I. 774. 775. Ed. Lind. II. (747.)
 τὰ τελέως ἀποστησόμενα. ἱητρεύειν δὲ τοὺς τοιούτους σπλή-
 νεσι καὶ τῇ οἰνηρῇ ἱητρείῃ, ὥσπερ καὶ πρόσθεν γέγραπται,
 τῶν ἀποστησομένων ὀστέων. φυλάσσεσθαι δὲ χρὴ μὴ κατα-
 ψυχροῖσι τέγγειν τὸν πρῶτον χρόνον. ῥιγέων γὰρ πυρετωδῶν
 κίνδυνος. κίνδυνός δὲ καὶ σπασμῶν. προκαλέσται γὰρ ἅς
 σπασμὸν τὰ ψυχρὰ, ποτὲ δὲ καὶ ἑλκη. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι
 περ ἀνάγκη βραχύτερα τὰ σώματα ταύτῃ γενέσθαι, ὧν ἀμ-
 φότερα τὰ ὀστέα κατεργότα καὶ παρηλλαχμένα ἱητρεύηται
 καὶ οἷς ὅλως καὶ ὁ κύκλος τοῦ ὀστέου ἀπέσται. [257] ὕσους
 δὲ μηροῦ ὀστέον ἢ βραχίονος ἐξέσχεν, οὔτοι οὐ μάλα περι-
 γίνονται. τὰ γὰρ ὀστέα μεγάλα καὶ πολλυμέλα καὶ πολλὰ
 καὶ ἐπικάϊρα τὰ συντιτρωσκόμενα νεῦρα καὶ μῦες καὶ φλέ-
 βες. καὶ ἢν μὲν ἐμβάλλοις, σπασμοὶ φιλέουσιν ἐπιγίνεσθαι
 μὴ ἐμβληθεῖσι δὲ πυρετοὶ ὀξέες καὶ ἐπίχολοι καὶ λιγνυώδεις
 καὶ ἐπιμελαινόται. περιγίνονται δὲ οὐχ ἥσσον οἷσι μὴ ἐμ-
 βληθῇ, μηδὲ πειρηθῇ ἐμβάλλεσθαι. εἰ δὲ μᾶλλον περι-
 γίνονται οἷσι τὸ κάτω μέρος τοῦ ὀστέου ἐξέσχεν ἢ οἷσι τὸ

ectura sint, ad eaque hujusmodi curatio per splenia et vini
 perfusionem, velut in abscessuris ossibus ante scriptum est,
 adhibenda. Cavendumque ne frigidis per exordia perfun-
 dantur, horroris enim cum febre nervorumque distentionis
 metus impendet. Frigida namque nervorum distentionem
 accersunt, quandoque vero etiam exulcerant. Nosse autem
 convenit illic brevius necessario membrum fieri, ubi utrum-
 que os fractum et aliud super aliud excedens curatum fuerit,
 cuique totius etiam testae ossis ambitus discesserit. At qui-
 bus femoris aut brachii os eminens est, ii aegre supersunt.
 Nam cum ossa grandiora sunt et medullosa, tum vero multi
 et insignes nervi simul vulnerantur, et musculi et venae.
 Ac si quidem reposeris, nervorum distentiones supervenire
 consueverunt, non repositis autem febres acutae, biliosae,
 cum singultu et nigritie. Nihilo autem minus supersunt
 quibus neque in suas sedes sunt condita, neque ut recon-
 derentur tentatum est. Potius vero supersunt quibus ossis
 pars inferior quam quibus superior eminent. Superesse

Ed. Chart. XII. [257.] Foef. I. 775. Ed. Lind. II. (747. 748.)
 ἄνω. περιγίνονται δ' ἂν καὶ οἷσιν ξυβληθείη, σπανίως γε
 μὴν. μελέται γὰρ μελετέων μέγα διαφέρουσιν καὶ φύσεις
 φυσίων τῶν σωμάτων εἰς εὐφροίην. διαφέρει δὲ μέγα καὶ
 (748) ἦν ἔσω τοῦ βραχίοντος καὶ τοῦ μηροῦ τὰ ὀστέα ἐξέχρη-
 πολλαὶ γὰρ καὶ ἐπίκαιροι κατατάσεις φλεβῶν ἐν τῷ ἔσω
 μέρει, ὧν ἔναι τιρωσκόμεναι σφάγιαί εἰσιν. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν
 τῷ ἔξω μέρει, ἧσπον δέ. ἐν τοῖσιν οὖν τοιούτοισιν τρώμα-
 σιν τοὺς μὲν κινδύνους οὐ χοῖ λήθειν, ὅκοιόι τινές εἰσιν,
 καὶ προλέγειν χοῖ πρὸς τοὺς καιρούς. εἰ δὲ ἀναγκάζοιο μὲν
 ἐμβαλεῖν, ἐλπίζοις δὲ ἐμβάλλειν, καὶ μὴ πολλή· ἢ παρὰ ἄλλα-
 ξις ἢ τοῦ ὀστέου καὶ μὴ ξυνδεδραμηκοιεν οἱ μύες, φιλέουσι
 γὰρ ξυνδεῖν, ἢ μόχλευσις καὶ τούτοισι μετὰ τῆς κατατάσεως
 εὖ ἂν ξυλλαυβάνοιτο.

Ἐμβάλλοντα δὲ ἐλλέβορον μαλθακὸν προπιῖσαι χοῖ αὐ-
 θυμερὸν, ἦν αὐθυμερὸν ἐμβληθῇ, εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐγχειρέειν
 χοῖ. τὸ δὲ ἔλκος ἱητρεύειν χοῖ οἷη περ κεφαλῆς ὅστέα κα-
 τεηγυῖς καὶ ψυχρὸν μηδὲν προσφέρειν. σιτίων δὲ στερεῇσαι

etiam possunt, sed raro quidem quibus intro sunt condita.
 Curationes enim et corporum naturae, quod ad ferendi le-
 vitatem attinet, longe aliis aliae praestant. Multum quoque
 refert an interiore parte brachii ac femoris ossa eminent.
 Multae enim et insignes venarum productiones per interior-
 rem partem feruntur, quarum nonnullae, si vulnerentur,
 hominem jugulant. Sunt et exteriori parte quaedam, verum
 pauciores. Quare in hujusmodi casibus quodnam periculum
 impendeat non est ignorandum, idque in tempore praedi-
 cendum. Quod si in suam sedem compellere cogeris, idque
 te consequi posse speres, neque multum ossa inter se ces-
 serunt, musculique in seipsos non contrahuntur, quod saepe
 fieri assolet, his per vectem molitio cum distentione bene
 contulerit.

Ubi restitueris, veratrum molle eodem die propinare
 convenit, si eodem die restitueris, alioqui ne tentare quidem
 oportet. Ulcus autem eodem modo quo capitis ossa fracta
 curandum est, neque frigidi quicquam admovendum, ac

Ed. Chart. XII. [258. 259.] Foesl. I. 775. Ed. Lind. II. (748. 749.)
 τελέως, [258] καὶ ἦν μὲν πικρόχολος φύσει ἦ, ὀξύγλυκν
 εὐώδης ὀλίγον ἐπὶ ὕδωρ ἐπιστάζοντα τουτέωρ διαιτᾶν, ἦν δὲ
 μὴ πικρόχολος ἦ, ὕδατος πόματι χρῆσθαι· καὶ ἦν μὲν πυρε-
 ταίνῃ ξυτεχῶς, τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέραις τὸ ἐλάχιστον οὕτω
 διαιτᾶν, ἦν δὲ ἀπύρετος ἦ, ἐπὶ ἡμέρησιν. [259] ἔπειτὰ ἐκ
 προσαγωγῆς κατὰ λόγον φαύλην διαίταν ὕγειν. καὶ οἷσιν
 ἂν μὴ βληθῇ τὰ ὀστέα, καὶ τὴν φαρμακείην χρὴ τοιαύτην
 ποιέσθαι καὶ τῶν ἐλκῶν τὴν μελέτην καὶ τὴν διαίταν ὡς-
 αὐτως, καὶ τὸ ἀπαιωρεύμενον τοῦ σώματος μὴ κατατείνειν,
 (749) ἀλλὰ καὶ προσάγειν μᾶλλον, ὥστε χαλαρώτερον εἶναι
 τὸ κατὰ τὸ ἔλκος. τῶν δὲ ὀστέων ἀπόστασις χρονίη, ὥσπερ
 καὶ πρόσθεν εἴρηται. μάλιστα δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα διαφυγεῖν.
 ἀλλ' ἦν τις καλὴν ἔχῃ τὴν ἀποφυγὴν, αἵ τε γὰρ ἐλπίδες
 ὀλίγαι καὶ οἱ κίνδυνοι πολλοὶ, καὶ μὴ ἐμβάλλων ἄτεχνος ἂν
 δοκέοι εἶναι, καὶ ἐμβάλλων ἂν ἐγγυτέρω τοῦ θανάτου ἀγάγοι
 ἢ σωτηρίας. τὰ δὲ ὀλισθήματα τὰ κατὰ γούνατα καὶ τὰ δια-
 κινήματα τῶν ὀστέων εὐηθέστερα πολλὸν τῶν κατ' ἀγκῶνα

cibo penitus interdicendum. Ac si quidem aeger natura
 biliosus fuerit, nonnihil mellae odoratae in aquam insil-
 lando eo victu sustinendus est. Si vero bile non abundet,
 aquae potione utendum. Quod si febre continenti detinea-
 tur, diebus quatuordecim ut minimum eo victu tolerari
 debet, sin febre vacet, septem diebus. Deinde sensim pro-
 gressu facto pro ratione ad simplicem victus rationem re-
 vocandus. At quibus ossa intro condita non fuerint, tum
 eadem medicamenti potio adhibenda, tum eodem modo ul-
 cus nutriendum, atque eodem victu perseverandum. Itidem-
 que elatam corporis partem distendere non oportet, quin
 potius contrahere, quo laxior qua parte ulcus est efficiatur.
 Ossium quoque discessio longiore tempore fit, quemadmo-
 dum etiam ante dictum est. Taliaque praecipue vitanda
 sunt, si quis modo id honeste facere potest, cum et spes in
 angusto sit et pericula multa impendeant, ac nisi reposueris,
 imperitiae artis existimatio tibi subeunda sit, sin reposueris,
 aegrum potius ad mortem praecipites quam ad sanitatem
 reducas. Ubi ossa ex toto suis sedibus moventur, aut pau-

Ed. Chart. XII. [259. 260. 262-264.] Fœf. I. 775. 776. Ed. Lind. II. (749.)
 κινήματων καὶ ὀλισθημάτων. τό τε γὰρ ἄρθρον τοῦ μηροῦ
 εὐσιαλέστερον ὥς ἐπὶ μεγέθει ἢ τὸ τοῦ || βραχίονος [260]
 καὶ δικαίην φύσιν μόνον ἔχον καὶ ταύτην περιφερέα. τὸ δὲ
 τοῦ βραχίονος ἄρθρον μέγα καὶ βαθμύδας πλείονας ἔχον.
 [262] πρὸς δὲ τούτοις τὰ μὲν κνήμης ὅστέα παραπλήσια
 μῆκος ἐστὶ καὶ σμικρόν τι οὐκ ἄξιον λόγου τὸ ἔξω ὀστέον
 ὑπερέχει οὐδενὸς μεγάλου κάλυμα ἔόν, ἀφ' οὗ πέφυκεν ὁ
 ἔξω τέτων ὁ παρὰ τὴν ἰγνίην. τὰ δὲ τοῦ πήχεος ὅστέα ἀνι-
 σά ἐστιν καὶ τὸ βραχύτερον παχύτερον συχνῶ, τὸ δὲ λεπτό-
 τερον πολλῶ ὑπερβάλλει καὶ ὑπερέχει τὸ ἄρθρον. [263] ἐξ-
 ἠρτήται μέντοι καὶ τούτων τῶν νεύρων κατὰ τὴν κοινὴν
 ξίμφυσιν τῶν ὀστέων. πλεῖον δὲ μέρος ἔχει τῆς ἐξαρθήσεως
 τῶν νεύρων ἐν τῷ βραχίονι τὸ λεπτὸν ὀστέον ἥπερ τὸ παχύ.
 ἢ μὲν οὖν φύσις τοιοῦτότροπος τῶν ἄρθρων τούτων καὶ τῶν
 ὀστέων τοῦ ἀγκῶνος, [264] καὶ διὰ τὸν τρόπον τῆς φύσεως
 τὰ κατὰ γόνυ ὅστέα πολλάκις μὲν ὀλισθαίνει, ῥηϊδίως δὲ
 ἐμπίπτει. φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμός

lum excedunt, id multo mitius in genu quam in cubiti flexu
 contingit. Femoris enim articulus pro magnitudine magis
 succinctus quam brachii est, atque hic unus aequabilem ha-
 bet naturam eamque rotundam. At brachii articulus cum
 magnus est tum plures habet cavitates. Adde quod tibiae
 quidem ossa longitudinem habent inter se similem et pau-
 lum quid ne effatu quidem dignum, quod exteriori parte
 est, excedit nihilque memorabile prohibet, ex quo exterior
 poplitis tendo ortum ducit. Cubiti vero ossa inaequalia
 sunt, quodque brevius longe plenius est, quod tenuius, mul-
 tum supra articulum fertur et excedit. His tamen nervis
 qui sunt ad communem ossium conjunctionem annectitur.
 In brachio autem os tenue majorem connexionis nervorum
 partem habet quam crassum. Atque horum quidem arti-
 culorum et ossium in cubiti flexu natura est hujusmodi.
 Ex quo naturae modo ossa quae in genu articulo sunt, sae-
 pius quidem elabuntur, at facilius reconduntur. Ac neque
 inflammatio magna, neque articuli vinculum accedit. Plu-

Ed. Chart. XII. [264—266.] Foef. I. 776. Ed. Lind. II. (749. 750.) τοῦ ἄρθρου. ὀλισθαίνει δὲ τὰ πλεῖστα εἰς τὸ εἶσω μέρος, ἔστι (750) δ' ὅτε καὶ ἐς τὸ ἔξω, ποτὲ δὲ καὶ ἐς τὴν ἰγνίην. τούτων ἀπάντων αἱ ἐμβολαὶ οὐ χαλεπαί, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔξω καὶ ἔσω ὀλισθαίνοντα καθῆσθαι μὲν χορὴ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ χαμαιζήλου τινός, τὸ δὲ σκέλος ἀνωτέρω ἔχειν, μὴ μὴν πολλῶ. [265] κατὰ τας δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μειντήρ ἀρκέει, τῇ μὲν κατατείνειν τὴν κνήμην, τῇ δὲ ἀντιτείνειν τὸν μηρόν.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ὀχλωδέστερά ἐστιν τῶν κατὰ τὸ γόνυ καὶ δυσέμβολώτερα καὶ διὰ τὴν φλεγμονήν, ἣν μὴ τις αὐτίκα ἐμβάλοι. ὀλισθαίνει μὲν γὰρ ἥσσον ἢ ἐκεῖνα, δυσέμβολώτερα δὲ καὶ δυσθετώτερα καὶ ἐπιφλε[266]γμαίνει μᾶλλον καὶ ἐπιπωροῦται. ἔστι δὲ καὶ τούτων τὰ μὲν πλεῖστα σμικρὰ ἐγκλίσεις, ἄλλοτε ἐς τὸ πρὸς τῶν πλευρῶν μέρος, ἄλλοτε τὸ ἔξω. οὐ πᾶν δὲ τὸ ἄρθρον μεταβεβηκός, ἀλλὰ μένον τι κατὰ τὸ κοῖλον ὀστέον τοῦ ὀστέου τοῦ βραχίονος, ἢ τὸ τοῦ πήχεος ὀστέον τὸ ὑπερέχον ἔχει. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα κἂν τῇ ἢ τῇ ὀλισθῇ, ῥηϊδίον ἐμβάλλειν, καὶ ἀπόχρη ἢ κατὰ τας ἢ ἐς τὸ ἰθὺ γινομένη κατ' ἰδυωρήν τοῦ βρα-

rimum autem in interiorem partem excidunt, interdum vero in exteriorem, nonnunquam etiam in poplitem. Quorum omnium difficiles non sunt repositiones. Verum ubi in exteriorem ac interiorem partem moventur, homo humili aliquo sedili, crure paulo quidem sublimiore collocato sedeat. Fereque mediocris extensio satis est, ut altera quidem parte tibiam, altera femur in diversa contendas.

At quae sunt in cubiti flexu ossa, majorem molestiam exhibent quam quae in genu, majoreque negotio ob inflammationem reponuntur, nisi protinus restituantur. Minus quidem certe quam illa suis sedibus moventur, sed aegrius in suum locum reconduntur et collocantur, insuperque inflammationem magis contrahunt et callum obducunt. Sunt autem horum magna quidem ex parte parvae inclinationes, interdum ad costas, interdum in exteriorem partem. Neque tamen articulus totus loco movetur, sed quodammodo in brachii cavo subsistit, qua parte os cubiti excedit. Haec igitur ubi in hanc vel illam partem excidunt, facile reponuntur, ac satis est

Ed. Chârt. XII. [266.] Fœf. I. 776. 777. Ed. Lind. II. (750. 751.)
 χίονος, τὸν μὲν κατὰ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τείνειν, τὸν δὲ
 κατὰ τὴν μασχάλην περιβάλλοντα, τὸν δὲ ἐν τῇ ἐτέρῃ πρὸς
 τὸ ἐξεστέος ἄρθρον τὸ θέναι προσβάλλοντα ὥθειν, τῇ δ'
 ἐτέρῃ ἀντιώθειν προσβάλλοντα ἐγγὺς τῷ ἄρθρῳ. ἐνακούει δὲ
 οὐ βραδέως ἐμβαλλόμενα τὰ τοιαῦτα ὀλισθήματα, ἣν πρὶν
 φλεγμὴν ἐμβάλλῃ τις. ὀλισθαίνει δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πούλῳ μάλ-
 λον ἐς τὸ ἔσω μέρος, ὀλισθαίνει καὶ ἐς τὸ ἔξω. εἰδηλὰ δὲ
 τῷ σχήματι καὶ πολλάκις ἐμπίπτει τὰ τοιαῦτα καὶ ἄνευ
 ἰσχυρῆς κατα(751)τάσιος. χορὴ δὲ τῶν ἔσω ὀλισθαίνοντων
 τὸ μὲν ἄρθρον ἀπωθεῖν ἐς τὴν φύσιν, τὸ δὲ πῆχυν ἐς τὸ
 καταπρηγὲς μᾶλλον ῥέποντα περιάγειν. τὰ μὲν πλεῖστα ἀγ-
 κῶνος τοιαῦτα ὀλισθήματα ἣν δὲ ὑπερβῇ τὸ ἄρθρον ἢ ἐνθα
 ἢ ἐνθα ὑπὲρ τὸ ὀστέον τοῦ πῆχεος τὸ ἐξέχον ἐς τὸ κοῖλον
 τοῦ βραχίονος, γίνεται μὲν οὖν ὀλιγάκις τοῦτο, ἣν δὲ || γέ-
 νηται, οὐκ ἔτι ὁμοίως ἢ κατάτασις ἢ ἐς ἰθυωρίην γινομένη
 ἐπιτηδείη τῶν τοιούτων ὀλισθημάτων. κωλύει γάρ ἐν τῇ

brachium in directum extendere, ita ut unus ad manus
 juncturam intendat, alter sub ala comprehensum retineat,
 medicus autem altera manu ad emotum articulum admota,
 prominentiore palmae parte propellat, altera vero prope
 articulum injecta in contrariam partem impellat. Atque
 hujusmodi luxationes non aegre repositioni parent, si prius,
 quam inflammatione occupentur, recondantur. Ut pluri-
 mum autem magis in interiorem partem elabuntur, luxantur
 quoque et in exteriorem. Quae habitu manifesta fiunt, ea-
 que plerumque etiam absque valida intensiōe in suas sedes
 restituuntur. In his autem quae in interiorem partem cla-
 buntur, articulum in naturalem sedem propellere oportet,
 cubitum vero in primum magis conversum circumagere.
 Atque magna quidem ex parte quae in cubiti flexu luxatio-
 nes contingunt, sunt hujusmodi. Quod si articulus in hanc
 vel illam partem ultra cubiti os, quod in brachii cavum
 prominet, moveatur, quod quidem raro contingit, sed si
 accadat, non amplius similiter extensio in directum facta ad
 hujusmodi luxata accommodata fuerit. In hujusmodi nam-
 que extensiōe quod a cubito prominet, quo minus bra-

Ed. Chart. XII. [265.] Foesl. I. 777. Ed. Lind. II. (751.)
 τοιαύτη κατατάσει τὸ ἀπὸ τοῦ πήγχεος ὑπερέχον ὀστέον τὴν
 ὑπέρβασιν τοῦ βραχίονος. χρὴ τοίνυν τοῖσιν οὕτως ἐκβεβλη-
 κόσι τὴν κατάτασιν ποιέεσθαι τοιαύτην, οἷη περ πρόσθεν
 γέγραπται, ἐπὴν τις ὀστέα βραχίονος κατεγνότα ἐπιδέῃ, ἀπὸ
 μὲν τῆς μασχάλης ἐς τὸ ἄνω τείνεσθαι, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγκῶνος
 αὐτοῦ ἐς τὸ κάτω ἀναγκάζειν. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα ὁ βρα-
 χίων ὑπερεωρηθεῖν ὑπὲρ τῆς ἑωυτοῦ βαθμίδος. ἢν δὲ ὑπερε-
 ρεωθῇ, ῥηϊδίῃ ἢ κατάτασις τοῖσι θένεσσιν τῶν χειρῶν. τὸ
 μὲν ἕξεστέος τοῦ βραχίονος ἐμβάλλοντα ὠθεῖν, τὸ δὲ ἐς τὸ
 τοῦ πήγχεος ὀστέον τὸ παρὰ τὸ ἄρθρον ἐμβάλλοντα ἀντω-
 θεῖν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἅμφω, ἥσσον μέντοι. ἢ τοιαύτη κα-
 τάτασις τοῦ τοιοῦτου ὀλισθήματος δικαισιαίη. ἐμβληθεῖν
 δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἐς ἰθὺς κατατάσιος, ἥσσον δὲ ἢ οὕτω.

Ἦν δὲ ἐς τοῦ ἔμπροσθεν ὀλισθῇ ὁ βραχίων, ἐλαχιστάκις
 μὲν τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ τί ἂν ἐξαπίνης ἐκπάλησις οὐκ ἐκ-
 βάλλοι; πολλὰ γὰρ καὶ παρὰ τὴν οἰκείαν φύσιν ἐμπίπτει,
 κῆν μέγα τι ἢ τὸ κωλύον. ταύτῃ δὲ τῇ ἐκπαλήσει μέγα τι

chium supra ferri possit prohibet. In his igitur quae sic
 suo loco mota sunt, ejusmodi extensionem adhibere con-
 venit, quae prius descripta est ubi quis brachii fracta ossa
 deligat, ita ut ab ala quidem in superiorem partem tensio
 fiat, ab ipso autem cubiti gibbo deorsum cogamus. Hac
 enim maxime ratione brachium supra suum sinum sublime
 tolletur. Quod si accidat, facile in suam sedem recondun-
 tur, ubi manuum palmis partim quidem os brachii elapsum
 propellentes reponimus, partim vero os cubiti quod juxta
 articulum est, in partem contrariam impellimus, in utroque
 eodem modo, minus tamen. Atque haec distentio in hoc
 luxamento iustissima videtur. Quin et intensio in dire-
 ctum in suam sedem recondi queat, minus tamen quam si
 hoc modo intendatur.

At si in anteriorem partem brachium elabatur, quod
 quidem raro admodum contingit, sed quid non ejicit re-
 pentina motio? Multa namque suis sedibus excidunt, et si
 magnum quoddam sit impedimentum. In hac autem articuli

Ed. Chart. XII. [266. 267.] Fœf. I. 777. Ed. Lind. II. (751. 752.)
 τὸ ὑπερβαίνονμενον τὸ ὑπὲρ τὸ παχύ(752)τερον τῶν ὀστέων
 καὶ τῶν νεύρων συγχῇ κατάτασις. ὁμῶς δὲ δὴ τις ἐξεπά-
 λησεν. σημεῖον δὲ τοῖς οὕτοις ἐκπαλήσασιν. οὐδὲν γὰρ χοῆμα
 τοῦ ἀγκῶνος κάμψαι δύναται. εὐδελον δὲ καὶ τὸ ἄρθρον
 ψαυόμενον. ἥν μὲν οὖν μὴ αὐτίκα ἐμβληθῇ, ἰσχυραὶ καὶ
 βίαιοι φλεγμοναὶ καὶ πυρετώδεις γίνονται. ἥν δὲ δὴ αὐτίκα
 τις παρατύχῃ, εὐέμ[267]βολον. χρὴ δὲ ὁθόνιον σκληρόν. εἰλι-
 γμένον ἀρκέσει μὴ μέγα ἐνθέντα πλάγιον ἐς τὴν καμπὴν τοῦ
 ἀγκῶνος ἐξαπίνης ξυγκάμψαι τὸν ἀγκῶνα καὶ προσάγαγειν
 ὡς μάλιστα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὦμον. ἑκατὴ μὲν οὖν αὐτῇ
 ἢ ἐμβολῇ τοῖσιν οὕτω ἐκπαλήσασιν. αὐτὰρ καὶ ἐς τὸ ἰθὺ κα-
 τάτασις δύναται εὐθετιῶναι τοῦτον τὸν τρόπον τῆς ἐμβολῆς.
 τοῖσι μέντοι θένουσιν τῆς χειρὸς χρὴ τὸν μὲν ἐμβάλλοντα
 ἐς τὸ τοῦ βραχίονος ἐξέχον τὸ παρὰ τὴν καμπὴν ὀπίσω
 ἀπωθῆναι, τὸν δὲ τινὰ κάτωθεν ἐς τὸ τοῦ ἀγκῶνος ὀξὺ ἐμ-
 βάλλοντα ἀπωθῆναι ἐς τὴν ἰθυωρίην τοῦ πήχεος ῥέποντα.
 δύναται δὲ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ὀλισθήσεως κἀκείνη

emotione. magnum quiddam supra os crassius fertur et multa
 nervorum contentio. nihilominus tamen quibusdam sua
 compage movetur. Hujus autem emotionis indicium est,
 quod nulla ex parte cubitum flectere queunt, et articulus
 ad contactum manifestus est. Nisi igitur subito reconditus
 fuerit, graves vehementesque inflammationes cum febre
 oriuntur. Quod si statim occurratur, nullo negotio in suam
 sedem reponitur. Oportet autem linteo duro convoluto non
 magno in cubiti flexu transverso imposito derrepente
 cubitum inflectere et manum quam maxime fieri potest ad
 humeri caput adducere. Haec igitur reponendi ratio his
 quidem sic emotis abunde est. Quin etiam in directum dis-
 sentio hunc repositionis modum adaptare potest. Promi-
 nentioribus tamen manuum palmis ad brachii partem ad
 flexuram quidem extantem injectis, alter in posteriorem
 partem propellere, alter vero ab inferiore parte huiusdem in
 cubiti eminentiam injectis, in contrariam partem e regione
 cubiti impellere debet. Ad hunc quoque luxationis modum

Ed. Chart. XII. [267.] Foel. I. 777. 778. Ed. Lind. II. (752. 753.)
 ἡ κατάτασις ἡ πρόσθεν γεγραμμένη, ὡς χρὴ κατατείνειν τὰ
 ὀστέα τοῦ βραχίονος κατεγνότα, ἐπὴν μέλλωσιν ἐπιδεῖσθαι.
 ἐπὴν δὲ καταθῇ, οὕτω χρὴ τοῖσι θένασσι τὰς προσβολὰς
 ποιέσθαι, ὥσπερ καὶ πρόσθεν γέγραπται.

|| Ἦν δὲ εἰς τοῦπίσω βραχίων ἐκπέσῃ, ὀλιγάκις δὲ τοῦ-
 το γίνεται, ἐπωδυνάτατον δὲ τοῦτο πάντων καὶ πυρετωδέστα-
 τον ξυνεχέων πυρετῶν καὶ ἀκροτοχόλων, θανατωδέων καὶ
 ὀλιγημερέων, οἱ τοιοῦτοι ἐκτανύειν οὐ δύνανται. ἦν μὲν οὖν
 αὐτίκα παρατύχοις, βιάσασθαι χρὴ ἐκατανύσαντα τὸν ἀγκῶνα
 (753) καὶ αὐτόματον ἐμπίπτει. ἦν δὲ γε φθάσῃ πυρετήνας,
 οὐκ ἔτι χρὴ ἐμβάλλειν. κατατείνειεν γὰρ ἂν ἡ ὀδύνη ἀναγ-
 καζομένου. ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰρησθαι, οὐδ' ἄλλο χρὴ ἄρθρον
 πυρεταίνοντι ἐμβάλλειν, ἥμισυ δὲ ἀγκῶνα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα
 σίνεα κατ' ἀγκῶνα καὶ ὀχλώδεα. τοῦτο μὲν γὰρ τὸ παχύτερον
 ὀστέον ἐστὶν ὅτε ἐκινήθῃ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου, τὸ οὔτε ξυγκάμ-
 πτειν οὔτε κατατανύειν ὁμοίως δύναται. δῆλον δὲ γίνεται
 ψαυόμενον κατὰ τὴν ξύγκαμψιν τοῦ ἀγκῶνος παρὰ τὴν δια-

adhiberi potest intendendi ratio prius descripta, qua ossa
 brachii fracta, ubi devincienda sunt, extenduntur. Atque
 ubi distentio facta est prominentioribus manuum partibus
 admotis, velut prius dictum est, conformare oportet.

At si posteriorem in partem brachium exciderit, quod
 tamen raro contingit, is casus maximos omnium dolores
 febresque assiduas mere biliosas, lethales et quae intra pau-
 cos dies hominem e vita tollant, inducit. Quibus id acci-
 dit, brachium extendere nequeunt. Si ergo statim a prin-
 cipio affueris, vi cubitum intenderet oportet ac sponte in
 suum locum restituetur. Quod si febris praeoccuparit, re-
 condi non amplius debet. Vi enim adhibita dolor inten-
 deretur. Ac, ut uno verbo dicam, neque ullus alius arti-
 culus, ac minime omnium cubitus, dum febris adest, in suam
 sedem compellendus est. Aliae quoque graves noxae ac
 molestae in cubiti gibbo contingunt. Nempe os istud crassius
 quandoque ab altero dimovetur, tuncque neque curvari
 neque extendi similiter brachium potest. Id autem mani-
 festum fit, si quis cubiti flexum, qua vena scinditur et supra

Ed. Chart. XII. [266. 268.] Foef. I. 778. Ed. Lind. II. (753. 754.)
 σχίδα τῆς φλεβὸς τὴν ἄνωθεν τοῦ μὲν τείνουσαν. οἷσι δὲ
 τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἔτι ῥηΐδιον ἐς τὴν ἑωυτοῦ φύσιν ἀγαγεῖν.
 οὐδὲ γὰρ ἄλλην οὐδεμίαν ῥηΐδιον συμφύαδα κοινὴν δύο
 ὁστέων κινήσεισαν ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν ἰδρυνθῆναι, ἀλλ'
 ἀνάγκη ὄγκον ἴσχειν τὴν διάστασιν. ὥς δ' ἐπιδείκνυται ὅτι ἐν
 ἄρθρῳ ἐν τῇ κατὰ σφυρὸν ἐπιδέσει εἴρηται. ἔστι δ' οἷσι
 κατὰ τὴν φύσιν τοῦ πῆγος τὸ ὁστέον τὸ ὑποτεταγμένον τῷ βρα-
 χίῳ. ὅτε μὲν τὸ χονδρῶδες αὐτοῦ ἀπ' οὗ πέφυκεν ὁ τένων
 ὀπισθεν τοῦ βραχίονος, καὶ ἐπὶ τὸ κινήθῃ, πυρετωδὲς
 καὶ κακώθες γίνεται, τὸ μὲντοι ἄρθρον μένει ἐν τῇ ἑωυτοῦ
 χώρῃ. ἴσως γὰρ ἡ βία αὐτοῦ ταύτῃ ὑπερέχει. ὅταν δὲ
 [268] ἀπαγῇ ταύτῃ ἢ ὑπερέχει ἢ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος,
 πλαιωδέστερον τὸ ἄρθρον γίνεται, ἢ παντάπασιν ἀποκαυ-
 λισθῇ. ἁσθενέστερα δὲ, ὥς ἐν κεφαλῇ εἰρησθαι, πάντα τὰ
 κατηγνύμενα τῶν ὁστέων ἔστιν ἢ οἷσι τὰ μὲν ὁστέα οὐ κα-
 τὰ γίνονται, φλέβες δὲ καὶ νεῦρα ἐπὶ καιρῷ ἀμφιφλάται ἐν τού-
 τοις τοῖς χωρίοις. ἐγγυτέρω γὰρ θανάτου πελάζει ταῦτα
 ἢ ἐκεῖνα, ἢ ἐκπυρῶθῃ (754) ξυνεχεῖ πυρετῷ. ὀλίγα γε μὲν

lacetum fertur, manu contingat. Quod ubi accidit, non
 facile in suam naturam restituitur. Neque enim ulla alia
 duorum inter se ossium connexio, ubi dimota est, facile in
 pristinam sedem reponitur, verum diductis ossibus eam par-
 tem turgidiorem esse necesse est. Qua autem ratione arti-
 culus vinciendus sit, in malleoli deligatione dictum est. In-
 terdum vero os cubiti brachio subjectum frangitur, quan-
 doque etiam cartilaginea ejus pars, ex qua tendo in poste-
 riore brachii parte enascitur. Quod cum fit, febrem et ma-
 ligna vitia inducit. Articulus tamen suo loco manet, aequa-
 liter enim ipsius basis hac parte excedit. Cum vero qua
 parte brachii caput supereminet discesserit, magis vagatur
 articulus quam si penitus transversus frangatur. Ac, ut
 uno verbo complectar, minores noxae sunt sub ossibus fra-
 ctis quam si iis non fractis, venae tamen ac nervi insignes
 iis locis conterantur. Haec enim magis quam illa praeci-
 pitant, si febre continua incenduntur. Verum hujusmodi

Ed. Chart. XII. [268.] Foel. I. 778. 779. Ed. Lind. II. (754.)
 τὰ τοιαῦτα κατήγματα γίνεται. ἔστι δ' ἕτε αὕτη ἡ κεφαλὴ
 τοῦ βραχίονος κατὰ τὴν ἐπίφυσιν κατὰγνυται. οὕτω δὲ δοκέω
 κακοσινώτερον εἶναι πολλῶ, πολλῶ τινὶ εὐθρότερον τῶν
 κατ' ἀγκῶνα σινέων ἐστίν. ὥς μὲν οὖν ἕκαστα τῶν ὀλισθη-
 μάτων ἀρμόσει ἐμβάλλειν καὶ μάλιστα ἡτρεῦειν γέγραπται,
 καὶ ὅτι παραχοῆμα ἐμβάλλειν καὶ μάλιστα ἄρθρον ξυμφέρει
 διὰ τὸ τάχος τῆς φλεγμονῆς τῶν νεύρων. καὶ γὰρ ἦν ἐκπε-
 σόντα αὐτίκα ἐμπέσῃ, ὁμοίως φιλέει τὰ νεῦρα ξύντασιν ποι-
 ἐσθαι καὶ κωλύειν ἐπὶ πόσον χρόνον τὴν τε ἔκτασιν ὅσῃν
 περ φιλέει ποιέσθαι, τὴν τε ξύγκαμψιν. ἡτρεῦειν δὲ πάντα
 παραπλησίως ταῦτα ξυμφέρει καὶ ὁκόσα ἄγνυται || καὶ ὁκόσα
 δίδωται καὶ ὁκόσα ὀλισθαίνει. πάντα γὰρ χρὴ ὀθονίοισι
 πολλοῖσι καὶ σπλήνεσιν καὶ κηρωτῇ ἡτρεῦειν, ὥσπερ καὶ
 τᾶλλα κατήγματα. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ἀγκῶνος ἐν τούτοις
 παντάπασι δεῖ τοιοῦτον ποιέσθαι, οἷον περ οἷσιν βραχίων
 ἐπεδεῖτο καταγεῖς καὶ πῆχυς. κοινότατον μὲν γὰρ πᾶσι τοῖ-
 σιν ὀλισθημαῖς καὶ τοῖσι κινήμασιν καὶ τοῖσι κατήγμασιν

quidem fracturae raro evenire consueverunt. Interdum
 quoque ipsum brachii caput juxta productionem frangitur.
 Idque cum longe magis noxium esse videatur, iis quae circa
 cubitum contingunt multo est levius. Qua igitur ratione
 luxata singula in suas sedes reponi potissimumque curari
 conveniat, scriptum est, quodque articulum protinus in suum
 locum compelli ob celerem nervorum inflammationem
 maxime conferat. Etenim si quae suo loco mota sunt sta-
 tim recondantur, una etiam nervi contendendi solent, ali-
 quantoque tempore consuetam tum extensionem tum infle-
 xionem impedire. Haec autem omnia simili modo curare
 convenit, tum quae franguntur tum quae inter se dissident
 tum quae luxantur. Cuncta enim pluribus fasciis et spleniis
 ac cerato haud aliter quam reliquae fracturae curanda sunt.
 In his etiam cubiti gibbum talem prorsus habitum habere
 convenit, qualis ubi brachium fractum aut cubitus deliga-
 batur. His enim omnibus tam luxationibus quam emotio-
 nibus et fracturis maxime communis est habitus, nec non

Ed. Chart. XII. [268.] Foef. I. 779. Ed. Lind. II. (754. 755.)
 τοῦτο τὸ σχῆμά ἐστιν. κοινότατον δὲ πρὸς τὴν ἔπειτα διά-
 τασιν καὶ τὸ ἐκτανύειν ἕκαστα καὶ ξυγκάμπειν. ἐντεῦθεν
 γὰρ ὁδοὶ ἐς ἀμφοτέρω παραπλήσιοι. εὐχωτότατον δὲ καὶ εὐα-
 γάληπτον αὐτῷ τῷ κάμνοντι τοῦτο τὸ σχῆμα. εἴτι δὲ πρὸς
 τούτοις εἰ ἄρα κρατηθεῖν ὑπὸ τοῦ πωρώματος, εἰ μὲν ἐκτε-
 ταμένη ἢ χεὶρ κρατηθεῖν, κρέσσων ἂν εἴη μὴ προσεοῦσα.
 πολλῶ μὲν γὰρ κώλυμα εἴη, ὠφελείη δὲ ὀλίγον. εἰ δ' αὖ
 ξυγκεκαμμένη, μᾶλλον (755) εὐχρηστος ἂν εἴη. πολλῶ δὲ
 εὐχρηστοτέρη εἰ τὸ διὰ μέσου σχῆμα ἔχουσα πωρωθεῖν κρέ-
 σσων. τὰ μὲν περὶ τοῦ σχήματος τοιαῦτα.

Ἐπιθεῖν δὲ χρὴ τὴν τε ἀρχὴν τοῦ πρώτου ὀθονίου
 βαλλόμενον κατὰ τὸ βλαφθέν, ἣν τε καταγῇ ἣν τε ἐκστῇ
 ἣν τε διασιῇ, καὶ τὰς περιβολὰς τὰς πρώτας κατὰ τοῦτο
 ποιέσθαι καὶ ἐρηρεῖσθαι μάλιστα ταύτη, ἐνθεν δὲ καὶ ἐν-
 θεν ἐπὶ ἥσσον. τὴν δὲ ἐπίθεσιν κοινὴν ποιέσθαι χρὴ τοῦ τε
 πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος, καὶ ἐπὶ πούλῳ πλέον ἐκάτερον ἢ
 ὥς οἱ πλείστοι ποιέουσιν, ὅπως ἐξαρεύεται ὥς μάλιστα ἀπὸ
 τοῦ σίεος τὸ οἰδημα ἐνθεν καὶ ἐνθεν. προσεπιβαλλέσθαι

ad eam quae postea sequitur distentionem, et ad singula ex-
 tendenda et flectenda. Inde enim similes ad utraque viae
 ineundae sunt. Praeterea hoc habitu aegroto membrum fa-
 cile continetur et appensum excipitur. Ad haec etiam ubi
 callus firmandus est, si quidem porrecta manu callus obdu-
 catur, eum minime adesse praestaret, cum magno sit impe-
 dimento, parum vero profit: sin autem manu inflexa callus
 obducitur, magis ex usu fuerit. At longe expeditius me-
 liusque fuerit, si manu medio habitu collocata callus ob-
 firmetur. Ac de habitu quidem hactenus.

Deligare vero oportet primo fasciae capite ad laesam
 partem injecto, sive fracta sit sive exciderit sive dehiscat,
 ubique primas convolutiones circumdare, ita ut ea parte
 maxime obfirmetur, sed utrimque minus. Vinculo quoque
 cubitus et brachium communiter comprehendendum, quod
 utriusque multo maiorem partem occupet quam plerique
 soleant, quo quam longissime a loco laeso in hanc vel illam
 partem tumor exprimatur. Vinculo insuper eminentia etiam

Ed. Chart. XII. [268, 269.] Foef. I. 779. Ed. Lind. II. (755, 756.)
 δὲ καὶ τὸ ὀξύ τοῦ πήχεος, ἣν τὸ σῖνος κατὰ τοῦτο ἢ ἦν τε
 μὴ, ἵνα τὸ οἶδημα ἐνταῦθα περὶ αὐτὸ ξυλλέγηται. περιφεύ-
 γειν δὲ χρὴ ἐν τῇ ἐπιδέσει ὅπως μὴ κατὰ τὴν καμπὴν
 πολλῶ τοῦ ὀθονίου ἠθροισμένον ἔσται ἐκ τῶν δυνατῶν. πε-
 πιέχθαι δὲ κατὰ τὸ σῖνος ὡς μάλιστα, καὶ τὰ ἄλλα καταλα-
 βείω αὐτὸν περὶ τῆς πιέξεως καὶ τῆς χαλάσεως. ταῦτα καὶ
 κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρότους [269] ἕκαστα ὥσπερ τῶν ὀστέων
 τῶν κατεηγύτων ἐν τῇ ἱητρείᾳ πρόσθεν γέγραπται, καὶ αἱ
 μετεπιδέσεις διὰ τρίτης ἔστωσαν. χαλᾶν δὲ δοκέτω τῇ τρίτῃ,
 ὥσπερ καὶ τότε, καὶ νάρθηκας προσπεριβάλλειν ἐν τῷ ἱκνε-
 ομένῳ χρόνῳ. οὐδὲν γὰρ ἀπὸ τρόπου καὶ τοῖσι τὰ ὀστέα κα-
 τεηγόσι καὶ τοῖσι μὴ, ἣν μὴ πυρεταίνῃ. ὡς χαλαρωτάτους
 δὲ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ βραχίονος κατατεταγμένους, τοὺς δὲ
 ἀπὸ τοῦ πήχεος κειμένους. ἔστωσαν δὲ μὴ παχείες οἱ νάρ-
 θηκες. ἀναγκαῖον δὲ καὶ ἀνίσους αὐτοὺς εἶναι ἀλλήλοισιν,
 παραλλάσσειν δὲ παρ' ἀλλήλους, ἢ ἂν ξυμφέρει τεκμαιρό-
 μενον πρὸς τὴν (756) ξύγκαμψιν. ἀτὰρ καὶ τῶν σπληνῶν
 τὴν πρόσθεν τοιαύτην χρὴ ποιέεσθαι, ὥσπερ καὶ τῶν ναρ-

cubiti circumdanda, sive ea parte noxa sit sive non, ut ne
 circa ipsam tumor colligatur. Vitandum etiam in vinciendo,
 quoad ejus fieri poterit, ne vinculum ad cubiti flexum mul-
 tum coacervetur. Compressio quoque quam maxime qua
 parte noxa est facienda, caeteraque, quod ad vinculi com-
 pressionem ac laxamentum attinet, eadem iisdemque tem-
 poribus singula adhibenda, quae in ossium fractorum cura-
 tione prius scripta sunt. Tum tertio quoque die vincula
 resolvenda. Tertio item die laxa esse sentiantur, non secus
 ac in fracturis. Ferulae quoque suo tempore circumdandae.
 Nihil enim absurdum est, tam iis quibus ossa fracta sunt
 quam quibus fracta non sunt adhibere, nisi febris adfuerit.
 Quam laxissimae autem partim quidem ad brachium ada-
 ptentur, partim etiam ad cubitum collocentur, neque eae
 crassae. Admoveri quoque eas inaequales necesse est ac
 inter se cedentes, quatenus conferat conjectura ad flexum
 adhibita. Quin et Splénia eadem ratione, qua ferulas dixi-

Ed. Chart. XII. [269. 289. 290.] Foesl. I. 779. 780. Ed. Lind. II. (756.)
 δήκων εἴρηται, ὀγκηροτέρους δὲ ὀλίγω κατὰ τὸ σῖνος προσ-
 τιθέναι. τοὺς δὲ χρόνους τοὺς ἀπὸ τῆς φλεγμονῆς τεκμαι-
 ρεσθαι καὶ ἀπὸ τῶν πρόσθεν γεγραμμένων.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΣ ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

[289] || (756) ὤμου δὲ ἄρθρον ἓνα τρόπον οἶδα ὀλι-
 σθαῖνον τὸν ἐς τὴν μασχάλην. ἄνω δὲ οὐδέποτε εἶδον οὐδὲ
 ἐς τὸ ἔξω. [290] οὐ μέντοι διῤσχυριεῖω γε, εἰ ὀλισθαῖνοι ἂν
 ἦ οὐ, καίπερ ἔχων περὶ αὐτοῦ ὅ τι λέγω. ἅτάρ οὐδὲ ἐς τὸ
 ἐμπροσθεν οὐδέπω ὅπωπα, οὐδὲ τοῦτο ὅτι ἐδοξέ μοι ὀλι-
 σθηκέναι. τοῖσι μέντοι ἱητροῖσι δοκέει κάρτα ἐς τοῦμπροσθεν
 ὀλισθαίνειν, καὶ μάλιστα ἐξαπατῶνται ἐν τούτοισιν, ὧν ἂν
 φθίσις καταλάβῃ τὰς σάρκας τὰς περὶ τὸ ἄρθρον τε καὶ
 τὸν βραχίονα. φαίνεται γὰρ ἐν τοῖσι τοιούτοις παντάπασιν
 ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξέχουσα ἐς τοῦμπροσθεν. ἐγὼ δέ
 ποτε τὸ τοιοῦτον οὐ φᾶς ἐκπεπτωκέναι ἤκουσα φλαύρως ὑπὸ
 τε τῶν ἱητρῶν ὑπὸ τε τῶν δημοτέων διὰ τοῦτο τὸ πρῆγμα.
 ἐδόκεον γὰρ αὐτοῖσι ἡγροηκέναι μῦθος, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες

mus, sunt apponenda, sed qua parte vitium est, paulo ple-
 niora. Temporis vero opportunitatem cum ex inflamma-
 tione tum ex iis quae supra scripta sunt conjicere oportet.

HIPPOCRATIS DE ARTICVLIS LIBER.

Humeri articulum uno modo, in alam videlicet, exci-
 dere vidi, nunquam autem in superiorem aut anteriorem
 partem. Non tamen excidat necne contenderim, licet de
 eo aliquid dicere possim. Verum neque in priorem partem
 unquam vidi, nec excidere posse existimo. Et si quibus-
 dam medicis eam in partem plurimum luxari videtur. Sed
 maxime falluntur in iis, quorum carnes circa articulum et
 brachium tabes occupavit. In quibus brachii caput in an-
 teriorem partem prominere prorsus videtur. Atque ego cum
 aliquando hujusmodi articulum excidisse negarem, eam ob
 rem tum apud medicos tum apud vulgum male audiui.
 Solus enim ignarus, alii vero omnes periti sunt habili, rem-

Ed. Chart. XII. [290. 292. 293.] Foel. I. 780. Ed. Lind. II. (756. 757.)
 ἐγνωμέναι καὶ οὐκ ἡδυνάμην αὐτοὺς ἀναγνῶσαι, εἰ μὴ μόλις
 ὅτι τόδ' ἐστὶ τοιόνδε. [292] εἴ τις τοῦ βραχίονος ψιλώσῃ
 μὲν τῶν (757) σαρκέων τὴν ἐπωμίδα, ψιλώσῃ δὲ ἢ ὁ μῦς
 ἀνατείνει, ψιλώσῃ δὲ τὸν τένοντα τὸν κατὰ τὴν μασχάλην
 καὶ τὴν κληῖδα πρὸς τὸ στήθος ἔχοντα, φαίνοιτο ἂν ἡ κε-
 φαλή τοῦ βραχίονος ἐς τοῦμπροσθεν ἐξέχουσα ἰσχυρῶς, καί-
 περ οὐκ ἐκπεπωκνῖα. πέφυκε γὰρ ἐς τοῦμπροσθεν προπετής
 ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος. τὸ δ' ἄλλο ὁστέον τοῦ βραχίονος
 ἐς τὸ ἔξω καμπύλον. ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς
 ὠμοπλάτης πλάγιος, ὅταν παρὰ τὰς πλευράς παρατεταμέντος
 ᾖ, ὅταν μέντοι ἐς τοῦμπροσθεν ἐκτανυσθῇ ἢ ξύμπασα χεῖρ,
 τότε ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος κατ' ἕξιν τῆς ὠμοπλάτης τῷ
 κοίλῳ γίνεται, καὶ οὐκ [293] ἔτι ἐξέχειν ἐς τοῦμπροσθεν
 φαίνεται. περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος οὐδέποτε εἶδον, οὐδὲ εἰς
 τοῦμπροσθεν ἐκπεσόν, οὐ μὴν ἰσχυριεῖω γε οὐδὲ περὶ τού-
 του, εἰ μὴ ἐκπέσῃ ἂν οὕτως ἢ οὐ. ὅταν οὖν ἐκπέσῃ ὁ βρα-
 χίων ἐς τὴν μασχάλην, ἅτε πολλοῖσιν ἐκπίπτοντος, πολλοὶ
 ἐπίστανται ἐμβάλλειν. εὐπαίδευτον δὲ ἐστὶ τὸ εἰδέναι πάντας

que ita se habere vix illis persuadere potui. Si quis ex bra-
 chio, superiore humeri parte, carnem detraxerit, ex ea qui-
 dem parte, qua musculus sursum tendit, tendonem quoque
 nudarit, qui juxta alam et jugulum ad pectus fertur, bra-
 chii caput, licet non exciderit, anteriore parte multum pro-
 minere conspicietur. Natura enim brachii caput in ante-
 riorem partem pronum est, reliquum vero brachii os in ex-
 teriorem partem incurvatur. Brachium vero lati scapula-
 rum ossis cavo adjacet, ubi ad costas porrigitur. At cum
 in anteriorem partem manus tota extenditur, tunc brachii
 caput recta cavum lati scapularum ossis spectat, neque am-
 plius anteriore parte prominere videtur. Sed quod in pro-
 posita quaestione versatur, nunquam anteriorem in partem
 prolapsum vidi, neque tamen de eo sic excidat necne verbis
 contenderim. Ubi igitur brachium in alam elabitur, cum
 multis contingat, complures id in suam sedem reponere
 norunt. Omnes autem nosse modos quibus medici recon-

Ed. Chart. XII. [293. 295. 296.] Foesl. I. 780. Ed. Lind. II. (757. 758.)
 τοὺς τρόπους οἷσιν οἱ ἰητροὶ ἐμβάλλουσι καὶ ὥς ἂν τις αὐ-
 τοῖς τοῖσι τρόποισι τούτοις μάλιστα χρῶτο. χρῆσθαι δὲ χρὴ
 τῷ κρατίστῳ τῶν τρόπων, ἣν τὴν ἰσχυροτάτην ἀνάγκην ὀρεῖς.
 κρατίστος δὲ ὁ ὕψιστος γεγραψόμενος, ὅσοις μὲν οὖν πυκινὰ
 ἐκπίπτει ὁ ὤμος, ἱκανοὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτοῖς σφίσιν
 αὐτοῖσιν ἐμβάλλειν εἰσίν. ἐνθίντες γὰρ τῆς ἐτέρης χειρὸς
 τοὺς κονδύλους ἐς τὴν μασχάλην, ἀναγκάζουσιν ἄνω τὸ ἄρ-
 θρον. τὸν δὲ ἀγκῶνα παράγουσιν ἐπὶ τὸ στήθος. [295] τὸν
 αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ ὁ ἱατρός ἂν ἐμβάλλῃ, εἰ αὐ-
 τὸς μὲν ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐσωτέρω τοῦ ἄρθρου ἐκπεπτω-
 κός, ὑποτείνας (758) τοὺς δακτύλους ἀναγκάζει ἀπὸ τῶν
 πλευρῶν ἐμβάλλων τὴν ἐσωτοῦ κεφαλὴν ἐς τὸ ἀκρώμιον,
 ἀντερείσιος ἕνεκα, τοῖσι δὲ γούνασι παρὰ τὸν ἀγκῶνα ἐς τὸν
 βραχίονα ἐμβαλὼν ἀντωπείη πρὸς τὰς πλευράς. ξυμφέρει δὲ
 κρατεράς τὰς χεῖρας ἔχειν τὸν ἐμβάλλοντα, ἢ αὐτὸς μὲν τῇσι
 χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ οὕτω ποιοίη. ἄλλος δὲ τις τὸν ἀγκῶνα
 παρὰ τὸ στήθος. [296] ἔστι δὲ ἐμβολὴ ὤμου καὶ
 ἐς τοῦπίσω ὑποβάλλοντα τὸν πῆχυν ἐπὶ τὴν ῥάχιν, ἔπειτα

dere consueverunt, quaque ratione his quam optime quis
 utatur, eruditi est. Modus quoque optimus adhibendus, ubi
 validissima vi opus esse conspexeris. Optimus vero ille est,
 qui postremus paulo post adscribetur. Quibus igitur hume-
 rus frequenter elabitur, ii per se ut plurimum in suam se-
 dem reponere possunt. Immissis enim sub alam alterius
 manus digitorum nodulis, articulum sursum propellant, cu-
 biti vero gibbum ad pectus adducunt. Ad hunc quoque mo-
 dum medicus in suum locum compellet, si interiore articuli
 prolapsi parte sub alam immissis digitis, ipse quidem capite
 ad summum humerum obfirmato a costis reducat, genibus
 vero ad cubiti flexum brachio admotis ad costas repellat.
 At qui reponit, manus eum habere robustas convenit, aut
 ipse quidem manibus et capite id praestet, alius vero qui-
 dam cubiti gibberum ad pectus adducat. Reponitur quoque
 humerus, si cubito in posteriorem partem ad spinam re-
 ducto, tum altera manu quod in cubito eminet sursum re-

Ed. Chart. XII. [296. 297.] Foesl. I. 780. 781. Ed. Lind. II. (758.)
 τῇ μὲν ἑτέρῃ χειρὶ ἀνακλᾶν ἐς τὸ ἄνω τοῦ ἀγκυῶνος ἐχόμε-
 ρον, τῇ δὲ ἑτέρῃ παρὰ τὸ ἄρθρον ὀπισθεν ἐνερεΐδειν. [297]
 αὕτη ἡ ἐμβολὴ καὶ ἡ πρόσθεν εἰρημένη οὐ κατὰ φύσιν
 εἶναι ὅμως ἀμφιβάλλουσιν τὸ ἄρθρον, ἀναγκάζουσιν ἐμπί-
 πτειν.

|| Οἱ δὲ τῇ πτέρνῃ πειρώμενοι ἐμβάλλειν ἐγγύς τι τοῦ
 κατὰ φύσιν ἀναγκάζουσιν. χορὴ δὲ τὸν μὲν ἄνθρωπον χαμαὶ
 κατακλίνει ὑπτιον, τὸν δὲ ἐμβάλλοντα χαμαὶ ἵζεσθαι ἐφ'
 ὁκότερά αὖ τὸ ἄρθρον ἐκπεπτῶκε. ἔπειτα λαβόμενον τῇσι
 χερσὶ τῇσιν ἐαυτοῦ τῆς χειρὸς τῆς σιναρῆς κατατείνειν αὐ-
 τήν, τὴν δὲ πτέρνην ἐς τὴν μασχάλην ἐμβάλλοντα ἀντωθέ-
 ει, τῇ μὲν δεξιῇ ἐς τὴν δεξιήν, τῇ δὲ ἀριστερῇ ἐς τὴν
 ἀριστερήν. δεῖ δὲ ἐς τὸ κοῖλον μασχάλης ἐνθεῖναι στρογγύλον
 τι ἐναρμότιον. ἐπιτηδειόταται δὲ αὐτὸ πάντῃ σμικραὶ σφαῖραι
 καὶ σκληραὶ πολλαὶ ἐκ τῶν σκυτέων ῥάπτονται. ἦν γὰρ μή
 τι τοιοῦτον ἐγκέται, οὐ δύναται ἡ πτέρνη ἐξικνέσθαι πρὸς
 τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. κατατεινομένης γὰρ τῆς χειρὸς
 κοιλνίζεται ἡ μασχάλη, οἱ γὰρ τένοντες οἱ ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 τῆς μασχάλης ἀντισφίγγοντες ἐναντίοι εἰσὶ. χορὴ δὲ τινα ἐπὶ

flectatur, altera vero articulus retro obfirmetur. Hic re-
 ponendi modus cum superiore, etsi non sunt secundum na-
 turam, articulum tamen circumducentes in suam sedem com-
 pellunt.

At qui calce reponere tentant, ii prope ad naturalem
 repositionem accedunt. Homine quidem humi supino re-
 clinato, eum qui reponit humi sedere quam in partem ar-
 ticulus exciderit, oportet, deinde affecta manu suis manibus
 apprehensa, eam extendere, calce vero sub alam immisso,
 dextro quidem in dextram, sinistro in sinistram, in contra-
 riam partem impellere. In alae cavum autem immitti ro-
 tundum aliquid quod congruat debet. Quam ad rem ma-
 xime accommodatae sunt parvae admodum pilae ac durae,
 quales multae e corio sui assolent. Nisi enim quid tale in-
 datur, ad brachii caput calx pervenire nequit. Manu
 quippe extensa ala cavatur, tendonibus hinc et inde alam
 adversum inter se constringentibus. Alius vero ab altera

Ed. Chart. XII. [297. 298.] Fœf. I. 781. 782. Ed. Lind. II. (758. 759.)
 θάτερα τοῦ κατατεινομένου καθήμενον κατέχειν κατὰ τὸν
 ὕψος ὤμων, ὥς μὴ περιέλκῃται (759) τὸ σῶμα τῆς χειρὸς
 τῆς σιναρῆς ἐπὶ θάτερα τεινομένης. ἔπειτα ἱμάντος μαλθα-
 κοῦ πλάτος ἔχοντος ἱκανόν, ὅταν ἡ σφαῖρα ἐντεθῇ εἰς τὴν
 μασχάλην περὶ τὴν σφαίρην, περιβεβλημένου τοῦ ἱμάντος καὶ
 κατέχοντος, λαβόμενον ἀμφοτέρων τῶν ἀρχῶν τοῦ ἱμάντος
 ἀντικατατείνειν τινὰ ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ κατατεινομένου κα-
 θήμενον τῷ ποδὶ προσβάντα πρὸς τοῦ ἀκρωμίου τὸ ὀστέον.
 ἡ δὲ σφαῖρα ὥς ἐσωτάτω καὶ ὥς μάλιστα πρὸς τῶν πλευ-
 ρῶν κείσθω καὶ μὴ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ βραχίονος. [298]
 ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἐμβολή, ὥς καταωμίζουσιν ἐς ὀρθόν. μείζω
 μέντοι εἶναι χρὴ τὸν καταωμίζοντα, διαλαβόντα δὲ τὴν χεῖρα
 ὑποθεῖναι τὸν ὤμον τὸν ἑωυτοῦ ἐπὶ τὴν μασχάλην ὀξύν, κἄ-
 πειτα ὑποστρέφειν, ὥς ἂν ἐνίσχῃται ἔδρη οὕτω στοχαζόμενον
 ὅπως ἀμφὶ τὸν ἑωυτοῦ κρεμάσαι τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν
 μασχάλην. αὐτὸς δὲ ἑωυτὸν ὑψηλότερον ἐπὶ τοῦτον τὸν ὤμον
 ποιείτω ἢ ἐπὶ τὸν ἑτερον. τοῦ δὲ κρεμαμένου τὸν βραχίονα
 προσαναγκάζειτω ὥς τάχιστα. ἐν τούτῳ δὲ τῷ σχήματι προσ-

ejus qui extenditur parte confidens, hominem ad integrum
 humerum contineat, ut ne dum manus affecta in diversum
 tenditur, corpus circumducatur. Demum habenam mollem
 justae latitudinis, quae pilam sub alam impositam circum-
 meat et contineat, utroque capite prehensam quidam supra caput
 ejus qui extenditur sedens et os summi humeri pede calcans
 in diversum contendat. Pila autem quam maxime fieri pot-
 est intro ad latus, non ad brachii caput accedat. Est et alius
 restituendi modus, cum in erecti et stantis humerum aeger
 sustollitur. Eum autem, qui in humerum tollit majorem esse
 oportet, apprehensaque laborantis manu sublatum humerum
 in alam subjicere, deinde velut sedi insidentem aliquantu-
 lum convertere, id in animum inducentem ut ex humero
 suo suspensum ala hominem attollat. Ipse vero excitato
 humero ea parte se magis quam altera attollat suspensique
 hominis brachium ad pectus suum quam celerrime compellat.
 In eoque habitu ubi hominem suspensum tenuerit, insuper

Ed. Chart. XII. [298. 299.] Foesf. I. 782. Ed. Lind. II. (759. 760.)
 ανασείτω, ὁκόταν μετεωρήσῃ τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀντιῤῥέποι
 τὸ ἄλλο σῶμα αὐτοῦ, ἀντίον τοῦ βραχίονος τοῦ κατεχομένου.
 ἦν δὲ ἄγαν κοῦφος ἔῃ ὁ ἄνθρωπος, προσεπικρεμασθήτω
 τούτου ὀπισθέν τις κοῦφος παῖς. αὗται δὲ αἱ ἐμβολαὶ παῖ-
 σαι κατὰ παλαισίτην εὐχρηστοί εἰσιν, ὅτι οὐδὲν ἀλλοίω-
 ν ἀρμείων δέονται ἐπεισενεχθῆναι. χρήσαιο δ' ἂν τις καὶ
 ἄλλοθι.

[299] Ἀτὰρ καὶ οἱ περὶ τὸ ὑπερον ἀναγκάζοντες ἐγγύς
 τι τοῦ κατὰ φύσιν ἐμβάλλουσι. χρή δὲ τὸ μὲν ὑπερον κα-
 τεῖληχθαι ταινίῃ τινὶ μαλθακῇ, ἥσσον γὰρ ἂν ὑπο(760)λι-
 σθάνοι, ὑπηναγκάσθαι δὲ μεσηγὺ τῶν πλευρέων καὶ τῆς
 κεφαλῆς τοῦ βραχίονος. καὶ ἦν μὲν βραχὺ ἔῃ τὸ ὑπερον,
 καθῆσθαι χρή τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τινος, ὡς μόλις τὸν βρα-
 χίονα περιβάλλειν δύνηται περὶ τὸ ὑπερον. μάλιστα δὲ ἔστω
 μακρότερον τὸ ὑπερον, ὡς ἂν ἐστὼς ὁ ἄνθρωπος κρέμα-
 σθαι μικροῦ δέῃ ἀμφὶ τῷ ξύλῳ. κἄπειτα ὁ μὲν βραχίων καὶ
 ὁ πῆχυς παρατεταμένος περὶ τὸ ὑπερον ἔστω, τὸ δὲ ἐπιθά-
 τερα τοῦ σώματος καταναγκαζέτω τις ὑπερβάλλον κατὰ τὸν

conculiat, quo reliquum corpus et in contrariam partem, ex
 adverso brachii quod continetur propendeat. Quod si levis
 admodum homo fuerit, huic praeterea levis aliquis puer
 a tergo appendeat. Atque hi omnes repositionis modi ad
 palaestram valde sunt accommodati, quod eo nulla inferri
 instrumenta desiderent. Quibus tamen alibi quoque quis uti
 possit.

Quin etiam qui pistillo in suam sedem compellunt
 prope ad naturalem reponendi modum accedunt. Pistillum
 autem molli quadam fascia convolvendum, quo minus ela-
 batur, atque inter costas et brachii caput subter adigendum.
 At si breve quidem pistillum fuerit, collocari aliquo sedili
 homo debet, sic ut aegre brachium pistillo circumducatur,
 fere autem longius esse pistillum oportet, prope ut stans ex
 eo dependeat. Deinde brachio quidem et cubito circa pi-
 stillum porrecto, ex altera corporis parte manibus ad cer-
 vicem juxta jugulum injectis deorsum quis urgeat. Hic re-

Ed. Chart. XII. [299. 300.] Foes. I. 782. 783, Ed. Lind. II. (760. 761.)
 αὐχένα παρὰ τὴν κληῖδα τὰς χεῖρας. αὕτη ἡ ἐμβολή κατὰ
 φύσιν ἐπιεικῶς ἐστὶν καὶ ἐμβάλλειν δύναται, ἣν χρηστῶς
 σκευάσονται αὕτην. [300] ὁτάρ καὶ ἡ διὰ τοῦ κλιμακίου
 ἐτέρη τις τοιαύτη καὶ ἔτι βελτίων, ὅτι ἀσφαλεστέρως ἂν τὸ
 σῶμα τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ ἀντισηκωθείη μετεωρισθέν.
 περὶ γὰρ τὸ ὑπεροειδὲς ὁ ὤμος, εἰ καὶ καταπεπήγει, περι-
 σφάλλεσθαι τὸ σῶμα κίνδυνος ἢ τῇ ἢ τῇ. χρὴ μέντοι καὶ
 ἐπὶ τῷ κλιμακτῆρι ἐπιδεδέσθαι τὸ ἄνωθεν ὀτρογγύλον ἐναρ-
 μόσσον ἐς τὸ κοῖλον τῆς μασχάλης, ὃ προσδιαναγκάσῃ τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος ἐς τὴν φύσιν ἀπιέναι.

|| Κρατίστη μέντοι πασέων ἐμβολέων ἡ τοιήδε. ξύλον
 χρὴ εἶναι πλάτος μὲν ὥς πεντεδάκτυλον ἢ τετραδάκτυλον τὸ
 ἐπίπαν, πᾶχος δὲ ὥς διδάκτυλον ἢ καὶ λεπτότερον, μήκος
 δὲ δίπηχυ ἢ ὀλίγω ἔλασσον. ἔστω δὲ ἐπὶ θάτερα τὸ ἄκρον
 περιφερὲς καὶ στενότατον ταύτη καὶ λεπτότατον. ἄμβην δὲ
 ἐχέτω μικρὸν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ὑστάτῳ τοῦ περιφερέος
 ἐν τῇ μέρει, ἀλλὰ μὴ τῷ πρὸς τὰς πλευράς, (761) ἀλλὰ
 τῷ πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος ἔχοντι, ὥς ὑφαρμόσειεν

positionis modus fere secundum naturam est et recondere
 articulum, si probe apparetur, potest. Quin et per trans-
 versum in scala lignum quidam alius hujusmodi modus
 atque etiam melior obitur, propterea quod suspensum cor-
 pus in hanc vel in illam partem securius ex aequo libretur.
 Ad id enim quod pistilli formam habet, licet humeri arti-
 culus adhaereat, periclitatur tamen corpus ne in hanc vel
 in illam partem oberret. At supra scalae gradum deligari
 rotundum aliquid debet, quod in alae cavum convenienter
 aptetur, insuperque brachii caput in suam sedem compellat.

Ex omnibus autem reponendi modis hic optimus. Li-
 gnum esto latitudinis fere quidem quinque aut quatuor di-
 gitorum, crassitudinis vero duorum aut etiam tenuius, lon-
 gitudinis autem bicubitalis, aut paulo minus. Cujus alte-
 rum extremum rotundum sit et angustissimum ea parte
 maximeque tenue. Superciliosam autem habeat eminē-
 tiam in summa rotunditatis parte paulum extantem, qua
 non latus, sed brachii caput attingit, ut huic supposita alae

Ed. Chart. XII. [300, 301.] Fœf. I. 783. Ed. Lind. II. (761.)
 τῇ μασχάλῃ παρὰ τὰς πλευράς ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ βρα-
 χίονος ὑποτιθέμενος. [301] ὁ θονίῳ δὲ ἢ ταυτὴν μαλθακῇ
 κατακεκολλησθῶ ἄκρην τὸ ξύλον, ὅπως προσήνεστερον ἔη.
 ἔπειτα χρὴ ὑπώσαντα τὴν κεφαλὴν τοῦ ξύλου, ὑπὸ τὴν μα-
 σχάλην ὥς ἐσωτάτω, μεσηγὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς
 τοῦ βραχίονος, τὴν δὲ ὅλην χεῖρα πρὸς τὸ ξύλον κατατεί-
 νοιτα προσκαταδῆσαι κατὰ τε τὸν βραχίονα κατὰ τε τὸν
 πῆχυν κατὰ τε τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ὥς ἂν ἀτρεμέῃ ὅτι
 μάλιστα. περὶ παντὸς δὲ χρὴ ποιέεσθαι ὅπως τὸ ἄκρον τοῦ
 ξύλου ὥς ἐσωτάτω τῆς μασχάλης ἔσται, ὑπερβεβηκὸς τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. ἔπειτα χρὴ μεσηγὺ δύο στύλων στρω-
 τῆρα πλάγιον εὖ προσδῆσαι, ἔπειτα ὑπερενεγκεῖν τὴν χεῖρα
 ξὺν τῷ ξύλῳ ὑπὲρ τοῦ στρωτῆρος, ὅπως ἡ μὲν χεὶρ ἐπὶ θά-
 τερα ἔη, ἐπὶ θάτερα δὲ τὸ σῶμα, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην
 ὁ στρωτῆρ. ἔπειτα ἐπὶ μὲν θάτερα τὴν χεῖρα καταναγκά-
 ζειν ξὺν τῷ ξύλῳ περὶ τὸν στρωτῆρα, ἐπὶ θάτερα δὲ τὸ
 ἄλλο σῶμα. ὕψος δὲ ἔχων ὁ στρωτῆρ προσδεδέσθω, ὥστε
 μετέωρον τὸ ἄλλο σῶμα εἶναι, ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν. οὗτος
 ὁ τρόπος παραπολὺ κρατίστος ἐμβολῆς ὤμου, δικαίωτα μὲν

ad costas adaptetur. Lignum quoque quo lenius reddatur,
 extrema sui parte linteum aut fasciam mollem agglutinatam
 habeat. Deinde ligni capite sub alam intro, quantum fieri
 potest, inter costas et brachii caput impulsio, manus tota
 ad lignum porrecta alligari debet, ut ad brachium et ad
 cubitum et ad volam manus quam firmissime quiescat. Im-
 primis vero id elaborandum est, ut ligni summa pars bra-
 chii capite superato quam penitissime alam subeat. Post
 haec trabeculae transversae inter duas columnas probe al-
 ligatae, manus una cum ligno superimponenda, sic ut al-
 tera quidem parte manus, altera corpus, ad alam vero tra-
 becula statuatur. Demum in alteram partem manus una
 cum ligno circa trabeculam deorsum urgenda, in alteram
 vero reliquum corpus. Trabecula autem ita alte vinciat, ut
 totum corpus sublimis summis pedibus insistat. Haec
 reponendi humeri ratio longe optima censetur. Iustissi-

Ed. Chart. XII. [301. 302.] Foëf. I. 783. Ed. Lind. II. (761. 762.)
 γὰρ μοχλεύει, ἣν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἔη τὸ ξύλον τῆς κεφα-
 λῆς τοῦ βραχίονος. δικαιόταται δὲ αἱ ἀντιρρόποι, ἀσφαλεῖς
 δὲ τῷ ὁσπῷ τοῦ βραχίονος. τὰ μὲν οὖν νεαρὰ ἐμπίπτει θάσ-
 σον ἢ ὥς ἂν τις οἴοιτο, πρὶν ἢ κατατετάσθαι δοκέειν. αἰτάρ
 καὶ τὰ παλαιὰ μούνη αὐτῇ τῶν ἐμβολέων οὔτε ἐμβιβάσαι,
 ἢ μὴ ἤδη ὑπὸ χρόνου σάρεξ μὲν ἐπεληλύθῃ ἐπὶ τὴν (762)
 κοτύλην, ἢ δὲ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἤδη τρίβον ἐωυτῇ πε-
 ποιημένη ἔη ἐν τῷ χωρίῳ, ἵνα ἐξεκλίδῃ. οὐ μὲν ἄλλ' ἐμβάλ-
 λειν γὰρ μοι δοκέει καὶ οὕτω πεπαλαιωμένον ἔκπτωμα τοῦ
 βραχίονος. τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχὶ κινήσειεν; μένειν
 μέντοι οὐκ ἂν μοι δοκέῃ κατὰ χώρην, ἀλλ' ὀλισθαίνειν ἂν
 ὥς τὸ ἔθος. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ καὶ περὶ κλιμακτῆρα κατα-
 ναγκάζειν, τοῦτον τὸν τρόπον σκευάσαντα. [302] πάνν μὲν
 ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἔδος Θεσσαλικὸν ἀναγκάζειν, ἣν
 νεαρὸν ἔη τὸ ὀλισθημα. ἐσκευάσθαι μέντοι χορὴ τὸ ξύλον
 ὥσπερ εἴρηται, αἰτάρ τὸν ἄνθρωπον καθίσαι πλάγιον ἐπὶ τῷ
 δίφρῳ, κάπειτα τὸν βραχίονα ξὺν τῷ ξύλῳ ὑπερβαλλέειν

mam enim molitionem facit, si vel solum intro ma-
 gis quam brachii caput lignum immittatur, justissimaeque
 sunt in utramque partem librationes et ossi brachii secu-
 ritatem praestant. Recentia igitur opinione citius recon-
 duntur ac prius quam extensio facta videatur. Quin etiam
 abi inveteraverint, haec sola repositio restituere potest, nisi
 iam temporis lapsu caro quidem articuli cavitatem occu-
 paverit, et brachii caput locum in quem declinavit, con-
 suetudine tritum jam sibi fecerit. Enimvero tamen ita
 inveteratum brachii luxum reponere mihi posse videtur.
 Quid non enim justa molitio moveat? Non tamen loco
 manere posse existimo, sed ut consuevit prolapsurum. Idem
 quoque efficies, si per scalam vi admota eundem repo-
 nendi modum adhibueris. Admodum item idonea fuerit
 sella magna Thessalica, super quam vis adhibeatur, si re-
 cens sit luxatio. Paratum tamen lignum velut dictum est
 oportet. Sed et aegro in sella in latus collocato, brachium
 cum ligno super eam partem, in quam dorso recumbunt,

Ed. Chart. XII. [302.304.305.] Foss. I. 783. 784. Ed. Lind. II. (762. 763.)
 ὑπὲρ τοῦ ἀνακλισμοῦ, καὶ ἐπὶ μὲν θάτερα τὸ σῶμα κατα-
 ναγκάζειν, ἐπὶ δὲ θάτερα τὸν βραχίονα σὺν τῷ ξύλῳ. τὸ
 αὐτὸ δὲ ποιεῖν ἀναγκάζειν καὶ ὑπὲρ δίκλειδος θύρης. χρέε-
 σθαι δὲ τοῦτοισιν ἅ ἂν τύχῃ παρόντα.

[304] || Εἰδέναι μὲν οὖν χρὴ ὅτι φύσεις φυσίων μέγα
 διαφέρουσιν ἐς τὸ ῥηϊδίως ἐμπίπτειν τὰ ἐκπίπτοντα. διενέγ-
 κοι μὲν γὰρ ἄν τι καὶ κοτύλη κοτύλης, ἡ μὲν εὐπεύροβατος
 εἶδους, ἡ δὲ ἥσσον. πλεῖστον δὲ διαφέρει καὶ τῶν νεύρων ὁ
 σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσις ἔχων, τοῖσι δὲ ξεντεταμένος
 εἶναι. [305] καὶ γὰρ ἡ ὑγρότης τοῖσιν ἀνθρώποισι γίνεται ἢ ἐκ
 τῶν ἄρθρων διὰ τῶν νεύρων τὴν ἀπάρτισιν, ἢν χαλαρά τε
 ἔη φύσει καὶ τὰς ἐπιτάσις εὐφόρος φέρει. συγχοῦς γὰρ ἄν
 τις ἴδοι οἱ οὕτως ὑγροὶ εἰσιν, ὥστε, ὅποταν ἐθέλωσιν, τότε
 αὐτοῖσι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται ἀνωδύνως καὶ καθίστανται
 ἀνωδύνως. διαφέρει μέντοι καὶ σχέσις τις σώματος. τοῖσι μὲν
 γὰρ εὖ ἔχουσι τὸ γυῖον καὶ σεσαρ(763)κωμένοισιν ἐκπίπτει
 τε ἥσσον ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον. ὅταν δὲ αὐτοὶ σφῶν
 αὐτῶν λεπτότεροι καὶ ἀσαρκότεροι ἔωσι, τότε ἐκπίπτει τε
 μᾶλλον ἐμπίπτει τε ἥσσον. σημῆϊον δὲ ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχο-

transmitti debet, et in alteram quidem partem corpus, in
 alteram vero brachium cum ligno deorsum impelli. Idem
 quoque impulsio super biforem januam facta efficit. His
 autem prout sese obtulerint utendum.

Naturam igitur alteri plurimum praestare, ut quae
 prolapsa sunt facile recondantur, animadvertere oportet.
 Et certe acetabulum ab acetabulo distat, cum hoc quidem
 facile, illud vero aegrius superetur. Plurimum etiam dis-
 criminis habet nervorum colligatio, quae iis quidem re-
 missa, illis vero intenta est. Etenim in articulis humor
 hominibus inest, ob nervorum compagem, qui natura laxi
 sunt et facile intenduntur. Complures namque ita humi-
 dos videas, ut, cum velint, iis articuli sua sede citra dolo-
 rem moveantur, rursusque absque dolore restituantur.
 Quin et habitus quidam corporis discrimen habent. His
 enim qui bene habitis sunt membris et carnofis et arti-
 culus minus elabitur et aegrius reconditur. Ubi vero so-

Ed. Chart. XII. [305. 306.] Foes. I. 784. 785. Ed. Lind. II. (763.)
 τὸδε. τοῖσι γὰρ βουσι τότε ἐκπίπτουσι μᾶλλον οἱ μηροὶ ἐκ
 τῆς κοτύλης, ἥνικα ἂν αὐτοὶ σφῶν αὐτῶν λεπτότατοι ἔωσι.
 γίνονται δὲ καὶ βόες λεπτότατοι τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος.
 τότε οὖν καὶ ἐξαρθρεύουσι μάλιστα. εἰ δὴ τι καὶ τοιοῦτο δεῖ
 ἐν ἡτρικῇ γραῖσαι, δεῖ δέ. [306] καλῶς γὰρ Ὅμηρος κατα-
 μαμαθήκει ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα
 πονέουσι ταύτην τὴν ὥρην καὶ βοῶν οἱ ἀρόται, ὅτι κατὰ
 τὸν χειμῶνα ἐργάζονται. τούτοις τοίνυν ἐκπίπτει μάλιστα.
 οὔτοι γὰρ μάλιστα || λεπτύνονται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα βοσκή-
 ματα δύναται βραχεῖαν τὴν πόην βύσκεσθαι. βοῦς δὲ οὐ
 μᾶλα πρὶν βαθεῖα γένηται. τοῖσι μὲν γὰρ ἄλλοισιν ἐστὶ λε-
 πτή ἢ προβολή τοῦ χεῖλος, λεπτὴ δὲ ἢ ἄνω γιάθος, βοῦ δὲ
 παχεῖα μὲν ἢ προβολή τοῦ χεῖλος, παχεῖα δὲ καὶ ἀμβλεῖα
 ἢ ἄνω γνάθος. διὰ ταῦτα ὑποβάλλειν ὑπὸ τὰς βραχείας πόας
 οὐ δύναται. τὰ τε αὖ μώνυχα τῶν ζώων, ἅτε ἀμφοδοντα
 ἔοντα, δύναται μὲν σαρκάζειν, δύναται δὲ ὑπὸ τὴν βραχεῖαν
 πόην ὑποβάλλειν τοὺς ὀδόντας, καὶ ἥδεται τῇ οὕτως ἐχούσῃ.

lito tenuiores et macilentiores evaserunt, tunc magis ex-
 cidit et facilius restituitur. Cujus rei argumento sunt bo-
 ves, quibus tunc sua cavitare femur magis excidit, eum
 macilentissimi evaserunt. Quod sub hiemis finem iis con-
 tingit, quo etiam tempore potissimum luxantur. Si modo
 hujusmodi quippiam in medicina tractari debet, et certe
 fas est. Recte enim novit Homerus, inter omnia pecora
 boves eo tempore quam maxime laborare, ex iisque ara-
 tores, quod hieme terram colant. Iis igitur quod maxime
 attenuentur, articuli potissimum prolabuntur. Reliquae
 namque pecudes brevem herbam depascere, bos non item
 nec nisi altam potest. Etenim reliquis tenuia labra pro-
 minent, et superior mala gracilis est. At bovi crassa qui-
 dem labra prominent, crassa quoque aut retusa superior
 mala est, ideoque tenues herbas subire nequeunt. Rursus
 animalia solidam ungulam habentia, ut quae utrimque den-
 tata sint, summis quidem labris aut dentibus vellere possunt
 et exiguae herbae dentes supponere hujusmodique herba

Ed. Chart. XII. [306. 307.] Foëf. I. 785. Ed. Lind. II. (763. 764.)
 πόη μᾶλλον ἢ τῇ βαθείῃ. καὶ γὰρ τὸ ἐπίπαν ἀμείνων καὶ
 στερεωτέρη ἢ βραχεῖα πόη τῆς βαθείης, ὅτι καὶ πρὶν ἐκ-
 καρπεῖν τὴν βαθεῖαν. διὰ τοῦτο οὖν ἐποίησεν ὥδε τὰδε τὰ
 ἔπη· ὥς δ' ὅπου ἀσπᾶσιον ἔαρ ἤλυθε βουσὶν ἔλιξιν. ὅτι
 ἀσμενωτάτῃ τοῖσι αὐτοῖσιν ἡ βαθεῖα ποιῆ φαίνεται. ἀτὰρ
 καὶ ἄλλως ὁ βοῦς χαλα(764)ρὸν φέσει τὸ ἄρθρον τοῦτο
 ἔχει μᾶλλον τῶν ἄλλων. διὰ τοῦτο καὶ εἰλίπουν ἐστὶ μᾶλλον
 τῶν ἄλλων ζώων, καὶ μάλιστα ὅταν λεπτὸν καὶ γηραλέον
 ἔη. διὰ ταῦτα πάντα καὶ ἐκπίπτει βοὶ μάλιστα. πλείω δὲ
 γέγραπται περὶ αὐτοῦ, ὅτι πάντων τῶν προειρημένων ταῦτα
 μαριύριά ἐστι· περὶ οὗ οὖν ὁ λόγος, τοῖσιν ἀσάρκοισι μᾶλ-
 λον ἐκπίπτει, ὥς θᾶσσον ἐμπίπτειν ἢ τοῖς εὖ σεσαρκωμέ-
 νοις, καὶ ἥσσον ἐπιφλεγμαίνουσι τοῖσιν ὑγροῖσιν καὶ τοῖσιν
 ἀσάρκοισιν ἢ τοῖσι σκεληφροῖσι καὶ σεσαρκωμένοις, [307] καὶ
 ἥσσόν γε δέδεται ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον. ἀτὰρ καὶ ἡ μύξα
 πλείων ὑπεῖη τοῦ μετρίου μὴ ξὺν φλεγμονῇ, καὶ οὕτως ἂν
 ὀλισθηρὸν εἴη. μὲν ὡς δέ στερρα γὰρ τοῦ πίπαν τὰ ἄρθρα τοῖσιν

potius quam altiore delectantur. In totum enim exigua
 herba alta melior est ac firmior, praeterquam quod matu-
 rius frugem effert. Ideoque hunc in modum versibus ce-
 cinit;

Sic ubi flexilibus veris gratissima bobus

Tempestas fuerit. —

quod alta herba lubentissime delectantur. Sed et alioqui
 natura laxiorem hunc articulum quam caetera animalia bos
 habet, ideoque inter eundem pedes reliquis magis flectit,
 praesertimque ubi macie et senio confectus fuerit. His
 omnibus de causis bovi potissimum articulus excidit. De
 quo certe plura a me dicta sunt, quod ista eorum omnium
 quae ante dicta sunt fidem faciant. Sed ut nunc ad in-
 stitutum redeat oratio, carne expertibus magis elabuntur
 articuli, ut et citius reconduntur, quam bene carnosus, mi-
 nusque inflammatione tentantur humidis et gracilibus quam
 ficcis et carnosus minusque in posterum devinciuntur. Quin
 et citra inflammationem mucus jussu copiosior subest, at-
 que ita lubricus magis locus fuerit. Fere enim gracilibus

Ed. Chart. XII. [307.308.] Foel. I. 785. Ed. Lind. II. (764. 765.)
 ἀσάρκοισιν ἢ τοῖσι σεσαρκωμένοις ἐστίν. καὶ γὰρ αὐταὶ αἱ
 σάρκες τῶν μὴ ἀπὸ τέχνης ὀρθῶς λελιμαγχημένων αἱ τῶν
 λεπτῶν μυξωδέστεραί εἰσιν ἢ αἱ τῶν παχέων. ὕσοισι μέντοι
 ξὺν φλεγμονῇ μύξα ὑπογίνεται, ἡ φλεγμονὴ δῆσασα ἔχει τὸ
 ἄρθρον. διὰ τοῦτο οὐ μάλα ἐκπίπτει τὰ ὑπόμυξα, ἐκπίπτου-
 ντα ἂν εἰ μὴ τι ἢ πλεον ἢ ἔλασσον φλεγμονῆς ὑπεγένετο.
 οἷσι μὲν οὖν ὅταν ἐμπέσῃ τὸ [308] ἄρθρον καὶ μὴ ἐπιφλε-
 γμῆνῃ τὰ περιέχοντα, χρῆσθαι τε ἀνωδύνως αὐτίκα τῷ ὥμῳ
 δύνανται, οὔτοι μὲν οὐδὲν τομίζουσι δεῖν ἐσωτῶν ἐπιμελεῖ-
 σθαι. ἱητροῦ μὲν ἐστὶ καταμαντεύσασθαι τῶν τοιούτων.
 τοῖσι τοιούτοις ἐκπίπτει καὶ αὐθις μᾶλλον καὶ οἷσιν ἂν
 ἐπιφλεγμῆνῃ τὰ νεῦρα. τοῦτο κατὰ πάντα τῷ ἀνθρώπῳ οὐ-
 τως ἔχει, καὶ μάλιστα κατ' ὦμον καὶ κατὰ γόνυ. μάλιστα
 γὰρ οὖν καὶ ὀλισθαίνῃ ταῦτα. (765) οἷσι δ' ἂν ἐπιφλε-
 γμῆνῃ τὰ νεῦρα, οὐ δύνανται χρῆσθαι τῷ ὥμῳ. κωλύει γὰρ
 ἡ ὀδύνη καὶ ἡ ξύντασις τῆς φλεγμονῆς. τοὺς οὖν τοιούτους
 ἱησθαι χρὴ κηρωτῇ καὶ σπλήνεσι καὶ ὀθονίοις πολλοῖςιν

magis quam carnosus articuli mucō redundant. Gracilium
 namque carnes qui non recte ex arte inediam tolerarunt,
 quam obesorum mucosiores sunt. Quibus tamen cum in-
 flammatione mucus subest, iis ex inflammatione articulus
 deligatur, ac propterea qui mucō redundant articuli non
 admodum excidunt, qui alioqui exciderent, nisi aut major
 aut minor inflammatio accessisset. Qui igitur reposito ar-
 ticulo nullam circumjectis partibus inflammationem sen-
 tiunt et nulla interposita mora humero absque dolore uti
 possunt, ii quidem nulla adhibita cura sibi opus esse exi-
 stimant. Medici tamen officium est, adversus hos praesa-
 gium institnere. In huiusmodi si quidem et rursus prom-
 ptius elabitur, quam quibus nervi inflammatione vexantur.
 Atque haec in omnibus hominis articulis ita se habent,
 ac praecipue circa humerum et genu. Haec namque po-
 tissimum luxantur. At quibus nervi inflammationē labo-
 rant, ii humero uti, quod dolor et inflammationis conten-
 tio prohibeat, non possunt. Iis igitur cerato et spleniis,
 ac multorum linteorum vinculis mederi oportet, ac lanam

Ed. Chart. XII. [308. 309.] Foes. I. 785. 786. Ed. Lind. II. (765.)
 ὑποδέοντα. ὑποτιθέναι δὲ ἐς τὴν μασχάλην εἰρίον μαλθακὸν
 καθαρόν ξυελίσαντα, ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα, ἵνα
 ἀντιστήριγμα μὲν τῇ ἐπιδέσει ᾖ, ἀνακωχὴ δὲ τὸ ἄρθρον.
 τὸν δὲ βραχίονα ἐς τὸ ἄνω ῥέποντα ἴσχειν χρὴ τὰ πλεῖστα
 οὕτω γὰρ ἂν οἷη ἐκάστω εἶη τοῦ χωρίου ἐς ὃ ὤλισθεν ἡ κε-
 φαλή τοῦ ὤμου. χρὴ δὲ ὅταν ἐπιδήσῃς τὸν ὤμον, ἔπειτα
 προσκαταδεῖν τὸν βραχίονα πρὸς τὰς πλευρὰς ταινίῃ τιῇ
 κύκλῳ περὶ τὸ σῶμα περιβάλλοντα. χρὴ δὲ καὶ ἀνατρίβειν
 τὸν ὤμον ἡσυχέως καὶ λιπαρῶς. πολλῶν δὲ ἔμπειρον δεῖ εἶ-
 ναι τὸν ἱατρὸν, ἀτὰρ δὴ καὶ ἀνατρίψιος. ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐ-
 τοῦ ὀνόματος οὐ τὸ αὐτὸ ἀποβαίνει, καὶ γὰρ ἂν δῆσαιεν
 ἄρθρον ἀνάτριψις, χαλαρώτερον τοῦ καιροῦ ἔόν καὶ λύσαιεν
 ἄρθρον σκληρότερον τοῦ καιροῦ || ἔόν. ἀλλὰ διορεῖται ἡμῖν
 περὶ ἀνατρίψιος ἐν ἄλλῳ λόγῳ. τὸν γοῦν τοιοῦτον ὤμον
 μαλ[309]θακοῖσι χρὴ χερσὶν ἀνατρίβειν, συμφέρει γὰρ καὶ
 ἄλλως πρηγῶς. τὸ δὲ ἄρθρον διακινέειν μὴ βίῃ, ἀλλὰ το-
 σοῦτον ὅσον ἀνωδύτως κινήσεται. καθίσταται δὲ πάντα τὰ
 μὲν ἐν πλείονι χρόνῳ, τὰ δ' ἐν ἐλάσσονι.

mollem, mundam et convolutam in alam imponere, quae
 sinum expleat, tum contra vinculum quidem fulciat et ar-
 ticulum inhibeat. Brachium autem ut plurimum detinen-
 dum ut in superiorem partem vergat. Ita enim humeri
 caput a loco, in quem prolapsus fuit, quam longissime ab-
 fuerit. Humero vero devincto deinde brachium, fascia in
 orbem corpori circumvoluta, ad latus alligandum. Hume-
 rus quoque blande et molliter perfricandus. Multarum
 vero rerum experientiam medicum habere oportet, ac certe
 etiam frictionis. Ex eodem enim nomine non idem eve-
 nire consuevit. Nam et iusto laxiorem articulum frictio
 vincire, et iusto duriorem solvere potest. Verum de fri-
 ctione nobis alio loco tractabitur. Hunc igitur humerum
 mollibus manibus tum alioqui blande, quod certe confert,
 perfricare convenit. Articulus autem non vi, sed quatenus
 id citra dolorem fieri possit dimovendus. Omnes vero in
 suam sedem reponuntur, partim quidem longiore partim
 etiam breviori tempore.

Ed. Chart. XII. [309—311.] Foef. I. 787. Ed. Lind. II. (765. 766.)

|| Γινώσκειν δὲ εἰ ἐκπέπτωκεν ὁ βραχίων τούτοις χορή τοῖσι σημείοις. [310] τοῦτο μὲν ἐπειδὴ δίκαιον ἔχουσι τὸ σῶμα οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὰ σκέλεα, παραδείγματι χρέεσθαι δεῖ τῷ ὑγιεῖ πρὸς τὸ μὴ ὑγιὲς καὶ τῷ μὴ ὑγιεῖ πρὸς τὸ ὑγιὲς, μήτ' ἀλλότρια ἄρθρα (766) καθορῶντα, ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασιν, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ τοῦ κάμνοντος, ἣν ἀνόμοιον ἔη τὸ ὑγιὲς τῷ κάμνοντι. [311] καὶ τοῦτο εἴρηται μὲν ὀρθῶς, παραξύνεσιν δὲ ἔχει πάνυ πολλὴν διὰ τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐκ ἀρκέει μούνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλεῖν. πολλοὶ γὰρ ὑπὸ ὀδύνης ἢ ὑπ' ἀλλοίης προφάσιος οὐκ ἐξεστεῶτων αὐτέοις τῶν ἁρθρων, ὅμως οὐ δύνανται ἐς τὰ ὅμοια σχήματα καθιστάται, ἐς οἷά περ τὸ ὑγιαῖνον σῶμα σχηματίζεται. προσξυνιέται δὲ δεῖ οὖν καὶ ἐννοεῖν καὶ τὸ τοιούδε σχῆμα χορή, αἰτῶν καὶ ἐν τῇ μασχάλῃ ἢ κεφαλῇ τοῦ βραχίονος φαίνεται ἐγκειμένη πολλῷ μᾶλλον τοῦ ἐκπεπιωκότος ἢ τοῦ ὑγιέος. τοῦτο δὲ ἄνωθεν κατὰ τὴν ἐπωμίδα κοῖλον φαίνεται τὸ χωρίον καὶ τὸ τοῦ ἀκρωμίου ὀστέον ἐξέχον φαίνεται, ὥστε ὑποδεδυ-

His autem indiciiis an brachium exciderit intelligi potest. Atque id quidem, ubi homines justum corpus et manus et crura nacti sunt, si pars integra cum sana et sana cum integra conferatur, alterius hominis articulis in considerationem non adhibitis, quibusdam enim articuli natura magis prominent, sed ipsius aegrotantis, num integer vitiatō dissimilis sit. Atque hoc recte quidem dictum est. Admodum tamen multa in his hallucinatio subest. Ac neque satis est hanc artem tantum ratione nosse, sed et in usum exercitatione traducenda est. Multi enim prae dolore, aut alia ex causa licet iis articuli non exciderint, haud tamen eo habitu, quo sanum corpus collocatur, restitui sistent. Ad hujusmodi igitur habitum intelligentia et animi notione consequendum adniti oportet. Quin et brachii luxati caput in alam multo magis incumbere quam sani videtur. Ad haec in superiore humeri parte locus cavus apparet et summi humeri os, quod articulus in inferiorem locum sub-

Ed. Chart. XII. [311. 312.] Foesl. I. 787. Ed. Lind. II. (766. 767.)
 κότος τοῦ ἄρθρου ἐς τὸ κάτω τοῦ χωρίου. παραξύνεσιν μὲν
 καὶ ἐν τούτῳ ἔχει τινά, ἀλλ' ὕστερον περὶ αὐτοῦ γεγραψεται,
 ἄξιον γὰρ γραφῆς ἐστὶ. τοῦτο δὲ τοῦ ἐκπεπτωκότος ὁ ἀγκὼν
 φαίνεται ἀφεςτεῶς μᾶλλον ἀπὸ τῶν πλευρῶν ἢ τοῦ ἐτέρου.
 εἰ μέντοι τις προσαναγκάζῃ, προσάγεται μὲν, ἐπιπόνος δέ,
 [312] τοῦτο δὲ ἄνω τὴν χεῖρα ἄραι εὐθεῖαν παρὰ τὸ οὖς
 ἐκτεταμένου τοῦ ἀγκῶνος οὐ μάλα δύναται, ὥσπερ τὸν
 ὑγίει, οὐδὲ παράγειν ἐνθα καὶ ἐνθα ὁμοίως. τὰ τε οὖν σημεῖα
 ταῦτά ἐστιν ὥμου ἐκπεπτωκότος, αἷ τε ἐμβολαὶ αἱ γεγραμ-
 μέναι αἷ τε ἰητρῆται αὐται. ἐπάξιον δὲ τὸ μάθημα ὡς χορὴ
 ἰητροῦν τοὺς πυκνὰ ἐκπίπτοντας ὥμους. πολλοὶ μὲν γὰρ
 ἤδη ὁγωνίης ἐκολίθησαν διὰ ταύτην τὴν ξυμφορὰν, τᾶλλα
 πάντα ἀξίό(767)χρεοὶ ὄντες. πολλοὶ δὲ ἐν πολεμικοῖσιν ἀχρή-
 ῖοι ἐγένοντο καὶ διεφθάρησαν διὰ ταύτην τὴν ξυμφορὰν.
 ἅμα τε ἐπάξιον καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι οὐδένα οἶδα ὀρθῶς ἰη-
 τρεύοντα, ἀλλὰ τοὺς μὲν μηδὲ ἐγχειρόοντας, τοὺς δὲ τὰν-
 αρτία τοῦ ξυμφέροντος φρονέοντάς τε καὶ ποιέοντας. συχνοὶ
 γὰρ ἤδη ἰητροὶ ἔκαυσαν ὥμους ἐκπίπτοντας κατὰ τε τὴν

iërit, extare conspicitur. In quo quidem aliqua etiam hal-
 lucinatio subest, de qua, cum memoratu digna sit, postea
 scribetur. In eo praeterea quod excidit, cubiti gibbus ma-
 gis a latere recedere quam in altero videtur. Ac si quis
 vi admota adducat, istud quidem non sine dolore fieri possit.
 Ad haec neque cubito extento rectam manum sursum ad
 aurem attollere admodum potest, neque hac vel illac per-
 inde ac sanum traducere. Atque haec quidem sunt humeri
 prolapsi indicia ac reponendi modi qui scripti sunt cura-
 tionesque eadem. At eorum curatio quibus humeri fre-
 quenter elabuntur cognitione digna est, cum multi alioqui
 ad omnia idonei a certaminibus prohibiti fuerint, multi
 quoque ad res bellicas inutiles evaserint, eoque casu perie-
 rint. Simul quoque eam ob causam res consideratione
 digna est, quod neminem qui iis recte medeatur videam,
 verum partim ad curationem ne aggredi quidem, partim
 vero contra quam conveniat tum sentire tum facere. Fre-
 quenter enim medici ad prolapsos humeros in superiore

Ed. Chart. XII. [312. 313.] Foef. I. 787. 788. Ed. Lind. II. (767.)
 ἐπωμίδα κατὰ τε τὸ ἔμπροσθεν, ἢ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχί-
 ος ἐξογκέει, κατὰ τε τὸ ὕπισθεν ὀλίγον τῆς ἐπωμίδος. αὐ-
 ται οὖν αἱ καύσεις εἰ μὲν εἰς τὸ ἄνω ἐξέπιπτεν ὁ βραχίων
 ἢ ἐς τοῦμπροσθεν ἢ ἐς τοῦπισθεν, ὁρθῶς ἂν ἔκαιον. νῦν δὲ
 δὴ ὅτε ἐς τὸ κάτω ἐκπίπτει, ἐμβάλλουσιν αὐται αἱ καύσεις
 μᾶλλον ἢ κωλύουσιν. ἀποκλείουσι γὰρ τῆς ἄνω εὐρυχωρίας
 τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. χορὴ δὲ ὧδε καίειν ταῦτα. ἀπο-
 λαβόντα τοῖσι δακτύλοισι κατὰ τὴν μασχάλην τὸ δέγμα
 ἀφελκύσαι κατ' αὐτὴν τὴν ἵξιν μάλιστα, καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ
 τοῦ βραχίονος ἐκπίπτει. [313] ἔπειτα δὲ οὕτως ἀφελκυσμέ-
 τον τὸ δέγμα διακαῦσαι ἐς τὸ πέρην. σιδηρίοισι δὲ χορὴ τὰ
 τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι μηδὲ λίην φαλακροῖσιν, ἀλλὰ
 προμήγεσι. ταχυπορώτερά || γορ καὶ τῇ χειρὶ ἐπερείδειν. χορὴ
 δὲ διαφανέσι καίειν, ὥς οἱ τάχιστα περαιωθῇ κατὰ δύνα-
 μιν. τὰ γὰρ παχέα βραδέως περαιούμενα πλατυτέρας τὰς
 ἐκπιώσιας τῶν ἐσχαρῶν ποίεσται, καὶ κίνδυνος ἂν εἴη ξυρῶ-
 γῆναι τὰς ὠτειλάς, καὶ κἄκιον μὲν οὐδὲν ἂν εἴη, αἴσχιον δὲ
 καὶ ἀτεχνότερον. ὅταν δὲ διακαύσης ἐς τὸ πέρην, τῶν μὲν

humeri parte et anteriore, qua brachii caput eminet, et
 posteriore quoque paulum juxta superiorem humeri par-
 tem ultionem adhibuerunt. Quae quidem recte adhibita
 fuisset, si brachium vel in superiorem vel anteriorem vel
 posteriorem partem prolapsum fuisset. Nunc vero cum in
 inferiorem partem elabatur, propellit potius quam prohibeat.
 Superiore enim capacitae brachii caput excludit. Sic vero
 ultione utendum, ut cutis sub ala digitis apprehensa secun-
 dum eam rectitudinem potissimum, in quam brachii caput
 prolabitur, attrahatur, sic deinde attracta cutis candenti
 ferramento trajiciatur. Ferramentis autem ad id utendum,
 non crassis neque admodum rotundis, sed oblongis. Manu
 enim impulsæ celerius penetrant. Candentibus quoque adu-
 rendum, quo quam celerrime fieri potest penetrent. Craf-
 siora namque cum tardius penetrent, latiores crustas resol-
 vunt, periculumque est ne ulcera abrumpant. Quod etsi
 nihilo deterius est, deforme tamen magis et ab arte abhor-
 rens censetur. Ubi vero adurendo ferramentum trajeceris,

Ed. Chart. XII. [313. 314.] Foef. I. 788. Ed. Lind. II. (767. 768.)
 πλείστων ἱκανῶς ἂν ἔχοι τῷ κάτω μέρει τὰς ἐσχάρας ταύ-
 τας μόνας θεῖναι. ἦν δὲ μὴ (768) κίνδυνος φαίνεται εἶναι
 ξυρῶσθαι τὰς ὠτειλάς, ἀλλὰ πολὺ τὸ διὰ μέσου ἔη, ὑπά-
 λειπτρον χορὴ λεπτὸν διέρσαι διὰ τῶν κατηγμάτων, ἔτι ἀνα-
 λελαμμένου τοῦ δέρματος. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως δύναιο διέρσαι.
 ἐπὶ δὲ διέρευσης, ἀφεῖναι τὸ δέσμα, ἔπειτα μεσηγὺ τῶν ἐσχα-
 ρῶν ἄλλην ἐσχάραν ἐμβάλλειν λεπτῷ σιδηρίῳ καὶ διακαῦσαι,
 ἄχρις ἂν τῇ ὑπαλείπτρῳ ἐγκύρῃ. ὁκόσον δὲ τι χορὴ τὸ δέσμα
 τὸ ἀπὸ τῆς μασχάλης ἀπολαμβάνειν, τοῖσι δὲ χορὴ τεκμαι-
 ρεσθαι. ἀδένες ὑπεῖσιν ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, πολλὰ γὰρ καὶ
 ἄλλη τοῦ σώματος. [314] ἀλλὰ ἐν ἄλλῳ λόγῳ περὶ ἀδένων
 οὐλομελὴς γεγράφεται, ὅτι τέ εἰσι καὶ οἷα ἐν οἷοις σημαί-
 νουσὶ τε καὶ δύνανται. τοὺς μὲν οὖν ἀδένας οὐ χορὴ προσ-
 ἐπιλαμβάνειν, οὐδ' ὅσα ἐσωτέρω τῶν ἀδένων. μέγας γὰρ ὁ
 κίνδυνος. τοῖσι γὰρ ἐπικαιροτάτοις τόνοις γειτονεύονται.
 ὅσον δὲ ἐξωτέρω τῶν ἀδένων ἐπιπλεῖστον ἀπολαμβάνειν. ἀσι-
 νέα γάρ. γινώσκειν δὲ χορὴ ὅτι εἰ μὲν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα

in plerisque abunde erit inferiori duntaxat parti crustas inu-
 rere. Quod si periculum minime esse videatur ut ulcera
 abrumphantur, sed magnum spatium sit interjectum, tenue
 specillum, quo ad illinendum utimur, per ambusta foramina
 trajicere oportet, cute adhuc digitis apprehensa, neque enim
 alias trajicere possis. Quo trajecto cutis laxanda est, de-
 inde inter utramque crustam alia tenui ferramento, donec
 specillo occurrat, inducenda et inurenda. Ex his autem
 conjicias quatenus cutis sub ala apprehendi debeat. Glan-
 dulae sub ala, ut et multis aliis corporis partibus, sitae sunt.
 Verum integra glandularum natura alias tractabitur, quod-
 que existant et quae in quoque indicent, quamque vim ha-
 beant. Has igitur neque quae his interiora subsunt pre-
 hendere oportet. Magnum namque periculum imminet,
 quod cum valde insignibus nervis propinquitatem habeant.
 Quod vero extra glandulas est, id cum extra noxam sit,
 quam plurimum apprehendendum. Illud autem animad-
 vertere oportet, summe quidem sursum sublato brachio ni-

Ed. Chart. XII. [314—317.] Foef. I. 788. 789. Ed. Lind. II. (768. 769)
 ἀνατείνους, οὐ δυνήσῃ τοῦ δέρματος ἀπολαβεῖν οὐδὲν τοῦ
 ἐπὶ τῇ μασχάλῃ ὅτι καὶ ἄξιον λόγου κατατείνειν. [315]
 σιμοῦται γὰρ ἐν τῇ ἀνατάσει. οὐδ' αὖ τόνους οὐδεμιᾷ μη-
 χανῇ δεῖ τιτρώσκειν. οὗτοι γὰρ πρόχειροι γίνονται καὶ κατα-
 τεταμένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι. εἰ δὲ μικρὸν ἐπάσης τὸν
 βραχίονα, πολὺ μὲν τοῦ δέρματος ἀπολήψῃ. οἱ δὲ τόνοι ὧν
 δεῖ προμηθεύσθαι εἴσω καὶ πρόσω τοῦ χειρίσματος γίνονται.
 ἃρ' οὖν οὐκ ἐν πάσῃ τῇ τέχνῃ περὶ παντὸς χρὴ ποιέεσθαι
 τὰ δίκαια σχήματα ἐξευρίσκειν ἐφ' ἐκάστοισι; [316] ταῦτα
 μὲν κατὰ τὴν μασχάλην καὶ ἱκαναὶ αὗται αἱ κατα(769)λή-
 ψεις, ἣν ὀρθῶς τεθῶσιν αἱ ἐσχάραι.

|| Ἐκτοσθεν δὲ τῆς μασχάλῃς διςσὰ μόνα ἐστὶ χωρία
 ἵνα ἂν τις ἐσχάρας θείῃ, τιμωρεύσας τῷ παθήματι. μίαν
 μὲν ἐν τῷ ἔμπροσθεν μεσηγὺ τῆς κεφαλῆς τοῦ βραχίονος
 καὶ τοῦ τένοντος τοῦ κατὰ τὴν μασχάλην, [317] καὶ ταύτῃ
 τὸ μὲν δέρμα τελείως διακαίειν χρὴ. βαθυτέρον δὲ οὐ χρὴ.
 φλέψ γὰρ παχίσῃ πλησίῃ καὶ τεῦρα, ὧν οὐδέτερα θερμοατέα.
 ὀπισθεν δ' αὖ ἄλλην ἐσχάρην ἐνδέχεται ἐνθεῖναι ἀνωτέρω
 μὲν συγχρῶ τοῦ τένοντος τοῦ κατὰ τὴν μασχάλην, κατωτέρω

hil ex cute sub ala quod extensione dignum sit apprehendi
 posse. Confumitur enim ac resimatur cum sursum brachium
 porrigitur. Neque vero nervi ulla ratione vulnerandi sunt,
 qui eo habitu intenti sunt et expositi. At paulum sublato
 brachio multum quidem de cute apprehendes, cum nervi
 quibus cautio adhibenda est, intus ac ultra id quod appre-
 henditur siti sint. An non vero in omni arte imprimis ela-
 borandum est ut justus in unoquoque habitus inveniat? Atque haec quidem circa alam fieri debent, satisque ita
 cutem apprehendere ut recte unctiones adhibeantur.

Extra alam vero duobus tantum locis inurere licet, quo
 morbo succurratur. Uno quidem anteriore parte, inter
 brachii caput et tendonem, qui circa alam est. Eaque parte
 cutis penitus candenti ferramento, non tamen altius peru-
 renda. Proxima enim est vena crassa et nervus, quorum
 neutrum igne tentari debet. Rursus autem exteriori parte
 alteram unctionem adhibere licet, multum quidem supra ten-

Ed. Chart. XII. [317—319.] Foef. I. 789. Ed. Lind. II. (769)
 δὲ ὀλίγῳ τῆς κεφαλῆς τοῦ βραχίονος. καὶ τὸ μὲν δέρμα τε
 λέως χορὴ διακαίειν. βαθεῖαν δὲ μηδὲ κάρτα ταύτην ποιεῖν
 πολέμιον γὰρ τὸ πῦρ νεύροισιν. [318] ἡτρεῦειν μὲν οὐ
 χορὴ διὰ πάσης τῆς ἡτρεῖης τὰ ἔλκεα, μηδέποτε ἰσχυρῶς ἀνε
 τείναντα τὸν βραχίονα, ἀλλὰ μετρίως ὅσον τῶν ἔλκεων ἐπι
 μελείης εἵνεκα. ἥσσον μὲν γὰρ ἂν διαψύχοιτο. ξυμφέρει γὰρ
 πάντα τὰ καύματα σκέπειν, ὥς καὶ ἐπεικῶς ἡτρεῦεσθαι
 ἥσσον δ' ἂν ἐκπλήσσοιτο. ἥσσον δ' ἂν αἰμορῥαγοίῃ. ἥσσον
 δ' ἂν σπασμὸς ἐπιγένοιτο. ὅταν δὲ δὴ καθαρά γένηται τὸ
 ἔλκεα, ἐς ὠτειλᾶς τε ἴη, τότε δὴ καὶ παντάπασι χορὴ αἰε
 τὸν βραχίονα πρὸς τῇσι πλευρῇσι προσδεῖσθαι καὶ νύκτα
 καὶ ἡμέρην. [319] ἀτὰρ καὶ ὅταν ὑγιέα γένηται τὰ ἔλκεα,
 ὁμοίως ἐπὶ πολὺν χρόνον χορὴ προσδεῖν τὸν βραχίονα πρὸς
 τὰς πλευράς· οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα ἐπουλωθῇ καὶ ὀπολει
 φθῇ ἢ εὐρυχωρίῃ καθ' ἣν μάλιστα ὀλισθαίνει ὁ βραχίων.
 ὅσοισι δ' ἂν ἄμος καταπορηθῇ ἐμβληθῇται, ἣν μὲν ἔτι ἐν
 αὐξήσει ἔωσιν, οὐκ ἐθέλει συναύξεσθαι τὸ ὀστέον τοῦ βρα-

donem qui ad alam est, paulum vero infra brachii caput.
 Ac cutis quidem penitus candenti ferramento adurenda, non
 tamen alte admodum infligenda plaga est. Ignis namque
 nervis est noxius. Mederi igitur ulceribus per totam cura-
 tionem convenit, brachium nunquam vehementer, verum
 mediocriter, quantum ad ulcerum curationem opus est,
 attollendo, ut minus frigore tententur. Ambusta namque
 omnia tegi debent, quo et moderatam curationem recipiant
 ac minus oras diducant, minorque cum profluvii sanguinis
 tum convulsionis metus accedat. Ubi vero pura evaserint
 ulcera et ad cicatricem pervenerint, tunc sane omnino bra-
 chium die ac nocte ad costas semper alligatum esse oportet.
 Quin etiam sanatis ulceribus eodem modo longo tempore
 brachium ad latus alligandum est. Hac enim potissimum
 ratione cicatrice obducetur et contrahetur laxitas ea, in
 quam maxime brachium prolabitur. At quibus humerus in
 suum locum recondi minime potuit, si quidem adhuc cres-
 cunt, os brachii non aeque ac integrum augeri consuevit,

Ed. Chart. XII. [319.320.] Foëf. I. 789. Ed. Lind. II. (769.770.)
 ρίονος ὁμοίως τῷ ὑγιεῖ. ἀλλὰ αὖξεται μὲν ἐπὶ τι, βραχύτε-
 (770)ρον δὲ τοῦ ἑτέρου γίνεται. [320] καὶ οἱ καλούμενοι
 δὲ ἐκ γενεῆς γαλιάγκωνες διὰ δισσὰς ξυμποράς ταύτας γί-
 νονται. ἦν γέ τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐξάρθρημα καταλάβη ἐν
 ναστρὶ ἐόντας, διὰ τε ἄλλην συμφορὴν, περὶ ἧς ὕστερόν ποτε
 γεγράφεται, ἀτὰρ καὶ οἷσιν ἔτι νηπίοισιν ἐοῦσι κατὰ τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος βαθεῖται καὶ ὑποβρύχιοι ἐκπυήσεις
 γίνονται, καὶ οὗτοι πάντες γαλιάγκωνες γίνονται, καὶ ἦν τε
 κνηθῶσιν ἦν τε καυθῶσιν ἦν τε αὐτόματόν σφιν ἐκτραγῇ,
 οὐκ εἰδέναι χρὴ ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει. χρέεσθαι μέντοι τῇ χειρὶ
 δυνατώτατοί εἰσιν οἱ ἐκ γενεῆς γαλιάγκωνες, οὐ μὴν οὐδὲ
 κνηνοὶ γε ἀνατεῖναι παρὰ τὸ οὖς τὸν βραχίονα ἐκτανύσαντες
 τὸν ἄγκωνα δύνανται, ἀλλὰ πολὺ ἐνδεεστερώς ἢ τὴν ὑγιέα
 εἶρα. οἷσι δ' ἂν ἤδη ἀνδράσιν ἐοῦσι ἐκπέσῃ ὁ ὤμος καὶ
 ἢ ἐμβληθῇ, ἢ ἐπωμὶς ἀσαρκατέρη γίνεται καὶ ἢ ἕξις λεπτή
 κατὰ τοῦτο. ὅταν μέντοι ὀδυνώμενοι παύσωνται, ὀκῶσα
 ἐν δεξι ἐργάζεσθαι ἐπάραντας τὸν ἄγκωνα ἀπὸ τῶν πλευ-
 ρῶν ἐς τὸ πλάγιον, ταῦτα μὲν οὐ δύνανται ἅπαντα ὁμοίως

rum ut aliqua ex parte augeatur, altero tamen brevius
 vadit. Idem vero experiuntur qui a primo ortu mustelae
 cubito praediti, Graecis γαλιάγκωνες dicuntur, et duplici ex
 noxa tales evadunt, sive quod in utero tali luxatione tene-
 rentur, sive aliam ob noxam postea scribendam. Quin etiam
 quibus adhuc tenellis circa brachii caput profundae altaeque
 emerfae suppurationes contingunt, ii quoque omnes justo
 brevius et tenuius brachium habent et γαλιάγκωνες eva-
 dunt, et sive secantur sive urantur sive iis pus sponte erum-
 pat, rem ita se habere compertum est. Manu quidem vali-
 diffime uti possunt qui mustelae cubito ab ortu sunt praediti,
 tamen brachium ad aurem attollere extento cubiti gibbo
 non valent, idque multo minus quam manum integram.
 At ubi jam in homines evaserint, neque humerus prolapsus
 restitutus fuerit, iis gracilis superior humeri pars redditur,
 etque parte habitus tenuatur. Neque tamen ubi dolor quie-
 rerit, ea quidem omnia, quae requiruntur ad sublatum cubiti
 gibbum a costis ad latera adducendum, similiter praestare

Ed. Chart. XII. [320, 321.] Foëf. I. 789. 790. Ed. Lind. II. (770, 771.)
 ἐργάζεσθαι. ὅκοσα δὲ δεῖ ἐργάζεσθαι, παραφέροντας τὸ
 βραχίονα παρὰ τὰς πλευράς ἢ ἐς τοὔπισω ἢ ἐς τοὔμπροσθεν
 ταῦτα δὲ δύνανται ἐργάζεσθαι, καὶ γὰρ ἂν ἀρίδα ἐλκύσαιεν
 καὶ πρίονα, καὶ πελεκύσαιεν ἂν καὶ σκόψαιεν ἂν, μὴ κάρτε
 ἂνω αἶροντες τὸν ἀγκῶνα καὶ τᾶλλα ὅσα τῶν τοιούτων σχη
 μάτων ἐργάζονται.

[321] || Ὅσοισι δ' ἂν τὸ ἀκρώμιον ἀποσπασθῇ, τοῦτέ
 οἱσι φαίνεται ἐξέχον τὸ ὀστέον τὸ ἀνέσπασμένον. ἔστι δὲ
 τοῦτο ὁ σύνδεσμος (771) τῆς κληΐδος καὶ τῆς ὀμοπλότης
 ἑτεροῖη γὰρ φύσις ἀνθρώπου ταύτη ἢ τῶν ἄλλων ζώων. οἱ
 οὖν ἰητροὶ μάλιστα ἐξαπατέονται ἐν τούτῳ τῷ τρώματι. ἅτε
 γὰρ ἀνασχόντος τοῦ ὀστέου τοῦ ἀποσπασθέντος ἡ ἐπ' ὤμῳ
 φαίνεται χαμαιζήλη καὶ κοίλη, ὥστε καὶ προμηθεῖσθαι τῶν
 ὤμων τῶν ἐκπεπτωκότων. πολλοὺς οὖν οἶδα ἰητροὺς τᾶλλα
 οὐ φλαύρους ἐόντας, αὐτὰ πολλὰ ἤδη ἐλυμήναντο, ἐμβάλλειν
 πειρώμενοι τοὺς τοιούτους ὤμους, οὕτως οἰόμενοι ἐκπεπτα
 κέναι, καὶ οὐ πρόσθεν παύονται πρὶν ἢ ἀπογινῶναι ἢ ἀπο
 ρῆσαι δοκέοντας αὐτοὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐμβαλέειν τὸν ὤμον.

possunt. Quae vero brachio ad latus vel in priorem par
 tem vel in posteriorem adducto effici possunt, ad ea tra
 ctanda valent. Nam et scobinam et ferram trahere, securi
 item caedere et ligone fodere queunt, dum ne nimium cu
 biti gibbum attollant, ad aliaque omnia quae huiusmodi
 habitus postulat efficienda, idonei habentur.

Quibus summus humerus avulsus est, iis os avulsū
 extare cernitur. Est autem id juguli et lati scapularum ossis
 ligamentum. Hac enim in parte hominis a caeterarum ani
 mantium natura distat. Medici igitur hoc in casu plurimum
 falli consueverunt. Avulso enim osse extante superior
 humeri pars depressa et cava conspicitur, ita ut quasi hu
 meris prolapsis curationem instituant. Equidem complures
 novi medicos, alioqui minime contemnendos, qui huius
 modi humeros excidisse rati dum restituere conarentur,
 magnam noxam aegris inferrent neque prius desisterent
 quam vel spe vel opinione reponendi humeri se frustratos

Ed. Chart. XII. [321, 323.] Foëf. I. 790. Ed. Lind. II. (771. 772.)
 τοῦτοις ἰητρείῃ μὲν ἢ περ καὶ τοῖσιν ἄλλοις τοῖς τοιού-
 τοις, κηρωτὴ καὶ σπλῆνες καὶ ὀθόνια καὶ ἐπίδες τοιαύτη.
 καταναγκάζειν μέντοι τὸ ὑπερέχον χορὴ καὶ τοὺς σπλῆνας
 κατὰ τοῦτο τιθέναι πλείστους καὶ πιέζειν ταύτη μάλιστα καὶ
 τὸν βραχίονα πρὸς τῇσι πλευρῇσι προσηρημένον ἐς τὸ ἄνω
 μέρος ἔχειν. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα πλησιάζοιτο ἀνεσπασμέ-
 τον. τὰ δὲ μὴν εὖ εἰδέναι χορὴ καὶ προλέγειν ὥς ἀσφαλῆα εἰ
 ἄλλως ἐθέλοις, ὅτι βλάβη μὲν οὐδεμίῃ οὔτε μικρῇ οὔτε με-
 γάλῃ τῷ ὧμῳ γίνεται ἀπὸ τοῦτου τοῦ τραώματος, αἷσχιον δὲ
 τὸ χωρίον. οὐδὲ γὰρ τοῦτο τί ὀστέον ἐς τὴν ἀρχαίην ἔδρην
 ὁμοίως ἂν ἰδρυνθῇ, ὥσπερ ἐπέφυκεν, ἀλλ' ἀνάγκη πλεον ἢ
 ἔλασσον ὀγκηρότερον εἶναι ἐς τὸ ἄνω. οὐδὲ γὰρ ἄλλο ὀστέον
 οὐδὲν ἐς τὸ αὐτὸ καθίσταται ὅ τι ἂν κοινωνέον ἐστὶν ἑτέρῳ
 ὀστέῳ καὶ προσπεφυκὸς ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς ἀρχαίης φύσις.
 ἀνώδυτον δὲ τὸ ἀκρώμιον ἐν ὀλίγῃσιν ἡμέρησιν γίνεται, ἣν
 χρηστῶς ἐπιδέχεται.

[323] Κληῖς δὲ καταγεῖσα, ἣν μὲν ἀτρεκέως ἀποκαυλι-
 σθῇ εὐητο(772)ιέρη ἐστί· ἣν δὲ παραμηκέως, δυσητοτέρη.

intelligent. His quidem ea est curatio, quae caeteris hu-
 jusmodi, ceratum, splenia, fasciae et eadem vincendi ra-
 tio. Os tamen quod supereminet deorsum urgendum est,
 eique plurima splenia admovenda et hac parte maxime ap-
 primenda, brachiumque lateri annexum superiore parte
 detinendum. Hac enim ratione os avulsum proxime adduci
 poterit. Haec autem probe nosse et si tibi alioqui videatur
 certo praedicere licet, hoc casu nullum quidem neque par-
 vum neque magnum humero detrimentum contingere, lo-
 cum tamen deformem reddi. Nunquam enim os illud in
 pristinam sedem, quale natura esse consueverat, restituitur,
 sed plus aut minus superiore parte turgescere necesse est.
 Nam neque aliud os ullum, quod cum altero communionem
 et cohaerentiam habet, ubi a naturali sede avulsum fuerit,
 in pristinum locum revertitur. Summus vero humerus si
 probe vinciatur, paucis diebus dolore liberatur.

Jugulum si quidem ex toto transversum fractum fuerit,
 facilius curatur, si vero per longitudinem, aegrius. Contra-

Ed. Chart. XII. [323. 324.] Foef. I. 790. 791. Ed. Lind. II. (772.)
 τὰναντία δὲ τούτοις ἐστὶν ἢ ὥς ἂν τις οἴοιτο. τὴν μὲν γὰρ
 ἀτρεκέως ἀποκαυλισθεῖσαν προσαναγκάσειεν ἂν τις μᾶλλον
 εἰς τὴν φύσιν ἐλθεῖν, καὶ εἰ πάνυ προμηθηθεῖν τὸ ἀνωτέρω
 κατωτέρω ἂν ποιήσῃ. σχήμασί τε ἐπιτηδεύοισι καὶ ἐπιδέσει
 ἀρμοζούσῃ. εἰ δὲ μὴ τελέως ἰδρυνθεῖν, ἀλλ' οὖν τὸ ὑπερ-
 ἔχον γε τοῦ ὀστέου οὐ κάρτα ὀξὺ γίνεται. ὧν δὲ ἂν παρὰ-
 μηκες τὸ ὀστέον κατεαγῇ, ἱκέλη ἢ ξυμφορὴ γίνεται τοῖσιν
 ὀστέοισιν τοῖσιν ἀπεσπασμένοισιν, περὶ ὧν πρόσθεν γέγρα-
 πται. οὔτε γὰρ ἰδρυνθῆναι αὐτὸ πρὸς ἑωυτὸ κάρτα ἐθέλει,
 ἢ τε ὑπερέχουσθαι ἀκρὶς τοῦ ὀστέου ὀξεῖα γίνεται κάρτα. τὸ
 μὲν οὖν σύμπαν εἶδέναι χρὴ ὅτι βλάβη οὐδεμίῃ τῷ ὥμῳ
 οὐδὲ τῷ ἄλλῳ σώματι γίνεται διὰ τὴν κήτηξιν τῆς κληῖδος,
 ἣν μὴ ἐπισφακελίσῃ. ὀλιγάκις δὲ τοῦτο γίνεται. [324] αἰσχρός
 γε μὴν προσγίνεται περὶ τὴν κήτηξιν τῆς κληῖδος καὶ τού-
 τοισι τὸ πρῶτον αἰσχιστον. ἔπειτα μὴν καὶ || ἥσσον γίνεται.
 συμφύεται δὲ ταχέως κληῖς καὶ τᾶλλα πάντα ὅσα χαῖνα
 ὀστέα. ταχέϊαν γὰρ τὴν ἐπιπάρωσιν ποιεῖται τὰ τοιαῦτα.
 ὅταν μὲν οὖν νεωστὶ κατεαγῇ, οἱ τετρωμένοι σπουδάζουσιν

que id contingit quam quis existimet. Quod enim ex toto transversum fractum est, citius quis in suam sedem compellere et si diligenter prospexerit, ac idoneum habitum convenientemque deligationem adhibuerit, quod supra est infra adducere possit. Ac etiam si prorsus in suam sedem non collocatur, non tamen eminens ossis pars admodum acuta redditur. Quibus vero oblongum os frangitur, simile malum contingit iis quibus ossa quaedam avulsa sunt, ut ante scriptum est. Ipsum si quidem secum ipsum collocari non admodum potest, eminens tamen ossis summitas valde acuta redditur. Omnino certo scire convenit, nullam ex jugulo fracto neque humero neque reliquo corpori noxam afferri, nisi, quod raro accidit, praeterea siderari contingat. Ad jugulum tamen fractum deformitas accedit, idque primum turpissimum, deinde vero minus turpe fit. Jugulum vero ut et reliqua omnia ossa, quae laxa sunt, prompte coalescit. Talia namque callum celeriter obducunt. Ubi igitur recens est fractura, vulnerati malum re ipsa gravius esse rati, so-

Ed. Chart. XII. [324.] Foef. I. 791. Ed. Lind. II. (772. 773.)
 ούόμενοι μείζον τὸ κακὸν εἶναι ἢ ὅσον ἐστίν. οἱ τε ἰητροὶ
 προθυμούνται δῆθεν ὀρθῶς ἰῆσθαι. προϋόντος δὲ τοῦ χρό-
 νου οἱ τετρωμένοι, ἅτε οὐκ ὀδυνώμενοι οὔτε κωλυόμενοι
 οὔτε ὁδοιπορίας οὔτε ἐδωδῆς καταμελούςιν, οἱ τε αὖ ἰητροὶ,
 ἅτε οὐ δύναμενοι κατὰ τὰ χωρία ἀποδεικνύναι, ἀποδιδρά-
 σκουσι καὶ οὐκ ἄχθονται τῇ ἀμελείῃ τῶν τετρωμένων. ἐν
 τούτῳ δὲ ἡ ἐπιπώρωσις συνταχύεται. (773) ἐπιδέσιος μὲν
 οὖν τρόπος καθέστηκε παραπλήσιος τοῖσι πλείστοις, κηρωτῇ
 καὶ σπλήνεσι καὶ ὀθονίοις μαλθακοῖσιν ἰητρεύειν, καὶ τὰδε
 δεῖ προσιητρεύειν καὶ τὰδε δεῖ προσξυνιέναι, καὶ μάλιστα ἐν
 τούτῳ τῷ χειρίσματι, ὅτι τοὺς τε σπλήνας πλείστους κατὰ
 τὸ ἐξέχον χρῆ τιθέναι, καὶ τοῖσι ἐπιδέσμοις πλείστοις καὶ
 μάλιστα κατὰ τοῦτο χρῆ πιέζειν. εἰσὶ δὲ δὴ τινες οἱ ἐπειρη-
 φίσαντο ἤδη μολίβδιον βαρὺ προσεπικαταδεῖν, ὥς καταναγ-
 κάζειν τὸ ὑπερέχον. ξυνίασι μὲν οὖν ἴσως οὐδὲ οἱ ἀπλῶς
 ἐπιδέοντες. ἀτὰρ δὴ οὐδ' οὗτος ὁ τρόπος κληῖδος κατ'ἑξίος
 ἐστίν. οὐ γὰρ δυνατὸν τὸ ὑπερέχον καταναγκάζεσθαι, οὐδὲν

licitudinem adhibent et medici quoque rectam curandi ra-
 tionem magno studio suscipiunt. Procedente vero tempore
 vulnerati, cum neque dolore tententur neque aut cibum
 capere, aut iter facere prohibeantur, rem negligunt, itemque
 medici, cum nihil his in locis praeestare queant, diffugientes
 laborantium incuriam non iniquo animo ferunt, interimque
 callus celeriter obducitur. Deligandi autem ratio eadem
 quae plerisque adhibetur, curatioque cerato, spleniis et mol-
 libus linteis instituitur. Ac praeter istam curationem, im-
 primis in hac manuum tractione providendum et insuper
 est animadvertendum, ut quam plurima splenia qua os extat
 imponantur, et plurimae fasciae ea praecipue parte adstrin-
 gantur. Nonnulli vero jam solerter excogitarunt, ut plum-
 bum aliquod grave superalligaretur, quo deorsum coge-
 retur quod extat. At neque forte prudenter se gerunt qui
 simpliciter deligant. Quin etiam sane hic modus jugulo
 fracto non est accommodatus. Neque enim quod eminet
 efflatu memorabilem aliquam depressionem habere potest.

Ed. Chart. XII. [324.] Foef. I. 791. Ed. Lind. II. (773. 774.)
 ὅ τι καὶ ἄξιον λόγου. ἄλλοι δ' αὖτις εἰσὶν οἵτινες καταμαθόντες τοῦτο, ὅτι αὐταὶ αἱ ἐπιδέσεις παράφοροί εἰσι καὶ οὐ κατὰ φύσιν καταναγκάζουσι τὰ ὑπερέχοντα. ἐπιδέουσι μὲν οὖν αὐτοὺς σπλήνεσι καὶ ὀθονίοισι χρώμενοι, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι. ζώσαντες δὲ τὸν ἄνθρωπον ταινίῃ τινὶ ἢ εὐζωστότατος αὐτὸς ἑωυτοῦ ἐστίν, ὅταν ἐπιθῶσι τοὺς σπλήνας ἐπὶ τὰ ὑπερέχοντα τοῦ κατήγματος, ἐξογκώσαντες ἐπὶ τὰ ἐξέχοντα, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀθονίου προσέδησαν πρὸς τὸ ζῶμα ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν, καὶ οὕτως ἐπιδέουσιν τὴν ἴξιν τῆς κληΐδος ἐπιτανύοντες ἐς τοῦπισθεν ἄγοντες κῆπειτα περιβαλόντες περὶ τὸ ζῶμα, ἐς τοῦμπροσθεν ἄγουσι, καὶ αὖτις ἐς τοῦπισθεν. οἱ δὲ τινες οὐχὶ περὶ τὸ ζῶμα περιβάλλουσι τὸ ὀθόνιον, ἀλλὰ περὶ τὸ περιεόν τε καὶ παρ' αὐτὴν τὴν ἔδρην καὶ παρὰ τὴν ἄκανθαν κυκλεύοντες τὸ ὀθόνιον, οὕτω πιέζουσι τὸ κάταγμα. ταῦτα γοῦν ἀπείρω μὲν ἀκοῦσαι φαίνεται ἐγγὺς τοῦ κατὰ φύσιν εἶναι, (774) χρεομένῳ δὲ ἄχρηστα. οὔτε γὰρ μόνιμα οὐδένα χρόνον, οὐδ' εἰ κατακέοιτό τις καίτοι ἐγγυιάτω ἂν οὕτως, ἀλλ' ὅμως εἰ κατακείμενος ἢ τὸ σκέλος συγκάμψειεν ἢ αὐτὸς καμφθεῖη, πάντα ἂν τὰ ἐπι-

Alii rursus intelligentes hujusmodi deligationes huc et illuc vitiose ferri, neque quae eminent in naturalem locum cogere, ipsos quidem certe devinciunt, spleniis et linteis utentes perinde atque alii. Verum fascia quadam homine accincto, qua parte aptissime cingi solet spleniis ad fracturae eminentia adhibitis, ut ea parte extuberent, fasciae caput ad cingulum anteriore parte alligant, atque ita productum in juguli directum vinculum, in posteriorem partem agunt, deinde cingulo advolutum in anteriorem partem ducunt, rursusque in posteriorem reducunt. Quidam vero fasciam cingulo non obvolvunt, sed ea ad interfoemineum ipsamque sedem et juxta spinam circumdata, eo modo fracturam comprimunt. Haec igitur ubi audiuntur, inexperto quidem prope ad id quod secundum naturam est accedere videntur, verum si quis ad usum accommodet, inutilia comperiet. Neque enim ullam unquam firmitatem habent, ne si quis decumbat quidem, quanquam sic proxime ad firmitatem

Ed. Chart. XII. [324. 325. 326.] Foef. I. 791. Ed. Lind. II. (774.)
 δέσματα κινέοιτο, ἄλλως τε ἀσηρὴ ἢ ἐπίδεσις. [325] ἢ τε
 γὰρ ἔδρη ἀπολαμβάνεται, ἀθρόα τε τὰ ὀθονία ἐν ταύτῃ
 τῇ στεροχωρίῃ γίνεται. τὰ τε αὖ περὶ τὴν ζώνην περιβαλλό-
 μενα οὐχ οὕτως ἰσχυρῶς ἔζωσται, ὥς οὐκ ἀναγκάσαι ἐς τὸ
 ἄνω τὴν ζώνην ἐπανιέναι, καὶ οὕτως ἀνάγκη ἂν εἴη πάντα
 χαλεπὴν τὰ ἐπιδέσματα. ἄγχιστα δ' ἂν τις δοκῇ ποιέειν, καί-
 περ οὐ μεγάλα ποιέων, εἰ τοῖσι μὲν τισι τῶν ὀθονίων περὶ
 τὴν ζώνην περιβάλλοι, τοῖσι δὲ πλείστοις τῶν ὀθονίων τὴν
 ἀρχαίην ἐπίδεσιν ἐπιδέοι. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα τὰ ἐπιδέ-
 σματα μόνιμά τε εἴη καὶ ἀλλήλοισι τιμωρέοι. τὰ μὲν οὖν
 πλείστα εἴρηται, ὅσα καταλαμβάνει τοὺς τὴν κληῖδα κατα-
 γνυμένους. προσξυνιέναι δὲ καὶ τόδε χρὴ, ὅτι κληῖς ὥς ἐπὶ
 τὸ πολὺν κατάγνυται, ὥστε τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ στήθεος πεφυ-
 κὸς ὀστέον ἐς τὸ ἄνω μέρος ὑπερέχειν, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρω-
 μίης πεφυκὸς ὀστέον ἐν τῷ κάτω μέρει εἶναι. αἷτια δὲ τού-
 των τάδε, ὅτι τὸ μὲν στήθος οὔτε κατωτέρω ἂν πολὺ οὔτε
 ἀνωτέρω χωρήσειεν. μικρὸς γὰρ ὁ κυκλισμὸς τοῦ ἄρθρου ἐν
 τῷ στήθει. [326] αὐτὸ γὰρ ἐωυτῷ συνεχές ἐστι τὸ στήθος

cedant: verum si decumbens aut crus inflectat, aut ipse
 incurvetur, fasciae omnes movebuntur; et alioqui molesta est
 haec vinciendi ratio. Nam et sedes intercluditur et fasciae
 in hac loci angustia universae colliguntur. Rursus quae
 cingulo obvolvuntur, non adeo firmiter huic accincta sunt,
 quin cingulum sursum ferri cogatur, atque ita necesse sit
 vinculo omnia relaxari. Quam proxime autem res confieri
 posse videatur, etsi nihil magni quis praestiterit, si quibus-
 dam fasciis ad cingulum convolutis, plurimas alias ad prio-
 rem deligationem admoveat. Hac enim ratione tum maxime
 labiles fasciae fuerint, tum sibi mutuo opem ferant. Plu-
 rima igitur quae jugulum fractum consequuntur dicta sunt.
 Sed et id quoque praeterea advertendum est, jugulum ple-
 umque ita frangi solere, ut os quod est a pectore in supe-
 riorem partem emineat, quod est a summo humero in infe-
 riorem partem deprimatur. Horumque ea est ratio, quod
 pectus quidem neque infra neque supra admodum procedat.
 Articuli enim in pectore levis est agitatio. Pectus namque

Ed. Chart. XII. [326.] Foef. I. 791. 792. Ed. Lind. II. (774. 775.)
 καὶ τῇ ῥάχει. ἄγχιςτὰ μὲν ἡ κληῖς πρὸς τὸ τοῦ ὤμου ἄρ-
 θρον πλωδῆς ἐστίν. || ἡνάγκασται γὰρ πυκνοκίνητος εἶναι,
 διὰ τὴν τῆς ἀκρωμῆος σύζευξιν. ἄλλως τε ὅταν τραδιῇ, φεύ-
 γει ἐς τὸ ἄνω (775) μέρος τὸ πρὸς τῷ στήθει προσεχόμε-
 ρον, καὶ οὐ μάλ᾽ ἐς τὸ κάτω μέρος ἀναγκάζεσθαι ἐθέλει.
 καὶ γὰρ πέφυκε κοῦφον καὶ ἡ εὐρυχωρίῃ αὐτῷ ἄνω πλείων
 ἢ κάτω, ὁ δὲ ὤμος καὶ ὁ βραχίον καὶ τὰ προσηρητημένα
 τούτοις εὐαπόλυτά εἰσιν ἀπὸ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ στή-
 θεος, καὶ διὰ τοῦτο δύναται καὶ ἀνωτέρω πολὺ ἀνάγεσθαι
 καὶ κατωτέρω. ὅταν γοῦν καταγῇ κληῖς, τὸ πρὸς τῷ ὤμῳ
 ὁστέον ἐς τὸ κατωτέρω ἐπιθῇ. ἐς τοῦτο γὰρ ἐπιτροχώτε-
 ρον αὐτὸ ἴμα τῷ ὤμῳ καὶ τῷ βραχίονι κάτω ῥεῦσαι μᾶλλον
 ἢ ἐς τὸ ἄνω. ὁπότε οὖν ταῦτα τοιαῦτά ἐστιν, ἀξυνετέουσιν
 ὅσοι τὸ ὑπερέχον τοῦ ὁστέου ἐς τὸ κάτω καταναγκάσαι οἴ-
 ονται εἶναι. ἀλλὰ δῆλον ὅτι τὸ κάτω πρὸς τῷ ἄνω προσ-
 ακτέον ἐστί. τοῦτο γὰρ ἔχει κίνησιν, τοῦτο γάρ ἐστι καὶ τὸ
 ἀποστὰν ἀπὸ τῆς φύσεως. δῆλον οὖν ὅτι ἄλλως μὲν οὐδαμῶς
 ἐστὶν ἀναγκάσαι τοῦτο. αἱ τε γὰρ ἐπιδέσιες οὐδὲν τι μᾶλλον

tum sibi ipsi, tum spinae continenter coaptatum est. Sed
 jugulum quidem proxime ad humeri articulum fluitat. Co-
 gitur namque saepissime moveri, propter eam quam cum
 summo humero habet connexionem. Adde quod ubi vul-
 neratum fuerit, pars ea quae pectori inhaeret sursum elabi-
 tur, neque fere deorsum deprimi solet, cum et natura levis
 sit, eique supra quam infra major inanitas pateat. At hu-
 merus brachium et quae his connectuntur, facile a pectore
 et costis recedunt, ac propterea multum in superiorem et
 inferiorem partem abduci possunt. Fracto igitur jugulo
 quod ad humerum est, deorsum tendit. Promptius enim
 una cum humero et brachio deorsum inclinare potest quam
 sursum ferri. Cum igitur haec ita se habeant, imprudenter
 se gerunt, qui extantem ossis partem deorsum cogi debere
 existimant. Verum inferiorem partem ad superiorem ad-
 ducendam esse perspicuum est, cum ea motionem habeat et
 a naturali sede recesserit. Patet igitur hanc aliter nullo
 modo cogi posse. Vincula namque nihilo magis adducimur

Ed. Chart. XII. [326. 327. 328.] Foel. I. 792. Ed. Lind. II. (775. 776.)
 προσαναγκάζουσιν ἢ ἀπαναγκάζουσιν, εἰ δέ τις τὸν βραχίονα
 πρὸς τῇσι πλευρῇσιν ὥς μάλιστα ἐόντα ἀναγκάζοι ἄνω, ὥς
 οἱ ἰξύτατος ὁ ὤμος φαίνεται εἶναι, δῆλον ὅτι οὕτως ἀρμο-
 σθείη πρὸς τὸ ὀστέον τὸ ἀπὸ τοῦ στήθεος πεφυκός ὅθεν
 ἀπεσπάσθη. [327] εἰ οὖν τις τῇ μὲν ἐπιδέσει χρῶντο τῇ νο-
 μίμῃ τοῦ ταχέως συναλθεσθῆναι εἵνεκα, ἡγήσαντο δὲ τᾶλλα
 πάντα μάτην εἶναι παρὰ τὸ σχῆμα τὸ εἰρημέρον, ὁρθῶς τε
 ἂν ξυνίη, ἡτρεύοιτ' ἂν τάχιστα καὶ κάλλιστα. κατακέεσθαι
 μέντοι τὸν ἄνθρωπον μέγα τὸ διάφορόν ἐστι, καὶ ἡμέραι
 ἱκαναὶ τεσσαρεσκαίδεκα εἰ ἀτρεμέοι, εἴκοσι δὲ πάλμπολλαι.
 εἰ μέντοι τινὲ ἐπὶ τὰναντία ἢ κληῖς καταγείη, ὃ οὐ μάλι-
 στα γίνε(776)ται, ὥστε τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ στήθεος ὀστέον
 ὑποδεδυκέναι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρωμῆς ὀστέον ὑπερέχειν καὶ
 ὑποκέεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, οὐδεμιῆς μεγάλης ἡτρεΐης ταῦτά
 γ' ἂν δέοιτο. αὐτὸς γὰρ ὁ ὤμος ἀφιέμετος καὶ ὁ βραχίων
 ἰδρύοι ἂν τὰ ὀστέα πρὸς ἄλληλα, καὶ φαύλη ἂν τις ἐπίδεσις
 ἀρκέοι καὶ ὀλίγαι ἡμέραι τῆς πωρώσιος γένοιτ' ἂν. [328] εἰ
 δὲ μὴ καταγείη μὲν οὕτω, παρολισθαίνοι δὲ ἐς τὸ πλάγιον

quam abducunt. Quod si quis brachium quam maxime ad
 latus adductum sursum propellat, sic ut quam acutissimus
 humerus appareat, eo modo plane continget ut cum osse,
 quod pectori adhaeret, unde est avulsa adaptetur. Is igitur
 cum recta intelligentia utetur, tum etiam optimam et ce-
 lerrimam curationem instituet, qui legitimam deligationem,
 uti celeriter coalescat, adhibuerit, reliquaue omnia prae-
 ter commemoratum habitum vana reputaverit. Decum-
 bere tamen hominem valde ad rem pertinet, et satis sunt
 dies quatuordecim, ut summum viginti. Quod si cui contra
 juguli fractura eveniat, id quod non admodum contingit,
 ita ut os quod est a pectore subjiciatur, quod est a summo
 humero extet ac super alterum feratur, nulla magna cura-
 tione hic opus est. Ipse enim humerus demissus cum bra-
 chio invicem ossa committet, ac quaelibet vivendi ratio satis
 fuerit, ut intra paucos dies callus contrahatur. At si non eo
 modo fractum fuerit, sed in hanc vel illam partem prola-

Ed. Chart. XII. [328.] Foef. I. 792. 793. Ed. Lind. II. (776.)
 ἢ τῇ ἢ τῇ, ἐς τὴν φύσιν μὲν ἀπαγαγεῖν ἂν δέοι ἀναγα-
 γόντα τὸν ὦμον σὺν τῷ βραχίονι, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρη-
 ται. ὅταν δὲ ἔζηται ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν, ταχείῃ ἂν ἢ ἄλλῃ
 ἰητρείῃ εἴῃ. τὰ μὲν οὖν πλεῖστα τῶν παραλλαγμάτων κατορ-
 θοῖ αὐτός ὁ βραχίων ἀναγκαζόμενος πρὸς τὰ ἄνω. ὅσα δὲ
 τῶν ἄνωθεν παρολισθαίνοντα ἐς τὸ πλόγιον ἦλθεν ἢ ἐς τὸ
 κτωτέρω, συμπορσύνει ἂν τὴν κατόρθωσιν, εἰ ὁ μὲν ἄν-
 θρωπος ὑπίτιος κέοιτο, κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων
 ὑψηλότερόν τι ὀλίγον ὑποκείμετο ὥς περιρῥήδης ἔῃ τὸ στήθος
 ὥς μάλιστα, καὶ τὸν βραχίονα εἰ ἀνάγοι τις παρὰ τὰς πλευ-
 ρὰς παρατεταμένον, ὁ δὲ ἰητρός τῇ μὲν ἑτέρῃ χειρὶ ἐς τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος ἐμβαλὼν τὸ θέναν τῆς χειρὸς ἀπω-
 θέοι, τῇ δὲ ἑτέρῃ τὰ ὀστέα τὰ κατεαγότα εὐτεθίζοι, οὕτως
 ἂν μάλιστα ἐς τὴν φύσιν ἄγοι. αἰτὰρ ὅπερ ἤδη εἴρηται εὖ
 μάλα τὸ ἄνωθεν ὀστέον ἐς τὸ κάτω φιλέει ὑποδύνειν. τοῖσι
 μὲν οὖν πλεῖστοισιν, ὅταν ἐπιδεδῶσι, τὸ σχῆμα ἀρήγει, παρ'
 αὐτὰς τὰς πλευρὰς τὸν ἀγκῶνα ἔχοντα, οὕτως ἐς τὸ ἄνω
 τὸν ὦμον || ἀναγκάζεσθαι. ἔστι δ' οἷσι μὲν τὸν ὦμον ἀναγ-

batur, sublato quidem humero cum brachio in suam sedem
 reducendum erit, velut etiam antea dictum est. Ac ubi ad
 pristinum habitum redierit, reliqua curatio celerrime con-
 sequetur. Ut plurimum igitur ubi alia super aliam effertur,
 brachium in superiorem partem propulsum restituit. Ex
 his vero quae in superioribus partibus elabuntur, quaecun-
 que ad latus aut infra tendunt, iis restitutionem submini-
 straverit hominis supinus decubitus, si loco inter scapulas
 medio paulo sublimius aliquid supponatur, quo pectus quam
 maxime in utramque partem reflectatur, brachiumque ali-
 quis ad latus porrectum sursum adducat. Medicus vero
 altera manu, injecta in brachii caput vola protrudat, altera
 ossa fracta componat. Sic enim quam maxime ad natu-
 ralem sedem reducet. Verum quod jam dictum est, os
 superius fere ad inferiorem partem subire solet. Plerisque
 igitur ubi devincti fuerint, hinc habitus auxilio est, ut de-
 tento ad latera cubiti gibbo ita sursum humerus propellatur.
 At nonnullis quidem, ut dictum est, in superiorem partem

Ed. Chart. XII. [328—331.] Foef. I. 793. 794. Ed. Lind. II. (776. 777.)
 κάζειν δεῖ ἐς τὸ ἄνω ὡς εἴρηται, [329] τὸν δὲ ἀγκῶνα πρὸς
 τὸ στήθος παράγειν. (777) ἄκρην δὲ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ
 ἀκρωμιον τοῦ ὕψους ὤμου ἴσχειν. ἦν μὲν οὖν κατακίεσθαι
 τολμᾷ, ἀντιστήριγμα τι προστιθέναι χρὴ, ὡς ἂν ὁ ὤμος
 ἀνωτάτω ἔῃ. ἦν δὲ περιῖη, σφειδόντην χρὴ ἐκ ταινίης περι-
 τὸ ὀξὺ τοῦ ἀγκῶνος ποιήσαντα ἀναλαμβάνειν περὶ τὸν αὐ-
 χένα.

[330] || Ἀγκῶνος δὲ ἄρθρον παράξαν μὲν ἢ παραρ-
 θρήσαν πρὸς πλευρὴν ἢ ἔξω, μένοντος τοῦ ὀξέος τοῦ ἐν
 τῷ κοίλῳ τοῦ βραχίονος, ἐς εὐθὺν κατατείναντα τὸ ἐξέχον
 ἀποθεῖν ὀπίσω καὶ ἐς τὸ πλάγιον, τὰ δὲ τελείως ἐκβάντα ἢ
 ἐνθα ἢ ἐνθα. [331] κατάστασις μὲν ἐν ἣ ὁ βραχίων κατε-
 αγεῖς ἐπιδέεται. οὕτω γὰρ ἂν τὸ καμπύλον τοῦ ἀγκῶνος οὐ
 κωλύσει. ἐκπίπτει δὲ μάλιστα ἐς τὸ πρὸς πλευρὰς μέρος
 τὰς δὲ κατορθώσιας ἀπάγοντα ὅτι πλεῖστον, ὡς μὴ ψαύη
 τῆς κορώνης ἢ κεφαλῇ, μειώωρον περιάγειν καὶ περικάμπτειν
 καὶ μὴ ἐς εὐθὺν βιάζεσθαι. ἅμα δὲ ὠθεῖν τὰναντία ἐφ' ἐκά-

humerus propelli debet, cubiti vero gibbus ad pectus ad-
 duci et manus extrema ad summum humerum ab integra
 parte admoveri. Quod si decumbere non recuset, firma-
 mentum quoddam cui obnitatur adhibere oportet, ut hume-
 rus maxime sublimis maneat. Sin vero obambulet, fundam
 ex mitella factam ad cubiti eminentiam circumdatam, de
 collo suspensam gestare.

At vero cubiti articulo ad latus, aut exteriorem in par-
 tem dimoto aut subluxato, acuta ipsius parte in brachii cavo
 remanente in directum distentione facta, id quod eminet
 retro et ad latus propulsandum est. Quod si prorsus in hanc
 vel illam partem exciderit, distentio quidem in qua bra-
 chium fractum deligatur adhibenda. Sic namque cubiti fle-
 xus nullo modo impedimento fuerit, potissimum vero in
 laterum locum prolabitur. Restituetur autem in suum locum,
 si quam plurimum abducendo, ut ne brachii caput acutum
 offis processum contingat, suspensus circum agatur et cir-
 cumflectatur neque in directum vis adhibeatur, simul autem
 utraque, ex parte in contrarium impellatur et in sedem com-

Ed. Chart. XII. [331.] Foesl. I. 794. 795. Ed. Lind. II. (777-778.)
 τερα, καὶ παρωθεῖν ἐς χώραν. συνωφελοῖη δ' ἂν καὶ ἐπί-
 στρεψις ἀγκῶνος ἐν τουτέοις, ἐν τῷ μὲν εἰς τὸ ὕπτιον, ἐν
 τῷ δὲ ἐς τὸ πρηγές. ἦσις δὲ σχήματος μὲν ὀλίγον ἀνωτέρω
 ἄκρην τὴν χεῖρα τοῦ ἀγκῶνος ἔχειν, βραχίονα δὲ κατὰ πλευ-
 ράς. οὕτω δὲ καὶ ἀνόληψις καὶ θέσις καὶ εὐφορον καὶ φύσις
 καὶ χοῆσις ἐν κοιῷ, ἣν ἄρα μὴ κακῶς παρωθῇ, παρωῦται
 δὲ ταχέως. ἦσις δὲ ὀρθοῖσι καὶ τὸν τόμον τὸν ὀρθοῖτι-
 κὸν καὶ τὸ ὀξύ προσεπιδεῖν. πυλινκώτατον δὲ ὁ ἀγκὼν πυρε-
 τοῖσιν ὀδύνησι, ἀσάδεϊ, (778) ἀκρητοχόλῳ. ἀγκῶνος δὲ μά-
 λιστα τοῦπίσω διὰ τὸ παρκῶδες. δεύτερον δὲ τοῦμπροσθεν.
 ἦσις δὲ ἡ αὐτή. ἐμβολαὶ δὲ τοῦ μὲν ὀπίσω ἐκτείναντα κα-
 τατεῖται. σημεῖον δὲ, οὐ γὰρ δύναται ἐκτείνειν. τοῦ δὲ ἐμ-
 προσθεν οὐ δύναται ξυγκάμπτειν. τουτέῳ δὲ ἐνθ'έντα π
 συνειλεγμένον σκληρόν, περὶ τοῦτο ξυγκάμψαι ἐξ ἐκτάσιος
 ἐξαιφνης, || διαστάσιος δὲ ὀστέων. σημεῖον κατὰ τὴν φλέβα

pellatur. Ad haec quoque contulerit, si cubiti gibbus modo
 quidem in supinum, modo etiam in primum contorqueatur.
 Ad curationem vero, quae ex habitu quidem pendet, specta-
 summam manum paulo cubiti gibbo altiore, brachium vero
 ad latera adductum tenere. Eodem quoque modo et ap-
 pensio et positio et facilis gestatio et natura ac usus com-
 muniter conferunt, si modo callus qui cito concrevit pravus
 non obducatur. Quantum vero ad curationem attinet qua
 linteis instituitur, ea lege articulari fieri debet, ut et acutus
 cubiti pars insuper devinciatur. Rursus autem maxime ex-
 candescit cubiti gibbus febresque ac dolores, nauseam, a-
 meracae bilis vomitionem movet, idque maxime ob tor-
 pore, si cubitus parte posteriore elabatur, secundum id,
 anteriore. Eadem vero curatio utrisque adhibetur. In
 posteriora quidem prolapsus reponitur, si porrectum bra-
 chium in diversa contendatur. Cujus rei indicium est, quo
 extendi nequit, ut et in anteriora prolapsi, quod minimū
 flecti potest. Hic autem imposito duro aliquo convolutum
 ubi extenderis super id repente inflectendus est. At didu-
 ctorum ossium indicium ad contactum venae quae in bra-

Ed. Chart. XII. [331.] Foef. I. 795. Ed. Lind. II. (778. 779.)

τὴν κατὰ βραχίονα σχιζομένην διαφανόντι. ταῦτα δὲ ταχέως διαπυρροῦνται. ἐκ γενεῆς δὲ βραχύτερα τὰ κάτω τοῦ οἰστος ὀστέα. πλείοστα τὰ ἐγγύτατα τοῦ πήχεος, δεύτερα χειρὸς, τρίτα δακτύλων. βραχίων δὲ καὶ ὤμος ἐγκρατέστερα διὰ τὴν τροπήν. ἡ δὲ ἐτέρη χεὶρ διὰ τὰ ἔργα ἔτι πλείω ἐγκρατεστέρα. μινύθησις δὲ σαρκῶν, εἰ μὲν ἔξω ἐξέπεσεν, εἴσωθεν· εἰ δὲ μὴ, ἐς τὸνναντίον, ἢ ἐξέπεσεν, ἀγκῶν δὲ ἢν εἴσω ἢ ἔξω ἐκβαίῃ, κατάστασις μὲν ἐν σχήματι κοινῷ τῷ πήχει πρὸς βραχίονα. τὴν μὲν γὰρ μασχάλην ἀνυλαμβάνοντα ταινίῃ ἀνακρεμάσαι, ἀγκῶν δὲ ἄκρῳ ὑποτιθέντα τι παρὰ τὸ ἄρθρον βάρος ἐκκρεμάσαι ἢ χερσὶ καταταγκάζειν. ὑπεραιωρηθέντος δὲ τοῦ ἁρθροῦ αἱ παραγωγαὶ τοῖς θέρμασιν, ὥς τὰ ἐν χερσίν. ἐπίδεσις ἐν τούτῳ τῷ σχήματι καὶ ἀνάληψις καὶ θέσις. τὰ δὲ ὀπισθεν ἐξαίφνης ἐκτείναντα διορθοῦν τοῖσι θέρμασιν. ὅμα δὲ δεῖ ἐν τῇ διορθώσει καὶ ἐν τοῖσιν ἐτέροισιν. (779) ἢν δὲ ἔμπροσθεν, ἀμφὶ ὀδόντιον συνειλημμένον εὐογκον συγ-

chio scinditur patet. Ea vero callo celeriter obducuntur. Quibus autem ex prima origine ista excidunt, iis ossa infra noxam, quae cubito sunt proxima longe breviora evadunt, deinde quae in manu, tertio quae in digitis sunt. Brachium vero et humerus quod motione vertantur, validiora fiunt. Itemque manu altera propter opera etiam longe validior est. At si exteriorem in partem articulus exciderit, interiore parte carnum fit imminutio; sin minus, adversa ex parte, in quam fit prolapsio. Cubiti gibbo in interiorem partem aut exteriorem prolapso, repositio quidem in communi habitu cubiti ad brachium fieri debet. Ex ala namque fascia excepta suspensio fit, extremo vero cubito suppositum pondus aliquod ad articulum appenditur, vel manibus deorsum vis adducitur. Tum sublimi sublato articulo ossa manuum volis adducuntur. Hoc in habitu deligatio, appensio et positio velut in manibus fieri debet. At ubi in posteriora prolapsio facta est, derepente extensione facta manuum palmis directio fiat, simulque haec in directione tum in caeteris usurpanda sunt. Quod si in priorem partem prolapsio facta sit, linteo convoluto et in justum tumorem sub-

Ed. Chart. XII. [331. 332.] Foes. I. 795. 796. Ed. Lind. II. (779.)
 κάμπτοντα ἅμα διορθοῦν. ἣν δὲ ἑτεροκλινὲς ἦ, ἐν τῇ διορ-
 θώσει ἀμφότερα ἅμα χορῇ ποιέειν. τῆς δὲ μελέτης τῆς θερα-
 πείης κοινὸν τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐπίδεσις. δύναται καὶ ἐκ τῆς
 διατάσιος κοινῇ συμπύπτειν ἅπαντα. τῶν δὲ ἐμβολέων αἱ
 μὲν ἐξ ὑπεραιωρήσιος ἐμβάλλονται, αἱ δὲ ἐκ κατατάσιος, αἱ
 δὲ ἐκ περισφάλσιος. αὗται δὲ ἐκ τῶν ὑπερβολέων τῶν σχη-
 μάτων ἢ τῇ ἢ τῇ σὺν τῷ τάχει.

[332] || Χειρὸς δὲ ἄρθρον ὀλισθαίνει ἢ εἴσω ἢ ἔξω.
 εἴσω δὲ τὰ πλεῖστα. σημήϊα δὲ εὖσημα, ἣν μὲν εἴσω, συγ-
 κάμπτειν τοῖς δακτύλους οὐ δύναται, ἣν δὲ ἔξω, ἐκτείνειν.
 ἐμβολὴ δὲ ὑπὲρ τραπέξης τοὺς δακτύλους ἔχων, τοὺς μὲν
 τείνει, τοὺς δὲ ἀντιτείνειν, τὸ δὲ ἐξέχον ἢ θέναι ἢ πτέρνη
 ἅμα ἀπωθεῖν καὶ ὠθεῖν πρόσω κάτω. κάτωθεν δὲ κατὰ τὸ
 ἕτερον ὁστέον ὄγκον μαλθακὸν ὑποθεῖς, ἣν μὲν ἄνω, κατα-
 στρέψας ἰὴν χεῖρα, ἣν δὲ κάτω, ὑπτίην. ἱησις δὲ ὀθονίοισιν.
 ὅλη δὲ ἡ χεὶρ ὀλισθαίνει ἢ εἴσω ἢ ἔξω ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα,

lato circumposito, inflectere simulque dirigere oportet. At
 si in alteram partem inclinetur, una cum directione utraque
 facienda sunt. Habitus vero et deligatio ad medendi curam
 communiter spectant. Possunt quoque et ex distentione
 communiter omnia contingere. Articulus autem reconditur,
 partim quidem in sublime elevando, partim distendendo,
 partim vero circum oberrando. Idque dum habitus in hanc
 vel in illam partem excedunt, celeriter fieri debet.

Manus articulus in interiorem aut exteriorem partem
 luxatur, plurimum autem in interiorem. Signa vero in
 aperto sunt. Si quidem intro prolapsio fit, digiti inflecti,
 si extra, intendi nequeunt. Reponitur autem si digiti
 supra mensam positi partim quidem extenduntur, partim
 vero in diversa contenduntur, idque quod eminet aut pro-
 minentiore palmarum parte, aut calce simul protruditur et
 anteriore parte deorsum urgetur. Ab inferiore vero parte
 juxta os alterum, molle aliquid in tumorem sublatum, si
 superiore quidem parte extat, manui conversae, si infe-
 riore, supinae est supponendum. Curatio linteis perficitur.
 At tota manus in interiorem vel exteriorem, vel in hanc

Ed. Chart. XII. [332.] Foes. I. 796. Ed. Lind. II. (779. 780.)
 μάλιστα δὲ εἶσω. ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἡ ἐπίφυσις ἐκινήθη. ἔστι
 δ' ὅτε τὸ ἔτερον τῶν ὀστέων διέσθι. τούτοις κατὰ τὰς
 ἰσχυρὰ ποιητέῃ, καὶ τὸ μὲν ἐξέχον ἀπωθέειν, τὸ δὲ ἔτερον
 ἀντωθέειν δύο εἶδεα ἅμα ἐς τοῦπίσω καὶ ἐς τὸ πλάγιον ἢ
 χερσὶν ἐπὶ τραπέζῃ, ἢ πτέρῃ. παλίγκοιτα δὲ καὶ ἀσχήμονα
 τῷ μὲν χρόνῳ κρατύνεται ἐς χοῆ(780)σιν. ἡσὶς ὀρθονίοισι
 σὺν τῇ χειρὶ καὶ τῷ πήχεϊ καὶ νάρθηκας μέχρ' ἰσχυρῶν
 τιθέναι. νάρθηξι δὲ δεθέντα ταῦτα πυκνότερον λύνει ἢ τὰ
 κατάγματα, καὶ καταχύσει πλείονι χρέεσθαι. ἐκ γεινῆς δὲ
 βραχυτέρῃ ἢ χεὶρ γίνεται καὶ μινύθησις σαρκῶν μάλιστα τὰ
 ναντία ἢ ἡ τὸ ἐκπιωμα. ἡῦξημένῳ δὲ τὰ ὀστέα μένει. δα-
 κτύλου δὲ ἄρθρον ὀλισθὲν μὲν εὐσημον, ἐμβολὴ δὲ κατατεί-
 ναντα ἐς ἰθὺ τὸ μὲν ἐξέχον ἀπωθέειν, τὸ δὲ ἐναντίον ἀν-
 τωθέειν. ἡσὶς δὲ ταινίῃσιν, ὀρθονίοισι. μὴ ἐμπέσον δὲ ἐπιπύ-
 ροῦται ἔξωθεν. ἐκ γεινῆς δὲ ἢ ἐν αὐξήσει ἐξαρθροῦσαντα τὰ

vel illam partem prolabitur, potissimum vero in interio-
 rem. Est ubi ossis accrementum emovetur, interdum quo-
 que alterum os diductum est. His valida distentio a hi-
 benda et os quidem eminens propellendum, alterum vero
 in contrariam partem propulsandum, unaque duobus mo-
 dis in posteriorem partem et in latus, aut manibus supra
 mensam aut calce impulsio fieri debet. Quae autem rur-
 sus excandescunt et deformitatem habent, tempore quidem
 ad usum firmanentur. Curatio linteis simul et in manu et
 in cubito perficitur, ferulaeque ad digitos usque imponen-
 dae. Haec vero ferulis deligata crebrius quam fracta re-
 solvenda et copiosiore perfusione fovenda. At manus a
 primo ortu luxata brevior fit, et carnes adversa parte in
 quam luxatio facta est potissimum imminuuntur, adulto
 vero ossa permanent. Digni articulus ubi exciderit, facile
 quidem videtur. Restituitur vero in directum contendendo
 et quod eminet propellendo, contrarium autem in alteram
 partem impellendo. Curatio fasciis fit et linteis. Quod si
 restitutus non fuerit, exteriori parte callum contrahit.
 Quibus autem a primo ortu aut dum adolefcunt, ossa pro-

Ed. Chart. XII. [332—336.] Foëf. I. 796. 797. Ed. Lind. II. (780. 781)
 ὁστέα βραχύνεται κάτω τοῦ ὀλισθήματος καὶ σάρκες μινύ-
 θουσι τὰναντία μάλιστα ἢ ὡς τὸ ἐκπιωμα, ἡϋξημένῳ δὲ τὰ
 ὁστέα μένει.

|| Γνάθος δὲ ὀλίγοισιν τελέως ἐξήρθησεν. [333] ὁστέον
 τε γὰρ τὸ ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου πεφυκὸς ὑπεξύγεται πρὸς
 τῷ ὑπὸ τὸ οὖς ὀστέῳ προσπεφυκότε. ὕπερ ἀποκλείει τὰς κε-
 φαλάς τῆς κάτω γνάθου. τῆς μὲν ἁνωτέρῳ ἐὼν, τῆς δὲ κα-
 τωτέρῳ τῶν κεφαλαίων. τὰ τε ἄκρεα τῆς κάτω γνάθου τὸ
 μὲν διὰ τὸ μῆκος οὐκ εὐπαρείδυτον, τὸ δ' αὖ τὸ κόρωνόν
 τε καὶ ὑπερέχον ὑπὲρ τοῦ ζυγώματος, [334] ἅμα τε ἀμφο-
 τέρων τῶν ἀκρέων τούτων νευρώδεις τένοντες πεφύκασιν, ἐξ
 ὧν ἐξήρτηται οἱ μύες οἱ κροταφῖται καὶ μασσητῆρες καλε-
 ὄμενοι. [335] διὰ τοῦτο δὲ καλέονται καὶ διὰ τοῦτο κινέον-
 ται, ὅτι ἐντεῦθεν ἐξήρτηται. (781) ἐν γὰρ τῇ ἐδωδῇ καὶ ἐν
 τῇ διαλέκτῳ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ χρήσει τοῦ στόματος [336] ἡ
 μὲν ἄνω γνάθος ἀτρεμέει· συνήρτηται γὰρ τῇ κεφαλῇ καὶ
 οὐ διήρθρωται· ἡ δὲ κάτω γνάθος κινέεται· ἀπήρθρωται γὰρ

lapfa fuerint, ea infra luxationem breviora evadunt, et
 carnes adverfa parte quam qua prolapsio facta est potiffi-
 mum imminuuntur. Adultis vero eadem magnitudine per-
 severant.

At maxilla paucis adhuc in totum emota est. Os
 enim a superiore maxilla procedens cum eo osse, quod sub
 aurem annexum est, quasi sub jugum cogitur, quod ma-
 xillae inferioris capita intercludit et uno quidem capite
 sublimius, altero vero depressius existit. Inferioris item
 maxillae extremorum unum quidem ob longitudinem non
 facile elabitur: alterum vero cornicis rostro simile et supra
 os jugale eminent. Simul quoque ex utrisque extremis ner-
 vosi tendones exoriuntur, ex quibus innixi sunt muscoli,
 qui temporales et masticatorii dicuntur. Qui quod ex his
 dependeant, inde appellationem et motionem sumpserunt.
 Etenim inter edendum et loquendum, et in reliquo oris
 usu maxilla superior quiescit. Capiti namque connectitur,
 non articulorum modo committitur. At inferior maxilla
 movetur. Articulatione namque a superiore maxilla et ca-

Ed. Chart. XII. [336. 337. 338.] Foef. I. 797. Ed. Lind. II. (781.)
 ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. διότι μὲν οὖν
 ἐν σπασμοῖσι καὶ τετάνοισι τοῦτο πρῶτον τὸ ἄρθρον σημαί-
 νει συντεταμένον, καὶ διότι πληγαὶ καίριοι καὶ καροῦσαι αἱ
 κροταφίτιδες γίνονται καὶ ἐν ἄλλῳ λόγῳ εἰρήσεται. περὶ δὲ
 τοῦ μὴ κάρια ἐξαρθρέειν τὰδε αἷτια. αἷτιον δὲ καὶ τόδε,
 ὅτι οὐ μάλ᾽ καταλαμβάνουσι τοιαῦται ἀνίγκαι βρωμάτων,
 ὥστε τὸν ἄνθρωπον χανέειν μεῖζον ἢ ὅσον δύναται, ἐκπέσοι
 δ' ἂν ἀπ' οὐδετὸς ἄλλου σχήματος ἢ ἀπὸ τοῦ μεγάλα χανέ-
 οντα, παραγαγεῖν τὴν γέννην ἐπὶ θάτερα. [337] προσσυμβάλ-
 λεται μέντοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἐκπίπτειν. ὁκόσα γὰρ τεῦρα
 καὶ ὁκόσοι μῖες παρὰ τὰ ἄρθρα εἰσὶν ἢ ἀπὸ ἄρθρων ἀφ'
 ὧν ξυιδέδονται, τούτων ὅσα ἐν τῇ χρήσει πλειστάκις διακι-
 νέται, ταῦτα μὲν ἐς τὰς κατατάσεις δυνατώτατα ἐπιδιδύ-
 ναι, ὥσπερ καὶ τὰ ἐέρματα τὰ εὐδυστητότατα πλείστην ἐπί-
 δοσιν ἔχει. περὶ οὗ οὖν ὁ λόγος, ἐκπίπτει μὲν γνάθος ὀλι-
 γάκις, σχᾶται μέντοι πολλάκις ἐν χάσμασιν. ὥσπερ καὶ ἄλλαι
 μυῶν παραλλογαὶ καὶ τεύρων τοῦτο ποιεῖουσι. [338] δὴλον
 δὲ τοιοῦδε μάλιστα ἐστὶν ὅταν ἐκπεπτώκει. προῖσχει γὰρ ἡ

pite diducitur. Quam igitur ob causam convulsionum ac
 nervorum distentionum, hic articulus ubi contrahitur pri-
 mam de se significationem edat, aut quam ob rem tempo-
 rum vulnera periculi plena sint et altum soporem inferant;
 alias dicendum erit. Quod vero non admodum prolaba-
 tur, hae causae sunt. Illud quoque in causa est, quod
 nulla tanta ciborum necessitas hominem supra quam possit
 hiare cogit. In nullo autem alio habitu prolabetur quam
 si quis vehementer hiando maxillam in alteram partem
 contorqueat. Ad id tamen ut excidat hoc confert, quod
 ex nervis aut musculis, qui juxta articulos sunt, aut ad
 eos annectuntur quicunque in usu crebro dimoventur, ii in
 extendendo plurimum concedere solent, non secus ac co-
 ria optime subacta plurimum extensioni cedunt. Ergo, ut
 ad institutum sermonem redeam, maxilla raro quidem ex-
 cidit, laxatur tamen plerumque hiando, non secus ac in
 aliis musculorum et nervorum immutationibus istud usu
 venit. Ubi vero excidit, his praecipue indiciis patet. In-

Ed. Chart. XII. [338. 339.] Foef. I. 797. Ed. Lind. II. (781. 782.)
 κάτω γνάθος ἐς τοῦμπροσθεν καὶ παρῆται τὰναντία τοῦ
 ὀλισθήματος, καὶ τοῦ ὀστέου τὸ κόρωνα ὀγκροότερον φαί-
 νεται παρὰ τὴν ἄνω γνάθον, καὶ χαλεπῶς ξυμβάλλουσι τὰς
 κάτω γνάθους. τούτοις δὲ ἐμβολὴ πρόδηλος, ἥτις γίνοιτ'
 ἂν (782) ἀρμόζουσα. χορὴ γὰρ τὸν μὲν τινα κατέχειν τὴν
 κεφαλὴν τοῦ τετραμένου, τὸν δὲ περιλαβόντα τὴν κάτω γνά-
 θον καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῖσι δακτύλοις κατὰ τὸ γέ-
 νειον, χόσκοτος τοῦ ἀνθρώπου ὅσον μετρίως δύναται, πρῶ-
 τον μὲν διακινεῖν τὴν γνάθον χρότον τινα, τῇ καὶ τῇ πα-
 ρύγοντα τῇ χειρὶ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον κελεύειν χαλαρὴν
 τὴν γνάθον ἔχειν καὶ συμπαράγειν καὶ συνιδιδόναι ὡς μάλι-
 στα, [339] ἔπειτα ἑξαπίνης σχίσαι τρισὶ σχήμασιν ὁμοῦ προσ-
 έχοντα τὸν νόον. δεῖ μὲν γὰρ παράγεσθαι ἐκ τῆς διαστορο-
 φῆς εἰς τὴν φύσιν, δεῖ δὲ ἐς τοῦπίσω ἀπωσθῆναι τὴν γνά-
 θον τὴν κάτω, δεῖ δὲ ἐπόμενον τούτοις συμβάλλειν τὰς
 γνάθους καὶ μὴ χάσκειν. ἐμβολὴ αὖν οὖν αὕτη, καὶ οὐκ ἂν
 γένοιτο ἀπ' ἄλλων σχημάτων. ἰητρειή δὲ βραχεῖα ἀρκεῖ

ferior enim maxilla in anteriorem partem prominet, et in alteram luxationis partem pervertitur, ossisque extremitas cornicis rostrum referens, ad superiorem maxillam magis intumescit, et aegri inferiores maxillas aegre committunt. Atque his quaenam repositio conveniat satis patet. Uno enim vulnerati caput continente, alter inferiorem maxillam homine quam moderate potest hiantē, ad mentum tum interiore tum exteriorē parte digitis apprehendere debet, ac primum quidem maxillam in hanc vel illam partem manu deductam, aliquandiu commovere tum aegro impere ut maxillam relaxet, et simul deducentem adjuvet eique quam maxime fieri possit concedat: deinde ad tres figuras simul adhibito consilio, subito impulsu in suam sedem transferre. Si quidem ex perversione ad naturalem sedem inferior maxilla deducenda est, et in posteriorem partem propellenda. Tum aeger his obsequens maxillas committere, ac minime hiare debet. Ac reponendi quidem ratio haec est, quae ne alio quidem habitu administrari possit

Ed. Chart. XII. [339—342.] Fœl. I. 798. 799. Ed. Lind. II. (782. 783.)
 σπλήνα προστιθέντα κεκηρωμένον χαλαρῶ || ἐπιδέσμῳ ἐπιδεῖν.
 ἀσφαλέστερον δὲ χειρίζειν ἐστὶν ὑπὶον κατακλίναντα τὸν
 ἄνθρωπον, ἐρείσαντα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ σκύτινον ὑπο-
 κεφάλαιον ὡς πληρέστατον, ἵνα ὡς ἥκιστα ὑπέικῃ. προσκα-
 τέχειν δὲ τινα χοῆ τὴν κεφαλὴν τοῦ τετρωμένου.

Ἦν δ' ἀμφότεραι αἱ γνάθοι ἐξαρθρήσωσιν, ἥ μὲν ἦσις
 ἢ αὐτὴ. συμβάλλειν δέ τι ἥσσον οὔτοι τὸ στόμα δύναται.
 καὶ γὰρ προπετέστεραι αἱ γέννυες τούτοιςιν, ἀστραβέες δέ.
 τὸ δὲ ἀστραβὲς μάλιστα ἂν γνώης τοῖσιν ὀρίοιςιν τῶν ὁδόν-
 των τῶν τε ἄνω καὶ τῶν κάτω κατ' ἕξιν. [340] τούτοιςιν
 συμφέρει ἐμβάλλειν ὡς τάχιστα. ἐμβολῆς δὲ τρόπος πρόσθεν
 εἰρηται. ἦν δὲ μὴ ἐμπέσῃ, κίνδυνος περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὸ
 πυρετῶν ξυνε(783)χέων καὶ νωθρῆς καρώσιος. [341] καρώ-
 δεες γὰρ οἱ μύες οὔτοι καὶ ἀλλοιούμενοι καὶ ἐντεινόμενοι
 παρὰ φύσιν. φιλέει δὲ καὶ ἡ γαστήρ ὑποχωρεῖν τούτοιςιν
 χολώδεα ἄκρητα || ὀλίγα, καὶ ἦν ἐμέωσιν, ἄκρητα ἐμέουσιν.
 [342] οὔτοι οὖν καὶ θνήσκουσι δεκαταῖοι μάλιστα. ἦν δὲ

Curatio vero brevis satis est, splenia in cerata adhibita
 laxa vinctura alligata. Tutius autem manus admoventur
 homine supino reclinato, ejus capite scorteo pulvino
 bene fracto obnixo, ut quam minime cedat. Praeterea
 vero vulnerati caput aliquis contineat.

At si utraque parte maxilla luxetur, eadem certe cu-
 ratio est, sed os minus committere hi possunt. Etenim
 his mentum in exteriorem partem magis promovetur, mi-
 nime tamen torquetur. Ac minime torqueri potissimum ex
 dentium finibus deprehendes, cum inferiores superioribus ex
 adverso respondent. His quam celerrima repositio confert,
 cujus ratio supra est explicata. Alioqui nisi intro rever-
 terit, periculum ex febribus assiduis et tardante alto so-
 pore vitae imminet. Hi namque muscoli soporem altum
 invehunt, cum aut praeter naturam intenduntur aut alie-
 nantur. Hi quoque biliosa, sincera, pauca alvo excernere
 solent et si vomitus adfuerit, sincera vomitione reddere.
 Moriuntur igitur ii etiam fere decimo die. At ubi infe-

Ed. Chart. XII. [342.343.] Foef. I. 799. Ed. Lind. II. (783.)
 καταγῇ ἢ κάτω γνάθος, ἣν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπα-
 σιν, ἀλλὰ ξυτέχῃται τὸ ὀστέον, ἐγκεκλιμένον δὲ ἔῃ, κατορ-
 θῶσαι μὲν χοῇ τὸ ὀστέον παρὰ γε τὴν γλῶσσαν πλαγίαν
 ὑπείραντα τοὺς δακτύλους, τὸ δὲ ἔξωθεν ἀντερείδειν, ὥς ἂν
 ξυμφέρῃ, καὶν διεστραμμένοι ἔωσιν οἱ ὀδόντες οἱ κατὰ τὸ
 τραῦμα κεκινημένοι, ὁκόταν τὸ ὀστέον κατορθωθῇ, ζεῦξαι
 τοὺς ὀδόντας χοῇ πρὸς ἀλλήλους, μὴ μόνον τοὺς δύο, ἀλλὰ
 καὶ πλείους, μάλιστα δὲ δὴ χρυσίῳ, ἔστ' ἂν κρατηθῇ τὸ
 ὀστέον, εἰ δὲ μὴ, ἐν λίμφῃ. ἔπειτα ἐπιδεῖν κηρωτῇ καὶ σπλή-
 ρεσιν ὀλίγοισιν καὶ ὑθονίοισιν ὀλίγοισιν μὴ ἄγαν ἐρείδοντα,
 ἀλλὰ χαλαροῖσιν. εὖ γὰρ εἰδέναι χοῇ, ὅτε ἐπίδεσις ὑθονίων
 γνάθῳ καταγείσῃ μικρὰ μὲν ἂν ὠφλέοι, εἰ χορησιῶς ἐπιδέ-
 οίτο, μεγάλα δ' ἂν βλάβοιτο, εἰ κακῶς ἐπιδέοιτο. [343] πυ-
 κνὰ δὲ περὶ τὴν γλῶσσαν ἐσμάττεσθαι χοῇ καὶ πολλὴν χρό-
 τον ἀντέχειν τοῖσι δακτύλοισι κατορθοῦντα τοῦ ὀστέου τὸ
 ἐγκλιθέν. ἄριστον δὲ εἰ αἰεὶ δύναίτο, ἐλλ' οὐχ οἷόν τε. ἦν
 δὲ ἀποκαυλισθῇ παντάπασι τὸ ὀστέον, ὀλιγάκις δὲ τοῦτο
 γίνεται, κατορθοῦν μὲν χοῇ τὸ ὀστέον οὕτως καθάπερ εἴρη-

rrior maxilla fracta fuerit, si quidem non omnino trans-
 versa fracta est, verum os adhuc cohaeret, in aliquam ta-
 men partem inclinatur, illud quidem digitis ad linguam in
 latus adductam appressis, tum vero exteriori parte quoad
 expediet obnitendo, dirigendum. Ac si dentes juxta vul-
 nus distorti sint et dimoti, ubi os in suam sedem colloca-
 tum fuerit, non tantum duo proximi, verum etiam plures,
 praecipue quidem aureo filo, vel certe lineo inter se sunt
 colligandi, quoad os confirmetur. Deinde cerato et paucis
 spleniis injectis, paucisque fasciis non valde appressis, sed
 laxioribus vinctura facienda. Nolle namque oportet lin-
 teorum deligationem malae fractae parum quidem prodesse,
 si recte adhibeant; si prave, magnopere laedere. Crebro
 autem circa linguam attrectando investigare, diuque reni-
 tendo digitis os inclinatum dirigere convenit. Ac prae-
 stare id semper fieri, sed non licet. Quod si os trans-
 versum omnino fractum sit, quod tamen raro contingit,
 eo quidem quo dictum est modo in suam sedem collocari

Ed. Chart. XII. [343.344.] Foes. I. 799. Ed. Lind. II. (783.784.)
 ται. ὅταν δὲ κατορθώσῃς, τοὺς ὀδόντις χορὴ ζευγνύναι, ὡς
 ἐμπροσθεν εἴρηται. μέγα γὰρ ἂν συλλαμβάναι ἐς τὴν ἀιρε-
 μίην. προσέτι καὶ εἴ τις ὀρθῶς ζεύξῃ ὥσπερ χορὴ τὰς ῥαφὰς
 ῥάφας. ἀλλὰ γὰρ (784) οὐ ῥηΐδιον ἐν γραφῇ χειρουργίην
 πᾶσαν ἀτρεκέως ἡγέσθαι, ἀλλ' ὑποτυπέσθαι χορὴ ἀπὸ τῶν
 γεγραμμένων. ἔπειτα χορὴ δέρματος καρχηδονίου, ἣν μὲν τε-
 ωώτερος ἢ ὁ τρωθεὶς, ἀρμεί τῷ λοπῶ χορεύσθαι, ἣν δὲ τε-
 λειότερος ἢ, αὐτῷ τῷ δέρματι τάμνοντα χορὴ εὖρος ὡς τρι-
 δάκτυλον ἢ ὅποις ἀρμόξῃ ὑπάλειψαντα κόμμι τὴν γνάθον.
 εὐμενέστερον γὰρ κόλλη προσκολλῆσαι τὴν δέριν ἄκρον πρὸς
 τὸ ἀποκεκαυλισμένον τῆς γνάθου ἅς δάκτυλον ἀπὸ τοῦ τρώ-
 ματος ἢ ὀλίγω πλέον. τεῖτο μὲν ἐς τὸ κάτω μέρος. ἐχέτω
 δὲ ἐντομὴν κατὰ τὴν ἕξιν τοῦ γειείου ὁ ἱμάς, ὡς ἀμφιβε-
 βήκει ἀμφὶ τὸ ὀξὺ τοῦ γειείου. ἕτερον δὲ ἱμάντα τοιοῦτον
 ἢ ὀλίγω πλατύτερον προσκολλῆσαι χορὴ πρὸς τὸ ἄνω μέρος
 τῆς γνάθου, ἀπολιπύντα κατὰ τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ τρώματος,
 ὅσον περ ὁ ἕτερος ἀπέλιπεν. ἐσχίσθω δὲ καὶ οὗτος ὁ ἱμάς
 τὴν ἀμφὶ τὸ οὖς περίβασιν. [344] ἀποξίεις δὲ ἔστωσαν οἱ

debet. Quo facto dentes inter se velut ante dictum est
 colligandi. Id enim magnopere ad quietem contulerit, id-
 que magis si quis futuris ut decet injectis, recte eos con-
 junxerit. At vero universam manus curationem exacte
 scriptis prodere non est facile, sed ea ex his quae scripta
 sunt in animi notione reponenda est. Deinde ex corio
 Carthaginienfi, cujus quidem cortex exterior, si puer sit
 qui vulneratus est, satis fuerit, sin adultus ipso corio uten-
 dum, incisa habena trium digitorum, vel ea quae congruit
 latitudine sublita gummi maxilla, quo firmitus haereat ad
 maxillam, qua transversa fracta est extrema corii parte
 agglutinetur, digiti vel paulo ampliore interposito spatio,
 idque inferiore parte. Incidatur autem haec habena e re-
 gione menti, ut acutam ejus partem utrimque comprehen-
 dat. Tum altera hujusmodi habena vel paulo latior ad
 superiorem maxillae partem agglutinanda, tantum a vul-
 nere quantum altera recedens, quae qua parte autem cir-
 cumambit incisuram habeat. Habena autem qua parte

Ed. Chart. XII. [344. 345.] Foef. I. 799. Ed. Lind. II. (784. 785.)
 ἱμάντες ἀμφὶ τὴν ξυναφὴν, ἐνθα συνάπτεσθαι τε καὶ συν-
 δεῖσθαι εἰς τὰ πέρατα τῶν ἱμάντων. ἐν δὲ τῇ κολλήσει ἡ
 σὰρξ τοῦ σνύτεος πρὸς τοῦ χρωτὸς ἔστω, ἔχεκολλότερον γὰρ
 οὕτως. ἔπειτα κατατείναντα χορὴ καὶ τοῦτον τὸν ἱμάντα
 μᾶλλον δὲ τι τὸν περὶ τὸ γένειον, ὥς ὅτι μάλιστα μὴ ἀπο-
 σμιλαίνει ἡ γνάθος, ξυνάψαι τοὺς ἱμάντας κατὰ τὴν κορυ-
 φήν. καὶ περὶ τὸ μέτωπον, ὁθονίῳ καταδῆσαι καὶ κα-
 τάβλημα χορὴ εἶναι, ὥσπερ νομίζεται ὡς ἀτρεμέη τὰ δεσμά.
 τὴν δὲ κατὰ κλισιν ποιέεσθω ἐπὶ τὴν ὑγίεια γνάθον, μὴ τῇ
 γνάθῳ ἐξηρησμένος, ἀλλὰ τῇ κεφαλῇ. ἰσχυραίνειν δὲ χορὴ τὸ
 σῶμα ἄχρι ἡμερῶν δέκα. ἔπει(785)τα ἀναιρέφειν μὴ βρα-
 δέως. ἦν γὰρ οὖν τῇσι πρώτῃσιν ἡμέρῃσι μὴ φλεγμὴν, ἐν
 εἴκοσιν ἡμέρῃσιν ἡ γνάθος κρατύνεται. τελέως γὰρ ἐπιπωροῦ-
 νται, ὥσπερ καὶ τᾶλλα τὰ ἀραιὰ ὀστεά, ἦν μὴ ἐπισφακελίσῃ.
 ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ σφακελισμῶν τῶν [345] συμπάντων ὀστέων,
 ἄλλος μακρὸς λόγος λείπεται. αὕτη ἡ διάστασις ἡ ἀπὸ τῶν
 κολλημάτων εὐμενὴς καὶ εὐταμίευντος καὶ ἐς πολλὰ καὶ πολ-
 λαχοῦ διορθώματα εὐχρηστος. τῶν δὲ ἰητρῶν οἱ μὴ σὺν νόῳ

committuntur inter se acutae esse debent, et ubi earum
 capita connecti et colligari debent. In glutinando vero
 corii caro cuti obvertatur, sic enim firmitus adhaerescet.
 Deinde extendenda haec habena, magisque ea quae est ad
 mentum, ut quam maxime utraeque circa verticem se con-
 tingant, ea cautione adhibita ne maxilla in acutum distor-
 queatur. Posteaque circa frontem fascia devincienda, quae
 omnibus aliis injici debet, ut fieri affolet, quo vincula im-
 mota maneant. In maxillam vero sanam decumbendum,
 non maxillae, sed capiti innitendo. Corpus ad decimum
 usque diem attenuandum, deinde non tarde reficiendum.
 Nam si primis diebus inflammatio non accesserit, viginti
 diebus maxilla firmatur. Perfecte enim callum obducit,
 non fecus ac reliqua ossa rara, nisi fiderentur. Verum de
 fideratione univerforum ossium alia longa restat tractatio.
 Haec extensio, quae per glutinum adhibetur, firmiter hae-
 ret facileque procuratur et ad multas ac frequentes dire-
 ctiones faciendas perquam est accommodata. At medici

Ed. Chart. XII. [353. 354.] Foef. I. 799. 800. Ed. Lind. II. (785. 786.)
 εὐχειρες καὶ ἐν ἄλλοισι τραύμασι τοιοῦτοί εἰσι καὶ ἐν γνά-
 θων κατῆξουσιν. || ἐπιδέουσι γὰρ τὴν γνάθον κατεργεῖσαν ποι-
 κίλως καὶ καλῶς καὶ κακῶς. πᾶσα γὰρ ἐπίδεσις γνάθου οὕτω
 καταγείσης ἐκκλίνει τὰ ὀστέα τὰ ἐς τὸ κάτηγμα ῥέποντα
 μᾶλλον ἢ ἐς τὴν φύσιν ἄγει. ἦν δὲ ἡ κάτω γνάθος κατὰ τὴν
 σύμφυσιν τὴν κατὰ τὸ γένειον διασπασθῇ. μόνη δὲ αὕτη
 ξύμφυσις ἐν τῇ κάτω γνάθῳ ἐστίν, ἐν δὲ τῇ ἄνω πολλάί.
 ἀλλ' οὐ βοίλομαι ἀποπλανεῖν τὸν λόγον. ἐν ἄλλοισι γὰρ εὐ-
 δεσι νοσημάτων περὶ τούτων λεκτέον. ἦν οὖν διασιῇ ἡ κατὰ
 τὸ γένειον σύμφυσις, κατορθῶσαι μὲν παντὸς ἀνδρός ἐστιν.
 τὸ μὲν γὰρ ἔξωθεν ἐσωθεῖν χρὴ εἰς τὸ εἶσω μέρος, προσ-
 βάλλοντα τοὺς δακτύλους, τὸ δὲ εἶσω ῥέπον ἀνάγειν ἐς τὸ
 ἔξω μέρος ἐνερθεύοντα τοὺς δακτύλους. ἐς διάστασιν μέντοι
 διατεινόμενοι ταῦτα χρὴ ποιεῖν. [354] ῥᾶον γὰρ οὕτως ἐς
 τὴν φύσιν ἤξει ἢ εἰ ἐγχερίτων τις ἐς ἀλλήλα τὰ ὀστέα πα-
 ραταγκάζειν πειράται τοῦτο παρὰ πάντα τὰ ὑπομνήματα χά-
 ρειν εἰδέναι (786) ναί. ὁκότεν δὲ κατορθώσῃ, ζεῦξαι μὲν χρὴ

imprudenter ad manum proclives, cum in aliis vulneribus
 tum etiam in maxillarum fracturis facile manum admo-
 vent. Fractam enim maxillam variis modis tum recte tum
 prave devinciunt. Quaecunque si quidem ita fractae ma-
 xillae deligatio admovetur, ea ossa ad fracturam tendentia
 eo potius inclinatur quam in naturalem statum reducat.
 Quod si maxilla inferior qua parte ad mentum cohaeret
 diducatur. Unica autem haec est in inferiore maxilla jun-
 ctura, at in superiore multae. Sed non est instituti nostri
 longius a proposito sermone aberrare. In reliquis enim mor-
 borum generibus de his dicendum erit. Si ergo dissideat quae
 in mento junctura est, eam quidem componere quisvis pot-
 est. Nam quod foras eminet, admotis digitis intro propellere
 oportet, quod intro vergit in exteriorem partem adducere
 digitis annitendo. Id autem ea distentione adhibita, ut ossa
 inter se dissent faciendum. Hoc enim modo facilius in suum
 statum redibunt quam si quis illis inter se ossa compelle-
 re conetur. Quod nosse in tota commentatione non est
 invenustum. Ossibus vero coaptatis dentes hinc et inde,

Ed. Chart. XII. [354.355.] Foes. I. 800. 802. Ed. Lind. II. (786.)
 τοὺς ὀδόντας τοὺς ἐνθεν καὶ ἐνθεν πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ
 καὶ πρόσθεν εἴρηται. ἰῆσθαι δὲ χρὴ κηρωτῇ καὶ σπλήνεσιν
 ὀλίγοισι καὶ ὀθονίοισιν. ἐπίδεσιν δὲ βραχείην ἢ ποικίλην
 μάλιστα τοῦτο τὸ χωρίον ἐπιδέχεται, ἐγγὺς γὰρ τοῦ ἰσοῤῥό-
 που ἐστὶν ὡς δὴ μὴ ἰσοῤῥόπον εἶναι. τοῦ δὲ ὀθονίου τὴν
 περιβολὴν ποιέεσθαι χρὴ, ἣν μὲν ἡ δεξιὴ γνάθος ἐξεσιτήκη,
 ἐπὶ δεξιᾷ. ἐπὶ δεξιᾷ δὲ νομίζεται εἶναι, ἣν ἡ δεξιὰ χεὶρ
 ἡεῖται τῆς ἐπιδέσιος. ἣν δὲ ἡ ἐτέρη γνάθος ἐξεσιτήκη, ὡς
 ἐτέρως χρὴ τὴν ἐπίδεσιν ἄγειν. καὶ μὲν ὀρθῶς τις κατορ-
 θάσεται καὶ ἐπατρεμήσῃ ὡς χρὴ, ταχεῖα μὲν ἢ ἄλθεξις, οἱ
 δὲ ὀδόντες ἀσινέες γίνονται. ἣν δὲ μὴ, χρονιωτέρη μὲν ἢ ἄλ-
 θεξις, διαστροφὴν δὲ ἴσχουσα. οἱ ὀδόντες δὲ καὶ σιναροὶ
 καὶ ἀχρηῖοι γίνονται.

[355] || Ἦν δὲ ἡ ῥίς καταγῆ, τρόπος μὲν οὐχ εἰς ἐστὶ
 κατήξιος, αἰτάρ πολλά μὲν δὴ καὶ ἄλλα λωβέονται οἱ χαι-
 ροντες τῇσι καλῇσιν ἐπιδέσεσιν ἄνευ νόου, ἐν δὲ τοῖσι περὶ
 τὴν ῥίνα καὶ μάλιστα. ἐπιδεσίῳ γὰρ ἐστὶν αὕτη ἡ ποικιλι-
 αὶ καὶ πλείστους μὲν σκεπάροντας ἔχουσα, διαῤῥεωγὰς δὲ

velut quoque prius dictum est, inter se sunt alligandi cu-
 ratioque cerato et spleniis paucis ac fasciis instituenda.
 Vinculum autem breve aut varium praecipue hic locus ad-
 mittit. Et si enim ex toto aequis non est libratus ponderi-
 bus, ad id tamen prope accedit. At fasciae circumvolutio
 si quidem dextra maxilla excefferit, dextra parte facienda.
 Id fieri censetur, ubi dextra manus deligationi praeest.
 Quod si altera maxilla excefferit, ab altera parte fasci-
 ducenda est. At si recte quidem coaptata fuerit et ut de-
 bet quieverit, brevi confanescit, ac dentes integri manent.
 Sin secus, longiore quidem tempore curatio accedit, ea-
 que distorta et dentes laeduntur et inutiles existunt.

Naso vero fracto, fracturae modus unus non est. Ve-
 rum qui speciosis vinculis imprudenter delectantur, cum in
 aliis quidem multis, tum vero in naribus vel maxime tur-
 piter illuduntur. Hoc enim vinculum inter caetera maxim-
 varium est, plurimisque locis fasciam refert et relictis in cut-

Ed. Chart. XII. [355. 356.] Fœf. I. 802. Ed. Lind. II. (786. 787.)
 καὶ διωλήψιας ποικιλωτάτης τοῦ χρωτὸς ῥομβοειδίας. ὡς
 οὖν εἴηται ἀνόητον ἐγχειρίην ἐπιτηδεύοντες ἄσμενοι ῥιγὸς
 καταγείσης ἐπιτυχάνουσιν ὡς ἐπιδήσωσι. μίαν μὲν οὖν ἡμέραν
 ἢ δύο ἀγάλλεται μὲν ὁ ἱητρός, χαίρει δὲ καὶ ὁ ἐπιδεδεμέ-
 τος· ἔπειτα [356] ταχέως μὲν ὁ ἐπιδεδεμένος κορίσκειται
 ἁσπρὸν γὰρ τὸ φῶρημα. ἀρκέει δὲ τῷ ἱητρῷ ἐπειδὴν ἐπέ-
 δειξεν, ὅτι ἐπίσταται ποικίλως ῥίνα (787) ἐπιδέειν. ποιεῖ
 δὲ ἢ ἐπίδεσις ἢ τοιαύτη πάντα τὰναντία τοῦ δέοντος. τοῦτο
 μὲν γὰρ ὁκόσοι σιμοῦνται διὰ τὴν κάτηξιν δηλονότι εἰ ἄνω-
 θέν τις μᾶλλον πιέξοι, σιμότεροι ἂν εἴεν. τοῦτο δὲ ὅσοις
 παραστρέφεται ἢ ἐνθά ἢ ἐνθά ἢ ῥίς ἢ κατὰ τὸν χόνδρον
 ἢ ἄνωτέρω, δῆλον ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς ἢ ἄνωθεν ἐπίδεσις ὠφε-
 λήσει, ἀλλὰ καὶ βλάψει μᾶλλον. οὐχ οὕτω γὰρ συλασμόςσει
 σπλήνησει τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ῥιγὸς, καίτοι οὐδὲ τοῦτο ποι-
 εῖουσιν οἱ ἐπιδέοντες. ἄγχιστα δὲ ἢ ἐπίδεσις μοι δοκεῖ ἀντι-
 ποιεῖν, εἰ κατὰ μέσσην τὴν ῥίνα κατὰ τὸ ὀξὺ ἀμφιφλασιεῖη
 ἢ σάρεξ κατὰ τὸ ὀστέον, εἰ καὶ τὸ ὀστέον μικρὸν τισιν εἴη
 καὶ μὴ μέγα. τοῖσι γὰρ τοιούτοις ἐπιπώρωμα ἴσχει ἢ ῥίς

aliquot spatiis inanibus, varie admodum in rhombi formam
 intermittit. Qui igitur, ut dictum est, temerariam manus
 aggressionem studiose affectant, ii nares fractas ut devinciant
 avide arripiunt. Atqui uno aut altero die sibi quidem me-
 dicus placet, deligatus item aeger gaudet, deinde cito ut
 molestum onus fastidit, satisque est medico, si variam na-
 rium deligationem ostentarit. Haec autem vincienti ratio
 omnia contra quam oporteat efficit. Etenim sive ob fractu-
 ram simae nares sint, si quis eas superiore parte potius com-
 primat, simae magis reddentur. Sive etiam quibusdam in
 hanc vel illam partem, aut circa cartilaginem aut superiore
 parte nares distorqueantur, manifestum est quod nullam
 utilitatem ex superinjecto vinculo consequi, quin potius
 laedi consueverunt. Neque enim sic ex altera narium parte
 splenia adaptata convenient, quanquam neque hoc faciunt
 qui deligationem admovent. Maxime autem mihi deligatio
 prodesse videtur, si ad medium nasum acuta sui parte caro
 supra os contundatur, aut si os quoque quibusdam paululum,

Ed. Chart. XII. [356—359.] Foef. I. 802. Ed. Lind. II. (787. 788.)
 καὶ ὀκραιοιδεστέρα τινὲ γίνεται. ἀλλ' ὅμως οὐδὲ τοῦτοις δὴ
 που πολλοῦ ὄχλου δέεται ἢ ἐπίδεσις, εἰ δὴ τι καὶ δεῖ ἐπι-
 δέειν. [357] ἀρκέει δὲ ἐπὶ μὲν τὸ φλασμαὶ σπληνίον ἐπιτείν-
 ναντα κεκηρωμένον, ἔπειτα ὡς ἀπὸ δύο ἀρχῶν ἐπιδέεται,
 οὕτως ὁ θονίῳ ἐς ἅπαξ περιβαλέειν. ἀρίστη μέντοι ἡ τρεῖς
 τῷ ἀλγῶν τῷ σιτανίῳ τῷ πλυτῷ, γλίσχρῳ, πεφυρημένῳ
 ὀλίγῳ καταπλάσσειν τὰ τοιαῦτα. [358] χορὴ δὲ, ἣν μὲν ἐξ
 ἀγαθῶν ἦ, τῶν πυρῶν τὸ ἄλγητον καὶ εὐόλκιμον, τοῦτον
 χρεῖσθαι ἐς πάντα τὰ τοιαῦτα· ἣν δὲ μὴ πάνυ ὀλκιμον ἦ,
 ἐς ὀλίγην μάνταν ὕδατι ὡς λειοτάτην διέντα, τοῦτον φερεῖν
 τὸ ἄλγητον ἢ κόμμι πάνυ ὀλίγον ὡσαύτως μίγειν. ὁκόσοισι
 μὲν οὖν ῥίς ἐς τὸ κάτω καὶ ἐς τὸ σιμόν ῥέπουσα καταγῆ,
 ἣν μὲν ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους κατὰ τὸν χοῖδρον ἵζηται,
 οἷόν τε (788) ἔστι καὶ ἐντιθέσθαι διόρθωμα εἰς τοὺς μυκτῆ-
 ρας, ἣν δὲ μὴ, ἀνορθοῦν μὲν χορὴ πάντα τὰ τοιαῦτα τοὺς
 δακτύλους ἐς τοὺς μυκτῆρας ἐντιθέντα, ἣν ἐνδέχεται· [359]
 ἣν δὲ μὴ, παχὺ ὑπάλειπτρον μὴ ἐς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ῥιτὸς

non autem multum offensum sit. In iis enim nares callō
 obducuntur, et quandam prominentiam oblongiorem ha-
 bent. Sed neque hi sane multum molesta deligatione in-
 digent, si modo quid vinculo opus est. Satisque est sple-
 nium quidem inceratum supra contusum extendere, dein
 qualis deligatio ex duobus initiis fieri solet, ita semel ductam
 fasciam circumdare. Optime autem medetur farina sitania,
 eluta, glutinosa, subacta, modica, ex cataplasmate im-
 posita. Ac si quidem farina ex optimo tritico suppetit et quae
 facile duci possit, ea ad haec omnia uti convenit. Quod si
 non admodum ducatur, cum pauca thuris mica concussū
 elisa, in tenuissimum pollinem redacta et aqua diluta, farina
 est subigenda aut paululum omnino gummi similiter admi-
 scendum. Quibus igitur nares inferiore parte fractae simae
 redduntur, si quidem ex anteriore parte ad cartilaginem
 defidunt, potest in nares aliquid quod dirigat immitti, si
 minus, excitanda quidem haec omnia sunt digitis in nares,
 si licet, inditis. Alioqui specillo pleniore quo ad illinendum

Ed. Chart. XII. [359.] Foef. I. 802. 803. Ed. Lind. II. (788.)

ἀπάγοντα τοῖσι δακτύλοις, ἀλλ' ἢ ἰδρῦται, ἔξωθεν δὲ τῆς ῥινὸς εἰσθὲν καὶ ἐνθεν ἀμφιλαμβάνοντα τοῖσι δακτύλοις, συναναγκίζειν τε ἓμα καὶ ἀναφέρειν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἦν μὲν πᾶν ἐς τὸ ἔμπροσθεν τὸ κείμενον ἔη, οἷόν τε τι καὶ εἶσω τῶν μυκτῆρων ἐντιθέναι, ὥσπερ ἤδη εἴρηται. ἄλλην τὴν ἀφ' ἡμιτεβίου ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐν ὀφθαλμῷ εἰλίσσοντα, μᾶλλον δὲ ἐν Κροχιδονίῳ δέσματι ἐρρύψαντα, σχηματίζοντα τὸ ἀρμόσπον σχῆμα τῷ χωρίῳ ἵνα ἐγκείσεται. ἦν μέντοι προσωτέρω ἢ τὸ κείμενον, οὐδὲν οἷόν τε εἶσω ἐντιθέναι· καὶ γὰρ εἰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἀσπρόν τὸ φόρημα, πῶς γε δὴ οὐκ ἐν τῷ ἐσωτέρῳ; τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ ἔσωθεν ἀναπλάσσεσθαι καὶ ἔξωθεν ἀφειδήσαντα χορὴν ἀνάγειν ἐς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ διορθώσασθαι. κάρτα γὰρ οἱ ἢ τε ῥίς καταγεῖσα ἀναπλάσσετα, μάλιστα μὲν αὐθήμερος, ἦν δὲ μὴ, ὀλίγω ἵστερον. ἀλλὰ καταβλακεύουσιν οἱ ἰητροὶ καὶ ἀπαλωτέρως τὸ πρῶτον ἄπτονται ἢ ὥς χορῇ. || παραβάλλοντα γὰρ τοὺς δακτύλους χορὴν ἐνθεν καὶ ἐνθεν κατὰ τὴν φύσιν τῆς ῥινὸς ὡς κατω-

utimur, non in anteriorem partem, sed qua desidunt in nares digitis impulsio, exteriori vero narium parte hinc et inde digitis comprehensa simul impellere et sursum attollere. Ac si omnino anteriore parte fractura fuerit, licet aliquid velut jam dictum est intro in nares indere, vel ex linteo derafam lanuginem, vel aliud quid tale linteo convolutum, aut potius Carthaginienſi corio circumſutum, ea figura accommodatum, ut apte hunc in locum immitti queat. At si ulterior fractura sit, nihil intro immitti potest. Etenim si anteriore parte molestum onus est, quomodo interiore non sit futurum? Imprimis igitur interiore parte nares conſormandae, et exteriori parte non remiſſe agendo in ſuam ſedem compellendae et dirigendae. Nam et tibi maxime naſus fractus reſtituitur, praecipueque eodem die vel certe paulo poſt. Verum negligenter agunt medici, et primum mollius quam oporteat rem pertractant. Digitis enim hinc et inde pro narium natura quoad ejus fieri poteſt ad imas nares demiſſis, eas ab inferiore parte ſurſum compel-

Ed. Chart. XII. [359.] Foesl. I. 803. Ed. Lind. II. (788. 789.)
 τάτω κάτωθεν συναναγκάζειν, καὶ οὕτω μάλιστα ἀνορθοῦνται
 σὺν τῇ ἔσωθεν διορθώσει διορθοῦντα, ἔπειτα δὲ ἐς ταῦτα
 ἱητρός οὐδεὶς ἄλλος τοιοῦτός ἐστιν, εἰ ἐθέλοι μελετᾶν καὶ
 τολμᾶν, ὥς οἱ αὐτοῦ δάκτυλοι οἱ λιχανοί. οὗτοι γὰρ κατὰ
 φύσιν μάλιστα εἰσιν. παραβάλλοντα γὰρ χορὴ τῶν δακτύλων
 ἐκάτερον παρὰ πᾶσαν τὴν ῥίνα (789) ἐρείδοντα ἡσίχως
 οὕτως ἔχειν. μάλιστα μὲν εἰ οἷόν τε εἴη αἰεὶ, ἔστ' ἂν κρα-
 τηθῇ· εἰ δὲ μὴ, ὥς πλεῖστον χρόνον, ὥς εἴρηται. εἰ δὲ μὴ,
 ἢ παῖδα ἢ γυναῖκά τινα. μαλθακὰς γὰρ τὰς χεῖρας δεῖ εἶναι
 οὕτως, ὥς ἂν κάλλιστα ἱητρευθεῖη ἡ ῥίς, ὅτε μὴ ἐς τὸ
 σκολιόν, ἀλλ' ἐς τὸ κάτω ἰδρυμένη εἴη ἰσοῤῥόπος. ἐγὼ μὲν
 οὖν οὐδεμίαν ποῦ ῥίνα εἶδον ἥμῃς οὕτω κατεαγεῖσα οὐχ
 οἷη τε διαρθρωθῆναι ἀντίκα πρὶν πωρωθῆναι συναγκαζο-
 μένῃ, ἐγένετο, εἴ τις ὀρθῶς ἐθέλοι ἱητρεύειν. ἀλλ' οἱ ἄν-
 θρωποι αἰσχροὶ μὲν εἶναι πολλοῦ ἀποτιμᾶσι. μελετᾶν δὲ
 ἅμα μὲν οὐκ ἐπίστανται, ἅμα δὲ οὐ τολμέουσιν, ἢ μὴ ὀδυ-
 ρῶνται, ἢ θάνατον δεδοίκασι. καίτοι ὀλιγοχρόνιος ἢ πώρως

lere oportet, atque ita maxime excitatas, simul etiam ab
 interiore parte dirigere. Deinde vero ad eam rem nullus
 est magis idoneus medicus, si eo studio contendere aut id
 etiam tolerare velit, quam ipsius digiti indices. Hi enim
 maxime sunt a natura accommodati. Admoto autem utro-
 que digito totae nares obfirmandae sunt atque ita in quiete
 continendae, maxime quidem si fieri possit assidue, quoad
 confirmentur, vel certe quam diutissime, velut dictum est.
 Quod si istud aeger praestare nequit, vel pueri vel mulieris
 cujusdam digitis utendum. Molles enim manus esse con-
 venit, sic ut quam optime curentur nares quibus non distor-
 tae, sed aequabiliter ad inferiorem partem desidunt. Equi-
 dem nullas unquam nares vidi, quae sic fractae, si statim
 prius quam callo obducantur, compellerentur, restitui non
 potuerint, si modo quis rectam curandi rationem insistat.
 Atqui homines deformitatem magno quidem pretio redi-
 mendam aestimant, eo autem studio anniti nisi dolore aut
 mortis metu coacti neque sciunt neque sustinent, quanquam
 in naribus callus paucio tempore inducatur. Decem enim

Ed. Chart. XII. [359. 360.] Foesl. I. 803. Ed. Lind. II. (789. 790.)
 τῆς ῥίνας, ἐν γὰρ δέκα ἡμέρησι κρατύνεται, ἣν μὴ ἐπισφα-
 κελίῃ. ὁκόσοι τε δὲ τὸ ὁστέον ἐς τὸ πύγιον κατὰγνυται,
 ἣ μὲν ἦσις αὕτη. τὴν δὲ διόρθωσιν δηλονότι χρὴ ποιέσθαι
 οὐκ ἰσόρροπον ἀμφοτέρωθεν, ἀλλὰ τό τε ἐγκεκλιμένον ὠθέ-
 ειν ἐς τὴν φύσιν ἐκτοσθεν ἀναγκάζοντα, καὶ ἐσματτεύόμενον
 ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ εἶσω ῥείσαντα διορθοῦν ἀόκνης
 ἔστ' ἂν κατορθώσῃ, εὖ εἰδότα ὅτι ἣν μὴ αὐτίκα κατορθώ-
 σεται, οὐχ οἷόν τε μὴ καὶ διεστράφθαι τὴν ῥίνα. ὅτιαν δὲ
 ἀγάγῃς ἐς τὴν φύσιν, προσβάλλοντα χρὴ ἐς τὸ χωρίον ἢ τοὺς
 δακτύλους ἢ τὸν ἕνα δάκτυλον ἢ ἐξέσχεν ἀνακωχέειν [360]
 ἢ αὐτὸν ἢ ἄλλον τινά, ἔστ' ἂν κρατυνθῇ τὸ τρωμα. ἀτὰρ
 καὶ ἐς τὸν μυκτῆρα τὸν μικρὸν δάκτυλον ἀπωθέοντα, ἄλ-
 (790)λοτε καὶ ἄλλοτε διορθοῦν χρὴ τὰ ἐκκριθέντα. ὅτι δ'
 ἂν φλεγμονῆς ὑπογίνεται τούτοις, χρὴ τῷ σταιτὶ χρέεσθαι
 τοῖσι μέντοι δακτύλοις προσέχειν χρὴ ὁμοίως καὶ τοῦ σται-
 τὸς ἐπικειμένου. ἣν δὲ πού κατὰ τὸν χόνδρον ἐς τὰ πλάγια
 καταγῇ, ἀνάγκη τὴν ῥίνα ἄκρην μετεστράφθαι. χρὴ οὖν τοῖσι
 τοιούτοις ἐς τὸν μυκτῆρα ἄκρον διόρθωμά τι τῶν εἰρημέων

diebus, nisi fiderentur, confirmantur. At quibus os a latere
 frangitur, curatio quidem eadem convenit, directio tamen
 ipsa non aequabiliter ab utraque parte facienda, sed quod
 inclinatum est extrinsecus compellendo ad naturalem situm
 adurgendum et digilis immixtis nares contrectando, quae
 in interiorem partem vergunt impigre dirigenda, quoad re-
 stituantur istud animo reputantes, nisi protinus nares diri-
 gantur, fieri non posse quin pervertantur. Quibus in natu-
 ralem sedem reductis, admotos ad locum unum aut plures
 digitos, qua eminentia erat ipsum aut alium quendam con-
 tinere oportet, quoad vulnus confirmatum fuerit. Quin et
 impulso in nares parvo digito, subinde quae inclinata sunt
 dirigere convenit. Ac si quid inflammationis subest, iis fa-
 rina ex aqua subacta adhiberi debet. Nihilominus tamen minus
 etiam farina imposita digiti similiter admovendi. At si
 quando ad cartilaginem in latus nares fractae sint, eas sum-
 mas perverti necesse est, tuncque in extremas nares quid-
 dam ex iis quae dicta sunt, quod eas dirigat aut aliquid tale,

Ed. Chart. XII. [360.] Foef. I. 803. Ed. Lind. II. (790.)
 ἢ ὅ τι τούτοις ἐοικεν ἐντιθέσθαι. πολλὰ δ' ἂν τις εὖροι τὰ
 ἐπιτήδεια, ὅσα μήτε ὀσμὴν ἴσχει μήτε ἄλλως προσηρέα ἐστίν.
 ἐγὼ δέ ποτε πνεύμονος προβάτου ἀπότμημα ἐνέθηκα, τούτο
 γὰρ πως παρέτυχεν. οἱ γὰρ σπόγγοι ἐντιθέμενοι ὑγράσματα
 δέχονται. ἔπειτα χρὴ Καρχηδονίου λοπὸν πλάτος ὡς τοῦ με-
 γάλου δακτύλου τετμημένον ἢ ὅπως ἂν ξυμφέρῃ, προσκολλῆ-
 σαι ἐς τὸ ἐκτοσθεν πρὸς τὸν μυκτῆρα τὸν ἐγκεκλιμένον.
 καίπειτα κατατείνειν τὸν ἱμάντα ὅπως ἂν ξυμφέρῃ. μᾶλλον δὲ
 ὀλίγον τείνειν χρὴ, ὥστε ὀρθὴν καὶ ἀπαρτῇ τὴν ῥίνα εἶναι
 ἔπειτα, μακρὸς γὰρ ἔστω ὁ ἱμᾶς, κάτωθεν τοῦ ὠτὸς ἀγα-
 γόντα αὐτὸν, ἀναγαγεῖν περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔξῃστι μὲν
 κατὰ τὸ μέτωπον προσκολλῆσαι τὴν τελευταίην τοῦ ἱμάντος,
 ἔξῃστι δὲ μακρότερον ἄγειν. ἔπειτα περιελίσσονται περὶ τὴν
 κεφαλὴν καταδεῖν. τοῦτο ἅμα καὶ δικαίην τὴν διόρθωσιν
 ἔχει, ἅμα δὲ εὐταμίευτον καὶ μᾶλλον ἢν ἐθέλῃ καὶ ἥσσον
 τὴν ἀντιρροπίην ποιῆσαι τῆς ῥινός. ἀτὰρ καὶ ὀκόσοισι ἐς
 τὸ πλάγιον ἢ ῥίς κατάγνυται, τὰ μὲν ἄλλα ἡγερέειν χρὴ

immitti debet. Multa autem ad id accommodata inveniri
 possunt, quae neque odorem moveant et alioqui mollia non
 sint. Ego sane pulmonis ovilli sensum, quod forte tunc
 aderat, aliquando immisi. Inditae enim spongiae humorem
 excipere consueverunt. Deinde ex Carthaginiensis corii
 cortice exteriore, incisa habena pollicis latitudine aut quanta
 convenit, exteriore parte naribus qua parte inclinant ag-
 glutinanda, posteaque prout convenit intendenda. Paulo
 autem amplius intendi debet, quoad erectae et suspensae
 nares esse videantur. Tum ita longa habena sit, ut sub au-
 rem abducta, sursum circa caput adduci queat. Quam qui-
 dem suo extremo fronti agglutinare, aut etiam ulterius du-
 cere, demum circa caput volutam devincire licet. Haec si
 quidem ratio simul justam directionem continet, simulque
 expeditam habet, si quis cupiat majorem aut minorem na-
 rium in contrarium momentum propensionem. Etenim qui-
 bus nares in latus fractae sunt, in reliquis quidem eadem
 quae proposita est curatio convenit. In plerisque tamen ha-
 bena insuper opus est, quae extremis naribus agglutinata

[Ed. Charit. XII. [360.361.] Foell. I. 803. 804 805. Ed. Lind. II. (790. 791.)

ὡς προσείρηται. προσδέεται δὲ τοῖσι πλείστοις καὶ τοῦ ἱμάν-
τος πρὸς ἄκρην (791) τὴν ὅτι προσκολλησάι τῆς ἀντιρρό-
πης εἵλεκα. ὅσοις δὲ σὺν τῇ κατ' ἕξει καὶ ἔλκεα προσγίνε-
ται, οὐδὲν δεῖ ταράσσεσθαι διὰ τοῦτο. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τὰ ἔλ-
κεα ἐπιτιθέναι πισσηρὴν ἢ τῶν ἐναιμῶν τι, || εὐαλθέα γὰρ
τὰ τοιαῦτα. ὁμοίως κ' ἢν ὅστέα μέλλῃ ἀπιέναι, τὴν τε διόρ-
θωσιν τὴν πρώτην ἀόκτως χρὴ ποιεέσθαι μηδὲν ἐπιλείποινα
καὶ τὰς διορθώσας τοῖσι δακτύλοις ἐν [361] τῷ ἔπειτα
χρόνῳ. χαλαρωτέροις μὲν γὰρ χροόμενον, χροόμενον δέ. εὐ-
πλαστότατον γὰρ τι παντὸς τοῦ σώματος ἢ ῥίς ἐστι. τῶν
δὲ ἱμάντων τῇ κολλήσῃ καὶ τῇ ἀντιρρόπῃ παντίπασιν οὐ-
δὲν κωλύει χρῆσθαι, οὐτ' ἢν ἐλκώσῃ οὐτ' ἢν ἐπιφλεγμῇ,
ἀλύπητοι γὰρ εἰσιν.

|| Ἦν δὲ οὗς κατεαγῇ, ἐπιδέσεις πᾶσαι πολέμιαι. οὐ γὰρ
οὐτις χαλαρὸν περιβάλλοι. ἢν δὲ μᾶλλον πιέξῃ, πλέον
κακὸν ἐργάζεται, ἐπεὶ καὶ ὑγιὲς οὗς ἐπιδέσει πιεχθὲν ὀδυνη-
ρὸν καὶ σφυγματῶδες καὶ πυρετῶδες γίνεται. αἰτάρ καὶ τὰ

cas in contrarium momentum propendere faciat At qui-
us ad fracturam cutis quoque vulnus accessit, eos nihil
eam ob rem commoveri necesse est. Verum ulceri
ceratum quod picem habeat, aut medicamentum ali-
quod cruentis vulneribus accommodatum imponen-
dam. Haec si quidem facile curationem admittant Eo-
lem quoque modo ubi ossa discessionem parant, tum pri-
mum directio impigre omni adhibita diligentia facienda,
um etiam postea digiti ad directionem adhibendi. Hos si
quidem et laxiores esse, et admovere tamen oportet. Ex
omnibus enim corporis partibus nares facillime componun-
ur. Habenarum vero agglutinatione aut in contrarium
momentum propensione nihil omnino uti prohibet, neque
si ulcus neque si inflammatio adfuerit, ista namque nullam
molestiam asferre possunt.

At vero auri fractae vinculum omne inimicum est. Ne-
que enim ita laxo ambitu circumdari poterit, et si magis
opprimatur, plurimum officiet. Quandoquidem et integra
auris sub vinculo adstricta, dolore et pulsatione et febre

Ed. Chart. XII. [361. 362. 363.] Foes. I. 805. Ed. Lind. II. (791. 792.)
 ἐπιπλάσματα κάκιστα μὲν τὰ βαρύτερα ἐπίπαν. ἀτὰρ καὶ τὰ
 πλεῖστα φλαῦρα καὶ ἀποστατικά καὶ μύξαν τε ὑποποιέει
 πλείω. κἄπειτα ἐκπυήσεις ἀσηράς, τούτων δὲ οὓς ἥκιστα
 κατεαγὲν προσδέεται. ἁγχιστα μὲν εὔπερ χορὴ τὸ γλίσχρον
 ἄλγιον. χορὴ δὲ μηδὲ τοῦτο βάρος ἔχειν. ψαύειν δὲ ὡς ἥκιστα
 συμφέρον. ἀγαθὸν [362] γὰρ ἐνίοτε φάρμακον τὸ μηδὲν
 φέρον φάρμακον καὶ πρὸς οὓς (792) καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ
 χορὴ δὲ καὶ τὴν ἐπικοίμασιν φυλάττεσθαι. τὸ δὲ σῶμα
 ἰσχυαίνειν καὶ μᾶλλον, ὃ ἂν κίνδυνος ἔῃ ἔμπυον τὸ οὓς γε
 νέσθαι. ἄμεινον δὲ καὶ μαλθάζει τὴν κοιλίην. ἣν δὲ κοιλίαν
 εὐήμετος ἔῃ, ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ. ἣν δὲ ἐξ ἐμπύου
 ἔλθῃ, ταχέως μὲν οὐ χορὴ στομοῦν. πολλὰ γὰρ καὶ τῶν δο
 κούντων ἐκπύεσθαι ἀναπίνεται ποτε, κἢν μηδὲν τις κατα
 πλάσῃ. [363] ἣν δὲ ἀναγκασθῇ στομαῶσαι, τῷχιστα μὲν ὑγιὲς
 γίνεται, ἣν τις πέσῃν διακαύσῃ. εἰδέναι μέντοι χορὴ σαφὲς
 ὅτι κυλλόν ἐστι τὸ οὓς καὶ μείον τοῦ ἐτέρου, ἣν πέσῃ

vexatur. Sed et ea sunt omnino quidem pessima cataplas
 mata, quae gravissima quin etiam pieraque noxia et abs
 cessum procurant, cumque mucum plurimum tum deinde
 molestiae plenas suppurationes efficiunt. At his ad aures
 fractam minime opus est. Proximum certe, si modo qui
 confert, locum habet farina glutinosa, quam neque graver
 esse oportet ac quam minime contingere conducit. Inter
 dum namque bona medicina est, quae tum ad aurem tum
 ad caetera multa, etiam nulla adhibetur. Vitandus prae
 terea in eam partem decubitus, corpusque extenuandum
 idque potissimum in quo auris suppuratio metuitur, prae
 fiatque etiam alvum emollire. Quod si facilis sit ad vomitum,
 is ex moderata aliqua purgatione ciendus est. Sed
 si ad suppurationem veniat, celeriter quidem aperiri non
 debet. Multa namque ex his quae suppurare videntur
 quandoque etiam nullo adhibito cataplasmate reforbentur.
 At si coactus aperueris, cito quidem sanescet, si in ulterio
 rem partem candens ferramentum adegeris. Certo tamen
 scire licet aurem candenti ferramento praeter trajectory
 curtam et altera minorem reddi. Si vero huiusmodi ferra

Ed. Chart. XII. [363. 364.] Foes. I. 805. 806. Ed. Lind. II. (792. 793.)
 διακανθῇ. ἣν δὲ μὴ πέρην καίηται, || τάνειν χορὴ τὸ μετέ-
 ρον μὴ πάνυ σμικρὴν τομήν. διὰ παχυτέρου μὲν καὶ τὸ
 ὑπὸν εὐρίσκεται ἢ ὥς ἂν τις δοκεῖ. ὥς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰ-
 τεῖν καὶ πάντα τὰλλα τὰ μυξώδεα καὶ μυξοποιὰ, ἅτε γλί-
 χρα ἔόντα ὑποθιγγανόμενα διολισθαίνει ταχέως ὑπὸ τοῖς
 δακτύλοις καὶ ἔνθα καὶ ἔνθα. διὰ τοῦτο διὰ παχυτέρου
 εὐρίσκουσι τὰ τοιαῦτα οἱ ἱητροὶ ἢ ὥς οἴονται. [364] ἐπεὶ
 καὶ τῶν γαγγλιωδῶν ἔνια ὅσα ἂν πλαδαρὰ ἔη καὶ μυξώδεα
 τόρκα ἔχῃ πολλοὶ στομοῦσιν οἰόμενοι ρέϋμα ἀνευρῆσειν ἐς
 τὰ τοιαῦτα. ἡ μὲν οὖν γνώμη τοῦ ἱητροῦ ἐξαπατᾶται. τῷ δὲ
 τρήγμαι τῷ τοιούτῳ οὐδεμία βλάβη στομωθέντι. ὅσα δὲ
 ὠδατώδεα χωρία ἐστὶν ἢ μύξης πεπληρωμένα καὶ ἐν οὔοις
 φοροῖσιν ἕκαστα θάνατον φέρει στομούμενα ἢ (793) κατὰ
 ἑλλοίας βλάβας, περὶ τούτων ἐν ἄλλῳ λόγῳ γεγράφεται.
 ἴταν οὖν τάμη τις τὸ οὖς, πάντων μὲν καταπλασμάτων πά-
 ρης τε μοτώσιος ἀπέχεσθαι χορὴ, ἱητρεύειν δὲ ἢ ἐναίμοις ἢ
 ἄλλῳ τῷ, ὃ τι μήτε βάρος μήτε πόρον παρασχῆσει. ἣν γὰρ

mentum reformides, pars in tumorem sublata non parva ad-
 modum sectione incidenda. Craffiore si quidem loco quam
 quis existimet pus contineri deprehenditur. Atque, ut
 breviter dicam, caetera quoque omnia mucosa et mucos-
 ignientia, cum lenta sint, ubi contrectantur digitos cele-
 iter hac vel illa parte effugiunt, eamque ob rem medici
 craffiore loco quam existiment haec contineri deprehen-
 dunt. Nam et ex iis tuberculis, quae ganglia nominant,
 quaecunque fluida sunt et mucosam carnem continent, ple-
 rique aperiunt, in his humorem se inventuros sperantes. Ac
 medicus quidem opinione fallitur, nulla tamen ex hujus-
 modi sectione noxa imminet. Quae vero loca aquosa aut
 muci plena sunt, et quibus in locis singula, si aperiuntur,
 vel mortem vel alia etiam nocumenta afferant, alias scri-
 betur. Ubi igitur auris secta fuerit, omni tum cataplasma-
 tum tum linamentorum usu abstinendum. Sed vel iis me-
 dicamentis quae cruentis vulneribus imponuntur curatio est
 instituenda, vel alio quopiam quod neque onere gravet ne-
 que dolorem inferat. Ubi enim cartilago nudari incipit, in

Ed. Chart. XII. [364—370.] Foef. I. 806. 807. Ed. Lind. II. (793) ὁ χόνδρος ῥοξήται φιλοῦσθαι καὶ ὑποστάσις ἴσχη πυροδρας ἢ χαλῶδρας, ὀχληρόν. [365] γίγνεται δὲ καὶ τοῦτο δ' ἐκείνας τὰς ἰήσις. πάντων δὲ τῶν παλιγκοιτησάντων ἢ πέρι διάκαυσις αὐτοκρέστατον.

[366] Σπόνδυλοι δὲ οἱ κατὰ ῥάχιν, [367] ὅσοις μὲν ὑπὸ ροσημάτων ἔλκονται ἐς τὸ κυφόν, [368] τὰ μὲν πλεῖστα ἀδύνατα λύεσθαι, πρὸς δὲ καὶ ὅσα ἀνωτέρω τῶν φρενῶν τῆς προσφύσιος κυφοῦται. τῶν δὲ κατωτέρω μετεξέτερος λούσι κυρσοὶ γενόμενοι ἐν τοῖσι σκέλεσι, μᾶλλον δὲ τι ἐγγύμενοι κυρσοὶ ἐν τῇ καὶ ἰγνύην φλεβί. || οἷσι δ' ἂν τὸ κυφωμα ἦ, λύνουσιν. ἐγγίνονται δὲ καὶ ἐν τῇ κατὰ βουβῶνα [369] ἤδη δὲ τισιν ἔλυσσε καὶ ἡ δυσερετήρη πολυχρότιος γινομένη, καὶ οἷσι μὲν κυφοῦται ῥάχιδι παισὶν ἐοῦσιν, πρὶν τὸ σῶμα τελειωθῆναι ἐς αὔξησιν. τοιούτοις μὲν οὐδὲ συνάψασθαι ἐθέλοι κατὰ τὴν ῥάχιν τὸ σῶμα. ἀλλὰ σκέλεσιν μὲν καὶ χεῖρες τελειοῦνται, ταῦτα δὲ ἐνδεέστερα γίνονται [370] καὶ ὅσοις ἂν ἢ ἀνωτέρω τῶν φρενῶν τὸ κυφός, τοιούτοις μὲν αἱ τε πλευραὶ οὐκ ἐνέλουσιν ἐς τὸ εὐρὺ αὔξε-

caque purulenta aut mucosa subsident, id molestum est. Id quod etiam in illis curationibus evenit. In omnibus autem quae rursus excandescunt, ferramentum candens utraque parte trajicere abunde suppetit.

At quibus spinæ vertebrae ex morbis gibbum contrahunt, ea quidem magna ex parte solvi nequeunt, praecipue vero ubi superiore parte qua septo annectitur, in gibbum curvantur. Quae vero infra sunt, eorum quaedam varicibus in cruribus subortis solvuntur. Magis autem quibuscumque spina in gibbum attollitur, qui in poplitis vena suboriuntur varices eam solvunt. Fiunt quoque et in ea vena quae est ad inguina. Jam vero quosdam etiam ab hoc vitio diuturna intestinorum difficultas liberat. Et quibus certe adhuc pueris ante perfectum corporis augmentum spina in gibbum attollitur, iis quidem corpus ad spinam augeri non solet. Verum crura et manus ad perfectionem deveniunt, illae autem partes exiliores evadunt. Quibus etiam supra septum transversum gibbus fit, iis quidem non in latum

Ed. Chart. XII. [370.—372.] Foesl. I. 807. Ed. Lind. II. (793. 794.)
 σθαι, ἀλλ' ἐς τοῦμπροσθεν. τό τε σιῆθος ὁδὸν γίνεται, ἀλλ'
 οὐ πλατὺν, αὐτοὶ τε δύσπνοοι γίνον(794)ται καὶ κερχνώδεις.
 ἥσπον γὰρ εὐρυχωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δε-
 χόμεται καὶ προπέμπουσαι, καὶ μέντοι καὶ ἀναγκάζονται
 κατὰ τὸν μέγαν σπόνδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν, ὥς μὴ
 προπειῆς ἔη αὐτοῖσιν ἡ κεφαλὴ. στενοχωρίην μὲν οὖν πολλήν
 τῷ θάραγγι παρέχει καὶ τοῦτο ἐς τὸ εἶσω ῥέπον, καὶ γὰρ
 τοῖσιν ὀρθοῖσι φύσει δύσπνοίαν παρέχει τοῦτο τὸ ὁστέον,
 ἣν ἔσω ῥέψῃ ἔστ' ἀναπιεχθῇ. δι' οὖν τὸ τοιοῦτον σχῆμα
 ἐξεχέβρογχοι οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον φαίνονται
 ἢ ὑγιᾶς. [371] φυματίαι τε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὸν πνεύ-
 μονά εἰσιν οἱ τοιοῦτοι σκληρῶν φυματίων καὶ ἀσπέπτων. καὶ
 γὰρ ἡ πρόφασις τοῦ κυψώματος καὶ ἡ ξύντασις τοῖσι πλεί-
 στοισι διὰ τοιαύτας συστροφὰς γίνεται ἥσιν ἂν κοινωνήσω-
 σιν οἱ τέκνοι οἱ σύνεγγυς. ὅσοις δὲ κατωτέρω τῶν φρενῶν
 τὸ κύψωμά ἐστι, τούτοιςιν νοσήματα μὲν ἐνίοισι προσγίνεται
 νεφριτικά καὶ κατὰ κύστιν. ἀτὰρ καὶ ἀποστάσεις ἐς ἐμπύη-
 μά τι καὶ κατὰ κενεῶνας καὶ [372] κατὰ βουβῶνας χρόνιαι

angeri, sed in anteriorem partem costae solent, neque pe-
 ctus in latum, sed in acutum tendit; ipsique spiritum diffi-
 culter et cum stridulo sono trahunt. Iis namque cavitates,
 quae spiritus excipiunt et reddunt, angustiores evadunt.
 Quin etiam cervicem ad magnam vertebam in anteriorem
 partem recurvatam habere coguntur, ut ne iis caput pro-
 num sit., Id igitur magnam faucibus angustiam exhibet, cum
 intro vergit. Nam et iis qui secundum naturam recti sunt,
 os illud intro inclinatum, quoad repressum fuerit, spirandi
 difficultatem praebet. In huiusmodi ergo habitu homines,
 isti gutturosi magis quam sani apparent, iidemque tubercu-
 losi fiunt, ut plurimum tuberculis duris et crudis ad pul-
 monem obortis. Nam et plerisque tum gibbi, tum disten-
 tionis occasionem collectiones huiusmodi asserunt, cum
 quibus vicini nervi communionem habent. At quibus infra
 septum transversum gibbus existit, nonnullis renum et ve-
 siculae vitia superveniunt, sed et abscessus ad suppurationem
 tendentes circa laterum inanitates et inguina diuturni ac

Ed. Chart. XII. [372.373.] Foef. I. 807. Ed. Lind. II. (794.795)
 καὶ δυσαλθέες, καὶ τουτέων οὐδ' ἐτέρῃ λύει τὰ κυφώματα
 ἰσχία δὲ τοῖσι τοιουτέοισιν ἔτι ἀσφαρότερα γίνεται ἢ τοῖς
 ἄνωθεν κυφοῖσιν. ἢ μέντοι σύμπασα ῥάχιδες μακροτέρῃ το
 τοῖσιν ἢ τοῖσιν ἄνωθεν κυφοῖσιν. ἤβη δὲ καὶ γένειον βρα
 χύτερα καὶ ἀτελέστερα καὶ ἀγρονώτεροι οὗτοι τῶν ἄνωθεν κυ
 φῶν. [373] οἷσι δ' ἂν ἠϋξημένοισι ἤδη τὸ σῶμα γέννηται
 κύφωσις, τούτοισιν ἀπαρτικὸν μὲν τῆς νόσου τῆς τότε παρ
 οὔσης κρίσιν ποιεῖ ἢ κύφωσις. ἀνὰ χρόνον μέντοι σημαίν
 τι τῶν αὐτέων, ὥσπερ καὶ τοῖσιν ἐτέροις (795) σιν ἢ πλεον
 ἔλασσον. ἥσσον δὲ κακοήθως ὥς τὸ ἐπίπαν μὲν τοιαῦτά ἐστι
 πολλοὶ μέντοι ἤδη καὶ εὐφύρως ἠνεγκαν καὶ ὑγεινῶς τὴν
 κύφωσιν ἄχρι γήρως. μάλιστα δὲ οὗτοι οἷσιν ἂν ἐς τὸ εὖ
 σαρκον καὶ πιμελῶδες προτρέπηται τὸ σῶμα. ὀλίγοι μὲν ἤδη
 καὶ τῶν τοιούτων ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἐβίωσαν. οἱ δὲ πλει
 στοι βραχυβιώτεροί εἰσιν. ἔστι δ' οἷσι καὶ ἐς τὸ πλάγιον
 σκολιοῦνται σπόνδυλοι ἢ τῇ ἢ τῇ. πάντα μὲν ἢ τὰ πλείονα
 τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ συστροφᾶς τὰς εἰσῶθεν ῥάχιδας. προσ
 ξυμβάλλεται δὲ ἐνίοισι σὺν τῇ ρούσῃ καὶ τὰ σχήματα, ἐκ

curatu difficiles, quorum neutri gibbum solvunt. Iis ve
 coxae magis quam quibus supra gibbus existit, extenuantur.
 Tota tamen spina his quam illis longior. Pubes autem e
 barba serior et rarior increfcit, et infœcundiores existunt
 quam quibus superioribus partibus gibbus contingit. A
 quibus jam adulto corpore gibbus contingit, iis manifeste
 quidem præsentis tunc morbi solutionem gibbus affert, tem
 poris tamen progressu eadem quæ aliis vel magis vel minu
 se ostentant. Plerumque autem minus maligna ista existunt.
 Ac multi quidem, cum facile tum salubriter gibbum jam ad
 senectutem usque sustinuerunt, præsertim quibus corpus
 carnosum et pingue est redditum. Ex iis tamen pauci an
 num sexagesimum superarunt, plerique etiam citius mori
 untur. Nonnullis quoque ad latus vertebrae in hanc vel
 illam partem oblique intorquentur, sed hæc omnia aut
 pleraque contingunt, quod ad interiorem spinæ partem
 humorum collectiones fiânt. Præterea etiam quibusdam
 una cum morbo ad id confert habitus in quem jacere con-

Fd. Chart. XII. [373. 374.] Foef. I. 807. 808. Ed. Lind. II. (795. 796)
 ὁκοῖα ἂν ἐθισθῶσι κεκλίσθαι. [374] ἀλλὰ περὶ μὲν τού-
 των ἐν τοῖσι χροτίοισι κατὰ πνεύμονα νοσήμασιν εἰρήσεται.
 ἐκεῖ γὰρ εἰσιν αὐτῶν χαριέσταται προγνώσεις περὶ τῶν μελ-
 λόγων ἔσεσθαι.

|| Ὅσοισι δὲ ἐκ καταπτώσιος ῥάχης κυφοῦται, ὀλίγα δὲ
 τούτων ἐκρατήθη ὥστε ἐξιθύνθῃται. τοῦτο μὲν γὰρ αἱ ἐν
 τῇ κλίμακι κατατάσεις οὐδὲν ὑπεξίθυναν ὧν γε ἐγὼ οἶδα.
 χρέονται γὰρ οἱ ἱητροὶ μάλιστα αὐτῇ οὔτοι οἱ ἐπιθυμέοντες
 ἐκχαυτοῦν τὸν πολὺν ὄχλον. τοῖσι γὰρ τοιούτοις ταῦτα
 θαυμάσιά ἐστιν, ἣν ἢ κρεμώμενον ἰδῶσιν ἢ ῥιπτούμενον ἢ
 ὕσα τοῖσι τοιούτοις ἐοικε, καὶ ταῦτα κληΐζουσιν αἰεὶ καὶ
 οὐκέτι αὐτοῖσι μέλει ὁκοῖόν τι ἀπέβῃ ἀπὸ τοῦ χειρίσματος.
 εἴτε κακὸν εἴτε ἀγαθόν. οἱ μέντοι ἱητροὶ οἱ τὰ τοιαῦτα
 ἐπιτηδεύοντες σκαιοὶ εἰσιν οὓς ἔγωγε ἔγνω. τὸ μὲν γὰρ
 ἐπινόημα ἀρχαῖον, καὶ ἐπαινέω ἔγωγε σφόδρα τὸν πρῶτον
 ἐπινοήσαντα καὶ τοῦτο καὶ ἄλλο πᾶν ὃ τι μηχανήματα κατὰ
 φύσιν ἐπενοήθη. οὐδὲν γὰρ μοι ἀέλπτον, εἴ τις καλῶς σκευ-
 όσας (796) κατασεΐσειε καὶ ἐξιθῦναι ἔνια. αὐτὸς μέντοι κα-

sueverunt. Verum de his dicetur in diuturnis pulmonis
 morbis, ubi pulcherrimae eventorum prae-notiones de iis
 sunt.

At quibus ex casu Ipina in gibbum curvatur, iis sane
 paucis in directum reducitur. Etenim quae per scalam fiunt
 distentiones, nihil, quod ego quidem noverim, restituerunt.
 Ea enim potissimum hi utuntur medici qui magnifica qua-
 dam de se opinione vulgo fucum facere student. Nam apud
 ejusmodi homines ista in admirationem vertuntur, si ali-
 quem pendere, projici, aut tale quippiam viderint, semper-
 que ista in vulgus spargunt, neque praeterea quicquam pensi
 habent, num quid ex hujusmodi manuum aggressione re-
 ctum aut pravum consequatur. Medici tamen qui haec stu-
 dent, quos equidem novi, inepti sunt. Nam et commentum
 vetus est, et equidem eum vehementer laudo qui primus ex-
 cogitavit tum hoc tum quodvis aliud inventum secundum
 naturam excogitatum. Neque enim diffido quin, si quis
 eo probe instructo concussionem moliatur, nonnulla reduci

Ed. Chart. XII. [374. 375.] Foef. I. 808. Ed. Lind. II. (796.)
 τησὺνθην πάντα τὰ τιουτότροπα ἡτρεῖν οὕτω, διὰ τοῦτο
 ὅτι πρὸς ἀπατεῶνων μᾶλλον οἱ τοιοῦτοι τρόποι. [375] ὅσοι
 μὲν οὖν ἐγγὺς τοῦ αὐχένος ἢ κύφωσις γένηται, ἥσπον εἰκὸς
 ὀφελείν τὰς κατατάσιαις ταύταις τὰς ἐπὶ κεφαλὴν. μικροὶ
 γὰρ τὸ βάρος ἢ κεφαλὴ καὶ τὰ ἀκρώμια καταβρέποντα. ἀλλ'
 τοὺς γε τοιοῦτους εἰκὸς ἐπὶ τοὺς πόδας κατασεισθέντας μάλ-
 λον ἐξιθυθῆναι. μείζων γὰρ οὕτως ἢ καταβρέπῃ ἐπὶ τὰ
 τοιαῦτα. ὅσοι δὲ κατωτέρω τὸ ὕβωμα, τούτοιςιν εἰκὸς μάλ-
 λον ἐπὶ κεφαλὴν κατασεισθῆναι. εἰ οὖν τις ἐθέλει κατασεῖν,
 ὁρθῶς ἂν ὥδε σκευάζοι. τὴν κλίμακα χοῆ σκυτίοισιν ἐν
 ὑποκεφαλαίοισιν πλαγίοισιν ἢ ἐρινεοῖσι καταστρωῶσαι εὖ προσ-
 δεδεμένοιςιν ὀλίγη πλέον καὶ ἐπὶ μῆκος καὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 ἢ ὅσον ἂν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου κατὰσχοι. ἔπειτα τὸν
 ἄνθρωπον ὑπτίον κατακλίνει ἐπὶ τὴν κλίμακα χοῆ. κἄπειτα
 προσδῆσαι μὲν τοὺς πόδας παρὰ τὰ σφυρὰ πρὸς τὴν κλί-
 μακα μὴ διαβεβῶτα, ἐν δεσμῶν εὐόχῳ μὲν, μαλθακῷ δὲ
 προσδῆσαι δὲ κατωτέρω ἐκότερον τῶν γουναίων καὶ ἀνωτέρω.

queant. Ad hujusmodi tamen omnia istam adhibere mode-
 lam turpe exillimavi, quod haec curationis ratio impossi-
 res, magis deceat. Quibus igitur secundum cervicem gibbus
 existit, ii hac distentione in caput facta minus juvari posse
 videntur. Caput namque et summi humeri propendentes
 parvum pondus efficiunt. Sed hos, si in pedes demissi
 concutiantur, magis reduci consentaneum est. In eam enim
 partem demissi majus habent propensionis momentum. At
 quibus, inferiore parte gibbus est, ii capite demisso concuti
 debere magis videntur. Si qui ergo concussione uti volet,
 eam recte hunc in modum instituet. Scalae scorteos pul-
 vinos aut laneos in obliquum substratos, paulo ampliori in
 latitudinem et longitudinem hinc et inde spatio quam quan-
 tum hominis corpus occupat, probe adalligare convenit.
 Post haec homine super scalam resupinato, tum pedes qui-
 dem non diductos juxta malleolos, vinculo sane bene firmo
 molli tamen, ad scalam devincire oportet. Alligare quoque
 supra et infra utrumque genu itemque circa coxas convenit.

Ed. Chart. XII. [375—377.] Foesl. I. 808. Ed. Lind. II. (796. 797.)
 προσδῆσαι δὲ καὶ κατὰ ἰσχία. κατὰ δὲ τοὺς κενεῶνας καὶ
 κατὰ τὸ στήθος χαλαρῆσι ταινίῃσι περιβαλεῖν οὕτως ὅπως
 μὴ κοιλίωσι τὴν κατάσεισιν. τῆς δὲ χειρὸς παρὰ τὰς πλευρὰς
 περιτείναντα προσκαταλαβεῖν πρὸς αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ μὴ
 πρὸς τὴν κλίμακα. [376] ὅταν δὲ ταῦτα κατασκευάσῃς οὕτως,
 ἐνέλκειν τὴν κλίμακα ἢ πρὸς τύρσιν τινὰ ὑψηλὴν ἢ πρὸς
 ἰεῖωμα οἴκου. τὸ δὲ χωρίον ἵνα ὅκου κατασεῖς, ἀντίτυπον
 εἶναι. τοὺς δὲ ἀναιεῖνοντας εὐπαι(797)δεύτους χρῆ εἶναι,
 ὅπως ὁμαλῶς καὶ καλῶς καὶ ἰσορρόπως καὶ ἔξαπινέως ἀφή-
 τουνσι, καὶ μήτε ἡ κλίμαξ ἑτερόρροπος εἰς γῆν ἀφίξεται μήτε
 αὐτοὶ προπετιέες ἔσονται. ἀπὸ μέντοι τύρσιος ἀφιεῖς ἢ ἀπὸ
 τοῦ καταπεπηγότος καρχήσιον ἔχοντος εἴτε κάλλιον ἢ τις
 κενεάσαιτο, ὥστε ἀπὸ τροχίλης τὰ χαλῶμενα εἶναι ὅπλα ἢ
 ἀπὸ ὄνου. ὁηδὲς μὲν καὶ μακροηγοεῖν περὶ [377] τούτων.
 ὡς δὲ ἐκ τούτων ἂν τῶν κατασκευῶν μάλιστα ἂν τις
 κατασεισθῇ. εἰ μὲν τι κάστα ἄνω εἴη τὸ ὕψωμα, δεοὶ δὲ
 κατασεῖν, πάντως ἐπὶ πόδας λυσιτελεῖ, ὥσπερ ἤδη εἴρηται.
 κλειῶν γὰρ οὕτω γίνεται ἢ καταρρόπῃ ἐπὶ ταῦτα. ἐρηῆσαι
 οὖν κατὰ μὲν τὸ στήθος πρὸς τὴν κλίμακα προσδῆσαντα

Ad laterum autem inanitatem et pectus fasciae laxae sic cir-
 cumjiciendae, ut ne concussionem prohibeant. Manus vero
 ad latera extantae juxta corpus ipsum, non ad scalam de-
 mittendae. Scala ita instructa ad turrim aliquam altam aut
 domus fastigium attrahenda. Locus autem super quem con-
 usio fit renitens esto. Qui vero attollunt probe edocti esse
 debent, ut aequaliter recte et aequabili libramento repenteque
 demittant, quo neque scala in alteram partem propendens
 ad terram deveniat neque ipsi proni ferantur. Ex turri ta-
 men aut malo defixo, in quo insint carchesia commodior
 emissio fiet, si ex trochlea aut axe funes laxentur. Sed
 fortasse molestus est longior de his sermo. Per hunc tamen
 apparatus maxime quis concuti possit. Quod si superiore
 modum parte gibbus extiterit, omninoque concussione
 pus sit, eam in pedes facere, velut jam dictum est, expedit.
 ta enim majus eam in partem fit propensionis momentum.
 e obsfirmari quidem pectus debet valide ad scalam alligan-

Ed. Chart. XII. [377—379.] Foef. I. 808. 809. Ed. Lind. II. (797. 798.)
 ἰσχυρῶς, κατὰ δὲ τὸν αὐχένα ὡς χαλαρωτάτῃ ταινίῃ ὅσον τοῖς
 κατορθοῦσθαι εἵνεκα καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν κατὰ τὸ μέτω-
 πον προσδῆσαι πρὸς τὴν κλίμακα. τὰς δὲ χεῖρας παρατανύ-
 σαντα πρὸς τὸ σῶμα προσδῆσαι, μὴ πρὸς τὴν κλίμακα. τὸ
 μέντοι ἄλλο σῶμα ἄδειον εἶναι || χρὴ, πλὴν ὅσον τοῦ κα-
 τορθοῦσθαι εἵνεκα, ἄλλη καὶ ἄλλη ταινίῃ χαλυρῇ περιβε-
 βλῆσθαι. ὅπως δὲ μὴ κωλύωσιν οὗτοι οἱ δεσμοὶ τὴν κατὰ
 σειςιν, σκοπέειν. τὰ δὲ σκέλεα πρὸς μὲν τὴν κλίμακα μὴ
 προσδεδέσθω, πρὸς ἄλληλα δὲ ὡς κατὰ τὴν ῥάχιν ἰθύρῳ πο-
 ῖν. ταῦτα μέντοι τοιουτοτρόπως ποιητέα, εἰ πάντως δεοί εἰ-
 κλῖμακι κατασεισθῆναι. αἰσχροὺς μέντοι καὶ ἐν πάσῃ τέχνῃ
 καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν ἱητρικῇ πολὺν ὄχλον καὶ πολλὴν ὕψιν
 καὶ πολὺν λόγον παρασχόντα, ἔπειτα μηδὲν ὠφελῆσαι

[378] Χρὴ δὲ πρῶτον μὲν γινώ(798)σκεῖν τὴν φύσιν
 τῆς ῥάχιος οἷα τίς ἐστίν. ἐς πολλὰ γὰρ νοσήματα προσδέ-
 σθαι αὐτῆς. τοῦτο μὲν γὰρ τὸ πρὸς τὴν κοιλίην ῥέπον, αὐ-
 τὸν πόνδυλοι ἐντὸς ἄρτιοι εἰσὶν ἀλλήλοισι, [379] καὶ δίδεοντο

do, cervix vero quam laxissima fascia, eatenus ut dirigi
 possit. Ipsumque caput juxta frontem ad scalam alligandum
 Manus autem porrectae ad corpus, non ad scalam devin-
 ciendae. Reliquum tamen corpus solutum esse oportet, ni-
 quatenus dirigi queat, alia atque alia parte fascia laxa cir-
 cumdari debet. Sed videndum est ne hujusmodi vincula
 concussionem prohibeant. Crura vero non ad scalam qui-
 dem, verum inter se alligentur, ut ad spinam e directo pro-
 pendeant. Atque haec quidem eo modo paranda sunt,
 quis omnino ea quae per scalam fit concussionem opus habe-
 Turpe autem est cum in omni arte tum vero in arte me-
 dendi vel maxime, post multum exhibitum negotium, mul-
 tum apparatus multamque de se excitare opinionem, tan-
 demque nihil opis adferre.

Imprimis autem spinæ quidem natura cognoscenda est.
 Ea namque ad multos morbos opus fuerit. Etenim qua partem
 ventrem spectat, ab interiore parte vertebrae inter se sunt
 aequabiles, ac mucoso et nervoso ligamento inter se devin-

Ed. Chart. XII. [379—382.] Fœs. I. 809. 810. Ed. Lind. II. (798.)
 πρὸς ἀλλήλους δεσμῶ μυζώδεϊ καὶ νευρώδεϊ ἀπὸ χόνδρων
 ἀποπεφυκότε ἄχρι πρὸς τὸν νωτιαῖον. ἄλλοι δέ τινες τόνοι
 νευρώδεις διανταῖοι πρόσφυτοι παρατίθενται ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 αὐτῶν. αἱ δὲ φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν κοινωνίαι ἐν ἑτέρῳ
 λόγῳ δεδηλώσονται, ὅσαι τε καὶ οἷαι καὶ ὅθεν ὠρημέναι
 καὶ ἐν οἷοισιν οἷα δύνανται. [380] αὐτὸς δὲ ὁ νωτιαῖος οἷ-
 σιν || ἐλλύτρωται ἐλλύτροισι καὶ ὅθεν ὠρημένοισι καὶ ὅπη
 κραινοῦσι καὶ οἷσι κοινωνήουσι καὶ οἷα δυναμένοισιν. ἐν δὲ
 τῷ ἐπέκεινα ἐν ἄρθροισι γεγγυλῶνται πρὸς ἀλλήλους οἱ
 σπόνδυλοι. [381] τόνοι δὲ κοινοὶ παρὰ πάντας καὶ ἐν τοῖσιν
 ἔξω μέρεσι καὶ ἐν τοῖσιν εἴσω παρατίθενται, ἀπόφυσις τέ
 ἐστὶν ὁστέου ἐς τὸ ἔξω μέρος ἀπὸ πάντων τῶν σπονδύλων
 μία ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου, ἀπὸ τε τῶν μειζόνων ἀπὸ τε τῶν
 ἐλασσόνων. ἐπὶ δὲ τῇσιν ἀποφύσεσιν ταύτῃσι χονδρίων ἐπι-
 φύσεις, καὶ ἀπ' ἐκείνων νεύρων ἀποβλάστησις ἡδελφισμένη
 τοῖσιν ἔξωτάτῳ τόνοισι. [382] πλευραὶ προσπεφύκασιν ἐς τὸ
 εἴσω μέρος τὰς κεφαλὰς ῥέπουσαι μᾶλλον ἢ ἐς τὸ ἔξω. καθ'
 ἓνα δὲ ἕκαστον τῶν σπονδύλων προσήρθωνται. καμπυλώτα-

ctae, quod a cartilaginibus exortum, ad medullam usque
 progreditur. Quidam etiam alii nervi nervosi a summo ad
 imum in longitudinem protensi adnascuntur, et ab utraque
 parte ad earum latera porriguntur. Venarum vero et arte-
 riarum communitates, quotque et quales sint et unde initium
 ducant, quamque in quibus vim habeant alias declarabuntur.
 Tum ipsa dorsi medulla quibus involucris obvolvatur, unde
 ortum ducant et ubi desinant et quibuscum communionem
 qualemque vim habeant. Ultra autem hunc locum verte-
 brae inter se cardinis modo committuntur. Nervi vero
 communes ad omnes tum exterioribus tum interioribus par-
 tibus porriguntur. Ac ex omnibus vertebrae in exteriorem
 partem ossis processus ex singulis unius tum majoribus tum
 minoribus eminet. His autem processibus adnata est car-
 tilago, ex eaque nervi producantur, nervis exterioribus
 affimiles. Costae vero interiori partem magis quam exte-
 riorem suis capitibus spectantes annexae sunt et cum una-
 quaque vertebra sigillatim committuntur. Maxime autem

Ed. Chart. XII. [382—386.] Foesl. I. 810. Ed. Lind. II. (798. 799.)
 ται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσι, ῥοβοειδέα τρόπον. [383] τὸ
 δὲ μεσηγὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν ὀστέων τῶν ἀποπεφυκῶτων
 ἀπὸ τῶν σπονδύλων ἀποπληρέουσιν ἐκατέρωθεν οἱ μύες
 ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἀρξάμενοι, ἄχρι τῶν φρενῶν τῆς προσφύ-
 σιος. [384] αὕτη δὲ ἡ ῥάχις κατὰ μήκος ἰθυσκόλιός ἐστι.
 ἀπὸ μὲν τοῦ ἱεροῦ ὀστέου ἄχρι τοῦ (799) μεγάλου σπονδύ-
 λου παρ' ὃν προσήρηται τῶν σκελέων ἡ πρόσφυσις, ἄχρι
 μὲν τούτου κυφῆ. κύστις τε γὰρ καὶ γοναὶ καὶ ἀρχοῦ τὸ χα-
 λαρόν ἐν τούτῳ ἔκτισται. [385] ἀπὸ δὲ τούτου ἄχρι φρενῶν
 προσαρτήσιος ἰθυλόρδη καὶ παραφύσιος ἔχει μυῶν, τοῦτο
 μοῦνον τὸ χωρίον ἐκ τῶν εἴσωθεν, ἃς δὴ καλέουσι ψόας.
 ἀπὸ δὲ τούτου ἄχρι τοῦ μεγάλου σπονδύλου τοῦ ὑπὲρ τῶν
 ἐπωμίδων ἰθυκύφῃ. ἔτι δὲ μᾶλλον δοκεῖ ἢ ἐστίν. ἡ γὰρ
 ἄκανθα κατὰ μέσον ὑψηλοτάτας τὰς ἐκφύσιος τῶν ὀστέων
 ἔχει, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν ἐλάσσους. [386] αὐτὸ δὲ τὸ ἄρ-
 θρον τοῦ αὐχένος λορδόν ἐστιν.

*incurvae sunt hominis costae, eorum modo quae vara sunt. Costarum vero et ossium quae ex vertebrae procedunt inter-
 medium complent utrimque muscoli, qui a cervicibus initium
 ducentes, ad septi transversi annexionem usque tendunt. Ipsa vero spina in longitudinem ex recto obliquatur. Ab
 osse quidem sacro ad magnam vertebrae usque, juxta quam
 crurum nexus dependet, in gibbum incurvatur. Vesica
 namque et partes naturales rectique intestini laxitas eo in
 spatio sunt constituta. At inde ad septi transversi annexio-
 nem ex recto in interiorem partem inclinatur. Solusque
 hic locus ab interiore parte musculos adnatos habet, quos
 quidem ψόας nominant. Ab hac autem parte ad magnam
 vertebrae, quae est supra summam humerorum partem, ex
 recto in gibbum elevatur; imo vero hujusmodi magis ap-
 paret quam sit. Spina namque media sui parte eminentif-
 simos, ab utraque autem parte minores ossium processus
 habet. Ipse vero cervicis articulus in anteriorem partem in-
 clinatur.*

Ed. Chart. XII. [386. 387] Foef. I. 811. Ed. Lind. II. (799. 800.)

|| Οκόσοισι μὲν οὖν κυφώματα γίνεται κατὰ τοὺς σπονδυλοῦς, ἔξωσις μὲν μεγάλη ἀπορῥαγεῖσα ἀπὸ τῆς συμφύσιος ἢ ἐνός σπονδυλοῦ ἢ καὶ πλειόνων, οὐ μάλα πολλοῖσι γίνεται, ἀλλ' ὀλίγοισιν. οὐδὲ γὰρ τὰ τραύματα τὰ τοιαῦτα ῥηΐδιον γίνεσθαι, οὔτε γὰρ ἐς τὸ ἔξω ἔξωσθῆναι ῥηΐδιόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν ἰσχυρῶ τινι τραυθεῖν διὰ τῆς κοιλίης. οὗτω δ' ἂν ἀπόλοιτο ἢ εἴτις ἀφ' ὑψηλοῦ τοῦ χωρίου πεσὼν ἐρείσειε τοῖσιν ἰσχύοισιν ἢ τοῖσιν ὥμοισιν. ἀλλὰ καὶ οὗτος ἂν ἀποθάνοι, παραχρῆμα δὲ οὐκ ἂν ἀποθάνοι. ἐκ δὲ τοῦ ὀπίσθεν οὐ ῥηΐδιον τοιαύτην ἔξασιν γενέσθαι ἐς τὸ εἶσω, εἰ μὴ ὑπερβαρὺ τι ἄχθος ἐμπέσοι. τῶν τε γὰρ ὀστέων τῶν ἐκπεφυκότων ἔξωθεν ἕκαστον τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε πρόσθεν ἂν αὐτὸ καταγείη πρὶν ἢ μεγάλην ῥοπὴν εἶσω ποιῆσαι, τοὺς τε συνδέσμους βιασάμενον [387] καὶ τὰ ἄρθρα τὰ ἐνηλλαγμέ(800)να. ὁ τε αὖ νωτιαῖος πονοίη ἂν, εἰ ἐξ ὀλίγου χωρίου τὴν περικαμπὴν ἔχοι τοιαύτην ἔξασιν ἐξαλλομένου σπονδυλοῦ. ὁ τ' ἐκπηδήσας σπόνδυλος πιέζοι ἂν τὸν νωτιαῖον, εἰ

Quibus igitur vertebrae in gibbum protuberant, iis abrupta compage una aut plures vertebrae magna vi foras protruduntur: quod paucis neque ita multis contingit. Neque enim huiusmodi offensiones facile contingunt, neque in exteriorem partem expelli vertebrae prompte possunt, nisi anteriore parte vehementi ictu per ventrem vulnus accipiat, hoc vero pacto homo intereat, aut nisi quis ex superiore loco delapsus, in coxas aut humeros impingat. Sed et hic quoque licet non statim, sic tamen intereat. At vero a posteriore parte non ita facile vertebrae suo loco defilire in interiorem possunt, nisi perquam grave onus aliquod irruat. Ossium enim, quae in exteriorem partem prominent, unumquodque eam habet naturam, ipsum uti potius frangatur quam ut ligamenti et articulis mutuo inter se cedentibus vi adductis magno momento in interiorem partem inclinet. Dorfi item medulla ex parvo spatio inflexionem habens affligeretur, ubi vertebra hoc modo suo loco exilierit, tum loco mota vertebra dorfi medullam comprimeret, si non etiam disrumperet. Ea autem compressa et intercepta mul-

Ed. Chart. XII. [387.] Foef. I. 811. 812, Ed. Lind. II. (800.)
 μὴ καὶ ἀπορρήξειε. πιεχθεὶς δ' ἂν καὶ ἀπολελαμμένος πολ-
 λῶν ἂν καὶ μεγάλων καὶ ἐπικαίρων ἀπονάρκωσιν ποιήσειεν.
 ὥστε οὐκ ἂν μέλοι τῷ ἡτρωῷ, ὅπως χρὴ τὸν σπόνδυλον κα-
 τορθῶσαι, πολλῶν καὶ βιαίων ἄλλων κακῶν παρεόντων. ὥστ'
 δὴ οὐδ' ἐμβαλεῖν οἷόν τε οὔτε κατασεῖσαι οὔτ' ἄλλω τρόπῳ
 τινὶ πρόδηλον τὸ τοιοῦτον, εἰ μὴ τις διαταμῶν τὸν ἄνθρω-
 πον, ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην ἐκ τοῦ εἴσωθεν τῇ
 χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντιθέοι. || καὶ ταῦτα νεκρῷ μὲν οἷόν τε
 ποιεῖν, ζῶντι δὲ οὐ πάννυ. διὰ τί οὖν ταῦτα γράφω; ὅτι
 οἴονται τινες ἡτρευνέσθαι ἀνθρώπους, οἷσιν εἴσωθεν ἔπεσον
 σπόνδυλοι τελείως ὑπερβάλλοντες τὰ ἄρθρα, καίτοι γε ῥῆ-
 στήν ἐς τὸ περιγενέσθαι τῶν διαστροφῶν ταύτην ἔνιοι νο-
 μίζουσι καὶ οὐδὲν δεῖσθαι ἐμβολῆς, ἀλλ' αὐτόματα ὑγιέ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα. ἀγροέουσι δὲ πολλοὶ καὶ κερδαίνουσιν
 ὅτι ἀγροέουσιν. πείθουσι γὰρ τοὺς πέλας. ἐξαπατῶνται δι-
 διὰ τούδε. οἴονται τὴν ἄκανθαν τὴν ἐξέχουσιν κατὰ τὴν ῥά-
 χιν ταύτην τοὺς σπονδύλους αὐτοὺς εἶναι, ὅτι στρογγύλοι
 αὐτῶν ἕκαστον φαίνεται ψαυόμενον, ἀγνοοῦντες ὅτι τὰ ὀστέα

tis magnis praecipuisque partibus torporem induceret. Adeo
 ut multis aliis urgentibus malis ad dirigendam vertebram
 medico curam intendere non liceat. Quare istud neque con-
 cutiendo neque quapiam alia ratione reponi posse manife-
 stum est, nisi si quis homine dissecto, deinde manu immisso
 in ventrem contrectando interiore parte in exteriorem pro-
 trudat. Quod mortuo quidem licet, vivente vero nequa-
 quam fieri potest. Quorsum igitur haec scribimus? Quo-
 niam nonnulli existimant se eos sanasse, quibus vertebrae in
 totum articulis excedentes interiore in partem prolapsae
 sunt. Quamvis quidem ab hac perversione facillime eva-
 dere posse, nullaue opus esse repositione, sed ejusmodi
 sponte sanescere quidam existimant. Ignari autem multi
 sunt, ex eaque ignorantia id lucri faciunt, quod alios ista
 persuasione imbuunt. At istud eos in errorem imposuit
 quod spinam quae in ea dorsi parte eminet vertebrae ipsas
 esse existimant, propterea quod eorum unumquodque attre-
 ctanti rotundum appareat, neque intelligunt ea ossa esse.

Ed. Chart. XII. [387.] Foëf. I. 812. Ed. Lind. II. (800. 801.)
 ταῦτα ἐστὶ τὰ ἀπὸ τῶν σπονδυλῶν πεφυκότα, περὶ ὧν ὁ
 λόγος ὀλίγῳ πρόσθεν εἴρηται. οἱ δὲ σπόνδυλοι πολὺ προ-
 σωτέρῳ ἄπεισι. στενοτάτην γὰρ πάντων ζώων ἄνθρωπος κοι-
 λήν ἔχει ὡς ἐπὶ μεγέ(801)θει ἀπὸ τοῦ ὕπισθεν εἰς τὸ ἔμ-
 προσθεν, ποτὶ καὶ κατὰ τὸ στήθος. ὅταν οὖν τι τούτων
 τῶν ὀστέων τῶν ὑπερεχόντων ἰσχυρῶς καταγῇ, ἥν τε ἔν ἥν
 τε πλείω, ταύτῃ ταπεινότερον τὸ χωρίον γίνεται ἢ τὸ ἐνθεν
 καὶ ἐνθεν. διὰ τοῦτο ἐξαπατῶνται οἰόμενοι τοὺς σπονδύλους
 εἶσω οἷχθαι. προσεξαπατᾷ δὲ ἔτι αὐτοὺς καὶ τὰ σχήματα
 τῶν τετριωμένων. ἥν μὲν γὰρ πειρῶνται καμπύλεσθαι, ὀδυ-
 νῶνται περιτενέος γινομένου ταύτῃ τοῦ δέρματος ἢ τέτρων-
 ται καὶ ἅμα τὰ ὀστέα τὰ κατεηγότα ἐνθράσσει οὕτω μᾶλλον
 τὸν χροῶτα. ἥν δὲ λορδαίνουσι, ῥήγους εἰσὶ. χαλαρώτερον γὰρ
 τὸ δέρμα κατὰ τὸ τρώμα ταύτῃ γίνεται, καὶ τὰ ὀστέα ἥσσον
 ἐνθράσσει. ἀτὰρ καὶ ἥν τις ψαύῃ αὐτῶν, κατὰ τοῦτο ὑπεί-
 κουσι λορδοῦντες καὶ τὸ χωρίον κενεὸν καὶ μαλθακὸν ψαυό-
 μενον ταύτῃ φαίνεται. ταῦτα πάντα τὰ εἰρημένα προσεξα-
 πατᾷ τοὺς ἰητρούς. ὑγιέες δὲ ταχέως καὶ αἰσινέες αὐτόματοι

quae a vertebriis procedunt, de quibus paulo ante sermo est
 habitus, quodque vertebrae longe in anteriorem partem
 abeunt. Angustissimum si quidem inter omnia animantia
 homo pro magnitudine ventrem habet a posteriore parte in
 anteriorem, maxime etiam ad pectus. Quum igitur ex his
 ossibus quae supereminent aliquod valide fractum fuerit, sive
 unum sive plura, ea parte locus depressoior quam hinc et
 inde redditur idque iis imponit, quod vertebrae intro ces-
 sisse existiment. Praeterea quoque eos etiam in errorem
 inducunt, eorum qui vulnerati sunt habitus. Nam si incur-
 vari conentur, dolore afficiuntur cum ea parte qua vulnerati
 sunt cutis contendatur, simulque ossa fracta hoc modo po-
 tius carnem intus pungant: sin vero in anteriorem partem
 nitantur, levius habent. Nam et cutis qua vulnus est laxior
 efficitur, ossaque intus minus pungunt. Quin et si quis eos
 hac parte contingat, in anteriora inclinati cedunt, isque
 locus inanis et mollis ad tactum apparet. Haec comme-
 morata omnia insuper medicos fallunt. si autem cito et sine

Ed. Chart. XII. [387. 388.] Foesl. I. 812. 813. Ed. Lind. II. (801. 802.)
οἱ τοιοῦτοι γίνονται. [388] ταχέως γὰρ πάντα τὰ τοιαῦτα
ὅστέα ἐπιπαροῦνται ὅσα χαυνά ἐστι.

Σκολιαίνεται μὲν οὖν ῥάχης καὶ ὑψαίνουσι κατὰ πολ-
λοὺς τρόπους. καὶ γὰρ ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τῇ χρήσει οὕτως
ἔχει, ἀτὰρ καὶ ὑπὸ γήραος καὶ ὑπὸ ὀδυνημάτων, ἐπεὶ ξυν-
δευτική ἐστιν. αἱ δὲ δὴ κυφώσεις αἱ ἐν τοῖσι πτώμασιν ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ γίνονται, ἣν ἢ τοῖσιν ἰσχύοισιν ἐρείσῃ ἢ ἐπὶ
τοὺς ὤμους πέσῃ. ἀνάγκη γὰρ ἔξω φαίνεσθαι ἐν τῷ κυφώ-
ματι ἓνα μὲν τινα ὑψηλότερον τῶν σπονδύλων. τοὺς δὲ ἐν-
θεν καὶ ἐνθεν ἐπὶ ἥσσον. οὐκ οὖν ὡς ἐπὶ πολὺ ἀποπεπηδη-
κὼς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐστίν, ἀλλὰ μικρὸν ἢν ἕκαστος συνδι-
δοῖ ἀθρόως πολὺ, διὰ οὖν τοῦτο καὶ ὁ νωτιαῖος (802) μυε-
λὸς εὐφύρως φέρει τὰς τοιαύτας διαστροφάς, ὅτι κυκλώδης
αὐτῷ ἢ διαστροφή γίνεται, ἀλλ' οὐ γονιώδης. χρή δὲ τὴν
κατασκευὴν τοῦ διαναγκασμοῦ || τοιήνδε κατασκευάσαι. ἔξεστι
μὲν ξύλον ἰσχυρὸν καὶ πλατὺ ἐντομὴν παραμήκεα ἔχον κα-
τορῆσαι, ἔξεστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ξύλου ἐν τοίχῳ ἐντομὴν
παραμήκεα ἐνταμεῖν ἢ πήχεϊ ἀνωτέρω τοῦ ἐδάφους ἢ ὅπως

noxa per se convalescunt. Ejusmodi enim ossa omnia, quae
laxa sunt, callo celeriter firmantur.

Spina igitur etiam in sanis multis modis distorquetur.
Sic enim natura et usu rem se habere compertum est. Quin
et sub senio et doloribus idem usu venit, si quidem contra-
hendi vim habent. Gibbi autem plerumque ex casu contin-
gunt, ubi quis in coxas aut humeros cadendo impingit. In
gibbo enim unam aliquam vertebra sublimem foras emi-
nere necesse est, eas vero quae hinc et inde sunt minus.
Neque ea tamen a reliquis multum defilit, sed paulum cum
singulae in universum cedant. Eam igitur ob causam etiam
dorsalis medulla ejusmodi perversiones, ubi in circulum non
in angulum pervertitur, facile tolerat. Instrumenti autem
quo restitutio cogitur fabricam hujusmodi institueri oportet.
Lignum quidem validum oblongum in longitudinem incisum
defoditur. Licet quoque hujus ligni loco in pariete oblon-
gum aliquod cavum incidere, quod vel cubiti altitudine vel

Ed. Chart. XII. [388. 389.] Fœd. I. 813. Ed. Lind. II. (802. 803.)
 ἂν μετρίως ἔχη. ἔπειτα οἷον στύλον δρύϊνον, τετράγωνον,
 πλάγιον, παραβάλλειν, ἀπολείποντα ἀπὸ τοῦ τοίχου ὅσον
 παρελθεῖν τινα ἢν δέη. καὶ ἐπὶ μὲν τὸν στύλον ἐπιστορέσει
 ἢ χιτῶνας ἢ ἄλλο τι ὃ μαλθακὸν μὲν ἔσται, ὑπεῖξει δὲ μὴ
 μέγα. τὸν δὲ ἄνθρωπον πυριῆσαι. ἢν δὲ δέχεται πολλῶ καὶ
 θερμῶ λούσας, κῆπειτα πρήνεα κατακλῖναι κατατεταμένον,
 καὶ τὰς μὲν χεῖρας αὐτοῦ παρατείναντα κατὰ φύσιν προσ-
 δῆσαι πρὸς τὸ σῶμα, ἱμάντι δὲ μαλθακῶ ἱκανῶ πλατεῖ τε
 καὶ μακρῶ ἐκ δύο διαντέων ζυμβεβλημένῳ μέσῳ κατὰ μέσον
 τὸ στήθος δις περιβεβληθῆσθαι χοῆ, ὥς ἐγγυτάτω τῶν μασχα-
 λῶν. ἔπειτα τὸ περισσεῦον τῶν ἱμάντων κατὰ τὴν μασχάλην
 ἐκότερον περὶ τοὺς ὤμους περιβεβληθῆσθαι. ἔπειτα αἱ ἀρχαὶ
 πρὸς ξύλον ὑπεροειδές τι προσδεδέσθωσαν, ἁρμόζουσαι κατὰ
 μήκος τῷ ξύλῳ τῷ ὑποτεταμένῳ [389] πρὸς ὃ τι προσβάλ-
 λον τὸ ὑπεροειδές ἀντιστηρίζοντα κατατείνειν. τοιούτων δὲ
 τινι ἑτέρῳ δεσμῷ χοῆ ἄνωθεν τῶν γουιάτων δῆσαντα καὶ
 ἄνωθεν τῶν πτερνῶν, τὰς ἀρχὰς τῶν ἱμάντων πρὸς τοιοῦτο
 τὸ ξύλον προσδῆ(803)σαι, ἄλλῳ δὲ ἱμάντι πλατεῖ καὶ μαλ-

ea quam res exigit, a solo extet. Deinde veluti columna
 querna, quadrangula in latus, adhibetur, eo relicto a pa-
 riete spatio ut aliquis pertransire, si opus sit, queat. Ac co-
 lumna quidem aut tunicis aut re quapiam molli, quae ta-
 men non admodum cedat, insternitur. Homo vero ubi fo-
 mentis, aut si sustinet, multo calido balneo usus fuerit, pro-
 nus extentus reclinatur manibus secundum naturam ad cor-
 pus porrectis et alligatis. Tum habena mollis, abunde lata
 et longa duobus perpetuis loris constans, media medio pectori
 quam proxime ad alas duplici circuitu injicienda: dein quod
 ex loris restat circa alam utrimque ad humeros obvolvendum,
 demum capita ad lignum aliquod quod pistilli formam habeat
 deliganda, ea longitudine quae supposito ligno conveniat,
 ad quod appositum lignum illud, quod pistilli formam habet,
 velut obice quodam extensionem facit. Altero autem hujus-
 modi vinculo, tum super genua tum super calces dato, capita
 ad ejusmodi aliquod lignum deligenda. Tum alia habena

Ed. Chart. XII. [389] Foef. I. 813. Ed. Lind. II. (803.)
 θακῶ καὶ δυνατῇ ταινιοιδεῖ, πλάτος ἔχοντι καὶ μῆκος ἰκα-
 ρόν, ἰσχυρῶς περὶ τὰς ἰξύας κύκλῳ περιδεδέσθαι ὡς ἐγγύ-
 τατα τῶν ἰσχύων. ἔπειτα τὸ περισσεῦον τοῦ ταινιοιδέος ἅμα
 ἀμφοτέρως τὰς ἀρχὰς τῶν ἱμάντων, πρὸς τὸ ξύλον προσδή-
 σαι πρὸς τῶν ποδῶν. καὶ περὶ κατατείνειν ἐν τούτῳ τῷ σχή-
 ματι καὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν, ἅμα μὲν ἰσορρόπως ἅμα δὲ ἐς
 ἰθὺ. οὐδὲν γὰρ ἂν μέγα κακὸν ἢ τοιαύτη κατάτασις ποιήσῃ,
 εἰ χρηστῶς σκευασθεῖη, εἰ μὴ ἄρα ἐξεπίτηδές τις βούλοιο
 τείνεσθαι. τὸν δὲ ἱερὸν χοῆν ἢ ἄλλον ὅστις ἰσχυρὸς καὶ μὴ
 ἀμαθής, ἐπιθέντα τὸ θέναρ τῆς χειρὸς πρὸς τὸ ὕβωμα καὶ
 τὴν ἐτέρην χεῖρα προσεπιθέντα ἐπὶ τὴν ἐτέρην καταναγκά-
 ζειν προσξυνέντα ἥν τε ἐς ἰθὺ ἐς τὸ κάτω πεφύκη κατα-
 ναγκάζεσθαι, ἥν τε πρὸς τῆς κεφαλῆς ἥν τε πρὸς τῶν ἰσχύων.
 καὶ ἀσινεσιᾷ μὲν αὕτη ἡ ἀνάγκη. ἀσιεὺς δὲ καὶ ἐπικαθί-
 ζεσθαί τινα ἐπὶ τὸ κύφωμα τοῦ ἅμα κατατεινομένου ἐισεῖ-
 σαι μετεωρισθέντα. ἀτὰρ καὶ ἐπιβῆναι τῷ ποδὶ καὶ ὀχηθῆ-
 ναι ἐπὶ τὸ κύφωμα. ἡσύχως δὲ ἐπεισεῖσαι οὐδὲν κωλύει. τὸ
 τοιοῦτο δὲ ποιῆσαι μετριώως ἐπιτήδειος ἂν τις εἴη τῶν ἀμφὶ

lata et mollis ac valida mitellae in modum, convenienter
 lata et longa circum ilia ad coxas quam proxime firmiter
 in orbem circumdanda, deinde habenae quod superest una-
 que utrumque lori caput ad lignum, quod ad pedes est alti-
 gandum, ac demum eo habitu simul quidem aequo libra-
 mento, simulque in directum extensio in diversa adhibenda.
 Neque enim magnum detrimentum hujusmodi distentio, si
 probe praeparetur, afferri poterit, nisi si quis de industria
 videlicet intendi velit. At medicus aut alius quivis robustus,
 ac minime imperitus sublimiore manus parte ad gibbum
 imposita, alteraque manu super alteram injecta, compellere
 debet animadversione adhibita, num in directum deorsum,
 num vero ad caput vel ad coxas compulsio facienda sit. At-
 que hujusmodi vis innoxie maxime adhibetur. Innoxium
 quoque est gibbo aliquem insidere, simulque dum sit disten-
 tio, sublimem se attollendo concutere. Quin etiam super
 gibbum pedibus insistere ac ferri leviterque incutere nihil
 vetat. Cui rei moderandae fatis idoneus fuerit eorum ali-

Ed. Chart. XII. [389.] Foef. I. 813. 814. Ed. Lind. II. (803. 804.)
παλαιστον εἰδιωμένων. δυνατωτάτη μέντοι τῶν ἀναγκῶν
ἐστίν, εἰ ὁ μὲν τοῖχος ἐντετμημένος εἴη, τὸ δὲ ξύλον τὸ κα-
τορυγμένον ἢ ἐντέτμηται κατωτέρω εἴη τῆς ῥάχιος τοῦ
ἀνθρώπου, ὁκόσω ἂν δοκῇ μετρίως ἔχειν. σάνις δὲ φιλυρίνη
μὴ λεπτή ἐνείη ἢ καὶ ἄλλου τινὸς ξύλου. ἔπειτα ἐπὶ τὸ
ὑβωμα ἐπιτεθείη ἢ τρύχιόν τι πολύπτυχον ἢ μικρόν τι σκύ-
τινον ὑποκεφάλαιον, ὡς ἐλάχιστα μὴν ὑποκεῖσθαι ξυμφέρει,
(804) μόνον προμηθεόμενον ὡς μὴ ἡ σάνις ὑπὸ σκληρότη-
τος ὀδύνην παρὰ καιρὸν προσπαρέχη. κατὰ ἕξιν δὲ ἔστω ὡς
μάλιστα τῇ ἐντομῇ τῇ ἐς τὸν τοῖχον τὸ ὑβωμα, ὡς ἂν ἡ
σάνις, ἢ μάλιστα ἐξέσιηκεν, ταύτῃ μάλιστα πιέξῃ ἐπιτεθεῖσα.
ὅταν δὲ ἐπιτεθῇ, τὸν μὲν τινα καταναγκάζειν χρὴ τὸ ἄκρον
τῆς σανίδος, ἣν τε ἓνα δέη ἣν τε δύο. τοὺς δὲ κατατείνειν
τὸ σῶμα κατὰ μῆκος, ὡς πρόσθεν εἴρηται, τοὺς μὲν τῇ,
τοὺς δὲ τῇ. ἔξεστι δὲ καὶ ὀνίσκοισι τὴν κατάτασιν ποιέεσθαι
ἢ παρακατορύξαντα παρὰ τὸ ξύλον ἢ ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ τὰς
φλῆας τῶν ὀνίσκων ἐκτεκτηράμενον, ἣν τε ὀρθὰς ἐθέλης
ἐκατέρωθεν μικρὸν ὑπερεχούσας, || ἣν τε κατὰ κορυφὴν τοῦ

quis, qui in palaestra affueti sunt. Optime tamen vis adhi-
betur, si paries quidem excavationem habeat, lignum vero
defossum, qua parte incisuram habet quantum congruere
videbitur, hominis spina depressius sit. Affer autem tilia-
ceus aut ex alio aliquo ligno non tenuis inferatur, tum
super gibbum aut panniculus lacer multiplex aut parvus
quidam scorteus pulvinus imponatur. Quam minimum ta-
men subjicere conducit, ea sola cautione adhibita, ne affer
importuna sua duritie dolorem aliquem afferat. Gibbus au-
tem quam maxime e directo ad excavatum parietem statua-
tur, quo qua maxime extat, ea parte affer impositus maxime
premat. Affer vero impositus ab uno aliquo vel duobus, si
opus fuerit, extrema parte vi adduci debet. Alii autem
corpus in longitudinem, velut ante dictum est, in diversa
contendant. Potest quoque et per axes distentio fieri, aut
juxta lignum defossos, vel eorum postibus utrimque erectis
paulo exstantibus, vel ad ligni verticem hinc et inde in

Ed. Chart. XII. [389.390.] Fœf. I. 814. Ed. Lind. II. (804. 805.)
 ξύλου ἔνθεν καὶ ἐνθεν. αὐταὶ αἱ ἀνάγκαι εὐταμίευτοί εἰσι
 καὶ ἐς τὸ ἰσχυρότατον καὶ ἐς τὸ ἥσσον, καὶ ἰσχὺν ἔχουσιν
 τοιαύτην, ὥστε καὶ εἴ τις ἐπὶ λύμῃ βούλοιο, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ
 ἡτρείῃ, ἐς τοιαύτας ἀνάγκας ἀγαγεῖν, καὶν τούτῳ ἰσχυρὸν
 δύνασθαι. καὶ γὰρ ἂν κατατείνων κατὰ μήκος μοῦνον ἔνθεν
 καὶ ἐνθεν, οὕτω καὶ ἄλλην ἀνάγκην οὐδεμίην προστιθείς
 ὁμοῦς κατατείνειεν ἂν τις. ἀλλὰ μὴν καὶ ἣν μὴ κατατείνων
 αὐτῇ δὲ μοῦνον τῇ σανίδι οὕτως εἰ ποιεῖ τις, καὶ οὕτως
 ἱκανῶς καταναγκάσειε. καλαὶ οὖν αἱ τοιαῦται ἰσχυρές εἰσιν
 ἥσιν ἔξεστιν καὶ ἄσθενεστέρησι καὶ ἰσχυροτέρησι χρέεσθαι
 αὐτὸν ταμιεύοντα. καὶ μὲν δὴ καὶ κατὰ φύσιν γε ἀναγκά-
 ζουσι. τὰ μὲν γὰρ ἔξεστεῶτα ἐς τὴν χώραν ἀναγκάζει καὶ ἡ
 ἵππωσις ἰέναι, τὰ δὲ ξυνελθόντα κατὰ φύσιν κα(805)τατεί-
 νουσιν αἱ κατὰ φύσιν κατατάσεις. οὐκ οὖν ἐγὼ ἔχω τούτων
 ἀνάγκας καλλίους, οὐδὲ δικαιότερας. [390] ἡ γὰρ κατ' αὐτὴν
 τὴν ἄκανθαν ἰθυωρία τῆς κατατάσεως κάτωθεν τε καὶ κατὰ
 τὸ ἱερὸν ὁστέον καλεῖμενον οὐκ ἔχει ἐπιλαβὴν οὐδεμίην

ipso ligno defixis. Haec autem vis tum ad vehementiam
 tum ad mediocritatem est accommodata eamque vim habet,
 ut si quis ad nocendum non ad curandum eam adhibere cu-
 piat, ad id multum valeat. Nam et distentione sola per
 longitudinem in diversa facta, nulla etiam alia vi adhibita,
 probe tamen distentio comparatur. Quin et citra distentio-
 nem si quis affere duntaxat ad hunc modum utatur, sic quo-
 que sufficiens compulsiō fiet. Optimum igitur est huiusmodi
 vim adhibere, quam tum intendendo tum remittendo pro
 cuiusque arbitrio temperare licet, et quae vel secundum
 naturam compulsionem facit. Quae enim excefferunt, com-
 pressionem in suam sedem redeunt. Quae vero praeter natu-
 ram coierunt, eae quae secundum naturam intentiones ad-
 hibentur componunt. Equidem nullam aliam viam, qua
 per vim compulsiō fiat, neque meliorem neque aequiorem
 invenio. Neque enim ad eam quae in directum fit spinae
 distentionem ab inferiore parte et ad os sacrum appellatum
 est quod injectum vinculum retineat. Ex superiore vero

Ed. Chart. XII. [390.] Foef. I. 814. 815. Ed. Lind. II. (805.)

ἄνωθεν δὲ κατὰ τὸν αὐχένα καὶ κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐπιλαβὴν
μὲν ἔχει, ἀλλ' ἐς εἰδέην γε ἀπρεπής. ταύτῃ τοι γενομένη
ἢ κατὰ τας καὶ ἄλλας βλάβας ἂν προσπαρέχοι πλεονασθεῖσα.
ἐπειρήθη δὲ δήποτε ὑπτιον τὸν ἄνθρωπον κατατείνας, ἀσ-
κὸν ἀφύσητον ὑποθεῖναι ὑπὸ τὸ ὕβωμα, κ᾿πειτα αὐλὸν ἐκ
χαλκείου ἐς τὸν ἀσκὸν τὸν ὑποκείμενον ἐτιέντα φυσᾶν. ἀλλά
μοι οὐκ εὐπορεῖτο. ὅτε μὲν γὰρ εὖ κατατείνοιμι τὸν ἄνθρω-
πον, ἥσσωτο ὁ ἀσκὸς καὶ οὐκ ἡδύνατο ἢ φῦσα ἐπαναγκάζε-
σθαι, καὶ ἄλλως ἔτοιμον περιολισθαίνειν ἦν, ἅτε ἐς τὸ
αὐτὸ ἀναγκαζόμενον τό τε τοῦ ἀνθρώπου ὕβωμα καὶ τὸ τοῦ
ἀσκού πληρουμένου κύρωμα. ὅτι δ' αὖ μὴ κάρτα κατατεί-
νοιμι τὸν ἄνθρωπον, ὁ μὲν ἀσκὸς ὑπὸ τῆς φύσης ἐκρυ-
πτοῦτο, ὁ δὲ ἄνθρωπος πάντῃ μᾶλλον ἐλορδαίνετο ἢ συνέ-
φερον. ἔγραψα δὲ ἐπίτηδες τοῦτο. καλὰ γὰρ καὶ ταῦτα μα-
θήματά ἐστι, ἃ πειρηθέντα ἀπορηθέντα ἐφάνη καὶ δι' ἅπερ
ἡγορήθη.

|| Ὅσοισι δὲ ἐς τὸ εἶσω σκολιαίνονται οἱ σπόνδυλοι
ὑπὸ πτώματος ἢ καὶ ἐμπесόντος τινὸς βαρέος, εἷς μὲν οὐ-

parte juxta cervicem et caput, est quidem quod prehendi
queat, verumtamen illud in speciem indecorum est. Et hac
parte exuperans distentio, alias quoque noxas afferre queat.
Experimentum autem jam olim per utrem feci, quem ho-
mine resupinato minime inflatum gibbo submissi, ac deinde
solle fabrili in subjectum utrem immisso inflavi. Sed parum
successit. Probe enim distento homine cedebat uter, neque
flatus quicquam per vim impellebat, praeterquam quod uter
facile elabebatur, cum in idem tum hominis gibbus, tum
repleti utris tumor cogerentur. Si vero non ita vehementer
homo extenderetur, uter quidem flatu in tumorem assurge-
bat, sed homo prorsus magis quam expediret in anteriorem
partem curvabatur. Atque haec adhibito studio persequutus
sum, quod pulchra est eorum doctrina, quae tentata suc-
cessu caruisse, idque quamobrem contigerit apparet.

At quibus ex casu aut illabente aliquo pondere ver-
tebrae interiorum in partem obliquantur, iis quidem ple-

Ed. Chart. XII. [390. 391.] Foesl. I. 815. Ed. Lind. II. (805. 806.)
 δεις τῶν σπονδυλῶν μέγα ἐξίσταται κάρτα ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ
 ἐκ τῶν ἄλλων. ἣν δὲ ἐκσιῇ μέγα ἢ εἰς ἢ πλείονες, θάνατον
 φέρουσιν, ὥσπερ δὲ καὶ πρό(806)σθεν εἴρηται, κυκλώδης
 καὶ αὕτη δὲ οὐ γωνιώδης γίνεται ἢ παραλλαγή. οὐρα μὲν
 οὖν τοῖσι τοιοῦτοισι καὶ ἀπόπατος μᾶλλον ἴσχεται ἢ τοῖς
 ἔξω κυφοῖσι, καὶ πόδες καὶ ὅλα τὰ σκέλεα ψυχεται μᾶλλον
 καὶ θανατηφόρα ταῦτα μᾶλλον ὢν ἔσθην. καὶ ἣν περιγέταιν-
 ται δὲ [391] ὀνύδες τὰ οὐρα μᾶλλον οὐτοὶ καὶ τῶν σκε-
 λέων ἀκρατέστεροι καὶ νεαρικώτεροι. ἣν δὲ καὶ ἐν τῷ ἄνω
 μέρει μᾶλλον τὸ λόρδωμα γένηται, παντὸς τοῦ σώματος
 ἀκρατές καὶ νεαρικώμενοι γίνονται. μηχανὴν δὲ οὐκ ἔχω οὐ-
 δεμίην ἔγωγε ὅπως χρή τὸν τοιοῦτον ἐς τὸ αὐτὸ κατασιῆσαι
 καὶ εἰ μὴ τινα ἢ κατὰ τῆς κλίμακος κατάσεισις ὠφελέει
 οἷη τε εἴη ἢ καὶ ἄλλη τις τοιαύτη ἴησις ἢ κατάσεισις, οἷη
 περ ὀλίγω πρόσθεν εἴρηται. κατανάγκασιν δὲ σὺν τῇ κατα-
 σείσει οὐδεμίην ἔχω, ἢ τις ἂν γένοιτο ὥσπερ τῷ κυφώματι
 τὴν κατανάγκασιν ἢ σάνις ἐποίεieto. πῶς γὰρ ἂν τις ἐκ τοῦ

rumque verlebra non adeo multum ab aliis recedit. Sin
 vero aut una aut plures multum excefferint, hominem,
 velut etiam ante dictum est, praecipitant, cum in anguli
 non in circuli flexum haec dimotio fiat. Iis igitur urina
 et stercus magis quam quibus exteriorem in partem gibbus
 fit supprimitur, pedesque ac crura tota magis perfrige-
 rantur potiusque ista quam quae dixi mortem afferunt.
 Quod si evadant, iis urina magis proflua redditur, et cru-
 rum impotentia ac stupore torquentur. Quod si superiore
 spinæ parte magis in anteriorem partem inclinatio fiat,
 totius corporis impotentia et stupro contingit. Equidem
 eum qui ita affectus sit in pristinum statum nulla via re-
 stitui posse puto, nisi si quae per scalam adhibetur con-
 cussio, aut aliqua alia ejusmodi curatio, aut qualis paulo
 ante commemorata est distentio praesidium aliquod adferre
 possit. Impellendi autem modum, qui simul cum disten-
 tione adhibeatur, nullum habeo qui quemadmodum affer
 gibbum impellere possit. Quonam enim pacto ab ante-

Ed. Chart. XII. [391.] Foes. I. 815. 816. Ed. Lind. II. (806. 807.)
 ἔμπροσθεν διὰ τῆς κοιλίης ἀναγκάσαι δύναται; οὐ γὰρ οἶόν
 τε. ἀλλὰ μὴν οὔτε βῆχες οὔτε παρμοὶ οὐδεμίην δύναμιν
 ἔχουσι ὥστε τῇ κατατίσει συντιμωρέειν. οὐ μὴν οὐδ' ἐνεσις
 φύσης ἐνεμένης ἐς τὴν κοιλίην οὐδὲν ἂν δυνηθῇ, καὶ μὴν
 αἱ μεγάλαι σικυΐαι προσβαλλόμεναι ἀνασπᾶσιος εἵνεκα δῆθεν
 τῶν εἴσω ῥεπόντων σφοιδύλων μεγάλη ἑμαρτὰς γνώμη ἐστίν.
 ἀπωθέουσι γὰρ μᾶλλον ἢ ἀνασπᾶσι, καὶ οὐδ' αὐτὸ τοῦτο
 || γινώσκουσιν οἱ προσβάλλοντες. ὅσα γὰρ ἂν τις μείζω προσ-
 βάλλῃ, τοσούτῳ μᾶλλον λορδοῦνται οἱ προσβληθέντες συν-
 αναγκαζομένου ἄνω τοῦ δέρματος. τρόπους δὲ ἄλλους κατα-
 σεισίων ἢ οἷοι πρόσθεν εἴρηνται ἔχοιμι ἂν εἰπεῖν, ἀρμόσαι
 οὓς ἂν τις (807) δοκίμῃ τῷ παθήματι μᾶλλον, ἀλλ' οὐ
 κάρτα πιστεύω αὐτοῖς. διὰ τοῦτο οὐ γράφω. ἀθρόον δὲ ξυν-
 ἵεναι χρή περὶ τούτων, ὥς ἐν κεφαλαίῳ εἴρηται, ὅτι τὰ μὲν
 εἰς τὸ λορδὸν ῥείσαντα ὀλέθριά εἰσι καὶ σινόμωρα, τὰ δὲ
 ἐς τὸ κυφὸν ἀσινέα θανάτου καὶ οὖρων σχεσίων καὶ ἀπο-
 ναρκώσιων τὸ ἐπίπαν. οὐ γὰρ ἐκτείνει τοὺς ὀχετοὺς τοὺς

fiore parte per ventrem impulsio fieri queat? Sed neque
 hoc licet, neque tussis aut sternutamenta aliquid facultatis
 ad distentionem conferunt. Neque vero flatus in ventrem
 immissus quicquam efficiat. Quin et magnae cucurbitulae,
 quae attrahendarum nimirum vertebrarum intro inclinanti-
 um gratia admoventur, magno errore mentem implicant.
 Propellunt enim magis quam attrahant. Id quod igno-
 rant qui eas admovent. Quo enim majores cucurbitulae
 adhibentur, eo magis in anteriorem partem curvantur
 quibus eae admoventur, cum a superiore parte cutis simul
 urgeatur. Alios quoque a supradictis concutiendi modos,
 quos ad hanc affectionem magis accommodatos quispiam
 existimet, referre possem; verum quia parvam in iis fidu-
 ciam colloco, ideo non adscribo. In totum igitur de
 quibus breviter dictum est sic statuere oportet. Quae
 quidem in anteriorem partem inclinant, periculo et noxae
 esse obnoxia: quae vero in exterioriorem partem gibbum
 faciunt, noxia et periculo quod ad mortem et urinae sup-
 pressonem ac stuporem attinet ex toto vacare. Neque

Ed. Chart. XII. [391—393.] Foëf. I. 816. Ed. Lind. II. (807.)
κατὰ τὴν κοιλίην, οὐδὲ κωλύει εὐρόους εἶναι ἢ εἰς τὸ ἔξω
κύφωσις. ἢ δὲ λόρδωσις ταῦτα ἀμφοτέρω ποιέει καὶ ἐς τὰ
ἄλλα πολλά προσγίνεται. [392] ἐπεὶ τοι πολὺ πλείονες σκε-
λέων τε καὶ χειρῶν ἀκρατίες γίνονται καὶ καταναροῦνται
τὸ σῶμα καὶ οὐρα τούτοις ἴσχεται, οἷσι δὲ ἂν μὴ ἐκσιτῇ
μὲν τὸ ὕβωμα μῆτε ἔξω μῆτε ἔσω, σιισθῶσι δὲ ἰσχυρῶς
ἐς τὴν ἰθυνήν τῆς ῥάχιος. οἷσι δὲ ἂν ἐκσιτῇ μὲν τὸ ὕβωμα,
ἥσσαν τοιαῦτα πάσχουσιν.

Πολλά δὲ καὶ ἄλλα ἐν ἱητρικῇ ἂν τις θεάσσοιτο, ὧν
τὰ μὲν ἰσχυρὰ ἀσινέα ἐστὶ καὶ ἐντὸς τὴν κρίσιν ὅλην λαμ-
βάνοντα τοῦ νοσήματος, τὰ δὲ ἀσθενέστερα σινόμενα καὶ
ἀποτόκους νοσημάτων χρονίους ποιέοντα καὶ κοινωθέντα
καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι ἐπὶ πλέον, [393] ἐπεὶ καὶ πλευρέων
κάτηξις τοιοῦτόν τι πέπονθεν. οἷσι μὲν γὰρ ἂν καταγῇ
πλευρὴ, μία ἢ πλείονες ὥς τοῖσι πλείστοις κατάγνυται, μὴ
διασχόντα τὰ ὀστέα ἐς τὸ εἶσω μέρος, μηδὲ ψιλωθέντα
ὀλίγοι μὲν ἤδη ἐπυρέτηναν. ἀτὰρ οὐδὲ αἷμα πολλοὶ ἤδη

enim gibbus in exteriorem partem alvi ductus intendit,
neque prohibet quominus fluere possint. Utrumque vero
spinae ad interiora inclinatio efficit, praetereaue multa
accedunt. Alioqui multo plures crurum et manuum im-
potentia et corporis stupore afficiuntur, urinaque suppri-
mitur, quibus quidem ex gibbo vertebrae neque intro ne-
que extra excefferint, sed in directum spinae vehementer
concussi fuerint. At quibus ex gibbo spina curvatur, iis
talía minus contingunt.

Multa quoque alia in arte medica videre licet ex
quibus quae vehementia quidem sunt, cum in sese totum
morbi discrimen recipiant, noxa vacant: quae vero levi-
ora, noxas et diuturnos morbos pariunt et magna etiam
confensione reliquum corpus afficiunt. Quandoquidem et
in costis fractis tale quidpiam contingit. Quibus enim co-
stae fractae fuerint, una aut plures velut plerisque evenit,
ita ut ossa ad interiorem partem minime perrumpant, ne-
que nudentur pauci quidem adhuc febre correpti sunt.
Sed neque multi etiam sanguinem expuerunt, neque multi

Ed. Chart. XII. [393—395.] Foef. I. 816. 817. Ed. Lind. II. (807. 808.)
 ἔπτυσαν, οὐδὲ ἔμπυοι πολλοὶ γίνονται, οὐδὲ ἔμμοτοι, οὐδὲ
 ἐπισφακελίσεις τῶν ὀστέων, δίαίτά τε (808) φαύλη ἀρκέει.
 ἦν γὰρ μὴ πυρετὸς ξυνεχῆς ἐπιλαμβάνη ὑτούς, καὶ κενεαγ-
 γέειν κάκιον τοῖς τοιούτοις ἢ μὴ κενεαγγέειν καὶ ἐπωδυρέ-
 στερον καὶ πυρετωδέστερον αἱ βηχιδέστερον. τὸ γὰρ πλή-
 ρωμα τὸ μέτριον τῆς κοιλίης διόρθωμα τῶν πλευρῶν γίνε-
 ται. ἡ δὲ κένωσις κρεμασμὸν μὲν τῇσι πλευρῇσι ποιεῖ, ὁ δὲ
 κρεμασμὸς ὀδύνην. [394] ἔξωθεν δὲ φαύλη ἐπίδεσις τοῖσι
 τοιούτοις ἀρκέει, κηρωτῇ καὶ σπλήνεσι καὶ ὀθονίοις
 ἡσυχῶς ἐρείδοντ, ὁμαλὴν τὴν ἐπίδεσιν ποιεῖσθαι ἢ καὶ
 || ἐριωδὲς τι προσεπιθέντα. κρατύνεται δὲ πλευρὴ ἐν εἴκοσιν
 ἡμέρησι. ταχεῖαι γὰρ αἱ ἐπιπαρώσεις τούτων τῶν ὀστέων.
 ἀμφιθλασθείσης δὲ τῆς σαρκὸς ἀμφὶ τῇσι πλευρῇσιν ἢ ὑπὸ
 πληγῆς ἢ ὑπὸ πτώματος ἢ ὑπὸ ἀντερείσεως ἢ ἄλλου τινὸς
 τοιουτοτρόπου, πολλοὶ ἤδη πολὺ αἷμα ἔπτυσαν. [395] οἱ
 γὰρ ὀχετοὶ οἱ κατὰ τὸ λαπαρόν τῆς πλευρῆς ἐκάστης παρα-
 τεταμένοι καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ
 σώματι τὰς ἀφορμὰς ἔχουσι. πολλοὶ γοῦν ἤδη βηχιδεες καὶ

pus interiore thorace collegunt, aut ea quae fit per li-
 namenta curatione opus habuerunt, aut iis ossa vitia-
 ta sunt, hisque simplex victus ratio satis est. Etenim si febre
 assidua non detinentur, iis inedia deterior est quam cibus
 graviolemque dolorem et febrem ac tussim excitat. Mo-
 dica enim ventris plenitudo costas dirigit, vasorum vero
 inanitio eas pendulas facit, haeque suspensae dolent. Ab
 exteriore autem parte iis quaevis deligatio satis est, sic ut
 cerato et splenis fasciisque leniter appressis vinculum
 aequale inducatur aut etiam laneum quiddam superimpo-
 natur. Costa vero viginti diebus callo firmatur. Celeriter
 namque his ossibus callus o- uocitur. At carne circa costas
 ex plaga aut casu aut renixu aut alia re quapiam ejus-
 modi contusa, multi jam copiosum sanguinem expuerunt.
 Ductus enim qui per obtentam unicuique costae inanitatem
 feruntur, et nervi ex praecipuis corporis partibus ortum
 ducunt. Unde etiam multi ex tussi et tuberculis et pure

Ed. Chart. XII. [395.396.] Foëf. I. 817. Ed. Lind. II. (808.809.)
 φυματαίαι καὶ ἔμπυοι ἐγένοντο καὶ ἔμμοτοι καὶ ἡ πλευρὴ
 ἐπεσφακέλισεν αὐτοῖσιν. ἀτὰρ καὶ οἷσι μὴδὲν τοιοῦτον προσ-
 εγένετο, ἀμφιθλασθείσης τῆς σαρκὸς ἀμφὶ τῇσι πλευρῇσιν.
 ὅμως δὲ βραδύτερον ὀδυνώμενοι παύονται οὗτοι ἢ οἷσιν ἢ
 ἡ πλευρὴ καταγῇ, καὶ ὑποστροφῆς μᾶλλον ἴσχει ὀδυνημάτων
 τὸ χωρίον ἐν τοῖσι τοιούτοις τρώμασι. μάλα μὲν οὖν μετε-
 ξίστεροι καταμελούνσι τῶν τοιούτων σινέων, μᾶλλον ἢν πλευρὴ
 κατεαγῇ αὐτοῖσιν. ἀτὰρ καὶ ἰήσιος σκεθροτέρης οἱ τοιοῦτοι
 δέονται εἰ σωφρονοῖεν. τῇ τε γὰρ διαίτῃ ξυμφέρει ξυνεσιτάλ-
 θαι, ἀτρεμείν δὲ τῷ σώματι (809) ὥς μάλιστα, ἀφροδισίαν
 τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων δὲ λιπαρῶν καὶ κερχινωδῶν καὶ
 ἰσχυρῶν πάντων, [396] φλέβα τε κατ' ἀγκῶνα τέμνεσθαι,
 σιγῇ τε ὥς μάλιστα. ἐπιδέεσθαι δὲ εἰς τὸ χωρίον τὸ φλα-
 σθὲν σπλήνῃσι μὴ πολυπτύχεσι, συχροῖσι δὲ καὶ πολὺν πλα-
 τυτέροισι πάντα τοῦ φλάσματος. κηρωτῇ τε ὑποχρίειν ὀθο-
 ρίοισι τε πλατέσι, σὺν ταινίῃσι πλατεῖσιν καὶ μαλθακῇσι
 ἐπιδέειν. ἐρεῖδειν τε μετρίως, ὥστε μὴ κάρτι πεπιέχθαι φά-
 ραι τὸν ἐπιδεδεσμένον, μὴδ' αὖ χαλαρόν. ἄρχεσθαι δὲ τοῦ

in thorace collecto, ea quae per linamenta fit curatione
 indiguerunt, et ad costae fiderationem devenerunt. Sed e
 quibus carne circa costas contusa nihil tale supervenit
 tardius tamen ii dolore liberantur quam quibus costa per-
 fracta est, atque in his casibus dolor locum magis repetit
 Proindeque nonnulli hujusmodi noxas ubi costa perfracta
 fit, magis negligunt. Quin etiam ii, si modo sapiant, dili-
 gentiorem curandi rationem desiderant. Nam et victu
 subtrahendum, totoque corpore quam maxime quiescere
 conducit, et venere abstinendum, tum eduliis pinguibus e
 quae faucium asperitatem inducant, tum etiam validis om-
 nibus. Vena quoque in cubitu secanda et quam maxime
 habendum silentium. Supra locum contusum splenia non
 multiplicia, sed multa et tota contusione longe latiora in-
 ducere, tum cerato sublinere et linteis latis, fasciisque latis
 et mollibus devincire convenit modiceque apprimere, ut
 qui deligatur neque valde compressum vinculum, neque
 item laxum esse dicat. Primum autem ab ipso colliso or-

Ed. Chart. XII. [396. 397.] Foesl. I. 817. Ed. Lind. II. (809. 810) ἐπιδέσθαι κατὰ τὸ γλᾶσμα καὶ ἐρηρεῖσθαι ταύτην μόλισμα. τὴν δὲ ἐπίδεσιν ποιέσθαι ὡς ἀπὸ δύο ἀρχῶν, ἐπιδέειν τὴν ἓνα μὴ περιθρόπεις τὸ δέσμα τὸ περὶ τὰς πλευρέας ἔη, ἀλλ' ἰσορρόπον. ἐπιδέειν δὲ ἢ καθ' ἑκάστην ἡμέρην ἢ παρ' ἐτέρην. ἄμεινον δὲ καὶ τὴν κοιλίην μαλθαῖσαι κούφῳ τιρὶ ὕσον κενώσιος εἵνεκεν τοῦ σίτου, καὶ ἐπὶ μὲν δίκῃ ἡμέρας ἰσχυαίνειν, ἔπειτα ἀναθρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἀπαλύναι. [397] τῇ δὲ ἐπιδέσει, ἔστ' ἂν μὲν ἰσχυαίνης, ἐρηρευσμένη μᾶλλον χρεῖσθαι ὁκόταν δὲ ἐξ τὸν ἀπαλυσμὸν ἄγης, ἐπιχαλαρωτέρη. καὶ ἢ μὲν αἷμα ἀποπτίση καταρχῶς, τέσσαρακοτῆμερον τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐπίδεσιν ποιέσθαι χρή, ἢ δὲ μὴ πτίση τὸ αἷμα, ἀρκέει εἴκοσιν ἡμέρησιν ἢ μελέτῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. τῇ ἰσχύι δὲ τοῦ τρώματος τοὺς χρόνους προστεκμαιρόσθαι χρή. ὅσοι δ' ἂν ὁμελήσωσι τῶν τοιούτων ἀμφιφλασμαίων, ἢ καὶ ἄλλο μηδὲν αὐτοῖσι φλαῦρον μέζον γένηται, ὅμως τό γε χωρίον ἀμφιφλασθὲν μυζωδεστέρη τὴν σάρκα ἴσχει ἢ πρόσθεν εἶχεν. ὅκου δέ τι τοιοῦτον ἐγκαταλείπεται καὶ (810) μὴ εὖ ἐξίπνυται τῇ γε ἀλθέξει φανλότερον μὲν, ἢ παρ' αὐτὸ

diri vinculum debet, ibique maxime firmari. Et a media fascia injicienda deligatio, ita ut cutis quae circa costas est, neutram in partem inclinet, sed aequabili momento feratur singulisque diebus aut tertio quoque die deligandum. Praestat quoque alvum levi aliquo medicamento, quod eam deiciat, mollire. Ac decem quidem diebus corpus extenuare, deinde rursus alere et implere. Sed dum extenuamus, adstrictior, ubi vero ad pleniorum habitum ducimus, paulo laxior deligatio adhibenda. Quod si ab initio quidem sanguinem expuat, quadraginta diebus circa curationem et deligationem diligentia adhibenda, alioqui fere viginti dierum curatio abunde est. Ex magnitudine autem vulneris, temporis ratio est ineunda. At qui hujusmodi contusa parvi fecerint, iis etsi nullum deterius malum contingit, at locus certe contusus mucosam magis quam antea carnem continet. Ac ubi quidpiam hujusmodi intus relinquitur, neque curatione quidem probe exprimitur, deterius certe se res habet, si circa os ipsum mucosum

Ed. Chart. XII. [397. 398.] Foesl. I. 817. 818. Ed. Lind. II. (810.)
 τὸ ὀστέον ἐγκαταλειφθῇ τὸ μυξῶδες. οὔτε γὰρ ἐτι ἡ σὰρξ
 ὁμοίως ἀπτεται τοῦ ὀστέου, τό τε ὀστέον τοσηλότερον γίνε-
 ται. σφακελισμοί τε χρόνιοι ὀστέου πολλοῖσιν ἤδη ἀπὸ τοι-
 ουτέων προφασίων ἐγένοντο. ἀτὰρ καὶ ἦν μὴ παρὰ τὸ ὀστέον,
 ἀλλ' αὐτὴ ἡ σὰρξ μυξώδης ἔη, ὅμως γοῦν ὑποστροφαὶ γίνον-
 ται καὶ ὀδύναί ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ἦν τις τῷ σάματι τύχη
 πονήσας. διὰ τοῦτο τῇ ἐπιδέσει δέεσθαι χορῇ, ὅμα μὲν ἀγα-
 θῇ, ὅμα δὲ πολὺν προσηκούσῃ, ἕως ἂν ξηρανθῇ μὲν καὶ
 ἀναποθῇ τουτὶ τὸ ἐκχύμωμα τὸ ἐν τῇ φλάσει γενόμενον,
 αὐξηθῇ δὲ σαρκὶ ὑγιεῖ τὸ χωρίον, αὐξήται δὲ τοῦ ὀστέου ἡ
 σὰρξ. [398] οἷσι δ' ἂν ἀμεληθεῖται χρονωθῇ καὶ ὀδυνῶδες
 τὸ χωρίον γένηται καὶ ἡ σὰρξ ὑπόμυξος ἔη, τοῦτοις καῦσις
 ἦσιν ἀρίστη. καὶ ἦν μὲν αὐτὴ ἡ σὰρξ μυξώδης ἔη, ἄχρι τοῦ
 ὀστέου καίειν χορῇ, μὴ μὴν διαθερμαθῆναι τὸ ὀστέον. ἦν
 δὲ μεσηγὺ τῶν || πλευρέων ἔη, ἐπιπολῆς μὲν οὐδ' οὕτως
 χορῇ καίειν, φυλάσσεσθαι μέντοι μὴ διακαύσης πέρον. ἦν δὲ
 πρὸς τῷ ὀστέῳ δοκέη εἶναι τὸ φλάσμα καὶ ἐτι νεαρὸν ἔη
 καὶ μὴ πω σφακελίῃ τὸ ὀστέον, ἦν μὲν κάρτα ὀλίγον ἔη

relinquatur. Neque enim amplius aeque a carne os attin-
 gitur, osque morbis opportunius redditur, multisque jam
 ob ejusmodi causas ossa longo tempore vitiantur. Quod
 si non quae juxta os sunt, sed ipsa caro mucosa sit, sic
 quoque tamen subinde morborum et dolorum reversiones
 fiunt, si quis forte corpore sit affecto. Idcirco deligatione
 tum bona tum valde accommodata uti convenit, quoad
 quae in contuso facta est humoris effusio, exiecata et ab-
 sorpta fuerit et locus integra carne expleatur, ossisque caro
 increseat. At quibus malum inveteravit, locusque dolore
 vexatur et caro aliquantum mucosa est iis ultio optime
 medetur. Et si quidem caro mucosa sit, ad os usque ultio
 pertingere debet, neque tamen os ipsum incalescere. Sin
 vero in intermediis costis fuerit, ne sic quidem in summo
 adurere convenit, ea tamen cautio adhibenda, ne adurendo
 in ulteriorem partem penetres. Quod si circa os contusio
 esse videatur, eaque adhuc recens sit neque dum vitiatum
 os fuerit, si valde exiguum quidem locum occupet, sic

Ed. Chart. XII. [398. 399.] Foes. I. 818. 819. Ed. Lind. II. (810. 811.)
 οὕτω καίειν χρὴ ὥσπερ εἴρηται. ἣν μέντοι παραμύκης ἔη
 ὁ μεταωρισμός ὁ κατὰ τὸ ὀστέον, πλείονας ἐσχάρας ἐμβά-
 λειν χρὴ. περὶ δὲ σφακελισμοῦ πλευρῆς ὅμα τῇ τῶν ἐμμό-
 των ἰητρείῃ εἰρήσεται.

Ἦν δὲ μηροῦ ἄρθρον ἐξ ἰσχίου ἐκπέση, ἐκπίπτει δὲ
 κατὰ τέσσαρας τρόπους, ἐς μὲν τὸ εἶσω πλειστάκις, εἰς δὲ
 τὸ ἔξω τῶν ἄλλων πλειστάκις, ἐς δὲ τὸ ὀπισθεν καὶ τὸ ἔμ-
 προσθεν ἐκπί(811)πτει μὲν, ὀλιγάκις δέ. [399] οἷσι μὲν οὖν
 ἂν ἐκβῇ εἰς τὸ εἶσω, μακρότερον τὸ σκέλος φαίνεται παρα-
 βαλλόμενον πρὸς τὸ ἕτερον, διὰ δισσὰς προφάσιαις εἰκότως.
 ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ ἀπὸ τοῦ ἰσχίου πεφυκὸς ὀστέον τὸ ἄνω
 φερόμενον πρὸς τὸν κτένα ἐπὶ τούτου ἢ ἐπίβασις τῆς κεφα-
 λῆς τοῦ μηροῦ γίνεται, καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἄρθρου ἐπὶ τῆς
 κοτύλης ὀχέεται. ἔξωθέν τε αὖ ὁ γλουτὸς κοῖλος φαίνεται,
 ἅτε εἶσω ῥευσάσης τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ. τό τε αὖ κατὰ
 τὸ γόνυ τοῦ μηροῦ ἄκρον ἀναγκάζεται ἔξω ῥέπειν καὶ ἡ
 κνήμη καὶ ὁ πούς ὡσαύτως. ἅτε οὖν ἔξω ῥέποντος τοῦ πο-
 δός, || οἱ ἰητροὶ δι' ἀπειρίην τὸν ὑγίεια πόδα πρὸς τοῦτον

velut dictum est adurere convenit: sin vero oblongus locus
 sit qui circa os attollitur, pluribus locis demittendum erit
 candens ferramentum. De costae autem fideratione, ubi
 curationem per linamenta tractabimus dicetur.

Femoris articulus ubi coxendice excidit, quatuor in
 partes promovetur in interiorem quidem saepissime, deinde
 in exteriorem, interdum vero in posteriorem et anteriorem,
 sed raro. Quibus igitur interiorem in partem excessit, iis
 crus alteri collatum, longius duabus de causis merito ap-
 paret. Ossis enim quod a coxendice procedit, et ad supe-
 riorem pectinis partem fertur, femoris caput insidet et ar-
 ticuli cervix in acetabulo fertur, exterioreque rursus parte
 nates excavatur, nimirum cum femoris caput in interio-
 rem partem defluerit. Summa item femoris pars ad genu
 et tibia similiter ac pes, in exteriorem partem ferri co-
 guntur. Pede igitur extra vergente, medici imperiti huic
 sanam, non hunc sano admovent, ac ideo crus offensum

Ed. Chart. XII. [399—401.] Foef. I. 819. Ed. Lind. II. (811. 812.)
 προσίσχουσιν, ἀλλ' οὐ τοῦτον πρὸς τὸν ὑγίει. διὰ τοῦτο
 πολὺ μακρότερον φαίνεται τὸ σιναρόν τοῦ ὑγίειος. πολλαχῇ
 δὲ καὶ ἄλλη τὰ τοιαῦτα παρασύνεσιν ἔχει. [400] οὐδὲ μὴν
 οἷδ' ἐξυγκάμπειν δύναται κατὰ τὸν βουβῶνα ὁμοίως τῷ
 ὑγίει. ἀτὰρ καὶ ψαυομένη ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ κατὰ τὸν
 περίνεον ὑπερογκέουσα εὐδηλὸς ἐστὶ. τὰ μὲν οὖν σημήϊα ταῦ-
 τ' ἐστίν, οἷσιν ἂν εἴσω ἐκπεπτώκει ὁ μηρός. οἷσι μὲν ἂν οὖν
 ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέσῃ, ἀλλὰ καταπορηθῇ καὶ ἀμεληθῇ, ἢ τε
 ὁδοιπορίῃ περιφοράδην τοῦ σκέλεος ὥσπερ τοῖς βουσί γίνεται
 καὶ ὄχλησις πλείστη αὐτοῖσιν ἐπὶ τοῦ ὑγίειος σκέλεός ἐστι,
 [401] καὶ ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κρεῶνα ἢ κατὰ τὸ ἄρ-
 θρον τὸ ἐκπεπτωκὸς κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶναι. κατὰ δὲ τὸ
 ὑγίει ἐς τὸ ἔξω ὁ γλουτὸς ἀναγκάζεται περιφερὴς εἶναι. εἰ
 γάρ τις ἔξω τῷ ποδὶ τοῦ ὑγίειος σκέλεος βαίνει, ἀπωθοίῃ
 ὅν τὸ σῶμα τὸ ἄλλο ἐς τὸ σιναρόν σκέλος τὴν ὄχλησιν παι-
 εῖσθαι. τὸ δὲ σιναρόν οὐκ ἂν δύνατο ὀχεῖν. πῶς γάρ;
 ἀναγκ(812)άζεται οὖν οὕτω κατὰ τοῦ ὑγίειος σκέλεος τῷ ποδὶ
 εἴσω βαίνειν, ἀλλὰ μὴ ἔξω. οὕτω γάρ ὀχεῖ μάλιστα τὸ σκέ-

integro multo longius apparet. Multaque etiam alias in
 his hallucinatio subest. Sed neque ad inguen crus flectere
 similiter atque sanum possunt. Quin et femoris caput in
 interfemineo tactu prominere conspicuum est. Ac his qui-
 dem indiciis femur interiorem in partem elapsum esse col-
 ligitur. Quibus igitur articulus elapsus fuerit, neque ten-
 tatus reponi potuerit aut neglectus fuerit, ii crus circum-
 volvendo velut boves ingrediuntur, plurimamque molestiam
 sano crure sustinent, cogunturque ad lateris inanitatem et
 prolapsum articulum incurvi et obliqui esse. In sano vero
 crure nates rotunda eminere cogitur. Si quis etenim in-
 tegri cruris pede in exteriorem partem converso incede-
 ret, reliquum totum corpus in crus affectum, ut ab eo
 veheretur protruderet. At qui fieri potest ut crus affectum
 corpus sustineat? Cogitur ergo hunc in modum integri
 cruris pede in interiorem partem, non exteriorem con-
 verso ingredi. Hoc enim pacto crus sanum tam eam cor-

Ed. Chart. XII. [401—403.] Foëf. I. 819. Ed. Lind. II. (812.)
 λος τὸ ὑγιὲς καὶ τὸ ἐνωπιῶν μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ τοῦ
 σιναροῦ σκέλεος μέρος. [402] κοιλαινόμενοι δὲ κατὰ τὸν κε-
 τεῶνα καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα μικροὶ φαίνονται καὶ τῷ ξύλῳ
 ἀναγκάζονται ἀντερείδεσθαι πλάγιοι κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος.
 δέονται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτης. ἐπὶ τοῦτο γὰρ οἱ γλουτοὶ
 ῥέπουσι καὶ τὸ ἄχθος τοῦ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τοῦτο. ἀναγ-
 κάζονται δὲ καὶ ἐπικύπτειν. τὴν γὰρ χεῖρα τὴν κατὰ τὸ σκέ-
 λος τὸ σιναρὸν ἀναγκάζονται κατὰ πλάγιον τὸν μηρὸν ἐρεί-
 δεῖν. οὐ γὰρ δύναται τὸ σιναρὸν σκέλος ὀχέειν τὸ σῶμα ἐν
 τῇ μεταλλαγῇ τῶν σκελέων, ἣν μὴ κατέχεται πρὸς τὴν γῆν
 πιεζόμενον. ἐν τούτοισι γοῦν τοῖσι σχήμασι ἀναγκάζονται
 ἐσχηματίσθαι, οἷσιν ἂν εἴσω ἐκβάν τὸ ἄρθρον μὴ ἐμ-[403]
 πέση, οὐ προβουλευσάντος τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἂν ῥήϊστα
 ἐσχηματισμένον ἔη. ἀλλ' αὐτὴ ἡ ξυμφορὴ διδίδσκει ἐκ τῶν
 παρεόντων τὰ ῥήϊστα αἰρέεσθαι. ἐπεὶ καὶ ὁκόσοι ἕλκος ἔχον-
 τες ἐν ποδὶ ἢ κνήμῃ οὐ κάρτα δύναται ἐπιβαίνειν τῷ σκέ-
 λεϊ πάντες, καὶ οἱ νήπιοι οὕτως ὁδοιποροῦσιν, ἔξω γὰρ
 βαίνουνσι τῷ σιναρῷ σκέλει, καὶ δισὰ κερδαίνουσι, δισσῶν

poris partem quae sibi, quam quae cruri affecto imminet
 maxime sustineat. Incurvati autem ad lateris inanitatem
 et articulos pufilli apparent, et ad latus cruris integri
 baculo inniti coguntur. Hac enim parte conti repixu in-
 digent, cum in eam et nates inclinent et corporis pondus
 feratur. Inclinari item eos necesse est, cum manum e re-
 gione cruris affecti ad obliquum femur obfirmare cogan-
 tur. Neque enim crus affectum corpus sustinere potest,
 ubi per vices mutanda crura sunt, nisi ad terram appres-
 sum contineatur. His igitur figurationum modis uti co-
 guntur, quibus intro prolapsus articulus minime recondi-
 tus fuerit, nihil providente aegro quonam habitu facillime
 consilietur, cum casus ipse edoceat ex his qui ad manum
 sunt, eum qui maxime sit accommodatus eligere. Neque
 enim quibus ulcere pes aut tibia laborat, ii admodum
 crure incedere possunt, eodemque modo infantes gradiun-
 tur. Affecto namque crure in exteriorem partem conver-
 so gressum faciunt. Ac duplex eis, quo opus habent

Ed. Chart. XII. [405—405.] Foef. I. 819. Ed. Lind. II. (812, 813.)
 γὰρ δέονται. τὸ τε γὰρ σῶμα οὐκ ὀχέεται ὁμοίως ἐπὶ τοῦ
 ἔξω ἀποβαινομένου, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ εἴσω. οὐδὲ γὰρ κατ' ἰδυ-
 ωρίην αὐτῷ γίνεται τὸ ἄχθος, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ
 ὑπερβαινομένου. κατ' ἰδυωρίην γὰρ αὐτῷ γίνεται τὸ ἄχθος,
 ἔν τε αὐτῇ τῇ ὁδοιπορίῃ καὶ τῇ μετα ἀγῇ τῶν σκελέων. ἐν
 τούτῳ τῷ σχήματι τάχιστ' ἂν δύναιτο ὑποτιθέναι τὸ ὑγιὲς
 σκέλος, ἣν τῷ μὲν (813) σιναρῷ ἑξωτερῶ βαίνει, τῷ δὲ
 ὑγιεῖ ἐσωτέρῳ. περὶ οὗ τῶν ὁ λόγος. ἀγαθὸν εὐρίσκεισθαι
 αὐτὸ ἐκ τῶν σῶμα ἐς τὰ ῥήϊστα τῶν σχημάτων. ὅσοις μὲν
 οὖν μὲ πῶ τελειουμένοις ἐς αὐξήσιν ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέσῃ,
 γυνοῦται ὁ μηρὸς καὶ ἡ κνήμη καὶ ὁ πούς. οὔτε γὰρ τὰ ὀστέα
 ἐς τὸ μῆκος ὁμοίως αὐξεται, ἀλλὰ βραχύτερα γίνεται, μάλι-
 στα δὲ τὰ τοῦ μηροῦ, [404] ἄσπεκόν τε ἅπαν τὸ σκέλος
 καὶ ἄμυον καὶ ἐκτεθλησμένον καὶ λεπτότερον γίνεται, ἅμα
 μὲν διὰ τὴν στέρησιν τῆς χώρας τοῦ ἄρθρου, ἅμα δὲ ὅτι
 ἀδύνατον χρεέσθαι ἐστίν, ὅτι οὐ κατὰ φύσιν κέεται. [405]
 χοῆσις γὰρ μετεξετέρη ὅτε αὖ τῆς ἄγα ἐκθελύνσιος. ὁύεται

commodum accedit. Neque enim corpus aequè sustinetur
 eo crure quod incessu extra fertur, atque eo quod intro,
 cum ei e directo onus non incumbat, sed multo magis
 illi quod in incessu supponitur. Huic si quidem tum in
 ipso ingressu tum in alterna crurum permutatione e di-
 recto pondus incumbit, quod eo habitu crus sanum celer-
 rime supponi queat, si affecto quidem crure exterius, sano
 interius ambulatio fiat. At quod ad praesentem sermo-
 nem attinet, non parvi est momenti habitum corpori quam
 accommodatissimum per se invenire. Qui igitur ad per-
 fectum incrementum nondum devenere, iis si prolapsus
 articulus non reconditur, femur, tibia et pes breviora eva-
 dunt. Neque enim iis ossa aequè in longum augentur,
 verum breviora fiunt, ac praecipue femur. Crusque to-
 tum carne vacuum, minime torosum effeminatum et te-
 nuius redditur, partim quidem quod sua sede privetur ar-
 ticulus, partim vero quod suo munere fungi nequeat, cum
 naturalem statum non retineat. Usus enim quidam nimiam
 mollitiem, tum etiam in quod in longum augeri prohibet,

Ed. Chart. XII. [405. 406.] Foesl. I. 819. 820. Ed. Lind. II. (813. 814.)
 δέ τι καὶ τῆς ἐπὶ μῆκος ἀναυξήσιος. κακοῦται μὲν οὖν μάλι-
 στα οἷσιν ἂν ἐν γαστρὶ ἐοῦσιν ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον.
 || δεύτερον δὲ οἷσιν ἂν ὡς ρηπιωτάτοισιν ἐοῦσιν. ἥκιστα δὲ
 τοῖσι τετελειωμένοισιν. τοῖσι μὲν οὖν τετελειωμένοισιν εἴρηται
 οἷη τις ὁδοιπορίη γίνεται. οἷσι δ' ἂν ρηπίοισιν ἐοῦσιν, ἡ
 ξυμφορὴ αὕτη φαίνεται. οἱ μὲν πλεῖστοι καταβλακεύουσι τὴν
 διόρθωσιν τοῦ σώματος, ἀλλὰ κακῶς εἰλέονται ἐπὶ τὸ ὑγιὲς
 σκέλος, τῇ χειρὶ πρὸς τὴν γῆν ἀπερειδόμενοι τῇ κατὰ τὸ
 ὑγιὲς σκέλος. καταβλακεύουσι δὲ ἔτιοι τὴν ἐς τὸ ὀρθὸν ὁδοι-
 πορίην, καὶ οἷσιν ἂν τετελειωμένοισιν αὕτη ἡ ξυμφορὴ γένη-
 ται. ὁκόσοι δ' ἂν ῥηπιοὶ ὄντες ταύτῃ τῇ ξυμφορῇ χρησάμε-
 νοι ὀρθῶς παιδαγωγηθῶσι, τῷ μὲν ὑγιεὶ σκέλει χρέονται ἐς
 ὀρθόν. ὑπὸ δὲ τὴν μασχάλην τὴν κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος
 σκίπωνα περιφέρουσι. μετεξέτεροι δὲ καὶ ὑπ' ἀμφοτέρων τὰς
 χεῖρας. τὸ δὲ σιναρὸν σκέλος μετέωρον ἔχουσι, [406] καὶ
 τοσούτῳ ῥηϊούς (814) εἰσὶ, ὅσῳ ἂν αὐτοῖσιν ἔλασσον τὸ
 σκέλος τὸ σιναρὸν ἔῃ. τὸ δὲ ὑγιὲς ἰσχύει αὐτέοισιν οὐδὲν
 ἥσσον ἢ εἰ καὶ ἀμφοτέρω ὑγίεια ἦν. θηλύονται δὲ πᾶσι τοῖσι

quodammodo tollit. Gravissime igitur habent, quibus dum
 in utero continentur, elabitur hic articulus. Secundum
 hos, quibus in summa infantia idem contingit. Minime
 vero omnium qui adulti istud perpeffi sunt. Ac adulti
 quidem qua ratione incedant, dictum est. Quos vero ad-
 huc in infantia hic casus detinet, plerique quidem in diri-
 gendo corpore negligenter se gerunt, maleque ad sanum
 crus convolvuntur, manu, quae e regione ejus est se ad
 terram obfirmantes. Quin etiam adulti nonnulli qui hac
 calamitate vexantur, rectam ambulationem segniter curant.
 At qui in infantia hanc calamitatem experiuntur, ii si li-
 beraliter educati fuerint sano quidem crure recto utuntur,
 verum scipionem alae quae sano cruri respondet supposi-
 tum circumferunt. Quidam etiam utrique alae scipionem
 subjiciunt, crus vero affectum suspensum detinent, quoque
 id brevius est, eo levius habent. Sano autem crure nihilo
 minus habent roboris, quam si integrum utrumque esset.

Ed. Chart. XII. [406.] Foef. I. 820. Ed. Lind. II. (814.)
 τοιούτοις αἱ σάρκες τοῦ σκέλεος, μᾶλλον δ' ἐτι θηλύον-
 ται αἱ τοῦ ἔξω μέρος ἢ αἱ ἐκ τοῦ εἴσω ὥς ἐπὶ πολὺ. μυ-
 θολογοῦσι δέ τινες ὅτι αἱ Ἀμαζονίδες τὸ ἄρσεν γένος τοῦ
 ἐσωτῶν αὐτίκα νήπιον ἔδον ἑξαρθρέουσιν, αἱ μὲν κατὰ γού-
 νητα, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἰσχία, ὥς δῆθεν χωλὰ γίνοιτο καὶ μη-
 ἐπιβουλεύοι τὸ ἄρσεν γένος τῷ θήλει. χειρώναξιν ἄρα τοῦ
 τοισι χρεόνται, ὅκοσα ἢ σκυίης ἔργα ἢ χαλκείης ἢ ἄλλοι
 ἐδραῖον ἔργον. εἰ μὲν οὖν ἀληθεῖα ταυτὶ ἐστὶ ἐγὼ μὲν οὐ
 οἶδα, ὅτι δὲ γενοίαιτο ἂν τοιαῦτα οἶδα, εἴ τις ἑξαρθρεῖ αὐ-
 τὴν νήπια ἔοντα. κατὰ μὲν οὖν τὰ ἰσχία μῆζον τὸ διάφο-
 ρόν ἐστιν εἰς τὸ εἴσω ἢ ἐς τὸ ἔξω ἑξαρθρῆσαι, κατὰ γού-
 νητα δὲ διαφέρει μὲν τι, ἔλασσον δὲ τι διαφέρει. τρόπος δὲ
 ἑκατέρου τοῦ χωλώματος ἰδίος ἐστὶ. γνισκονται γὰρ μᾶλλον
 οἷσιν ἂν ἐς τὸ ἔξω ἑξαρθρῆσιν. ὀρθοὶ δὲ ἥσσον ἴστανται
 οἷσιν ἂν εἰς τὸ εἴσω ἑξαρθρῆσιν. ὡσαύτως δὲ καὶ εἰ παρὰ
 τὸ σφυρὸν ἑξαρθρῆσιν, ἣν μὲν εἰς τὸ ἔξω μέρος, κυλλοὶ μὲν

Ejusmodi tamen omnibus cruris carnes emolliuntur, eae-
 que ut plurimum exteriorē parte magis quam interiorē.
 Ferunt autem nonnulli Amazonas masculam suam prolem
 statim ab infantia, partim ad gēna partim ad coxendices
 luxare continevisse, quo videlicet claudi fierent ac neque
 mares foeminis insidias tenderent, eisq̄ ad manuarum
 operas uterentur, et coriariam, fabrilem et quodvis aliud
 sedentarium opus exercebant. Quae quidem vera necne
 sint ignoro. At quod ista contingant quibus statim ab in-
 fantia articuli luxantur, certo scio. In coxis quidem certum
 in interiorēne partem, an in exteriorē elabatur articulus
 multum interest. In genibus vero interest etiam non
 nihil, sed minus tamen. Suus autem utrique prius pro-
 prius claudicationis modus inest. Brevioribus enim sunt
 membris quibus exteriorē in partem prolapsus articulus
 fuerit. Recti autem minus stant, quibus in interiorē par-
 tem exciderit. Eodem quoque modo si ad malleolum lu-
 xatio contingat, quibus in exteriorē partem excidit, i-
 quidem vari fiunt, verum stare possunt. At quibus in in-

Ed. Chart. XII. [406. 407.] Foesl. I. 820. 821. Ed. Lind. II. (814. 815.)
 γίνονται, ἐστάναι δὲ δύναται· ἣν δὲ ἔς τὸ εἶσω μέρος,
 θλαιοσοὶ μὲν γίνονται, ἥσσον δὲ ἐστάναι δύναται.

[407] || Ἡ γε μὴν ξυναύξησις τῶν ὀστέων τοιήδε γίνε-
 ται. οἷσι μὲν οὖν κατὰ τὸ σφιρὸν ὀστέον τὸ τῆς κνήμης ἐκ-
 σιῇ, τούτοισι μὲν τὰ τοῦ ποδὸς ὀστέα ἥκιστα ξυναύξεται.
 ταῦτα γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τραώματός εἰσι. τὰ δὲ τῆς κνήμης
 ὀστέα αὐξεται μὲν, οὐ πολὺ δὲ ἐνδεεστερώς, αἱ μέντοι σάρ-
 κες μινύθουσιν. οἷσι δ' ἂν κατὰ μὲν τὸ σφυρὸν (815) μένῃ
 τὸ ἄρθρον κατὰ φύσιν, κατὰ δὲ τὸ γόνυ ἐξεσθήκη, τούτοις
 τὸ τῆς κνήμης ὀστέον οὐκ ἐθέλοι ξυναύξεσθαι ὁμοίως, ἀλλὰ
 βραχύτατον γίνεται. τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τραώματός ἐστιν.
 τοῦ μέντοι ποδὸς τὰ ὀστέα μινύθει μὲν, ἀτὰρ οὐχ ὁμοίως
 ὥσπερ ὀλίγον τι πρόσθεν εἴρηται, ὅτι τὸ ἄρθρον τὸ παρὰ
 τὸν πόδα σῶόν ἐστιν. εἰ δέ οἱ χρέεσθαι ἡδύνατο, ὥσπερ
 καὶ τῷ κυλλῷ, ἔτι ἂν ἥσσον ἐμινύθη τὰ τοῦ ποδὸς ὀστέα
 τούτοις. οἷσι δ' ἂν κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξάρθρωσις γένηται,
 τούτοις τοῦ μηροῦ τὸ ὀστέον οὐκ ἐθέλει ξυναύξεσθαι ὁμοίως.
 τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τραώματός ἐστιν, ἀλλὰ βραχύτερον
 τοῦ ὕψους γίνεται. τὰ μέντοι τῆς κνήμης ὀστέα οὐχ ὁμοίως

teriolem partem articulus prolapsus est, ii valgi quidem
 efficiuntur, minus vero flare queunt.

At vero quatenam ossa angeantur, res sic se habet. Qui-
 bus quidem ad malleolum tibiae os loco motum est, iis certe
 pedis ossa, quod proxime vulnere juncta sint minimum au-
 gentur. Tibiae vero ossa augentur quidem, neque certe
 multo minore copia, verum carnes imminuuntur. At cum
 articulus ad malleolum sua sede secundum naturam manserit,
 ad genu vero suo loco emotus fuerit, iis tibiae os, quod vul-
 neri sit proximum, non aequè augeri, sed brevius reddi
 consuevit. Pedis autem ossa imminuuntur quidem, verum
 non aequè ac paulo ante dictum est, cum pedis articulus
 integer maneat. Quod si eo etiam, sicuti cum varus est, uti
 possent, iis adhuc minus pedis ossa imminuerentur. Quibus
 vero coxendicis articulus luxatur, iis femoris os, quod pro-
 xime vulnus attingat, non aequè augeri solet, sed sano bre-
 vius redditur. His tamen neque tibiae os, neque pedis ossa

Ed. Chart. XII. [407. 408.] Foef. I. 821. Ed. Lind. II. (815. 816.)
τούτοιςιν ἀναυξέα γίνεται, οὐδὲ τὰ τοῦ ποδός. διὰ τοῦτο δὲ
ὅτι τὸ τοῦ μηροῦ ἄρθρον τὸ παρὰ τὴν κνήμην ἐν τῇ εἰσι-
τοῦ φύσει μένει καὶ τὸ τῆς κνήμης τὸ παρὰ τὸν πόδα
σάρκες μέντοι μινύθουσι παντός τοῦ σκέλεος τούτοιςιν.
μέντοι χρεῖσθαι τᾷ σκέλει ἐδύναντο, ἔτι ἂν μᾶλλον τὰ ὅστις
ξυνηυξάνετο, ὥς καὶ πρόσθεν εἴρηται, πλὴν τοῦ μηροῦ, ἢ
ἦσσαν ἄσαρκα ἔῃ. ἄσαρκότερον δὲ πολλῶν ἢ ὑγίεια ἦν. σημήϊον
δὲ ὅτι τοιαῦτά ἐστιν. ἐκόσσοισι [408] γὰρ τοῦ βραχίονος ἐκ-
πεσόντος γαλιάγκωτες ἐγένοντο ἐκ γενεῆς ἢ καὶ ἐν αὐξήσει
πρὶν τελειωθῆναι, οὗτοι τὸ μὲν ὁστέον τοῦ βραχίονος βραχὺ
ἴσχουσι, τὸν δὲ πῆχυν καὶ ἄκρην τὴν χειρὰ ὀλίγον ἐνδεστέραν
τοῦ ὑγίεος, διὰ ταύτας τὰς προφάσεις τὰς εἰρημένας, ὅτι ὁ
μὲν βραχίων ἐγγυιάτω τοῦ ἄρθρου τοῦ τρώματός ἐστιν, ὥστε
διὰ τοῦτο βραχύτερος γέγονεν. (816) ὁ δ' αὖ πῆχυς διὰ
τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐνακούει τῆς ξυμφορῆς, ὅτι τὸ βραχίονος
ἄρθρον τὸ πρὸ τοῦ πῆχεος ἐν τῇ ἀρχαίῃ φύσει μένει. ἢ τε
αὖ χεὶρ ἔτι τηλοτέρῳ ἄπεστιν ἢ ὁ πῆχυς ἀπὸ τῆς ξυμφορῆς.
διὰ ταύτας οὖν τὰς εἰρημένας προφάσεις τῶν ὁστέων τὰ τε
μὴ συναυξόμενα οὐ συναύζεται, τό τε ξυναυξόμενον ξυναύ-

eodem modo augeri prohibentur. Quod ideo accidit, quod
femoris articulus, qui cum tibia committitur, et tibiae, qui
cum pede, sua naturali sede manet: iis tamen totius cruris
carnes imminuuntur. Quod si crure uti possent, etiam
magis ossa auferentur, velut prius quoque dictum est, femore
excepto, minusque carne deslitterentur, quamvis id multo
magis quam sanis contingat. Cui rei indicio sunt qui a
prima origine aut antequam ad perfectum incrementum de-
venerint, brachio luxato mustelae cubito praediti evadunt.
Illi si quidem os brachii breve, cubitum vero ac summam
manum sanis paulo exiliora habent, idque ob antedictas
causas, quod brachium cum laeso articulo proximum sit,
iccirco brevius redditur. Cubitus autem non ideo noxae
aeque patet, quod brachii articulus qui ad cubitum est, pri-
mariam naturam retineat. Manusque rursus etiam longius a
noxa quam cubitus abest. Has igitur ob causas enumeratas
ossa quaedam incremento deslitterui, quaedam etiam incremen-

Ed. Chart. XII. [408.409.] Foëf. I. 821. 822. Ed. Lind. II. (816.)
 ξεται. ἐς δὲ τὸ εὔσαρκον τῇ χειρὶ καὶ τῷ βραχίονι ἢ τάλαι-
 πωρίῃ τῆς χειρὸς μέγα προσωφελήσει. ὅσα γὰρ χειρῶν ἔργα
 ἐστὶ, τὰ πλεῖστα προθυμούνται οἱ γαλιάγκωρες ἐργάζεσθαι
 τῇ χειρὶ ταύτῃ, ὅσα καὶ τῇ ἐτέρῃ δύνανται οὐδὲν ἐνδεεστέ-
 ρως τοῦ ἀσινέος. οὐ γὰρ δεῖ ὀχέεσθαι τὸ σῶμα ἐπὶ τῶν χει-
 ρῶν, ὡς ἐπὶ τῶν σκελέων, ἀλλὰ κοῦφα αὐτοῖσι τὰ ἔργα
 ἐστί. διὰ δὲ τὴν χοῤῃσιν οὐ μινύθουσιν αἱ σάρκες αἱ κατὰ
 τὴν χεῖρα καὶ κατὰ τὸν πῆχυν τοῖσι γαλιάγκωσιν, ἀλλὰ καὶ
 ὁ βραχίων τι προσωφελέεται ἐς εὔσαρκίην διὰ ταῦτα. ὅταν
 δὲ ἰσχίον ἐκπαλὲς γένηται ἐς τὸ εἶσω μέρος ἐκ γενεῆς ἢ καὶ
 ἔτι νηπιῷ ὄντι, μινύθουσιν αἱ σάρκες διὰ τοῦτο μᾶλλον ἢ
 τῆς χειρὸς, ὅτι οὐ δύνανται χρέεσθαι τῷ σκέλει. μορτύριον
 δὲ τι ἐν ἔσται ἐν τοῖσιν ὕστερον εἰρημένοισιν, ὅτι ταῦτα
 τοιαῦτά ἐστιν.

[409] || Ὁκόσοισι δ' ἂν ἐς τὸ ἔξω ἢ τοῦ μηροῦ κεφαλὴ
 ἐκβῇ, τοῦτοις βραχύτερον μὲν τὸ σκέλος φαίνεται παρατει-
 νόμενον παρὰ τὸ ἔτερον εἰκότως. οὐ γὰρ ἐπ' ὀστέον ἢ ἐπί-
 βασις τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ ἐστίν, ὡς ὅτε εἶσω ἐξέπιπτεν,

tum suscipere contingit. Ad pleniorē autem manus et bra-
 chii habitum multum manus labor profuerit. Qui namque
 mustelae cubito praediti sunt, manuarias operas quas etiam
 altera manu praestant, ut plurimum hac manu suscipiunt,
 idque nihil pejus quam altera. Neque enim manibus ut
 cruribus, corporis onus fertur, sed sunt levia earum opera.
 Ob exercitationem autem neque in manu, neque in cubito
 iis qui mustelae cubitum habent, carnes imminuuntur. Quin
 etiam brachium ad pleniorē habitum inde nonnihil juva-
 tur. At ubi coxendicis articulus a primo ortu, aut etiam
 in ipsa infantia sua compage emotus, ad interiorem partem
 inclinarit, carnes eam ob causam magis quam in manu im-
 minuuntur, quod ii crure uti nequeant. Atque haec ita se
 habere quae paulo post dicentur quodammodo testabuntur.

At quibus in exteriorem partem femoris caput excessit,
 iis crus juxta alterum extensum merito quidem brevius appa-
 ret. Neque enim femoris caput, velut cum intro luxabatur

Ed. Chart. XII. [409.] Foëf. I. 822. Ed. Lind. II. (816. 817.)
 ἄλλὰ παρ' ὁστέον παρεγκλιμένην τὴν φύσιν ἔχον. ἐν σαρκὶ
 δὲ στηρίζεται ὑγρῇ καὶ ὑπεικούσῃ, διὰ τοῦτο μὲν βραχύτερον
 φαίνεται. ἔσωθεν δὲ (817) ὁ μηρὸς παρὰ τὴν πληχάδα κα-
 λεομένην κυλλότερος καὶ σαρκότερος γίνεται. ἔξωθεν δὲ
 γλουτὸς κυρτότερος, ἅτε ἐς τὸ ἔξω τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ
 ὀλισθηκνίας. ἀτὰρ καὶ ἀνωτέρω φαίνεται ὁ γλουτὸς, ἅτε ὑπερ-
 ξάσης τῆς σαρκὸς τῆς ἐνταῦθα τῇ τοῦ μηροῦ κεφαλῇ. τοῦ
 δὲ παρὰ τὸ γόνυ τοῦ μηροῦ ἄκρον εἶσω ῥέπον φαίνεται καὶ
 ἡ κνήμη καὶ ὁ πούς. ἀτὰρ οὐδὲ συγκόμπειν ὥσπερ τὰ
 ὑγιᾶς σκέλος δύναται. τὰ μὲν οὖν σημήϊα ταῦτα τοῦ ἔξω
 ἐκπεπτωκότος μηροῦ εἰσιν. οἷσι μὲν οὖν τετελειωμένοισιν ἡδὴ
 ἐκπεσόν τὸ ἄρθρον μὴ ἐμπέσῃ, τούτοισι βραχύτερον μέ-
 ρος φαίνεται τὸ σύμπαν σκέλος. ἐν δὲ τῇ ὁδοιπορίᾳ τῇ με-
 πτέρῃ οὐ δύναται καθικνέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, τῷ δὲ σιγῇ
 θεῷ τοῦ ποδὸς βαίρουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ὀλίγον δὲ εἰς τὸ ἔσω
 μέρος ῥέπουσι τοῖσι δακτύλοις ἄκροις. ὀχρεῖν δὲ δύναται
 τὸ σῶμα τὸ σιναρὸν σκέλος τούτοις πολλῶ μᾶλλον ἢ οἷσι
 ἂν ἐς τὸ εἶσω μέρος ἐκπεπτώκῃ, ὅμα μὲν ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ

offi infidet, sed juxta os quod natura inclinatum est, in
 carne humida et cedente firmatur, ideoque brevius apparet.
 Interiore vero parte ad locum inter crura medium, gressiu-
 ram et πληχάδα nominant, femur magis contrahitur et gra-
 cilius evadit. Exteriore autem parte nates in gibbum magis
 extumescit, extra nimirum femoris capite elapso. Quin et
 superior nates apparet, eo quod hac parte caro femoris ca-
 piti cedit. Extrema vero femoris pars ad genu et tibia et
 pes introrsum spectare conspiciuntur. Verum neque infle-
 ctere perinde ac sanum crus possunt. Atque haec quidem
 sunt extra prolapsi femoris notae. Quibus igitur jam adultis
 luxatus articulus reconditus non fuerit, iis crus totum bre-
 vius conspicitur, neque ingressu terram calce contingere
 possunt, sed ima planta terrae insistant, paululumque sum-
 mis digitis interiorem in partem tendunt. Atque in his
 longe melius crus laesum corpus ferre potest, quam quibus
 in interiorem partem luxatio facta est, partim quidem quod

Ed. Chart. XII. [409. 411.] Foëf. I. 822. Ed. Lind. II. (817. 818.)
 μηροῦ καὶ ὁ αὐχὴν τοῦ ἄρθρου πλάγιος φύσει πεφυκώς ὑπὸ
 συγχρῶ μέρει τοῦ ἰσχίου τὴν ὑπόστασιν πεποιήται, ἅμα δὲ
 ὅτι ἄκρος ὁ πούς οὐκ ἐς τὸ ἔξω αέρος ἀναγκάζεται ἐγκε-
 κλεισθαι, ἀλλ' ἐγγύς ἐστι τῆς ἰθυωρίας τῆς κατὰ τὸ σῶμα
 καὶ τείνει καὶ ἐσωτέρω. [411] ὅταν μὲν οὖν τρίβον λάβῃ
 τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ εἰς ἣν ἐξεκλείθῃ, ἢ δὲ σὰρξ γλι-
 σχρανθῇ, ἀνώδυον τῷ χρόνῳ γίνεται. ὅταν δὲ ἀνώδυον γέ-
 νηται, δύνανται μὲν ὁδοιπορεῖν ἄνευ ξύλου, ἢ ἄλλως βοί-
 λωνται, δύνανται δὲ ὀχεῖν τὸ σῶμα ἐπὶ τὸ σιναρὸν σκέλεος.
 δι' οὖν τὴν χρῆσιν ἥσσαν τοῖσι τοιοῦτοις ἐκ(818)θηλύνον-
 ται αἱ σάρκες ἢ οἷσιν ὀλίγον πρόσθεν εἴρηται. ἐκθελύνονται
 δὲ ἢ πλεῖον ἢ ἔλασσον. μᾶλλον δ' ἔτι ἐκθελύνονται καὶ
 τὸ εἶσω μέρος ἢ κατὰ τὸ ἔξω ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ. τὸ μέντοι
 ὑπόδημα μετεξέτεροι τούτων ὑποδέσθαι οὐ δύνανται διὰ
 τὴν ἀκαμπίην τοῦ σκέλεος, οἱ δὲ τινες καὶ δύνανται. οἷσι δὲ
 ἂν ἐν γαστρὶ ἐοῦσιν ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον ἢ ἔτι ἐν
 αὐξήσει ἐοῦσι βίῃ ἐκπεσὼν ἤδη μὴ διεμπέσῃ ἢ καὶ ὑπὸ νό-
 σου ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον καὶ ἐκπαλήσῃ, πολλὰ γὰρ

femoris caput et articuli cervix, quae naturaliter obliqua
 est, majori coxae parti subjecta est, partim vero quod sum-
 mus pes in exteriorem partem inclinari non cogitur, sed
 prope ad rectitudinem corporis accedit, et interiorem in
 partem etiam convertitur. Quum igitur articulus carnis
 locum in quem elapsus est, consuetudine tritum fecerit, et
 caro lentorem contraxerit, temporis tractu doloris expers
 evadit. Tuncque, si velint, absque baculo incedere pos-
 sunt, et corpus affecto crure sustentare. Iis ergo, eo quod
 crure utuntur minus quam quibus paulo ante dictum est,
 carnes emolliuntur, idque plus aut minus contingit. Fere
 autem magis ad interiorem partem quam exteriorem effoe-
 minantur. Ac eorum quidem nonnulli, quod crus flectere
 non possunt, calceum sibi inducere nequeunt. Quidam etiam
 id possunt. At quibus in matris utero hic articulus sua sede
 motus fuerit, aut cum adhuc augentur, vi exciderit neque
 reconditus fuerit, aut etiam morbo elapsus atque sua com-
 page motus fuerit, horum enim pleraque contingunt, eorum

Ed. Chart. XII. [411. 412.] Foëf. I. 822. 823. Ed. Lind. II. (818. 819.)
 τοιαῦτα γίνεται, καὶ ἐνίων μὲν τῶν τοιούτων ἦν ἐπισφακε-
 λίσῃ ὁ μηρὸς, ἐμπυήματα χρόνια καὶ ἔμμοτα γίνεται κα-
 ὁστέων φιλάσιες ἐνίοισιν. ὁμοίως δὲ καὶ οἷσιν ἐπισφακελίζει
 καὶ οἷσι μὴ ἐπισφακελίζει τοῦ μηροῦ τὸ ὀστέον, πολλῶν βρο-
 χύτερον γίνεται καὶ οὐκ ἐθέλει ξυναύζεσθαι, ὥσπερ τοῖς
 ὑγιέος. τὰ μέντοι τῆς κνήμης βραχύτερα μὲν γίνεται ἢ τὸ
 τῆς ἐτέρης, ὀλίγον δὲ διὰ τὰς αὐτὰς προφάσις, αἱ καὶ προ-
 σθεν εἴρηται. ὁδοιπορεῖν δὲ δύνανται οἱ τοιοῦτοι. οἱ μὲν
 τινες αὐτῶν τοῦτον τὸν τρόπον, ὥσπερ οἷσι τετελειωμένοι-
 σιν ἐξέπεσε καὶ μὴ ἐνέπεσεν. οἱ δὲ καὶ βαίνουσι μὲν παντὶ
 τῷ ποδὶ, [412] διαρρήπουσι δὲ ἐν τῇσιν ὁδοιπορήσιν, ἀναγ-
 καζόμενοι διὰ τὴν βραχύτητα τοῦ σκέλεος. ταῦτα δὲ τοιαῦτα
 γίνεται ἦν ἐπιμελῶς μὲν παιδαγωγηθῶσιν ἐν τοῖσι σχήμασι
 καὶ ὀρθῶς ἐν οἷσι δεῖ, πρὶν κρατηθῆναι ἐς τὴν ὁδοιπορίην,
 ἐπιμελέως δὲ καὶ ὀρθῶς ἐπὶν κρατηθῶσιν. πλείστης δὲ
 || ἐπιμελείης δεόνται οἷσιν ἂν νηπιωτάτοις ἐοῦσιν αὕτη ἢ
 ξυμφορὴ γένηται (819)ται. ἦν γὰρ ἀμεληθῶσι νήπιοι ἐόντες,

quidem nonnullis, si fideratum femur fuerit, suppurationes
 diuturnae et quae curationem per linamenta desiderant,
 contingunt, quibusdam etiam ossa nudantur. Eodem vero
 modo tum quibus fideratur os femoris, tum quibus non fi-
 deratur multo brevius redditur, ac neque velut sanum au-
 geri solet. Hujus etiam tibiae ossa paulo quidem quam al-
 terius breviora evadunt, ob easdem causas, quae etiam an-
 tea sunt commemoratae. Atque hi incedere possunt, non-
 nulli quidem eo modo, quo quibus jam adultis elapsus arti-
 culus reconditus non fuit, quidam etiam toto pede insistant,
 inter ambulandum tamen ob cruris brevitatem, utramque
 in partem inclinari coguntur. Haec autem sic contingunt,
 ubi in his quae ad corporis habitum spectant, diligenter et
 in quibus oportet recte fuerint a pueris educati, prius quam
 ad ambulationem confirmentur, ac nihilominus etiam dili-
 genter et recte ubi confirmati fuerint. Summam vero curam
 postulant, quibus in prima infantia hic casus incidit. Si
 enim ea in infantia negligantur, iis totum crus prorsus in-

Ed. Chart. XII. [412--414.] Foef. I. 823. Ed. Lind. II. (819.)
 ἀρχήϊον παντάπασιν καὶ ἀναυξὲς ὅλον τὸ σκέλος γίνεται. αἱ τε
 σάρκες τοῦ σύμπαντος σκέλεος μινύθουσι μᾶλλον ἢ τοῦ ὑγι-
 εός. πάνυ μὲν πολλῶ ἥσσον τούτοις μινύθουσιν ἢ οἷσιν ἂν
 εἶσω ἐκπεπτώκη διὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ταλαιπωρίην. οἷον
 εὐθέως δύνασθαι χρέεσθαι τῷ σκέλει, ὥς καὶ πρόσθεν ὀλί-
 γον ἐπὶ τῶν γαλιαγκώνων εἴρηται. εἰσὶ δὲ τινες ὧν τοῖσι μὲν
 ἐκ γενεῆς αὐτίκα, τοῖσι δὲ καὶ ὑπὸ νούσου ἀμφοτέρων τῶν
 σκελέων ἐξέστη τὰ ἄρθρα ἐς τὸ ἔξω μέρος. τούτοις οὖν
 τὰ μὲν ὀστέα ταῦτα παθήματα πάσχει, αἱ μέντοι σάρκες
 ἥκιστα ἐκθηλύνονται. εὐσαρκὰ δὲ καὶ τὰ σκέλεα γίνονται
 πλὴν εἴ τι ἄρα κατὰ τὸ εἶσω μέρος ἐλλείποι ὀλίγον. διὰ τοῦτο
 δὲ εὐσαρκά ἐστιν, ὅτι ἀμφοτέροις τοῖσι σκέλεσιν ὁμοίως ἢ
 χρῆσις γίνεται. [413] ὁμοίως γὰρ σαλεύουσιν ἐν τῇ ὁδοιπο-
 ρίᾳ ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐξεχέλονται δὲ οὗτοι ἰσχυρῶς φαίνονται
 διὰ τὴν ἐκστασιν τῶν ἁρθρων. ἦν δὲ μὴ ἐπισφακελίση αὐ-
 τοῖσι τὰ ὀστέα, μηδὲ κῦφοι ἀνωτέρω τῶν ἰσχίων γένωνται,
 ἐνίους γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα καταλαμβάνει. ἦν οὖν μὴ τοιοῦ-
 τόν τι γένηται, ἱκανῶς ὑγιηροὶ ἅλλα διαφέρονται, [414]

utile et incrementi expers redditur, ac universi cruris carnes
 magis imminuuntur quam sani. At multo sane minus quam
 quibus internam in partem exciderit, idque ob usum et
 laborem, ista ut statim uti crure valeant, velut etiam de his
 qui mustelae cubito praediti sunt paulo ante dictum est.
 Nonnullis quoque partim quidem statim a prima origine,
 partim vero sub morbo, amborum crurum articuli exteri-
 orem in partem prolapsi sunt. Iis igitur ossa quidem hujus-
 modi vitiis patent, at carnes minime effoeminantur. Sed
 et pleniora crura evadunt, nisi si quid interiore parte pau-
 lum deficit. Eam vero ob causam pleniora sunt, quod utro-
 que crure pariter utuntur. Eodem enim modo interambu-
 landum ab utraque parte jactantur, iique valde prominen-
 tibus natibus conspiciuntur, eo quod articuli suo loco ex-
 cesserunt. Quod si neque his ossa vitientur, neque gibbosi
 supra coxendices evadant, quosdam enim hujusmodi vitia
 prehendunt. Nisi ergo tale quid contingat, de caetero satis

Ed. Chart. XII. [414—417.] Foëf. I. 823. Ed. Lind. II. (819. 820.)
 ἀνανξέστεροι μέντοι τὸ πᾶν σῶμα οὗτοι γίνονται, πλὴν τῆς
 κεφαλῆς.

Ὅσοι δ' ἂν εἰς τοῦπισθεν ἢ κεφαλῇ τοῦ μηροῦ ἐκπέ-
 σοι, ὀλίγοις δὲ ἐκπίπτει, οὗτοι ἐκταννύειν οὐ δύναται τὸ
 σκέλος οὔτε κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεσὺν οὔτε τι κάρτε-
 κατὰ τὴν ἰγνύην. ἀλλ' ἥκιστα τῶν ἐκ παλαιῶν, οὗτοι μᾶλλον
 ἐκταννύουσι καὶ τὸ κατὰ τὸν βουβῶνα καὶ τὸ κατὰ τὴν
 ἰγνύην ἄρθρον. (820) [416] προσξυνιέναι μὲν οὖν καὶ τόδ'
 χρή. εὐχρηστον γάρ καὶ πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν καὶ τοὺς πλεί-
 στους λήθει, ὅτι οὔτε ὑγιαίνοντες δύναται κατὰ τὴν ἰγνύην
 ἐκταννύειν τὸ ἄρθρον, ἢν μὴ ξυνεκταννύουσι καὶ τὸ κατὰ
 τὸν βουβῶνα ἄρθρον, πλὴν ἢν μὴ πάντῃ ἄνω ἀείρωσι τὸ
 πόδα. οὕτω δ' ἂν δύναιντο. οὗτοι τοίνυν οὐδὲ ξυγκάμπτεν
 δύναται τὸ κατὰ τὴν ἰγνύην ἄρθρον ὁμοίως, ἀλλὰ πολ-
 χαλεπώτερον, ἢν μὴ συγκάμπωσι καὶ τὸ κατὰ τὸν βουβῶνα
 ἄρθρον. [417] πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτα
 ἀδελφίξις ἔχει καὶ κατὰ νεύρων ξυντάσις καὶ κατὰ μυῶ-
 σχήματα καὶ πλείστα τε καὶ πλείστου ἄξια γινώσκεσθαι.

salubriter vitam traducunt. Minus tamen ii reliquo corpore
 capite excepto, incrementi suscipiunt.

At quibus posteriorem in partem femoris caput elapsum
 est, quod paucis contingit, ii neque ad articulum luxatum
 neque admodum ad poplitem cras extendere possunt. Atqui
 id multo minus, quam quidem hoc vitium jam pridem con-
 tingit, quod hi inguinis et poplitis articulum magis exten-
 tendere possint. Praeterea etiam illud animadvertendum
 quod et valde utile et magni est momenti ac plerosque late-
 neque sanos poplitis articulum extendere posse, nisi un-
 quoque inguinis articulum extendant, praeterquam si pedem
 valde sustollant: sic enim posse. Hi ergo neque eodem
 modo poplitis articulum, sed multo aegrius flectere possunt
 nisi una quoque inguinis articulum inflexerint. Multa
 quoque alia in corpore hujusmodi cognationes habent e-
 circa nervorum contractionem et musculorum habitum plu-
 rima et cognitu digniora quam quis existimet conspiciuntur.

Ed. Chart. XII. [417—419.] Fœs. I. 823. 824. Fd. Lind. II. (820. 821.)
 ὥς τις οἶεται καὶ κατὰ τὴν τοῦ ἐντέρου φύσιν καὶ τὴν τῆς
 ξυμπύσης κοιλίης καὶ κατὰ τὰς τῶν ὑστερέων πλάνας καὶ
 ξυγιάσεις. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐτέρωθι λόγος ἔσται, ἡδελ-
 φισμένος τοῖσι νῦν λεγομένοισι. περὶ οὗ δὲ ὁ λόγος ἐστὶν
 οὔτε ἐκταγγῆν δύναται, ὥσπερ ἤδη εἴρηται, βραχυτέρον τε
 τὸ σκέλος φαίνεται διὰ δισπὰς προφάσιας, ὅτι τε οὐκ ἐκ-
 ταγγίεται ὅτι τε πρὸς τὴν σάρκα ὠλισθήκε τὴν τοῦ πυγαίου.
 [418] ἡ γὰρ φύσις τοῦ ἰσχίου τοῦ ὑτέρου ταύτη, ἥ καὶ ἡ
 κεφαλὴ καὶ ὁ αὐχὴν τοῦ μηροῦ γίνεται. || ὅταν δὲ ἐξαρ-
 θρήσῃ, καταφερῇ, τε πέφυκεν ἐπὶ τοῦ πυγαίου τὸ ἔξω μέ-
 ρος. ξυγκάμπειν μέντοι δύναται, ὅταν μὴ ὀδύνη κωλύει,
 [419] καὶ ἡ κνήμη τε καὶ ὁ πούς ὁρθὰ ἐπιεικῶς φαίνον-
 ται καὶ οὔτε τῇ οὔτε τῇ πολὺ ἐγκεκλιμένα. κατὰ δὲ τὸν
 βουβῶνα δοκεῖ τι ἡ σαρξ λαπαρωτέρη εἶναι ποτὶ καὶ ψευ-
 ομένη, ἅτε τοῦ ἄρθρου εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα μέρη ὠλισθηκό-
 τος. κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ πυγαῖον διαφανομένη ἡ κεφαλὴ τοῦ
 μηροῦ δοκεῖ τι (821) ἐξογκέειν καὶ μᾶλλον. τὰ μὲν οὖν
 σημῆα ταῦτα, ὧ ἂν ἐς τὸ ὀπίσθεν ἐκπεπτώκῃ ὁ μηρός.

Quod etiam in intestinorum natura totiusque ven is ac in
 uteri erroribus et contractionibus cernere licet. De quibus
 alias cum his quae nunc dicuntur consentiens sermo habebitur.
 Quod ad praesentem sermonem attinet, neque crus
 extendi, velut jam dictum est, potest, breviusque duabus
 de causis apparet, tum quod non extenditur, tum quia ad
 natis carnem prolapsam est. Ea etenim est ossis coxendicis
 natura, qua parte et femoris cervix et caput inest. At ubi
 commissura excidit, declive in exteriorem natis partem de-
 ferri solet. Inflectere tamen crus, si modo dolor non pro-
 hibeat, possunt, tibiaeque et pes fere recta conspiciuntur,
 neque in hanc vel illam partem admodum inclinata. Ad
 inguen vero, praecipue etiam si quis locum attingat, caro
 aliquanto mollior sentitur, praesertim cum articulus alte-
 ram in partem prolapsus sit. Ad nates autem, si quis attre-
 ctet, femoris caput aliquanto etiam magis protuberare vider-
 tur. Atque hae quidem notae sunt, ubi posteriorem in par-

Ed. Chart. XII. [419. 420.] Foesf. I. 824. Ed. Lind. II. (821.)

ὅτω μὲν οὖν τετελειωμένῳ ἤδη ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέσῃ, ὁδοιπο-
 ρεῖν μὲν δύναται, ὅταν ὁ χρόνος ἐγγένηται καὶ ἡ ὁδὴ παύ-
 σῃται καὶ ἐθισθῇ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ ἐπιστροφᾶσθαι.
 ἀναγκάζεται μέντοι ἰσχυρῶς ξυγκάμπειν κατὰ τοὺς βουβῶ-
 νας ὁδοιπορεῖν, διὰ δισσὰς προφάσις, αἷμα μὲν ὅτι πολλὰ
 βραχύτερον τὸ σκέλος γίνεται διὰ τὰ προειρημένα, καὶ τῇ
 μὲν πτέρῃ καὶ πάνυ πολλῷ δέεται ψαύειν τῆς γῆς. ἦν γὰρ
 πειριᾶτο καὶ ἐπ' ὀλίγον τοῦ ποδὸς ὀχηθῆναι μηδενὶ ἄλλῳ
 ἀντιστηριζόμενος, ἐς τὸ ὀπίσω ἂν πέσοι. ἡ γὰρ ῥοπή πολλή
 ἂν εἴη τῶν ἰσχύων ἐπὶ πολὺ εἰς [420] τοῦπίσω ὑπερεχόντων
 ὑπὲρ τοῦ ποδὸς τῆς βάσιος καὶ τῆς ῥάχιος ἐς τὰ ἰσχία ῥε-
 πούσης. μόλις δὲ τῷ στήθει τοῦ ποδὸς καθικνέεται καὶ οὐ-
 δὲ οὕτως, ἦν μὴ κάμψῃ αὐτὸς ἑωυτὸν κατὰ τοὺς βουβῶνας
 καὶ τῷ ἑτέρῳ σκέλει κατὰ τὴν ἰγνύην ἐπιξυγκάμψῃ. ἐπειδὴ
 τούτοις ἀναγκάζεται ὥστε τῇ χειρὶ τῇ κατὰ τὸ σιναιρόν
 σκέλος ἐρείδεσθαι ἐς τὸ ἄνω τοῦ μηροῦ ἐφ' ἐκάστη ξυμβάσει
 ἀναγκάζει οὖν τι τοῦτο αὐτὸ ὥστε κάμπεσθαι κατὰ τοὺς
 βουβῶνας. ἐν γὰρ τῇ μεταλλαγῇ τῶν σκελέων ἐν τῇ ὁδοιπο-

tem femur elapsum est. Cui ergo jam adulto prolapsum,
 reconditum non fuerit, is quidem, ubi tempus aliquod inter-
 cesserit et dolor quieverit, articulusque in carne volvi assue-
 verit, ambulare potest: inter ambulandum tamen vehementer
 ad inguina eum inflecti necesse est, idque duabus de causis,
 tum quod ob ante dicta crus multo brevius efficitur, tum
 etiam quia longè abest ut calce terram contingat. Si nam-
 que vel paululum conetur hoc pede ferri, nulli alteri rei
 innixus, is utique in posteriorem partem decidet, cum coxen-
 dices plurimum praeter pedis ingressum in posteriorem par-
 tem eminentes, et spina in coxendices incumbens magno
 momento illuc ferantur. Vix autem ima pedis planta con-
 sistit, ac ne sic quidem nisi se ipse ad inguina incurvarit,
 praetereaue alterius cruris poplitem inflectat. Quandoqui-
 dem ita necesse est, ut manu quae est a parte affecti cruris,
 superiori femoris parti objecta, ad quemlibet ingressum fir-
 metur. Quae res certe efficit, ut ad inguina aliquantulum
 incurvari cogatur. In alterna enim crurum inter ambulan-

Ed. Chart. XII. [420.] Fœf. I. 824. Ed. Lind. II. (821. 822.)
 ρίη οὐ δύναται τὸ σῶμα ὀχέεσθαι ἐπὶ τοῦ σιναροῦ σκέλεος,
 εἰ μὴ προσκατερείδεται τὸ σιναρὸν πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τῆς
 χειρὸς, ἅτε οὐχ ὑφesiῳτος τοῦ ἄρθρου ὑπὸ τῷ σώματι,
 ἀλλ' ἐς τὸ ὀπισθεν ἐξesiῳτος κατὰ τὸ ἰσχίον. ἄνευ μέντοι
 τοῦ ξύλου δύνανται ὁδοιπορέειν οἱ τοιοῦτοι, ἢν ἄλλως ἐθι-
 σθῶσι, διὰ τοῦτο ὅτι ἡ βάσις τοῦ ποδὸς κατὰ τὴν (822)
 ἀρχαίην ἰθυωρίην ἐστίν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ ἔξω ἐγκεκλιμένη.
 διὰ τοῦτο οὖν οὐδὲν δέονται τῆς ἀντικοντώσιος. ὅσοι μέντοι
 βούλονται ἀντὶ τῆς τοῦ μηροῦ ἐπιλαβῆς ὑπὸ τὴν μισχάλην
 τὴν κατὰ τὸ σιναρὸν σκέλος ὑποτιθέμενοι σκίπωνα ἀντε-
 ρεῖδειν, κεῖνοι ἢν μὲν μακρότερον τὸν σκίπωνα ὑποτιθέοιντο,
 ὀρθότεροι μὲν ὁδοιπορήσουσι, τῷ δὲ ποδὶ πρὸς τὴν γῆν
 οὐκ ἐρείδονται. εἰ δ' αὖ βούλονται ἐρείδεσθαι τῷ ποδὶ, βρα-
 χύτερον μὲν τὸ ξύλον ποιητέον, κατὰ δὲ τοὺς βουβῶνας ἐπι-
 ξυγκάμπτεσθαι ἂν θέοι αὐτοῖς. τῶν δὲ σαρκῶν αἱ μινυθή-
 σεις κατὰ λόγον γίνονται καὶ τούτοισιν, ὥσπερ καὶ πρόσθεν
 εἴρηται. τοῖσι μὲν γὰρ μετέωρον ἔχουσι τὸ σκέλος καὶ μηδὲν
 ταλαιπωρέουσι, τούτοιςιν καὶ μάλιστα μινύθει. εἰ δ' ἂν
 πλεῖστα χρέονται τῇ ἐπιβάσει, τούτοιςιν ἥκιστα μινύθουσι.

dum vicissitudine, super crure affecto corpus ferri nequit,
 nisi admota manu crus illud terrae obfirmetur, praefertim
 cum articulus corpori non substat, sed ad coxendicem poste-
 riorem in partem promineat. Ii tamen absque baculo in-
 cedere, si alias assueverint, possunt, propterea quod pedis
 gressus pristinam directionem servet, neque exteriorem in
 partem inclinat. Quocirca conto cui innitantur nihil in-
 digent. Atqui si femoris apprehensi loco, alae quae ad crus
 affectum est subjecto scipioni inniti velint, ii longiore qui-
 dem supposito scipione erectiores incedent, pede tamen humi
 non innitantur. Quod si pede inniti velint, breviorum esse
 baculum oportet, eosque insuper ad inguina inflecti necesse
 est. At carnum imminutiones iis etiam pro ratione, velut
 ante dictum est, contingunt. Quibus enim crus suspensum
 est et nihil laborant, iis vel maxime imminuuntur, minimum
 vero ubi plurimum ingressu utuntur. Crus tamen inte-

Ed. Chart. XII. [420.] Fœf. I. 824. 825. Ed. Lind. II. (822. 823.)
 τὸ μέντοι ὑγιὲς σκέλος οὐκ ὠφελεῖται, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ
 ἀσχημονέστερον γίνεται, ἢν χορέωνται τῷ σιναρῷ σκέλει ἐπὶ
 τὴν γῆν. συνυπουργέον γὰρ ἐκείνῳ ἐξίσχιόν τε ἀνυγκάζεται
 εἶναι καὶ κατὰ τὴν ἰγνύην ξυγκάμπειν. ἢν δὲ μὴ προσχρή-
 ται τῷ σιναρῷ ἐπὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μετέωρον ἔχων σκίπωνι
 ἀντερείδηται, οὕτω δὲ καρτερόν γένηται τὸ ὑγιὲς σκέλος.
 ἔν τε γὰρ τῇ φύσει διαιτᾶται καὶ τὰ γυμνάσια προσκρατύνει
 αὐτό. φαίη μὲν οὖν ἂν τις ἔξω ἱητρικῆς τὰ τοιαῦτα εἶναι.
 τί γὰρ δῆθεν δεῖ περὶ τῶν ἤδη ἀνηκέστων γεγονότων εἶτε
 προσξυνιέναι; πολλοῦ δὲ δεῖ οὕτως ἔχειν. τῆς γὰρ αὐτῆς
 γνώμης καὶ ταῦτα ξυνιέναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἀπαλλοτριωθῆ-
 ναι ἀπ' ἀλλήλων. || δεῖ μὲν γὰρ τὰ ἀκεστά μηχανάσθαι
 ὅπως μὴ ἀνήκεστά ἐστι, ξυνιέντα ἔπη (823) ἂν μάλιστα
 κωλυτέα εἰς τὸ ἀνήκεστον ἐλθεῖν. δεῖ δὲ τὰ ἀνήκεστα ξυνιέ-
 ναι, ὥς μὴ μάλιστα λυμαίνηται. τὰ δὲ προδῶρήματα λαμπρὰ
 καὶ ἀγωνιστικά ἀπὸ τοῦ διαγιγνώσκειν ὅπῃ ἕκαστον καὶ οἷως
 καὶ ὅποτε τελεωθῇ, ἢν τε εἰς τὸ ἀκεστόν τραπήηται ἢν τε

grum non modo nihil utilitatis consequitur, verum etiam
 deformius redditur, si affecto crure ad terram innixi utantur.
 Illi enim dum subservit, tum in exteriorem partem coxen-
 dicem prominere, tum poplitem inflecti necesse est. Quod
 si affecto crure terram non contingat, sed eo suspenso sci-
 pioni innitatur, eo sane pacto crus integrum robustius eva-
 det, cum et naturaliter habeat et exercitatione magis corro-
 boretur. Caeterum haec ad artem medicam nihil pertinere
 dixerit fortasse quispiam. Nimirum quid attinet de his, quae
 nullam amplius curationem admittunt, copiosiore adhuc
 doctrinae sermonem facere? Istud vero plurimum refert.
 Eadem enim notione, cum ista inter se separari nequeant,
 comprehenduntur. Danda si quidem opera est, ne quae
 curationem admittere possunt, incurabilia evadant, prospici-
 entes quam potissimum ratione prohibeamus, quo minus
 eo deveniant, ut incurabilia reddantur. Quae vero nullam
 curationem admittunt prospicere etiam oportet ne maxime
 noxa efficiantur. Praedictiones autem splendidae et laude

Ed. Chart. XII. [420. 421.] Fœf. I. 825. Ed. Lind. II. (823.)
 εἰς τὸ ἀνήκεστον. ὁκόσοισι δ' ἂν ἐκ γενεῆς ἢ καὶ ἄλλως ἐν
 αὐξήσει ἐοῦσιν οὕτως ὀλισθῇ τὸ ἄρθρον ὀπίσω καὶ μὴ ἐμ-
 πέση, ἦν τε βίῃ ὀλισθῇ ἦν τε καὶ ὑπὸ νόσου. πολλά γὰρ
 τοιαῦτα ἐξαρθρήματα γίνεται ἐν ρούσοισιν. οἳ δὲ τινὲς εἰσιν
 αἱ ρούσοι ἐν ἧσιν ἐξαρθρέεται τὰ τοιαῦτα, ὕστερον γεγρά-
 ψεται. ἦν γοῦν ἐκστάν μὴ ἐμπέσοι, τοῦ μὲν μηροῦ τὸ ὀστέον
 βραχὺ γίνεται, κακοῦται δὲ πᾶν τὸ σκέλος καὶ ἀναυξέστερον
 γίνεται καὶ ἀσαρκότερον πολλῶ, διὰ τὸ μηδὲν προσχρέεσθαι
 αὐτῷ. [421] κακοῦται γὰρ τούτοις καὶ τὸ κατὰ τὴν ἰγνύην
 ἄρθρον. τὰ γὰρ νεῦρα ἐντεταμένα γίνεται διὰ τὰ πρόσθεν
 εἰρημέα. διὸ οὐ δύνανται τὸ κατὰ τὴν ἰγνύην ἄρθρον ἐκ-
 ταννύειν οἷσιν ἂν οὕτως ἰσχίον ἐκπέση. ὥς γὰρ ἐν κεφαλαίῳ
 εἶπεῖν, πάντα τὰ ἐν τῷ σώματι ὁκόσα ἐπὶ χρήσει γέγονε,
 χρεομένοις μὲν μέτρια καὶ γυμναζομένοις ἐν τῇσι ταλαιπω-
 ρήσιν ἐν ἧσιν ἕκαστα εἰδίσται, οὕτω μὲν ὑγιεινὰ καὶ αὐ-
 ξημα καὶ εὐγῆρα γίνεται· μὴ χρεομένοις δὲ, ἀλλ' ἐλινύουσι

dignae ex eo existunt, quod dignoscimus quonam et quam
 ratione, aut quando res quaeque exitum habitura sit, sive
 eo tendat ut curationem recipiat, sive curationis spem adi-
 mat. At quibus vel a primo ortu, vel alioqui dum adhuc
 augentur, articulus hoc modo in posteriorem partem pro-
 lapsus, ac minime reconditus fuerit, sive per vim sive per
 morbum hic casus inciderit, multae namque luxationes hu-
 jusmodi per morbos fiunt, quibusnam vero in morbis ista
 contingant paulo post scribetur. Si prolapsus igitur articulus
 restitutus non fuerit, os femoris breve quidem redditur, crus
 autem universum, eo quod nulli sit usui, vitiatur et incre-
 mento destituitur longeque gracilius evadit, quod nihil ad
 usum cedat. In iis etiam poplitis articulus vitium sentit.
 Nervi namque ex praedictis causis intenduntur. Ideo neque
 poplitis articulum extendere possunt quibus hunc in modum
 coxa elapsa sit. Quaecunque enim, ut breviter dicam, cor-
 pori usum aliquem praestant, ea si quis in eo laboris genere,
 quod cuique est consuetum, moderate exerceat, hac quidem
 parte bene valent, augentur et ad maturam senectutem per-

Ed. Chart. XII. [421—423.] Foef. I. 825. Ed. Lind. II. (823. 824.)
 νοσηρότερα γίνεται καὶ ἀναυξέα καὶ ταχυγηρά. ἐν δὲ τούτοι-
 σιν οὐχ ἥκιστα τὰ ἄρθρα τοῦτο πέπονθε καὶ τὰ νεῦρα,
 ἣν μή τις αὐτοῖσι χρέηται. κακοῦται οὖν διὰ ταύτας τὰς
 προφάσις τι ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ ὀλισθήματος ἢ ἐ-
 τοῖσιν ἄλλοι(824)σιν. ὅλον γάρ τὸ σκέλος ἀναυξές γίνεται
 καὶ τῇ ἀπὸ τῶν ὀστέων φύσει καὶ τῇ ἀπὸ τῶν σαρκῶν. οἱ
 οὖν τοιοῦτοι ὁκόταν ἀνδρωθῶσι, μετέωρον καὶ συγκεκλιμένον
 τὸ σκέλος ἴσχουσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ὀχλέονται καὶ τῷ ξύλῳ
 ἀντιστηριζόμενοι οἱ μὲν ἐνὶ, οἱ δὲ δυσὶν.

[422] Οἷσι δ' ἂν ἐς τοῦμπροσθεν ἡ κεφα μῆρου ἐκ-
 πέση, ὀλίγοις δὲ τοῦτο γίνεται, οὔτοι ἐκταννύειν μὲν τὸ
 σκέλος δύνανται τελείως, ξυγκάμπειν δὲ ἥκιστα οὔτοι δύ-
 νανται τὰ κατὰ τὸν βουβῶνα. πονέουσι δὲ καὶ ἣν κατὰ τὴν
 ἰγνύην ἀναγκάζονται ξυγκάμπειν. μῆκος δὲ τοῦ σκέλους
 παραπλήσιον φαίνεται κατὰ μὲν τὴν πτέρνην καὶ πάνυ.
 [423] ἄκρος δὲ ὅς ποὺς ἥσσόν τι προκύπτειν ἐθέλοι ἐς τοῦμ-
 προσθεν. ὅλον δὲ τὸ σκέλος ἔχει τὴν ἰσχυρίην κατὰ τὴν
 φύσιν καὶ οὔτε τῇ οὔτε τῇ ῥέπει. ὀδυνῶνται δὲ αὐτῶνα οὔτοι

veniant: fin contra otientur neque in usum veniant, morbis
 patent, incremento privantur celeriterque consenescent. In-
 ter quae maxime id articuli et nervi sentiunt, si in usionem
 non veniant. — His igitur de causis hoc in luxationis genere,
 majorem quam in caeteris noxam accipiunt. Crus namque
 totum, tum quod ad ossium tum quod ad carniū naturam
 spectat, incremento destituitur. Ii ergo ubi in viros evase-
 runt, crus suspensum et inclinatum habentes super altero,
 baculo uno aut etiam altero innixi feruntur.

At quibus priorem in partem femoris caput prolapsum
 est, quod paucis contingit, ii perfecte quidem crus exten-
 dere possunt, incurvari vero ad inguen minime. Quin et
 laborant si poplitem inflectere cogantur. Crus vero longitu-
 dine aequale conspicitur, idque ad calcem maxime. Sed
 pes summus minus aliquanto in anteriorem partem propen-
 dere potest. Crus autem universum naturalem rectitudinem
 servat, neque in hanc vel illam partem tendit. Dolore quo-

Ed. Chart. XII. [423—425.] Foesl. I. 825. 826. Ed. Lind. II. (824. 825.)
 μάλιστα καὶ οὖρον ἴσχεται τὸ πρῶτον μᾶλλον τι ἢ τοῖσιν
 ἄλλοις ἐξαρθρώμασιν. || ἐγκέεται γὰρ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ
 ἐγγυτάτω τούτοις τῶν τότε τῶν ἐπικαίρων, καὶ κατὰ μὲν
 τὸν βουβῶνα ἐξογκέονται καὶ κατατεταμένον τὸ χωρίον φαί-
 νεται, κατὰ δὲ τὸ πυγαῖον στολιδαδέστερον καὶ ὑσαρκότα-
 τον. ταῦτα μὲν οὖν σημήϊά ἐστι τὰ εἰρημένα, ὧν ἂν οὕτως
 ἐκπεπτώκη ὁ μῆρος. [424] ὁκόσοις μὲν οὖν ἂν ἤδη ἡνδρω-
 μένοις τοῦτο τὸ ἄρθρον ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέσῃ, οὗτοι ὁκόταν
 αὐτοῖσιν ἡ ὀδύνη παύσῃται καὶ ἄρθρον ἐπιισθεῖν ἐν τῷ χω-
 ρίῳ τούτῳ στρωφᾶσθαι ἵνα ἐξέπεσεν, οὗτοι δύνανται σχεδὸν
 εὐθύς ὀρθοὶ ὁδοιπορεῖν ἄνευ ξύλου, καὶ πάνυ μέντοι εὐ-
 θέες. ἐπὶ δὲ τὸ σιναρὸν ἅτε οὔτε κατὰ τὸν βουβῶνα εὐκαμ-
 ποὶ εἶντες οὔτε κατὰ τὴν (825) ἰγνύην διὰ γοῦν τοῦ βου-
 βῶνος τὴν ἀκαμπίην εὐθυτέρῳ ὅλῳ τῷ σκέλει ἐν τῇ ὁδοι-
 πορίῃ χρεόνται ἢ ὅτε ὑγίαινον, καὶ σύρουσι δὲ ἐνίοτε πρὸς
 τὴν γῆν τὸν πόδα, ἅτε οὐ ῥηϊδίως ἐξεγκάμπτοντες τὰ ἄνω
 ἄρθρα καὶ ὅτε παντὶ βαίνοντες τῷ ποδί. οὐδὲν γὰρ ἥσσαν
 τῇ πτέρνῃ οὗτοι βαίνουσι ἢ τῷ ἔμπροσθεν. [425] εἰ δέ γε
 ἡδύναντο μέγα προβαίνειν, καὶ πάνυ πτερονοβάται ἦσαν.

que ii statim pracipue afficiuntur, urinaque imprimis potius
 quam aliis in luxationibus supprimitur. In his enim femo-
 ris caput proxime ad insignes nervos incumbit, et ad inguen
 quidem intumescunt, isque locus contentus conspicitur, ad
 nates autem in rugas magis contractus et summe gracilis.
 Atque hae quidem dictae sunt notae eorum quibus hunc in
 modum femur prolapsum est. Quibus igitur jam adultis
 articulus hic elapsus reconditus non fuerit, ii ubi dolor con-
 quieverit et articulus eo in loco in quem excidit verti assue-
 verit, protinus fere erecti absque baculo ingredi possunt,
 idque admodum erecti, nimirum cum affectum crus neque
 ad inguen neque ad poplitem facile incurvare queant.
 Ideoque quod ad inguen flecti nequeant, toto crure ad in-
 gressum magis erecto, quam cum valebant utuntur. Inter-
 dumque pedem per terram trahunt, ut qui superiores arti-
 culos non facile inflectant et toto pede inambularent. Neque
 enim minus hi calce quam anteriore pedis parte incedunt.

Ed. Chart. XII. [425—427.] Fœs. I. 826. Ed. Lind. II. (825.)
 καὶ γὰρ οἱ ὑγιαίνοντες ὅσω ἂν μέζον προβαίνοντες ὁδοιπο-
 ρέουσι, τοσούτω μᾶλλον πιερνοβάται εἰσὶ τιθέντες τὸν
 πόδα, αἴροντες δὲ τὸν ἐναντίον. ὁκόσοισι δὲ δὴ οὕτως ἐκ-
 πέπτωκε, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πτέρῃ προσεγγρίπτουσιν ἢ τὸ
 ἔμπροσθεν. [426] τὸ γὰρ ἔμπροσθεν τοῦ ποδός, ὅταν ἐκ-
 τεταμένον ᾖ, τὸ ἄλλο σκέλος οὐχ ὁμοίως δύναται ἐς τὸ
 πρόσω καμπυλῆσθαι, ὥσπερ ὅταν ξυγκεκαμμένον εἴη τὸ
 σκέλος. οὐτ' αὖ σιμοῖσθαι δύναται ὁ πούς ξυγκεκλιμένου
 τοῦ σκέλους, ἕως ὅταν ἐκτεταμένον ᾖ τὸ σκέλος. ὑγιαίνουσα
 τε οὖν ἡ φύσις οὕτω πέφυκεν, ὥσπερ εἴρηται. ὅταν δὲ ἐκ-
 πεσὼν μὴ ἐκπέσῃ τὸ ἄρθρον, οὕτως ὁδοιπορέουσιν ὥς εἴρη-
 ται, διὰ τὰς προφάσις ταύτας τὰς εἰρημένας. ἀσαρκότερον
 μέντοι τὸ σκέλος τοῦ ἑτέρου γίνεται, κατὰ τε τὸ πυγαῖον
 κατὰ τε γαστροκνημίην καὶ κατὰ τὴν ὀπισθεν ἕξιν. οἷσι δ'
 ἂν νηπίοισιν ἔτι ἐοῦσι τὸ ἄρθρον οὕτως ὀλισθάνον μὴ ἐμ-
 πέσῃ ἢ καὶ ἐκ γενεῆς οὕτω γένηται, καὶ τούτοις τὸ τοῦ μη-
 ροῦ ὁστέον μᾶλλον τι μινύθει ἢ τὰ τῆς κνήμης καὶ τὰ τοῦ
 ποδός. [427] ἥκιστα μὲν ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ ὀλισθῆ-

Quod si multum progredi possent, vel plane calci insisterent. Nam et bene valentes quo longius iter faciendo procedunt, hoc magis calci insistant, pede uno defixo alterum attollentes. Quibus ergo hoc modo luxatio contigit, ii magis adhuc calce quam pedis parte anteriore impingunt. Pedis enim pars anterior, cum crus reliquum extensum est, non aequae ac si inflexum fuerit, in priorem partem flecti potest. Neque contra pes simus reddi potest crure inclinato, velut extento. At crus quidem cum bene valet, quomodo diximus a natura constitutum est. Cum vero prolapsus articulus repositus non fuerit, ob commemoratas causas, velut dictum est, inambulant. Ad nates tamen et carnosam tibiae posterio-riorem partem, atque e regione posterioris partis, crus altero gracilius redditur. At quibus tenella adhuc aetate sic luxatus articulus reconditus non fuerit, vel a prima origine id contigerit, iis quoque femoris os aliquando magis quam tibiae aut pedis imminuitur. Et minimum quidem in hoc

d. Chart. XII. [427.] Fœf. I. 826. 827. Ed. Lind. II. (825. 826.)
 ατος ὁ μηρὸς μειοῦται. μινύθουσι μέντοι αἱ σάρκες πάντη,
 ἄλιστα δὲ κατὰ (826) τὴν ὀπισθεν ἕξιν, ὥσπερ ἤδη καὶ
 ῥόσθεν εἴρηται. ὅσοι μὲν οὖν τιθινηθῶσιν ὀρθῶς, οὗτοι
 ἐν δύνανται προσχρέεσθαι τῷ σκέλει αὐξανόμενοι, βραχυ-
 ῥῳ μὲν τινι τοῦ ἑτέρου ἐόντι, ὅμως δὲ ἐρειδόμενοι ξύλω
 πὶ ταῦτα ἢ τὸ σιναιρόν σκέλος. οὐ γὰρ κάρτα δύνανται ἄνευ
 ἧς πτέρυγης τῷ στήθει τοῦ ποδὸς χρέεσθαι, ἐπικαθιέντες
 ὥσπερ ἐν ἑτέροις χωλεύμασιν ἔνιοι δύνανται. αἷτιον δὲ τοῦ
 ἢ δύνασθαι τὸ ὀλίγον πρόσθεν εἰρημένον. διὰ οὖν τοῦτο
 προσδέονται ξύλου. ὅσοι δ' ἂν καταμεληθῶσι καὶ μηδὲν
 χρέονται ἐπὶ τὴν γῆν τῷ σκέλει, ἀλλὰ μετέωρον ἔχουσι,
 τούτοις μινύθουσι μὲν τὰ ὀστέα ἐς αὐξησην μᾶλλον ἢ τοῖσι
 χρεομένοις, μινύθουσι δὲ καὶ αἱ σάρκες πολὺ μᾶλλον ἢ
 τοῖσι χρεομένοις. κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα ἐς τὸ εὐθὺ πηροῦται
 τούτοις τὸ σκέλος μᾶλλον τι ἢ οἷσιν ἂν ἄλλως ἐκπεπτώκη.

|| Ὡς μὲν οὖν ἐν κεφαλαίῳ εἰρέεσθαι τὰ ἄρθρα τὰ
 ἐκπίπτοντα καὶ τὰ ὀλισθαίνοντα ἀνίσως αὐτὰ ἐωυτοῖσιν ἐκ-
 πίπτει καὶ ὀλισθάνει, ἄλλοτε μὲν πολὺ πλείονα, ἄλλοτε δὲ

luxationis genere femur imminuitur. Carnes tamen omni
 ex parte, praeferimque ex posteriore regione imminuuntur,
 velut jam supra dictum est. Qui ergo recte educati
 fuerint, ii dum augentur crure quidem, etsi altero aliquan-
 tum brevior, uti possunt, baculo tamen qua parte crus lae-
 sum est, innitentes. Neque enim absque calce imam plan-
 tam ad usum demittere admodum queunt, quod in aliis
 claudicationibus quibusdam licet. Cujus rei ea causa est
 quam paulo ante retulimus. Idcirco igitur baculo insuper
 indigent. At qui neglecti fuerint, neque crus in terram
 demittunt, sed suspensum habent, iis ossa quidem quod ad
 incrementum attinet, potius quam iis qui eo utuntur immi-
 nuuntur, carnes vero multo etiam magis. Circa articulos
 autem, quod ad directionem spectat, crure ii aliquanto
 magis capti sunt quam quibus aliter luxatio contigerit.

In summa igitur, articuli qui prolabantur et luxantur,
 non eodem semper modo excidunt et luxantur, sed inter-
 dum quidem longe amplius, interdum vero multo minus.

Ed. Chart. XII. [427.] Foef. I. 827. Ed. Lind. II. (826. 827.)
 πολὺν ἐλάσσοινα, καὶ οἷσι ἂν μὲν πολὺ πλεῖον ὀλισθῇ
 ἐκπέσῃ, χαλεπώτερα ἐκβάλλειν τὸ ἐπίπαν ἔστι, καὶ ἦν μὲν
 ἐμβιβασθῇ μείζους καὶ ἐπιδηλοτέρας τὰς πηρώσιας καὶ κα-
 κώσιας ἴσχει τὰ τοιαῦτα καὶ ὀστέων καὶ σαρκῶν καὶ σχη-
 μάτων. ὅταν δὲ μείον ἐκπέσῃ καὶ ὀλισθῇ, ῥηϊδίον μὲν ἐμ-
 βάλλειν τὰ τοιαῦτα τῶν ὀστέων γένηται. ἦν δὲ καταπορηθῇ
 ἢ ἀμεληθῇ ἐμπεσεῖν, μείους καὶ ἀσινέστεραι αἱ πηρώσεις
 γίνονται τούτοις ἢ οἷσιν ὀλίγον πρόσθεν εἴρηται. τὰ μὲν
 οὖν ἄλλα ἄρθρα (827) καὶ πάνυ πολὺ διαφέρει ἐς τὸ ὅτε
 μὲν μείον, ὅτε δὲ μείζον τὸ ὀλισθημα ποιεῖσθαι. μηροῦ δὲ
 καὶ βραχίονος κεφαλαὶ παραπλησιώτατα ὀλισθαίνουσιν αὐτῇ
 ἐκαστῇ ἐκατέρῃ. αἵτε γὰρ στρογγύλαι μὲν αἱ κεφαλαὶ ἐοῦσαι
 ἀπλὴν τὴν στρογγύλωσιν καὶ φαλακρὴν ἔχουσι. κυκλωτερέες
 δὲ αἱ κοιλίαι ἐοῦσαι αἱ δεχόμεναι τὰς κεφαλὰς, ἀρμόζουσιν
 δὲ τῇσι κεφαλῇσι. διὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν αὐτῇσι τὸ ἡμῖς ἐκ-
 στῆναι τοῦ ἄρθρου. ὀλισθαίνοι γὰρ ἂν διὰ τὴν περιφέρειαν
 ἢ ἐς τὸ ἔξω ἢ ἐς τὸ εἴσω. περὶ οὗ τῶν ὁ λόγος ἐστίν, ἐκ-
 πίπτουσι τελέως ἥδη, ἐπεὶ ἄλλως γε οὐκ ἐκπίπτουσιν. ὅμως

Et qui quidem longe amplius luxantur aut excidunt, ma-
 jore molestia in totum reconduntur, ac nisi reponan-
 tur, in his ossa, carnes, corporis habitus et magis
 ac manifestius debilitantur et depravantur. At ubi
 minus prolabantur et luxantur, haec quidem ossa facilius
 reconduntur, cumque frustra tentata aut neglecta repositio
 fuerit, iis minores magisque innoxiae, quam quibus paulo
 ante dictum est, debilitates contingunt. Atque in reliquis
 quidem articulis per sane multum interest, majorne inter-
 dum an minor luxatio fiat. Verum tum femoris tum bra-
 chii capita quam simillimas inter se utraque luxationes
 patiuntur. Cum namque rotunda sint, simplicem ac laevem
 rotunditatem habent. Sinus autem ea excipientes rotun-
 diores sunt, iisque adaptantur. Quo fit ut articuli dimi-
 dium in his suo loco excedere non possit. Ob rotunditatem
 enim aut exteriorē in partem aut interiorē luxabitur.
 Ergo quod ad praesentem sermonem attinet, in totum jam
 prolabantur, alioqui minime excidunt. Interdum tamen ii

Ed. Chart. XII. [427. 429—431.] Fœf. I. 827. Ed. Lind. II. (827. 828.)
 δὲ καὶ ταῦτα ὅτι μὲν πλείω ἀποπηδᾷ ἀπὸ τῆς φύσεως, ὅτι δὲ ἔλασσον. μᾶλλον δέ τι μῆρὸς τοῦ βραχίονος πέπονθεν.
 [429] ἐπεὶ ἔνια καὶ τῶν ἐκ γενεῆς γινομένων ὀλισθημάτων ἦν μικρὸν ὀλισθηῖ, οἷά τε ἐς τὴν φύσιν ἄγεσθαι καὶ μάλιστα παρὰ τὰ τοῦ ποδὸς ἄρθρα. [430] ὁκόσοι ἐκ γενεῆς κυλλοὶ γίνονται, τὰ πλείστα τούτων ἰήσιμα ἐστίν, ἢν μὴ πάνυ μεγάλη ἢ ἐκκλισις εἴη ἢ καὶ προαυξέων γεγονότων ἤδη παιδίων ξυμβῇ. ἄριστον μὲν οὖν ὥς τάχιστα ἰητρεύειν τὰ τοιαῦτα, πρὶν πάνυ μεγάλην τὴν ἔνδειαν τῶν ὀστέων τῶν ἐν τῷ ποδὶ γενέσθαι, πρὶν τε πάνυ μεγάλην τὴν ἔνδειαν τῶν σαρκῶν τῶν κατὰ τὴν κνήμην εἶναι. τρόπος μὲν οὖν κυλλάσιος οὐχ εἷς, ἀλλὰ πλείονες. τὰ πλείστα μὲν οὐκ ἐξηρθηκότα παντάπασιν, ἀλλὰ δι' ἔθος σχήματος ἐν τινι ἀπολήψει τοῦ ποδὸς κεκυλλωμένα. [431] προσέχειν δὲ τῇ ἰητρείᾳ τοῖσιδε χρή. ἀπωθέειν μὲν καὶ κατορθοῦν τῆς κνήμης τὸ κατὰ τὸ σφυρὸν ὀστέον, τὸ ἔξωθεν (828) ἐς τὸ εἶσω μέρος, ἀντωθέειν δὲ ἐς τὸ ἔξω μέρος τὸ τῆς περόνης τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἕξιν, ὅπως ἀλλήλοις ἀπαντήσῃ τὰ ὀστέα

magis quidem, interdum minus a naturali sede exiliunt, magisque id femori quam brachio usavenit. Nonnulla si quidem ex luxatis quae a primo ortu contigerunt, si parva luxatio fuerit, in naturalem statum redire possunt, praesertimque ad pedis articulos. Quibus a primo ortu crus varum efficitur, eorum plerique curari possunt, nisi magna admodum emotio extiterit, aut etiam pueris aetate paulo amplius provectis ista contigerint. Quam celerrime his igitur curationem adhibere optimum est, prius quam et pedis ossium et carnis in tibia perquam magnus defectus contingat. Vari igitur non uno modo sed pluribus fiunt. Plerumque si quidem non ex toto sede sua elapso articulo, sed quod re aliqua detentus eo habitu assueverit, pes varus efficitur. In eorum autem curatione animadvertendum est, ut tibiae quidem os ad malleolum quod extra spectat, anteriorem in partem propellatur et dirigatur, contra vero os calcis e directo exteriorem in partem repellatur, quo

Ed. Chart. XII. [431—433.] Foesl. I. 827. 828. Ed. Lind. II. (828)
 τὰ ἐξίσχοντα. κατὰ μέσον δὲ καὶ πλάγιον τὸν πόδα. τοὶ
 δ' αὖ δακτύλους ἄθρόους ξὺν τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ ἐς τὴν
 εἴσω μέρος ἐγκλίνειν καὶ περιαναγκάζειν οὕτως. ἐπιδεῖν δὲ
 κηρωτῇ ἐρῶρητινωμένῃ εὖ καὶ σπλήνεσι καὶ ἰθονίοισι μαλθα-
 κοῖσι μὴ ὀλίγοιςι μηδὲ ἄγαν πιέζοντα. [432] οὕτω δὲ τὸ
 περιαγωγὰς ποιεῖσθαι τῆς ἐπιδέσιος, ὥσπερ καὶ τῇσι χερσὶ
 ἢ κατέρθωσις ἦν τοῦ ποδός, ὅπως ὁ πούς ὀλίγον μᾶλλον ἐ-
 τὸ βλαιοσὸν ῥέπον φαίνεται. ἔχνος δὲ τι ποιεῖσθαι ἢ δέο-
 ματος μὴ ἄγαν σκληροῦ ἢ μολυβδίνου. [433] προσεπιδεῖν
 δὲ μὴ πρὸς τὸν χροῶτα τιθέντα, ἀλλ' ὅταν ἤδη τοῖσιν ὑστά-
 τοῖσιν ἰθονίοισι μέλλῃς ἐπιδεῖν. || ὅταν δὲ ἤδη ἐπιδεδεμέ-
 νος ἔῃ, ἐνός τιος τῶν ἰθονίων χροῇ, οἷσιν ἐπιδέεται τῇ
 ἀρχὴν προσράψαι πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποδός ἐπιδέσματα
 κατὰ τὴν ἵξιν τοῦ μικροῦ δακτύλου. ἔπειτα ἐς τὸ ἄνω τε-
 νοντα, ὅπως ἦν δοκέῃ μετρίως ἔχειν περιβάλλειν ἄνωθεν
 τῆς γαστροκημῆς, ὡς μόνιμον ἢ κατατεταγμένον οὕτως.
 ἀπλῶ δὲ λόγῳ, ὥσπερ κηροπλαστέοντα χροῇ ἐς τὴν φύσιν

ossa quae extant tum circa mediū, tum circa transversum
 pedem, inter se concurrant. Digni vero una cum pollice
 interiorem in partem repente inclinentur, atque hunc in
 modum cogantur. Adhibito autem cerato quod copiosam
 refinam recipiat, et spleniis et fasciis mollibus, neque paucis
 neque admodum appressis deligatio instituenda, neque ali-
 ter fasciae circumducendae quam si pes manibus compone-
 retur, quo pes paulo magis ad valgum spectare videatur.
 Tum solea quaedam ex corio non admodum duro, aut plum-
 bo paranda, eaque non ad cutem posita ad alliganda, sed
 cum jam postremas fascias appositurus es. Ubi jam devin-
 ctus fuerit, unius cujusdam lintei ex quibus deligatio con-
 stat caput, ad fascias quae in inferiore parte pedis existunt,
 e regione parvi digiti affluendum, deinde sursum intenden-
 dum ut dum moderate habere videatur, supra carnosam
 tibiae partem posteriorem prominentem circumducatur, at-
 que ita firmiter collocatum haereat. Ad summum, quasi
 quis ceram fingat, ea ad justam naturam adducenda, ut et

Ed. Chart. XII. [433—435.] Foef. I. 828. Ed. Lind. II. (828. 829.)
 τὴν δικαίην ἄγειν καὶ τὰ ἐκκεκλιμένα καὶ τὰ συντεταμένα
 παρὰ τὴν φύσιν καὶ τῇσι χερσὶν οὕτω διορθοῦντα καὶ τῇ
 ἐπιδέσει ὥσαύτως, προσάγειν δὲ οὐ βιαίως, ἀλλὰ παρηγορι-
 κῶς. προσράπτειν δὲ τὰ ὀρθόνια ὅπως ἂν ξυμφέρῃ τὰς ἀνα-
 λήψιας ποιέσθαι. ἄλλα γὰρ ἄλλης τῶν χωλομάτων δέεται
 ἀναλήψιος. ὑποδημάτιον δὲ ποιέσθαι μολίβδινον, ἔξωθεν
 τῆς ἐπιδέ(829)σιος ἐπιδεδεμένον, ὅσον αἱ Χῖαι κρηπῖδες ῥυ-
 θμὸν εἶχον. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ, ἢν τις ὀρθῶς μὲν τῇσι
 χερσὶ διορθώσῃ, ὀρθῶς δὲ τοῖσιν ὀρθοίοισιν ἐπιδέῃ, ὀρθῶς
 δὲ καὶ τὰς ἀναλήψιας ποιῶτο. ἡ μὲν οὖν ἦσις αὕτη καὶ
 οὔτε τομῆς οὔτε καύσιος οὐδὲν δεῖ οὐτ' ἄλλης ποικιλίης.
 θᾶσσον γὰρ ἐνακούει τὰ τοιαῦτα τῆς ἡτρείης ἢ ὥς ἂν τις
 οἶοιτο. προσνικᾷν μέντοι χρὴ τῷ χρόνῳ, ἕως ἂν αὐξηθῇ τὸ
 σῶμα ἐν τοῖσι δικαίοισι σχήμασιν. [434] ὅταν δὲ ἐς ὑπο-
 δήματος λόγον εἴη, ἀρβύλαι ἐπιτηδειόταται αἱ πηλοπάτιδες
 καλεόμεναι. τοῦτο γὰρ ὑποδημάτων ἥμιστα κρατέεται ὑπὸ
 τοῦ ποδός, ἀλλὰ κρατεῖ μάλλον. [435] ἐπιτήδειος δὲ καὶ ὁ
 Κρητικὸς τρόπος τῶν ὑποδημάτων.

quae inclinant et quae praeter naturam distenduntur, mani-
 bus nec non deligatione in naturalem flatum reponantur,
 neque magna vi sed leniter cogantur. Ita vero fasciae af-
 fluendae, ut quemadmodum opus est, membrum excipiat.
 Nam et aliae claudicationes alium excipiendi modum po-
 sulant. Tum calceus plumbeus parandus, supra vinculum
 inducendus, eo modulo qualem Chiaae crepidae habebant.
 Verum neque eo opus est, si quis recte manibus componat,
 tum rectam fasciarum deligationem adhibeat, tum recte ex-
 cipiat. Atque haec quidem curatio, quae neque sectionem,
 neque ustionem neque aliam varietatem ullo modo postulat.
 Ista namque opinione celerius curationi cedunt. Tempore
 tamen superanda sunt, quoad iusto habitu corpus incremen-
 tum acceperit. Cum vero calci ratio ineunda erit, accom-
 modatissimi erunt calcei arbylae dictae, quibus lntum cal-
 catur. Hoc namque calceamenti genus minime a pede su-
 peratur, sed ipsum potius continet. Maxime quoque accom-
 modata est Cretensis calceamenti ratio.

Ed. Chart. XII. [436—439.] Foes. I. 828, 829. Ed. Lind. II. (829, 830.)

Ὅσοισι δ' ἂν κνήμης ὀστέα ἐξαρθρήσαντα καὶ ἕλκος ποιήσαντα τελείως ἐξίσχῃ τὰ παρὰ τὸν πόδα ἄρθρα, εἴτε εἴσω ρεύσαντα εἴτε μέντοι καὶ ἔξω, τὰ τοιαῦτα μὴ ἐμβάλλειν, ἀλλ' ἔαν τὸν βουλόμενον τῶν ἰητρῶν ἐμβαλεῖν. σαφώς γὰρ εἰδέναι χρὴ ὅτι ἀποθανεῖται ἐὰν ἐμβληθέντα ἐμμείνῃ, καὶ ἡ ζωὴ δὲ ὀλιγήμερος τούτοις γενήσεται. ὀλίγοι γὰρ αὐτῶν τὰς ἐπὶ τὰς ἡμέρας ὑπερβάλλοιεν. σπασμὸς γὰρ ὁ κτείνων ἐστίν. [437] ἀτὰρ καὶ γαγγραινοῦσθαι ἰκνέεται κνήμην καὶ τὸν πόδα. ταῦτα βεβαίως εἰδέναι χρὴ οὕτως ἐσόμενα, καὶ οὐκ ἂν μοι δοκέῃ οὐτ' ἐλλέβορος ὠφελήσῃν, αὐθήμερον δὲ δοθεὶς καὶ αὐθις πινόμενος. ἄγχιστα δὲ εἴπερ τι τοιοῦτον, οὐ μέντοι οὐδὲ τοῦτο δοκέω. || ἦν δὲ μὴ ἐμβληθῇ μὴδ' ἀπ' ἀρχῆς, μὴδ' εἰσπειρηθῇ ἐμβάλλειν, (830) περιγίνονται οἱ πλείστοι αὐτῶν. χρὴ δὲ ἡρμόσθαι μὲν τὴν κνήμην καὶ τὸν πόδα οὕτως, ὥς αὐτὸς ἐθέλει. [438] μῦνον δὲ μὴ ἀπαιωρευμένα, μὴδὲ κεκινευμένα ἔστω, καὶ ἰητροῦειν δὲ πίσσηρῇ καὶ σπλήνῃσιν οἰνηροῖσιν, ἔλίγοισι, μὴ ὕγαν ψυχροῖσιν. ψυχρὸς γὰρ ἐν τοῖσι τοιούτοισι σπασμὸν ἐπικαλέσεται. [439] ἐπιτήδεια

At vero quibus tibiae ossa luxata, accedente vulnere, commissura quae est ad pedem penitus eminent, ea sive intro sive extra vergant, minime reponenda sunt, sed finenda, ut qui velit ea reponat medicus. Id enim manifeste nosse oportet, eos quibus ista reposita permanferint interituros, paucisque diebus duraturos. Convulsione namque sublatis, pauci diem septimum superant. Sed et pes et tibia ad gangraenam deveniunt, eaque sic affore certo nosse convenit. Ac neque veratrum eodem die exhibitum, iterumque epotum mihi videtur auxilio futurum, proxime tamen si quid aliud, facere, quod certe non existimo. Quod si neque reposita, neque ab initio tentata fuerint, eorum plerique supersunt. Tibiae vero et pes eo quo aeger velit modo obfirmanda, tantum ne dependeant neve moveantur. Curatio vero cerato quod picem habeat et spleniis vino madentibus, paucis, non admodum frigidis instituenda. Frigus namque in huiusmodi affectibus con-

Ed. Chart. XII. [439—442.] Foef. I. 829. Ed. Lind. II. (850.)
 δὲ καὶ φύλλα τεύιλων ἢ βηχίου ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων
 ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῶν ἡμίεσθα ἐπιτεθέντα, ἱηρεῖν ἐπὶ
 τε τὸ ἔλκος ἐπὶ τε τὰ περιέχοντα. [440] κηρωτῇ δὲ χλιερῇ
 ἐπιχρίειν αὐτὸ τὸ ἔλκος. ἦν δὲ ἡ ὥρη χειμερινή ἐστίν, καὶ ἔρια
 ὑπαρὰ ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ καταρῥαίοντα χλιεροῖσι ἄνωθεν ἐπι-
 τέγγειν. [441] καταδεῖν δὲ μηδὲν μηδενὶ, μηδὲ περιπλάσσειν.
 οὐ γὰρ εἰδέναι χρὴ ὅτι πίεξις καὶ ἀχθοφορίη πᾶν κακὸν τοῖσι
 τοιούτοις ἐστίν. [442] ἐπιτήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ
 τῶν ἐναίμων μετεξέτερα, ὅσοισιν αὐτῶν συμφέρει. ἔρια δὲ
 ἐπιτιθέντα οἴνῳ ἐπιτέγγοντα πολὺν χρόνον ἔειν. τὰ δὲ ὀλι-
 γημερώτατα τῶν ἐναίμων καὶ ὅσα ῥητὴν προσκαταλαμβάνε-
 ται, οὐχ ὁμοίως ἐπιτήδεια ἐκείνοις ἐστί. χρόνιη γὰρ ἡ κά-
 θαρσις τῶν ἐλκῶν γίνεται τούτων. πολὺν γὰρ χρόνον πλα-
 διαρῇ γίνεται. τινὰς δὲ τούτων ἀγαθὸν ἐπιδέειν. εἰδέναι μὲν
 ὅτι πού φάφα χρὴ ὅτι ἀνάγκη τὸν ἄνθρωπον χωλὸν αἰσχροῶς
 γενέσθαι, καὶ γὰρ ὁ πούς ἐπὶ τὸ ἔνω ἀνέσπασται τῶν τοι-

vulnionem accersit. Accommodata quoque est curatio per
 betae folia aut tussilaginis aut alterius huiusmodi in vino
 nigro austero semicocta, ulceri adjectisque partibus im-
 posita. Ulcus autem ipsum cerato tepido illinendum. Quod
 si tempus hibernum sit, lanae quoque fordidae, vino et oleo
 tepido madentes imponendae ac desuper irrigandae. Ne-
 que omnino quicquam deligandum aut circumponendum.
 Probe enim nosse convenit, huiusmodi affectibus appres-
 sionem et pondus omnem afferre noxam. Accommodata
 autem ad ea nonnulla sunt ex medicamentis quae cruentis
 vulneribus imponuntur, ea nimirum, quibus convenit ut
 lanae impositae vino madentes diutius permaneant. Ex
 iis vero medicamentis quae cruentis vulneribus admoven-
 tur, quaecunque intra paucos dies solvuntur et quae resi-
 nam recipiunt, non aequè ut illa accommodata existant.
 Horum enim ulcerum purgatio, cum multo tempore ma-
 deant, in longius tempus protrahitur, atque ex iis nonnulli
 utiliter deligantur. Nosse tamen certo convenit necesse
 esse hominem turpiter claudicare, cum pes superiorem in

Ed. Chart. XII. [442. 443.] Foef. I. 829. Ed. Lind. II. (830. 831.)
 ούτων, καὶ τὰ ὁστέα τὰ διο(831)λισθήσαντα ἔξω ἐξέχοντα
 φαίνεται. οὔτε γὰρ ψιλοῦται τῶν τοιούτων ὁστέων οὐδὲ
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺν, εἰ μὴ κατὰ βραχὺ τι, οὔτε ἀφίσταται, ἀλλὰ
 περιωτειλοῦται λεπτῇσιν ὠτειλῇσι καὶ ἀσθενέσι, καὶ ταῦτα
 ἢν ἀτρεμίζωσι πούλυν χρόνον, ἢν δὲ μὴ, ἐλκύνδριον ἐγκατε-
 λειφθῆναι κίνδυνος ἀνάλθες. ὅμως δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος, οὔτε
 μὲν οἱ ἰητρεῦμενοι σώζονται, ἐμβληθέντος δὲ τοῦ ἄρθρου
 καὶ ἐμμείναντος ἀποθνήσκουσι. [443] ὁ αὐτὸς δὲ λόγος οὗ-
 τος ἦν καὶ τὰ τοῦ πήχεος ὁστέα τὰ παρὰ τὸν καρπὸν τῇ
 χειρὸς ἑλκος ποιήσαντα ἐξίσχη, ἦν τε εἰς τὸ εἶσω μέρος τῇ
 χειρὸς ἦν τε εἰς τὸ ἔξω. σάφα γὰρ ἐπίστασθαι χρὴ, ὅτι
 ἀποθάνεται ἐν ὀλίγῃσιν ἡμέρῃσι, τοιούτῳ θανάτῳ οἶω πε-
 καὶ πρόσθεν εἴρηται, ὅτῳ ἂν ἐμβληθέντα τὰ ὁστέα ἐμμείνῃ,
 οἷσι δ' ἂν μὴ ἐμβληθῇ μηδὲ πειρηθῇ ἐμβάλλεσθαι, οὔτε
 πολὺν πλείονες περιγίνονται. ἰητρειῇ δὲ τοιαύτῃ τοῖσι τοι-
 οὔτοισιν ἐπιτηδεῖη, οἷα περ εἴρηται. τὸ δὲ σχῆμα αἰσχροῦ
 τοῦ χλωμάτος ἀνάγκη εἶναι καὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς
 ἀσθενέας καὶ ἀχρηστους. ἦν μὲν γὰρ εἰς τὸ ἔσω μέρος ὀλισθί-

partem retrahatur, luxataque ossa extra eminere conspi-
 ciantur. Neque enim ullum ex his ossibus fere, nisi paulu-
 lum quid, nudatur, neque abscedit, verum tenuibus imbe-
 cillisque cicatricibus obducitur, idque si longo tempore quie-
 verint, alioqui periculum est ne aliquod ulcusculum, quod
 curationem non recipiat, relinquatur. Verum quod ad
 praesens institutum attinet, qui hac ratione quidem curantur,
 servantur. At ubi repositus articulus remanserit, intereunt.
 Eadem quoque ratio est ubi cubiti ossa ad manus articulum
 facto vulnere, vel interiorē in partem vel exteriorē
 emineant. Certo enim tenendum est, eum cui recondita ossa
 permanferint, supra posito mortis genere intra paucos dies
 interiturum. Quibus vero neque reposita sunt neque repositio
 tentata, eos multo plures superesse. His autem quae dicta
 est curatio idonea existit. Claudicationis quoque habitum de-
 formem, manusque digitos imbecillos et inutiles reddi necesse
 est. Ubi namque interiorē in partem ossa luxantur, digiti

Ed. Chart. XII. [443. 444.] Foef. I. 829. 830. Ed. Lind. II. (831. 832.)
 τὰ ὀστέα, ξυγκόμπειν οὐ δύναται τοὺς δακτύλους. ἦν δὲ
 ἐς τὸ ἔξω μέρος, ἐκταννύειν οὐ δύναται. [444] ὅσοισι δ' ἂν
 κινήσης ὀστέον ἑλκος ποιησάμενον παρὰ τὸ γόνυ ἔξω ἐξίσχῃ,
 ἦν τε ἐς τὸ ἔξω μέρος ἦν τε ἐς τὸ εἴσω, τούτοισιν ἦν μὲν
 τις ἐμβάλη, ἔτι ἐτοιμότερος ὁ θάνατός ἐστιν ἥπερ τοῖσιν
 ἑτέροις, καίπερ καὶ κείνοισιν ἐτοιμος ἐών. ἦν δὲ μὴ ἐμβαλὼν
 ἰητροεῖς, ἐλπίδες μὲν σωτηρίας οὕτω μόνως εἰσίν. κινδυνο-
 δέστερα δὲ ταῦτα τῶν ὀστέων γίνεται, ὅσῳ ἂν ἀνωτέρω καὶ
 ὅσῳ ἂν ἰσχυρότερα ἔῃ καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων ὀλισθήκη. (832)
 ἦν δὲ τὸ ὀστέον τὸ τοῦ μηροῦ τὸ πρὸς τοῦ γόνατος ἑλκος
 ποιησάμενον ἐξολισθῇ, ἐμβληθὲν μὲν καὶ ἐμμεῖναν ἔτι βραι-
 ότερον θάσσον τὸν θάνατον ποιήσει τῶν πρόσθεν εἰρημένων,
 καὶ ἐμβληθὲν δὲ πολὺ ἀκινδυροδέστερον ἢ τὰ πρόσθεν.
 ὅμως δὲ μούνη ἐλπίς αὕτη σωτηρίας. ὁ ὦντος δὲ λόγος
 καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἄρθρων καὶ περὶ τῶν τοῦ
 πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος. ἃ γὰρ ἂν τούτων ἐξαρθρήσαντα
 ἐξίσχῃ, ἑλκος ποιησάμενα πάντα, ἦν ἐμβληθῇ, θάνατον φέρει,
 καὶ ἐμβληθέντα δὲ ἐλπίδα σωτηρίας. χάλωσις δὲ τοῖσι περι-
 γενομένοις. θανατωδέστερα δὲ τοῖσιν ἐμβαλλομένοις ἐστιν

inflecti, si in exteriorem, extendi nequeunt. At quibus tibiae
 os ad genu; accedente vulnere vel ad interiorem vel ad ex-
 teriorem partem foras eminent, id si recondatur magis qui-
 dem eos adhuc praecipitat quam caeteros, licet etiam illis
 periculum intendatur. Verum si non reposito osse curatio-
 nem adhibueris, hac sola quidem ratione spes salutis super-
 est. Eo autem majus conjunctum periculum haec ossa ha-
 bent, quo superiora ac validiora a robustioribus prolapsa
 fuerint. Quod si os femoris ad genu cum ulcere luxetur,
 id si repositum quidem permanferit, majore adhuc vi et
 celerius quam supra dicta hominem praecipitat, non re-
 positum vero majore periculo caret quam superiora: una
 tamen haec salutis spes est. Eadem ratio est et in articulis
 ad cubiti gibbum, et in cubito et in brachio. Ex his enim,
 ubi luxata cum ulcere eminent, ea omnia, si reconduntur,
 mortem, non reposita, spem salutis afferunt. At iis qui
 evadunt claudicatio adest. Articuli autem superiores si re-

Ed. Chart. XII. [445.] Foef. I. 830. Ed. Lind. II. (832. 833.)
 τὰ ἀνωτέρω [445] τῶν ἄρθρων. ἀτὰρ καὶ τοῖσιν ἐμβαλλομέ-
 νοισι κινδυνοδέστερα αὐτὰ ταῦτα. εἰ δέ τι τὰ ἀνωτέρω ἄρ-
 θρα ἐξαρθρήσαντα ἔλκος ποιήσαντα ἐξίσχη, ταῦτα δέ τι
 καὶ ἐμβαλλόμενα ταχυθανατώτατα ἔη καὶ μὴ ἐμβαλλόμενα
 κινδυνοδέστερα. ἰητρείη δὲ ἤδη εἴρηται οἷη τις ἐμοὶ δοκέῃ
 ἐπιτηδειοτάτη εἶναι. ὅσοισι δὲ ἄρθρα δακτύλων ἢ ποδὸς ἢ
 χειρὸς ἐξαρθρήσαντα ἔλκος ποιήσαντα ἐξέσχε μὴ κατεγνότος
 τοῦ ὁστέου, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ξύμφυσιν ἀποσπασθέντος,
 τούτοιςιν εἰ ἐμβληθέντα ἐμμένει, ἐτι μέντοι κίνδυνος σπα-
 σμοῦ, ἢν μὴ χρησιῶς ἰητρεύονται. ὅμως δέ τι ἄξιον ἐμβά-
 λειν, προσιπόντα ὅτι φυλακῆς πολλῆς καὶ μελέτης δέεται.
 ἐμβάλλειν μέντοι ῥῆϊστον καὶ δυνατώτατον καὶ τεχνικώτα-
 τόν ἐστι τῷ μοχλίσκῳ, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται ἐν τοῖσι
 κατεαγνυμένοις καὶ ἐξίσχουσιν ὁστέοιςιν. ἔπειτα ἀτρεμέν-
 ῳς μάλιστα χρὴ καὶ κατακεῖσθαι καὶ ὀλιγοσιτέειν. ἄμεινοι
 δὲ καὶ φάρμα(833)κεῦσαι ἄνω κούφῳ τινὶ φαρμάκῳ. τὸ δὲ
 ἔλκος ἰητρεύειν ἢ ἐναίμοιςιν τοῖσιν ἐπιτέγκτοιςιν ἢ πολυο-

condantur, mortem magis afferunt. Sed et iidem non re-
 positi periculum majus habent. At si cui superiores articuli
 luxati cum ulcere foras emineant, ii utcumque recondantur
 mortem magis afferunt, non repositi quoque majori periculo
 sunt expositi. Sed et quaenam curatio mihi maxime accom-
 modata esse videatur, jam exposita est. Jam vero quibus
 digitorum aut pedis aut manus articuli luxati, cute vul-
 nerata excefferint osse non fracto, sed ab ipsa connexionem
 avulso, iis, si repositi permanferint, convulsionis quidem
 periculum, nisi recta curatio adhibeatur, impendet. Opera
 pretium tamen est, ubi praedixeris multa cautione et dili-
 gentia opus esse, ad repositionem aggredi. Facillima autem
 maximeque efficax et artificiosa est repositio, quae per
 vectis molitionem fit, velut etiam supra in ossibus fractis et
 eminentibus dictum est. Deinde quam maxime quiescere
 convenit ac decumbere modicoque cibo uti. Praestat quo-
 que et levi aliquo medicamento sursum purgare. Ulcus
 autem aut medicamentis, quae cruentis vulneribus protinus
 imponuntur et perfundi sunt idonea, curandum est, aut

Ed. Chart. XII. [345. 446.] Foesl. I. 83o. Ed. Lind. II. (833.)
 φθάλμοισιν ἢ οἷσιν ἐν κεφαλῇ ὁστέα κατεγνότα ἰητρεύεται
 κατάψυχρον δὲ κάρια μηδὲν προσφέρειν. ἥκιστα μὲν οὖν τὰ
 πρῶτα ἄρθρα κινδυνώδεά ἐστι, τὰ δὲ ἔτι ἄνω κινδυνωδέ-
 στερα. ἐμβάλλειν δὲ χρὴ αὐθήμερον ἢ τῇ ὑστεραίῃ, τριταίῳ
 δὲ ἢ τεταρταίῳ ἥκιστα. τεταρταῖα γὰρ ἔόντα ἐπισημαίνει
 τῇσι παλιγκοτίησι μάλιστα. οἷσιν ἂν οὖν μὴ αὐτίκα γένηται
 ἐμβάλλειν, ὑπερβαίνειν χρὴ ταύτας τὰς εἰρημένας ἡμέρας.
 ὅτι γὰρ ἂν εἶσω δέκα ἡμερέων ἐμβάλλῃ πᾶν καταληπτόν.
 ἦν δὲ ἄρα ἐμβεβλημένῳ σπασμὸς ἐπιγένηται, ἐμβάλλειν τὸ
 ἄρθρον δεῖ ταχὺ, καὶ θερμῷ τέγγειν ὥς πλειστάκις καὶ τὸ
 ὅλον σῶμα θερμῶς καὶ λιπαρῶς καὶ μαλθακῶς ἔχειν καὶ
 μάλιστα κατὰ τὰ ἄρθρα. [446] κεκάμφθαι δὲ μᾶλλον ἢ
 ἐκτετάσθαι πᾶν τὸ σῶμα χρὴ. προσδέχεσθαι μέντοι κατὰ
 τοὺς δακτύλους τὰ ἄρθρα τὰ ἐμβαλλόμενα ἀποστατικὰ ἔσε-
 σθαι. τὰ γὰρ πλεῖστα οὕτω γίνεται, ἦν καὶ ὅτιοῦν φλεγμονῆς
 ἐπιγένηται. ὥς εἰ μὴ δι' ἀμαθίην τῶν δημοτέων ἐν αἰτίῃ
 ἐμελλεν ὁ ἰητρὸς ἔσεσθαι, οὐδὲν ἂν πάντως οὐδ' ἐμβάλλειν

buphthalmi foliis, aut iis quae fractis calvariae ossibus sub-
 veniunt, nihilque quod valde sit frigidum admovendum.
 Ac primi quidem articuli minimum periculo sunt obnoxii.
 Superiores majus periculum habent. Eodem autem vel
 certe postero die recondendi sunt, tertio aut quarto minime.
 Quarto enim die recrudescantis mali notae maxime eduntur.
 Quibus ergo non protinus repositio contigit, hi dies trans-
 mittendi sunt. Quicquid enim intra decem dies reconditum
 fuerit, contineri solet. Quod si recondito articulo convul-
 sio accedat, is protinus expellendus est et calida subinde
 perfundendus, totumque corpus tum praecipue circa arti-
 culos, calide, blande ac molliter continendum. Verum in-
 clinatum magis quam intentum totum corpus esse convenit.
 Expectandum tamen est ut reconditi digitorum articuli
 abscedere debeant. Plerumque enim ita contingit, si vel
 levis inflammatio subsit. Adeo ut nisi in imperitiae culpam
 apud vulgum medicus incurreret, nihil omnino reponi
 oporteret. Atque ossa quidem ad articulos foras eminentia,

Ed. Chart. XII. [446. 447.] Foef. I. 830. 831. Ed. Lind. II. (833. 834.)
 ἔδει. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὰ ἄρθρα ὅστέα ἐξίσχοντα ἐμβαλλόμενα οὕτω κινδυνώδεά ἐστιν, ὡς εἴρηται.

|| Ὅσα δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα τὰ κατὰ τοὺς δακτύλους ἀποκόπτεται τελείως, ταῦτα ἀσινέα τὰ πλεῖστά ἐστιν, ἣν μάλιστα ἐν αὐτῇ τῇ τρώσει λειποθυμήσας βλαβεῖη. [447] καὶ ἰητρική φαύλη ἀρκέσει τῶν τοιούτων ἐλκῶν. ἀτὰρ καὶ ὅσα μὴ κατὰ τὰ ἄρθρα, ἀλλὰ κατ' ἄλ(834)λην τινὰ ἴξιν τῶν ὀστέων ἀποκόπτεται, καὶ ταῦτα ἀσινέα ἐστὶ, καὶ ἐτι εὐαλθέστερα τῶν ἐτέρων, καὶ ὅσα κατὰ τοὺς δακτύλους ὅστέα κατεαγόντα ἐξίσχει μὴ κατὰ τὸ ἄρθρον, καὶ ταῦτα ἀσινέα ἐστὶν ἐμβαλλόμενα. ἀποκόψεις δὲ τελειαὶ ὀστέων καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα καὶ ἐν ποδὶ καὶ ἐν χειρὶ καὶ ἐν κνήμῃ τοῖσι παρὰ τὰ σφυρὰ, καὶ ἐν πήχεϊ τοῖσι κατὰ τοὺς καρπούς, τοῖσι πλείστοισιν ἀποκοπτομένοις ἀσινέα γίνεται ὅσα ἂν μὴ αὐτίκα λειποθυμὴ ἀνατρέψῃ ἢ τεταρταίοισιν ἐοῦσι πυρετὸς ξυνεχὴς ἐπιγένηται. ἀποσφακελίσαις μέντοι σαρκῶν καὶ ἐν τρώμασιν αἰμορροόοις γενομένοις ἢ ἀποσφίγξουσιν ἰσχυραῖς καὶ ἐν ὀστέων κατῆγμασι γενομένοις, πιεχθεῖσι μᾶλλον τοῖς

ubi reconduntur, hunc in modum velut dictum est, periculum adferunt.

At quaecunque ad digitorum articulos ex toto praeciduntur, ea plerumque sunt innoxia, nisi quis sub ipso vulnere in animi deliquium incurrat, iisque ulceribus quaevis curatio satis erit. Sed et quae non ad articulos, verum ad aliam quandam ossium rectitudinem praeciduntur, etiam haec innoxia sunt et adhuc caeteris promptiorem curationem recipiunt. Quae item in digitis ossa fracta cute eminent, non ad articulos, haec etiam innoxie reconduntur. Praecisiones autem ossium ex toto et ad articulos et in pede et manu et in tibia, nonnullis ad malleolos et in cubito quibusdam ad primam palmarum partem, plerumque citra noxam fiunt, si non protinus animi defectio opprefferit, aut quarto die febris assidua accesserit. Carnium tamen considerationes contingunt et in vulneribus sanguinem profundentibus et in valentibus constrictionibus, tam in ossium

ad. Chart. XII. [447.] Fœf. I. 831. 832. Ed. Lind. II. (834. 835.)
 αἰρου, καὶ ἐν ἄλλοις δεσμοῖς βιαίτοις ἀποληφθέντα ἀπο-
 πίπτει πολλοῖς, καὶ οἱ πολλοὶ περιγίνονται τῶν τοιούτων.
 αἱ οἷσι μηροῦ μέρος τι ἀποπίπτει καὶ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ
 στέου καὶ οἷσι βραχίονος. ἥσσαν δὲ πήχεός τε καὶ κνήμης
 ποπεσοῦσης καὶ ἔτι εὐφώρας περιγίνονται. οἷσι μὲν οὖν
 αὐτεαγέντων ὀστέων ἀποσφακελίσαις αὐτίκα ἐγένοντο καὶ με-
 ασμοὶ, τούτοις μὲν ταχεῖαι περιρρήξεις γίνονται τοῦ σώ-
 ματος καὶ τὰ ἀποπίπτοντα ταχέως ἀποπίπτει ἤδη τῶν ὀστέων
 ροενδεδακώτων. οἷσι δὲ ὑγίαν ἐόντων τῶν ὀστέων οἱ με-
 ασμοὶ γίνονται, αἱ μὲν σάρκες ταχέως θνήσκουσι καὶ τού-
 τοις, τὰ δὲ ὀστέα βραδέως ἀφίστανται, ἥ ἂν τὰ ὅρια τοῦ
 ελασμοῦ γένηται καὶ ἡ ψίλωσις τοῦ ὀστέου. χρόν δὲ ὅσα
 ἐν κατωτέρῳ τοῦ σώματος τῶν ὀρίων τοῦ μελασμοῦ ἔχ-
 οντα, ὅταν ἤδη πάμπαν τεθνήκη καὶ ἀναλγέα ᾖ, ἀφαιρέειν
 αὐτὰ τὸ ἄρθρον προμηθεόμενον ὅπως μὴ τιρώσης. (835)
 ἐν γὰρ ὀδυνητῇ ἀποταμνόμενος καὶ μήπω κυρήσῃ τὸ σῶμα
 ἐθνεὸς ταύτη ἥ ἀποτεμνεται, κάρτα κίνδυνος ὑπὸ τῆς
 ὀδύνης λειποθυμῆσαι. || αἱ δὲ τοιαῦται λειποθυμίαι πολλοὺς

fracturis plus aequo compressis. In aliis item quae vinculis
 violenter intercepta fuerint, plerumque decidunt. Et ex
 his complures evadunt, nec non quibus in femore carnis
 et ossis pars aliqua excidit, et quibus in brachio. Minus
 autem ex brachio et tibia cum quid decadat, hi adhuc facile
 tolerant et supersunt. Quibus igitur fractis ossibus sidera-
 tiones et denigrationes confestim contingunt, his quidem,
 cum jam antea ossa cesserint, celeres corporis abruptiones
 sunt et quae casura sunt, cito decidunt. At quibus integris
 ossibus denigrationes contingunt, his quidem carnes celeriter
 etiam emoriuntur, ossa autem, tum qua parte nigrities ter-
 minatur tum qua nudata sunt, tarde abscedunt. Partes
 autem corporis quae infra terminos denigrationis fuerint,
 ubi jam prorsus emortuae fuerint et dolorem non senserint,
 ad articulos auferendae, ea cautione ut ne vulnus inferatur.
 Nam ubi qui exciditur dolet, neque dum qua parte excidi-
 tur corpus emortuum fuerit, ne sub dolore animus deficiat,
 admodum periclitatur. Ejusmodi vero animi defectiones

Ed. Chart. XII. [447. 448.] Gœf. I. 832. Ed. Lind. II. (835.)
 παραχρῆμα ἤδη ἀπώλεσαν. μηροῦ μὲν οὖν ὁστέον ψιλώθει
 ἐκ τοιούτου τρόπου. ὀγδοηκοσταῖον εἶδον ἀποσιάν. ἡ μέντοι
 κνήμη τοῦτω τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ γόνυ ἀφηρεῖται εἰκοσταίη.
 ἐδόκει δέ μοι καὶ ἐγγυτέρω. οὐ γὰρ ἅμα, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πρῶτον
 μηθέστερον ἔδοξέ μοι τι ποιεῖν. κνήμης τε ὁστέα ἐκ τοιού-
 του μελασμοῦ, μάλα κατὰ μέσσην τὴν κνήμην ἑόντα, ἐξηκο-
 σταῖα μοι ἀπέπεσεν ὅσα ἐψιλώθη αὐτῶν. διενέγκοι μὲν γὰρ
 ἂν τι καὶ ἡτρεῖη ἡτρεΐης ἐς τὸ θᾶσσόν τε καὶ βραδύτερον
 τὰ ὁστέα ψιλούμενα ἀποπίπτειν, διενέγκοι δ' ἂν τι καὶ
 πίξις πίξις καὶ ἐπὶ τὸ ἰσχυρότερόν τε καὶ ἀσθενέστε-
 [448]ρον, καὶ ἐς τὸ θᾶσσόν τε καὶ βραδύτερον ἀπομελαν-
 θέντα ἀποθαιεῖν τὰ τεύρα καὶ τὰς σύρκας καὶ τὰς ἀρτη-
 ρίας καὶ τὰς φλέβας, ἐπεὶ ὅσα μὴ ἰσχυρῶς ἀποληφθέντα
 θνήσκει, ἔνια τῶν τοιούτων οὐκ ἀφικνέεται ἐς ὁστέων ψι-
 λώματα, ἀλλ' ἐπιπολαιότερα ἐκπίπτει. ἔνια δὲ οὐδὲ εἰς τεύ-
 ρων ψιλώματα ἀφικνεῖται, ἀλλὰ ἐπιπολαιότερα ἐκπίπτει. διὰ
 οὖν ταύτας τὰς προφάσεις οὐκ ἔστιν ἐν οὐνομα ἀριθμῶν
 τῷ χρόνῳ θῆσθαι ἐν ὁκόσῳ ἕκαστα κρίνεται. προσδέχεσθαι
 δὲ μάλα χρή τοιαῦτα ἰήματα. ἐπιδέειν γὰρ φοβερώτερὰ ἐστίν

multos jam confestim e medio sustulerunt. Ac femoris qui-
 dem os hoc modo nudatum octogesimo die abscedere vidi.
 Verum tibia huic homini vigesimo die circa genu detracta
 fuerat, mea autem sententia etiam citius. Neque enim simul,
 sed ut consultius quid fieret visum est. Tibiae vero ossa ex
 huiusmodi nigritie, quae ex ipsis nudata fuerunt fere ad
 mediam tibiam, sexagesimo die mihi deciderunt. Curatio
 sane quidem curationi praestat, quo maturius vel serius
 nudata ossa decidunt. Pressus item a pressu et validitate et
 imbecillitate differt, quo etiam celerius aut tardius nervi,
 carnes, arteriae et venae denigratae emoriantur. Quae
 enim non valide intercepta emoriuntur, ex his nonnulla
 ad ossium nudationes non deveniunt, sed in summo magis
 decidunt, in quibusdam vero neque nervus denudatur, sed
 magis summae partes decidunt. Eas igitur ob causas tempus
 intra quod horum singula judicatione solvuntur, certo nu-
 mero comprehendere non licet. At certe ejusmodi curatio-

Ed. Chart. XII. [448—450.] Foesl. I. 832. Ed. Lind. II. (835. 836.)

ἢ τιτι ἰητρεύειν, καὶ ἰητρείῃ πρᾶξῃ ἀρκέει πᾶσι τοιοῦτοισιν. αὐτὰ γὰρ ἔωντὰ κρίνει μόνον. τῆς τε διαίτης ἐπιμελέεσθαι χρὴ, ὥς κατὰ δύναμιν ἀπύρετος ἔῃ, καὶ ἐν σχήμασι δικαίωσιν εὐθετίζειν τὸ (836) σῶμα. δίκαια δὲ καὶ ταῦτα μὴδὲ μετεωροποιεῖν, μὴδὲ ἐς τὸ κάτω ῥέπειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐς τὸ ἄνω ποτὶ καὶ ἔστ' ἂν τελείως περιῤῥαγῇ. αἰμοῤῥαγιέων γὰρ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ κίνδυνος. διὰ τοῦτο γοῦν οὐ χρὴ κατὰ ῥόπα ποιεῖν τὰ τραύματα, ἀλλὰ τὰναντία. [449] ἐπεὶ ὅταν γε ὁ χρόνος ἐγγένηται πλείων καὶ καθαρὰ τὰ ἔλκεα γένηται, οὐκ ἔτι ταῦτα τὰ σχήματα ἐπιτήδειά ἐστιν, ἀλλ' ἡ εὐθεΐα θέσις, καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τὸ κατὰ ῥόπον ῥέποντα. ἀνὰ χρόνον γὰρ ἐνίοισι τούτων ἀποτιάσις ὁστέου γίνονται καὶ ὑποδεσμίδων δέονται. [450] προσδέχεσθαι δὲ χρὴ τοὺς τοιοῦτους ἀνὰ χρόνον ὑπὸ δυσεντερίης πιέζεσθαι. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς μελαιρομένοισι τοῖσι πλείστοισιν ἐπιγίνεται δυσεντερίη καὶ ἐπὶ τῇσιν αἰμοῤῥαγίῃσιν ἐξ ἐλκῶν. ἐπιγίνεται δὲ ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ

nes suscipienda sunt, quippe cum ad aspectum ipsum magis quam ad medicationem sint formidabiles. Iisque omnibus levis medicatio satis est. Ipsa enim per se sola solvuntur. Ea quoque in victu adhibenda diligentia, ut quoad ejus fieri poterit, feбри adversetur et justo habitu corpus collocetur. Justus autem hic corporis habitus, ut neque in sublime sublatum sit neque deorsum spectet, sursum tamen magis, idque praecipue, quoad circumcirca ex toto abruptum fuerit. Tunc enim profluentis sanguinis periculum impendet. Eam igitur ob causam vulnera declivia non collocari, sed contra debent, quandoquidem procedente jam tempore, atque ubi ulcera pura fuerint, non amplius accommodatus est hic habitus, sed recta positio interdumque in declivi tendens convenit. Temporis namque successu horum nonnullis offsis decessiones contingunt, atque ideo fasciis primum injectis velut subligaminibus opus habent. In his autem sperandum est fore ut procedente tempore cruentis dejectionibus corripiantur. Nam et plerisque in his quae denigrantur et in sanguinis ab ulcere profusionibus, cruentae dejectiones su-

Ed. Chart. XII. [450—455.] Foesl. I. 832. 833. Ed. Lind. II. (836. 837.)
 κεκριμένων ἤδη καὶ τῶν μελασμῶν καὶ τῆς αἰμορροαγίας,
 [451] καὶ ὁρμᾶται μὲν λαύρως καὶ ἰσχυρῶς, ἀτὰρ οὔτε πο-
 λυήμερος γίνεται οὔτε θανατώδης. οὔτε γὰρ μάλα ἀπόσιτοι
 γίνονται οἱ τοιοῦτοι οὔτε ἄλλως ξυμφέρει κενευαγγεῖν.

[452] Μηροῦ δὲ ὀλίσθημα κατ' ἰσχίον ὥδε χρὴ ἐμβάλ-
 λειν, ἣν ἐς τὸ εἶσω μέρος ὀλισθήκη. [454] ἀγαθὴ μὲν ἦδε
 καὶ δικαίη καὶ κατὰ φύσιν ἢ ἐμβολή. καὶ δὴ τι καὶ ἀγωνι-
 στικὸν ἔχουσα, ὅστις γέ τοῖσι τοιούτοισιν ἥδεται κομψευόμε-
 νος. κρεμάσαι χρὴ τὸν ἄνθρωπον τῶν ποδῶν πρὸς μεσόδμην
 δεσμῶ δυνατῶ, μαλθακῶ δὲ καὶ πλάτος ἔχοντι. τοὺς δὲ πό-
 δας διέχειν χρὴ ὅσον τέσσαρας δακτύλους ἀπ' ἀλλήλων ἢ
 καὶ ἔλασσον. χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῶν ἐπιγονίδων προσ-
 περιβεβληθῆσθαι, πλα(837)τεῖ ἱμᾶντι καὶ μαλθακῶ ἀνατεί-
 νοντι ἐς τὴν μεσόδμην. [455] τὸ δὲ σκέλος τὸ σιναρὸν τε-
 τάσθαι χρὴ, ὥς δύο δακτύλοισι μᾶλλον τοῦ ἐτέρου, ἀπὸ δὲ
 τῆς γῆς τὴν κεφαλὴν ἀπεχέτω ὥς δύο πήχειας ἢ ὀλίγα πλέον
 ἢ ἔλασσον. τοὺς δὲ χεῖρας παραιτιαιμένας παρὰ τὰς πλευράς
 προσδεδεμένος ἐστω μαλθακῶ τινι. || πάντα δὲ ταῦτα ὑπὶ τῷ

perveniant. Atque id plerumque fit jam judicatione ab-
 solutis denigrationibus et sanguinis eruptione. Ferturque
 id impetu largo et vehementi, sed neque multis diebus per-
 severat, neque lethale est. Nam neque ii cibos admodum
 averfantur, neque alias inedia conducit.

At femur coxa elapsum, ubi interiorem in partem pro-
 ciderit, hac ratione reconditur. Haec quidem proba et
 iusta et secundum naturam repositio est, saneque ad gloriam
 fere comparata, si quis hujusmodi ostentationem affectet.
 Homo a pedibus ex transversa mediae domus trabe, vin-
 culo valido, molli tamen et lato suspendatur, quatuor inter
 se circiter digitis aut etiam minus distantibus. Supra genua
 quoque insuper lorum latum ac molle, quod ad eandem
 trabem pertingat, circumdandum. Crus vero affectum duo-
 bus digitis amplius quam alterum intentum esse debet. Caput
 quoque duos fere cubitos, aut paulo amplius aut minus, a
 terra recedat. Manus autem ad latera porrectae re aliqua
 molli alligandae. Eaque omnia supino decumbenti homini

Ed. Chart. XII. [455.] Foef. I. 833. Ed. Lind. II. (837.)
κατακειμένῳ κατασκευασθῆτω, ὥς ὅτι ἐλάχιστον χρόνον κρέ-
μνται. ὅταν δὲ κρεμασθῇ, ἄνδρα χοῖν εὐπαιδευτον καὶ μὴ
ἀσθενέα ἐνείραντα τὸν πῆχυν μεσηγὺ τῶν μηρῶν, εἴτα θέ-
σθαι τὸν πῆχυν μεσηγὺ τοῦ περινέου καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ
μηροῦ ἐξεστηκυῖης. ἔπειτα συνάψαντα τὴν ἐτέραν χεῖρα πρὸς
τὴν ἐξηρμένην, παραστάντα ὀρθὸν παρὰ τὸ σῶμα τοῦ κρε-
μαμένου ἐξαπίνης ἐκκρεμασθέντα, μετέωρον αἰωρηθῆναι ὥς
ἰσορροπώτατον. αὕτη δὲ ἡ ἐμβολὴ παρέχεται πάντα ὅσα χοῖν
κατὰ φύσιν. αὐτὸ τε γὰρ τὸ σῶμα κρεμύμενον τῷ ἑωντοῦ
βάρει κατὰσιν ποιεῖται, ὅ τε ἐκκρεμασθεῖς ἅμα μὲν τῇ
κατατάσει ἀναγκάζει ὑπεραιωρεῖσθαι τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ
ὑπὲρ τῆς κοτύλης, ἅμα δὲ τῷ ὀστέῳ τοῦ πήχεος ἀπομοχλεύ-
ειν καὶ ἀναγκάζειν εἰς τὴν ἀρχαίην φύσιν ὀλισθαίνειν. χοῖν
δὲ παγκάλως μὲν τοῖσι δεσμοῖσιν ἐσκευάσθαι, φρονέοντα
δὲ ὥς ἰσχυρότατον τὸν ἐξαιωρούμενον εἶναι. ὥς μὲν οὖν καὶ
πρόσθεν εἴρηται, μέγα τὸ διαφέρον ἐστὶ τῶν φυσίων τοῖσιν
ἀνθρώποισιν ἐς τὸ εὐέμβλημα εἶναι καὶ δυσέμβλητα, καὶ
διότι μέγα διαφέρει, εἴρηται πρόσθεν ἐν τοῖς περὶ ὤμου.

apparanda, ut quam paucissimo tempore suspensus maneat.
Homine suspenso peritus aliquis neque imbecillus cubitum
inter femora trajectum, inter caput femoris elapsum et in-
terfemineum medium collocare debet, deinde altera manu
ad eam quae est interposita conjuncta, rectus adstans repente
ad suspensi hominis corpus annexus, sublimis quam maxime
aequabili libramento appendere. In hac sane reponendi ra-
tione omnia quibus secundum naturam opus est suppeditantur.
Nam et corpus ipsum suspensum suoque pondere
extensionem facit, et qui appensus est simul quidem exten-
dendo caput femoris e regione sui acetabuli sublime ferri
cogit, unaque cubiti osse molitionem facit et in pristinam
sedem retrudit. Vincula autem quam optime quidem accom-
modata esse oportet, id certe advertendo, ut qui sublimis
appenditur quam validissimus existat. Quemadmodum igitur
supra quoque dictum est, multum homini homo natura
praeferat, in eo quod vel facilis vel difficilis repositio fiat.
Itemque cur multum intersit, supra cum de humero age-

Ed. Chart. XII. [456. 457.] Foëf. I. 833. Ed. Lind. II. (837. 838.)
 [456] ἐνίοισι γὰρ ὁ μηρὸς ἐμπίπτει ἀπ' οὐδεμιῆς παρα-
 σκευῆς, ἀλλ' ὀλίγης μὲν κατατάσιος, ὅσον τῇσι χερσὶ καθι-
 θῆναι, (838) βραχείης δὲ κιγκλίσιος. πολλοῖσι δὲ συγκάμ-
 ψαςι τὸ σκέλος κατὰ τὸ ἄρθρον ἐνέπεσεν ἤδη ἀμφίσφαλιν
 ποιησάμενον. ἀλλὰ γὰρ τὰ πολὺ πλείω οὐκ ἐνακούει τῆς τυ-
 χούσης παρασκευῆς. διὰ τοῦτο ἐπίστασθαι μὲν χρὴ τὰ κρά-
 τιστα περὶ ἐκάστου ἐν πάσῃ τῇ τέχνῃ. χρεέσθαι δὲ οἷσιν ἂν
 δόξῃ ἐκάστοτε. εἴρηται μὲν οὖν τρόποι κατατάσιων καὶ ἐν
 τοῖσιν ἔμπροσθεν γεγραμμένοισιν, ὥστε χρεέσθαι τούτων ὅ-
 τις ἂν παρατύχῃ. δεῖ γὰρ ἀντικατατετάσθαι ἰσχυρῶς, ἐπὶ
 θάτερα μὲν τοῦ σκέλεος, ἐπὶ θάτερα δὲ τοῦ σώματος. ἦν
 γὰρ εὖ καταταθῇ, ὑπεραιωρηθήσεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ
 ὑπὲρ τῆς ἀρχαίης ἑδρῆς. καὶ ἦν μὲν ὑπεραιωρηθῇ οὕτως,
 οὐδὲ κωλύσαι ἐτι ῥῆϊδιον ἵζεσθαι αὐτὴν ἐς τὴν ἐωυτῆς
 ἑδρην, ὥστε ἤδη πᾶσα ἀρκέει μόχλευσίς τε καὶ κατόρθωσις.
 ἀλλὰ γὰρ ἐλλείπουσιν ἐν τῇ κατατάσει. διὰ τοῦτο ὄχλον
 πλείω παρέχει ἢ ἐμβολή. [457] χρὴ οὖν οὐ μόνον παρὰ

remus dictum est. Nonnullis enim absque ullo apparatu, sed ex modica intensione, quae manuum directione fit, le-
 vique agitatione femur intro revertitur. Multis etiam crus,
 qua commissura est inflectentibus, id facta circumactione jam
 in suam sedem revertit. At multo saepius evenit ut non
 cuilibet cedat apparatui. Quocirca quae quidem in qua-
 vis arte in singulis plurimum praestant, scire convenit, in
 usum vero ea adhibere quae ad singula accommodari vide-
 buntur. Extendendi ergo rationes etiam a me in supe-
 rioribus dictae sunt, ut ex his quaecunque suppetet in
 usum adhiberi possit. Vehementem enim in diversas partes
 extensionem fieri oportet, ut in alteram quidem crus, in
 alteram vero corpus adducatur. Nam si probe extensio
 fiat, femoris caput supra pristinam sedem sublimis efferetur,
 sicque in sublimis evectum, non jam facile prohibeatur quo-
 minus in sua ipsius sede confidat, adeo ut etiam quaevis
 molitio ac directio satis sit. Sed enim parcius extensio fieri
 consuevit, ideoque majorem molestiam repositio adfert.

Ed. Chart. XII. [457.] Fœf. I. 833. Ed. Lind. II. (838. 839.)
 τὸν πόδα τὰ δεσμὰ ἐξηρητῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν τοῦ γού-
 νιτος, ὅπως μὴ κατὰ τὸ τοῦ γούνιτος ἄρθρον ἐν τῇ τανύσει
 ἢ ἐπίδεσις ἔη μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ τοῦ ἰσχύου ἄρθρον. οὕτω
 μὲν οὖν χρή τὴν κατάτασιν τὴν πρὸς τὸ τοῦ ποδὸς μέρος
 ἐσκευάσθαι, αἰτὰρ καὶ τὴν ἐπὶ θάτερα κατάτασιν μὴ μόνον
 ἐκ τῆς περὶ τὸ στήθος καὶ τὰς μασχάλας περιβολῆς ἀντιει-
 τεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἱμᾶντι μακρῷ διπτύχῳ, ἰσχυρῷ, προση-
 νεῖ, παρὰ τὸν περὶνεον βεβλημένῳ, παρατεταμένῳ ἐπὶ μὲν
 τὰ ὀπισθεν παρὰ τὴν ῥάχιν, ἐπὶ δὲ τὰ ἔμπροσθεν παρὰ
 τὴν κληῖδα προσηρητημένῳ, πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν ἀντικατα-
 τείνουσαν οὕτω διαναγκάζεσθαι, τοῖσι μὲν ἔνθα διατεινομέ-
 νοισι, τοῖσι δὲ ἔνθα. ὅπως δὲ ὁ ἱμᾶς ὁ παρὰ τὸν περὶ-
 (839)νεον μὴ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ μηροῦ παρατεταμένους
 ἔσται, ἀλλὰ μεσηγὺ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ περιέου. ἐν δὲ τῇ
 κατατάσει κατὰ μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ἐρείσας τὴν
 πυγμὴν, ἔς τὸ ἔξω ὠθεῖτω. ἣν δὲ μετεωρίζεται ἐλκόμενος,
 διέρσας τὴν χεῖρα καὶ ἐπισυνάξας τῇ ἐτέρῃ χειρὶ, ἅμα μὲν
 συγκατατεινέτω, ἅμα δὲ ἔς τὸ ἔξω συναναγκάζετω. ἄλλος δὲ

Neque ergo pedibus solum, verum etiam supra genu vincula
 injici necesse est, quo non magis genu quam coxendicis
 articulus deligatione intendatur. Atque hunc in modum
 ad pedes extensionem apparatus esse convenit. Sed et
 neque ad pectus solum et alas circumjecto vinculo in di-
 versa contentio fieri debet, verum etiam loro longo, du-
 plici, valido, leni, ad interfoemineum interjecto, quod
 posteriore quidem parte juxta spinam porrigatur, anteriore
 vero per jugulum ad aliud initium contra tendat, ita vis
 adhibenda est, his quidem una parte, aliis altera disten-
 tionem molientibus. Ita tamen ne lorum quod ad inter-
 foemineum demittitur, supra femoris caput porrigatur, sed
 inter caput et interfoemineum medium deducatur. In ipsa
 vero extensione femoris quidem caput obnixo pugno ex-
 teriorem in partem propellendum. Quod si qui trahitur
 sublimis pendeat, inserta manu, eique altera conjuncta, si-
 mul quidem extendendum et in exteriorē partem impel-

Ed. Chart. XII. [457—459.] Foesf. I. 833. 834. Ed. Lind. II. (839.)
 τις τὸ παρὰ τὸ γόνυ τοῦ μηροῦ ἡσύχως ἐς τὸ εἶσω μέρος
 κατορθοῦτω. εἴρηται δὲ καὶ πρόσθεν ὅτι || ἐπάξιον ὅστις
 ἐν πόλει πολυανθρώπῳ ἱητροῦν, ξύλον κεκτῆσθαι τετράγωνον
 ὡς ἐξάπηχυν ἢ ὀλίγω μεῖζον, εὖρος δὲ ὡς δίπηχυν. πάχος
 δὲ ἀρκέει σπιθαμιαῖον. [458] ἔπειτα κατὰ μήκος μὲν ἐνθεῖ
 καὶ ἐνθεν τομὴν ἔχειν χοῖν, ὡς μὴ ὑψηλοτέρῃ τοῦ καιροῦ ἢ
 μηχάνησις εἴη. ἔπειτα φλιάς βραχείας, ἰσχυράς, ἐνηρμοσμένας,
 ὀνίσκους ἔχειν ἐκατέρωθεν. [459] ἔπειτα ἀρκέει μὲν ἐν τῷ
 ἡμίσει τοῦ ξύλου. οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντός ἐντετμη-
 σθαι ὡς καπέτους μικράς πέντε ἢ ἕξ, διαλειπούσας ἀπ' ἀλ-
 λήλων τέσσαρας δακτύλους. αὐτάς δὲ ἀρκέει εὖρος τριδακτύ-
 λους εἶναι καὶ βάθος οὕτως. ἔχειν δὲ κατὰ μέσον τὸ ξύλον
 καὶ καταγλυφὴν χοῖν βαθυτέρεν ἐπὶ τετράγωνον ὡς τριῶν
 δακτύλων, καὶ ἐς μὲν τὴν καταγλυφὴν ταύτην, ὅταν δοκέῃ
 προσδεῖν ξύλον, ἐμπηγνύναι ἐναρμόζον τῇ καταγλυφῇ, τὸ δὲ
 ἄνω στρογγύλον. ἐμπηγνύναι δὲ, ἐπὴν ποτε δοκέῃ συμφέρειν,
 μεσηγὺ τοῦ περιέου καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ. τοῦτο τὸ

lendum. Alius autem femur ad genu leviter interiorem
 in partem dirigat. Operae pretium vero esse etiam supra
 dictum est, ut qui in percelebri civitate medicinam facit-
 tat, lignum sibi comparet quadrangulum sex fere cubito-
 rum, aut paulo majus latitudine bicubitali, cujus crassitudo
 dodrantalis satis est. Id praeterea hinc et inde in
 longitudinem sectionem habeat, ne molitio convenientem
 altitudinem excedat. Postes insuper asellos continentes,
 breves, validos, utraque parte insertos habeat. Tum satis
 quidem est si in dimidia ligni parte, nihil tamen prohibet
 quo minus etiam per totum, quinque aut sex fossulae lon-
 gae, quatuor inter se digitis distantes incisae sint. Quibus
 trium digitorum latitudo eademque altitudo sufficit. In
 medio vero alte exsculptum cavum in quadratam figuram
 ad tres fere digitos, lignum habere oportet, in quod, ubi
 opus esse videbitur, lignum cavo accommodatum, superiore
 autem parte teres defigatur. Defigendumque id, ubi con-
 ferre videbitur, medium inter femoris caput et interfoe-

Ed. Chart. XII. [459. 460.] Foëf. I. 834. Ed. Lind. II. (839. 840.)
ξύλον ἑστὸς κωλ(840)ύει τὴν ἐπίδοσιν ἐπιδιδόναι τὸ σῶμα,
τοῖσι πρὸς ποδῶν ἔλκουσιν. ἐνίοτε γὰρ ἀρκέει αὐτὸ τὸ ξύλον
τοῦτο ἀντὶ τῆς ἀνωθεν ἀντικατατάσεως. ἐνίοτε δὲ καὶ κατα-
τεινομένου τοῦ σκέλεος ἐνθεν καὶ ἐνθεν αὐτὸ τὸ ξύλον
τοῦτο χαλαρὸν ἐγκείμενον ἢ τῇ ἢ τῇ ἐκμοχλεύειν ἐπιτήδειον
ὃν εἴη τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ἐς τὸ ἔξω μέρος. διὰ τοῦτο
γὰρ καὶ αἱ κάπετοι ἐντέμνεται, ὥς καθ' ὁκοίην ἂν αὐτέων
ἀρμόση ἐμβαλλόμενος ξύλινος μοχλὸς μοχλεύοι ἢ παρὰ τὰς
κεφαλὰς τῶν ἄρθρων ἢ κατὰ τὰς κεφαλὰς τελέως ἐρειδόμε-
νος ἅμα τῇ κατατάσει ἣν τε ἐς τὸ ἔξω μέρος συμφέρη ἐκ-
μοχλεύεσθαι ἣν τε ἐς τὸ εἶσω, [460] καὶ ἣν τε στρογγύλον
τὸν μοχλὸν συμφέρη εἶναι ἣν τε πλάτος ἔχοντα. ἄλλος γὰρ
ἄλλω τῶν ἄρθρων ἀρμόζει, εὐχρηστος δὲ ἐστὶν ἐπὶ πάντων
τῶν ἄρθρων ἐμβολῆς τῶν κατὰ τὰ σκέλεα αὕτη ἢ μόχλευ-
σις σὺν κατασείσει. περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστὶ, στρογγύλος
ἀρμόζει ὁ μοχλὸς εἶναι. ἀπὸ τουτέων τῶν μηχανέων καὶ
ἀναγκαῖον οὐδὲν ἄρθρον μοι δοκεῖ οἷόν τε εἶναι ἀπορη-

mineum. Quo erecto prohibetur corpus quominus conce-
dat, cum a pedibus trahitur. Interdum namque hoc ipsum
solum loco extensionis quae a superiore parte in diversa
adducitur abunde est. Interdum vero dum crus utrinque
extenditur, hoc ipsum lignum in hanc vel illam partem
laxius incumbens idoneum fuerit ut caput femoris exte-
riorem in partem molitione impellat. Ea enim de causâ
excisae sunt fossulae, ut ad quam congruere videbitur, de-
missio vecte ligneo aut juxta ipsa articulorum capita, aut
in ea penitus impacto una cum extensione, vel externam
vel interiorem in partem, prout conducere videbitur, mo-
litio adhibeatur, idque sive teretem sive latum vectem
esse expedit, cum alius aliis articulis magis accommodatus
sit. Haec autem per vectem molitio cum concussionem ad
omnes crurum articulos reponendos perquam est accom-
modata. In eo autem quod in quaestione versatur, rotun-
dum vectem esse convenit. Ubi vero exteriorem in par-
tem prolapsus est articulus, latus est accommodatus. Atque
post haec machinamenta si vis adhibeatur, non videtur

Ed. Chart. XII. [460. 461.] Foesl. I. 834. Ed. Lind. II. (840 841.)
 θῆναι τοῦ ἐμπεισεῖν. εὗροι δ' ἂν τις καὶ ἄλλους τρόπους
 τούτου τοῦ ἄρθρου ἐμβολῆς. εἰ γὰρ τὸ ξύλον τοῦτο τὸ
 μέγα ἔχει κατὰ μέσον καὶ ἐκ πλαγίων φλιάς δύο ποδιαίως,
 ὕψος δὲ ὅπως δοκεῖ ξυμφέρειν τὴν μὲν ἐνθεν, τὴν δὲ ἐν-
 θεν, ἔπειτα ξύλον πλάγιον ἐνεῖη ἐν τῇσι φλιῇσιν, ὡς κλιμα-
 κτῆρ, ἔπειτα διέρσαι τὸ ὑγιὲς σκέλος μεσηγὺ τῶν φλιέων,
 τὸ δὲ σιταρόν ἄνωθεν τοῦ κλιμακτῆρος ἔχει ἐναρμόσον. ἀτάρ
 τι πρὸς τὸ ὕψος καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον, ἧ (841) ἐκπέπτωκε,
 ῥηϊδίον χρὴ ἀρμόζειν. τὸν γὰρ κλιμακτῆρα ὑψηλότερον χρὴ
 ποιεῖν τοῦ μετρίου, καὶ ἱμάτιον πολὺπτυχον ὡς ἂν ἀρμόσῃ
 ὑποτείνειν ὑπὸ τὸ σῶμα. [461] ἔπειτα χρὴ ξύλον ἔχον τὸ
 πλάτος μέτριον καὶ μῆκος ἄχρι τοῦ σφυροῦ ὑποτεταμένον
 ὑπὸ τὸ σκέλος εἶναι ἐκνεόμενον ἐπέκεινα τῆς κεφαλῆς τοῦ
 μηροῦ, ὡς οἶόν τε. προσκαταδεδέσθαι δὲ χρὴ πρὸς τὸ σκέ-
 λος ὁκοσαχῶς ἂν μετρίως ἔχη. καίπειτα κατατεινομένου τοῦ
 σκέλους, εἴτε ξύλῳ ὑπεροειδέϊ εἴτε τουτέων τινὶ τῶν κατα-
 τασίων, ὁμοῦ χρὴ καταναγκάζεσθαι τὸ σκέλος περὶ τὸν κλι-
 μακτῆρα ἐς τὸ κάτω μέρος ξὺν τῷ ξύλῳ τῷ προσδεδεμένῳ.

mibi ullus articulus repositione frustrari posse. Quamquam
 etiam alios hujus articuli recondendi modos quis inveniat.
 Etenim si magnum hoc lignum medium et ad latera postes
 duos pedales habeat ea altitudine, quae idonea esse videa-
 tur, utraque ex parte unum tum lignum transversum su-
 per postes tanquam scalae gradus imponatur, deinde inte-
 gro crure inter postes transmissio, quod affectum est supra
 gradum adaptetur. Veruntamen ad altitudinem et ad ar-
 ticulum qua parte prolapsus est, facile aliquid accommo-
 dari debet. Nam et gradus moderato altior constituendus
 et vestem multiplicem, prout congruere videbitur, corpori
 substernere oportet. Post haec lignum convenienti longi-
 tudine et latitudine ad malleolos usque cruri subjicien-
 dum sic ut ultra femoris caput, quoad ejus fieri poterit,
 feratur, et ad crus, quoties aequum videbitur, alligandum.
 Deinceps dum crus extenditur, sive id per lignum fiat
 quod est in pistilli formam, sive per aliquod aliud, quod
 ad extendendum sit idoneum, una crus supra gradum cum

Ed. Chart. XII. [461.462.] Foef. I. 834—836. Ed. Lind. II. (841.842.)

τὸν δὲ τινα κατέχειν τὸν ἄνθρωπον ἀνωτέρω τοῦ ἄρθρου
κατὰ τὸ ἰσχίον, καὶ γὰρ οὕτως ἅμα μὲν ἡ κατάτασις ὑπεξ-
αίρειτο τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ὑπὲρ τῆς κοτύλης, ἅμα δὲ
ἡ μόχλευσις ἀπωθείει τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ εἰς τὴν ἁρ-
ταίνην φύσιν. αὗται πᾶσαι αἱ εἰρημέται ἀνάγκαι ἰσχυραὶ καὶ
πῶσαι κρείσσους τῆς ξυμφορῆς, ἣν τις ὀρθῶς καὶ καλῶς
κευάζει. || ὥσπερ δὲ καὶ πρόσθεν εἴρηται, πολὺ τι ἀπὸ
ἀσθενεστέρων κατατασίων καὶ φαυλοτέρης κατασκευῆς τοῖσι
κλειστοῖσιν ἐμπίπτει.

[462] || Ἦν δὲ ἐς τὸ ἔξω κεφαλὴν μηροῦ ὀλισθῇ, τὰς
ἐν κατατάσιαις ἐνθα καὶ ἐνθα χρὴ ποιεῖσθαι, ὥσπερ εἴρη-
ται, τοιοιτοτρόπως. τὴν δὲ μόχλευσιν πλάγιος ἔχοντι μοχλῶ
μοχλεύειν χρὴ, ἅμα τῇ κατατάσει ἐκ τοῦ ἔξω μέρους ἐς τὸ
ἔσω ἀναγκάζοντα, κατὰ τε αὐτὸν ἤδη τὸν γλουτὸν τιθέ-
μενον τὸν μοχλὸν καὶ ὀλίγῳ ἀνωτέρω. ἐπὶ δὲ τὸ ὑγιὲς ἰσχίον
κατὰ τὸν γλουτὸν ἀντιστηριζέτω τις τῇσι χερσίν, ὥ μὴ
πέσῃ τὸ (842) σῶμα ἢ ἐτέρῳ τινὶ τοιούτῳ μοχλῶ υπερ-
βάλλων καὶ ἐρείσας ἐκ τῶν καπέτων τὴν ἀρμόζουσιν ἀντι-

ligato ligno deorsum adurgendum, et ab aliquo homo
supra commissuram ad coxam est continendus. Hac enim
via simul quidem distensionis vi femoris caput supra cavi-
tatem sublime attolletur, simulque molitione in pristinam
formam protrudetur. Hae omnes commemoratae cogendi
rationes validae sunt, omnesque, si quis recte ac probe
apparatas habeat, calamitatem superant. Ac quemadmodum
ante dictum est, longe imbecilliore extensione magisque
vulgari apparatu plerumque hic articulus reconditur.

At vero ubi exteriorem in partem femoris caput lu-
atum fuerit, eodem quo supra dictum est modo ab utra-
que parte extensiones faciendae. Molitio autem per latum
vectem una cum extensione adhibenda, ab exteriore parte
ad interiorem adurgendo, ad natem ipsam aut paulo su-
pra vecte apposito. Ad sanam autem coxam juxta natem
vis manibus obfirmatis, ut ne corpus cedat, aut alio ali-
quo hujusmodi vecte superjecto et ex aliqua conveniente

Ed. Chart. XII. [462, 463.] Foef. I. 836. Ed. Lind. II. (842.)
κατασχέτω. τοῦ δὲ μηροῦ τοῦ ἐξηρθηκότος τὸ παρὰ τὸ
γόνυ εἰσῶθεν ἔξω παραγέτω ἡσύχως. ἡ δὲ κρέμασις οὐ
ἀρμόσει τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ὀλισθήσιος τοῦ ἄρθρου. ὁ γὰρ
πῆχυς τοῦ ἐκκρεμαμένου ἀπωθείει ἂν τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ
ἀπὸ τῆς κοτύλης. τὴν μέντοι ξὺν τῷ ὑποκειμένῳ ξύλῳ μὴ
χλευσιν μηχανήσασθαι ἂν τις ὥστε ἀρμόζειν καὶ τούτῳ τῷ
τρόπῳ τοῦ ὀλισθήματος ἔξωθεν προσαρτέον. ἀλλὰ τί καὶ
δεῖ πλείω λέγειν; ἦν γὰρ ὀρθῶς μὲν καὶ εὖ κατατείνηται
ὀρθῶς δὲ μοχλεύηται, τί οὐκ ἂν ἐμπέσοι ἄρθρον οὕτως ἐκ
πεπτωκός; [463] ἦν δὲ ἐς τοῦπισθεν μέρος ἐκπεπτώκη
μηρός, τὰς μὲν κατατάσιαις καὶ ἀντιτάσιαις οὕτω δεῖ ποιεῖν
σθαι, καθάπερ εῖρηται. ἐπιστορέσαντα δὲ ἐπὶ τὸ ξύλον ἱμο
τιον πολύπτυχον ὡς μαλακώτατον ἔη, πρηγέα κατακλίνειν
τὸν ἄνθρωπον οὕτω κατατείνειν. ἅμα δὲ τῇ κατατάσει καὶ
τῇ σανίδι καταναγκάζειν τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥς τὰ ὑβώματα
κατ' ἴξιν τοῦ πυγαίου ποιησάμενον τὴν σανίδα καὶ μᾶλλον
ἐς τὸ κάτω μέρος ἢ ἐς τὸ ἄνω τῶν ἰσχύων, καὶ ἡ ἐντομή
ἐν τῷ τοίχῳ τῇ σανίδι μὴ εὐθεῖα ἔστω, ἀλλ' ὀλίγον κατω

fossula firmato, contra obluctetur ac femoris luxati partem
quae ad genu est, ab interiore parte in exteriorem leviter
deducat. Huic vero luxationis modo suspensio minimè
convenit. Ejus enim qui appenditur cubitus femoris
caput e suo cavo protruderet. Huic tamen luxationi
modo convenientem per subjectum lignum molitionem
comminiscetur aliquis, si exteriori parte admoveatur. Sed
quid plura? Nam si recte et probe extensio fiat, rectè
quoque molitio adhibeatur, quis articulus hoc modo pro
lapsus non restituatur? Quod si posteriorem in partem
femur prolapsus sit, extendere quidem et in diversa du
cere quo modo dictum est oportet, instratoque ligno mul
tiplici stragulo, quo mollissimum sit et homine prono re
clinato, hunc in modum extensio adhibenda. Una autem
cum extensione, quomodo in gibbosis spinæ affectibus
per asserem deorsum impellendum est, asserem e naturali
regione magisque in inferiorem quam superiorem partem
collocato. Incisura vero in pariete ad asserem directam

Ed. Chart. XII. [463.] Foef. I. 836. Ed. Lind. II. (842. 843.)
 ερῆς πρὸς τὸ τῶν ποδῶν μέρος. αὕτη ἡ ἐμβολὴ κατὰ φύ-
 σιν μάλιστα τῷ τρόπῳ τούτῳ τοῦ ὀλισθήματος ἐστὶ καὶ ἅμα
 ὑπερσπαστική, ἀρκέσειε δ' ἂν ἴσως ἀντὶ τῆς σανίδος καὶ ἐφε-
 ρόμενόν τινα ἢ τῇσι χερσὶν ἐρεισάμενον ἢ ἐπιβάντα ἐξαπίνης
 μοίως ἐπαιωρηθῆναι ἅμα τῇ κατατάσει. ἄλλη δὲ οὐδεμίᾳ
 ἐμβολῇ τῶν προσηρημένων κατὰ φύσιν ἐστὶ τῷ τρόπῳ τούτῳ
 τοῦ ὀλισθήματος.

Ἦν δὲ ἐς (843) τὸ ἔμπροσθεν ὀλισθῆναι, τῶν μὲν κατα-
 σιών ὁ αὐτὸς τρόπος ποιητέος, ἄνδρα δὲ χορὴ ὥς ἰσχυρό-
 ταν ἀπὸ χειρῶν καὶ ὥς εὐπαιδευτότατον ἐνερείσαντα τὸ
 τέταρτον τῆς χειρὸς τῆς ἐτέρας παρὰ τὸν βουβῶνα καὶ τῇ
 ἐτέρῃ χειρὶ τὴν ἑωυτοῦ χεῖρα προσκαταλαβόντα ἅμα μὲν ἐς
 τὸ κάτω ὠθέειν τὸ ὀλισθήμα, ἅμα δὲ ἐς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ
 οὐράτος μέρος. οὗτος γὰρ ὁ τρόπος τῆς ἐμβολῆς μάλιστα
 κατὰ φύσιν τούτῳ τῷ ὀλισθηματί ἐστιν. αἰτάρ καὶ ὁ κρεμα-
 μὸς ἐγγύς τι τοῦ κατὰ φύσιν. δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμε-
 νον ἔμπειρον εἶναι, ὥς μὴ ἐκμοχλεύοι τῷ πήχεϊ τὸ ἄρθρον,

non sit, sed paulum deorsum spectans et ad pedes incli-
 nata. Haec reponendi ratio hujusmodi luxato articulo,
 tum maximè secundum naturam, tum etiam validissima
 est. Afferis autem loco abunde fortassis fuerit aliquem in-
 cidentem, aut manibus annitentem vel derepente pedibus
 confilientem, una quoque cum extensione sublimem ferri.
 Ex praedictis vero alia nulla reponendi ratio hujusmodi
 luxato articulo secundum naturam est.

At si anteriorem in partem luxatum fuerit, idem certe
 extendendi modus convenit. Vir autem cum manibus ro-
 bustissimus tum etiam peritissimus superiore alterius manus
 arte ad inguen offirmata, eandemque altera manu infu-
 er comprehendens, una quidem luxatam articulum deor-
 sum simulque ad anteriorem genu partem propellat. Hic
 nim reponendi modus huic luxationi maxime secundum
 naturam convenit. Sed et suspendendi ratio prope fere
 ad naturam accedit. Eum tamen qui appenditur gnarum
 esse oportet, ut ne cubiti molitione articulum expellat,

Ed. Chart. XII. [463. 464.] Foef. I. 836. 837. Ed. Lind. II. (843. 844.)
 ἀλλὰ περὶ μέσον τὸν περίνεον καὶ κατὰ τὸ ἱερὸν ὁστέον
 τὴν ἐκκρέμασιν ποιέεται. [464] εὐδοκίμει δὲ καὶ ὁ πειρα-
 θεὶς ἀσκή || τοῦτο τὸ ἄρθρον ἐμβαλέσθαι, καὶ ἤδη μὲν
 τινες εἶδον, οἵτινες ὑπὸ φανλότητος καὶ τὰ ἔξω ἐγκεκλι-
 μένα καὶ τὰ ὀπισθεν ἀσκή ἐπειρῶντο ἐμβαλεῖν, οὐ γινώ-
 σκοντες ὅτι ἐξέβαλλον αὐτὸ μᾶλλον ἢ ἐνέβαλλον. ὁ μὲντοι
 πρῶτος ἐπινοήσας, δῆλον ὅτι πρὸς τὰ εἶσω ὠλισθη: ὅτι
 ἀσκή ἐμβάλλειν ἐπειρήσατο. ἐπίστασθαι μὲν οὖν χρὴ ὥς
 χρηστότεον ἀσκή εἰ θεοὶ χρέεσθαι. διαγινώσκειν δὲ χρὴ ὅτι
 ἕτερα πολλὰ ἀσκού χρείσσω ἐστίν. χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀσκὸν
 κατατιθέναι ἐς τοὺς μηροὺς ἀφύσητον ἔοντα, ὥς ἂν δύναιτο
 ἀνωτάτω πρὸς τὸν περίνεον ἀνάγοντα, ἀπὸ δὲ τῶν ἐπιγυ-
 νίδων ἀρξάμενον ταινίῃ πρὸς ἀλλήλους τοὺς μηροὺς κατα-
 δῆσαι, ὅχει τοῦ ἡμίσεος τῶν μηρῶν. ἔπειτα ἐς ἓνα τῶν
 πολλῶν τὸν λελυμένον ἐνθέντα αὐλὸν ἐκ χαλκείου φυσαῖν
 καὶ ἐσαναγκάζειν ἐς τὸν ἀσκόν. τὸν δὲ ἄνθρωπον πλάγιον
 κατακίεσθαι τὸ σιναρὸν σκέλος ἐπιπολῆς ἔχον (844) τα. ἡ μὲν
 οὖν παρασκευὴ αὕτη ἐστί. σκευάζονται δὲ κάκιον οἱ πλεῖ-

sed circa medium interfoemineum et juxta os sacrum ap-
 pensionem faciat. Laudandus quoque is est, qui per utrem
 hunc articulum recondere tentavit. Nonnullos tamen vidi,
 qui ob ineptiam tam ea quae extra quam quae in poste-
 riorem partem erumperent, per utrem reponere tentarent
 neque adverterent hoc modo articulum potius expelli quam
 reslitui. Constat certe eum qui primus id excogitavit, quae
 intro luxata fuerunt per utrem reponere tentasse. Nosse
 igitur convenit ubi usus expetit, utre utendum esse, scire
 tamen licet multa alia utre praestantiora esse. Uter autem
 non inflatus inter femora collocatur, sic ut, quoad ejus
 fieri potest maxime sublimis ad interfoemineum adducatur,
 tum a patellis genu initio ducto, fascia femora inter se
 vinciantur, quae ad eorum mediam partem tendat, deinde
 imposito folle fabrili in partem ex multis solutam, flatus
 in utrem immittitur ac distendi cogitur. Homo vero in
 latus decumbere debet, et crus affectum superiore parte
 habere. Atque hujusmodi quidem est apparatus. Plerique

Ed. Chart. XII. [464.] Foef. I. 837. Ed. Lind. II. (844.)
 σιοι ἢ ὡς ἐγὼ εἶρηκα. οὐ γὰρ καταδέουσι τοὺς μηρούς ἐπὶ
 συχνόν, ἀλλὰ μῦνον τὰ γόνατα καὶ οὐ προσκατατείνουσι.
 χορὴ δὲ καὶ προσκατατείνειν. ὅμως δὲ ἤδη τινὲς ἐνέβαλον,
 ῥηϊδίου πράγματος ἐπιτυχόντες. εὐφόρως δὲ οὐ πάνυ ἔχει
 διαναγκάζεσθαι οὕτως. ὃ τε γὰρ ἄσκός ἐμφυσώμενος οὐ τὰ
 ὀγκηρότατα αὐτοῦ ἔχει πρὸς τῷ ἄρθρῳ τῆς κεφαλῆς, ἣν δεῖ
 μάλιστα ἐκμοχλεύσασθαι. ἀλλὰ κατὰ τὸν ἑωυτὸν αὐτὸς
 μέσος καὶ τῶν μηρῶν ἴσως ἢ κατὰ τὸ μέσον ἢ ἔτι κατω-
 τέρω. οἷ τε αὐτὸι μῆροι φύσει γανσοὶ πεφύκασιν. ἄνωθεν γὰρ
 σαρκώδεις τε καὶ ξύμμηροι. ἐς δὲ τὸ κάτω ὑπόξηροι. ὥστε
 καὶ ἡ τῶν μηρῶν φύσις ἐπαναγκάζει τὸν ἄσκον, ἀπὸ τοῦ
 ἐπικαιροτάτου χωρίου. εἴτε οὖν τι σμικρὸν ἐνθῆσει τὸν ἄσκον,
 μικρὴ ἢ ἰσχὺς ἐαῦσα, ἀδύνατόν ἐστιν ἀναγκάζειν τὸ ἄρθρον.
 εἰ δὲ δεῖ ἄσκῳ χεῖεσθαι, ἐπὶ πολὺ οἱ μῆροι ξυνδετέοι πρὸς
 ἀλλήλους, καὶ ἅμα τῇ κατατάσει τοῦ σώματος ὁ ἄσκος φυ-
 σητέος. τὰ δὲ σκέλεα ἀμφοτέρω ὁμοῦ καταδεῖν ἐν τούτῳ τῷ
 τρόπῳ τῆς ἐμβολῆς ἐπὶ τὴν τελευτήν. χορὴ δὲ περὶ πλείστου

tamen deterius quam ego dixi apparant. Neque enim fe-
 morum magnam partem, sed genua tantum devinciunt,
 neque praeterea intensionem admovent, quae tamen neces-
 sario adhiberi debet. At nonnulli rem facilem nacti lu-
 xationem etiam restituerunt. Verum hoc pacto non admo-
 dum facilis impulsio est. Inflatus enim uter qua potissi-
 mum parte tumet articuli caput, quod molitione impelli
 maxime debet, non attingit, sed fere tota sui parte medius
 inter femora vel circa medium vel adhuc inferius collo-
 catur. Ad haec femora etiam ipsa curva natura sunt com-
 parata. Superiore enim parte carnosae sese contingunt,
 inferiore vero in angustum tenuantur. Ita ut etiam femo-
 rum natura utrem ab eo loco expellat, in quem maxime
 immitti oportebat. Si quis igitur parvum utrem immittat,
 fieri nullo modo poterit ut vis exigua articulum impellat.
 Quod si utre utendum sit, femora inter se magna ex parte
 colliganda, unaque cum corporis extensione uter inflandus.
 In hoc vero repositionis modo utraque crura extrema parte
 simul deliganda. At vero in tota arte imprimis quidem

Ed. Chart. XII. [464. 465.] Foef. I. 837. Ed. Lind. II. (844. 845.)
 μὲν ποιέεσθαι ἐν πάσῃ τῇ τέχνῃ, ὅπως ὑγιᾶς μὲν ποιήσης
 τὸ νοσέον. εἰ δὲ πολλοῖσι τρόποισιν οἶόν τε εἴη ὑγιᾶς ποι-
 εῖν, τὸν ἀοχλότατον χρὴ αἰρέεσθαι. καὶ γὰρ ἀνδραγαθικώ-
 τερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον, ὅστις μὴ ἐπιθυμῇ δημοει-
 δέος κιβδηλίας. παρὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστίν, τοιαῖδε τ' ἄν-
 τινες κατοικίδιοι κατατάσεις εἶεν τοῦ σώματος, ὥστε ἐκ τῶν
 παρεόντων τὸ εὖπορον εὐρίσκειν. [465] τοῦτο μὲν ἦν τὰ
 δεσμὰ τὰ ἱμάντινα μὴ παρείη τὰ μαλθακὰ καὶ προσηνέα,
 ἀλλ' ἢ (845) σιδήρεα ἢ ὄπλα ἢ σχοινία, ταινίησι χρὴ ἢ ἐθ-
 ρήγμασι τρυχίων ἐριεῶν περιελίσσειν ταύτη μάλιστα, εἰ μέλ-
 λοι τὰ δεσμὰ καθέξειν καὶ εἰ ἐπιπλέον. ἔπειτα οὕτω δεῖν
 τοῖσι δεσμοῖσι. τοῦτον δὲ ἐπὶ κλίνῃς χρὴ, ἥτις ἰσχυροτάτη
 καὶ μεγίστη τῶν παρεουσέων, κατατετάσθαι καλῶς τὸν ἄν-
 θρωπον. τῆς δὲ κλίνης τοὺς πόδας ἢ τοὺς πρὸς κεφαλῆς ἢ
 τοὺς πρὸς ποδῶν ἐρηρεῖσθαι πρὸς τὸν οὐδόν, εἴτε ἐξωθεν
 συμφέρει εἴτε εἰσωθεν. παρὰ δὲ τοὺς εἰτέρους πόδας πα-
 ρεμβεβλήσθαι ξύλον τετράγωνον, πλάγιον, διήκον ἀπὸ τοῦ
 ποδὸς πρὸς τὸν πόδα, καὶ ἦν μὲν λεπτόν ἐξ τοῦ ξύλου

tibi allaborandum est, ut quod aegrum est ad sanitatem
 reducas. Quod si ea multis modis restitui potest, is qui
 minimum habet molestiae eligendus. Istud enim ad bonum
 virum et artis peritum spectare magis videtur, si popula-
 rem auram non affectes. Verum, quod ad praesens insti-
 tutum attinet, tam domestici sunt quidam extendendi cor-
 poris modi, ut prompte in rem praesentem expediri pos-
 sint. Nempe quidem si lora mollia et lenia non adfuerint,
 sed vel ferreae catenae vel rudentes nautici vel funes, ea
 vincula qua parte injici debent, aut etiam amplius, fasciis
 aut laneorum panniculorum segmentis convolvenda, tum
 vinculis vincienda. Homine vero in lecto ex iis quorum
 est copia firmissimo et maximo bene extento, lecti pedes
 vel a capite vel qui a pedibus sunt, aut exteriori aut in-
 teriore parte, prout conferre videbitur, ad januae limen
 offirmandi. Ad alios autem pedes lignum quadratum trans-
 versum, quod ab uno ad alterum pedem pertingat, obji-
 ciendum, ac si id quidem exiguum extiterit, ad lecti pedes

Ed. Chart. XII. [465. 466.] Fœf. I. 837. 838. Ed. Lind. II. (845. 846.)
 προσδεδέσθω πρὸς τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ἣν δὲ παχὺ ἔη,
 μηδέν. ἔπειτα τὰς ἀρχὰς χοῇ τῶν δεσμῶν καὶ τῶν πρὸς τῆς
 κεφαλῆς καὶ τῶν πρὸς τῶν ποδῶν || προσδῆσαι ἑκατέρας
 πρὸς τὸ ὑπερον ἢ πρὸς ἄλλο τι τοιοῦτον ξύλον. ὁ δὲ δεσμός
 ἐχέτω ἰθυωρίην κατὰ τὸ σῶμα ἢ καὶ ὀλίγον ἄνωτέρω. Συμ-
 μέτρως δὲ ἐκτετάσθω πρὸς τὰ ὑπερα, ὡς ἰσθὰ ἐστεᾶτα τὸ
 μὲν παρὰ τὴν οἶδον ἐρεῖδῃται, τὸ δὲ παρὰ τὸ ξύλον τὸ
 παραβεβλημένον. καῖπειτα οὕτω τὰ ὑπερα ἀνακλῶντα χοῇ
 τὴν κατάτασιν ποιέειν. ἀρκέει δὲ κλίμαξ ἰσχυροὺς ἔχουσα
 τοὺς κλιμακτῆρας ὑποτεταμένη ὑπὸ τὴν κλίνην, ἀντὶ τοῦ
 οὐδοῦ τε καὶ τοῦ ξύλου τοῦ παραιταμένου, ὡς τὰ ὑπερα
 πρὸς τῶν κλιμακτῆρων τοὺς ἀρμόζοντας ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 προσερεθεισμένα, οὕτω τὴν κατάτασιν ποιέσθαι τῶν δεσμῶν.
 ἐμβάλλεται δὲ μηροῦ ἄρθρον καὶ τόνδε τὸν τρόπον, ἣν ἐς
 τὸ εἶσω ὀλισθῇ καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν. κλίμακα χοῇ κατορύ-
 ξαντα ἐπικαθῆσαι τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα τὸ μὲν ὑγιὲς σκέ-
 λος ἡσυχῶς κατέτειναντα προσ(846)δῆσαι ὅκου ἂν ἀρμόσῃ.
 ἐκ δὲ τοῦ σιναροῦ εἰς κεράμιον ἰδὼρ ἐγγέαντας ἐκκερμάσαι
 ἢ ἐς [466] σφυρίδα λίθους ἐμβάλλοντας. ἕτερος τρόπος

deligandum, sin crassum, sine vinculo relinquendum. Post
 haec vinculorum capita tum a capite tum a pedibus utra-
 que ad pistillum, vel ad aliquod aliud hujusmodi lignum
 alligantur. Vinculum vero e directo ad corpus, vel paulo
 etiam supra collocetur. Per pistilla vero, quae erecta exi-
 stunt, conveniens extensio fiat, quorum alterum ad limen,
 alterum ad objectum lignum affirmatur. Tum sic retro
 adductis pistillis extensio facienda. Ad hoc autem satis esse
 poterit scala firmos gradus habens lecto supposita, ad cujus
 gradus liminis et ligni appositi loco, pistillis convenienter
 hinc et inde firmatis, eodem modo vinculorum distensio
 adhibeatur. Femoris item articulus, siue interiorem in par-
 tem siue in priorem luxatus fuerit, hunc etiam in modum
 reconditur. Scalae in terram defixae homine insidente,
 tum crus quidem integrum leviter extensum, qua commo-
 dum videbitur alligandum, ex affecto autem vas fictile
 aqua plenum appendendum, aut sporta in quam conjecti
 lapides fuerint. Est et alius reponendi modus, si interio-

Ed. Chart. XII. [466.]

Foesl. I. 838.

Ed. Lind. II. (846.)

ἐμβολῆς. ἦν ἐς τὸ εἶσω ὀλισθῆναι, στρωτῆρα χρὴ διαδῆσαι μεταξὺ δύο στύλων, ὕψος ἔχοντα συμμετρως. προσεχέτω δὲ τοῦ στρωτῆρος κατὰ τὸ ἐν μέρος ὃ νοσέων, ὁκόσον τὸ πυγαῖον. περιδῆσας δὲ περὶ τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου ἱμάτιον, ἐπικαθῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τὸ προσεχές τοῦ στρωτῆρος. εἴτα προσλαβεῖν τὰ στήθος πρὸς τὸν στύλον πλατεῖ τινί. ἔπειτα τὸ μὲν ὕγιες σκέλος κατεχέτω τις, ὥς μὴ περισφάλληται. ἐκ δὲ τοῦ σιναραῦ ἐκκρεμάσαι βάρος ὅσον ἁρμόζει, ὥς καὶ πρόσθεν εἴρηται. πρῶτον μὲν οὖν δεῖ εἰδέναι ὅτι πάντων τῶν ὀστέων αἱ ξυμβολαὶ εἰσιν ὥς ἐπιπολὺ ἢ κεφαλῇ καὶ ἡ κοτύλῃ. ἐφ' ὧν δὲ καὶ ἡ χώρα κοτυλοειδὴς καὶ ἐπίμακρος. ἔναι δὲ τῶν χωρῶν γληνοειδέες εἰσιν. αἱ δὲ ἐμβάλλειν δεῖ πάντα τὰ ἐκπίπτοντα ὄρθρα, μάλιστα μὲν εὐθύς παραχοῆμα ἐστὶ θερμοῶν ὄντων, εἰ δὲ μὴ, ὥς τάχιστα. καὶ γὰρ τῷ ἐμβάλλοντι ῥῆϊτερον καὶ θασσόν ἐστιν ἐμβαλεῖν καὶ τῷ ἀσθενέοντι πολὺ ἀπονωτέρῃ ἢ ἐμβολῇ ἢ πρὶν διοιδεῖν ἐστί. δεῖ δὲ αἰεὶ πάντα τὰ ὄρθρα ὁκόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προσαραμαλάξαι καὶ διακιγκλίσαι. ῥῆον γὰρ ἐθέλει ἐμβάλλει-

rem in partem luxatio contigerit. Trabes iuxta altitudine inter duas columnas deligatur, cui ab una parte, quae pro magnitudine natium extet, aeger se applicet, obvolutoque pectori stragulo, homo contiguae trabis parti infideat, tum pectore ad columnam lata quadam habena adducto, demum crus integrum ne circumoberret, ab aliquo quidem contineatur, laeso vero pondus quantum convenire videbitur, ut etiam supra dictum est, appendatur. Imprimis igitur nosse convenit ossium omnium juncturas ut plurimum ex capite et acetabulo constare, ac in quibusdam cavum acetabuli formam referre, in nonnullis vero sinus leviter esse depresso. Prolapsi autem omnes articuli maxime quidem protinus, dum adhuc sunt validi, vel certe quam citissime recondendi. Nam et qui reponit facilius ac citius reponet, aegroque longe minorem molestiam affert, si priusquam locus intumuerit, articulus recondatur. Omnes item recondendi articuli ante emolliri et dimoveri debent. Sic enim facilius reverti solent. In omnibus autem articulorum re-

Ed. Chart. XII. [466.] Foesl. I. 838. 839. Ed. Lind. II. (846. 847.)
 σθαι. παρὰ δὲ πάσας τὰς τῶν ἄρθρων ἐμβολὰς ἰσχυαίνειν
 δεῖ τὸν ἄνθρωπον, μάλιστα μὲν περὶ τὰ μέγιστα ἄρθρα καὶ
 χαλεπώτατα ἐμβάλλεσθαι, ἥκιστα δὲ περὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ
 ῥηΐδια.

|| Δακτύλιον δὲ ἦν ἐκπέση ἄρθρον, ἦν τε τὸ πρῶτον
 τῆς χειρὸς ἦν τε τὸ δεύτερον ἦν τε τὸ (847) τρίτον, ὁ αὐ-
 τὸς καὶ ἴσος τρόπος τῆς ἐμβολῆς. χαλεπώτερα μὲν αἰεὶ τὰ
 μέγιστα τῶν ἄρθρων ἐμβάλλειν, ἐκπίπτει δὲ κατὰ τέσσαρας
 τρόπους ἢ ἄνω ἢ κάτω ἢ ἐς τὸ πλάγιον ἐκατέρωθεν, μάλι-
 στα μὲν ἐς τὸ ἄνω, ἥκιστα δὲ ἐς τὰ πλάγια, ἐν τῷ σφόδρα
 κινέεσθαι. ἐκατέρωθεν δὲ τῆς χώρας οὗ ἐκβεβηκεν ὥσπερ
 ἄμβη ἐστίν. ἦν μὲν οὖν ἐς τὸ ἄνω ἐκπέση ἢ ἐς τὸ κάτω,
 διὰ τὸ λειοτέραν εἶναι ταύτην τὴν χώραν ἢ ἐκ τῶν πλαγίων
 καὶ ἅμα μικρῆς ἐούσης τῆς ὑπερβάσιος, ἦν μεταστῇ τὸ ἄρ-
 θρον, ῥηΐδιόν ἐστιν ἐμβάλλειν. τρόπος δὲ τῆς ἐμβολῆς ὧδε.
 περιελίξας τὸν δάκτυλον ἄκρον ἢ ἐπιδέσματί τινι ἢ ἄλλῳ
 τρόπῳ τοιούτῳ τινί, ὅπως ὁκόταν κατατείνης ἄκρου λαβόμε-
 νος μὴ ἀπολισθάνῃ. ὅταν δὲ περιελίξῃς, τὸν μὲν τινα δια-

positionibus imperanda abstinencia est, praecipue quidem
 ubi maximi sunt et repositu difficillimi articuli, minimum
 vero ubi minimi et qui facile reconduntur.

At vero ubi digitorum articulus exciderit, sive primus
 qui ad manum est, sive secundus, sive tertius, eadem et aequa-
 lis est reponendi ratio. Maximi tamen articuli aegrius sem-
 per restitui solent. Prolabuntur autem quatuor in partes,
 aut sursum aut deorsum aut utrinque ad latus, sed sursum
 maxime, minime in latus, idque dum vehementer moventur.
 Ex utraque vero parte in quam excefferunt, velut superci-
 liofa quaedam eminentia in extrema ora labro similis appa-
 ret. Si quidem igitur in superiorem aut inferiorem par-
 tem exciderit, cum hic locus levior quam qui ad latera sit,
 simulque prolapsus articulus parum excefferit, facilis repo-
 sitio est. Reponendi autem ratio sic habet. Digito extremo
 vel fascia vel alia quapiam hujusmodi ratione obvoluto,
 ne ea parte prehensus, dum intenditur, elabatur, unus qui-

Ed. Chart. XII. [466.] Foef. I. 839. Ed. Lind. II. (847. 848.)
 λαβέσθαι ἄνωθεν τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, τὸν δὲ τοῦ κα-
 τελημένου. ἔπειτα κατατείνειν πρὸς ἑωυτὸν ἀμφοτέρους εὖ
 μύλα καὶ ἅμα ἀπῶσαι τὸ ἐξεστηκὸς ἄρθρον ἐς τὴν χώραν.
 ἣν δὲ ἐς τὰ πλάγια ἐκπέσῃ, τῆς μὲν κατατάσιος ὁ αὐτὸς
 τρόπος. ὅταν δὲ δὴ δοκῇ σοι ὑπερβεβηκέναι τὴν γραμμὴν,
 ἅμα χοῇ κατατείναντας ἀπῶσαι ἐς τὴν χώραν εὐθὺς, ἕτερον
 δὲ τινα ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ δακτύλου φυλάσσειν καὶ
 ἀνωθεῖν, ὅπως μὴ πάλιν ἐκεῖθεν ἀπολισθῇ. ἐμβάλλουσι δὲ
 ἐπιεικῶς καὶ αἱ σαῦραι αἱ ἐκ τῶν φοινίκων πλεκόμεναι,
 ἣν κατατείνῃς ἔνθεν καὶ ἐνθεν τὸν δάκτυλον λαβόμενος, τῇ
 μὲν ἑτέρῃ τῆς σαύρης, τῇ δὲ ἑτέρῃ τοῦ καρποῦ τῆς χειρός.
 ὁκόταν δὲ ἐμβάλλῃς, ἐπιδεῖν δεῖ (848) ὁθονίοισιν ὡς τάχι-
 στα λεπτοτάτοις, κεκηρωμένοις κηρωτῇ μῆτε λίην μαλακῇ
 μῆτε λίην σκληρῇ, ἀλλὰ μετρίως ἐχούσῃ. ἥ μὲν γὰρ σκληρῇ
 ἀφέστηκεν ἀπὸ τοῦ δακτύλου. ἡ δὲ ἀπαλὴ καὶ ὑγρὴ διατή-
 κεται καὶ ἀπόλλυται, θερμαινόμενου τοῦ δακτύλου. λύειν δὲ
 ἄρθρον δακτύλου τριταῖον ἢ τεταρταῖον. τὸ δὲ ὅλον ἦν
 μὲν φλεγμῆν, πυκνότερον λύειν ἦν δὲ μὴ, ἀραιότερον. κατὰ

dem manum supra primam juncturam, alter digiti partem
 obvolutam prehendat, tum ad sese probe uterque extendat,
 unaque prolapsum articulum in suam sedem impellat. Quod
 si in latus excidit, eadem quidem extendendi ratio adhi-
 betur. Ubi namque lineam tibi excessisse videbitur, simul
 dum extenditur protinus in locum suum impellendus. Alius
 vero quidam ab altera parte digitum repellat, id observans
 ne rursus eam in partem elabatur. Idoneam quoque repo-
 sitionem praestant lacertae vimineae ex palmis contextae,
 σαῦραι Graecis dictae ubi in diversa digitum contendendo,
 altera manu lacertam, altera primam manus juncturam
 prehendas. Repositus articulus linteis tenuissimis, cerato
 neque nimis liquido neque nimis duro, sed mediocri con-
 sistentia illitis, quam celerrime deligari debet. Quod enim
 durum est a digito abscedit, quod liquidum et molle, digiti
 calore diffluit et evanescit. Digiti autem articulus tertio aut
 quarto quoque die solvendus, ac, ut in totum dicam, si qui-

Ed. Chart. XII. [466. 467.] Foesl. I. 839. Ed. Lind. II. (848.)
 πάντων δὲ τῶν ἄρθρων ταῦτα λέγω. [467] καθίσταται δὲ
 τοῦ δακτύλου τὸ ἄρθρον τεσσαρεσκαίδεκαταῖον. ὁ αὐτὸς δὲ
 ἐστὶ θεραπείης τρόπος, δακτύλων χειρὸς τε καὶ ποδός. παρὰ
 πάσας δὲ τὰς τῶν ἄρθρων ἐμβολὰς δεῖ ἰσχυαίνειν καὶ λι-
 μαρχοῦν ἄχρι ἐβδόμης, καὶ εἰ μὲν φλεγμαίνει, πυκνότερον
 λύνειν, ἢν δὲ μὴ, ἀραιότερον. ἡσυχίην δὲ δεῖ ἔχειν αἰετὶ τὸ
 ποτέον ἄρθρον καὶ ὡς κάλλιστα ἐσχηματισμένον κέεσθαι.
 γόνυ δὲ εὐηθέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εὐσταλίην καὶ τὴν
 εὐφυΐην, διὸ καὶ ἐκπίπτει ὥρον. ἐκπίπτει δὲ πλειστάκις εἴσω.
 ἀτὰρ καὶ ἔξω καὶ ὀπισθεν. ἐμβολαὶ δὲ ἐκ τοῦ συγκεκλῆ-
 φθαι ἢ ἐκλακίσαι ὁξέως ἢ συνελίξας ταινίης ὄγκον ἐν τῇ
 ἰγνυὶ καὶ θείς ἀμφὶ τοῦτον ἐξαίφνης, ἐς ὅκλασιν ἀφίεναι τὸ
 σῶμα. δύναται δὲ καὶ κατατεινόμενον μετρίως ὥσπερ ἀγκῶν
 ἐμπύπτειν τὰ ὀπισθεν. τὰ δὲ ἐνθα καὶ ἐνθα ἐκ τοῦ συγκε-
 κλῆφθαι ἢ ἐκλακίσαι, ἀτὰρ ἐκ κατατάσιος μετρίης, ἢ διόρ-
 θωσις ὑπασσι κοινή. ἢν δὲ μὴ ἐμπέσῃ, τοῖσι μὲν ὀπισθεν

dem inflammatio occupavit, crebrius, sin minus, rarius.
 Atque haec communiter de omnibus articulis dicta sunt.
 Restituitur digiti articulus decimo quarto die. Ac digitorum
 manus et pedis eadem est curandi ratio. In omni vero ar-
 ticulorum repositione, victu tenui et inedia etiam ad septi-
 mum diem utendum, ac si quidem inflammatio subit, cre-
 brius, sin minus, rarius resolvendum. Semper autem affli-
 ctum articulum quietem agere, et quam optimo habitu col-
 locatum esse oportet. Genu cubiti gibbo ob succinctam et
 commodam ejus naturam benignius est, ideoque facilius ex-
 cidit. Saepius autem interiorē in partem, sed et in exte-
 riorē et posteriorē prolabitur. Hoc autem reponit subita
 conflexio aut exalcitratio, aut si ad convolutum fasciae
 globum in poplitem immisum, ut derrepente genibus flexis
 corpus in suras et talos subsidat, permiferis. Potest quo-
 que moderata extensione, non secus ac cubiti gibbus, cum
 posteriorē in partem prolapsus est, suum in locum reverti.
 Ubi vero in hanc vel illam partem excidit, conflexione aut
 exalcitatione reconditur. At quae moderata intensione
 fit restitutio, omnibus communis est. Quod si non revertit,

Ed. Chart. XII. [467.] Foef. I. 840. Ed. Lind. II. (848. 849.)

|| ξυγκάμπτειν οὐ δύνανται, αἰτάρ οὐδὲ τοῖσιν ἄλλοισι. πάνυ μινύθει (849) δὲ μηροῦ καὶ κνήμης τοῦμπροσθεν. ἦν δὲ ἐς τὰ εἴσω, βλαισύτεροι. μινύθει δὲ τὰ ἔξω. ἦν δὲ ἐς-τὸ ἔξω, γανσότεροι, χωλοὶ δὲ ἦσσαν. κατὰ δὲ τὸ παχύτερον ὁστέον ὀχέει, μινύθει δὲ τὰ εἴσω. ἐκ γενεῆς δὲ καὶ ἐν αὐξήσει κατὰ λόγον τὸν πρόσθεν.

Τὰ δὲ κατὰ τὰ σφυρὰ κατωτάσιος ἰσχυρῆς δέεται ἡ τῆσι χερσὶν ἢ ἄλλοισι τοιούτοις. κατορθώσιος δὲ ἅμα ἀμφοτέρω ποιεύσης. κοινὸν δὲ τοῦτο ἅπασιν. τὰ δὲ ἐν ποδί, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ χειρὶ, ὑγίεις. τὰ δὲ τῆς κνήμης ξυγκοινωνέοντα καὶ ἐκπεσόντα ἐκ γενεῆς ἢ καὶ ἐν αὐξήσει ἐξαρθρήσαντα, ταῦτα ἂ καὶ ἐν χειρὶ. ὁκόσοι δὲ πηδήσαντες ἄνωθεν ἐστηρίξαντο τῇ πτέρνῃ, ὥστε διαστῆναι τὰ ὁστέα καὶ φλέβας ἐκχυμωθῆναι καὶ νεῦρα ἀμφιφλαθῆναι. ὁκόταν γένηται οἷα τὰ δεινὰ, κίνδυνος μὲν σφακελίσαντα τὸν αἰῶνα πρήγματα παρσχεῖν. ροιῶδη μὲν γὰρ τὰ ὁστέα, τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι

neque cum posteriorem in partem, neque cum alias in partes excessit, flecti admodum queat. Femoris vero et tibiae pars anterior imminuitur. At quibus interiorem in partem excidit, ii valgi magis evadunt, exterioribus autem partibus imminuuntur. Quibus autem exteriorem in partem excidit, ii vari magis claudi vero minus efficiuntur. Crassiore autem ossis parte gestantur, et interioribus partibus imminuuntur. At quibus a primo ortu, aut dum adhuc corpus augetur, luxatio facta est, ii quomodo prius dictum est se habent.

Articuli circa malleolos luxati valida intensione, quae per manus aut per alia huiusmodi adhibetur, opus habent ac directione quae simul utrumque efficiat. Hoc vero omnibus commune est. At quae in pede contingunt velut ea quae in manu curationem recipiunt. Quae vero cum tibia consensionem habent et a primo ortu excidunt, aut etiam dum corpus adhuc augetur luxantur, eandem quam in manu repositionem habent. At quibus ex alto desilientibus et in calcem innixis ossa dissident, venae subter cutem effunduntur, ac nervi contunduntur, ubi haec gravia facta fuerint, periculum quidem est ne ex fideratione iis per totam vitam negotium exhibeatur. Fluxa si quidem iis ossa

Ed. Chart. XII. [467. 468.] Foes. I. 840. 841. Ed. Lind. II. 849. 850.)
 κοιωνέοντα. ἔπειτα καὶ οἷσι μάλιστα κατεηγείσιν ἢ ὑπὸ
 τραύματος ἢ ἐν κνήμῃ ἢ ἐν μηρῷ ἢ τεύρων ἀπολυθέντων,
 αἱ κοιωνέει τούτων ἢ ἐκ κατακλίσιος ἀμελείας ἐμελάνθη
 πτέρνη, καὶ τούτοις τὰ παλιγκοιέοντα ἐκ τῶν τοιούτων
 ἐστίν. ὅτε δὲ καὶ πρὸς τῷ σφακελισμῷ γίνονται πυρετοὶ
 ὀξέες, λοιμώδεις, γνώμης ἀπτόμενοι, ταχυθάνατοι καὶ ἐν
 φλεβῶν αἰμυρῳοίῳ πελιώσις. σημήϊα δὲ τῶν παλιγκοιη-
 σάντων, ἦν τὰ ἐκχυμώματα (850) καὶ τὰ μελάσματα καὶ τὰ
 περὶ ταῦτα ὑπόσκληρα καὶ ὑπέρυθρα, ἦν τε ξὺν σκληρύνματι
 πελιδνωθῇ, κίνδυνος μελανθῆναι, ἦν δὲ ὑποπέλια ἢ ἢ καὶ
 πέλια μάλα καὶ ἐκχυμωμένα, ἢ ὑπὸ χλωρα καὶ μαλακά, ταῦτα
 ἐπὶ πᾶσι τοῖσι τοιούτοις ἀγαθὰ. ἢ ἦσις, ἦν μὲν ἀπύρετος
 ἔη, ἐλλέβορον, ἦν δὲ μὴ, μὴ, ἀλλὰ ποτὸν [468] ὀξύγλυκυ,
 εἰ δέοι. ἐπίδεσις δὲ ἄρθρων. ἐπὶ δὲ πάντα μᾶλλον τοῖσι
 φλάσμασιν ὁθονίοις πλείοσι καὶ μαλθακωτέροις. πίεξις ἦσ-
 σον. προσπεριβάλλειν δὲ || τὰ πλείστα τῇ πτέρνῃ. τὸ σχῆμα

evadunt. Quia vero nervi inter se consensionem habent,
 tum vel praecipue quibus ex fractura vel vulnere in tibia
 aut femore, aut ex dissolutione nervorum qui cum his com-
 municant, aut ex negligentiore decubitu calx denigrata fuit,
 iis etiam ex talibus recrudescere mala consueverunt, tum
 vero ubi ad fiderationem febres acutae, singultuosae, men-
 tem attentantes et quae citissimam mortem afferant acces-
 serint, idque cum venarum sanguinem fundentium livoribus.
 Recrudescens morbi indicia sunt, ubi sanguis e venis in
 cutem effusus et quae nigrescunt, quaeque his vicina sunt,
 duritiem et ruborem aliquem contraxerunt. Quod si cum
 duritie livescunt, ut nigrescant periclitantur. Sin autem
 sublivida, aut etiam livida et mollia sugillata fuerint, aut
 aliquantulum ex virore pallida et mollia, haec in hujusmodi
 omnibus bono sunt. Ad horum curationem si quidem febris
 absit, veratrum exhibendum alioqui non dandum, sed in
 potu aqua mulsa acida, ὀξύγλυκυ dicitur, si opus est, uten-
 dum. Deligatio vero quae articulis convenit, et quae ad
 omnia magis adhibeatur. Ad collisa pluribus linteis et
 mollioribus minoreque compressione utendum, plurima

Ed. Chart. XII. [468. 536.] Foesf. I. 841. Ed. Lind. II. (850.)
 ὅπερ ἢ ἐπίθεσις, ὡς μὴ ἐς τὴν πτέρην ἀποπιέζεται. γάρ-
 θηξιν δὲ μὴ χρεῖσθαι. οἷσι δ' ἂν ἐκβῇ ὁ ποῖς ἢ αὐτὸς ἢ
 ξὺν τῇ ἐπιφύσει, ἐκπίπτει μὲν μᾶλλον ἐς τὸ εἶσω· ἦν δὲ
 μὴ ἐμπέση, λεπτύνεται ἀνὰ χρόνον τὸ τε ἰσχίον καὶ ὁ μηρὸς
 καὶ κνήμης τὸ ἀντίον τοῦ ὀλισθήματος. ἐμβολὴ δὲ καὶ ἄλλη
 ὥσπερ καρποῦ. κατὰ τας δὲ ἰσχυρῇ. ἴησις δὲ νόμος ὕρ-
 θρων. πυλιγκοτέει, ἥσσον δὲ καρποῦ, ἦν ἡσυχάσωσι. δίατα
 μείων ἐλινύουσι. τὰ δὲ ἐκ γετεῆς ἢ ἐν αὐξήσει, κατὰ λόγον
 τὸν πρότερον.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΜΟΧΛΙΚΟΝ.

[536] Ὀστέων φύσις, δακτύλων μὲν ἀπλᾶ καὶ ὀστέα
 καὶ ἄρθρα, χειρὸς δὲ καὶ ποδὸς πούλλα ἄλλα, ἀλλοίως συν-
 ηρθρωμένα. μέγιστα δὲ τῶ ἀνωτάτω. πτέρινης δὲ ἐν οἶον
 ἔξω φαίνεται. πρὸς δὲ αὐτὴν οἱ ὀπίσθιοι τένοντες τείνουσι.

fasciae parte ad calcem circumjecta. Figuratio ea sit quae
 deligationi convenit, ut ne in calcem expressio fiat, neque
 ferulis utendum. At quibus pes ipse solus, aut cum ad-
 nato offe excessit, interiorem quidem in partem magis ex-
 cidit, ac nisi recondatur et coxa et femur et tibiae pars
 luxationi ex adverso respondens, temporis successu exte-
 nuatur. Repositio eadem quae primae juncturae manus,
 contentio vero valida. Curatio autem pro lege articulorum
 adhibetur. Quod si quiescant, minus quam in prima manus
 junctura morbus recrudescit. Et quietem agentibus tenuior
 victus ratio imperanda. Quae vero a primo ortu, aut cum
 adhuc corpus augetur contingunt, eam quae supra compre-
 hensa est tractationem habent.

HIPPOCRATIS MOCHLICVS SEV VECTIA- RIVS, HOC EST DE OSSIVM PER MOLII- TIONEM IMPELLENDORVM RATIONE.

Ossa hunc in modum a natura sunt comparata. Digi-
 torum quidem tum ossium tum articulorum simplex est
 junctura. In manu vero et pede cum multa alia varie
 connectuntur, tum maxima sunt quae supremo loco com-

Ed. Chart. XII. [536.] Foef. I. 841. 842. Ed. Lind. II. (850.)
 κνήμης δὲ δύο ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ξυνεχόμενα, κατὰ
 μέσον δὲ διέχοντα. σμικρὸν τὸ ἔξωθεν, κατὰ τὸν σμικρὸν
 δάκτυλον λεπτότερον βραχεῖ, πλεῖστον δὲ ταύτῃ διεχούσῃ
 καὶ σμικροτέρῃ ῥοπῇ, κατὰ γόνυ, καὶ ὁ τένων ἐξ αὐτοῦ
 πέφυκεν, ὁ περὰ τὴν ἰγγύην ἔξω. ἔχουσι δὲ κάτωθεν κοινὴν
 ἐπίφυσιν πρὸς ἣν ὁ πούς κινείται. ἄλλην δὲ ἄνωθεν ἔχουσιν
 ἐπίφυσιν ἐν ἣ τὸ τοῦ μηροῦ ἄρθρον κινείται, ἀπλόον καὶ
 εὐσταλέως ἐπὶ μήκει. εἶδος κοινυλῶδες, ἔχον ἐπιμηλίδα. αὐ-
 τὸς δ' ἔγκυρτος ἔξω καὶ ἔμπροσθεν. ἡ δὲ κεφαλὴ ἐπίφυσις
 ἐστι || στρογγύλη, ἐξ ἧς τὸ τεῦρον τὸ ἐν τῇ κοτίλῃ τοῦ
 ἰσχίου πέφυκεν. ὑποπλάγιον δὲ καὶ τοῦτο προσήρηται, ἥσσον
 δὲ βραχίονος. τὸ δ' ἰσχίον προσίσχεται πρὸς τῷ μεγάλῳ
 σπονδυλῷ τὸ παρὰ τὸ ἱερὸν ὀστέον χονδροειρώδει δεσμῷ.
 ῥάχιδι δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἱεροῦ ὀστέου μέχρι τοῦ μεγάλου σπον-
 δύλου, κυρτή. κύστις τε καὶ γονὴ καὶ ἄρχοῦ τὸ ἐγκεκλιμένον

mittuntur. Calcis unum os est, quale foras prominet, quo etiam a posteriore parte tendines tendunt. Tibiae duo ossa sunt supra et infra cohaerentia, medio vero loco distantia. Quod exterius tendit, parvum et juxta parvum digitum paulo tenuius. Plurima vero hac parte distantia, minoreque momento ad genu inclinatio est, ex quo exterior poplitis tendo ortum habet. Inferiore autem parte communem habent ossis accretionem, qua pes movetur et superiore parte alteram, ubi femoris articulus simplex et longitudine succinctus movetur, tuberculorum speciem referens et patellam habens. Ipsum vero femur exteriori et anteriore parte incurvatur. Ejus caput ossis est accrementum, rotundum, ex quo neryus, qui in coxendicis acetabulo est, originem ducit. Cujus aliquantulum obliqua est connexio, minus tamen quam brachii. Coxendix autem magnae vertebrae, quae est ad os sacrum, ex vinculo cartilaginoso et nervoso inhaerescit. At spina a sacro quidem osse ad magnam vertebrae usque in gibbum curvatur. Vesicae et geniturae pars destinata, rectique intestini quod est inclinatum, ibi sedem habet. Inde vero ad septum transver-

Ed. Chart. XII. [536. 537.] Foëf. I. 842. Ed. Lind. II. (850.)
 ἐν τούτῳ. ἀπὸ δὲ τούτου ἄχρὶ φρενῶν ἦλθεν ἡ ἰσθύλορδος
 καὶ αἱ ψοαὶ κατὰ τοῦτο, ἐντεῦθεν δὲ ἄχρὶ τοῦ μεγάλου
 σπονδύλου τοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπωμίδων ἰσθυκυφῆς. ἐτι δὲ μάλ-
 λον δοκεῖ ἢ εἶσιν. αἱ γὰρ ὀπισθεν τῶν σπονδυλίων ἀποφύ-
 σιες ταύτη ὑψηλόταται. τὸ δὲ τοῦ αὐχένος ἄρθρον λορδόν.
 σπονδυλοὶ δὲ ἔσωθεν ἄρτιοι πρὸς ἀλλήλους, ἀπὸ δὲ τῶν
 ἔξωθεν χόν[537]δρων καὶ νεύρων συνεχόμενοι. ἡ δὲ ξυνάρ-
 θρωσις αὐτῶν ἐν τῷ ὀπισθεν τοῦ κωτιαίου. ὀπισθεν δὲ
 ἔχουσιν ἑκφυσιν ὀξείην, ἔχουσαν ἐπίφυσιν χοιδρώδεα, ἐνθεν
 νεύρων ἀπόφυσις καταφερέης. ὥσπερ καὶ οἱ μύες παραπεφύ-
 κασιν ἀπὸ αὐχένος ἐς ὀσφύν, πληρεῦντες δὲ πλευρέων καὶ
 ἀκάνθης τὸ μέσον. πλευραὶ δὲ κατὰ τὰς διαφύσεις τῷ σπον-
 δύλῳ νευρίῳ προσπεφύκασιν, ἀπ' αὐχένος ἐς ὀσφύν ἔσωθεν.
 ἐπίπροσθεν δὲ κατὰ τὸ στήθος χαῦνον καὶ μαλθακὸν τὸ
 ἄκρον ἔχουσαι εἶδος ῥομβοειδέστατον τῶν ζώων. στενότατος
 γὰρ ταύτη ὁ ἄνθρωπος ἐπ' ὄγκων. ἥ δὲ μὴ πλευραὶ εἰσιν,

sum, recta interiorem in partem inclinata tendit, qua parte
 lumborum musculi ψοαὶ dicti existunt. Ab ea quoque
 parte ad magnam vertebam, quae est supra summam hu-
 merorum partem, recta in gibbum elevatur, imo vero hu-
 jusmodi magis apparet quam sit. Posteriores enim ver-
 tebrarum processus ea parte maxime eminent. Ipse autem
 cervicis articulus anteriorem in partem inclinat. Verte-
 brae autem interiore parte inter se sunt aequabiles, exte-
 riore vero cartilaginibus et nervis continentur. Eae quo-
 que in posteriore medullae spinalis parte articulorum modo
 inter se committuntur. Parte autem posteriore processum
 acutum habent, cum adnata cartilagine, unde exoriuntur
 nervi qui proni feruntur, non secus ac musculi a cervice
 ad lumbos adnascuntur, qui costarum et spinae intermedium
 complent. Costae vero ad vertebrae interstitia nervo
 annectuntur a cervice ad lumbos interiorem in partem ten-
 dentes. Anteriore autem parte ad pectus, laxum et molle
 extremum habentes, forma prae caeteris animantibus ma-
 xime recurva cernuntur. Hac enim parte homo mole est

Ed. Chart. XII. [537.] Foel. I. 842. Ed. Lind. II. (850.)
 ἔκφυσις πλαγείῃ βραχείῃ καὶ πλατείῃ, ἐφ' ἑκάστῳ σποδύλῳ
 νευρίῳ προσπεφύκασιν. στήθος δὲ ξυτεχὲς αὐτὸ ἐαυτῶ, δια-
 φύσις ἔχον πλαγείας ἢ πλευραὶ προσήρτηνται, χαῦνον δὲ
 καὶ χονδρῶδες. κληῖδες δὲ περιφερές ἐς τοῦμπροσθεν, ἔχου-
 σαι πρὸς μὲν τὸ στήθος βραχείας κινήσις, πρὸς δὲ τὸ
 ἀκρώμιον συχνοτέρας. ἀκρώμιον δὲ ἐξ ὠμοπλατέων πέφυκεν,
 ἀνομοίως τοῖσι πλείστοισιν, ὠμοπλάτη δὲ χονδρῶδες τὸ πρὸς
 ῥάχιν. τῷ δ' ἄλλῳ χαῦνῃ, τὸ ἀνώμαλον ἔξω ἔχουσα. αὐχένα
 δὲ καὶ κοτύλην ἔχουσαι χονδρῶδεα, ἐξ ἧς αἱ πλευραὶ κίνησιν
 ἔχουσιν. εὐαπέλυτος ἐοῦσα ὀστέων, πλήν βραχίονος. τούτου
 δὲ ἐκ τῆς κεφαλῆς νευρίῳ ἢ κεφαλῇ ἐξήρτηται, χόνδρου
 χαῦνου περιφερῇ ἐπίφυσιν ἔχουσα. αὐτὸς δ' ἔγκυρτος ἔξω
 καὶ ἔμπροσθεν πλάγιος, οὐκ ὀρθὸς πρὸς κοτύλην. τὸ δὲ
 πρὸς ἀγκῶνα αὐτοῦ, πλατὺ καὶ κονδυλῶδες καὶ βαλβιτῶδες
 καὶ στερεὸν ἔγκυλον ὀπισθεν. ἐν ᾧ ἢ κορώνη ἐκ τοῦ πήχεος,
 ὅταν ἐκταθῇ ἢ χεῖρ, ἐνεστίν. ἐς τοῦτο καὶ τὸ νερκῶδες νεῦ-

angustissima. Qua costae non sunt, processus obliquus bre-
 vis et latus, ad singulas vertebrae nervo annexus est. At
 pectus sibi ipsi cohaeret, qua parte costae annectuntur ob-
 liqua interstitia habens, laxum quoque et cartilagineum.
 Claviculae parte anteriore rotundae, ad pectus quidem bre-
 ves motus, ad summum vero humerum crebriores habent.
 Summus autem humerus, ἀκρώμιον dicitur, ex lato scapu-
 larum osse ortum ducit, in plurimis non aequabiliter. La-
 xum vero scapularum os ad spinam cartilagineum, reliqua
 parte laxum, foris inaequabile, cervicem et cavum cartila-
 gineum habens, ex quo costae motionem ducunt, quod facile
 inter ossa, si brachium demas, dissolvitur. Hujus caput ex
 cavitate nervulo annexum est, teneram cartilaginem et ro-
 undam adnatam habens. Ipsum autem exteriore parte in-
 curvum et anteriore obliquum, ad cavitatem recta non
 fertur. Quod vero est ad cubiti gibbum, latum, tubercu-
 losum, oblongas cavitates habens et solidum, posteriore parte
 cavum est, in quod cubiti processus adnatus, qui κορώνη
 dicitur, ubi manus extenditur, inseritur, quo etiam tor-

Ed. Chart. XII. [537.] Foef. I. 842. 845. 846. Ed. Lind. II. (850. 851.)
ρον, ὃ ἐκ τῆς διαφύσιος τῶν τοῦ πήχεος ἰστέων ἐκ μέσων
ἐκπέφυκε καὶ περαίνεται.

|| (851) Πῶς δὲ κατεργεῖσθαι ἀναπλάσσεσθαι οἷη τε αὐθωρόν
κῆν μὲν οὖν ὁ χόνδρος ἐντίθεται ἄκνην ὀθονίου ἐναποδέοντα
λοπῶ Καρχηδονίῳ ἢ ἐν ἄλλῳ ᾧ μὴ ἐρεθιστῇ. τῷ λοπῶ δὲ
τὰς παραλλάξιας παρακολλᾶν καὶ ἀναλαμβάνειν. ταῦτα δὲ
ἐπίδεσις καταποιεῖ. ἱήσις ἄλλη. ἅμα δὲ τῷ ξυμβαλεῖν ἢ
θείῳ ξὺν κηρωτῇ αὐτίκα ἀναπλάσσειν. ἔπειτα ἀνακογχίζειν
τοῖσι δακτύλοισι ἐσματτεύμενον καὶ παρασιτρέφοντα, καὶ τὸ
Καρχηδόνιον παροῖτο ἄν, καὶ ἦν ἕλκος ἐντὶ καὶ ἦν ὅστεα
ἀπιέναι μέλλῃ. οὐ γὰρ παλιγκοτώτατα οὕτω ποιητέα.

|| Οὕς κατεαγὲν μὴ ἐπιθεῖν μηδὲ καταπλάσσειν. ἦν δὲ
τι δέη, ὥς κυφότατον ἢ κηρωτῇ, καὶ θείῳ παρακολλᾶν. ὦν
δὲ ἔμπυα τὰ ὅσα διὰ πάχεος εὐρίσκεται. πάντα δὲ τὰ ὑπό-
μυξα καὶ τῇ ὑγρῇ σαρκὶ πλήρεα ἐξαπαταίου μὴ βλάβῃ
γένηται στομωθὲν τὸ τοιοῦτον. ἔστι γὰρ ἄσαρκα καὶ ὕδα-

pidus nervus, qui ex medio cubiti ossium interstitio enasci-
tur, terminatur.

Nasus autem confractus eode momento conformari
potest. Si quidem igitur cartilago defidit, derafam lintei
lanuginem Carthaginienfis corii cortice, aut aliqua alia re
quae non irriter, convolutam, in nares immittere oportet.
Id autem deligatio praestat. Est et alia curatio, ubi simul
injecto sulphure cum cerato statim nasus componitur, de-
inde digitis immixtis explorando continetur, et in alteram
partem convertitur. Carthaginienfe vero corium finendum
donec callum obduxerit, sive ulcus adfuerit, sive ossa disces-
sionem factura sint. Neque enim committendum ut sic
maxime recrudescant.

Auri fractae neque vinculum, neque cataplasma adhi-
bendum. Quod si quo sit opus, ceratum quam maximè
leve aut sulphuris agglutinatio conveniet. At quibus aure
ad suppurationem tendunt, iis pus crassiore loco reperitur.
Tibi autem imponent quaecunque submucosa et humidum
carne plena sunt, ac neque ex huiusmodi sectione detri-
mentum contingit. Ubi autem et quaecumque mortifera exi-

Ed. Chart. XII. [537. 538.] Foef. I. 846. 847. Ed. Lind. II. (851. 852.)
 τώδεα, μύξης πλέα. ὅπου δὲ καὶ οἷα ἐόντα θανατώδεά ἐστι
 παρεθέντα. ὧτων καῦσις πέρην, τάχιστα ὑγιάζει. κυλλὸν δὲ
 καὶ μείον γίνεται τὸ οὔς, ἣν πέρην καυθῇ. ἣν δὲ στομω-
 (852)θῇ, κούφῳ ἐναίμῳ δεήσει χρῆσθαι.

[538] || Γνάθοι δὲ κατασπῶνται μὲν πολλάκις καὶ κα-
 θίστανται, ἐκπίπτουσι δὲ ὀλιγάκις, μάλιστα μὲν χασμωμέ-
 νοισιν. οὐ γὰρ ἐκπίπτει, ἣν μὴ τις χανὼν μέγα παρανάγοι.
 ἐκπίπτει δὲ μᾶλλον, ὅτι τὰ τεῦρα ἐν πλαγίῳ καὶ λελυγισμένα
 συνδιδοῖ. σημεῖα παρέχει ἡ κάτω γνάθος καὶ παρεστραπτὰ
 τὰναντία τοῦ ἐκπιόματος, ξυμβάλλειν οὐ δύναται. ἣν δ'
 ἀμφοτέραι προσίσχωσι, μᾶλλον συμβάλλουσιν ἥσσον ἀστρα-
 βέες. δηλοῖ δὲ τὰ ὅρια τῶν ὀδόντων τὰ ἄνω τοῖσι κάτω κατ'
 ἕξιν. ἣν οὖν ἀμφοτέραι ἐκπεσοῦσαι μὴ αὐτίκα ἐμπέσωσι,
 θνήσκουσι δεκαταῖοι οὗτοι μάλιστα πυρετῷ συνεχεῖ, τωθρηῇ
 τε καρώσει. οἱ γὰρ μύες οὗτοι τοιοῦτοι. γαστήρ ἐπιτιγράσσε-
 ται, ὀλίγα ἄκρητα, καὶ ἣν ἐμέωσι, τὰ τοιαῦτα ἐμέουσιν. ἡ δ'

stant, ea sunt apposita. Aures cito sanescunt si in utramque
 partem ferramentum candens adigatur. Mutila tamen et
 minor candenti ferro praeter trajecta auris redditur. Quod
 si aperta fuerit, levi aliquo medicamento, quod cruentis
 vulneribus adhibetur, imposito opus erit.

Maxillae autem frequenter quidem convelluntur et re-
 situuntur, raro vero excidunt, maxime quidem hiantibus.
 Neque enim hic casus incidit, nisi quis vehementer os ape-
 riendo in alteram partem torqueat. Idque magis incidit,
 quod nervi in obliquum etiam ubi contorquentur concedunt.
 Cujus rei hae notae sunt, maxilla inferior in anteriorem
 partem prominet et in alteram luxationis partem perva-
 titur, aegri maxillas committere nequeunt. Quod si utra-
 que parte maxilla prolabatur, prominet magis, os minus
 committunt, minime disflorquentur, quod dentium fines in-
 dicant, cum inferiores superioribus ex adverso respondeant.
 Utraque igitur maxillae parte prolapsa, nisi statim reposita
 fuerit, hi intra decimum diem fere ex febre assidua et segni
 sopore moriuntur. Hi enim muscoli hujusmodi soporem
 invehunt, alvus paucis et sinceris exturbatur, et si vomitus

Ed. Chart. XII. [538.] Foef. I. 847. 848. Ed. Lind. II. (852, 853.)
 ἑτέρη ἀσιεσιέρη. ἐμβολή δὲ ἢ αὐτὴ ἀμφοτέρων. κατακειμέ-
 του ἢ καθημένου τοῦ ἀνθρώπου τῆς κεφαλῆς ἐχόμενον περι-
 λαβόντα τὰς γνάθους ἀμφοτέρας ἀμφοτέρῃσι χερσὶν ἔσωθεν
 καὶ ἔξωθεν, τρίανμα ποιῆσαι. ὅσαι δὲ ἐς ὀρθὸν καὶ ἐς
 τοῦπίσω καὶ συσχεῖν τὸ σῶμα. ἦσις, μαλάγμασι καὶ σχήμασι
 καὶ ἀναλήψει γενείου. ποιοῦσι ταῦτα τῇ ἐμβολῇ.

|| Ὡμος δὲ ἐκπίπτει κάτω, ἄλλη δὲ οὐπω ἤκουσα. δοκέει
 μὲν γὰρ ἐς τοῦμ(853)προσθεν ἐκπίπτειν, ὧν αἱ σάρκες αἱ
 περὶ τὸ ἄρθρον μεμινυθήκασιν διὰ τὴν φύσιν. οἷον καὶ τοῖσι
 βουσὶ χειμῶνος φαίνεται διὰ λεπτότητα καὶ ἐκπίπτει μᾶλλον.
 τοῖσι δὲ λεπτοῖσιν ἢ ἰσχυροῖσιν ἢ ξηροῖσι καὶ τοῖσιν ὑγράσματα
 περὶ τὰ ἄρθρα ἔχουσιν ἄνευ φλεγμονῆς. αὐτὴ γὰρ συνδίοι
 δέ. καὶ βουσὶν ἐμβάλλοντες καὶ ἀποπερονῶντες ἐξαμαρτά-
 νουσι, καὶ ὅτι διὰ τὴν χρῆσιν ὥς χρῆται βοῦς σκέλει λήθει,
 καὶ ἔτι κοινὸν καὶ ἀνθρώπῳ οὕτως ἔχοντι. τὸ σχῆμα τοῦτο.

adfuerit, ejusmodi vomitione refundunt. At si altera parte
 maxilla excidat, minor est noxa, eadem tamen utrorumque
 est repositio. Homine decumbente aut in sedili collocato,
 capite prehenso utramque maxillae partem ambabus mani-
 bus, tum interiore tum exteriori parte apprehendere, ac
 tria simul facere oportet, in directum ac in posteriorem
 partem propellere et corpus commovere. Curatio per ma-
 lagmata, figurationes et menti exceptionem perficitur. Ista
 enim ad repositionem faciunt.

At vero humerus inferiorem in partem excidit, aliam
 in partem excidere non audiui. Videtur si quidem in an-
 teriorem partem excidere, quibus carnes quae circa arti-
 culum sunt natura extenuatae fuerint, quale quid etiam in
 bobus per hiemem ob macilentiam cernitur et magis excidit
 ac extenuatis aut gracilibus aut siccis, iisque quibus humi-
 ditates circa articulos citra inflammationem continentur.
 Ipsa enim colligaret quidem. Ex quo qui boves curant ac
 stimulant, in iisque repositionem tentant, errant, tum quia
 eos lateat quemadmodum bos cypus ad usum jactet, tum quia
 etiam homini ita constituto hic habitus communis est.

Ed. Chart. XII. [538. 539.] Foel. I. 848. Ed. Lind. II. (853. 854.)
 τό τε Ὀμήριον, καὶ διότι λεπτότατοι βόες τηρικαῦτα. ὅσα
 τε τὸν πῆχυν πλάγιον ἀπὸ πλευρῶν ἄραντες δρῶσιν, οὐ
 πάννυ δύνανται δρᾶν οἷσιν ἂν μὴ ἐμπέσῃ. οἷσι μὲν οὖν ἐκ-
 πίπτει, μάλιστα καὶ ὡς ἔχουσιν εἶρηται. οἷσι δὲ ἐκ γενεῆς
 τὰ ἐγγύτατα μᾶλλον βραχύνεται ὁστέα, ὅσον ἐν τούτῳ οἱ
 γαλιάγκωνες. πῆχυς δὲ ἦσσαν. χεὶρ δὲ ἐτι ἦσσαν. τὰ δ' ἄνω-
 θεν οὐδὲν, καὶ ἀσαρκότατα ἐγγύς. μινύθει δὲ μάλιστα τὰ
 ἐναντία τῶν ὀλισθημάτων καὶ τὰ ἐν αὐξήσει. ἦσσαν δὲ τινι
 τῶν ἐκ γενεῆς, καὶ τὰ παραποιήματι τὰ κατ' ἄρθρον, βα-
 θέα νεογενέσι μάλιστα παρ' ὧμον γίνεται καὶ τουτέοισιν
 ὥσπερ τὰ ἐξαρθρήσαντα ποιεῖ. ἦν δὲ ὑψημένοισι, τὰ μὲν
 ὁστέα οὐ [539] μειοῦνται. οὐδὲ γὰρ ἔχει οἷ ἄλλα οὐ ξυκαύ-
 ξεται ὁμοίως. αἱ δὲ μινυθήσεις τῶν σαρκῶν. τοῦτο γὰρ (854)
 κατ' ἡμέρην καὶ αὖξεται καὶ μειοῦνται καὶ κατ' ἡλικίαν καὶ
 ἂν δύνανται σχήματα, καὶ αὐτὸ σημείον τὸ παρὰ τὸ ἀκρώμιον

Quibus quoque accedit Homeri auctoritas, quod boves
 tunc maxime graciles existunt. At quibus humerus recondi
 non potuit, ii quae cubito in latus a collis sublato fiunt,
 non admodum praestare possunt. Quibus igitur potissimum
 excidat, et quomodo habeant dictum est. Quibus vero a
 primo natali die ista contingunt, iis ossa potius quae ad
 luxationem proxime accedunt, brevia fiunt, quale quid
 tunc iis, qui mustelae cubito praediti sunt et γαλιάγκωνες
 Graecis dicuntur, usuvenire solet, quod cubito minus, ad-
 huc autem minus manui accidere videtur. Quae vero supra
 sunt, nihil tale sentiunt, sed quae vicinitatem habent, valde
 emaciantur. Imminuuntur autem maxime quae altera lu-
 xationis parte sunt, et quae incrementum accipiunt, minus
 tamen quodammodo quam quae talia sunt ab ortu. Quin
 et profundae suppurationes circa juncturam recens natis
 praecipue ad humerum fiunt, iisque non secus ac luxata
 efficiunt. Quod si adultis ista contingunt, ossa quidem non
 minuuntur. Neque enim causa est cur alia non aequae simul
 augeantur. At carniarum imminutiones fiunt, quod haec in
 dies et augeantur et minuantur, idque per aetates et cor-
 poris habitus, qui in eo obtinent. Praeterea etiam indicio

Ed. Chart. XII. [539.] Foef. I. 848. Ed. Lind. II. (854.)
κατεσπασμένον καὶ κοῖλον, διότι ὕταν τὸ ἀκρώμιον ἀπο-
σπασθῇ καὶ κοῖλον ᾗ, οὔονται τὸν βραχίονα ἐκπεπιωκέναι.
κεφαλὴ δὲ τοῦ βραχίονος ἐν τῇ μασχάλῃ φαίνεται. αἶρειν
γὰρ οὐ δύνανται, οὐδὲ παράγειν ἔνθα καὶ ἔνθα. ὁμοίως ὁ
ἕτερος ὤμος μηνύει. ἐμβολαὶ δὲ αὐτὸς μὲν τὴν πυγμὴν ὑπὸ
μασχάλῃν ὑποθεῖς, τὴν κεφαλὴν ἀνωθέειν. τὴν δὲ χεῖρα ἐπι-
παράγειν ἐπὶ τὸ στήθος. ἀλλ' ἢ ἐς τοῦπίσω περιαναγκάσαι
ὥς ἀμφισφαλῇ. ἀλλ' ἢ κεφαλῇ μὲν πρὸς τὸ ἀκρώμιον, χερσὶ
δὲ ὑπὸ μασχάλῃν κεφαλὴν ὑπάγειν βραχίονος. γούνασι δὲ
ἀγκῶνα ἀπωθέειν, ἢ ἀντὶ τῶν γουνάτων τὸν ἀγκῶνα τὸν
ἕτερον παράγειν, ὥς τὸ πρότερον, ἢ κατ' ὤμου ἵζεσθαι, ὑπο-
θεῖς τῇ μασχάλῃ τὸν ὤμον, ἢ τῇ πτέρυνῃ ἔνθεν τὰ ἐκπλη-
ρώματα τῇ μασχάλῃ τῇ δεξιῇ δεξιὸν, ἢ περὶ ὑπερον, ἢ περὶ
κλιμακτῆρα, ἢ περιόδου ξὺν τῷ ξύλῳ τῷ ὑπὸ χεῖρα τεινο-
μένῳ. ἦσις, τὸ σχῆμα πρὸς πλευροῖσι βραχίων, χεῖρ ἄκρη,
ἄνω ὤμος. ἄνω οὕτως ἐπίδεσις, ἀνάληξις. ἦν δὲ μὴ ἐμπέση,

est id quod ad summum humerum est avulsum et cavum,
propterea quod summo humero avulso et cavo brachium
prolapsum esse existimant: brachii autem caput in ala cer-
nitur. Neque enim attollere ipsum queunt, neque huc vel
illuc traducere. Quod similiter ex altero humero depre-
henditur. His autem rationibus reponitur, si pugno quidem
in alam injecto caput sursum propellas, manum vero prae-
terea ad pectus adducas, aut si retroducendo ita ut circum-
oberret, compellas. Aut capite ad summum humerum ob-
jecto, manibus vero in alam injectis brachii caput abducas,
cubiti autem gibbum genibus protrudas, aut genuum loco
alterum cubiti gibbum ad latus adducere, ut prius, jubeas.
Aut si supposito in alam humero aeger in humero infideat.
Aut ubi calce, adhibitis his quae alae cavitatem compleant,
ad dextrum humerum dextro usus fueris. Aut ubi per
pistillum, aut scalae gradum coëgeris, aut una cum ligno ad
manum porrecto super trabeculam transversam converteris.
Curatio perficitur eo habitu ut brachium ad costas addu-
catur, manus summa ac humerus sursum delineantur, sic-

Ed. Chart. XII. [539.] Foef. I. 848, 850. Ed. Lind. II. (854.855.)
ἀκρώμιον προσλεπτύνεται. ἀκρώμιον ὀποσπασθὲν τὸ μὲν εἶ-
δος φαίνεται, οἷον περ ὤμου ἐκπεσόντος. στερίσκεται δ' οὐ-
δενός. ἐς δὲ τὸ αὐτὸ οὐ καθίσταται σχῆμα τὸ αὐτὸ ὧ καὶ
ἐκπεσόντι ἐν ἐπιδέσει καὶ ἀναλήψει ἐπιδέσιος καὶ ὡς νόμος.

|| Ἀγκῶνος ἄρθρον πα(855)ραλλάξαν μὲν ἢ πρὸς
πλευρὴν, ἣν ἔξω μένοντος τοῦ ὀξέος, τοῦ ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ
βραχίονος ἐς ἰθὺν κατατείνοντα, τὰ ἐξέχοντα ἀνωθέειν ὀπίσω,
καὶ ἐς τὸ πλάγιον. τὰ δὲ τελευταίως ἐκβάντα ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα.
κατάστασις μὲν ἐν ἣ ὁ βραχίων ἐπιδεῖται. οὕτω γὰρ τὸ καμ-
πύλον τοῦ ἀγκῶνος οὐ κωλύσει. ἐκπίπτει δὲ μάλιστα ἐκ τοῦ
πρὸς πλεύρεα μέρος. τὰς δὲ κατορθώσιος ἀπάγοντα ἔτι
πλεῖστον, ὡς μὴ ψαύσῃ τῆς κορώνης ἢ κεφαλῇ. μετέωρον δὲ
περιάγειν καὶ περικάμψαι καὶ μὴ ἐς ἰθὺν βιάζεσθαι. ἅμα δὲ
ᾠθέειν τὰναντία ἐφ' ἑκάτερα καὶ παρωθέειν, ἐς χώρην. συν-
ωφελοῖη δ' ἂν καὶ ἐπίστρεψις ἀγκῶνος ἐν τούτοισιν, ἐν τῷ
μὲν ἐς τὸ ὑπτιον, ἐν τῷ δὲ ἐς τὸ προηνές. ἐμβολὴ δὲ σχή-

que sursum deligatio fiat et appensio. Quod si repositus
humerus non fuerit, summus humerus etiam extenuatur.
Summus humerus avulsus speciem quidem prolapsi humeri
exhibet, nullo tamen privatur, neque in pristinum statum
restituitur. Idem habitus tum in deligatione, tum in sus-
pensione, qui etiam luxato convenit et pro deligationis lege.

At vero cubiti gibbi articulo in latus, aut anteriorem
in partem dimoto quidem aut subluxato, acuta ejus parte
in brachii cavo remanente, distentione in directum facta,
eminentia retro et ad latus propellere oportet. Quod si
prorsus in hanc vel illam partem exciderit, distentio quidem
in qua brachium deligatur, adhibenda. Sic namque cubiti
flexus nihil impedit. Potissimum vero ex laterum parte
excidit. In suum autem locum dirigitur, quam plurimum
abducendo ne caput brachii acutum ossis processum attingat.
Suspensum vero circummagere et circumflectere oportet, ne-
que vim in directum adhibere, simulque in contrarium in
utramque partem impellere, et in sedem compellere. Ad
haec quoque contulerit cubiti gibbum modo quidem pronum,
modo etiam supinum contorquere. Repositio autem est

Ed. Chart. XII. [539. 540.] Foes. I. 850. Ed. Lind. II. (855. 856.)
 ματος μὲν ὀλίγον ἀνωτέρω ἄκρην χεῖρα ἀγκῶνος ἔχειν. βρα-
 χίονα δὲ κατὰ τὰς πλευράς. οὕτω δὲ καὶ ἀνάληψις καὶ εὐ-
 φορον καὶ φύσις καὶ χρῆσις ἐν τῷ κοινῷ, ἣν ἄρα μὴ κακῶς
 πωρωθῇ. πωροῦται δὲ ταχέως. ἦσις, ὁ θονίοισι κατὰ τὸν
 νόμον τὸν ἀρθρῆτικὸν καὶ τὸ ὀξύ προσεπιδεῖν. παλιγκοτώ-
 τατον δὲ ἀγκῶν πυρετοῖσι, ὁδίνῃ ἀσώδει ἀκρατοχόλῳ. ἀγκῶ-
 νος δὲ μάλιστα ὀπίσω διὰ τὸ νερκῶδες, δεύτερον τὸ ἔμπρο-
 σθεν. ἦσις [540] ἢ αὐτῇ. ἐμβολαὶ δὲ τοῦ μὲν ὀπίσω ἐκτεί-
 νοντα κατατεῖναι. σημεῖον δὲ, οὐ γὰρ δύνανται ἐκτείνειν. τοῦ
 δὲ ἔμπροσθεν οὐ δύνανται ξυγκάμπτειν. τούτῳ δὲ ἐνθέντα
 τι σκληρὸν συνειλεγμένον, περὶ τοῦτο ξυ(856)κάμψαι ἐξ ἐκ-
 τάσιος ἐξαίφνης. διαστάσιος δὲ ὁστέων σημεῖον κατὰ τὴν
 φλέβα, τὴν κατὰ τὸν βραχίονα σχιζομένην διαψάουσι. ταῦτα
 δὲ ταχέως διαπωροῦνται. ἐκ γενεῆς δὲ βραχύτερα τὰ κάτω
 ὁστέα τοῦ σίνεος πλεῖστον, τὰ δ' ἐγγύτατα πῆχους. δεύτερον

quae ex habitu quidem pendet, si summa manus paulo cu-
 biti gibbo altior, brachium vero ad latera adductum teneat-
 ur. Sic quoque et appensio et facilis gestatio et natura
 et usus in commune conferunt, si modo callus, qui cele-
 riter increfcit, prave non obducatur. Curatio per lintea
 pro lege articulari institui debet, et cubiti eminentia insu-
 per deligari. Rursus autem maxime excandescit cubiti
 gibbus, febresque, dolorem, nauseam ac meracae bilis
 vomitionem movet, idque maxime si in posteriorem partem,
 ob torporem, secundum id, si in anteriorem elapsus sit. Cu-
 ratio eadem adhibenda. Reconditur vero ubi in posteriora
 excidit, si porrectum brachium in diversa contendatur.
 Cujus rei indicium est, quod extendi nequit ut et in ante-
 riorem prolapsi, quod minime flecti potest. Hic autem im-
 posito duro aliquo collecto, super id ubi extenderis, de-
 repente flectendus est. At dissidentium inter se ossium in-
 dicium, qua vena in brachio scinditur, ad contactum patet.
 Haec vero celeriter callo obducuntur. Quibus a primo ortu
 ista contingunt, iis ossa infra noxam breviora evadunt, plu-
 rimum vero quae cubito sunt proxima, deinde ea quae in

Ed. Chart. XII. [540.] Foëf. I. 850. 851. Ed. Lind. II. (856.)
 χειρὸς, τρίτον δακτύλων. βραχίων δὲ καὶ ὤμος ἐγκρατέστερα
 διὰ τὴν τροφήν. ἥ δ' ἑτέρεν χειρὶ διὰ τὰ ἔργα, πλείω ἐτι
 ἐγκρατεστέρεν. μινύθησις δὲ σαρκῶν. εἰ μὲν ἔξω ἐξέπεσεν,
 εἴσω· εἰ δὲ μὴ, ἐς τοῦναντίον ἥ ἐξέπεσεν. ἀγκῶν δὲ ἦν μὲν
 ἔξω ἢ ἔσω ἐκβῆ, κατάστασις μὲν ἐν σχήματι ἐγγωνίῳ, τῷ
 πήχει κοινῷ πρὸς βραχίονα. τὴν γὰρ μασχάλην ἀναλαβὼν
 ταινίην ἀνακρεμάσαι. ἀγκῶνι δὲ ἄκρῳ ὑποθείς τι παρὰ τὸ
 ἄρθρον βάρους ἐκκρεμάσαι ἢ χερσὶ καταναγκάσαι. ὑπεραιωρη-
 θέντος δὲ τοῦ ἄρθρου αἱ παραγωγαὶ τοῖσι θένανσιν || ὡς
 τὰ ἐν χερσίν. ἐπίδεσις ἐν τούτῳ τῷ σχήματι καὶ ἀνάληψις
 καὶ θέσις. τὰ δ' ὀπισθεν ἐξαίφνης ἐκτείνοντα διορθοῦν
 τοῖσι θένανσιν. ἅμα δὲ δεῖ ἐν τῇ διορθώσει καὶ τοῖσιν ἐτέ-
 ροισιν. ἦν δὲ πρόσθεν, ἀμφὶ ὀθόνιον συνειλεγμένον, εὖογ-
 κον, ξυγκάμπτοντα ἅμα διορθοῦσθαι. ἦν δ' ἑτεροκλινὲς ἢ
 ἐν τῇ διορθώσει, ἀμφοτέρω ἅμα χορὴ ποιεῖν. τῆς δὲ μελέ-
 τῆς κοινὸν τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐπίδεσις. δύναται γὰρ ἐκ τῆς

manu, postremo quae in digitis. Brachium autem et hume-
 rus propter nutritionem validiora evadunt. Manus item
 altera, propter opera etiam longe validior est. At carniū
 imminutio, si quidem in exteriorem partem articulus pro-
 lapsus est, interiore parte fit, sin minus, contra quam ex-
 ciderit. Cubiti autem gibbus ubi interiorem in partem, aut
 exteriorem exciderit, in habitu quidem angulari cubiti ad
 brachium communi reponitur. Ex ala namque fascia ex-
 cepta suspensio facienda, ad cubitum vero summum suppo-
 situm pondus aliquod juxta articulum appendendum, vel
 manibus adurgendum. Tum suspensio in sublimi articulo
 ossa manuum volis adducenda. Hoc in habitu deligatio,
 appensio et positio velut in manibus fieri debet. At ubi
 posteriorem in partem excidit, derepente extensione facta,
 manuum palmis dirigendum simulque haec in directione,
 tum in caeteris usurpanda sunt. Quod si priorem in partem
 prolapsio facta sit, circum linteum convolutum et in justam
 molem sublatum, inflectendo simul directio facienda. Sin
 alteram in partem inclinavit, cum directione simul utraque
 facienda sunt. Ad curam autem communiter habitus et de-

Ed. Chart. XII. [540.] Foesl. I. 851. Ed. Lind. II. (856. 857.) διαστάσιος κοινῇ συμπίπτειν πάντα. τῶν δὲ ἐμβολέων αἱ μὲν ἐξ ὑπεραιωρήσιος ἐμβάλλονται, αἱ δὲ ἐκ κατατάσιος, αἱ δὲ ἐκ περισφάλσιος. αὗται δὲ (857) ἐκ τῶν ὑπερβολέων τῶν σχημαίων ἢ τῇ ἢ τῇ σὺν τῷ τάχει.

Χειρὸς δὲ ἄρθρον ὀλισθαίνει ἢ ἔσω ἢ ἔξω, ἔσω δὲ τὸ πλεῖστα. σημεῖα δ' εὖσημα, ἣν μὲν ἔσω, ξυγκάμπτειν ὅλως σφῶν τοὺς δακτύλους οὐ δύνανται, ἣν δ' ἔξω, ἐκτείνειν. ἐμβολὴ δὲ ὑπὲρ τραπέζης τοὺς δακτύλους ἔχων τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντιτείνειν. τὸ δὲ ἐξέχον ἢ θέναι ἢ πτέρνη ἅμα ἀπωθείειν πρόσω καὶ κάτωθεν κατὰ τὸ ἕτερον ὀστέον, ὄγκον τε μαλθακὸν ὑποθεῖς, κῆν μὲν ἄνω καταστρέψας τὴν χεῖρα, ἣν δὲ κάτω, ὑπτίην. ἱήσις ὀδονήσις. ὅλη δὲ ἡ χεὶρ ὀλισθαίνει ἢ ἔσω ἢ ἔξω, μάλιστα δὲ ἔσω. ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα. ἔστι δ' ὅτε ἡ ἐπίφυσις ἐκινήθῃ. ἔστι δ' ὅτε τὸ ἕτερον τῶν ὀστέων διέσθῃ. τούτοις κατατάσις ἰσχυρὴ ποιητὴ, καὶ τὸ

ligatio spectant. Possunt enim ex dissensione communiter omnia contingere. Repositiones vero partim quidem in sublime elevando, partim distendendo, partim vero circumerrando fiunt. Idque dum habitus in hanc vel in illam partem excedunt, celeriter adhibetur.

Manus articulus interiore aut exteriori parte luxatur, plurimum vero interiore. Cujus rei signa manifesta sunt. Siquidem intro prolabitur, digiti ipsi in totum flecti, si extra, intendi nequeunt. Repositio sit digitis supra mensam positus, si partim quidem extenduntur, partim etiam in diversa contenduntur, idque quod eminent aut prominentiore palmarum parte, aut calce simul in anteriorem partem protrudatur, et inferiore parte ad alterum os molle aliquid in tumorem sublatum supponatur, si superiore quidem parte eminent, manu conversa, sin inferiore, supina. Curatio lintheis perficitur. At tota manus in interiorem vel exteriorem, vel in hanc vel illam partem luxatur, interiorem vero maxime. Est ubi ossis accrementum emovetur, interdum quoque alterum os dissidet. His valida distensio adhibenda, et os quidem eminent protrudendum, alterum vero contra

Ed. Chart. XII. [540. 541.] Foes. I. 851. 852. Ed. Lind. II. (857. 858.)
 μὲν ἐξέχον ἀπωθέειν, τὸ δ' ἕτερον ἀντωθέειν. δύο εἶδεα ἅμα
 καὶ ἐς τοῦπίσω καὶ ἐς τὸ πλάγιον, ἢ χερσὶν ἐπὶ τραπέζης
 ἢ πτέρῃ. παλίνκοτα δὲ καὶ ἀσχήμονα τῷ μὲν χρόνῳ κρα-
 τύνεται ἐς χερσὶν. ἡσὶς ὀθονίοισι ξὺν τῇ χειρὶ καὶ τῷ
 πήχει, καὶ νάρθηκας μέχει δακτύλων τιθέναι, ἐν νάρθηξι
 δὲ δεθέντα ταῦτα πυκνότερον λύειν. ἢ [541] τὰ κατήγματα
 καὶ καταχίσει πλέονι χρῆσθαι. ἐκ γενεῆς δὲ βραχυτέρῃ ἢ
 χεὶρ γίνεται, καὶ ἡ μινύθσις σαρκῶν μάλιστα τὸναντία ἢ
 ὡς τὸ ἔκπτωμα. ἡῤῥημένῳ δὲ ὀστέα μένει. δακτύλου δὲ ἄρ-
 θρου || ὀλισθον μὲν εὖσημον οὐ δεῖ γρά(858)φειν. ἐμβολή
 δὲ αὐτοῦ ἥδε, κατατείναντα ἐς ἑαυτὸν τὸ μὲν ἐξέχον ἀπωθέειν,
 τὸ δὲ ἐναντίον ἀντωθέειν. ἡσὶς δὲ ἢ προσήκουσα τοῖς ὀθο-
 νίοισιν ἐπίδεσις. μὴ ἐμπεσὼν γὰρ ἐπιπωροῦται ἔξωθεν. ἐκ
 γενεῆς δὲ ἢ ἐν αὐξήσει ἐξαρθρώσαντα τὰ ὀστέα. βραχύνεται
 κάτω τοῦ ὀλισθήματος, καὶ σάρκες μινύθουσι τὸναντία μά-
 λιστα ἢ ὡς τὸ ἔκπτωμα, ἡῤῥημένῳ δὲ τὰ ὀστέα μένει.

propulsandum, unaque duobus modis in posteriorem par-
 tem et in latus aut manibus supra mensam, aut calce im-
 pulsio fieri debet. Quae vero rursus excandescunt et de-
 formitatem habent, tempore quidem ad usum firman-
 tur. Curatio linteis simul cum manu et cubito adhibetur, feru-
 laeque ad digitos usque apponendae. Haec ferulis deligata,
 crebrius quam fracta resolvenda et copiosiore perfusione
 fovenda. At manus a primo ortu luxata brevior evadit, et
 carnes altera ex parte quam luxatio facta est, potissimum
 imminuuntur adulto vero ossa permanent. Digni articulus
 luxatus facilis quidem cognitu, neque scriptione indiget.
 Reponitur autem in directum contendendo, et quod eminet
 protrudendo et quod contra est retrudendo. Curatio vero
 est accommodata quae per linteum fit deligatio. Nisi enim
 restitutus fuerit, exteriori parte callum contrahit. Quae a
 primo ortu aut dum adolefcunt ossa prolapsa fuerint, ea in-
 fra luxationem breviora evadunt et carnes adversa ex parte,
 in quam prolapsio facta est, potissimum imminuuntur. Adulto
 vero ossa eadem magnitudine permanent.

Ed. Chart. XII. [541.] Foef. I. 852. Ed. Lind. II. (858. 859.)

Μηροῦ ἄρθρον ἐκπίπτει κατὰ τρόπους τέσσαρας. ἔσω πλεῖστα. ἔξω δεύτερον. τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως. σημεῖα, κοινὸν μὲν τὸ ἕτερον σκέλος, ἴδιον δὲ τοῦ μὲν εἶσω, παρὰ τὸν περιέειν ψαύεται ἢ κεφαλῇ. ξυγκάμπουσιν οὐχ ὁμοίως. δοκέει δὲ μακρότερον τὸ σκέλος καὶ πολὺ, ἢν μὴ ἐς μέσον ἀμφοτέρω ἄγων παρατείνης. καὶ γὰρ οὖν ἔξω ὁ πούς καὶ τὸ γόνυ ῥέπει. ἢν μὲν οὖν ἐκ γενεῆς ἢ ἐν ἀνξήσει ἐκπέσῃ, βραχύτερος ὁ μηρός, ἥσσαν δὲ κνήμη, κατὰ λόγον δὲ τᾶλλα. μινύθουσι δὲ σάρκες, μάλιστα δὲ ἔξω. οὗτοι κατοκνεύουσιν ὀρθοῦσθαι καὶ εἰλέονται ἐπὶ τὸ ὑγιές. ἢν δ' ἀναγκάζονται σκίμπον ἐν ἡ δυσὶν ὁδοιπορεύουσι. τὸ δὲ σκέλος αἵρουσιν. ὅσῳ γὰρ μεῖον, τόσῳ ῥᾶον. ἢν δ' ἠῦξημένοισι, τὰ μὲν ὀστέα μένει, αἱ δὲ σάρκες μινύθουσιν, ὡς προσίρηται. ὁδοιπορεύουσι δὲ περιστροφάδην ὡς βόες. ἐν δὲ τῷ κενεῶνι καμπύλοι ἐπὶ τὸ ὑγιές ἐξίσχιοι (859) ἔόντες. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγ-

Femoris articulus quatuor modis excidit, plurimum in-
 teriorem in partem, deinde in exteriorem, aliis vero modis
 similiter. Hujus rei indicium commune quidem alterum
 crus, intro vero emoti proprium ubi in interfoemineo coxae
 caput tactu percipitur, neque similiter crus inflectunt. Crus
 vero multo longius videtur, nisi utroque in medium adducto
 distensionem feceris. Etenim pes et genu exteriorem in
 partem feruntur. Si igitur a primo ortu, aut dum incre-
 mentum accipiunt, exciderit, femur brevius evadit, quam
 calamitatem minus tibia, caetera vero pro ratione sentiunt.
 Carnes autem imminuuntur, maxime tamen parte exteriore.
 Si in dirigendo corpore negligenter se gerunt, et ad sanum
 crus convolvuntur. Quod si cogantur, scipione uno vel
 duobus innixi incedunt, crus vero attollunt. Quo enim
 brevius, eo levius est. Quod si jam adultis istud accidit,
 ossa quidem eadem magnitudine perseverant, carnes tamen
 quo ante dictum est modo imminuuntur et crus circumvol-
 vendo velut boves incedunt. Ad lateris autem inanitatem
 incurvantur, sani cruris extra prominente coxendice. Hoc
 enim ut subeat ad vehendum necesse est, illud vero ut extra

Ed. Chart. XII. [541. 542.] Foes. I. 852. 853. Ed. Lind. II. (860.)
 καὶ ὑποβαίνειν ὡς ὀχέη, τῷ δ' ἀποβαίνειν. οὐ γὰρ δύναται
 ὀχέειν, ὥσπερ οἱ ἐν ποδὶ ἔλκος ἔχοντες. κατὰ δὲ τὸ ὕγιες,
 πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντικοτέουσι. τὸ δὲ σιναρὸν τῇ
 χειρὶ ὑπὲρ τοῦ γούνατος καταναγκάζουσι ὡς ὀχέειν ἐν τῇ
 μεταβάσει τὸ σῶμα. ἰσχίῳ κάτωθεν εἰ χρῆται, κάτωθεν ἥσ-
 σον μινύθει καὶ ὀστέα, μᾶλλον δὲ σάρκες.

|| Τοῦ δὲ ἔξω τὰναντία καὶ τὰ σημεῖα καὶ αἱ σιτάσεις,
 καὶ τὸ γόνυ καὶ ὁ πούς ἔσω ῥέπει βραχύ. τοῖσι δὲ ἐν αὐξή-
 σει ἢ ἐκ γενεῆς παθοῦσιν οὐχ ὁμοίως ξυναύξεται. κατὰ τὸν
 αὐτὸν λόγον ἰσχίον ἀνωτέρω τινὶ οὐχ ὁμοίως. οἷσι δὲ πυκνὰ
 ἐκπίπτει ἐς τὸ ἔξω ἄνευ φλεγμονῆς, ὑγροτέρῳ τῷ σκέλει
 χρῶνται, ὥσπερ ὁ μέγας τῆς χειρὸς δάκτυλος. μάλιστα γὰρ
 οὗτος ἐκπίπτει φύσει, οἷς μὲν ἐκπίπτει μᾶλλον ἢ ἥσσον,
 καὶ οἷς μὲν ἐκπίπτει χαλεπώτερον ἢ ῥᾶον, καὶ οἷσιν ἐλπίς
 θᾶσσον ἐμπεσεῖν, καὶ οἷσιν οὐκ ἀκὴ τούτου, καὶ οἷσι πολ-
 λάκις ἐκπίπτει, ἡσῖς τούτου. ἐκ γενεῆς δὲ ἢ ἐπ' αὐξήσει ἢ
 ἐν [542] νόσῳ, μάλιστα γὰρ ἐκ νόσου. ἔστι μὲν οὖν οἷσιν

feratur. Neque enim vehere potest, non magis quam qui-
 bus pes ulcere laborat. Ad cruris quoque sani latus baculo
 corpus fulciunt. Crus vero laesum manu super geni posita
 adurgent, quo inter ambulandum corpus vehat. Coxendice
 infra si utatur, infra etiam ossa minus imminuuntur, carnes
 vero magis.

At exteriorem in partem emoti femoris contraria tum
 signa tum status sunt, genuque ac pes introrsum paulo spe-
 ctant. Quibus haec dum adhuc adolescunt, aut a primo
 ortu contingunt, iis crus non aequè augetur, eademque ra-
 tione coxae articulus paulo supra eminens non similiter.
 Quibus vero frequenter exteriorem in partem citra inflam-
 mationem prolabitur, ii humidiores crure utuntur non secus
 ac manus pollex, qui maxime suapte natura excidit, quibus
 quidem magis aut minus excidit, partim vero aegrius aut
 facilius prolabitur. Est ubi celerius recondi spes est, et
 quibus nullam curationem recipit, interdumque saepius ex-
 cidit et curationem admittit. A primo vero ortu aut in
 adolescentia, aut per morbum ubi ista contingunt, ac prae-

Ed. Chart. XII. [542.] Foes. I. 853, 854. Ed. Lind. II. (859, 860.)
 ἐπισφακελίζει τὸ ὀστέον. αἰτὰρ καὶ οἷσι μὲν πάσῃ πάντα,
 ἥσπον δὲ ἢ τὸ ἔσω, ἣν χρησιῶς ἐπιμεληθῶσιν. ὥστε καὶ
 ὅλῳ βαίνοντες τῷ ποδὶ διαθρίπτειν διὰ μελέτης πλείους.
 τοῖσιν ῥηπιωτάτοισιν ἐαθέντα κακοῦται. ἐπι(860)μεληθέντι
 δὲ ὠφελέεται τοῖσιν ὅλοισιν. ἥσπον δὲ τι μινύθουσιν. οἷσι
 δ' ἂν ἀμφοτέρω οὕτως ἐκπέσῃ τῶν ὀστέων, ταῦτα παθή-
 ματα. εὐσάρκιοι μὲν πλὴν ἔσωθεν, ἐξεχέγλουτοι. ῥοικοὶ μῆροσιν,
 ἣν μὴ ἐπισφακελίσῃ, εἰ κυφοὶ τὰ ἄνωθεν ἰσχίον γένοιντο,
 ὕγιηροὶ μὲν, ἀναυξέες δὲ τὸ σῶμα πλὴν κεφαλῆς.

|| Οἷσι δὲ ὀπισθεν, σημειῖα, ἔμπροσθεν λαπαρώτερον,
 ὀπισθεν ἐξέχον, πούς ὀρθός, συγκάμπτειν οὐ δύναται, εἰ μὴ
 μετ' ὀδύνῃς, ἐκτείνειν ἥμισυ. τοῦτοις σκέλος βραχύτερον.
 αἰτὰρ οὐδ' ἐκταννύειν δύναται κατ' ἰγνύην ἢ κατὰ βουβῶνα,
 ἣν μὴ πάνυ αἷρη, οὐδὲ ξυγκάμπτειν, ἡγεῖται ἐν τοῖσι πλεί-
 στοισι τὸ ἄνω ἄρθρον τὸ πρῶτον κοινὸν τοῦτο ἄρθροισι,

cipue certe per morbum, interdum quibusdam os laderatur,
 quin etiam quibusdam non omnia eveniunt, minus tamen
 quam quibus intro luxatio facta est depravantur, si proba
 et diligens curatio adhibeatur, adeo ut toto pede insistentes
 plurima adhibita diligentia in utramque partem propendeant.
 Quae si in infantia neglecta fuerint, vitiantur, adhibita vero
 cura toto crure utilitatem sentiunt, minusque quodammodo
 imminuuntur. At quibus hunc in modum utraque ossa ex-
 ciderunt, his noxis afficiuntur, pleniores quidem sunt, prae-
 terquam interiore parte admodum prominentibus exteriorem
 in partem natibus conspiciuntur et femoribus introrsum ob-
 tortis. Si nisi laderentur aut gibbosi superiore coxae parte
 evadant, salubriter quidem degunt, corpore tamen minus,
 capite excepto, augentur.

Quibus autem posteriorem in partem femur prolapsum
 est, hae notae adsunt, pars anterior mollior est, posterior
 prominet, pes rectus est, crus inflectere non nisi cum dolore
 queunt, extendere vero minime, his crus brevius evadit.
 Sed neque hoc, nisi valde sustollant, tum ad poplitem tum
 ad inguen extendere possunt, neque in plurimis superior
 articulus primus flecti incipit. Quod commune est articulis,

Ed. Chart. XII. [542.] Foëf. I. 854. Ed. Lind. II. (860. 861.)
 νεύροισι, μυσίν, ἐντέροισιν, ὑστέραις, ἀλλήσι τοιαύταις. τοῦ
 ἰσχύου τὸ ὀστέον καταφάρεσθαι εἰς τὸν γλουτὸν. διὰ τοῦτο
 βραχὺ καὶ ὅ τι ἐκτείνειν οὐ δύναται. σάρκες παντὸς τοῦ
 σκέλεος ἐν πᾶσι μινύθουσιν. ἐφ' οἷσι δὲ μάλιστα καὶ οἱ εὐ-
 ῥηται. τὰ ἔργα τὰ ἐωυτοῦ ἕκαστον τοῦ σώματος ἐργαζόμενον
 μὲν ἰσχύει, ἀργέον δὲ κακοῦται, πλὴν κόπου, πυρετοῦ, φλε-
 γμονῆς, καὶ τὸ ἔξω ὅτι εἰς σάρκα ὑπείκουσαν, βραχύτερον,
 τὸ δὲ ἔσω ὅτι ἐπ' ὀστέον προέχον, μακρότερον. ἦν μὲν οὖν
 ἠϋξημένοισι μὴ ἐμπέσῃ, ἐπὶ βουβῶσι καμπύλοι ὁδοιποροῦσι
 καὶ ἡ (861) ἐτέρη ἰγνὴ καμπύται. στήθεσι μόλις κινεῖται.
 χειρὶ τὸ σκέλος καταλαμβάνει ἄνευ ξύλου, ἦν ἐθέλωσιν. ἦν
 μὲν γὰρ μακρότερον ἦ, οὐ βήσεται. ἦν δὲ βραίνῃ, βραχὺ.
 μινύθουσι δὲ σαρκῶν, οἷσι πότοι καὶ ἡΐξις ἔμπροσθεν, καὶ
 τῷ ὑγιεῖ κατὰ λόγον. οἷσι δὲ ἐκ γενεῆς ἢ αὐξομένοισιν ἢ
 ὑπὸ νόσου ἐνόσησε καὶ ἔξαρθρα ἐγένετο, ἐν αἷς εἰρήσεται,

nervis, musculis, intestinis, uteris, aliisque hujusmodi. His
 coxendicis os declive in natem fertur, quam ob causam,
 quodque crus extendere nequeunt, breve evadit. Totius
 cruris carnes in omnibus imminuuntur. In quibus autem
 maxime aut ubi ista contingunt, dictum est. Corporis pars
 quaeque ubi sua munia obierit, robur quidem accipit, si vero
 otietur, vitiat, praeterquam si lassitudine, febre aut in-
 flammatione tentetur. Quod etiam exteriorem in partem
 prolapsum est, eo quod in cedentem carnem excidit, brevius
 efficitur, quod vero in interiorem, eo quod supra os pro-
 minet, longius. Quibus igitur adultis repositum non fuerit,
 ii ad inguina curvati incedunt et alterum poplitem inflectunt,
 ima pedis planta vix terram attingunt, manu crus prehen-
 dunt, si absque baculo incedere velint. Qui si longior fuerit,
 non ingredientur, quod si ingrediantur, brevem esse oportet.
 Carnium autem fit imminutio, si laborent et crus in usum ad-
 mittatur, velut ante dictum est. Quod et integro cruri pro
 ratione accidit. At quibus ex primo ortu aut per adole-
 scentiam aut per morbum affectio ista aut luxatio contigit,
 quibus vero in morbis id fiat dicetur, ii maxime propter

Ed. Chart. XII. [542. 543.] Foëf. I. 854. 855. Ed. Lind. II. (861. 862.) οὔτοι μάλιστα κακοῦνται, διὰ τὴν τῶν νεύρων καὶ ἄρθρων ἀργίην, καὶ τὸ γόνυ διὰ τὰ εἰρημένα συγκακοῦνται, συγκαμμένον οὔτοι ἔχοντες, ὁδοιποροῦσιν ἐπὶ ξύλου ἐνὸς ἢ δύο. τὸ δὲ ὑγιὲς εὐσυμκρον διὰ χρῆσιν.

|| Οἷσι δὲ ἐς τοῦμπροσθεν, σημεῖα τὰναντία. ὅπισθεν λαπαρόν, ἔμπροσθεν ἐξέχον. ἥκιστα ξυγκάμπουσιν οὔτοι τὸ σκέλος, μάλιστα δὲ ἐκτείνουσιν, ὀρθὸς πούς, σκέλος ἴσον. πτέρνα βραχεῖ ἄκρως ἀνέσταλται, ἢ πονέουσι μάλιστα οὔτοι αὐτίκα, καὶ οὖρον ἴσχεται μάλιστα ἐν τούτοις τοῖσι ἐξαρθρήμασιν. ἐν γὰρ τόνοις ἐγκείται τοῖσιν ἐπικαίροις [543] σι. τὰ ἔμπροσθεν κατατέταται, ἀναυξέα, νοσώδεα, ταχύγηρα. τὰ ὅπισθεν στολιδώδεις. οἷσιν ἠϋξημένοις ὁδοιποροῦσιν, ὀρθῇ πτέρνῃ, μᾶλλον βαίνοντες. οἱ δὲ ἡδύναντο μέγα προβαίνειν καὶ πᾶν. σύρουσι δὲ, μινύθει δὲ ἥκιστα. τούτοις δὲ ἡ χρῆσις αἰτία. μάλιστα δὲ ὅπισθεν. διὰ παντὸς τοῦ σκέλεος ὀρθότεροι, τοῦ μετρίου ξύλου δέονται (862) κατὰ τὸ σιναρόν. οἷσι δὲ ἐκ γενεῆς αὐξανόμενοις, χρησιῶς μὲν ἐπι-

nervorum et articulorum ignaviam noxam sentiunt. Genu quoque ob enumeratas causas vitium sentit, quo inflexo baculo uno aut duobus innixi incedunt. Crus vero integrum qui in usum admittitur, bene habitum est.

At quibus priorem in partem femur excidit, iis contraria signa adsunt, posteriore parte molle est, anteriore prominet, crus hi minime inflectunt, maxime vero extendunt, pes rectus est, crus aequale, calx summus paulum contractus aut hi statim dolore praecipue conflictantur, urinaque inprimis in his luxationibus supprimitur. Femoris enim caput ad insignes nervos incumbit, loca anteriora contenta sunt, neque incrementum sumunt, morbis et maturae senectuti obnoxia redduntur, posteriora in rugas contracta. Quibus adultis ista contingunt, ii recti inambulant, calce magis incedentes. Ac si admodum progredi valeant etiam valde, calce incedunt. Pedem autem per terram trahunt. Femur minimum imminuitur ob usum, praecipue vero posteriore parte. Toto crure erectiones mediocri baculo ad crus affectum indigent. Quibus vero ex prima origine adolescentibus haec contin-

Ed. Chart. XII. [543.] Foef. I, 855. 856. Ed. Lind. II. (862.)
 μεληθεῖσιν, ἡ χρῆσις ὥσπερ τοῖσιν ἠϋξημένοισιν. ἀμεληθεῖσι
 δὲ βραχὺ ἐκτεταμένον. πωροῦται γὰρ τούτοισι, μάλιστα δὲ
 ἐς ἰθὺ τὰ ἄρθρα, αἱ δὲ τῶν ὀστέων μειώσεις καὶ αἱ τῶν
 σαρκῶν μινυθῆσις κατὰ λόγον.

|| Μηροῦ δὲ κατὰσεις μὲν ἰσχυρῇ, καὶ ἡ διόρθωσις
 κοινὴ ἢ χερσὶν ἢ στανίδι ἢ μοχλῶ, τὰ μὲν ἔσω στρογγύλῳ,
 τὰ δὲ ἔξω πλατεῖ, μάλιστα δὲ τὰ ἔξω. καὶ τὰ μὲν ἔσω
 ἀσκοῖσιν ἀκεσάμενον ἐς τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ, κατατάσιος
 δὲ καὶ συνδέσιος σκελέων, κρεμάσαι διαλείποντα σμικρὸν
 τοὺς πόδας, ἔπειτα πλέξαντα ἐκκρεμασθῆναί τινα ἐν τῇ
 διορθώσει, ἀμφοτέρω ἅμα ποιεῦντα. καὶ τὸ ἐμπροσθεν τοῦ-
 το ἱκανὸν καὶ τοῖσιν ἑτέροις, ἥκιστα δὲ τῷ ἔξω. ἡ τοῦ ξύ-
 λου ὑπόστασις ὥσπερ ὅμῳ ὑπὸ τὴν χεῖρα οἷς ἔσω. τοῖσι
 γὰρ ἄλλοισιν ἦσσαν. καταναγκάσεις δὲ μετὰ διατάσιος, μάλι-

gunt, ii si probe et diligenter curentur, crure non secus ac
 adulti utuntur. At neglectis paulum extentum est. Ipfi
 enim quod ad rectum habitum maxime spectat, articulis
 capti sunt. Ossium autem et carnum imminutiones pro
 ratione contingunt.

Coxae autem valida quidem distensio et directio com-
 munis est, quae vel manibus vel asseré vel vectis molitione
 praestatur. Et luxationem quidem quae ad interiora
 fit, rotundo, quae ad exteriora, lato vecte moliri decet,
 praecipue vero quae ad exteriora. Quae certe in interio-
 rem partem prolapsa sunt, utribus ad eam cruris partem
 quae in angustum tenuatur appositis curare convenit, si-
 mulque cum distensione et crurum deligatione suspensio
 adhibenda, diductis paulum pedibus. Deinde manibus im-
 plexis quendam appensum esse oportet, qui inter dirigen-
 dum simul utraque praestet. Illaque reponendi ratio luxa-
 tioni ad anteriora et caeteris abunde convenit, minime
 vero ei quae fit in exteriora. Lignum etiam velut in hu-
 mero ad manum subtentum, quibus ad interiora luxatio
 facta est, convenit, aliis vero minus. Deorsum autem im-
 pelles cum distensione praecipue anteriorum aut postero-

Ed. Chart. XII. [543.] Foef. I. 856. 857. Ed. Lind. II. (862. 865.)
 στα τῶν ἔμπροσθεν ἢ ὀπίσθεν ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ ἐφίξεσθαι
 ἢ στανίδι.

|| Γόνυ δὲ εὐηθέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εἰστυλίην
 καὶ εὐφυΐην. διὸ καὶ ἐκπίπτει καὶ ἐμπίπτει ῥᾶον. ἐκπίπτει
 δὲ πλειστάκις ἔσω, ἀτὸρ καὶ ἔξω, καὶ ὀπίσθεν. ἐμβολαὶ δὲ
 ἢ ἐκ τοῦ συγκεκάμφθαι ἢ ἐκλακτίσαι ὀξέως, ἢ ξυτελίξαι
 ταινίης ὄγκον ἐν ἰγνύῃ θεῖς ἀμφὶ τοῦτον ἐξαίφνης, ἐς ὅκλα-
 σιν ἀφεῖναι τὸ (863) σῶμα. μάλιστα αὐτῇ τῶν ὀπίσθεν.
 δύναται δὲ καὶ κατατεινόμενα μετρίως; ὥσπερ ἀγκῶν ἐμπί-
 πτει τὰ ὀπίσθεν. τὰ δὲ ἐνθα ἢ ἐνθα ἐκ τοῦ συγκεκάμφθαι
 ἢ ἐν κατατάσει. μάλιστα δὲ αὐτῇ τὸ ὀπίσθεν. ἀτὰρ καὶ ἐκ
 κατατάσιος μετρίως ἢ διόρθωσις ἅπασι κοινή. ἦν δὲ μὴ ἐμ-
 πέση, τοῖσι μὲν ὀπίσθεν συγκάμπτειν οὐ δύναται. ἀτὰρ
 οὐδὲ τοῖσιν ἄλλοισι πάνυ τι. μινύθει δὲ μηροῦ καὶ κνήμης
 ὁστέον τὸ ἔμπροσθεν. ἦν δὲ ἐς τὸ εἶσω, βλαισότεροι. μινύ-

rum partium, aut manu aut pede, infidere, aut affere uli
 conveniet.

Genu cubiti gibbo ob succinctam et commodam ejus
 naturam benignius est, ideoque facilius excidit et reponi-
 tur. Saepius autem interiorē in partem, sed et in ex-
 teriorem et posteriorem prolabitur. At reconditur subita
 conflexione et exalcitratione, aut si circa obvolutum fa-
 sciae globulum in poplite positum, ut derepente corpus
 in genua flectatur permiseris. Idque praecipue luxationem
 in posteriora restituit. Possunt quoque quae posteriorem
 in partem luxantur moderata extensione, non secus ac
 cubiti gibbus, suum in locum reverti. Quae vero in han-
 vel illam partem excefferunt, conflexio, aut calcium im-
 pulsio, aut extensio reponit, praecipueque haec quod poste-
 riorem in partem excidit. At quae moderata extensione
 fit restitutio, omnibus communis est. Ac nisi repositio fa-
 cta fuerit, neque ubi posteriorem in partem excidit, sed
 neque cum alias in partes excessit, flecti admodum queunt,
 femoris vero et tibiae os anteriore parte imminuitur. Ac
 si interiorem in partem excidit, ii valgi magis evadunt,
 exterioribus autem partibus imminuuntur. Quod si exte

Ed. Chart. XII. [543. 544.] Foëf. I. 857. Ed. Lind. II. (863. 874.)
 θει δὲ τὰ ἔξω. ἦν δὲ ἐς τὰ ἔξω, γαυσότεροι, χωλοὶ δὲ ἦσσαν.
 κατὰ γὰρ τὸ παχύτερον ὅστιον ὀχέει. μινύθει δὲ τὰ ἔσω.
 ἐκ γενεῆς δὲ ἢ ἐν αἰξήσει, κατὰ λόγον τὸν πρόσθεν.

[544] Ἰὰ δὲ κατὰ τὰ σφυρὰ κατὰτάσιος ἰσχυρῆς δεῖ-
 ται ἢ τῇσι χερσὶ, κατορθώσιος δὲ ἅμα ἀμφοτέρω ποιεύσης.
 κοιτὸν δὲ πᾶσι. τὰ δὲ ἐν ποδὶ, ὡς τὰ ἐν χειρὶ ὑγιῶς. τὰ δὲ
 ἐν τῇ κνήμῃ συγκοινωνέοντι καὶ μὴ ἐκπεσόντα ἐκ γενεῆς καὶ
 ἐν αἰξήσει ἐξαρθρήσαντα, ταῦτα ἂ καὶ ἐν χειρὶ. ὅσοι δὲ
 πηδῆσαντες ἄνωθεν ἐσιτηρίζαντο τῇ πτέρνῃ, ὥστε διασιῆναι
 τὰ ὀστέα καὶ φλέβας ἐγχυμωθῆναι καὶ νεῦρα ἀμφιθλασθῆ-
 ναι, ὅταν γένηται οἷα τὰ θεινότετα, κίνδυνος μὲν σπυρακλί-
 σαντα τὸν αἰῶνα πρήγματι παρα(864)σχεῖν, καὶ ῥοικωδῆ
 μὲν τὰ ὀστέα, τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. ἔπειτα
 καὶ οἷσιν ἂν καταγεῖσιν ἢ ὑπὸ τρώματος οἷα ἐν κνήμῃ ἢ
 μηρῷ, νεύρων ἀπολυθέντων, ἂ κοινωνέει τουτέοισιν, ἢ ἐξ

riorem in partem prolapsum est, vari magis, claudi vero
 minus efficiuntur. Crassiore namque ossis parte gestantur
 ac interioribus partibus imminuuntur. At quibus a primo
 ortu aut dum adolescunt luxatio facta est, ii quomodo
 prius dictum est se habent.

Quae circa malleolos luxantur valida intensione, quae
 per manus aut alia huiusmodi adhibetur, opus habent
 ac directione quae simul utrumque efficiat: quod omnibus
 commune est. Quae vero in pede contingunt, velut ea
 quae in manu fiunt, curationem accipiunt. Quae cum
 tibia consensionem habent et a primo ortu exciderint, aut
 dum adhuc corpus augetur luxentur, eandem quam in
 manu curationem habent. At quibus ex alto deflientibus
 in calcem innixis, ossa defident, venae subter cutem effun-
 duntur ac nervi contunduntur, ubi haec gravissima conti-
 gerint, periculum quidem est ne iis siderata ossa per to-
 tam vitam negotium facessant. Obtorta si quidem ossa
 evadunt, nervi quoque consensione inter se conspirant.
 Quibus item ex fractura vel vulnere vel in tibia vel fe-
 more, vel ex nervorum dissolutione qui cum his commu-

Ed. Chart. XII. [544.] Foesl. I. 857. 858. Ed. Lind. II. (864.)
 ἄλλης κατακλίσιος ἀμελέος ἐμελάνθη ἢ πτέρνη, καὶ τουτέοισι
 παλιγκοιώτατα ἐκ τοιουτέων. ἔστιν ὅτε πρὸς σφακελισμῷ
 γίνονται πυρετοὶ ὑπεροξέες, λυγνώδεις, τρομώδεις, γνώμη
 ἀπτόμενοι, ταχυθάνατοι, καὶ ἔτι φλεβῶν αἰμορρόων πελιώ-
 σιες καὶ γαγγραινώσιες. σημεῖα τῶν παλιγκοιτησάντων, ἢ
 τὰ ἐκχυμώματα καὶ τὰ μελάσματα καὶ τὰ περὶ ταῦτα ὑπό-
 σκληρα καὶ ὑπέρυθρα ἦ. ἦν γὰρ ξὺν σκληρούσματι πελιωθῇ.
 κίνδυνος μελανθῆναι. ἦν δ' ὑποπέλια ἦ καὶ πέλια μάλα καὶ
 κεχυμένα ἢ ὑπόχλωρα καὶ μαλθακὰ, || ταῦτα ἐν πᾶσι τοῖσι
 τοιούτοισιν ἀγαθὰ. ἦσις δὲ, ἦν μὲν ἀπύρετοι ἔωσιν, ἐλλε-
 βορίζειν. ἦν δὲ μὴ, μὴ· ἀλλὰ ποτὸν διδόναι ὀξύγλυκν εἰ δέοι.
 ἐπίδεσις δὲ ἢ ἄρθρων σύνθεσις. ἐπὶ δὲ ταῦτα μᾶλλον τοῖσι
 φλόσμασι καὶ ὀθονίοισι πλέοσι καὶ μαλθακωτέροισι χρῆσθαι.
 πίξις ἦσσον. ὕδωρ πλέον προσπεριβάλλειν, τὰ πλεῖστα τῇ
 πτέρνῃ. τὸ σχῆμα ὅπερ ἢ ἐπίδεσις, ὡς μὴ ἐς τὴν πτέρνην

nicant, aut alioqui ex negligentiore decubitu calx deni-
 grata fuerit, iis quoque ex talibus recrudesce-
 re mala con-
 sueverunt. Interdum ad fiderationem febres accedunt valde
 acutae, singultuosae cum tremoris sensu, mentem atten-
 tantes et quae praecipitem mortem asserunt, praeterea-
 que venarum sanguinem fundentium livores et cancerationes.
 Recrudentis morbi indicia sunt, ubi sanguis e venis sub
 cutem effusus et quae nigrescunt, quaeque his vicina, du-
 ritiam aut ruborem aliquem contraxerint. Etenim si cum
 duritie livescunt, ut nigrescant periclitantur. Quod si sub-
 livida, aut livida et mollia fuerint et diffusa, aut ex vi-
 rore aliquantulum pallida et mollia, haec in omnibus hu-
 jusmodi bono sunt. Curatio vero, si quidem febris absit,
 per veratrum confert, alioqui non exhibendum, sed potui
 aqua mulsa acida, ὀξύγλυκν vocant, si opus est, exhibenda.
 Deligatio quae articulos componat, atque in his magis con-
 venit. Ad collisa pluribus etiam linteis et mollioribus
 utendum. In his minor compressio et copiosa aqua con-
 venit, plurima fasciae parte ad calcem circumjecta. Figu-
 ratio ea sit quam deligatio requirit, ut ne in calcem ex-

Ed. Chart. XII. [544] Foef. I. 858. Ed. Lind. II. (864. 865.)
ἀποπιέζεται. ἀνωτέρω γούνατος ἔστω εὐθετος. νάρθηξι μὴ
χρήσασθαι.

Ὅταν δὲ ἐκστῇ ὁ πούς ἢ μούνος ἢ ξὺν τῇ ἐπιφύσει,
ἐκπίπτει μᾶλλον ἐς τὸ εἶσω· εἰ δὲ μὴ ἐμπέσῃ, λεπτύνεται
ἀνὰ χρόνον ἰσχίου καὶ μηροῦ καὶ κνήμης τὸ (865) ἀντίον
τοῦ ὀλισθήματος. ἐμβολή ὡς ἡ καρπῶ, κατάτασις δὲ ἰσχυ-
ροτέρη. ἦσις, νόμος ἄρθρων. παλιγκοτεῖ ἥσσον καρποῦ,
ἢν ἡσυχάσῃ. δίαίτα μείων. ἐλινύουσι γάρ. τὰ δὲ ἐκ γενεῆς
μὲν ἢ ἐκ αὐξήσει κατὰ λόγον τὸν πρότερον, ἔπειτα σμικρὸν
ὀλισθηκότες ἐκ γενεῆς ἔνια, οἷά τε διορθοῦσθαι. μάλιστα
δὲ ποδὸς κύλλωσις. κυλλώσιος γὰρ οὐχ εἰς ἐστὶ τρόπος. ἡ δὲ
ἦσις τουτέου κηροπλαστεῖν, κηρωτῇ ῥητινώδει. ὁθόνια συ-
χνὰ ἢ πέλματα ἢ μολύβδιον προσεπιθεῖν, μὴ χρωτί. ἀνάλη-
ψις, τὰ τε σχήματα ὁμολογεῖται.

pressio fiat, supra genu ducta sit, beneque illic disposita,
neque ferulae adhibendae.

At ubi pes vel solus vel cum adnato osse excessit,
interiorem in partem magis excidit, ac nisi recondatur, co-
xae, femoris et tibiae pars ex adverso luxationi respon-
dens temporis successu extenuatur. Repositio eadem quae
primae juncturae manus debetur, contentio vero vehemen-
tior, curatio pro lege articulorum. Quod si quiescant, mi-
nus quam in prima manus junctura morbus recrudescit et
quod quietem agunt tenuior victus ratio imperanda. Quae
vero a primo ortu aut dum adoleseant contigerunt, eam
quae prius dicta est tractationem postulant. Deinde non-
nullae ex prima origine luxationes, si parum elapsae fue-
rint, in statum naturalem dirigi possunt, praesertim vero
ubi pes intro convertitur et varus efficitur. Neque enim
id uno modo contingit. Hujus autem curationem institu-
unt, quasi ceram fingendo partibus conformatis ceratum
quod resinam accipiat adhibitum, lintea copiosa, soleae,
aut plumbea lamina non ad cutem alligata. Ad quae par-
tis exceptionem et corporis habitum accommodatum esse
oportet.

Ed. Chart. XII. [544.] Foef. I. 859. Ed. Lind. II. (865. 866.)

[545] || Ἦν δὲ ἐξαρθρόσαντα ἔλκος ποιησάμενα ἐξίσχῃ, ἐόντα ἀμείνω ὥστε δὴ μὴ ἀπαιωρέεσθαι, μηδ' ἀπαναγκάζεσθαι. Ἰησις δὲ πισσηρὴ, ἣ σπλήνεσιν οἰνηροῦσι θερμοῦσιν. ἅπασιν γὰρ τουτέοισι τὸ ψυχρὸν κακόν, καὶ φύλλοισιν χειμῶτος δὲ εἰρίοισι ῥευπωμένοις τῆς σκέπης εἵνεκα μὴ καταπλάσσειν, μηδὲ ἐπιθεῖν. διαίτα λεπτὴ, ψυχρὸς, ἄχθος πολὺ, πίεξις ἀνόγκη, σχήματος τάξις. εἰδέναι μὲν οὖν ταῦτα πάντα ὀλέθρια, μετρίως δὲ θεραπεύοντες χολοὶ αἰσχροῶς. ἢ γὰρ παρὰ πόδας γένηται, πούς ἀνασπᾶται, καὶ ἢ πη ἄλλη κατὰ λόγον, ὅστις οὐ μάλ' ἀφίστανται. μικρὰ γὰρ ψιλαῦται, περιωτειλῶνται λεπτῶς, (866) τουτέων τὰ μέγιστα κινδυνότατα καὶ τὰ ἀνωτάτω ἑλπίς δὲ μόνη σωτηρίας εἶναι μὴ ἐμβάλλῃ, πλὴν τὰ κατὰ δακτύλους καὶ χεῖρα ἄκρον, ταῦτα δὲ πρόειπε τῷ τοὺς κινδύνους ἐγχειρέειν ἐμβάλλειν, ἢ τῇ πρώτῃ ἢ τῇ δευτέρῃ. ἢ δὲ μὴ πρὸς τὰς δέκα, ἥμισυ τετραταῖα. ἐμβολὴ δὲ οἱ μοχλίσκοι. Ἰησις δὲ ὡς κεφαλὴ

Quod si luxata vulnerata cute extent, sinere ea prae-
stat, ita sane ut non dependeant neque retro adducantur.
Curatio vero cerato quod picem habeat, aut spleniis vino
madentibus calidis, his enim omnibus frigus nocet, insti-
tuenda et foliis, per hiemem autem lanis sordidis. Ac
neque integumentis gratia quicquam imponendum, neque
deligandum, victus ratione tenui utendum. Frigus, pondus
multum, compressio, vis adhibita, habitus corporis consti-
tutus, haec sane omnia certam habent perniciem. Medio-
criter autem curati, turpiter claudi fiunt. Etenim si ista in
pedibus contingant, pes contrahitur, et si qua alia in parte
idem pro ratione evenit, ossa non admodum abscedunt.
Parum enim nudantur et tenuibus circum cicatricibus ob-
ducuntur. Horum quae maxima et quae valde supra, pe-
riculi sunt plenissima. Unica vero spes salutis, si non re-
ponantur, praeterquam quae sunt ad digitos et ad sum-
mam manum. Ac in his ubi periculum praedixeris, ad
repositionem aggredi oportet aut primo aut altero die, sin-
minus ad decimum, quarto minime. Repositio fit per ve-
ctium molitionem, curatio autem qualis in capitis ossibus

Ed. Chart. XII. [545.] Foesl. I. 859. 860. Ed. Lind. II. (866.)
 ὀστέων καὶ θέρη. ἐλλεβόρῳ δὲ καὶ αὐτίκα. ἔπειτα τοῖσιν
 ἐμβαλλομένοισι βέλτιον χρῆσθαι, τὰ δ' ἄλλα εὖ εἰδέναι διότι
 ἐμβαλλομένων, θάνατοι τὰ μέγιστα καὶ τὰ ἀνωτάτω μάλιστα
 καὶ τόχιστα. πούς δὲ ἐκβάς, σπασμός, γάγγραινα, καὶ ἦν
 ἐμβληθέντι ἐπιγένηται τι τούτων, ἐκβάλλοντι ἐλπίς, εἴ τις
 ὅρα ἐλπίς. οὐ γάρ ὁπό τῶν χαλόντων οἱ σπᾶσμοί, ἀλλ'
 ἀπὸ τῶν ἐντεινόντων.

|| Αἱ δὲ ἀποκοπαὶ ἢ ἐν ἄρθρῳ ἢ κατὰ τὰ ὀστέα μὴ
 ἄνω, ἀλλ' ἢ παρὰ τῷ ποδὶ ἢ παρὰ τῇ χειρὶ ἐγγὺς περιγί-
 νονται, ἢν μὴ αὐτίκα μάλα λειπωθυμίῃ ἀπόλλωνται. ἦσις,
 ὡς κεφαλῆς θερυῆς. ἀποσφακελίσιος μέντοι σαρκῶν καὶ ἐν
 τραύμασιν αἰμορροόσις ἀποσφιχθὲν καὶ ἐν ὀστέων κατῆγμασι
 πιεχθὲν καὶ ἐν δεσμοῖς ἀπομελανθὲν καὶ οἷσι μηροῦ μέρος
 ἀποπίπτει καὶ βραχίονος, ὀστέα τε καὶ σύρκες ἀποπίπτουσιν
 πολλοὶ περιγίνονται, ὡς τὰ γε ἄλλα εὐφροτέρως. οἷσι μὲν
 οὖν καταγέντων ὀστέων, αἱ μὲν περιρροήξεις ταχεῖαι, αἱ δὲ
 τῶν ὀστέων ἀποπιώσεις ἢ ἂν τὰ ὅρια τῆς ψιλώσεως ἢ ταύτη

et per calida. Veratro quoque etiam statim, deinde qui-
 bus repositio facta est, uti praestat. In reliquis probe nosse
 convenit, ad repositionem maximorum praecipue et supe-
 riorum etiam celerrimas mortes consequi. Pes autem ubi
 excessit, convulsione et cancro tentatur. Quod si reposi-
 tione facta quid hujusmodi supervenit, sola spes est, si
 qua restat, ut ejiciatur. Neque enim ab his quae laxant,
 verum ab his quae intendunt convulsiones fiunt.

At praecisiones quae in articulo aut circa ossa con-
 tingunt, dum non superiore parte, sed ad pedem aut prope
 ad manum fiant, ex his supersunt, nisi statim fere animi
 defectione intereant. Iis eadem curatio quae capiti et
 per calida debetur. Ex sideratione tamen carnum, tum
 ubi vulnera sanguinem profundentia constringantur, tum
 ubi ossium fracturae comprimuntur, et ex vinculis deni-
 grationes contingunt et quibus pars femoris et brachii ex-
 cidit, ossaque et carnes decidunt multi supersunt, cum, si
 qua alia, facile tolerantur. Quibus igitur ossa fracta sunt,
 celeres quidem circum abruptiones fiunt, ossa autem qua

Ed. Chart. XII. [545, 546.] Foef. I. 860. Ed. Lind. II. (866. 867.) ἀποπίπτουσι βραδύτερον δέ. (867) δεῖ δὲ τὰ κατωτέρω τοῦ τρώματος προσαφαιρέειν καὶ τοῦ σώματος τοῦ ὑγιέος. προ-
 θνήσκει γὰρ φυλασσόμενον, ὀδύνη. ἅμα γὰρ λειποθυμῇ
 θνήσκουσι, μηροῦ ὁστέον ἀπελύθη ἐκ τοιούτου ὀγδοηκο-
 σταῖον, ἥ δὲ κνήμη ἀφηρέθη εἰκοσταῖη, κνήμης δὲ ὁστέα
 κατὰ μέσην ἐξηκοσταῖα ἀπελύθη. ἐκ τοιούτων ταχὺ καὶ
 βραδέως αἱ πῖξιες αἱ ἰητρικαί. τὰ δ' ἄλλα ὅσα ἡσυχაίως
 τὰ μὲν ὁστέα οὐκ ἀποπίπτει, οὐδὲ σαρκῶν ψιλοῦται, ἀλλ'
 ἐπιπολαίτερον προσδέχεσθαι ταῦτα χρή. τὰ γε γὰρ πλείστα
 φοβερώτερα ἢ κακίω. ἢ ἡσυχίᾳ, πρᾶξι, θερμῇ διαίτῃ ἀκριβεῖ.
 κίνδυνος αἰμορραγίων, ψύχεος. σχήματα δὲ ὡς [546] μὴ
 ἀνάρροπα. ἔπειτα ὑποστάσιος πύου εἶναι, ἐξ ἴσου. ἢ ἴσα
 συμφέροι ἐπὶ τοῖσι τοιούτοις καὶ ἐπὶ τοῖσι μέλασμοιςιν.
 αἰμορραγίαι, δυσεντερίαι, περὶ κρίσιν λαῦροι μὲν, ὀλιγήμεροι
 δέ. οὐκ ἀπόσιτοι δὲ πάνυ πυρετώδεις. οὐδέ τι κενσαγγητέον.

parte nudantur decidunt, tardius tamen. Inferiores autem
 vulnere et sano corpore partes, cum prius sint mortuae,
 insuper auferre oportet, ea cautione adhibita ut dolorem
 evites. Simul enim cum animi defectione intereunt, fe-
 moris os in hoc in casu octogesimo die resolutum est, ti-
 bia autem vigesimo die detracta fuit. Tibiae quoque
 media ossa sexagesimo die resoluta sunt. In his cele-
 riter aut tarde ut ossa decidant medicae compressio-
 nes in causa sunt. In caeteris vero quae leviter tra-
 ctantur ossa quidem non decidunt, neque in his carnes,
 sed summae partes nudantur. Ista autem ad curationem
 assumere oportet. Plurima enim formidabilia magis sunt
 quam noxia. Curatio lenis esto, quae per calida et dili-
 gentem victus rationem institui debet. Profluentis sangui-
 nis et frigoris periculum impendet. Habitus corporis ut
 ne acclivis sit, deinde ut pus subsidat aequalis aut qui-
 cunque talibus, iisque quae denigrantur accommodatus ex-
 istit. Sanguinis profluvia ac cruentae dejectiones circa
 judicationem largae quidem, sed paucorum dierum his con-
 tingunt. Neque vero hi cibos averfantur, neque admodum
 febribus corripiuntur, neque quicquam vacuandum.

Ed. Chart. XII. [546.] Foes. I. 861. Ed. Lind. II. (867. 868.)

|| Ὑβωσις ἢ μὲν εἶσα ἐπιθάνατος οὖρων σχέσιος, ἀπο-
ταρκώσιος. τὰ δὲ ἔξω τουτέων ἀσινέα τὰ πλεῖστα πολὺ μάλ-
λον ἢ ὅσα σεισθέντα μὴ ἐξέστη, αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖσι κρίσιν
ποιησάμενα. κείνα δὲ ἐπὶ πλεόν τῷ σώματι ἐπιδιδόντα καὶ
ἐν ἐπικαίροις ἐόντα. οἷον πλευραὶ καταγεῖσαι μὲν ὀλίγας
πυρετώδεις, καὶ αἵματος πύσιος καὶ σφακελισμοῦ, ἦν τε
(868) μία, ἦν τε πλείους. μὴ καταγεῖσαι δὲ καὶ ἦσις φαύ-
λη, μὴ κρεταγγοῦντα, ἦν ἀπίρετος εἴη, ἐπίδεσις, ὥς νόμος.
ἢ δὲ πώρωσις ἐν εἵκοσιν ἡμέρησι. χαῦτον γάρ. ἦν δ' ἀμφι-
φλασθῇ, φυματίαι καὶ βηκώδεις καὶ ἔμμοτοι καὶ πλεῖράς
ἐσφακέλιζαν. παρὰ γὰρ πλευρὴν ἐκάστην ἀπὸ πάντων τόποι
εἰσὶ. τὰ δ' ἀπὸ καταπτώσιος ἦσον δύνανται ἐξιθύνεσθαι.
χαλεπώτερα δὲ τὰ ἄνω φρενῶν ἐξιθύνεσθαι. οἷσι δὲ παισὶν
οὐ συναύξεται, ἀλλ' ἢ σκέλη καὶ χεῖρες καὶ κεφαλὴ, ἠδὲ ἡμέ-
ροις ὕβωσις παραχοῆμα μὲν τῆς νούσου ῥύεται, ἀνὰ χρό-
νον καὶ ἀβδιδύμῃ οὐκ ἀποδρα τὸ γινώσκον.

Quae interiorē in partem sit vertebrarum perversio,
quod ad urinæ suppressionem et stuporem attinet, lethalis
est. Quae vero exteriorē in partem incurvantur, eorum
plurima minus sunt noxia, quam quae concutiendo non ex-
cellerunt, quod illa in sese morbi discrimen recipiant, haec
vero in magnam corporis partem gliscant et in praecipuis
partibus eveniant. Quale quid in costis cernitur quae fra-
ctae paucae quidem febre, et sanguinis spūto, ossisque vitio
tentantur sive una sive plures fractae sint, curatioque sim-
plex convenit absque inedia, si febris absit, deligatio quoque
pro lege fracturarum. Callus vero viginti diebus, quod
laxum os sit, inducitur. At circumcirca contusis costis tu-
berculosi et tussiculosi evadunt, ac ea quae per linamenta
sit curatione opus habent, costaeque sideratione tentantur.
Ad unamquamque enim costam nervi ab omnibus partibus
ducuntur. At quae ex casu in gibbum incurvantur, ea mi-
nus in directum agi possunt, verum aegrius diriguntur quae
sunt supra septum transversum. Quibus quoque a puero id
contingit, ea non augentur, sed vel crura vel manus vel
caput. Adultis gibbus si fiat, statim quidem a morbo liberat,

Ed. Chart. XII. [546.] Foes. I. 861. 862. Ed. Lind. II. (868. 869.)
 τον δ' ἐπισημαίνεται, δι' ὧν περ καὶ τοῖσι νεωτέροισιν,
 ἥσσαν δὲ κακοήθως. εἰσὶ δὲ οἱ εὐφόρος ἤνεγκαν οἷσιν εὐσφα-
 κον καὶ πιμελῶδες τράπεται. ὀλίγοι δὲ τούτων περὶ ἐξή-
 κοντα ἔτεα ἐβίωσαν. ἀτὰρ καὶ ἐς τὰ πλάγια διαστρέμματα
 γίνεται. συναίτια δὲ καὶ τὰ σχήματα ἐν οἷσιν ἂν κατακείν-
 ται, καὶ ἔχει προγνώσις. πολλοὶ δὲ καὶ αἷμα ἐπιτυσαν καὶ
 ἔμπυοι ἐγένοντο. ἡ δὲ μελέτη ἴησις. ἐπίδεσις ὡς νόμος.
 διαιτήσις τὰ πρῶτα ἀτρεκέως. ἔπειτα ἀπαλύνειν ἡσυχίῃ, σιγῇ,
 σχήματα, κοιλίῃ, ἀφροδίσεια. ἀτὰρ οἷς ἂν αἷμα, ἀνωθυνώτερα
 τῶν καταγγυμένων καὶ φιλυποστροφώτερα χρόνοισιν. οἷσι δὲ
 καταλείπεται μυχῶδες ὑπομιμνήσκει. ἐν πόνοισιν, ἴησις, καὶ-
 σις, τοῦ(869)σι μὲν ἀπ' ὀστέου μέχρις ὀστέου, μὴ αὐτόδε. ἦν
 δὲ μεταξὺ, μὴ πέρην. μηδὲ ἐπιπολῆς σφακελισμός, καὶ τὰ
 ἑμμοῦτα πειρᾶσθαι. εἰρήσεται ἅπαντα τὰ ἐπεισιόοντα ὁράτα.

successu tamen temporis per eadem quae junioribus sui signi-
 ficationem edit, minus tamen maligne habent. Ac facile
 tolerant quibus corpus carnosum et pingue redditur, ho-
 rum tamen pauci ad sexagesimum annum vitam produxe-
 runt. Sed et vertebrae in obliquum intorquentur. Ad id
 etiam conferunt habitus in quos decumbunt, de quibus prae-
 notiones fiunt. Multi vero etiam sanguinem expuerunt sup-
 puratique extiterunt. Quibus curatio diligens instituenda,
 et deligatio pro more. Victus ratio primis diebus exquisita
 esse debet, deinde plenior, quies, silentium imperandum,
 habitus corporis accommodandus, alvus subducenda, venere
 abstinendum. Sed et quibus sanguis non expuitur, ii do-
 lorem magis sentiunt temporeque recidivas potius pati so-
 lent quam quibus costa perfracta est. At quibus mucosum
 quiddam relinquitur, id doloribus sui memoriam commovet.
 Curatio unctione perficitur, si in quibusdam quidem ab osse
 ad os usque candens ferramentum demittas, ipsum autem
 non attingas. Quod si in intermediis costis fuerit, non in
 ulteriorem partem penetrandum, neque in summo aduren-
 dum. Alioqui sideratio sequetur et curatio per linamenta
 experiunda, de quibus dicentur omnia quae intro subire
 aut sub visum cadere oportet. Verbis vero non satis ex-

Ed. Chart. XII. [546. 547.] Foesl. I. 862 863. Ed. Lind. II. (869.)
 λόγοις δ' οὐ μὴ βρώματα, πόματα, θάλασπος, ψυχρος σχῆμα.
 ἅτι καὶ φάρμακα τὰ μὲν ξηρά, τὰ δὲ ὑγρά, τὰ δὲ πυρρὰ,
 τὰ δὲ μέλατα, τὰ δὲ λευκά, τὰ δὲ στρυφνά. ἐπὶ ἔλκη οὗται
 καὶ διαίται.

[547] || Νόμος ἐμβολῆς καὶ διορθώσιος, νόμος μοχλός.
 σφηρίσκος, ὑπόσοπος μὲν ἀνόγειν, μοχλός δὲ παράγειν, τὰ
 δὲ ἐμβλητέα ἢ διορθωτέα διαναγκάσαι διεκτείνοντα. ἐν ᾧ ἂν
 ἕκαστα σχήματι μέλλῃ ὑπεραιωρηθῆσονται. τὸ δ' ἐκβάν
 ὑπὲρ τοῦτου ὕθεν ἐξέβη. τοῦτο δὲ ἢ χερσὶν ἢ κρεμασμῷ ἢ
 ἄνοισιν ἢ περὶ τι. χερσὶ μὲν οὖν ὀρθῶς κατὰ μέρεα. καρπὸν
 δὲ καὶ ἀγκῶνα ἀπόχρη διαναγκάζειν. καρπὸν μὲν ἐς ἰθὺ
 ἀγκῶνος, ἀγκῶνα δὲ ἐγγώριον πρὸς βραχίονα ἔχοντα. οἷον
 παρὰ τῷ βραχίονι τὸ ὑπὸ τὴν χεῖρα ὑποτετεινόμενον. ἐν οἷσι
 δὲ δακτύλους ποδός, χειρός, καρποῦ, ὑβώματος, τὸ ἔξω
 διαναγκάσαι δεῖ καὶ καταναγκάσαι. τὰ μὲν ἄλλα ὑπὸ χειρῶν

plicari possunt neque cibaria, potiones, calor, frigus, cor-
 poris habitus. Tum quod medicamenta partim quidem sicca
 partim vero humida, quaedam etiam fulva, quaedam nigra,
 quaedam vero etiam alba, nonnulla quoque acerba eaque hoc
 modo adhibita, cum victus ratione ulcers curationem fa-
 ciunt.

Reponendi et dirigendi quaedam lex est, tum quae per
 vectis molitionem instituitur, tum per cuneolum. Supposi-
 tus quidem asellus abducere; vectis vero adducere solet.
 Quae autem reponenda aut dirigenda sunt, ea extensione
 facta, in ea figura in qua unumquodque supra finem suum
 sublime attolletur, adurgenda. Quod vero excessit, supra
 id unde excessit protrudendum. Istud autem manibus aut
 appensione aut asellis, aut ad aliquid injectis vinculis prae-
 statur. Manibus igitur ad partes utimur, primam vero ma-
 nus juncturam et cubiti gibbum adurgere satis est. Eam
 quidem quae est ad manum juncturam recta ad cubiti gib-
 bum: cubiti autem gibbum eo habitu ut ad brachium rectum
 angulum efficiat, qualem in brachio, quod manui subten-
 ditur reddit. In quibus vero pedis aut manus digitos, in
 manus junctura aut spinæ ex gibbo inclinatione, quod ex-

Ed. Chart. XII. [547.] Foef. I. 863. 864. Ed. Lind. II. (869. 870.)
 αἱ διαναγκάσεις ἱκαναί. καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς
 ἔδρην, πτέρωγῃ ἢ θέναντι ἐπὶ τινος. ὥστε κατὰ μὲν τὸ ἐξέχον,
 ὑποκέει(870)σθαι ὄγκον σύμμετρον μαλθακόν, κατὰ δὲ τὸ
 ἕτερον. μήστωρ δ' ἂν χρηὴ ὠθέειν ὀπίσω καὶ κάτω, ἣν τε
 ἔσω ἣν τε ἔξω ἐκπεπτώκη. τὰ δ' ἐκ πλαγίων τὰ μὲν ἀπω-
 θέειν, τὰ δὲ ἀντιωθέειν ὀπίσω ἀμφοτέρω καὶ τὸ ἕτερον. τὰ
 δὲ ὑβώματα τὰ μὲν ἔσω οὔτε παρὰ μῶ οὔτε βηλὶ οὔτε φύσης
 ἐρέσει οὔτε σικύῃ. δεῖ δὲ τι ἢ κατὰ στασις. ἢ δὲ ἀπάτη ὅτι
 οἷόν τε ποτε καταγέντων τῶν σπονδύλων καὶ τὰ λορδώματα
 διὰ τὴν || ὀδύνην δοκέη ἔσω ὀλισθηκέναι. ταῦτα δὲ ταχύφρα
 καὶ ῥάδια. τὰ δὲ ἔξω κατὰ στασις, τὰ μὲν ἄνω ἐπὶ πόδας,
 τὰ δὲ κάτω, τὰναντία κατανάγκασις δὲ συγκαταιάσει ἢ ἔδρῃ
 ἢ ποδὶ ἢ σανίδι. τὰ δ' ἐνθα ἢ ἐνθα, εἴ τις κατὰ στασις, καὶ
 εἴ τι τὰ σχήματα ἐν τῇ διαίτῃ.

cessit intro cogere et adurgendo compellere convenit. In
 reliquis quidem propulsiões quae manibus fiunt abunde
 sunt. Eminentia vero supra aliquid collocata calce aut
 sublimiore patinae parte in suam sedem propellere oportet,
 ita ut qua extant mollis globulus accommodate supponatur,
 altera autem ex parte peritus aliquis retro et deorsum pro-
 trudat, sive interiorem sive exteriorem in partem prolapsa
 sint. Quae in obliquum inclinant, partim protrudere par-
 tim retrorudere utrimque et ex altera parte oportet. At
 spinae ex gibbo inclinationes, quae quidem interiorem in
 partem fiunt, neque sternutamento neque tussu neque flatu
 immisso neque cucurbitula restituantur, verum aliqua disten-
 sione opus est. In errorem autem inducantur, quod, velut
 aliquando fractis vertebis contingit, etiam spinae introrsum
 inclinationes prae dolore intro luxationem fecisse videantur.
 Haec vero celeriter et facile coalescunt. Quae exteriorem
 in partem incurvantur, partim quidem quae supra sunt in
 pedes distensio, partim vero quae infra contrario modo facta
 restituit. Impulsio vero cum distensione, aut insidendo aut
 pede aut affere fieri debet. Quae in hanc vel illam partem
 obliquantur, si quae admoveatur distensio, ac praeterea cor-
 poris habitus adhibita victus ratione restituit.

Ed. Chart. XII. [547. 548.] Foes. I. 864. 865. Ed. Lind. II. (870. 871.)

Τὰ ἄρμενα πάντα εἶναι πλατέα, προσηνέα, ἰσχυρά· εὐ-
δέη, μὴ δεῖ ῥάκεσι προκατελίσχθαι, ἐσκευάσθαι πρὶν ἢ ἐν
τῇσιν ἀνάγκῃσι. πάντα συμμεμετρομένως, τὰ μήκη καὶ ὕψα
καὶ εὖρεα. διατάσις οἷον μηροῦ τὸ παρὰ σφυρὸν δεδέσθαι
καὶ ὄνω τοῦ γούνατος. ταῦτα μὲν ἐς τὸ αὐτὸ τείνοντα. παρὰ
δ' ἰξυῖ καὶ περὶ μασχάλας καὶ κατὰ περίνεον καὶ μηρὸν,
τὰ μεταξὺ τῆς ἀρχῆς. τὸ μὲν τὸ στήθος, τὸ δ' ἐπὶ τῶτον
τείνοντα. ταῦτα δ' ἐς τὸ ὑπὸ (871) ἅπαντα τεινόντων προσ-
δεθέντα ἢ πρὸς ὑπεροειδέα ἢ πρὸς ὄνον. ἐπὶ μὲν οὖν κλίνης
ποιέοντι τοῦτο μὲν τῶν ποδῶν πρὸς οὐδέν· χρὴ ἐρεῖσαι,
πρὸς δὲ τὸ ἕτερον ξύλον ἰσχυρὸν πλάγιον παραβεβλήσθαι.
τὰ δὲ ὑπερθεῖν ὑπεροειδέα πρὸς ταῦ[548]τα ἀντιστηρίζοντα
διατείνειν, ἢ πλήμνας κατορύξας ἢ κλίμακα διαθέντα, ἀμ-
φοτέρωθεν ὠθεῖν. τὸ δὲ κοινὸν σανὺς || ἐξάπηχυς, εὖρος
δίπηχυς. πάχος σπιθαμῆς ἔχουσα ὄρους δύο ταπεινοὺς ἐν-
θεν καὶ ἐνθεν. ἔχουσα δὲ καὶ κατὰ μέσον στυλίσκους ξυμ-

Quae ad usum sunt accommodata, ea omnia lata, blanda,
specie valida esse oportet. Neque lintea ante convoluta esse
debent, praeparata tamen ante quam vis adhibeatur, omnia,
moderata tum longitudine tum latitudine tum crassitudine.
Velut in femoris distensione, quod est ad malleolum et supra
genu deligari debet, et per haec quidem eodem distensio
fieri. Juxta lumbos autem et circa axillas, et ad interfoe-
mineum et femur vincula injici debent, ac media sui parte
partim quidem ad pectus, partim vero ad dorsum tendere.
Haec vero ad id quod subter est, quo omnia extenduntur,
deliganda, sive ad pistillarēs fustes sive ad asellum. In lecto
igitur si istud moliare, haec quidem lecti fulera ad januae
limen offirmare oportet, ad altera vero lignum validum
transversum objicere, pistillaribus autem fustibus qui supra
sunt ad haec obnixis distensionem facere sex cubitorum, la-
titudinis bicubitalis, crassitudinis dodrantalis, duos humiles
afellos hinc et inde habens. In medio quoque columellas
habeat, in quas velut scalae gradus expoliti insiguntur, quae-
que ad sublistendum moderata ad lignum magnitudine se
habeant, velut in demisso humero contingit. Cava quoque

Ed. Chart. XII. [548.] Foesl. I. 865, 866. Ed. Lind. II. (871, 872.)
 μέτρους, ἐξ ὧν κλιμακτῆρες πεσταί. ἐς τὴν ὑπόστασιν τὰ
 ξύλω, ὥσπερ τῷ κατώμῳ. καταγλύφους δὲ, ὥσπερ ληνοῦ
 λείας ἔχειν, τετραδακτύλους εὖρος καὶ βάθος, καὶ διαλιπεῖν
 τοσοῦτον, ὅσον αὐτῇ τῇ μοχλεύσει ἐς διόρθωσιν. ἐν μέσῳ
 δὲ τετράγωνον καταγλυφὴν ὥστε στυλίσκον ἐνεῖναι, ὃς παρὰ
 περὶνεον ἑὼν περιθόρεπειν τε κωλύσειεν ὃ τε ὑποχαλαρὸς
 ὑπομοχλεύσει. χρὴ δὲ τῆς σανίδος ἢ ἐν τῷ τοίχῳ τὸ ἄκρον
 καταγεγλυμμένον τι ἐχούσης τοῦ ξύλου ὥσαι τὸ ἄκρον, ἐπὶ
 δὲ θάτερα καταναγκάζειν, ὑποτιθέντα μαλθακά τινος σύμ-
 μετρον.

Οἷσιν ὁστέον ἀπὸ ὑπερώης ἀπῆλθε, μέση ἵζει ἢ ῥι-
 τουτέοισιν. οἱ δὲ φλώμενοι κεφαλᾷς ἀνευ ἔλκεος ἢ πεσόντος
 ἢ κατάξαντος ἢ πύσαντος, τουτέων ἐνίοισι τὰ δριμέα ἐρχε-
 ται ἀπὸ κεφαλῆς κατὰ τὰς φάρυγγας καὶ ἀπὸ τρώματος ἐν
 τῇ κε||φαλῇ, καὶ ἐς τὸ (872) ἤπαρ καὶ ἐς τὸν μηρὸν, ση-
 μεῖα παραλλαγμάτων καὶ ἐκπιωμάτων καὶ ἢ καὶ ὅπως καὶ
 ὅσον διαφέρει ταῦτα πρὸς ἄλληλα, καὶ οἷσιν ἢ κοτύλη πα-

laevia exsculpta veluti quosdam alveos habere oportet, qua-
 tuor digitorum latitudine et altitudine tantumque inter se
 distare, quantum ad directionem, in ipsa per vectem molitione
 satis esse videatur. In medio vero cavum in quadra-
 tam figuram exsculptum esse debet, in quod columella im-
 mittatur, quae juxta interfoemineum posita defluere corpus
 vetet, quando aliquanto laxior immissa molitionem quan-
 dam faciet. Oportet autem tabellae lignae, aut quae sum-
 mum in pariete quodammodo insculptum habeat, extre-
 mum protrudere et in alteram partem vim impellere, sup-
 posito molli aliquo quod conveniat.

Quibus ex palato os discessit, iis medius nasus delidit.
 Quibus vero caput citra ulcus colliditur, aut re aliqua inci-
 dente aut frangente aut apprimente, eorum nonnullis ex
 capite in fauces acria veniunt et ex capitis vulnere. Ac ad
 jecur et femur partium, ubi alia super aliam effertur et lu-
 xationem fecerunt, notae redundant et quatenus quaque
 ratione, quantumque inter se differant considerandum. Qui-
 bus quoque acetabulum perruptum est, et quibus nervus

Ed. Chart. XII. [448.] Foef. I. 866. Ed. Lind. II. (872.)
 ρίαιε καὶ οἷσι γευρίον ἀπεσπάρθη καὶ οἷσιν ἐπίφυσις ἀπεί-
 αγε, καὶ οἷσι καὶ ὥς καὶ ἐν ᾗ δύο εἶσιν, ἐπὶ τούτοις κίν-
 δυοι, ἐλπίδες. οἷσι καὶ ὅτε κακώσεις θανάτου, ὑγείας
 ἀσφαλείας καὶ ἃ ἐμβλητέα ἢ χειριστέα, καὶ ὅτε καὶ ἃ οὐ ἢ
 ὅτε οὐ. ἐπὶ τούτοις ἐλπίδες, κίνδυνοι οἷα καὶ ὅτε χειρι-
 στέα, καὶ τὰ ἐκ γενεῆς ἔξαρθρα, τὰ ἀδξανόμενα τὰ ἠΰξη-
 μένα καὶ ὅτι θάσσον καὶ ὅτι βραδύτερον καὶ ὅτι χολόν
 καὶ ὥς καὶ οὖων, καὶ διότι καὶ ὅτι μινυθείσῃ καὶ ἢ καὶ
 ὥς καὶ οἷσιν ἦσσαν, καὶ ὅτι τὰ καταγένητα θάσσον καὶ βρα-
 δύτερον φνόμενα ἢ αἱ διαστροφὰ καὶ ἐπιπωρώσεις γίνονται,
 καὶ ἕκη τούτων οἷσιν ἔλκεα αὐτίκα ἢ ἵστερον γίνονται. οἷσι
 καὶ ὅστέα καταγεῖσι μείω, οἷσιν οὐ. οἷσι καταγένητα ἐξίσχε
 καὶ ἢ ἐξίσχει μᾶλλον, οἷσιν ἐκβάντα ἢ ἄρθρα ἐξίσχια πι-
 γῶνται, καὶ δι' ἃ ἐν οἷσιν ὀρῶσιν, ἐν οἷσι διανοεῦνται,

aliquis divellitur et quibus os adnatum perfractum, tum
 quibus et quam ratione unum etiam aut duo, in quibus
 os geminum est, et quaenam eos pericula circumstent aut
 spes affulgeant, quibus desperatio et quando tristis exitus
 impendat, aut certa salus imminet et quaenam repositionem
 aut manus tractationem, et quando postulent et quaenam
 minime aut quando non. In his tum spes tum pericula
 praedicenda, tum qualia et quando sub manus tractationem
 veniant spectanda. Tum quae a primo ortu luxata adhuc
 incrementum accipiunt, aut jam acceperunt et quodnam citius
 et quodnam tardius, quodque claudum et quam ratione, quod-
 que minime existat. Tum quam ob causam et quodnam im-
 minutionem sentiat, et quam parte et quonam modo, ac
 quibus ista minus contingit. Est etiam animadvertendum quod
 fracta citius aut tardius coalescunt, aut perversiones et of-
 fsum ferruminationes fiunt, eorumque curationes, quibus
 ulcera statim aut quibus postea contingunt, quibus etiam ossa
 fracta minora evadunt, quibus minime, quibus fracta cute
 emineant et quam parte magis extant, quibus loco emoti
 aut exerti articuli compingantur, et quasnam ob causas in
 quibus sensui patent, in quibus mentis agitatione compre-

Ed. Chart. XII. [548. 549.] Foef. I. 866. Ed. Lind. II. (872. 873.)

ἀμφὶ τὰ παθήματα, ἀμφὶ τὰ θεραπεύματα νόμοισι τοῖσι νομίμοισι. περὶ ἐπιδέσις, παρασκευή, πάρεξις, κατάτασις, διόρθωσις, ἀνάτριψις, ἐπίδεσις, ἀνάληψις, θέσις, σχῆμα, χρό(873)νοι, δίαται. τὰ χαυνότατα τάχιστα φύεται. τὰ δ' ἐναντία ἐναντίως, διαστροφαί, οἱ κυρτοί, ἄσαρκοι, ἄνευροι τὸ ἐμπροσθεν ὡς προσωτάτω ἢ τὸ ἐκπρόσθεν ἔσται, τοῦ χωρίου οὗ ἐξέπεσε. νεύρων τὰ μὲν ἐν κινήσει καὶ ἐν πλάδι ἐπιδοτικά, τὰ δὲ μὴ, ἥσσον. ἄριστον ἢ ἂν ἐκπέσῃ ἢ ἐμπέσῃ τάχιστα. πυρεταίνοντι μὴ ἐμβάλλειν, μηδὲ τεταρταῖα. πεμπταῖα ἥκιστα ἀγκῶνα, καὶ τὰ νερκώδεα πάντα, ὡς τάχιστα ἄριστα τὴν φλεγμονὴν [549] παρέντα. τὰ ἀποσπώμενα ἢ νεῦρα ἢ χόνδρια ἢ ἐπιφύσεις ἢ διῶστάμενα κατὰ συμφύσεις. ἀδύνατα ὁμοιωθῆναι. διαπαροῦται ταχέως τοῖσι πλείστοισιν. ἢ δὲ χρῆσις σώζεται, ἐκβάντων τὰ ἔσχατα ῥῆον. τὰ ῥῆστα ἐκπρόσθεντα ἥκιστα φλεγμαίνει. τὰ δὲ ἥκιστα θερμαίνοντα καὶ μὴ ἐπιθεραπευθέντα μάλιστα αὐθις ἐκπίπτει. κατατείνειν ἐν

henduntur. Ad affectiones et curationes spectant quae legitimis de deligatione praeceptis continentur, praeparatio, exhibitio, distensio, directio, frictio, deligatio, suspensio, collocatio, habitus, temporum et victus ratio. Quae laxa sunt citissime coalescunt, contra vero quae contrario se habent modo. In perversionibus incurvi fiunt, carne privantur et nervis. Quod repositum est longius multo locum unde excessit superabit quam quod loco motum est. Nervi qui in motu sunt et loco humore flaccescente, ii facile cedunt; qui vero non, minus. Optimum, ubi quid excidit, citissime reponi. Si febris occupaverit, non tentanda repositio neque quarto die, minime vero cubiti gibbum quinto die. Quaecunque etiam torpidum habent sensum, ubi inflammatio remiserit, quam citissime reponere optimum. Divulsa in nervis aut cartilaginibus, aut adnato osse aut dissidentia circa juncturas, in pristinum statum restitui nequeunt, sed in pleurisquē celeriter callum contrahunt, usus autem servatur. Partes extremæ facile excidunt. Quae facile excidunt, minime inflammatione tentantur. Quae vero minime incallescunt, iis, si diligens curatio non adhibeatur, maxime rursus

Ed. Chart. XII. [549.] Foesl. I. 866. 868. Ed. Lind. II. (873. 874.) σχήματι τοιουτέω, ἐν ᾧ μάλιστα ὑπεραιωρηθήσεται, σκεπτόμενον ἐς τὴν φύσιν καὶ τὸν τόπον, ἢ ἐξέβη. διόρθωσις ὀπίσω ἐς ὀρθὸν καὶ ἐς πλάγιον. παρωθέντα δὲ ταχέως ἀντισπᾶσαντα. ἀντισπᾶσαι ταχέως ἤδη ἐκ περιωγωγῆς τὰ πλειστάκις ἐκπίπionτα ῥᾶον ἐμπίπτει. αἴτιον λύσις ἢ τεύρων ἢ ὀστέων, τεύρων μὲν μήκιος ἢ ἐπιδύσιος, ὀστέων δὲ κοτύλης ὁμαλότης, κεφαλῆς φαλακρότης. τὸ ἔθος τρίβον ποιεῖν. αἰτὶ καὶ σχέσις καὶ ἔξις καὶ ἡλικίη. τὸ ὑπόμνησον ἀφλέγματον.

|| Οἷσιν ἔλκεα ἐγένε(874)το ἢ αὐτίκα ἢ ὀστέων ἐξισχόντων ἢ ἔπειτα ἢ κνησμῶν ἢ τρηχυσμῶν. ταῦτα μὲν ἦν αἰσθη, εὐθὺς λύσας πισσηρὴν ἐπὶ τὸ ἔλκος ἐπιθεῖς, ἐπιδεῖν ὡς ἐπὶ τὸ ἔλκος πρῶτον τὴν ἀρχὴν βαλλόμενος, καὶ ἄλλα ὡς οὐ ταύτῃ τοῦ σίνεος ἔοντος. οὕτω γὰρ αὐτὸ τὸ ἰσχνότατον καὶ ἐκπέση τάχιστα καὶ περιζῶνεται καὶ καθαρθέντα τόχιστα φύσεται. νάρθηκες δὲ μήτε κατ' αὐτὸ τοῦτο προσάγειν μήτε πιέζειν. καὶ ὣν ὀστέα μὴ μεγάλα ἄπεισιν, ὣν δὲ μεγάλα,

excidunt. Extensio eo habitu quo maxime superattollentur fieri debet, natura et loco in considerationem adhibito. Qua parte excefferunt directio fiat, retro recta et in obliquum, propellenda autem celeri revulsione adhibita. Jam vero cito revellere per circumactionem licet. Quae frequentissime excidunt nullo negotio reponuntur. In causa est nervorum aut ossium solutio, nervorum quidem longitudinis aut incrementi,* ossium vero acetabuli aequabilitas, capitis laevitas. Consuetudo usum facit. In causa quoque est corporis dispositio et habitus et aetas et mucus qui sine inflammatione subest.

Quibus ulcera statim facta sunt, aut ossibus cute extantibus aut postea ex pruritu aut asperitate, ea quidem ubi senseris, confestim solvito, ulceri cerato picato imposito deligatoque fasciae initio super vulnus injecto, ac in reliquis perinde te gerito ac si ea parte laesio nulla existeret. Hoc namque modo ea pars maxime extenuabitur, et citissime circumabrupta excidet, et repurgata ulcera celerrime coalescent. Ferulae vero neque ad ipsum ulcus admovendae, neque apprimendae. Et in quibus non magna ossa absunt ita

Ed. Chart. XII. [549] Foell. I. 68. Ed. Lind. II. (874. 875.)
 οὕτω ποιεῖν. πολλή γάρ ἐμπύησις, καὶ ταῦτ' οὐκ ἔτι οὕτως,
 ἀλλ' ἀνέψνχται τῶν ὑποστασίων εἵνεκα. τὰ δὲ τοιαῦτα ὁπόσα
 ἐξέσχε, καὶ εἴτε ἐμβληθῇ εἴτε μὴ, ἐπίδεσις μὲν οὐκ ἐπιτή-
 ϑειον, διάτασις δὲ σφαῖραι ποιηθεῖσαι, οἷα πέδαι, ἡ μὲν
 παρὰ σφυρὸν, ἡ δὲ παρὰ γόνυ ἐς κνήμην πλατεῖται, προσ-
 ηγέες, ἰσχυραὶ, κρίκους ἔχουσαι. ῥόβδοι τε σύμμετροι κρα-
 νίης καὶ μῆκος καὶ πάχος, ὥστε διατείνειν. ἱμάντια δὲ ἐξ
 ἄκρων ἀμφοτέρωθεν ἔχοντα εἰς τοὺς κρίκους ἐνδεδίδοθαι. ὥς
 τὰ ἄκρα ἐς τὰς σφαῖρας ἐνστηριζόμενα διαναγκάζῃ. ἦσις δὲ
 πισσηρὴ θερμή. σχήματα καὶ ποδὸς θέσις καὶ ἰσχύου. δίαίτα
 ἀτρεκής. ἐμβάλλειν τὰ ὀστέα τὰ ὑπερίσχοντα αὐθιμεραῖα ἢ
 δευτεραῖα. τεταρταῖα δὲ ἢ πεμπταῖα μὴ, ἀλλ' ἐπὴν ἰσχνά
 ᾖ. ἡ δ' ἐμβολὴ τοῖσι μοχλικοῖσιν ἢ τὸ ἐμβαλλόμενον τοῦ
 ὀστέου ἢν μὴ ἔχῃ ἀποστήριξιν, ἀποπρίσαι τῶν κωλύόντων.
 ἀταρ καὶ ὥς τὰ ψιλωθέντα ἀποπέσῃ τε καὶ βραχύ(875)τερα
 τὰ μέλα. τὰ δὲ ἄρθρα τὰ μὲν πλέον, τὰ δὲ μείον ὀλισθαί-

se gerendum, et in quibus magna ossa absunt, et cum multa
 suppuratio adfit, non amplius ista neque eodem modo faci-
 enda, sed nudatur pars recrementorum quae moram traxe-
 runt gratia. At quaecunque magna ossa cute eminent, iis,
 siue reponantur siue non, deligatio quidem non convenit, sed
 distensio. Orbes conficiuntur quales compedes, quorum
 unus quidem juxta malleolum, alter ad genu in crure ad-
 aptetur. Hi lati, leves et validi sunt circulos habentes.
 Virgae autem corneae eam convenientem tum magnitudi-
 nem tum crassitudinem habeant, ut distensionem moliantur.
 Habenas vero utrinque in extremis finibus habeant, quibus
 ad annulos alligentur ita ut extremi fines orbibus innixi
 vim adhibeant. Curationem perficiunt ceratum picatum ca-
 lidum, habitus corporis pedis et coxendicis positio, exqui-
 sita victus ratio. Quae super eminent ossa, eodem aut postero
 die reponito, quarto aut quinto die minime, sed ubi gracilia
 evaserint. Repositio vero per vectium molitionem facienda
 est, aut ossis quod reponitur, si firmamentum non habeat,
 impedimenta praecidenda. Quin etiam nudata ossa deci-
 dent et breviora membra evadent. At articuli partim qui-

Ed. Chart. XII. [130. 131.] Fœf. I. 869. 870. Ed. Lind. II. (664. 665.)
 τει, καὶ τὰ μὲν μεῖον ἐμβαλεῖν ῥάδιον, τὰ δὲ μέζους ποιεῖ
 τὰς κακώσιας καὶ ὀστέων καὶ τείρων καὶ ἄρθρων καὶ
 σαρκῶν καὶ σχημάτων. μηρὸς δὲ καὶ βραχίων ὁμοιότατα
 ἐκπίπτουσιν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΝ.

[130] (664) Ἐλκεα ξύμπαντα οὐ χορὴ τέγγειν, πλὴν
 οὔτω, ἢν μὴ ἐν ἄρθρῳ εἴη τὸ ἔλκος. τὸ γὰρ ξηρὸν τοῦ ὑγίους
 ἐγγυτέρω ἐστὶ καὶ τὸ ὑγρὸν τοῦ μὴ ὑγίους. τὸ γὰρ ἔλκος
 ὑγρὸν ἐστὶ, τὸ δὲ ὑγίης ξηρὸν. ἀτεπίδετον δὲ ἔαν ἄμεινόν
 ἐστὶν, ὅ τι γε μὴ καταπλάσσεται. οὐδὲ καταπλάσσειν ἐνδεχό-
 μενόν ἐστιν εἴνα τῶν ἐλκῶν. μᾶλλον δὲ τὰ νεότερωτα τῶν
 παλαιότερων καὶ τὰ ἐν τοῖσιν ἄρθροισιν. ὀλιγοσιτέειν τε ὡς
 μάλιστα καὶ ὕδωρ ξυμφέρει πᾶσι τοῖσιν ἔλκεσι. μᾶλλον δὲ
 τοῖσι (665) νεωτέροισι τῶν παλαιότερων, καὶ [131] ὅ τι
 ἄλλο φλεγμαίνει ἔλκος ἢ || μέλλει, καὶ ὅ τι σφακελίσαι κίν-
 δυνος, καὶ τοῖσιν ἔλκεσι καὶ φλέγμασι τοῖσιν ἐν τοῖσιν ἄρ-

dem magis, partim vero minus luxantur et quī quidem mi-
 nus, facile reconduntur. Quibusdam quoque majora tum
 ossium tum nervorum et articularum ac carnium vitia
 contingunt. Femur autem et brachium quam simili inter
 se modo excidunt.

HIPPOCRATIS LIBER DE VLCERIBVS.

Ulcera quaecunque ea sint, praeter quam vino made-
 fieri non debent, nisi si articulos ulcus occupet. Quod enim
 siccum est ad sanum, quod humidum ad vitiatum propius
 accedit. Est namque ulcus humidum, sanum autem siccum.
 Praestat autem vinculo abstinere, nisi certe ubi cataplasma
 imponitur. Neque in quibusdam ulceribus cataplasmate uti
 licet, idque magis in recentibus quam vetustis, et iis quae
 articulos occupant. Paucus autem cibus et aquae potio quam
 maxime omnibus ulceribus, magis tamen recentibus quam
 vetustis confert, tum sicubi in ulcere inflammatio adest, aut
 metuitur aut ubi periculum est ne quid vitietur, vel cum
 articuli ulcera inflammatione tentantur, aut ubi convulsio-

Ed. Chart. XII. [131.]

Foes. I. 870.

Ed. Lind. II. (665.)

θροισι, καὶ ὅκου σπασμὸς γενέσθαι κίνδυνος, καὶ τοῖσιν ἐν κοιλίῃ τρώμασι, πάντων δὲ μάλιστα τοῖσιν ἐν κεφαλῇ καὶ μηρῷ κατεαγεῖσι καὶ ἄλλω ὧ κατῆξις γένηται. ἐστάναι δὲ ἐν τῷ ἔλκει ἥκιστα συμφέρει, καὶ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ σκέλει ἔχει τὸ ἔλκος. ἀλλ' οὐδὲ καθῆσθαι οὐδὲ πορεύεσθαι. ἡσυχίῃ δὲ καὶ ἀτρεμίῃ συμφέρει μάλιστα. τὰ δὲ νεώτιστα ἔλκεα πάντα ἥκιστα ἂν φλεγμῆναιεν αὐτὰ τε καὶ τὰ περιέχοντα, εἴ τις διαπυῇσι ὡς τάχιστα, καὶ τὸ πῦον μὴ ἀπολαμβάνομενον ἀπὸ τοῦ ἔλκος τοῦ στόματος ἴσχοιτο, ἢ εἴ τις ἀποτρέποι ὅπως μὴδὲ μελλήσῃ διαπυῆσαι, πλὴν τοῦ ἀναγκαίου πύου ὀλιγίστου, ἀλλὰ ξηρὸν εἶναι ὡς μάλιστα φαρμάκῳ μὴ περισκελεῖ. πυρῶδες γὰρ γίνεται ἐπὴν φρίκη ἐγγένηται καὶ σφυγμός. φλεγμῖνει γὰρ τὰ ἔλκεα τότε, ὅκτιαν διαπυῆσαι μέλλῃ. διαπυεῖ δὲ ἀλλοιουμένου τοῦ αἵματος καὶ θερμανθέντος, ἕως σαπὲν πῦον γένηται τῶν τοιούτων ἐλκῶν. ὅταν δοκέῃ δεῖσθαι καταπλάσιος, οὐ χρὴ αὐτὸ τὸ ἔλκος καταπλάσσειν, ἀλλὰ τὰ περιέχοντα, ὥπως τὸ πῦον ἀποχωρήῃ καὶ τὰ σκλη-

nis metus impendit et venter vulnus accepit: tum vero vel maxime, si caput et femur, vel quaevis alia pars fracturam senferit. Stare autem ulceri minime convenit, idque praefertim si in crure ulcus sit, immo neque federe neque ambulare. Verum quies et otium plurimum conducunt. At recentia ulcera omnia tum ipsa tum ambientes partes minime inflammatione tentantur, si quis quam celerrime ad suppurationem adducat, neque pus ulceris osculo interceptum supprimatur, aut si quis inhibeat ne ad pus nisi necessarium idque paucissimum deveniant, sed quam maxime siccet medicamento non molesto. Igneum namque fervorem concipiunt, ubi horror ac pulsatio accesserit. Inflammatione si quidem tunc ulcera tentantur, cum ad suppurationem tendunt. Suppurant autem alterato et calefacto sanguine, ita ut putrefactus in huiusmodi ulceribus in pus convertatur. At ubi cataplasmate opus esse visum fuerit, non ad ipsum ulcus, sed ad ambientes partes admovendum, quo via puri fiat et quae induruerunt emolliantur. Quod vero

Ed. Chart. XII. [131. 132.] Foel. I. 870. Ed. Lind. II. (665. 666.)
 ρυνόμενα μαλαχθῇ. τῶν δὲ ἐλκῶν ὅπερ μὲν ἂν ὀξεί βέλει
 διατμηθῇ ἢ διακοπῇ, εἰδέχεται ἔναιμον φάρμακον, καὶ τὸ
 κωλύον διαπνεῖν ἀναξηραῖν τι. ἥτις ὑπὸ τοῦ βέλους (666)
 ἐπλάσθη καὶ ἐκόπη σὰρξ, ταύτην δὲ ἰητροῦειν, ὥπως διάπνους
 ὡς τάχιστα γένηται. ἥσσόν τε γὰρ φλεγμαίνει καὶ ἀνάγκη
 τὰς σάρκας τὰς φλασθείσας καὶ κοπείσας καὶ σαπείσας καὶ
 πῦον γενομένας ἐκτακῆναι. ἔπειτα βλαστάνειν νέας σάρκας.
 ἔλκεϊ νεοτροφῶν παντὶ πλήν ἐν κοιλίῃ. ξυμφέρει αἷμα ποιεῖν
 ἀπορροῦειν πυκνά, ὥπως ἂν δοκῇ καιρὸς εἶναι, καὶ ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἐλκῶν τῶν περιεχόντων τὸ ἔλκος, ἄλλως τε καὶ
 ἢ ἐν κινήμῃ ἢ τὸ ἔλκος ἢ ἐν δακτύλῳ ποδὸς ἢ χειρὸς, μᾶλ-
 λον ἢ που ἄλλοθι τοῦ σώματος. γίνεται γὰρ ἀπορροῦοντος
 τοῦ αἵματος ξηρότερα καὶ μείονα ἰσχυραίνόμενα. κωλύει [132]
 μὲν γὰρ μάλιστα τὰ τοιαῦτα ἔλκεα ὑγραίνεσθαι, ἔπειτα δὲ
 καὶ τὰ σύμπαντα αἵματος σηπεδῶν καὶ ἐξ αἵματος μεταστά-
 σιος γένηται. ξυμφέρει δὲ μετὰ τὴν τοῦ αἵματος ἀπορροήν

ulcus acuto telo incisum aut dissectum fuerit, medicamentum
 quod cruentis protinus imponitur, ἔναιμον Graeci vocant, et
 siccat quoddam quod suppurare vetet, admittit. Quae caro
 a telo collisa aut caesa est, ea ita curanda est, ut quam celer-
 rime in pus vertatur. Nam cum minus inflammatione tentetur,
 tum necesse est carnes quae collisae caesaeque sunt, putrefa-
 ctas et in pus versas tabescere, deinde novas carnes renasci.
 Omni recens facto ulceri, praeterquam si in ventre sit, ex
 eo ipso vulnere sanguinem statim plus minusve effluere ex-
 pedit. Nam tum ipsum ulcus, tum quae ipsum ambiunt
 partes minus inflammatione vexantur. Quin et ab invete-
 ratibus ulceribus ut crebro sanguis effluat, prout opportunum
 videbitur, tam ab ipsis ulceribus quam a circumstantibus ul-
 ceribus partibus efficere conducit, tum praecipue si in crure,
 aut pedis aut manus digito ulcus sit, magis quam in alia cor-
 poris parte. Exhausta enim sanguinis effluxu sicciora ac
 minora evadunt. Ejusmodi namque ulcera praecipue qui-
 dem sanescere prohibet, tum demum vero reliqua etiam
 omnia, sanguinis putredo et quod ex sanguinis mutatione est

Ed. Chart. XII. [132.] Foesl. I. 870. 872. Ed. Lind. II. (666. 667.)
 ἐπὶ τῶν τοιούτων ἑλκῶν καὶ σπόγγον ἐπιθεῖν, πυκνὸν καὶ
 μαλθακὸν τετμημένον ξηρότερον ἢ ὑγρότερον, ἢ ἐπὶ τῷ
 σπόγγῳ ἄνωθεν φύλλα ἰσχνὰ τίθεσθαι. ἔλαιον δὲ καὶ ὅσα
 μαλθακώδεα ἢ ἐλαιώδεα ἐστὶ φάρμακα, οὐ συμφέρει τοῖσι
 τοιούτοισιν ἑλκεσιν, ἢν μὴ πάντῃ ἤδη πρὸς ὑγιεῖν τείνη.
 οὐδὲ τοῖσι νεοτρώτοισιν ἑλκεσι συμφέρει ἔλαιον, οὐδὲ μαλ-
 θακώδεα οὐδὲ στεατώδεα φάρμακα, ἄλλως τε καὶ ὅτι ἂν
 δέηται ἑλκος πλείονος καθάρσιος. τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖν, ἐλαίῳ
 τὴν χροῖσιν ποιεῖσθαι καὶ ἐν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι, πρὸς ἅ-
 τῶν τοιούτων φαρμάκων δεόμεθα.

|| Ὑποκάθαρσις τῆς κάτω κοιλίης συμφέρει τοῖσι πλεί-
 στοισι τῶν ἑλκῶν καὶ ἐν τρώμασιν ἐν κεφαλῇ ἐοῦσι καὶ
 (667) ἐν κοιλίῃ καὶ ἐν ὕθροισι καὶ ὅσα σφακελίσαι κίν-
 δυνος καὶ ὅσα ῥαπτὰ καὶ τοῖσιν ἐσθιομένοισι καὶ ἐρπιστι-
 κοῖσι καὶ τοῖσιν ἄλλως πεπαλαιωμένοισιν ἑλκεσι. καὶ ὅπῃ
 ἂν μέλλῃ ἐπιθεῖν, οὐ χρὴ οὐδ' ἐμπλάσσειν τὰ φάρμακα, πρὶν
 ἂν πάντῃ ξηρὸν ποιήσῃς τὸ ἑλκος, τότε δὲ δεῖ προστιθέναι,

ortum. Post sanguinis effluxum, in his ulceribus spongiam
 densam, mollem, incisam, sicciolem, non humidiolem alli-
 gare conducit, aut spongiae folia gracilia superimponere.
 Oleum vero et quaecunque mollitudinem et olei vim habent
 medicamenta, hujusmodi ulceribus minime conferunt, nisi
 jam prorsus ad sanitatem tendant. Neque recentibus ulce-
 ribus oleum, neque mollia neque pingua medicamenta con-
 veniunt, tum vel maxime cum ulcus copiosiore purgatione
 indigeat. Atque, ut uno verbo dicam, olei litu tum aestate
 tum hieme ad ea quae hujusmodi medicamenta requirunt,
 utendum.

In magna ulcerum parte inferiorem alvum purgare con-
 venit, tum etiam in vulneribus capitis et ventris et arti-
 culorum, tum in quibus partis corruptela imminet, itemque
 in his quae futuram postulant et in his quae exedunt et ser-
 punt, tum alias in his ulceribus quae inveteraverunt, et
 quae deligationem postulant. At neque ubi deligatione uti
 aut medicamenta ulceri imponere voles, id prius quam ulcus

Ed. Chart. XII. [132.] Foef. I. 872. 873. Ed. Lind. II. (667.)
 ἀνασπογγίζειν δὲ τὸ ἔλκος πολλάκις σπόγγῳ, καὶ αἰθερὶ ὀνό-
 τιον ξηρὸν καὶ καθαρὸν προσίσχων πολλάκις. οὕτω δὲ ἐπι-
 θεῖς τὸ φάρμακον τὸ δοκῶν ξυμφέρειν, ἐπιθεῖν ἢ μὴ ἐπι-
 θεῖν. ἔλκεσι τοῖσι πλείστοισιν ὥρη ἢ θερμότερη ξυμφορω-
 τέρη τοῦ χειμῶνος, πλὴν τοῖσιν ἐν κεφαλῇ καὶ κοιλίῃ. μᾶλ-
 λον δὲ ἢ ἰσημε||ρινή. τὰ ἔλκεα ὁκόσα ἂν καθαρθέντα καλῶς
 τε καὶ ἔς τὸ δέον αἰεὶ ἐπὶ τὸ ξηρότερον ποιῆται τὴν βλά-
 στησιν, ταῦτα δὲ οὐχ ὑπερσαρκέει ὥς ἐπιτοπολύ. ἢν ὁκόθεν
 οὖν ὁστέον ἀφιστῆται ἢ καυθέν ἢ πρισθὲν ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ,
 τῶν ἐλκῶν τούτων αἰ οὐλαὶ κοιλότεραι γίνονται. ἔλκεα οὐ
 κεκαθαυμένα οὐκ ἐθέλει ξυνιέναι, ξυναγόμενα, οὐδ' αὐτό-
 ματα ξυνέρχεται. ὧν τὰ περιέχοντα φλεγμαίνει τοῦ ἔλκος,
 ἔστ' ἂν μὴ παύσῃται τῆς φλεγμασίης, οὐκ ἐθέλει ξυνιέναι.
 οὐδὲ ὧν τὰ περιέχοντα τοῦ ἔλκος μελανθῇ καὶ αἵματος ση-
 πεδόνι ἢ καὶ κισσοῦ παρέχοντος τὴν ἐπιρροήν τοῦ αἵματος.

valde siccum reddideris moliaris oportet, tum vero utiliter
 imponas. Saepius vero ulcus spongia abstergendum, item-
 que linteam siccum et mundum crebro adhibendum, tum
 demum medicamentum quod utile videatur impositum alli-
 gandum, aut sine vinculo relinquendum. Ulceribus pleris-
 que calidum anni tempus magis quam hiems conducit, prae-
 terquam iis quae sunt in capite et ventre, magis tamen ae-
 quinoctium. Ulcera quae neque probe neque ut convenit
 prius assidue repurgata carnem producere incipiunt, ea
 plurimum carne superexcrescunt. Quae vero probe et ut
 decet repurgata semper ad siccius nisi sint, confusa curatione
 tendunt, iis fere caro non excrescit. Quaecunque ex parte
 os aut ulsum, aut sectum aut quavis alia ratione secesserit,
 in huiusmodi ulceribus cicatrices cavae fiunt. Non repur-
 gata ulcera neque si inter se adducantur, coire solent neque
 sua sponte coalescunt. Neque item coire solent quorum ul-
 cus ambientes partes inflammatione vexantur, quandiu in-
 flammatio perseverat. Nec si quae ulcus ambiunt nigredi-
 nem contrahant, aut sanguine putrescente, aut etiam varice

Ed. Chart. XII. [132. 133.] Foëf. I. 873. Ed. Lind. II. (667. 668.)
οὐδὲ ταῦτα ἐθέλει ξυριέναι, ἢν μὴ τὰ περιέχοντα τοῦ ἔλκεος
υἱεία ποιήσης.

[133] Τῶν ἐλκέων τὰ κυκλοτερέα, ἢν ὑπόκοιλα ἦ, ἐν
κύκλῳ πάντῃ ἐπιτάμνειν χρὴ, τὰ ἀφεστεῶτα ἢ πάντα ἢ τὰ
ἡμίσεα τοῦ κύκλου, κατὰ μῆκος τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου
(668) ἐπὶ παντὶ ἔλκει ἐρυσιπέλατος ἐπιγενομένου κάθαρσιν
δεῖ ποιέεσθαι τοῦ σώματος, ἐφ' ὁκότερα ἂν ξυμφέρει τῷ
ἔλκει, εἴτε ἄνω εἴτε κάτω. ὅτῳ ἂν οἴδημα γένηται παρὰ τὸ
ἔλκος, ἀφλεγμάντου ἐόντος τοῦ ἔλκεος χρόνον ὕστερον, πύον
ὑπόστασιν ἴσχει τὸ οἴδημα, καὶ ὅτι ὅν τῇ φλεγμασίῃ οἰδῆ-
σαν μὴ καθίστηται τῶν ἄλλων καθισταμένων, ὅσα ἅμα ἤ-
ξατο φλεγμαίνειν καὶ οἰδίσκεσθαι, καὶ τοῦτο κίνδυνος μὴδ'
ἅμα ξυριέναι. ὅσα δὲ πιπτόντων ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ διακό-
πτεται καὶ θλάται καὶ ἀνοιδίσκεται τὰ περιέχοντα τὸ ἔλκος
καὶ διαπύσαντα πῦον ἀπὸ τῶν οἰδημάτων ἀποχωρεῖ κατὰ
τὸ ἔλκος. τῶν τοιούτων ὅτι ἂν δοκῇ δεῖσθαι καταπλάσιος,
οὐ χρὴ αὐτὸ τὸ ἔλκος καταπλάσσειν. ἀλλὰ τὰ περιέχοντα,
ὥκως τὸ πῦον ἀποχωρήῃ καὶ τὰ σκληρυνόμενα λαπαχθῇ.

sanguinis influxum suppeditante, id genus ulcera coire so-
lent, nisi ulcus circumstantes partes sanas effeceris.

In rotundis ulceribus, si cavitatem nacta sint, quae abs-
cesserunt in orbem undiquaque aut ex toto aut ex dimidio
circuli, secundum hominis naturalem longitudinem prae-
cidere oportet. In omni ulcere cui erysipelas accessit, cor-
poris purgationem quamcunque in partem ulceri conducit,
sive sursum sive deorsum, instituire oportet. Quoties circa
ulcus tumor accesserit, absque ulceris inflammatione, in eo
temporis progressu pus sublidet. Quod vero ex inflamma-
tione intumuit, neque aliis quae una inflammari et intum-
escere coeperunt conquiescentibus conquiescit, hoc etiam
ne una non coalescat metus est. Quaecunque ex casu aut
alio pacto discinduntur, colliduntur, aut circum ulcus in-
tumescunt, iisque suppurantibus pus ad ulcus se recipit, in
his, si quis usus cataplasmatidis esse videatur, id non ad ulcus,
sed ad ea quae ipsum ambiunt imponendum, ut pus decedat

Ed. Chart. XII. [133.] Foes. I. 873. 874. Ed. Lind. II. (668. 669.)
 ἐπειδὴν δὲ λαπαχθῇ καὶ ἡ φλεγμασίη παύσῃται, ἔπειτα ἀφε-
 στηκότα σπόγγους ἐπιδέων προσισιάναι, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ
 ἰγιέος ὀλίγον προσχωρῶν. ἐπὶ δὲ τῷ σπόγγῳ ἄνωθεν φύλλῳ
 ἐπέστω συχνά. ὅτι δ' ἂν μὴ δύνῃται προστεῖναι, ἡ σὰρξ
 ὑγρὴ ἐοῦσα αἰτίη ἐστὶ ταύτην ἐκβάλλειν. ἢν ὑπὸ βαθείῃ
 σαρκὶ τὸ ἔλκος ἔη κατ' ἄμφω, καὶ τῆς ἐπιδέσιος καὶ τοῦ
 προσπίεσόντος ὑποκυρσοῦται. τὸ δὲ τοιοῦτον ἂν τις τάμνη
 πρὸς μήλην, ἢν ἐνδέχεται, εὔροον, ἀπὸ τοῦ στόματος τὸ ||
 ἔλκος ἀνατέμνειν, ὅπῃ ἂν δοκῇ καιρὸς εἶναι, καὶ οὕτως
 ἰητροίην προσφέρειν, ὁκοίης δ' ἂν δοκῇ προσδεῖσθαι. ὥς δὲ
 τὰ (669) πολλὰ ἐπὶ παντὶ ἔλκει ὅτι ἂν κοιλίην ἔχῃ, πρὸς
 τὸ ἰθὺν καταφανέα ἰδεῖν, οἰδήματος μὴ προσεόντος. ἢν μὲν
 εἴη ἐν αὐτῷ σηπεδῶν ἢ ἡ σὰρξ ὑπὲρ μυδῶσα καὶ σαπρὴ,
 ἔσται τοῦτο τὸ ἔλκος καὶ τὰ περιέχοντα τὸ ἔλκος ἰδεῖν
 μέλαινα ὑποπέλια, καὶ τῶν ἐσθιομένων ἐλκῶν, ὅπῃ καὶ ἂν
 φαγῶδαινα ἐνέη, ἰσχυροτάτα τε νέμεται καὶ ἐσθίει, καὶ ταύτῃ
 τοῦ ἔλκος τὸ περιέχον χροίην ἔξει μέλαιναν ὑποπέλιον.

et quae indurata sunt emolliantur. At ubi emollita sunt et
 inflammatio conquievit, deinum spongiis alligatis ea quae
 abscesserunt affirmato, orsus a parte sana paulumque pro-
 gressus. Super spongiam autem folia multa imponito. Quod
 si quid affirmari nequit, cujus causa est caro humida, eam
 ejicere oportet. Si ulcus in carne altius infederit, utraque
 ex causa tum ex deligatione tum ex eo quod praeterea com-
 primit, in quendam tumorem assurgit. Hoc sane si quis
 secare velit supra specillum immissum, quatenus licet, ut ad
 effluxum pateat, ab ore ulceris est refecandum, ubicunque
 videbitur opportunum, sicque quaecumque necessaria videbi-
 tur curatio admovenda. Fere autem ulcus omne quod cavi-
 tatem habet, in quam recta conspici possit tumore non prae-
 sente, in eo si quidem putredo aut caro nimio humore mar-
 cida et putris subsit, tum ipsum ulcus tum quae juxta sunt,
 nigra aut sublivida conspicientur. Et inter ulcera exedentia,
 quacumque in parte phagedaena adfuerit, et valde depascitur
 et absumit ea quoque in parte, quae ulcus circumstant, colo-
 rem habebunt nigrum ac sublividum.

Ed. Chart. XII. [134.] Foesl. I. 874. 875. Ed. Lind. II. (669.)

[134] Καταπλάσματα οἰδημάτων καὶ φλεγμονῆς τῆς ἐν τοῖς περιέχουσιν. ἢ ἐφθ' ἢ φλόμος καὶ τῆς τριφύλλου τὰ φύλλα ὥμα, καὶ τοῦ ἐπιπτέρου τὰ φύλλα ἐφθὰ καὶ τὸ πόλιον. ἦν δὲ καὶ καθαίρεσθαι δέη τὸ ἔλκος, πάντα μὲν καὶ ταῦτα καθαίρει, ἅτ' αὖ καὶ τῆς συκῆς τὰ φύλλα καὶ τῆς ἐλαίης καὶ τὸ πράσιον. ἔπειν δὲ ταῦτα πάντα, μάλιστα δὲ τούτων ἔπειν τὸν ἄγρον καὶ τὴν συκὴν καὶ τὴν ἐλαίην καὶ τῆς σίδης τὰ φύλλα ὡσαύτως ἔπειν. ὥμοισι δὲ τοῖσι δεῖ χρέεσθαι. τῆς μαλόχης τὰ φύλλα. τρίβων ξὺν οἴνῳ, καὶ τοῦ πηγάνου τὰ φύλλα, καὶ τῆς ὀριγάνου χλωρῆς. πᾶσι τούτοις χορὴ τοῦ λίνου τὸν καρπὸν φρύξαντα καὶ κόπαντα ὡς λειότατον μινύναι. ὅκου δὲ ἐρυσίπελας κίνδυνος ἐφ' ἔλκεσι γενέσθαι, τῆς ἰσατίδος τὰ φύλλα τρίβων ὥμα καταπλάσσειν οὖν τῷ λίνῳ ἢ τὸ λίνον δεύων σιρόνχρου χυλῷ ἢ ἰσατίδος καταπλάσσειν. ὅταν δὲ τὸ ἔλκος καθα||ρὸν μὲν ᾖ, φλεγμαίνει δὲ τὸ τε ἔλκος καὶ τὰ περιέχοντα τοῦ ἔλκεος φακὸν ἐν οἴνῳ ἐψήσας καὶ τρίψας λεῖον, ἐλαίῳ ὀλίγῳ φυρήσας καταπλάσας ἐπιθεῖν, καὶ τοῦ κυνοσβάτου ἐψήσας τὰ φύλλα ἐν

Partibus vero circa positis tumore et inflammatione laborantibus, utiliter cataplasmate imponitur verbascum coctum et trifolii folia cruda ac epipetri folia cocta et polium. Eademque haec omnia si ulcus purgari postulet, purgandi quidem vim habent. Quin etiam et fici folia et oleae et marubium, quae omnia incoquere oportet. Inter haec autem maxime viticem, ficum, oleam, decoquito. Eodemque modo mali punicae folia incoquenda sunt. Crudis vero ut licet, malvae foliis ex vino tritis, item rutae atque origani viridis foliis. Quibus omnibus lini semen torrefactum ac quam tenuissime tritum immisceto. Ubi vero erysipelatis melus ulceribus imminet, glasti folia trita cruda cum lini semine ex cataplasmate imponito, aut lini semen solani aut glasti succo maceratum in cataplasmate adhibendum. Cum autem ulcus quidem purum fuerit, ipsum vero et ambientes partes inflammatione vexantur, lenticulam ex vino coctam et laevigatam pauco oleo admixto, ex cataplasmate deligato et rubi canini folia ex aqua laevigata cataplasmate imponito,

Ed. Chart. XII. [134.] Foef. I. 875. Ed. Lind. II. (670.)
 ὕδατι (670) τρίψας λεῖα καταπλάσσειν. ὁ θόδιον ὑποτείνας
 λεπτόν καθαρόν, οἶνω καὶ ἐλαίῳ τέγξας καὶ ὅταν ξυνάγειν
 βούλῃ τοῦ κυροσβάτου τὰ φύλλα, ὥσπερ τὸν φακὸν σκευά-
 ζειν, σαυρίδιον, οἶνος καὶ λίνου καρπὸς παραμύγνεται λεπτός·
 καὶ τόδε ὁ τοῦ λίνου καρπὸς καὶ ἄγνος ὠμὸς καὶ μηλεία
 στυπτήρη, ὅξει ταῦτα δευθέντα.

Ὀμφακα λευκὴν ἐς χαλκεῖον θλίψας ἐρυθρόν δι' ἡθμοῦ
 πρὸς ἥλιον τιθέναι τὰς ἡμέρας. τὰς δὲ νύκτας αἶρειν, ὅπως
 μὴ ὑροσίξῃται. ἀνατρίβειν δὲ τῆς ἡμέρης ἀπαύστως. ὥς ὁμα-
 λῶς ξηραίνεται, καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκείου ὥς ὅτι πλείστον ἀνα-
 λαμβάνειν. τιθέναι δὲ ἐς τὸν ἥλιον τοσοῦτον χρόνον, ἔστ'
 ἂν παχὺ γένηται ὥσπερ μέλι. ἔπειτα ἐς χύτρον χαλκῇν ἐγχέας
 καὶ μέλι ὥς κάλλιστον καὶ οἶνον γλυκύν, ἐναφψήσας πρότε-
 ρον ῥητίνην τερμινθίνην, ἔπειτα δὲ τὴν ῥητίνην ἐν τῷ οἶνω,
 ἕως ἂν σκληρὴ γένηται ὥσπερ μέλι ἐφθόν. ἔπειτα τὴν μὲν
 ῥητίνην ἐξελεῖν, τὸν δὲ οἶνον ξυγχέαι. ἔστω δὲ πλείστος μὲν
 ὁ χυλὸς τῆς ὀμφακος· δεύτερος δὲ ὁ οἶνος· τρίτον δὲ τὸ μέλι
 καὶ σύμῳραν τὴν στακτὴν καὶ ἄλλως ὥς βελτίστην τρίψας

superdato linteo tenui, puro, vino et oleo madente. At ubi
 oras ulceris committere voles, rubi canini folia eo modo
 quo lenticulam praeparato vel nasturtium, *σαυρίδιον* dicitur,
 vinum et lini semen contritum commiscantur. Hoc quoque
 lini semen vitex cruda, et alumen melinum, haec aceto ma-
 cerato.

Uvam acerbam albam in vas aeneum rubrum per colum
 transmissam interdium insolato, noctu deponito, ne rorem sen-
 tiant. Interdium autem assidue terito, ut aequabiliter siccescat
 et ex aeneo vase quam plurimum contrahat. Tantisper vero
 foli exponatur, dum mellis crassitudinem adepta sit. Deinde
 in ollam aeneam transfundatur, cum melle quam optimo et
 vino dulci, in quo prius resina therebinthina incoxerit dum
 ad instar mellis cocti dura evaserit, qua postea exempta
 vinum affunditur. Sit autem succi uvae acerbae maxima
 pars, secundo loco vini, tertio mellis. Myrrha quoque
 stacte, vel alioqui quam optima bene trita, ex eodem vino

Ed. Chart. ΧΠ. [134. 135.] Foesl. I. 875. 876. Ed. Lind. II. (670. 671.)
 λείην καὶ δέσθαι τοῦ οἴνου τοῦ αὐτοῦ παρεγγέοντα κατ'
 ὀλίγον. ἔπειτα ἔψειν αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς τὴν σμύρναν ξὺν τῷ
 οἴνῳ ἀνακινέοντα. ὅταν δὲ δοκῇ ἤδη καλῶς ἔχειν τὸ πάχος,
 ξυγγέαι ἐς τὸν χυλὸν τῆς ὀμφακος, καὶ νίτρον ὡς ἄριστον
 φρύξας, ἡσύχως μιγνύναι ἐς τὸ φάρμακον, καὶ ἄνθος χαλκοῦ
 ἔλασσον τοῦ νίτρον. ταῦτα δὲ ἐπειδὴν μίξης, ἔψειν, μὴ
 ἔλασσον τριῶν ἡμερῶν, ξύλοισι συγκίνοισιν ὡς ὀλίγον ὑπο-
 καίοντα [135] ἢ ἄνθραξιν ὡς μὴ φρύγεται, καὶ ἐμ-(671)
 βαλλόμενα πάντα ἄνυδρα ἔστω καὶ τὰ ἔλκεα μὴ τεγγέσθω,
 ὅπῃ ἂν ἐπαλεῖ||φται τοῦτο τὸ φάρμακον. χρῆσθαι δὲ τοῦτω
 τῷ φαρμάκῳ πρὸς πεπαλαιωμένα ἔλκεα καὶ πρὸς τὰ νεό-
 τρωτα, καὶ ἐς πόσθιον καὶ ἐς κεφαλῆς ἔλκεα καὶ ὠτός. φάρ-
 μακον ἕτερον τῶν αὐτέων ἐλκέων. χολή βοδὸς ξηρὴ, μέλι ὡς
 κάλλιστον, οἶνος λευκός, ἐναφεψῆσαι δὲ ἐν αὐτῷ λωτοῦ τορ-
 τεύματα. λιβατωτός, σμίρνη ἴση, κρόκος ἴσος. ἄνθος τε
 χαλκοῦ, ὁμοίως δὲ ὑγρῶν, οἶνος πλεῖστος, μέλι δεύτερον,
 ὀλίγιστον ἢ χολή. ἕτερον. οἶνος, μέλι κέδρινον ὀλίγον, τὰ δὲ
 ξηρὰ ἄνθος χαλκοῦ, σμύρνα, σίδιον αἶον. ἕτερον. ἄνθος χαλ-

fenfim affuso diluitur, dein ipsa per se in vino agitando in-
 coquitur. Ubi vero justam crassitudinem nacta esse videatur,
 in uvae acerbæ succum affunditur. Tum nitrum quam opti-
 mum torrefactum, paulatim medicamento admiscetur et flo-
 ris aeris minor quam nitri modus. Quæ ubi inter se mixta
 fuerint, non minus quam per triduum coquantur, lignis
 ficulneis paulatim succensis vel carbonibus, ne torreantur.
 Quæ immittuntur omnia humoris sint expertia, ulceraque
 minime madeant, ubi hoc medicamentum illinitur. Eo utitor
 ad inveterata et recentia ulcera, tum ad cutem quæ colis
 glandem tegit, tum capitis atque annis ulcera. Aliud medi-
 camentum ad eadem ulcera. Fel bubulum aridum, mel quam
 optimum, vinum album ex quo loti ramenta deserbuerint,
 thus, myrrha, æqua portione, croci, floris aeris tantun-
 dem. Ex liquidis plurima sit vini portio, deinde mellis,
 fellis paucissima. Aliud. Vinum, mel cedrinum pauca quan-
 titate, ex aridis autem, flos aeris, myrrha, malicorium fic-

Ed. Chart. XII. [135.] Foef. I. 876. Ed. Lind. II. (671. 672.)
 καὶ ὀπτὸν ἡμιμοῖριον, σμύρνης δύο ἡμιμοῖρια, κρόκου τρεῖς
 μοῖραι, μέλι ὀλίγον σὺν οἴνῳ ὑπώμενα. ἕτερον. λιβανωτου
 μοῖρα, κικίδος μοῖρα, κρόκου τρεῖς. τούτων ἕκαστον ξηρὸν
 τριῖναι ὡς λειότατον. ἔπειτα μίξας τρίβειν ἐφ' ἡλίῳ ὡς θερ-
 μοτάτῳ, παραχέων χυλὸν ὄμφακος ἕως ἂν ἰξῶδες γένηται,
 ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. ἔπειτα ἐν οἴνῳ ἀνσιτηρῶ μέλανι εὐώδει
 παραχέειν καὶ ὀλίγον δέισθαι. ἕτερον. ἐν οἴνῳ γλυκεῖ ἔπειν
 λευκῷ, πρίνου ρίζας. ἐπειδὴν δὲ δοκῇ καλῶς ἔχειν, ἀποχέας
 τοῦ οἴνου δύο μοῖρας ποιῆσαι τοῦδε, καὶ ὁμόρρης ἐλαίου ὡς
 ἀνυδροτάτου μοῖραν μίαν. ἔπειτα ἔπειν ἀνακινέων, ὡς μὴ
 ἀρυγῇ, μαλθακῷ πυρὶ, ἕως ἂν δοκῇ τοῦ πάχους καλῶς ἔχειν.
 ἕτερον. τὰ μὲν ἄλλα τὰ αὐτὰ, ἀντὶ δὲ τοῦ οἴνου ὄξος ὀξύ-
 τατον ἔστω λευκόν. ἐμβάψαι δὲ ἐς αὐτὸ εἰρία ὡς οἰσυνάδεα.
 καὶ ἔπειτα δεύσας τῇ ὁμόρρῃ ἔπειν, καὶ ὀπὸν ἐριτεοῦ ξυγχεῖν,
 καὶ στυπτηρίην μηλείην καὶ νίτρον καὶ ἄνθος χαλκοῦ μίξαι
 ὀπτὰ (672) ἀμφοτέρω. τοῦτο μᾶλλον τοῦ προτέρου καθαίρει
 τὰ ἔλκεα. ξηραίνει δὲ τὸ πρότερον οὐχ ἥσσον. ἕτερον. τα-
 εἰρία βάψαι ὡς ἐν ὀλιγίστῳ ὕδατι. ἔπειτα οἶνον ξυγχεῖν μέ-

cum. Aliud. Floris aeris usti pars dimidia, myrrhae duae
 partes dimidia, croci tres partes, mellis exiguum, ex vino
 incoquantur. Aliud. Thuris pars una, gallae tantundem,
 croci triplum. Singula arida quam laevissime trita, deinde
 mixta ad solem ferventissimum, uvae acerbae succo affuso,
 dum viscosa evadant, per tres dies teruntur, demum vino
 austero, nigro, odorato, paulatim instillato macerantur.
 Aliud. Illicis radices ex vino dulci, albo, incoquantur, at-
 que ubi probe habere videbitur, vini transfusi duae partes
 sumuntur, et amurcae quam ficcissimae una. Deinde agi-
 tando ut ne urantur, incoquantur leni igne dum justam
 crassitudinem habere videantur. Aliud. Reliqua quidem
 eadem, verum vini loco acetum album acerrimum sumitur,
 in quod lanae quam maxime succidae intinguntur, tum am-
 mixta amurca et affuso caprifisci succo decoquitur, et alumen
 melinum ac nitrum aerisque flos, utraque usta admiscuntur.
 Hoc priore ulcera magis purgat, siccatur tamen illud non mi-
 nus. Aliud. Lanae paucissima aqua intinguntur, dein vini

Ed. Chart. XII. [135. 136.] Foef. I. 876. 877. Ed. Lind. II. (672.)
ρος τρίτον, ἔπειν ἕως ἂν καλῶς ἔχη τὸ πάχος, ἀπὸ τῶνδε
διαπνύσκεσθαι ἐξέσται τὰ νεότερωτα τάχιστα.

|| Ἄλλο. ὄρον ξηρὸν ἐπιπάσσειν καὶ σιέλλειν κράδης
ἐν ὅπῳ φλοιὸν γλωρὸν τρίβων ἐν οἴνῳ ἐνσιέλλειν καὶ ἀντι
οἴνου αὐτὸν καὶ ξὺν μέλιτι. ἕτερον. ὅξος ἀφειῶν, λωτοῦ
τορνεύματα. ἔστω δὲ λευκὸν τὸ ὅξος. κἄπειτα μῖξαι ἀμόργην
ἐλαιῶν καὶ ὀρῶν πίσης ὤμον, καὶ ἐπαλείφειν καὶ κατα
στάζειν καὶ ἐπιδεσμεῖν. ξηρὰ ἀποτρέπει τὰ νεότερωτα δια
πνύσκεσθαι, ἣ ὅξει ἀπονίψας, οἴνῳ ἀποσπογγίσας.

[136] Ἄλλο. τὸν μόλιβον τὸν λεῖον ξὺν τῇ σποδῷ τῇ
κυπρίῃ λεανθέντα ἐπιπάσσειν, καὶ τοῦ λωτοῦ τὰ ἰχθυήματα
ἐπιπάσσειν, καὶ τὴν λεπίδα τοῦ χαλκοῦ, καὶ τὴν στυπτηρίην
καὶ τὴν χαλκίτην μετὰ τοῦ χαλκοῦ, καὶ μόνην καὶ μετὰ
τῶν τοῦ λωτοῦ ἰχθυημάτων. καὶ ἄλλως ὅταν δέηται ξηροῖσι
τοῖσι τοιοῦτοισι χρεῖσθαι, καὶ τῇ σποδῷ τῇ ἰλλυριώτιδι λείη
μετὰ τῶν ἰχθυημάτων, καὶ αὐτοῖσι μόνοισιν ἰχθυήμασι, καὶ
ἄνθη ἀργύρου μόνη, ὥς λειοτάτη, καὶ τὴν ἀριστολοχίην

tertia pars affunditur, coquuntur dum ad justam crassitudi-
nem pervenerint. Haec recentia vulnera citissime ad suppu-
rationem deducunt. Ista vero maxime ab his suppurationem
avertunt.

Aliud. Arum siccum inspergito, et ficulnei rami cor-
ticem viridem cum succo ex vino tritum immittito, quem
vel sine vino vel per se cum melle immittere licet. Aliud.
Ex aceto albo loti ramenta incoquito, deinde amurcam et
serum picis crudum immisceto, illinito, instillato et alligato.
Haec sicca recentia vulnera suppurare prohibent, aut loco
ex aceto abluto aut ex spongia vino madente deterfo ad-
hibita.

Aliud. Plumbum tritum cum spodio Cypria laevigatum
inspergito, tum loti corticum fragmenta, tum aeris squamam
et alumen et Chalcitidem cum aere et solam et cum loti
corticum fragmentis. Alioquin si aridis opus sit, his uti li-
cet et spodio Illyrio cum corticum fragmentis laevigato, aut
ipsis corticum fragmentis per se. Flos itē argenti per se
quam tenuissime tritus et aristolochia tum erasa tum bene

Ed. Chart. XII. [136.] Foef. I. 877. 878. Ed. Lind. II. (672. 673.)
 ξύων τε καὶ τρίβων λείην ἐπιπάσσειν. ἕτερον ἔναιμον. σμύρνα,
 λιβανὸς, κικίς, ἰός, ἄνθος χαλκοῦ ὀπτόν, στυπτηρίη Αἰ-
 γυπτίη ὀπτῇ, οἰνάνθη, οἰσυνίδες, μολύβδαινα. τούτων ἴσον
 ἐκάστου ἢ διέσεις σὺν οἴνῳ ὥσπερ τὸ πρότερον, καὶ ἄλλη
 ἐργασίη κατὰ τὰ αὐτά. ὄξος ὡς ὀξύτατον λευκόν, μέλι, στυ-
 πτηρίην Αἰγυπτίην. τίτρον ὡς ἄριστον, ἡσύχως φοίξας, χολῆς
 ὀλίγον συνέχει. τοῦτο τὰ ὑπερσαρ(673)κέοντα καθαίρει καὶ
 κοιλαίνει καὶ οὐ δάκνει. ἄλλο. ποίη ἢ μικρόφυλλος, ἣ ὄνομα
 παρθένιον τὸ μικρόφυλλον, ἣ τὰ θύμια τὰ ἀπὸ τοῦ πο-
 σθίου ἀφαιρεῖ, καὶ στυπτηρίη ἢ χαλκίτις καὶ μηλιάδος ὠμῆς,
 ἐλατήριον λεπτόν ξηρόν προστεῖλαι καὶ τὸ σίδιον λεπτόν
 ξηρόν ὡσαύτως.

|| Πληροῦ δὲ μάλιστα τὰ κοῖλα τὰ καθαρὰ ποίη ἢ
 λαγώπυρος ὄνομα. ἔστι δὲ πιτύροισιν ὁμοίη, ὅταν ἀναίνηται,
 μικρόν τὸ φύλλον, ὥσπερ καὶ τὸ τῆς ἐλαίης, καὶ μακρότερον,
 καὶ πρασίον τὸ φύλλον σὺν ἐλαίῳ. ἕτερον. ἰσχάδος τὸ εἶδος
 τὸ πῖον τὸ μελιτοειδὲς ὡς ξηροτάτης, ὕδατος δύο μοῖρας
 καὶ λίνου καρπὸν φοίξας μὴ σφόδρα, ὡς λεπιοτάτου μοῖραν

trita inspergitur. Aliud cruentis vulneribus idoneum. Myr-
 rha, thus, galla, aerugo, flos aeris ustus, alumen Aegyptium
 ustum, oenanthe, lanae fordidae, plumbi recrementum.
 Singula pari pondere vino diluuntur, ut supra. Alia etiam
 mixtura ad eadem. Acetum album quam acerrimum, mel,
 alumen Aegyptium, nitrum quam optimum leviter tostum,
 fellis exiguum, simul coquito. Hoc super excrescentem car-
 nem detrahit, excavat et morsus est expers. Aliud. Par-
 thenium quod μικρόφυλλον dicitur et herba est minuta ha-
 bens folia, quaeque cutis glandem tegentis thymia aufert,
 alumen, chalcitis, melini crudi portio, elaterium tenue ari-
 dum inspergitur, eodemque modo malicorium tenue aridum.

Cava autem et pura maxime implet herba lagopyrus
 nomine, surfures ubi inaruit referens parvo instar oleae
 folio, sed longiore, et marrubii folium cum oleo. Aliud.
 Caricae quam siccissimae pars interior pinguis, mellis instar,
 aquae partes duae, feminis lini non admodum tosti et tenu-

Ed. Chart. XII. [136. 137.] Foef. I. 878. Ed. Lind. II. (674. 675.)
 μίαν. ἄλλο. τῆς ἰσχάδος, καὶ ἄνθος χαλκοῦ ὀλίγον λεπτόν
 καὶ συκῆς ὀπὸν. τὸ δ' ἐκ τῆς ἰσχάδος χαμαιλέων μέλας,
 χολὴ βοῶς ξηρὴ, τὰ μὲν ἄλλα τὰ αὐτὰ, τὰ δὲ ξηρά. καμ-
 δαμον λεπτόν ὤμον, ἐρύσιμον, ἐκατέρου ἴσον, τῆς δὲ ἰσχά-
 δος δύο μέρη, λίου καρποῦ δύο μοίρας, ὀπὸν συκῆς. οἷον
 τούτων τινὶ χρὴ τῶν φαρμάκων σπληνῆας ἄνωθεν ὀξυροῦς
 ἐπιθεῖς, σπόγγον ἄνωθεν τῶν σπληνῶν ἐπίθες καὶ ἐπίθει
 καὶ προσπίσαι ὀλίγον μᾶλλον. τὰ δὲ περιέχοντα, ἣν φλε-
 γμαίνῃ, ὅ τι ἂν δοκῇ συμφέρειν περιπλάσσειν.

Ἦν βούλῃ ὑγρῷ χρῆσθαι καὶ τὸ καρικὸν φάρμακον
 ἐπαλείφειν. ἐπιθεῖν δὲ ὥσπερ τὰ πρότερα γέγραπται, κατὰ
 τὸν αὐτὸν λόγον, ἔστι δὲ ἐκ τῶνδε τὸ φάρμακον ποιεῦμενον.
 ἑλλεβόρου μέλας, σαιδαράχης, λεπίδος, [137] μολίβδου
 πεπλυμένου σὺν πολλῷ θείου ἀρρένι (675) κοῦ, κανθαρίδος.
 τούτῳ ὁποῖον δοκῇ συντεθέντι χρῆσθαι. ἡ δὲ δίσις κεδρίων
 ἐλαίων. ἐπειδὴν δὲ ἄλλῃς ἔχῃ ἐπαλείφοντι ἐκβάλλειν τὸ φάρμα-
 κον. ἐπιπλάσσειν ἄρον ἐφθόν, λείον, ἢ τρίβων ξηρὸν τῷ
 μέλιτι δεύων. καὶ ἣν ξηρῷ χρὴ τῷ καρικῷ. τούτων χρὴ ἀφε-

iffime triti pars una. Aliud. Caricae et floris aeris triti
 exiguum, et fici succus. Tum caricae pars interior, cha-
 maeleon niger, fel bubulum aridum, reliqua quidem eadem.
 Arida vero, nasturtium tenue crudum, irio, par utriusque
 modus. Caricae partes, duae feminis lini tantundem, fici
 succus. Ubi horum medicamentorum aliquo uti voles, sple-
 nia aceto imbuta superimponito, spongia spleniis super-
 posita et alligata, ac paulo magis appressa. Quod si partes
 ambientes inflammatione laborent, quod conferre videbitur
 circumlinito.

Si liquido uti lubet, etiam caricum medicamentum illi-
 nito, ac velut antea scriptum est eodem modo adalligato.
 Ex his autem conficitur medicamentum, veratro nigro, san-
 daracha, aeris squama, plumbo eloto, cum multo sulphure,
 auri pigmento, cantharidibus. His prout videbitur compo-
 sitis utitor, cedria dilutis. Postquam vero abunde illitum fue-
 rit, medicamentum summoveto aro cocto laevigato insperfo,
 aut contrito arido melle subacto. Quod si carico sicco opus

Ed. Chart. XII. [137.] Foel. I. 878. 879. Ed. Lind. II. (674.)
 στάνειν, τὸ φάρμακον ἐπιπλάσσω. ποιεῖ δὲ τὸ ξηρὸν ἀπὸ
 τοῦ ἐλλεβόρου μόνον καὶ τῆς σαιδαράχης. ἕτερον ὑγρὸν. ποιῇ,
 ἥς τὸ φύλλον ὁμοιον ἄρω τὴν φύσιν, λευκὸν δέ. χυτῶδες
 κατὰ κισσοῦ φύλλον τὸ μέγεθος. αὕτη ἡ ποιῇ σὺν οἶνῳ ἐπι-
 πλάσσεται, ἢ τοῦ πρίνου τὸ περὶ τὸ στέλεχος τρίψας σὺν
 οἶνῳ ἐπιπλάσαι. ἕτερον. ὀμφακοῦ χυλὸς, ὅξος ὡς ὀξύτα-
 τον, ἄνθος χαλκοῦ, νίτρον, ὅπως ἐρινεοῦ. || ἐς ὀμφακος χυλὸν
 τυπτηροῖν τε ἐμβάλλειν ὡς λειοτάτην καὶ θεῖναι ἐν χαλκῳ
 ἐριθρῳ ἐς ἥλιον καὶ ἀνακινεῖν, καὶ ἀνελεῖν ὅταν δοκῇ
 καλῶς ἔχειν τὸ πάχος.

Ἐναιμα ξηρὰ τὰδε· ἐλλέβορος μέλας ὡς λειότατος ἐπι-
 τάσσεται, ἕως ἂν τι τοῦ ὑγροῦ ἐνέῃ καὶ νεμομένου. ἐπίδεσις
 δὲ ἡ αὕτη, ἥπερ ἐπὶ τοῖσιν ἐμπλάστοισιν. ἕτερον ὁμοίως.
 ἰλὸς χόνδρους ὡς ξηροτάτους ἐς χυτρίδιον χάλκεον ἢ κερα-
 μεοῦν κενεὸν ἐμβάλλειν, ἴσους ὡς μάλιστα τὸ μέγεθος, μὴ
 ἰστροῦς, καὶ μέλι ὡς κάλλιστον διπλάσιον τῶν ἁλῶν εἰκάσας
 ἐπιχέαι ἐπὶ τοὺς ἄλκας. ἔπειτα ἐπιθεῖναι ἐπὶ τοὺς ἄνθρακας
 τὸ χυτρίδιον καὶ ἔξιν ἕως ἂν κατακαυθῇ πᾶν. ἔπειτα ἀνα-

Et, his remotis medicamentum inspergendum. Facit quo-
 que siccum ex veratro solo et sandaracha. Aliud liquidum.
 Verba est cujus folium ari naturam refert, album tamen, la-
 ruginosum, folii hederæ magnitudinem æquat, ea herba ex
 vino imponitur aut quod circum ilicis caudicem inhaeret,
 ex vino tritum illinitur. Aliud. Uvae acerbae succus, ace-
 rum quam acerrimum, flos aeris, nitrum, caprifici succus.
 In uvæ acerbae succum alumen optime laevigatum et in vas
 aeris rubri conjectum soli exponito et dimoveto, ac ubi
 crustam crassitudinem nactum fuerit tollito.

Alia arida hæc sunt. Veratrum nigrum quam optime
 laevigatum inspergitur, quamdiu humoris aliquid et depa-
 centis inerit. Deligatio autem eadem quæ emplastris ad-
 hibetur. Aliud earundem virium. Salis grana quam siccif-
 sima, pari prope magnitudine non crassa, in ollam æneam
 vel fictilem novam conjiciuntur, et mel optimum duplum
 ad sales conjectura facta, affunditur, tum olla prunis impo-
 nita sinitur dum totum comburatur. Deinde spongia deter-

Ed. Chart. XII. [137.] Foef. I. 879. Ed. Lind. II. (674. 675.)
 σπογγίσας τὸ ἔλκος καὶ ἐκκαθήρας ἐπιθεῖναι ὥσπερ τὸ πρό-
 τερον, καὶ πιέσαι ὀλίγω μᾶλλον. τῇ δ' ὑστεραίῃ, ὅπῃ ἂν
 μὴ λάβηται τὸ (675) φάρμακον ἐπιτάσας, προσπιέζειν καὶ
 ἐπιθεῖν. ὅταν δὲ βούλη ἀφιστάναι τὸ φάρμακον, ὅξος θερ-
 μὸν ἐπιχέειν, ἕως ἂν ἀποστῇ, καὶ αὐθις τὰ αὐτὰ ποιέειν, ἣν
 δέηται ἀνασπογγίσας. ἄλλο ξηρὸν δάκνον. μίσκος ὡς λειοτά-
 του ἐπιπάσσειν ἐπὶ τὰ ὑγρά καὶ σαπρὰ καὶ ἄνθος λεπτὸν,
 μὴ παντελῶς λεῖον. ἄλλο ξηρὸν ὁμοίως δάκνον. ἀνασπογγίσας
 ὡς οἰσυνωδέστατα εἶρια ἐπ' ὀστράκου κατακαῦσαι δαιδίῳ
 προσίσχων, ἕως ἂν πάντα κατακαύσῃς. τοῦτο λεῖον τρίβων
 καὶ ἐπιπάττων τὴν αὐτὴν ἐπιθεῖν ἐπίδεσιν. ἕτερον ξηρὸν
 ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐλκέων. χαμαιλέων μέλας. στυπτηρίῃ ἢ τῷ
 ὀπῷ τῆς συκῆς δεδευμένη. δεύειν δὲ ὀπτὴν καὶ ἄγχουσαν μί-
 σγειν. ἀναγαλλίς καὶ στυπτηρίῃ Αἰγυπτίῃ ὀπτῇ, ἐπίπαστον
 Ὀρχομένιον ἐπιπάσσειν. πρὸς δὲ τὰς νομάς στυπτηρίῃ, ἢ τε
 Αἰγυπτίῃ ὀπτῇ καὶ ἡ μηλείῃ. πρότερον δὲ ἀπονιτρῶσαι ὑπὸ

sum ulcus et repurgatum, ut prius devincitur et paulo magis
 comprimitur. Postridie vero qua parte medicamentum non
 admissum est, inspergitur, apprimitur et alligatur. Ubi au-
 tem medicamentum amovere voles, acetum calidum dum
 abstrahatur affundito, eadem rursus faciens ac si opus est
 spongia detergens. Aliud aridum mordens. Misy optime
 laevigatum, ad humida et putrida aspergito et aeris florem
 tenuem, non prorsus contritam. Aridum aliud eodem modo
 mordens. Ulcere per spongiam deterfo, lanae quam ma-
 xime sordidae in testa uruntur, taeda admota dum totae
 exurantur. Hoc medicamentum leviter tritum inspergitur,
 eodemque vinculo alligatur. Aridum aliud ad eadem ulcera.
 Chamaeleo niger, alumen fisci succo subactum. Ustum au-
 tem subigendum et anchusa immiscenda. Vel anagallis et
 alumen Aegyptium ustum et Orchomenium pulvillo insper-
 gitur. Ad ulcera depascentia, nomas vocant. Alumen tum
 Aegyptium tum Melinum ustum, prius tamen nitro usto in-
 spergenda, et spongia detergenda. Valet et chalcis, στυ-

Ed. Chart. XII. [137. 138.] Foef. I. 879. 880. Ed. Lind. II. (675. 676.)
καὶ ἀνασπογγίσαι, καὶ ἡ χαλκίτις στυπτηροῖη ὀπτῇ. ὀπτῶν δὲ
ἕως ἂν φλογοειδὴς γένηται.

|| Τῶν παλαιῶν ἐλκῶν τῶν ἐν τοῖσιν ἀν[138]τικνημίοις
γινομένων. αἱματώδεα δέ τοι γίνεται καὶ μέλανα. μελιώτου
ἀνθος τρίψας μέλιτι φυρῶν, ἐπιπλάστω χρῆσθαι. ἐπὶ νεῦρα
δὲ διατμηθέντα, ἐπιδεῖν μυρρίνης ἀγροῖης ῥίζας κόψας καὶ
διαττήσας καὶ φυρήσας ἐλαίῳ, καὶ τὴν ποίην τὴν πεντά-
φυλλον. λευκὴ δὲ ἐστὶ καὶ χλωδῆς καὶ ὑψηλοτέρα ἀπὸ τῆς
γῆς ἢ τὸ μέλαν πεντάφυλλον. ταύτην τρίψας ἐν ἐλαίῳ ἐπι-
δεῖν. ἀπολύειν δὲ τριταῖον.

Μαλθακώδεα. τοῖσι δὲ χρὴ τοῖσι φαρμάκοις χρῆσθαι,
ἐν (676) χειμῶνι μῦλλον ἢ ἐν θέρει. φάρμακα μαλθακώδεα,
ἃ πρὸς οὐλὰς καλὰς ποιεῖ. σκίλλης τὸ εἶσω τὸ μυξῶδες
τρίψας ἢ πεύκην σὺν σιεῖω στέατι νέφ, ὀλίγον ἔλαιον καὶ
ῥητίνης ὀλίγον καὶ ψιμυθίου, καὶ στέαρ χηνὸς καὶ σὺς νέον
καὶ σκίλλαν καὶ ἔλαιον ὀλίγον. κηρὸς ὥς λευκότετος, στέαρ
πρόσφατον καθαρόν, ἢ σκίλλαν καὶ ἔλαιον λευκόν, ῥητίνης
ὀλίγον. κηρὸν, στέαρ σὺς παλαιὸν καὶ νέον καὶ ἔλαιον καὶ

πτηροῖη dicta, uista. Urere autem convenit donec flammam
concipiat.

At vetusta ulcera quae fiunt in anteriore tibiae parte,
sanguine autem manant et nigra evadunt. Sertulae campa-
nae flos tritus, melle subactus illinitur. Ad nervos praecisos.
Myrti agrestis radices contusae et tribro transmissae, oleo-
que subactae ex vinculo adhibendae. Et quinque folium
herba quae alba est et lanuginosa, altiusque a terra attollitur
quam quinquesolium nigrum, oleo subacta adalligatur et post
triduum resolvitur.

Emollientia quibus quidem hieme potius quam aestate
uti convenit. Emollientia medicamenta quae etiam decoras
cicatrices efficiunt. Scillae partem interiorem mucosam
conterito, aut piceam cum suillo adipe recenti, cum paucio
oleo et resinae ac cerussae exiguo. Tum adipem anserinum
et suillum recentem, et scillae et olei exiguum. Cera quam
albissima, adeps recens purgatus. Aut scilla, oleum album,

Ed. Chart. XII. [138.] Foef. I. 880. Ed. Lind. II. (676.)
 ἰὸς καὶ σκίλλα καὶ ῥητίνη. ἔστω δὲ δύο μοῖραι τοῦ παλαιοῦ
 στέατος πρὸς τὸ νέον, τῶν δὲ ἄλλων ὁκόσον δοκέη καιρὸς
 εἶναι. στέαρ συντήξας πρόσφατον ἀποχέας εἰς ἕτερον χυτρί-
 διον, καὶ τῆς μολυβδαίνης τρίψας ὡς λειότατον διαττήσας,
 συμμίζας ἐψεῖν καὶ κυκᾶν τὸ πρῶτον. ἐψεῖν δὲ ἕως ἂν ἐπι-
 σταχθὲν ἐπὶ γῆς πήγνυται. ἔπειτα καθέλων ἀποχέαι τὸ
 ἄλλο, πλὴν τῆς λίθου τῆς ὑποστάσης, καὶ ἐμβάλλειν ῥητί-
 νην καὶ ἀνακινεῖν, καὶ κέδριτον ἔλαιον ὀλίγον ξυμμίζας τὸ
 ἀφρημένον. πᾶσι χρὴ τοῖσι μαλθακοῖσιν ὅκου ὃν ῥητίνην
 ξυμμιγνύης, ἐπειδὴν ἀφέλῃς ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὸ φάρμακον,
 εἰς θερμὸν ἔτι ἐὼν καθεῖς τὴν ῥητίνην κυκᾶν. ἕτερον. στέαρ
 συὸς παλαιὸν καὶ κηρὸς καὶ ἔλαιον. τὰ δὲ ξηρὰ ἰχθυήματα
 τοῦ λωτοῦ λιβανωτὸς, μολύβδαινα, ἡγουν τοῦ μὲν μοῖρα καὶ
 τῆσδε μοῖρα καὶ τοῦ ἰχθυήματος μοῖρα. ἔστω δὲ τοῦ πα-
 λαιοῦ στέατος δύο μοῖραι, κηροῦ δὲ μία καὶ νέον στέατος
 μία. ἕτερον. ἢ στέαρ μόνον παλαιὸν ὕειον. σὺν τῷδε, στέαρ
 αἰγὸς πρόσφατον. ὡς ἥκιστα ξὺν τῷ ὑμένι κατακαθήςρας μι-

resinae modicum. Cera, adeps suillus vetus ac recens,
 oleum, aerugo, scilla et resina. Veteris autem adipis
 duplo major sit portio quam recentis, reliquorum vero
 quantum opportunum esse videbitur. Adeps recens liquatus
 in alteram ollam transfunditur, et plumbagine levissime trita
 et cribrata immixta coquitur et primum agitur. Usque
 eo autem coquendum dum instillatum in terram indurescat,
 dein igne sublaturum reliquum transfunditur, praeter lapi-
 deum illud sedimentum, tum resina immittitur et agitur,
 paucaeque adjecta cedria, quod ablatum fuit permiscetur.
 At omnibus emollientibus quibus resinam admisces, sublato
 ab igne medicamento et adhuc calido, resina immiscenda
 et agitanda. Aliud. Adeps suillus vetus, cera et oleum,
 arida vero loti ramenta, thus, plumbago, ut sit thuris pars
 una, plumbaginis et loti ramentorum tantundem, adipis
 autem veteris partes duae, cerae una, adipis recentis tantun-
 dem. Aliud, aut adeps suillus solus, cum eo adeps caprinus
 recens, qui repurgatus quam minimum membranarum ha-

Ed. Chart. XII. [138. 139.] Foesf. I. 380. 381. Ed. Lind. II. (676. 677.)
 κρᾶ, τρίψας ἢ κατακόψας λεῖα, ἔλαιον παραχέειν (677) καὶ
 παραπάσσειν τὴν μόλιβδον, ξὺν τῇ σποδῷ καὶ λωτοῦ ἰχθυή-
 ματων τὸ ἥμισυ. ἕτερον. στέαρ αἰγός, σποδός, χαλκίτις, κυα-
 νίη, ἔλαιον.

|| Περὶ πυρκαύστου. ἐψεῖν χρὴ πρίνου ῥίζας ἀπαλὰς,
 ὧν εἰ ὁ φλοιός ἐστι παχύτατος καὶ χλωρότατος, καταταμὼν
 μικρὰ, οἶνον λευκὸν ἐπιχέας, μαλθακῷ πυρὶ καθεψεῖν, ἕως
 ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν τὸ πάχος, ὥς ὑπάλειπτρον καὶ ἐν
 ὕδατι τὸν αὐτὸν τρόπον. ἕτερον μὴ δάκνον. ὕδρ στέαρ μόνον
 παλαιὸν ὑπαλείφειν, τήξας αὐτὸ ἄνωθεν διὰ τῆς σκίλλης,
 τὴν ῥίζαν διαιρῶν καὶ προστιθεὶς καταδεῖν. τῇ δὲ ἐξῆς ἐπαι-
 οῦν τήξας, στέαρ τε ὕδρ παλαιὸν καὶ κηρὸν καὶ ἔλαιον
 συμμείξας καὶ λιβανωτὸν [139] καὶ λωτοῦ ἰχθυήματα καὶ μίλ-
 τον τούτῳ ὑπαλείψας. ἄρου φύλλα ἐν οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ ἐψῆσας,
 προτιθεὶς καταδεῖν. ἕτερον. ἐπειδὰν τῷ σுவείῳ στέατι ὑπα-
 λείψῃς τῷ παλαιῷ, καταλείφειν ἀσφοδέλου ῥίζας ἐν οἶνῳ
 τρίψας καὶ λειώσας. ἕτερον. τήξας στέαρ συὸς παλαιὸν, συμ-
 μείξας ῥητίνην καὶ ἀσφάλτον καὶ αὐτὸ ἐπαλείψας ἐς ὀθόνην,

beat. Quibus parum tritis et bene contusis oleum affunditur,
 et plumbum cum spodio inspergitur, itemque loti ramento-
 rum pars dimidia. Aliud. Adeps caprinus, spodium, chal-
 citis, cyaneus lapis, oleum.

De eo quod igne ambustum est. Illicis radices tenellae
 incoquendae. Harum cortex maxime crassus et viridis in
 tenues partes concisus, vino albo affuso lento igne decoqui-
 tur, dum idoneam crassitudinem habuerit, ut illini possit.
 Potest et ex aqua eodem modo coqui. Aliud minime mor-
 dens. Suillus adeps vetustus per se illitus, et supra liquatus
 per scillae radicem discissam impositam et alligatam. Postri-
 die locus foveatur, adipe suillo vetere liquato, cera et oleo
 admixto, thure, loti ramentis et rubrica. Hoc illinitur.
 Ari folia vino et oleo incocta imposita adalligantur. Aliud.
 Post litum ex adipe suillo vetusto, asphodeli radices ex vino
 tritae et laevigatae illinuntur. Aliud. Adeps suillus vetu-
 stus liquatus resinae et bitumini admiscetur. Et linteolum

Ed. Chart. XII. [139.] Foef. I. 881. Ed. Lind. II. (677. 678.)
 Θερμῆνας πρὸς πῦρ, ἐπιθεῖς ἐπιδεῖν. ὅταν ἐν τῷ νώτῳ ὑπὸ
 πληγέων ἢ ἄλλως ἔλκος γένηται, τῇ σκίλλῃ διεφθῶ τρίψας
 καὶ ἐπ' ὀθόνην ἀλείψας ἐπιδεῖν. ὕστερον δὲ στέαρ αἰγὸς
 καὶ συὸς νέον καὶ σποδόν, καὶ ἔλαιον καὶ λιβανωτὸν ἐπα-
 λείπειν.

Οἰδήματα ἐν τοῖσι ποσὶ γινόμενα, αὐτόματα καὶ μὴ
 αὐτόματα, οὐδὲν ὑπὸ τῶν καταπλασμάτων καθιστώμενα, τὰ τε
 οἰδήματα καὶ ἡ φλεγμασίη, καὶ ἦν σπόγγους ἐπιδέη τις ἢ
 εἴρια ἢ τι ἄλλο (678) ἐπὶ τὸ ὑγιές, ἔπειτα ἀνοιδίσκηται
 αὐτόματον καὶ ἀναφλεγμαίνῃ, κατὰ φλέβας ἐπὶ ῥόους αἰτιόν
 ἐστὶν αἵματος, ὥστιν μὴ φλάσμα αἰτιόν ἐστι καὶ ἦν που
 ἄλλοθι τοῦ σώματος τοιοῦτόν τι γίνηται, ὁ αὐτὸς λόγος.
 ἀλλὰ τοῦ αἵματος χρὴ ἀφιέναι, μάλιστα μὲν κατὰ φλέβας
 τὰς ἐπιρρέουσας, ἦν καταφανέες ἔωσιν· ἦν δὲ μὴ, κατακρού-
 ειν τὰ οἰδήματα βαθύτερα καὶ πικνότερα, καὶ ἄλλο πᾶν
 ὅ τι ἂν κατακρούῃς, οὕτω χρὴ ποιεῖν, καὶ ὡς ὀξυτάτοισι
 σιδηρίοισι καὶ λεπτοτάτοισι, καὶ ὅταν ἀφαιρῇς τὸ αἷμα τῇ

illitum, igne calefactum admovetur ac deligatur. Quum in
 dorso ex plagis aut alia ex causâ ulcus subortum fuerit, scilla
 cocta, contrita et ex linteolo illita adalligatur. Postea vero
 adeps caprinus et suillus recens, spodium, oleum et thus
 superlinuntur.

Pedum tumores sponte et non sponte provenientes, ubi
 neque ipsi tumores neque inflammatio, ex cataplasmatibus usu
 subsidunt, tum si spongiis aut lanis adhibitis, aut alio quo-
 piam ad sanam partem alligato, postea sua sponte intume-
 scant et inflammationem concipiunt, in his sanguinis per
 venas influxus in causa est, si cui collisio non sit. Eadem-
 que ratio est si tale quid quavis alia corporis parte accidit.
 Verum sanguinem mittere oportet, praecipue ex venis qui-
 dem per quas fit influxus, si modo conspicuae sint, alioqui
 tumores altioribus et crebrioribus vulnusculis pertundendi.
 Id quod in eo quodcunque scalpello pertundis eodem modo
 fieri debet, idque ferramentis quam acutissimis ac tenuissi-
 mis praestari. Ubi sanguinem detrahis, specillum non ad-

Ed. Chart. XII. [139.] Foesl. I. 881. 882. Ed. Lind. II. (678.)

μήλη, μὴ κάρτια πιέζειν, ὥς μὴ φλάσις προσγίνηται. ὅξει δὲ κατανίξειν καὶ θρόμβον αἵματος ἐν τοῖσι χάσμοισι μὴ εἶν ἐγκαταλείπεσθαι, καταχρίσας τῷ ἐναίμῳ φαρμάκῳ εἴρια οἰσυποῦντα, κατεξασμένα, μαλθακὰ ἐπιδῆσαι, ῥήνας οὔτω καὶ ἐλαίῳ. καὶ ἐχέτω τὸ σχασθὲν ὅπως ἀνὰ ῥόους εἴη τοῦ αἵματος καὶ μὴ κατόρρους, καὶ μὴ τεγγέτω ὅλως, καὶ ὀλιγοσιτεύτω, καὶ πινέτω ὕδωρ. ἦν δὲ ἀπολύων εὐρίσκης τὰ σχάσματα φλεγμαίνοντα, καταπλάσσειν τῷ ἐκ τοῦ ἀγροῦ καὶ λίνου καρποῦ καταπλάσματι. ἦν δὲ ἐλκωθῇ τὰ σχάσματα καὶ συρῶσθῃ, πρόσχημα ἐρέων, ἔπειτα προσφέρων ὃ ἂν δέη τὰ λοιπὰ ἰητρεύειν.

|| Ὅκου δὲ κισσὸς ἐνεστὶν ἐπ' ἀντικνημίου ἢ περιφανῆς ἢ κατὰ τῆς σαρκὸς καὶ ἔστι μέλαν τὸ ἀντικνημιον καὶ δοκέη δεῖσθαι αἵματος ἀπ' αὐτοῦ ἀπορρέοντος, οὐ χορὴ τὰ τοιαῦτα κατακρούειν οὐδαμῶς, ὥς γὰρ ἐπιτοπολὺ ἔλκεα μεγάλα γίνεται ἐκ τῶν σχασμάτων διὰ τοῦ κισσοῦ τὴν ἐπιρροήν. ἀλλὰ χορὴ αὐτὸν τὸν κισσὸν ἀποκεντέειν ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ὅπῃ ἂν δοκέη καιρὸς εἶναι.

modum apprimito, ne collisio accedat. Aceto autem perfundito, neque sanguinis grumum in cutis hiatus remanere permittito, illitoque medicamento cruentis vulneribus accommodato, lanas sordidas, bene carptas, molles, vino atque oleo resperfas alligato. Locus scalp pro pertusus eo sit habitu ut sanguis sursum refluat, non deorsum defluat, neque ullo modo madesciat, inediaque toleret aeger et aquam bibat. Quod si vinculo resoluta cutis incisuras vexatas inflammatione deprehendas, cataplasma ex viticis ac lini semine inducendum. Sin vero ulcerentur ac simul committantur, pro occasione ut res postulat caetera curanda.

At ubi varix anteriorem tibiae partem occupat, aut conspicuus est, aut carne tegitur, nigricatque anterior tibiae pars et sanguinis detractationem expetere videatur, ista scalpello nullo modo pertundi debent. Plerumque enim ex incisuris ob influxum ex varice magna ulcera fiunt. Verum varix ipse multis locis, prout opportunum videbitur, compingendus est.

Ed. Chart. XII. [139. 140.] Foesl. I. 882. 883. Ed. Lind. II. (679.)

Ὅταν δὲ (679) φλέβα τάμῃς, ἐπειδὴν τοῦ αἵματος ἀφῆς καὶ λύσης τὴν ταινίην καὶ μὴ ἴσῃται, τὰ ἀντία ὅπως ἂν ὁ ῥοὺς γίνηται καὶ αἵματος ἐχέτω, ἣν τε χεὶρ ἣν τε σκέλος ἢ, ὥσει χρέοντος τοῦ αἵματος ὀπίσω, καὶ οὕτως ὑπομείνας χρόνον πλείω ἢ ἐλάσσω [140] κατακείμενος. ἔπειτα ἐπιδῆσαι αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, μὴ ἐνεόντος τινὸς θρόμβου ἐν τῇ τομῇ. ἔπειτα σπληνίον διπλόον προσθεῖς, τέξας οἶνω καὶ ἄνωθεν εἴριον ἐλαιώσας καθαρὸν. κῆν γὰρ ἐπιρῶνσις τοῦ αἵματος ἐν βιαίῃ, σχέσις γίνεται ἐπιρῶντος. κῆν θρόμβου ἐπὶ τῇ τομῇ γινομένου οὕτω φλεγμὴν, διαπύσσεται. ἥριστιηκότα δὲ χρὴ πλέον ἢ ἐλάττον καὶ πεπωκότα φλεβοτομέειν καὶ ὑποτεθερμασμένον καὶ ἡμέρης θερμοτέρης ἢ ψυχροτέρης.

Σικύην δὲ προσβάλλοντα χρὴ, ἣν ἐπιρῶν τὸ αἷμα ἀφρημένης τῆς σικύης, κῆν πολὺ ῥέη ἢ ἰχῶρ ῥέη αὐταῖσι ταχέως πρὶν ἢ πλησθῆναι, αὐτὶς προσβάλλων ἐπεξέλκειν τὸ λειπόμενον. ἣν δὲ μὴ, θρόμβοι ἐνεχόμενοι ἐν || τοῖσι σχάσμασιν, ἔπειτα ἀναφλεγμῆναντα ἔλκεα γίνεται ἐξ αὐτῶν. ὅξει δὲ

Vena secta ubi sanguinem detraxeris, vinculumque solveris, neque sanguis sistitur, contrariam in partem ut sanguinis fluxus fiat, seu brachium seu crus collocetur velut retracto sanguine, eoque statu plus minusve temporis decumbens perseveret, deinde ita jacens deligetur, dum ne quis sanguinis grumus in sectione relictus sit. Tum demum splenium duplex vino madens, ac super lana munda oleo imbuta apponatur. Fluentis namque sanguinis quamvis vehementis eruptio sistitur. Ac si sanguinis grumus in sectione concreescens sic inflammatur, in pus verti solet. Liberalius autem aut parcius pranso et poto vena secanda et leviter concalesfacto calidiore potius die quam frigidiore.

Ubi sanguis influit admota cucurbitula, si ea ablata is copiose aut serofus humor effluit, ea cito prius quam impleatur locis scalpro exasperatis affligenda est, et quod restat insuper extrahendum. Alioqui sanguinis grumi in ipsis cutis incisuris inhaerent, indeque postea ulceribus inflammatio

Ed. Chart. XII. 140—142.] Foëf. I. 883. Ed. Lind. II. (679. 680.)
 χρή πάντα τὰ τοιαῦτα κατανίξιν καὶ ὕστερον μὴ τέγγειν,
 μηδὲ κατακέεσθαι ἐπὶ τὰ σχάσματα. τῶν δὲ ἐναίμων τιτὶ
 φαρμάκων καταχοῖσαι τὰ σχάσματα, καὶ ὅταν κάτωθεν τοῦ
 γόνατος δέη προσβάλλων ἢ πρὸς τὸ γόνυ ἐστηκότι ὀρθῶ,
 ἢν δύνηται ἐστάναι.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΣΤΡΙΓΓΩΝ.

[141] (680) Στρίγγες γίνονται μὲν ὑπὸ φλασμάτων καὶ
 πυμάτων, γίνονται δὲ καὶ ὑπὸ ἐρεσίης καὶ ἱππασίης, ὅταν
 ἀθροισθῇ ἐν τῷ γλουτῷ αἷμα πλησίον τῆς ἔδρης. σηπόμενον
 γὰρ νέμεται εἰς τὰ μαλθακά, αἷτε ὕγρου ἐόντος τοῦ τε ἀρχοῦ
 καὶ τῆς σαρκὸς μαλθακῆς ἐν ᾗ νέμεται, ἐστὶ ἂν τὸ φῆμα
 ῥήξῃ καὶ κάτω ἐς τὸν ἀρχὸν διασῆψῃ. ἐπὴν δὲ τοῦτο γένη-
 ται, στριγγοῦται καὶ ἰχωρέει καὶ κόπρος ῥεῖ δι' ἐωυτῆς, καὶ
 φύσα, καὶ βδελυγμὴ πολλή. ὑπὸ μὲν οὖν τῶν φλασμάτων
 γίνεται, ὁκότεν τι τῶν περὶ τὸν ἀρχὸν χωρίων φλασθῇ ὑπὸ
 πληγῆς ἢ ὑπὸ [142] πτώματος ἢ ὑπὸ τρώματος ἢ ἱππασίης

contingit. Ejusmodi autem omnia aceto elui debent, neque
 postea madefieri, cavendumque aegro est ne in loca scalpro
 pertusa decumbat. Ea autem aliquo ex medicamentis cru-
 entis vulneribus accommodato illinenda sunt. Quod si vel
 infra genu, vel ad genu admovenda cucurbitula est, id ho-
 mine erecto et stanti, si stare potest procurandum.

HIPPOCRATIS LIBER DE FISTVLIS.

Fistulae partim quidem ex collis, partim ex tuberculis
 fiunt. Oriuntur etiam vel ex remigatione vel equitatione,
 collecto in natibus juxta sedem sanguine. Putrescens enim
 quae mollia sunt depascitur, cum nimirum anus humidus sit
 et caro mollis in qua pabulatur, dum tuberculum rumpatur,
 infraque ad rectum intestinum computrescat. Quod cum sit,
 in fistulam abit, sanie manat, indeque sterces et flatus teter-
 que foetor copiose effluit. Ex collisione autem nascitur fi-
 stula, ubi ex ictu aut casu vel vulnere, vel equitatione aut
 remigatione aut aliis hujusmodi rebus, pars aliqua circa re-

Ed. Chart. XII. [142.] Foes. I. 883. 884. Ed. Lind. II. (680. 681.)

ἢ ἐρεσίδης ἢ ὅσα τοιούτοτρόπᾳ ἐστὶ. ξυνίσταται γὰρ αἷμα, σηπόμενον δὲ ἐκπυῖσκειται, ὑπὸ καὶ τοῦ ἐκπυῖσκομένου πάσχει ἅπερ ἐπὶ τῶν φρυμάτων εἴρηται.

Πρῶτον μὲν οὖν ὅταν τι τοιοῦτον αἰσθῇ φνόμενον φῦμα, τάμνειν ὡς τάχιστα ὠμὸν πρὶν ἢ διαπυῆσαι ἐς τὸν ὄρχον. ἣν δὲ τοσέοντα ἤδη τὴν σύριγγα παραλάβῃς, λαβὼν σκρόδου φύσιγγα νεαρὴν ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον ὑπτίον, τὰ || σκέλεα διαγαγὼν τὸ μὲν ἐνθά, τὸ δὲ ἐνθά, τὴν φύσιγγα καθιέναι ἔστ' ἂν προσκόψῃ, μετροῖσά τε τὸ βάθος τῆς σύριγγος τῇ φύσιγγι, καὶ σεσέλεος (681) δὲ ῥίξαν κόψας ὡς λεπτοτάτην, ὕδωρ ἐπιχέας βρέχειν τέσσαρας ἡμέρας, καὶ προησιτεύδας πινέτω μέλιτι παραμίσγων τὸ ὕδωρ, κατὰ τρεῖς κνύθους. ἐν τούτῳ κάθαιρε καὶ τὰς ἀσκαρίδας. ὁκόσοι δ' ἂν καταλειφθῶσιν ἀθεράπευτοι θνήσκουσιν.

Ἐπειτα ὀθόνιον βύσσινον τιθυμάλλου ὁποῦ τοῦ μεγάλου δεύσας, καταπάσσων ἄνθος χαλκοῦ ὁπτόν τετριμμένον. στροβίλην ποιήσας ἴσην τῇ σύριγγι τὸ μῆκος. ῥῆμμα διείς δι' ἄκρας τῆς στροβίλης, καὶ αὐτίς διὰ τῆς φύσιγγος ὑπτίον

ctum intestinum colliditur. Collectus enim sanguis et putrescens suppurat, et ex suppuratione quae de tuberculis dicta sunt, contingunt.

Ante omnia igitur cum ejusmodi tuberculum suboriri senseris, antequam ad rectum intestinum suppuratio perveniat, crudum quam celerrime secare oportet. Quod si jam factam fistulam in manus sumpseris, homine supino reclinato cruribus huc atque illuc reductis, sumptum alii recentem caulem, dum ad aliquid offendat, immittere oportet, eoque fistulae altitudinem metiri. Tum fefelis radice quam tenuissime contrita quatuor diebus aqua affusa macerata, admixto melle aquam ad tres cyathos jejuno propinato, eoque tempore tennes lumbricos ascaridas dictos purgato. Qui vero sine curatione relinquuntur, pereunt.

Post haec byssinum linteum magni tithymalli succo imbutum, usito aeris flore et trito aspersum, in collyrii formam fistulae longitudini aequalem interque, filo per extremum linamentum rursusque per summum caulem trajecto, homi-

Ed. Chart. XII. [142.] Fœf. I. 884. 885. Ed. Lind. II. (681. 682.)
κατακλίνας τὸν ἄνθρωπον, κατοπτῆρι κατιδὼν τὸ διμβρο-
μένον τοῦ ἀρχοῦ, ταύτῃ τὴν φύσιγγα διεῖναι, καὶ ὁκόταν
παρακύψῃ ἐς τὸν ἀρχόν, ἐπιλαμβανόμενος ἔλκειν, ἄχρις οὗ
ἡ στροβίλῃ διωσθῇ καὶ ἰσωθῇ τῷ τε ἄνω καὶ τῷ κάτω. ἐπὴν
δὲ ἰσωσθῇ, βάλατον ἐνθεῖς κερατίνην ἐς τὸν ἀρχόν, γῆ
διαχρίσας σμηκτιδί τὸν ἀρχόν ἔῃν. ἐπὴν δὲ ἀποπατή,
ἐξαιρέειν καὶ αὖθις προστιθέναι, ἕως ἂν πεμπταίῃ γένηται.
ἔτι δὲ ἡμέρῃ ἐξαιρέειν, ἔλκων τὴν στροβίλῃν ἔξω τῆς σαρ-
κός, καὶ τρίψαι στυπτηρίην μετὰ ταῦτα, καὶ πλήσας τὴν
βάλατον καὶ ἐς τὸν ἀρχόν ἐμβαλὼν, ἔῃν ἄχρις οὗ ἡ στυπη-
ρή ὑγρὴ γένηται. τὸν δὲ ἀρχόν σμύρῃ ὀλείφειν, ἄχρις οὗ
ἂν δοκῇ ξυμπεφωνηκέναι.

|| Ἐτέρῃ θεραπείῃ. ὠμόλινον λαβὼν ὡς λεπτότατον,
συμβάλλειν ὅσον σπιθαμιαῖον πεντάπλου καὶ ξυμπεριλα-
βεῖν ἱππεῖν τρίχα. ἔπειτα ποιησάμενος μήλῃν κασσιτερίνῃν
ἐπ' ἄκρου τετραμήνῃν, ἐνείσας ἐς τὴν μήλῃν τὴν ἀρχὴν τοῦ
ὠμολίνου συμβεβλημένου, καθιέναι τὴν μήλῃν ἐς τὴν σύριγγα
καὶ ἅμα τῆς ἀριστερῆς χειρὸς τὸν δάκτυλον τὸν λιχανόν (682)

neque supino reclinato, ubi adhibito instrumento ad sedem
diducendam idoneo, quod κατοπτῆρς dicitur, in ano quid
perrosum sit conspexeris, eo alii caulem demittito atque ubi
in anum demissus fuerit, praehensum trahito donec lina-
mentum impulsus superiori ac inferiori parti adaequatum
fuerit. Quo intro impulsus, glandem corneam in anum in-
ditam podice creta cimolia illito, ibi finito, cumque desi-
dendi cupiditas adfuerit, eximito, rursusque immittito in
quintum diem usque. Sexto vero eximito, foras linamento
e carne educto, posteaque glandem alumine trito impletam
in anum immittam, ibi dum alumen liquefeat finito. Podi-
cem vero, quoad convenire videatur, myrrha illinito.

Alia curatio. Linum crudum quam tenuissimum quin-
cuplex palmi longitudine in unum complicatum seta equina
circumvolvitur, tum stannum specillum extrema parte per-
foratum, ita comparatum ut in id lini complicati caput in-
feratur, in fistulam demittitur simulque sinistrae manus in-
dex in sedem injicitur. Atque ubi specillum digitum con-

Ed. Chart. XII. [142. 143.] Foes. I. 885. Ed. Lind. II. (682.)
 κινθιέται ἐς τὴν ἔδρην. ἐπὴν δὲ ψαύσῃ ἡ μήλη τοῦ δακτύ-
 λου, ἄγειν ἔξω τῷ δακτύλῳ, ἀποκάμψας τῆς μήλης τὸ ἄκρον
 καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐν τῇ μήλῃ, καὶ [143] τὴν μὲν μήλην
 πάλιν ἐξαίρειν, τοῦ δὲ ὠμολίνου τὰς ἀρχὰς ἀφάψαι δις
 τρίς, καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ ὠμολίνου ἐπιστρέψας ἐπιδῆσαι
 πρὸς τὸ ἄμμα. ἔπειτα κελεύειν ἀπελθόντα διαπρήσσεσθαι
 τὰ ἑωυτοῦ. ἄλλη θεραπεία. ὁκόσον δὴ σηπομένης τῆς σύριγ-
 γος χαλᾷται τοῦ ὠμολίνου, τοῦτο ἐπιτείνειν καὶ ἐπιστρέφειν
 αἰεὶ καθ' ἑκάστην ἡμέρην. ἦν δέ σοι τὸ ὠμόλινον διασαπῇ
 πρόσθεν ἢ τὴν σύριγγα διαβρωθῆναι, πρὸς τὴν τρίχα προσ-
 ἄψας ἕτερον ὠμόλινον διειῖναι καὶ ἀφάψαι. ἡ γὰρ θριξὶ διὰ
 τοῦτο παραβάλλεται τῷ ὠμολίνῳ, ὅτι ἄσηπτός ἐστιν. ἐπὴν
 δὲ διασαπῇ ἡ σύριγξ, τάμνεσθαι χοῆ σπόγγον μαλακὸν ὡς
 λεπτότατον προστεθέντα. ἔπειτα ἐς μὲν τὴν σύριγγα ἄνθος
 χαλκοῦ ὅπτιον συχνὸν τῇ μήλῃ ἐνθεῖναι, τὸν δὲ σπόγγον
 ἀλεῖψαι μέλιτι, καὶ ὑποβαλὼν μέσῳ τῷ λιχανῷ δακτύλῳ τῆς
 ὀριστερῆς χειρὸς, ὥσαι πρόσω, καὶ προσθεῖς ἕτερον σπόγγον
 ἀναδῆσαι τὸν αὐτὸν τρόπον ὥπερ καὶ ἐπὶ τῇσιν αἰμοῦ

tigerit, id extrema parte inflexum, unaque lini caput quod
 per specillum trajectum est, digito educitur et specillum qui-
 dem iterum extrahitur. Lini vero capita bis terve conne-
 ctuntur, et quod dependet ex lino intortum in nodum alli-
 gatur. Postea aeger, ad suas res obeundas dimittitur. Reli-
 qua curatio. At eatenus linum singulis diebus intendere ac
 intorquere semper oportet, quatenus putrescente fistula laxa-
 tur. Quod si tibi ante quam fistula exedatur linum crudum
 computrescere videatur, alterum item ad setam alligatum
 trajiciendum et connectendum. Eo namque nomine seta
 lino crudo adjicitur, quod minime putrescat. At postquam
 fistula computruit, spongiam mollem quam tenuissime in-
 cifam apponere convenit, tum copiosum aeris usti florem
 per specillum quidem in fistulam injicere. Spongiam vero
 melle illitam, inditam medio sinistrae manus indice intro-
 trudere, additaque altera spongia eam deligationem quae
 fit cum ora venarum sanguinem fundere sunt solita, appo-

Ed. Chart. XII. [145.] Foef. I. 885. 886. Ed. Lind. II. (682. 683.)
 ροῖσιν. τῇ δὲ αὐρίον ἀπολύσας περιθεῖται ὕδατι θερμῷ, καὶ
 σπόγγῳ τῷ δακτύλῳ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς πειρᾶν διακαθαί-
 ρειν τὴν σύριγγα, καὶ αὐτὸς πάλιν τὸ ἄνθος ἐπιδῆσαι.
 ταῦτα ποιεῖν ἐπτά ἡμέρας. ἐν ταύτῃσι γὰρ μάλιστα ὁ χιτῶν
 τῆς σύριγγος σήπεται. τὸ δὲ λοιπὸν ἔστ' ἂν ὑγιανθῇ τουτέω
 ἐπιθεῖν. κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν τρόπον ὑπὸ τοῦ σπόγγου
 διαταγκαζομένη καὶ ἀναπτυσσομένη ἡ σύριγξ οὔτε πάλιν
 ξυμπέσοι ἂν οὔτε τὸ μὲν αὐτῆς ὑγιανθεῖν ἂν, τὸ δὲ πάλιν
 ξυμπληρω(683)θεῖν. ἀλλ' ἐν ἐωυτῇ πᾶσα ὑγιῆς ἔσται. ἐν τῇ
 θεραπείῃ δὲ προσαιονᾶν ὕδατι πολλῷ θερμῷ καὶ λιμοκτο-
 τέειν.

|| Ἦν δὲ μὴ διαβεβρώκη ἡ σύριγξ, προμηλώσας μήλη,
 τέμνε ἕως ἂν διελθῇ καὶ ἐπίπασσε ἄνθος χαλκοῦ, καὶ ἔαν
 ἐπὶ πέντε ἡμέρας. κατάρχει δὲ ὕδωρ θερμὸν, καὶ ἐπάνω ὕδατι
 φυρῶν, ἄλγειον κατάρπασσε καὶ φύλλα τεύτλων ἐπίδει. ἐπὶ
 δὲ ἐκπέσῃ τὸ ἄνθος τοῦ χαλκοῦ καὶ καθαρόν ἢ τὸ ἕλκος
 τῆς σύριγγος, ἰὼ ὥσπερ τὴν ἔμπροσθεν. ἦν δὲ ἐν χωρίῳ ἢ,
 ὃ μὴ οἶόν τε, βαθεῖν δὲ καὶ ἡ σύριγξ, ἄνθει χαλκοῦ καὶ

nere. Qua postridie soluta, fistula aqua calida perluenda
 tentandumque ut per spongiam sinistrae manus digito per-
 purgetur, rursusque injecto aeris flore vinculum alligandum,
 idemque septem diebus faciendum. Intra hos enim fere
 dies fistulae tunica consumitur. In reliquo dum sanescat
 hic deligationis modus asservandus. Hac enim ratione fistula
 per spongiam coacta et expansa neque rursus committetur
 neque hac quidem sui parte curabitur, hac vero rursus im-
 plebitur, sed ipsa universa sanescet. In hac vero curatione
 copiosa calida perfundere juvat et inedia imperare.

Quod si fistula minime exesa fuerit, demisso ante spe-
 cillo ferro quo adpenetrarit aperienda et aeris flore re-
 spargenda et per dies quinque sinenda. Tum aqua calida
 affundenda, et farina aqua subacta super imponenda, folia-
 que betae alliganda. Atque ubi aeris flos deciderit purum-
 que fistulae ulcus fuerit, eadem quae prius curatio adhi-
 benda. Sin locus ferramentum ferre non potest, alteque
 penetret fistula, flore aeris, myrrha et nitro ex urina di-

Ed. Chart. XII. [143. 144.] Foesl. I. 886. 887. Ed. Lind. II. (683. 684.)
 σμύρνη καὶ λίτρω οὐρῶ διεις, κλύζειν καὶ ἐς τὸ στόμα
 τῆς σύριγγος μολύβδιον ἐντιθέναι, ὅπως μὴ ξυμφύηται.
 κλύζειν δὲ πτεροῦ σύριγγα προσδήσας πρὸς κύστιν, καὶ κα-
 θεῖς ἐς τὴν σύριγγα πρὸς τοῦτο διάγειν κλύζων. ὕγιής δὲ
 οὐ γίνεται, ἢν μὴ τμηθῇ.

|| Ἦν ὁ ἀρχὸς φλεγμὴν καὶ ὀδύνη ἔχῃ καὶ πυρετὸς
 καὶ ἐς ἄφροδον θαμινὰ καθίζῃ καὶ μηδὲν ὑποχωρῇ καὶ ὑπὸ
 τοῦ φλέγματος δοκῇ ἐξιέναι ἢ ἔδρη καὶ ἐνίοτε στραγγουρῇ
 ἐπιλαμβάνῃ, τοῦτο τὸ νόσημα γίνεται, ὅταν φλέγμα [144]
 ἐς τὸν ἀρχὸν κατασιτηθῇ. ἐκ τοῦ σώματος. ξυμφέρει δὲ τὰ
 θερμά. δύναται γὰρ τὰδε προσφερόμενα λεπτύνειν καὶ ἐκτῆ-
 κειν τὸ φλέγμα καὶ ἅμα τῷ δριμυτὶ τὸ ἀλμυρὸν ἐξυδατοῦν,
 ὥστε μὴ εἶναι τὸ καῦμα, μηδὲ δῆξιόν τινα ἐν τῷ ἐντέρω.
 θεραπεύειν οὖν χρὴ ὥδε. καθίζειν ἐς ὕδωρ θερμόν, καὶ
 τρώφαια τοῦ κόκκου τοῦ Κνιδίου ἐξήκοντα κόκκους, διεῖναι
 ἐν οἴνου κοτύλῃ καὶ ἐλαίου ἡμικοτυλίας χληήρας κλύσον.
 ὕγει δὲ ταῦτα φλέγ(684)μα καὶ κόπρον. ὅταν δὲ μὴ ἐν τῷ

Intus colluitur et in fistulae osculum plumbeum aliquid im-
 mittitur, ut ne coalescat. Abluere autem fistulam convenit
 per pennam vesicae alligatam et in fistulam demissam, ut
 per hanc insusum transmittatur. Verum non nisi sectione
 fanescit.

Si vero rectum intestinum inflammatione tentetur,
 dolor ac febris teneat crebraque sit delidendi cupiditas,
 nihil tamen dejiciat, prae inflammatione videatur sedes pro-
 cidere, interdumque urinae stillicidium prehendat, quod
 morbi genus oritur, cum pituita ex corpore in rectum in-
 testinum incubuerit. Conferunt autem calida, quae certe
 pituitam extenuare et eliquare valent; simulque quod acre
 est et salsum in humorem solvere, ita ut neque aestus ne-
 que morsus aliquis in intestino sentiat. Haec igitur est
 curatio. Aegro in aqua calida desidere jussu, grani Cnidii
 sexaginta grana trita, vini hemina diluuntur adjectaque
 olei dimidia hemina, tepido alvus subluatur. Haec pitui-
 tam et sterqus educunt. Ubi vero in aqua non desidet,

Ed. Chart. XII. [144.] Foef. I. 887. Ed. Lind. II. (684.)
 ὕδατι καθίζει, ὡς ἐψήσας ἐν οἶνῳ μέλανι εὐώδει, προστι-
 θέναι πρὸς τὴν ἔδρην. ὑποπετάσας τι κάτωθεν θερμόν, ἢ
 κύστιν ὕδατος θερμοῦ πλήσας, ἢ λίνου σπέρμα κερωσμένον
 ἀλέσας, τρίψας καὶ μίξας ἴσον ἄλγητον ἐν οἶνῳ μέλανι καὶ
 εὐώδει καὶ ἐλαίῳ, καταπλάσσειν ὡς θερμοτάτῳ, ἢ κριθᾶς
 μίξας ἢ στυπτηρίην Αἰγυπτίην τειριμμένην. ἔπειτα πλάσαι
 βάλατον μακρὴν, καὶ χλιαίνων πρὸς πυρὸς καταπλάσσειν
 τε καὶ πυριῇν, καὶ τοῖσι δακτύλοισι προσπλάσσειν. ἔπειτα
 ἀκροχλίηρον ποιεῖν ἐντιθέναι ἐς τὴν ἔδρην. τὰ ἔξωθεν δὲ
 κηρωτῇ περιάλειψαι, καὶ καταπλάσσειν σκορόδοισιν ἐφθοῖσιν,
 ἐν οἶνῳ μέλανι κεκορημένῳ. ἐπὴν δὲ ἐξαιρέης, ἐς ὕδωρ θερ-
 μόν ἐφίξειν, καὶ συμμίξας χυλὸν στρέχνου καὶ χηρὸς καὶ
 ὕος στέαρ καὶ χρυσοκόλλαν καὶ ῥητίνην καὶ κηρὸν λευκόν,
 ἔπειτα διατήξας ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ξιμμίξας, τούτοις ἐγγρά-
 ει, καὶ ἕως ἂν φλεγμαῖνῃ καταπλάσσειν τοῖσι σκορόδοις
 θερμοῖσι. καὶ ἦν μὲν πρὸς ταῦτα ἀπαλλάσσεται τῆς ὀδύνης,
 ἀρκεῖται ἢ δὲ μὴ, πῖσαι τὸ μηκώνιον τὸ λευκόν ἢ δὲ μὴ,

ova vino nigro odorato incocta, ad sedem admoventur, in-
 ferne subtrato calido aliquo, vel vesica aqua calida re-
 ferta aut lini semine tosto, trito et in tenuissimum pul-
 verem redacto cum pari farinae modo, vino nigro odo-
 rato et oleo subacto, ex cataplasmate quam calidissime im-
 posito. Aut ex hordeo alumini Aegyptio contrito mixto,
 glans oblonga conficitur, eoque ex igne tepido cataplas-
 mate aut fotu adhibito, digitis glans effingitur, deinde om-
 nino tepida in sedem immittitur. Exterioribus partibus
 ceratum oblinitur et allia vino nigro diluto incocta, ex ca-
 taplasmate admoventur. Hoc vero sublato, aeger in aqua
 calida desidere permittatur, admixtoque solani succo, anse-
 rino adipe et suillo, chryfocolla, resina et cera alba, his
 deinde simul liquatis et inter se mixtis illinitur, et quoad
 inflammatio perseveraverit, cataplasma ex alliis coctis ad-
 movetur. Ac si quidem his remediis dolor cedat, satis est
 praesidii. Sin minus, meconium album potui exhibeatur,

Ed. Chart. XII. [144.] Foes. I. 887. 888. Ed. Lind. II. (684. 685.)
 ἄλλο ὅ τι φλέγμα καθαίρει. διαίτην δὲ, ἕως ἂν φλεγμὴν
 τροφήμασι κούφοισιν.

Ἡ δὲ στραγγουρή ἐπιπίπτει ἐκ τῶνδε. Θερμαινομένη
 ἢ κύστις ἐκ τοῦ ἀρχοῦ, προσάγεται τῇ θερμότητι φλέγμα.
 ὑπὸ δὲ τοῦ φλέγματος στραγγουρή γίνεται. ἦν μὲν οὖν ἅμα
 τῇ νόσῳ παύηται. φιλεῖ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οὕτως γίνεσθαι.
 ἦν δὲ μὴ, δίδου τῶν φαρμάκων τῶν στραγγουρικῶν.

Ἦν δὲ ὁ ἀρχὸς ἐκπίπτῃ, ἀνώσας σπόγγῳ μαλθακῷ, καὶ
 κατα(685)χρίσας κογχλίῃ τῶν χειρῶν δήσας, ἐκκρέμασον ὀλί-
 γον χροόν καὶ εἰσεισιν. ἦν δὲ μεῖζον ἐκπέσῃ καὶ μένῃ ἔνδον,
 διαζώσας ἐν τῇσι λαγύσι καὶ ὑφεῖς ὀπίσθεν ταινίῃ, ὥσας
 ἔσω τὸν ἀρχόν, προσθεῖναι σπόγγον μαλθακὸν βρέξας ὕδατι
 θερμῷ, ἐνεψήσας λωτοῦ πρίσματα. καταχέαι δὲ καὶ κατὰ
 τοῦ ἀρχοῦ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, τὸν δὲ σπόγγον ἐκπιέσαι.
 ἔπειτα ὑποτείνας τὴν ταινίην διὰ μέσων τῶν σκελέων ἀταδῆ-
 σαι περὶ τὸν ὀμφαλόν. ὅταν δὲ θέλῃ ἀφοδεύειν, ἐπὶ σαρίσιν
 ὡς στενοτάτοισιν ἀφοδεύετω. ἦν δὲ παιδίον ἢ, ἐπὶ γυναικὸς
 τῶν ποδῶν πρὸς τὰ γούνατα προσκλιθεῖς. ὅταν δὲ ἀφοδεύῃ,

aut aliud quodpiam quod pituitam purget, dumque in-
 flammatio manet levibus forbitiunculis utatur.

At urinae stillicidium ex his succedit, cum vesica a
 recto intestino incalescente calore pituita adducitur, urinae
 vero stillicidium ex pituita gignitur. Hoc igitur una cum
 morbo plerumque finitur, alioqui medicamenta quae ad
 urinae stillicidium faciunt exhibentur.

Si vero anus procidat spongia molli sursum impellen-
 dus et cochlea illinendus, manibus devinctis homo paucis
 temporis intervallo suspenditur et intus reponitur. Quod
 si amplius prolabatur, neque intus maneat ilibus praecin-
 ctis et submissa retro fascia, ano intro propulso, spongia
 mollis aqua calida, in qua loti scobes incoxerit, madefacta
 admovetur, spongiaque expressa eadem aqua anus perfun-
 ditur, tum fascia inter media cuncta subjecta, ad umbilicum
 religatur. Ubi vero dejiciendae alvi cupiditas fuerit, id
 super quam maxime angustos afferes fiat. Sin puer sit,
 intra mulieris pedes, ad genua reclinatus desidat. Cumque

Ed. Chart. XII. [144. 145.] Foes. I. 888. 889. Ed. Lind. II. (685. 686.)
 τὰ σκέλεα ἐκτενιάτω. οὕτω γὰρ ἂν ἤκιστα [145] ἐκπίπτει ἡ
 ἔδρη. ἣν δὲ ὑγραίνεται ὁ ἀρχὸς καὶ ἰχθὺς ἀπορῶρη, περινί-
 ψαι τρυγὶ κεκαυμένη καὶ ὕδατι ἀπὸ μυρσίνης, καὶ ἀδιαντον
 ξηρήτης καὶ κόψας διασήσας κατάπασσε. ἣν δὲ αἰμορροῇ,
 περινίψας τοῖσι αὐτοῖσι χαλκίτιν καὶ πρίσμα κυπαρίσσου ἢ
 κέδρου ἢ πίτυος ἢ τερενθίδος τρίψας, συμμίξας τῇ χαλκί-
 τιδι ἴσον καταπλάσσειν. τὰ ἔξωθεν δὲ κηρωτῇ παχεῖν περι-
 λείπειν.

|| Οὐκ ὅταν ἀρχὸς ἐκπίπτῃ καὶ μὴ θέλῃ κατὰ χώρην μέ-
 νειν, σίλφιον ὅτι ἄριστον καὶ πυκνότατον ξύσας λεπτόν κα-
 ταπλάσσειν, καὶ τοῦ πταρμικοῦ φαρμάκου πρὸς τὴν ῥίνα
 προστιθέναι καὶ παροξύνειν τὸν ἄνθρωπον ἢ ὕδατι θερμῷ
 περιπλύνας σίδια, καὶ στυπτηρίην τρίψας ἐν οἴνῳ λευκῷ,
 καταχεῖν τοῦ ἀρχοῦ. ἔπειτα ῥάκεα ἐμβαλεῖν καὶ τοὺς μηρούς
 ξυιδῆσαι ἡμέρας τρεῖς, καὶ ῥηστευέτω. οἶνον δὲ πινέτω γλυ-
 (686)κύν. ἣν δὲ μηδὲ οὕτω διαχωρῇ, μίλτον μῖζας ὁμοῦ μέ-
 λτι διαχρίετω.

alvus dejicitur, crura distenta habeat. Hoc enim pacto se-
 des minimum prolabitur. At si anus humore madeat et
 sanie diffluat, aqua ex myrrho et faece vini usta eluitur
 et adiantum tritum cribratum inspergitur. Si sanguis pro-
 fluat, ubi iisdem elutus fuerit, chalcitis et cupressi vel ce-
 dri vel pini vel terebinthi scobes trita, pari ad chalciti-
 dem portione ammixta inspergitur. Exteriores partes ce-
 rato crasso oblinuntur.

Cum rectum intestinum prolabitur neque suo loco
 contineri potest, aserpitium quam optimum et densissimum
 tenuiter derafum ex cataplasmate imponitur et medica-
 mento quod sternutamentum moveat ad nares admoto ho-
 mo commovetur, aut aqua calida, in qua mali punici puta-
 mina maduerint, et alumine ex vino albo contrito anus
 persunditur. Deinde injectis panniculis femora tribus die-
 bus inter se vinciuntur et inedia imperatur, vinum vero
 dulce potui exhibetur. Quod si ne sic quidem procedit,
 minium melle permixtum illinitur.

Ed. Chart. XII. [145.] Foes. I. 889. 890. Ed. Lind. II. (686.)

Δοχὸς ἣν ἐκπίπτῃ καὶ αἰμορροῇ. ὕρου ῥίζης περιελὼν
τὸν φλοῖον ἐψεῖν ἐν ὕδατι, ἔπειτα τρίβειν ἄλγιον ξυμμί-
σγων καὶ καταπλάσσειν θερμόν. ἄλλο. τῆς ἀμπέλου τῆς
ἀγρίης, ἣν ἔτιοι καλοῦσι ψιλώθριον, τουτέης τὰς ῥίζας τὰ
ἀπαλωτάτας περιξέσαντα ἐψῆσαι ἐν οἶνῳ μέλανι ἀκρότη
αὐστηρῶ. ἔπειτα τρίψαντα καταπλάσσειν χλιηρόν. || ξυμμί-
σγειν δὲ καὶ ἄλευρα, καὶ φυρῆν ἐν οἶνῳ λευκῷ καὶ ἐλαίῳ
χλιηρῶς. ἄλλο. κωνείου καρπὸν τρίβοιτα παρασιτάζειν οἶνον
λευκὸν εὐώδεα. ἔπειτα καταπλάσσειν χλιηρόν.

Ἦν δὲ φλεγμαίνῃ, κισσοῦ ῥίζαν ἐψῆσας ἐν ὕδατι τρί-
ψας λεῖον, ἄλευρον ξυμμίσγων ὡς κάλλιστον ἐν οἶνῳ λευκῷ
φυρῆσας καταπλάσσειν, καὶ ἄλειφα πρὸς τούτοις ξυμμίξας
ἄλλο. μανδραγόρου ῥίζαν μάλιστα μὲν χλωρὴν· εἰ δὲ μὴ, ξή-
ρην. τὴν μὲν οὖν χλωρὴν ἀποπλύναντα καὶ ταμόντι ἐψῆσαι
ἐν οἶνῳ κεκρημένῳ καὶ καταπλάσσειν· τὴν δὲ γε ξηρὴν τρί-
ψαντα καταπλάσσειν ὁμοίως. ἄλλο. σικύου πέποιος τὸ ἐν-
δον τρίψας λεῖον καταπλάσσειν.

Anus si procidat et sanguine manet, ari radices detrac-
tus cortex aqua incoquitur, deinde tritus cum farina
mixtus, calidus ex cataplasmate imponitur. Aliud. Vitis
agrestis, quam nonnulli psilothrion vocant, radices teneri-
rimae concisae, vino nigro austero meraco incoquantur
dein contusae ex cataplasmate tepidae imponuntur. Im-
miscetur autem farina ex vino albo atque oleo tepido sub-
acta. Aliud. Cicutae semen vino albo odorato affuso tri-
tum, dein tepidum ex cataplasmate imponitur.

Quod si inflammatione vexetur, hederæ radix bene
contrita ex aqua cocta farina optima ex vino albo subacta
admixta, adjectoque ad haec oleo ex cataplasmate impo-
nitur. Aliud. Mandragoræ radix præcipue quidem viri-
dis, vel certe arida: viridis igitur elota et concisa, vino
diluto incoquitur et ex cataplasmate adhibetur, arida vero
trita similiter admovetur. Aliud. Cucumeris maturi inte-
riora trita ex cataplasmate imponuntur.

Ed. Chart. XII. [146.] Foef. I. 890. Ed. Lind. II. (686. 687.)

[146] Ἦν δὲ γένηται ὀδύνη καὶ μὴ φλεγμαίνῃ, λίτρον ὀπτήσας ἐρυθρόν καὶ τρίψας λεῖον καὶ στυπτηρίην καὶ ἄλλας φώξας καὶ τρίψας λεῖους συμμῖξαι ἴσον ἐκάστου. εἶτα πίσση συμμῖξας ὡς βελτίστη ἐς ῥάκος ἐναλείψας ἐντιθέσθαι καὶ καταθεῖν. ἄλλο. καππάριος φύλλα χλωρὰ τρίψας ἐς μάρσιπιον ἐμβαλὼν προσκαταθεῖν, καὶ ἐπὴν καίειν δοκέῃ, ἀφαιρέειν, καὶ αὐθις προστιθέσθαι. ἦν δὲ μὴ ἤ φύλλα καππάριος, τὸν (687) φλοιὸν τῆς ῥίζης κόψας, φυρήσας ἐν οἴνῳ μέλανι τὸν αὐτὸν τρόπον καταθεῖν. τοῦτο καὶ πρὸς σπληνῶν ὀδύνην ἀγαθόν. τούτων τῶν καταπλασμάτων τὰ μὲν ψύχοντα κωλύει ῥεῖν, τὰ δὲ μαλθάσσουντα καὶ θερμαίνοντα διαχεῖν, τὰ δὲ εἰς ἐσωτὰ ἔλκοντα ξηραίνειν καὶ ἰσχυραίνειν. τοῦτο δὲ τὸ νόσημα γίνεται, ὅταν χολή καὶ φλέγμα ἐς τοὺς τόπους καταστηρίξῃ. ἀρχοῦ δὲ φλεγμῆνατος διαχρίειν τῷ φαρμάκῳ, ὅπῃ ἡ ῥητίνη καὶ τὸ ἔλαιον καὶ ὁ κηρὸς καὶ ἡ μολύβδαινα καὶ τὸ στέαρ ὡς θερμότατον διερῶρήθησαν καταπλάττεσθαι.

At si dolor sit citra inflammationem, nitrum rubrum ustum et bene tritum alumen et sales torrefacti et diligenter triti, pari utraque miscentur pondere, deinde pice quam optima ammixta, linteo illita imponuntur et alligantur. Aliud. Capparis folia viridia in sacculum conjecta adalligantur et ubi urere videbuntur, summoventur ac rursus apponuntur. Quod si folia capparis non adfuerint, radicis cortex contusus, vino nigro subactus, eodem pacto alligatur, quod etiam ad splenis dolorem valet. Ex his cataplasmatibus quae refrigerant influxum prohibere valent, quae molliunt et calefaciunt digerere, quae ad se attrahunt siccare et extenuare. Oritur autem hic morbus, ubi bilis et pituita ad ea loca decubuerit. Ad rectum intestinum inflammatione tentatum illinitur medicamento quod resinam, oleum, ceram, plumbi recrementum et adipem accipit. Haec calida liquata cataplasmate imponuntur.

Ed. Chart. XII. [147. 148.] Foëf. I. 891. Ed. Lind. II. (347.)
 ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΩΝ.

[147] (347) Αἰμορροΐδων τὸ μὲν νόσημα ὥδε γίνεται. ἢν χολή ἢ φλέγμα ἐς τὰς φλέβας τὰς ἐν τῷ ἀρχῷ καταστη-
 ρίξῃ, θερμαίνει τὸ αἷμα τὸ ἐν τοῖσι φλεβίοισι. θερμαινό-
 μενα δὲ τὰ φλέβια ἐπισπᾶται ἐκ τῶν ἔγγιστα φλεβίων τὸ
 αἷμα, καὶ πληρεύμενα ἐξοιδέει τὸ ἐντὸς τοῦ ἀρχοῦ καὶ
 ὑπερίσχουσιν αἱ κεφαλαὶ τῶν φλεβίων, καὶ ἅμα μὲν ὑπὸ τῆς
 κόπρου ἐξιούσης φλώμεναι, ἅμα δὲ ὑπὸ τοῦ αἵματος ἀθροί-
 ζομένου βιαζόμεναι, ἐξακοντίζουσιν αἷμα. μάλιστα μὲν ξὺν
 τῷ ἀποπάτῳ, ἐνίοτε δὲ χωρὶς ἀποπάτου. [148] Θεραπεύειν
 δὲ δεῖ ὥδε.

Πρῶτον μὲν ὑπαρχέτω εἰδέναι ἐν οἷῳ χωρίῳ γίνονται.
 ἀρχὸν γὰρ καὶ τάμνων καὶ ἀποτάμνων καὶ ἀναρράπτων καὶ
 δέων καὶ ἀποσῆπων, ταῦτα γὰρ δοκεῖ δεινότατα εἶναι, οὐ-
 δὲν ἂν σίναιο. παρασκευάσασθαι δὲ κελεύω ἐπὶ ἅ ἢ ὀκτὰ
 σιδήρια, σπιθαμιαῖα τὸ μέγεθος, πάχος δὲ ὥσει μήλης
 παχείης. ἐξ ἄκρου δὲ κατακάμψαι, καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ πλατύν

HIPPOCRATIS DE HAEMORRHOIDIBVS LIBER.

Ora venarum hoc modo sanguinem fundere solent.
 Bilis aut pituita ad venas quae in ano sunt decumbens,
 sanguinem qui in his est calefacit. Incalescentes autem
 venae sanguinem ex proximis venis attrahunt eoque im-
 pletae, recti intestini partem interiorem in tumorem attol-
 lunt et venarum capitula conspicua sunt, quae dum partim
 a stercore exeunte contunduntur, partim a sanguine coa-
 cervato perrumpuntur, sanguinem eiaculantur, idque ma-
 xime cum stercore, interdum vero sine eo. Curantur au-
 tem hoc modo.

Inprimis certe nosse oportet, quo in loco contingant.
 Nam et anum incidendo, refecando, consuendo aut vin-
 ciendo aut putrefaciendo, etiamsi gravissima esse ista vi-
 deantur, nullam inferes noxam. Ferramenta septem
 octove parari jubeo, quae magnitudine palmum et crassum
 specillum crassitudine aequent, extrema parte recurva,
 et in summo ad oboli parvi formam lata. Post ex-

Ed. Chart. XII. [148.] Foef. I. 891. 892. Ed. Lind. II. (347. 348.)
 ἔστω, ὡς ἐπὶ ὀβολοῦ μικροῦ. προκαθήρας δὴ φαρμάκῳ τῇ
 πρότερον, αὐτῇ δὲ ἢ ἂν ἐπιχειρήσῃ καῦσαι, ἀνακλίνας τὸν
 ἄνθρωπον ὑπτιον καὶ προσκεφάλαιον ὑπὸ τὴν ὀσφύν ὑπο-
 θείς, ἐξαναγκάζειν ὡς μάλιστα τοῖσι δακτύλοισι τὴν ἔδρην
 ἔξω. ποιεῖν δὲ καὶ διαφανέα τὰ (348) σιδήρεια καὶ καίειν
 ἕως ἂν ἀποξηραίνῃς, καὶ ὅπως μὴ ὑπαλείψῃς. καίειν δὲ καὶ
 μηδεμίην ἔασαι ἄκαυστον τῶν αἰμορροϊδῶν, ἀλλὰ πάσας
 ἀποκαύσεις. γνώσει δὲ οὐ χαλεπῶς τὰς αἰμορροϊδας. ὑπερ-
 έχουσι γὰρ ἐς τὸ ἐντὸς τοῦ ἀρχοῦ, ὅσον ῥᾶγες πελιδναί, καὶ
 ἅμα ἐξαναγκαζομένου τοῦ ἀρχοῦ ἐξακοντίζουσιν αἷμα. κατε-
 χόντων δ' αὐτῶν ὅταν || καίηται, τῆς κεφαλῆς καὶ τὰς χεῖ-
 ρας, ὡς μὴ κινῆται, βοάτω καιόμενος. ὁ γὰρ ἀρχὸς μᾶλλον
 ἐξίσχει. ἐπὴν δὲ καύσῃς, φακοὺς καὶ ὀρόβους ἐψήσας ἐν
 ὕδατι τρίψας λείους, κατάπασσε πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας. τῇ δὲ
 ἐβδόμῃ σπόγγον μαλθακὸν τέμνειν ὡς λεπτότατον. πλάτος
 δὲ εἶναι τοῦ σπόγγου ὅσον ἕξ δακτύλων πάντη. ἔπειτα ἐπι-
 θεῖναι ἐπὶ τὸν σπόγγον ὀθόνιον ἴσον τῷ σπόγγῳ λεπτόν
 καὶ λεῖον, ἀλείψας μέλιτι. ἔπειτα ὑποβάλῶν τῷ δακτύλῳ τῷ

hibitum pridie medicamentum purgans, eodem quo ad
 unctionem aggredieris die homo supinus reclinatur pulvi-
 noque lumbis supposito sedes digitis quam maxime foras
 educitur, tum candentibus admotis ferramentis utuntur, quo-
 ad resiccentur ita ut ne contingas. Urere vero ita oportet
 ut earum venarum quae sanguinem fundunt nulla in-
 ulla relinquantur, sed omnes adurantur. Has nullo nego-
 tio deprehendes, quod interiore ani parte conspicuae sint,
 velut acini uvae lividae simulque cum foras anus cogitur,
 sanguinem ejaculantur. Inter urendum autem a quibus-
 dam caput et manus detineantur ne moveatur, sed clamet
 qui inuritur. Hoc enim pacto anus magis prominet. Per-
 acta unctione lentes et ervum tenuissime trita et ex aqua
 decocta quinque aut sex diebus imponuntur. Septimo
 die spongia mollis quam tenuissime inciditur. Spongia au-
 tem omni ex parte sex digitorum latitudinem aequet. Tum
 linteum quod spongiae magnitudinem non excedat, tenue
 et leve, melle illitum superimponitur, dein subdito fini-

Ed. Chart. XII. [148. 149.] Foef. I. 892. 893. Ed. Lind. II. (348. 349.)
 λιχανῶ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς, μέσον τὸν σπόγγον ὥσαι κάτω
 τῆς ἔδρης ὡς προσωτάτω. ἔπειτα ἐπὶ τὸν σπόγγον προσθεῖ-
 ναι εἰρίον, ὡς ἂν ἐν τῇ ἔδρῃ ἀτρεμίζῃ. διαζώσας δὲ ἐν τῇσι
 λαγόσι καὶ ὑφεῖς ταινίην, ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἀναλαβὼν ἐκ τῶν
 σκελέων τὸν ἐπίδεσμον, ἀναδῆσαι ἐς τὸ διάζωσμα παρὰ τὸν
 ὀμφαλόν. τὸ δὲ φόρμακον ὃ εἶπον ἐπιδεῖτο πυκνὴν τὴν
 σάρκα ποιεῖν καὶ ἰσχυρὴν φῦναι. ταῦτα δὲ δεῖ ἐπιδεῖν μὴ
 ἔλασσον ἡμερῶν εἴκοσι. ῥοφέειν δὲ ἅπαξ τῆς ἡμέρης ἄλευ-
 ρον ἢ κέγχρον ἢ τὸ ἀπὸ τῶν πιτύρων, καὶ πίνειν ὕδωρ. ἢν
 δὲ ἐς ἄφοδον ἰζῆται, ὕδατι θερμῷ διανίζειν. λούεσθαι δὲ
 διὰ τρίτης ἡμέρης.

(349) Ἑτέρα θεραπεία. ἐκβαλὼν τὴν ἔδρην ὡς μάλιστα
 αἰονᾶν ὕδατι θερμῷ, ἔπειτα ἀποτάμνειν τῶν αἰμορροΐδων
 τὰ ἄκρα. φάρμακον δὲ προσκατασκευασθῆναι πρὸς τὴν το-
 μὴν τόδε. οὐρήσας || ἐς χαλκεῖον ἐπίπασσον ἐπὶ τὸ οὖρον
 χαλκοῦ ἄνθος ὀπτοῦ καὶ τετριμμένου [149] λείου, ἔπειτα
 διεῖς καὶ κινήσας τὸ χαλκεῖον, ξήρανον ἐν τῷ ἡλίῳ. ὅταν δὲ

strae manus indice, media spongia intro per inferiora
 quam penitissime in sedem propellitur, demum supra spon-
 giam lana apponitur, ut in sede immota permaneat. Cin-
 gulo vero per ilia ducto fascia submittitur, exceptumque a
 posteriore parte per crura vinculum ad cingulum juxta
 umbilicum religatur. Tum medicamentum, quod dixi car-
 nem densam facere ac validam producere, alligatur. Quae
 non minore quam viginti dierum spatio devincire oportet.
 Sorbitio autem semel die ex farina aut milio aut fursu-
 ribus et potui aqua exhibenda. Ubi ad dejiciendam alvum
 defidet, calida proluitur. Tertio quoque die balneum ad-
 hibeatur.

Alia curatio. Foras educta quam maxime sedes, ca-
 lida perfunditur, tum venarum sanguinem fundentium ex-
 trema praeciduntur. Hoc vero medicamentum antea prae-
 paratum ad sectionem habere oportet. Urina in vas ae-
 neum immissa, flos aeris uftus optime laevigatus inspergi-
 tur, tum vase agitato maceratur et in sole siccatur. Sic-

Ed. Chart. XII. [149.] Foef. I. 893. Ed. Lind. II. (349.)
 ξηρόν γένηται, συνξύσας τριψον λεῖον, καὶ προστίθει τῷ
 δακτύλῳ, καὶ σπληνία ἐλαιώσας προστίθει, καὶ σπόγγον
 ἐπάνω ἐπίδει.

"Ἐτερος τρόπος προσφύεται πρὸς τῇ αἱματίτιδι τῇ κον-
 δυλώδει ὅσον συκαμίνου καρπός, καὶ εἰ μὲν ἔξω σφόδρα
 ἢ ἡ κονδυλαίσις, περιπέφυκεν αὐτῇ καλυπτῆρ ὁ τῆς σαρκός.
 καθίσας οὖν τὸν ἄνθρωπον ὀκλάξ ἐπὶ ὅλμων δύο σκόπει.
 εὐρήσεις γὰρ πεφυσημένα τὰ μεσηγνὺ τῶν γλουτιῶν παρὰ τὴν
 ἔδρην. τὸ δὲ αἷμα ἐκχωρέειν ἐνδοθεν. ἦν γοῦν ἐνδίδοι ὑπὸ
 τῷ καλυπτῆρι, ἢ τὸ κονδυλωμα τῷ δακτύλῳ ἀφελεῖν. οὐδὲν
 γὰρ χαλεπώτερον ἢπερ προβάτου δειρομένου τὸν δάκτυλον
 μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκός περαίνειν. καὶ ταῦτα
 διαλεγόμενος ἅμα λάνθανε ποιέων. ἐπὶ δὲ ἀφέλῃς τὸ
 κονδυλωμα, ἀνάγκη ῥέεσθαι δρόμους αἵματος ἀπὸ πάσης
 τῆς ἀφαιρέσεως. τάχα χρὴ ἀποπλῦναι οἶνῳ αὐστήρῳ κηκίδας
 ἐναποβρέξας, καὶ ἢ τε αἱματίτις οἰχῆσεται σὺν τῷ κονδυλώ-

catum eraditur, teritur et laevigatur, ano admoveatur, splenia
 oleo madida apponuntur spongiaque superimposita deli-
 gatur.

Alter curationis modus. Venae sanguinem fundenti
 et tuberosam quandam eminentiam habenti, veluti mori
 fructus adnascitur, et si quidem tuberosa eminentia foras
 valde prominet, ei circumcirca operculum carnosum ad-
 haerescit. Homine igitur in genua super duos lapides te-
 retes inclinato, anum inspice. Invenies namque loca inter
 nates medias circa sedem tumefacta, sanguinemque ex in-
 terioribus partibus procedere. Si ergo tuberosa eminentia
 sub tegumento mollis sit digito ea auferenda est. Neque
 enim majore negotio id fiet, quam si dum pellis ovi de-
 trahitur, digitum inter pellem et carnem medium immit-
 tas. Idque inter loquendum simulque non advertente ae-
 gro faciendum. Sublatum tuberculum sanguinis cursus omni
 ex parte ablata necessario consequitur. Vino austero, in
 quo gallae maceratae fuerint, cito locus perluendus est ve-
 naque sanguinem fundens una cum tuberculo recedet, et

Ed. Chart. XII. [149.] Foel. I. 893. Ed. Lind. II. (349. 350.)
 ματι, καὶ τὸ κάλυμμα καταστήσεται καὶ ὅσῳ ἂν παλαιότερον
 ἦ ῥηιδίως ἔσται ἡ ἵησις.

Ἦν δὲ ἀνώτερος ἢ ἡ κονδύλωσις, τῷ κατοπτῆρι σκέπτε-
 (350)σθαι καὶ μὴ ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τοῦ κατοπτῆρος. διη-
 γούμενος γὰρ ὁμαλύνει τὴν κονδύλωσιν. ξυναγόμενος δὲ πιά-
 λην δείκνυσιν ὀρθῶς. ἀφαιρέειν δὲ χρὴ ἐλλαβίῳ μέλανι
 ὑπαλείφοντα τὸν δάκτυλον. ἔπειτα τριταίῳ οἶνῳ κλύζειν αὐ-
 τηρῶ. τὸ δὲ αἷμα ὅταν ἀφέλῃς, τὴν κονδύλωσιν ὅτι οὐ
 ῥέει μὴ θαυμάζειν. οὐδὲ γὰρ ἦν ἐν τοῖσιν ἄρθροισι διατά-
 μης τὰς χεῖρας ἢ τὰ σκέλεα, οὐ ῥεύσεται αἷμα. ἦν δ' ἄνω-
 θεν ἢ κάτωθεν τάμης τῶν ἄρθρων, εὐρήσεις κοίλας φλέ-
 βας καὶ αἰμορροῦς, καὶ χαλεπῶς ἂν ἴσχοις εὐπόρως. οὕτω
 καὶ τὴν ἐν τῇ ἔδρῃ αἰμορροΐδα, ἦν μὲν ἄνωθεν ἢ κάτω-
 θεν τάμης τῆς ἀφαιρέσιος τοῦ κονδυλώματος, αἷμα ῥεύσε-
 ται. ἦν δὲ αὐτὴν ἀφέλῃς τὴν κονδύλωσιν ἐν τῇ προσφύσει,
 οὐ ῥεύσεται. ἦν μὲν οὖν οὕτω καθίσταται, καλῶς ἂν ἔχοι.
 ἦν δὲ μὴ, καῦσαι, φυλασσόμενος ὥς μὴ ἄψῃ τῷ σιδήρῳ,

operculum in pristinum statum restituetur. Quoque vetu-
 stior morbus est, eo faciliior curatio futura est.

At si altius infederit tuberosa eminentia, per instru-
 mentum dilatandae sedi accommodatum catopterem dictum
 inspicere oportet, neque ab eo decipi. Ubi enim aperitur,
 tuberculum exaequat, ubi vero rursus in sese adducitur,
 recte conspicuum facit. Auferre autem convenit, veratro
 nigro ano illito, tum tertio die vinum austerum ex infuso
 immittendum. At vero ubi tuberosam eminentiam abstu-
 leris, si sanguis non effluat, mirandum non est. Neque
 enim si in articulis manus aut crura feces, sanguis effluet.
 At si supra, aut infra articulos sectio fiat, cavas et san-
 guine manantes venas deprehendes: neque facile prompte
 fistas. Eodem modo si venam in sede sanguinem funden-
 tem supra quidem aut infra detractum tuberculum feces,
 sanguis effluet. Sin vero ipsam tuberculofam eminentiam
 ubi annectitur abstuleris, non profluet. Si igitur hoc pa-
 cto quidem ad pristinum statum reducitur, bene se res
 habet: sin minus, ustio adhibenda ea cautione ut ne ferro

Ed. Chart. XII. [149 150.] Foes. I. 893. 894. Ed. Lind. II. (350. 351.)
 ἀλλ' ἐγγὺς προσφέρων τὰ σιδήρια ἀποξηραίνειν καὶ προστι-
 θέναι τὸ τοῦ χαλκοῦ ἄνθος τὸ ἐν τῷ οὖρῳ.

|| Ἐτερος τρόπος ἰήσιος αἱμορροΐδων. καυστήρα χρῆ
 ποιήσασθαι, ὅσον καλαμίσκον φραγμίτην. σιδήριον δὲ ἐναρ-
 μόσαι καλῶς ἀρμόζον. ἔπειτα τὸν αὐλίσκον ἐνθῆς ἐς τὴν
 ἔδρην διαφαῖνον τὸ σιδήριον καθιέναι, [150] καὶ πυκνὰ
 ἐξαιρέειν, ἵνα μᾶλλον ἀνέχεται θερμαινόμενος, καὶ οὔτε
 ἔλκος ἔξει ὑπὸ τῆς θερμασίης, ὕγεια τε ξηρανθέντα τὰ φλέ-
 βια. ἦν δὲ βούλη μήτε καίειν μήτε ἀποτάμνειν, προκαταιο-
 νήσας ὕδατι πολλῷ θερυῶ καὶ ἐκτρέψας τὴν ἔδρην, σμύρ-
 ναν τρίψας λείην καὶ κηκίδα καὶ στυπτηρίην Αἰγυπτίην κα-
 τακάσας, ἐν καὶ ἡμῖς πρὸς (351) τᾶλλα καὶ μελαντηρίης
 ἄλλο τοσοῦτον, τουτέοισι ξηροῖς χρῆσθαι. ἡ δὲ αἱμορροΐς
 τουτέοισι τοῖσι φαρμάκοις ἀποστήσεται, ὥσπερ σκύτος κα-
 τακαυμένον. ταῦτα ποιεῖν μέχρις ἂν πάσας ἀφανίσῃς, καὶ
 χαλκίτιδος ἡμῖς κεκαυμένον τὸ αὐτὸ ἀπεργάζεται. ἦν δὲ βούλη
 βυλάνοις ἰῆσθαι, σπητὴς ὄστρακον, μολυβδαίνης τρίτον μέρ-

attingatur, sed prope admotis ferramentis exsicceetur et flos
 aeris ex urina adhibeatur.

Alius venarum sanguinem in ano fundentium curatio-
 nis modus. Cauterium parare oportet in modum parvae
 arundinis, vallatoriae, phragmiten vocant, et in ipsum fer-
 ramentum probe congruens accommodare, deinde immissa
 in sedem fistula candens ferramentum in eam demittere
 crebroque eximere, quo magis calorem toleret neque ulcus
 ex calore contrahat, et venulae exsiccatae confanescant.
 Quod si neque ustio neque sectio placeat, sedes multa et
 calida prius fovetur et evertitur, tum myrrha probe lae-
 vigata, galla et alumen Aegyptium ustum, quod reliqua
 una parte et dimidia superet et melanteriae tantundem ac-
 cipiendum, iisque aridis utendum. Sub his medicamentis
 vena sanguinem fundens, velut corium ustulatum decidit,
 eademque facienda donec omnes dissipaveris. Idemque ef-
 ficat chalcitidis ustae dimidium. At si per glandes curatio-
 nem instituas, sepiae testa, plumbaginis tertia pars, bitu-

Ed. Chart. XII. [150. 115.] Foesl. I. 894. 895. Ed. Lind. II. (351. 687. 688.)
ρος, ἄσφαλον, στυπτηρίην, ἄνθος ὀλίγον, κηκίδα, χαλκοῖ
ῖον ὀλίγον. τουτέων μέλι ἐφθὸν καταχέας βάλανον ποιήσας
μακροτέραν προστίθει, μέχρις ἂν ἀφανίσῃς.

Γυναικείην αἱμορροΐδα ὥδε θεραπεύεται. πολλῶ ὕδατι
θερμῷ αἰονήσας, σύνεψε δὲ ἐν τῷ θερμῷ τῶν εὐωδέων τρι-
ψας μυρίκην, λιθάργυρον ὀπτὴν καὶ κηκίδα, οἶνον λευκὸν
πιράχες καὶ ἔλαιον καὶ χηνὸς στέαρ, τρίψας ὁμοῦ πάντα
διδόναι ὁκόταν αἰονηθῇ, διαχρήσασθαι. αἰονᾶν δὲ καὶ τὴν
ἔδρην ἐξώσας ὥς μάλιστα.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΕΦΑΛΗ ΤΡΩΜΑΤΩΝ.

[115] || (687) Τῶν ἀνθρώπων αἱ κεφαλαὶ οὐδὲν ὁμοίως
σφίσιν αὐταῖς, οὐδὲ αἱ ῥαφαὶ τῆς κεφαλῆς πάντων κατὰ
ταῦτὰ πεφύκασιν. ἀλλ' ὅστις μὲν ἔχει ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν
(688) τῆς κεφαλῆς προβολήν· ἥ δὲ προβολὴ ἐστὶ τὸ τοῦ
ὀστέου ἐξέχον στρογγύλον παρὰ τὸ ἄλλο· τούτου εἰσὶν αἱ
ῥαφαὶ πεφυκυῖαι ἐν τῇ κεφαλῇ, ὥς γράμμα τὸ ταῦ Τ γρά-

men, alumen, floris aeris exiguum, galla, aeruginis mo-
dicum commiscentur, his melle cocto affuso, glans oblon-
gior conficitur, supponitur, donec deleantur.

Vena sanguinem fundens in mulieris ano sic curatur.
Multa calida, in qua ex odoratis aliquid incoxerit, perfun-
ditur, tum myrica trita, spuma argenti usta et galla additur,
vino albo, oleo et anserino adipe affuso omnia simul con-
teruntur, post perfusionem utenda dantur. Sedes autem
quam maxime educta perfunditur.

HIPPOCRATIS LIBER DE CAPITIS VULNERIBVS.

Hominum capita neque inter se similiter habent, neque
futurae capitis in omnibus eodem loco sitae sunt. Verum
cuicunque parte anteriore caput prominet, quod fit cum
ossis pars rotunda plus reliquo eminent, huic futurae in ca-
pite ad literae T similitudinem a natura sunt accommodatae.

Ed. Chart. XII. [115. 116.] Foef. I. 895. Ed. Lind. II. (688.)
 ρεται. τὴν μὲν γὰρ βραχυτέραν γραμμὴν ἔχει πρὸ τῆς προ-
 βολῆς ἐπικαρσίην πεφυκυῖαν, τὴν [116] δ' ἑτέραν γραμμὴν
 ἔχει διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς κατὰ μῆκος ἐς τὸν τράχηλον
 αἰεί. ὅστις δ' ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς τὴν προβολὴν ἔχει, αἱ
 ῥαφαὶ τούτου πεφύκασι τὰναντία ἢ τῷ προτέρῳ. ἡ μὲν γὰρ
 βραχυτέρα γραμμὴ πρὸ τῆς προβολῆς πέφυκεν ἐπικαρσίη,
 ἡ δὲ μακροτέρα διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς πέφυκε κατὰ μῆ-
 κος ἐς τὸ μέτωπον αἰεί. ὅστις δὲ καὶ ἀμφοτέρωθεν τῆς κε-
 φαλῆς προβολὴν ἔχει, ἔκ τε τοῦ ἔμπροσθεν καὶ τοῦ ὀπισθεν,
 τούτῳ αἱ ῥαφαὶ εἰσιν ὁμοίως πεφυκυῖαι ὡς γράμμα τὸ ἦτα
 Η γράφεται. πεφύκασι δὲ τῶν γραμμῶν αἱ μὲν μακραί
 πρὸς τῆς προβολῆς ἐκατέρης ἐπικαρσίοι πεφυκυῖαι, ἡ δὲ βρα-
 χεὶν διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς κατὰ μῆκος πρὸς ἐκατέραν τε-
 λευτῶσαι τὴν μακρὴν γραμμὴν. ὅστις μηδετέρῳθι μηδεμίαν
 προβολὴν ἔχει, οὗτος ἔχει τὰς ῥαφὰς τῆς κεφαλῆς ὡς γράμ-
 μα τὸ χι X γράφεται. πεφύκασι δὲ αἱ γραμμαὶ ἡ μὲν
 ἑτέρη ἐπικαρσίη πρὸς τὸν κρόταφον ἀφίκουσα, ἡ δὲ ἑτέρη
 κατὰ μῆκος διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς.

Breviorem namque lineam transversam ad offis prominen-
 tiam a natura productam habet, alteram vero per medium
 caput in longitudinem ad cervicem perpetuo tendentem.
 At cui posterior capitis pars prominet, huic suturae contra
 quam in priore naturaliter se habent. Brevior namque linea
 transversa ad offis prominentiam naturaliter producitur,
 longior vero per medium caput in longitudinem ad frontem
 perpetuo tendens a natura constituta est. Cui autem utra-
 que corporis parte, tum anteriore tum posteriore, os pro-
 minet, huic suturae ad literae H similitudinem a natura sunt
 accommodatae. Lineae vero longiores ad utramque pro-
 minentiam transversae a natura productae sunt, brevis au-
 tem per mediam capitis longitudinem in longam utramque
 lineam definit. At cui neutra parte caput prominet, hic
 suturas literae X similes habet. Lineae vero ita a natura
 productae sunt, ut altera quidem transversa ad tempora
 perveniat, altera per medium caput in longitudinem feratur.

Ed. Chart. XII. [116.] Foef. I. 896. Ed. Lind. II. (688. 689.)

|| Δίπλοον δ' ἐστὶ τὸ ὀστέον κατὰ μέσην τὴν κεφαλὴν σκληρότατον δὲ καὶ πυκνότερον αὐτοῦ πέφυκε τὸ ἀνωτάτον, ἢ ὁμοχροίῃ τοῦ ὀστέου ὑπὸ τῇ σαρκὶ, καὶ τὸ κατώτατον τὸ πρὸς τῇ μήνιγγι, ἢ ὁμοχροίῃ τοῦ ὀστέου ἢ κάτω. ἀποχωρῶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ὀστέου καὶ τοῦ κατωτάτου ἀπὸ τῶν (689) σκληροτάτων καὶ πυκνοτάτων ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον καὶ ἥσσον πυκνὸν καὶ ἐπὶ κοινότερον ἐς τὴν διπλὴν. ἢ δὲ διπλὴ κοιλότερον καὶ μαλθακώτατον καὶ μάλιστα σφραγῶδες ἐστίν. ἔστι δὲ καὶ πᾶν τὸ ὀστέον τῆς κεφαλῆς, πλὴν κάρτα ὀλίγου τοῦ τε ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου σπόνγγῳ ὅμοιον, καὶ ἔχει τὸ ὀστέον ἐν ἑωυτῷ ὁμοία σαρκία πολλὰ καὶ ὑγρά, καὶ εἴ τις αὐτὰ διατρίβοι τοῖσι δακτύλοισιν, αἷμα ἂν διαγίνοιτο ἐξ αὐτῶν. ἐνὶ δ' ἐν τῷ ὀστέῳ καὶ φλεβία λεπτότερα καὶ κοιλότερα, αἵματος πλέα. σκληρότητι μὲν νῦν καὶ μαλθακότητι καὶ κοιλότητι ὥδε ἔχει· παχύτητι δὲ καὶ λεπτότητι οὕτως.

Συμπάσης τῆς κεφαλῆς τὸ ὀστέον λεπτότατόν ἐστι καὶ ἀσθενέστατον τὸ κατὰ βρέγμα, καὶ σάρκα ὀλιγίστην καὶ λε-

Ad medium autem caput duplex os est, idque tum summa sui parte et aequabilitate, qua carne tegitur, tum infima qua membranam contegit et inferior est ossis aequabilitas, durissimum et densissimum est a natura constitutum. Quodque recedit a supremo et infimo osse, a durissimis et densissimis ad molle et minus densum quodque magis cavum est accedit, ad interiora usque quibus inter se connectuntur. Eaque maxime cava et mollissima, plurimumque pervia sunt. Ac totum capitis os, si supremam atque infimam partem admodum exigua demas, spongiae simile, multasque carnes humidas similes in se habet, quas si quis digitis conterat, ex ipsis sanguis prodeat. Insunt quoque in osse venulae tenues et cavae sanguinis plenae. Quod quidem ad duritiem mollitudinemque ac cavitatem spectat, sic se res habet, quod vero ad crassitudinem et tenuitatem, hoc modo.

Totius capitis os id tenuissimum et maxime imbecillum quod ad sinciput est, idque quam minimam et tenuis-

Ed. Chart. XII. [116. 117.] Foesl. I. 896. 897. Ed. Lind. II. (689. 690.)
 ποιότητα ἔχει ἐφ' ἑαυτῷ ταύτῃ τῆς κεφαλῆς τὸ ὁστέον, καὶ
 ὁ ἐγκέφαλος κατὰ τοῦτο τῆς κεφαλῆς πλεῖστος ὑπεστί, καὶ
 διότι οὕτω ταῦτα ἔχει, τῶν τε τρωσίων καὶ τῶν βελέων
 ἴσων τε ἰόντων κατὰ μέγεθος καὶ ἐλασσόνων καὶ ὁμοίως τε
 τρωθεὶς καὶ ἥσσον, τὸ ὁστέον ταύτῃ τῆς κεφαλῆς φλάται τε
 μᾶλλον καὶ || ῥήγνυται καὶ ἔσω ἐσφλάται καὶ θανασιμώ-
 τερά ἐστι καὶ χαλεπωτέρα ἡτρεῦεσθαι τε καὶ ἐκφυγγάνειν
 τὸν θάνατον ταύτῃ ἢ [117] πον ἄλλοθι τῆς κεφαλῆς. ἐξίσων
 τε ἰόντων τῶν τρωμάτων καὶ ὁμοίως τε τρωθεὶς καὶ ἥσσον,
 ἀποθνήσκει ἄνθρωπος ὅταν καὶ ἄλλως μέλλῃ ἀποθανεῖσθαι
 ἐκ τοῦ τρώματος, ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ ὃ ταύτῃ ἔχων τὸ τρώ-
 μα τῆς κεφαλῆς ἢ πον ἄλλοθι. ὁ γὰρ ἐγκέφαλος τὰχιστά τε
 καὶ μάλιστα κατὰ τὸ βρέγμα αἰσθάνεται τῶν κακῶν τῶν
 γινομένων ἐν τε τῇ σαρκὶ καὶ τῷ ὁστέῳ. ὑπὸ λεπιοτάτῳ γὰρ
 ὁστέῳ ἐστὶ ταύτῃ ὁ ἐγκέφαλος καὶ (690) ὀλίγη σὰρξ, καὶ
 ὁ πλεῖστος ἐγκέφαλος ὑπὸ τῷ βρέγματι κεῖται. τῶν δὲ ἄλλων
 τὰ κατὰ τοὺς κροτάφους ἀσθενέστατόν ἐστι. συμβολή τε
 γὰρ τῆς κάτω γνάθου πρὸς τὸ κρανίον καὶ κίνησις ἐστὶν ἐν
 τῷ κροτάφῳ ἄνω καὶ κάτω ὥσπερ ἄρθρου, καὶ ἡ ἀκοή πλη-

simam carnem hac capitis parte in se habet, cerebrumque plurimum eo loco subest. Cumque haec ita se habeant, ubi tela ictusque aequales fuerint magnitudine vel minores, tum etiam aequaliter vulneratus aut levius, os hac capitis parte magis colliditur, frangitur et medium defidit, sub eoque casu magis moriuntur aegri aegriusque curantur et mortem evitant quam si qualibet alia capitis parte istud accidat. Ac ubi aequalia fuerint vulnera, aut aequè vehementer aut levius quis percussus fuerit, cum alioqui vulnus letale sit. intra brevius tempus ex vulnere moritur qui hac capitis parte quam qui alia vulneratus est. Cerebrum namque ad sinciput celerrime et maxime sentit offensas quae in carne et osse fiunt, cum hoc loco tenuissimo osse et exigua carne tegatur, magnaue ex parte sub sincipite situm sit. Ex reliquis ossibus quod est ad tempora maxime est imbecillum. Committitur enim inferna maxilla cum calvaria, moveturque in temporibus sursum et deorsum articuli in modum,

Ed. Chart. XII. [117.] Foëf. I. 897. Ed. Lind. II. (690.)
 σίον γίνεται αὐτίου, καὶ φλέψ διὰ τοῦ κροτάφου τέταται
 κοίλῃ τε καὶ ἰσχυρῇ.

Ἰσχυρότερον δ' ἐστὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀστέου παντὸς τοῦ
 ὀστέον τῆς κορυφῆς καὶ τῶν οὐάτων ἢ πᾶν τὸ πρόσθεν, καὶ
 οἶσκα πλέονα καὶ βαθυτέραν ἐφ' ἑωυτῷ ἔχει τοῦτο τοῦ
 ὀστέον, καὶ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, ὑπὸ τε τῶν τραυμάτων
 καὶ τῶν βελέων ἴσων ἀπάντων καὶ ὁμοίων καὶ μειζόνων καὶ
 μειόνων ὁμοίως τιτρωσκόμενος καὶ μᾶλλον ταύτῃ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ ὀστέον ἥσσον ἐήγνυται καὶ φλῆται, καὶ ἢν μέλλῃ ἄν-
 θρωπος ἀποθνήσκειν καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ τραώματος, ἐν τῷ
 ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς ἔχων τὸ τραῶμα, ἐν πλέονι χρόνῳ
 ἀποθανεῖται. ἐν πλέονι γὰρ χρόνῳ τὸ ὀστέον ἐμπνύσκειται
 τε καὶ διαπνύσκειται κάτω ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον διὰ τὴν παχύ-
 τητα τοῦ ὀστέου, καὶ ἐλάσσων ταύτῃ τῆς κεφαλῆς ὁ ἐγκέ-
 φαλος ὑπεσι, καὶ πλέονες ἐκφυγγάνουσι τὸν θάνατον τῶν
 ὀπισθεν τιτρωσκομένων τῆς κεφαλῆς ὡς ἐπιτοπολὺ ἢ τῶν
 ἐμπροσθεν, καὶ ἐν χειμῶνι πλέονα χρόνον ζῇ ἄνθρωπος ἢ
 ἐν θέρει, εἴ τις καὶ ἄλλως μέλλει ἀποθανεῖσθαι ἐκ τοῦ τραώ-
 ματος, ὅπου οὖν τῆς κεφαλῆς ἔχων τὸ τραῶμα.

auditioque etiam huic est vicina, venaque cava et valida
 per tempora fertur.

At ex universi capitis osse id quod secundum verticem
 est et post aures validius est quam id totum quod parte
 anteriore continetur, carnemque copiosiore et altiore
 in se habet. Saneque sub hoc casu, ubi ex laesionibus ei-
 telis omnibus aequalibus et similibus, majoribusque ac mino-
 ribus, similiter aut gravius quis fuerit vulneratus, hac ca-
 pitis parte os minus frangitur et colliditur. Ac si aliqui
 ex vulnere homo periturus sit, diutius vitam trahet qui
 posteriore capitis parte vulnus accepit. Longiore namque
 intervallo os ob crassitudinem pus colligit, ipsumque infra
 ad cerebrum transfundit. Minor quoque cerebri portio hac
 parte capitis subest, fereque plures servantur ex iis qui
 parte capitis posteriore quam qui anteriore vulnus acce-
 perunt. Ex vulnere etiam capitis, quacunque parte acce-
 ptum sit, ubi aliqui ex vulnere quis fuerit periturus, hieme
 quam aestate diutius vivit.

Ed. Chart. XII. [117. 118.] Foëf. I. 898. Ed. Lind. II. (690. 691.)

|| Αἱ δὲ ἔδραι τῶν βελέων τῶν ἑξέων καὶ κουφοτέρων, αὐταὶ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν γινόμεναι ἐν τῷ ὀστέῳ ἄνευ ῥωγμῆς τε καὶ φλάσιος ἢ ἔσω ἐσφλάσιος. αὐταὶ δὲ γίνονται ὁμοίως ἐν τε τῷ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς καὶ ἐν τῷ (691) ὀπίσθεν. ἐκ τούτων θάνατος οὐ γίνεται κατὰ γε δίκην, οὐδ' ἦν γένηται. ῥαφή δὲ ἐν ἔλκει φανέισα ὀστέου ψιλωθέντος, παταχοῦ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἔλκεος γενομένου, ἀσθενέστατον γίνεται τῇ τρώσει καὶ τῷ βέλει ἀντέχειν, εἰ τύχῃ τὸ βέλος ἐς αὐτὴν τὴν ῥαφήν σιτηριχθέν. πάντων δὲ μάλιστα ἦν τὸ βέλος ἐν τῷ βρέγματι γερόμενον κατὰ τὸ ἀσθενέστατον τῆς κεφαλῆς καὶ αἱ ῥαφαὶ εἰ τύχοιεν οὔσαι περὶ τὸ ἔλκος καὶ τὸ βέλος αὐτέων τύχοι τῶν ῥαφῶν.

[118] Τιτρώσκεται δὲ ὀστέον τὸ ἐν κεφαλῇ τοσοῦδε τρόπους. τῶν δὲ τρόπων ἑκάστου πλείονες ἰδέαι γίνονται τοῦ κατήγματος ἐν τῇ τρώσει. ὀστέον ῥήγνυται τιτρωσκόμενον καὶ τῷ περιέχοντι ὀστέῳ τὴν ῥωγμὴν ἀνάγκη φλάσιν προσγενέσθαι ἢ περὶ ῥαγῇ. τῶν γὰρ βελέων ὅ τι περὶ ῥήγνυσι τὸ ὀστέον, τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ φλά τὸ ὀστέον ἢ μᾶλλον ἢ ἥσσον, αὐτὸ τε ἐν ᾧ περὶ καὶ ῥήγνυσι τὴν ῥωγμὴν.

Ubi vero a telo acuto et levi impressum in osse vestigium fuerit, idque solum ita ut neque findatur, neque consolidatur, aut medium defidat; quod aequè in anteriore capitis parte ac posteriore accidere potest, ex his mors etsi consequitur, non aequo tamen jure contingit. At ubi nudato osse futura in vulnere conspicitur, quacunque corporis parte vulnus extiterit, minime omnium vulnere ac telo resistit, si forte telum in ipsam futuram incubuerit, tumque vel maxime, si telum sincipiti juxta debilissimam capitis partem exceptum fuerit futuraeque in ulcus incurrant, et telum ipsas futuras attigerit.

Vulnerum ossis capitis tot sunt genera, et sub quoque genere plures sunt in vulnere fracturae formae. Os sub vulnere finditur, ossique rimam habenti, si quidem fissum fuerit, collisionem accedere necesse est. Quodcunque enim telum os findit, idem os plus minusve collidit, idque ubi rimam facit. Hocque genus unum est. Rimarum autem

Ed. Chart. XII. [118.] Foef. I. 898. 899. Ed. Lind. II. (691. 692.)
 εἰς οὗτος τρόπος. ιδέαι δὲ ῥωγμέων τοῖται γίνονται, καὶ γὰρ
 λεπτιότεραί τε καὶ λεπταὶ πάνυ ὀστέου καταφανέες γίνονται.
 ἔστι δ' αἷτιον ῥωγμέων οὔτε αὐτίκα μετὰ τὴν τραῦσιν οὔτε
 ἐν τῇσιν ἡμέρησιν ἐν ἧσιν ἂν καὶ πόνων ἂν ὄφελος γένοιτο
 τοῦ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ. αἱ δ' αὖ παχύτεραί τε καὶ εὐ-
 ρύτεραι γίνονται τῶν ῥωγμέων, ἔναι δὲ καὶ πάνυ εὐρέαι.
 καὶ αἱ μὲν ἐπὶ μακρότερον ῥήγνυνται, αἱ δὲ ἐπὶ βραχύτερον,
 καὶ αἱ μὲν ἰθύτεραι, αἱ δὲ ἰθεῖαι τε καὶ πάνυ. αἱ δὲ καμ-
 πυλώτεραι τε καὶ καμπύλαι καὶ βαθυτέραι. αἱ δὲ εἰς τὸ
 κάτω καὶ διὰ παντός τοῦ ὀστέου.

|| Φλασθεὶν δ' ἂν τὸ ὀστέον ἐν τῇ ἑωυτοῦ φύσει καὶ
 ῥωγμῇ τῇ φλάσει οὐκ ἂν προσγένοιτο τῷ (692) ὀστέῳ οὐδε-
 μία. δεύτερος οὗτος. ιδέαι δὲ τῆς φλάσιος πλείους γίνονται,
 καὶ γὰρ μᾶλλον τε καὶ ἥσσον φλάται καὶ ἐς βαθυτέρον τε
 καὶ διὰ παντός τοῦ ὀστέου, καὶ ἥσσον ἐς βαθὺ καὶ διὰ
 παντός τοῦ ὀστέου, καὶ ἐπὶ πλέον τε καὶ ἔλασσον μήκους
 τε καὶ πλατύτητος. ἀλλὰ τοιούτων τῶν ιδεῶν οὐδεμία ἔστιν
 ἰδόντι τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι γινῶναι, ὁποῖη τις ἔστι τὴν ιδέην

variae sunt formae. Nam et tenuiores sunt et tenuissimae,
 ita ut neque quaedam conspicuae sint, neque protinus a
 vulnere, neque quibus diebus dolores augeri et mortem
 homini adferre assolent. Rursus nonnullae crassiores et la-
 tiores existunt, quaedam etiam latissimae, et aliae quidem
 longius protenduntur, aliae brevius, quaedam etiam in re-
 ctum tendunt, quaedam rectissimae, nonnullae quoque ma-
 gis et minus curvantur, quaedam per summa ducuntur,
 quaedam altius penetrant, aliae autem per totum os ad imum
 usque tendunt.

Contundi autem os potest, osse naturaliter se habente,
 ut et rima nulla ad ossis contusionem accedat. Atque hic
 alter modus est. At contusionis plures sunt formae. Nam
 plus aut minus et altius per totum os contusio pervadit, aut
 minus alte neque per totum os et ampliorem aut minorem
 tum longitudinem tum latitudinem occupat. Sed nulla ea-
 rum qualinam specie, aut quanta magnitudine existat,

Ed. Chart. XII. [118. 119.] Foes. I. 899. 900. Ed. Lind. II. (692.)
καὶ ὁπόση τὸ μέγεθος. οὐδὲ γὰρ εἰ πέφλασται, ἐόντων πε-
φλασμένων καὶ τοῦ κακοῦ γεγενημένου, γίνεται τοῖσιν ὀφ-
θαλμοῖσι καταφανὲς ἰδεῖν αὐτίκα μετὰ τὴν τρώσιν. ὥσπερ
οὐδὲ τῶν ῥωγμῶν ἔναι ἐκὰς εἶναι καὶ ἐρῥωγότες τοῦ
ὀστέου.

Ἐσφλᾷται τὸ ὀστέον ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτοῦ ἔσω σὺν
ῥωγμῇσιν. ἄλλος γὰρ οὐκ ἂν ἐσφλασθῇ. τὸ γὰρ ἐσφλῶμε-
τον ἀπορῥηγνύμενόν τε καὶ καταγνύμενον ἐσφλᾷται ἔσω
ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὀστέου μένοντος ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτοῦ, καὶ
δὴ οὕτω ῥωγμὴ ἂν προσεῖη τῇ ἐσφλάσει. τρίτος οὗτος τρό-
πος. ἐσφλασται δὲ τὸ ὀστέον πολλὰς ἰδέας, καὶ γὰρ ἐπι-
πλέον τοῦ ὀστέου καὶ ἐπ' ἑλάσσον, καὶ μᾶλλον τε καὶ ἐς
βαθύτερον κάτω καὶ ἥσσόν τε καὶ ἐπιπολαιότερον.

[119] Καὶ ἔδρης γενομένης ἐν τῷ ὀστέῳ βέλεος, προσ-
γέ||νοιτο ἂν ῥωγμὴ τῇ ἔδρῃ, τῇ τε ῥωγμῇ καὶ φλάσιν προσ-
γενέσθαι ἀναγκαῖόν ἐστιν ἢ μᾶλλον ἢ ἥσσον, ἢ ἥπερ καὶ
ῥωγμὴ προσγένηται ἐνθάπερ καὶ ἔδρη ἐγένετο, καὶ ἢ ῥωγμὴ
ἐν τῷ ὀστέῳ τῷ περιέχοντι τὴν τε ἔδρην καὶ τὴν φλάσιν.

oculis dijudicari potest. Neque enim ubi quid contusum
est et malum accessit, statim sub ipso vulnere contusio oculis
est conspicua, ut neque rimae quaedam, quae procul a fisso
osse longius excurrunt.

Os medium desidit ubi a natura sua intro recedit, una
cum rimis, alioqui medium non desideret. Quod enim
medium desidit, ab alio osse naturaliter se habente abru-
ptum fractumque introcedit, itaque sane huic casui rimam
accedere necesse est. Atque hic tertius est modus. Multis
autem modis os medium desidit. Namque hoc majorem et
minorem ossis partem ocupat, aut magis et altius ad imum
penetrat, aut minus et in superficie extat.

Ac ubi telum in osse vestigium reliquit, utique rima
adjici poterit et ad rimam collisum aut magis aut minus
accedere necesse est, cum qua etiam parte rima accessit ea-
dem teli vestigium appareat et rima sit in osse qua teli ve-
stigium et collisum continetur. Quartus hic modus est cum

Ed. Chart. XII. [119.] Foef. I. 900. Ed. Lind. II. (692. 693.)
 τέταρτος οὗτος τρόπος. καὶ ἔδρη δὲ τοῦ βέλους γίνεται ἐν
 τῷ ὀστέῳ. ἔδρη δὲ καλεῖται, ὅταν μένον τὸ ὀστέον ἐν τῇ
 ἑωυτοῦ φύσει τὸ βέλος στηρίζαν ἐς τὸ ὀστέον δῆλον ποιήσῃ
 ὅπῃ ἐστηρίξεν. ἐν δὲ τῷ τρόπῳ (693) ἐκάστῳ πλέονες ἰδέαι
 γίνονται. καὶ περὶ μὲν φλάσιος καὶ ῥωγμῆς, ἣν ἄμφω ταῦτα
 προσγίνηται τῇ ἔδρῃ καὶ ἣν φλάσις μόνῃ γένηται, ἥδη πέ-
 φρασται ὅτι πολλαὶ ἰδέαι γίνονται καὶ τῆς φλάσιος καὶ τῆς
 ῥωγμῆς. ἡ δὲ ἔδρη αὕτη ἐφ' ἑωυτῆς γίνεται μακροτέρη καὶ
 βραχυτέρη δοῦσα καὶ καμπυλωτέρη καὶ ἰθυτέρη καὶ κυκλωτε-
 ρῆς, καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἰδέαι τοῦ τοιοῦτου τρόπου ὅπουτον
 ἂν τι καὶ τὸ σχῆμα τοῦ βέλους ἦ. καὶ δ' αὐταὶ καὶ βαθύ-
 τεραὶ τε κάτω καὶ μᾶλλον καὶ ἥσσον, καὶ στενότεραι, καὶ
 εὐρύτεραι καὶ πάνυ εὐρεῖαι, ἣ διακεκόφεται. διακοπὴ δ'
 ὀπόση τις οὖν γινομένη μήκεός τε καὶ εὐρύτητος ἐν τῷ ὀστέῳ
 ἔδρη ἐστίν, ἣν τᾷλλ' ὀστέα τὰ περιέχοντα τὴν διακοπὴν
 μένει ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτῶν καὶ μὴ συνεσφλάται τῇ δια-
 κοπῇ ἔσω ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτῶν. οὕτω δ' ἔσφλασις ἂν
 εἴη καὶ οὐκ εἴη ἔδρη.

teli vestigium in osse remanet. Teli autem sedes dicitur,
 cum os suo statu permanens manifestum fecerit qua telum
 infederit. In unoquoque vero genere plures sunt formae.
 Quodque ad collisum et rimam attinet, sive haec utraque ad
 teli vestigium accedant sive collisum duntaxat fiat, varias
 esse tum collisi tum fissi species jam dictum est. At ipsum
 teli vestigium per se fit longius et brevius magis curvum,
 aut rectum aut rotundum, suntque pro teli figura multae
 aliae hujuscemodi species. Nam et ipsum alte magis aut
 minus descendit angustiusque est aut latius aut amplissimum;
 si praecisio adjuncta sit. Praecisio autem quantamcunque
 longitudinem et latitudinem ossis occupet, ad teli vestigium
 refertur, dummodo alia ossa quae praecisionem continent, in
 suo statu maneant neque una cum praecisione a suo statu
 recedant et media deficiant. Sic enim os medium desideret
 neque amplius teli vestigium esset.

Ed. Chart. XII. [119. 120.] Foesl. I. 900. 901. Ed. Lind. II. (693. 694.)

Ὅστιόν τιτρώσκεται ἄλλη τῆς κεφαλῆς ἢ τὸ ἔλκος ἔχει ἄνθρωπος καὶ τὸ ὀστέον ἐπιλώθῃ τῆς σαρκός. πέμπτος οὗτος τρόπος, καὶ ταύτην τὴν ξυμφορὴν, ὅταν γένηται, οὐκ ἂν ἔχοις ὠφελῆσαι οὐδέν. οὐδὲ γὰρ εἰ πέπονθε τὸ κακὸν τοῦτο, οὐκ ἔστιν ὅπως χρή αὐτὸν ἐξελέγξαντα εἰδέναι εἰ πέπονθεν τὸ κακὸν τοῦτο ἄνθρωπος, οὐδ' ὅπῃ τῆς κεφαλῆς.

Τούτων τῶν τρόπων τῆς κατήξιος ἐς πρίσιν ἀφήκει ἢ τε φλάσις ἢ ἀφανής ἰδεῖν καὶ ἢν πως τύχῃ φανερὴ γενομένη, καὶ ῥωγμὴ ἢν ἀφανής ἰδεῖν καὶ ἢν φανερὴ ᾖ, καὶ ἢν ἔδρης γενομένης τοῦ βέλους ἐν τῷ ὀστέῳ προσγένηται ῥωγμὴ καὶ φλάσις τῇ ἔδρῃ, καὶ ἢν φλάσις μόνον προσγένηται ἄνευ ῥωγμῆς τῇ ἔδρῃ, καὶ αὕτη ἐς πρίσιν ἀφήκει. τὸ δ' ἔσω ἐσφλώμενον ὀστέον ἐκ τῆς φύσιος τῆς (694) ἑαυτοῦ ὀλίγα τῶν πολλῶν πρίσιος προσδεῖται, [120] || καὶ τὰ μάλιστα ἐσφλασθέντα καὶ μάλιστα καταθρόαγента, ταῦτα πρίσιος ἤκιστα κέχρηται. οὐδὲ ἔδρη αὕτη ἐφ' ἑαυτῆς γενομένη ἄτερ ῥωγμῆς καὶ φλάσιος, οὐδὲ αὕτη πρίσιος δεῖται. οὐδ' ἡ διακοπή, ἢν μεγάλη καὶ εὐρέη, οὐδ' αὕτη διακοπή γὰρ καὶ ἔδρη τῷ αὐτῷ ἔστιν.

Os sub vulnere frangitur alia capitis parte quam quia ulcus est et os nudatum est. Quintus hic modus est. Huicque calamitati nullis remediis subvenias. Neque enim ubi illud contingit quam ratione illud homo patiatur aut quam capitis parte ex ejus percunctatione deprehendas.

Ex his fracturae modis ad sectionem veniendum suadet tum offis collisio, quae et oculis non patet et aliquo modo manifesta est, tum rima siue oculos lateat, siue sit conspicua. Quin et ubi teli vestigium in osse remanet, siue ad id praeterea rima et collisio accesserit, siue collisio sola absque rima, tunc etiam ad sectionem veniendum. Os autem medium ex naturali statu desidens parum sectione indiget, tum quae maxime deorsum infederunt, maximeque perfracta sunt, minime sectione utendum suadent. Neque ubi teli vestigium per se remanet citra rimam et collisionem, sectione opus est, neque si praecisio magna lataque fuerit. Praecisio enim et teli vestigium ad idem referuntur.

Ed. Chart. XII. [120.] Foëf. I. 901. 902. Ed. Lind. II. (694.)

Πρῶτον καὶ χρὴ τὸν τραυματὴν σκοπεῖσθαι ὅπῃ ἔχη τὸ τραῦμα τῆς κεφαλῆς εἴτ' ἐν τοῖσιν ἀσθενεστεροῖσιν, καὶ τὰς τρίχας καταμανθάνειν τὰς περὶ τὸ ἔλκος, εἰ διακεκόφθαι ὑπὸ τοῦ βέλους καὶ εἰ ἔσω εἴησαν ἐς τὸ τραῦμα, κινδυνεύειν τὸ ὀστέον ψιλὸν εἶναι τῆς σαρκὸς. καὶ ἦν τοῦτο ἦ, φάναι ἔχειν τι σῖτος τὸ ὀστέον ὑπὸ τοῦ βέλους. ταῦτα μὲν οὖν χρὴ ἀπόπροσθεν σκεψάμενον λέξαι, μὴ ἀπτόμενον τοῦ ἀνθρώπου. ἀπτόμενον δ' ἤδη πειραῖσθαι εἰδέναι σάφα, εἰ ἔστι ψιλὸν τὸ ὀστέον τῆς σαρκὸς ἢ οὐ. καὶ ἦν μὲν καταφανὲς ἦ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι τὸ ὀστέον ψιλόν· εἰ δὲ μὴ, τῇ μήλῃ σκέπτεσθαι, καὶ ἦν μὲν εὖρης ψιλὸν ἐὼν τὸ ὀστέον τῆς σαρκὸς καὶ μὴ ὑγιὲς ἀπὸ τοῦ τραύματος, χρὴ τοῦ ἐν τῷ ὀστέῳ ἐόντος τὴν διάγνωσιν πρῶτα ποιέεσθαι, ὁρῶντα ὅσον τέ ἐστι τὸ κακὸν καὶ τίος δεῖται ἔργον. χρὴ δὲ καὶ ἐρωτᾶν || τὸν τετραμένον ὅπως ἔπαθε καὶ τίνα τρόπον. ἦν δὲ μὴ καταφανὲς ἦ τὸ ὀστέον, εἰ ἔχει τι κακὸν ἢ μὴ ἔχει, πολλῶν ἔτι χρὴ μᾶλλον τὴν ἐρώτησιν ποιέεσθαι, ψιλοῦ τε ἐόντος τοῦ ὀστέου τὸ τραῦμα ὅπως ἐγένετο καὶ ὄντινα τρόπον. τὰς

Imprimis autem ad vulneratum attendere oportet, quamnam capitis parte nunne imbecilliore vulnus acceperit, et capillos circa vulnus animadvertere, qui si telo praecisi et in vulnus impacti sint, os carne nudatum esse vero est simile. Quod si sic os a telo noxiam accepisse asserendum. Haec quidem certe longe ante quam homini manus admoveas consideranda ac dicenda sunt. Ubi vero jam admoveris, os carnis nudatum sit necne, conandum ut aperte intelligas, idque sub conspectum veniat. Quod si oculis non pateat, specillo considerandum. Ac ubi quidem os carne nudatum, neque a vulnere integrum deprehenderis, primum inspecto malo quantum sit quamque operam requirat, ejus quod in osse subest dignotionem facere oportet. Interrogandus quoque vulneratus, qualiter et quonam modo vulnus acceptum sit. Sin vero minime conspicuum est os necne vitium aliquod habuerit, multo adhuc magis interrogatione utendum nudato etiam osse, qualiter et quonam modo

Ed. Chart. XII. [120. 121.] Foëf. I. 902. Ed. Lind. II. (694. 695.)
 γὰρ φλάσιαι καὶ τὰς ῥωγμὰς τὰς οὐ φαινόμενας ἐν τῷ
 ὁστέῳ, ἐνεούσας δὲ ἐκ τῆς ὑποκρίσιος τοῦ τετραμένου, πρῶ-
 τον διαγινώσκειν πειρῆσθαι εἴ τι πέπονθε τοῦτο τὸ ὁστέον
 (695) ἢ οὐ πέπονθεν. ἔπειτα δὲ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξελέγ-
 χοντα πλὴν μηλώσιος. μήλωσις γὰρ οὐκ ἐξελέγχει εἰ πέπονθε
 τοῦτο τῶν κακῶν τὸ ὁστέον καὶ εἴτι ἔχει ἐν αὐτῷ ἢ οὐ πέ-
 πονθεν, ἀλλ' ἔδρην τε τοῦ βέλους ἐξελέγχει μήλωσις, καὶ ἦν
 ἐμφλασθῇ τὸ ὁστέον ἔσω ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτοῦ, καὶ ἦν
 ἰσχυρῶς ῥαγῇ τὸ ὁστέον, ἅπερ καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι κατα-
 φανέα ἐστὶν ὁρῶντα γινώσκειν.

Τῇγυνται δὲ τὸ ὁστέον τὰς τε ἀφανέας ῥωγμὰς καὶ τὰς
 φανεράς καὶ φλᾷται τὰς ἀφανέας φλάσιαι καὶ ἐσφλᾷται ἔσω
 ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτοῦ μάλιστα ὅταν ἕτερος ὑφ' ἐτέρου
 τιτρωσκόμενος ἐπίτηδες τρώσῃ βουλούμενος ἢ ὅταν ἐξ ὑψη-
 λοτέρας γίνηται ἢ βολῇ ἢ ἢ πληγῇ, ὁπότερ' ἂν ἢ μᾶλλον,
 ἢ ὅταν ἐξ ἰσοπέδου τοῦ χωρίου, καὶ ἦν ἐπικρατέῃ τῇ χειρὶ
 τὸ βέλος, ἦν τε βάλλῃ ἦν τε τύπῃ, καὶ ἰσχυρότερος ἐὼν
 ἁσθεστερέους τιτρώσκει. [121] ὅσοι δὲ πίπτοντες τιτρώ-

vulnus illatum fit. Ubi enim ossa collisa aut fissa non appa-
 rent, esse tamen solent, primum ex sauciati responsione eni-
 tendum ut cognoscamus os necne aliquam noxiam senserit,
 deinde vero ratione et opere citra specillum res est explo-
 randa. Neque enim specillo hoc ossis vitium deprehenditur,
 neque si quam in se noxiam senserit necne. Sed ubi teli
 vestigium remanet, aut os a naturali statu recedens medium
 desidit, aut vehementer perfractum est, id specillo arguitur,
 quod et oculis intuenti manifesto notum est.

Frangitur autem os rimis obscuris et conspicuis, et
 colliditur collisionibus minime patentibus, et a naturali suo
 statu recedens medium desidit, tum praecipue cum alter al-
 terum de industria sauciare cupiens vulnerat, aut cum ex
 superiore loco telum emittitur, aut ictus infligitur, utrolibet
 modo contingat potius quam si ex complanato loco, et si
 quis manu telum continens vel jaciat vel feriat, vel cum
 robustior imbecilliores vulnerat. Ex iis quibus ex casu par-

Ed. Chart. XII. [121.] Foef. I. 902. Ed. Lind. II. (695, 696.) σκοιται, πρὸς τε τὸ ὀστέον καὶ αὐτὸ τὸ ὀστέον. ὃ ἀπὸ ὑψηλοτάτου πίπτων καὶ ἐπὶ σκληρότατον καὶ ἀμβλύτατον, τοῦτω κίνδυνος τὸ ὀστέον ῥαγῆναι τε καὶ φλαθῆναι καὶ ἔσω ἐσφλαθῆναι ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτοῦ. τῷ δ' ἐξ ἰσοπέδου μᾶλλον χωρίου πίπτοντι καὶ ἐπὶ μαλθακώτερον, ἥσπον ταῦτα πάσχει τὸ ὀστέον ἢ οὐκ ἂν πάθοι. ὅσα δὲ ἐσπίπτοντα ἐς τὴν κεφαλὴν βέλεα τιτρώσκει πρὸς τὸ ὀστέον, τὸ ἀπὸ ὑψηλοτάτου ἐμπεσόν καὶ ἥκιστα ἐξ ἰσοπέδου, καὶ σκληρότάτον τε καὶ ἀμβλύτατον καὶ βαρύτατον καὶ ἥκιστα κοῦφον, καὶ ἥκιστά τε καὶ ὀξύ καὶ μαλθακόν. τοῦτο ἂν ῥήξῃς τὸ ὀστέον καὶ φλάσῃς, καὶ μάλιστα γε ταῦτα πάσχειν τὸ ὀστέον κίνδυνος, ὅταν ταῦτά τε γίνηται καὶ ἐς ἰθὺ τρωθῆναι κατ' (696) ἀντίον γένηται τὸ ὀστέον τοῦ βέλεος. ἦν τε πληγῇ ἐκ χειρὸς, ἦν τε βληθῇ, ἦν τε τι ἐμπέσῃ αὐτέῳ καὶ ἦν αὐτὸς καταπεσὼν τρωθῇ, καὶ ὅπως οὖν τρωθεὶς κατ' ἀντίον γένοιτο τοῦ ὀστέου τῷ βέλει. τὰ δὲ πλάγιον τοῦ ὀστέου παρασύραντα βέλεα ἥσπον καὶ ῥήγγνυσι τὸ ὀστέον καὶ φλάσει εἴσω ἐς κεφαλὴν, καὶ ψιλωθῇ τὸ ὀστέον τῆς σαρκός. ἓνα γὰρ τῶν

tes quae circa os sunt, aut os ipsum vulneratur, qui ex maxime sublimi loco in durissimum et obtusissimum quid cadit, is periclitatur ne os perrumpatur aut collidatur, aut a naturali suo statu intro medium deficiat. At qui ex complanato loco potius et in mollius quiddam cadit, ei minus istas offensiones, aut nullo modo os sentiet. Ex telis autem quae in caput illabuntur, et quae juxta os sunt vulnerant, quod ex maxime sublimi et minime complanato loco incidit, quodque durissimum, maxime obtusum et grave, minimeque leve aut minime acutum et molle fuerit, id os rumpere ac collidere poterit. Ac praecipue sane periculum est ne ea os sentiat, ubi talia contigerint sicque vulnerari os contingat, ut e directo telo occurrat, sive manu sive jactu vulnus infligatur, sive quid in ipsum illabatur sive corruens vulneretur, seu quomodolibet vulnerati os telo obviam eat. At tela quae in obliquum distrahunt, sub his os minus rumpitur et intro ad caput contunditur, licet os carne nudatum

Ed. Chart. XII. [121.] Foef. I. 902. 903. Ed. Lind. II. (696.)
 τρωμάτων τῶν οὕτω τρωθέντων οὐδὲ ψιλοῦται τὸ ὀστέον
 τῆς σαρκὸς.

|| Τῶν δὲ βελέων ῥήγνυσι μάλιστα τὸ ὀστέον τὰς τε
 φανεράς ῥωγμὰς καὶ τὰς ἀφανέας καὶ φλᾶται καὶ ἐσφλᾷ
 ἔσω ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτοῦ τὸ ὀστέον, τὰ στρογγύλα τε
 καὶ περιφερέα καὶ ἀριτίστομα, ἀμβλέα τε ὄντα καὶ βαρέα
 καὶ σκληρὰ, καὶ τὴν σάρκα ταῦτα φλᾶται καὶ πέπειρον ποι-
 εῖ καὶ κόπτει, καὶ τὰ ἔλκεα γίνεται ὑπὸ τῶν τοιούτων
 βελέων ἐς τὸ πλάγιον, καὶ ἐν κύκλῳ ὑπόκοιλα καὶ διάπνᾳ
 τε μᾶλλον γίνεται καὶ ὑγρὰ ἐστὶ καὶ ἐπὶ πλεονα χρόνον κα-
 θαίρεται. ἀνάγκη γάρ τὰς σάρκας τὰς φλασθείσας καὶ κο-
 πείσας πῦον γενομένης ἐκτακῆναι. τὰ δὲ βέλεα καὶ προμή-
 κεα ἐπιπολὺ λεπτὰ ἔόντα καὶ ὀξεα καὶ κοῦφα τὴν τε σάρκα
 διατάνει μᾶλλον ἢ φλᾷ καὶ ὀστέον ὡσαύτως. καὶ ἔδρη μὲν
 ἐμποιεῖ αὐτὸ καὶ διακόψαν. διακοπὴ γάρ καὶ ἔδρη τωυτὸν
 ἐστὶ. φλᾷ δὲ οὐ μύλα τὸ ὀστέον τὰ τοιαυτα βέλεα οὐδὲ ῥή-
 γνυσιν, οὐδ' ἐκ τῆς φύσιος ἔσω ἐσφλᾷ.

lit. Quaedam enim sic illata vulnera neque os carne de-
 tegunt.

Sub telis sane quae rotunda sunt, orbiculata, omni ex
 parte plana, retusa, gravia et dura os maxime finditur tum
 rimis conspicuis tum obscuris et colliditur et a naturali
 statu recedens medium desidit. Eadem quoque carnem con-
 tundunt, maturant et lacerant. At sub hujusmodi telis
 vulnera ad latera et in orbem aliquantulum cava purulen-
 taque magis redduntur atque humida, longioreque tempore
 repurgantur. Carnes enim collisas et laceratas in pus ver-
 sas necesse est tabescere. Tela vero oblonga magna ex
 parte tenuia, acuta et levia carnem magis incidunt osque
 similiter, quam collidunt. Idque etiam quod incidit teli
 vestigium inducit. Praecisio enim et teli vestigium ad idem
 referuntur. Ac tela hujusmodi neque magnopere os colli-
 dunt, neque findunt neque a naturali statu recedens medium
 desidere faciunt.

Ed. Chart. XII. [121. 122.] Foëf. I. 903. Ed. Lind. II. (696. 697.)

Ἀλλὰ χρόνῳ πρὸς τῇ ὄψει τῇ ἐωυτοῦ ὅτι ἔν σοι φαίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ καὶ ἐρώτησιν ποιέσθαι πάντων τούτων. τοῦ γὰρ μᾶλλον τε καὶ ἥσσον τρωθέντος ταῦτ' ἐστὶ σημεῖα, καὶ ἦν ὁ τρωθεὶς καρωθῇ, καὶ σκότιος περιχυθῇ καὶ δίνος ἢ καὶ πέση.

[122] Ὅταν (697) δὲ τύχη ψιλωθὲν τὸ ὀστέον τῆς σαρκὸς ὑπὸ τοῦ βέλους καὶ τύχη κατ' αὐτὰς τὰς ῥαφὰς γενόμενον τὸ ἔλκος, χαλεπὸν γίνεται καὶ τὴν ἔδρην τοῦ βέλους φράσασθαι τὴν ἐν τῷ ἄλλῳ ὀστέῳ φανερὴν γινομένην, εἴτ' ἐνεστὶν ἐν τῷ ὀστέῳ, εἴτε μὴ ἐνεστὶν, ἦν τε τύχη γινομένη ἢ ἔδρη ἐν αὐτῇσι τῇσι ῥαφῇσι. συμβλέπει γὰρ αὐτὴ ἡ ῥαφή τρηχυτέρη ἐοῦσα τοῦ ἄλλου ὀστέου, καὶ οὐ διάδηλον ὅτι τε αὐτοῦ ῥαφή ἐστὶ καὶ ὅτι τοῦ βέλους ἔδρη, ἦν μὴ κάρτα μεγάλη γένηται ἢ ἔδρη. προσγίνεται δὲ καὶ ῥῆξις τῇ ἔδρῳ ὥς ἐπὶ τὸ πούλν αὕτη ἐν τῇσι ῥαφῇσι γινομένη, καὶ γίνεται καὶ αὐτῇ ἢ ῥῆξις χαλεπωτέρη φράσασθαι ἐξῶγότος τοῦ ὀστέου, διὰ τοῦτο ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ῥαφὴν ἢ ῥῆξις γίνεται, ἦν ῥηγνύηται ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ. εἰσιμον γὰρ ταύτῃ ῥηγνυσθαι τὸ ὀστέον καὶ διαχαλᾶν διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσιος τοῦ ὀστέου ταύτῃ καὶ ἀραιότητα καὶ διὰ τε τῆς ῥα-

Caeterum praeter id quod oculis tuis subjicitur, quicquid in osse tibi apparere videbitur, etiam ex aegro requiringendum: etenim magis aut minus vulnerati haec sunt indicia. Tum si aeger alto sopore detentus fuerit, aut tenebrae oculis offusae, aut si vertigo prehenderit, aut ipse conciderit.

At ubi osse a telo nudato vulnus ad ipsas suturas fieri contigerit, teli vestigium, quod in alio osse relictum necne fuerit conspicuum est, si in suturis ipsis extiterit, asserere est difficile. Fallit enim sutura ipsa reliquo osse asperior, neque constat sitne illic sutura, an teli vestigium, nisi admodum magnum teli vestigium relictum sit. Accedit quoque ad teli vestigium plerumque rima ipsa in suturis existens, fractoque osse rimam asserere ideo difficilior est, quod ubi plurimum frangi contingit, ad suturam ipsam rima existat. Prompte enim os hac parte, ob eam quam a natura habet imbecillitatem, frangitur et elaxatur, aut quia sutura prompte

Ed. Chart. XII. [122.] Foef. I. 903. 904. Ed. Lind. II. (697. 698.)
 ὅς ἐτοίμης ἐούσης ῥήγνυσθαι καὶ διαχαλᾶν. τ' ἄλλα τὰ ὁστέα
 ἀ περιέχοντα τὴν ῥαφὴν μένει ἀρράγεια, ὅτι ἰσχυρότερα
 εἰσι τῆς ῥαφῆς. ἡ δὲ ῥήξις ἡ κατὰ τὴν ῥαφὴν γινομένη καὶ
 διαχάλασις ἐστὶ τῆς ῥαφῆς καὶ φράσσασθαι οὐκ εὐμαρὴς ἦ,
 οὔτε ὑπὸ ἔδρης τοῦ βέλεος γενομένης ἐν τῇ ῥαφῇ, ἐπειδὴν
 ῥαφῇ καὶ διαχαλᾶσῃ, ἀλλ' ἐστὶ χαλεπότερον φράσσασθαι τὴν
 ὑπὸ τῆς φλάσιος ῥωγμὴν. συγκλέπτουσι γὰρ τὴν γνώμην καὶ
 τὴν ὄψιν τοῦ ἱητροῦ αὐταὶ αἱ ῥαφαὶ ῥωγμοειδέες φαινόμε-
 ναι καὶ τρηχύτεραι ἐοῦσαι τοῦ ἄλλου ὁστέου, ὅτι μὴ ἰσχυ-
 ρῶς διεκέπη καὶ διέχαλασε. || διακοπή δὲ καὶ ἔδρη τούτων
 ἐστίν. ἀλλὰ χρὴ εἰ κατὰ τὰς ῥαφὰς τὸ τρώμα γένοιτο καὶ
 πρὸς γε τὸ ὁστέον στηρίξεις τὸ βέλος, προσέχοντα τὸν
 ὀδόν ἀνεν(698)ρίσκειν ὅ τι πέπονθε τὸ ὁστέον. ἀπὸ γὰρ
 ὄσων βελέων τὸ μέγεθος καὶ ὁμοίων καὶ πολλόν τε ἐλασ-
 σόντων καὶ ὁμοίως τρωθεὶς καὶ πολὺ ἦσσον, πολλῶ μείζον
 ἐκτίησατο τὸ κακὸν ἐν τῷ ὁστέῳ ἐς τὰς ῥιφὰς δεξιόμενος τὸ
 βέλος ἢ ὁ μὴ ἐς τὰς ῥαφὰς δεξιόμενος καὶ τούτων τὰ πολλὰ
 πρίσθαι δεῖ. ἀλλ' οὐ χρὴ αὐτὰς τὰς ῥαφὰς πρίειν, ἀλλ'
 ἀποχωρήσαντα ἐν τῷ πλησίον ὁστέῳ τὴν πρίειν ποιεῖσθαι,

frangi ac elaxari solet. Reliqua vero ossa futuram ambien-
 tia, quod futura sint robustiora, citra fracturam permanent.
 At fractura ad futuram existens futurae etiam laxatio est,
 quam ubi fracta fuerit et elaxata, num id a teli vestigio in
 futura existente contingat, asserere non est facile. Verum
 rimam ubi ex colliso contigerit, difficilius est asserere.
 Suturae enim rimae speciem referentes et reliquo osse aspe-
 riores, medici iudicium et visum fallunt, nisi os vehemen-
 ter dissectum sit et elaxatum. Praecisio autem et teli sedes
 eodem referuntur. Sed ubi futuras vulnus attigerit et in
 osse telum infederit, mentem adhibere oportet, ut qua noxa
 os afficiatur inveniamus. Ab aequalibus enim magnitudine
 telis aut similibus, aut longe etiam minoribus, similiter ac
 multo levius vulneratus, longe gravius offenditur qui osse
 ad futuras telum excepit quam qui alia parte ex iisque
 plerumque sectione indigent. Ad ipsas tamen futuras non
 est sectio adhibenda, verum ubi ab his recesseris, si sectio-

Ed. Chart. XII. [122. 123.] Foëf. I. 904. Ed. Lind. II. (698.)

ἦν πρίης. περὶ δὲ ἰήσιος τρώσιος τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ ὡς
 χοῇ ἐξελέγγειν τὰς πάθας τὰς ἐν τῷ ὀστέῳ γινομένας τὰς μὴ
 φανεράς, ὥδ' ἐ μοι δοκεῖ.

Ἐλκος ἐν τῇ κεφαλῇ οὐ χοῇ τέγγειν οὐδενί, οὐδὲ οἴνῳ
 ἄλλως ἥκιστα, οὐδὲ καταπλάσσειν, οὐδὲ μοιῶ τὴν ἦσιν ποι-
 ἔεσθαι. οὐδὲ πιέζειν χοῇ ἔλκος ἐν κεφαλῇ, ἦν μὴ ἐν τῷ
 μετώπῳ ἢ τὸ ἔλκος ἢ ἐν τῷ ψιλῷ τῶν τριχῶν ἢ περὶ τὴν
 ὀφρὺν καὶ τὸν ὀφθαλμόν. ἐνταῦθα δὲ γινομένα τὰ ἔλκεα
 καταπλάσιος καὶ ἐπιδέσιος μᾶλλον κέχρηται ἢ πον ἄλλοθι.
 τῆς [123] κεφαλῆς τῆς ἄλλης. περιέχει γάρ ἡ κεφαλὴ ἢ ἄλλη
 τὸ μέτωπον πᾶν. ἐκ δὲ τῶν περιεχόντων τὰ ἔλκεα καὶ ἐν
 ὅτῳ ἂν ἢ τὰ ἔλκεα φλεγμαίνει καὶ ἐπανοιδίσκεται δι' αἵμα-
 τος ἐπιρροήν. χοῇ δὲ οὐδὲ τὰ ἐν τῷ μετώπῳ διὰ παντός
 τοῦ χρόνου καταπλάσσειν καὶ ἐπιδεῖν, ἀλλ' ἐπειδὴν παύση-
 ται φλεγμαίνοντα καὶ τὸ οἶδημα καταστῇ, παύσασθαι κατα-
 πλάσσοντα καὶ ἐπιδέοντα. ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ κεφαλῇ ἔλκος οὔτε
 μοιοῦν χοῇ οὔτε καταπλάσσειν οὔτ' ἐπιδεῖν, εἰ μὴ καὶ τομῆς
 δεῖοιτο.

nem adhibes, in osse proximo facienda. De capitis autem
 vulneribus eorumque curatione, quaque ratione latentes
 ossis affectiones deprehendi debeant, sic censeo.

Capitis ulcus nulla re madefaciendum, ac ne vino
 quidem, aut quam minimum. Neque vero cataplasmata,
 neque per linamenta curationem postulat. At neque com-
 primendum capitis ulcus est, nisi in fronte sit aut in parte
 pilis nudata, aut circa supercilium et oculum. Harum enim
 partium ulcera cataplasmatibus et deligationis usum magis re-
 quirunt, quam quae alia reliqui capitis parte fiunt, cum
 a reliquo capite frons universa contineatur, ulcera vero
 quacunque in parte fiant ob sanguinis fluxum, ab iis quibus
 continentur ad inflammationem et tumorem adducantur.
 At neque in his quae in fronte sunt toto tempore cataplas-
 mate et deligatione utendum, sed ubi inflammatio cessaverit
 et tumor conquieverit, ab his desistendum. In reliquis
 autem capitis ulceribus, neque linamentis neque cataplas-
 mate neque deligatione utendum, nisi sectione opus sit.

J. Chart. XII. [123.] Foes. I. 906. Ed. Lind. II. (698. 699.)

|| Τάμνειν δὲ χρὴ τῶν ἐλκῶν τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ γινο-
 99)μένων καὶ ἐν μετώπῳ, ὅπῃ ἂν τὸ μὲν ὀστέον ψιλὸν
 τῆς σαρκὸς καὶ δοκέῃ τι σῖνος ἔχειν ὑπὸ τοῦ βέλους. τὰ
 ἑλκεα μὴ ἱκατὰ τὸ μέγεθος τοῦ μήκους καὶ τῆς εὐρύτη-
 100)τος, ἐς τὴν σκέψιν τοῦ ὀστέου εἴτι πέπονθεν ὑπὸ τοῦ βέ-
 101)λους κακὸν καὶ ὁποῖόν τι πέπονθε καὶ ὅσον ἢ μὲν σὰρξ
 ἐλάσται, καὶ τὸ ὀστέον ἔχει τὸ σῖνος, καὶ δ' αὖτε εἰ
 102)σινές τε ἐστὶ τὸ ὀστέον ὑπὸ τοῦ βέλους καὶ μηδὲν πέπονθε
 103)κακόν, καὶ ἐς τὴν ἵησιν, οἷης δεῖται τις τὸ τε ἑλκος, ἢ τε
 104)σῖνος, καὶ ἢ πάθη τοῦ ὀστέου. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἐλκῶν
 105)οἷης δεῖται. ἂν καὶ μὲν ὀστέον ψιλῶς τῆς σαρκὸς, ὑπό-
 106)κοιλα δὲ ἢ ἐς πλάγιον ἐπιπολὺ ἐπανατέμνειν τὸ κοῖλον, ὅκου
 107)ἢ εὐχερὲς τῷ φαρμάκῳ ἀφικέσθαι, ὁκοῖω ἂν τινι χρὴ, καὶ
 108)ἢ κυκλότερα τῶν ἐλκῶν, καὶ ὑπόκοιλα ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ
 109)τοιαῦτα ἐπανατέμνων τὸν κύκλον διχῇ κατὰ μήκος, ὥς πέ-
 110)νκεν ἄνθρωπος μακρὸν ποιεῖν τὸ ἑλκος.

Τάμνοντι δὲ κεφαλὴν τὰ μὲν ἄλλα τῆς κεφαλῆς ἀσφα-

Sectionem autem postulant capitis et frontis ulcera, ubi
 os quidem carne nudatum fuerit, aut sub telo noxiam ali-
 quam sensisse videatur. Ipsa vero ulcera non satis idoneam
 habent longitudinem et latitudinem qua perspicui possit nun-
 quid os sub telo male affectum sit, aut qualemnam noxam
 senserit, aut quantum quidem carnis collisum sit et quan-
 tum offensionis os senserit, contraque num os a telo invio-
 latum manserit, nihilque mali senserit, et quam curatione
 tum ulcus tum caro, tum ossis offensio opus habeat. Ejus-
 modi sane ulcera sectionem postulant. Atque etiam ubi os
 quidem carne nudatum fuerit, ulcera autem obliquam quan-
 dam cavitatem habeant, abunde cavum incidere oportet,
 ubi medicamentum, quodcunque opus fuerit, non facile per-
 venire potest. Sed et ulcera orbiculata et admodum cava
 ejusmodi quoque incidere oportet, ut orbe in longitudinem
 bisariam diviso, prout est hominis natura, ulcus longum
 efficiatur.

At in capitis sectione caeterae quidem capitis partes

Ed. Chart. XII. [123. 124.] Foesl. I. 906. 907. Ed. Lind. II. (699. 700.)
 λείην ἔχει τεμνόμενα, ὃ δὲ κροτάφος καὶ ἀνωθεν εἰς τὸ
 κροτάφου, κατὰ τὴν φλέβα τὴν διὰ τοῦ κροτάφου φερομένην,
 τοῦτο δὲ τὸ χωρίον μὴ τάμναι. σπασμὸς γὰρ ἐπιλαμβάνει
 τὸν τμηθέντα. καὶ ἢν μὲν ἐπ' ἀριστερὰ τμηθῇ κροτάφου,
 τὰ ἐπιδεξιὰ ὃ σπασμὸς ἐπιλαμβάνει· ἢν δ' ἐπὶ
 δεξιὰ τμηθῇ κροτάφου, τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ὃ σπασμὸς ἐπιλαμβάνει.

|| Ὅταν οὖν τάμνης ἑλκος ἐν κεφαλῇ ὀστέων εἶναι
 τῆς σαρκὸς ἐπιλωμένων, θέλων εἰδέναι εἴ τι ἔχει τὸ ὀστέον
 [124] κακὸν ὑπὸ τοῦ βέλους ἢ καὶ οὐκ ἔχει, τάμνειν χρὴ
 τὸ μέγεθος τὴν αἰτελὴν, ὅση ἂν δοκῇ ἄνω χοῖται. τὰ
 μνησθέντα δὲ χρὴ ἀναστεῖλαι τὴν σάρκα ὑπὸ τοῦ ὀστέου,
 πρὸς (700) τῇ μήνιγγι καὶ πρὸς τῷ ὀστέῳ πέφυκεν. ἔπειτα
 διαμοιῶσαι τὸ ἑλκος πᾶν μοιῶν, ὅστις ἂν εὐρύτατον τὸ ἑλκος
 παρέξει εἰς τὴν ὑστεραίην ξὺν ἐλαχίστῳ πόνῳ. μοιῶσαν
 δὲ καταπλάσματι χρῆσθαι ὅσον ἂν χρόνον καὶ τῷ μοιῶματι
 μάξην ἐκ λεπτῶν ἀλφίτων, ἐν ὅξει διαμάσσειν ἢ ἔψιν καὶ
 γλίσχρην ποιεῖν ὥς μάλιστα.

tuto secari possunt, tempus vero et quod adhuc supra est
 juxta venam quae per tempora fertur, haec inquam regi-
 secari non debet. Nervorum enim distentione prehensum
 qui sectus est. At si sinistra tempora secta fuerint, dextra
 convulsio prehendit, sin ad dextra sectio fuerit, sinistra con-
 velluntur.

Ubi igitur ossium carne nudatorum causa ulcus in ca-
 pite secatur, ut cognoscas sub telo os aliquod vitium sen-
 ferit necne, vulnus ea magnitudine superiore parte, quanta
 opus esse videbitur, secari debet. Cum autem inciditur, car-
 nem quae offi et membranae adhaeret, ab osse diducere
 oportet. Tum linamentis ulcus implendum, quae in poste-
 rum diem quam minimo labore ulcus amplissimum exhi-
 beant. Admotis linamentis, cataplasmate quamdiu lina-
 menta adhibentur utendum, maza ex tenuissima polenta
 ex aceto subacta et incocta, ut quam maxime glutinosa red-
 datur.

Chart. XII. [124.] Foef. I. 907. Ed. Lind. II. (700.)

Τῇ δ' ὑστεραίῃ ἡμέρῃ ἐπειδὴν ἐξέλης τὸν μοτὸν, κατι-
 ὦν τὸ ὀστέον ὃ τι πέπονθεν, εἰ μὴ σοι καταφανὴς ἦ ἢ
 ὧσις ὁποῖα τις ἐστὶν ἐν τῷ ὀστέῳ, μηδὲ διαγινώσκης
 τι ἔχει τὸ ὀστέον κακὸν ἐν ἑωυτῷ ἢ καὶ οὐκ ἔχει, τὸ
 βέλος δοκέη ἀφικέσθαι ἐς τὸ ὀστέον καὶ σινᾶσθαι, ἐπι-
 εὶν χοῇ τῷ ξυστιῇ κατὰ βάθος καὶ κατὰ μῆκος τοῦ ἄν-
 ῥωπου ὡς πέφυκεν. καὶ αὖθις εἰ ἢ κάρσιον τὸ ὀστέον
 ὦν ῥήξεων εἵνεκα τῶν ἀφανέων ἰδεῖν καὶ τῆς φλάσιος εἵ-
 κα τῆς ἀφανέος τῆς οὐκ ἐσφλωμένης εἶσω ἐκ τῆς φύσιος
 κεφαλῆς τοῦ ἄλλου ὀστέου. ἐξελέγχει γὰρ ἢ ξύσις μάλ-
 ὦν, ἢ μὴ καὶ ἄλλως καταφανέες ἔωσιν αὐταὶ αἱ πύθαι
 ἔσαι ἐν τῷ ὀστέῳ τοῦ βέλεος, καὶ ἢν ἔδρην ἰδῆς ἐν τῷ
 ὀστέῳ τοῦ βέλεος, ἐπιξύνειν χοῇ αὐτὴν τε τὴν ἔδρην τοῦ
 βέλεος καὶ τὰ περιέχοντα αὐτὴν ὀστέα, μὴ πολλάκις τῇ
 ὀστέῳ προσγένηται ῥήξις καὶ φλάσις ἢ μούνη φλάσις, ἔπειτα
 ἀνάνη οὐ καταφανέα ἔόντα.

Ἐπειδὴν δὲ ξύσης τὸ ὀστέον τῷ ξυστιῇ, ἢν μὲν δοκέη
 πρίσιν ἀφίκειν ἢ τρωῶσις τοῦ ὀστέου, πρίειν χοῇ καὶ τὰς

Postridie exemptis linamentis ubi os affectum conspe-
 xeris, si cujusmodi plaga in osse fuerit non sit tibi conspiciua,
 neque dijudices os mali aliquid in se receperit necne, te-
 tum autem ad os pervenisse ipsumque offendisse videatur,
 id scalpro rasorio in altitudinem et longitudinem, prout
 est hominis natura radendum est, atque etiam si transversum
 os fuerit, ob rimas quae in conspectum non veniunt, aut
 collisionem non apparentem, ubi os medium non defecerit,
 neque sua natura ab altero capitis osse intro recesserit. Ubi
 namque os deraferis, magis deprehendes ossis ex telo affe-
 ctiones, si alioqui in conspectum non venerint. Ac si teli
 vestigium in osse conspiciatur, ipsum quoque eradendum
 est, tum circum ambientia ossa, ne cum saepe ad teli ve-
 stigium fissum et collisum, aut collisum tantum accedat, ea
 postea lateant neque in conspectum veniant.

Postquam autem os scalpro eraferis, si quidem ossis
 vulnus ad sectionem tendere videatur, intra triduum ad

Ed. Chart. XII. [124. 125.] Foëf. I. 907. 908. Ed. Lind. II. (700. 701.)
 τρεῖς ἡμέρας μὴ ὑπερβάλλειν ἀπρίωτον, ἀλλ' ἐν ταύτῃ
 πρίειν ἄλλως τε καὶ τῆς θερμῆς ὥρης, ἣν ἐξ ἀρχῆς λα-
 βάνης || τὸ ἵημα. ἦν δὲ ὑποπτεύσης μὲν τὸ ὁστέον ἐρ-
 γέναι ἢ πε(701)φλᾶσθαι, ἢ ἀμφοτέρω ταῦτα, τεκμαιρόμε-
 ὅτι ἰσχυρῶς τέτρωται ἐκ τῶν λόγων τοῦ τραυματίου, καὶ
 ὑπὸ ἰσχυροῦ τοῦ τρώσαντος, ἢ ἑτέρου ὑφ' ἑτέρου τρα-
 καὶ τὸ βέλος ὅτῳ ἐτρώθη ὅτι τῶν κακούργων βελέων
 ἔπειτα τὸν ἄνθρωπον ὅτι δινός τε ἔλαβε καὶ σκότος κα-
 ἐκαρώθη καὶ κατέπεσε. τούτων δὲ οὕτω γι[125]νομένα
 ἦν μὴ διαγινώσκης εἰ ἐρῶγε τὸ ὁστέον ἢ πέφλασται ἢ
 ἀμφοτέρω ταῦτα. μήτε ἄλλως ὁρῶν, δεῖ δὴ ἐπὶ τὸ ὁστέ-
 τήκειν τὸ μελάντατον δεύσαντα τῷ μέλανι φαρμάκῳ τῷ
 κομένῳ. τὸ τε ἕλκος ὑποτείνας ὁθόνιον ἐλαίῳ τέγξαι, εἰ
 καταπλάσας τῇ μάζῃ ἐπιθῆσαι. τῇ δ' ὑστεραίῃ ἀπολύ-
 καὶ ἐκκαθήρας τὸ ἕλκος ἐπιξύσαι, καὶ ἦν μὴ ἢ ὑγιές, ἀλ-
 ἐρῶγῃ καὶ πεφλασμένον ἢ, τὸ μὲν ἄλλο ἔσται ὁστέον λευκ-
 ξυόμενον. ἢ δὲ ῥωγμὴ καὶ ἢ φλάσις κατακέντος τοῦ φαρ-

sectionem veniendum, neque id spatium citra sectione
 superandum, idque praecipue si calida anni tempestate
 initio curationem susceperis. At si os quidem fissum sus-
 ceris aut collisum, aut utrumque, ex vulnerati sermonib
 de vulneris magnitudine conjecturam faciens, quod a r
 busto vulnus illatum sit, si alter ab altero vulneratus fuer
 quodque telum quo vulnus est inflicto ex eorum est gene
 quae noxam inferunt, tum quia aeger vertigine corrept
 fuerit, aut tenebrae oculis offusae, aut alto sopore detent
 conciderit. Quae quidem ubi inciderint, nili dignosc
 osne fissum sit aut collisum, aut utroque modo vitiatum n
 que alia ratione conspiciere liceat: super os atramentu
 scriptorium medicamento aliquo nigro liquato maceratu
 inducendum, ulcusque subjecto linteo oleo madefacto, deir
 de cataplasmate ex maza imposito deligandum, postridie ver
 ulcere resoluta ac repurgato os deradendum. Et si inte
 grum non fuerit, sed fissum et collisum, reliquum quide
 os erasum album erit. At fissum et collisum, in se med

Ed. Chart. XII. [125.] Foef. I. 908. Ed. Lind. II. (701. 702.)
 και δεξαμένη τὸ φάρμακον εἰς ἐωυτὴν μέλαν εἶον, ἔσται μέ-
 λαινα ἐν λευκῷ τῷ ὀστέῳ τῷ ἄλλῳ. ἀλλὰ χρὴ αὐτῇ τὴν
 ῥωγμὴν ταύτην φανεῖσαν ἐπιξέειν κατὰ βάθος, καὶ ἦν μὲν
 ἐπιξύων τὴν ῥωγμὴν ταύτην φανεῖσαν μέλαιναν ἐξέλῃς καὶ
 ἀφανέα ποιήσῃς, φλύσις μὲν γεγένηται τοῦ ὀστέου ἢ μᾶλλον
 ἢ ἥσσον, ἥτις περ ἐρῶρηξ καὶ τὴν ῥωγμὴν τὴν ἀφανισθεῖσαν
 ὑπὸ τοῦ ξυστήρος. ἥσσον δὲ φοβερόν καὶ ἥσσον ἂν πρῆγμα
 ἀπ' αὐτῆς γένοιτο ἀφανισθείσης τῆς ῥωγμῆς. ἦν δὲ κατὰ
 βάθος ἢ καὶ μὴ ἐθέλῃ ἐξιέναι ἐπιξυομένη, ἀφίκει εἰς πρίσιν
 ἢ τοιαύτη ξυμφορὴ. ἀλλὰ χρὴ πρίσαντα τὰ λοιπὰ ἰητρεύειν
 τὸ ἔλκος. φυλάσσεσθαι δὲ χρὴ ὅπως μὴ τι κακὸν (702)
 ἀπολαύσῃ τὸ ὀστέον ἀπὸ τῆς σαρκὸς, ἦν κακῶς ἰητρεύηται.
 ὀστέῳ γὰρ καὶ πεπρισμένῳ καὶ ἄλλως ἐπιλωμένῳ, ὑγιεῖ δὲ
 εἶναι καὶ ἔχοντί τι σῖνος ὑπὸ τοῦ βέλους, δοκέοντι δὲ ὑγιεῖ
 εἶναι, κίνδυνός ἐστι μᾶλλον ὑπόπνον γενέσθαι, ἦν καὶ ἄλλως
 μὴ μέλλῃ, ἦν καὶ ἡ σὰρξ ἡ περιέχουσα τὸ ὀστέον κακῶς
 θεραπεύηται καὶ φλεγμαίνεται καὶ περισφίγγηται. πυρετῶδες
 γὰρ γίνεται καὶ πολλοῦ φλογμοῦ πλέον, καὶ δὴ τὸ ὀστέον

camentum nigrum dilutum recipiens, reliquo osse albo ex-
 istente nigrum conspicietur. Verum iterum rimam ipsam
 in conspectum venientem alte radere oportet. Ac si qui-
 dem radendo rimam ejusmodi nigram visam exemeris et
 deleveris, collisum quidem os plus aut minus fuit, ex quo
 rimam accepit, quam scalper rasorius delevit. At rima de-
 leta res minus terret minusque negotii exhibet. Ubi vero
 altius descendit, neque radendo eximi potest, in hoc casu
 ad sectionem deveniendum est. Caeterum sectione utendum
 in reliquo ad ulceris curationem intentum esse oportet, ca-
 vendumque est ne os a male curata carne aliquid vitii con-
 trahat. Os enim sectionem expertum et alioqui nudatum,
 integrum tamen aut quod a telo offensionem accepit, sed
 integrum videtur, magis periclitatur ne purulentum evadat,
 quamvis id alias futurum non sit, tum si caro os ambiens
 male curetur tum inflammationem concipiat, et constricta
 sit. Igneum enim evadit multoque ardore redundat, sane-

Ed. Chart. XII. [125. 126.] Foëf. I. 908. 909. Ed. Lind. II. (702.)
 ἐκ τῶν περιεχουσῶν σαρκέων εἰς ἑαυτὸ θέρμην τε καὶ φλο-
 γμὸν καὶ ἄρᾱδον ἐμποιέει καὶ σφυγμὸν, καὶ ὅσα περ ἡ σὰρξ
 ἔχει κακὰ ἐν ἑαυτῇ, καὶ ἐκ τουτέων ὥδε ὑπόπυον γίνεται.

|| Κακὸν δὲ καὶ ὑγρὴν τε εἶναι τὴν σάρκα ἐν τῷ ἔλκει
 καὶ μυδῶσαν καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον καθαίρεσθαι. ἀλλὰ χρὴ
 διάπυον μὲν ποιῆσαι τὸ ἔλκος ὡς τάχιστα. οὕτω γὰρ ἂν
 ἥκιστα φλεγμαῖνοι τὰ περιέχοντα τὸ ἔλκος καὶ τάχιστα κα-
 θαρτὶν εἶη. ἀνάγκη γὰρ ἔχει τὰς σάρκας τὰς κοπείσας [126]
 καὶ φλασθείσας ὑπὸ τοῦ βέλεος ὑποπύους γενομένας ἐκτα-
 κῆται. ἐπειδὴν δὲ καθαρθῇ, ξηρότερον χρὴ γίγνεσθαι τὸ ἔλ-
 κος. οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα ὑγιὲς γένοιτο ξηρῆς σαρκὸς βλα-
 στούσης καὶ μὴ ὑγρῆς, καὶ οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσαρκίῃ τὸ ἔλ-
 κος. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ὑπὲρ τῆς μήνιγγος τῆς περὶ τὸν
 ἐγκέφαλον. ἦν γὰρ αὐτίκα ἐκπρίσας τὸ ὀστέον καὶ ἀφελὼν
 ἀπὸ τῆς μήνιγγος ψιλώσας, αὐτὴν καθαρὴν χρὴ ποιῆσαι ὡς
 τάχιστα καὶ ξηρὴν, ὡς μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐοῦσα μυδῇ
 τε καὶ ἐξάιρηται. τούτων γὰρ οὕτω γινομένων σαπῆναι αὐ-
 τὴν κίνδυνος.

que os ipsum ex superjectis carnibus calorem, incendium,
 perturbationem, pulsum, caeteraque vitia quibus caro ve-
 xatur in se inducit, ex hisque hoc modo purulentum evadit.

Vitiosa autem est ulceris caro humida et nimia uligine
 marcescens, idque longo tempore repurgari. Sed quam
 celerrime quidem ulcus ad suppurationem adducere oportet.
 Hac enim ratione ulcus ambientes partes minime inflamma-
 tione vexabuntur, ipsumque purum citissime evadet. A telo
 namque tum cœcillas tum collifas carnes in pus verti ac
 tabescere necesse est. At ubi repurgatum ulcus fuerit, sic-
 cius evadat oportet. Sic enim citissime sanescet et caro
 sicca minimeque humida succrescet, neque hoc pacto in
 ulcere caro modum excedet. Eadem quoque est ratio mem-
 branae cerebrum ambientis. Ea enim protinus osse secto
 et exempto denudata quam citissime purgari et siccarī de-
 bet, ne si diutius madescat tum nimia uligine marcescat,
 tum in tumorem assurgat. His enim ita se habentibus peri-
 culum est ne ipsa putrescat.

Ed. Chart. XII. [126.] Foesl. I. 909. 910. Ed. Lind. II. (702. 703.)

Ὅστεόν δὲ ὅ τι δὴ ἀποστῆναι δεῖ ὅτου ἄλλου ὀστέου ἕλκος ἐν κεφαλῇ (703) γενομένου, ἔδρης τε ἐούσης τοῦ βέλους ἐν τῷ ὀστέῳ ἢ ἄλλως ἐπὶ πούλῳ ψιλωθέντος τοῦ ὀστέου, ἀφίσταται ἐπὶ πούλῳ ἕξαιμον γινόμενον. ἀναξηραίνεται γὰρ τὸ αἷμα ἐκ τοῦ ὀστέου ὑπὸ τε τοῦ χρόνου καὶ ὑπὸ φαρμάκων τῶν || πλείστων. τάχιστα δ' ἂν ἀποσταίῃ, εἴ τις τὸ ἕλκος ὡς τάχιστα καθήρας ξηραίνοιτο λοιπὸν τό τε ἕλκος καὶ τὸ ὀστέον, καὶ τὸ μεῖζον καὶ τὸ ἥσσον. τὸ γὰρ τάχιστα ἀποξηρανθὲν καὶ ἀποστρακὲς ἐν τούτῳ μάλιστα ἀφίσταται ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὀστέου τοῦ ἐναίμου τε καὶ ζῶντος αὐτέου, ἕξαιμόν τε γερόμενον καὶ ξηρόν τῷ ἐναίμῳ καὶ ζῶντι μάλα ἀφίσταται.

Ὅσα δὲ τῶν ὀστέων ἐσφλᾶται ἔσω, ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐσωτῶν καταρῥαγέντα ἢ καὶ διακοπέντα πόνῳ εὐρέα, ἀκινδυνότερα τὰ τοιαῦτα γίνεται. ἐπὴν ἢ μῆνιξ ὑγιής ἢ, καὶ τὰ πλέοσι ῥωγμῇσιν ἐσκαταρῥαγέντα καὶ εὐρυτέρησιν, ἐτι ἀκινδυνότερα καὶ εὐμαρέστερα ἐς τὴν ἀφαίρεσιν γίνεται, καὶ οὐ χρὴ πρίειν τῶν τοιούτων οὐδὲν, οὐδὲ κινδυνεύειν τὰ

At vero in capitis vulnere os quod ab alio quovis osse abscissurum est, sive teli vestigium in osse relictum sit, sive alioqui os plurimum nudatum sit, plerumque abscedit ubi exangue redditum fuerit. Resiccatur enim sanguis in osse tempore, et sub plurimis medicamentis. Abscedet autem celerrime, si quis quam citissime repurgato ulcere in reliquo tum ulcus tum os siccet, idque plus aut minus. Quod enim citissime resiccatum est et in testulam abiit, ideo ab alio osse vitam et sanguinem habente potissimum absolvitur, et cum exangue et siccum reddatur, ab eo quod vitam in sanguinem habet valde abscedit.

Ossa quae a suo naturali statu recedunt et media deficiunt, fracta aut late admodum praecisa, haec minus habent periculi ubi membrana integra fuerit, quaeque rimis pluribus et latioribus intus fracta sunt, minus etiam periculo sunt obnoxia et facilius eximuntur, neque horum quicquam sectione indiget, neque cum periculo ossa auferre tentan-

Ed. Chart, XII. [126, 127.] Foef. I. 910. Ed. Lind. II. (703. 704.)
 ὅστέα πειρώμενον ἀφαιρέειν πρὶν ἢ αὐτόματα ἐπανίη, εἰκὸς
 πρῶτον χαλάσαντος. ἐπανέρχεται δὲ τῆς σαρκὸς ὑποφυομένης,
 ὑποφύεται δὲ ἐκ τῆς διπλότης τοῦ ὀστέου καὶ ἐκ τοῦ ὑγιέος,
 ἣν ἡ ἄνωθεν μοῖρα τοῦ ὀστέου μούνη σφακελίση· οὕτω δ'
 ἂν τάχιστα ἢ τε σὰρξ ὑποφύοιτο καὶ βλαστάνοι καὶ τὰ
 ὀστέα ἐπανίοι, εἴ τις τὸ ἔλκος ὡς τάχιστα διάπυον ποιήσας
 καθαρὸν ποιήσῃται, καὶ ἦν διὰ παντὸς τοῦ ὀστέου ἄμφω
 αἱ μοῖραι ἐσφλασθῶσιν ἔσω ἐς τὴν μήνιγγα, ἢ τε ἄνω μοῖρη
 τοῦ ὀστέου καὶ ἡ κάτω, ἡτρεύνοντι ὡσαύτως τὸ ἔλκος ὑγιὲς
 τάχιστα ἔσται, καὶ τὰ ὀστέα τάχιστα ἐπάνεισιν τὰ ἐσφλα-
 σθέντα ἔσω.

[127] (704) Τῶν δὲ παιδίων τὰ ὀστέα καὶ λεπτότερά
 ἐστί καὶ μαλθακώτερα διὰ τοῦτο, ὅτι ἐναιμότερά ἐστί καὶ
 κοῖλα, καὶ οὔτε σκληρά τε καὶ οὔτε πυκνὰ οὔτε στερεά,
 καὶ ὑπὸ τῶν βελέων ἴσων τε ἐόντων καὶ ἀσθενεστέρων καὶ
 τραυθέντων ὁμοίως τε καὶ ἥσσον, τὸ τοῦ νεωτέρου παιδίου
 καὶ μᾶλλον καὶ θᾶσσον ὑποπύσσεται ἢ τὸ τοῦ πρεσβυτέρου
 καὶ ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ καὶ ὅσα ἂν ἄλλως μέλλῃ ἀποθανεῖ-

dum prius quam sponte sursum cedant. Sursum autem os
 educi priore laxato et carne subnascente est consentaneum,
 quae ex ossis medullis, ubi ossa inter se connectuntur, et
 ab eo quod sanum est succrescit, si superior tantum ossis
 pars corrupta sit. Hac vero ratione tum caro celerrime
 succrescet et pullulabit, tum ossa sursum educuntur, si quis
 ulcus quam citissime in pus mutatum repurget. Quod si os
 totum utraque ex parte, tam superiore quam inferiore, de-
 orsum ad membranam infederit, sub eadem curatione et
 ulcus citissime sanescet, et ossa deorsum infidentia celerrime
 sursum educuntur.

At puerorum ossa et tenuiora sunt et ob eam causam
 molliora, quod sanguine magis redundant et cava sunt, non
 dura, non densa, non solida, et si sub telis aequalibus et
 imbecillioribus aequale aut etiam levius vulnus acceptum
 sit, junioris pueri os magis et citius minorique spatio puru-

Ed. Chart. XII. [127.] Foëf. I. 910. 911. Ed. Lind. II. (704.)
σθαι ἐκ τοῦ τρώματος, ὃ νεώτερος τοῦ πρεσβυτέρου θάσσον
ἀπόλλυται.

|| Ἀλλὰ χρὴ, ἣν ψιλωθῇ τῆς σαρκὸς τὸ ὀστέον, προσέ-
χοντα τὸν νόον πειρῆσθαι διαγινώσκειν ὅτι μὴ ἔστι τοῖσιν
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν καὶ γινῶναι εἰ ἔρρωγς τὸ ὀστέον καὶ εἰ
πέφλασαι ἢ μόνον πέφλασαι, καὶ εἰ ἔδρης γενομένης τοῦ
βέλεος πρόσσεσι φλάσις ἢ ῥωγμὴ ἢ ἄμφω ταῦτα, καὶ ἣν τι
τούτων πεπόνθῃ τὸ ὀστέον, ἀφεῖναι τοῦ αἵματος τρυπῶντα
τὸ ὀστέον σμικρῷ τρυπάνῳ φυλασσόμενον ἐπ' ὀλίγον. λεπτό-
τερόν γάρ τὸ ὀστέον καὶ ἐπιπολαιότερον τῶν νέων ἢ τῶν
πρεσβυτέρων.

Ὅστις δὲ μέλλει ἐκ τρωμάτων ἐν κεφαλῇ ἀποθνήσκειν
καὶ μὴ δυνατὸν αἰτιὸν ὑγιαῖν γενέσθαι μηδὲ σωθῆναι, ἐκ
τῶνδε τῶν σημείων χρὴ τὴν διάγνωσιν ποιέσθαι τοῦ μέλλον-
τος ἀποθνήσκειν καὶ προλέγειν τὸ μέλλον ἔσεσθαι. πάσχει
γάρ τάδε. ὁκόταν τις ὀστέον κατεηγὸς ἢ ἔρρωγὸς ἢ πεφλα-
σμένον ἢ ὅτῳ γούν τρόπῳ κατεηγὸς ἐννοήσας ἁμάρτη καὶ
μήτε ξύση μήτε πρίση μήτε δεόμενον, μήτε δὲ ὡς ὑγιὲς

lentum evadit quam senioris, ac si alioqui ex vulnere mo-
riundum sit, junior seniore citius perit.

Verum ubi os carne nudatum fuerit, animi intentione
adhibita conandum est ut dignoscas, si minus id licet oculis
videre et cognoscere, num os fissum sit et collisum, an colli-
sum tantum, vel num ad teli vestigium collisio vel rima vel
utrumque accesserit. Ac si quid horum senserit, per exi-
guam terebram perforato osse sanguis detrahendus, subinde
adhibita cautione, quod os juvenum quam senum tenuius
sit et per summa magis feratur.

At ubi quis ex capitis vulneribus periturus est, neque
ulla ratione sanitatem recipere neque servari potest, hunc
ex his notis moriturum dignoscere licet et ex his quae ei
contingunt quod eventurum est praedicere. Ubi os fra-
ctum aut fissum aut collisum, aut quocunque modo fractum
esse quis intellexerit, neque per errorem raserit aut secuerit,
tanquam sectionem non postulet aut os integrum exillat.

Ed. Chart. XII. [127, 128.] Foëf. I. 911. Ed. Lind. II. (704. 705.)
 ὄντος τοῦ ὀστέου, πρὸ τῶν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμερέων πυρε-
 τὸς ἐπιλήψεται ὡς ἐπιπολὺ ἐν χειμῶνι. ἐν δὲ τῷ θέρει μετὰ
 τὰς ἐπτὰ ἡμέρας ὁ πυρετὸς ἐπιλαμβάνει, καὶ ἐπειδὴν τοῦτο
 γένηται, τὸ (705) ἔλκος ἄχροον γίνεται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχώρ
 ῥεῖ σμικρὸς, καὶ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν ἐξ αὐτοῦ καὶ γλι-
 σχρῶδες γίνεται καὶ φαίνεται ὥσπερ τάριχος χροίην πυρρὸν,
 ὑποπέλιον, καὶ τὸ ὀστέον σφακελίζειν τηρικαῦτα ἄρχεται, καὶ
 γίνεται περκνόν, λεῖον ὃν, τελευταῖον ἔπαχρον γενόμενον ἢ
 ἔκλευκον. ὅταν δ' ἤδη ὑπόπουν ᾗ, ἐπὶ τῇ γλώσῃ φλυκταῖται
 γίνονται καὶ παραφρονέων τελευτᾷ, καὶ σπασμὸς ἐπιλαμβά-
 νει τοὺς πλείστους τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ σώματος. ἦν μὲν ἐν
 τῷ ἐπ' ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς ἔχῃ τὸ ἔλκος, τὰ ἐπὶ δεξιὰ
 τοῦ σώματος ὁ σπασμὸς λαμβάνει. ἦν δ' ἐν τῷ ἐπὶ δεξιὰ
 τῆς κεφαλῆς ἔχῃ τὸ ἔλκος, τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ σώματος ὁ
 σπασμὸς ἐπιλαμβάνει. εἰς δ' οἱ καὶ ἀπόπληκτοι γίνονται,
 καὶ οὕτως [128] ἀπόλλυνται πρὸ ἐπτὰ ἡμερέων ἐν θέρει ἢ
 τεσσάρων καὶ δέκα ἐν χειμῶνι. ὁμοίως δὲ καὶ σημεῖα ταῦτα
 σημαίνει καὶ ἐν πρεσβυτέρῳ ἔοντι τῷ τρώματι ἢ καὶ ἐν νεω-
 τέρῳ. ἀλλὰ χρὴ εἰ ἐννοίῃς τὸν πυρετὸν ἐπιλαμβάνοντα καὶ

ante decimum quartum diem hieme plerumque febris in-
 vadet, aestate vero post septimum. Quod ubi contigerit,
 ulcus coloris expers evadit ex eoque sanies parva effluit, et
 quod in eo inflammatum est emoritur glutinosumque fit, ac
 fassamentum refert colore fulvum et aliquantulum lividum,
 tuncque os corruptione vitari incipit et nigrescit, laeve
 existens, ad extremum autem subpallidum et exalbicans
 evadit. Cum vero jam purulentum extiterit, pustulae in
 lingua exoriuntur et cum delirio mors contingit, plerosque
 etiam altera corporis parte nervorum distentio invadit. Si
 quidem sinistra capitis parte ulcus fuerit, dextram corporis
 partem convulsioprehendit. Sin vero dextra capitis parte
 ulcus fuerit, sinistra corporis pars convulsione corripitur.
 Quidam etiam attoniti fiunt, eoque modo aestate ante septi-
 mum diem, aut decimum quartum hieme pereunt. Idem
 quoque haec indicia significant, tum in senioris vulnere tum
 junioris. Caeterum ubi febrem occupasse, vel aliquod aliud

Ed. Chart. XII. [128.] Foes. I. 911. 912. Ed. Lind. II. (705. 706.)
 τῶν ἄλλων τι σημεῖον τούτῳ προσγεγόμενον μὴ διατρίβειν,
 ἀλλὰ πρίσταντα τὸ ὀστέον πρὸς τὴν μήνιγγα, ἢ καταξύσαντα
 τῷ ξυστήρι. εὐπρίστον δὲ γίνεται καὶ εὐξύστον. ἔπειτα τὰ
 λοιπὰ οὕτως ἰητρνεύειν ὅπως ἂν δοκῇ συμφέρειν πρὸς τὸ
 γινόμενον ὁρῶν.

|| Ὅταν δ' ἐπὶ τρώματι ἐν κεφαλῇ ἀνθρώπου ἢ πετρι-
 ωμένου ἢ ἀπριώτου, ἐψιλωμένου δὲ τοῦ ὀστέου οἰδήμα ἐπι-
 γένηται ἐρυθρόν καὶ ἐρυσιπελατῶδες ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ἐν
 τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ἀμφοτέροισιν ἢ τῷ ἑτέρῳ, καὶ εἴ τις
 ἄπτοιτο τοῦ οἰδήματος ὀδυνῶτο, καὶ πυρετὸς ἐπιλαμβάνοι
 καὶ ῥῆγος, τὸ δὲ ἔλκος αὐτὸ τὸ ἀπὸ τῆς σαρκὸς κα(706)λῶς
 ἔχει ιδέσθαι καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὀστέου καὶ τὰ περιέχοντα τὸ
 ἔλκος ἔχει καλῶς, πλήν τοῦ οἰδήματος τοῦ ἐν τῷ προσώπῳ,
 καὶ ἄλλην ἁμαρτίαν μηδεμίαν ἔχει τὸ οἰδήμα τῆς ἄλλης
 διαίτης, τούτου χάριν τὴν κάτω κοιλίην ὑποκαθῆναι φαρμάκῳ
 ὅ τι χολὴν ἄγει. καὶ οὕτω καθαρθέντος ὅ τε πυρετὸς ὑφίη-
 σιν καὶ τὸ οἰδήμα καθίσταται καὶ ὑγιὲς γίνεται. τὸ δὲ
 φάρμακον χάριν δίδεται πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου
 ὁρῶν, ὥς ἂν ἔχει ἰσχύος.

signum huic adesse cognoveris, minime differendum est, sed
 os ad membranam usque secandum aut scalpro eradendum,
 facile autem secatur et eraditur. Tum in reliquis ea curatio
 adhibenda quae commodā videbitur, ad id quod sit oculos
 intendendo.

At ubi in capitis vulnere, siue ferra fuerit adhibita siue
 non, nudato tamen osse, tumor rubicundus ad erysipelatis
 naturam accedens, in facie et oculis utrisque vel altero sub-
 ortus fuerit, quique ad contactum doleat ac febris et rigor
 corripiat, ulcus vero ipsum quod ad carnem osque attinet,
 ad aspectum recte habeat, quaeque ulcus ambiunt bene ha-
 beant excepto faciei tumore, eique nullum aliud peccatum
 in reliqua victus ratione accesserit, medicamento quod bi-
 lem moveat homini alvus purganda est. Quo sic purgato
 tum febris remittit tum tumor sublidit, sanusque evadit.
 Medicamentum autem exhibendum pro hominis robore vi-
 rum illius habita ratione.

Ed. Chart. XII. [128, 129.] Foëf. I. 912, 913, Ed. Lind. II. (706, 707.)

Περὶ δὲ πρίσιος, ὅταν καταλάβῃ ἀνάγκη πρίσαι ἄνθρωπον, ὧδε γινώσκειν. ἦν ἐξ ἀρχῆς λαβὼν τὸ ἥμα πρίης, οὐ χρὴ ἐκπρίειν τὸ ὀστέον πρὸς τὴν μήνιγγα αὐτίκα. οὐ γὰρ συμφέρει τὴν μήνιγγα ψιλὴν εἶναι τοῦ ὀστέου ἐπὶ πολὺν χρόνον κακοπαθοῦσαν, ἀλλὰ τελευταῖον σάπη καὶ διεμύδησεν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος κίνδυνος, ἦν αὐτίκα ἀφαιρέης πρὸς τὴν μήνιγγα ἐκπρίσας τὸ ὀστέον, τρωῖσαι ἐν τῷ ἔργῳ τῷ πρίονι τὴν μήνιγγα. ἀλλὰ χρὴ πρίοντα, ἐπειδὴν ὀλίγου πάνυ δέη διαπεπρίσθαι καὶ ἤδη κινέηται τὸ ὀστέον, παύσασθαι πρίοντα καὶ εἶναι ἐπὶ τὸ αἰτόματον ἀποσιῆσαι τὸ ὀστέον. ἐν γὰρ τῷ διαπριωτῷ ὀστέῳ καὶ ἐπιλελειμμένῳ τῆς πρίσιος οὐκ ἂν ἐπιγένοιτο κακὸν οὐδέν. λεπτόν γὰρ τὸ λειπόμενον ἤδη γίνεται. τὰ δὲ λοιπὰ ἱησθαι χρὴ ὡς ἂν δοκῇ συμφέρειν τῷ ἔλκει.

[129] || Πρίοντα δὲ χρὴ πυκινὰ ἐξαιρέειν τὸν πρίονα τῆς θερμασίης εἵνεκα τοῦ ὀστέου καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐναποβάπτειν. θερμαινόμενος γὰρ ὑπὸ (707) τῆς περιόδου πρίων καὶ τὸ ὀστέον ἐκθερμαίνων καὶ ἀναξηραίνων κατακαίει, καὶ

At vero de sectione, ubi eam in homine usurpare necesse fuerit, sic statuendum. Si per exordia suscepta curatione ad sectionem venias, non protinus os ad membranam usque secari debet. Neque enim expedit membranam diutius esse nudatam male affici, verum demum putrescit et nimio humore marcescit. Aliud quoque periculum subest, si os ad membranam sectum protinus auferatur, ne in ipso opere terebra membranam vulneret. Verum inter secandum, ubi parum admodum abest ut os ipsum totum sectum sit, jamque os labat, ab ipsa sectione desistendum, permitendumque uti os sponte sua discedat. Secto enim offi et inter secandum relicto mali nihil contingere potest. Tenue namque jam fit quod relictum est. In reliquo ea curatio instituenda, quae ulceri conferre videatur.

Inter secandum autem terebra saepius, ne os incalescat, auferenda et in aquam frigidam demergenda. Terebra enim dum circumagitur incalescens, os calefaciendo et reficcando incendit, efficitque ut plus ejus offis quod sectionem ambit

Ed. Chart. XII. [129.]

Foesl. I. 913.

Ed. Lind. II. (707.)

μείζον ποιεῖ ἀφίστασθαι τὸ ὀστέον τὸ περιέχον τὴν πρίσιν ἢ ὅσον μέλλει ἀφίστασθαι. καὶ ἦν αὐτίκα βούλη ἐκπρῶσαι τὸ πρὸς τὴν μήνιγγα, ἔπειτα ἀφελῆσαι τὸ ὀστέον, ὡσαύτως χρὴ πυκινὰ τε ἐξαιρῆσαι τὸν πρίονα καὶ ἐναποβάπτειν τῷ ὕδατι τῷ ψυχρῷ. ἦν δὲ μὴ ἐξ ἀρχῆς λαμβάνης τὸ ἦμα, ἀλλὰ παρ' ἄλλου παραδέχῃ ὑστερίζειν τῆς ἰήσιος, πρίονι χρὴ χαρακτῶ ἐμπρίειν μὲν αὐτίκα τὸ ὀστέον πρὸς τὴν μήνιγγα. θαμινὰ δὲ ἐξαιρεῦντα τὸν πρίονα σκοπεῖσθαι καὶ ἄλλως καὶ τῇ μῆλῃ πέριξ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ πρίονος, καὶ γὰρ πολὺ θαῖσσον διαπρίεται τὸ ὀστέον, ἦν ὑπόπυόν τε ἐὼν ἤδη καὶ διάπυον πρίης, καὶ πολλάκις τυγχάνει επιτόλαιον ἐὼν τὸ ὀστέον. ἄλλως τε καὶ ἦν ταύτῃ τῆς κεφαλῆς ἢ τὸ τρῶμα, ἢ τυγχάνει λεπτότερον ἐὼν τὸ ὀστέον ἢ παχύτερον. ἀλλὰ φυλάσσεσθαι χρὴ ὥς μὴ λάθῃς προσβαλὼν τὸν πρίονα, ἀλλ' ὅπῃ δοκῇ παχύτατον εἶναι τὸ ὀστέον, ἐς τοῦτο αἰεὶ ἐνστηρίζειν τὸν πρίονα, θαμινὰ σκοπούμενος καὶ πειραῖσθαι ἀνακινῶν τὸ ὀστέον ἀναβάλλειν. ἀφελὼν δὲ τὰ λοιπὰ, ἱητρεύειν ὥς ἂν δοκῇ συμφέρειν τῷ ἔλκεϊ. καὶ ἦν ἐξ ἀρχῆς λαβὼν τὸ

abscedat quam quod abscedere debuerat. Quod si protinus os ad membranam secare velis, ipsumque postea eximere, eodem modo saepius terebra extrahenda est et in aquam frigidam immergenda. At si per initia curationem non aggressus fueris, sed eam ab altero tibi traditam tardius susceperis, terebra cava et ferrata statim os ad membranam excidendum, eaque saepius exempta cum alias tum specillo per ambitum demisso terebrae via exploranda. Nam et longe citius os secatur, si ubi suppuratum existit et pure manat sectio adhibeatur, saepiusque in summo fluitans apparet, idque vel maxime si ea capitis parte vulnus inflictum sit, qua os tenue potius quam crassum existit. Quare adhibenda cautio est, ne te in admovenda terebra ista lateant, sed qua parte os crassissimum esse videbitur, in eam semper adigenda terebra est saepius considerando, osque dimovendo educere tentandum. Quo educto reliqua curatio prout ulceri conferr evidebitur adhibenda. At si per initia suscepta

Ed. Chart. XII. [129.550.] Græc. I. 913. 914. Ed. Lind. II. (707. 708. 662.)

ἦμα αὐτίκα βούλη ἐκπρίσας τὸ ὀστέον ἀφελεῖν ἀπὸ τῆς μήνιγγος, ὡσαύτως χρὴ πυκινὰ τε σκοπεῖσθαι τῇ μήλῃ καὶ περιόδον τοῦ πρίονος, καὶ ἐς τὸ παχύτατον ἀεὶ τοῦ ὀστέου τὸν πρίονα ἐκστηρίζειν καὶ ἀνακινέων βούλεσθαι ἀφελεῖν τὸ ὀστέον. ἦν δὲ τρυ(708)πάνῳ χρὴ, πρὸς δὲ τὴν μήνιγγα μὴ ἀφικνέεσθαι, ἦν ἐξ ἀρχῆς λαμβάνων τὸ ἦμα τρυπαῖς, ἀλλ' ἐπιλιπεῖν τοῦ ὀστέου λεπτόν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ πρίσει γέγραπται.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΓΚΑΤΑΤΟΜΗΣ ΕΜΒΡΥΟΥ.

[550] || (662) Περὶ δὲ τῶν μὴ κατὰ τρόπον κυῖσκομένων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων οὕτως, πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν γυναικα σινδόνα ἐπιβαλὼν, κατὰζωσον ἀνωτέρω τῶν μαζῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν κατακαλύμμι χρὴ τῇ σινδόνι, ὅπως μὴ ὀρώσα φοβῆται ὅ τι ἂν ποιήσῃς. ἦν οὖν ἐξίσχῃ τὴν χεῖρα τὸ ἔμβρυον, παραπλάγιον παρὰπέραν καὶ τῆς χειρὸς ἐπιλαβόμενος προάγειν ἔξω ἐπιχείρει ὥς μάλιστα. παραδεῖραι δὲ καὶ τὸν βραχίονα καὶ ἀποσιλώσας αὐτοῦ τὸ ὀστέον, ἰχθύην

curatione protinus os excisum a membrana auferre velis, eodem modo per specillum terebrae circuitus subinde considerandus et in ossis partem crassissimam terebra semper adigenda, osque dimovendo educere tentandum. Ubi terebrae usus inciderit, si ab initio suscepta curatione os perforandum est, non est ad membranam perveniendum, sed tenuis ossis pars velut in sectione scriptum est, relinquenda.

HIPPOCRATIS LIBER DE FOETVS IN VTERO MORTVI EXECTIONE.

De foetibus qui non convenienter in utero gestantur, sed intro excisi educuntur, sic statuo. Imprimis injecto in mulierem tenui linteo et supra mammas praecincto, caput etiam linteo velandum est, ne, si quod facturus es videat, perterreatur. Si foetus igitur in obliquum prolapsus manum eduxerit, eam apprehensam ut quam maxime foras educas conandum. Brachio vero excoriato ejusque osse de-

Ed. Chart. XII. [550.] Foef. I. 914. Ed. Lind. II. (662, 663.)

περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς δύο, ὅπως μὴ ἀπολισσάσθαι ἢ σάρξ. μετὰ δὲ ταῦτα τὸν ὦμον περισάρκισον καὶ ἄφελε κατὰ τὸ ὕψος. ἔπειτα τὴν κεφαλὴν κατὰ φύσιν παρώσας, ὑπάγειν ἔξω τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐμβρύου. τῷ δὲ δακτύλῳ τὸ ἐμβρυον εἰσω ἀπῶσαι ἢ μαχαιρίῳ διὰ τῶν πλευρῶν ἢ διὰ τῆς κληΐδος, ὅπως τὴν πῦσαν ἀφῇ καὶ ξυμπέσῃ τὸ ἐμβρυον καὶ ἡ ἔξοδος αὐτέῳ εὐπειτεστέρη ἢ. τὴν δὲ κεφαλὴν, ἣν μὲν δύνασαι κατὰ φύσιν ἔξω ᾶσαι. ἣν δὲ μὴ, ξυμφλάσαι, καὶ οὕτως ὑπεξαγαγεῖν ἔξω τὸ ἐμβρυον. ἔπειτα τὸ θέρμα πολλῶν καταχέας καὶ ἀλείψας ἐλαίῳ, κατακεῖσθαι καλεῦν ἐπαλλάξισαν τὴν πόδε, καὶ μεταπίσαι οἶνον γλυκὺν κεράσας, εὐζωρότερον καὶ λευκόν. (663) ἀλλὰ μὴν καὶ ῥητήνην, μέλιτι διατρίψας, μίξας τῷ οἴνῳ διδόσθαι πιεῖν. τὰ δ' ἄλλα θεραπεύειν ὡς περ λέγω, κατὰ τὰ εἰρημμένα. ὅταν δὲ τῇ τικτούσῃ γυναικὶ πλάγιον παραπέσῃ τὸ ἐμβρυον, γίνεται δὲ ὁκόταν σιρέφῃται τὸ τοῖόνδε, καὶ ὁ ὀμφαλὸς περὶ τὸν τραχηλὸν περιελίσσεται καὶ ἐπίσχη τὴν ἔξοδον τοῦ ἐμβρύου καὶ εἰς τὸ ἰσχίον ἐπεμβάλλῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ χεὶρ ὡς ἐπιτοπολὺν

nudato, squatinae marinae pellem aridam circum duos manus digitos obligato, ut ne caro sua lubricitate elabatur. Post haec autem detracta circa humerum carne, ipsum juxta articulum eximito. Deinde foetus caput naturaliter protrusum foras educito. Foetum vero intro digito retrudito, vel scalpello per costas vel jugulum adacto, quo flatu emisso et concidat foetus et facilius ei exitus pateat. Caput, si quidem fieri possit secundum naturam extra protrudito, sin minus, in partes comminuito siue foetum foras subducito. Deinde calida multa affusa oleo illitam decumbere jubeto pedibus alternatis. Postea vinum album dulce bene meracius infusum propinato. Quin etiam resinam cum melle tritam, vino ammixtam, in potu exhibeto. In reliquis vero curatio, velut dico, juxta ea quae relata sunt procedat. Cum vero parturienti mulieri transversus foetus ceciderit, quod fit ubi ipse vertitur et umbilicus circa collum obvolvitur, foetusque exitum cohibet et caput in coxendicem inserit,

Ed. Chart. XII. [550. 551.] Foes. I. 914. 915. Ed. Lind. II. (663.)
 ἔξω γίνεται. ἦν μὲν οὖν ἤδη τεθνηκὸς ἔξω γένηται, τοῦτο
 προσημαίνει. ἥσι δὲ μὴ ἔξω ἢ χεὶρ τοῦ ἐμβρύου, ὡς ἐπιτο-
 πολὺ ζῇ τὸ ἔμβρυον. κίνδυνος δὲ καὶ οὕτως. ἔναι δὲ καὶ
 τὰ λόγια πρὸ τοῦ ἐμβρύου ἀφιασιν. ἀναγκαῖον δὲ γινώσκειν
 εἶναι τὴν ὠδῖνα ξηρὰν καὶ ἐπίπονον. ὅσαι δὲ τὰ λόγια μὴ
 προ[551]καθαίρονται, ῥᾶον ἀπαλλάττουσιν ἐν τῷ τόκῳ. ἀνα-
 σεῖν δὲ δεῖ ὥδε σινδόνα ὑποστορέσασαν, ἀνακλῖναι τὴν
 γυναῖκα, καὶ ἑτέραν ἐπιβαλεῖν ὅπως ἂν αὐτῆς τὸ αἰδοῖον
 κεκρυμμένον ἦ, καὶ περικαλύψαι περὶ ἑκάτερον τὸ σκέλος
 τὴν σινδόνα καὶ περὶ ἑκάτερον τὸ γυῖον. || γυναῖκας δὲ δύο
 λαβέσθαι τοῦ σκέλεος ἑκατέρου καὶ τῆς χειρὸς ἑκατέρης,
 ἑτέρας γυναῖκας δύο. ἔπειτα διασείειν λαβούσας ἐγκρατῶς,
 μὴ ἔλασσον ἢ δεκάκις. ἔπειτα δὲ εἰς κλίνην ἀνακλῖναι τὴν
 γυναῖκα ἐπὶ κεφαλὴν. τὰ δὲ σκέλεα ἄνω ἔχειν, καὶ τὰς γυ-
 ναῖκας πάσας λαβέσθαι τοῖν σκελείοις, ἀφείσας τὰς χειρας.
 ἔπειτα σεῖν πολλάκις ποιεῖν τὰς γυναῖκας ἐπὶ τοὺς ὤμους
 καὶ ποιεῖν ἀναβολὰς ἐπὶ τὴν κλίνην, ὅπως εἰς τὴν εὐρυχωρίην
 ἐπανασεῖσθ' ἐν τῷ ἔμβρυον στραφῇ καὶ δύνηται ἐπὶ φύσιν ἰε-

manusque ut plurimum foras eminent, quod quidem jam
 mortui foetus significationem praebebat. At quibus manus
 extra non apparet, his ut plurimum foetus vitalis est. Peri-
 culum autem etiam hoc modo imminet. Quaedam enim
 partus purgamenta ante foetum emittunt, ex quo partionem
 siccam et laboriosam fore necessario cognoscas. Quibus au-
 tem puerperii purgamenta non ante repurgantur, eae faci-
 liore partu defunguntur. Concutere autem hoc modo oportet.
 Super tenui linteo substrato mulier reclinanda, alio
 superinjecto, quo ejus pudendum obveletur et utrumque crus
 tenui linteo circumtegendum, et utraque manus. Duae
 autem mulieres utrumque crus apprehendant, et aliae duae
 utramque manum, deinde eam ipsam non minus quam de-
 cies valide concutiant. Postea vero mulier in lectum reclinetur,
 ita ut caput deorsum, crura autem sursum habeat, et
 mulieres omnes dimissis manibus crura apprehendant, eam-
 que crebro in lecto concutiant, facta in humeros rejectione,
 uti in ampliorem locum concussus foetus convertatur et

d. Chart. XII. [551, 552.] Foef. I. 915. Ed. Lind. II. (663. 664. 287.)
 καὶ ἦν ἔχης δίκταμνον Κρητι(764)κόν, μεταπίσαι δός.
 δὲ μὴ, κάστορας ἐνεψῆσαι τῷ οἴνῳ Χίῳ. ἦν δὲ αἱ ὑστέρας
 χωρέωσι, ἐάν τε ἐκ πόνου ἐάν τε ἐκ τόκου, ἦν μὲν οὖν
 ἀπαλάβης νέας, ἄξιον ἐπιχειρεῖν· εἰ δὲ μὴ, ἔαν. ἐπιχειρεῖν
 ἐ χορῇ ὥδε. ἐπιταμὼν τὸν ὑμένα τῆς ὑστέρης κατὰ φύσιν
 αἰ κατὰ πλάγιον, τρυῖναι ὀθονίῳ ὡς φλεγμαίνῃ καὶ κατα-
 εῖψας φώκης ἐλαίῳ ἢ πίσσης καταπλάσας ἢ κυτίνοισι καὶ
 ἀλθακοῦς σπόγγους ἐν οἴνῳ ῥήνας προσθεῖς ἀναδῆσαι ἐκ
 ὧν ὤμων καὶ ἀνακείσθω ὡς ἀνωτάτω τὸ σκέλεα ἔχουσα.
 σθιέτω δὲ σιτία μέτρια.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΟΜΗΣ.

[552] (287) Ἀρτηρίῃ ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν ἐκ-
 ρυσιν ποιευμένη ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ, κρίκοις ξυγ-
 κειμένη ὁμορυσμοῖς, τῶν περιηγέων ἀπτομένη κατ' ἐπίπεδον
 ἀλλήλων. αὐτὸς δὲ ὁ πνεύμων συνεξαναπληροῖ τὴν χέλυν,

naturaliter prodire possit. Quod si dictamnium Creticum ad
 ananum habeas, ipsum propinato, sin minus, castoreum
 vino Chio incoctum. Si vero uteri sive ex labore sive ex
 partu foras prodierint, si quidem juvenulae tibi in manus
 venerint, aggressionem facere aequum est, alioqui sinere
 oportet. Hunc autem in modum aggressio facienda. Uteri
 tunica naturali modo et oblique incisa, linteo confricanda,
 ut inflammationem concipiat, et illito phocae oleo aut pice
 aut mali punici floribus, in cataplasmate adhibitis mollibus-
 que spongiis vino respersis, in subditiis appositis et ex hu-
 mero deligatis, mulier quam maxime excitatis cruribus de-
 cumbat, et moderatis cibis vescatur.

HIPPOCRATIS LIBER DE CORPORVM RESECTIONE.

Arteria ab utraque faucium parte ortum ducens in
 summum pulmonem definit annulis inter se similibus con-
 flans rotundis, in superficie mutuo connexis. Ipse autem
 pulmo ad sinistram conversus pectus implet quinque ha-

Ed. Chart. XII. [552.] Foesl. I. 915. 916. Ed. Lind. II. (287. 288.)
 τετραμμένος ἐς τὰ ἀριστερά πέντε ὑπερχορυφώσις ἔχων, ὅ-
 δὴ καλέουσι λοβούς, τεφρίνης χοιῆς τυχών, || στίγμασι
 ὀφροναγέσι κεκνυτημένος, φέσει ἑὼν τεθρηνηώδης. μέσῳ δ'
 αὐτῷ ἢ καρδίῃ ἐγκαθιδρύται, στρογγυλωτέρῃ καθεστειω-
 πάντων ζώων. ἀπὸ δὲ καρδίας ἐς ἥπαρ βρογχίη πολλή κα-
 θήκει, καὶ μετὰ βρογχίης φλέψ μεγάλη καλειμένη, δι' ἣς
 οὐλον τὸ σκῆτος τρέφεται. (288) τὸ δὲ ἥπαρ ὁμορυσμήν
 μὲν ἔχει τοῖς ἄλλοις ἄπκισιν. αἰμορρῶδες τερον δὲ ἐστὶ τῶν
 ἄλλων, ὑπερχορυφώσις ἔχον δύο, ὅς καλέουσι πύλας ἐν δε-
 ξιοῖς τόποις κειμένας. ἀπὸ δὲ τουτέου σκαλήνῃ φλέψ ἐπὶ
 τὰ κάτω νεφρῶν ἀποτείνουσα. νεφροὶ δὲ ὁμοιорυσμοὶ, τὴν
 χοιῆν δὲ ἐναλίγκιοι μήλοισιν. ἀπὸ δὲ τουτέων ὀχετοὶ σκαλη-
 νοειδέες ἄκρην κορυφὴν κύστιος κεῖνται. κύστις δὲ νεφρώδης
 οὐλὴ καὶ μεγάλη. ἐκάσταθε κύστιος μετοχὴ εἴσω πέφυκε, καὶ
 τὰ μὲν ἐξ ἀνά μέσον ἐντὸς φύσις ἐκσμήθη. οἰσοφάγος δὲ
 ἀπὸ γλώσσης τὴν ἀρχὴν ποιεῦμενος ἐς κοιλίην τελευτᾷ, ὅν
 δὴ καὶ ἐπὶ σηπτικῆς κοιλίης στόμαχον καλέουσιν. πρὸς δὲ
 ἀκάνθης ὀπισθεν ἥπατος φρένες πεφύκασιν. ἐκ δὲ πλευρῆς

bens summitates, quas lobos vel fibras vocant, cineritum
 nactus colorem, notis cavernosis compunctus et natura per-
 foratus. In cujus medio cor intro situm est, rotundius
 constitutum, quam in omnibus animantibus. Ex corde
 vero ad jecur multa cartilaginosa arteria pervenit, et cum
 ipsa vena magna appellata, per quam corpus totum nutritur.
 Jecur autem cum aliis quidem cognationem habet, sed cae-
 teris sanguine magis fluit, duos habens vertices, portas vo-
 cant, dextra parte locatas. Ab eo vena oblique deorsum
 ad renes portenditur. Renes vero inter se colore similes
 malorum speciem prae se ferunt. Ab his ductus oblique ten-
 dentes in summum vesicae verticem siti sunt. Vesica au-
 tem tota nervosa et ampla ubique intra se perceptionis
 compos a natura est condita. Et his quidem sex partibus
 in medio intus natura exornata est. Gula vero a lingua
 initium sumens, in ventriculum definit, quam sane etiam
 in concoquente ventriculo *στόμαχον*, hoc est os angustum,
 nominant. Ad spinam autem retro hepar, septum trans-

Ed. Chart. XII. [552.] Foef. I. 916. Ed. Lind. II. (288.)
 νόδης, λέγω δὲ ἀριστερῆς, σπλὴν ἀρξάμενος ἐκτίεται ὁμοιο-
 ρυσμός ἔχει ποδύς. κοιλίη δὲ ἥπατι παρακειμένη κατ' εὐώ-
 ρμον μέρος οὖλομένη ἐστὶ νευρώδης. ἀπὸ δὲ κοιλίης πέφυκεν
 ἥτερον, ὁμοιορυσμὸν μικρὸν πηχέων οὐκ ἔλασσον δώδεκα
 ἑλκηδὸν ἐν κόλποις ἐτειλούμενον, ὃ καλέουσιν ἔνιοι κῶλον,
 οὗ οὐ ἡ παραφορὰ τῆς τροφῆς γίνεται. ἀπὸ δὲ κώλου πέ-
 φυκεν ἀρχὸς λοίσθιος, σάρκα περιπληθία ἔχων ἐς ἄκρον
 δακτυλίου τελευτῶν. τὰ δὲ ἄλλα ἡ φύσις διατάξατο.

versum situm habet. Ex costa vero notha, sinistram intel-
 ligo, lien initium sumens ad humani vestigii similitudinem
 extenditur. Ventriculus jecori ad sinistram adjacens totus
 nervosus est. Ex ventriculo vero procedit intestinum sibi
 simile, parvum, cubitorum non minus duodecim, in or-
 bem per sinus convolutum, quod nonnulli colon vocant,
 per quod alimentum desertur. Colo annexum est princeps
 intestinum postremum, multam carnem habens, in sum-
 mum podicem definens. Reliqua natura ipsa ordine dis-
 posuit.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

Ed. Chart. IX. [6.]

Foef. I. 938.

Ed. Lind. I. (653.)

[Κατάστασις πρώτη.] Ἐν Θάσῳ φθινοπώρου περὶ ἰσημερίην καὶ ὑπὸ πληϊάδα ὕδατα πολλὰ, ξυνεχέα, μαλθακά, ὡς ἐν νοτίοισι, χειμῶν νότιος, σμικρὰ πνεύματα βόρεια, ἀνέμιοι. τὸ σύνολον εἷς γε χειμῶνα ὁκοῖον ἦρ γίνεται. ἦρ δὲ νότιον ψυχρόν. μικρὰ ὕσματα. θέρος ὡς τὸ πολὺ ἐπινέφελον ἀνδρίαί, ἐτησίαί, ὀλίγα, σμικρὰ, διεσπασμένως ἐπνευσαν.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS LIBER PRIMVS.

[*Status Primus.*] In Thaso ad autumnum circiter aequinoctium et sub vergiliarum occasum pluviae multae continentes et leves fuerunt, non secus ac spirantibus austris. Hiems austrina quae flatus aquilonares parvos et iusto majores siccitates habuit, atque etiam in totum veri similis fuit. Ver autem austrinum, frigidum, parvas habens pluvias. Aestas ut plurimum nubila, in qua ab imbribus cessatio fuit. Anniversarii venti, qui etesiae dicuntur, parum tenuiter, disjunctim segregatimque spiravere. Existente igitur toto nos ambientis aëris statu austrino et ad magnas

Ed. Chart. IX. [6. 19.] Foef. I. 938. 939. Ed. Lind. I. (653. 654.)
 γενομένης δὲ τῆς ἀγωγῆς ὅλης ἐπὶ τὰ νύτια καὶ μετὰ αὐ-
 χμῶν, πρῶτ' μὲν τοῦ ἥρος ἐκ τῆς πρόσθεν καταστάσιος ὑπεν-
 αντίης καὶ βορείου γενομένης, ὀλίγοισιν ἐγένοντο καῦσοι,
 καὶ τουτέοισιν πάντη εὐσταθεῖς, καὶ ὀλίγοισιν ἡμορροῶσεν.
 οὐδ' ἀπέθνησκον ἐκ τουτέων. ἐπάρματα δὲ κατὰ τὰ ὦτα
 πολλοῖσιν ἐτερορροῶπα, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τοῖσι πλείστοισιν
 ἀπίροισιν ὀρθοσιάδην. ἔστι δὲ οἷς καὶ μικρὰ (654) ἐπεθερ-
 μαίνοντο. κατέσβη πᾶσιν ἀσινέως. οὐδ' ἐξεπίησεν οὐδενὶ
 ὥσπερ τὰ ἐξ ἄλλων προφασίων.

[19] || Ἦν δὲ ὁ τρόπος αὐτέων, χαῦνα, μεγάλα, κε-
 χυμένα, οὐ μετὰ φλεγμονῆς, ἀνώδυνα, πᾶσιν ἀσήμως ἡφανί-
 σθη. ἐγένετο δὲ ταῦτα μεираκίοισιν, νέοισιν, ἀκμάζουσι, καὶ
 τούτων τοῖσι περὶ παλαιστρην καὶ γυμνάσια πλείστοισιν. γυ-
 ναιξὶ δὲ ὀλίγησιν ἐγένετο. πλείστοισι δὲ βῆχες ξηραί. βήσ-
 σουσι καὶ οὐδὲν ἀνάγουσι, καὶ φωναὶ βραγχάδες, οὐ μετὰ
 πούλῳ. τοῖσι δὲ καὶ μετὰ χρόνον. φλεγμοναὶ μετ' ὀδύνης ἐς

liccitates vergente, ante ver quidem, quod superior status
 subcontrarius et aquilonius factus fuerit, paucis febres ar-
 dentes contigerunt, eaeque valde mites et facillime confi-
 stentes, quae neque sanguinis ex naribus profusionem nisi
 paucis, neque mortem attulerunt. Multis vero aurium tu-
 mores subnascebantur, qui in alteram partem vergebant,
 plerisque etiam in utramque, iisque febre vacuis et in erec-
 tum stantibus nec decumbentibus, etsi nonnullis paulisper
 incallescere. Omnibus absque noxa extincti sunt neque
 cuiquam, velut ii qui alias sui ortus causas habent, sup-
 purationem fecerunt.

Horum autem ea fuit natura ut molles et laxi essent,
 magni, diffusi aut sparsi, sine inflammatione et dolore, om-
 nibusque sensim et sine ulla significatione evanescerent.
 Fiebant ista quidem adolescentibus, juvenibus, aetate flo-
 rentibus, atque horum plurimis qui in palaestra et gymna-
 siis exercebantur, mulieribus vero paucis contingebant.
 Multis tussis aridae et inanes, quibus cum tussi nihil edu-
 cebatur, nec ita multo post voces raucescebant. Quibus-
 dam vero ex temporis intervallo inflammationes cum do-

Ed. Chart. IX. [19. 25.] Foell. I. 939. 940. Ed. Lind. I. (654. 655.)
 ὄρχιν ἐτερόρρηποι. τοῖσι δὲ ἐπ' ἀμφοτέρους πυρετοὶ, τοῖσι
 μὲν, τοῖσι δ' οὐ. ἐπιπόνως ταῦτα τοῖσι πλείστοις. τὰ δ'
 ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητροῖον ἀνόσως διήγον. πρῶτ' δὲ τοῦ θέ-
 ρεος ἀρξαμένου καὶ διὰ θέρους καὶ κατὰ χειμῶνα πολλοὶ
 τῶν ἤδη πούλυν χρόνον ὑποφθειρομένων φθινώδες κατε-
 κλίθησαν, ἐπεὶ καὶ τοῖσιν ἐνδοιασιῶς ἔχουσι πολλοῖσι ἐβε-
 βαίωσε τότε. ἔστι δ' οἷσιν ἤρξατο πρῶτον, τουτέστιν ἔρρε-
 πεν ἢ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες. ἀπέθανον δὲ πολλοὶ καὶ πλεῖ-
 στοι τουτέων, καὶ τῶν κατακλιθέντων οὐκ οἶδ' εἴ τις καὶ
 μέτριον χρόνον διεγένετο. ἀπέθνησκον δὲ ὀξυτέρως ἢ ὥς εἴ-
 ϑισται διάγειν τὰ τοιαῦτα. ὥς τὰ γε ἄλλα καὶ μακρότερα
 ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἔοντα, εὐφόρως ἤνεγκαν καὶ οὐκ ἀπέ-
 θνησκον. περὶ ὧν γεγρά(655)ψεται. μῦνον γὰρ καὶ μέγιστον
 τῶν τότε γενομένων νοσημάτων τοὺς πολλοὺς τὸ φθινῶδες
 ἔκτεινεν.

[25] || Ἦν δὲ τοῖσι πλείστοις αὐτέων τὰ παθήματα

lore in alterum testem erumpebant, quibusdam etiam in
 utrosque. Alii quidem febribus corripiebantur, nonnulli
 vero sine febre perfillebant. Atque adeo haec ipsa pluri-
 mis gravia et molesta fuere. De reliquo autem quod ad
 ea attinet, quae ad chirurgiam spectant, in his inculpate
 habebant. Ante vero aestatis initium et per ipsam aesta-
 tem, atque etiam ad hiemem, eorum multi, qui jam longo
 intervallo consumpti erant, tabefacti decubuerunt, si qui-
 dem et multis de tabe in dubium venientibus ipsa tunc
 est confirmata. Est ubi etiam eos, qui natura erant ad ta-
 bem prompte comparata, tum primum occupavit. Ex his
 multi atque etiam plurimi interierunt. Atque haud scio
 si quis ex decumbentibus etiam modico tempore supersuit.
 Celerius vero interierunt quam talia transigi soleant, prae-
 fertim cum alios et diuturniores et cum febribus conjun-
 ctos pertulerunt nec interierunt, de quibus paulo post scri-
 betur. Solus namque et eorum qui tunc viguerunt maxi-
 mus multos tabes ipsa peremit.

Eorum autem plurimis hujusmodi affectus aderant,

Ed. Chart. IX. [25.] Foef. II. 940. 941. Ed. Lind. I. (655.)
 τοιάδε. φρικώδεις πυρετοὶ, ξυεχές, ὀξέες, τὸ μὲν ὅλον οὐ
 διαλείποντες. ὁ δὲ τρόπος ἡμιτριταῖος· τὴν μὲν κουφοτέρην,
 τῇ δ' ἑτέρῃ ἐπιπαροξυνόμενοι, καὶ τὸ ὅλον ἐπὶ τὸ ὀξύτερον
 ἐπιδιδόντες. ἰδρῶτες δὲ αἰεὶ, οὐ δι' ὅλου ψύξις ἀκρέων πολ-
 λὴ καὶ μόλις ἀναθερμαίνόμενα. κοιλίαι ταραχώδεις, χολώ-
 δειν, ὀλίγοισιν, ἀκρήτοις, λεπτοῖσι, δακνώδεσι. πυκνὰ
 ἀνίσταντο. οὖρα δ' ἦν λεπτὰ καὶ ἄχροα καὶ ἄπεπτα καὶ
 ὀλίγα ἢ πάχος ἔχοντα καὶ μικρὴν ὑπόστασιν, οὐ καλῶς κα-
 θιστάμενα, ἀλλ' ὥμῃ τι καὶ ἀκαίρῳ ὑποστάσει. ἔβησον
 δὲ μικρὰ καὶ πυκνὰ, πέποινα κατ' ὀλίγον μόλις ἀνάγοντες.
 οἷσι δὲ τὰ βριαυότατα ξυμπίπτοι, οὐδ' ἐς ὀλίγον πεπασμὸς
 ἦν, ἀλλὰ διετέλεον ὡμὰ πτίνοντες. φάρυγγες δὲ πλείστοις
 τούτων ἐξ ἀρχῆς καὶ διὰ τέλος ἐπώδυνον εἶχον, ἔχοντες
 ἔρευθος μετὰ φλεγμονῆς, ρεύματα σμικρὰ, λεπτὰ, δριμέα,
 ταχὺ τηκόμενοι καὶ κακούμενοι, ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων
 διὰ τέλος, ἄδιψοι καὶ παράληροι || πολλοὶ περὶ θάνατον.

febres horrois sensu insignes, assiduae et acutae, in totum
 quidem non definentes, sed quae erant ex semitertianarum
 genere uno die leviores, altero vero insuper ingravescentes,
 omninoque vehementius incrementum. Sudores autem per-
 petui, non tamen per totum corpus, diffusi extremorum re-
 frigeratio multa, quae vix quidem incalescebant. Alvi
 conturbatae biliosa, pauca, sincera, tenuia, mordacia eges-
 serunt crebroque assurrexerunt. Urinae tenues, crudae,
 decolores atque paucae aut crassitudinem et paucum quod
 desideret habentes, neque probe consistentes, sed in quibus
 ea quae subsidebant cruda et intempestiva erant. Tussiendo
 vero pauca, densa, concocta rejiciebant et quae paulatim
 ac non nisi aegre educerentur. Qui autem violentissime
 conflictabantur, iis ne parva quidem concoctio adfuit, sed
 perpetuo cruda expuebant. Horum etiam plurimis fauces
 statim et ad extremum usque rubore et inflammatione affe-
 ctae doluerunt, fluxionibusque parvis, tenuibus et acribus
 tentati, cito consumpti maleque vexati sunt, perpetuo cibos
 omnes averfabantur, neque siti capiebantur multique circa
 mortem delirabant. Atque ista quidem tabidis contigerunt.

Ed. Chart. IX. [25. 29.] Foëf. II. 941. Ed. Lind. I. (655. 656.)
 περὶ μὲν τὰ φθινώδεα ταῦτα. [29] κατὰ δὲ θέρους ἤδη καὶ
 φθινόπωρον πυρετοὶ πολλοὶ καὶ ξυνεχεῖς, οὐ βίαιοι. μακρὰ
 δὲ νοσέουσιν, οὐδὲ περὶ τὰ ἄλλα δυσφόρως διάγουσιν ἐγέ-
 νοίτο. κοιλίαι ταραχώδεις τοῖσι πλείστοισι πάνυ εὐφόρως
 καὶ οὐδὲν ἄξιον λόγου προσέβλα(656)πτον. οὐρά τε τοῖσι
 πλείστοιςιν εὐχρῶα μὲν καὶ καθαρὰ, λεπτὰ δὲ καὶ μετὰ
 χρόνον περὶ κρίσιν πεπαινόμενα. βηχώδεις οὐ λίην. οὐδὲ τὰ
 βησσομένα δυσκόλως, οὐδ' ἀπόσιτοι. ἀλλὰ καὶ διδόναι
 πάνυ ἐνεδέχeto. τὸ μὲν οὖν ὅλον ὑπενόσεον οἱ φθινώδεις
 οὐ τὸν φθινώδεα τρόπον. πυρετοῖσι φρικώδεσι σμικρὰ ἐφι-
 δροῦντες, ἄλλοτε ἄλλοι ὡς παροξυνόμενοι πεπλανημένως. τὸ
 μὲν ὅλον οὐκ ἐκλείποντες, παροξυνόμενοι δὲ τρίταιοφυνέα
 τρόπον. ἐκρίνετο δὲ τουτέων, οἷσι τὰ βραχύτατα γένοιτο, περὶ
 εἰκοσὴν ἡμέρην, τοῖσι δὲ πλείστοιςιν περὶ τεσσαρακοσὴν.
 πολλοῖσι δὲ περὶ ὀγδρηκδοσὴν. ἔστι δὲ οἷσιν οὐδ' οὕτως,
 ἀλλὰ πεπλανημένως τε καὶ ἀκρίτως ἐξέλιπον. τουτέων δὲ τοῖς

Jam vero ad aestatem et autumnum febres multae, assiduae,
 neque violentae prehendebant, istaque diu laborantibus, non
 his qui caetera moleste habebant, contigerunt. Alvi pluri-
 mis valde placide conturbatae sunt, nihilque effatu dignae
 noxae attulerunt, urinaeque plurimis boni quidem coloris
 et purae aderant, sed tenues et quae tandem judicationis
 tempore concoquebantur. Hi non admodum tussiculosi
 erant, neque ea quae tussi rejiciuntur negotium exhibe-
 bant, neque cibum non averfabantur modo, verum etiam
 exhibendi illius facilem faciebant copiam. In summa igitur,
 afficiebantur qui tabescebant non quomodo caeteri ta-
 bidi solent, sed febribus cum horroris sensu correpti pa-
 rum insudabant, interdum alii vagas quodammodo et er-
 rabundas accessiones habebant, neque in totum febres de-
 sinebant, sed quae in speciem tertianarum insultus facerent.
 Inter eos autem quibus erant brevissimi morbi, ii ad vige-
 simum diem judicatione solvebantur, plerisque vero ad
 quadragesimum, nonnullis etiam ad octogesimum. Est ubi
 ne sic quidem, sed errabunde et nulla observata judica-

Ed. Chart. IX. [29. 32.] Foef. II. 941. 942. Ed. Lind. I. (656. 657.)
 πλείστοισιν οὐ πολλὴν διαλείποντες χρόνον ὑπέστρεψαν οἱ
 πυρετοὶ πάλιν· ἐκ δὲ τῶν ὑποστροφῶν ἐν τῇσι αὐτῇσι περι-
 ὁδοῖσιν ἐκρίνοντο· πολλοὶ δὲ αὐτέων ἀνήγαγον, ὥστε καὶ ὑπὸ
 χειμῶνα νοσέειν· ἐκ πάντων δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων ἐν τῇ
 καταστάσει ταύτῃ μούνοισι τοῖσι φθινώδεσι θανατώδεα ξυν-
 ἔπεσεν. ἐπὶ τοῖσί γε ἄλλοισιν εὐφόρως πᾶσι καὶ θανατώδεις
 ἐν τοῖσιν ἄλλοισι πυρετοῖσιν οὐκ ἐγένοντο.

[32] || ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. [Κατάστασις δευτέρα.]

Ἐν Θάσῳ πρῶτὸ τοῦ φθινοπώρου χειμῶνες οὐ κατὰ καιρὸν,
 ἀλλ' ἐξαίφνης ἐν βορείοισι καὶ νοτίοισι πολλοῖς, ὕγροι καὶ
 προεκρηγνύμενοι· ταῦτα δὴ ἐγένετο τοιαῦτα μέχρι πληϊάδος
 δύσεως καὶ ὑπὸ πληϊάδα· χειμῶν δὲ βόρειος· ὕδατα πολλὰ,
 λαῦρα, μεγάλα, χιόνες· μιξαίθρια τὰ πλεῖστα· ταῦτα (657)
 δὲ ἐγένοντο μὲν πάντα, οὐ λίγην δὲ ἀκαίρως τὰ τῶν ψυχῶν.
 ἤδη δὲ μεθ' ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς καὶ ἡνίκα Ζέφυρος
 πνέειν ἄρχεται, ὀπισθοχειμῶνες μεγάλοι, βόρεια πούλλα,

tione quibusdam definerent. Horum quoque plurimis quae
 non longo post intervallo remiserant febres reversiones fe-
 cerunt, iisdemque dierum ambitibus post ipsas reversiones
 judicabantur, earumque nonnullae aegros ita produserunt,
 ut sub hiemem affligerentur. Ex his autem omnibus qui
 in hac status conditione descripti sunt, solis tabidis lethalia
 contigerunt, in aliis vero febribus nequaquam obvenere.

SECTIO SECUNDA. [*Status secundus.*] Ante au-
 tumnum in Thaso tempestates non tempestivae, sed cum
 multis austris et aquilonibus repentinae et humidae prorup-
 pere. Taliaque ad vergiliarum occasum usque et sub ver-
 giliis ipsas extitere. Hiems autem aquilonea aquae multae,
 vehementes, magnae, nives, hisque intermixta ut pluri-
 mum aëris serenitas. Atque ista omnia contingebant, nec
 certe admodum inopportuna erant frigora. Jam vero post
 brumale solstitium eoque tempore quo spirare incipit favo-
 nius, extremae hiemis frigora magna fuere, aquilones
 multi, nives et pluviae continenter multae, coelumque cum
 ventorum turbine nimbosum et nubilum, eaque ipsa non

Ed. Chart. IX. [32. 36.] Foesl. II. 942. 943. Ed. Lind. I. (657.)
 χιών και ὕδατα ξυνεχῶς πουλλὰ, και οὐρανὸς λαιλαπώδης
 και ἐπινέφελος, ταῦτα δὲ ξυνέτεινε και οὐκ ἀνίει μέχρις ἰση-
 μερίας. ἦρ δὲ ψυχρόν, βόρειον, ὕδατῶδες, ἐπινέφελον, θέρος
 οὐ λίην καυματῶδες ἐγένετο. ἐτησίαι ξυνεχῶς ἐπνευσαν. ταχὺ
 δὲ περὶ ἀρκτοῦρον. ἐν βορείοισι πολλὰ πάλιν ὕδατα. γενο-
 μένου δὲ τοῦ ἔτους ὅλου ὑγροῦ και ψυχροῦ και βορείου,
 κατὰ χειμῶνα μὲν ὑγιηρῶς εἶχον τὰ πλεῖστα. πρῶτὶ δὲ τοῦ
 ἦρος πολλοὶ τινὲς και οἱ πλεῖστοι διῆγον ἐπινόσως.

[36] || Ἦρξαντο μὲν οὖν τὸ πρῶτον ὀφθαλμῖαι ροώδες,
 ὀδυνώδες, ὑγραὶ, ἄπεπτοι, σμικραὶ λημίαι πολλοῖσι δυσκό-
 λως ἐρῶηνύμεναι, τοῖσι πλείστοισιν ὑπέστρεφον. ἀπέλιπον
 ὅψε πρὸς τὸ φθινόπωρον. κατὰ δὲ θέρος ἡδὴ και τὸ φθι-
 νόπωρον δυσεντεριώδες και τεινέσμοι και λειεντεριώδες,
 και διαῤῥοῖαι χολώδες, λεπτοῖσι, πολλοῖσιν, ὥμοισι και
 δακνῶδεσιν. ἔστι δ' οἷσι και ὕδατῶδες. πολλοῖσι δὲ και
 περιῤῥοῖαι μετὰ πόνου χολώδες, ὕδατῶδες, ξυσματῶδες,

remiserunt, sed se ad aequinoctium extenderunt. Ver au-
 tem frigidum, aquilonium, pluviosum nubilumque neque
 admodum aestuans aestas fuit. Ventī anniverfarii conti-
 nenter spiravere, statimque ad arcturum perflantibus aequi-
 lonibus aquae admodum multae. Existente igitur anno toto
 humido, frigido et aquilonio ad hiemem quidem ut pluri-
 mum bene valuerunt, ante ver autem plerique omnes mor-
 belle et graviter vitam traduxerunt.

Primum itaque lippitudines fluentes cum dolore, hu-
 mentes et crudae obortae sunt, sordes in oculis concretae,
 quas lemiās vocant, parvae, nec sine difficultate multis
 erumpebant, quae cum plurimis revertissent, tandem ad
 autumnum reliquerunt. Jam vero per aestatem et autum-
 num, ex intestinorum laevitate et torminibus, continuaque
 et inani egerendi cupiditate laborarunt alvique fluidae, bi-
 liosa, tenuia multa, cruda et mordacia, nonnunquam etiam
 aquosa defecerunt. Plerisque etiam circumflui non sine
 dolore humorum affluxus contingere, biliosi, aquosi, stri-
 gmentosi, purulenti et qui urinae difficultatem facerent, non

Ed. Chart. IX. [36. 42.] Foesl. II. 943. 944. Ed. Lind. I. (657. 658.) πυώδεις, στραγγουριώδεις, οὐ νεφριτικά, ἀλλὰ τουτέσιον ἀντ' ἄλλων ἄλλα. ἔμετοι χολαίδεις, γλεγματώδεις, καὶ σιτίων ἀπέπτων ἀναγωγαί. ἰδρωῖτες πᾶσι πάντοθεν πούλως ὁ πλάδος. ἐγένετο δὲ ταῦτα πούλλοισιν, ὀρθοσιτάδην ἀπύροισιν. πολ-
λοῖσι δὲ πυρέττουσι περὶ ὧν γεγράφεται, ἐνίοσι τε ἐπεφαί-
νοντο πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα. μετὰ πόνου (658) φθινώ-
δεις. ἤδη δὲ φθινοπώρου καὶ ὑπὸ χειμῶνα πυρετοὶ ξυνεχές,
καὶ τοῖσι αὐτέων ὀλίγοισι καυσώδεις, ἡμερινοὶ, νυκτερινοὶ,
ἡμιτριταῖοι, ἀκριβέες, τεταρταῖοι, πλάνητες.

[42] || Ἐκάστοι δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων πυρετῶν πολ-
λοῖσιν ἐγένοντο. οἱ μὲν οὖν καῦσοι ἐλαχίστοισι τε ἐγίνοντο
καὶ ἥκιστα τῶν καμνόντων οὗτοι ἐπόνησαν. οὔτε γὰρ αἰμορ-
ραγέει, εἰ μὴ πάνυ σμικρὰ καὶ ὀλίγοισιν, οὔτε οὐ παράλη-
ροι. τὰ τε ἄλλα πάντα εὐφώως. ἐκρίνετο δὲ τουτέσιον πάνυ
εὐτάκτως. τοῖσι πλείστοισι ξὺν τῇσι διαλιπούσης ἐν ἑπτα-
καίδεκα ἡμέρησιν. οὐδὲ ἀποθανόντα οὐδένα οἶδα τότε ἐν

ex proprio aliquo renum vitio, sed quod istis alia in ali-
orum vicem succederent. Vomitiones pituitosae, biliosae
et crudorum ciborum eductiones ac sudores aderant; atque
omnibus undiquaque disfluebat humiditas multa. Multis
autem haec fiebant, qui erecti et stantes a febribus erant
vacui, plerisque etiam febre correptis, de quibus mox scri-
betur. In quibus vero descripta omnia deprehendebantur,
ii jam quidem ad autumnum et sub hiemem non sine la-
bore tabidi evadebant. Febres erant assiduae, atque eorum
paucis quibusdam ardentes, diurnae, nocturnae, semiter-
tianae, tertianae exquisitae, quartanae, erraticae.

Atque enumeratarum febrium singulae multis oborie-
bantur, ardentes vero omnino paucis, iisque ex aegrotan-
tibus minimum laborarunt. Nam neque sanguis ex nari-
bus nisi paucus admodum, iisque paucis profluxit, neque
delirarunt, caeteraque omnia placide tulere. Horum plu-
rimis bene admodum constituto et composito iudicationis
ordine, febris ardens cum intermissione in septendecim
diebus solvebatur, atque haud scio an quisquam tunc ex

Ed. Chart. IX. [42. 46.] Foef. II. 944. 945. Ed. Lind. I. (658. 659.)
 καύσω, οὐδὲ φρενιτικὰ τότε γινόμενα. οἱ δὲ τριταῖοι πλείους
 μὲν τῶν καύσων καὶ ἐπιπονώτεροι. εὐτάκτως δὲ τούτοισι πᾶ-
 σιν ἀπὸ τῆς πρώτης λήψιος τέσσαρας περιόδους. ἐν ἐπτά
 δὲ τελέως ἔκριναν, οὐδ' ὑπέστρεψεν οὐδενὶ τούτων. οἱ δὲ τε-
 ταρταῖοι πολλοῖσι μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐν τάξει τεταρταίου ἡρ-
 ξαντο, ἔστι δ' οἷς οὐκ ὀλίγοισιν ἐξ ἄλλων πυρετῶν καὶ νο-
 σημάτων ἀποστάσεις ἐς τεταρταίους ἐγένοντο. μικρὰ δὲ καί,
 ὥς εἴθισται τουτέοισι, καὶ εἴ τι μακρότερα ξυνέπιπτεν. ἀμφη-
 μερινοὶ δὲ καὶ νυκτερινοὶ καὶ πλάνητες πολλοῖσι πολλοὶ, καὶ
 πούλυν χρόνον παρέμενον, ὀρθοστάδην τε καὶ κατακειμένοισι.
 τοῖσι πλείστοις τρυτέων ὑπὸ πληϊάδα καὶ μέχρι χειμῶνος οἱ
 πυρετοὶ παρείποντο. πασμοὶ δὲ πούλλοισι, μᾶλλον δὲ παι-
 δίοισιν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐπύρεσσον, καὶ ἐπὶ πυρετοῖσιν ἐγένοντο
 σπασμοί, χρόνια μὲν τοῖσι πλείστοις τουτέων. ὀβλοβέα (659)
 δὲ, εἰ μὴ τοῖσι καὶ ἐκ τῶν ἄλλων πάντων ὀλεθρώως ἔχουσιν.
 [46]. || Οἱ δὲ ξυνεχές μὲν τὸ ὅλον καὶ οὐδὲν ἐκλείπον-
 τες, παροξυνόμενοι δὲ πᾶσι τριταιοφυνέα τρόπον. μίαν ὑπο-

hac ipsa interierit, aut ad phrenitum devenerit. At vero tertianae plures quidem quam ardentes et laboriosiores fuerunt, atque in his omnibus rite et ordine a primo insultu ad quaternos circuitus processere, in septem vero absolute judicabantur, neque horum cuiquam reverterunt. Quartanae autem multis per initia certo et rato quartanae tenore coeperunt, quibusdam vero non paucis ex aliis febribus et morbis secessus in quartanas fiebant, longaeque his pro consuetudine, atque etiam interdum longiores contingebant. Sed et quotidianae nocturnaeque et errantes multae diuque plerisque perseveravere tum erectis tum decumbentibus, horumque plurimos febres sub vergilias et in hiemem usque comitabantur. Multos autem statim ab initio praecipueque pueros convulsiones cum febre tentabant, quae etiam febribus succedebant, erantque haec plurimis diuturna, quidem innoxia tamen, nisi si quibus caetera omnia perniciem adferrent.

At vero continue quidem omnino febres erant nihilque intermittebant, sed omnes invadebant earum febrium

Ed. Chart. IX. [46.] Fœf. II. 945. Ed. Lind. I. (659.)

κουφίζοντες καὶ μίαν παροξυνόμενοι, πάντων βιαίότατοι τῶν τότε γενομένων, καὶ μακρότατοι καὶ μετὰ πόνων μεγίστων γενομένοι, πρηέως ἀρχόμενοι τὸ ὅλον ἐπιδιδόντες αἰεὶ καὶ παροξυνόμενοι ἐν κρισίμοισι, καὶ ἀνάγοντες ἐπὶ τὸ κακίον σμικρὰ διακουφίζοντες, καὶ ταχὺ πάλιν ἐξ ἐπισχέσιος βαιοτέρως παροξυνόμενοι ἐν κρισίμοισιν ὥς ἐπὶ τὸ πούλῳ κακούμενοι. εἴγεα δὲ πᾶσι μὲν ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως ἐρίνετο, ἐλάχιστα δὲ καὶ ἥκιστα τουτέοισιν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἄλλων πυρετῶν μείζω, ἰδρῶτες πολλοὶ, τουτέοισι δὲ ἐλάχιστοι. κουφίζοντες οὐδέν, ἀλλ' ὑπεναντίον βλάβας φερόντες. ψῦξις πολλή τουτέοισιν ἀκρέων καὶ μόλις ἀναθερμαινόμενα. οὐδὲ ἄγρυπνοι τὸ σύνολον μάλιστα οὗτοι, καὶ πάλιν κοματώδεις. κοιλίαι πᾶσι μὲν ταραχώδεις καὶ κακαί, πολὺ δὲ τουτέοισι κακίσται. οὐρα δὲ τοῖσι πλείστοισι τουτέων ἢ λεπτὰ καὶ ὠμά καὶ ἄχροα καὶ μετὰ χρόνον σμικρὰ πεπαινόμενα κρισίμως ἢ πάχος μὴ ἔχοντα. θολερά δὲ καὶ οὐδέν καθιστάμενα,

more quae ad tertianarum naturam propius accederent, uno quidem die leviores, altero vero vehementiores, omnium quae tunc contingerent violentissimae, longissimae et laboriosissimae, per initia leves et in totum perpetuo incrementes diebus judicatoriis insultus habebant et in deterius procedebant. Quae etiam cum parvam allevassent, celeriter rursus ex intermissione vehementius invadebant, et diebus judicatoriis magna ex parte deterius affligebant. In his omnibus rigores incompolite et errabunde contingebant, paucissimique et minimi, verum in caeteris febribus majores, ut et sudores multi, his vero perpauci nihilque allevantes, sed contra noxiam afferentes. His magna extremorum perfrectio, quae vix etiam recalescerent. Neque penitus pervigiles erant, maxime vero hi etiam vicissim sopore gravabantur. Alvi omnibus quidem conturbatae erant maleque affectae, istis vero multo pessime. Horum autem plurimis urinae aut tenues erant crudaeque et decolores, aliquantoque post intervallo nonnihil concoctae, non sine judicatoriis signis aut crassitudine quidem praeditae, verum turbidae, nihil consistentes aut subsidentes,

Ed. Chart. IX. [46. 50.] Foef. II. 945. 946, Ed. Lind. I. (659. 660.)
οὐδ' ὑφιστάμενα, οὐδὲ πεπαινόμενα, ἢ σμικρὰ καὶ κακὰ καὶ
ὠμὰ τὰ ὑφιστάμενα. κάκιστα δὲ ταῦτα πάντα. βῆχες μὲν
παρείποντο τοῖσι πυρετοῖσι. γράψαι δὲ οὐκ ἔχω βλάβην οὐδ'
ὠφελείην γενομένην διὰ βηχὸς τότε. χρόνια μὲν οὖν καὶ δυσ-
χερέα καὶ πάννυ ἀτάκτως καὶ πε(660)πλανημένως καὶ ἀκρί-
τως τὰ πλείστα τουτέων διετέλει γινόμενα καὶ τοῖσι πάννυ
ὀλεθρώως ἔχουσι καὶ τοῖσι μὴ. εἰ γὰρ τινος αὐτέων διαλί-
ποιεν σμικρὸν, ταχὺ πάλιν ὑπέστρεφον. ἔστι δὲ οἷσιν ἔκρι-
νεν αὐτέων ὀλίγοισιν οἷσι τὰ βραχύτατα γένοιτο περὶ ὀδυνη-
κοστήν. ἔοῦσι καὶ τουτέων ἐνίοις ὑπέστρεφεν, ὥστε κατὰ χει-
μῶνα τοὺς πλείους αὐτέων ἔτι νοσέειν. τοῖσι δὲ πλείστοισιν
ἀκρίτως ἐξέλιπον. ὁμοίως δὲ ταῦτα συνέπιπτε τοῖσι περιγινο-
μένοισι καὶ τοῖσιν οὐ.

[50.] || Πολλῆς δέ τινος γενομένης ἀκρισίης καὶ ποικί-
λης ἐκ τῶν νοσημάτων καὶ μεγίστου μὲν σημείου καὶ κακί-
στου διὰ τέλεος παρεπομένου, τοῖσι πλείστοισιν ἀποσίτους
εἶναι πάντων γευμάτων, μάλιστα δὲ τουτέων οἷσι καὶ ἄλλα

neque concoctae aut paucae, vitiosae, crudae, subfidentes
et in summa pessimae omnes. Tussis quidem febres comi-
tabantur, sed neque quam utilitatem aut noxam tunc tuf-
sis attulerit licet scribere. Diuturna itaque et difficilia haec
erant, valdeque incompositae et errabunde atque citra so-
lutionem horum plurima tum his qui exitialiter valde, tum
his qui nequaquam ita se haberent permanebant. Si qui-
bus enim aliquantulum intermitterent, in iis celeriter re-
versiones faciebant. Est ubi quibusdam iisque paucis, ad
octogesimum diem cum brevissime judicatione solverentur,
nonnullis repeterent, ut etiam in hiemem eorum plurimi
aegrotarent. Plerosque vero omnes absque judicatione de-
ferebant. Haec autem tum his qui superstitites erant, tum
iis qui moriebantur ex aequo contigerunt.

Cumque multa eaque varia esset in morbis judicationis
cessatio, maximum sane et pessimum signum plerosque
omnes ad extremum usque profecutum est, quod cibos
omnes averfarentur, iique maxime qui caetera quoque ex-

Ed. Chart. IX. [50. 53.] Foëf. II. 946. 947. Ed. Lind. I. (660. 661.)
 ὀλεθρίως ἔχοι, διαψώδες οὐ λίην ἀκαίρως ἦσαν ἐπὶ πυρε-
 τοῖσι τούτοισι. γενομένων δὲ χρόνων μακρῶν καὶ πότων πολ-
 λῶν καὶ κακῆς ξυντήξιος, ἐπὶ τούτέουσιν ἀποστάσεις ἐγέ-
 νοντο ἢ μείζους ὥστε ὑποφέρειν μὴ δύνασθαι ἢ μείους
 ὥστε μηδὲν ὠφελέειν, ἀλλὰ ταχὺ παλινδρομέειν καὶ ξυμ-
 πείγειν ἐπὶ τὸ κάκιον. ἦν δὲ τούτέοισι τὰ γινόμενα δυσεν-
 τεριώδεα καὶ τεινεσμοὶ καὶ λειεντερίαι καὶ ροώδες. ἔστι δ'
 οἷσι καὶ ὕδρωπες. μετὰ τούτων καὶ ἄνευ τούτων ἄσαι. ὁ τε
 δὲ παραγένοιτο τούτων βιαίως, ταχὺ ξυνήρει ἢ πάλιν ἐπὶ
 τὸ μηδὲν ὠφελέειν. ἐξανθήματα μικρὰ καὶ οὐκ ἀξίως τῆς
 περιβολῆς τῶν τόσημάτων καὶ ταχὺ πάλιν ἀφαρίζόμενα, ἢ
 παρὰ τὰ ὦτα οἰδήματα μὴ λύόμενα καὶ (661) οὐδὲν ἀποση-
 μαίνοντα. ἔστι δ' οἷσι ἐς ἄνθρα, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ ἰσχίον,
 ὀλίγοιςι κρισίμως ἀπολιπόντα, καὶ ταχὺ πάλιν ἐπικραιευσό-
 μενα ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἔξιν.

[53] || "Εθνησκον δὲ ἐκ πάντων μὲν, πλεῖστοι δὲ ἐκ του-

itialiter haberent. In his vero febris non admodum in-
 opportune siticulosi erant. Longo autem progressu tempo-
 ris, cum et labores multi malaque corporis extenuatio fie-
 ret, his humorum secessus aut viribus superiores, aut mi-
 niores quam ut prodesse quicquam succedebant, sed qui
 confestim intro recurrerent et in deterius contenderent.
 Atque his aderant intestinorum tormina, crebrae et inanes
 egerendi cupidines, intestinorum laevores et alvi fluentes,
 nonnullis etiam aqua inter cutem cum hujusmodi enume-
 ratis casibus, aut sine his contingebat. Ex his vero quic-
 quid violenter urgebat, aut statim e medio tollebat, aut
 prorsus nihil conferebat. Papulae parvae, quae nec satis
 pro dignitate morborum excretioni respondebant, sed con-
 tra celeriter disperebant, aut aurium tumores oborieban-
 tur, qui sensim et sine ulla significatione evanescebant. Non-
 nullis ad articulos praecipueque ad coxendicem decumbe-
 bant, paucis decretorie desinebant, sed celeriter rursus pri-
 stinum habitum assequebantur.

Ex quovis autem hominum genere interibant qui-

Ed. Chart. IX. [53.] Foell. II. 947. 948. Ed. Lind. I. 766f.)
 τέων παιδία, ὅσα ἀπὸ γάλακτος ἤδη, καὶ προσβύτερα δεκα-
 ετέα καὶ δεκαετέα, καὶ ὅσα προ ἥβης. ἐγίνετο δὲ τούτοις
 ταῦτα οὐκ ἄνευ τῶν πρώτων γεγραμμένων. τὰ δὲ πρώτα
 πολλοῖσιν ἄνευ τούτων. μόνον δὲ χρηστὸν καὶ μέγιστον
 τῶν γινομένων σημείων, καὶ πλείστους ἐρρύσατο τῶν ὄντων
 ἐπὶ τοῖσι μέγιστοις κινδύνοισιν, οἷσιν ἐπὶ τὸ στραγγουριῶ-
 δες ἐτράπετο, καὶ ἐς τοῦτο ἀποστάσεις ἐγίνοντο. ξυνέπιπτε
 δὲ καὶ ἐν τοῖσι πλείστοις τὸ στραγγουριῶδες. τῇσιν ἡλικίῃσι
 ταύτησι γίνεσθαι μάλιστα. || ἐγίνετο δὲ καὶ τῶν ἄλλων πολ-
 λοῖσιν ὀρθοστάδην καὶ ἐπὶ τῶν νοσημάτων. ταχὺ δὲ καὶ
 μεγάλη τις ἢ μεταβολὴ τούτοις πάντων ἐγίνετο. κοιλίαι τε
 γὰρ εἰ καὶ τύχοιεν ἐφυγραινόμεναι, κακοήθεα τρόπον ταχὺ
 ξυνίσταντο γεύμασι τε πᾶσιν ἡδέως εἶχον, οἳ τε πυρετοὶ πρη-
 εές μετὰ ταῦτα. χρόνια δὲ τούτοις τὰ περὶ τὴν στραγγου-
 ρίην καὶ ἐπίπονα ἦν. οὐρα δὲ τούτοις εἴη παυλλὰ, παχέα
 καὶ ποικίλα καὶ ἐρυθρά, μιξόπυα μετ' ὀδύνης. περιεγέγοντο
 δὲ πάντες οὗτοι, καὶ οὐδένα τούτων οἶδα ἀποθανόντα.

dem, atque ex his plurimi pueri jam a lacte depulsi; ii-
 que quibus aetas paulum procefferat, octennes aut decen-
 nes nec dum etiam puberes. Atque ista quidem his non
 sine superius descriptis, multis vero superiora absque his
 contingebant. Quibus autem ad urinae difficultatem res
 tota se converterat, in eamque humorum secessus fierent,
 iis hoc unum utile omniumque efficacissimum signum fuit,
 quod etiam plerosque omnes ab imminente maximo discri-
 mine vindicavit. Accidit vero plurimis urinae difficulta-
 tem potissimumque his aetatibus fieri; itemque aliis multis
 qui etiam in morbis erecti obambulabant. Hic quoque
 subita quaedam et magna omnium mutatio aderat. Alvus
 namque si contigisset fusas fuisse, eae confestim pessime
 cogebantur et ad omnes cibos alacres erant, posteaque
 placidae febres tentabant. Verum quae ad urinae difficul-
 tatem spectabant, ea his diuturna et molesta fuere urinae-
 que copiosae, crassae, evariantes et rubrae partimque cum
 dolore purulentae. Atque hi omnes superstites evasere,
 neque eorum quenquam interiisse cognovi.

Ed. Chart. IX. [53. 60.] Foesl. II. 948. Ed. Lind. I. (661. 662.)

Ὅκόςα δὲ ἀκινδύνως, πεπασμούς τῶν ἀπιόντων πάντα πάντοθεν ἐπικαίρους ἢ καλὰς καὶ κρισίμους ἀποστάσεις, σκοπεῖσθαι. πεπασμοὶ ταχυτῆτα κρίσεως καὶ ἀσφαλὴν ὑγείην σημαίνουσιν. ὦμά δὲ καὶ ἄπεπτα καὶ ἐς κακὰς (662) ἀποστάσεις τρεπόμενα, ἀκρισίας ἢ πόνους ἢ χρόνους ἢ θανάτους ἢ τῶν αὐτῶν ὑποστροφάς. ὅτι δὲ τούτων ἔσται μάστις, σκεπτέον ἐξ ἄλλων λέγειν τὰ προγινόμενα. γινώσκειν τὰ παρεόντα, προλέγειν τὰ ἐσόμενα, μελεπᾶν ταῦτα, ἀσκεῖν περὶ τὰ νοσήματα δύο, ὠφελέειν ἢ μὴ βλάπτειν. ἢ τέχνη διὰ τριῶν, τὸ νόσημα, ὁ νοσέων καὶ ὁ ἰητρός, ὁ ἰητρός ὑπηρείης τῆς τέχνης. ὑπεναντιοῦσθαι τῷ νοσήματι τὸν νοσεῦντα μετὰ τοῦ ἰητροῦ χρή. τὰ περὶ κεφαλὴν καὶ τραχήλον ἀλγήματα καὶ βαρέα μετ' ὀδύνης, ἄνευ πυρετῶν καὶ σὺν πυρετοῖσι. φρενιτικοῖσι μὲν σπασμοί, [60] καὶ ἰώδεα ἐπανεμέουσιν, ἔνιοι ταχυθάνατοι τούτων. ἐν καύσοις δὲ καὶ τοῖσιν ἄλλοις πυρετοῖσιν οἷσι μὲν τραχήλου πόνος, καὶ κροτάφων

In quibus vero casibus nullum periculum suspectum est, eorum quae exeunt maturaciones omnes num undique tempestive procedant, considerandae sunt. In quibus etiam num abscessus bono sint, aut cum judicatione fiant videndum est. Concoctiones judicationem brevi fore et certam salubritatem portendunt. Cruda vero et incocta, quaeque in malos abscessus vertunt, aut judicationis cessationem aut dolorem aut diurnitatem aut mortem aut eorundem reversiones significant. Horum autem quodcumque maxime futurum sit, ex aliis considerandum. Summa cura anniti oportet ut praeterita enarres, praesentia cognoscas et futura praedicas. Duoque ista elaboranda sunt, ut in morbis commodos aut ne quid offendas. Artem tria ista circumscribunt, morbus, aeger et medicus, qui artis est administer, aegrumque oportet una cum medico morbo reluctari. Capitis et cervicis dolores et gravitates si febres comitentur, aut sine iis accidant, phrenitide quidem laborantibus ad convulsiones desinunt, praesertim ubi aeruginosa vomitione refuderint: sed et eorum nonnulli celeriter intereunt. Qui febribus ardentibus aliisque conflictantur

Ed. Chart. IX. [60. 62.] Foesl. II. 948—950. Ed. Lind. I. (662, 663.)
 βάρος, καὶ σκοτώδεα περὶ τὰς ὀψίας ἢ καὶ ὑποχονδρίου ξύν-
 τασις μετ' ὀδύνης γίγνεται, τούτοις αἰμορραγέειν διὰ ῥι-
 νῶν. οἷσι δὲ βαρεῖα μὲν ἄλλης τῆς κεφαλῆς, || καρδιωγμοὶ δὲ
 καὶ ἀσώδεές εἰσιν, ἐπαιεμέουσι χολώδεα καὶ φλεγματούδεα
 τὸ πολὺν δὲ παιδίοισιν. ἐν τούτοις γὰρ οἱ σπασμοὶ μάλο-
 στα. γυναιξὶ δὲ καὶ ταῦτα καὶ ἀπὸ ὑστερέων πόνοι. πρεσβυ-
 τέροισι δὲ καὶ ὅσοισιν ἤδη τὸ θερμὸν κρατέται, παραπλη-
 κτικὰ ἢ μανικὰ ἢ στερήσεις ὀφθαλμῶν.

[62] || [Κατάστασις τρίτη.] Ἐν Θάσῳ πρὸ ἀρκτού-
 ρου ὀλίγον καὶ ἐπ' ἀρκτούρου ὕδατα πολλὰ μεγάλα ἐν βο-
 ρείοισι, περὶ δὲ ἰσημερίην καὶ μέχρι πληιάδος νότια ὕματα
 ὀλίγα. χειμῶν βορείος, αὖχοι, ψυχρὰ πνεύματα μεγάλα,
 χιό(663)νες. περὶ δὲ ἰσημερίην χειμῶνες μέγιστοι. ἢ βορείων,
 αὖχοι, ὕματα ὀλίγα, ψύχρα. περὶ δὲ ἡλίου τροπὰς θερμὰς
 ὕδατα ὀλίγα, μεγάλα ψύχρα μέχρι κυνός. μετὰ δὲ κύνα μέ-
 χρις ἀρκτούρου θερὸς θερμὸν. καύματα μεγάλα οὐκ ἐν πρὸς-

cum cervicis dolore et temporum gravitate, si tenebricosa
 caligo oculis obversatur praecordiorumque contentio sine
 doloris sensu affuerit, iis sanguis e naribus profunditur.
 Qui vero toto capite gravitatem sentiunt, cum oris ven-
 triculi morfu et stomachi fastidio, ii biliosa et pituitosa
 vomitione rejiciunt. Quibus in casibus plerumque pueris
 convulsiones maxime fiunt. Eadem etiam mulieribus con-
 tingunt, praetereaque obsoenorum locorum dolores. Gran-
 dioribus autem natu et quos jam calor defecit, partium
 resolutiones aut insaniae aut caecitates.

[*Status Tertius.*] Paulo ante arcturum sub ipsoque
 arcturo imbres copiosi et magni spirantibus aquilonibus in
 Thaso fuerunt. Circa aequinoctium autem et ad vergilias
 usque parvae et modicae pluviae austrinae. Hiems aqui-
 lonibus perflata iusto majores siccitates, frigidos ventos et
 magnas nives habuit. Ad aequinoctium autem maxima
 frigora. Ver aquilonium, exuperantes siccitates, modicae
 pluviae et frigidae. Circa aestivum solstitium aquae paucae,
 frigora magna ad canem usque. Post canem vero ad ar-
 cturum usque, per calidam aestatem aestus magni, qui non

Ed. Chart. IX. [62. 64.] Foel. II. 950. 951. Ed. Lind. I. (663.)
 αγωγῆς, ἀλλὰ συνεχέα καὶ βίαια. ὕδωρ οὐκ ἐγένετο. ἐτησίαί
 ἐπνευσαν. περὶ ἀρκτοῦρον. ὕματα νότια μέχρις ἰσημερίας.
 ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ κατὰ χειμῶνα μὲν ἤρξαντο παρα-
 πλῆγαι καὶ πολλοῖσιν ἐγίνοντο, καὶ τινὲς αὐτέων ἔθνησκον
 διὰ ταχέων, καὶ γὰρ ἅλις τὸ νόσημα ἐπίδημον ἦν. τὰ τ'
 ἄλλα διετέλεον ἄνοσοι, [64] πρωῒ δὲ τοῦ ἡρος ἤρξαντο
 καὶ διετέλεον μέχρις ἰσημερίας καὶ πρὸς τὸ θέρος. ||
 ὅσοι μὲν οὖν ἡρος καὶ θέρος ἀρξαμένου ἀντίκα νοσέειν ἤρ-
 ξαντο, οἱ πλεῖστοι διεσώζοντο, ὀλίγοι δὲ τινες ἔθνησκον.
 ἤδη δὲ τοῦ φθινοπώρου καὶ τῶν ὑσμάτων γενομένων θανα-
 τώδεις ἦσαν καὶ πλείους ἀπώλλυντο.

Ἦν δὲ τὰ παθήματα τῶν καύσων οἷσι μὲν καλῶς καὶ
 θαυρίλως ἐκ ῥινῶν αἰμορροῦσθαι, διὰ τούτου μάλιστα σώζε-
 σθαι, καὶ οὐδένα οἶδα εἰ καλῶς αἰμορροῦσθαι ἐν τῇ κατα-
 στάσει ταύτῃ ἀποθανόντα. Φιλίσκῳ γὰρ καὶ Ἐπαμίνωνι καὶ
 Σιλῆνι τεταρταίῳ καὶ πεμπταίῳ μικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν

per intervalla aut sensim fierent, sed tum perpetui tum
 vehementes, non pluebat, anniverfarii venti spiravere. Ad
 arcturum autem pluviae austrinae ad aequinoctium usque.
 In hac temporis conditione ad hiemem partium resolutiones
 coeperunt multosque invaserunt, ex quibus nonnulli
 celeriter interierunt, mire quippe vulgariter grassabatur hic
 morbus, caetera vero integre degebant. Febres autem ar-
 dentes ante ver coeperunt; et ad aequinoctium usque et
 ad aestatem perseveraverunt. Quos itaque statim sub ipsa
 veris et aestatis primordia morbus invasit, plerique omnes
 superstites evaserunt paucique interierunt. Cum vero au-
 tumnus esset pluviaeque impeterent, lethales erant plures-
 que peribant.

Inerant vero in febribus ardentibus affectiones huius-
 modi, ut qui bene et largiter sanguinem e natibus profu-
 dissent, ii vel ex eo maxime servati viderentur, neque
 ullum cui modo sanguis bene profluxisset hoc in statu
 mortuum videre licuit. Philiscus si quidem et Epaminon
 ac Silenus, quod his quarto die et quinto de naribus pa-

Ed. Chart. IX. [64. 66.] Foëf. II. 951. Ed. Lind. I. (663. 664.)
 καὶ ἀπέθανον. οἱ μὲν οὖν πλεῖστοι τῶν νοσησάντων περὶ
 κρίσιν ἐπερρίγεον καὶ μάλιστα οἶαι μὴ αἰμορροᾶν. ἐπερ-
 ρίγουν δὲ καὶ οὗτοι καὶ ἐφίδρουν. [66] ἔστι δ' οἷσιν (664)
 ἥκτεροι ἑκταίοισι, ἀλλὰ τούτοις ἢ κατὰ κύστιν κάθαρσις ἢ
 κοιλίῃ ἐκταραχθεῖσα ὠφελήσαιεν, ἢ δαυιλῆς αἰμορροαγίῃ, οἷον
 Ἡρακλείδης, ὃς κατέκειτο παρὰ Ἀριστοκύδη, καίτοι τούτῳ
 καὶ ἐκ ῥινῶν αἰμορροαγῆς καὶ ἡ κοιλίῃ ἐπεταράχθη, καὶ τὰ
 κατὰ κύστιν ἐκαθήρατο. ἐκρίθη εἰκοσταῖος. οὐχ οἷον ὁ Φανα-
 γόρεω οἰκείτης, ὃ οὐδὲν τούτων ἐγένετο, ἀπέθανεν. αἰμορροα-
 γίαι δὲ τοῖσι κλείστοις, μάλιστα δὲ μειρακίοις καὶ ἀκμά-
 ζουσι, καὶ ἔθνησκον πλεῖστοι τοιούτων, οἷσι μὴ αἰμορροαγῆ-
 σαι ἐγένετο. πρεσβυτέροις δὲ ἐς ἡκτέρους, ἢ κοιλίαι ταραχῶ-
 δες ἢ δυσεντεριώδεις, οἷον Βίωνι τῷ παρὰ Σιληνὸν κατα-
 κειμένῳ. ἐπεδήμησαν δὲ καὶ δυσεντερίαι κατὰ θέρος, καὶ
 τισὶ καὶ τῶν διακοησάντων, οἷσι καὶ αἰμορροαγίαι ἐγένοντο.

rum stillaverit, mortem obierunt. Plerique igitur omnes
 aegri appetente judicatione rigore corripiebantur, iique po-
 tissimum qui sanguinem e naribus non profudissent, atque
 hi insuper novo suborto rigore exudarunt. Quosdam etiam
 sexto die morbus regiusprehendit, verum istos per vesi-
 cam expurgatio aut commota alvus, aut larga sanguinis e
 naribus profusio sublevavit, quale quid Heraclidæ, qui
 apud Aristocyden decumbebat, contigit, quippe qui largum
 e naribus sanguinem profudit, et alvum conturbatam ha-
 buit et per velicam perpurgatus est. Vigesimo autem die
 judicatione est liberatus, non quomodo Phanagoræ famu-
 lus, qui, cum ipsi nihil horum quicquam evenisset, periit.
 Plurimis sanguis e naribus erumpebat, præcipue tamen
 adolescentibus et ætate florentibus, atque eorum bona pars
 periit qui sanguinem e naribus non profuderunt. Ætate
 autem provectoribus, res sese in morbum arquatim verte-
 bat, aut iis alvi commotæ, aut intestinorum difficultates ad-
 erant, quale quid Bioni qui ad Silenum decumbebat, con-
 tigit. Æstate etiam intestinorum difficultates populariter
 vagatæ sunt, et quidam eorum qui morbis conflictabantur,
 quibus etiam sanguis e naribus eruperat, hunc exitum ha-

Ed. Chart. XII. [66. 67.] Fœf. II. 951—953. Ed. Lind. I. (664. 665.)
 ἐς δυσεντεριώδεα ἐτελεύτησαν, οἷον τοῦ Ἐράτωνος τῷ παιδὶ
 καὶ μύλλῳ, πολλῆς αἰμορροαγίης γενομένης, ἐς δυσεντεριώδεα
 κατάστασιν περιεγένοντο.

[67] || Πολλοῖς μὲν οὖν μάλιστα ὁ χυμὸς οὗτος ἐπεπό-
 λασεν, ἐπεὶ καὶ οἷσι περὶ κρίσιν οὐχ ἡμορροάγησεν, ἀλλὰ
 παρὰ τὰ ὦτα || ἐπαναστάντα ἠφανίσθη. τούτων δὲ ἀφανι-
 σθέντων παρὰ τὸν κενεῶνα βάρος τὸν ἀριστερόν καὶ ἐς
 ἄκρον ἰσχύον. ἀλγήματος δὲ μετὰ κρίσιν γενομένου καὶ οὔρων
 λεπτῶν διεξιόντων, αἰμορροαγίην σμικρὰ ἤρξαντο. περὶ δὲ
 εἰκοστὴν τετάρτην ἐγένοντο ἐς αἰμορροαγίην ἀποστάσεις Ἀντι-
 φῶντι τῷ Κριτοβούλου. ἐπεπαύσατο καὶ (665) ἐκρίθη τελείως
 περὶ τεσσαρακοστήν. γυναῖκες δὲ ἐνόσησαν μὲν πολλαί, ἐλάσ-
 σους δὲ ἢ ἄνδρες, καὶ ἔθνησκον ἥσσους. ἐδυστόκεον δὲ πλεῖ-
 σται, καὶ μετὰ τοὺς τόκους ἐπενόσεον, καὶ ἔθνησκον αὗται
 μάλιστα, οἷον Τελεβόλου θυγάτηρ ἀπέθανεν ἐκταίῃ τόκου.
 τῇσι μὲν οὖν πλείστισιν ἐν τοῖσιν πυρετοῖσιν γυναικεῖα ἐπε-

buerunt ut in difficultatem intestinorum inciderent, quale
 quid Eratonis puero Myllo accidit, qui post multam san-
 guinis e naribus profusionem in difficultatem intestinorum
 delapsi sunt et periculo exempti.

Copiosus igitur praecipueque hic humor fluitabat. Si
 quidem nonnullis impendente judicatione sanguis e naribus
 non profluxit, sed ad aures enati tumores disparuerunt.
 Quibus evanescentibus ad sinistri lateris inanitatem sum-
 mamque coxendicem gravitas decubuit, doloribusque post
 judicationem obortis, atque urinis tenuibus prodeuntibus,
 paucum e naribus sanguinem profundere coeperunt. Ac
 circiter quartum et vigesimum diem Antiphonti Critobuli
 filio, humores in sanguinis e naribus profluvium secesserunt,
 quod ubi defuit integre circa quadragesimum diem iudicio
 est absolutus. Mulieres praeterea multae aegrotarunt, minus
 tamen quam viri nec ita multae obierunt. Plurimae autem
 difficulter partum ediderunt, atque a partu insuper labo-
 rarunt ipsaeque potissimum obierunt, non secus ac Telebuli
 filia, quae sexto a partu die interiit. In febribus itaque
 plurimis menses apparuerunt, nonnullis etiam sanguis ex

Ed. Chart. IX. [67.]

Foëf. II. 953.

Ed. Lind. I. (665.)

φαίνεται. ἔστι δὲ ἥσιν ἐκ ῥινῶν ἡμορροάγησεν, καὶ παρθέ-
τοις πολλῇσι τότε πρῶτον ἐγένετο. ἔστι δ' ἥσι καὶ ἐκ ῥινῶν
καὶ τὰ γυναικεῖα τισὶν ἐπφαίνεται, οἷον τῇ Λαϊθαரசέως
Θυγατρὶ παρθένῳ ἐπεφάνη τότε πρῶτον καὶ ἐκ ῥινῶν λαῦ-
ρον ἐρῶν, καὶ οὐδεμίην οἶδα ἀποθανοῦσαν, ἥσι τοῦτα
τι καλῶς γένοιτο. ἥσι δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ
νοσῆσαι, πᾶσαι ἀπέφθιραν. ὥς καὶ ἐγὼ οἶδα. οὐρα δὲ τοῖσι
πλείστοις εὐχρῶα μὲν, λεπτὰ δὲ καὶ ὑποστάσις ὀλίγη
ἔχοντα, διαχωρήμασι λεπτοῖσι καὶ χολώδεσι. πολλοῖσι δὲ
τῶν ἄλλων κεκριμένων ἐς δυσεντερίας ἐτελεύτα, οἷον Ξενο-
φάνει καὶ Κριτίᾳ οὐρα ὑδατώδεα πολλή, καθαρὰ καὶ λεπτὰ
καὶ μετὰ κρίσιν καὶ ὑποστάσις καλῆς γινομένης καὶ τῶν
ἄλλων καλῶς κεκριμένων, ἀναμνήσομαι οἷσιν ἐγένετο. Βίωνι
ὃς κατέκειτο παρὰ Σιληνόν. Κρατίῃ τῇ παρὰ Ξενοφάνους.
Ἀρέτωνος παιδί, Μησιστράτου γυναικί. μετὰ δὲ ταῦτα
δυσεντεριώδεις ἐγένοντο οὔτοι πάντες. ἤρ' αὖ γε ὅτι οὕρησαν
ὑδατώδεα σκεπτέον.

naribus profluxit, multisque virginibus id tum primum
contigit. Est ubi etiam sanguis e naribus, quibusdam vero
menstruae purgationes erumperent, quale quid in Daitbarlis
filia virgine tum primum apparuit, cum larga sanguinis e
naribus profusione. Atque haud scio, quibus horum quic-
quam rite evenerit, an ex iis quaequam perierit. In quas
vero praegnantibus morbus forte incidit, hae omnes, quod
sciam abortitionibus periclitatae sunt. Plurimis vero urinae
bene quidem coloratae, tenues autem et paucae habentes sub-
sidentia, cum dejectionibus tenuibus et biliosis. Plerisque
vero alioqui judicatis, morbus in intestinorum tormina de-
siit, quale quid Xenophani et Critiae accidit. Urinae etiam
quibusdam dilutae, multae, liquidae, tenues post judicatio-
nem fuerunt, in quibus cum reliqua etiam probe judicata
forent, multa subsedere. Atque hoc quidem recensere ae-
quum videtur, in quibus fuere Bion, qui apud Silenum de-
cumbens, Cratia quae cum Xenophane versabatur, Aretonis
puer et Mnesistrati uxor. Qui omnes postea in difficultate
intestinorum delapsi sunt. An vero ideo id contigerit
quod urinae dilutae prodierint, animadversione dignum est.

Ed. Chart. IX. [68.] Foëf. II. 954. Ed. Lind. I. (665. 666.)

[68] || Περὶ δὲ ἀρκτοῦρον ἑνδεκαταίοισι πολλοῖσιν ἔκρινε καὶ τουτέοισιν οὐδ' αἱ κατὰ λόγον γεγόμεναι ὑποσιροφαὶ ὑπέστρεφον. (666) ἦσαν δὲ κωματώδεις περὶ τὸν χρόνον τοῦτον. πλείω δὲ παῖδια καὶ ἔθνησκον ἥμισυ οὗτοι πάντων. περὶ δὲ ἰσημερίην καὶ μέχρι πλειάδος καὶ ὑπὸ χειμῶνα παρείποντο μὲν οἱ καῦσοι. ἀτὰρ καὶ φρενιτικοὶ πλεῖστοι τηλικαῦτα ἐγένοντο καὶ ἔθνησκον τούτων οἱ πλεῖστοι, ἐγένοντο δὲ καὶ κατὰ θέρος ὀλίγοι. τοῖσι μὲν οὖν καυσώδεσιν ἀρχομένοισι ἐπεσήμεναι, οἷσι τὰ ὀλέθρια ξυνέπιπτεν. αὐτίκα γὰρ ἀρχομένοισι πυρετὸς ὀξύς, ἐπερρώγουν σμικρὰ, ἄγρυπτοι, διψώδεις, ἀσάδεις, σμικρὰ ἐφίδρουν περὶ τὸ μέτωπον καὶ κληῖδας, οὐδεὶς δι' ὅλου. πολλὰ παρέλεγον, φόβοι, δυσθυμίαι, ἄκρεα ὑπόψυχρα, πόδες ἄκροι, μάλιστα δὲ καὶ τὰ περὶ χεῖρας. οἱ παροξυσμοὶ ἐν ἀρτίῃσι, τοῖσι δὲ πλείστοις τεταρταίοισιν οἱ πόνοι μέγιστοι, καὶ ἰδρὼς ἐπὶ

Multi circa arcturum undecimo die judicatione absoluti sunt neque his quae ob justam causam fieri solent morborum reversiones recurrerunt. Sub hoc tempus autem sopore opprimebantur, atque inter hos plures pueri, qui omnium vel maxime morte exempti sunt. Ad aequinoctium vero et ad vergilias usque et sub hiemem febres ardentes accidebant. Quin etiam tunc plurimi perpetuo cum febribus delirio corripiebantur, atque ex his plerique omnes moriebantur, aestate autem pauci tales evadebant. Invadentes itaque febres ardentes, quibus praesens immineret perniciēs, satis indicabant. Nempe statim ab initio febris acuta cum modico insuper rigore prehendebat, vigiles erant, impotentes animi, sitibundi, aestuatione et corporis incontinenti jactatione conflictabantur, cum parvo tenuique sudore circa frontem et claviculas oborto, nullo tamen per totum corpus diffuso, multum deliri erant, timore et omni moerore confecti ac velut animum despondentes, extrema paulatim frigus concipiebant, pedes summi, maximeque manuum summitates, diebus paribus accessiones contingebant. Plerisque vero omnibus maximi labores die quarto aderant, su-

Ed. Chart. IX. [68. 72.] Foëf. II. 954. 955. Ed. Lind. I. (666. 667.)
 πλείστον ὑπόψυχρος, καὶ ἄκρεα οὐκ ἔτι ἐθερμαίνοντο, ἀλλ'
 ἦσαν πελιδνά καὶ ψυχρά καὶ οὐδ' ἐδίψων ἐπὶ τούτοις. οὔρα
 τούτοις μέλανα, ὀλίγα, λεπτά, καὶ κοιλίαι ἐφίσταντο. οὐδ'
 ἡμοφώραγησαν ἐκ ρινῶν οὐδενὶ οἷσι ταῦτα συμπίπτει, ἀλλὰ
 σμικρὰ ἔσταξεν οὐδ' ἐς ὑποστροφὴν οὐδενὶ τούτων ἦλθεν,
 ἀλλ' ἐκταῖοι ἀπέθνησκον ξὺν ἰδρωτί. τοῖσι δὲ φρενιτικοῖσι
 ξυτέπιπτε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα πάντα, ἐκρίνετο δὲ
 τουτέοισιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνδεκαταίοισιν· ἔστι δ' οἷσι καὶ
 εἰκοσταίοισι. οἷσιν εὐθύς οὐκ ἐξ ἀρχῆς ἢ φρενίτις ἤρξατο
 περὶ τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν, ἀλλὰ μετρίως ἔχουσιν ἐν τῷ
 πρώτῳ χρόνῳ, περὶ τὴν ἐβδομὴν εἰς ὀξύτητα τὸ νόσημα
 μετέπεσεν.

[72] || Πλήθος μὲν οὖν τῶν νο(667)σημάτων ἐγένετο.
 ἐκ δὲ τῶν καμνόντων ἀπέθνησκον μάλιστα μεράκια, νέοι,
 ἀκμάζοντες, λεῖοι, ὑπολευκοχρῶτες, ἰθύτριχες, μελανότριχες,
 μελανόφθαλμοι, οἱ εἰκῇ καὶ ἐπὶ τὸ ῥάθυμον βεβιωκότες,
 ὑπόφωνοι, ἰσχνόφωνοι, τρηχύφωνοι, τραυλοὶ, ὀργίλοι. γυναῖ-
 κες δὲ πλείσται ἐκ τουτέου τοῦ εἶδος ἀπέθνησκον. ἐν δὲ τῇ

doresque longissime subfrigidi, nec extrema amplius recal-
 lescebant, sed livida et frigida permanebant, neque amplius
 flitiebant. Urinae his erant nigrae, tenues et paucae, alvique
 resisterant, ac ne his quidem quibus haec acciderent sanguis
 e naribus profluxit, sed paucus stillavit, neque horum cui-
 quam res ad recidivam devenit, verum sexto die cum sudore
 perierunt. Phreniticis autem contigerunt quidem descripta
 non omnia, sed his fere undecimo die, quibusdam etiam
 vigesimo judicatione solvebantur. Quos statim ab initio
 circa tertium aut quartum diem phrenitis non prehenderat,
 sed primo tempore moderate se habebant, iis circa septi-
 mum diem morbus ad vehementiam devenit.

Magnus itaque fuit morborum numerus, atque ex ae-
 gris praecipue interibant adolescentes, juvenes, aetate flo-
 rentes, quique erant glabro corpore, cute subalbida, extenso
 et nigro capillitio et nigris oculis, otiose et segniter vitam
 degentes, voce alta, exili, aspera, balbi, irae praecipitis et
 acerbae, plurimaeque hujusce generis mulieres peribant.

Ed. Chart. IX. [72. 75.] Foef. II. 955. 956. Ed. Lind. I. (667.) καταστάσει ταύτη ἐπὶ σημείων μάλιστα τεσσάρων διεσώζοντο. οἷσι γὰρ ἦν ἢ διὰ ῥινῶν αἰμορροῶσθαι ἢ κατὰ κύστιν οὔρα πολλά καὶ πολλὴν ὑπόστασιν καὶ καλὴν ἔχοντα ἔλθοι, ἢ κατὰ κοιλίην ταραχώδεα χολώδεα ἐπικαίρως, ἢ δυσεντερικοὶ γενοίαιτο. πολλοῖσι δὲ ξυνέπιπτε μὲν ἐφ' ἐνός κρίνεσθαι τῶν ὑπογεγραμμένων σημείων, ἀλλὰ διεξιέναι διὰ πάντων τοῖσι πλείστοισι, καὶ δοκέειν μὲν ἔχειν ὀχληροτέρας. διεσώζοντο δὲ πάντες οἷσι ταῦτα ξυνέπιπτε. γυναῖξί δὲ καὶ παρθένοισι, ξυνέπιπτε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα σημεία πάντα. ἦσι δὲ ἢ τούτων τι καλῶς γένοιτο ἢ τὰ γυναικεῖα θαυμάσιως ἐπιφανείη, διὰ τούτων ἐσώζοντο καὶ ἔκρινε, καὶ οὐδεμίαν οἶδα ἀπολουμένην, ἥσι τούτων τι καλῶς γένοιτο. Φίλωνος γὰρ τῇ θυγατρὶ ἐκ ῥινῶν λαῦρον ἐρρύη, ἐβδομαίῃ δὲ οἷσα ἐδείκνυσεν ἀκαιροτέρως, ἀπέθανεν.

[75] || Οἷσιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι μᾶλλον καυσώδεσιν ἀκούσια δάκρυα παραρρεῖ, τούτοις ἀπὸ ῥινῶν αἰμορροαίην προσδέχεσθαι, ἣν καὶ τᾶλλα μὴ ὀλεθρίως ἔχωσιν, ἐπὶ τοῖς

At vero hoc in statu ex quatuor maxime signis servabantur ii, quibus aut ex naribus bene sanguis profluisset, aut urina multa, in qua quod desidebat copiosum et laudabile erat, per vesicam processisset; quique aut per alvum turbulenta, biliosa, tempestive dmitterent; aut in difficultatem intestinorum delaberentur. Multisque usu venit ut non ab uno ex descriptis signis judicarentur, sed ut plurimi per omnia percurrerent et gravius habere viderentur. Sed hi omnes, quibus ista contingerent, incolumes evaserunt. Mulieribus item et virgunculis evenerunt paulo ante memorata signa omnia. Decernebat autem si quibus aut horum quippiam optime fieret, aut liberaliter muliebria apparerent, nullaque, quod sciam, ex his quibus horum quid optime factum esset interiiit. Philonis namque filia, cum liberaliter ex naribus sanguis effluxisset, quod septimo die intempestivius coenasset, mortem obiit.

Quibus invitis per febres acutas atque adeo ardentes lacrimae effluunt, in his, dum caetera exitialiter non se habeant, sanguinis ex naribus profluvium expectandum est.

Ed. Chart. IX. [75.] · Foess. II. 356. · Ed. Lind. I. (667) 668.)
 γε φλαύρως ἔχουσιν οὐχ αἰμορροαγίην, ἀλλὰ θάνατον σημαί-
 νει. τὰ παρὰ (668) τὰ ὅσα ἐν πυρέττουσιν ἐπαιρόμενα μετ'
 ὕδνης ἔσιν οἷσιν ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ κρισίμως οὔτε
 καθίστατο οὔτε ἔξεπύει, τουτέοισι διάρροια χολώδεων, ἢ
 δυσεντερίη, ἢ παχέων οὐρῶν ὑπόστασις γενομένη λύει, οἷον
 Ἐρμίππῳ τῷ Κλαζομενίῳ. τὰ δὲ περὶ τῆς κρίσεως ἔξ ὧν καὶ
 διαγινώσκωμεν ἢ θύμια ἢ ἀνόμια, οἷον οἱ δύο ἀδελφοί.
 ἤρξαντο ὁμοῦ τὴν αὐτὴν ὥρην. κατέκειντο παρὰ τὸ θέατρον
 Ἐπιγένης ἀδελφεός, τουτέων τῷ πρεσβυτέρῳ ἔκρινεν ἔκτη,
 τῷ δὲ νεωτέρῳ ἑβδόμη. ὑπέστρεψεν ἀμφοτέροισιν ὁμοῦ τὴν
 αὐτὴν ὥρην, καὶ διέλειπεν ἡμέρας πέντε. ἔκ δὲ τῆς ὑποστρο-
 φῆς ἔκρινε ἀμφοτέροισιν ὁμοῦ τὸ ἔμπεαν ἑπτακαιδεκαταί-
 ονσιν. ἔκρινε δὲ τοῖσιν πλείστοισι πέμπτῃ. διέλειπεν ἑβδόμη.
 ἔκ δὲ τῶν ὑποστροφέων ἔκρινε πεμπταίοισιν. οἷσι δὲ ἔκρι-
 νεν ἑβδομαίοισιν, διέλειπεν ἑβδόμη. ἔκ δὲ τῆς ὑποστροφῆς
 ἔκρινε τρίτῃ. οἷσι δὲ ἔκρινεν ἑβδομαίοισι, διαλείποντας τὴν
 ἡμέραν καὶ τὴν ὥρην, πάλιν ἔκρινεν ἑβδόμη.

In his si quidem qui male habent non sanguinis eruptio-
 nem, verum mortem portendunt. Quibus febre judicatorie
 definente, tumores ad aures in febribus cum dolore suborti,
 neque conquiescunt neque suppurantur, eos, biliosum alvi
 profluvium aut intestinorum difficultas, aut quod in urinis
 crassis subsidet, liberat, quale quid Hermippo Clazomenio
 evenit. Quod vero ad judicia attinet, ea, ut satis perspi-
 cere licet, aut sunt inter se similia aut dissimilia. Velut in
 duobus fratribus apparuit, qui ad theatrum Epigenis habi-
 tabant, quibus, cum eadem simul hora morbus coepisset,
 aetate proveciori sexto die, juniore vero septimo decrevit,
 reversus utrique eadem simul hora, dies quinque intermisit,
 atque ex reversione uterque simul in totum die decimosep-
 timo est judicatione liberatus. Plurimis autem quinto die
 decrevit, septem intermisit et post reditum die quinto judi-
 catio facta est. Quibusdam etiam septimo die decrevit, die-
 bus septem intermisit et ex recidiva die tertio judicatio facta
 est. Nonnullis quoque morbus die septimo judicatus est,
 cumque diebus tribus intermisisset, septimo decrevit. Ali-

Ed. Chart. IX [75 76. 78.] Foëf. II. 956—958. Ed. Lind. I. (668. 669.)
 τρίτην ἔκρινεν ἐβδόμη. οἷσι δὲ ἔκρινεν ἑκταίοισιν, διαλιπόν-
 τας ἔκτην ἐλάμβανε τρίτη. οἷσι δὲ ἔλιπε πρώτη, [76.] ||
 ἐλάμβανε καὶ ἔκρινε πρώτη, οἷον Εὐάγοντι τῷ Δαϊφάρσους.
 οἷσι δὲ ἔκρινεν σί, διέλιπε ζ, ἐκ δὲ τῆς ὑποστροφῆς
 ἔκρινε τετάρτη. οἷον τῇ Ἀγλαΐδου θυγατρὶ. οἱ μὲν οὖν πλεί-
 στοι τῶν νοσησάντων ἐν (669) τῇ καταστάσει ταύτῃ τούτῳ
 τῷ τρόπῳ διενόησαν, καὶ οὐδένα, οἶδα τῶν περιγενομένων
 ὄντινα οὐχ ὑπέστρεψαν κατὰ λόγον αἱ ὑποστροφαὶ γενο-
 μεναι, καὶ διεσώζοντο πάντες οὓς ἐγὼ οἶδα, οἷσιν ἂν ὑπο-
 στροφαὶ διὰ τοῦ εἶδους τούτου γενοίαιτο. οὐδὲ τῶν διανοση-
 σάντων διὰ τούτου τοῦ τρόπου οὐδεὶς οἶδα ὑποστροφὴν γε-
 νομένην πάλιν. ἔθνησκον δὲ ἐν τοῖσι νοσήμασιν τοῖτοισιν
 οἱ πλείστοι ἑκταῖοι, οἷον Ἐπαμινώνδας καὶ Σιληνὸς καὶ
 Φιλίσκος ὁ Ἀνταγόρου.

[78] || Οἷσι δὲ τὰ παρὰ τὰ ὦτα γενοίαιτο ἔκρινε μὲν
 εἰκοσταίοισι, κατέσβη δὲ πᾶσι καὶ οὐκ ἐξεπύησεν, ἀλλ' ἐπὶ
 κύστιν ἐτράπετο. Κρατιστώνακτι, ὃς παρὰ Ἡρακλεῖ ὤκει, καὶ

quibus die sexto morbus decrevit, atque ubi dies sex inter-
 misisset, tribus diebusprehendit, quos etiam ubi uno die re-
 liquisset, altero rursusprehendit et iudicatus est, quem-
 admodum Euagonti Daipharsis filio contigit. Aliis sexto die
 decrevit, septem intermisit et ex repetitione die quarto ju-
 dicatus est, quale quid Aglaidae filiae usiuenit. Plurimi
 igitur eorum qui tunc aegrotarunt hunc habuerunt morbi
 tenorem, atque hand scio an eorum cuiquam qui superfue-
 runt rite factae morborum reversiones non recurrerint, om-
 nesque, quod sciam, servabantur quibus hoc recidivae ge-
 nus contigit, neque hoc modo aegrotantium cuiquam mor-
 bum rursus repetivisse memini. Moriebantur autem plurimi
 ex his morbis sexto die, velut Epaminondas, Silenus et Phi-
 liscus Antagorae filius.

Quibus tubercula ad aures enascebantur, ea die vige-
 simo decernebant. Sedata autem sunt iis omnibus quibus
 non suppurarunt, ad vesicam tamen sese converterunt. Cra-
 tisthonactae qui ad Heraclium decumbebat, et Scymni ful-

Ed. Chart. IX. [78. 79.] Foëf. II. 958. Ed. Lind. I. (669. 670.)
 Σκύμνου τοῦ γναφείας θεραπεΐνῃ ἐξεπύησεν, ἀπέθανον.
 οἷσι δ' ἔκρινεν ἐβδομαίοισι, διέλιπεν, ἐνάτῃ ὑπέστρεψεν.
 ἔκρινεν ἐκ τῆς ὑποστροφῆς. ἔκρινεν ἐβδόμῃ Φανοκρίτῳ, ὃς
 κατέκειτο παρὰ Γνάθωνι τῷ γραφεῖ. ὑπὸ δὲ χειμῶνα περὶ
 ἡλίου τροπᾶς χειμερινῶς καὶ μέχρις ἰσημερίης παρέμενον
 μὲν οἱ καῦσοι καὶ τὰ φρενιτικά, καὶ ἔθνησκον πολλοί. αἱ
 μέντοι κρίσεις μετέπεσον, καὶ ἐκρίνετο τοῖσι πλείστοισιν ἐξ
 ἀρχῆς πεμπταίοισι. διέλιπε τεταρταίοισι, ὑπέστρεψεν, ἐκ δὲ
 τῆς ὑποστροφῆς ἔκρινε πεμπταίοισι. τὸ δὲ ξύμπαν τεσσα-
 ρεσκαϊδεκαταίοισι. ἔκρινε δὲ παιδίοισιν οὕτω τοῖσι πλείστοι-
 σιν, ἀτὰρ καὶ πρεσβυτέροισιν. ἔστι δ' οἷσιν ἔκρι(670)νεν
 ἐνδεκαταίοισι, ὑπέστρεψε τεσσαρεσκαϊδεκάτῃ. ἔκρινε τελείως
 εἰκοστῇ. εἰ δέ τινες ἐπερῶν γούν περὶ τὴν εἰκοστὴν, τουτέοισιν
 ἔκρινε τεσσαρακοστῇ. ἐπερῶν γούν δ' οἱ πλείστοι περὶ κρίσιν
 τὴν ἐξ ἀρχῆς. οἱ δ' ἐπιρῶν γώσαντες ἐξ ἀρχῆς περὶ κρίσιν, καὶ
 ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσιν ἅμα κρίσει. [79] ἐπερῶν γούν δ' ἐλά-

lonis ancillae suppurarunt, et perierunt. Nonnullis vero morbus die septimo decrevit, novem intermisit diebus, reversus est et ex recidiva quarto die judicatus est. Phano- critus qui apud Gnathonem pictorem decumbebat, septimo die judicatione est absolutus. Sub hiemem vero circa bru- male solstitium ad aequinoctium usque, febres ardentes et phrenitides perdurabant, multique peribant. Judicationes tamen varie ceciderunt, plurimisque quinto ab initio die morbus decrevit, quarto intermisit, repetiit et ex recidiva quinto die judicatio facta est, omnino diebus quatuordecim. Atque hunc in modum pueris plurimis, quin etiam natu gran- dioribus judicatio facta est. Nonnullis vero undecimo die morbus decrevit, decimo quarto repetiit, perfecteque vige- simo judicatus est. Quod si qui vigesimo novo insuper rigore corriperentur, iis quadragesimo die morbus decrevit. Ple- rique autem omnes sub primam judicationem denuo rigeabant. Quin etiam quidam per exordia sub iudicium ipsum novo rigore correpti, adhuc in ipsis morborum reversionibus una cum judicatione riguerunt. Vere autem rigeabant omnino

Ed. Chart. IX. [79. 80.] Foëf. II. 958. 959. Ed. Lind. I. (670.)
 χιστοι μὲν τοῦ ἥρος, θέρους πλείους, φθινοπώρου ἔτι πλεί-
 ους. ὑπὸ δὲ χειμῶνα πολὺ πλείστοι. αἱ δ' αἰμορῥαγίαι ὑπέ-
 ληγον.

[80] [Τμήμα τρίτον.] Τὰ δὲ περὶ τὰ νοσήματα ἐξ
 ὧν διεγινώσκομεν μαθόντες ἐκ τῆς κοινῆς φύσεως πάντων
 καὶ τῆς || ἰδίης ἐκάστου, ἐκ τοῦ νοσήματος, ἐκ τοῦ νοσέον-
 τος, ἐκ τῶν προσφερομένων, ἐκ τοῦ προσφέροντος. ἐπὶ τὸ
 ῥῆον γὰρ καὶ χαλεπώτερον ἐκ τούτων. ἐκ τῆς καταστάσεως
 ὅλης, καὶ κατὰ μέρη τῶν οὐρανίων καὶ χώρης ἐκάστης. ἐκ
 τοῦ ἔθους, ἐκ τῆς διαίτης, ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἐκ τῆς
 ἡλικίης ἐκάστου, λόγοισι, τρόποισι, σιγῇ, διανοήμασι,
 ὕπνοις, οὐχ ὕπνοις, ἐμπνύοις τις, καὶ ὅτε τιλμοῖς,
 κνημοῖς, δακρύοις, ἐκ τῶν παροξυσμῶν διαχωρήμασιν,
 οὖροις, πτύαλοις, ἐμέτοις, καὶ ὅσαι ἐξ οἷων εἰς οἷα δια-
 δοχαὶ νοσημάτων καὶ ἀποστάσεις ἐπὶ τὸ ὀλέθριον καὶ κρίσι-
 μον, ἰδρῶς, ψύξης, ῥίγος, βῆξι, πταρμοὶ, λυγμοὶ, πνεύματα,

pauci, aestate plures, per autumnum adhuc plures, sub hie-
 mem longe plurimi. At sanguinis e naribus profluvia cessa-
 runt.

[Sectio Tertia.] Quenam in his quae ad morbos spe-
 ctant dignotio facienda sit, facile discemus ex communi
 omnium et cujusque propria natura, ex morbo et aegroto,
 ex his quae offeruntur et eo qui offert. Nam et ex his me-
 lius vel gravius se habent. Praeterea ex universali ac par-
 ticulari aeris conditione et regionis cujusque, ex consuetu-
 dine, victus ratione, vitae genere, ex cujusque aetate, aegri
 sermonibus, moribus, silentio, imaginationibus, somnis,
 vigiliis, ex infomniis, quae qualia et quando obveniant vi-
 dendum est, vellicationibus, pruritibus, lacrimis, ex ac-
 cessionibus, dejectionibus, urinis, sputis, vomitionibus.
 Videndae sunt etiam quaecunque fiunt morborum vicissitu-
 dines, et ex quibus in quos succedant, et quinam abscessus
 perniciem aut solutionem portendant. Sed et sudor, rigor,
 perfrictio, tussis, sternutationes, singultus, spiritus, eructa-
 tiones, flatus silentes, strepitum cientes, sanguinis eruptio-
 nes, ora venarum ex ano sanguinem fundere solita, Graeci

Ed. Chart. IX. [80. 86.] Foesl. II. 959. 961. Ed. Lind. I. (670. 671.)
 ἐρεΰξεις, φῦσαι, σιγώδες, ψοφώδες, αἰμορροαγίαι, αἰμορ-
 ροῖδες. ἐκ τούτων καὶ ὅσα διὰ τούτων σκεπτεύον.

[86] || Πυρετοὶ, οἱ μὲν ξυνεχές, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι,
 νύκτα διαλείπουσι. νύκτα ἔχουσιν, ἡμέ(671)ραν διαλείπουσιν,
 ἡμιτριταῖοι, τριταῖοι, τεταρταῖοι, πεμπταῖοι, ἑβδομαῖοι, ἑνα-
 ταῖοι. εἰσὶ δὲ ὀξύταται μὲν καὶ μέγισται καὶ χαλεπώταται
 νοῦσοι καὶ θανατωδέσταται ἐν τῷ ξυνεχεῖ πυρετῷ. ἀσφαλέ-
 στατος δὲ πάντων καὶ ῥῆϊστος καὶ μακρότατος ὁ τεταρταῖος.
 οὐ γὰρ μόνον αὐτὸς ἀφ' ἑωυτοῦ τοιοῦτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ
 νοσημάτων μεγάλων ἄλλων ῥύεται. ἐν δὲ τῷ ἡμιτριταίῳ κα-
 λεομένῳ ξυμπίπτει μὲν καὶ ὀξέα νοσήματα γίνεσθαι, καὶ
 ἔστι τῶν λοιπῶν οὗτος θανατωδέστατος. ἀτὰρ καὶ φθινώδες
 καὶ ὅσα ἄλλα μακρότερα νοσήματα νοσέουσιν, ἐπὶ τούτῳ
 μάλιστα νοσέουσι. νυκτερινὸς οὐ λίην θανατώδης. μακρὸς δὲ
 ἡμερινὸς μακρότερος. ἔστι δὲ οἷσι ῥέπει καὶ ἐπὶ τὸ φθινώ-
 δες. ἑβδομαῖος μακρὸς οὐ θανατώδης. ἑνاتاῖος μακρότερος
 καὶ οὐ θανατώδης.

haemorrhoidas dicunt. Atque ex his quae per haec contin-
 gunt confideranda sunt.

Febrium hae quidem sunt continuae, hae vero inter-
 diuprehendunt, noctu intermittunt, aut noctuprehendunt,
 interdiu intermittunt. Sunt et semitertianae, tertianae,
 quartanae, quintanae, septimanae et nonanae. In febre
 autem continua morbi sunt valde praecipites, maximi et
 gravissimi praecipueque lethales. At omnium est tutissima
 quartana, placidissima et longissima. Non enim solum per
 se ipsa talis est, verum etiam ab aliis magnis morbis vindicat.
 In ea vero quae semitertiana dicitur, tum morbi acuti acci-
 dunt, tum etiam praeter caeteras ista praecipue letalis est.
 Quin etiam tabes et quicunque alii morbi longi affligunt, in
 hac potissimum detinent. Nocturna non admodum letalis
 est, longa tamen. Diurna longior, nonnullis autem ad ta-
 bem vergit. Septimana longa est, non tamen letalis. No-
 nana hac adhuc longior, sed non letalis.

Ed. Chart. IX. [95.] Foef. II. 963. 964. Ed. Lind. I. (671. 672.)

[95] || Τριταῖος ἀκριβὴς ταχυκρίσιμος καὶ οὐ θανατώ-
δης. ὁ δὲ γε πεμπταῖος πάντων μὲν κάκιστος, καὶ γὰρ πρὸ
φθίσιος καὶ ἤδη φθίνουσιν ἐπιγινόμενος κτείνει. εἰσὶ δὲ
τρόποι καὶ καταστάσεις καὶ παροξυσμοὶ τούτων ἐκάστου
τῶν πυρετῶν, ὁμοίως ξυνεχέων διαλιπόντων. αὐτίκα γὰρ ξυν-
εχὴς ἐστὶν οἷσιν ἀρχόμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα καὶ
ἀνάγει ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον. περὶ δὲ κρίσιν καὶ ἅμα κρίσει
ἀπολεπτύνεται ἔστι δὲ οἷσιν ἄρχεται, μαλακῶς καὶ ὑποβρύ-
χιος. ἐπαναδιδοῖ δὲ καὶ παροξύνεται καθ' ἡμέρην ἐκάστην.
περὶ δὲ κρίσιν καὶ ἅμα κρίσει ἄλλῃ ἐξέλαμψεν, ἐστὶν οἷσιν
ἀρχόμενος πρηνέως ἐπιδιδοῖ καὶ παροξύνεται καὶ μέχρι τινὸς
ἀκμάσας, πάλιν ὑφίησιν μέχρι κρίσιος || καὶ (672) περὶ κρί-
σιν. συμπίπτει δὲ ταῦτα γίνεσθαι ἐπὶ παντὸς πυρετοῦ καὶ
παντὸς ρουσήματος. δεῖ δὲ τὰ διαιτήματα σκοπεῖμενον ἐκ
τούτων προσφέρειν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα σημεῖα
τούτοις ἐστὶν ἠδελφισμένα, περὶ ὧν τὰ μὲν πού γέγρα-

Tertiana exacta celerem habet judicationem, neque letalis est. Quintana autem omnium est pessima. Haec nempe ante tabem, aut jam contabescentibus ubi supervenerit, perimit. Insunt autem in singulis hisce febribus, tum continuis tum intermittentibus, formae, constitutiones et accessiones hujuscemodi. Videlicet quidem continua quibusdam ubi incoepit floret et viget maxime et in gravius tendit, circa judicium vero in ipsoque judicio extenuatur. Nonnullis vero leniter ac latenter incipit, increfcit autem in dies exacerbaturque, sed sub judicium in ipsoque judicio abunde emicat. Est ubi ex moderatis initiis augetur et exacerbatur, et simulatque aliquantisper vigorem acceperit, ad judicium usque sub ipsumque judicium rursus se remittit. Atque haec in omnem febrem omnemque morbum cadere solent. Ex his autem bene subducta ratione victum offerre necesse est. Jam quoque multa alia praecipua signa his sunt cognata, de quibus partim aliquando scriptum est, partim vero scribetur. Quae tecum animo reputans, perpendendum considerandumque quodnam praeceps periculum et

Ed. Chart. IX. [95.] Foëf. II. 964. 965. Ed. Lind. I. (672.)
 πται, τὰ δὲ γεγράφεται. πρὸς ἃ δεῖ διαλογιζόμενον δοκι-
 μάζειν καὶ σκοπεῖσθαι τίνι τουτέων ὅξυ καὶ θανατωδὲς ἢ
 περιεστικόν, καὶ τίνι προσακτέον ἢ οὐ, καὶ πότε καὶ πόσον,
 καὶ τί τὸ προσφερόμενον ἔσται. τὰ δὲ παροξυνόμενα ἐν ἀρ-
 τήῃ κρίνεται ἐν ἀρτίῃσιν. ὧν δὲ οἱ παροξυσμοὶ ἐν περισσῇσι,
 κρίνεται ἐν περισσῇσιν.

|| Ἔστι δὲ πρώτη κρίσιμος τῶν περιόδων ἐν τῇσιν ἀρ-
 τήῃσι κρινόντων, δ', σί', ἡ', ε', ιδ', κη', λ', λδ', μή, ξ,
 π', ρ', τῶν δὲ ἐν τῇσι περισσῇσι κρινόντων περιόδων, α',
 γ', ε', ζ', θ', ια', ιζ', κα', κζ', λα'. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι
 ἢ ἄλλως κριθῇ ἔξω τῶν ὑπογεγραμμένων ἔσομένης ὑποστρο-
 φᾶς σημαίνοιτο καὶ γένοιτο ἂν ὀλέθρια. δεῖ δὲ προσέχειν
 τὸν νοῦν καὶ εἰδέναι ἐν τοῖσι χρόνοισι τούτοις τὰς κρίσεις
 ἔσομένης ἐπὶ σωτηρίῃ ἢ ὀλέθριον ἢ ῥοπὰς ἐπὶ τὸ ἄμεινον
 ἢ τὸ χειρόν. πλάνητες δὲ πυρετοὶ καὶ τεταρταῖοι καὶ πεμ-

mortem portendat, aut quodnam superslitem aegrum fore
 indicet, et cuinam admovendus cibus necne et quando et
 quantus, et quoniam cibus futurus sit. Quae diebus impari-
 bus invasiones habent, ea diebus paribus decernunt. Quo-
 rum vero accessiones imparibus diebus fiunt, ea imparibus
 judicantur.

Circuituum autem qui diebus paribus judicant primus
 est decretorius quartus, sextus, octavus, decimus, decimus
 quartus, vigesimus octavus, trigesimus, quadragessimus octa-
 vus, sexagesimus, octogesimus et centesimus. Circuituum
 vero qui diebus imparibus judicant, primus est tertius,
 quintus, septimus, nonus, undecimus, decimus septimus,
 primus et vigesimus, septimus et vigesimus, et trigesimus
 primus. Considerandum autem est, quod si quid aliter ex-
 tra hos praescriptos dies decernat, recidivas fore perni-
 ciemque portendi. Animumque advertere et nosse oportet,
 his in temporibus futuras judicationes ad salutem aut per-
 niciem tendere, vel momenta in melius aut deterius facere.
 Praetereaque videndum est quibusnam circuitibus febres

Ed. Chart. IX. [95. 99.] Foss. II. 965. 966. Ed. Lind. I. (672. 673.)
 πταῖοι καὶ ἐβδομαῖοι καὶ ἐναταῖοι, ἐν ᾗσι περιόδοισι κρύ-
 νονται σκεπτέον.

[99] || *APPΩΣΤΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙ ΔΕΚΑ.* [*Πρῶ-
 τος.*] Φιλίσκος ὥκει παρὰ τὸ τεῖχος, κατεκλίθη τῇ πρώτῃ,
 πυρετὸς ὀξύς. ἰδρωσεν ἐν νύκτι ἐπιπόνως δευτέρῃ, πάντα
 παρωξύνθη. ὁψὲ δὲ ἀπὸ (673) κλυσματίου καλῶς διήλθε,
 νύκτα δι' ἡσυχίης. τρίτῃ πρωὶ καὶ μέχρι μέσου ἡμέρης ἔδοξε
 γενέσθαι ἀπύρετος. πρὸς δειλὴν δὲ πυρετὸς ὀξύς, μετὰ ἰδρω-
 τος, διψώδης, γλῶσσα δὲ ἐπεξηραίνετο. μέλανα οὔρησεν,
 νύκτα δυσφύως, οὐκ ἐκοιμήθη, πάντα παρέκρουσε. τετάρτῃ
 πάντα παρωξύνθη, οὔρα μέλανα, νύκτα εὐφορωτέραν. οὔρα
 εὐχρόστερα. πέμπτῃ περὶ μέσον ἡμέρας, μικρὸν ἀπὸ ριπῶν
 ἔσταξεν ἄκρητον. οὔρα δὲ ποικίλα, ἔχοντα ἐναιωρήματα
 στρογγύλα, γογοειδέα, διεσπαρμένα. οὐχ ἴδρωτο, προσθεμένῳ
 δὲ βάλανον φυσώδεα σμικρὰ διήλθε. νύκτα ἐπιπόνως, ὕπνοι
 σμικροὶ, λόγοι, λῆρος, ἄκρα πάντοθεν ψυχρὰ καὶ οὐκ ἔτι
 ἐπαναθερμαινόμενα, οὔρησε μέλανα. ἐκοιμήθη σμικρὰ πρὸς

errantes, quartanae, quintanae, septimanae judicationes
 subeant.

AEGROTI QVATVORDECIM. [*Primus.*] Philiscus
 qui propter moenia habitabat, primo die decubuit,
 eumque febris acuta praeheudit cum sudoribus et nocte
 laboriosa. Postridie ingravescentibus omnibus ex alvi
 dilutione meliuscule habuit cum nocte quieta. Die
 tertio mane et ad meridiem usque liber a febre esse
 visus est, ad vesperam vero febris acuta invasit cum
 sudore et siti, lingua inaruit, nigrum lotium reddidit, nox
 gravis et molesta fuit, non dormivit prorsusque deliravit.
 Quarto graviora evaserunt omnia, urinae nigrae, nox faci-
 lior fuit et urinae melius coloratae. Quinto circa meridiem
 parum idque sincerum e naribus stillavit, urinae variae,
 in quibus sublimia quaedam innatantia rotunda, genitali
 semini similia, dispersa inerant, neque residebant. Huic
 supposita glande flatuosa pauca prodierunt, nox gravis fuit,
 somni parvi, verba cum delirio, extrema undiquaque frigida,
 quae nec etiam ad calorem amplius revocari poterant, uri-

Ed. Chart. IX. [99. 101.] Foëf. II. 966. 969. Ed. Lind. I. (673. 674.)
 ἡμέρην, ἄφωνος, ἰδρωσε ψυχρόν, ἄκρεα πελιδνά. περὶ δὲ μέ-
 σον ἡμέρης ἑκταῖος ἀπέθανε. τουτέω πνεῦμα διὰ τέλεος
 ὥσπερ ἀνακαλουμένω ἀραιὸν μέγα σπλὴν ἐπήρθη περιφερεῖ
 κυριώματι, ἰδρώτες ψυχροὶ διὰ τέλεος. οἱ παροξυσμοὶ ἐπὶ
 ἀρτίησιν.

[101] || [Ἀρρώστος δεύτερος.] Σιληνὸς ὄκει ἐπὶ τοῦ
 Πλαταμῶνος πλησίον τῶν Εὐαλκίδου, ἐκ κόπων καὶ ποιῶν
 καὶ γυμνασίων ἀκαίρων πῦρ ἔλαβε. ἤρξατο δὲ πονεῖν, καὶ
 ἰσφῦν καὶ κεφαλὴν εἶχε βάρος, καὶ τραχήλου ἦν ξύντασις.
 ἀπὸ δὲ κοιλῆς τῇ πρώτῃ χολώδεα, ἄκρητα, ἔπαφρα, κατα-
 κορέα, πολλὰ διήλθεν. οὖρα μέλανα, μέλαιναν τὴν ὑπόστασιν
 ἔχοντα, διψώδης, γλῶσσα ἐπίξηρος, νυκτὸς οὐδὲν ἐκοιμήθη.
 δευτέρῃ πυρετὸς ὀξύς, (674) διαχωρήματα πλείω, λεπτότερα,
 ἔπαφρα, οὖρα μέλανα, νύκτα δυσφόρως, μικρὰ παρέκρουσε,
 τρίτῃ πάντα παρωξύνθη. ὑποχονδρίου ξύντασις ἐξ ἀμφοῖν
 παραμήκης, πρὸς ὀμφαλὸν ὑπολάπαρος. διαχωρήματα λεπτὰ,

nam nigram reddidit, aliquantulum dormivit, sub diem vox
 defecit, sudor frigidus obortus est, summitates livescebant.
 Die sexto circa meridiem obiit. Spiratio huic perpetuo
 quasi intro revocanti et ingeminanti rara et magna fuit,
 lien in gibbositatem rotundam sublatu8 est, et ad finem us-
 que sudores frigidi perseverarunt. Accessiones diebus pari-
 bus invaserunt.

[*Aeger secundus.*] Silenum, qui in Platamone habita-
 bat juxta Eualcidis aedes, ex laboribus, computationibus et
 exercitationibus intempestivis, ignis, hoc est febris velhe-
 mentissima,prehendit. Coepit autem ex lumbis laborare et
 capitis gravitate teneri, cum cervicis distensione. Primo
 die ex alvo biliosa, sincera, spumantia, abunde saturata
 et affatim colorata multa prodire. Urinae nigrae, in quibus
 nigra subsidebant sitibundus erat, lingua insuper arida,
 nocte nihil dormivit. Altero die febris acuta fuit, dejection-
 es plures, tenuiores, spumantes, urinae nigrae, nox in-
 quies et gravis, aliquantulum deliravit. Tertio omnia gra-
 viora evasere, praecordiorum contentio utrimque ad umbi-
 licum promissa, submollis, dejectiones tenues, nigricantes,

Ed. Chart. IX. [101.] Fœf. II. 969. 970. Ed. Lind. I. (674.)
 ὑπομέλανα, οὔρα θολερά, ὑπομέλανα, νυκτὸς οὐδὲν ἐκοι-
 μήθη, λόγοι πολλοὶ, γέλως, ἃ δὴ, κατέχειν οὐκ ἠδύνατο. τε-
 τάρτη διὰ τῶν || αὐτῶν, πέμπτη διαχωρήματα ἄκρητα, χολώ-
 δεα, λεῖα, λιπαρά, οὔρα λεπτά, διαφανέα, σμικρὰ κατενόει.
 ἕκτη περὶ κεφαλὴν σμικρὰ ἐφίδρωσεν, ἄκρεα ψυχρά, πελι-
 δνὰ, πολὺς βληστρισμός, ἀπὸ κοιλίης οὐδὲν διήλθεν, οὔρα
 ἐπέστη, πυρετὸς ὀξύς. ἑβδόμη ἄφρωνος, ἄκρεα οὐκ ἔτι ἀνε-
 θερμαίνεται, οὔρησεν οὐδὲν, ὀγδὴ ἰδρώσε δι' ὅλου ψυχρόν.
 ἕξανθῆματα μετὰ ἰδρώτος ἐρυθρά, στρογγύλα, σμικρὰ οἷον
 ἵονθοι παρέμενεν, οὐκ ἀφίστατο. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῶ
 σμικρῶ κόπρανα λεπτιὰ οἷα ἄπεπτα, πολλὰ διήει μετὰ πό-
 του. οὔρει μετὰ ὀδύνης δακνώδεα. ἄκρεα σμικρὰ ἀνεθερμαί-
 νετο, ὕπνοι λεπτοί, κωματώδεις, ἄφρωνος, οὔρα λεπτά δια-
 φανέα. ἐνάτη διὰ τῶν αὐτῶν. δεκάτη ποτὰ οὐκ ἐδέχετο
 κωματώδης, οἱ δὲ ὕπνοι λεπτοί. ἀπὸ δὲ κοιλίης ὅμοια, οὔ-

urinae turbidae, nigrae, nox infomnis, verba multa, risus,
 cantus, continere se non potuit. Quarto eadem affligebant
 omnia. Quinto per alvum secessere sincera, biliosa, laevia,
 pingua, urinae tennes, pellucidae, paulum ad intelligen-
 tiam rediit. Sexto circa caput tenuis et paucus sudor ob-
 ortus est cum extremorum frigore et livore, multa corporis
 incontinentia et jactatio, nihil demisit alvus, urinae restite-
 runt, febris acuta. Septimo voce defectus est, corporis
 summa non amplius ad calorem revocari poterant, nihil
 minxit. Octavo sudor frigidus per omnia membra diffusus
 est, cum pustulis rubentibus, rotundis, parvis, varis non
 absimilibus, quae permanebant neque abscessum faciebant.
 Alvus vero parum concitata, stercora tenuia, crudis similia
 multa non sine labore demisit, urina cum dolore mordax
 reddebatur, corporis summa paulisper ad calorem reduce-
 bantur, somni exigui erant ac veluti sopores, vox defecit,
 urinae tenues et perspicuae. Nono eadem fere omnia.
 Decimo potum non capiebat, sopore detinebatur, somni au-
 tem exigui erant. Ab alvo similia prodibant, minxit affa-
 tim subcrassum in matella depositum. Quod subsederat hor-

Ed. Chart. IX. [101. 103.] Foëf. II. 970. 974. Ed. Lind. I. (674. 675.)
 ρησεν ἄθρόον ὑποπαχὺ κείμενον. ὑπόστασις κριμνώδης λευκή,
 ἕκρεα πάλιν ψυχρά. ἐνδεκάτῃ ἀπέθανεν. ἐξ ἀρχῆς τοῦτω
 καὶ διὰ τέλεος πνεῦμα μέγα ἀραιόν. ὑποχοιδρίου παλμός
 ξυνεχής, ἡλικίῃ ὡς περὶ ἑτεα εἴκοσι.

[103] || (675) ["Ἀρρώστος τρίτος."] Ἡροφῶντι πυρετός
 ὄξυς, ἀπὸ κοιλίης ὀλίγα. τεινεσμώνδεα κατ' ἀρχάς. μετὰ δὲ
 ταῦτα λεπτὰ διήει χολώδεα, ὑπόσυχρα. ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαι,
 οὐρα μέλανα λεπτά. πέμπτῃ πρωὶ κώφωσις. παρωξύνθη πάν-
 τα, σπλὴν ἐπήρθη, ὑποχοιδρίου ξύντασις. ἀπὸ κοιλίης ὀλίγα
 μέλανα διήλθε, παρεφρόνησεν. ἕκτῃ ἐλήρσι, ἐς νύκτα ἰδρώς,
 ψόξις, λῆρος παρέμεινεν. ἐβδόμῃ περιέψυκτο, διψώδης,
 παρέκρουσε νύκτα, κατενόει, κατεκοιμήθη. ὀγδόῃ ἐπύρεσε,
 σπλὴν ἐμειοῦτο, κατενόει πάντα, ἡλγησεν κατὰ βουβῶνα.
 ἔπαρμα τὸ πρῶτον σπληνὸς κατ' ἴξιν. ἔπειτα ἐπόνει ἐς ἀμ-
 φοτέρως κνήμας, νύκτα εὐφόρως, οὐρα εὐχρούστερα, ὑπόστα-

dei tosti non exacte moliti crassioribus frustulis simile erat,
 album, summa corporis iterum frigida. Undecimo die obiit.
 Huic per exordia ad extremum usque spiratio magna et rara
 fuit, et continens praecordiorum palpitatio. Aetatis annum
 agebat fere vigesimum.

[*Aeger Tertius.*] Herophontem febris acuta prehen-
 dit, alvus circa initia pauca et cujusmodi in crebra et inani
 egerendi voluntate solent, demisit, deinde vero tenuia, bi-
 liosa et copiosa. Somnum nullum capiebat, urinae nigrae
 et tenues erant. Quinto die mane surditas obvenit, exa-
 sperata sunt omnia, lien sublatus intumuit, cum praecordio-
 rum contentione ex alvo pauca et nigra percurrebant, desi-
 puit. Sexto delirabat, sub noctem sudor ocortus est, fri-
 gus, delirium perseverabat. Septimo corporis summa per-
 frixerunt, siticulosus fuit, deliravit, sub noctem ad mentem
 rediit, dormivit. Octavo febricitavit, lien imminuebatur,
 prorsus ad intelligentiam rediit. Ad inguen doluit, primum-
 que ei tumor subortus est qua lieni e directo respondebat,
 deinde dolor ad utramque tibiā transiit, nox facilis, urinae
 melius coloratae, in quibus quaedam alba subsidebant. Die

Ed. Chart. IX. [103. 104.] Foëf. II. 974—976. Ed. Lind. I. (675. 676.)
 σιν εἶχε σμικρὴν. ἐνάτῃ ἰδρωσεν, ἐκρίθη, διέλιπεν, πέμπτῃ
 ὑπέστρεψεν, αὐτίκα δὲ || σπλὴν ἐπῆρθη, πυρετὸς ὁξὺς, κώ-
 φωσις πάλιν. μετὰ δὲ τὴν ὑποστροφὴν τρίτῃ σπλὴν ἐμει-
 οῦτο. κώφωσις ἦσσον, σκέλεα ἐπωδύνως, νύκτα ἰδρωσεν,
 ἐκρίθη ἐπτακαιδεκάτῃ, οἷδὲ παρέκρυσεν ἐπὶ τῇ ὑποστροφῇ.

[104] || ["Ἀρρώστος τέταρτος."] Ἐν Θάσῳ Φιλίνου γυ-
 ναιῖκα θυγατέρα τεκοῦσαν κατὰ φύσιν καθάρσεως γινομένης
 καὶ ἄλλα κούφως διάγουσαν, τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἐοῦσαν
 μετὰ τὸν τόκον, πῦρ ἔλαβε μετὰ ῥίγεος· ἤλγεε δὲ ἀρχομένη
 καρδίῃ, καὶ περὶ ὑποχόνδριον δεξιόν. γυναικείων πόνοι, κά-
 θαρσις ἐπαύσατο, προσθεμένη δὲ ταῦτα μὲν ἐκουφίσθη. κε-
 φαλῆς δὲ καὶ τραχήλου καὶ ὀσφύος πόνοι παρέ(676)μενον.
 ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαν, ἄκρα ψυχρὰ, διψώδης, κοιλίη ξυνεαύθη,
 σμικρὰ διήει οὖρα λεπτὰ, ἄχροα κατ' ἀρχάς. ἐκταίῃ ἐς νύκτα
 παρέκρυσσε πολλὰ καὶ πάλιν κατενόει. ἐβδόμῃ διψώδης, δια-
 χωρήματα χολώδεα κατακορέα. ὀγδόῃ ἐπερῥίγωσε πυρετὸς

nono sudore oborto morbus decrevit, intermisit. Quinto
 post reversus est die, simulque lien in tumorem sublatus est,
 febris acuta rursusque surditas. Tertio post recidivam die
 imminuebatur lienis tumor, minorque surditas erat, dolor
 crura invasit, noctu sudore oborto ad decimum septimum
 diem judicatus est, neque in morbi reversione deliravit.

[*Aeger Quartus.*] Philini uxorem in Thaso quae
 filiam pepererat, cum ex naturae praescripto purgationes
 procederent, caeteraque leviter haberet, decimo quarto
 post partum die, ignis, hoc est febris vehementissima,
 cum rigoreprehendit. Huic circa exordia oris ven-
 triculi dolor contigit et praecordiorum dextrorum, loco-
 rum muliebrium dolores, purgatio defecta est. Ex sub-
 dito autem pello ista quidem allevata sunt, capitis vero
 et cervicis lumborumque dolores perseverabant, somni non
 aderant, extrema frigida, sitibunda erat, alvus adulta
 pauca demittebat. Urinae tenues et per initia decolores.
 Sexto die ad noctem multum deliravit, rursusque ad intelli-
 gentiam rediit. Septimo siticulosa, dejectiones biliosae, in
 plenum et affatim coloratae. Octavo novo rigore suborto

Ed. Chart. JX. [104. 106.] Foëf. II. 978. 979. Ed. Lind. I. (676.)
 ὁξὺς, σπασμοὶ πολλοὶ μετὰ πόνου, πολλὰ παρέλεγεν. ἐξανί-
 στατο βάλανον προσδεμένη. πολλὰ διήλθε μετὰ περιθρόου
 χολώδεος. ὕπνοι οὐκ ἐνήσαν. ἐνάτῃ σπασμοὶ, δεκάτῃ σμικρὰ
 κατενόει, ἐνδεκάτῃ ἐκοιμήθη, πάντων ἀνεμνήσθη. ταχὺ δὲ
 πάλιν παρέκρουσεν, οὔρει δὲ μετὰ σπασμὸν, ἀθρόον πούλν
 ὀλιγάκις ἀναμιμησκότων παχὺ λευκόν. οἶον γίνεται ἐκ τῶν
 καθισταμένων ὅταν ἀναταραχθῇ κείμενον πούλν χρόνον. οὐ
 καθίστατο, χρῶμα καὶ πάχος ἔκελον οἶον γίνεται ὑπόζυγιον,
 τοιαῦτα οὔρει οἷα καὶ γὰρ εἶδον. περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτην
 ἐοῦσῃ παλμοὶ δι' ὅλου τοῦ σώματος. λόγοι πολλοὶ, σμικρὰ
 κατενόει. διὰ ταχέων δὲ πάλιν παρέκρουσεν. περὶ δὲ ἑπτα-
 καίδεκάτην ἐοῦσα ἦν ἄφρων, εἰκοστῇ ἀπέθανε.

[106] || [Ἀθήσιος πέμπτος.] Ἐπικράτεος γυναῖκα,
 ἣ κατέκειτο παρὰ Ἀρχιγέτην, περὶ τόκον ἤδη ἐοῦσαν ῥῆγος
 ἔλαβε ἰσχυρῶς, οὐκ ἐθερμάνθη ὥς ἔλεγον, καὶ τῇ ὑστεραίῃ
 τοιαῦτα. τρίτῃ δὲ ἔτεκε θυγατέρα καὶ τὰλλα πάντα κατὰ

febris acuta prehendit, convulsiones multae non sine dolore,
 multum deliravit. Glande subdita ad defidendum exurrexit,
 multaque prodierunt cum bilioso affluxu. Somnum capere
 non poterat. Nono convulsiones, decimo aliquantulum
 mente constabat, undecimo dormivit, omnia in memoriam
 subierunt, sed statim rursus deliravit. Convulsa autem uri-
 nam confestim multam reddidit, raro ab iis qui assidebant
 admonita, crassam, albam, quale quid in subsidentibus
 urinis visitur, quae longo intervallo in matula depositae et
 reservatae returbantur, eaque non subsidebat, sed colore
 et crassitudine veterini generis urinas referebat. Atque isti-
 usmodi fuerunt urinae quas videre licuit. Ad decimum
 quartum diem totum corpus palpitationes occuparunt, mul-
 tum loquebatur, aliquantulum mente constabat, sed confestim
 rursus desipuit. Circa decimum septimum voce defecta est,
 vigeſimo obiit.

[Aeger Quintus.] Epicratis uxor quae apud Archi-
 geten decumbebat, cum jam partus instaret vehementi rigore
 correpta est, nec, ut ajebant, incaluit et postridie eadem
 adfuerunt. Tertio die filiam peperit, caeteraque omnia

Ed. Chart. IX. [106.] Foef. II. 979. Ed. Lind. I. (676. 677.)
 λόγον ἤλθε. δευτέρῃ μετὰ τόκον ἔλαβε πυρετὸς ὀξύς, καρ-
 δίης πόνος καὶ γυναικείων. προσθεμένη δὲ ταῦτα μὲν ἐκου-
 φίσθη. (677) κεφαλῆς δὲ καὶ τραχήλου καὶ ὀσφύος πόνος,
 ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαν. ἂπὸ δὲ κοιλῆς ὀλίγα χολώδεα λεπτά διῆει
 ἄκριτα. οὐρα λεπτά ὑπομέλανα. ἀφ' ἧς δὲ ἐλάμβανε πῦρ ἐς
 νύκτα, ἑκταίῃ παρέκρουσε. ἐβδόμῃ πάντα παρωξύνθη, ἄγρυ-
 πνος, παρέκρουσε, διψώδης, διαχωρήματα χολώδεα κατα-
 κορέα. ὀγδόῃ ἐπερρίγωσε, ἐκοιμήθη πλείω. ἐνάτῃ διὰ τῶν
 αὐτῶν. δεκάτῃ σκέλεα ἐπιπόκως ἤλγει. καρδίας πάλιν ὀδύνη,
 καρρηβαρίη, οὐ παρέκρουσεν, ἐκοιμᾶτο μᾶλλον. κοιλή ἐπέστη.
 ἐνδεκάτῃ οὔρησεν εὐχροώτερα, συχνὴν ὑπόστασιν ἔχοντα.
 διῆγε κουφότερον. τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἐπερρίγωσε πυρετὸς
 ὀξύς. πεντεκαίδεκάτῃ ἡμεσε χολώδεα ξανθὰ ὑπόσυχνα. ἰδρω-
 σεν ἄπυρος, ἐς νύκτα δὲ πυρετὸς ὀξύς, οὐρα πάχος ἔχοντα.
 ὑπόστασις λευκή. ἑξκαίδεκάτῃ παρωξύνθη νύκτα καὶ δυσφό-
 ρως, οὐχ ὕπνωσε, παρέκρουσεν. ὀκτωκαίδεκάτῃ διψώδης,

rite atque ordine procefferunt. Altero a partu die eam fe-
 bris acutaprehendit, cum oris ventriculi et locorum mulie-
 brium dolore. Quae quidem omnia ex subdito pello allevata
 sunt, sed tum capitis tum cervicis ac lumborum dolor in-
 vasisit, neque somni ulli aderant. Ex alvo pauca, biliosa,
 tenuia et sincera demisit, cum urinis tenuibus et nigrican-
 tibus. Sexto postquam febris corripuit die sub noctem de-
 liravit. Septimo exasperata sunt omnia, cum pervigilio
 desipuit, sitibunda fuit, ex alvo biliosa omnia abundeque
 colorata secesserunt. Octavo rursus suborto rigore liberalius
 quievit. Nono iisdem perseverantibus, decimo molestus cru-
 rum rursusque oris ventriculi dolor invasisit cum capitis gra-
 vitate et absque delirio, aliquanto plus dormivit, alvus sub-
 sistit. Undecimo melius coloratas urinas cum copioso sedi-
 mento reddidit, levius habuit. Decimo quarto suborto novo
 rigore febris acutaprehendit. Decimo quinto biliosa, flava,
 subsrequentia vomitione refusa sunt, ex sudore febris reli-
 quit. Sub noctem febris acuta, urinae crassae quae album
 habebant sedimentum. Quibus decimo sexto ad noctem
 ingravescens moleste habuit, non dormivit, deliravit.

Ed. Chart. IX. [106. 108.] Foëf. II. 979. 982. Ed. Lind. I. (677. 678.)
 γλῶσσα ἐπεκαύθη, οὐχ ὕπνωσε, παρέκρουσε πολλά. σκέλεα
 ἐπωδύνως εἶχε, περὶ δὲ εἰκοστὴν πρωὶ σμικρὰ ἐπερρώγασε
 κομματώδης, δι' ἡσυχίης ὕπνωσε, ἡμεσε χολώδεα ὀλίγα, μέ-
 λανα, ἐς νύκτα κώφωσις, περὶ δὲ πρώτην καὶ εἰκοστὴν πλευ-
 ροῦ ἀριστεροῦ βάρος δι' ὅλου μετ' ἐδύνης, σμικρὰ ἐπέβησεν,
 οὖρα δὲ πάχος ἔχοντα, θολερὰ, ὑπέρυθρα, κείμενα οὐ κα-
 θίστατο. τὰ δ' ἄλλα κουφοτέρως, οὐκ ἄπυρος, αὐτὶς ἐξ
 ἀρχῆς φάρυγγα ἐπωδύνως. ἔρευθος, κίων ἀνεσπασμένος, ρεύμα
 δριμύ. δακνῶδες, ἀλμυρῶδες διὰ τέλεος παρέμενε, περὶ δὲ
 εἰκοστὴν ἐβδόμην (678) ἄπυρος, οὔροισιν ὑπόστασις, πλευ-
 ρὸν ἤλγεεν. περὶ δὲ πρώτην καὶ τριακοστὴν, πῦρ ἐλάβετο.
 κοιλίῃ χολώδεσιν ὑπεταράχθη. ἡμεσε τῇ τεσσαρακοστῇ ὀλίγα
 χολώδεα. ἐκρίθη τελέως ἄπυρος τῇ ὀγδοηκοστῇ.

[108] || [Ἀρρώστος ἔκτος.] Κλεωνακτίδην, ὃς κατέ-
 κειτο ἐπάνω τοῦ Ἡρακλείου, πῦρ ἔλαβε πεπλανημένως, ἤλγει
 δὲ καὶ κεφαλὴν ἐξ ἀρχῆς καὶ πλευρὸν ἀριστερὸν, καὶ τῶν

Decimo octavo sitibunda fuit, lingua retorrída, non dormi-
 vit, multum deliravit, crurum dolor infestavit. Ad vige-
 simum mane parvo suborto rigore sopor tenuit, placide dor-
 mivit, biliosa pauca, nigra vomuit, sub noctem surditas
 oborta est. Circiter vero vigesimum primum sinistrum latus
 undique gravitas cum dolore occupavit, parva insuper sub-
 orta tussi, urinae crassae, turbulentaе, subrubrae, quae
 depositae non subsederunt. Caetera vero levius habuit, ne-
 que a febre immunis fuit. Statim per exordia faucium dolor
 et rubor adsuit, columella contracta fuit fluxio acris, mor-
 dax et falsa ad extremum perseveravit. Ad vigesimum septi-
 mum diem febre libera, urinae cum sedimento aderant, la-
 tus aliquantulum doluit. Ad trigesimum vero quartum febris
 corripuit, alvum biliosa conturbarunt. Quadagesimo pauca
 biliosa vomuit. Octogesimo judicatione prorsus est absoluta
 et febre liberata.

[Aeger sextus.] Cleonactidem qui supra Heraclium
 decumbebat, ignis hoc est febris vehemens, vago et incerto
 quodam ordineprehendit. Capitis et lateris sinistri circa

Ed. Chart. IX. [108.] Foef. II. 982. Ed. Lind. I. (678.)

ἄλλων πόνοι κοπιώδεα τρόπον. οἱ πυρετοὶ παροξυνόμενοι, ἄλλοτε ἄλλοίως ἀτάκτως. ἰδρωῖτες ὅτε μὲν, ὅτε δ' οὐ, τὰ μὲν πλεῖστα ἐπεσήμαινον οἱ παροξυσμοί, ἐν κρίσιμοισι μᾶλλον. περὶ δὲ εἰκοστὴν τετάρτην χεῖρας ἄκρας ἐψύχετο, ἡμεσε χο-
λῶδεα ξανθὰ, ὑπόσυχνα, μετ' ὀλίγον δὲ ἰώδεα, πάντων ἐκου-
φίσθη. περὶ δὲ τριακοστὴν ἐόντι ἤρξατο ἀπὸ ρινῶν αἰμορ-
ραγεῖν ἐξ ἀμφοτέρων καὶ ταῦτα πεπλανημένως κατ' ὀλίγον
μέχρι κρίσιος. οὐκ ἀπόσιτος δὲ οὐδὲ διψώδης παρὰ πάντα
τὸν χρόνον, οὐδὲ ἄγρυπνος. οὖρα δὲ λευκὰ, οὐκ ἄχροα.
περὶ δὲ τεσσαρακοστὴν ἐὼν οὖρησεν ὑπέρυθρα. ὑπόστα-
σιν πολλήν, λίην ἐρυθρὴν ἔχοντα. ἐκουφίσθη, μετὰ δὲ
ταῦτα ποικίλως τὰ τῶν οὖρων ὅτε μὲν ὑπόστασιν εἶχεν,
ὅτε δὲ οὐ. ἐξηκοστῇ οὖρῳισιν ὑπόστασις πολλή καὶ λευκή
καὶ λείη. ξυνέδωκε πάντα, πυρετοὶ διέλιπον, οὖρα λεπτά
μὲν, εὐχροα δέ. ἐβδομηκοστῇ ἄπυρος διέλιπεν ἡμέρας
δέκα. ὀγδοηκοστῇ ἐπερρώγωσε, πυρετὸς ὅξυς ἔλαβεν.

initia dolor adfuit, caeterorumque membrorum perinde ac
ex lassitudine labores. Februm accessiones aliae sub-
inde absque ullo ordine, et nunc quidem sudores, nunc
vero minime. Februm insultus ut plurimum diebus decre-
toriiis fere invadebant. Ad vigesimum [quartum diem ex-
tremæ manus frigescebant, vomitione refusa sunt biliosa,
flava, subfrequentia, non longe vero post, virulenta, qui-
bus omnibus levatus est. Circiter trigesimum sanguis fluere
ex utraque nare coepit, idque inconstanter paulatim ad ju-
dicationem usque, sed nec cibum averfabatur, nec siticulo-
sus toto tempore fuit, neque vero insomnia torquebatur,
urinae tennes, non tamen decolores erant. Ad quadrage-
simum vero subrubra minxit, cum sedimento multo rubro,
levius habuit. Post quæ varie se habuerunt urinae, ut quæ
interdum sedimentum haberent, interdum vero nequaquam.
Sexagesimo urinæ sedimentum multum, album et laeve ad-
fuit, remissa sunt omnia, febris intermisit. Urinae vero
iterum tennes quidem, boni coloris tamen. Die septuage-
simo a febre liber fuit, quæ dies decem intermisit. Octo-
gesimo rigore oborto febris acutaprehendit, sudor multus,

Ed. Chart. IX. [108—110.] Foef. II. 982—984. Ed. Lind. I. (679.)
 ἰδρωσε πολλῶ. (679) οὐροισιν ὑπόστασις ἐρυθρὴ, λεῖψ. τε-
 λείως ἐκρίθη.

[109] || [Ἀρρώστος ἑβδομος.] Μένωνα πῦρ ἔλαβεν,
 ὀσφύος βάρος ἐπώδυνον. δευτέρῃ ὕδωρ πίνοντι ὑπόσυχτον
 ἀπὸ κοιλίης καλῶς διήλθεν. τρίτῃ κεφαλῆς βάρος. διαχωρή-
 ματα λεπτά, χολώδεα, ὑπέρυθμα. τετάρτῃ πάντα παρωξύνθη.
 ἐρῶν ἀπὸ δεξιοῦ μυκτῆρος αἷμα δις ὀλίγον. νύκτα δυσφόρος.
 διαχωρήματα ὅμοια τῇ τρίτῃ. οὐρα ὑπομέλανα εἶχεν. ἐναιώ-
 ρημα ὑπόμελαν ἐὼν διεσπασμένον οὐχ ἰδρύνετο. πέμπτῃ ἐρῶν
 λαῦρον ἐξ ἀριστεροῦ ἄκρητον. ἰδρωσεν, ἐκρίθη, μετὰ δὲ κρί-
 σιν ἄγρυπνος παρέλεγεν. οὐρα λεπτά ὑπομέλανα. λουτροῖσιν
 ἐχρήσατο κατὰ κεφαλῆς, ἐκοιμήθη, κατενόει, τούτῳ οὐχ ὑπέ-
 στρεψεν, ἀλλ' ἡμοῦρά γη πολλάκις καὶ μετὰ κρίσιν.

[110] || [Ἀρρώστος ὄγδοος.] Ἐρασινόν, ὃς ὥκει παρὰ
 Βοώτου χαράδρην, πῦρ ἔλαβε μετὰ δείπνον, νύκτα ταραχώ-
 δης. ἡμέρην τὴν πρώτην δι' ἡσυχίης, νύκτα ἐπιπόνως. δευ-

urinis sedimentum rubrum, laeve adsuit. Quibus perfecta
 judicatio successit.

[*Aeger septimus.*] Metonem ignis, hoc est febris vehe-
 mens,prehendit cum lumborum gravitate et dolore. Postri-
 die ex liberaliore aquae potu alvus recte demisit. Tertio
 capitis gravitas tenuit, dejectiones tennes, biliosae, aliquan-
 tulum rubentes prodierunt. Quarto exasperata sunt omnia,
 bis ex nare dextra sanguis paulatim effluxit, nox laboriosa,
 dejectiones eadem quae die tertio, urinae nigricantes, quae
 sublime quiddam in medio innatans, subnigrum divulsum
 nec subsistens habebant. Quinto die ex nare sinistra libe-
 raliter sanguis sincerus effluxit, sudore oborto judicatus est.
 Post judicationem autem cum pervigilio praeter rationem
 loquebatur, urinae tennes et nigricantes erant. Post capitis
 perfusiones quievit, mente constitit. Huic morbus non re-
 vertit, verum etiam post judicationem crebro sanguis e nari-
 bus erupit.

[*Aeger Octavus.*] Erasimum qui ad Bootae torrentem
 habitabat, febris a coena vehemens corripuit, noctem tur-
 bulentam transegit. Primus dies quietus fuit, nox laboriosa.

Ed. Chart. IX. [110. 111.] Foëf. II. 984. 985. Ed. Lind. I. (679. 680.)
 τέτη πάντα παρωξύνθη, ἐς νύκτα παρέκρυσσε. τρίτη ἐπιπό-
 τως, παρέκρυσσε πολλά. τετάρτη δυσφορώτατα, ἐς δὲ τὴν
 νύκτα οὐδὲν ἐκοιμήθη, ἐνύπνια καὶ λογισμοί. ἔπειτα χεῖρῳ,
 μεγάλα καὶ ἐπικάιρα, φόβος, δυσφορή. πέμπτη πρῶτ' κατήρ-
 τητο καὶ κατενόει πάντα. πούλ' δὲ πρὸ μέσου ἡμέρης ἔξε-
 μάνη. κατέχειν οὐκ ἠδύνατο, ἄκρεα ψυχρὰ ὑποπέλια, οὐρα
 ὑπέστη, ἀπέθανε περὶ ἡλίου δυσμάς. τούτῳ οἱ πυρετοὶ διὰ
 τέλεος ξὺν ἰδρῶτι. (680) ὑποχόνδρια μετέωρα, ξύντασις μετ'
 ὀδύνης. οὐρα δὲ μέλανα ἔχοντα ἐναιωρήματα στρογγύλα, οὐχ
 ἰδρύνετο. ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρανα διήξει, δίψα διὰ τέλεος οὐ
 λήν. σπασμοὶ δὲ πολλοὶ ξὺν ἰδρῶτι περὶ θάνατον.

[111] || [Ἀρρώστος ἑνατός.] Κρίτωνι ἐν Θάσῳ, ποδὸς
 ὀδύνη ἤρξατο ἰσχυρὴ ἀπὸ δακτύλου τοῦ μεγάλου. ὀρθοστιά-
 δην περιόντι, κατεκλίθη αὐθιμερὸν, φρικώδης, ἀσώδης,
 μικρὰ ὑποθερμαινόμενος, νύκτα παρεφρόνησε. δευτέρῃ οἷδημα
 δι' ὅλου τοῦ ποδὸς, καὶ περὶ σφυρὸν ὑπέρυθρον μετὰ ξυν-

Postridie ingravescentibus omnibus sub noctem deliravit.
 Tertio die laboriose habuit, multum deliravit. Quarto gra-
 vissime, per noctem vero nihil dormivit, somnia aderant
 et ratiocinationes, deinde deteriora magna et imprimis ani-
 madvertenda, timor et magna corporis incontinentia.
 Quinto mane compositus erat, omninoque ad intelligentiam
 redierat. Ad meridiem vero valde insanivit, neque se cobi-
 bere poterat, summa corporis frigida et liventia, urinae cru-
 dae, sub solis occasum defunctus est. Huic ad extremum us-
 que febres cum sudore aderant, praecordiorum tumor et
 contentio non sine dolore. Urinae vero nigrae, sublimia
 quaedam in medio innatantia rotunda habebant, neque sub-
 sidebant, et ex alvo stercora demissa sunt. Sitis continua non
 magna tamen. Convulsiones cum sudore sub mortem multae.

[Aeger nonus.] In Thaso Critoni erecto et obambulantī
 pes vehementer dolere ex pollice coepit, eodem die decu-
 buit cum horrore et stomachi fastidio aliquantulum incale-
 scens, sub noctem desipuit. Postridie per totum pedem et
 ad talum tumor subruber et contentus, pustulae parvae ni-

Ed. Chart. IX. [111. 112.] Foesl. II. 985. 986. Ed. Lind. I. (680. 681.)
τάσιος. φλυκταινίδια μέλανα, πυρετός ὀξύς, ἐξεμάνη. ἀπὸ δὲ
κοιλίης, ἄκρητα, χολώδεα, ὑπόσυχνα διήλθεν. ἀπέθανεν ἀπὸ
τῆς ἀρχῆς δευτεραῖος.

[112] [Ἀρρώστος δέκατος.] Τὸν Κλαζομένιον, ὃς κατέ-
κειτο παρὰ τὸ Φρυνιχίδεω φρέαρ, πῦρ ἔλαβεν. ἤλγει δὲ κε-
φαλὴν, τράχηλον, ὀσφῦν ἐξ ἀρχῆς, αὐτίκα δὲ κόφωσις, ὕπνοι
οὐκ ἐνῆσαν, πυρετός ὀξύς ἔλαβεν, ὑποχόνδριον ἐπῆρτο μετ'
ὄγκου, || οὐ λήν συντασις, γλῶσσα ξηρή. τετάρτη ἐς νύκτα
παρεφρόνησε. πέμπτη ἐπιπόνως καὶ πάντα παρωξύνθη. περὶ
δὲ ἐνδεκάτην σμικρὰ ἐνέδωκεν. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐξ ἀρχῆς
καὶ μέχρι τεσσαρεσκαideκάτην λεπτὰ, πολλὰ, ὑδατόχροα διήει.
εὐφύως τὰ περὶ διαχώρησιν διῆγεν. ἔπειτα κοιλίῃ ἐπέστη,
οὔρα διὰ τέλος λεπτὰ μὲν, εὔχροα δὲ καὶ πολλὰ εἶχεν ἐναι-
ωρήματα ὑποδιοσπασμένον οὐχ ἰδρύνετο. περὶ δὲ ἑκτὴν καὶ
δεκάτην οὔρησεν ὀλίγω παχύτε(681)ρα. εἶχε σμικρὴν ὑπό-

grae, febris acuta, insania correptus est. Ex alvo mere bi-
liosia plurima processerunt. Postridie ex quo laborare coe-
perat mortuus est.

[*Aeger decimus.*] Clazomenius, qui ad Phrynichidae
puteum decumbebat, igne h. e. vehementissima febre cor-
reptus, per exordia ex capite, cervice et lumbis dolere coe-
pit. Confestim furditas invasit, neque somni aderant, febris
acutaprehendit, praecordium in tumorem sublatus fuit,
neque valde contentum, lingua arida. Die quarto sub noctem
deliravit. Quinto cum molestia exasperata sunt omnia, ad
undecimum vero aliquantulum remisierunt, alvus ab initio
ad decimum quartum usque multa, tenuia, aquae similia
transmittebat. Quod ad dejectiones attinet, commode ha-
bebat, deinde alvus suppressa est. Urinae per totum morbum
tenues quidem, boni tamen coloris erant et sublime quiddam
in medio innatans multum, nonnihil disperfum habebant,
neque subsidebant. Ad decimum sextum paulo crassiores
urinas reddidit, quibus paulum inerat sedimenti, nonnihil
allevatus est, meliusque sibi constabat. Decimo septimo
rursus tenues profluxerunt, secundum utramque aurem tumor

Ed. Chart. IX. [112. 113.] Foëf. II. 986. 987. Ed. Lind. I. (681.)
 στασιν, ἐκούφισεν ὀλίγον, κατενόει μᾶλλον. ἰς' δὲ πάλιν
 λεπτά, παρὰ δὲ τὰ οὔατα ἀμφοτέρω ἐπήρθη ξὺν ὀδύνῃ.
 ὕπνοι οὐκ ἐνήσαν, παρελήρει, περὶ δὲ τὰ σκέλεα ἐπωδύνως
 εἶχε. κ' ἄπυρος ἐκρίθη, οὐχ ἕδρωσε, πάντα κατενόει. περὶ
 δὲ. κς' ἰσχίου ὀδύνῃ δεξιῷ ἰσχυρῶς. διὰ ταχείαν ἐπαύσατο.
 τὰ δὲ παρὰ τὰ οὔατα οὔτε καθίστατο οὔτε ἐξεπύει, ἤλγεε
 δέ. περὶ δὲ τὴν λά διὰ ῥόια πολλοῖσιν ὕδατῶδεσι μετὰ δυσ-
 εντεριωδέων. οὔρα παχέα οὔρει, κατέστη παρὰ τὰ ὦτα. περὶ
 δὲ τὴν μ' ὀφθαλμὸν δεξιὸν ἤλγει. ἀμβλύτερα ἑώρα, κα-
 τέστη.

[113] || [Ἀρρώστος ἐνδέκατος.] Τὴν Δρομεάδεω γυ-
 ναῖκα, θυγατέρα τεκοῦσαν καὶ τῶν ἄλλων πάντων γενομένων
 κατὰ λόγον δευτεραίην ἐοῦσαν ῥίγος ἔλαβε, πυρετὸς ὀξύς.
 ἤρξατο δὲ πονέειν τὴν πρώτην περὶ ὑποχόνδριον, ἀσώδης,
 φρικώδης, ἀλύουσα, καὶ τὰς ἐχομένας οὐχ ὕπνωσε. πνεῦμα
 ἀραιὸν, μέγα, αὐτίκα ἀνεσπασμένον. β', ἀφ' ἧς ἐξῆργωσεν

cum dolore subortus est, somni non aderant, delirabat,
 crurum dolore vexabatur. Vigesimo judicatione a febre
 vindicatus est, non sudavit, omninoque ad intelligentiam
 rediit. Circa vigesimum septimum vehemens coxendicis
 dolor obortus statimque sedatus est. Quae autem ad aures
 erant tubercula neque conquiescebant, neque suppurabant,
 verum dolebant. Ad trigessimum primum ex alvi profluvio,
 aquosa excrementa multa et cujusmodi in difficultate inte-
 stinorum esse solent, prodierunt, crassas urinas reddidit,
 tubercula circa aures conquieverunt. Circa quadragesimum
 vero oculi dextri dolor subortus est, hebetior visus fuit,
 constitit.

[Aeger undecimus.] Dromeadae conjugem, postquam
 filiam peperisset, caeteraque omnia rite atque ordine pro-
 cedere, postridie rigor cum febre acutaprehendit. Primo
 statim die praecordii dolor invalsit, non sine stomachi fasti-
 dio, horrore, magnaque corporis incontinentia, neque iis
 qui post consecuti sunt diebus somnum capere potuit. Spi-
 ratio rara, magna subitoque revulsa ac velut retracta fuit.

Ed. Chart. IX. [113.] Foëf. II. 987. Ed. Lind. I. (681. 682.)
 ἀπὲ κοιλῆς καλῶς κόπρανα διήλθεν. οὐρα παχέα, λευκά,
 θολερά, οἷα γίνεται ἐκ τῶν καθισταμένων, ὅταν ἀναταρα-
 χθῇ κείμενα χρόνον πούλυν. οὐ καθίστατο, νύκτα οὐκ ἐκοι-
 μήθη. τρίτη περὶ μέσον ἡμέρης ἐπερρίγωσε, πυρετός ὄξυς,
 οὐρα ὅμοια. ὑποχονδρίου πόνος, ἀσώδης, νύκτα δυσφόρας
 οὐκ ἐκοιμήθη. ἰδρώσε δι' ὅλου ὑπόψυχα, ταχὺ δὲ πάλιν
 ἀτεθερμάνθη. (682) δ' περὶ μὲν ὑποχόνδρια μικρά ἐκου-
 φίσθη. κεφαλῆς δὲ βάρος μετ' ὀδύνης ὑπεκαρώθη, ἔσταξε
 μικρά ἀπὸ ῥινῶν. γλῶσσαι ἐπίξηρος, διψώδης, οὐρα λεπτά
 ἐλαιώδεα, σμικρὰ ἐκοιμήθη. ε' διψώδης, ἀσώδης, οὐρα
 ὅμοια, ἀπὸ κοιλῆς οὐδέν, περὶ δὲ μέσον ἡμέρης πολλὰ παρ-
 έκρυσσε, καὶ πάλιν ταχὺ σμικρὰ κατενέει. ἀνισταμένη ὑπε-
 καρώθη, ψύξις μικρά, νυκτός ἐκοιμήθη, παρέκρυσσε. στ'
 πρωὶ ἐπερρίγωσε. ταχὺ δὲ διεθερμάνθη, ἰδρώσε δι' ὅλου
 ὕκρεα ψυχρά, παρέκρυσσε, πνεῦμα μέγα ἄραιον, μετ' ὀλίγον
 σπασμοὶ ἀπὸ κεφαλῆς ἤρξαντο, ταχὺ ἀπέθανεν.

Postridie ejus diei quo rigor cepit, ex alvo commode stercora
 processerunt, urinae crassae, albae, turbulentae, cujusmodi
 esse solent quae subsederunt, ubi in matella multo tempore
 depositae returbantur, neque subsidebant, noctu nihil dor-
 mivit. Tertio ad meridiem novo suborto rigore febris acuta
 prehendit, urinae limiles, praecordii dolor, stomachi fasti-
 dium et nausea aderant, nox difficilis fuit, neque dormivit,
 sudor per totum corpus frigidus diffusus est, statim tamen
 rursus ad calorem rediit. Quarto praecordii dolor aliquan-
 tum remisit, sed una cum dolore capitis gravitas adfuit, so-
 pore nonnihil detenta est, nares paucum stillarunt sangui-
 nem, lingua valde reficcata, sitibunda fuit, urinae tenues,
 oleosae, parum dormivit. Quinto siticulosa, nauseabunda,
 urinae eadem, ex alvo nihil secessit, circa meridiem valde
 deliravit, confestimque rursus parum ad intelligentiam rediit,
 ubi surrexisset, sopore detenta est, paulum perfrixit, nocte
 dormivit, deliravit. Sexto die mane novus subortus est rigor
 celeriterque recaluit, sudor toto corpore dimanavit, extrema
 frigescebant, deliravit, spiratio magna et rara fuit. Paulo
 post convulsionibus a capite subortis celeriter defuncta est.

Ed. Chart. IX. [114.] Foef. II. 988. 989. Ed. Lind. I. (682. 683.)

[114] || [Ἀρρώστος δωδέκατος.] Ἄνθρωπος θερμαινόμενος ἐδείπνησε καὶ ἔπιε πλέον, ἤμεσε πάντα νυκτὸς, πυρετὸς ὀξύς. ὑποχονδρίου δεξιῷ πόνος, φλεγμονὴ ὑπολάπαρος ἐκ τοῦ εἶσω μέρους, νύκτια δυσφόρος. οὐρα δὲ κατ' ἀρχὰς πᾶχος ἔχοντα, ἐρυθρὰ, κείμενα οὐ καθίστατο. γλῶσσα ἐπέξηρος, οὐ λίην διψώδης. δ' πυρετὸς ὀξύς. πόνοι πάντων. ε' οὕρησε λεῖον ἐλαιῶδες πολὺ. πυρετὸς ὀξύς. στ' δείλῃς πολλὰ παρέκρουσεν. || οὐδὲ ἐς νύκτια ἐκοιμήθη. ζ' πάντα παρωξύνθη, οὐρα ὅμοια, λόγοι πολλοὶ, κατέχειν οὐκ ἡδύνατο. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῶ ὕγρὰ ταρυχώδεα διήλθε μετὰ ἐλμίνθων. νύκτια ὁμοίως ἐπιπότως, πρωτὶ δὲ ἐρρύγωσε, πυρετὸς ὀξύς. ἰδρωσε θερμῶ, ἄπυρος ἔδοξε γενέσθαι, οὐ πολὺ ἐκοιμήθη, ἐξ ὕπνου ψύξις. πτυαλισμὸς, δείλῃς πολλὰ παρ(683)κρουσε, μετ' ὀλίγον δὲ ἤμεσε μέλανα, ὀλίγα χολώδεα. θ' ψύξις, παρελήρει πολλὰ, οὐχ ὕπνωσε. δεκάτῃ σκέλεα ἐπωδύνως, πάντα παρωξύνθη, παρελήρει. ια' ἀπέθανεν.

[*Aeger duodecimus.*] Incalescens quidam coenavit bi-bitque largius, nocte omnibus vomitu refusus febris acutaprehendit cum praecordii dextri dolore, inflammatio subina-nis ad interna vergebat, nox molesta et difficilis fuit. Uri-nae vero per initia crassae, rubrae, quae in matula deposi-tae non subsidebant, lingua valde reliccata, non admodum erat siticulosus. Quarto die febris acuta invasit, undique dolores urgebant. Quinto minxit laeve, oleosum, multum, febris acuta detinebat. Sexto ad vesperam plurimum deliravit, neque nocte dormivit. Septimo exasperata sunt om-nia, urinae similes erant, verba multa profundeabat, neque se continere poterat. Ex alvo irritata liquida et turbulenta cum lumbricis secesserunt, nox perinde laboriosa fuit. Mane vero ex rigore febris prehendit acuta, sudor calidus subse-cutus est, ex quo sine febre esse visus est, non multum quie-vit. Ex somno perfrictio, crebra spiratio, ad vesperam mul-tum deliravit. Paulo post vero nigrorum, paucorum bilio-forum vomitus est subsecutus. Nono perfrictio, magnum de-lirium, neque dormivit. Decimo crurum dolor invasit, in-gravescebant omnia, desipuit. Undecimo mortuus est.

Ed. Chart. IX. [115.]

Foesl. II. 990.

Ed. Lind. I. (683.)

[115] || [Ἀδρόστος τρισκαιδέκατος.] Γυνῆκα, ἣ κατέκειτο ἐν ἀκτῇ, τρίμηνον πρὸς ἑωυτὴν ἔχουσα πῦρ ἔλαβε. αὐτίκα τε ἤρξατο πονέειν ὀσφύν. γ' πόνος τραχήλου, κεφαλῆς, κατὰ κληῖδα χεῖρα δεξιήν. διὰ ταχέων δὲ γλῶσσα ἠφώνεται. δεξιήν χεῖρα παρελύθη μετὰ σπασμοῦ, παραπληκτικὸν τρόπον παρελήρει πάντα. νύκτι δυσφόρως οὐκ ἐκοιμήθη. κοιλίῃ ἐταρόχθη χολώδεσιν ἀκρήτοισιν ὀλίγοισιν. δ' γλῶσσα φωνῆς ἐλύθη, σπασμοὶ τῶν αὐτῶν πόνοι πάντων παρέμενον. κατὰ ὑποχόνδριον ἔπαρμα ξὺν ὀδύνῃ, οὐκ ἐκοιμᾶτο. παρέκρουσε πάντα, κοιλίῃ ταραχώδης, οὖρα λευκά, οὐκ εὐχροα. ε' πυρετὸς ὀξύς, ὑποχονδρίου πόνος. παρέκρουσε πάντα, διαχωρήματα χολώδεα, ἐς νύκτι ἰδρωσεν, ὕπυρος. σί' κατενόει, πάντων ἐκουφίσθη. περὶ δὲ κληῖδα ἀριστερὴν πόνος παρέμενε, διψώδης, οὖρα λεπτά, οὐκ ἐκοιμήθη. ζ' τρόμος, ὑπεκαρώθη, σμικρὰ παρέκρουσεν ἀλγήματα κατὰ κληῖδα καὶ

[*Aeger decimus tertius.*] Mulier quaedam, quae in litore decumbebat, trimestri foetu gravida, igne, hoc est vehemente febre correpta est, statimque ex lumbis dolor invasit. Die tertio cervicem, caput, circa jugulum manumque dextram dolor occupavit. Celeriter vero lingua voce defecta est, manus dextra non sine convulsione elanguit, quale quid in partium resolutionibus levibusque siderationibus contingere solet, deliravit prorsus, nox difficilis et laboriosa fuit, neque dormivit, ex conturbata alvo biliosa, sincera et pauca secesserunt. Quarto linguae vox soluta, eorundem convulsiones et undique dolores perdurabant, praecordia cum tumore dolor occupavit, somnum non capiebat, prorsus deliravit, alvi perturbatio aderat, urinaeque tenues nec probati coloris reddebantur. Quinto febris acutaprehendit cum praecordiorum dolore, penitus deliravit, alvi recrementa biliosa erant, sub noctem sudor obortus est et a febre vindicata. Sexto ad mentem rediit, allevarunt omnia, ad jugulum vero sinistrum perseverabat dolor, sitibunda erat, urinas tenues reddidit, neque quievit. Septimo tremor corripuit, aliquantulum soporata est, nonnihil deliravit, juguli

Ed. Chart. IX. [116. 116.] Foesl. II. 990. 991. Ed. Lind. I. (683. 684.)
 βραχίονα ἀριστερόν παρέμενε. τὰ δ' ἄλλα διεκούφισε, πάντα
 κατενόει. τοῖς δὲ διέλιπεν ἄπυρος. ἰα' ὑπέστρεψεν, ἐπερῶ-
 γωσε, πῦρ ἔλα(684)βε. περὶ δὲ ἰδ' ἡμεσσε χολώδεα ξανθὰ,
 ὑπόσυχνα, ἴδρωσεν, ἄπυρος ἐκρίθη.

[116] || [Ἀρρώστος τεσσαρεσκαίδέκατος.] Μελιδίη, ἣ
 κατέκειτο παρὰ τὸ τῆς Ἥρης ἱερὸν, ἤρξατο κεφαλῆς καὶ
 τραχήλου καὶ στήθεος πόνος ἰσχυρός. αὐτίκα δὲ πυρετός
 ὄξυς ἔλαβε. γυναικεῖα δὲ σμικρὰ ἐπεφαίνετο. πόνοι τουτέων
 πάντων ξυνεχές. ἔκτε κωματώδης, ἀσώδης, φρενιώδης, ἐρύ-
 θημα ἐπὶ γνάθῳ, σμικρὰ παρέκρυσσε. ζ' ἴδρωσε, πυρετός
 διέλιπεν, οἱ πόνοι παρέμενον, ὑπέστρεψεν, ὕπνοι σμικροί,
 οὐρα διὰ τέλος εὐχροα μὲν, λεπτὰ δέ. διαχωρήματα λεπτά,
 χολώδεα, δακνώδεα, κάρτα ὀλίγα μέλανα, δυσώδεα διήλθεν,
 οὐροισιν ὑπέρστασις λευκὴ, λεῖη, ἴδρωσεν. ἐκρίθη τελέως ἐν-
 δεκαταίῃ.

et brachii finistri dolores perseveraverunt, caetera vero alle-
 varunt, ad se plane rediit. Tribus autem diebus defecit fe-
 bris ab eaque immunis visa est, undecimo rediit et novo
 insuper orto rigore febris vehemens corripuit. Ad decimum
 vero quartum diem biliosa, flava, crebra vomitione sunt
 refusa, obortoque sudore a febre judicatione est liberata.

[*Aeger decimus quartus.*] Melidia, quae ad Junonis
 aedem decumbebat, ex capite, cervice et pectore vehementer
 dolere coepit, confestimque febris acutaprehendit. Men-
 struae vero purgationes paucae visae sunt, horumque om-
 nium continentes erant dolores. Sexto die profundus eam
 sopor corripuit, stomachi fastidium et aestuatio, horror,
 malarum rubor, deliravit. Septimo profuso sudore febris in-
 termisit, dolores perseverabant, febris rediit, somni parvi
 aderant. Urinae per totum morbum laudabilis fuere coloris,
 caeterum tenues. Alvi recrementa tenuia, biliosa, mordacia
 admodum pauca, nigra, graveolentia prodierunt. In urinis
 subsederunt alba et laevia, sudor dimanavit, die undecimo
 judicatione integre est absoluta.

Ed. Chart. IX. [118. 119.] Fœf. II. 994—996. Ed. Lind. I. (684. 685.)

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

[118] || [ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.] "Ανθρακες ἐν Κρανῶνι θερिनοί, ὕεν ἐν καύμασιν ὕδατι λαύρῳ δι' ὅλου. ἐγένετο δὲ μᾶλλον νότω, καὶ ὑπεγίνοντο μὲν ἐν τῷ δέρματι ἰχῶρες. ἐγκαταλαμβανόμενοι δὲ ἐθερμαίνοντο καὶ κνησμὸν ἐρεποίεον. εἴτα φλυκταινίδες, ὥσπερ πυριήκανστοι διανίσταντο καὶ ὑπὸ τὸ δέρμα καίε(685)σθαι ἐδόχεον. ἐν καύμασιν ἀνυδρίας. οἱ πυρετοὶ ἀνιδρωῖτες τὰ πλεῖστα. ἐν τουτέοισιν δὲ ἦν ἐπιψεκασή, ἰδρωτικώτεροι γίνονται κατ' ἀρχάς. ταῦτα δυσκριτώτερα μένει ἢ ἄλλως. αἰτάρ ἥσσον, εἰ μὴ εἴη διὰ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ τῆς νόσον τὸν τρόπον.

|| Οἱ καῦσοι ἐν τῇσι θερινῇσι μᾶλλον γίνονται καὶ ἐν τῇσιν ἄλλησιν ὥρησιν. ἐπιξηραίνονται δὲ μᾶλλον θέρους.

[119] || Φθινοπώρου μάλιστα θηριώδες καὶ ἡ καρδιαγία, καίτοι καὶ αὐτὴ ἥσσον κακουργεῖοι ἂν, αὐτοῦ τοῦ

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS
LIBER SECVNDVS.

[SECTIO PRIMA.] Cranone carbunculi aestate grassabantur. Per magnos aestus affatim et continenter compluit, idque ab austro magis. Sanies quidem plurima cuti subnascebatur, quae intro conclusa dum incalesceret, pruriginem excitabat. Deinde vero in pustulas erumpebat iis affines, quae in ambustis fieri solent. Tantus inerat sub cute ardoris sensus, ut uri viderentur. Magnis et squalidis aestibus febres, ut plurimum sine sudoribus: in quibus si levior imber guttatim defluerit aut stillaverit, copiosiores statim sudores in febribus fiunt. Haec diuturniorem et difficiliorem morbi solutionem habent quam si aliter contingerent. Minus tamen nisi si haec ab hoc rerum statu, sed et ex morbi natura procederent.

Aestatis temporibus plurimum oriuntur febres ardentes, et si aliis quoque. Aestate tamen sicca et exaestuante contrahuntur magis et incrementum.

Autumnus sua feritate et malignitate interaneorum animalia maxime gignit orisque ventriculi dolorem, quī tamen

Ed. Chart. IX. [119.] Foëf. II. 996. 997. Ed. Lind. I. (685. 686.)
 νοσήματος τουτέου ἐόντος. αἱ ἀσκάριδες δειλῆς ὁμοίως τούτῳ,
 καὶ ἐκεῖνα τηρικαῦτα ὀχλεύουσι τῆς ἡμέρης τὰ πλεῖστα, οὐ
 μόνον διὰ τὸ μᾶλλον πονέειν, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ διὰ σφάγξεντάς.

Ἐν φθινοπώρῳ ὀξύταται νόσοι καὶ θανατωδέσταιται.
 τὸ ἐπίπαν ὅμοιον τῷ δειλῆς παροξύνεσθαι. ὥς τοῦ ἐνιαυτοῦ
 περίοδον ἔχοντος τῶν νούσων, οἷον ἡ ἡμέρη τῆς νούσου, οἷον
 τὸ δειλῆς παροξύνεσθαι. τοιοῦτον τῆς νόσου || καὶ ἐκάστης
 καταστάσιος πρὸς ἀλλήλας, ὅταν μὴ τι νεωτεροποιηθῇ ἐν τῷ
 ἄνω εἶδει. εἰ δὲ μὴ, ἄλλης ταῦτα καταστάσιος ἂν ἄρχοι.
 ὥστε καὶ τὸν ἐνιαυτὸν πρὸς ἑωυτὸν οὕτως ἔχειν.

Ἐν τοῖσι καθεστεῶσι καιροῖσι καὶ ὥραιώς τὰ ὥραῖα
 ἀποδιδούσιν εἴεσιν εὐσιτάδες καὶ εὐκρινέστατοι αἱ νοῦσοι,
 ἐν δὲ τοῖσιν ἀκαταστάτοισιν ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι.
 ἐν γοῦν Περίνθῳ ὅταν τι ἐκλίπη ἢ πλεονάσῃ ἢ πνευμάτων
 ἢ μὴ πνευμάτων ἢ ὑδάτων ἢ αὐχμῶν ἢ καυμάτων ἢ (686)

in ejusmodi morbo minus infestus est. Lumbrici tenues,
 ascarides dicti, vespere maxime, cui analogia quodammodo
 respondet autumnus, infestant. Affligunt vero ut plurimum
 hac diei parte, non solum doloris ratione, qui tunc magis
 urget, sed suopte quodam impetu.

Autumnus acutissimos morbos et maxime exitiales gignit.
 Qui in eo quod accessiones vespere moveat, eam omnino
 habet affectionem ad annum totum, morborum velut rever-
 siones et circuitus habentem, quam vespertinae accessiones
 ad eam in qua fiunt, morbi diem. Tale quid evenit, ubi
 morbus et temporis circumscriptio sibi mutuo responderint:
 dum ne quid in sublimi illa natura innovetur. Quod si acci-
 dat, ista in alium temporis statum erumpent, quo et pluri-
 mum poterunt et valebunt. Ut necesse sit, annum ipsum et
 anni partes sic se invicem habere.

Constantibus et certis temporibus et annorum tempe-
 stiva tempestivitate morbi qui facile solvantur et consistent
 gignuntur. Incertis vero et inconstantibus, qui neque facile
 solvantur neque consistent. Quale quid in Perinθο accidit,
 ubi ventorum flatus aut ab his quies et cessatio aut imbres
 aut siccitates aut vehementes aestus aut algores exuperarint

Ed. Chart. IX. [119.] Foëf. II. 997. 998. Ed. Lind. I. (686.)
 ψύξεων. τὸ δὲ ἔαρ τὸ ἐπίπαν ὑγιεινότατον καὶ ἥκιστα θανατωδές.

|| Πρὸς τὰς ἀρχὰς σκεπτέον τῶν νοίσεων, εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ. δῆλον δὲ τῇ ἐπιδόσει. τὰς δὲ ἐπιδόσιας τῇσι περιόδοις, καὶ αἱ κρίσεις ἐντεῦθεν δῆλοι, καὶ τοῖσι ἐν τῇσι περιόδοις παροξυσμοῖσιν, εἰ πρωϊαίτερον ἢ οὐ, καὶ εἰ πλείονα χρόνον ἢ οὐ, καὶ εἰ μᾶλλον ἢ οὐ. πόντων δὲ τῶν συνεχέων ἢ διαλειπόντων χρονίων καὶ τραμάτων καὶ πτυέλων ὀδυρωδέων, καὶ πυμάτων φλεγμοναί, καὶ ὅσα ἄλλα ἐπιφαίνονται ὕστερον, ἴσως δὲ καὶ ἄλλων πρηγμάτων κοινῶν, τὰ μὲν θασσον βραχύτερα, τὰ δὲ βραχύτερον μακρότερα, καὶ ἐν περιόδοις τὸ ἐπιπρωϊαίτερον, καὶ ἄλλης ἐπιδόσιος ἀπανδώσης τῆς νόσου. καὶ γὰρ τῶν παραχορῆμα ἀπολλυμένων ταχύτεραι αἱ κρίσεις, ὅτι ταχέες οἱ πόνοι καὶ ξυτεχέες καὶ ἰσχυροί. τὰ δὲ κρίνοντα ἐπὶ τὸ βέλτιον μὴ αὐτίκα ἐπιφαινέσθω.

aut defecerint. Ver vero saluberrimum omnium est, et minime exitiale.

Ad dignoscenda morborum principia considerandum an confestim consistendi vigorem habeant. Quod ex incremento manifestum fiet. Incrementa autem ex ipsis morborum circuituionibus et ambitibus. Ex quibus judicationes etiam ipsae cognoscuntur, atque ex accessionum, quae in circuituionibus fiunt, inter se commissione, num maturius aut diutius aut magis affligant, necne. Ex omnibus autem continuis, aut intermittentibus aut diuturnis vulneribus et sputis cum dolore affligentibus, orientium tuberculorum inflammationes et quaecunque successu quodam in morbis apparent, atque adeo ex his quae vulgo in morbis fiunt, quae celerius quidem, brevior, quae vero tardius, diuturniorem solutionem indicant: morbo ipso plerumque eas quae in morborum reversionibus fiunt accessionum anticipationes atque alia incrementa denegante. Eorum enim qui confestim intereunt velociore sunt judicationes, quod et celeres sint dolores et continentes et validi. Quae autem in melius decernunt et judicant, non statim apparere debent.

Ed. Chart. IX. [120.] Foesl. II. 999. 1002. Ed. Lind. I. (686. 687.)

[120] || Τὰ κρίσιμα μὴ κρίνοντα τὰ μὲν θανατώδεα, τὰ δὲ δύσκριτα. τὰ προκρινόμενα ἢν ὡμῶς κριθῇ, ὑποστροφαι, ἢν δὲ μὴ, ἀκρισίαι, γένοιτο δ' ἂν καὶ ὀλέθρια τὰ μὴ σμικρά. ὅσα κρίσιμα σημεῖα γινόμενα, τὰ αὐτὰ ταῦτα μὴ γινόμενα δύσκριτα. τὰ ἐναντία δὲ σημαίνοντα κακὸν, οὐ μόνον ἢν παλινδρομέη, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχαίης φύσιος (687) τὰ ἐναντία ῥέποντα, ὥσπερ καὶ τῶν κακῶν σημεῖον ἐπὶ τὰν-αντία ῥέποντα. θεωρεῖν δὲ οὕτω δεῖ, βρωμάτων, συμπτώσεων φλεβῶν, ὄγκων ὑποχοιδρίων, ἀναρρόπιων, καταρρόπιων. πολλὰ δὲ καὶ τῶν τοιούτων, οἷον, ἀποφθειρουσέων οἱ τιθοὶ προσισχναίνονται, οὐδὲ γὰρ ἐναντίον οὐδὲ βῆχες χρο-νιαι ἔτι ὄρχιος οἰδήσοντος παύονται. ὄρχις οἰδήσας ἀπὸ βηχέων ὑπόμνημα κοινωνίης, στηθέων, μαζῶν, γονῆς, φωνῆς.

|| Ἀποστάσεις ἢ διὰ φλεβῶν ἢ δι' ἐστέων ἢ νεύρων ἢ δέρματος ἢ ἐκτροπέων ἐτέρων. χρησταὶ δὲ αἱ κάτω τῆς νόσου,

Signa judicatoria quae nihil decernunt, partim mortem, partim difficilem morbi solutionem significant. Quae vero praematuram judicationem, dum adhuc cruda sunt, omnia occupant, morborum recidivas convehunt et solutionem omnino malam aut prope nullam portendunt. Perniciosa quoque evadunt si modum excedant. Eorum quae decernere nata sunt, si quae judicatoria non fiant, difficilem solutionem, si quae vero contraria significant, malum indicant. Non ideo tantum quod recurrunt, verum etiam quod priscam naturam exuunt et ad contraria vergunt, non secus ac ea mala sunt quae in contraria transeunt. Id quoque videndum est in cibis, venarum subsidentiis, hypochondriorum tumoribus et his quae sursum aut deorsum feruntur momentis. Multa vero ejusce sunt generis. Velut si in abortiones facturis emacruerint mammae, neque enim hic contrarietas apparet, ut nec si diuturnae tussis in testium tumores delinunt et cessant. Unde sit ut testis ex tussi in tumescens nos consensionis quae est geniturae et voci cum pectore et mammis commonefaciat.

Quae abscedere nata sunt ea per venas, ossa, nervos, cutim, aut alia hujusmodi diverticula abscedunt, bonaque

Ed. Chart. IX. [120.] Foes. II. 1002, 1004. Ed. Lind. I. (687. 688.)
 οἶον κίρσοι, ὁσφύος βύρεα ἐκ τῶν ἄνω. ἄριστα δὲ μάλιστα
 αἱ κάτω καὶ αἱ κατωτάτω κοιλίης καὶ προσωτίτω ἀπὸ τῆς
 νόσου καὶ αἱ κατ' ἔκρουν. οἶον αἷμα ἐκ ρινέων, πῦον ἐξ ὠτὸς,
 πτύαλον, οὖρον, κατ' ἔκρουν. οἷσι μὴ ταῦτα ἀποστάσεις, οἶον
 ὑδόντες, ὀφθαλμοὶ, ρίς, ιδρώς. αἰτάρ καὶ τὰ ὑπὸ δέρμα ἀφι-
 στάμενα ἐς τὸ ἔξω φύματα, οἶον ταγγαὶ καὶ τὰ ἐκπυοῦντα
 ἢ ἔλκος καὶ τὰ τοιαῦτα ἔξανθήματα, ἢ λοποὶ καὶ μάδισις
 τριχῶν, ἄλφοι, λέπραι, ἢ τὰ τοιαῦτα ὅσα ἀποστάσεις μὲν
 εἰσιν ἀθρόως ρεύσασαι, καὶ μὴ ἡμιρρόπως, καὶ ὅσα ἄλλα εἴ-
 ρηται, καὶ ἢν μὴ ἀναξίως τῆς περιβολῆς τῆς νόσου, οἶον τῇ
 Τημενέῳ ἀδελφιδῇ ἐκ νόσου ἰσχυρῆς, ἐς δάκτυλον ἀπεσιτή-
 ριξεν, οὐχ ἱκανὸν δὲ δέξασθαι τὴν νοῦσον, ἐπαλιτδρομήσεν,
 ἀπέθανεν.

|| Ἀποστάσεις (688) ἢ διὰ φλεβῶν ἢ διὰ κοιλίης ἢ διὰ
 νέρων ἢ διὰ δέρματος ἢ κατὰ ὀστέα ἢ κατὰ τὸν νωτιαῖον

sunt, si infra morbum fiant. Qualia sunt varices et lum-
 borum gravitates, si ex superioribus partibus ad infernas
 demittantur. Praesertim vero optima sunt quae ad inferna
 et infra ventrem maxime et quam remotissime a morbo abs-
 cedunt, ac ea quae per emissaria quaedam effluunt aut per
 emissionem fiunt, quemadmodum sanguis ex naribus aut pus
 ex aure, sputum et urina per emissionem effluunt. Quibus-
 dam non eodem modo abscedit, velut dentes, oculi, nasus
 et sudor. Quin etiam quae in cutem abscedunt, foras erum-
 pentia tubercula: velut putrescentes et purulenti quidam
 tumores, aut ulcus aut reliquae huiusce generis in cute ef-
 florescentes pustulae, desquamatio, glabratio et capillorum
 defluvium, vitiligines, scabies, aliaque huiuscemodi, quae
 conferto et repentino quodam confluxu, non autem dimi-
 diato et semirepente abscedunt, et quaecunque alia dicta sunt,
 etsi non indigne morbi excretioni respondeant. Quemadmo-
 dum Temenei nepi ex valido morbo quiddam in digitum
 firmatum est, qui cum morbo suscipiendo non esset, ex in-
 terno recurso obiit.

Quae per venas, alvum, nervos aut cutem abscedunt,
 ad ossa, medullam dorsalem aut alia quaedam emissaria

Ed. Chart. IX. [120. 121.] Foesl. II. 1004.—1006. Ed. Lind. I. (688.)
 ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐκροὰς στόμα, αἰδοῖον, ὠτα, ῥίνας, ἐξ
 ὑστερης ὀκταμήνου τὰ τῶν κρίσεων, τῇ ὑστεραίῃ ὡς ἂν ἐς τὴν
 ὁσπύην ἢ ἐς τὸν μηρόν καὶ ἐς ὄρχας ἔστι. ὅτε δ' ἐκ βηχέων
 καὶ ὄρχας αὐτὸς || ἐφ' ἑωυτοῦ. βηχώδεις ἀποστάσεις. αἱ μὲν
 ἀνωτέρω τῆς κοιλίης οὐχ ὁμοίως τελέως ῥύονται. αἱμορρο-
 γίαι λαῦροι ἐκ ῥινῶν. ῥύονται πολλά, οἷον τὸ Ἡραγόρεω οὐκ
 ἐγίνωσκον οἱ ἱητροί.

[121] || Τὰς φωνὰς οἱ τρηχέας φύσει ἔχοντες καὶ αἱ
 γλωσσαι ὑποτρηχέες, καὶ ὅσαι τραχύτητες ὑπὸ τούτων ὡσαύ-
 τως. αἱ οὖν εἶναι σκληραὶ τῇ φύσει καὶ ἄνοσοι τοῦτ' ἔχου-
 σιν. αἱ δὲ μαλθακαὶ καὶ βραδύτεραι ἐς ἁμαρτωλίην ἢ χρη-
 στίον ἢ ἀρχαίῃ φύσις. σκεπτεόν καὶ τὰ ἀπὸ τῶν διαιτέων
 τὰ μακροκέφαλα καὶ μακραίχιστα ἀπὸ τῶν ἐπικυψίων, καὶ
 τῶν φλεβῶν ἢ εὐρίτης καὶ παχύτης ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ
 στενότητες καὶ πλατύτητες καὶ βραχύτητες καὶ λεπτότητες,
 καὶ ἀπὸ τῶν ἐναντίων, ὧν αἱ φλέβες εὐρεῖται καὶ αἱ κοιλίαι

effluunt, qualia sunt os, pudendum, aures, nares. Uteri
 affectus octavo mense judicationem subeuntes postridie
 velut in lumbos aut femur decumbunt. Interdum vero ex
 tussi in testes et in testem per se solum. Quae in tussi
 abscedere nata sunt, si in superiore corporis parte, quae
 supra ventrem est, fiant, non aequae perfecte levant. San-
 guinis ex naribus eruptiones, quae liberales sunt et lar-
 gae, ut plurimum morbos solvunt. Quod in Heragora
 non satis reputarunt medici.

Quibus voces natura sunt asperae, iis linguae sunt
 subasperae. Quod idem usu venire solet in iis aspredini-
 bus, quae ex morbis contingunt. Hoc igitur habent, quae
 natura, non autem ex morbo durae sunt. Molles vero ad
 noxam et utilitatem tardius quam prior illa natura trans-
 eunt. Videnda quoque veniunt quae ex vivendi ratione
 oblonga sunt capita, et cervices quae ex his quae in pro-
 num fiunt inflexionibus longae sunt. Venarum etiam ca-
 pacitas et crassitudo, quae ex eadem causa fit, considera-
 da est, et coarctationes et latitudines, brevitates et exilita-
 tes. Et quibus contrariis ex causis venae latae, iis ven-

Ed. Chart. IX. [121.] Foesl. II. 1006. 1008. Ed. Lind. I. (688. 689.)
 καὶ τὰ ὀστέα εὐρέα. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ λεπτοί, οἱ δὲ πίοτες
 τὰναντία τούτων, καὶ ἐν τοῖσι λιμαγχικοῖσιν αἱ μετριότητες
 ἀπὸ τούτων σκεπτεται, αἱ προαυξήσεις ἐκάστῳ ἢ μειοῦσι,
 καὶ αἱ μειώσεις ἢ προαυξοῦσι, καὶ τοῖσι προαύξουσιν, ὅποια
 συμπροαύξεται καὶ ὅποια συκρατύνεται καὶ διασφάξεις ποῖα
 κοινὰ τῶν φλεβῶν.

|| Αἱ τῶν ἥτρων ῥήξεις αἱ μὲν περὶ ἥβην τὰ πλεῖστα
 (689) ἀσινέες τοπαρυντικά, αἱ δὲ σμικρὸν ἄνωθεν τοῦ ὀμ-
 φαλοῦ ἐν δεξιῇ. ὀδυνώδεις αὗται καὶ ἀσώδεις καὶ κοπριή-
 μετοι, ὅλον καὶ τὸ Πιττακοῦ. γίνονται δὲ αὗται ἢ ἀπὸ πλη-
 γῆς ἢ σπάσιος ἢ ἐμπηδήσιος ἐτέρου. οἷσι τὸ μεταξὺ τοῦ
 ἥτρου καὶ τοῦ δέρματος ἐμφυσᾶται καὶ οὐ καθίσταται τὸ
 τῶν χροίων, ὅλον τὸ πολυχλώριον, τὸ τε ἐκ λευκοχροίου, ὅτι
 ἀπὸ τοῦ ἥπατος πᾶν τὸ τοιοῦτον, καὶ ἀπὸ τούτου ἥπατικὰ
 νοσήματα ἐν τούτοις, καὶ ἔκτεροι οἱ ἀπὸ ἥπατος ἐς τὸ
 ὑπόλευκον καὶ ὑδαταινόμενοι καὶ οἱ λευκοφλέγματοι. οἱ δὲ

tres et ossa lata quoque sunt gracilesque existunt, quibus
 repugnant obesi et pingues. Ex his quoque videndi sunt
 quidam ad inedia moderate se habeant et quae fiunt
 adauctiones, quidnam cuique detrahant et quidnam dimi-
 nutiones adaugeant, et quatenam cum his quae augentur
 simul increscant aut firmitudinem et robur capiant. Vi-
 dendae etiam quatenam sint venarum inter se distantiae et
 intercapedines.

Quae ad imum ventrem rupta fiunt si circa pubem
 accedunt, ut plurimum statim sunt indolentia. Quod si
 dextram umbilici superiorem partem attingat, dolorem et
 corporis jactationem afferunt et stercoris per vomitum edu-
 ctionem, velut etiam Pittaco accidit. Fiunt autem rupta ex
 plaga aut diruptione, aut alterius assultu. Quibus quod
 imum ventrem et cutem intercedit, inflatur nec quiescit,
 iis color pallido multo suffunditur, ac velut ex albedo
 pallefcit, quod eorum omnium in hepate causa sit, atque
 hepaticis morbis conflictentur. Quin etiam morbi regii,
 qui ex hepate fiunt, colorem subalbidum habent non secus
 quam qui ex aquoso hydropse aut pituita alba periclitantur.

Ed. Chart. IX. [121. 122.] Foëf. II. 1008. 1009. Ed. Lind. I. (689.)
 ἀπὸ σπληνὸς μελάντεροι καὶ ὕδρωπες καὶ οἱ ἥκτεροι καὶ αἱ
 δυσελκίαι τῶν ἐκλείων, τῶν ὑποφακωδῶν καὶ τὸ δέρμα
 καταρρήγνυται καὶ τὰ χεῖλεα, οἷος Ἀντίλοχος καὶ Ἀλεύας,
 τὸ ἀπὸ τῶν χυμῶν τῶν ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀλμώδους. ὅτι
 ὑπὸ τὸ δέρμα μάλιστα καὶ ἀπὸ κεφαλῆς ὅταν ἀπὸ τοῦ πλεύ-
 μονος διαθερμαίνεται.

[122] || Τὰς ἀφορμὰς ὁπότεν ἤρξατο κάμνειν, σκε-
 πτέον, εἴτε κεφαλῆς ὀδύνη εἴτε ὠτὸς εἴτε πλευροῦ. σημεῖον
 δὲ ἔφ' οἷσιν ὀδόντες καὶ ἔφ' οἷσι βουβῶνες. τὰ γενόμενα
 ἔλκεα καὶ κρίνοντα πυρετοὺς καὶ φύματα. οἷσι ταῦτα μὴ
 παραγίνεται ἀκρισία. οἷσιν ἐγκαταλείπεται βεβαιόταται ὑπο-
 στροφαι καὶ τάχιστα. τὰ ὡμὰ διαχωρήματα καὶ ὑγρά. κέγ-
 χρος σιερεὸς ἐν ἐλαίῳ ἐφθὸς ἴσῃσιν, οἷον τὸ ναυτοπαίδιον
 καὶ ἡ Μυριοχαῦνη.

Qui vero ex splene fiunt tum morbi regii tum hydropes
 nigricantiores sunt. Sed et in subalbidis lenticoloribus ul-
 cera peraeque ad cicatricem veniunt, ac cutis et labia dif-
 finduntur, quod Antilocho et Aleuae accidit. Id autem
 oritur ex falluginosi corporis humoribus, cum in cutem a
 capite maxime ex pulmone concalesco, deciderit.

Videndae sunt causae ex quibus quis laborare coepe-
 rit, sive morbus ex capitis et auris, aut etiam lateris do-
 lore initium sumpserit. Quibusdam vero dentes, quibus-
 dam etiam glandularum tumores, morborum significationem
 afferunt. Quae erumpere et febres decernere nata sunt
 ulcera ac tubercula; si non affuerint, judicationem ipsam
 tollunt. Quibus vero intro subsistunt, certissimas et celer-
 rimas morborum recidivas afferunt. Milium solidum oleo
 incoctum, liquidas et crudas dejectiones sistit, ut exemplo
 est nautae puer et Myriochaune.

Ed. Chart. IX. [123.] Foef. II. 1010. Ed. Lind. I. (690.)

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

[123] || (690) [Τμήμα δεύτερον.] Γυνή ἐκαρδιάλγει καὶ οὐδὲν καθίστατο. πάλην ἐς ῥοιῆς χυλὸν ἀλφίταν ἐπιπάσσουσα καὶ μονοσιτίη ἤροκεσε καὶ οὐκ ἀνήμει, οἷα τὰ Χορίωνος. αἱ μεταβολαὶ ὠφελέουσιν. ἤν μὴ ἐς ποιηρὰ μεταβάλλῃ, οἷον ἀπὸ φαρμάκων ἐμέουσι πυρετῶν ἕνεκα. αἱ ἐκ ἀκορητέστερα τελευταὶ σῆψιν σημαίνουσιν, οἷον Δεξίππῳ. ἡ Σεράπιδες ἐξ ὑγρῆς κοιλίης ὥδησε. κνησμοὶ δ' οὐκ οἶδα ποσταίῃ οὐ πρόσω. ἔσχε δέ τι καὶ ἀπόστημα ἐν κεινεῶνι, ὅπερ μελανθὲν ἀπέκτεινε. καὶ ἡ Στυμαργίῳ ἐκ ταραχῆς ὀλιγημέραι πολλὰ στήσασα, καὶ παιδίου μετὰστασιν θήλειως ἀπὸ φθορῆς τετραμήνην ὑγίηνας ὥδησε. Μόσχῳ λιπῶντι ἰσχυρῶς ἐπὶ τῷ βλεφάρῳ τῷ ἄνω κρίθῃ ἐγένετο πρὸς τοῦ ὠτὸς μᾶλλον, ἔπειτα ἐξελκώθη ἔσω. πέμπτη καὶ ἑκτὴ ἔσωθεν πύον

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGARIBVS LIBRI SECVNDI

[*Sectio secunda.*] Mulier oris ventriculi dolore conflictabatur, qui non conquiescebat. Haec tenuissimo farinae hordeaceae polline mali punici succo macerato semel die in cibatu contenta, non revomebat, velut Charion contigit. Mutationes si non in deteriora mutantur, bonae sunt, quod in iis vomitibus accidit, qui sumpto medicamento in febribus fiunt. In quorum extremo quae sincera et meraciore vomitu rejecta sunt, putredinem significant, quem admodum Dexippo contigit. Serapis ex liquida et humenta alvo intumuit. Pruritus autem haud scio quoto die non ulterius progressi sunt. Ex abscessu vero in lateris inanitate orto et nigrefacto mortua est. Stymargi uxor ubi ventris perturbatio, quae per paucos dies duraverat, plurimum consistisset et ex abortione quadrimestris foetus foemineae convaluisset, intumuit. Moscho ex calculo graviter laboranti in superiori palpebra hordeolum innatum est, quod ad aurem magis vergebat et intro exulceratum fuit. Quinta aut sexta die pus ex internis erupit, atque inde inferiorum partium affectiones solutae sunt. Glandularum

Ed. Chart. IX. [123. 128.] Foef. II. 1010. 1012. Ed. Lind. I. (690. 691.)
 ἐξῆράγη. τὰ κάτωθεν ἔλυσσε, βουβῶν παρ' οὓς ἦν, καὶ κάτω
 ἐπὶ τῷ τραχήλῳ κατ' ἕξιν τοῦ ἄνω βουβῶνος.

[128] || Ὁ τῆς Ἀρισταίου γυναικὸς ἀδελφὸς χλιαινό-
 μενος ἐταλαιπώρει ἐδῶ, κἄπειτα ἐν κνήμῃ τέρμινθοι ἐγένοιτο.
 ἔπειτα συνεχῆς πυρετὸς ἐγένετο, καὶ τῇ ὑστεραίῃ ἰδρῶς ἐγέ-
 νετο, καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἀριτίους ἐγένετο ὁ αἶ. ἔτι δὲ ὁ πυρε-
 τὸς εἶχεν, ἦν δὲ ὑπόσπληντος. αἰμορρῶδ' ἔραγει ἐξ ἀριστεροῦ
 πυκνὰ καὶ κατ' ὀλίγον ἐκρίθη, τῇ ὑστεραίῃ ἀριστερόν παρ'
 οὓς οἶδημα. τῇ δὲ ὑστέρῃ καὶ παρὰ δεξιόν, ἦσσαν δὲ τοῦτο
 καὶ ἐπεχλιαίνετο. ταῦτα κατεμώλυθη καὶ οὐκ ἀπεπύνησεν. ὁ
 περὶ Ἀλκιβιάδew ἐλθὼν ἐκ πυρετῶν ὀλίγων πρὸ κρίσιος,
 ὅρχις ἀριστερὸς ᾤδησεν. ἦν δὲ σπλήντα μέγαν ἔχων, καὶ δὴ
 τότε ἐκρίθη ὁ πυρετὸς εἰκοστῆς. κἄπειτα ὑπεχλιαίνετο ἄλ-
 λοτε καὶ ἄλλοτε καὶ ἔπιπεν ὑπανθηρόν. ἥ ἢ χειρὶ ἢ δεξιῇ,
 σκέλος δὲ ἀριστερόν ἐκ τῶν βηχωδῶν βραχὺ οὐκ ἄξιον λό-
 γου βηξάσῃ παρελύθη παραπληγικῶς. ἄλλο δὲ οὐδὲν ἡλλοι-
 ώθη οὔτε πρόσωπον οὔτε γνάμην, οὐ μὴν ἰσχυρῶς ταύτη.

ad aures tumor aderat et earum quae collo subjacent in-
 flammatio, superiori tumori e directo respondens.

Aristaei uxoris frater ex via delassatus incaluit, eique
 postea terminthi in tibia coorti sunt. Adfuit febris con-
 tinua et postridie sudor, qui et reliquis diebus paribus cum
 febre semper subortus est. Praebebatur autem suspicionem
 lienis aliquantulum male affecti. Sanguis ex nare sinistra
 crebro fluxit, atque ita subinde judicatus est. Postridie
 secundum aurem sinistram tumor, sequentique die etiam
 secundum dextram subortus est, qui tamen minor erat et
 intepescebat. Hi omnes sensim conquieverunt aut evanue-
 runt, nec suppurarunt. Ex moderatis febribus ei qui ab
 Alcibiade venerat et lienem magnum habebat, ante judi-
 cationem testis sinister intumuit. Et sane tunc illi febris
 die vigesimo judicata est. Deinde aliquando subincale-
 scebat et aliquatenus floridum conspuebat. Quae ex tussi
 paucum et nihil effatu dignum rejiciebat, huic manus dex-
 tra et crus sinistrum siderata et resoluta sunt. Nulla autem
 alia pars immutata est, non facies, non mens ipsa, ac ne

Ed. Chart. IX. [128. 130.] Foëf. II. 1012. 1013. Ed. Lind. I. (691. 692.)
 ἐπὶ τὸ βέλτιον ἤρξατο χωρεῖν περὶ εἰκοστὴν ἡμέρην. σχεδὸν
 ἐγένετο οἱ περὶ γυναικείων κατάρροξιν καὶ ἴσως τότε πρῶτα
 γινόμενα. παρθένος γὰρ ἦν. Ἀπήμεντος καὶ ὁ τοῦ τέκτορος
 πατὴρ τοῦ τὴν κεφαλὴν καταγέντος καὶ Νικόστρατος οὐκ
 ἐξέβησεν. ἦν δὲ ἐτέρωθεν κατὰ νεφροὺς ἀλγήματα, ἐρωτή-
 ματα. ἤρεον γὰρ αὐτοὺς αἰεὶ πληροῦσθαι ποτοῦ ἢ σίτου.

[130] || Ὀδύνας τὰς ἰσχυροτάτας, ὅτῳ τρόπῳ διαγνοίη
 ἂν τις ἰδὼν ὁ φόβος, αἱ εὐφορίαι, αἱ ἐμπειρίαι καὶ αἱ δει-
 λιαί. ὕδωρ τὸ ταχέως θερμαινόμενον καὶ ταχέως ψυχόμενον
 αἰεὶ κορυφώτερον. τὰ βρώματα καὶ τὰ πόματα πείρης δεῖ, εἰ
 ἐπὶ τὸ ἴσον μένει. ῥητέον ὅτι αἵματος ῥυέντος ἐκχλοοῦνται
 καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ὅτι πρὸς τὸ ὑγραίνειν καὶ ξηραίνειν
 καὶ θερμαίνειν καὶ ψύχειν πολλὰ ἂν τις τοιαῦτα εὔροι. τὸ
 ἐξηκονθήμερον ἀπόφθαρ(692)μα ἄρσεν τόκον ἐν ἐπισχέσεσιν
 ὑγιερὸν. Ἡράκλεις ὥδε τοῦ κακοῦ ὀγδοαίῳ. δυσεντεριώδης
 μᾶλλον ὅστις ἄρα καὶ τεινεσμώνδης. θηλάζουσα εἴτα ἐκθύματα

illis quidem partibus valide admodum. Ad vigesimum diem
 in melius processit. Quod fere circa mensium eruptionem
 contigit, qui jam primum illi, quod illibatae esset virgi-
 nitatis, forte apparuerunt. Apemantus et fabri illius qui
 caput fregit pater et Nicostratus tussi nihil rejecerunt.
 Decumbebant autem alioqui ad renes dolores. Ad inter-
 rogata dicebant, eos semper potu aut cibo impleri.

Vehementissimos dolores conspiciatus aliquis, quonam
 modo dignoscat, terror, tolerandi facilitas, experientia,
 ipsaque timiditas et ignavia indicant. Aqua quo citius ca-
 lefit aut frigescit, eo semper levior est. Cibi et potus
 num aequales moras faciant, ut iudices, experientia opus
 est. Dicendum etiam, quod in sanguinis profluvio ex pal-
 lido virescunt. Et quaecumque alia huiusce generis: nempe
 quod ad humectandum, siccandum, calefaciendum, et re-
 frigerandum talia multa inveniri queunt. Ejectus abortu
 foetus masculus sexaginta dierum in partum suppressio-
 nibus salubris. Hercules mali octavo die intumuit. Quis-
 quis tinesmo aut inani egerendi voluntate prehenditur, is

Ed. Chart. IX. [130. 139.] Foef. II. 1013. 1014. Ed. Lind. I. (692.)
 ἀγὰ τὸ σῶμα πάντῃ εἶχεν, ἐπεὶ ἐπαύσατο θηλάζουσα, καθε-
 στη θέρεος τῇ τοῦ σκυτέως, ὃς τὰ σκύτινα ἐποίησε τεκούσῃ
 καὶ ἀπολυθείσῃ τελέως, ἐδόκει τοῦ μὲν χωρίου τι τὸ ὑμενοει-
 δὲς ἀπέσχευ, ὑπῆλθεν τεταρταίῃ κακῶς. στραγγουριώδης γὰρ
 ἐγένετο. αὐτίκα συλλαμβάνουσα ἔτεκεν ἄρσεν. πολλὰ δὲ ἔτεα
 ἤδη εἶχε, τὰ ὕστατα καὶ οἷδ' ἐπιμήνια εἶη. ὅτε τέκοι, διέ-
 λπεν ἐπ' ὀλίγον ἢ στραγγουρίῃ.

[139] || Ἰσχίον δὲ τις ἤλγει, πρὶν ἴσχειν. ἐπεὶ δὲ ἔσχευ,
 οὐκ ἔτι ἤλγει. ἐπεὶ δὲ ἔτεκεν, εἰκοσταίῃ ἐοῦσα, αὐτὶς ἤλγη-
 σεν. ἔτεκεν οὖν ἄρσεν. ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἐν κνήμῃ κάτω δε-
 ξιῇ ἢ τρίτῃ ἢ τετάρτῃ μηνὶ ἐξανθήματα πρὸς ἅ τῇ μάννῃ
 χρώμεθα καὶ ἐν χειρὶ δεξιῇ παρὰ μέγαν δάκτυλον, οὐκ οἷδ'
 ὅτι ἔτεκε, κατέλιπον γὰρ ἐξάμηνον. ὦκει δὲ ὥς ἐγὼ οἶμαι τὰ
 Ἀρχελάου πρὸς τῷ κρημνῷ ἢ Ἀντιγενέος ἢ περὶ Νικόμαχον,
 τέκεν παιδίον σαρκῶδες μὲν, ἔχον δὲ τὰ μέγιστα διακεκρι-

profecto plerumque ex torminibus laborat. Lactanti pu-
 stulae per totum corpus eruperunt, quae ad aetatem con-
 federunt, ubi lactare desisset. Coriarii illius, qui coriariam
 faciebat, uxori, ubi peperisset atque omnino absoluta esset,
 ex locellis membranofum quiddam subsistere visum est,
 quod quarto die demissum est, non sine perniciē tamen,
 cum difficultate urinae premeretur. Quae ubi non multo
 post conceperat, marem peperit. Per multos autem annos
 jam id ipsum duraverat, et ad extremum menses non
 prodibant. Ubi autem peperisset, sensim urinae difficultas
 intermisit.

Cuidam ante conceptum coxendicis dolor commotus
 a conceptu cessavit. Vigesimo autem a partu die rursus
 doluit. Marem igitur peperit. In inferiori tibia dextra,
 itemque in manu dextra ad pollicem, praegnantī tertio
 aut quarto mense pustulae eruperunt, ad quas thuris mi-
 cas concussu elisas, mannam vocant, adhibere solemus.
 Quae an pepererit nescio; eam enim reliqui semestrem.
 Habebat autem, ni fallor, in Archelai aedibus, ad ru-
 pem. Antigenis uxor, quae ad Nicomachum habitabat, car-
 nosum puerum peperit, membris quidem et praecipuis

Ed. Chart. IX. [139, 142.] Foëf. II. 1014. 1015. Ed. Lind. I. (692. 693.) μένα. μέγεθος δὲ ὡς τετραδάκτυλον ἀνόστεον. ὕστερον δὲ παχύνει στρογγύλον, αὕτη δὲ ἀσθματώδης ἐγένετο πρὸ τοῦ τόκου. ἔπειτα ἅμα τῷ τόκῳ πῦον ἀνήμεσεν (693) ὀλίγον, οἷον ἐκ δοθιῆτος. θυγατέρας τεκούσης διδύμους καὶ δυστοκησάσης καὶ οὐ πᾶν καθαρθείσης, ἐξώδησεν ὕλη. ἔπειτα ἡ γαστήρ μεγάλη ἐγένετο. τὰ δ' ἄλλα ἐταπεινώθη, καὶ ἐρυθρὰ εἶναι μίχρη τοῦ ἔκτου μηνός. ἔπειτα λευκὰ κύρια πάντα ἤδη τὸν χρόνον. πρὸς δὲ τὰ φροδίδια αἱ ῥοοὶ ἐβλαπτον καὶ οἱ ἄκρητα ἐρυθρὰ ἐκτενόμενα ἔει.

[142] || Τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίῃ γενομένῃ, πρόσθεν μηδέποτε γενομένη σημεῖον χρηστὸν, οἷον Δημιρέτῃ ἐγένετο. ἴσως δ' ἔστι καὶ τεχνήσασθαι, καὶ γὰρ αἱ ταραχαὶ αἱ τοιαῦται ἀλλοιοῦσιν. ἴσως δὲ καὶ ὀξυρεγμίαι λειεντερίην λύνουσιν. ἰήθη ἐλλεβόρου πόσει Λυκίῃ, τὰ ὕστατα σπλὴν μέγας καὶ ὀδύναι καὶ πυρετός καὶ ἐς ὦμον ὀδύναι, καὶ ἡ φλέψ ἡ κατὰ σπλῆνα ἐπ' ἀγκῶνι ἐτίετο καὶ ἔσφυζε

corporis partibus distinctum, magnitudinem vero quatuor digitorum qui non excederet, totusque esset exossis, tandem etiam crassus et rotundus. Ipsa autem ante partum suspiriosa erat, simulque cum partu pus paucum vomitione rejecit, quale ex furunculo. Ei quae ex difficili partu gemellas edidit, nec admodum perpurgata est, venter totus intumuit tandemque in magnitudinem excrevit, reliqua vero depressa sunt et subsederunt. Ad sextum mensem rubra, deinde reliquo toto tempore alba admodum profluxerunt. Hae vero fluxiones veneri officiebant, illique mere rubicunda prodibant.

Diuturnis et trahentibus intestinorum laevitatibus ructus acidus bono est qui prius non adsuit, qualis Demaenetae contingit. Quem et arte parare forte licet. Nam et hujuscemodi perturbationes prioris status immutationes afferunt, forte etiam intestinorum laevitatem acidi ructus solvunt. Lyciae, quae veratri potionem sanata fuit, ad extremum splen magnus fuit cum dolore et febris. Dolores vero ad humorum pertinebant. Vena quae ad splenem est in cubito distendebatur, et plerumque quidem pulsare

Ed. Chart. IX. [142. 145.] Foesl. II. 1015. 1016. Ed. Lind. I. (693. 694.)
 μὲν πολλάκις, ἔστι δ' ὅτε καὶ οὐκ ἐτμήθη, ἀλλ' ἅμα ἰδρῶτι
 διήλθεν ἢ αὐτόματον. ἐξ οὗ δὲ ἰόντων ὁ σπλὴν τὰ δεξιὰ
 ἐνετείνεται, πνεῦμα ἐνεδιπλασιάζεται, οὐ μὴν μέγα παρεφέρετο,
 περιεστέλλετο. φῦσα ἐπιούσα, οὐ διήει κάτω οὐδὲν οὐδὲ οὔρει.
 ἀπέθανε πρὸ τοῦ τόκου. τὰ ἀμφὶ φάρυγγα ἐτερόρροπα, ὁρμή-
 σαντα οὐκ ἐφεικώθη, ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μειήλθεν. ἐς σπλῆνα
 ὁδύνη ἤλθεν ἀκρίτως. Ἰέρωνι ἐκρίθη πεντεκαιδεκαταίῳ.
 τῇ Κώου ἀδελφαίῃ ἦπαρ ἐπήρ(694)θη σπληνικὸν τρόπον.
 ἀπέθανε δευτεραίῃ, βίων ἅμα τε οὔρει ὑπέροχον ἀνυπόστα-
 τον καὶ αἷμα ἐξ ἀριστεροῦ. ἦν γὰρ καὶ ὁ σπλὴν κυρτὸς καὶ
 σκληρὸς καὶ ἄνω περιεγένετο ὑποστροφῇ.

[145] || Ἦν δὲ τῶν κυναγικῶν τὰ παθήματα τὰδε τοῦ
 τραχήλου οἱ σπένδυλοι ἔσω ἔρρεπον, τοῖσι μὲν πλέον, τοῖσι
 δὲ πένανθ' αὐτῶν ἐνδὲξ ἔγκοilon ἔχων ὁ τραχήλος, καὶ
 ἤλγει ταύτῃ ψαυόμενος. ἦν δὲ καὶ κατωτέρω τινὶ τοῦ ἰδόν-
 τος καλεομένου ὁστοῦ, ὃ οὐχ ὁμοίως ὀξύ ἐστιν. ἔστι δ' οἷσι

videbatur. Interdum vero neque secta est, sed simul cum
 sudore aut sponte sua confidebat. Quibus procedentibus
 splen ad dextra pertendebat, spiritus ex internis duplicem
 elidebat sonum, neque tamen magna erat respiratio, levi-
 ter mente movebatur, cooperiebatur et flatus intro suberat,
 nec quicquam infra subibat neque mejebat. Obiit ante
 partum. Quae sua irruptione ad alterutram faucium par-
 tem vergebant, exulcerata non sunt, in sinistram partem
 transierunt, lienem dolor invasit, idque sine judicatione.
 Hieroni ad decimum quintum judicatio facta est. Coi so-
 ror ad instar splenis jecur intumuit, et die secunda obiit.
 Bioni cum ex larga urina nihil subsideret, sanguis ex nare
 sinistra erupit: lienem enim durum et incurvum habebat.
 Cum vero sursum emerfisset, recidivam passus est.

Erant autem eorum qui ex angina laborabant affectio-
 nes hujusmodi. Cervicis vertebrae modo plurimum, modo
 vero prope erant, ut intro vergerent. Collumque ipsum
 qua parte cavitatis internae significationem prae se ferebat,
 contactu dolorem sentiebat. Cuidam vero affectus ipse
 paulo infra os, cui dentis nomen est, pertingebat, nec ita

Ed. Chart. IX. [145.] Foesl. II. 1016. 1017. Ed. Lind. I. (694. 695.)
 καὶ πᾶν περιφερὲς, μέζονι περιφερείῃ. εἰ μὴ ξὺν τῷ ὀδόντι
 καλεομένῳ φάρυγγι οὐ φλεγμαίνουσα. κειμένη δὲ τὰ ὑπὸ γνά-
 θους ὀγκηρὰ, οὐ φλεγμαίνουσιν ἵκελα οὐδὲ βουβῶνες οὐδενὶ
 ᾧδῃσαν. ἀλλὰ φύσει μὲν καὶ γλῶσσαν οὐ ῥηϊδίως στρέφον-
 τες. ἀλλὰ μείζων τε αὐτέοισι ἐδόκει εἶναι καὶ προπετεστέρη,
 καὶ ὑπὸ γλώσση φλέβες ἐμφανέες. καταπίνειν οὐκ ἡδύναντο,
 ἢ πᾶν χαλεπῶς. ἀλλ' εἰς τὸς ῥίνας ἔφευγεν εἰ πᾶν ἐβία-
 ζον, καὶ διὰ τῶν ῥινῶν διαλέγοντο. πνεῦμα δὲ τουτέοισιν
 οὐ πᾶν || μετέωρον. ἔστι δ' οἷσι φλέβες αἱ ἐν κροτάφοισι
 καὶ ἐν κεφαλῇσι καὶ ἐπ' αὐχένι ἐπηρομένοι· βραχὺ δέ τι του-
 τέων τοῖσι παλιγκοιτάτοις. κρόταφοι θερμοὶ, καὶ τᾶλλα
 μὴ πυρεταῖνοιεν, οὐ πνιγόμενοι οἱ πλεῖστοι, εἰ μὴ καταπίνειν
 προθυμείοντο ἢ πτύαλον ἢ ἄλλο τι. οὐδ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἐγκα-
 θήμενοι. οἷσι μὲν οὖν ἦν ἐς ὀρθὸν ἐξόγκωμα, μήτε ἐτερόρ-
 ροπον, οὔτοι οὔτε παραπληκτικοὶ ἐγένον(695)το. ἀπολλύμενον

praeceps erat, quibusdam etiam majori ambitu circumscri-
 bebatur. Qui si secundam vertebrae dentem appellatam
 non attingeret, fauces nulla inflammatione tentabantur,
 sed subsidebant. Partes quae sub malis intumescebant, non
 erant inflammatis affines, neque ulli glandularum inflam-
 matio adfuit. Sed cum haec secundum naturam se habe-
 rent, linguam non facile convolvebant; major enim et
 prominentior ipsis esse videbatur. Quae sub lingua sunt
 venae, erant conspicuae nec devorare aliquid poterant, nisi
 admodum moleste. Quod si vi cogerentur, in nares erum-
 pebat. Sermo etiam ipsis per nares efferebatur. Respira-
 tio his non admodum elata neque sublimis. Quibusdam
 vero temporum, capitis et cervicis venae intumescebant.
 Atque horum quibusdam paululum dolores exasperabantur,
 quibus tempora incalescebant, etsi alias non febricitarent.
 Multis non praecludebatur spiritus, nisi si salivam aut aliud
 quiddam deglutire cuperent. Neque intro desigebantur oculi.
 Quibus igitur neutram in partem deflectebat tumor, sed
 recta procedebat, iis ne membrorum quidem resolutio ac-
 cidit. Quod si quem horum periisse mihi constiterit, eum
 recensere non gravabor. Sed ii omnes, quos videre licuit,

Ed. Chart. IX. [145. 148.] Foëf. II. 1017. Ed. Lind. I. (695.)
 δὲ εἴ τινα εἶδον, ἀναμνήσομαι. οὓς δὲ οἶδα νῦν, πε-[148]
 ρισγέγοντο. ἦν δὲ τὰ μὲν τάχιστα ῥηίζοντα, τὰ δὲ πλεῖστα
 καὶ ἐς τεσσαράκοντα ἡμέρας περιήει. τοῦτο δὲ οἱ πλεῖστοι
 καὶ ἄπυροι. πολλοὶ δὲ καὶ πάνυ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔχοντες
 τι μέρος τοῦ ἐξογκώματος καὶ κατάποσις καὶ φωνὴ ἐνσημαί-
 νουσα. κίονές τε τηκόμενοι μινύθῃσιν τινα παρείχον, πονη-
 ρὸν οὐδὲν δοκέοντες κακὸν ἔχειν. οἱ δὲ ἐτερόρροπα ἔχοντες
 οὔτοι ὁπόθεν ἂν ἐγκλιθεῖσαν οἱ σπόνδυλοι ταύτη παρελύ-
 οντο. τὰ δ' ἐπὶ θάτερα εἴλκοντο. ἦν δὲ ταῦτα ἐν προσώπῳ
 καταφανέα μάλιστα καὶ τῷ στόματι καὶ τῷ κατὰ γαργαεῶνα
 διαφράγματι, ἀτὰρ καὶ γνάθοι οἱ κάτω παρήλλασσον κατὰ
 λόγον, αἱ δὲ παραπλήγαι οὐ διὰ παντός τοῦ σώματος ἐγί-
 τοντο οἷον ἐξ ἄλλων, ἀλλὰ μέχρι χειρός. τὰ ὑπὸ τοῦ κυναγ-
 χικοῦ. οὔτοι καὶ πέποννα ἀναπτύοντες καὶ βραγχώδεις ἦσαν.
 οἷσι δ' ἐς ὀρθὸν καὶ ἀπέπτυνον, οἷσι δὲ καὶ ξὺν πυρετῷ,
 οὔτοι πολλῷ μᾶλλον καὶ δύσπνοοι καὶ διαλεγομένοισιν ἄλλο-

superstites permanferunt. Atque horum quidam quam ce-
 lerrime allevabantur, plurimi vero quadraginta dies per-
 currebant, idque non paucis sine febre contigit. Multis
 etiam in longum valde temporis intervallum, tumoris ali-
 quid protrahebatur, cujus rei indicium deglutitio et vox
 quoque ipsa praebebant. Ipsae quoque columellae eliqua-
 tae imminutionis pravam quandam significationem prae se
 ferebant, etsi nihilo deterius habere videbantur. Quibus
 vero in alterutrum partem tumores decumbebant, ii ea ex
 parte, unde vertebrarum inclinationes fiebant, nervorum
 resolutione tentabantur, atque inde versus alteram trahe-
 bantur. Apparebant autem haec maxime in facie, ore et
 eo, quod ad gurgulionem est intersepto. Quin etiam ge-
 nae inferiores non temere immutabantur. Caeterum quae
 ab angina fiebant leves membrorum resolutiones, non to-
 tum corpus perreptabant, quod in aliis fieri solet, sed ad
 manus usque pertingebant. Atque ii concocta quidem, sed
 pauca, nec sine molestia expuebant. Quin et ii quibus in
 rectum tumor decumbebat, expuere quoque poterant. Quos
 vero febris infestabat, hi multo graviore difficultate spi-

Ed. Chart. IX. [148. 152.] Foesl. II. 1019. 1020. Ed. Lind. I. (695. 696.)
 χροὶ καὶ φλέβες τουτέοισι μᾶλλον ἐπηρμέναι καὶ πόδες πάν-
 των μὲν ψυχρότατοι. τούτων δὲ μάλιστα, καὶ ὀρθοστατεῖν
 οὔτοι ἀδυνατώτεροι, καὶ οὔτινες μὴ αὐτίκα ἐθνησκον. οὓς δὲ
 ἐγὼ οἶδα, πάντες ἐθνησκον.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν
 Τ Ο Υ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Υ

[152] || (696) [ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.] Ἐς Πέρινθον
 περὶ ἡλίου τροπᾶς ὀλίγον τὰς θερινὰς ἤλθομεν. ἐγεγόνει
 δὲ ὁ χειμὼν εὐδῖος, νότιος. τὸ ἕα καὶ τὸ θέρος πάν-
 ὑνδρον μέχρι πληϊάδων δύσιος. εἰ γάρ τι καὶ ἐγένετο, ἦν
 ὅσον ψεκᾶς, καὶ ἐτησίαι οὐ κάρτα ἐπνευσαν, καὶ οἱ πνεύ-
 σαντες διεσπασμένως. τοῦ θέρεος καυδοὶ ἐπεδήμησαν πολλοί.
 ἦσαν δὲ || ἀνήμετοι, καὶ κοιλίαι ταραχώδεις, λεπτοῖσιν, ὑδα-
 τώδεσιν, ἀχόλοισιν, ἐπ' ἀφροῖσι πολλοῖσιν, ἰσχυρὰ ἔσιν ὅτε
 καὶ ὑπᾶστασιν τεθέντα, ἐξ οἶων δὴ καὶ ἐξανθριαζόμενον τὸ

randi conflictabantur; et inter loquendum alieniores vide-
 bantur, ipsis quoque venae magis intumescebant, atque
 horum omnium pedes erant frigidissimi. Ex quibus illi
 praecipue, si qui non illico mortui sunt, erigere haud
 quaquam se poterant. Verum omnes, quos videre licuit,
 mortui sunt.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGA-
 RIBVS LIBRI SECVNDI

[SECTIO TERTIA.] Perinthum venimus ad solstitium
 pene aestivum, ubi hiems placida et australis fuit. Ver
 autem atque aestas valde sicca ad vergiliarum occasum.
 Quod si quae pluvia decidisset, guttatim defluebat, eratque
 rori simillima. Etesiae non multum spirarunt, idque dis-
 persim et contractim. Aestate febres ardentes plurimae
 populariter grassatae sunt: in quibus nulli aderant vom-
 itus, sed alvi perturbationes ex tenuibus, aquosis, non bi-
 liosis et spumantibus multis, quae interdum deposita subli-
 debant. Quibus sane simile erat quod aeri exponebatur.
 Alvique secessus eandem perpetuo speciem referentes malo

Ed. Chart. IX. [152.] Foëf. II. 1020. Ed. Lind. I. (696. 697.)
 ἔκελον. ἴσα τῷ εἶδει διαχωρήματα διὰ παντός κακόν. ἐν
 τούτοις πολλοὶ κοματώδεις ἦσαν καὶ παρὰφοροι. οἱ δὲ ἐξ
 ὑπνῶν τοιοῦτοι ἐγίνοντο. ὅτε δὲ ἐγερθεῖεν, καιενόουν πάντα.
 πνεύματα μετέωρα, οὐ μὴν πόνυ. οὐρα λεπτά μὲν τοῖσι πλεί-
 στοισι καὶ ὀλίγα, ἄλλως δὲ οὐκ ἄχρσα. αἱμοῤῥαγίαι ἐκ ῥιγῶν
 οὐκ ἐγένοντο, εἰ μὴ ὀλίγοισιν. οὐδὲ παρωτίδες περὶ ὧν
 ὕστερον γράψω, οὐδὲ σπλήνες ἐπήρουντο οὐδὲ δεξιὸν ὑπο-
 χόνδριον, οὐδ' ἐπώδυναν κάρτα οὐδ' ἐντεταμένον ἰσχυρῶς.
 ἦν δέ τι ἐνοσημαῖτον, καὶ μάλιστα ἐκρίνετο πάντα τὰ πολλὰ
 περὶ τέσσαρες καὶ ἑκατὸν, ὀλίγα σὺν ἰδρωτί, ὀλίγα σὺν ῥίγῃ καὶ
 πάνυ ὀλίγοις ὑποστροφαῖς ἐγίνοντο. ὑπὸ δὲ τὰς ψεκάδας
 τὰς γενομένας ἐν τῷ θέρει ἐπεφαίνετο ἰδρῶς. ἐν τοῖσι (697)
 πυρεττοῦσι, καὶ τινες αὐτίκα ἰδρωῖτες ἐπ' ἀρχῆς ἐγίνοντο, οὐ
 μὴν κακοήθως, καὶ τοῖσιν ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἐκρίθη
 σὺν ἰδρωτί. ἐγένοντο καὶ ἐν τοῖσι θερυνοῖσι πυρετοῖσι περὶ
 ζ' καὶ ἧ καὶ θ' τρηγίσματα ἐν τῷ χρόνῳ κεγχρώδεα, τοῖσιν
 ὑπὸ κωνώπων γινομένοις μάλιστα ἔκελα ἀναδήγμασιν, οὐ

erant. In his multi soporati leviterque mente emoti, prae-
 cipueque ex somno tales evadebant, cum vero expurgifce-
 rentur, de omnibus recte sentiebant. Respiratio non ad-
 modum elata. Urinae multis quidem tenues et paucae,
 nec alioqui decolores. Sanguinis ex naribus fluxus non
 nisi paucis contingebant, atque sub auribus tumores, paro-
 tides dicti: de quibus postea scribam. Neque vero lienis
 tumor aderat, aut praecordii dextri magnus dolor aut va-
 lida contentio: etsi quiddam erat, quod levem praeberet
 significationem. Judicabantur vero maxime omnia ut plu-
 rimum ad decimum quartum diem, partim cum sudore,
 partim vero cum rigore, nec nisi admodum paucis recidi-
 vae contingebant. At vero dum guttatim roris modo sub
 aestatem decidebant pluviae, sudor apparebat. Quin etiam
 febrium initio quidam sudores statim fiebant, neque tamen
 maligne, et quibusdam sub hoc tempus judicatio cum su-
 dore facta est. In febribus autem aestivis circa septimum,
 octavum et nonum diem aspredines quaedam miliaceae,
 culicum moribus fere similes, quae tamen non admodum

Ed. Chart. IX. [152, 156.] Foëf. II. 1020. Ed. Lind. I. (697.)
 πάνυ κνησμώδεα. ταῦτα διετέλει μέχρι κρίσιος. ἄρσενι δὲ
 οὐδενὶ εἶδον τοιαῦτα ἐξανθήσαντα. γυνή δὲ οὐδεμία ἀπέθα-
 νεν, ἢ ταῦτα ἐγένετο, βαρυήκοοί τε ἦσαν καὶ κωματώδεις.
 πρόσθεν δὲ οὐ κῶρτα ἦσαν κωματώδεις ἥσιν ἐμελλε ταῦτα
 ἔσεσθαι. οὐ μὲν τὸ σῦμπαν διετέλεον. κωματώδεις δὲ καὶ
 ὑπνώδεις τὸ θένος καὶ μέχρι πληϊάδων δύσιος. ἔπειτα μὲν
 ἀγρυπνίαι μᾶλλον. αἰτῶν οὐδὲ τὸ σῦμπαν ὑπὸ τῆς καταστά-
 σιος ταύτης ἐθνήσκον. [156] κοιλίην μὲν οὖν οὐκ ἐνεδέχτο,
 οὐδὲ τοῖσι γεύμασι ἐστάναι, ἀλλὰ παρὰ λόγον ᾤετο ἂν τις
 ἰησάσθαι ξυμφέρειν. καίτοι ὑπέροπλᾶ ἐστὶν οἷσι τὰδ'
 ἰόντα ἦν, τῷ ἐν ψύχει κεῖσθαι ὑποβεβλημένον. ὥς ἔλκοι μὲν
 τὸ ψυχρόν, θάλπει δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκ προσαγωγῆς ἐστὶ
 μᾶλλον καὶ τὸ μηδὲν τῇ φύσει πάθει γίνεσθαι, ἐφ' οἷσί τε
 καὶ ὁκοῖα τὰ σημεῖα καὶ πλείω ἢ μείω γινόμενα, χάσμη,
 βῆξ, πταρμός, σκορδίνημα, ἔρευξις, φῦσα, πάντα τὰ τοιαῦτα
 διαφθείρουσιν. ἥσιν ἐν πυρετοῖσι ἀσώδεσι, φρικώδεσιν, ἐρεῦ-

pruriebant, in summa cute subnascebantur, et ad judica-
 tionem usque perdurabant. Ac ne eae quidem masculorum
 ulli eruperunt. Mulier vero cui talia fierent, nulla mortua
 est. Hebetiori tamen erant auditu et soporosaе, quamvis
 antea non admodum soporosaе essent, quibus ista evenire
 debebant. Neque tamen in totum perseverabant. Aestate
 vero etiam ad vergiliarum occasum in soporem et somnum
 pronaе erant, post ea quippe insomnia magis urgebantur.
 Verum neque prorsus ob istam temporis constitutionem mo-
 riuebantur. Alvum igitur non licebat, ne per ea quidem
 quae assumebantur, sistere: sed eam, quae praeter ratio-
 nem fieret, medelam conferre posse, facile quis existima-
 set: quamvis permulta quibusdam procederet, ex eo qui
 in cubili frigido substrato fiebat decubitu. Frigidum quippe
 exulcerat. Calido vero quicquid hujusce est generis, sen-
 sim magis procedit. Et quamvis nullus natura affectus in-
 erat, quibus hujusmodi signa aut majora aut minora ade-
 rant, oscitatio, tussis, sternutamentum, pandiculatio, eructatio,
 flatu, reliquaque ejusce generis perniciem afferebant. Qui-
 bus in febribus quae cum corporis jactatione et horrore

Ed. Chart. IX. [156. 158.] Foesl. II. 1020. 1022. Ed. Lind. I. (697. 698.)
 θονται πρόσωπα, κοπιώδεις, ὀμμάτων ὀδυνώδεις καρηβαρίαι.
 παραπληγίαι καὶ γυναικεῖα, ἣν ἐπι(698)φαίνεται· μάλιστα δὲ
 ἦσιν πρῶτον, ἀτὰρ καὶ παρθένοις καὶ γυναιξὶν ἦσιν διὰ
 χρόνου, ἀτὰρ καὶ ἦσιν μὴ ἐν ᾧ εἴθισται χρόνῳ ἢ ὡς δεῖ
 ἐπιφαίνονται. ἔπειτα ἔξωχοι γίνονται, μέγα δ' ἐν ἅπασιν
 τὸ καὶ ἐξῆς καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ καὶ ἐφ' οἷσι. τοῖσι πάνυ χολώ-
 δεσιν ἐν πυρετοῖσι μάλιστα. ὅλως οἷσιν ἐπὶ σκέλεα ἢ κά-
 θαρσις.

[158] || Φαρμάκων τε τρόπους ἴσμεν, ἐξ ὧν γίνεται
 ὅποια ἄσσα, οὐ γὰρ πάντες, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλως εὖ κεῖνται,
 καὶ ἄλλοθι πρῶτον ἢ ὀψίτερον, ληφθέντα διαχειρισμοῖ-
 σιν. οἷον ἢ ξηρᾶναι ἢ κόψαι ἢ ἐψῆσαι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐὼ
 τὰ πλεῖστα ὁκόσκι ἐκάστῳ καὶ ἐφ' οἷσι νοσήμασι καὶ ὁπότε
 τοῦ νοσήματος, ἡλικίην, εἰδέαν, δίαιταν, ὁποίῃ ὥρῃ ἔτεος
 καὶ ἥτις καὶ ὁκοίως ἀγομένη καὶ τὰ τοιαῦτα.

accidunt, vultus rubet, lassitudines, oculorum dolores, ca-
 pitis gravitates, aut leves membrorum resolutiones adsunt.
 In quibus videndum si menstrua appareant, praecipue vero
 quibus primum erumpunt. Quin et virgunculis et mulie-
 ribus quibus ex longo intervallo, sed et quibus non con-
 sueto tempore aut ut decet, apparent et si succedente tem-
 pore plurimum pallidae fiant. Plurimi autem refert videre
 in omnibus, quod et postea consequitur et quo tempore
 et in quibus, velut biliosis admodum in febribus maxime
 quibusdam prorsus in crura purgatio secedit.

Medicamentorum vero naturas esse scimus, ex quibus
 ut talia et hujusmodi sint, habent. Neque enim omnes
 uno et eodem modo, sed aliae aliter se habent. Quin
 alias quoque tardius aut maturius sumpta differunt et prae-
 parationes ipsae, quale est ficcare, tundere, incoquere et
 caetera hujusmodi. Plurima vero praetereo, quae huc
 considerata veniunt, quatenam cuique conveniunt et in
 quibus morbis et quo morbi tempore. Aetas etiam cujus-
 que, forma, victus ratio, anni quoque tempus quodnam
 sit et qualiter circumscribatur, aliaque id genus in specu-
 lationem veniunt.

Ed. Chart. IX. [159. 160] Foëf. II. 1023. Ed. Lind. I. (698. 699.)

|| Ζωίλω τῷ παρὰ τὸ τεῖχος ἐκ βηχὸς πεπεισθῆς πυρε-
τὸς ὀξὺς καὶ προσώπου ἔρευθος καὶ κοιλίη ἀπολελαμμένη,
πλὴν πρὸς ἀνάγκην. πλευροῦ ὀδύνη ἀριστεροῦ, καὶ οὖς κατ'
ἕξιν ὀδυνῶδες πᾶν καὶ κεφαλὴ οὐ τοσοῦτο, πτύων διὰ
παντὸς ὑπόπνον ἐνόσει, ἀλλὰ τὰ ἄλλα ἐκρίθη, καὶ κατὰ
οὖς ἐρῶράγει πῦον πολὺ περὶ ὀγδόην ἢ ἐνάτην. αἱ δ' ἀρχαὶ
τῆς ἐνάτης, ὀδύνης τοῦ ὠτός. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄνευ ῥίγους ἢ
κρίσις. ἴδρωσε κεφαλὴν κάρτια, καὶ οὗτος ἐμπεδοτίμη ξύγ-
καισις καὶ ἀριστεροῦ πλευροῦ. ἄνω ἅμα ὧτι, ἀνωδύνη μά-
λιστα [160] κατ' ὠμοπλάτην, αἰτάρ καὶ ἐμπροσθεν πτύαλα
πολλὰ, κατ' ἀρχὸς (699) πτυέντα ἀνθηρὰ καὶ ἀμφὶ ἐβδόμην
ἢ ὀγδόην. ἔπειτα ἐπίπονα. κοιλίη ἐστήκει μέχρις ἀμφὶ ἐνάτην
καὶ δεκάτην. ἢ ὀδύνη ἀπέσβη. οἴδημα ἀνίει καὶ ἰδρώτια
ἐγένετο. οὐ μὴν ἔκρινε. δῆλα δὲ ἦν καὶ ἄλλοισι καὶ τῇ ἐξό-
δῳ. περὶ γὰρ ἀρχομένην τὴν τοῦ ὠτός ὀδύνην καὶ ἡ γαστήρ
ἐπεταράχθη. ἐρῶράγει δὲ ἐκ τοῦ ὠτός ἐνάτη καὶ ἐκρίθη τεσ-

Zōilo, qui ad murum habitabat, ex matura tussi febris acuta suborta est et faciei rubor, alvusque intercepta nil nisi coacte reddebat. Lateris sinistri et auris quae e directo erat, magnus dolor. Caput vero non ita dolebat. Purulentum quodammodo expuebat semperque aegrotabat, alioqui caetera judicata sunt, et ad octavum aut nonum diem ex aure pus multum erupit, ad noni diei initia auris dolor cessavit, atque haud scio quomodo sine rigore judicatio consecuta est. Caput valde sudavit, aurisque et lateris sinistri stabilis erat quidam ardor. Superne una cum aure ad scapulas praecipue dolor sedatus est. Sed et prius sputa multa rejecta sunt, quae ad expuitionis initia et circa septimum aut octavum diem florida erant, deinde vero laboriosa. Alvus substitit ad nonum et decimum diem, dolor extinctus est et tumor remittebat, sudoresque parvi fiebant, qui neque tamen decernebant, ut ex secessibus ipsis aliisque satis manifestum fuit. Incipiente enim auris dolore, alvus perturbata est. Nono autem die ex aure pus erupit, judicatusque est morbus absque rigore decimo-

Ed. Chart. IX. [160.] Foëf. II. 1023—1025. Ed. Lind. I. (699.)
 σαρεσκαιδεκάτη ἄνεν ῥίγος ἢ νοῦσος τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ. ἀτὰρ
 καὶ τὸ πτύελον λευρότερον εἴη, ἐπεὶ τὸ οὖς ἐρῶάγει καὶ
 || πειρότερον. ἰδρῶτες δὲ καὶ ἔρπητα ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς
 κεφαλῆς ἐγίνοντο, ἐξηράνθη ὡς τρίτη. ὁπόσα ἀσήμεως ἀφανί-
 ζεται δύσκριτα καὶ οἶον τῇ τοῦ Πολεμάρχου παιδίσκῃ ἐρουσί-
 πελας.

|| Οἱ ἐπὶ βουβῶσι πυρετοὶ κακὸν πλὴν τῶν ἐφημέρων,
 καὶ οἱ ἐπὶ πυρετοῖσι βουβῶνες κακίονες ἐν τοῖσιν ὀξείσιν
 ἐξ ἀρχῆς παρακμάσαντες. τὰ πνεύματα ὑποχονδρίοισιν ἐπαρ-
 σις μαλθακὴ καὶ ἔντασις οὐδετέρῃ. ἐπ' αὐτῶν ἄνω στρογγύ-
 λον, ἐν τοῖσι δεξιόισι οἶον περιφέρεια ἀποπνηκτική. ἄλλο μα-
 κρότερον ἐπὶ πλέον. ἄλλο κεχυμένον, ἄλλο κάτω ῥέπον καὶ
 ἔνθεν καὶ ἔνθεν ξύντασις μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ. ἐν πάσῃ τῇ
 ἄνω ἵξει, ἣν ἐπανάληται καὶ ἐπίληπται ἐς τὸ περιφερές, ἣν
 μὲν πνεῦμα ἦ, ἀκρίτως λεπτύνεται θέρμῃ. ἣν δὲ τοῦτο δια-
 φύγῃ, ἐς ἐμπύησιν ὀρμᾷ. πυκνὰ πνεύματα, σμικρὰ, μεγάλα,

quarto eodemque ipso die. Quin et sputum copiosius et
 coctum magis procedebat, ubi pus ex aure liberius effluxit.
 Sudores autem et serpentia ulcera longo postea intervallo
 in capite fiebant, quae tertio die exiccata sunt. Quaecun-
 que absque judicationis significatione disparent, male de-
 cernunt velut in erysipellate, quod Polemarchi ancillae con-
 tigit, videre satis licuit.

Febres ex glandularum tumoribus ortae praeter diarias
 malae. Sed et glandularum tumores, qui in febribus acci-
 dunt, deteriores sunt, si in acutis statim quidem remiserint.
 Qui flatibus conflictatur cum molli praecordiorum tumore
 et neutrius lateris contentione, iis superne in dextris ro-
 tundum quiddam ac veluti circumferentia aliqua pure plena.
 Quod modo valde extensum est, modo vero diffusum, inter-
 dum etiam deorsum vergit, et utrimque ad umbilicum con-
 tensionem facit. Si flatus in ea quae sursum sit in directam
 latione, in rotundum quiddam concludatur, et velut com-
 prehendatur, absque judicatione calore attenuatur. Quod si
 illud effugerit, ad suppurationem fertur. Spiratio frequens,

Ed. Chart. IX. [160. 165.] Foesl. II. 1025. 1027. Ed. Lind. I. (699. 700.)
 ἀραιά. ἔξεισιν, ἔξω μέγα, ἔσω μικρόν. τὸ (700) μὲν ἐκ-
 τεῖνον, τὸ δὲ κατεπεῖγον. διπλῇ ἔσω ἐπανάκλησις, οἷον ἐπείσ-
 πνέουσιν ἐν θερμῷ ψυχρόν. ἰητήριον συνεχέων χασμέων,
 μακρόπνους. τοῖσιν ἀπότοισι καὶ μόγις μικρόπνους.

[165] || Κατ' ἴξιν, καὶ πλευρῶν ἔντασις ὀδυνώδης καὶ
 ἔντάσις ὑποχοιδρίων καὶ σπληνός ἐπάρσις, ἐκ ῥινῶν ῥήξεις.
 τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. τὸ γοῦν
 πρῶτον σπληνῶν ἐπάρσις, ἣν μὴ ἐς ἄρθρα τελευτήσῃ, αἰ-
 μορῥαγίη γίνεται. ὑποχοιδρίου δεξιῦ ἔντασις, ἣν μὴ διεξο-
 δεύσῃ οὖρα, αὕτη γὰρ ἡ κατάληψις ἀμφοῖν καὶ ὑποστροφαί.
 ἀποσιτίας οὖν ποιέσθαι αὐτὸν ἡγεύμενον. τὰς δὲ παρα-
 κλίνειν ἤδη γινομένης ἀποδέχεσθαι, ἣν ἴωσιν ἤδη, καὶ ὅποια
 δεῖ, καὶ ὅποσα. μὴ ξυνορᾶν δέ, τὰς δ' ἀποτρέπειν, ἣν πάντῃ
 ἀσύμφοροι ἔωσι. μάλιστα δὲ ταύτας μελλούσας. εἰ δὲ μὴ,

parva, magna, rara: foras magna procedit, intro parva.
 Haec quidem protensa, illa vero urgens. Duplicata intro
 revocatio, qualis superspirantibus: calida item et frigida.
 Oscitationes assiduas longa spiratio sanat. his qui non
 bibunt aut ne vix quidem, brevis spiratio plurimum confert.

Secundum directionem laterum et praecordiorum con-
 tensiones laboriosae, tum vero lienis tumores et sanguinis
 e naribus eruptiones fieri debent. Quae post judicationem
 relinquuntur, recidivas facere solent. Primum igitur in
 lienum tumoribus, nisi in articulos desinant vel sanguinis e
 naribus eruptio, vel praecordii dextri contentio fiet, nisi si
 urinae irruperint et viam quodammodo sibi fecerint. Sunt
 enim velut utrorumque interceptio. Atque sic quidem me-
 rito horum recidivae fient. Haec igitur perpendicularem abs-
 cessus procurare conveniet, si non fiant: quosdam vero qui
 jam fiunt, declinare: quosdam etiam qui qua et qualiter
 oportet prodierint, recipere. Qui vero ne abunde quidem
 prodeunt, coadjuvandi sunt: quidam etiam qui prorsus sunt
 incommodi, avertendi, utque eo maxime si nullam adhuc
 sui significationem edidere, sed futuri sint, alioqui vero cum
 adhuc rude habuerint initium. Sanguinis e naribus eru-

Ed. Chart. IX. [165. 169.] Fœf. II. 1027. 1028. Ed. Lind. I. (700. 701.)
 ἄρτι ἀρχομένας αἱ τεταρταῖαι αἰμορροαγαί δυσκρίτοι. οἱ
 διαλείποντες μίαν τῇ ἐτέρῃ ἐπιρροίευσιν ἅμα κρίσει ἐς ἐβδό-
 μην.

[169] || Σκόπω ἐκ κορυζοδέων, χολωδέων καὶ φάρυγγος
 φλεγμονῆς φλαύρως διαιτηθέντι, ἥ κοιλίη ἀπελήφθη καὶ
 πυρετὸς συνεχὴς ἐγένετο καὶ γλῶσσα εὐανθής καὶ ἄγρυπνος.
 ἥτρου ἔντασι. ἰσχυρῶς ὁμαλῶς κατὰ σμικρὸν ἐς τὸ κάτω ἐν
 τοῖσι δεξιόισι πνεῦμα ὑπόπυκνον, ὑποχόνδρια ἤλγει καὶ ἀνα-
 πνέων καὶ στρεφόμενος. ἄνευ δὲ βηχὸς ἀνεχρέμπτετο. ὑπὸ
 παχέος πέπλος δοθεῖσα, (701) ἀπὸ τοῦ ὑποχονδρίου μὲν
 ἀπῶσεν. ἐπεραιώθη δὲ οὐδέν. τῇ δὲ ὑστεραίῃ βάλανοι δύο
 προστεθεῖσαι οὐκ ἐφάνησαν. οὗρον δὲ παχὺ καὶ θολερὸν,
 λεῖν καὶ ὁμαλὴ, καὶ ἔστιν κοιλίη ἐν θολερότητι, ἥ τε γαστήρ
 μαλακωτέρη ἦν καὶ σπλὴν ἐπηρομένος καὶ κατύρροπος ἐγένετο.
 ποτῶ ἐχρητο ὀξυγλύκει. δεκάτῃ, αἷμα ἐξ ἀριστεροῦ ὕδαρες
 ὀλίγον ἤλθεν. οὐ πάνυ δὲ τι ὀρώστος αὐτὸ τοῦτο, καὶ οὐ-

ptiones, quae quarto die fiunt, difficilem faciunt judicatio-
 nem. Febres quae uno die intermissionem, altero vero per-
 frictionem habent, judicium ad septimum circuitum susten-
 tant.

Scopo post mucoforum et bilioforum exitum et faucium
 inflammationem, ex improba victus ratione alvus restitit et
 febris continuaprehendit, lingua erat florulenta et insomnia
 conflictabatur. Partium quae ad pubem sunt, valida con-
 tensio et aequalis, paulatim ad imum dextrae partis vergens.
 Respiratio erat subfrequens cum praecordiorum dolore in-
 ter respirandum, et cum loco dimoveretur aut sese con-
 verteret, absque tussi subcrassa excreabat. Peplos exhibita
 praecordium quidem allevavit, nihil autem transmissit. Postri-
 die glandes duae immissae, nullo modo apparuere. Urina
 crassa erat et turbulenta, subsidencia vero aequabilis et lae-
 vis. Alvus etsi turbata erat, restitit tamen venterque con-
 trectatu aliquanto mollior erat. Lien intumescibat et sub-
 levabatur, suoque momento deorsum librabatur. In potu
 erat acetum mulsuum. Decima sanguis ex nare sinistra aquo-
 sus et paucus prodiit, quod aegro non magnum adjumentum

Ed. Chart. IX. [169. 171.] Foef. II. 1028. 1029. Ed. Lind. I. (701.)
 ρον ὑπόστιασιν ἔχον. ἐν δὲ τῇ ὑποστιάσει ὑπόλευκόν τι προσ-
 εχόμενον πρὸς τῷ ἀγγείῳ λεπτόν. οὔτε οἶον γονοειδὲς οὔτε
 ἀνόμοιον ἐξόρῃ τοῦτο βραχύ. τῇ δὲ ὑστεραίῃ κριθεὶς,
 ἀπύρετος. καὶ ὑπῆλθεν ὑπόγλισχρον τῇ ἐνδεκάτῃ. τὸ δὲ
 τι περὶ ῥοῦν χολῶδες. οὔρου δὲ καθαρσις πολλή καὶ
 πλήθει καὶ ὑποστιάσει, καὶ πρὶν μὲν οἰνοποτέειν ἤρξατο
 μικροῦ λάπη ὁμοίῃ. διῆλθε δὲ τῇ ἐνδεκάτῃ ὡς ὀλί-
 γον ἐόντων. γλίσχρα δὲ καὶ κοπρώδεα θολερά. τὸ τοιοῦτον
 εἰ κρισίμως ὅτι καὶ τὸ Ἀντιγένους ἐν Περίνθῳ. τὰ περὶ
 τὰς γλώσσας αἰρόμενα συστρέμματα καὶ ταπεινὰ ἐόντα λιθί-
 δια, καὶ τὰ τοῖσι ποδαग्रικοῖσι. τὰ ἀσθενέα παρ' ἄρθρα
 ἐκείνων ἐστὶ, καὶ γὰρ ἡ ὀστέων φύσις καὶ τοῦ σκληρύνεσθαι
 τοῦτο αἴτιον καὶ τοῦ συντείνεσθαι.

[171] || Τὸ τῆς Ἱπποστράτου ἐκ τεταρταίου ἐνιαυσίου
 ἀπεκορύφου, ὑπόψυχρος φανερῶς δοκίονσα. ἐφοδος ἐπὶ πᾶν
 τὸ σῶμα καὶ ἰδρῶς ἐκρίθη ταύτῃ, καὶ μετὰ ταῦτα γυναικεῖα

attulit. Urina subfidentiam habebat, in qua subalbidum
 quiddam inerat tenue matulae adhaerens, quod neque erat
 geniturae omnino simile, neque vero dissimile. Effluxerat
 autem brevi intervallo. Postridie ex judicatione a febre
 omnino liber. Undecima vero, viscidum aliquantulum sub-
 iit. Cum profluvio autem biliosum quid effluxit. Multae
 urinae perpurgatio cum copia tum etiam subfidentia, quae
 ante vini usum tenui pituitae fere erat similis. Undecima
 prodierunt alvi faeces, paucae quidem, viscosae tamen et
 conturbatae. Quod an judicationem haberet, non secus ac
 Antigeni in Perintho decidit, dubitari poterat. Podagricis
 humorum coitus et tubercula dura in lingua sublevantur, et
 humiles calculi concreescunt, imbecillitatesque illis circa ar-
 ticulos fiunt. Ossium enim natura quod indurentur aut con-
 tendantur in causa est.

Hippostrati uxori praecordii sinistri tumor, ex quar-
 tana annua in fastigium sublatu8 est, cum palam frigidula
 esse videretur, oborto frigoris impetu et sudore per totum
 corpus pervadente, judicata est. Ad haec menses, qui tunc

Ed. Chart. IX. [171.] Foef. II. 1029—1031. Ed. Lind. I. (701. 702.)
 πλείω πλήθει καὶ χρόνῳ. (702) τότε γὰρ ἀπεῖχε. μὴ ἐστιά-
 ναι ἔδοξεν ἀπόστασις. ἐν τοῖσιν σφύζουσιν αἰμορροαγέσι σχή-
 μα εὐρύ τε ὄν καὶ τὸ ξύμπαν, εἰ ἐκ τοῦ πάντη κατάντεος
 ἀνάντες ποιοῦτο. διὸ καὶ αἱ ἀποδόσεις αἱ ἐν τῇσι φλεβοτο-
 μήσιν ὁρμῶσι. αἱ δὲ ἰσχυραὶ κωλύουσιν αἷμα. τὸ ἔναιμον
 καὶ τὸ ὑπόχολον ὀξυρεγμιῶδες. ἴσως δὲ ἐς μέλαιναν τούτοις
 τελευτᾷν. ῥίγη ἄρχεται γυναιξὶ μὲν μᾶλλον ἀπὸ ὀσφύος διὰ
 κότου ἐς κεφαλὴν. αἰτάρ καὶ ἀνδράσιν ὀπισθεν μᾶλλον ἢ τὰ
 ἔξωθεν τοῦ σώματος. ὅσον πηχέων, μηρῶν, αἰτάρ καὶ τὸ
 δέρμα ἀραιόν. δηλοῖ δὲ ἡ θρῖξ τῶν ζώων.

|| Ἦσιν οὐδὲν ἔσω τοῦ τεταγμένον χρόνου, ἐκίστησι
 τὰ τικτόμενα ἀπόγονα γίνεται. τὰ ἐπιφαινόμενα ἐν οἷσι μῆσι
 γίνεται. || οἱ πόνοι ἐν περιόδοισιν, ὅτι ἐν ἑβδομήκοντα
 κινέεται, ἐν τριπλασίοις τελειοῦται. ὅτι μετὰ γυναικεῖα δε-
 ξιά. τὰ δὲ ἀριστερὰ χάσκων ὑγρότης. διὰ τῶν ἀπιόντων διαί-

restitant, magna copia, et per longum intervallum erupe-
 runt: neque aliqua in parte subsistere abscessus visus est.
 In his quae pulsant et sanguinem fundunt, positus figuram
 amplam et laxam esse oportet, idque omnino si ex prorsus
 declivi acclivis fiat. Quare quae in venarum sectionibus
 deligationes fiunt, sanguinis impetum promovent, validae
 vero inhibent. Qui natura sunt sanguinei et aliquantulum
 biliosi, acidis ructibus conflictantur atque adeo verendum,
 ne in atrae bilis morbum definant. Rigores mulieribus a
 lumbis inchoant magis, et per dorsum ad caput feruntur.
 Quin et viris posteriore magis quam anteriore corporis parte,
 ut cubito et foemore. Id autem comprobatur cutis ipsius ra-
 ritas, cujus indicium est pilorum in animantibus generatio.

Quibus intra praefinitum tempus nulla sit noxa, eae
 vitales partus edunt. Quod si quid gestationis tempore ap-
 pareat, in quos menses incidat, videndum est. Labores cer-
 tis temporum circuitibus fiunt, et foetus qui septuaginta
 diebus moventur, ter iisdem in sese ductis perfecti fiunt.
 Ad purgationis menstruae extremum, ubi sinistra et dextra
 dehiscunt, humidi quod tunc procedit copia, quae per ea
 quae prodeunt satis indicatur, siccissimam victus rationem

Ed. Chart. IX. [171.] Foef. II. 1031. Ed. Lind. I. (702. 703.)
 της ξηροτάτης, ὅτι θᾶσσον κινηθὲν διακριθὲν αὐτίς αὖξε-
 ται καὶ βραδύτερον. ἐπὶ πλείονα χρόνον οἱ πόνοι περὶ τρί-
 τήν ἡμέραν πρὸς τῇσι πενήκοντα καὶ ἕκτην πρὸς τῇσιν
 ἑκατόν. μηνιαῖοι, δευτεραῖοι καὶ τεταρταῖοι. ἃ δεῖ εἰδέναι
 εἰς τὸν ἐπτάμηνον ἢ ἀπὸ γυναικείων ἀριθμητέοι οἱ ἑννέα
 μῆνες ἢ ἀπὸ τῆς ξυλλήψιος καὶ εἰς ἑβδομήκοντα καὶ διακο-
 σίησιν οἱ ἑλληνικοὶ μῆνες γίνονται, καὶ εἴ τι προσέτι τούτοις
 καὶ ἦτοι τοῖς ἄρσεσιν ἢ καὶ τῇσι θηλείησι ταῦτα ποιεῖται ἢ
 τὰναντία. τῶν βρωμάτων καὶ πομάτων οἱ ὦμοι καὶ οἱ μα-
 στοὶ ἐμφυσῶνται, καὶ (703) ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ ἀκρησαίαι καὶ
 τὰ ἐμφυσήματα ποιέουσιν ἀνξήσιας, ἐστ' ἂν τὰ ὀστεὰ στε-
 ρεωθῇ. τῶν ἐπιμηνίων περίοδος, τὰ πρὸ τούτων βαρέα ἀδελ-
 φὰ τῶν ὀκταμήνων πόνων. πρωτοτόκων τὰ γάλακτα τῆς μὲν
 τροφῆς μεταβαλλούσης, τῆς δὲ ὀκταμήνου ἀπαρτιζούσης. διὸ
 τὰ ἐπιμήνια ἀδελφὰ τῶν ὀκταμήνων πρὸς δεκάμηνον τει-
 νόντων γενόμενα κακόν.

desiderat. Efformatus foetus, quo velocius movetur, eo
 tardius incrementum habet. Labores ut plurimum tertio
 supra quinquagesimum die et sexto supra centesimum con-
 tingunt. Quod si menstruam rationem ineas, secundo et
 quarto mense. Quae ad septimestrem partum necessario
 consideranda veniant, aut certe a profluvio menstruo aut
 conceptu, menses novem supputandi sunt, dum ex ducen-
 tis septuaginta diebus, ex Graecorum ratione menses prod-
 eant. Videndum etiam si quid ad hoc accedat. Quin etiam
 num ista in maribus et foeminis fiant, num vero contra
 eveniat. Ex eduliis et potibus humeri ac mammae intume-
 scunt, quin et victus intemperantia et flatus incrementum
 capiti addunt quoad ossa firmitatem acceperunt. Menstrua-
 rum purgationum certus quidam est circuitus. Quae igitur
 ante has fiunt gravitates, laboribus qui ab octimestribus foe-
 tibus accidunt, affines sunt. Primipararum lac ab alimento
 mutationem, oclavo vero mense complementum et absolu-
 tionem adeptum est. Quocirca menstruae purgationes, si in
 his quae ad decimum mensem tendunt, octimestribus non
 abfimiles fiant, perniciosae sunt.

Ed. Chart. IX. [181. 184.] Foesl. II. 1034. Ed. Lind. I. (703.)

[181] || Τρωμάτων ἤν' ἰσχυρῶν ἰόντων οἴδημα μὴ φαίνεται, μέγα κακόν. τὰ χαῦνα χρηστὸν, τὰ ἄνω νεμόμενα κίκκιον. οἷσιν οἰδήματα ἐφ' ἔλκεσιν, οὐ μάλα σπῶνται οὐδὲ μαινονται. τούτων δὲ ἀφανισθέντων ἐξαίφνης, οἷσι μὲν τὰ ὀπισθεν, σπασμοὶ μετὰ πότων. οἷσι δὲ ἐς τοῦμπροσθεν, ἢ μανίαι ἢ ἐδύναι πλευροῦ ἰξέαι, καὶ δυσεντερία ἐρυθρή. τὰ οἰδήματα παραλόγως ῥηίζοντα κίβδηλον, οἷον τῷ τοῦ Ἀνδρονίκου παιδίῳ τὸ ἐρυσίπελας ἐπαλινδρόμησεν, ἢν μὴ ἐς τὸ αὐτὸ ἐλθὼν χρηστὸν τι σημαίνει. τοῦτο ἔκ τε γενέσιος περὶ τὸ οὖς περὶ ἥβην διεδόθη. εἰτέρῳ τριταίῳ ἐκ γενετῆς γενομένῳ ἀπεπύησεν ἐνταταίῳ γίνεται οὗτος ἐβδομαῖος ὑγίης. κακοηθέστερα τὰ ἀφανιζόμενα ἐξαίφνης.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν Τ Ο Υ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Υ

[184] [Τμημα τέταρτον, περὶ φλέβων.] Ἡπατῖτις ἐν ὀσφύϊ μέχρι τοῦ μεγάλου σπονδύλου κάτωθεν καὶ σπονδύ-

Magnis et profundis vulneribus tumores nisi apparuerint, ingens subest malum. Qui si laxi et molles fuerint, bono sunt, si vero sursum serpant, damno. Tumores in ulceribus a convulsione et insania vindicant. Qui si derepente disparent, his quidem quibus a tergo fuerant convulsionem cum dolore: illis vero quibus a fronte, insaniam aut acutos laterum dolores, aut sanguineam intestinorum difficultatem convehunt. Nam et tumores temere praeterque rationem allevantes, imposturam significant, quale quid in Andronici filio intro recurrens, erysipelas portendit: nisi si quid bonae existimationis ad eundem locum recursus attulit. Hoc circa ortum ad aurem erat, postea ad pubem distributum est. Quod alteri tertio ab ortu die eruperat, suppuratum est nono et septimo sanus evasit. Longe tamen maligniora sunt quae derepente evanescunt.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGARIBVS LIBRI SECVNDI

[Sectio quarta, de venis.] Jecoraria per lumbos ad magnam usque vertebrae deorsum fertur, indeque aliquid

Ed. Chart. IX. [184.] Foëf. II. 1034, 1035. Ed. Lind. I. (703, 704.)
 λοισι προσδιδοῖ ἐντεῦθεν. μετέωρος δι' ἥπατος καὶ διὰ φρε-
 νῶν ἐς καρδίην, καὶ ἡ μὲν εὐθεία εἰς κληῖδας, ἐντεῦθεν δὲ
 αἱ μὲν ἐς τράχηλον, αἱ δὲ ἐπ' ὠμοπλά(704)τας. αἱ δὲ ἀπο-
 καμφθεῖσαι κάτω παρὰ σπονδύλους καὶ πλευρὰς ἀποκλί-
 νουσι, καὶ ἐξ ἀριστερῶν μὲν μία ἐγγὺς κληῖδων, ἐκ δεξιῶν
 δὲ ἐπὶ τι αὐτῇ χωρίων ἄλλη. ἡ δὲ σμικρὸν κατωτέρω ἀποκαμ-
 φθεῖσα, ὅθεν μὲν ἐκείνη ἀπέλιπε, προσέδωκε τῇσι πλευρῇσι.
 τῇσιν ἐπιλοίπησιν ἀπάσαις ἡ ἐνθεν καὶ ἐνθεν. ἀποσχίδας
 παρ' ἐκαστήν διδυμία ἐοῦσα. ἀπὸ μὲν τῆς καρδίας ἐπὶ τι
 χωρίον ἐν τοῖσι ἀριστεροῖσι μᾶλλον ἐοῦσα ἐπὶ τὰ ὑποκάτω
 τῆς ἀριστερῆς, ἔστ' ἂν καταναλωθῇ καὶ ἔλθῃ. ὅθεν ἡ ἥπα-
 τίς ἐμετεωρίσθη. πρότερον δὲ πρὶν ἢ ἐνταῦθα ἔλθῃν,
 παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιαιρέθη, καὶ ἡ μὲν ἐνθα,
 ἡ δὲ ἐνθα τῶν σπονδύλων ἔλθοῦσα καταναλώθη. εὐθεία δὲ
 ἀπὸ καρδίας πρὸς κληῖδα τείνουσα ἄνωθεν τῆς ἀριστερῆς
 ἐστὶ καὶ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ καὶ παρ' ὀσφῦν κάτωθεν τῆς
 ἀριστερῆς, αἴσσει ἐς τὸ ἥπαρ, ἡ μὲν ἐπὶ πύλας καὶ λοβόν,

ex fese verticulis adjicit. Ex hepate sublata per septum
 transversum cor recta, deinde jugula adit. Hinc vero par-
 tim ad cervicem, partim ad humeros, quaedam etiam infe-
 rius paulo reflexae, ad vertebrae et costas declinant. Ex
 sinistris quidem una ad claviculas tendit, ex dextris etiam
 in aliquem illa parte locum. Alia vero paulo inferius defle-
 xa, ubi illa definit sese costis adjungens, dum eam quae in
 corde est attigerit, ad sinistra se flectens. Deorsum vero
 demissa secundum vertebrae descendit, donec eo perveniat
 unde se sublimem erigit, reliquis omnibus costis adhaerens,
 utrimque singulis per sese sola propagines mittens, a corde
 aliquatenus idque ad sinistra magis porrecta, postea arteriae
 se submittens quousque consumpta fuerit, eoque pervenerit
 unde jecoraria sublimis emerfit. Quo priusquam perveniat,
 ad extremas duas costas scinditur, et in utranque verticu-
 lorum partem progressa ibi conditur. Quae vero recta a
 corde jugula petit, supra arteriam evadit indeque non secus
 ac dum ad lumbos est, arteriae subtenfa in jecur insilit, mo-

Ed. Chart. IX. [184. 185.] Foef. II. 1035. Ed. Lind. I. (704. 705.)
 ἡ δὲ ἄλλο ἐξ ἧς ἀφορμήκει, σμικρὸν κάτωθεν φρενῶν. φρένες
 δὲ προσπεφύκασιν τῷ ἥπατι, ὥς οὐ ῥᾶδιον χωρῆσαι. διισαὶ
 δὲ ἀπὸ κληΐδων, αἱ μὲν ἐνθεν, αἱ δὲ ἐνθεν ὑπὸ στήθεος
 ἐς ἥτρον. ὅπη δὲ ἐντεῦθεν οὐπω οἶδα. φρένες δὲ κάτω κατὰ
 τὸν σπόνδυλον τὸν κάτω τῶν πλευρῶν, ἡ νεφρὸς ἐξ ἄρ-
 [185]τηρίης ταύτη ἀμφιβεβήκει. αἷς ἀρτηρίαι μὲν ἐκ τοῦ τέ-
 ροντος ἐκπεφύκασιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἀρτηρίης τόνον ἔχουσαι.
 ταύτη δὲ πη παλινδρομήσασα (705) ἀπὸ καρδίας ἡ ἥπατιτις
 ἔλθεν. ἀπὸ δὲ τῆς ἥπατιτιδος διὰ τῶν νεφρῶν αἱ μέγισται
 δύο, ἡ μὲν ἐνθεν, ἡ δὲ ἐνθεν φέρονται μετέωροι, πολυσχι-
 δεῖς τε διὰ τῶν φρενῶν εἰσιν ἀμφὶ ταύταις. τῆς πεφύκασιν
 ἄνωθεν δὴ φρενῶν. αὗται δὲ μᾶλλον τι ἐμφανέες. δύο δὲ
 τόνοι ἀπ' ἐγκεφάλου ὑπὸ τὸ ὁστέον τοῦ μεγάλου σπονδύλου
 ἄνωθεν καὶ πρὸς τοῦ στομάχου μᾶλλον ἐκατέρωθεν τῆς ἀρ-
 τηρίης παρελθὼν, ἐκάτερος ἐς ἑαυτὸν ἤλθεν, ἵκελος ἐνί.
 ἔπειτα οἱ σπόνδυλοι καὶ αἱ φρένες πεφύκασιν, ἐνταῦθα ἐτε-
 λεύτων. καὶ τινες ἐνδοιαστοὶ πρὸς ἥπαρ καὶ σπλῆνα ἀπὸ

loque ad portas et fibram, modo vero in id quod est reli-
 quum deinceps excurrit, paulo infra septum transversum,
 quod ita hepatis incumbit ut facile separari non possit. Bi-
 parlito autem ad claviculas scinduntur, et hinc et inde sub
 pectus ad imum ventrem pertingunt. Quonam vero inde
 ferantur, mihi nondum constat. At septum transversum
 infra ad vertebrae quae sub costis est positum habet, atque
 ea in parte qua renes ex arteria utrimque eminent. Ex qui-
 bus arteriae enascuntur, quae utraque ex parte cum arteria
 nervum habent. Atque huc quadamtenus ex corde remeans
 jecoraria definit. Ab jecoraria vero per septum transversum
 duae maximae venae hinc et inde sublevantur quae multifi-
 dam ramorum propaginem per septum emittunt, eique com-
 plexu adhaerent. In superna autem illius parte magis con-
 spicuae extant. Duo vero nervi a cerebro infra magnae ver-
 tebrae os a superiore parte perreptant, et ad gulam magis ab
 utraque arteriae parte utraque pertingens, in sese velut in unum
 coit, dein ubi septum et vertebrae existunt, ibi desinunt. Etsi
 quidam ambigunt, et ab hac communione ad jecur et lienem

Ed. Chart. IX. [185.] Foes. II. 1035. 1037. Ed. Lind. I. (705.)
 τούτου τοῦ κοινωνήματος, ἐδόκεον τείνειν. ἄλλος τόνος ἐκ
 τῶν ἐκατέρωθεν σπονδύλων παρὰ ῥάχιν παρέτεινεν ἐκ πλα-
 γίου σπονδύλων καὶ τῇσι πλευρῇσιν ἀπένεμον. ὥσπερ αἱ
 φλέβες οὕτως οὗτοι διὰ φρενῶν ἐς μεσεντερίον μοι δοκεῖ-
 σιν τείνειν. ἐν δὲ τουτέοισιν ἐξέλιπον. αὐθις δ' ὅθεν φρένες
 ἐξεπεφύκεισαν, ἀπὸ τούτου ξυτεχέες ἐόντες κατὰ μέσον κάτω-
 θεν ἀριτηρίης τὸ ἐπίλοιπον παρὰ σπονδύλους ἀπεδίδουν
 ὥσπερ αἱ φλέβες, μέχρι καταναλώθησαν διελθοῦσαι ἐς τὸ
 ἱερόν ὁστέον.

|| Ἐν Αἴνῳ ὁσπριοφαγεῦντες ξυτεχέως θήλεια ἄρσενες
 σκελῶν ἀκρατεές ἐγένοντο καὶ διετέλεον. ἀτὰρ καὶ ὀροβο-
 φαγεόντες γουναλγείες, ἐπιτηδεύειν ὀξυθυμίην ἐμποίειν καὶ
 χρώματος ἀναλήψιος ἕνεκα καὶ ἐγγυμῶσιος καὶ εὐθυμίας καὶ
 φόβους καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἦν μὲν τὸ ἄλλο σῶμα συννησέη,
 ξυνηῆσθαι. εἰ δὲ μὴ, τοῦτο. ἡ Στυμάργεω οἰκέτις ἡ Ἰδου-
 μαῖα ἐγένετο, ὥς ἔτεκε θυγατέρα ἐπέστραπτο τὸ στόμα τοῦ

ferri videntur. Alius nervus utrimque ex vertebratis orbi-
 culatim ossibus secundum spinam; per obliquam vertebra-
 tum partem extenditur, et costis distribuitur. Atque hi non
 secus ac venae ipsae per septum transversum ad lactes per-
 tendere mihi videntur, in quibus etiam desinunt. Rursus
 autem ab eo loco unde septum exoritur, continuitate qua-
 dam per medium infra arteriam quod est reliquum ad ver-
 tebras quemadmodum et venae ipsae emittunt, quoad in os
 sacrum procurrentes consumpti condantur.

In Aeno qui continenter leguminibus vesciebantur, tum
 mares tum foeminae crurum impotentia conflictabantur, cum
 qua vitam tolerabant. Et vero qui ervo in cibum utebantur
 ex genuum dolore laborabant. Adhibenda diligentia est,
 ut praeceps acerbique iracundia inducatur, cum coloris re-
 ficiendi, tum etiam succorum in corporis habitum effunden-
 dorum gratia. Quod etiam in laetitia et motu caeterisque
 id genus videndum est. Unaque totius corporis curatio, si
 id male habeat, procuranda est: sin secus, in id ipsum
 animi vires intendendae. Stymargi ancilla Idumaea ex filiae
 partu uteri osculum convolutum habuit, et in coxendicem

Ed. Chart. IX. [185. 186.] Foesl. II. 1037. 1040. Ed. Lind. I. (706.) αἱ (706) δοίου καὶ ἐς ἰσχίον καὶ σκέλος ὁδύνη, παρὰ σφυρὸν τμηθεῖσα ἐξῴησεν. καίτοι καὶ τρόμοι κατὰ σῶμα πᾶν κατεῖχον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν πρόφασιν διελθεῖν καὶ τῆς προφάσιος τὴν ἀρχήν.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν Τ Ο Υ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Υ

[186] || [Τμήμα πέμπτον. φυσιογνωμονίη.] Ὀκόσοι πυρροί, ὀξύριες, ὀφθαλμοὶ σμικροί, ποτηροί. ὀκόσοι πυρροί, σιμοί, ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, ἐσθλοί. ὑδρωπιώδες χαροποί, φαλακροὶ ἔωσιν. ἰσχυροφωνήν κισσὸς λύει, ἐς τὸν ἀριστερόν καὶ τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἄνευ τουτέου τοῦ ἐτέρου οὐχ οἶόν τε λύεσθαι. μεγάλοι, φαλακροί, τραυλοί, ἰσχυρόφωνοι, ἐσθλοὶ νοσήματα δὲ ἔχουσι, τραυλὸς ἢ φαλακρὸς ἢ ἰσχυρόφωνος ἢ δασύς, ἰσχυρῶς μελαγχολικά. νοσήματα δ' ἔχουσιν ὅσοι τῇ γλώσσῃ παφλάζουσιν, χειλῶν μὴ ἐγκρατέες ὄντες, ἀνάγκη λυομένων ἐμπύους γίνεσθαι. ὁδύνην ἐν τοῖσι κάτω χωρίοισιν,

et tibiam dolor firmatus est. Secta ad malleolum vena convaluit, etsi totum corpus tremores occupabant. Verum ad causam ipsam et causae occasionem aut primordia deveniendum fuit.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGARIBVS LIBRI SECVNDI

[Sectio quinta *Animi per naturales notas cognitio.*] Qui fulvo sunt colore, aduncis naribus et parvos habent oculos, ii maligni sunt. Qui vero fulvi, simi et grandioribus sunt oculis, boni. Aqua inter cutem laborantes caesios habent oculos, et capillorum desluvium patiuntur. Ex linguae haesitantia liberat varix ad dextrum aut sinistrum testem enatus, et absque horum altero solvi non potest. Qui magni sunt, calvi, balbi et lingua haesitantes, boni. Balbus vero calvus, et qui inter loquendum haeret aut corpus hispidum habet, morbis conflictantur admodum melancholicis. Morbos quoque habent, quicunque inter loquendum haesitant et balbutiunt, ut nec labris moderari queant. Eὐς necesse

Ed. Chart. IX. [186, 187.] Foesl. II. 1040. 1046. Ed. Lind. I. (706. 707.)
 ἰσχυρὴ κωφότης λύει, καὶ αἷμα πολλὸν ἐκ τῶν ῥιτῶν, ἢ μα-
 νίη. ἣν λέχοις σπασμὸς ἐπιγένηται, πῦρ ποιεῖ, καὶ ἐς κύστιν
 κηρωτὴν ἐγγέας πολλὴν χλιαρὴν, κλύζειν. ἣν τῆς κεφαλῆς τὸ
 ὀστέον καταγῇ, διδόναι γάλα καὶ οἶνον πίνειν, ἴσον ἴσῳ
 ἣν δὲ ἔλκος ἦ, φλεβοτομέειν τὰς εἵσω, ἣν μὴ πυρεταίνει. ἣν
 δὲ παραφρονέη, τὴν κεφαλὴν καταβρέχειν, ἣν μὴ τὰ ὑπο-
 χόνδρια ἐπηρμένα ἦ. ἣν τὴν κεφαλὴν ἀλγέη, ἐς σιῆθος ἐρ-
 χεται. ἔπειτα ἐς τὸ ὑποχόνδριον. ἔπειτα ἐς τὸ ἰσχίον. πάντα
 δὲ οὐχ οἶόν τε ἀλγέειν, [187] ἀνεμίην, (707) φλεβοτομίην,
 τῷ φαρμάκῳ τὸν ῥόον ἴσχειν ἐπαλείφων. ὁδὲ γὰρ ὁ ῥόος ἐκ
 τῆς μεγάλης φλεβός. ἣν δὲ αὐτόματον ῥέη πολλὸν, ῥησιευ-
 έτω, ἢ γάλα δύο ὕδατος, τέσσαρας γάλακτος, τὰς ἀγόνους
 πυριῇ καὶ φαρμακεύειν.

|| Ὅσοι ἐξαπίνης ἄφωνοι ἀπύρετοι ἔωσιν, φλεβοτομέειν.
 φλέγματος κατὰ ῥόον ἐκ τῶν μαζῶν ἔλκουσιν οἱ ἐφθαλμοὶ

est illis desinentibus purulentos fieri. Validum, inferiorum
 partium dolorum surditas allevat, et sanguis ex naribus pro-
 fluens. Furor magnum morbum, sic enim comitiales vo-
 cant, solvit, sed eum praecipue qui ex invadendi consue-
 tudine pene familiaris factus est. Puerperas si convulsio
 prehenderit, febrem excitare convenit immissoque in ve-
 sicam cerato multo tepido alvum infuso colluere. Si capi-
 tis os fractum fuerit, lac et vinum aequali aquae mixtura
 dilutum propinandum. Quod si ab ulcere contigerit, in-
 teriores venas secare oportet, nisi si febris prehenderit. At
 vero si delirium accesserit, caput perfundendum est dum ne
 praecordiorum tumor adsit. Si caput doluerit, ad pectus,
 deinde ad praecordia, tum demum ad coxam procedit.
 Omnia autem simul dolere nequeunt. Subventaneos flatus
 incisa vena, fluxum vero medicamentum illitum sistit: fluxus
 enim ab insigni et magna vena impetum habet. Quod si ex
 sese multus profluat, jejunium confert aut lac cum duabus
 aquae partibus, lactis quatuor temperatae propinentur.
 Fomentum et medicamentum restibilem foecunditatem affert.

Qui derepente sine febre voce deficiunt, iis ventrem
 secare oportet. Pituitae defluxionibus dum tentantur oculi,

Ed. Chart. IX. [187.] Foef. II. 1046. Ed. Lind. I. (707.)
 καὶ ἐξερεύγεται κατὰ τὰς ρῖνας ἐς τὸν πνεύμονα. οἷσι βῆξ
 ξηρὴ, οὐ λύεται, ἣν μὴ ὀδύνη ἰσχυρὴ ἐς τὰ ἰσχία, ἢ ἐς τὰ
 σκέλεα ἢ ἐς τὸν ὄρχιν, ἣν ὑδροπιῶντα βῆξ ἔχῃ, ἣν μὲν αὐ-
 τικά λειποθυμῇ, θερμοῖσι πᾶσι διαχορήσθω. ἣν δὲ μὴ, θω-
 ρήξαι καὶ σιτίων ἐμπλῆσαι. τάμνειν δὲ τὰς εἴσω. τοῦ νοσή-
 ματος τοῦ μεγάλου ἐν τάσει γινομένου λύσις ἰσχίων ὀδύνη,
 ὀφθαλμῶν διαστροφαι, τύφλωσις, ὄρχιων οἰδησις, μαζῶν
 ἄρσις, ἣν πυρετοῦ ἔχοντος τὰ περὶ τὸ πρόσωπον ἰσχνὰ ἦ,
 ἐν ἡμέρῃ γονίμῃ τὴν ἐπιούσαν λύσει, ὕδρωψ ἣν οἰδημα
 ἔχων ἐν τοῖσι σκέλεσι, βήσση. ἣν τὸ οὖς ἄλγῃ, τῷ γάλακτι
 διαχορήσθω. ἣν μὴ ἐν τῇ γονίμῃ μεθῇ ὁ πυρετός, ὑποτρο-
 πιάζειν ἀνάγκη. οὐ ἂν ἡ φλέψ ἢ ἐν τῷ ἀγκῶνι σφύζῃ, μα-
 ρικὸς καὶ ὀξύθυμος. ὧ δ' ἂν ὀτρεμῇ, τυφώδης. τρώμα ἣν
 αἰμορραγήσῃ, μὴ βρέχειν τὸ ἔλκος. τὴν κεφαλὴν δὲ βρέχειν
 θερμοῦ. ἣν καρδιώσση, θερμοὺν ἄρτον μετ' οἴνου ἀκρήτου
 διδόναι. ἐμέτου λύσις, ὕδωρ θερμοὺν διδόναι πίνειν καὶ

ex mammis trahunt et pituita, quae ad nares regurgitat, in
 pulmones redundat. Quibus tussis nihil elidit et sicca est,
 eam non nisi valido coxendicum dolore et crurum, aut te-
 stium solvitur. Aqua intercutem laborantem dum tussis
 prehenderit, si quidem protinus animo deficiat, calida om-
 nia adhibeat necesse est. Sin minus, vinum et cibos inge-
 rere convenit. Venas vero interiores secare oportet, dum
 magni morbi, quem comitalem dicimus, vehementia in-
 tenditur, quem solvit coxendicum dolor, oculorum perversio-
 nes, occaecatio, testium tumor et mammarum elevatio.
 Febris si apprehenderit et facies, die impari subfidat, in se-
 quentem diem solutio expectanda est. Tussis in hydrope
 cum crurum tumoribus malo est. Ad aurium dolorem lacte
 utendum est. Febris, nisi impari die remiserit, recidivam
 timere necesse est. Qui venae in cubito conspicuum pulsum
 habet, is furibundus in acerbam iracundiam facile praeceps
 est. Cui vero quiescit, lentus est et quodammodo torpet.
 In vulnere sanguinem profundente, ulcus aqua ne asper-
 seris, caput vero calida perfundito. Oris ventriculi mor-
 sum merum in pane calido adhibitum sanat. Vomitus

Ed. Chart. IX. [187—189.] Foëf. II. 1946. 1050. Ed. Lind. I. (707. 708.)
 ἐμείτω. ὅσα σφακελίζει ἀπολαβόντα τὴν φλέβα ἐλκῶσαι καὶ
 ὑγιῶσαι. σπασμοῦ χειρὸς δακτύ(708)λων ἄνευ πυρετοῦ σχά-
 σαι, ἢν μὴ τὴν κεφαλὴν ἀλγέει, εἰ δὲ μὴ, ὕδωρ θερμὸν κα-
 ταχεῖν, [188] ὀφθαλμῶν σποδίου δωδέκατον, κρόκου πέμ-
 πτον, πυρῆνος ἓν. ψιμυθίου ἓν, σμύρνης. τὸ ὕδωρ κατὰ τῆς
 κεφαλῆς ψυχρὸν καταχεῖν καὶ διδόναι σκόροδα σὺν μάζῃ.
 κίρσοι δὲ φαλακρῶν ἢν μὴ μεγάλοι ἔωσι, μαριώδεις. ἄλφου
 καὶ λέπρης, τιάνην ἐν ὕδατι ὥς μὴ ἐλκώσῃ. χορίων κάθαρ-
 σις ἢν ὑπερέχῃ πρὸς τὰς ῥίνας προστιθέται. ὥστε πιάρνυ-
 σθαι καὶ ἐπιλαμβάνειν τὰς ῥίνας τῆς πιαρνυμένης καὶ τὸ
 στόμα.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

[189] || ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ. [Φυσιολογικόν.] Ἦν
 κεφαλὴ μεγάλη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μικροὶ, τραυλοὶ, ὀξύθυ-
 μοι. οἱ μακροὶ βιοὶ πλείους ὀδόντας ἔχουσιν, οἱ τραυλοὶ, τα-

sedat calida in potu adhibita et vomitione reddita. Quae
 sideratione periclitantur, ea vena intercepta ulcerare et cu-
 rare convenit. In convulsione digitorum manus, sine febre,
 scarificatione opus est, dum capitis dolor non adsit: sin mi-
 nus, calidam affundito. Ad oculos: spodii partes duodecim,
 croci quinque, nuclei olivae unam, cerussae, myrrhae, sin-
 gulorum tantundem, frigida caput aspergito et alia cum maza
 apponito. Varices qui in calvis apparent, nisi magni fue-
 rint, furorem in iis portendunt. Ad alphas et lepram cal-
 cem elotam adhibeto ut ne ulceres, ut secundae quae supe-
 raverunt excidant, sternutatorio ad nares apposito sternutan-
 tis nares et os comprime.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGA- RIBVS LIBRI SECVNDI

SECTIO SEXTA. [Animi cognitionem per naturales
 notas faciens.] Quibus caput magnum, oculi parvi, si bal-
 butiant, ii in iracundiam sunt praecipites. Quibus longa
 vita promittitur, plures dentes habent. Balbutientes et vo-

Ed. Chart. IX. [189. 190.] Foesl. II. 1050. Ed. Lind. I. (708. 709.)
 χύγλωσσοι, μελαγχολικοί, κατακορές, ἀσκαρδαμύνται, ὀξύ-
 θυμοι. μεγάλη κεφαλή, ὀφθαλμοὶ μέλανες καὶ μεγάλοι, ῥίνα
 παχύνειν καὶ σιμὴν, ἐσθλοὶ χαροποί, μεγάλοι, κεφαλὴ σμικρὴ,
 αὐχὴν λεπτὸς, στήθεα στενὰ, εὐάρμοστοι. κεφαλὴ σμικρὴ,
 οὐδ' ἂν εἴη τραυλὸς, οὐδὲ φαλακρὸς, ἦν μὴ γλαυκὸς εἴη.
 σπασμῶν φωνὴ ἐν γονίῳ λύεται, ἀπήλλακται τοῦ μεγάλου
 τοσήματος. λεχοῖ δὲ πυρεταινούσῃ καὶ ἀλγέουσῃ ὕδωρ κατα-
 χεῖν καὶ πτισάνην παχύνειν διδόναι τρεῖς τῆς ἡμέρης, θερ-
 μὴν. παιδίον τρέφεται, ἐβδόμῳ μηνὶ ἢ ἐνάτῳ ἢ δεκάτῳ καὶ
 ἴσταιται τῇ φωνῇ καὶ ἰσχύς ἔπεται, καὶ τῶν χειρῶν κρατεῖ.
 τῆς φωνῆς λυομένης πάντα λύεται, ἢ γὰρ λύσις τῇ φθέγγει
 (709) ὁμοίῃ. λύεται δὲ ἐν γονίῳ. [190] ἦν αἱ φλέβες σφύ-
 ζωσιν ἐν τῇσι χερσὶ καὶ τὸ πρόσωπον ἐρῶμενον καὶ ὑπο-
 χόνδρια μὴ λαπαρὰ ἦ, χρονίη ἢ τοῦσος γίνεται. ἄνευ σπα-
 σμοῦ οὐ λύεται ἢ αἵματος πολλοῦ ἐκ τῶν ῥινῶν ἢ ὀδύνης

lubilitate linguae praediti, ii melancholici et plurimum bi-
 liosi sunt. Qui in conniventibus oculis intuentur, irae sunt
 admodum praecipites. Quibus caput magnum, oculi gran-
 diores et nigri, nares crassae et simae, ii boni sunt. Qui
 oculos grandiores et ramos habent, caput parvum, cervicem
 tenuem, pectus angustum, ii a natura concinnam partium
 proportionem acceperunt. Qui capite est parvo, neque
 balbutiet neque calvescet, nisi si caecos habuerit oculos.
 Convulsis, si vox die impari libera restituitur, a magno
 morbo immunitatem praestat. Febricitantem vero puerpe-
 ram et ex dolore laborantem aqua perfundito, eique ptisa-
 nam crassam calidam ter die apponito. Puer mense septimo,
 nono aut decimo nutritionem accipit, voce pollet, inva-
 lescit et manuum compos est. Vox ubi absoluta fuerit et
 libera reddita, omnia etiam liberantur, ipsa quippe natura
 liberae vocis emissioni quodammodo respondet. Solutio
 autem ista die impari contingit. Venarum in manibus con-
 spicua pulsatio et facies bene habita, cum praecordiorum
 contentione et tumore, diuturnum morbum significat, qui
 fere non sine convulsione aut liberali sanguinis ex naribus

Ed. Chart. IX. [190.] Foesl. II. 1050, 1053. Ed. Lind. I. (709.)
 ἐς τὰ ἰσχία. τοῦ λαιμοῦ ὕδωρ θερμὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς κα-
 ταχεῖν. ἢν μὴ ψυχὸς ᾖ, ἢν δὲ μὴ, ἄλῃτον ὥς θερμότερον
 διδόναι καὶ οἶνον ἄκρητον.

|| Ταραχῆς γαστρὸς κυάμους ἐφθούς διδόναι, ἢν μὴ τ
 ἄνω κατακορέα ᾖ, ἢ κύμινον διδόναι τρώγειν, μετὰ τῶν κυά-
 μων· ἀπόληψις δὲ τοῦ νοσήματος οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ μὴ ἐν
 γονίμῃ ἡμέρῃ. οὐδὲ ἂν ἀρχὴ γένοιτο, ἢν μὴ ἀγόνῳ ἡμέρῃ
 καὶ μηνί, ἔτει δὲ γονίμῳ. λίτρον Αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ
 κύμινον τρίβοντα σὺν ἀλείφατι συναλείφειν. ὅσα θνήσκει
 ἀνάγκη γονίμῳ ἡμέρῃ καὶ γονίμῳ μηνί καὶ γονίμῳ ἔτει. προ-
 λέγειν δὲ ὁρθῶς ἂν ἔχοι θάνατον ἢ ὀδύνας ἰσχυράς. ὧν τὰ
 ὅμματα μὴ ἐρῶνται, ὁ θάνατος ἐν τάχει. ἢν δὲ ἐν γονίμῳ
 ἔτει γίνηται, ἀπ' ἀμφοτέρων γονίμους ἀνάγκη γενέσθαι. ἢν
 δὲ ἀγόνῳ ἔτει καὶ ἀγόνῳ ἡμέρῃ, θνήσκειν ἀνάγκη γονίμῳ
 ἡμέρῃ. τοῦ ἀριθμοῦ τρίτη ἰσχυροτάτη. κυνάγχην καὶ ὀφθαλ-
 μίην, φλεβοτομίην. τρωθέντος ἐντέρου ἢ ἀναπνοὴ ἐρχεται

profusione, aut coxendicum dolore solvitur. Gula affecta
 calida caput perfundendum est, dum ne frigus adsit. Sin
 minus, farinam quam calidissimam et merum apponito.

In alvi perturbatione fabas coctas apponito, nisi si par-
 tes corporis superiores admodum biliosae fuerint, aut cu-
 minum cum fabis in cibum dató. Morbus vero ipse non
 nisi die impari intercipi poterit. Cujus neque principium
 futurum sit nisi die pari, mense quoque et anno pari. Ni-
 trum Aegyptium coriandrumque et cuminum tritum cum
 unguine illinito. Qui in morbis pereunt, in diem imparem,
 mensem et annum quoque imparem incidant necesse est.
 Pulchrum autem et ex medici dignitate fuerit, mortem ipsam
 aut vehementes dolores praedicere. Oculorum vis nisi va-
 leat et constet, mortem in propinquo esse significat. Quod
 si anno impari fieri contingat, imparitatem in utrisque con-
 sentire necesse est. Sin vero anno et die pari fiat, mors
 in diem imparem ex necessitate incidit. Quod ad numero-
 rum rationem attinet, dies tertius summam habet potentiam.
 Anginam et lippitudinem venae sectio sanat. Intestino vul-

Ed. Chart. IX. [170. 177.] Foesl. II. 1053. Ed. Lind. I. (709. 710.)
 κάτω ἀφανῆς κατὰ τὸ τραῦμα καὶ κενοῦται τὰ στήθεα. δι-
 δόναι οὖν γάλα καὶ οἶνον ἴσον ἴσῳ. ὧν κατακορέα τὰ στή-
 θεα, ψελλοὶ, μανιώδεις καὶ φαλακροὶ. τουτέων ὅσοι ἐκ γασ-
 τρῆς καὶ στρεβλοὶ, ἀσύνετοι ἢ (710) λιθιῶντες ἢ μαινόμε-
 νοι, οἷσι δὲ μὴ ἐτέρου κακοῦ λύσεις περὶ φύσιος. [177]
 δίναντιν πλείστην ἔχει τιτθὺς, ὀφθαλμὸς δεξιὸς, ταῦτα τῶν
 κάτω καὶ ὅτι ἐμπέφυκε τοῖσι δεξιοῖσι τὰ ἄρσена. γυναιξὶν
 ἐπιμήνια ὥστε ἴσχειν, σικύην μεγίστην παρὰ τὸν τιτθὸν
 προσβάλλειν. τρίμητον παιδίον πάντα δηλοῦ καὶ μέγα τότε
 ἔχει. ἦν πολλὸν ῥέη γάλα, ἀνάγκη ἀσθενέειν τὸ ἐν γαστρὶ.
 ἦν στερεώτεροι ἔωσιν οἱ τιτθοὶ, ὑγιηρότερον τὸ ἐμβρυον.
 φλέψ ἔχει παχυσίη ἐν ἑκατέρῳ τιτθῷ. ταῦτα μέγιστον ἔχει
 μόριον συνέσιος. στραγγουρίην λύει φλεβοτομίη. ἦν τὰ ἄνω
 χωρία σπαργᾷ, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐλκίων κάθαρσις, ἔμετος,
 ὕδρωψ.

nerato spiritus infra ad vulnus procedit sine manifesto sensu,
 et pectus vacuatur. Lac igitur cum vino, pari aquae mix-
 tura temperato exhibeto. Qui pectus admodum biliosum
 habent, ii balbutiunt, furibundi sunt et calvi. Ex his qui
 etiam ab ortu distortum corpus habent, hebetes fiunt et
 solidi aut calculo obnoxii, aut insanientes. Quibus vero
 id non accidit, ii naturae benignitate ab aliis malis vindi-
 cantur. Plurimum habent dignitatis et praestantiae mamma
 et oculus dexter, eademque rectitudo in inferioribus par-
 tibus. Nam et mares in dextris innasci solent. Purgationes
 menstruas in mulieribus si sistere voles, cucurbitulam maxi-
 mam juxta mammam defigito. Trimestris foetus de omni-
 bus certitudinem facit, quippe tunc perfectionem accipit.
 Si lac magna copia profluat, foetum imbecillum esse ne-
 cesse est. Quod si mammae solidiores fuerint, factum esse
 saniozem indicant. Utraque mamma venam crassam habet.
 Qua in re maxima prudentiae pars inest. Lotium substillum
 aut urinae difficultatem venae sectio solvit. Locis superio-
 ribus, qui ad caput sunt, ad humorum excretionem tur-
 gentibus et suapte sponte motis, ulcerum purgatio, vomitus
 et sudor conferunt.

Ed. Chart. IX. [177.] Foef. II. 1056, Ed. Lind. I. (710. 711.)

|| Ἀπὸ γαστρὸς ταραχῆς ἢ ἀπὸ βηχὸς καρκίνου γενομένου τὸ στόμα πικραίνεται. διδόναι δὲ πίνειν ἐλατήριον δις ἢ τρις, ἣν μὴ ψελλὸς ἦ. ἐπιθεῖν δεῖ χαλκοῦ ἄνθος καύσας, ἕως ἂν πυρρόν ᾖ, καὶ σπογγίην ἣν μὴ ψελλὸς ἦ, ἀλύκης, φοῖκης, χάσμης, οἶνος ἕως ἕως ἢ γάλα, ὥτὸς περιωδυνίην σικυὴν προσβάλλειν. ὅτι ἂν τῶν ἄνω πονέη, ὀδύνη ἐς τὰ ἱσχία ἢ ἐς τὰ γούνατα καὶ ἄσθμα λύει πάντα τούτων γινόμενον. εἰλεοῦ λαπάρου ψυχρὸν οἶνον πολλὸν ἄκρητον κατὰ λόγον διδόναι, ἔστ' ἂν ὕπνος ἢ σκελέων ὀδύνη γένηται. λύει δὲ καὶ πυρετὸς καὶ δυσεντερίη ἄνευ ὀδύνης. ἣν ὑποχόνδριον τεταμένον ἦ, πιέζειν τῇ χειρὶ καὶ λούειν. παρωνυχίης κικὶς μέλαινα (711) ἐν μέλιτι, ὕδατος ἐπιεμένου γάλακτος ὀκτὼ κοτύλας δοῦναι πιεῖν ἣν δὲ ἐμέη καὶ μὴ πίνῃ, μυτιωτὸν δριμύν. ὥστε ἔχειν γυναῖκα ἐν γαστρὶ. πολύπια ὑπὲρ φλογὸς ὀπιῶντα ὡς θερμότατα καὶ πλεῖστα ἡμίφλεκτα διδόναι τρώ-

Ex alvi perturbatione aut tussi cancro oborto os amarum redditur. In potu dandum elaterium bis aut ter, dum ne balbus fuerit: florem aeris uftum dum rufescat apponere oportet et spongiam, nisi si balbus fuerit. Anxietudinis et molestiae corporis jactationis incontinentiaeve, horroris et oscitationis remedium est vinum pari aquae mixtura temperatum aut lac. Gravissimos aurium dolores affixa cucurbitula tollit. Superiorum partium dolorem genuum aut coxendicum dolor, aut anhelatio oborta haec omnia solvit. In tenuioris intestini morbo, eoque non intenso sed levi, frigidum vinum multum et meracum quantum convenit dandum, quoad somnus aut crurum dolor obortas fuerit. Quem febris quoque et intestinorum difficultas sine dolore solvunt. In praecordiorum contentione manus compressio et balneum prodest. Ad reduviam galla nigra cum melle facit. Aqua invadente et imminente lactis cotylas octo in potum exhibeto. Quod si vomat neque bibat, pulmentarium ruris acre, quod ex intrito allio et cepa fit, myrtoton vocant, apponito. Ad conceptum: polypos parvos in prunis assatos quam calidissimos et prope semiustulatos esui dato, pa-

Ed. Chart. IX. [177. 178. 193.] Foesl. II. 1056. 1059. Ed. Lind. I. (711. 712.)
 γειν καὶ τρίαπαντα λίτρον Αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμι-
 τον κόλλικας ποιοῦντα προστιθέναι τῷ αἰδοίῳ. [178] ἦν ἐκ
 κραπαύλης κεφαλὴν ἀλγέη, οἶνου ἀκρήτου κοτύλην πιεῖν. ἦν
 δὲ ἄλλως κεφαλὴν ἀλγέη, ὕρτον ὡς θερμότατον σὺν οἶνω
 ἀκρήτῳ ἐσθίειν, ἦν ἄνθρωπον θέρμη ἔχῃ μὴ ἀπὸ χολῆς, μηδὲ
 ἀπὸ φλέγματος, ἀλλ' ἢ ἀπὸ κόπου ἢ ἄλλως πυρεταίνῃ, ὕδιον
 θερμῆναι πολλόν. ἔπειτα ὑπερχέων τὴν κεφαλὴν βρέχειν,
 μέχρις ἂν τοὺς πόδας ἰδρώσῃ, καὶ ἄλῃτον ἔψασθαι ὡς πα-
 χύτατον, ἐπὴν δὲ ἰδρώσῃ τοὺς πόδας, ἄλῃτον ὡς πλεῖστον
 καὶ θερμότατον ἐσθίων καὶ οἶνον ἀκρητον ἐπιπίνων, περι-
 στείλλαμενος ἱματίοις ἀναπαυέσθω εὐκόπως, ἢ μὴν ναρκίσσου
 δύο ἢ τρεῖς κεφαλὰς ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐσθιέτω. τῷ μέλλοντι
 μαίνεσθαι τόδε προσημαίνει τὸ σημεῖον, αἷμα συλλέγεται
 αὐτῷ ἐπὶ τοὺς τιτθούς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

[193] || (712) ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ. [Ἀρρώστος
 πρῶτος.] Πυθίων, ὅς ᾧκει παρὰ Γῆς ἱερὸν ἥρξατο τρόμος

fillosque ex nitro Aegyptio trito, coriandro et cumino, na-
 turalibus subdito. In capitis dolore ex crapula, mericotyla
 potui danda. Quod si aliter dolor contingat, panis quam ca-
 lidissimus cum mero in escam exhibendus. Si quem calor
 aut febris prehendat, neque ex bile neque ex pituita, sed
 aut ex lassitudine aliave de causa febricitet, calida multa
 affusa caput irrigato, quoad in pedibus sudor excitetur, fa-
 rinamque quam crassissimam coquito. Excitato vero in pe-
 dibus sudore farinam plurimam et calidissimam edat super-
 ebibito mero et stragulis coopertus placide quiescat. Aut
 certe narcissi duo aut tria capita in coena edat. Venturum
 furorem praenunciat cui in mammis sanguis colligitur.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBUS LIBER TERTIVS.

SECTIO PRIMA. [Aeger primus.] Pythio ad Telluris
 aedem habitabat. Huic statim primo die tremor ex manibus,

Ed. Chart. IX. [193. 210.] Foef. II. 1059. 1062. Ed. Lind. I. (712.)
 ἀπὸ χειρῶν, τῇ πρώτῃ πυρετὸς ὀξύς, λῆρος. δευτέρῃ πάντα
 παρωξύνθη. τρίτῃ τὰ αὐτά. τετάρτῃ ἀπὸ κοιλίης ὀλίγα,
 ἄκροτα, χολώδεα διήλθε. πέμπτῃ πάντα παρωξύνθη. ὕπνοι
 λεπτοί, κοιλίῃ ἔστι. ἕκτῃ πτύελα ποικίλα, ὑπέρυθρα. ἑβδόμῃ
 στόμα παρειρύνθη. ὀγδόῃ πάντα παρωξύνθη. τρίμοι παρέ-
 μενον. οὐρά δὲ καταρχὰς μὲν καὶ μέχοι τῆς ὀγδόης λεπτά,
 ἄχροα. ἐναιώρημα εἶχον ἐπινέφελον. δεκάτῃ ἰδρώσε, πτύελα
 ὑποπέποντα. ἐκρίθη, καὶ οὐρά ὀπόλευκα περὶ κρίσιν, μετὰ
 δὲ κρίσιν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν ὕστερον ἐμπύημα περὶ
 ἔδρην, καὶ στραγγουριώδης ἐγένετο ἀπόστασις. $\frac{\Theta}{\Lambda}$. II. ΟΥ.
 Μ. Τ.

[210] || [Ἀρρώστος δεύτερος.] Ἑρμοκράτην, ὃς κατέκειτο
 παρὰ τὸ καινὸν τεῖχος, πῦρ ἔλαβεν. ἤρξατο δὲ ἀλγέειν κεφα-
 λὴν, ὀσφύν. ὑποχονδρίου ἔντασις λαπαρῶς. γλῶσσα δὲ ἀρχο-
 μένῳ ἐπεκαύθη. κώφωσις αὐτίκα. ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαν, διψώ-

febris acuta et mentis vacillatio coepit. Quae omnia postur-
 die exasperata sunt et tertio eadem perseveravere. Quarto
 ex alvo pauca, sincera, biliosa transmissa sunt. Quinto
 invaluerunt omnia, tremores perseverarunt, somni exigui
 aderant, alvus constitit. Sexto sputa fuerunt varia, ali-
 quantulum rubra. Septimo os perperam distractum est.
 Octavo ingravescens omnibus etiamnum tremores per-
 manebant. Urinae vero a principio quidem et ad octavum
 usque diem tenues, decolores, sublimis quiddam in medio
 innatans nubilum habebant. Decimo sudoribus provocatis
 paulumque maturioribus redditis sputis iudicatus est, et sub
 iudicium ipsum urinae aliquantisper tenues visae sunt. Post
 iudicationem vero quadagesimo tandem die circa sedem
 suppurationis facta est, et in stranguriam abscessus transiit.

[Aeger secundus.] Hermocrates, qui secundum novum
 murum decumbebat, igne, hoc est vehementissima febre
 correptus est. Coepit ex capite lumbisque dolere, prae-
 cordia molliter contendebantur. Lingua vero per exordia
 deusta fuit, confestimque surditas obnata est, somni non ad-
 erant, sed nec admodum sitibundus erat. Urinas crassas,

Ed. Chart. IX. [210.] Foesl. II. 1062. 1063. Ed. Lind. I. (713.)
 (713)δης οὐ λίαν. οὐρα παχέα ἐρυθρά, κείμενα οὐ καθί-
 σταντο. ἀπὸ δὲ κοιλίης οὐκ ὀλίγα συγκεκαυμένα διήει. πέμ-
 πτη οὖρησε λεπτά, εἶχεν ἐναιώρημα, οὐχ ἴδρυτο, ἐς νύκτα
 παρέκρουσε. ἔκτη ἱκτεριώδης, πάντα παρωξύνθη, οὐ κατε-
 νόει. ἐβδόμη δυσ||φόρως, οὐρα λεπτά, ὅμοια, ταῖς ἐπομέναις
 παραπλησίως. περὶ δὲ ἐνδεκάτην ἔαντι, πάντα ἔδοξε κουφι-
 σθῆναι. κῶμα ἤρξατο, οὐρα παχέα, ὑπέρυθρα, κίτω λεπτά,
 οὐ καθίστατο. ἡσυχῇ κατενόει. τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἄπυρος,
 οὐχ ἴδρωσεν, ἐκοιμήθη, κατενόει πάντα, οὐρα παραπλησία.
 περὶ ἑπτακαίδεκάτην ἔοντι ὑπέστρεψεν. ἑθερμάνθη, τὰς ἐπο-
 μένας πυρετὸς ὀξύς, οὐρα λεπτά. πάλιν δὲ εἰκοσιῇ ἐκρίθη
 ἄπυρος, οὐχ ἴδρωσεν. ἀπόσιτος παρὰ πάντα τὸν χρόνον
 κατενόει, διαλέγεσθαι οὐκ ἡδύνατο. γλῶσσα ἐπίξηρος, οὐκ
 ἐδίψει. κατεκοιμᾶτο κωμαιοῦδης. περὶ δὲ εἰκοσὴν καὶ τετάρ-
 την ἐπεθερμάνθη, κοιλίη ὑγρή, πολλοῖσι λεπτοῖσι ῥέουσα,
 καὶ τὰς ἐπομένας πυρετὸς ὀξύς, γλῶσσα ξυσεκνώθη. ἐβδόμη

rubras, quae in matella depositae non subsidebant, reddidit.
 Ex alvo vero exusta non pauca demissa sunt. Quinto die
 urinas minxit tenues, suspensum quid in medio habentes,
 neque subsidentes. Sub noctem desipuit. Sexto anrigine
 tentatus est, ingravescebant omnia, neque sibi satis constabat.
 Septimo moleste habuit, urinae tenues similes erant, iden-
 tidem subsequētibz diebus se gessit. Ad undecimum autem
 diem allevari omnia visa sunt. Sopor coepit, urinae crassio-
 res, subrubrae, deorsum tenues erant neque subsidebant.
 Paulisper ad intelligentiam rediit. Decimo quarto a febre
 immunis fuit, non sudavit, dormivit, prorsus mente consta-
 bat, urinae eadem. Ad decimum septimum revertit morbus,
 incaluit, deinceps febris erat acuta, urinae tenues. Rursus
 autem vigesimo die judicatus est, a febre immunis fuit ne-
 que sudavit. Hoc toto tempore cibum averfabatur, mente
 constabat, loqui non valebat, lingua resiccabatur, non sitie-
 bat, sopore tentatus aliquantulum dormivit. Circiter vero
 quartum et vigesimum denuo incaluit, alvus fluida, liquida
 et tenuia multa demisit et proximis deinceps diebus febris
 acuta prehendit, lingua exusta est. Septimo et vigesimo

Ed. Chart. IX. [210. 222.] Foef. II. 1063. 1066. Ed. Lind. I. (713. 714.)
καὶ εἰκοστῇ, ἀπέθανε. τούτῳ κώφωσις διὰ τέλος παρέμενεν.
οὐρα παχέα καὶ ἐρυθρά, οὐ καθιστάμενα, ἢ λευκά καὶ ἄχρσα
καὶ ἐναιώρημα ἔχοντα. γεύεσθαι δὲ οὐκ ἠδύνατο. Δ. $\frac{\circ}{\Lambda}$. E.
Δ. KZ. Θ.

[222] || [Ἀρρώστος τρίτος.] Ὁ κατα(714)κείμενος ἐν
τῷ Δεάλκους κήπῳ κεφαλῆς βάρος καὶ κρόταφον δεξιὸν
ἐπώδυτον εἶχε χρόνον πολὺν. μετὰ δὲ προφάσις πῦρ ἔλαβε,
κατεκλίθη. δευτέρῃ ἐξ ἀριστεροῦ ὀλίγον ἄκρητον ἐρῶν αἷμα
ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρανα καλῶς διήλθεν, οὐρα λεπτά ποικίλα,
ἐναιώρημα ἔχοντα. κατὰ σμικρά, οἷον κρίμνα γογοειδέα. τρίτῃ
πυρετὸς ὄξυς, διαχωρήματα, μέλανα, λεπτά, ἔπαφρα, ὑπό-
στασις πελιδνὴ διαχωρήμασιν. ὑπεκαροῦτο, ἐδυσφόρει περὶ
τὰς ἀναστάσις. οὖροις ὑπόστασις πελιδνὴ, ὑπόγλισχρος.
τετάρτῃ ἡμερᾷ χολώδεα, ξανθὰ, ὀλίγα. διαλαπὼν ὀλίγον
ιοῖδεα, ἐξ ἀριστεροῦ ὀλίγον ἄκρητον ἐρῶν. διαχωρήματα
ὅμοια, οὐρα ὅμοια. ἐφίδρωσε περὶ κεφαλὴν καὶ κληῖδα,

obiit. Huic per totum morbum surditas permanfit, urinae
crassae et rubrae non subsidebant, aut tenues et decolores,
et suspensum quid in medio innatans habebant. Cibum
vero capere non valebat.

[*Aeger tertius.*] Quidam in Dealcis hortis decumbens,
ex longo intervallo capitis gravitate et temporis dextri do-
lore conflictatus, ex levi vero occasione, igne, hoc est ve-
hementi febre correptus decubuit. Postridie ex sinistra nare
paucus sincerus sanguis effluxit. Alvus autem stercora
probe demisit. Urinae tenues, in quibus varia inerant sus-
pensa quaedam in medio innatantia, hordei tosti non exacte
moliti crassioribus frustulis fere similia, genitaleque semen
referentia. Tertio die febris acutaprehendit, dejectiones
nigrae, tenues, spumantes processere et quae in iis secessibus
subsidebant, livida erant, sopore aliquantulum premebatur,
cum desurgeret, moleste habebat. Quae in urinis subsidebant,
livida et aliquantisper glutinosa erant. Quarto biliosa, flava,
pauca vomitione rejecit, paulumque intermittens, virulenta.
Ex nare sinistra paucus sincerus sanguis defluxit, dejection-
es eadem urinaeque erant, paucus tenuisque sudor circa

Ed. Chart. IX. [222. 224.] Foesl. II. 1066. Ed. Lind. I. (714. 715.)
 σπλὴν ἐπῆρθη, μηροῦ ὀδύνη κατ' ἔξιν. ὑποχονδρίου δεξιῶ
 ζύγταισις ὑπολάπαρος. νυκτὸς οὐκ ἐκοιμήθη, παρέκρουσε
 σμικρά. πέμπτη διαχωρήματα πλείω, μέλαινα, ἔπαρση. ὑπό-
 στασις μέλαινα διαχωρήμασι, νύκτα οὐκ ὕπνωσε, παρέκρουσε,
 ἔκτῃ διαχωρήματα μέλαινα, λιπαρά, γλίσχρα, δυσώδεα. ὕπνωσε,
 κατενόει μᾶλλον. [224] ἑβδόμη γλῶσσα ἐπίζηρος, διψώδης,
 οὐκ ἐκοιμήθη, παρέκρουσεν, οὖρα λεπτά, οὐκ εὐχρῶα. ὀγδόη
 διαχωρήματα μέλαινα ὀλίγα, συνεσιγηκότα, ὕπνωσε, κατενόει,
 διψώδης οὐ λίγη. ἐνάτῃ ἐπερρώγωσε πυρετὸς ὀξύς, ἰδρώσε,
 ψύξις, παρέκρουσε, δεξιῶ ἴλλαινε, γλῶσσα ἐπίζηρος, διψώ-
 δης, ἄγρυπνος. δεκάτῃ περὶ τὰ αὐτά. ἐνδεκάτῃ κατενόει δι'
 ὅλου πάντα, (715) ἄπυρος, ὕπνωσεν, οὖρα λεπτά περὶ κρί-
 σιν. δύο διέλιπεν ἄπυρος, ὑπέστρεψεν τεσσαρεσκαίδεκάτῃ,
 αὐτίκα δὲ νύκτα οὐκ ἐκοιμήθη, διενόει, πάντα παρέκρουσε.
 πεντεκαίδεκάτῃ οὖρον θολερὸν, οἶον ἐκ τῶν καθεστηκότων
 γίνεται ὅταν ἀναταραχθῇ, πυρετὸς ὀξύς, πάντα παρέκρουσεν,

caput et jugulum obortus est, lien sublatus intumuit, femur
 e directo respondens dolor prehendit. Praecordiorum dex-
 trorum contentio submollis fuit, nocte non dormivit, ali-
 quantulum deliravit. Quinto dejectiones fuere copiosiores,
 nigrae, spumantes, in quibus subsidebant nigra, nocte nihil
 dormivit, desipuit. Sexto dejectiones nigrae, pingues, glu-
 tinosae, foetidae erant, dormivit, meliusque mente con-
 stabat. Septimo lingua valde reficcata, sitibundus erat, non
 dormivit, deliravit, urinas tennes neque probe coloratas
 reddidit. Octavo alvi recrementa nigra, pauca, coacta,
 quievit, ad sese rediit, neque valde siticulosus fuit. Nono
 oborto rigore febris acuta invasit, insudavit, perfrixit, de-
 liravit, dexter oculus perversus est, lingua reficcata, siti-
 culosus erat et infomnis. Decimo in iisdem versabatur.
 Undecimo prorsus per omnia mente constabat, febre liber,
 insudavit, urinae tennes ad judicationem visae sunt. Duo
 dies a febre integer remansit, quae decimo quarto repetiit,
 mox vero nocte non quievit, omnino desipuit. Decimo
 quinto urinam turbidam reddidit, cujusmodi sit ex his, quae
 ubi subsederunt, commoventur, febris acuta prehendit,

Ed. Chart. IX. [224. 227.] Foëf. II. 1066. 1067. Ed. Lind. I. (715.)
 οὐκ ἐκοιμήθη, γούνατα καὶ κνήμας ἐπώδυνα εἶχεν. ἀπὸ δὲ
 κοιλίης βάλανον προσθεμένῳ μέλανα κόπρανα διήλθεν.
 ἑξκαιδεκάτῃ οὖρα λεπτά, εἶχε δὲ ἐναιώρημα ἐπιτέφελον, πα-
 ρέκρουσεν, ἑπτακαιδεκάτῃ πρωτὶ ἄκρεα ψυχρὰ περιεστέλλετο,
 πυρετὸς ὄξυς, ἰδρωσε δι' ὅλου, ἐκουφίσθη, || κατενόει μάλ-
 λον, οὐκ ἄπυρος, διψώδης, ἤμεσε χολώδεα, ξανθὰ, [227]
 ὀλίγα. ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρανα διήλθε, μετ' ὀλίγον δὲ μέ-
 λανα, ὀλίγα, λεπτά. οὖρα λεπτά, οὐκ εὐχροα. ὀκτωκαιδεκάτῃ
 οὐ κατενόει, κωματώδης. ἔννεακαιδεκάτῃ διὰ τῶν αὐτῶν,
 οὖρα λεπτά. εἰκοστῇ ὑπνωσε, κατενόει πάντα, ἰδρωσεν ἄπυ-
 ρος, οὐκ ἐδίψα, οὖρα δὲ λεπτά. εἰκοστῇ πρώτῃ σμικρὰ πα-
 ρέκρουσεν, ὑπεδίψα, ὑποχοιδορίου πότος, καὶ περὶ ὀμφαλὸν
 παλμός διὰ τέλους. εἰκοστῇ τετάρτῃ οὖροισιν ὑπόστασις κα-
 τενόει πάντα. εἰκοστῇ ἐβδόμῃ ἰσχίου δεξιοῦ ὀδύνη. οὖρα
 λεπτά καὶ εἶχον ὑπόστασιν, τὰ δ' ἄλλα εἶχεν ἐπιεικέστατα.

penitus desipuit, non quievit, genua et tibias dolor occu-
 pavit. Ab alvo autem ex glande supposita, stercora nigra
 exierunt. Decimo sexto urinae tenues sunt redditae, quae
 suspensum quiddam in medio innatans nubilosum habebant,
 deliravit. Decimo septimo mane extrema frigescebant, te-
 gumentis convolutus est, graviter febricitavit, sudore per
 totum corpus dimanante allevatus est, paulo plus intellige-
 bat, neque febre liber, sitibundus erat. Vomitione refusa
 sunt biliosa, flava, pauca. Ex alvo vero stercora prodie-
 runt ac mox paulo nigra, pauca, tenuia. Urinae tenues
 neque laudabilis erant coloris. Decimo octavo sopore de-
 tentus est neque ad intelligentiam redierat. Decimo nono
 eadem perseveraverunt, urinae tenues erant. Vigesimo
 dormivit, in totum mente constabat, sudore correptus a
 febre immunis fuit nec sitivit. Urinae vero tenues erant.
 Altero et vigesimo paululum desipuit, nonnihil sitivit, prae-
 cordiorum dolor et continens ad umbilicum palpitatio occu-
 pavit. Quarto et vigesimo in urinis subsidentia inerant,
 penitus mente constabat. Vigesimo septimo coxendicis dex-
 tri dolor cepit, urinas tenues reddidit, in quibus subsidentia
 inerant, de reliquo vero placidissime habuit. Ad vigesimum

Ed. Chart. IX. [227, 229.] Fœs. II. 1067. 1070. Ed. Lind. I. (715. 716.)
 περὶ δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ὀφθαλμοῦ δεξιῶν ὀδύνη, οὖρα λε-
 πτιά. τεσσαρακοστῇ διεχώρησε φλεγματώδεα, λευκά, ὑπόσυ-
 γνα, ἰδρωσε πολλῶ δι' ὄλου, τελέως ἐκρίθη.

[229] || (716) ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. [Ἀρρώστος
 τέταρτος.] Ἐν Θάσῳ Φιλίστης κεφαλὴν ἐπόνεε χρόνον
 πολύν. καὶ ποτε καὶ ὑποκαρωθεὶς κατεκλίθη, ἐκ δὲ πότον
 πυρετῶν ξυνεχέων γενομένων, ὁ πόνος παρωξύνθη. νυκτὸς
 ἐπεθερμάνθη τὸ πρῶτον, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ χολαῶδεα, ὀλίγα,
 ξανθὰ τὸ πρῶτον· μετὰ δὲ ταῦτα ἰώδεα πλέον. ἀπὸ
 δὲ κοιλίης κόπρανα διήλθεν. νύκτα δυσφύως, δευτέρῃ
 κώφωσις, πυρετὸς ὀξύς. ὑποχόνδριον δεξιὸν συνειάθη,
 ἔβρεπεν εἰς τὰ ἔσω. οὖρα λεπτά, διαφανέα, εἶχεν ἐναιώρημα
 γονοειδές, σμικρὸν ἐξεμάνη περὶ μέσον ἡμέρης. τρίτῃ δυσ-
 φύως. τετάρτῃ σπασμοὶ, παρωξύνθη πάντα. πέμπτῃ πρῶτῃ
 ἀπέθανεν.

nonum oculus dexter doluit, urinae tenues redditae sunt.
 Quadragesimo pituitosa, alba, copiosa alvus deiecit, sudore
 multo ex toto corpore diffluente, perfecta judicatione est
 absolutus.

SECTIO SECVNDA. [*Aeger quartus.*] Philistes in
 Thaso ex longo intervallo capite dolebat, tandemque etiam
 altissimo sopore aliquantulum correptus decubuit. Obortis
 autem ex comestationibus febribus assiduis, ingravescebat
 dolor, nocte primum incaluit. Primo die biliosa, pauca
 vomitione refudit, flava primum, deinde vero aeruginosa
 plurima. Ab alvo autem stercorea exierunt, nox implacida
 fuit. Postridie surditas obvenit, febris acuta cum praecor-
 diorum dextrorum contensione, quae intro vergebant. Uri-
 nas tenues et perspicuas reddidit, in quibus suspensum quid-
 dam in medio innatans paucum, semini genitali simile ine-
 rat. Circa meridiem vehementer insanivit. Die tertio
 permoleste habuit. Quarto convulsionibus exagitatus est,
 exasperata sunt omnia. Quinto sub tempus matutinum de-
 functus est.

Ed. Chart. IX. [233.] Foef. II. 1072. Ed. Lind. I. (716. 717.)

[233] || [Ἀρόρωστος πέμπτος.] Χαιρίωνα, ὃς κατέκειτο παρὰ Δημαινέτω, ἐκ ποτοῦ πῦρ ἔλαβεν. αὐτίκα δὲ κεφαλῆς βάρος ἐπώδυνον οὐκ ἐκοιμᾶτο. κοιλήν ταραχώδης, λεπτοῖσιν, ὑποχολώδεις. τρίτη πυρετός ὀξὺς, κεφαλῆς τρόμος, μάλιστα δὲ χεῖλερ τοῦ κάτω, μετ' ὀλίγον δὲ ῥίγος, σπασμοὶ, πάντα παρέκρουσε, νύκτα δυσφόρος. τετάρτη δι' ἡσύχης, μικρὰ ἐκοιμήθη, παρέλεγε. πέμπτη ἐπιπόνως πάντα παρωξύνθη, λῆρος, νύκτα δυσφόρος, οὐκ ἐκοιμήθη. ἕκτη διὰ τῶν αὐτῶν. ἑβδόμη ἐπερρίγωσε, πυρετός ὀξὺς, ἰδρωσε, δι' ὅλου ἐκρίθη. τούτῳ διατελέως ἀπὸ κοιλῆς διαχωρήματα (717) χολώδεα, ὀλίγα, ἄκρητα. οὐρα λεπτὰ, εὐχροα, ἐναιώρημα ἐπινέφελον ἔχοντα. περὶ ὀγδόην οὖρησεν εὐχροώτερα, ἔχοντα ὑπόστασιν λευκὴν ὀλίγην, κατενόει, ἀπύρετος διέλιπεν. ἐνάτη ὑπέστρεψε. περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτην πυρετός ὀξὺς, ἰδρωσεν. ἑξακαίδεκάτῃ ἤμεσε χολώδεα, ξανθὰ, ὑπόσυχα. ἑπτακαίδε-

[*Aeger quintus.*] Chaerion, qui apud Demaenetum decumbebat, ex potu igne, hoc est febre vehementissima correptus est, statimque capitis gravitas cum dolore occupavit, non dormivit, alvus perturbata secessus tenues et aliquantulum biliosos demisit. Tertio die febris acuta invasit et capitis tremor, praecipue vero labri inferioris, pauloque post rigor, convulsionones, omnino desipuit, nox molesta fuit. Quarto quievit, paulisper dormivit, deliravit. Quinto laboriose habuit, exasperata sunt omnia, delirium, nox molesta, non dormivit. Sexto eadem perseveravere. Septimo novo suborto rigore febris acutaprehendit, et per omnia membra diffuso sudore judicatus est. Huic per totum morbum ex alvo dejectiones biliosae, paucae, sinceræ prodierunt. Urinae tenues erant, boni coloris, quae sublimē quiddam in medio innatans nubilosum habebant. Ad octavum urinas melioris coloris, in quibus subsidētia inerant candida et pauca, reddidit, ad intelligentiam rediit, a febre immunis fuit, quae nono repetiit. Ad decimumquartum autem graviter febricitavit, insudavit. Decimosexto biliosa, flava, copiosa vomitione rejecit. Decimoseptimo

Ed. Chart. IX. [233, 234.] Foef. II. 1072, 1073. Ed. Lind. I. (717.)
 κατά τὴν ἐπερρώγῳσιν, πυρετὸς ὀξύς, ἰδρωσεν, ἄπυρος ἐκρίθη,
 οὐρα μετὰ ὑποστροφὴν καὶ κρίσιν εὐχροώτερα, ὑπόστασιν
 ἔχοντα, οὐδὲ παρέκρουσεν ἐν τῇ ὑποστροφῇ. ἡ ἐθερμαίνετο
 σμικρά. ἐπεδίψα, οὐρα λεπτά, ἐναιώρημα ἐπινέφελον, σμι-
 κρά παρέκρουσε. περὶ ἰθ' ἄπυρος, τράχηλον ἐπωδύνως εἶχεν,
 οὐροισιν ὑπόστασις. τελέως ἐκρίθη εἰκοστῇ. $\frac{\circ}{\Lambda}$. X. Π. Δ.
 ΟΥ. Κ. Υ.

[334] || [Ἀρρώστος ἔκτος.] Τὴν Εὐρύνακτος θυγα-
 τέρα παρθένον πῦρ ἔλαβεν. ἦν δὲ ἄδιψος διατελέως, γεύ-
 ματα οὐ προσεδέχετο. ἀπὸ δὲ κοιλίης σμικρά διήει, οὐρα
 λεπτά, ὀλίγα, οὐκ εὐχροα. ἀρχομένου δὲ τοῦ πυρετοῦ περὶ
 ἔδρην ἐπόνεσε. σι δὲ ἐοῦσα ἄπυρος, οὐχ ἰδρωσεν, ἐκρίθη,
 τὸ δὲ περὶ τὴν ἔδρην σμικρά ἐξεπύνησεν. ἐρρώαγη ἅμα κρίσει,
 μετὰ δὲ κρίσιν ζ' ἐοῦσα ἐρρώγῳσε, σμικρά ἐπεθερμάνθη
 ἰδρωσεν. μετὰ δὲ κρίσιν ὀγδοαίῃ ἐοῦσα ἐρρώγῳσεν οὐ πολ-

novo desuper orto rigore febris acuta invasit, et sudore di-
 manante a febre judicatione absolutus est. Urinae post morbi
 reversionem et judicationem melioris erant coloris, atque
 in his subsidentia inerant, neque per recidivam mentis alie-
 natio adfuit. Decimooctavo paulum incaluit, atque insuper
 sitibundus, urinae tenues, sublimis quiddam in medio in-
 natans nubilosum habebant, aliquantulum deliravit. Ad
 decimum nonum a febre immunis fuit, cervicis dolor occu-
 pavit, urinis subsidentia inerant. Vigesimo perfecta judica-
 tione absolutus est.

[*Aeger sextus.*] Euryanactis filiam virginem ignis,
 hoc est febris vehementissima,prehendit. Sine siti autem
 perpetuo permanfit, neque cibos ullos admittebat. Alvus
 pauca demisit, urinae tenues, paucae, neque probi coloris
 erant. Incipiente autem febre, ad sedem dolor erat. Sexto
 vero die a febre immunis fuit, non sudavit, judicata est.
 Quod ad sedem enatum erat paululum suppuravit, simulque
 judicatione disruptum est. Ab judicatione septimo die,
 rigore correpta aliquantulum incaluit, sudavit. Octavo vero
 post judicationem die non admodum rigit, posteaque ex-

Ed. Chart. IX. [234. 235.] Foesl. II. 1073. — 1075. Ed. Lind. I. (717. 718.)
 λά. ὕστερον δὲ ἄκρα ψυχρὰ αἰεὶ. περὶ ἡμετὰ τὸν ἰδρῶτα
 τὸν γενό(718)μενον παρέκρουσε, καὶ πύλιν ταχὺ κατειόει.
 ἔλεγον δὲ γευσάμενην βότρυος ταῦτα παθεῖν. διαλιποῦσα
 δὲ ιβ || πάλιν πολλὰ παρελήρει, κοιλίῃ ἐταρέχθη, χολῶδεσι
 ὀλίγοισιν καὶ ἀκρήτοισι, λεπτοῖσι, δακνώδεσι, πυκνὰ ἀνέ-
 στατο. ἀφ' ἧς δὲ παρέκρουσε τὸ ὕστερον ἀπέθανε ἐβδόμῃ.
 αὕτη ἀρχομένου τοῦ νοσήματος ἦλγεε φάρυγγα καὶ διατέλεος
 ἔρευθος εἶχε, καὶ γαργαρεὼν ἀνεσπασμένος. ῥεύματα πολλὰ,
 σμικρὰ, δοιμέα. ἐβησσε, πέποννα, οὐδὲν ἀνῆγε. ἀπόσιτος
 πάντων παρὰ πάντα τὸν χρόνον οὐδ' ἐπεθύμησεν οὐδετός.
 ἄδιψος, οὐδ' ἐπινεν οὐδὲν ἄξιον λόγου, σιγῶσα οὐδὲν δι-
 λέγετο. δυσθυμίῃ ἀνέλπιστος αὐθις εἶχεν. ἦν δέ τι καὶ ξυγ-
 γενικὸν φθινῶδες.

[235] || [Ἀδρόστος ἑβδομος.] Κυναγχικὴ ἡ παρὰ τὰ
 Ἀριστιώωνος, ἣ πρῶτον ἀπὸ γλώσσης ἤρξατο. ἄσπαφής ἡ
 φωνή, γλῶσσαι ἐρυθρῇ. ἐπεξηράνθη, τῇ πρώτῃ φρικώδης

tremorum frigus semper adfuit. Ad decimum, post eum
 quem habuerat sudorem, deliravit, rursusque statim ad
 mentem rediit. Ista autem, ut ferebant, ex degustata uva
 huic contigerant. Ubi autem duodecimum diem intermisisset,
 plurimum rursus desipiebat. Alvus conturbata, biliosa,
 pauca et sincera, tenuia, mordacia reddidit, crebro defur-
 gebat. Septimo vero die, ex quo postremum delirasset, mor-
 tua est. Haec ab ipso morbi exordio ex faucibus doluit, et
 continuum ruborem habuit gurgulioque retractus est, de-
 stillationes multae, parvae, tennes, acres, aderant. Tus-
 siebat, neque concoctum quicquam educebat. Toto morbi
 tempore omnis generis cibos averfata est, neque quicquam
 appetivit, non sitiit, neque quicquam effatu dignum bibit,
 taciturna erat, nihil loquebatur, moeror et animi desperatio
 inerat. Erat autem nativa quaedam ac congenita ad tabem
 propensio.

[Aeger septimus.] Quae apud Aristionem erat et an-
 gina conflictabatur, primum ex lingua laborare coepit. Vox
 obscure se prodebat, lingua rubens et resiccata erat. Primo

Ed. Chart. IX. [235.242.] Foesl. II. 1075—1077. Ed. Lind. I. (718. 719.)
 ἐπεθερμάνθη. γ ῥίγος, πυρετός ὄξυς, οἷδημα ὑπέρυθρον,
 σκληρόν. τραχήλου καὶ ἐπὶ στήθος ἐξ ὁμοτέρων, ἄκρα
 ψυχρά, πελιδνά, πνεῦμα μετέωρον, ποτὸν διὰ ῥινῶν ἐχέιτο.
 καταπίνειν οὐκ ἠδύνατο, τὰ διαχωρήματα καὶ οὔρα ἐπέστη.
 δ πάντα παρωξύνθη. ε ἀπέθανε κυναγχική. $\frac{\circ}{\Lambda\Lambda}$. Δ. Ε. Ε. Θ.

[242] || [Ἀρρώστος ὄγδοος.] Τὸ μειράκιον, ὃ κατέκειτο
 ἐπὶ ψευδέων ἀγορῇ, πῦρ ἔλαβεν ἐκ κόπων καὶ πόνων καὶ
 δρόμων παρὰ τὸ ἔθος. τῇ α κοιλίῃ ταραχώδης, χο(719)λώ-
 δεσι, λεπτοῖσιν, πολλοῖσιν, οὔρα λεπτά, ὑπομέλανα, οὐχ
 ἕπνωσε, διψώδης. β πάντα παρωξύνθη, διαχωρήματα πλείω
 ἀκαιρότερα. οὐχ ἕπνωσε, τὰ τῆς γνώμης ταραχώδεα, σμικρὰ
 ὑφίδρωσε. γ δυσφόρος, διψώδης, ἀσώδης, πούλυσ βληστρι-
 σμός, ἀπορίη, παρέκρουσεν, ἄκρα πελιδνά καὶ ψυχρά,
 || ὑποχοιδρίου ἔντασις ὑπολάπαρος ἐξ ὁμοτέρων. δ οὐχ
 ἕπνωσεν, ἐπὶ τὸ χεῖρον. ζ ἀπέθανεν, ἡλικίαν περὶ ἔτεα κ
 $\frac{\circ}{\Lambda\Lambda}$. Ξ. Ζ. Θ.

die horruit, incaluit. Tertio rigor, febris acuta prehendit,
 colli tumor subruber, durus et in pectus utraque ex parte
 imminebat, extrema frigida, livida, spiratio sublimis, potus
 per nares refluebat neque devorare quicquam poterat, deje-
 ctiones et urinae restiterunt. Quarto exasperata sunt omnia.
 Quinto angina periit.

[Aeger octavus.] Qui ad mendacium forum decumbe-
 bat adolescens, ex lassitudinibus, laboribus ac cursibus prae-
 ter consuetudinem igne, hoc est febre vehementissima, cor-
 reptus est. Primo die conturbata alvus, biliosa, tenuia
 multa reddidit. Urinae tenues et nigricantes erant, somnum
 non cepit, sitibundus fuit. Postridie exasperata sunt omnia,
 dejectiones plures erant et importuniores, neque dormivit,
 mens perturbata fuit, aliquantulum insudavit. Tertio in-
 quiete habuit, sitibundus, nauseabundus, multa corporis ja-
 ctatio et angustia, extrema livida et frigida, praecordiorum
 contentio submollis utrinque. Quarto somnum non cepit,
 pejus habuit, septimo obiit. Aetas erat annorum prope
 viginti.

Ed. Chart. IX. [247. 248.] Foef. II. 1077. 1078. Ed. Lind. I. (719.)

[247] [Ἀρόστος ἐνατος.] Ἡ παρὰ Τισαμένου γυνὴ κατέκειτο, ἣ τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ὥρμησεν. ἔμετοι πολλοὶ τὸ ποτὸν κατέχειν οὐκ ἠδύνατο. πόνοι περὶ ὑποχόνδρια, καὶ ἐν τοῖσι κάτω κατὰ κοιλίην πόνοι. στρόφοι ξυνεχές, οὐ διψώδης, ἐπεθερμαίνεται, ἄκρεα ψυχρὰ διὰ τέλος. ἀσώδης, ἄγρυπνος, οὐρα ὀλίγα, λεπτά. διαχωρήματα ὠμά, λεπτά, ὀλίγα. ὠφελείην οὐκ ἔτι ἠδύνατο, ἀπέθανεν.

[248] || [Ἀρόστος δέκατος.] Γυναῖκα ἐξ ἀποφθορῆς νηπίου τῶν περὶ Παντιμίδην τῇ ᾱ πῦρ ἔλαβεν. ἡ γλῶσσα ἐπίξηρος, διψώδης, ἄγρυπνος. κοιλίη ταραχώδης λεπτοῖσι, πολλοῖσι, ὠμοῖσι. β̄ ἐπερρίγωσε, πυρετὸς ὀξὺς ἀπὸ κοιλίης, οὐχ ὑπνωσε πολλὰ. τρίτῃ μείζους οἱ πόνοι· τετάρτῃ παρέκρουσεν· ἐβδόμῃ ἀπέθανεν. ἡ κοιλία διὰ παντὸς ὑγρή, διαχωρήμασι πολλοῖσι, λεπτοῖσιν, ὠμοῖσιν, οὐρα ὀλίγα λεπτά, πυρετὸς καῦσος.

[*Aeger nonus.*] Mulier ad Tisamenum molestis vulvuli casibus appetita fuit, multis vomitionibus conflictabatur, potum continere non poterat. Dolores circa praecordia aderant, qui in inferioribus secundum ventrem locis cum torminibus assiduis urgebant. Non sitiebat, incalescebat, extrema perpetuo frigefcebant, stomachi fastidio laborabat, vigil erat. Urinas paucas, tenues reddidit. Alvi recrementa cruda, tenuia, pauca. Nil amplius juvare poterat, defuncta est.

[*Aeger decimus.*] Ex his quae circa Pantimiden erant, mulier quaedam ex infantuli foetus abortione, primo die igne, hoc est febre vehementissima, correpta est. Lingua resiccata, siticulosa erat, aestuabunda cum insomnia. Alvus conturbata ex multis tenuibus et crudis. Postridie novo oborto rigore febris acutaprehendit, venter multa reddidit, non dormivit. Tertio die inaugebantur dolores: quarto deliravit, septimo defuncta est. Alvus per totum morbum recrementis multis tenuibus, crudis fluxit, urinae paucae, tenues erant. Febris ardens.

Ed. Chart. IX. [250. 252.] Foesf. II. 1079. 1080. Ed. Lind. I. (720.)

[250] || (720) [Ἀρρώστος ἐνδέκατος.] Ἐτέρην ἐξ ἀποφθορῆς περὶ πεντάμηνον πῦρ ἔλαβεν. ἀρχομένη δὲ κωματώδης ἦν, καὶ ἄγρυπνος πάλιν, ὁσφύος ὀδύνη, κεφαλῆς βάρος. β' κοιλίῃ ἐπεταράχθη, ὀλίγοισι, λεπτοῖσιν, ἀκρήτοισι τὸ πρῶτον. τρίτῃ πλείω, χεῖρω, νυκτὸς οὐκ ἐκοιμήθη. τετάρτῃ παρέκρουσε, φόβοι, δυσθυμία, δεξιῶ ἴλλαινε, ἴδρωσε περὶ κεφαλὴν ὀλίγω ψυχρῶ, ἄκρεα ψυχρά. παρωξύνθη, πολλὰ παρέλεγε, καὶ πάλιν ταχὺ κατενόει. ἄδιψος, ἄγρυπνος, κοιλίῃ πουλλοῖσιν ἀκαίροισι διὰ τέλεος. οὖρα ὀλίγα, λεπτά, ὑπομέλανα, ἄκρεα ψυχρά ὑποπέλιθνα. ἔκτι διὰ τῶν αὐτῶν. ἐβδόμη ἀπέθανε φρενιτιαῖα.

[252] || [Ἀρρώστος δωδέκατος.] Γυναῖκα, ἣτις κατέκειτο ἐπὶ ψευδεῶν ἀγορῇ, τότε τεκοῦσαν πρῶτον ἐπιπόνως ἄρσεν, πῦρ ἔλαβεν. αὐτίκα ἀρχομένη διψώδης, ἀσώδης, καρδίῃ ὑπῆλγει. γλῶσσα ἐπίξηρος, κοιλίῃ ἐπεταράχθη λεπτοῖσιν

[*Aeger undecimus.*] Alteram ex abortivo foetu circiter quintum mensem ignis, hoc est febris vehementissima,prehendit. Per exordia vero sopore rursusque infomnia detinebatur cum lumborum dolore et capitis gravitate. Secundo die alvus turbata est, primumque pauca, tenuia et sincera dejecit. Tertio plura et pejora, nocte nihil dormivit. Quarto mens emota fuit, metus atque animi aegritudo inerat, dexter oculus perversus est, sudor paucus et frigidus circa caput dimanavit, extremitates frigidae. Quinto exasperata sunt omnia, multum deliravit confestimque rursus ad intelligentiam rediit, siticulosa erat, infomnis. Alvus per totum morbum multis et intempestivis fluxit. Urinae paucae, tenues, nigrescentes erant: extrema frigida, sublivida. Sexto eadem perseverarunt. Septimo phrenitide extincta est.

[*Aeger duodecimus.*] Quae in mendacium foro decumbebat, tum primum laboriose masculum enixa, igne, hoc est febre vehementissima, correpta est. Statim per exordia sitibunda, ex stomachi fastidio et oris ventriculi dolore laborabat, lingua reficcata erat, alvus tenuibus, paucis perturbata fuit, neque somnum cepit. Postridie novo ali-

Ed. Chart. IX. [252.] Foesl. II. 1080. Ed. Lind. I. (720. 721.)
 ἐλίγουσιν, οὐχ ὑπνώσει. β σμικρὰ ἐπερῶίγῳσε, πυρετὸς ὀξύς,
 μικρὰ περὶ κεφαλὴν ἰδρῳσε ψυχρῶ. γ ἐπιπότως ἀπὸ κοιλίας
 ὤμια, λεπτά, πολλὰ διήει. δ ἐπερῶίγῳσε, πάντα παρωξύνθη,
 ἄγρυπνος. ε ἐπιπότως. στ διὰ τῶν αὐτῶν. ἀπὸ κοιλίης δὲ
 ἦλθε ὑγρὰ πολλὰ. ζ ἐπερῶίγῳσε, πυρετὸς ὀξύς, δίψα πολυ-
 λή, βληστρισμός, περὶ δεῖλην ἰδρῳσε δι' ὅλου ψυχρῶ. ψύξις,
 ἄκρεα ψυχρὰ, οὐκ ἔτι ἀνθερμαίνεται, καὶ πάλιν εἰς νύκτα
 ἐπερῶίγῳσεν. (721.) ἄκρεα οὐκ ἀνθερμαίνοντο, οὐχ ὑπνώσει,
 σμικρὰ παρέκρουσε, καὶ πάλιν ταχὺ κατενόει. η περὶ μέσον
 ἡμέρης ἀνθερμάνθη, διψᾶδης, κωματώδης, ἀσώδης, ἡμεσε
 χολώδεα, μικρὰ ὑπόξανθα. νύκτα δυσφόρως, οὐκ ἐκοιμήθη,
 οὔρησε πολὺ ἀθρόον οὐκ εἰδυῖα. θ ξυνέδωκε πάντα κωμα-
 τώδης. πρὸς δεῖλην σμικρὰ ἐπερῶίγῳσεν, ἡμεσε μικρὰ χολώ-
 δεα. ι ῥίγος, πυρετὸς παρωξύνθη, οὐχ ὑπνώσεν οὐδέν, πρῶτ'
 οὔρησε πολὺ ὑπόστασιν ἔχον, ἄκρεα ἀνθερμάνθη. ια ἡμε-

quantulum suborto rigore febris acutaprehendit, modicus
 circa caput sudor frigidus dimanavit. Tertio non sine do-
 lore ab alvo cruda, tenuia, multa demissa sunt. Quarto
 novus obortus est rigor, exasperata sunt omnia, pervigil fuit.
 Quinto moleste habuit. Sexto eadem perseverarunt. Ex
 alvo vero liquida multa secessere. Septimo novo suborto
 rigore febris acuta corripuit, sitis multa aderat et incon-
 tinens corporis jactatio. Ad vesperam frigidus toto corpore
 diffusus est sudor, perfrixit, extremorum frigus, quae nec
 jam ad calorem revocari poterant. Iterumque sub noctem
 oborto rigore extrema non recalescebant, neque dormivit,
 aliquantulum deliravit, confestimque rursus ad intelligentiam
 rediit. Octavo circa meridiem recaluit, sitivit, sopore
 oppressa fuit, nauseabunda. Biliosa, pauca, nonnihil flava
 vomitione refudit, nox inquiet, non dormivit, multum
 confertas urinas reddidit, idque non sentiens. Nono remissa
 sunt omnia, sopore detenta est, ad occasum suborto ali-
 quantulum rigore, pauca, biliosa vomuit. Decimo rigor,
 febrilis insultus, neque quicquam quievit. Mane urinam
 multam, in qua nulla subsidientia inerant, reddidit, extrema

Ed. Chart. IX. [252—254.] Fœf. II. 1080—1082. Ed. Lind. I. 721. 722.)
 σεν ἰώδεα, χολώδεα. ἐπερξίγωσεν οὐ μετὰ πολὺν, καὶ πάλιν
 ἄκρεα ψυχρὰ, ἐς δέϊλην ἰδρώς, ῥίγος, ἥμεσε [253] πολλὰ,
 νύκτα ἐπιπόνως. ἰβ' ἥμεσε πολλὰ μέλανα, δυσώδεα, λυγμοὺς
 πολυὺς, δίψος ἐπιπόνως. ιγ' μέλανα, δυσώδεα, πολλὰ
 ἥμεσε. ῥίγος, περὶ δὲ μέσον ἡμέρης ἄφωνος. ιδ' αἷμα διὰ
 ῥινῶν, ἀπέθανε. ταύτη διὰ τέλεος κοιλίῃ ὕγρῃ, φρικώδης.
 ἡλικίῃ περὶ ἕτεα ιζ'.

[254] || ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ. [Κατάστασις λοιμώδης.]
 Ἔτος νότιον ἐπομβρον. ἄπνοια διὰ τέλεος. ἀνχυῶν δὲ γενο-
 μένων, τοὺς ὑπόπροσθεν χρόνους ἐπ' ἐνιαυτόν. ἐν νοτίοις
 περὶ ἀρκτοῦρον, ὕδατα πολλὰ. || φθινόπωρον, σκιῶδες, ἐπι-
 νέφελον, ὑδάτων πλήθρα. χειμῶν νότιος, ὕγρὸς, μαλακὸς,
 μετὰ δὲ ἡλίου τροπᾶς, ὕστερον πολλῶν πλησίον ἰσημερίης
 ὀπισθοχειμῶνες, καὶ ἤδη περὶ ἰσημερίην βόρεια, χιονώδεα,
 (722) οὐ πολὺν χρόνον. ἦρ' πάλιν νότιον ἄπνοον. ὕδατα

recaluerunt. Undecimo vomuit virulenta, biliosa, non ita
 multo post rigore correpta est, rursusque extrema frigefce-
 bant. Sub occasum sudor, rigor, vomuit multum, noctem
 moleste tulit. Duodecimo multa, nigra, foetida vomuit,
 singultus multus adfuit et fitis molesta. Decimo tertio ri-
 gore correpta, nigra, graveolentia, multa vomitu effudit.
 Circa meridiem vero voce defecta est. Decimo quarto san-
 guis per nares effluxit, defuncta est. Huic per totum mor-
 bum alvus lubrica et horroris sensus adfuit. Aetas erat
 annorum fere septendecim.

SECTIO TERTIA. [*Status Pestilens*.] Annus austri-
 nus, imbris abundans, atque in totum a ventis tranquil-
 lus fuit. Quum autem paulo superioribus anni tempori-
 bus, iusto majores siccitates viguissent, sub arcturum spi-
 rantibus austris multum pluit. Autumnus obscurus, nebu-
 losus, cum aquarum abundantia, hiems austrina, humida
 et levis. Longo vero post solis conversionem intervallo,
 juxta aequinoctium, extrema hiemis frigora adfuerunt, jam-
 que sub aequinoctium ipsum aquilonares venti cum nivibus
 non ita diu spiravere. Ver rursus austrinum, a flatibus
 quietum, aquae multae et continentes ad canem usque. Ae-

Ed. Chart. IX. [254: 260.] Foef. II. 1082. 1083. Ed. Lind. I. (722.)
 πολλὰ διὰ τέλεος μέχρι κυτὸς, θέρας αἵθριον, θερμὸν, πνί-
 γεα μεγάλα. εἰήσιά γε σμικρὰ διεσπασμένως ἔπνευσαν. πάλιν
 δὲ περὶ ἀρχιτοῦρον ἐν βορείοισιν ὕδατα πολλὰ. γενομένου δὲ
 τοῦ ἔτεος νοτίου καὶ ὑγροῦ καὶ μάλθακοῦ, κατὰ μὲν τὸν
 χειμῶνα διήγον ὑγιηρῶς, πλὴν τῶν φθιτωδέων, περὶ ὧν
 γεγράψεται.

[260] || Πρῶτ' δὲ τοῦ ἔτος ἅμα τοῖσι γενομένοισι ψύ-
 χεσιν ἐρυσσιπέλατα πολλὰ, τοῖσι καὶ μετὰ προφάσιος, τοῖσι
 δ' οὐ· κακοήθεια πολλοὺς ἔκτειναν. πολλοὶ φάρυγγας ἐπόνη-
 σάν. φωναὶ κακούμεναι, καῦσοι φρενιτικοί, στόματα ἀφθώ-
 δεα, αἰδοίοις φύματα, ὀφθαλμῖαι, ἀνθρακες, κοιλίαι ταρα-
 χώδεις, ἀπόσιτοι, διψώδεις, οἱ μὲν, οἱ δ' οὐ. οὖρα ταρα-
 χώδεα, πούλλα κακὰ. κωμιαώδεις, ἐπὶ πούλῳ καὶ πάλιν
 ἄγρυπνοί. ἀκραςίαι πούλλαί, δύσκριτα, ὕδρωπες, φθινώδεις
 πούλλοι. τὰ μὲν ἐπιδημήσαντα νοσήματα ταῦτα. ἐκάστου
 δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων εἰδῶν ἦσαν οἱ κάμνοντες καὶ ἐθιγ-
 σκον πούλλοι. ξυνέπιπτε δὲ ἑφ' ἐκάστοισι τουτέων ὧδε. πολ-

itas serena, calida, aestus praefocantes magni. Anniver-
 sarii venti, etefias vocant, pauci disjunctim spiravere.
 Sub arcturum rursus spirantibus aquilonibus aquae mul-
 tae. Existente igitur anno austrino, humido et leni, hie-
 me quidem salubriter agebant praeter tabidos, de quibus
 mox scribetur.

Ante ver autem una cum frigoribus consecutis ignes
 sacri plurimi, partim quidem aliqua de causa, partim qui-
 dem sine ea contingebant, atque hi maligni quidem multos
 sustulerunt. Multi ex faucibus laborabant, voces vitiatæ
 erant, febres ardentes una cum phrenitide, serpentia oris
 ulcera, pudendorum tubercula, lippitudines, carbunculi.
 Alvi perturbatae, cibos averfabantur et hi quidem partim
 siticulosi, partim sine siti erant. Urinae turbulentaе, mul-
 tae, malae reddebantur. Sopore ut plurimum detineban-
 tur, rursusque pervigiles. Morborum solutiones prorsus
 nullae partimque difficiles, aquae inter cutem, tabidi multi.
 Atque hi quidem morbi populariter vulgabantur. Ex enu-
 meratorum autem generum unoquoque laborabant multi et

Ed. Chart. IX. [260. 265.] Foef. II. 1083. Ed. Lind. I. (722. 723.)
 λοῖσι μὲν τὸ ἐρυσίπελας μετὰ προφάσιος ἐπὶ τοῖσι τεχνούσι
 καὶ πάντῃ ἐπὶ σμικροῖσι τραματίοισιν, ἐφ' ὅλῳ τῷ σώματι.
 μάλιστα δὲ τοῖσι περὶ ξ' ἔτεα. περὶ κεφαλὴν, εἰ καὶ σμικρὸν
 ἀμεληθείη. πολλοῖσι δὲ καὶ ἐν θεραπείῃ ἐοῦσι μεγάλαι
 φλεγμοὶ αἰγίνοντο, καὶ τὸ ἐρυσίπελας πόλυν, ταχὺ πάντο-
 θεν ἐπενέμετο. [265] τοῖσιν μὲν οὖν πλείστοισιν αὐτῶν
 ἀποσιτίσιες ἐς ἐμπνύματα συνέπιπτον. σαρκῶν καὶ νεύρων
 καὶ ὀστέων (723) ἐκπτώσιες μεγάλαι. ἦν δὲ καὶ τὸ ῥεῦμα
 τὸ ξυριστάμενόν οὐ πύῳ ἵκελον, ἀλλὰ σηπεδὼν τις ἄλλη
 καὶ ῥεῦμα πούλυν καὶ ποικίλον. οἷσι μὲν οὖν περὶ κεφαλὴν
 τουτέων τι ξυμπέπτει γίνεσθαι, μαδίσιές τε ὅλης τῆς κεφα-
 λῆς ἐγίνοντο καὶ τοῦ γενείου, καὶ ὀστέων ψιλώματα καὶ
 ἐκπτώσιες, καὶ πολλὰ ῥεύματα. ἐν πυρετοῖσι τε ταῦτα καὶ
 αἰεν πυρετῶν. ἦν δὲ ταῦτα φοβερώτερα ἢ κακίω. οἷσι γὰρ
 ἐς ἐμπύημα ὃ τῶν τοιούτων ἀφίκοιτο πεπασμὸς, οἱ πλείστοι
 τούτων ἐσώζοντο. οἷσι δὲ ἡ μὲν φλεγμονὴ καὶ τὸ ἐρυσίπελας

moriebantur plurimi, eorumque singulis hunc in modum
 accidit. Multis certe ignis sacri occasio ex contemnendis
 valdeque parvis ulcusculis toto corpore oblata est, praeci-
 pue vero sexagenariis circum caput, vel si quid paululum
 negligeretur. Nonnullis autem etiam inter curationes ipsas
 magnae inflammationes contingebant, multusque ignis sacer
 celeriter ubique populabatur. Horum igitur plurimis abs-
 cessus ad suppurationes vertebant, carniūque et ossium
 ac nervorum ex decidentia mutilationes magnae fiebant.
 Neque vero contracta fluxio puri erat affinis, sed aliud
 quoddam putredinis et fluxionis multae ac variae genus.
 Quibus itaque circa caput hujusmodi aliquid contigit, to-
 tius capitis et menti glabrationes, ossiumque denudationes
 et prolapsus acciderunt, multaeque fluxiones fiebant ista-
 que partim in febribus, partim sine his aderant. Atque
 haec terrorem potius quam periculum denunciabant. Qui-
 bus namque talium maturatione res ad suppurationem de-
 venit, eorum plerique superstites evadebant. At vero quos
 inflammatio quidem sacerque ignis reliquerat, nullumque

Ed. Chart. IX. [265. 266.] Fœs. II. 1083. Ed. Lind. I. (723. 724.)
 ἀπέλθοι, τοιαύτην δὲ ἀπόστασιν μηδεμίαν ποιήσαιο, τούτων
 ἀπόλλοιντο πολλοί. ὁμοίως δὲ καὶ ὅποι' ἄλλη τοῦ σώματος
 πληγηθῇ, ξυνέπιπτε ταῦτα. πολλοῖσι μὲν γὰρ βραχίων καὶ
 πῆχυς ὅλος περιεῤῥύη. οἷσι δ' ἐπὶ τὰ πλευρά ταῦτα ἑκακοῦ-
 το ἢ τῶν ἔμπροσθέν τι ἢ τῶν ὀπίσθεν. οἷσι δὲ ὅλος ὁ μη-
 ρὸς ἢ τὰ περικνήμια ἐπιλοῦτο καὶ πούς ὅλος. [266] ἦν δὲ
 πάντων χαλεπώτατον τῶν τοιούτων, ὅτε περὶ ἥβην καὶ αἰδοῖα
 γένοιατο, καὶ τὰ μὲν περὶ ἑλκεα καὶ μετὰ προφάσιος τοι-
 αῦτα. πολλοῖσι δὲ ἐν πυρετοῖσι καὶ πρὸ πυρετοῦ καὶ ἐπὶ
 πυρετοῖσι ξυνέπιπτεν. ἦν δὲ καὶ τούτων ὅσα μὲν ἀπόστασις
 ποιήσαιο διὰ τοῦ ἐκπυῆσαι ἢ κατὰ κοιλίην ταραχὴ τις ἐπί-
 καιρος ἢ χρηστῶν οὖρων διάδοσις γένοιτο, διὰ τούτων λελύ-
 σθαι. οἷσι δὲ μηδὲν τούτων ξυμπίπτει, ἀσήμεως δὲ ἀφανι-
 ζομένων θανατώδεα γίνεσθαι. πολὺ μὲν οὖν τοῖσι πλείστοις
 ξυνέπιπτε τὰ περὶ τὸ ἐρυσίπελας τοῦ ἥρος. παρείπετο δὲ καὶ
 διὰ τοῦ θέρους καὶ ὑπὸ φθινόπω(724)ρον. πολλή δὲ ταραχὴ

hujusmodi abscessum creaverat, ii frequentes periere. Simi-
 liter quoque et quacunque corporis parte oberrarunt, ista
 contigerunt. Multis si quidem brachium ac cubitus totus
 defluebat. Nonnullis vero ista latera male vexabant, aut
 anteriorum aut posteriorum aliquid. Est ubi etiam foemur
 integrum, aut tibia, aut pes totus denudabantur. Horum
 autem omnium gravissime urgebant quae circum pubem
 pudendaque contingebant. Atque ea quidem fuit eorum
 quae cum ulcere aut occasione aliqua externa contigerunt
 conditio. Multis autem una cum febribus ipsis aut ante
 febrem, atque etiam post febres ipsas inciderunt. Illis
 vero ipsis inerat, ut quaecunque per suppurationem abs-
 cederent, si vel insignis aliqua alvi perturbatio, aut pro-
 barum urinarum transmissio extitisset, per ea ipsa solutio
 procederet: sin quibusdam nihil horum contigisset, temere
 que et sine ulla solutionis significatione evanescerent, et
 mortem inferebant. Longe igitur plurimos facer ignis ver-
 appetivit, qui et per aestatem et sub autumnum conseque-
 batur. Magna vero perturbatio quibusdam inerat et ac

Ed. Chart. IX. [266. 270.] Foëf. II. 1083. 1085. Ed. Lind. I. (724.)
 τισι καὶ τὰ περὶ τὸν φάρυγγα φύματα, καὶ φλεγμοναὶ γλώσ-
 σης, καὶ τὰ παρ' ὀδόντας ἀποστήματα. φωναί τε πολλοῖσιν
 ἐπεσήμενον κακούμεναι καὶ κατατίλλουσαι, πρῶτον μὲν
 φθινώδεσιν ἀρχομένοισιν, ἅτάρ καὶ τοῖσι καυσώδεσι καὶ
 τοῖσι φρενιτικοῖσιν.

[270] || Ἦρξαντο μὲν οὖν οἱ καῦσοι πρῶτ' τοῦ ἤρος
 καὶ τὰ φρενιτικὰ μετὰ τὰ γενόμενα ψύχεα, καὶ πλείστοι
 τηρικαῦτα διερόσηταν. ὁξέα δὲ τούτοις καὶ θανατώδεα ξυν-
 ἐπιπτεν. ἦν δὲ ἡ κατάστασις τῶν γενομένων καύσων ὧδε.
 ἀρχόμενοι κοματώδεες, ἀσώδεες, φρικώδεες, πυρετὸς ὀξύς,
 οὐ διψώδεες λίην. οὐ παράληροι. ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξε μικρά,
 οἱ παροξυσμοὶ τοῖσιν πλείστοις ἐν ἀρτίῃσι. περὶ δὲ τοὺς
 παροξυσμοὺς λήθη καὶ ἄφραις καὶ ἄφωρῇ. ἄκρεά τε τού-
 τοις αἰ μὲν ψυχρότερα ποδῶν καὶ χειρῶν, πολὺν δὲ περὶ
 τοὺς παροξυσμοὺς μάλιστα. πάλιν τε βραδέως καὶ οὐ καλῶς
 ἀνθερμαίνοντο, καὶ πάλιν κατερούουν καὶ διελέγοντο. κατεῖχε
 δὲ ἡ τὸ κῶμα ξυρεχὲς, οὐχ ὑπνώδης, ἢ μετὰ πόρων ἄγρυ-

fauces tubercula, linguaeque inflammationes et quae secun-
 dum dentes abscederent. Multisque vocis vitatae et prae-
 peditae facta est significatio, potissime quidem his qui ta-
 bescere coepissent, atque etiam febre ardente detentis et
 phreniticis.

Coeperunt itaque febres ardentes et phrenitides ante
 ver, post ea quae praecesserunt frigora, plurimique tunc
 diu aegrotarunt, gravibusque et lethalibus casibus conflictati
 sunt. Erat autem febrium ardentium quae obvenerant
 constitutio hujusmodi. Per initia sopore detinebantur cum
 stomachi fastidio et horroris sensu, febris acuta, neque ma-
 gnopere sitiebant aut delirabant. Ex naribus paucus stilla-
 vit sanguis. Plurimos accessiones diebus paribus invade-
 bant. Atque sub ipsas accessiones oblivio, membrorum
 exolutio et vocis defectio contingebant. His quidem pedes
 summi et manus frigidiores evadebant, multoque maxime
 circa accessiones, deinde vero lente nec probe recalesce-
 bant, rursusque ad intelligentiam redibant et loquebantur.
 Eos autem aut perpetuus sopor non somnolentus detine-

Ed. Chart. IX. [274. 277.] Foef. II. 1085. Ed. Lind. I. (724. 725.)
 πνοι. [274] κοιλίαι ταραχώδεις τοῖσι πλείστοισι τούτων, δια-
 χωρήμασιν ὁμοῖσι, λεπτοῖσι, πολλοῖσι. οὐρα πολλὰ, λεπτά.
 κρίσιμον οὐδὲ χρησιτὸν οὐδὲν ἔχοντα. οὐδὲ ἄλλο κρίσιμον
 οὐδὲν τοῖσι οὕτως ἔχουσιν ἐγένετο, οὔτε γὰρ ἡμοῦράγει κα-
 λῶς οὔτε τις ἄλλη τῶν εἰθισμένων ἀπόστασις ἐγένετο κρίσι-
 μος. ἔθνησκόν τε ἕκαστος, ὡς τύχοι πεπλανημένοις τὰ πολλὰ,
 περὶ τὰς κρίσις, ἐκ πολλοῦ (725) δὲ τιτες ἄφανοι. ἰδρῶν-
 τες πολλοί. τοῖσι μὲν ὀλεθρίως ἔχουσι ξυνέπιπτε ταῦτα.
 παραπλήσια δὲ καὶ τοῖσι φρενιτικοῖσιν. ἄδιψοι δὲ πάνυ οὔτοι
 ἦσαν. οὐδ' ἐξεμάνη τῶν φρενιτικῶν οὐδεὶς, ὥσπερ ἐπ' ἄλ-
 λοισιν. ὅλλ' ἄλλη τινὲ καταφορῇ κακῇ ἰωθρῇ, βαρέως ἀπώλ-
 λοντο. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι πυρετοὶ περὶ ὧν γεγραψεται. σιό-
 ματα πολλοῖσιν ἀφθώδεα, ἐλκώδεα. ῥεύματα περὶ τὰ αἰδοῦσα
 πολλὰ. ἐλκώματα, φύματα, ἔσωθεν, ἔσωθεν. τὰ περὶ βου-
 βῶτας. [277] ὀφθαλμοὶ ἔχραι, μακροὶ, χροῖται μετὰ πότων,
 ἐπιφύσεις βλεφάρων ἔσωθεν, ἔσωθεν. πολλῶν φθείροντες

bat, aut vigiliae cum laboribus. Horum plerisque alvus
 retrimentis crudis, tenuibus, multis turbabatur. Urinae
 multae, tenues, neque judicatorii neque boni quicquam
 habebant. Neque aliud quicquam in ita affectis decerne-
 bat, neque enim rite sanguis e naribus profluebat, neque
 aliud quicquam eorum quae abscedere nata sunt judica-
 tione tentabatur, moriebaturque unusquisque, uti fors fere-
 bat, vago et incerto ordine, plerumque circa judicationes,
 quidam vero longius producti cum vocis defectione, non-
 nulli etiam cum sudoribus. Quae quidem his qui perniti-
 ciose haberent contingebant. Quin et similia phreneticis
 fiebant. Atque hi omnino sine siti erant. Neque phreni-
 ticorum quispiam vehementer insanivit, sicut in caeteris
 usuvenire solet, sed ex mala alia quadam et languida in
 somnum degravatione graviter peribant. Aliae insuper etiam
 febres viguerunt, de quibus mox scribetur. Multis os ser-
 pentibus ulceribus affectum ulcerosumve fuit, fluxiones ad
 pudenda multae, exulcerationes, tubercula intus et extra
 circum inguina. Lippitudines humentes, longae, diuturnae,
 non sine doloribus, palpebris foris et intus adnascabantur

Ed. Chart. IX. [277. 280.] Foesl. II. 1085. 1086. Ed. Lind. I. (725. 726.)
 τὰς ὕψους, ἃ σὺν καὶ ἐπονομάζουσιν. ἐφύετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν
 ἄλλων ἐλκίων πολλά καὶ αἰδοίοισιν. ἄνθρακες πολλοὶ κατὰ
 θέρος, καὶ ἄλλα ἃ σὴν καλεῖται. ἐκθύματα μεγάλα. ἐρη-
 τες πολλοῖσιν μεγάλοι, τὰ δὲ κατὰ κοιλίην || πολλοῖσι πολλὰ
 καὶ βλαβερά συνέβαινε. πρῶτον μὲν τεινεσμοὶ πολλοῖσιν ἐπι-
 πότως. πλείστοισι δὲ παιδίοισι, καὶ παισὶν ὅσοι πρὸ ἥβης,
 καὶ ἀπώλλυντο τὰ πλείστα τούτων. λειεντερικοί πολλοί, δυσ-
 εντερικοί. οὐδ' αὖτοι λίην ἐπιπότως, τὰ δὲ χολώδεα καὶ
 λιπαρά καὶ λεπτά καὶ ὑδατώδεα, πολλοῖσι μὲν αὐτὸ τὸ νό-
 σημα ἐς τοῦτο κατέσχευεν, ἄνευ τε πυρετῶν καὶ ἐν πυρετοῖσι,
 μετὰ πότων στρόφοι καὶ ἀνελήσεις κακοήθεις. τῶν πολλῶν
 ἐνότων τε καὶ ἐπισχόντων διεξοδοί. τὰ τε διεξιόντα, πότους
 οὐ λύοντα. [280] τοῖσι δὲ προσφερομένοισι δυσκόλως ὑπα-
 κοῦνται, καὶ γὰρ αἱ καθάρσεις τοὺς πλείστους (726) προσ-
 ἐβλαπτον. τῶν δὲ οὕτως ἐχόντων πολλοὶ μὲν ὀξέως ἀπώλ-
 λοντο. πολλοῖσι δὲ καὶ μακρότερα διήγην, ὥς δ' ἐν κεφα-

quaedam quae multorum aciem perderent, ficos nominant.
 Enascebantur vero cum aliis in ulceribus multa, tum in
 pudendis. Carbunculi aestate multi atque alia quae putre-
 dinis nomine donantur. Pusillulae item magnae. Serpentina
 ulcera plerisque magna. Quantum autem ad alvum specta-
 bat, plerisque circa eam multa et noxia evenere. Primum
 quidem crebrae et inanes egerendi voluntates multis mo-
 lestae, imprimis vero pueris atque iis omnibus qui puber-
 tatem nondum attigerant, eorumque plurimi peribant. Multi
 intestinorum laevitate vexabantur, quidam difficultate inte-
 stinorum, neque hi admodum moleste. Alvus autem bili-
 osa et pinguis et tenuis et liquida demittebat, ac multis
 quidem eo morbus ipse decubuit, tum circa febres tum in
 febribus. Tormina cum doloribus aderant, itemque con-
 volutiones malignae. Multis in corpore existentibus ac sup-
 pressis exitus. At neque exeuntia dolores tollebant, mul-
 taeque corporis partes affectae erant. Atque ad ea quae
 adhibebantur non facile habebant. Purgationes nempe plu-
 rimos magis offendebant. Eorum vero qui ita habebant
 plerique quidem subito moriebantur, multi etiam diutius

Ed. Chart. IX. [280. 282.] Foëf. II. 1086. Ed. Lind. I. (726.)
 λαίῳ εἰρησθαι, πάντες καὶ οἱ τὰ μακρὰ νοσέοντες καὶ οἱ τὰ
 ὀξία, ἐκ τῶν κατὰ κοιλίην ἀπέθνησκον μάλιστα. πάντας γὰρ
 κοιλίῃ συναπήτεγκεν. ἀπόσιτοι δὲ πάντες μὲν ἐγένοντο καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τοῖσι προγεγραμμένοισιν, οἷς ἐγὼ οὐδέπω ποτὶ
 ἐνέτυχον. πολλοὶ δὲ μάλιστα αὐτοὶ καὶ οἱ ἐκ τοιούτων, καὶ
 ἐκ τῶν ἄλλων δὲ οἱ καὶ ὀλεσθρίως ἔχοιεν, διψώδεις, οἱ μὲν,
 οἱ δὲ οὐ· τῶν ἐν πυρετοῖσι καὶ τοῖσι ἄλλοισιν οὐδεὶς ἀκαί-
 ρως, ἀλλ' ἦν κατὰ ποτὸν διαιτᾶν ὡς ἡθέλες. [282] οὐρα
 δὲ πολλὰ μὲν τὰ διεξιόντα ἦν, οὐκ ἐκ τῶν προσφερομένων
 ποτῶν, ἀλλὰ πολλὸν ὑπερβάλλοντα. πολλὴ δὲ τις καὶ τῶν
 οὔρων κακότης ἦν τῶν ἀπιόντων. οὔτε γὰρ πάχος οὔτε πε-
 πασμους οὔτε καθάρσιος χρηστὴς εἶχεν. ἐπὶ πολλοῖσι γὰρ
 αἱ κατὰ κύστιν καθάρσιες χρησταὶ γερόμεναι ἀγαθόν. ἐσή-
 μαινον δὲ τοῖσι πλείστοισι σύντηξιν καὶ ταραχὴν καὶ πίονος
 καὶ ἀκρισίας. κοματώδεις δὲ μάλιστα οἱ φρενιτικοὶ καὶ οἱ
 κανσώδεις ἦσαν. ἀτὰρ καὶ ἐπὶ τοῖσι ἄλλοισι νοσήμασι πᾶσι

perdurabant. Atque ut semel absolvam, tum qui diuturnis
 tum qui acutis tentabantur morbis, ex ventris vitio omnes
 fere periere. Omnes namque venter pariter sustulit. Omnes
 autem in quos sane incidi, praeter praescriptos omnes
 morbos quibus vexabantur, cibos equidem averfabantur.
 Plerique vero praecipueque hi ipsi et qui eodem modo af-
 fecti erant, sed et ex aliis qui etiam peniciose haberent.
 Siticulosi partim quidem erant, partim vero siti vacui. Ex
 his quos febres aliaque vexabant, nullus intempestive po-
 tum sumpsit, sed quoad potionem licebat eam instituire
 vivendi rationem quam velles. Urinae autem copiosae
 prodibant, neque potioni ingestae respondebant, verum
 plurimum superabant, multumque etiam vitiosae erant uri-
 nae redditae. Nam neque crassitudinem, neque concoctio-
 nem habebant, neque probe expurgabantur. In multis
 namque probae per vesicam expurgationes bono sunt. Plu-
 rimis vero colliquationem perturbationemque, et dolores et
 moram et judicationis cessationem portendebant. Sopore
 autem detinebantur, imprimis quidem phrenitici et qui fe-
 bre ardente laborabant, quin etiam caeteris in omnibus

Ed. Chart. IX. [282—284.] Foëf. II. 1086. 1089. Ed. Lind. I. (726. 727.) τοῖσι μεγίστοισιν, ὅτι μετὰ πυρετοῦ γίνονται. διὰ παντός δὲ τοῖσι πλείστοισιν ἢ βίον κῶμα παρείπετο ἢ μικροὺς καὶ λεπτοὺς ἔπνους κοιμᾶσθαι.

[283] || Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πυρετῶν ἐπεδήμησαν εἶδεα τριταίων, τεταρταίων, νυκτερινῶν, ξυνεχέων, μακρῶν, πεπλανημένων, ἀσωδέων, ἀκα(727)ταστάτων. ἅπαντες δὲ οὗτοι μετὰ πολλῆς ἐγίνοντο ταραχῆς. κοιλίαι τε γὰρ τοῖσι πλείστοις ταραχώδεις, φρικώδεις. ἰδρωῖτες οὐ κρίσιμοι, καὶ τὰ τῶν οὖρων ὡς ὑπογέγραπται. μακρὰ δὲ τοῖσι πλείστοις τουτέων, οὐδὲ γὰρ αἱ γίνονται τουτέοισιν ἀποστάσεις, ἔκρινον ὥσπερ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοις. δύσκριτα μὲν πᾶσι πάντα ἐγίνετο καὶ ἀκρισίαι καὶ χρόνια. πολὺν δὲ μάλιστα τούτοις. ἔκρινε δὲ τουτέων ὀλίγοις περὶ ὀγδοήκοντα. τοῖσι δὲ πλείστοις ὡς ἔτυχεν ἐξέλιπεν. ἔθνησκον δὲ τουτέων ὀλίγοι ὑπὸ ἰδρωπος ὀρθοσιᾶν. πολλοῖσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοις τουσήμασι οἰδήματα παρώχλει, πολὺν δὲ μάλιστα τοῖσι φθινώδεσι. [284] μέγιστον δὲ καὶ χαλεπώτατον καὶ πλείστους

maximis morbis, quod cum febre contingerent. Omnino vero plerosque aut gravis sopor comitabatur, aut tenues et parvi somni.

Multa alia praeterea passim vulgata sunt febrium genera, tertianae, quaternae, nocturnae, assiduae, diurnae, incertae et vagae, implacidae, inconstantes. Atque haec omnes non sine multa perturbatione contingebant. Plerisque etenim alvus cum horrois sensu turbabatur, sudores nihil decernebant, urinaeque quales supra descripsimus. Eorum vero plerisque haec erant diurna. Neque enim decernebant quae iis ipsis abscedebant, quod caeteris usu venire solet. Omnino quidem omnibus difficiles erant iudicationes, aut nullae aut diurnae, his vero quam maxime. Atque horum pauci circa octogesimum diem iudicatione absoluebantur, magna autem ex parte iis temere defecerunt. Horum etiam pauci ex aqua inter ceterum moriebantur erecti et stantes. Plerosque vero etiam praeter alios morbos tumores exagitabant, ac prae caeteris tabidos. Maxime autem et gravissime afflixit tabes plurimosque in-

Ed. Chart. IX. [284.] Foes. II. 1089. Ed. Lind. I. (727. 728.)
 ἔκτεινε τὸ φθινῶδες. πολλοὶ γὰρ τινες ἀρξάμενοι κατὰ χει-
 μῶνα, πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν, οἱ δὲ αὐτιῶν ὀρθοσιάνην
 ὑπέφερον. τὸ πρῶτὸ δὲ τοῦ ἥρος ἔθνησκον οἱ πλείστοι τῶν
 κατακλιθέντων. τῶν δὲ ἄλλων ἐξέλιπον μὲν αἱ βῆχες οὐδενί
 ὑφίσταν δὲ κατὰ θέρους. ὑπὸ δὲ τὸ φθινόπωρον κατεκλί-
 θησαν πάντες καὶ πολλοὶ ἔθνησκον. μακρὰ δὲ τούτων οἱ
 πλείστοι διενόσσειν. ἤρξατο μὲν οὖν τοῖσι πλείστοισι τούτων
 ἑξαίφνης ἐκ τούτων κακοῦσθαι. φρικῶδες πυκνά. πολλάκις
 πυρετοὶ ξυρτές, ὀξέες, ἰδρωτές τε ἄκαιροι. πολλοὶ ψυχροὶ
 διὰ τέλος. πολλὴ ψίξις, καὶ μάλιστα πάλιν ἀναθερμαινόμενοι.
 κοιλίαι ποικίλως ἐφιστάμεναι καὶ πάλιν ταχὺ καθυγραίνόμε-
 ναι καὶ τῶν περὶ πλεῦμονα πάντων διάδοσις κάτω. πλήθος
 οὔρων οὐ χρησιῶν. ξυνηΐξις κακαί. αἱ (728) δὲ βῆχες ἐνῆ-
 σαν μὲν διὰ τέλος πολλαὶ καὶ πολλὰ ἀνύγουσαι πέποινα
 καὶ ὑγρά, μετὰ πότων δὲ οὐ λίγη. ἀλλ' εἰ καὶ ὑπεπόντεον,
 πάντῃ προηώς πᾶσιν ἢ κάθαρσις ἢ ἀπὸ πλεύμονος ἐγίνετο.
 φάρυγγες οὐ λίγη δακνῶδες. οἷδὲ ἀλμυρίδες οὐδὲν ἡνώχλεον.

teremit. Nempe cum multis ad hiemem coepisset, hi ma-
 gna ex parte decubuerunt, partim vero erecti et stantes
 pertulerunt. Ineunte autem vere eorum qui decubuerant
 plerique perierunt, reliquorum vero nullum tussis relinqui-
 runt, verum aestate remiserunt. At sub autumnum omnes
 decubuerunt, multique interierunt, eorum vero plerique
 diu traxerunt. Horum itaque plurimi, ex his derepente
 pessime affligi coeperunt, crebri erant horrores, plerumque
 febres assidue, acutae, sudores etiam intempestivi, multi,
 continenter frigidi, refrigeratio multa, vixque recalescebant.
 Alvi variis modis subsistentes, rursusque illico lubricae, at-
 que eorum quae pulmones offendebant per inferna trans-
 missio. Urinarum illaudatarum abundantia, corporis ex-
 tenuationes malae. Tussis autem omnino quidem multae
 aderant, multae coctae et liquidae educebant, neque vero
 admodum laboriose. Quod si etiam quadantenus labora-
 rent, rursus tamen valde placide et molliter omnes ex
 pulmone purgatio procedebat, fauces non admodum mor-

Ed. Chart. IX. [284.285.288.] Foëf. II. 1089. 1090. Ed. Lind. I. (728.)
 τὰ μέντοι γλίσχρα καὶ λευκὰ καὶ ὑγρὰ καὶ ἀφρώδεα πολλὰ
 ἀπὸ κεφαλῆς κατῆει. πολὺ δὲ μέγιστον κικλὸν παρείπετο καὶ
 τούτοις καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ περὶ τὴν ὀποσιτήν, καθάπερ
 ὑπογέγραπται. οὐδὲ γὰρ πότων μετὰ τροφῆς ἡδέως εἶχον,
 ἀλλὰ πάνν διῆγον ἀδίφως [285] βάρος σώματος. κομματώ-
 δες, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἴδημα καὶ ἐς ὕδρωπα περι-
 στασις. φρικώδεις, παράληροι περὶ θάνατον.

|| Εἶδος δὲ τῶν φθινωδῶν ἦν τὸ λεῖον, τὸ ὑπόλευ-
 κον, τὸ φακῶδες τὸ ὑπέρθυρον, τὸ χαροπόν. λευκοφλεγμα-
 τία, πτερυγώδεις, καὶ γυναῖκες οὕτω. τὸ μελαγχολικόν τε
 καὶ ὕφαιμον. οἱ καῦσοι καὶ τὰ φρενιτικὰ καὶ τὰ δυσεντεριώ-
 δει τούτων ἤπιετο, τεινεσμοὶ νέοισι. φλεγματιώδεσιν αἱ μα-
 κροὶ διάρροιαὶ καὶ τὰ δριμέα διαχωρήματα καὶ λιπαρὰ πι-
 κροχόλοις. [288] ἦν δὲ πᾶσι τοῖς ὑπογεγραμμένοις χα-
 λειώτατον μὲν τὸ ἔαρ καὶ πλείστους ἀπεκτείνε. τὸ δὲ θέρος

debantur neque salugines quicquam infestabant. Viscida
 nihilominus et alba, liquidaque et spumosa multa ex capite
 descendebant. Longe vero maximum malum tum hos tum
 etiam caeteros comitabatur, ciborum fastidium, uti paulo
 ante scriptum est. Nam neque ad potionem neque ad ci-
 bum alacriter habebant, sed valde siti vacui degebant.
 Corporis gravitas inerat et sopore detinebantur. Ac fere
 omnes tumoribus corripiebantur et in aquam inter cutem
 evadabant. Horrore concutiebantur et sub mortem delirabant.

Erat autem tabidorum species ex iis qui glabri erant,
 subalbidi, lentis colorem referentes, subrubri, caesiis oculis,
 pituita alba redundantes, et quibus scoptula aperta ala-
 rum instar a tergo extabant atque prominebant, mulie-
 resque eodem modo se habebant. Itidem et qui ad atram
 bilem generandam essent idonei et subsanguinei. Atque
 hos febres ardentes et phrenitides, et intestinorum diffi-
 cultates tentabant. Juvenes crebrae et inanes egerendi cu-
 piditates, pituitosos, longa alvi profluvia, acria et pingua
 ventris recrementa biliosos vexabant. Omnibus autem, quos
 paulo supra descripsimus, ver quidem erat molestissimum
 plurimosque sustulit. Aestas vero placidissima, minimeque

Ed. Chart. IX. [288.] Fœf. II. 1090. 1091. Ed. Lind. I. (728. 729.)
 ῥῆϊστον καὶ ἐλάχιστοι ἀπώλλοιτο. τοῦ δὲ φθινοπώρου καὶ
 ὑπὸ πληϊάδα πάλιν ἐθνήσκον οἱ πολλοὶ τεταρταῖοι. δοκέει
 δέ μοι προσωφε||λῆσαι κατὰ λόγον τὸ γεγόμενον θέρους. τὰς
 γὰρ θερινὰς νόσους χειμῶν ἐπιγεγόμενος λύει καὶ τὰς χειμε-
 ρινὰς θέρους ἐπιγεγόμενον μεθίστησι. (729) καίτοι αὐτὰ γὰρ
 ἐπὶ ἑαυτοῦ τὸ γεγόμενον θέρους οὐκ εὐσταθὲς ἐγένετο, ἀλλ'
 ἑξαίφνης θερμὸν καὶ νότιον καὶ ἄπρουν. ἀλλ' ὅμως πρὸς
 τὴν ἄλλην κατάστασιν μεταλλάξαν ὠφέλησεν. μέγα δὲ μέρος
 ἡγεῦμαι τῆς τέχνης εἶναι τὸ δύνασθαι σκοπεῖν καὶ περὶ τῶν
 γεγραμμένων ὀρθῶς. ὃ γὰρ γνούς καὶ χρεόμενος τοῦτοις, οὐκ
 ἔν μοι δοκῇ μέγα σφάλλεσθαι ἐν τῇ τέχνῃ. δεῖ δὲ κατα-
 μανθάνειν ἀκριβῶς τὴν καίεσταςιν, τῶν ὥρέων ἐκάστην, καὶ
 τὸ νόσημα ἀγαθόν, ὃ τι κοινὸν ἐν τῇ κατυστώσει ἢ ἐν τῇ
 νόσῳ, μακρὸν ὃ τι νόσημα καὶ θανάσιμον. μακρὸν ὃ τι
 καὶ περιεστικὸς, ὅξν ὃ τι θανάσιμον, ὅξν ὃ τι περιεστικ-
 κός. τάξιν τῶν κρισίμων ἐκ τούτων σκοπεῖσθαι καὶ προλέ-

multi perierunt. Per autumnum rursus et sub vergilias,
 multi interierunt quartana febre detenti. Mihi porro vide-
 tur aestas illa merito multum profuisse. Aestivos namque
 morbos succedens bruma solvit, et brumales adveniens
 aestas dimovet. Quamquam quae tunc fuit aestas ex sese
 non satis suae naturae constabat, verum derepente calida,
 austrina, et a ventis silens fuit, nihilominus tamen ad
 aliam temporis conditionem mutata profuit. Per vero
 magni in arte aestimo, posse de iis quae scripsimus cogi-
 tationem recte suscipere. Eorum namque usum qui callue-
 rit, is mihi non magnopere videtur in arte aberrare posse.
 Exacte autem tenere oportet propriam cujusque temporum
 anni conditionem et statum, morbumque ipsum et quidnam
 boni commune sit constitutioni cum morbo, quidnam et
 mali constitutio, aut morbus inter se commune habeant.
 Et quisnam morbus diuturnus sit et exitium afferat, aut
 quisnam diuturnus et ex quo aegri evadant. Et quisnam
 praeceps et exitialis, aut quisnam praeceps et salutaris.
 Atque ex his ipsis tum judicatoriorum dierum series obser-
 vanda est, tum etiam praedicendi facultas suppetit. Ac

Ed. Chart. IX. [288. 291.] Foesf. II. 1091. 1093. Ed. Lind. I. (729. 730.)
 γειν, ἐκ τούτων εὐπορεῖται. εἰδῶτι περὶ τούτων ἔστιν εἰδέναι
 οὐς καὶ ὅτε καὶ ὡς δεῖ διαιτᾶν.

[291] || [Ἑκκαίδεκα ἄρρώστοι. Πρῶτος.] Ἐν Θάσῳ
 τὸν τοῦ Παρίωνος, ὃς κατέκειτο ὑπὲρ Ἀρτεμισίου, πυρετὸς
 ἔλαβεν ὀξύς. κατ' ἀρχὰς δὲ ξυρεχῆς, καυσώδης, διψώδης.
 ἀρχόμενος κωματώδης, καὶ αὐθις ἄγρυπνος. κοιλίη ταραχώ-
 δης ἐν ἀρχῇσιν, οὐρα λευκὰ. σι οὐρησεν ἐλαιῶδες, παρέκρου-
 σεν. ζ παρωξύνθη πάντα, οὐδὲν ἐκοιμήθη, ἀλλ' οὐρά τε
 ὅμοια καὶ τὰ τῆς γνάμης ταραχώδεια. ἀπὸ δὲ κοιλίης χολώ-
 δεα λιπαρὰ διήλθε. εἴτα τῇ (730) ἡ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν
 ἔσταξεν. ἤμισεν ἰώδεια ὀλίγα, σμικρὰ ἐκοιμήθη. θ διὰ τῶν
 αὐτῶν. ι πάντα ξυρέδωκεν. ια ἵδρωσεν οὐ δι' ὅλου. περιέ-
 ψυξε μὲν, ταχὺ δὲ πάλιν ἀνεθερμάνθη. ιβ πυρετὸς ὀξύς,
 διαχωρήματα χολώδεια, λεπτὰ, πολλὰ, οὐροισιν ἐναιώρημα,
 παρέκρουσεν. ις ἐπιπότως, οὔτε γὰρ ὕπνοι οὔτε πυρετὸς ἐπέ-
 τεινεν. κ ἵδρωσε δι' ὅλου. ἄγρυπνος, διαχωρήματα χολώδεια,

in his exercitatio proclive est instituendae victus rationis
 tempus et modum cognoscere, et quibusnam ea praescri-
 benda sit.

[Aegroti sexdecim. Primus.] Parius quidam in Thaso,
 qui supra Dianae sanum decumbebat, febre acuta correptus
 est statim quidem assidua, ardente, siticulosa. Per exordia
 sopore detinebatur, rursusque vigiliis vexabatur. Alvus
 inter initia turbulenta, urinae albae. Die sexto oleosam
 urinam reddidit, deliravit. Septimo exacerbata sunt omnia,
 non dormivit. Quin et urinae similes et mens perturbata.
 Ex alvo vero biliosa et pingua prodire. Octavo deinceps
 parum ex naribus stillavit, vomitione refusa sunt virulenta,
 pauca, aliquantulum quievit. Nono eadem perseverare.
 Decimo cuncta remiserunt. Undecimo sudor, sed non toto
 corpore dimanavit. Corporis quidem summa perfrixerunt,
 sed mox recaluit. Duodecimo graviter febricitavit, alvi
 recrementa biliosa, tenuia, copiosa. In urinis suspensum
 quid in medio innatans inerat, deliravit. Decimoseptimo
 permolestie habuit. Nam neque somni aderant, neque ta-
 men febris intendebatur. Vigesimo sudor undique profluxit,

Ed. Chart. IX. [291, 294.] Foes. II. 1093. 1096. Ed. Lind. I. (736. 731.)
 ἀπόσιτος, κωματώδης. καὶ ὑπέστρεψε. καὶ ἄπυρος, κοιλίῃ οὐ
 συνίστατο, καὶ πάλιν ἀνεθερμάνθη. μὲν ἄπυρος, κοιλίῃ ξυ-
 στη χρόνον οὐ συγχρόν. ἀπόσιτος, σμικρὰ πάλιν ἐπύρεξε, καὶ
 διὰ παντός πεπλανημένως. ἄπυρος, τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ. ἐν
 γὰρ τοι διαλείποι καὶ διακουφίσαιεν, πάλιν ὑπέστρεψε. σι-
 ταρίοισι τε πολλοῖσι καὶ φώλῃσι προσεχρήτο. ὕπνοι κακοὶ
 περὶ τὰς ὑποπτροφάς. παρέκρουσεν, οὐρα πάχος μὲν ἔχοντα
 οὐρεὶ τηρικαῦτα. ταραχώδεα δὲ καὶ ποιηρὰ καὶ κατὰ κοιλίην
 συνιστάμενα, καὶ πάλιν διαλυόμενα, πυρέτια ξυτεχέα. δια-
 χωρήματα πούλλα, λεπτά, ἐν δὲ τῇ ὥρῃ ἡμέρῃ ἀπέθανε. τούτῃ
 κοιλίῃ ξυτεχέως ἀπὸ τῆς πρώτης ὑγρῇ χολώδεσιν, ὑγροῖσι
 πολλοῖσιν ἦν. ἡ ξυρισταμένη ἐν ζέουσι καὶ ἀπέπτοισιν. οὐρα
 διὰ τέλεος κακὰ, κωματώδεα τὰ πλεῖστα μετὰ πότων, ἄγρυ-
 πνος, ἀπόσιτος, συνεχέως καῦσος.

[294] || [Ἀρρώστος δεύτερος.] Ἐν Θά(731)σῳ τὴν κα-
 τακειμένην παρὰ τὸ ψυχρόν ἐκ τοῦ τόκου θυγατέρα τεκοῦ-

pervigil fuit, dejectiones biliosae, cibum averfabatur, so-
 pore detentus est. Vigesimo quarto recidiva contigit. Tri-
 gesimo quarto a febre immunis fuit, alvus non substitit,
 moxque recaluit. Quadragesimo sine febre, alvus non diu
 substitit, cibum averfabatur, rursus aliquantulum febricitat-
 vit, idque perpetuo inordinate, partim quidem a febre li-
 ber, partim vero non. Nam si quando intermitteret, alle-
 varetque, statim repetebat. Cibariis etiam multis vilibus
 et vitiosis utebatur. Circa recidivas somni mali, deliravit.
 Urinas tunc reddebat crassas quidem, verum turbulentas
 et pravas. Ex alvo coacta moxque disfluentia demitteban-
 tur. Febriculae assiduae aderant, dejectiones multae te-
 nues. Centesimo et vigesimo die defunctus est. Huic alvus
 ab initio continenter biliosis, liquidis multis disfluebat, aut
 si confisteret, fervida et cruda deiciebat. Urinae per to-
 tum morbum malae. Sopore vero detinebatur, nec sine
 doloribus, eratque insomnis, cibos averfabatur, assidueque
 febris ardens vexabat.

[Aeger secundus.] Quae in Thaso ad frigidam de-
 cumbabat, ubi filiam enixa est, nec purgationes irent, eam

Ed. Chart. IX. [294.] Foëf. II. 1096. Ed. Lind. I. (731.)
 σαν καὶ καθάρσιος μὴ γινομένης, πυρετὸς ἐξὺς φοικώδης
 τροπαίην ἔλαβεν. ἐκ χρόνου δὲ πολλοῦ πρὸ τοῦ τόκου πυρε-
 τώδης ἦν κατακλιτὴς ἀπόσιτος. μετὰ δὲ τὸ γεγόμενον ὄγος
 ξυνεχές, ὀξέες, φοικώδεις οἱ πυρετοί. ἡ πολλὰ παρέκρουσε
 καὶ τὰς ἐγκύμας, καὶ ταχὺ πάλιν κατενόει. κοιλίη ταραχώ-
 δης, ποιλλοῖσι, λεπτοῖσιν, ὑδατοχόλοις, ἄδιψος. ἰα κατενόει,
 κοματώδης δὲ ἦν, οὖρα πολλὰ, λεπτὰ καὶ μέλατα, ἄγρυ-
 πτος. κ σμικρὰ περιέψυξε, καὶ ταχὺ πάλιν ἀπεθερμάνθη.
 σμικρὰ παρέλεγεν, ἄγρυπτος, τὰ κατὶ κοιλίης, ἐπὶ τῶν αὐ-
 τῶν. οὖρα ὑδατώδεα ποιλλὰ. κς ἄπυρος, κοιλίη ξυνέσται, οὐ
 πολλῶ δὲ χρόνῳ ὑστερον ἰσχύου δεξιῷ ἐδύνη ἰσχυρὴ χρόνον
 ποιλύν. πυρετοὶ πάλιν πυρεῖοντο, καὶ οὖρα ὑδατώδεα. μ
 τὰ μὲν περὶ τὸ ἰσχύον ἐπεκουφίσε, βῆχες δὲ ξυνεχές ὑγραὶ
 πολλαὶ, κοιλίη ξυνέσται, ἀπόσιτος, οὖρα ἐπὶ τῶν αὐτῶν. οἱ
 δὲ πυρετοὶ τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἐκλείποντες, πεπλαημένως δὲ
 παροξυνόμενοι, τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ. ξ αἱ μὲν βῆχες ἀσήμως

tertio die febris acuta cum horroris sensu corripuit. Ex
 longo tamen ante partum intervallo ex febre decumbibat,
 cibumque fastidiebat. Post rigorem autem febres fuerunt
 assiduae, acutae, cum horrore. Octavo proximisque diebus
 multum deliravit, statimque ad intelligentiam rediit. Alvus
 perturbata, multa, tenuia, aquosa, bile permixta demisit,
 absque siti erat. Undecimo mente constabat, sopore tamen
 delinebatur, urinas multas, tenues et nigras reddidit, per-
 vigil erat. Vigesimo corporis summa paulum perfrixerunt,
 moxque calor rediit, nonnihil mente mota est, pervigila-
 vit. Alvi dejectiones eadem perseverarunt, urinae dilu-
 tae, multae. Vigesimoseptimo a febre immunis fuit, alvus
 substitit. Non longe vero post ad coxendicem dextram
 vehemens enatus dolor diu tenuit, febres rursus subsecutae
 et urinae aquosae. Quadragesimo circa coxendicem dolo-
 res allevarunt, sed tussis assiduae humidae, multae tenue-
 rant, alvus suppressa est, cibum fastidiebat, urinae eadem.
 Febres vero in totum quidem non desinebant, sed erra-
 bundas et incertas habebant accessiones et partim quidem
 sic, partim vero non prehendebant. Sexagesimo tussis abs-

Ed. Chart. IX. [294.296.] Foëf. II. 1096.1098. Ed. Lind. I. (731.732.)
 ἐξέλιπον· οὔτε γὰρ τις πτυάλων πεπασμὸς ἐγίνετο, οὔτε
 ἄλλη τῶν εἰθισμένων ἀπόστασις. σιαγὼν δὲ ἢ ἐκ τῶν ἐπὶ
 δεξιᾷ κατεσπᾶσθη. κοματώδης, παρέλεγε πάλιν καὶ ταχὺ
 κατενόει. πρὸς δὲ τὰ γεύματα ἀπονενομημένως εἶχεν, ἢ σια
 γῶν μὲν ἐπανῆκεν, ἢ κοιλίῃ δὲ χολώδεα σμικρὰ διέδωκεν.
 ἐπύρεσεν ὀξυτέρως, (732) φρικώδης, καὶ τὰς ἐχομένας ἄφα
 ρος, καὶ πάλιν κατενόει καὶ διελέγετο, καὶ ὀγδοηκοστῇ ἀπέ
 θανε. ταύτῃ τὰ τῶν οὔρων διὰ τέλους ἦν μέλανα καὶ λεπτὰ
 καὶ ὑδατώδεα, καὶ κῶμα παρείπετο. ἄσιτος, ἄθυμος, ἄγρυ
 πνος, ὀργαί. δυσφορίαι, τὰ περὶ τὴν γνώμην μελαγχολικά.

[296] || [Ἀρρώστος τρίτος.] Ἐν Θάσῳ Πυθίωνα, ὃς
 κατέκειτο ὑπεράνω τοῦ Ἡρακλείου, ἐκ πόνων καὶ κόπων καὶ
 διαίτης γενομένης ἀμελοῦς ῥίγος μέγα καὶ πυρετὸς ὀξὺς
 ἔλαβε. γλῶσσα ἐπίξηρος, διψώδης, χολώδης, οὐχ ὑπῆρξεν,
 οὔρα ὑπομέλανα. ἐναιώρημα μετέωρον, οὐχ ὕδρευτο. β̄ περὶ
 μέσον ἡμέρης ψύξις ἀκρέων, τὰ περὶ χεῖρας καὶ κεφαλὴν

que ulla judicationis significatione defecerant. Neque enim
 ulla sputorum concoctio extitit, neque aliud quicquam eo
 rum quae abscedere solent. Maxilla dextra convulsa est,
 sopore detinebatur, rursus deliravit, statimque ad mentem
 rediit. Caeterum a cibis averso erat animo, maxilla qui
 dem loco restituta est, alvus autem biliosa pauca transmisit,
 febris intensior fuit, nec sine horrore, proximisque diebus
 voce defecta est, rursusque ad intelligentiam rediit et ser
 mocinata est, octogesimoque expiravit. Urinae huic per
 petuo nigrae, tenues et dilutae fuerunt, soporque comita
 batur, cibos non sumebat, animum despondebat, pervigil,
 iracunda, implacida, mens atra bile tentabatur.

[*Aeger tertius.*] Pythionem in Thaso, qui supra Her
 culis sanum decumbebat, ex laboribus et lassitudinibus ne
 gligenterque subducta victus ratione, rigor vehemens et fe
 bris acutaprehendit. Lingua reficcata erat, siticulosus,
 bile abundans, somnum non cepit. Urinae nigricantes,
 sublime quid in medio suspensum habebant, neque subsi
 debant. Altero sub meridiem die corporis extremorum
 frigus cepit, praecipueque circa manus et caput, sermone

Ed. Chart. IX. [296.] Foëf. II. 1098. Ed. Lind. I. (732. 733.)
 μάλλον, ἀναυδος, ἄφωνος, βραχύπνοος. ἐπὶ χρόνον πούλυν
 ἀνεθερμάνθη, δίψα, νύκτα δὲ ἡσυχίης, ἴδρωσε περὶ κεφα-
 λὴν μικρά. γ' ἡμέρῃ δὲ ἡσυχίης, ὅψε περὶ ἡλίου δυσμὰς
 ὑπεψύχθη μικρά, ταραχὴ νυκτὸς ἐπιπόνως, οὐδὲν ὑπνωσεν,
 ἀπὸ δὲ κοιλῆς μικρά ξυνεσθηκότα κόπρανα διήλθε. δ' ἡμέρῃ
 δὲ ἡσυχίης, περὶ δὲ μέσον ἡμέρης πάντα παρωξύνθη, ψύ-
 ξις, ἀναυδος, ἄφωνος, ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀνεθερμάνθη. μετὶ
 χρόνον οὖρησε μέλανα ἐναιώρημα ἔχοντι, νύκτα δὲ ἡσυχίης
 ἐκοιμήθη. πέμπτῃ ἔδοξε κουφισθῆναι, κατὰ δὲ κοιλὴν βάρος
 μετὰ πόνου, διψώδης, νύκτα ἐπιπόνως. ἕκτῃ πρῶτ' μὲν δὲ
 ἡσυχίης, δείλης δὲ οἱ πόνοι μείζους, παρωξύνθη, ἀπὸ δὲ
 κοιλῆς ὅψε κλυσματίῳ καλῶς διήλθε, νυκτὸς ἐκοιμήθη. ζ'
 ἡμέρῃ ἀσώδης, ὕπε(733)δυσφόρει, οὖρησεν ἐλαιῶδες, νυκτὸς
 ταραχὴ πολλή, παρελέγεν, οὐδὲν ἐκοιμᾶτο. ὀγδόῃ πρῶτ' μὲν
 ἐκοιμήθη μικρά, ταχὺ δὲ ψύξις, ἀφωνίη, λεπτόν πνεῦμα

et voce defectus est, longo intervallo brevem spiritum traxit, revocatus est calor, sitiit, noctem quietam duxit, sudor circa caput parum motus est. Tertio die quiete habuit, ad vesperam vero sub solis occasum aliquantulum perfrixit, perturbatio cum nocte laboriosa, nihil dormivit. Ex alvo vero pauca stercora coacta transmissa sunt. Quarto mane quievit, sub meridiem autem exasperata sunt omnia, perfrixit, sermone et voce destitutus est, deterius habuit, tandem recaluit. Urinas reddidit nigras suspensum quiddam in medio innatans habentes, noctu placide habuit et somnum cepit. Quinto allevari visus est, caeterum in ventre gravitas cum dolore tenuit, sitibundus fuit, nox molesta. Sexto mane quidem placide se gessit, sub occasum vero dolores intenderunt, gravius habuit. Vesperæ autem ex parvo per alvum infuso venter probe reddidit, noctu somnum cepit. Septimo die magna corporis aestuatione et stomachi fastidio conflictabatur et quadam corporis implaciditate tentabatur, oleosam urinam reddidit, noctu turbatio multa, delirabat, somnum nullum capiebat. Octavo mane quidem aliquantulum dormivit, confestimque perfri-

Ed. Chart. IX. [296. 298.] Foef. II. 1098 1100. Ed. Lind. I. (733.)
καὶ μινυθῶδες, ὅψε δὲ πάλιν ἀνεθερμάνθη, παρέκρουσεν.
ἤδη δὲ πρὸς ἡμέρην σμικρὰ ἐκουφίσθη, διαχωρήματα ἄκρητα
σμικρὰ χολάδεα. ἐνάτη κοματώδης, ἀσώδης, ὅτε διεγείροιο
οὐ λίην διψώδης, περὶ δὲ ἡλίου δυσμὰς ἐδυσφόρει, παρέ-
λεγε, νύκτα κακὴν. ι' πρωῒ ἄφρων, πολλὴ ψύξις, πυρετός,
ὄξυς, πολὺς ἰδρὼς, ἔθαιεν, ἐν ἀρτίησιν οἱ πόνοι τούτω.

[298] || [Ἀρρώστος τέταρτος.] Ὁ φρενιτικὸς τῇ πρώτῃ
κατακλιθεὶς ἤμεσεν ἰώδεα, πολλὰ, λεπτά, πυρετός φρικώ-
δης. πολὺς ἰδρὼς, ξυνεχής. δι' ὅλου κεφαλῆς καὶ τραχήλου
βάρος μετ' ὀδύνης, οὔρα λεπτά, ἐταιωρήματα σμικρὰ, διε-
σπασμένα, οὐχ ἰδρωσεν. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐξεκόπρισεν ἀθρόα,
πολλὰ παρέκρουσεν, οὐδὲν ὑπνωσε. β' πρωῒ ἄφρων, πυρετός,
ὄξυς, ἰδρωσεν, οὐ διέλειπεν, παλμοὶ δι' ὅλου τοῦ σώματος,
νυκτός σπασμοί. γ' παρωξύνθη πάντα. δ' ἀπέθαιεν.

ctio cepit et vocis defectio, spiratio exilis et imminuta,
ad vesperam autem calor rursus rediit, deliravit. Jam
vero appetente die paulo levius habuit, alvi recrementa
sincera, pauca, biliosa. Nono sopore detinebatur, aestua-
tione et stomachi fastidio tentabatur cum excitaretur, ne-
que valde sitibundus erat. Sub solis autem occasum magna
corporis inquiete tenebatur, deliravit, nox prava. Decimo
mane vox defecit, frigus multum, febris acuta, magna su-
doris copia, defunctus est. Hic diebus paribus gravius
habebat.

[*Aeger quartus.*] Qui ex phrenitide laborans primo
die decubuit, aeruginosa et virulenta, multa, tenuia vomiti-
one refudit, febris horroris sensu insignisprehendit, su-
dor copiosus, assiduus, toto corpore dimanavit, capitis et
cervicis gravitas non sine dolore. Urinae tenues, in qui-
bus sublimia quaedam in medio suspensa, parva, dispersa
inerant, neque subsistebant. Ex alvo stercorea assatim prod-
ierunt, multum deliravit, nihil dormivit. Postridie mane
vox defecit, febris acuta invasit, sudavit, non intermisit.
Totum corpus palpitationes occuparunt, nocte convulsiones.
Tertio die graviora evaserunt omnia. Quarto mortuus est.

Ed. Chart. IX. [299. 301.] Foëf. II. 1101, 1102. Ed. Lind. I. (733. 734.)

[299] || ["*Ἀρρώστος πέμπτος.*] Ἐν Λαρίσση φαλακρός, μηρόν δεξιὸν ἐπόνησεν ἐξαίφνης. τῶν δὲ προσφερομένων οὐδὲν ὠφέλει, τῇ πρώτῃ πυρετὸς ὀξύς, καυσώδης, ἀτρεμέως εἶχεν, οἱ δὲ πόνοι παρείποντο. β τοῦ μηροῦ μὲν ὑφίσταν αἱ πόνοι, ὁ δὲ πυρετὸς ἐπέτεινεν, ὑπεδυσφόρει, οὐκ ἐκοιμᾶτο, ἄκρα ψυχρά, οὐ(734)ρων πληθος διήει οὐ χρηστῶν. γ τοῦ μηροῦ μὲν ὁ πόνος ἐπαύσατο, παρικοπή δὲ τῆς γνώμης καὶ ταραχή καὶ πολὺς βληστρισμός. δ περὶ μέσον ἡμέρης ἔθανεν ὀξυτάτως.

[301] || ["*Ἀρρώστος ἕκτος.*] Ἐν Ἀβδήροισι Περικλέας τοῦσος ἔλαβεν ὀξύς, ξυνεχῆς μετὰ πόνου, δίψα πολλή, ἄση, ποτὸν κατέχειν οὐκ ἡδύνατο. ἦν δὲ ὑπόσπληνός τε καὶ κατρηβηρικός. τῇ πρώτῃ ἡμορροάγησεν ἐξ ἀριστεροῦ. πούλὺς μέντοι ὁ πυρετὸς ἐπέτεινεν, οὐρησε πολὺ θολερὸν λευκόν, κείμενον οὐ καθίστατο. β πάντα παρωξύνθη, τὰ μέντοι οὖρα παχέα μὲν ἦν, ἰδρυμένα δὲ μᾶλλον. καὶ τὰ περὶ τὴν ἄσσην

[*Aeger quintus.*] Calvum in Larissa ex femore dextro dolor derepente occupavit, nihilque adhibitis remediis est profectum. Primo die febris acuta, ardens, sensimprehendit, comitabanturque dolores. Postridie femoris quidem dolores remisissent, febris autem intensa est, implaciditate quadam corporis tenebatur, somnum non capiebat, corporis summa frigebant, urinarum copia profluxit, sed nec eae laudabiles erant. Tercio die femoris quidem dolor cessavit, verum mentis alienatio perturbatioque adfuit, et multa corporis incontinentia jactatioque. Quarto sub meridiem celerrime periit.

[*Aeger sextus.*] Abderae Periclem febris acuta, continua, cum doloreprehendit, sitis multa, aestuatio et stomachi fastidium aderat, potum continere non valebat. Aliquantulum autem tum ex liene tum ex capitis gravitate laborabat. Primo die sanguis multus ex nare sinistra profluxit. Febris tamen intensior erat, urinas reddidit multas, turbulentas, albas, quae nec depositae subsidebant. Postridie graviora evaserunt omnia. Ac certe urinae quidem crassae erant, verum quae magis subsiderent, stomachi fastidium

Ed. Chart. IX. [301.] Foesl. II. 1102. 1103. Ed. Lind. I. (734. 735.)
 ἐκούφισεν, ἐκοιμήθη. γ πυρετός ἐμαλάχθη, οὔρων πλήθος,
 πέποινα, πολλήν ὑπόστασιν ἔχοντα, νύκτα δι' ἡσυχίης. περὶ
 μέσον ἡμέρης ἰδρωσε πολλῶ θερμοῦ τετάρτη δι' ὅλου, ἀπυ-
 ρος ἐκρίθη, οὐχ ὑπέστρεψεν, ὄξύ.

|| [Ἀρρώστος ἑβδομος.] Ἐν Ἀβδήροισι τὴν παρθένον,
 ἣ κατέκειτο ἐπὶ τῆς ἱερῆς ὁδοῦ, πυρετός καυσώδης ἔλαβε.
 ἦν δὲ διψώδης καὶ ἄγρυπνος, κατέβη δὲ τὰ γυναικεῖα πρῶ-
 τον αὐτῇ. στ ἄση πολλή, ἔρευθος, φρικώδης, ἀλίουσα. ζ
 διὰ τῶν αὐτῶν, οὔρα λεπτά μὲν, εὐχροα δὲ, τὰ περὶ τὴν
 κοιλίην οὐκ ἠνώχλει. ἡ κώφωσις, πυρετός ὄξύς, ἄγρυπνος,
 αἰσώδης, φρικώδης, κατενόει, οὔρα ὅμοια. ἐνάτη διὰ τῶν
 αὐτῶν καὶ τὰς ἐπομένας, οὕτω ἡ κώφωσις παρέμενε. ιδ τὰ
 τῆς γνώ(735)μης ταραχώδεα, ὁ πυρετός ξυνέδωκε. ιζ διὰ τῶν
 ῥινῶν ἐρῶνῇ πουλὺν, ἡ κώφωσις σμικρὰ ξυνέδωκε, καὶ τὰς
 ἐπομένας ἄση, κωφότης ἐνῆν, καὶ παράληρος. κ ποδῶν ὀδύνη.

et aestuatio allevata est, dormivit. Tercio die febris remissa
 est, urinae copiosae, concoctae, in quibus multum subfi-
 debat, profluxerunt, noctem quietam habuit. Quarto sub
 meridiem sudor multus, calidus toto corpore dimanavit, a
 febre judicatione est absolutus, nec recidivam passus est.
 Morbus erat acutus.

[*Aeger septimus.*] Abderae virginem, quae ad viam
 sacram decumbebat, febris ardensprehendit. Sitibunda
 autem erat et pervigil, eique tum primum muliebria pro-
 fluxerunt. Sexto die vehemens stomachi fastidium adfuit,
 rubor, horror, cum molesta corporis jactatione. Septimo
 eadem perseveraverunt. Urinae tenues quidem, verum
 probati coloris erant, alvus commode habebat. Octavo
 surditas, febris acuta cepit, insomnis, aestuabunda, cum
 horroris sensu, mentis erat compos, urinae eadem. Nono
 ac proximis diebus eadem perseverarunt, atque adeo per-
 mansit surditas. Decimoquarto mentis perturbatio, febris
 remissio. Decimoseptimo multum ex naribus profluxit, sur-
 ditas nonnihil est levata, proximisque diebus stomachi fasti-
 dium et surditas aderat, et delira erat. Vigesimo pedum

Ed. Chart. IX. [302. 303.] Foesl. II. 1103. 1104. Ed. Lind. I. (735.)
 καφώτης παρά[302]ληρος, ἀπέλιπεν, ἡμορροάγησεν μικρά διὰ
 ῥινῶν, ἰδρωσεν ἄπυρος. καὶ ὁ πυρετὸς ὑπέστρεψεν, κώφωσις
 πάλιν, ποδῶν ὀδύνη, παρέμεινε παρακοπή· καὶ ἰδρωσε πολλά,
 ἄπυρος, ἡ κώφωσις ἐξέλιπεν, ἡ τῶν ποδῶν ὑπέμενεν ὀδύνη,
 τὰ δ' ἄλλα τελέως ἐκρίθη.

[302] || [Ἀδρώστος ὄγδοος.] Ἐν Ἀβδήροις Ἀναξίωνα,
 ὃς κατέκειτο παρὰ τὰς Θρηϊκίας πύλας, πυρετὸς ὅξυν ἔλαβεν,
 πλευροῦ ὀδύνη δεξιῶν συνεχής. ἔβησσε ξηρά, οὐδ' ἔπνευ τὰς
 πρώτας. διψώδης, ἄρουπτος, οὐρα εὐχρῶς πολλὰ λεπτά. σι-
 παράληρος. πρὸς δὲ τὰ θερμάσματα οὐδὲν ἐκεδίδου. ἔπι-
 πότως, ὁ γὰρ πυρετὸς ἐπέτεινεν, οἳ τε πόνοι οὐ ξυνεδίδουσαν,
 αἳ τε βῆχες ἠνώχλουν, δύσπνοός τε ἦν. ὀγδόῃ ἀγκῶνα ἔτεμον.
 ἐρρίει πολλὸν οἶον δεῖ, ξυνέδωκαν μὲν οἱ πόνοι, αἱ μέντοι
 βῆχες ξηραὶ παρείποντο. ἰα ξυνέδωκαν οἱ πυρετοὶ, σμικρὰ
 περὶ κεφαλὴν ἰδρωσεν. ἔτι βῆχες καὶ τὰ ἀπὸ πνεύμονος
 ἰγρότερα. ἔξ ἥρξαιτο σμικρὰ πέποινα πτύειν, ἐκουφίσθη, διψώ-

dolor cepit, surditas et delirium intermisit, paucus ex na-
 ribus sanguis prorupit, sudoribus a febre liberata est. Quarto
 et vigesimo febris repetiit, rursusque surditas, pedum dolor
 perseveravit, mens emota est. Septimo et vigesimo copiosis
 abortis sudoribus a febre immunis fuit, surditas reliquit,
 pedum dolor aliquantulum tenuit. In reliquo vero perfecta
 judicatione absoluta est.

[Aeger octavus.] Abderae Anaxionem ad Threicias
 portas decumbentem febris acutaprehendit, lateris dextri
 dolor continens tenebat, tussis erat sicca, neque quicquam
 primis diebus expuebat. Siti cruciabatur atque insomnia,
 urinae probe coloratae erant, copiosae et tenues. Sexto
 die deliravit. Fetus vero nihil profecerunt. Septimo mo-
 lestie habuit. Nam et febris intendebatur, neque dolores
 remiserant et tussis infestabant, et difficilis spiratio inerat.
 Octavo secta in cubito vena, multus sanguis prout debuit
 effluxit, dolores certe remiserunt, verum tussis siccae per-
 severarunt. Undecimo leniores fuerunt febres, paucus sudor
 circa caput prodiit, etiamnum tussis tenebant, et quae
 ex pulmone prodibant liquidiora erant. Decimo septimo

Ed. Chart. IX. [302, 303.] Foesl. II. 1104, 1106. Ed. Lind. I. (735, 736.)
δης δὲ ἦν, καὶ τῶν ἀπὸ πλεύμονος οὐ χρησταὶ αἱ καθάρσεις.
 κ ἰδρῶσεν ἄπυρος, μετὰ δὲ κρίσιν ἐκουφίσθη. κζ ὁ πυρετός
 ὑπέστρεψεν, ἔβησεν, ἀνῆγε πέποινα πολλὰ, οὖροισιν ὑπό-
 (736)στασις πολλή λευκή, ἄδιψος ἐγένετο, ὕπνοι. λδ ἰδρῶσε
 δι' ὅλου, ἄπυρος ἐκρίθη πάντα.

[303] || [Ἀρρώστος ἑνατός.] Ἐν Ἀβδήροις Ἡρόπυθος
 κεφαλὴν ὀρθοστιάδην ἐπιπίνως εἶχεν, οὐ πολλῶ δὲ χρόνῳ
 ὕστερον κατεκλίθη. ὥκει πλησίον τῆς ἄνω ἀγωγῆς, πυρετός
 ἔλαβε καυσώδης ὀξύς. ἔμετοι τὸ κατ' ἀρχαῖς πολλῶν χολώ-
 δων, διψώδης, πολλή δυσφορή. οὖρα λεπτὰ μέλανα, ἐναι-
 ώρημα μετώρον ὅτε μὲν, ὅτε δ' οὐ· νύκτα ἐπιπίνως, πυρε-
 τός ἄλλοτε ἄλλοίως παροξυνόμενος, τὰ πλεῖστα ἀτάκτως,
 περὶ δὲ ἰδ κώφωσις, οἱ πυρετοὶ ἐξέτεινον, οὖρα διὰ τῶν
 αὐτῶν. κ πολλὰ παρέκρυσσε καὶ τὰς ἐπομένας. μ διὰ ῥινῶν
 ῥινορροία πούλν, καὶ κατενόει μᾶλλον, ἢ κώφωσις ἐνῆν

coepit pauca et concocta expuere, allevatus est. Vigesimo
 sudore oborto febre liber fuit, a judicatione vero melius
 habuit. Sitis autem vexabat, nec probae pulmonis expur-
 gationes erant. Septimo et vigesimo rediit febris, tussivit,
 concocta plurima eduxit, in urinis alba multa subsidebant,
 fitis defuit, somnum cepit. Trigesimo quarto sudore per to-
 tum corpus diffuso, febre liberatus et prorsus est judicatione
 absolutus.

[*Aeger nonus.*] Abderae Heropythus rectus et obam-
 bulans ex capite doluit, neque vero multo post decubuit.
 Is habitabat ad superiorem tractum, febris erat ardens, acuta.
 Statim initio plurima biliosa vomitione refusa sunt, fitis
 aderat et magna corporis jaclatio et incontinentia. Urinae
 tenues, nigrae, in quibus interdum quidem suspensum quid-
 dam in medio innatans sublime erat, interdum vero non.
 Nox laboriosa, febrium accessiones subinde variae ac ple-
 rumque inordinatae. Sub decimum vero quartum diem ob-
 surdavit, febres intendebantur, urinae eadem. Vigesimo
 itemque proximis diebus permultum deliravit. Quadragesimo
 multus e naribus sanguis erupit, magisque ad sese rediit,

Ed. Chart. IX. [303.304.] Foef. II. 1106—1108. Ed. Lind. I. (736. 737.)
 μὲν, ἥσπον δὲ, οἱ πυρετοὶ ξυνέδωκαν. || ἡμοῦρῶγει τὰς ἐπο-
 μένας, πυκνὰ καὶ κατ' ὀλίγον. περὶ δὲ τὴν ξ αἰ μὲν αἰμορ-
 ραγίαι ἀπεπαύσαντο. ἰσχύου δὲ δεξιοῦ ὀδύνη ἰσχυρὴ καὶ οἱ
 πυρετοὶ ἐπέτεινον. οὐ πολλῶ δὲ χρόνῳ ὕστερον πόνοι τῶν
 κάτω πάντων, ξυνέπιπτε δὲ ἢ τοὺς πυρετοὺς εἶναι μείζους
 καὶ τὴν κώφωσιν πολλήν, ἢ ταῦτα μὲν ὑφίεναι καὶ κουφί-
 ζειν, τῶν δὲ κάτω περὶ ἰσχία μείζους εἶναι τοὺς πόνους.
 ἤδη δὲ περὶ τὴν ὀρθοηχοσὶν ξυνέδωκε μὲν πάντα, ξυνέλιπε
 δὲ οὐδέν. οὐρὰ τε γὰρ εὐχροα καὶ πλείους ὑποστάσις ἔχοντα
 κατέβαινε, οἱ παράληροί τε μείους ἦσαν. περὶ δὲ ἑκατοσὶν
 κοιλίῃ πολλοῖσι χολώδεσιν ἐπεταράχθη, (737) καὶ ἦει χρόνον
 οὐκ ὀλίγον πολλὰ τοιαῦτα, καὶ πάλιν δυσεντεριώδεα μετὰ
 πόνου, τῶν δὲ ἄλλων ῥαστώγη. τὸ δὲ σύνολον οἷ τε πυρε-
 τοὶ ἐξέλιπον καὶ ἡ κώφωσις ἐπαύσατο. ἐν ἑκατοσὶ τέλει
 ἐκρίθη. καῦσος.

[304] || [Ἀρρώστος δέκατος.] Ἐν Ἀβδήροις Νικόδημον

surditas inerat quidem, verum minus vexabat, remiserunt
 febres. Consequentibus diebus crebro et paulatim sanguis
 e naribus profluxit. Ad sexagesimum vero diem desierunt
 quidem sanguinis e naribus eruptiones, verum coxendicis
 dextrae vehemens dolor tenuit, ac febres intendebantur.
 Neque vero multo post inferiorum omnium partium dolores
 exorti sunt. Contigit autem ut aut febres majores essent,
 surditasque juncta, aut ista quidem remitterent et allevarent,
 verum inferiorum ad coxendices partium graviores fierent
 dolores. Jam vero ad octogesimum remiserunt quidem
 omnia, verum nihil dereliquit. Nam et urinae probati
 coloris, in quibus plura subsidebant, prodierunt et deliria
 sunt imminuta. Circiter centesimum alvus biliosis multis
 perturbata est, nec paucio tempore talia multa procedebant,
 tandemque intestinorum difficultas cum dolore vexavit, cae-
 tera commodè habebant. In totum autem, tum febres reli-
 querunt, tum surditas desit. Centesimo prorsus est judica-
 tione absolutus. Febris erat ardens.

[Aeger decimus.] Abderae Nicodemus ex venere et

Ed. Chart. IX. [304.]

Foesl. II. 1108.

Ed. Lind. I. (737.)

ἐξ ἀφροδισίων καὶ ποτῶν πῦρ ἔλαβεν. ἀρχόμενος δὲ ἦν
 ἀσώδης, καὶ καρδιαλγικός, διψώδης, γλῶσσα ἐπεκαύθη, οὖρα
 λεπτά μελάνα. β ὁ πυρετός παρωξύνθη, σφικώδης, ἀσώδης,
 οὐδὲν ἐκοιμήθη, ἡμεσε χολώδεα ξανθὰ, οὖρα ὅμοια, νύκτα
 δι' ἡσυχίης, ὑπνωσε. γ ὑφῆκε πάντα, ῥαστώνη δὲ ἦν, περ
 ἡλίου δυσμάς πάλιν ὑπεδυσφόρει, νύκτα ἐπιπόνως. τετάρτη
 ῥίγος, πυρετός πουλὺς, πόνοι πάντων, οὖρα λεπτά, ἐναιώ-
 ρημα, παρέκρυσσε πολλά. δ ῥαστώνη. η τὰ ἄλλα ξυνέδωκε
 πάντα. ι καὶ τὰς ἐπομένας ἐνήσαν μὲν οἱ πόνοι, ἥσσον δὲ
 πάντες, οἱ δὲ παροξυσμοὶ καὶ οἱ πόνοι τουτέω διὰ τέλεως ἐν
 ἀρίστῃσι ἦσαν μᾶλλον. εἰκοστῇ οὖρησε λευκόν, πάχος εἶχε,
 κείμενον οὐ καθίστατο. ἰδρωσε πολλά, ἔδοξεν ἄπυρος γενέ-
 σθαι. δείλῃς δὲ πάλιν ἐθερμάνθη, καὶ οἱ αὐτοὶ πόνοι,
 φρίκη, δίψα, σμικρὰ παρέκρυσσε. κθ οὖρησε πολὺ λευ-

potu febre correptus est. Per initia autem stomachi fastidio
 et oris ventriculi dolore cum siti conflictabatur. Lingua ex-
 usta est, urinae tennes ac nigrae. Postridie febris invasit
 cum horroris sensu et stomachi fastidio, nihil dormivit, bi-
 liosa, flava, vomitione sunt refusa, urinae eadem perfe-
 verabant, noctem quietam transegit, somnum cepit. Tercio
 die imminuta sunt omnia et tranquillitas adfuit. Sub solis
 occasum rursus corporis implaciditate aliquantulum tentatus
 est, noctem permolestē tulit. Quarto rigor cepit, febris
 magna, omnium dolores aderant, urinae tennes erant, ac
 suspensum quiddam in medio innatans habebant, multum
 deliravit. Septimo allevatio fuit. Octavo caetera remise-
 runt omnia. Decimo sequentibusque diebus dolores quidem
 tenuerunt, verum leviores erant. Accessiones vero et dolo-
 res hunc perpetuo diebus fere paribus invaserunt. Vigesimo
 urinam reddidit albam, cui crassitudo inerat, nec deposita
 subsidebat, copioso sudore profuso visus a febre liber esse.
 Sub vesperam autem rursus incaluit, iidemque dolores ve-
 xarunt, horror adfuit, fitis, nonnihil deliravit. Quarto
 et vigesimo copiosam urinam albam reddidit, in qua multa

Ed. Chart. IX. [304.305.] Fœf. II. 1108. 1109. Ed. Lind. I. (737. 738.)
 κόν, πολλήν ὑπόστασιν ἔχον. ἰδρωσε πολλῶ θερμῷ δι' ὅλου,
 ἄπυρος ἐκρίθη.

[305] (738) [Ἀρρώστιος ἐνδέκατος.] Ἐν Θάσῳ γυνή
 δυσάνιος, ἐκ λύτης μετὰ προφάσιος ὀρθοστάδην ἐγένετο ἄγρυ-
 πτός τε καὶ ἄσιτος, καὶ διψώδης || ἦν καὶ ἀσώδης. ὤκει
 δὲ πλησίον τοῦ Πυλάδου ἐπὶ τοῦ λείου. τῇ πρώτῃ ἀρχο-
 μένης νυκτὸς φόβοι, λόγοι πολλοὶ, δυσθυμία, πυρετίον
 λεπτόν. πρῶτ' σπασμοὶ πολλοὶ, ὅτε δὲ διαλίποιν οἱ σπασμοὶ
 οἱ πολλοὶ, παρέλεγεν, ῥσχρομύθει, πολλοὶ πόνοι, μεγάλοι,
 ξυνεχές. δευτέρῃ διὰ τῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἐκοιμᾶτο, πυρετὸς
 ὀξύτερος. τρίτῃ οἱ μὲν σπασμοὶ ἀπέλιπον, κῶμα δὲ καὶ κα-
 ταφορὴ καὶ πάλιν ἔγερσις. ἀνήϊσσε, κατέχειν οὐκ ἠδύνατο,
 παρέλεγε πολλά. πυρετὸς ὀξύς, ἐς νύκτα δὲ ταύτην ἰδρωσε
 πολλῶ θερμῷ δι' ὅλου. ἄπυρος, ὑπνωσε, πάντα κατενόει,
 ἐκρίθη. περὶ δὲ τὴν τρίτην ἡμέρην οὖρα μέλανα λεπτά.

subsidebant. Sndore calido copioso per totum corpus dif-
 fuso, a febre judicatione est absolutus.

[*Aeger undecimus.*] Mulier quaedam in Thaso austera
 et aspera, ex moerore manifesto recta adhuc et obambulans,
 insomnia et ciborum fastidio tentata est, siti et magna cor-
 poris aestuatione premebatur. Habebat autem ad Pyladis
 aedes in Plano. Primo die appetente nocte, metus, ser-
 mones multi, animi aegritudo, febricula levis cepit, mane
 convulsiones multae vexarunt. Ac sicubi convulsiones illae
 multae intermitterent, delirabat, obscena loquebatur, do-
 lores multi, vehementes et continentes aderant. Postridie
 eadem perseverarunt, somnum non cepit, febris ingrave-
 scebat. Tertio convulsiones certe cessarunt, sopor vero atque
 in somnum degravatio tenuit, rursumque expergefata est,
 exiliit, neque sese continere poterat, multum delirabat, fe-
 bris erat acuta. Eadem autem nocte sudor copiosus, calidus,
 toto corpore dimanavit, a febre immunis fuit, somnum ce-
 pit, omnino ad sese rediit, judicatione est absoluta. Ad
 tertium vero diem urinae nigrae, tennes erant, habebantque
 in medio suspensum quiddam innatans, rotundum admodum,

Ed. Chart. IX. [305. 306.] Foëf. II. 1109. 1110. Ed. Lind. I. (738. 739.)
 ἐναιώρημα δὲ ἐπὶ πολὺ στρογγύλον, οὐχ ἴδρυτο, περὶ δὲ
 κρίβιν γυναικεῖα πολλὰ κατέβη.

[306] || [Ἀρρώστος δωδέκατος.] Ἐν Λαρίσση παρθέ-
 ρον πυρετὸς ἔλαβεν, καυσώδης, ὀξύς, ἄγρυπνος, διαψώδης,
 γλῶσσα λιγνυώδης, ξηρή. οὐρα εὐχρῶα μὲν, λεπτά δέ. δευ-
 τέρη ἐπιπόνως, οὐχ ὑπνωσε. τρίτη πολλὰ διήλθεν ἀπὸ κοι-
 λίας, ὑδατόχρῶα, καὶ τὰς ἐπομένας διήει τοιαῦτα εὐφόρως,
 τετάρτη οὖρησε λεπτὸν ὀλίγον, εἶχεν ἐναιώρημα μετέωρον,
 οὐχ ἴδρυτο, παρέκρουσεν (739) ἐς νύκτα. σι διὰ ρινῶν λαῦ-
 ρον ἐρρύη πουλὺν, φρίξασα, ἴδρωσε πολλῷ θερμοῷ δι' ὅλου.
 ἄπυρος ἐκρίθη, ἐν δὲ τοῖσι πυρετοῖσι καὶ ἤδη κεκριμένον,
 γυναικεῖα κατέβη τότε πρῶτον, παρθένος γὰρ ἦν. ἦν δὲ διὰ
 παντὸς ἀσώδης, φρικώδης, ἔρευθος προσώπου, ὀμμάτων
 ὀδύνη, καρηβαρική. ταύτη οὐχ ὑπέστρεψεν, ἀλλ' ἐκρίθη.
 οἱ πόνοι ἐν ἀρτίησι.

neque subsidebat. Sub iudicium autem muliebria copiosa
 profluxerunt.

[*Aeger duodecimus.*] Larissae virginem quandam fe-
 bris ardens et acutaprehendit, pervigil erat, sitibunda, lin-
 gua fuliginosa, arida. Urinas probati quidem coloris red-
 didit, tennes tamen. Postridie moleste habuit, non dormi-
 vit. Tertio die alvus aquosa multa transmisit, proximisque
 diebus talia commode prodierunt. Quarto urinam tenuem,
 paucam reddidit, quae suspensum quid in medio innatis
 sublime habebat, neque subsidebat, sub noctem deliravit.
 Sexto ex naribus sanguis abunde multus effluxit, atque ubi
 inhorruisset, sudore copioso calido per totum corpus dis-
 fluyente, ex febre immunis iudicatione liberata est. In fe-
 bribus autem, jamque peracta iudicatione, tum primum
 muliebria descenderunt, quod illibatae virginitatis esset.
 Prorsus vero stomachi fastidio laborabat, horrebat, faciei
 rubor aderat, oculorum dolor et capitis gravitas. Huius
 morbus non repetiit, sed iudicatione est absoluta. Dolores
 diebus paribus invadebant.

Ed. Chart. IX. [307.] Fœs. II. 1111. 1112. Ed. Lind. I. (739.)

[307] || [Ἀρρώστος τρισκαιδέκατος.] Ἀπολλώνιος ἐν Ἀβδηρήροισιν ὀρθοστάθην ὑπεφέρετο χρόνον πολὺν. ἦν δὲ μεγάλοςπλαγχνος, καὶ περὶ ἧπαρ ξυνήθης ὀδύνη χρόνον πολὺν παρείπειο, καὶ δὴ τότε καὶ ἰκτερώδης ἐγένετο. φυσώδης χοιῆς τῆς ὑπολεύκου. φαγὼν δὲ καὶ πιών ἀκαιρότερον βόειον, ἐθερμάνθη σμικρὰ τὸ πρῶτον, κατεκλίθη. γάλαξι δὲ χρησάμενος ἐφθοῖσι καὶ ὠμοῖσι, πολλοῖσι, αἰγείοισι καὶ μηλείοισι καὶ διαίτῃ κακῇ, πάντων αἱ βλάβαι μεγάλαι. οἳ τε γὰρ πυρετοὶ παρωξύνθησαν. κοιλίῃ τε τῶν προσενεχθέντων οὐδὲν διέδωκεν ἄξιον λόγου. οὐρά τε λεπτὰ καὶ ὀλίγα διήει, ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαν. ἐμφύσημα κακὸν, || πολὺν δίψος, κωματοώδης, ὑποχοιδορίου δεξιοῦ ἔπαρμα ξὺν ὀδύνῃ, ἄκρεα πάνταθεν ὑπὸ ψυχρᾷ, σμικρὰ παρέλεγε, λήθη πάντων ὅτι λέγοι, παρεφέρετο. περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτην, ἀφ' ἧς ῥιγώσας ἀπεθερμάνθη κατεκλίθη, καὶ ἐξεμάνη, βοή, ταραχή, λόγοι πολλοὶ, καὶ πάλιν ὕδρουσις, καὶ τὸ κῶμα τηρικαῦτα προσῆλθε. μετὰ δὲ ταῦτα κοιλίῃ ταραχώδης, πολλοῖσι, χολώδε-

[*Aeger decimus tertius.*] Abderae Apollonius diu rectus et obambulans morbum sustinuit. In tumorem autem ei elata erant viscera, et consuetus hepatis dolor longo tempore perseveravit, ac tunc sane etiam auriginosus factus est, flatibus abundabat et colore erat subalbido. Ex intempestivore vero potu et bubulae esu, aliquantulum primum incaluit, decubuit. Deinde cum lacte usus esset copioso crudo et cocto, caprillo et ovillo, vitiosaque victus ratione, insignes omnium offensiones factae sunt. Nam et febres exasperatae sunt, neque memorabile aliquid ex ingestis alvus reddidit, urinae tenues et paucae, neque somnum capiebat, mala inflammatio aderat, sitis multa, sopore detinebatur, praecordia dextra cum dolore intumuerant, extrema undique frigescebant, aliquantulum delirabat, omnium quae dixisset capiebat oblivio, mente emovebatur. Ad decimum quartum diem, ex quo suborto rigore incaluit, decubuit, vehementer insanivit, clamor, perturbatio, sermo multus, mox contra repressus est, atque tum sopor invasit. Deinde vero alvus perturbata, copiosa, biliosa, sincera et cruda

Ed. Chart. IX. [307.308.] Foesl. II. 1112. 1114. Ed. Lind. I. (739. 740.)
 σιν, ἀκρήτοισι, ὠμοῖσιν, οὖρα μέλανα, σμι(740)κρά, λεπτά.
 πολλή δυσφορία, τὰ τῶν διαχωρημάτων ποικίλως, ἢ γὰρ
 μέλανα καὶ σμικρὰ καὶ ἰώδεα, ἢ λιπαρὰ καὶ ὠμὰ καὶ δα-
 κνώδεα. κατὰ δὲ χρόνους ἐδόκεε καὶ γαλακτώδεα διδόναι.
 περὶ δὲ εἰκοστὴν τετάρτην διὰ παρηγορίας, τὰ μὲν ἄλλα ἐπὶ
 τῶν αὐτῶν, σμικρὰ δὲ κατετόησεν. ἐξ οὗ δὲ κατεκλίθη οὐδε-
 ρὸς ἐμνήσθη. πάλιν δὲ ταχὺ παρηγοίει, ὥρμητο πάντα ἐπὶ τὸ
 χεῖρον. περὶ δὲ τριηκοστὴν πυρετὸς ὀξύς. διαχωρήματα πολλὰ
 λεπτά, παράληρος, ἄκρα ψυχρά, ἄφωτος. τριηκοστῇ τετάρτῃ
 ἀπέθανε, τούτῳ διὰ τέλους ἐξ οὗ καὶ ἐγὼ οἶδα κοιλίῃ τα-
 ραχώδῃ, οὖρα λεπτά μέλανα, κωματώδῃ, ἄγρυπτος, ἄκρα
 ψυχρά, παράληρος διὰ τέλους, φρενιτικός.

[308] || [Ἀρρώστος τεσσαρεσκαίδεκατος.] Ἐν Κυζίκῳ
 γυναικὶ θυγατέρας τεκούσῃ διδύμους καὶ δυστοκησάσῃ καὶ
 οὐ πᾶν καθαρθεῖσῃ, τὸ μὲν πρῶτον ἐπῆλθε πυρετὸς φρι-
 κώδῃς ὀξύς, κεφαλῆς καὶ τραχήλου βάρος μετ' ὀδύνης. ἄγρυ-

demisit, urinae nigrae, paucae, tennes erant, magna cor-
 poris implaciditas, alvi recrementa varia. Nempe vel nigra,
 pauca et virulenta, vel pingua, cruda et mordacia dejecit,
 ac tandem etiam lacti similia reddere visa est. Sub vigesi-
 mum quartum diem allevatio fuit, in reliquo quidem eadem
 perseveravere, verum aliquantulum ad intelligentiam rediit,
 ex quo namque decubnerat, nihil meminit, statimque rursus
 desipiebat, atque in deterius omnia tendebant. Circa tri-
 gesimum vero diem febris acuta invasit, alvi recrementa
 copiosa et tenuia, delirus fuit, extrema perfrixerunt, vox
 defecit. Quarto et trigesimo vita defunctus est. Ex quo
 eum vidi, huic perpetuo alvus turbulenta fuit, urinae tennes,
 nigrae, sopore detentus et insomnis, extremitates frigidae,
 per totum morbum deliravit. Phrenitide periit.

[*Aeger decimus quartus.*] Mulierem in Cyzico gemel-
 las laboriose enixam, cum non admodum parvis purgamenta
 processissent, primum quidem febris corripuit horroris sensu
 insignis et acuta, capitis et cervicis gravitas non sine dolore
 tenuit. Inter exordia insomnia vexata est, taciturna autem

Ed. Chart. IX. [308. 309.] Foëf. II. 1114. 1115. Ed. Lind. I. (740. 741.)

προς ἐξ ἀρχῆς, σιγῶσα δὲ καὶ σκυθρωπὴ καὶ οὐ πειθομένη οὔρα λεπτὰ καὶ ἄχροα, διψώδης, ἀσώδης τὸ πούλν, κοιλίη πεπλανημένως ταραχώδης, καὶ πάλιν ξυτισταμένη. ἔκτε ἐς νύκτα πολλὰ παρέλεγε, οὐδὲν ἐκοιμήθη. περὶ δὲ ἐνδεκάτην ἔοῦσα ἐξεμάνη καὶ πάλιν κατενόει. οὔρα μέλανα, λεπτὰ καὶ πάλιν διαλείποντα, ἐλαιώδεα, καὶ κοιλίη πολλοῖσι, λεπτοῖσι, ταραχώδεσι. ἰδ' σπασμοὶ πολλοὶ, ἄκρα ψυχρὰ, οὐδὲν εἰ κατενόει, οὔρα ἀπέστι. ἰστ' ἄφρωνος. ιζ' ἀπέθανε. φρενίτις.

[309] (741) [Ἀρρώστος πεντεκαδέκατος.] Ἐν Θάσῳ Δεάλικους γυναῖκα, ἣ κατέκειτο ἐπὶ τοῦ λείου, πυρετὸς φρενίτις, ὅξυς, ἐκ λύπης ἔλαβεν. ἐξ ἀρχῆς δὲ || περιεστίλλετο, καὶ διὰ τέλους αἰεὶ σιγῶσα ἐψηλάφα, ἐτίλλεν, ἐγλυφεν, ἐτριχολόγει, δάκρυα, καὶ πάλιν γέλως, οὐκ ἐκοιμάτο. ἀπὸ κοιλίης ἐρεθισμοὶ, οὐδὲν διήει, μικρὰ ὑπομιμητοκότων ἐπινεν. οὔρα λεπτὰ σμικρὰ, πυρετοὶ πρὸς χεῖρα λεπτοὶ, ἀκρέων

erat, tetrico et supercilioso vultu, et quae nullis persuasio-
nibus flecti poterat. Urinas tenues et decolores reddidit,
siti premebatur, ac ut plurimum stomachi fastidio laborabat,
alvus inordinate quidem et inconstanter perturbabatur, rur-
susque consistebat. Sexto die sub noctem multum deliravit,
somnia non cepit, circaque undecimum vehementer insa-
niit, ac rursus ad intelligentiam rediit. Urinas nigras, te-
nues, moxque ubi aliquantulum intermisissent, oleosas red-
didit et ab alvo multa, tenuia et turbulenta prodire. De-
cimoquarto convulsionibus multis appetita est, extrema erant
frigida, neque amplius ad mentem rediit. Urinae restite-
runt. Decimo sexto voce defecta est. Decimo septimo pleu-
ritide periit.

[*Aeger decimus quintus.*] Dealcis uxorem in Thaso,
quae in Plano decumbebat, febris horroris sensu insignis
et acuta ex moerore prehendit. Ab initio autem pannis con-
tegebatur, et ad finem usque semper taciturna fuit, manibus
palpabat, evellebat, scalpebat, floccos legebat, lacrimas
fundeat, moxque ridebat, somnum non capiebat, alvus
irritata nihil demittebat, parum nec nisi commonesfacta bibe-
bat. Urinae tenues et paucae erant, febres ad manus con-

Ed. Chart. IX. [309. 310.] Foef. II. 1115. 1117. Ed. Lind. I. (741. 742.)
 ψύξις. ἐνάτη πολλά παρέλεγε, καὶ πάλιν ἰδρύνθη σιγῶσα.
 τεσσαρεσκαιδεκάτη πνεῦμα ἀραιὸν μέγα διὰ χρόνου καὶ πάλιν
 βραχύπνοος. ἑπτακαιδεκάτη ἀπὸ κοιλίης ἐρεθισμὸς ταρ-
 χώδης. ἔπειτα αὐτὰ τὰ ποτὰ διήει, οὐδὲν συνίστατο. ἀναι-
 σθήτως εἶχε πάντων, δέρματος περὶ τασίς καρφαλείου. εἰκοσι-
 λόγοι πολλοὶ, καὶ πάλιν ἰδρύνθη ἄφανος, βραχύπνοος. καὶ
 ἀπέθανεν, ἣν ταύτη διὰ τέλεος πνεῦμα ἀραιὸν μέγα. ἀναι-
 σθήτως πάντων εἶχεν, αἰεὶ περιστέλλετο, ἢ λόγοι πολλοὶ ἢ
 σιγῶσα διὰ τέλεος φρενίτις.

[310] || [Ἀρρώστος ἑξκαιδέκατος.] Ἐν Μελίβοιᾳ νε-
 νίσκος ἐκ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων πολλῶν πούλιν χρόνον
 θερμανθεὶς κατεκλίθη. φρικώδης δὲ καὶ ἀσώδης ἦν, ἄγρυ-
 πνος, καὶ ἄδιψος. ἀπὸ δὲ κοιλίης τῇ πρώτῃ πολλὰ κόπρανα
 διήλθε σὺν περιρρόῳ πολλῷ, καὶ τὰς ἐπομένας ὑδατόχλου
 πολλὰ διήει. οὐρα λεπτά, ὀλίγα, ἄχρου, πνεῦμα ἀραιὸν, μέγα,
 διὰ χρόνου. ὑποχονδρίου ἔντασις ὑπολάπαρος, παραμή-(742)

tactum leves apparebant, summa corporis frigescebant. Nono die multum deliravit, ac mox composita fuit et taciturna. Decimo quarto spiratio rara, magna, longo tempore tenuit, rursusque brevis. Decimo septimo irritatione turbulenta commota est alvus, deinde potus ipsi pertransibant, neque consistebant, omnium sensum perdiderat, cutis erat distenta et arida. Vigesimo multum obloquebatur, ac mox composita fuit, vox defecit et brevem spiritum trahebat. Primo et vigesimo defuncta est. Huic perpetuo ad finem usque spiratio rara et magna aderat, nihil omnino sentiebat, semper pannis contegebatur, aut sermones multos fundebat aut fere usque taciturna erat. Phrenitide laboravit.

[*Aeger decimus sextus.*] Meliboeae adolescens quidam ex comestationibus, liberaliore potu ac venere longo tempore incaluit et decubuit. Horrorem autem sentiebat et aestuabundus erat, pervigil, neque siti premebatur. Alvus primo die stercorea multa demisit cum magno humorum affluxu, proximisque diebus aquae similia plurima prodire. Urinas reddidit tenues, paucas, decolores. Spiratio erat rara, magna, ex longis intervallis. Praecordiorum con-

Ed. Chart. IX. [310. 312.] Foef. II. 1117. 1120. Ed. Lind. I. (742.)
 κης ἐξ ὀμφοτέρων. καρδίας πνεύμων, διὰ τέλος ξυτεχίας. οὐ-
 ρησεν ἐλαιῶδες, παρέκρουσεν ἀτρεμύως, κόσμιός τε καὶ
 ἥσυχος, δέρμα καρφυλίον καὶ περιτεταμένον. διαχωρήματα
 πολλὰ καὶ λεπτὰ ἢ χολώδεα, λιπαρά. ἰδὲ πάντα παρωξύνθη,
 παρεκρούσθη, πολλὰ παρέλεγεν. κ' ἐξεμάτη βληστρισμός,
 οὐδὲν οὔρει, μικρὰ ποτὰ κατείχeto. τῇ κδ ἀπέθανε,
 φρενίτις.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

[312] || Μετ' ἰσημερίην καὶ μετὰ πληϊάδα, οἷα τὰ
 ἀρεσθιόμενα καὶ βλεννώδεα, ἃ τὴν κεφαλὴν ὥξε, ἀπῆλθεν
 ὑπὲρ τοῦ ὠτός. τῷ παρὰ Λεωκύδεος ἐν ποδὶ, Φανοδικῷ οἱ
 δάκτυλοι οἱ ἐν τῷ ποδὶ, ἐπὶ τοῦ στήθεος. ὁ τμηθεὶς τὴν
 κνήμην ταύτη μὲν καὶ ἐμελάνθη. ἢ τὸ μέγα ἔλκος, ἐν τῷ
 ἔξω τῆς κνήμης καὶ ἐκ τοῦπισθεν ἦει. ἐπεὶ καθαρόν ἐγένeto,

tensio submollis aderat, utrimque promissa, perpetua et con-
 tinens cordis palpitatio, urinam minxit oleosam, paulatim
 mente motus est, compositusque erat et taciturnus, cutis
 resiccata et dissenta, alvi recrementa vel multa et tenuia,
 vel biliosa et pingua. Decimo quarto exasperata sunt
 omnia, mente motus est, valde deliravit. Vigesimo vehe-
 menter insanivit, corporis incontinentia et jactatio aderat,
 nihil minxit, potionem vix continebat. Quarto et vigesimo
 ex phrenitide periit.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS LIBER QVARTVS.

Post aequinoctium et vergilias, velut excedentia et
 mucosa quaedam, quae caput perruperunt, supra autem se-
 cesserunt et ei qui apud Leocydem erat, in pedem decu-
 buerunt, Phanodico in pedum digitos, ad imam pedis plan-
 tam, quod Graecis στῆθος dicitur. Qua parte cuidam in
 tibia sectio fuit, ea quidem illi denigrata est. Ulcus erat
 magnum et externam tibiae partem ac posteriorem perva-

Ed. Chart. IX. [312, 313.] Foëf. II. 1120. Ed. Lind. I. (742, 743.)
 πλευροῦ ὀδύνη καὶ στήθεος κατ' ἕξιν ἀριστεροῦ, καὶ πυρε-
 τρί. ἀπέθανεν ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ. [313] τὸ χολῶδες τῷ σχοι-
 τοπλόκῳ κατακορῆς, καὶ τὰ καυστικὰ καταφερομένων περὶ
 ἰσημερίην, κάτω αἷμα πολὺ διήλθε. γέροντι πάνυ σφόδρ
 ἀπεγένετο, οὐ πρόσω τεσσαρεσκαίδεκα ἡμερέων. τῷ δὲ σι-
 γματὶ παρ' Ἀντιφίλου καυστικῷ κριθέντων ἐβ(743)δόμη
 χολῶδεϊ τυφώδεϊ. τρίτῃ μετὰ κρίσιν ἢ οὕτως αἷμα ἐπύσσε-
 περιεγένετο, καὶ ὑποστροφὴ ἴσπερον ἐγένετο. ἐκρίθη, ὡς εἰ-
 κὸς, περὶ πληϊάδων δύσιν τὸ πρῶτον· μετὰ δὲ πληϊάδων
 δύσιν, χολῶδης εἰς μανίην. κρίσις περιεγένετο περὶ ἐνάτην
 ἄνευ ἰδρωτός. περὶ ἰσημερίην ὁ Χαλκιδόνιος, ὑπὸ πυλέων
 μετακομισθεὶς παρ' ἀγορῆν. ῥήγματος περὶ μαζὸν δεξιὸν ὀδυ-
 νώμενος, ἔπτυεν ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὑπόχλωρον, γάστρῃ. ἰδρὼς
 ἀρξάμενος ἐβδόμῃ εἶχε τὰ πολλὰ ἄχρις ὀγδόης, ἐκρίθη τεσ-
 σαρεσκαιδεκάτῃ. περὶ δὲ τεσσαρακοστὴν ἤρθη περὶ τὰ ὠτά
 οἱ ἀμφοτέρω. οὐκ ἀπεικὸς ἐδόκει ἐμπυος ἔσεσθαι, οὐκ ἐγέ-

debat, quod ubi perpurgabatur, pectoris et lateris sinistri e-
 directo dolor et febres corripiebant, unde interiit. Spar-
 tario exquisite biliosum decubuit, eique caustica admovent
 circa aequinoctium sanguis deorsum affatim prodiit. Sen-
 mirum in modum decessit, non ultra quatuordecim dies
 Notis ab Antiphilo compuncto, inulto, die septimo judicatio
 contigit, bilioso moto. Tertio post judicationem die an-
 non longe postea, sanguinem sputo rejecit, superstes extitit
 tandemque in morbum recidit. Ad vergiliarum occasum
 primum judicatione, ut par erat, absolutus est. Ab occasu
 autem vergiliarum biliosus et ad insaniam adactus, judica-
 tione circa nonum diem absque sudoribus facta, superstes
 evasit. Sub aequinoctium Chalcidionius, qui a portis in
 forum delatus, ex ruptione ad mammam dextram dolebat,
 subinde aliquantulum ex virore pallescens spuebat, alvus
 bene habuit. Sudor cum septimo die coepisset, fere ad
 octavum usque tenuit, decimoquarto judicatione absolutus
 est. Sub quadragesimum vero ei tubercula ad utramque
 aurem sublata sunt. Non abs re credebatur purulentus fore,

Ed. Chart. IX. [313. 314.] Foëf. II. 1120. 1121. Ed. Lind. I. (743. 744.)
 τοιο. σιγήθος Ἀριστοδήμου ἐκαύθη. τῷ Φιλίδος οἱ ὡς ἀπέβη
 ἐκ πτώματος καὶ τούτω. προὔπηρχε δὲ ὀδύνη τις ἀνωτέρω.
 μετ' ἰσημερίους φθινοπωρινὰς ὑποστροφαι, καὶ ἄλλως μέχρι
 τροπέων χειμερινῶν. μεθ' ἡλίου τοῦ θερικοῦ ἢ Ἀχελώου
 ἑκταίῃ ἀπέφθειρεν αἱματώδης ζοῦσα καὶ φοικώδης, καὶ
 ἰδρωτὲς. κρίσις τεσσαρεσκαίδεκάτῃ. ὅποσάμηνον οὐκ οἶδα.
 ἔρρεν δὲ καὶ ἄλλο πρὸς τὰς εἴκοσιν ἔφη, εἰ ἀληθὲς, οὐκ
 οἶδα.

|| Περὶ ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς βόρεια ἦν. ἰκτεριώδεις
 ἐγένοντο κατακορέως, καὶ οἱ μὲν φοικώδεις, οἱ δὲ οὐ· γλῶσ-
 σαι ξυγκεκαυμέναι τρίτῃ, καὶ ὄχλοι περὶ (744) ἑκτὴν καὶ
 ἑβδόμην, καὶ οὗτοι μακρὰν ἀποτείνοντες. ἰδ γαστέρες ἀντε-
 ρόμεναι, καὶ ἐν τῇσι φαρμακείῃσιν οὐχ ὑπακούσαι. κατὰ
 λόγον [314] τῶν πυρετῶν καὶ ἀνιδρωτῶν. σιλήνες ἔστιν οἷσι
 μικροὶ, πρὸς ὑποχόνδρια δεξιὰ ἐκτεταμένοι, καὶ πρὸς χεῖρα
 ὑποβορβορύζοντες. αἰμόρροοι, καὶ οὖροισιν ἢ κἀθάρσις καὶ
 ἢ κρίσις. πολλῶν δὲ μᾶλλον εὔχοντο κάτω· καὶ γὰρ τοῦτο

mod non extitit. Aristodemo ustio in pectore facta est.
 Philidis filio, cui quod aliquid ex casu abscessit, etiam ei
 peccus iniustum est, supra dolor aliquis prius extiterat; post
 equinoctium autumnale morbi reversiones factae sunt, et
 alias ad brumam usque perseverarunt. Post solstitium Ache-
 oi uxor sexto die abortionem fecit, cum sanguine abundaret,
 horrores sentiret ac sudores tenerent. Decimo quarto die
 indicatio contingit. Quot mensium foetus fuerit nescio.
 Ea alium masculum foetum vigesimo post die abortu red-
 didisse dixit. Atque haud scio an vera dixerit.

Sub brumam aquilonii flatus erant, aurigine abunde
 cedati quidam, atque hi quidem cum horroris sensu; alii
 vero minime. Tertio die linguae adustae. Circa sextum
 et septimum perturbationes, quae etiam diu perseverarunt.
 Decimo quarto alvi renitentes nec medicamentis cedentes,
 nec pro ratione febrium ulli sudores. Quibusdam lienēs
 parvi, ad praecordia dextra extensi et ad manus tactum
 murmur aliquod edentes. Sanguinis profluvia, ac per uri-
 nas purgatio et indicatio. Multo vero magis deorsum ten-

Ed. Chart. IX. [314.]

Foesl. II. 1121.

Ed. Lind. I. (744.)

ἐπελαμβάνετο ὑπὸ τὸν χρόνον τοῦτον. οἷσι μὴ οὕτως ἦν
 σπλῆνες δὲ ἐπλημέναι. αἵμορροαγίῃ ἐξ ἀριστεροῦ, ἥλιος ἐτρέ-
 πετο, τὰ χειμερινὰ χειμερίως ἐν βορείοις. μετὰ δὲ ὀλίγον
 ῥότια ἦν, ἐφ' ἡμέρας πεντεκαίδεκα. μετὰ δὲ ταῦτα νικητοὶ
 ἰδ' ἡμέρησιν. ἀμφὶ ταῦτα τοῦ ἔτους ἰκτεριώδεις κατακορίες,
 οὐ κρινόμενοι εἰλικρινέως, φιλυποστροφώδεα. μετὰ δὲ χιόναι
 ῥότια ὑπεγέγετο καὶ ὑέτια. κόρυζαι κατερρόαγῃσαν καὶ ξὺν
 πυρετοῖσι καὶ ἄνευ πυρετῶν. ἐνὶ δὲ τινι καὶ ἐς ὀδόντας ἐν
 τοῦ ἀπὸ μέσου προηληγκότι ἐπὶ δεξιᾷ καὶ ὀφρῦν καὶ ὄμμα
 ἦσαν δὲ καὶ βραγχώδεις, καὶ φάρυγγες φλεγμαίνουσαι, καὶ
 οἱ σπόγγοι καλεόμενοι ἀνείχον, καὶ τὰ παρὰ τὰ ὦτα καὶ
 γνάθον ἐπάσματα μαλθακὰ καὶ ξὺν πυρετῷ καθίστατο
 ἀρχομένοις πυρεταίνειν ἐγένετο ἐπάνω καὶ ἐπὶ θάτερα τὰ
 πολλὰ τουτέων, καὶ οἱ σπόγγοι εἰσὶν οἷσιν ὑπὸ τὸ μετώπ-
 ρον καὶ χειμῶνα, ἀτὰρ καὶ τὰ πιτυρώδεα, καὶ ἀπέφθιραι
 πολλαὶ παντοίως καὶ ἐδυστόκεον, ἕκτη τῇ παρθένῳ κρινέντα

debant. Nam et hoc tunc contigit. Atqui non isto modo
 se haberent, lienes vero etiam intumescébant, ii sanguinem
 ex nare sinistra profundebant. Exacto solstitio bruma cum
 hibernis algoribus et flatibus aquilonis, paulo vero postea
 australis tempestas ad quindecim dies erat. Post haec vero
 nives confertae diebus quatuordecim. Sub hoc anni tempore
 aurigine abunde colorati quidam, neque sincere judicati, in
 morbum reciderunt. Post nives austrini imbres successerunt,
 gravedines cum febribus et sine his eruperunt. Cuidam vero
 in dentes decubuit, cum antea media corporis parte dolor
 esset, in dextra, superciliumque et oculum occupavit. Erant
 autem raucedines et faucium inflammationes, earumque
 adenes, spongiae dictae, sustollebantur et ad aures ac malas
 tumores molles, qui etiam cum febre sedabantur. Febrici-
 tare incipientibus horum pleraque superne et ad utramque
 partem enascebantur, et quibusdam tonsillarum tumores sub
 autumnum et hiemem; quin etiam et porrigines aderant.
 Multaeque cujusque modi abortu et partus difficultate peri-
 clitabantur. Virgini sexto die cum judicatio obvenisset, sex-

Ed. Chart. IX. [314. 315.] Foesl. II. 1121. Ed. Lind. I. (744. 745.)
 ἔκτις ὑπετροπίασεν, ἐκρίθη δὲ δι' ἔκτις. (745) πάντα ἐν
 τούτοις τοῖσι χρόνοις ἐκταῖα, ὀγδοαῖα ἐκρίνετο. περὶ
 πληϊάδων δύσιας ἡ Μεανδρίου τοῦ τυφλοῦ αὐτίκα χλωρόν
 καὶ αὐτίκα πτυῶδες ἔπτυσσε περὶ ἔκτιν, καὶ ἥπατος ζύμωσις,
 καὶ κάτω ὑποχώρησις ὀλίγη. σαρκοπυῶδες ἄνω, ὀλίγα, λευκά,
 πλατέα ἀνέπτυσεν, ἀπόσιτος, ἀπέθανεν ἐγγὺς εἰκοσταίῃ.
 ἐκ τῶν γειτόνων Θεστορος οἰκέτις, ἐκ καυστικῶν ὑποχωρή-
 σιος χολώδεις, συχνῆς, ὑποχονδρίου ἐντεταμένου. τῇ ἔκτις ἐξ
 ἐπισχέσιός οἱ κοιλίῃ λεπτὰ συχνὰ ἐς ἅπαξ διήλθε, καὶ εὐ-
 θείως ἴδρωσε, καὶ ἐκρίθη, καὶ ἡ κοιλίῃ ἔσθη. ἐς δὲ τὴν αὐ-
 τὴν ὥρην ῥιγώσασα ἐπυρέταινε, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν πάλιν
 ὥρην. ἡ Θερσάνδρου, λευκοφλεγματοῦ οὐ πάνυ ἐοῦσα θη-
 λάζουσα, ἐπυρέταινε ὀξύ. ταύτῃ ἡ γλῶσσα ξυνεκαύθη τῶν
 ἄλλων ξυγκαιμένων. ὑπὸ τὸν χρόνον τοῦτον γλῶσσά τε ἐτρη-
 χύνετο ὥσπερ χαλαζῶδει πυκνῶ [315] καὶ ἐλμίνθια κατὰ
 στόμα. περὶ δὲ τὴν κ οὐ τελείως ἐκρίθη.

to in morbum recidit. Judicata vero est per sextum diem.
 Hisce temporibus omnia sexto et octavo die judicabantur.
 Sub vergiliarum occasum Meandri caeci uxor, statim ex
 virore pallefcens, statimque purulentum circa sextum diem
 expuit, jecur in tumorem sublatum est, deorsum pauca de-
 misit, carnum purulentarum instar sputa pauca, alba, lata
 ore rejecit, cibos averfata est, mortem obiit circa vigesimum.
 Ex vicinia Thestoris famulae ex uisione alvi dejectio biliofa,
 copiofa et praecordiorum distensio adfuit. Ipsi sexto die
 post suppressionem ex alvo tenuia, copiofa semel prodire,
 statimque sudoribus judicata est, alvus reffit. Sub eandem
 autem horam rigore correpta febricitavit, et rursus sub idem
 tempus sudoribus judicata. Therfandri uxor aquae inter-
 cutis specie quae pituita alba dicitur, non admodum labo-
 rans, cum lactaret graviter febricitavit. Huic ex reliquo-
 rum incendio lingua succensa est. Sub hoc tempus lingua
 etiam vel densa grandine exasperabatur, et lumbrici ore re-
 jecti. Ad vigesimum vero diem non est absolute judicata.

Ed. Chart. IX. [315.] Foëf. II. 1122. Ed. Lind. I. (745. 746.)

|| Περὶ δὲ πληϊάδων δύσιος ὁ Μητροφάντου τὴν κεφαλὴν πληγείς ὑπὸ εἰτέρου παιδὸς ὀστράκῃ καὶ ἀπογενόμενος δωδεκαταῖος, ἐπύρεσε. προφάσιος δὲ ὅτι σμήχων ἔτριψε τὰ περὶ τὸ ἔλκος καὶ μετεψύχθη, καὶ ἐξήρθη τὰ χεῖλα αὐτίκα, διελεπτύνθη τὸ δέρμα πολλὰ ἀπὸ τοῦ ἔλκος πρόσσω. πρὶς θέντι δὲ οὐ βραδέως οὔτε πῦον ἐρύνη οὔτε ἐκουφίσθη. παρὰ δὲ τὸ οὗς ἐδόκει παραπύσκειν, ἐπὶ τῇ γένυ ἐπὶ τὰ ἄριστερά. ταύτῃ γὰρ καὶ τὸ ἔλκος. ἔπειτα τοῦτο (746) τε οὐκ ἀπεπίει, καὶ ὁ ὦμος ὁ δεξιὸς ἐνέπυσε ταχέως. ἀπέθανε περὶ κδ. μετὰ πληϊάδων δύσιος ὁ τὸ οἷς ἀλγίστας περὶ εἴκοσιν ὕστερον ἄφωνος, τὰ ἐπὶ δεξιὰ τε ἀκραίης. ἀπύρετος ἴδρωσε. δεξιὸν οὗς, δεξιὸς ὀφθαλμὸς ἐστήκει οὐ κάρτα, καὶ ἐφείλκετό τι ἐκ τοῦ κάτω μέρους. ἄριστερά δὲ ἔλλαινε αἰνῶς ὁ ὀφθαλμὸς ὀδυνώμενος. τράχηλος σκληρὸς ἀπεγένετο. τρίτην ὥρην ἴσως ὀδυνηθήη ὕστερον. μετὰ πληϊάδων δύσιν ὁ θεράπων ὁ τοῦ Ἀττικοῦ, ὑπὸ τειριαίου ἀλι-

Sub vergiliarum occasum Metrophanti puer ab altera testa in caput ictus, cum ad duodecimum diem devenisset, febricitavit. In causa autem fuit quod cum ulcus abstergeret, partes ambientes perfricuit et perfrigeratus est, statimque ulceris labra intumuerunt, ultra ulcus undique cutis est extenuata. Cum vero non cunctanter sectus fuisset, neque pus effluxit, neque levamentum adfuit: sed secundum aurem ad maxillam sinistram videbatur pus colligi, hac enim parte ulcus extitit. Tandem neque hoc etiam suppuravit, et in humerum dextrum pus subito collectum est. Extinctus est circiter vigesimum quartum. Post vergiliarum occasum cui auris dolebat, is circiter vigesimum ac postea voce destitutus est, et dextra corporis parte ad motionem impotens, absque febre sudoribus correptus est. Auris dextra dexterque oculus non valde constiterunt, et quiddam ex inferiore parte attrahere videbatur. Ex sinistra autem parte oculus cum gravi dolore distortus est. Cervix ad duritiem devenit, et tertia postea hora aequaliter doluit. Post vergiliarum occasum Attici famulus quariana correptus stupidus permansit.

Ed. Chart. IX. [315. 316.] Foes. II. 1122. 1125. Ed. Lind. I. (746. 747.)
 σκόμενος τυφώδης ιδρύθη. ἕτερος τὴν αὐτὴν ὥρην ἀληθεῶς
 τυφωμανίῃ. ἐς ἰσχία καὶ σκέλεα ἦλθεν ὀδύνη, ἐπαύειο· πο-
 σταῖος, οὐ γινώσκω. ταύτην τὴν ὥρην φρικώδεις, ἐμετώδεις
 καὶ μετὰ κρίσιν ἀπόσιτοι, καὶ χολώδεις, καὶ σπλῆνες μεγά-
 λοι, σκληροὶ, ὀδυνώδεις καὶ αἰμορροαγικοί. || τοῖσι δὲ τὴν
 αὐτὴν ὥρην μετὰ πληϊάδων δύσιας ἐκ ῥινῶν αἷμα χλωῶδες
 ἐπὶ σπλήνοισιν. [316] ἐν Κρανῶνι τῇ Νικοστράτου ληφθεῖ-
 σῃ, τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἔφθασεν αὐτίκα ἀκράτεια τραχήλου
 καὶ τῶν ἄλλων καὶ σῖτος ἐγκατεκλείσθη μέχρι δεκάτης. πνεῦ-
 μα πυκνόν, σμικρὸν, ἀκρασίῃ, ὑψηλαφῶσα δακτύλους, παρα-
 λέγουσα, ἰδρωῶτες. εἰλκύνθη ἐπὶ τὰ δεξιὰ τράχηλος, στόμα,
 ὄμμα, ῥίς. οὖρων ὑπόστασις λευκὴ, ὀροβώδης, ἐτέρῃ λευκὴ,
 ξυσματώδης ἄλλη, ὑπόχλωρος, λεκιθώδης. ταύτῃ ἐστὶν ὅτε
 ὡς πιμελῶδες (747) ἐφίστατο τοῦτο ἀθρόον, οὐκ ἐπιπολὺ
 δισκορπισμένον, οἷον τὸ ἐναιώρημα διεστηγός. οἷον ἔξω ἐξ

Sub idem tempus alter vera typhomania, qui affectus ex
 phrenitide et lethargo mixtus est, correptus, ubi ad coxen-
 dicem et crura dolor venit, quievit. Quo vero id die factum
 sit nescio. Eodem tempore horrore tentati quidam et vo-
 mitionibus, post judicationem cibos averfabantur, bile, lie-
 nis tumore, duritie, dolore et sanguinis fluore vexabantur.
 Quibusdam etiam sub idem tempus post vergiliarum occasum
 ob lienem affectum sanguis ex virore pallidus e naribus pro-
 fluxit. Cranone Nicostrati uxorem accessione correptam,
 ad decimum quartum diem mox colli reliquarumque partium
 imbecillitas occupavit, et cibus intro conclusus fuit ad de-
 cimum usque diem. Spiratio crebra, parva et incontinentia,
 digitis palpabat, delirabat, sudores aderant. In dextram
 partem cervix, os, oculos, naris, contracta sunt. In urinis
 quod subsidebat album erat, ervi simile, aliud album, aliud
 ramenta referens, aliquantulum ex virore pallescens, len-
 tium farinae simile. Huic interdum velut adipale quiddam
 in summo extabat, idque confertum neque admodum disper-
 sum, velut quod in medio urinae suspensum innatat dispa-
 ratum, ovillo velleri non dissimile. Postea autem urina, in
 qua nihil subsidebat, reddebatur, et interdum quidem talis

Ed. Chart. IX. [316.]

Foesl. II. 1123.

Ed. Lind. I. (747.)

οἷος, οὐ τὸ ὑφιστάμενον ἔπειτα οὐρεῖται, καὶ τὸ μὲν τι τοιοῦτον, τὸ δὲ ἰδρυμένον. ἄλλο τοιοῦτον ὀλίγον, ἐπὶ πλατὺν δισκεδασμένον, ἄλλο τεταραγμένον. ἕτερον τοιοῦτον, ἐναιώρημα τεφελίου ὑπομέλανος δοκέοντος πάχος ἔχειν. χαῦνον δὲ ἄλλο λεπτόν, ἄλλο ἐναιώρημα λεπτόν τοιοῦτον, ἄλλο οἶον ἵππου, ἄλλο οἶον τὰ ζοφώδεα. ὁ πρῶτος παρενεχθεὶς, μειράκιον, τούτῳ οὖρον καθαρὸν λεπτόν, πάντων διαχώρησις λεπτή, πολλή, ἄχολος, γλωῖσσα τρηχεὴ πᾶν, πυρετός περικαῆς, ἄγρυπνος, κοιλίῃ κυρτή. οὗτος παρέκρουσεν, οἶμαι, ὀγδόῃ, τρόπον τὸν ἀκόλαστον, ἀνίστασθαι, μάχεσθαι, αἰσχρομυθεῖν ἰσχυρῶς, οὐ τοιοῦτος ἐὼν. τούτῳ ἀθρόων οὔρων πολλῶν ἐλθόντων λεπτῶν ἐξ ἐπισχέσιος, ὕπνος ἐγένετο ξυνεχὴς καὶ ἰδρώς, κρίσιμος δοκέων ἐξ οὗ τοιοῦτος, ἴσως περὶ δεκάτην. ἔπειτα ἐξεμάνη τε αὐτὸς καὶ ἀπέθανε ταχέως ἐνδεκαταῖος, προφάσιος, οἶμαι, τοῦ πιεῖν ἄκρητον συχνὸν πρὶν ἐκμανῆναι. ὀλίγα ἔτεα αὐτῷ, εἴκοσι ἐγγύς.

erat, [interdum] vero in ea aliquid subsistebat. Quaedam etiam in qua paucum hujusmodi in latitudinem dispersum, quaedam returbata. Alia ejusmodi erat, ut quod in medio suspensum innatat, nubeculae aliquantulum nigrae simile, et crassitudinem quandam habere videretur. Quaedam vero mollis et tenuis, quaedam tale sublimamentum tenue habens, quaedam qualis veterini generis, quaedam velut tenebricosa continens. Qui primus mente captus est adolescens, urinam reddidit puram, tenuem, omnium dejectio tenuis, multa, sine bile fuit, lingua admodum aspera, febris perurens, pervigil, alvus intumescebat. Hic desipuit octavo, ni fallor, die lascive admodum, exurgebat, pugnabat, valde obscena loquebatur, cum ab iis natura abhorreret. Hunc post redditas effusas ac multas tenues urinas ex suppressione, somnus continuus cepit et sudor, ideo quod talis esset judicatorius existimatus, fere circa decimum diem. Postea et rursus vehementer insaniit, et celeriter mortuus est undecimo die, ea de causa, ut arbitrator, quod merum multum antequam vehementer desiperet potasset. Ei pauci erant anni, prope viginti.

Ed. Chart. IX. [316.317.] Foesl. II. 1125. Ed. Lind. I. (747. 748.)

|| Τοῦ φθινοπώρου ἡμεσε χολὴν μέλαιναν ἢ Εὐμενέος, καὶ αἱ ὀδμαὶ δὲ πρόδηλοι, καὶ οἱ φρικώδεις πυρετοὶ, καὶ αἱ καρδιαλγίαι. χολώδεα βραχέα ἀνεμοῦσα καὶ τὸ ἐλμίνθιον. διαχωρήματα λεπτὰ πάντα τὸν χρόνον πρὸ (748) πληϊάδων δύσιος. ἔλγον περὶ αὐτὰς αἱ τε αἰμορραγίαι καὶ βραχύτεροι οἱ πυρετοὶ καὶ ὑποστροφώδεις αὐτίκα, βραχέσιν ὑποστροφῇσι, καὶ ἀπόσιτοι, καὶ ἐφθοὶ, καὶ ἀσώδεις, καὶ καρ- [317] διαλγέες, καὶ θηριώδεις ἐν τῇσι κρίσεσι, καὶ ῥιγώδεις καὶ χολώδεις. μειράκιον ξέον τρίτῃ αἷμα ἐκ ῥινῶν πολὺ, καὶ τετάρτῃ καὶ πέμπτῃ. ἔκτῃ ἴστατο κοσμίως, παρέκρουσεν. ἑβδομαῖος γαστήρ ἐστήκει, κοματώδης ἦν. ὑποστροφή τριταίῳ, ἐξέλιπε γαστήρ ἀντεχομένη. οὖρον οὐκ οἶδα, περὶ κρίσιν οἶον ἔδει, περὶ δὲ πληϊάδων δίσιος νότια καὶ ὑέτια ἦν. κατὰ τότε μειράκιον μυζώδεα, ὑπόχολα, πέπονα ὑπεχώρει γλίσχρα, συχνὰ διαχωρήματα. πῦρ συνεχές, γλῶσσα ξηρή, ἐκρίθη ἐκταῖος. ἑβδομαῖον αὐθις ἔλαβεν, ἀφῆκεν αὐθήμερον

Eumenis [conjux autumnno bilem atram vomitione rejecit. Quin et odores id declarabant, et febres horroris sensu insignes vexabant, et oris ventriculi dolores. Biliosa pauca vomuit et lumbricum. Dejectiones tenues erant per totum tempus ante vergiliarum occasum et circum eas cessabant, sanguinisque profluvia et breves febres brevibusque reversionibus statim revertentes aderant. In quibus aegri cibum averfabantur ac velut excocti erant, corporis incontinentia et oris ventriculi dolore vexabantur. Lumbricis conflictabantur circa judicationes, rigoreque erant affecti ac biliosi. Peregrino adolescenti tertio die et quarto et quinto tumultus e naribus sanguis profluxit, sexto modeste se gessit, delipuit. Septimo die alvus restitit, sopore detinebatur, tertio die morbi reversio facta est, alvus reniti desit. Urinam non vidi. Sub judicationem prout debebat se gessit. Sub vergiliarum autem occasum austrini flatus et pluviae aderant, tuncque adolescens mucosa, aliquantum biliosa, cocta, glutinosa et crebra alvi recrementa demisit, febris assidua aderat, lingua arida. Sexto die judicatione est absolutus. Septimo rursusprehendit eodemque die dimisit cum tre-

Ed. Chart. IX. [317.] Foëf. II. 1125. 1126. Ed. Lind. I. (748. 749.)
 τρόμφ, ὥτός ῥεύμα κατ' ἄριστερόν. γλίσχρον, παχὺ ἔκτη,
 τῷ παιδίῳ τῷ φαγεδαίνωθέντι ὀδόντες οἱ ὑποκάτω, καὶ τῶν
 ἄνω καὶ τῶν κάτω οἱ ἐμπρόσθιοι ἀνέπλεον. ἔγκοilon εἶχον,
 ὁστέον ὧν μὲν ἐκ τῆς ὑπερώης ἀπέρχεται, μέση ἵζει ἢ ῥίσι
 ὧν δέ οἱ ἄνω ὀδόντες οἱ ἐμπροσθεν, πλατεῖα ἄκρη. ἀρι-
 στούμενος ὁ πεμπταῖος ἀπὸ τῶν ἐμπροσθεν, τέσσαρας ῥί-
 ζας κατὰ δύο συνεζευγμένας, ὡς πρὸς ἑκάτερον τῶν γειτό-
 νων ὀδόντων, ἄκρας ἀποκεκαμμένας εἰς τὸ εἶσω μέρος πά-
 σας. παρὰ τὸν τρίτον ὀδόντα ἀποπνήματα πλείω ἢ παρὰ
 τοὺς ἄλλους πάντας, καὶ τὰ ἐκ ῥινῶν παχέα ῥεύματα, καὶ
 ἀπὸ (749) κροτάφων ὀδύναί ἐκ τούτου μάλιστα γίνονται.
 ἐσθίεται οὗτος, μάλιστα ὁ πέμπτος. ἐκ μέσου μὲν κόν-
 δυλον εἶχεν. δύο δὲ ἐμπροσθεν ὁ μικρὸς, πρῶτος, ἐνδοθεν
 κατὰ τοὺς δύο ἐβέβρωτο. ῥίζαν μίαν παχέην ὀξέην εἶχεν ὁ
 ἑβδομος.

|| Τῷ Ἀθηναίῳ δὲ παιδίῳ ἄρσενι ὀδῶν ἐπ' ἄριστερά
 κάτω, ἄνω ὁ ἐπὶ δεξιᾷ. τούτου οὗς δεξιὸν ἐρεπύησεν, οὐκ

more. Sexto in aurem finistram fluxio glutinosa, crassa
 decubuit. Puero ulcere exedente, phagedaenas vocant, af-
 fecto, inferiores dentes et ex superioribus ac inferioribus
 primores exundarunt et cavitatem reliquerunt. Quibus
 quidem os a palato discedit, iis medius desidet nasus. At
 quibus superiores primores dentes, iis summus nasus latus
 est. Qui quintus ab anterioribus numerabatur, quatuor ha-
 buit radices, quarum duae ferè ad vicinum utrumque dentem
 connexae erant, suis extremis omnes ad interiora inflexas.
 Ad tertium dentem plures suppurationes quam ad caeteros
 omnes, et ex naribus crassae fluxiones, et ex temporibus
 dolores inde maxime contingunt. Exeditur iste praecipue
 quintus, et ex medio quidem tuberculum habebat. Ex duo-
 bus autem primoribus minor primus interna parte juxta
 duos erodebatur. Septimus radicem unam, crassam, acutam
 habebat.

Athenaeo autem puero masculo finistra parte dens in-
 ferior, dextra superior doluit. Hujus auris dextra pus col-

Ed. Chart. IX. [517. 318.] Foef. II. 1126. 1127. Ed. Lind. I. (749. 750.)
 ἐν ἀλγέοντος. μετὰ δὲ πληϊάδα εὐδίαί ἐπινέφελαι καὶ ὁμί-
 χλαι. κρίσιες πεμπταῖαι καὶ ἑκταῖαι καὶ ἑβδομαῖαι, ἐν δὲ
 μακρότεραι. ὑποστροφώδεις οἱ πυρετοὶ, καὶ ἐς τὸ πλανώ-
 δεις, καὶ ἀπόσιτοι, καὶ χολώδεις, καὶ δυσεντερίαὶ ἀπόσιτοι,
 πυρώδεις. [318] περὶ πληϊάδων δύσιας || νότια ἰσχυρῶς ἦν.
 αἰμορροαγία, καὶ τριταιοφυές, καὶ ἡπιαλώδεις. ὁ ἐν τῷ
 σκυτείῳ ἡμορροάγῃσιν κατακορῆς, διαχώρησις ὀλίγη. ἐκρίθη
 ἑβδομαῖος ῥίγις. ὁ παῖς ὁ παρὰ τὸ ἔσχατον καπηλεῖον
 ἡμορροάγῃσιν τειαρταῖος. πολλὸν αὐτίκα ἐφλύθρει. γαστήρ
 ἀντίσχυτο, ὑποχόνδριον ὀδυνώδεις σκληρόν. πρὸς βάλανον
 ἑκταῖῳ ὑπῆλθεν κακὰ χλωρά. ἑβδόμη πρωὶ, ριπτασμός. πολ-
 λὴ βοή, φλεβῶν σφυγμοὶ παρ' ὀμφαλόν. ἐν τοῖσιν ὄξυσ-
 τοῖσι τῶν πυρετῶν οἱ σφυγμοὶ πυκνότατοι καὶ μέγιστοι, - οἷον
 τὸ ἐς δαίτην παροξύνεσθαι, τοιοῦτον ἐν πάσῃ τῇ νόσῳ.
 πρὸς τὰς ἀρχὰς δὲ καὶ οἱ παροξυσμοὶ καὶ τὸ πρωὶ (750) τε-

legit, cum non amplius doleret. Post vergilias tempus pla-
 cidum, nubilosum et caliginosum fuit. Judicationes quinto
 et sexto et septimo die fiebant, itemque longius procede-
 bant. Februm reversiones aderant, quae ad inerrantes
 vergebant et cibum averfabantur, ac biliosae erant, et inte-
 stinorum difficultates cum ciborum fastidio et febre urgebant.
 Sub vergiliarum occasum austrini flatus vehementer spira-
 bant, sanguinis profluvia, febres ad tertianarum naturam
 propius accedentes et cum rigore algidae grassabantur. Qui
 in sutrina erat et bile plurimum abundabat, sanguinem na-
 ribus profudit, alvi dejectio pauca aderat, septimo die cum
 rigore judicatione est absolutus. Puer ad extremam cau-
 ponam, quarto die sanguinem ex naribus effudit, illico
 multum nugabatur, alvus restitabat, cum praecordiis duris
 et dolentibus. Sexto die glande supposita, mala ex pallido
 virentia demissa sunt. Septimo sub matutinum tempus cor-
 poris jactatio, multus clamor, venarum ad umbilicum pul-
 sationes, ac velut in gravissimis febribus, pulsus creberrimi
 et maximi erant et per omnem morbum veluti ac vesperam
 accessiones movebantur. Ad dignoscenda autem principia
 et accessiones in considerationem adhibendae sunt, et ipsa

Ed. Chart. IX. [318.] Foëf. II. 1127. Ed. Lind. I. (750.)
 ρον σκεπτόον, καὶ τὸ συνεχέον, καὶ τὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ. μετὰ
 πληϊάδων δύσιας νότια, πέμπτη κρινόμενα διαλιπόντα μίαν
 λαμβάνει. τὰ δὲ follicώδεα ἐπιφυλκταινόμενα, οἷα τῷ
 Ἀκανθίῳ Λαπύτῳ. περὶ δὲ πληϊάδων δύσιας ὑποψωρώδεα
 καὶ τρηχέα τὰ κνησμώδεα οὐκ ἐπιδακρύοντα, μᾶλλον με-
 ταύτην τὴν ὥρην, αἰτάρ καὶ τὰ λειχηνώδεα ἐξαιρόμενα, ταῦτα
 ἦν οἱ, τῇ Πυθοδώρου καὶ τῷ Καπηλίῳ ξὺν πυρετῷ ἕμα
 ἀρχομένῳ, σχεδὸν τῇ Πυθοδώρου ἰσχία ἀκρατία. μετὰ πλη-
 ιάδων δύσιας, φρικώδεις. αἰμορροαγικοὶ ἐκ ῥινῶν. ὁ μέντοι
 σκυτεὺς ἐκρίθη ἐβδομαῖος. μίην διαλιπὼν, μίην ἐλάμβανεν.
 αὐτῷ τετάρτῃ ἐκρίθη. ἄλλος τῶν παρὰ Λεωνύδεος ἐκρίθη
 ἐβδόμῃ, ἄλλος τετάρτῃ. Μόσχος ἐνάτῃ λαῦρον ἐξ ἀριστεροῦ.
 βραχὺ δὲ ἐκ δεξιῶν μυκτῆρος. πρὸς τὰς ἰδὲ ἐς κρίσιν. ἧ ἔδει
 ἀρξάμενα παρωξύνετο ἀμαρτιάδες βρωμάτων ἰς ἐγένοντο. παρὰ
 τὸ οὗς ἐπὶ δεξιὰ σμικρὸν ἔσωθεν σκληρόν. ἔξωθεν σμικρὸν

temporis tempestivitas et continuïtas et anni tempus. A
 vergiliarum occasu austrini flatus spirabant, quae quinto die
 judicabantur, uno intermisso prehendebant. Quae vero
 pustulae erumpebant adinstar foliorum molles et laxae erant,
 quales quid Acanthio Lapyto contigit. At circa vergiliarum
 occasum cutim scabies et asperitates pruriginosae quadan-
 tenus infestabant, absque humoris lacrimatione, et prae-
 cipue quidem hac anni tempestate. Quin etiam impetigines
 in tumorem sublatae aderant. Hujusmodi erant quae Pytho-
 dori conjugî et Capelio una cum febre contigerant. Sub
 cujus initia fere Pythodori uxori coxendicum impotentia
 aderat. Post vergiliarum occasum horrores aegros tenuerunt,
 et sanguinis e naribus profluvia. Sutor certe quidam septimo
 die judicatione est absolutus. Ubi unum diem intermisisset,
 altero prehensisset, rursus quarto judicatus est. Quidam
 ex his, qui apud Leocydem erant, septimo judicatus est,
 quarto alius. Moscho nono die largus ex nare sinistra, pau-
 cius autem e dextra sanguis effluxit. In decimum quartum
 diem, prout debebat, judicatio ab initio commovebatur.
 Decimo septimo errata in ciborum ratione contingebant.

Ed. Chart. IX. [318. 319.] Foesf. II. 1127. 1128. Ed. Lind. I. (750. 751.)
 γαῦνον. ὀδυνῶδες οὐδὲν ἐπεδίδου, ἡ ἐπεγένετο νυκτός. τοῖσι
 πάνυ χολώδεσιν, ἐκπύοις μάλιστα ὁλῶ ἱκέλη ἢ καθαροῖς.
 οἷον ὃ τὴν σικύην προσβαλλόμενος, ἐπεὶ ἐς τὸ ἰσχίον ὀδύνη
 τοῦτω ἐς σκέλος κάτω ἦλθε, καὶ ἐρήϊσεν.

[319] || Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμέου ἱπποῦ καταπεσὼν, ὃ οὐ
 προσεβλήθη αὐτίκα σικύη. ἐκαύθη ἔσω, καὶ κ' ἐπαλγικό-
 (751)τησεν. αἰμορροαγικά καὶ τρυγώδεα καὶ ἐσθιόμενα. ἢ
 Τερεδίη τεταρταίη ἀπέφθειρεν, ὡς ἔφη τριηκοσταῖον ἄρῃεν,
 γαστήρ ὑγρὰ λεπτά, ξυνεκαύθη γλῶσσα, κρίσις τεταρταίη,
 μετὰ πληϊάδων δύσιος σπληνώδεα, καὶ μέχρι πέμπτης ἔρῃει.
 ἐκρίθη, ἐβδομαίῳ δὲ ἐόντι οὖρον, οἷον ὀρόβων πλύμα,
 ὅμοιον αὐτὸ ἐωσιῶ, ἔπειτα καθαρὸν, ὑποστροφή. διέλιπέ τε
 καὶ τῷ Μεγάρεος, πλὴν αἷμα οὐκ ἔρῃη. οὖρον οἷον τὸ
 Ἀρτιγένεος, λευκὸν, παχὺ, ὅμοιον. ἡλίου χειμερινέων τρο-
 πέων, ἄστρον οὐ σμικρὸν, πέμπτη δ' ὕστερον ἐκαστῶν σει-
 σμός. ἢ τ' ἐν Περίνθῳ ἔμεινε ἀσθματώδης ἢ Ἀρτιγένεος,

Decimo nono noctu enatum est ad aurem dextram tubercu-
 lum parvum, intus durum, foris paulum molle dolorem in-
 ferens, nec remittens. Purgatione rejecta sunt admodum
 biliosa, purulenta, saepiae atramento maxime similia. Ne-
 que secus ac is cui admota cucurbitula, cum dolor ad coxen-
 dicem esset, in crus descendit, allevatus est.

Qui de fornace figuli decedit, cui nec illico admota est
 cucurbitula, intus ustus est, ac vigesimo malum recrudit,
 cum sanguinis profluvio foeculenta et erodentia prodierunt.
 Mulier Tenedia quarto die masculum triginta dierum, ut
 aiebat, abortione rejecit, alvus liquida, tenuia demisit, lin-
 gua exusta est, quarto die judicatio contigit. Post vergilia-
 rum occasum lienis affectus aderant, et ad quintum usque
 diem sanguinis e naribus profluvium, judicatio obtigit. Cui-
 dam septimo die urina ervi loturae similis prodiit, sibi ipsi
 persimilis, deinde pura, recidiva facta est. Intermisit quo-
 que et Megarensis filio, praeterquam quod sanguis non pro-
 fluxit. Urina qualis Artigeni, alba, crassa, similis. Sub
 brumam fidus insigne visum est, quinto autem post sextoque
 die terrae motus exiit. Antigenis uxor quae in Perinthio

Ed. Chart. IX. [319.320.] Foef. II. 1128. 1129. Ed. Lind. I. (751. 752)
 ἡ οὐκ εἰδυῖα εἰ ἔχει, ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα, ἄλλοτε καὶ ἄλ-
 λοτε γαστήρ σμικρὴ, ἄλλοτε μεγάλη. βήσσουσα γὰρ, οἷομαι
 ἐτύγγαεν, ὁδοιπορῆσαι θάσσον. μὴν ἦν ὄγδοος, ἰδρύνθαι
 προπυρεταίνουσα. ἡ δὲ τοῦ Ἀπημάντου ἀδελφεοῦ γυνή
 ἀπέφθειρεν ἐξήκονθ' ἡμερῶν, ὡς ἔφη, ἐβδομαίῃ θῆλυ, περὶ
 δὲ ἐνάτην ἐδορυβήθη. μετὰ δὲ κρίσιν τὰ δεξιὰ ἤλγει, ὡς αἰ-
 ὑπὸ ἀποστροφῆς. αὐτὴ εἶχε ταχέως καὶ ἀπέφθειρεν. ἑτέροι
 λευκοῖς θυγατέρα ἔτεκεν, ἑτέρῃ || ἐρυθροῖς ὡς ἔδει, [320]
 φρικώδεις, ἀσώδεις, ἀπόσιτοι, ὑποστροφώδεις, χολώδεις
 αἰμορροαγικοὶ, ὑπόσπληνοι, ὀδυνώδεα τρόπον ἐκ τῶν ἀριστε-
 ρῶν οἱ πλεῖστοι. τῇ Ἀπημάντου, ἡ ἑστραπτο, ταύτῃ τὸν
 ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν, τὸν δὲ κενεῶνα ἐπὶ τὰ ἑτέρα. (752)
 ἡ Ἀριστοφῶντος θυγάτηρ τῇ τρίτῃ καὶ τῇ ε' ἐπυρέεινε
 ξηρὴ διετέλει τὰ πλεῖστα. γαστήρ μέντοι ταραχώδης ταύτης
 δύσκοιτα, ὑπὲρ τριήκοντα ἐπαύσατο. φλύκταιναι μὲν ἐκ κό-

erat, suspiriosa perseveravit, cui nescienti an uterum ferret
 rubra comparuerunt, venterque interdum parvus, interdum
 magnus videbatur. Semper tussiebat ac si celeriter viam
 conficere contingeret. Mensis agebatur octavus cum con-
 flit, febre prius tentata. Conjux fratris Apemanti septimo
 die, ut dixit, foemellam sexaginta dierum abortione rejecit,
 ad nonum vero diem perturbata est. Post judicationem
 dextra parte dolor erat, ac si ex conversione accidisset.
 Haec celeriter foetum concipiebat et perdebat. Quaedam
 cum albo fluore filiam peperit, quaedam cum rubro, ut con-
 veniebat. Horrore vexabantur aegri corporis incontinentia
 jactabantur, cibos averfabantur, morborum reversionibus
 tentabantur, biliosi sanguinis eruptionibus obnoxii, lienis
 affectibus aliquantulum vexati, sinistra parte plurimi dolo-
 rem sentientes. Apemanti uxori cum in hanc partem con-
 vertebatur, dexter oculus doluit; si in alteram, lateris in-
 anitas. Aristophontis filiam febris tertio et quinto die pre-
 hendit, sicca plurimum permansit, alvus tamen huic con-
 turbata est, difficilis judicatio fuit, supra triginta dies ces-
 savit. Pusillae quidem ex laboribus non vehementibus ad

Ed. Chart. IX. [320. 321.] Foes. II. 1129. Ed. Lind. I. (752.)
 των οὐ κάρτα ἰσχυρῶν. ἀφικνεῦνται ἐς ἐξδόμην, ὑποπέλοι.
 ὄγος τῇ ὀπισθεν τοῦ Ἡρώϊου παιδίσκη ἐγένετο. αἱ δὲ λευ-
 καὶ μεγάλαι, οὐδ' αὐταὶ πάνυ χρησταί. τῶν κατοχέων καὶ
 ὑπνωδῶν καὶ μὴ ξυμπιπτόντων καὶ χολῆς ἀντεχομένης, καὶ
 ἢ ὑγρὴ ἢ ἢ σκληρὴ, οὐ ξυμπιπτόντες. Ζωΐλου τοῦ τέκτονος
 τρομώδεις σφυγμοὶ, τωθροὶ, οὖρησις καὶ κοιλία μετρίως
 ἀχρόως. ἥτρου ἔντιασις ἐκατέρωθεν ἐς ἰθὺ, μέχρις ὀμφαλοῦ
 ἔξ ὧς, ἀπόσιτος, διψώδης. ἢ παρὰ Τηκομαίῳ Ἀγορινόμου
 θυγάτηρ, ἐν γαστρὶ ἀσήμεως ἀρξαμένη διμήνου ἔμετος φλε-
 γματώδης, ὅτε δὲ χολώδης ἐρῶηξε. χαλεπῶς ἔτεκε, τελίως
 ἐκαθάρθη. ἔμετος ὁμοῖος μέχρι τριηκοστῆς. ἔπειτα γαστήρ
 ἐταράχθη, καὶ ὁ ἔμετος ἐπαύσατο, λαιεντερίη, γυναικεῖα οὐκ
 ἐγένετο, δύο ἐτέων χειμῶνος ἔσχεν αἰμορροΐδας. οἱ δύο ἀδελ-
 φοὶ, οἱ τοῦ Κέκροπος οἰκεῖτοι. οἷσι τὰ μέλυνα κατ' ἀρχὰς
 διήει. ὑπότρυ[321]γα καρυκοειδέα, ἐκ κατακορέων ἀφρω-

diem septimum perveniunt, aliquantulum lividae. Rigor
 ancillam, quae post Heroum habitabat, corripuit. At albae
 et magnae fere improbantur in alto stupore, quem catochon
 dicunt, correptis, somniculosis et quibus corporis moles
 non concidit et bilis restitat, atque etiam ubi non confidunt,
 sive alvus lubrica sit sive dura. Zoilo fabro pulsus tremuli,
 tardi. Lotium et alvi recrementum modice decoloratum
 fuit, imi ventris contentio utrimque in directum ad umbili-
 cum pertingens cum gravi febre, cibos averfabatur, siticu-
 losus. Apud Tecomaeum praefecti annonae filiae, cum in-
 certum esset, an uterum gestare inciperet, duorum mensium
 spatio vomitus pituitosus, interdum etiam biliosus erupit,
 difficulter peperit, integre purgata est. Ad trigessimum diem
 similis vomitus perseveravit, deinde alvo conturbata vomitus
 cessavit. Laevitas intestinorum adfuit, neque menses prod-
 ierunt, duorum annorum spatio per hiemem profluvium
 per ora venarum sanguinem fundere solita, passa est. Duo
 fratres Cecropis propinqui, quibus circa initia nigra demit-
 tebantur, aliquantulum foeculenta et condimentis ex san-
 guine paratis affinia, quae ex bile saturatis et spumantibus

Ed. Chart. IX. [321.] Foëf. II. 1129—1131. Ed. Lind. I. (752. 753.)
 δέων χολώδεα ἦσαν. ὃς τὸν ὄνον ἐκ συνθήκης ἤρεν, ἐπυρέ-
 ταινεν αὐτίκα, τριταίῳ ἡμορροάγησεν. ὃ καὶ ε' ζ' καὶ η' ἐκρίθη
 κοιλίῃ ὑγρή. (753.) ὃ ἐκ μετάλλων, ὑποχόνδριον δεξιὸν ἐκ
 τεταμένον, σπλὴν μέγας, καὶ κοιλίῃ ἐντεταμένη. ὑπόσκληρ-
 πνευματώδης, ἄχρους τούτω ἐς γόνυ ἀριστερόν, ὑποστροφῇ
 δι' ὅλου ἐκρίθη. ὃ Τημένεω εἶχε τι πνεύματος ὡς χλωώδης
 εἰς νῶτα, ἐς χεῖρας χλωώδης.

|| Ὁ τῆς λεχοῦς ἀνὴρ ὃ παρὰ τὰ Σιτοδόκου, ὃ ἰντεριώδης
 πρὸς ὃν ἐβδομαῖον ἐσθλῆθον, ὀγδόῃ ἀπώλετο, οὔτε οὐρῶν
 οὔτε διαχωρέων. ὑποχόνδρια μεγάλα καὶ σκληρὰ, καὶ πνεῦμα
 πυκνόν. οὗτος ἀπολλύμενος, οὐδ' ὑπὸ πόνου ἐνότισε τὸ
 μέτωπον. ἡ τούτου γυνή || ἐξέβαλε θῆλυ ἐβδόμῃ ἐβδόμῃ
 μηνί, ἐφάνη δὲ τετάρτῃ. ταύτην μὲν ἐν ἀρχῇ ποδῶν ὀδύνη
 εἶχε. λήγοντος δὲ τοῦ πυρετοῦ πνεῦμα οὐκ ἐλύθη, ἀλλ' ἐγ-
 καταλείφθη ἐς χεῖρας ὀδύνη καὶ βραχίονα. ὑποστροφῇ διὰ

cum virore pallecebant. Qui ex pacto asinum fustulit illico
 febricitavit, tertio die sanguinem e naribus profudit, et
 quarto et quinto et septimo et octavo, judicatione est abso-
 lutus cum alvo lubrica. Qui circa fodinas versabatur prae-
 cordia dextra contenta habebat, lien magnus erat et alvus
 distenta, aliquantulum indurata, inflatus fuit, decolor.
 Huic in genu sinistrum decubuit, morbi reversio facta est,
 in totum judicatione est absolutus. Temenei filius quandam
 habuit spirandi difficultatem, adeo ut ex viridi pallefceret,
 qui color ad dorsum et manus transiit.

Pnerperae maritus prope Sitodocum, aurigine con-
 flictatus, ad quem die septimo profectus sum, mortuus est
 octavo, neque urinam reddens, neque alvi excrementa de-
 jiciens. Praecordia magna et dura erant et spiratio crebra.
 Hic moriens ne prae dolore quidem frontem sudore made-
 fecit. Hujus uxor foemellam septimestrem septimo die ejecit,
 quarto autem die comparuit. Eam certe circa initia pedum
 dolor tenuit. Desinente autem febre, spirandi difficultas
 soluta non est, sed intus relictā. Manus et brachium dolor
 tentavit. Morbi reversio quam diutissime tenuit, quibus ante

Ed. Chart. IX. [321.] Foesl. II. 1131. Ed. Lind. I. (753. 754.)
 μηκίστου ἔλαβεν ὅσος ἐπέσχητο οὖρα πρὸ κρίσιος. ἡ παρὰ
 Τιμένεω ἀδελφεῇ ξὺν ῥίγει ἐκρίθη. τοῦ χλωώδεος δὲ λήγον-
 τος ταχέως, χεῖρες καὶ ὦμοι· τούτων δὲ ληγόντων, κεφαλῆς.
 ὀφθαλμῶν τὰ ἄνω βλέφαρα ἐπῆρθη καὶ ἐδακρυρρόοι, οὐκ
 οἶδα τὰ λοιπά. ἐκρίθη περὶ ζ' τοῦ πρώτου. ὁ δὲ Μεάνδρου
 ἀμπελουργὸς ὡσαύτως· πλὴν γαστήρ καταρχὰς λεπτὰ ἐδίδου,
 ἔπειτα ἔστη, καὶ τὸ οὖρον ἐκρίθη, οὐκ ἐρρόιωσεν ἐβδόμη
 ἡμέρῃ, ὅτι ἡ γαστήρ προεταράχθη. ὁ Ποταμῶνος, τούτῳ
 (754) κοιλίῃ οὐ διήει ἐβδομαίῳ. πρὸ κρίσιος δύο ἡμέρας
 οὐκ ἐρρόιωσεν, διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ οὖρον ἔσχετο. ὁ ἰδοὺς τοῦ
 Ἡγησιστρατίου, ὅτι ἀποπύημα παρ' ὀφθαλμὸν καὶ ἀπεπύησε
 παρὰ τὸ ἔσχατον, καὶ αὐθις ἐξήθη ὁ ὀφθαλμὸς, καὶ κατὰ
 ῥίνας πῦον ἦκε παχύ. παρὰ τὸ οὖλον σαρκία σμικρὰ στρογ-
 γύλα ἀπῆλθε. τούτῳ παρὰ τὸν τρίτον ἐδόκει ἀποπυῆσιν.
 ἔπειτα ἀπετρέπετο. ἐξαίφνης δὲ ᾤδησεν ἡ γνάθος καὶ ὀφθαλ-
 μοί. οἷσιν ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποστάσεις ἐν καύσοις. ἐξέρυ-

judicationem urinae restiterunt. Soror quae apud Teme-
 neum erat, cum rigore judicatione est absoluta. Statim au-
 tem desinente colore ex viridi pallecente, manus et humeri
 dolorem senserunt, atque his cessantibus, caput. Oculorum
 superiores palpebrae in tumorem sublatae sunt et lachrymas
 profuderunt. Ignoro reliqua. Circa septimum diem primum,
 judicatione est absoluta. Eodem modo se gessit Meandri
 vinitor, nisi quod alvus circa initia tenuia reddidit, deinde
 sublitit, urinaque judicatione reddita. Septimo die rigor
 non adfuit, quod antea alvus conturbata fuerit. Potamonis
 filius, cui alvus septimo die non demisit, duobus ante judi-
 cationem diebus non rigit, ideo neque urina subsistebat.
 Hegesistratio suppuratio ad oculum enata est et extremus
 dens suppuravit, rursusque curatus est oculus et per nares
 pus crassum descendit. Ad gingivam carunculae parvae,
 rotundae, discesserunt. Huic circiter tertium diem affore
 suppuratio videbatur, deinde retro convertebatur. Confer-
 tim autem mala et oculi intumuerunt. Quibus in febribus
 ardentibus ad oculos aliquid abscedebat, hi praerubras ma-

Ed. Chart. IX. [321, 322.] Foëf. II. 1131. Ed. Lind. I. (754, 755.)
 ἄνθρωποι γνάθους, καὶ αἰμορροαγικοί. ἀτὰρ καὶ οἷσι παρὰ τὰ
 ὠτὰ ἔστιν. ἴσως δὲ καὶ ἀποστάσεις ἐς ἄρθρα [322] μᾶλλον,
 οὐ μὴν σάφα οἶδα. τὰ ῥίγعا τρομώδεις. ὑποχονδρίου ἔντα-
 σις. γυναικεῖα ἐπεφάνη δεκάτῃ καὶ ἐβδόμῃ, ἐκρίθη διὰ τέ-
 λεος. εἰ γε μὴν οὕτως ἐνέμεινεν, ἐκρίθη τρίτῃ, ἄλλη πέμπτῃ,
 ἄλλη ἐβδόμῃ ἐκρίθη. τῷ Ἡγησιστράτῳ οἱ δύο ὀδόντες οἱ
 ἔσχατοι τὰ πρὸς ἀλλήλους ἐβέβρωντο. ὁ ἔσχατος εἶχεν ἄνω-
 θεν τοῦ οὐλοῦ δύο κοινύλους, ἓνα μὲν κατὰ βρῶμα, ἓνα δὲ
 ἐπὶ θάτερον. ἥ δὲ οἱ δύο, ταύτῃ ῥίζαι πλατεῖαι ἵκελοι ἐκ
 δύο ξυνέπιπτεν ἐπὶ τὰ ἕτερα. μία ἡμυσία, πρὸς στρογγύλην
 γυναικί ἢ ἡμορροάγησε δ καὶ στ ἐβδομαίῃ ἐκρίθη, ἐξέρυθρος.
 γυναικί καρηβαρικῇ ἰσχυρῶς, ταύτῃ ἐκρίθη περὶ εἰκοσὴν. εἰ-
 κοσιῇ καυσώδης ὑποχόνδρια. ἐβδόμῃ οὐ κάρτα ἡμορροάγησε
 διαχωρήμα (755) τα λεπτὰ, ἐς ὀφθαλμὸν δεξιὸν περὶ ὀγδόην.
 ἀνδρὶ ταυτὰ, πλήν ἐβδόμῃ ἐκρίθη ὑπόσπληντος ἐς τὰ ἀρι-

las habebant, et sanguinem ex naribus profundebant. Quin
 etiam et quibus tumores ad aures sublati erant, fortassis
 autem potius ad articulos abscessus colligebantur, neque ta-
 men id pro comperto habeo. Rigores quibusdam cum tre-
 more aderant, praecordiorum distentio, muliebria decimo
 septimo compauserunt et absolutam judicationem fecerunt.
 Quae quidem si sic perseverarent, tertio die, partim etiam
 quinto, partim septimo judicatio contingebat. Hegesistrato
 duo extremi dentes invicem erodebantur, extremus habebat
 supra gingivam duo tubercula, unum quidem juxta erosio-
 nem, alterum vero altera ex parte. Qua vero parte duo
 dentes sese contingebant, ibi radices latae, similes, binae
 sibi invicem respondebant, altera ex parte una erat medietas,
 praelerea rotunda. Mulier, cui sanguis quarto et sexto die
 e naribus profluxit, septimo judicatione est absoluta cum
 maximo rubore. Mulieri vehementi capitis gravitate labo-
 ranti, judicatio circiter vigesimum diem contigit. Vigesimo
 magno praecordiorum aestu tenebatur. Septimo non multus
 sanguis e naribus profluxit, dejectiones tenues. Ad octavum
 in oculum dextrum decubuit. Viro eadem contigerunt, nisi

Ed. Chart. IX. [322. 323.] Foëf. II. 1131. 1132. Ed. Lind. I. (755.) στερά. ὀγδοηκοστιαίῳ καὶ χρονιώτερον τοῦτω τὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἴσως ὅτι ὕστερον τῆς κρίσεως καὶ ὅτι πολλά. Τημένω ἀδελφῇ πνευματώδης ὑποχόνδρια καὶ ἐντεταμένα ἐφάνη διὰ χρόνου. εἰ δὲ καὶ εἶχέ τι νήπιον, οὐκ οἶδα, γαστήρ τὰ πρῶτα ἐσιτηκυῖα, καὶ ἐμειώδης τότε, ἔπειτα οὐκ ἔτι. γαστήρ γὰρ διήει πολλά γλισχροχόλα, ὑποχόνδριον οὐκ ἐκώλυεν. iii ἐς τὸν μέγαν τῆς δεξιῆς φλεγμονή, κατάρρύξεις, καὶ ἐπεχώρει ἀνωτέρω. τοῦτου γενομένου βελτίων ἐγένετο, καὶ γὰρ καταφορῇ ἥσσον καὶ πυρετός, καὶ τινὲ καὶ εὐπνοωτέρη, ὅτι ἄνω ἡμεῖς ἔμετον ἄκόν. ἑκαυδεκάτῃ ἰσχνὸν ἐγένετο καὶ πνεῦμα πυκνόν, καὶ πυρετός, ἀπέθανεν. αὕτη ἐπύρεξε πρὸ τῆς ἀποστάσιος. ἐβδόμῃ μετὰ τὴν ἀπόστασιν ἀπώλετο. ἦν καὶ αὕτη τοῦ ἐξερυθροῦ τρόπου.

[323] || Ὁ παῖς ὃς ἦν τῆς γυναικὸς τῆς τοῦ Ἀπημάντου ἀδελφῆς, ὑποχόνδρια μεγάλα καὶ σπλὴν πνευματώδης,

quod septimo die judicatio facta est, liene in sinistris aliquantulum intumescente. Huic ad octogesimum diem, atque etiam longiores oculi affectus obvenerunt, ideo fortassis quod a judicatione contigissent, et quod multi essent. Temenei forori inflata praecordia et distenta longo ex intervallo apparuerunt. An vero etiam praegrans esset, non satis compertum habui. Alvus primum restiterat, tuncque vomitione conflictabatur, quae postea non amplius aderat. Multa namque glutinosa et biliosa alvus demisit, neque praecordia obstabant. Undecimo die ad dextrae pollicem inflammatio oborta est, alvus affatim perrupit et superiore parte concessit, ex quo melius habuit. Etenim in somnum delatio et febris minuebatur et quodammodo etiam facilior erat spiratio, quod per superiora pravum quiddam vomitu rejecerat. Decimo sexto tenuis et crebra spiratio contigit et febris, mortua est. Ipsam febris ante abscessum corripuit, et septimo ab abscessu periit. Fuit et haec quodammodo rubicunda.

Apemanti sororis filius praecordia tumida et lienem habuit, crebra spiratio erat, alvi egestio glutinosa et biliosa

Ed. Chart. IX. [323.] Foesl. II. 1132. 1133. Ed. Lind. I. (755. 756.)
 διαχώρησις γλισχρόχολος, ὑπόκοπρος, κοπιώδης ἐξ ἔργων εἰ-
 κοστῆτος ἐς πόδας, καὶ κρίσις ἥρα τοῖσι κοπιώδεσιν ἐς ἄρ-
 θρα, καὶ οὐκ ἐς ὀφθαλμόν. τὰ ὑποχόνδρια δὲ ἐκτεταμένα
 ἦν, καὶ δὴ καὶ ἦν τι βηχίον ξηρόν ἡσυχῇ. τὰ ἐγκαταλιμπ-
 νόμενα μετὰ κρίσιν, ὑποστροφώδεα, καὶ τὰ ἐν αὐτῇσι τῇσι
 νούσοισι ἀποκρινόμενα, || (756) πτύαλον προπεπαινόμενον.
 ἡ γαστήρ, ἀκράσιαι, καὶ ταυτιά. Ἀπημάντω, ὃ τὰ ἐν τῇ ἔδρῃ
 ἀλγήματα ἐν τῷ δεξιῷ κενεῶνι καὶ παρὰ τὸν ὀμφαλὸν κά-
 τωθεν ὀλίγον, καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸ τοῦ ὑλγήματος προσοὔρει
 αἱματῶδες. ἔληξε τρίτη, καὶ ὁ τέκτων ἐπὶ τὰ ἔτερα ἐκ τῆς
 αὐτῆς ἰξίος, καὶ οὗτος προσοὔρει αἱματῶδες. λήγοντος δὲ ἀμ-
 φότεροι ὑποστάσεις εἶχον καὶ τοῦτο τρίτη. ἐπεχλαινέτο δὲ
 πλεῖστα Ἀπήμαντος, ὁ ἕτερος οὐκ ἐνόει, εἰ μὴ ἐπὶ τὰ ἀρ-
 στερά, καὶ Νικοστράτῳ προσεγένετό τι τὰ ὑστάτα ἐκ τῶν
 δεξιῶν, κατώτερον ἢ οἷσι ἐν τοῖσιν ἀριστεροῖσι. πρόμακρα δὲ
 πρὸ τοῦ κενεῶνος, μέχρι πρὸς ὀμφαλὸν ἀμφοτέροισιν. ἡ γράϊη

quibusdam stercorebus permixtis. Cum ex opere defatigatus
 esset, vigesimo die in pedes abscessus decubuit, idque ex
 judicatione. Ex eo fortassis quod lassitudinis sensum ha-
 bentibus abscessus articulos potius petunt quam oculum.
 Praecordia vero distenta erant, et sane etiam tussicula
 quaedam paululum sicca vexabat. Quae relinquuntur post
 judicationem recidivas adferre solent, et quae in ipsis mor-
 bis excernuntur, sputum praematurum, alvus, vita intem-
 perans et talia hujusmodi. Apemantum sedis dolores ve-
 xabant, et dextri lateris inanitatem, atque ad umbilicum
 paulo infra pertingebant. Et dextra parte ante dolorem
 urina cruenta prorupit, tertio die desit. Et faber oppo-
 sita parte ex eadem rectitudine dolorem sensit atque huic
 etiam urina cruenta prorupit. Quae ubi defuisset, utrique
 in urinis quiddam subsidebat, idque tertio die. Plurimum
 autem subinde incalescebat Apemantus, quod non nisi si-
 nistra parte sentiebat alter. Nicostrato etiam ad extremas
 partes dextras aliquid accidit, paulo infra quam quibus in
 sinistris. Oblongum vero quiddam supra lateris inanitatem
 utrisque ad umbilicum usque extendebatur. Anus apud

Ed. Chart. IX. [323. 324.] Foesl. II. 1153. Ed. Lind. I. (756. 757.)
 ἢ κατὰ Σωσιλέω λευκοφλέγματος. κινήμαι σκληροῦσιν οἰδή-
 μασι, λευκοῖσι, φοιδώδεσι, καὶ πόδες. ἴσσον δέ, ἦν δέ καὶ
 ἐν τοῖσι κάτω τῶν μηρῶν, τοῖσι δέ πολλοῖσι δύσεξοδον τοῦ-
 το. αὐτὰρ καὶ ὀσφύϊ καὶ λεπτόγαστρος ὑποχόνδρια ὑπολά-
 παρα, πνευματώδες δὲ οὐ κάρτα. ἦν δὲ ληγόντων τῶν πλεί-
 στων, μελέτη καὶ ἄλλη ἦν ἐγλαυκώθη ἢ ὄψις. ταύτη μὲν
 τῶν ὀμμάτων, ἡσυχώτερα δὲ τι σμικρὸν ἦν. ἰσχίου δέ καὶ
 τέλεος ὑστερικὰ ἦν, δοκέοντα ἀλγήματα εἶναι. προσθεμένη
 εὐώδες ἐξ ἀλήτιου καὶ μύρου. ξυνέβη ταχέως ἀναδοθῆναι καὶ
 τελευτῆσαι. χρόνος [324] τῇ ἐς ὀφθαλμοὺς ἀποστίασει ἐν-
 νυτός. περιουφιακώδης, ᾧ καὶ τὰ ἐξανθήματα ἐξετάκη οὐ
 τέλεως. ἔστι δὲ (757) καὶ ἀπὸ τῶν συρμάτων τοιαῦτα, ἐν
 τῇ Ἱππολόχου κόμῃ παῖς ᾧ ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι τὸ περι-
 λαμβανόμενον περὶ ἀμφοτέρω ἦν τῶντῶ. σκληρὸν δέ καὶ
 κάτωθεν ἔχον ὑπόλαμπιν ἐμμερῇ τῇ τοῦ χαλκέως, τῇ ὕδρω-
 πιδεῖ, ἣ λεπτὰ ἐλθόντα μέρος τι ἐλάπαξεν. ἦν δέ καὶ

Sofileum aquae intercutem specie, quae pituita alba dicitur,
 laborabat. Tibiae tumoribus duris, albis et mollibus ve-
 xabantur, pedesque etfi minus, qui etiam partes infra fe-
 mora pertingebant. Idque plerisque difficilem exitum mi-
 nabatur. Quin etiam lumbos pervadebant et venter tenuis
 erat, praecordia subinania, anhelosi vero non admodum.
 Cessantibus autem plurimis, etiam alia incumbibat cura,
 ubi oculorum acies caesia reddebatur. Ac ipsa quidem
 oculorum cura paulo quidem lenior erat. Coxendicis au-
 tem et cruris doloris ex utero pendere videbantur. Quos
 supposito medicamento odorato ex farina et unguento, fla-
 vim discuti et disjicere contigit. Tempus autem ejus quod
 in oculum abscessit, annum fuit, quod undiquaque imma-
 turum erat, cui praesertim pustulae non omnino resolutae
 fuerunt. Tale quoque quiddam in desquamatis ulceribus
 contingit. Puer in Hippolochi vico, cui ad utraque prae-
 cordia aliquid continebatur quod durum erat et parte in-
 ferna aliquantulum splendescens, quale quid simile fabri
 ferrarii uxori aqua inter cutem laboranti aderat, cui te-
 nues procedentes dejectiones quadantenus mollitudinem at-

Ed. Chart. IX. [324.]

Foesl. II. 1135.

Ed. Lind. I. (757.)

αὐτὸ τοῦτο πρὸς τοῦ δεξιοῦ ὀμαλὸν τι ὑπερεξηγμένον, τῶν ὑπὸ τι περιφέρειαν ἐχόντων. τοῦτω ὁ ὀμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμελάνθη, καὶ ἔλκος βαθὺ ἐγένετο, καὶ ὁ ὀμφαλὸς οὐ μᾶλα οὐλῇ ἐγεγόνει, καὶ τὸ αἰδοῖον ἀκρόφιλον ἐγεγόνει, οὐ τοιοῦτον αὐτίκα ἐόν, οὐδὲ συγγενικόν. ἐπεὶ δὲ μᾶλλον ἐγένετο, οὗτος ἀνήμει τὰ πλεῖστα, πυρετὸς, ἀποσιτίη, ὑγμάνθη. περὶ δὲ ἥ ἀπὸ τῆς κατακλίσιος, πρόσθεν γὰρ προέκαμινεν, ὕδαρ τε πολὺ πίνων καὶ ἴσως ἄλλως ὑποκατεφρόνει. ἐρρύπτάζεται καὶ τι ἐσπᾶτο. λήγοντος δὲ τοῦ σπασμοῦ ἔλαθεν ἀποσβεῖς, πρὸ δὲ τούτου οὖρησεν ἀθρόον, καὶ φῦσαι διήλθον ἐν βρόμῳ, καὶ τὰ ἄνω οὐκ ἐλάπαξεν οὐδέν. ἀπογενομένου τε εὐθέως, κτεῖνά τε ἐλαπάχθη ἰσχυρῶς καὶ ἰάλλα διεφοινίχθη, ὥς μᾶστιξι πᾶν τὸ σῶμα, πλὴν τούτου ἧ μάλιστα τὸ ἔξαρχα ἦν, καὶ θερμὸς ἐπὶ συχνὸν ἦν. ᾧ δ' ἐν Ἀβδήροις ἐρρύαγη κάτω. ᾧ δ' ἐμπροσθεν ἀνώδει ἀπυρέτω. τὸ δὲ ἔπαρμα ψαυόμενον ἵκελον ἐμπύον ἦν. ἀσθματώδει οἰκέτιδι, ἐνθα ὅταν

tulerunt. Erat vero etiam ad ipsum dextra parte quodammodo planum, protuberans et aliqua ex parte rotundum. Huic ab ortu umbilicus denigratus fuit et profundum ulcus erat, neque umbilicus fere cicatrice obductus fuit, pudendumque extrema parte denudatum erat, cum nihil hujusmodi statim extitisset, neque connatum esset, tandemque magis fieret. Hic plurima vomitione rejecit, febricitavit, cibum averfatus est, convaleuit. At circa septimum decubitus diem, antea namque laboraverat, multa epota aqua et alioqui fortassis negligentius se gerens, corporis jactatione torquebatur et nonnihil convellebatur. Ubi vero desit convulsio, inscieniter extinctus est. Antea autem afflatus minxit et flatus cum strepitu prodierunt, superioresque partes nulla ex parte sunt emollitae. At statim ubi decessisset, et illae valenter sunt emollitae, et alioqui totum corpus velut scuticis caesum, rubore infectum est, praeterquam qua parte praecipue tumor sublatus fuit, r ultoque tempore calor perseveravit. Abderae cuidam per inferiora erupit. Quidam etiam anteriore parte intumescibat absque febre. Contactu vero tumor ille purulento affinis erat.

Ed. Chart. IX. [324. 325.] Fœf. II. 1133. 1134. Ed. Lind. I. (757. 758.)
 ἐταγγεία ἤμυξόαγγησε, τοῖσι (758) ἐπιμητρίοισιν ἐγένετο δὲ
 ἄσθματα. ἐκεῖνα ἐπαύσατο, πυρετός ἐγένετο, μαζὸς ἐνεπύ-
 σεν ἀριστερὸς ὑπερθεῖν, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὗς. τῇ Ὀλυμπιο-
 δώρου παιδίσκῃ αἷμα ἐκ τοῦ δεξιοῦ, καὶ ἐκρίθη ὡς εἰκο-
 σταίη. οἷα καὶ τοῖσι πυρεταίνουσι, καὶ διαχωρήσιες. οἷαι καὶ
 τοῦ θέρους ἐπιδήμησαν καὶ οἷα Ἰππώναντος, καὶ Ἴλη οἰκέ-
 τισ ἡ Ἀριστιίδου ὀγδόῃ ἐν τῇ τῶν φαρμάκων καθάρσει. κἄτω
 σημεῖα, οἷα εὐφόρως φέρουσι, κἢν μὴ παρὰ λόγον γινούται,
 καὶ μήτε ἔπαυρα μήτε ὑφαίμα, ἀλλ' οἷα ὡς ἐστίν, οἷα Ἡρα-
 κλείδω. ἐκαθάρθη πολλὰ, καὶ ῥηϊδίως ἔφερε. [325] τῇ ἐν
 τῇ βουλαγόρῳ κόμῃ ἀποκαθαρθεῖσι || ἤρξατο πυρεταίνειν
 ἐπὶ σπληνί. ἔχουσιν δὲ καὶ δεξιὸν ὑπὸ τι, μετέωρον μὲν οὐ,
 ἐτεταμένον δέ. οὔτοι καὶ ἐξέρουθροι γίνονται, μᾶλλον τι
 ἐξέρουθρος εἶναι. κοιλίην ἐν ἀρχῇ τεταραγμένην. προσεδε-
 χόμην ἐς ὀφθαλμὸν στήριξιν. ταύτῃ ἐβδόμῃ ἀλμῶδες ἐκ τῶν
 ὀφθαλμῶν ἦλθεν δάκνον δάκρυον καὶ κατὰ ῥίνα καὶ κατὰ

Anhelatione laboranti famulae, cui interdum ex vasis san-
 guis profluxit, mensium vero tempore densata est spiratio.
 Quibus cessantibus febris oborta est, mamma sinistra supe-
 riore parte pus collegit, atque etiam auris per initia.
 Olympiodori famulae sanguis ex nare dextra profluxit, et
 ad vigesimum judicata est, non secus ac febricitantibus con-
 tingit. Alvi dejectiones etiam quales per aestatem grassa-
 bantur, et quales Hipponacti contigerunt. Hyle Aristidae
 ancilla octavo die exhibitis medicamentis purgantibus per
 inferiorem alvum signa edidit, qualia facile ferentibus ac-
 cidunt, si non praeter rationem vires frangantur, neque
 spumantia neque subernenta, sed ovis similia excernantur,
 qualia Heraclidæ uxori, permultum purgata est et facile
 tulit. Quae in Bulagorae vico perpurgata fuit, febricitare
 coepit ex liene, cum praecipue quidem rubicunda esset,
 et illi qui dextra praecordia quadam ex parte, non sublata
 quidem, verum distenta habent, si maxime rubicundi sunt.
 Alvus initio perturbata fuit, et in oculum decubitus expe-
 ctabatur. Huic die septimo ex oculis prodiit sanguinolenta
 et mordicans lacrima, et per nares et fauces et aurem si-

Ed. Chart. IX. [325.] Foef. II. 1134. 1135. Ed. Lind. I. (758. 759.)
 φάρυγγα καὶ οὖς ἀριστερόν. πεντεκαίδεκάτῃ ἰδρωσε σὺν ῥί-
 γει, οὐκ ἐκρίνετο πρὸ τοῦ ῥίγος, ἐχλωρίασε κύρτα, καὶ προσ-
 ἄπου περίτασις καὶ σύμπτωσις. τὸ οὖς κατ' ἔξιν τοῦ σπλη-
 νὸς καὶ τοῦ πλευροῦ ἤλγει. τοῖσι παιδίοισι γαστέρες ταρα-
 χώδεις καὶ βῆχες ξηραί. ἐς ὧμόν ἐστιν ὅτε ὀποπύει ἐν τῇσι
 βήξεσι τῇσιν ὑστέρησιν. ὁ κναφεὺς, τραχήλον, κεφαλὴν.
 ἐβδόμῃ χεὶρ ναρκώδης. ἐν τῇ 1^η σκέλος ναρκώδες, βῆξ ἐπαύ-
 σατο (759) ἢ τὴν γνάθον ἐρυσθεῖσα ἐν πέμπτῳ μηνὶ ἐν
 γαστρὶ εἴλκυστο ἐς τὰ ἀριστερά. ἐν Κρακῶνι Λυκίνῳ γραμ-
 ματικῷ ἐκ πυρετοῦ χολώδους, ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίῃ, ἐκέρχθη
 κατὰ σπλῆνα. ἐν χεῖλεσιν ἀμφοτέροισιν ἔλκεα, ἐνδοθεν στρογ-
 γύλα σμικρά. ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἔξιν σμικρὸν
 ἐρρεῖν.

|| Τῇ οἰκείῳ, ἣν νεώνητον ἐοῦσαν κατεῖδον, ἥ τὸ σκλή-
 ρωμα ἐν τοῖσι δεξιόσι ἐνῆν μέγα, οὐ κάρτα ὀδυνῶδες, καὶ
 γαστήρ μεγάλη καὶ περιτεταμένη, οὐκ ἐκέλη ὑδατώδει. καὶ
 τᾶλλα λιπαρῇ, καὶ οὐ πάνυ δύσπνοος, ἄχρους δέ. γυναι-

nistrum. Decimo quinto sudor cum rigore obortus est,
 nec ante rigorem judicatio contigit, admodum ex virore
 palluit, facies circumtenfa est et collapsa, auris e directo
 lienī et lateri respondens, doluit. Pueris alvus conturba-
 batur et tussis siccae aderant, interdum postremis diebus
 inter tussendum pus ad humerum colligebatur. Fulloni
 cervix, caput, septimo manus obtorpuit, nono crura stupi-
 dum fuit, tussis cessavit. Quae malam distractam habuit,
 quinto mense in utero ad sinistram tractionem sensit
 Cranone Lycino grammatico febre biliosa correpto ex lie-
 nis vitio capitis gravitas adfuit, ad lienem asperae quae-
 dam inaequalitates sentiebantur, in labris utrisque ulcera
 interna rotunda, parva aderant, deinde etiam paulum san-
 guinis e directo profluxit.

Famulae quam nuper emptam vidi, cui durities magna
 dextra parte aderat, non admodum dolorem inferens,
 etiam venter magnus et distentus fuit, non aqua inter cu-
 tem laboranti similis. Quae et alioquī opima erat, neque
 admodum difficulter spirans, male tamen colorata. Menses

Ed. Chart. IX. [325. 326.] Foef. II. 1135. 1136. Ed. Lind. I. (759. 760.)
 καὶ ἐπὶ ἐτέων οὐκ ἐληλύθη, ἐγένετο δυσεντεριώδης καὶ οὐ
 τεινεσμιώδης, καὶ ὑπὸ ταῦτα ὀδυνῶδες τὸ ἐν τῷ δεξιῷ ἦν,
 καὶ πυρετοὶ γλίσχροι, καὶ οὐ πρόσω ἐπὶ ἡμερέων καὶ κοι-
 λή ἐταράχθη, ἡλεκτριώδης, ὑπόγλισχρος, ὑπερπολλος, ἐς
 ἡμέρας τινὰς ὕγιης, καὶ γυναικεῖα μετὰ ταῦτα ἐγένετο, καὶ
 κατὰ τὴν γαστέρα λαπαρά, καὶ χροῶμα εὐχροον καὶ παχὺ ἦν
 αὐτῷ. [326] ἡ Μίνως ἡ ἐκ τομῆς || πιεσάντων, ἐσφακελί-
 σθη, καθισταμένου ἐς πλεύμονα ἐπεσήμαινε βραχέως, ὅσῃσι
 περιῇν καὶ ἄλλο τι ἐς ἔνδον. τὰ ἐντεθέντα ἐς τὴν ῥίνα ἦν
 πυρετήνωσις, ἦν μὲν λυθῇ ἡ ὀδύνη, παχέα κατὰ τὸν μυκτῆρα
 ῥεῖ. ἦν δὲ μήτις ὀδύνη μήτις ὁ πυρετός, λεπτὰ καὶ ὥς πυ-
 ρώδεα. οἷον τὸ μὲν λεπτὸν Ἡγησίππῳ ἐς νύκτα (760) προσ-
 θεμένῳ, τὸ δὲ παχὺ τῷ ἐν τῷ Κορίνθῳ εὐνουχοειδεῖ, τῷ
 Κελευρέῳ ἦν. πέπειροι αἱ ἐπὶ τῇσι ρούσοισιν ἀποστάσιες,
 εἰ κρίνουσι σημεῖον. ἦν πυρῶδεα εἶντα μὴ πυρεταίνωσι, καὶ

a septem annis non procefferant, intestinorum difficultate
 premebatur, neque tamen inanis egerendi conatus aderat.
 Tuncque quod in dextris erat dolorem inferebat, febres
 lentae tenebant, non tamen ultra septem dies. Alvus quo-
 que conturbata fuit, succino similia, glutinosa quaedam et
 plurima demittens. Diebus aliquot convaluit, posteaque
 menses profluxerunt et ad ventrem attinentes partes mol-
 les erant, corporisque quod crassum reddebatur, color
 laudabilis erat. Minois uxor, quae ex compressione inter
 secandum in siderationem incidit, malo in pulmones in-
 cumbente, brevi significationem edidit, quibus diebus su-
 persiles erat, etiam aliud quiddam intus delituisse. Quae
 naribus imponuntur medicamenta, si tertio die febris ad-
 fuerit, aut dolor quidem solvatur, crassa per nares proflu-
 unt. Quod si neque dolor neque febris cesset, tenuia ac
 fortassis urentia. Tenue quidem, velut Hegesippo, cum
 ad noctem appositum fuisset. Crassum vero huic aderat
 qui in Corintho spadoni similis esse videbatur, et Celeuris
 filius erat. Maturi in morbis abscessus num judicatione
 decernant significatur, si, dum fervoris sensus est, non fe-

Ed. Chart. IX. [326.] Foëf. II. 1136. Ed. Lind. I. (760.)
 δύσφορα εόντα εὐφώρας φέρωσιν. οἷον τὰ ἐπὶ τῇ ἔδρῃ Χάρωνι. τῷ δὲ Λεαμβίῳ ἐλκιδέος ἐντέρου δοκέοντος εἶναι, ἐν δυσεντερίῃ φαρμακευθέντι ὤμος καὶ ἔδρη ἀφηλικώθη ἀπυρέτου ἐν ἀριστερῷ. ὁ ἀπὸ τῶν φύσεων μειωοριζόμενος ἐπῆροτο καὶ ὑπῆλγει κενεῶν. τοῦτω γάλα πλεῖον καὶ ἀκρητέστερον πίνουντι καὶ ἐπικοιμήθεντι αὐτίκα ναυσίῃ καὶ θέρμῃ ἐγένετο. ἔπειτα ἀπτῶντι καὶ ἀντὶ σιτίων ἐσχαροπέπων κορινῶν ἀποφαγόντι συνέστη ἡ γαστήρ, καὶ πυῶδες τι ἐπιδιήγειν. ἔδρης δὲ ἐπιφλεγμηνάσης ἀπύρετος καὶ ἀνώδυνος ἦν ἱκανῶς τοῦτο λέγω. ὁ ἐν τοῖσι λιθινοῖσι προπύλοισι πρὸς βυς ὀσφύν ἤλγησε καὶ σκέλεα ἄμφω, καὶ θάλασσαν κατέβαινεν ἐπὶ μηρούς, καὶ ποτὲ κνήμας καὶ ποτὲ γούνατα. ἐγχροσιζούσης μάλιστα, πολλὰ παλινδρομαὶ ἐγένοντο. οἴδημα ἐν ποσὶ, ὀσφύϊ, κνήμῃ, βραχεῖς βουβῶνες, γαστήρ σκληρὴ, καὶ ἔντασις ἥτρου ἢ πᾶσα, καὶ ὀδυνώδης τὰ πλεῖστα εὐρέθη ἔχων καὶ κύστιν σκληρὴν καὶ ὀδυνώδεα, καὶ βλαστήματα, καὶ θέρ-

bricitent et quae implaciditatem faciunt facile ferant, velut quae Charoni in sede contigerant. At Leambio cum exulceratum esse intestinum existimaretur, medicamentis ad intestinorum difficultatem adhibitis, lumerus et sedes parte sinistra exulcerata sunt, absque febre. A flatibus distento laterum inanitas cum quodam dolore in tumorem sublata est. Huic post multum lactis et meracioris vini potum, cumque superdormivisset, nausea illico et calor accessit. Deinde ubi accenso foco, prunis coctam farinam crassiolem pro cibariis comedisset, substitit alvus et purulentum aliquid insuper transmissit. At sede inflammata, febris omnino expers et doloris fuit, quod asseveranter dico. Senem qui in lapideis vestibulis degebat, lumborum dolor cepit et utriusque cruris, et utrinque ad femora et tibias interdum, et quandoque genua descendit. Quo diutissime perseverante multae reverliones aderant. Tumor pedum fuit, lumborum, tibiae et parvi inguinum tumores, venter durus, totius ini ventris tensio cum dolore. Pleurumque vesica dura et dolens inventa est, et progermina quaedam et calores aderant. At certe in oculis, auribus,

Ed. Chart. IX. [326. 327.] Foef. II. 1136. Ed. Lind. I. (760. 761.)
 μαι ὅτι τοῖσιν ὄμμασι, τοῖσιν οὖσι. [327] τῇσι ῥίσι, τῇ χειρὶ
 αἱ κρίσεις καὶ τὰλλα οἷσι γινώσκωμεν. ὁ ἀσθενέων ἢ ἰδρῶν
 ἢ θιγῶν ἢ ὀσφρανθεῖς ἢ γευσάμενος, τὰ δ' (761) ἄλλα
 γρῶς τρίχες, χορὴ, δέρματα, φλέβες, νεῦρα, μύες, σάρκες,
 ὀστέα, μυελός, ἐγκέφαλος, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ αἵματος σπλάγ-
 χνα, κοιλίη, χολή, οἱ ἄλλοι χυμοὶ, ἄρθρα, καὶ μετὰ ταῦτα
 ἡλγήκει παρ' οὗς. ταῦτὸν σύστημα, ἀδένος οὐκ ἐπιπράιον-
 τες, ἰστέον οὐκ ἀποπυοῦν, καὶ τοῦτο ἐμολύνθη, καὶ τότε
 εὐθὺς ἐπυρέτηνε. σφυγμοὶ, τρόμοι, σπασμοὶ, λύγγες, ἀμφί-
 πνευμα, ἄφθοι, οἷσι γινώσκωμεν. τοῖσιν ἐμπύοισι τὰ ὄμμα-
 τα, καὶ ἐκρηγνύμενα μεγάλα ἔλκεα γίνεται, καὶ ταμνόμενα
 βαθεῖα, ἀμφοτέρως. αἱ ὄψεις ἐλκοῦντο. ὁ ἀπ' Ἀμφιλόχου
 κόμης Ἀριστείδης τετάρτῃ παρέκρουσε, κακίῃ ὑπόχλωρα
 δίει, καὶ ἵπποι ὑγίεις, λευκόχροος. ἀρχόμενον οἷον ὑποτρο-
 μῶδες, καὶ δάκτυλοι καὶ χεῖρα διαλεγόμενοι, καὶ τὰλλα
 καὶ ταχυγλωσσότεροι προπετέως. ἔρευθος ἐπὶ προσώπου μύ-

naribus, manibus judicationum notae quaedam fiunt, et
 alia quaedam in considerationem adhibenda sunt. Aeger
 quoque ipse num fudet, aut tangat aut olfecerit aut gusta-
 verit, et alia quoque animadvertenda. Pili, color, cutis,
 venae, nervi, musculi, carnes, ossa, medulla, cerebrum,
 quaeque ex sanguine proveniant, viscera, venter, bilis,
 reliqui humores, articuli. Deinde num circa aurem dolor
 subnatus sit, atque ibidem aliquid collectum fuerit, quod
 glandula non attingat, neque os purulentum sit et id ipsum
 sentim evanuerit, tumque febris statim coeperit. Pullus,
 tremores, convulsiones, singultus, circumcirca urgens spi-
 ratio, secessus, ex quibus in cognitionem venimus. Oculis
 purulentis si rumpantur, magna ulcera fiunt, et si secantur,
 profunda, ac utroque modo pupillae ulcerantur. Aristaeas
 ex vico Amphilochoi quarto die deliravit, alvus aliquantulum
 ex virore pallescentia demisit, somni salubres aderant
 et aeger coloris erat candidi. Quibusdam circa initia vel-
 ut quidam tremor digitorum et labiorum inter loquendum
 aderat, reliquarumque partium et effrenatam linguae volu-

Ed. Chart. IX. [327.] Foes. II. 1136. 1137. Ed. Lind. I. (761. 762.)
 λιστα τούτοιςιν ἦν. οὔτοι ἐθώρηξαν ἢ ἐμέτου χρηστῶς ἐμέ-
 σαντες ὧδεον. ὁ δὲ κατὰ Μηδοσαδέω ὧ λεπιά, ἀχολα, ὑδα-
 τώδεα, πουλλά διαχάρει, ὑποχόνδριον ὑπακοῦον καὶ κυρτόν,
 κοματώδης ἐρέετο. περὶ τεσσαρεσκαίδεκάτην πρὸς κρίσιν μά-
 λιστα εἶντι. ῥίγος ἄτρομον, διάλυσις, πάρεσις, σύμπτωσις.
 τὰ τῶν ἀπιόντων, κοματώδης, παραφερόμενος ἐξ ὑπνου. οὐκ
 ἐξεμάνη, ἐκρίθη περὶ τεσσαρεσκαίδεκάτην, οὐδὲν τῶν κρινόν-
 των ἐναντίον. ὁμοίως ὁ ἕτερος ἐν ἀρχῇσιν ὑπὸ γλίσχρα διαχω-
 ρήματα, ἐξ αἶων || τὸ παχὺ κρίσιμον. ἄγρυπνος, μετὰ ταῦ-
 (762)τα ὑπὸ γλίσχρα, ὑπόχολα, πέπονα, χολώδεα, μὴ λεπιά.
 ἐπὶ δὲ ἄρξεται ξυνίστασθαι, παχεῖται αἱ κρίσεις. ὑποχόν-
 δριον ἐντεταμένον ἐφάνη φλεβονώδεα τρόπον περὶ ἑκτὴν.
 ἔπειτα ἐκοιμήθη ἐβδόμῃ, ἐκρίθη περὶ ἐνάτην, λευκόχροοι,
 οὐ πυθροὶ ἀμφοτέροι, διαχωρημάτων ὑδατωδῶν ἐς αἰθρήν
 τέθηπτε. λεῖον ἄνωθεν λεπτὸν, κάρτα ἕκλον ἰσαιοῦδε, κυ-

bilitatem habebant. His praecipue facies rubescebat et in-
 ebriabantur, aut vomitione probe utentes intumescabant.
 Qui ad Medosadae vicum habitabat, tenuia, minime bilio-
 sa, aquosa, multa dejecit, praecordia cedentia et tumida
 habuit, et sopore detentus erat. Ad decimumquartum diem
 maxime cum judicatio procederet, rigor absque tremore
 adfuit, membrorum dissolutio, remissio, collapsio, alvi de-
 jectiones. Sopore detentus ex somno mente movebatur,
 non insaniit, ad decimumquartum diem judicatione est ab-
 solutus, neque quicquam eorum quae decernere solent ob-
 stitit. Eodem modo alter circa initia nonnihil glutinosa
 alvi recrementa demisit, ex quibus quod crassum erat judi-
 catorium fuit, pervigil erat, post haec nonnihil glutinosa,
 aliquantulum biliosa, matura, biliosa, non tenuia prodierunt.
 Ubi vero consistere coeperunt, celeres fuerunt judicationes.
 Circa sextum diem praecordia distendi visa sunt venarum
 agitatae in morem, deinde circa septimum dormivit, ad
 nonum judicatione est absolutus. Uterque candidi erat
 coloris, non fulvi. Excrementa aquosa sub dio aliquando
 exposita, superne laevia, tenuia, infra quod subsidentiam

Ed. Chart. IX. [327. 328.] Foef. II. 1137. 1138. Ed. Lind. I. (762.)
 τῷθεν γίνεται ὑπόστασιν ἔχον. [328] οἷσι κατὰ τὰ δεξιὰ
 ὑπολάπαρος ἔντασις φρενιτικοί, ἣν μὴ λύται, λήγοντος τοῦ
 πυρετοῦ. οἷσι δὲ ὑπὸ λαπαρότητος κοιλίης, ἐν αὐτῷ τοῦτο
 οἷον περιλαμβανόμενον ἢ σκληρὸν ὀδυνῶδες γίνεται καὶ πάντῃ
 κακόηθες, οὐκ ἐθέλει διαχεῖσθαι ἴσως ἐκ τῶν τοιούτων ἐκ-
 πύσσονται. ἐν δὲ τοῖσι δεξιόσιν αἱ ἐπάρσεις. ὅσαι μὲν ἐπι-
 πολὺ καὶ μάλα καὶ μάλιστα πιέζοντι. ἣν ὑποβορβορύζῃ, οὐ
 πάντῃ τι κακοήθεις οἶητο. τῷ ἐν τοῖσι δεξιόσιν ἀπ' Ἀμφι-
 λόχου καὶ τῷ κατὰ Μηδοσαδέω. οὗτοι κωματώδεις καὶ ἐν
 τοῖσιν ὕπνοισι καταφερόμενοι.

|| Αἱ καταστάσεις καὶ οἷαι ἐν ἣσι μᾶλλον καὶ ἥσσον
 γίνονται ὥρησι, χώρησι, τὰς ἀκμὰς ὅτε τῶν ρούσων καὶ
 πρὸς κρίσιν, καὶ τὸ καθημέρην καὶ τὸ πρωῒτερον καὶ ὕψαι-
 τερον, τρίτῃ, τετάρτῃ περιόδῳ, καὶ περιόδῳ ἐν ἣσι τὰ κρί-
 νοντα οἰδοῦντα. αἰμευμένα καὶ μὴ, αἱ ἀποστάσεις ἣσιν ὑπο-
 στροφαί. φλέβες κροτάφων καὶ συμπτώσεις καὶ χροῶν μετα-

habuit glasto admodum simile erat. Quibus dextra parte
 aliquantulum mollis dissentio fit, phrenitici evadunt, nisi
 febre desinente solvatur. Quibus vero prae ventris molli-
 tudine in se velut quiddam collectum cum dolore dure-
 scit et valde malignum est, neque dissipari solet, fortassis
 tale quid in pus vertitur. At in dextris sublatis tumores,
 qui magna quidem ex parte molles sunt, maximeque pre-
 menti, si quid submurmuravit, non admodum maligni ex-
 istimandi sunt. Quale quid in dextris ei accidit qui ex
 Amphiloichi villa venerat, et ei qui juxta Medosadae vicum
 habitabat, qui sopore detinebantur et alio somno corri-
 piebantur.

Aëris conditiones quaenam sint et quibus temporibus
 ac regionibus magis aut minus contingant, considerandae
 sunt. Ad judicationem quoque morborum vigores inter-
 dum spectare oportet, et accessiones quae quotidie aut
 maturius aut serius, tertio quartove circircuitu invadunt.
 Videndum etiam quibus in circuitibus quae decernunt in-
 tumescunt, sanguinem profundunt et contra. Quibus etiā
 in abscessibus morborum reversiones fiunt, temporum ve-

Ed. Chart. IX. [328.329.] Fœsl. II. 1138. Ed. Lind. I. (762.763.)
 βολαί, πρὸ τῶν κρυσίων καὶ οἷσι μὴ κρίνε(763)ται, καὶ οἱ
 ἀλύσμοι, περιτάσεις. χροῖων μεταβολαὶ ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ ἐς
 χλωρόν· ἢ μὴ κρίνη, καὶ αἱ δέρματος περιτάσεις, ἄνευ κρί-
 σιος, καὶ σύμπτωσις ὅματος. τοῦ σώματος σκληρότης ξηρῇ,
 οἱ μὲν ἐκίντες δακρύουσιν, οὐ κακόν· οἷσι δὲ ἀκούσιος πα-
 ραρθεῖ, κακόν. οἷσι δ' ἐπὶ τῶν ὀδόντων περιγλισχρο γίνεται,
 κακόν ὑποχάσκειν. ὃς ἐν τῇ κήμῃ ἔλκος ἔσχε καὶ τῷ Ἀττικῷ
 ἐχρήσατο, τούτῳ ἐξανθήματα ἐξαιρόμενα, ἐρυθρὰ, μεγάλα.
 τοῦτο ἀντὶ τῆς βηχὸς τῆς ὕστερον, οὐ γὰρ ἐβήξεν, τὸ δὲ
 πρότερον. ἐν Αἰνῷ ὅσοι φρικώδεις, τραυματίαι κεφαλῆς κα-
 κοήθεις καὶ ἐμπνητικοί, ἐκ τεινεσμοῦ ὁδοιπορήσει ὀδύνη πο-
 δῶν, καὶ ἐν τῇσι τραμαῖσιν οἱ κόποι. ὣν ἡ Κλινία ἀπόσιτος
 τηκομένη, πυῶδες ἄλλοτε σμικρὸν αἵματώδες, πυῶδες ἐποί-
 δσον. [329] ἡ Ἰππέου ὑδρωπιώδης, ἡ καὶ ἐπὶ τρεῖς ἔτεα ἥρος
 ἀρχομένου ἔβησεν, ἐπὶ πλέον διεπύησεν, ἐς χειμῶνα ἐξυδα-

nae et collapsiones, et colorum mutationes ante judicatio-
 nes, et quibus judicatio minime contingit. Item corporis
 anxietates, distentiones, colorum mutationes ex rubro in
 pallidum, ubi judicatio non fit et cutis distentiones absque
 judicatione, oculi collapsio, corporis asperitas cum sicci-
 tate. Quibus quidem volentibus lacrimae emittuntur, nil
 mali portenditur, at quibus invitis effluunt, malum. Qui-
 bus autem dentes undiquaque lentore obducuntur, malum
 suspectare licet. Qui ulcus in tibia habuit et Attico usus
 est, huic pustulae sublatae sunt, rubrae, magnae, idque
 tussis vice quae postea vexavit, neque enim antea tussivit.
 In Aeno horrorem sentiebant quotquot ex capitis vulnere
 laborabant, maligne habebant, pus colligebant, post ina-
 nem egerendi cupiditatem ex via pedum dolor aderat, et
 cum mentis perturbationibus lassitudines. Ex quorum nu-
 mero Clinia cibos averfabatur, contabescebat, pus inter-
 dum paulo cruentum, interdum pus intumescens rejecit.
 Hippei conjux aqua inter cutem laborans, quae etiam a
 tribus annis ad veris initia tussi vexabatur, majorem au-
 tem puris copiam intro collegit, sub hiemem aquosa facta

Ed. Chart. IX. [329.] Foef. II. 1138. Ed. Lind. I. (763. 764.)
 τάθη. κείνων δὲ φαρμακευθεῖσα ἐρήϊσεν, ἀπέθανεν ἡ παι-
 δίσκη. τῶν βησσόντων οἱ μὲν τῇσι χερσὶ ταλαιπωρούμενοι,
 αἶον ὁ παῖς ὁ τὰ κλήματα σιρέφων καὶ ὁ Ἀμύντεω, παρα-
 λυθέντες αὐτὴν μοῦραν τὴν δεξιὴν ἀμφοτέροι, ἐπαύσαντο.
 ἔπειτα ἔπαθον τοῦτο βήσσοντες. οἶδε ἢ ἵππευσαν ἢ ὠδοί-
 πόρησαν ἐς ὄσφυν, ἐς μηρόν, ξηραὶ δὲ αἱ πλεῖσται· εἰ δὲ
 μὴ, βίαιοί γε. ἡ Ἐνμύριος τρόπῳ οὐ νοσώδης, ἐδόκει ἄνευ
 πυρετοῦ, τυφώδης εἶναι. ἔπειτα ἐς τρόμον ἦλθε παντός
 τοῦ σώματος, καὶ τῆξιν, (764) καὶ ἀποσιτήν, καὶ δίψαν,
 καὶ ψυχρὴ ἦν. οἱ δὲ νυκτάλωπες οἱ πλεῖστον οὐρήσαντες, τὸ
 ὕστερον βραχὺ τι. ἐς δὲ τὰ ὦτα βήσσοντες καὶ ἐπιπυρεταί-
 χοντες ἐκρηγνύμενα περὶ ἐβδόμην ἢ καὶ ὀγδόην. ἡ Ἐνμύριος
 παῖς ἐπυρέταινε, καὶ ἐξ ὧτός ἐξῆύη πυῶδες. περὶ ὀγδόην
 οὐκ οἶδα σαφώς. ἔστι δ' οἷσι καὶ ὀδῶν ὑπῆρχε βεβρωμένος,
 μάλιστα ὁ τρίτος τῶν ἄνω. ἀντὶ πάντων δὲ οὗτος εὐρίσκεται
 βεβρωμένος. ἐς τοῦτον ὀδύνη, καὶ ἔστιν οἷσι καὶ περιπύημα,

est. Ab illis vero medicamentis repurgata melius habuit.
 Ancilla mortua est. In tussinetibus, iis quidem qui mani-
 bus laborabant, velut puero qui sarmenta contorquebat et
 Amyntae filio, ubi utrisque solius dextrae resolutio conti-
 gisset, cessabat, deinde tussientes ea affecti sunt. Qui vero
 aut equitarunt, aut pedibus iter fecerunt, in lumbis et fe-
 moribus eam senserunt. Magna autem ex parte siccae tus-
 ses erant, aut certe quidem violentae. Enmyris uxor ae-
 grorum in morem minime affecta, absque febre stupida est
 reddita, deinde in totius corporis tremorem res vertit, et
 colliquationem et cibi fastidium ac sitim, frigidaque erat.
 Qui nocturna coecitudine laborabant, nyctalopes dicuntur,
 plurimam urinam reddebant, postea paulum quiddam emit-
 tebant. Iis vero tussi atque insuper febre divexatis tuber-
 cula ad aures circa septimum aut etiam octavum diem
 erumpebant. Enmyris filia febre laboravit et ex aure pus
 effluxit, haud certo scio an circa octavum diem. Quibus-
 dam vero dens praecipue tertius inter superiores exesus
 fuit, et hic prae omnibus exesus reperiiebatur. In hunc

Ed. Chart. IX. [329. 330.] Foesl. II. 1138. 1139. Ed. Lind. I. (764. 765.)
οἷσι δὲ ἐς ὤτα ἰσχυρῶς βήσσοντες μᾶλλον ἢ ἐκεῖνος. οἷσι δὲ
καὶ ἐς ἐμπύησιν σὺν πυρετοῖσι καὶ ἀπαλλάσσει ἐβδόμη. ἐπεὶ
παρωξύνθη ὑποχόνδριον, οὐκ ἐλύθη. μαλαχθείσης ἐνῆν τὰ
σμικρὰ ὑπόγλιστρα, || ξυστρέμματα οὐ χρηστὰ, οὖρον αἰμο-
χροῶδες. ἔπτυνε δὲ ἀφρῶδες, πρὸς ὃν κυνικὸς εἰσήγαγέ με,
ἐβδόμη παρωξύνθη. περὶ δὲ ἰδ' ἐκρίθη, μωλνόμενα κακὰ.
[330] καθαρὸς φάρυγγα, ὀλίγα, πλατέα, πέποννα ἀναπτύσας
ἐκ ῥινῶν μικρὸν ἔσταξεν, ἐκαρηβάρει. χειρῶν καὶ σκελέων
καταλύσις, κοιλίῃ λυθεῖσα ὤνησε, πόδες ἀεὶ θερμοί. ὕπνοι
ἦσαν οἱ, καὶ παρ' οὓς οὐ γενέσθαι ὅτι πέποννα ἔπτυσεν.
ἡ Δημαράτου γυνή, πόδες καὶ ἐν τῇσι φρέσιν θερμοί. εἴτε
ἐς τὸ ἔμπυον, εἰ μὴ, ἀπολεῖται. (765) εἶχετο πρεσβύτης, ὃ
ἀπογενόμενος ἅμα ἀσθενεῖ τῇ ἑωυτοῦ, τῇ κεκρυμμένον ματι-
κόν τι ἐνῆν. ἐπεὶ δὲ ἐλθοῦσης ἑλμινθος ὑποπαχέης καὶ σίτου
ὀλίγου, αὐτίκα ἐπαύσατο, καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ὑγιὲς ἦν ὃ

dolor et quibusdam etiam circum pus colligebatur. Inter-
dum vero vehementia ad aures tubercula exoriebantur, et
hi magis tussiebant quam illi, interdum etiam suppuration
fiebat cum febris, et liberabantur septimo die. Ex in-
gravefcente praecordiorum tumore solutio nulla contigit,
alvo emollita inerant pauca aliquantum glutinosa, concreta
quaedam minime bona. Lotium cruentum et sputum spu-
mans reddebat. Is ad quem me deduxit Cynicus, septimo
die ingravescerebat, ad decimum vero quartum diem judi-
catione est absolutus. Sed quae sensim disparuerunt malum
portendebant. Fauces puras habebat, pauca lata et matura
expuebat, paucus e naribus sanguis stillavit, capitis gra-
vitas aderat et manuum ac crurum dissolutio, alvus soluta
profuit, pedes semper caluerunt, somni aderant, nihilque
ad aures sublatum est, quod concocta expuisset. Demarati
conjux etiam inter horrendum pedes calidos habuit, sive
ad suppurationem devenit, nec ne, periit. Senex qui de-
cessit, una cum uxore sua aegrotabat, cui furiosum quid-
dam latens inerat. At ubi prodiisset lumbricus aliquantu-
lum crassus, et paucum cibi recrementum, statim conquie-

Ed. Chart. IX. [330.] Foesl. II. 1139. Ed. Lind. I. (765.)
 πρεσβύτης οὗτος, καὶ τοῦ σώματος περὶ τὰς τοῦ δέρματος.
 ἄκρεα ψυχρὰ, λαπαρός, τρομώδης, ἐν ἀρχῇσι καὶ χεῖλεα καὶ
 χεῖρες, καὶ φωνήν, παρηνέχθη κοσμίως. ἔχασκεν, οὐ πᾶν
 δύσπνοος ἦν. ἡμέρησιν οὐκ οἶδα πρόσω εἴκοσιν ἀπέθανεν.
 οἷσιν ὑποχόνδρια καὶ κοιλίῃ ὑποχωρεῖ πιεζόμενα ἄλεια, οὐ
 βορβορυγμῷ ὥς ἐν Ἀβδήροισι κωλοτοσιδέα, ὅτι ἐστὶ πρῶτον
 κρισίμων ἡμερέων τῇ προτεραίῃ, καὶ τὰ κακὰ, καὶ τὰγαθὰ
 σημεῖα, γίνεται τὰς ἡμέρας ἥσιν ἐπιπαροξυνόμενοι χρονίζουσι
 καὶ ἥσι λήγοντες βραδύνουσι, καὶ τὰ ἄπιστα τῶν ῥηϊζόντων
 καὶ τὰ δι' ἃ σφῶν αὐτῶν παρωξύνοντο. πτύαλον τοῖσι περι-
 πνευμονικοῖσιν, οἷσι χολώδεα, ὅταν μέλλῃ λήγειν, τὰ πᾶν
 ξανθὰ βραχέα γίνεται, οἷα τὰ ἐν ἀρχῇσι ἑόντα τοιαῦτα ἐπι-
 φαίνεται, οὐ πᾶν δοκέω ταῦτα ἐκπεπαινεσθαι. ἀλλὰ κρίνειν
 οἷον τῷ παρὰ τῷ διδασκάλῳ καὶ ἄλλοτε οἷον εἶδον. Νίκιπ-
 πος ἐν πυρετοῖσι ἐξωνείρωσε, καὶ οὐδὲν ἐπέδωκεν ἐπὶ τὸ
 χεῖρον, καὶ τὸ αὐτό οἱ τοῦτο πλεονάκις ἐγέμετο καὶ οὐδὲν

vit et dormivit ac convaluit senex iste, cutis corporis cir-
 cumtensa, extrema frigida, mollis erat, ab initio tremula
 habebat labra, manus et vocem, moderate mente motus
 est, ore erat lianti, neque admodum difficulter spirabat:
 diebus haud procul viginti mortuus est. Quibusdam prae-
 cordia ac alvus compressa ac conferta demiserunt absque
 murmure, interdum, ut Abderis, stellionum tunicis similia.
 Id vero animadvertendum quod primum contingit pridie
 judicatoriorum dierum, quodque bona et mala signa his
 diebus eveniunt, quibus diutius ingravescent, aut quibus
 definendo tardius occupant. Tum quae perfide allevant,
 tum ea per quae se ipsis morbi graviores fiunt. Sputa pul-
 monum inflammatione laborantibus interdum biliosa, brevi
 cessaturum morbum, quae valde flava, brevem fore indi-
 cant. Si qualia sunt per initia, talia tandem se offen-
 dant, ea non admodum conecqui existimare oportet, sed
 judicationem facere, qualis ei qui apud praeceptorem erat
 contigit, et qualem alias interdum vidi. Nicippus in fe-
 bribus per somnum veneris imagines habuit, nihiloque ei
 deterius fuit, quod et ipsi saepius absque noxa contigit.

Ed. Chart. IX. [330. 331.] Foef. II. 1139. Ed. Lind. I. (765. 766.)
 ἐβλαψε. προεῖρήθη ὅτι παύσεται ὅταν οἱ πυρετοὶ [331]
 κριθῶσι, καὶ ἐγένετο οὕτως. (766.) Κριτίας ἐν πυρετοῖς ὑπὸ
 ἐνυπρίων ὠχλεῖτο ὑφ' οἷων οἶδμεν ἐπαύσατο καὶ αὐτὸς ἄμα
 κρίσει. Ἀλκιππος ἔχων αἰμορροΐδας, ἐκώλυετο θεραπευθῆναι
 θεραπευθεὶς ἐμάνη, πυρετοῦ ὀξέος ἐπιγενομένου ἐπαύσατο
 ἐν τοῖσιν ὀξέσι πυρετοῖσι διηρώδεις ὑπὸ ἡγεῶν πεπιεσμένοι
 τῷ ποτῷ ἢ καὶ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, δοκέουσι πολὺ ἂν ἐκπί-
 τειν. ὕδωρ ψυχρὸν δοθέν ἵνα ἀπεμέσῃ, ὠφελεῖ, χολώδεα γὰρ
 πύρεσται, ὅτι τὰ νεῦρα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτὰ ἔλκει σημεῖον. ἦν
 μὲν τὰ ἐν τοῖσιν ἄνω τῆς χειρὸς τρωθῆναι νεῦρα, ἐς τὸ κάτω
 νεύσει ἢ χεὶρ ὑπὸ τῶν κάτω νευρῶν ἐλκομένη· ἦν δὲ τάναν-
 τία, ἄλλως, βήσσουσι ξηρὰ οἱ τοὺς ὄρχας καὶ ἐκ τῶν
 βηχέων ἐς ὄρχιν λύεται φλεβοτομηθέντα, καὶ φλεγμαίνοντες
 βήσσουσιν, οἱ ἐν τοῖς ἐπὶ βουβῶσι πυρετοῖς ἐπιβήσθουσι.

Id illi cessaturum praedictum fuit, cum febres judicatione solutae fuissent, quod et ita evenit. Critias febribus detentus, insomniis, ut novimus, vexabatur, quibus etiam ipse una cum judicatione est liberatus. Alcippus per ora venarum quae in ano sunt sanguinem fundere solitus, curari verebatur, curatus insania correptus est, quae febre acuta succedente cessavit. In febribus acutis siti oppressi a medicis, aut sua sponte potu interdicto vexati, multum bibere posse videntur. Iis frigida exhibita, ut vomitio provocetur, conducit. Sic namque biliosa aderunt. Nervos in sese contrahi id indicat. Si quidem manus nervi superiores vulnerati fuerint, manus ab inferioribus nervis tracta deorsum inclinabit, contra vero aliter continget. Quibus testes intumescunt, tussi sicca vexantur et tussis vena secta in testium tumores definit, et inflammatione tentati tussunt. Quin etiam febribus ex inguinum tumoribus abortis tussis succedunt.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
ΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ.

[332] || Ἐν Ἠλίδι ἡ τοῦ κηπωροῦ γυνή, πυρετός εἶχε αὐτὴν ξυτεχῆς, καὶ φάρμακα πίνουσα οὐδὲν ὠφελέετο. ἐν δὲ τῇ γαστρὶ κάτωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ ἦν σκληρὸν καὶ ὑψηλότερον τοῦ ἑτέρου καὶ ὀδύνας παρέσχεν ἰσχυράς. τοῦτο ἐβλή- (767) μύσθη ἰσχυρῶς τῇσι χερσὶ σὺν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο ἐχώρησεν αἷμα οἱ συχνὸν κάτω, καὶ ἐγένετο ὑγίης καὶ ἐβίω. [333] ἐν Ἠλίδι Τιμοκράτης ἔπιε πλέον. μαινόμενος δὲ ὑπὸ χολῆς μελαίνης ἔπιε τὸ φάρμακον. οὗτος ἐκαθάρθη, τὸ κάθαρμα πολὺ φλέγμα καὶ χολὴν μέλαιναν διῆει δι' ἡμέρας καὶ πρὸς δαίλην ἐπαύσατο τῆς καθάρσεως, καὶ πότον ἐπό- τησεν ἐν τῇ καθάρσει πουλὺν, καὶ πινὼν ἄλφιτον ὑπὸς ἑλα- βεν αὐτὸν καὶ εἶχε τὴν νύκτα, μέχρις ἥλιος ἐγένετο. ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ οὐκ ἑδόκεε τοῖς παροῦσιν ἀναπνεῖν οὐδὲν, ἀλλὰ τεθνάναι, οὐδ' ᾗσθάνετο οὐδενὸς οὔτε λόγου οὔτε ἔργου. ἐιάθη δὲ τὸ σῶμα καὶ ἐπάγη, ἐβίω δὲ καὶ ἐξήγερτο. Σκόμ- φος ἐν Οἰνιάδῃσι πλευρίτιδι ἐχόμενος ἀπέθανεν ἐβδομαῖος

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS
LIBER QVINTVS.

Olitoris uxorem in Helide febris assidua detinuit, ne- que epota medicamenta quicquam profuerunt. Infra vero umbilicum in ventre quiddam durum erat et intumescens ac vehementes dolores faciens, quod cum manibus oleo in- unctis valide est expressum et emollitum, ac deinde pluri- mus ei sanguis deorsum profluxit, ac convaluit et vixit. Timocrates in Helide post longam potationem ab atra bile infania correptus, epoto medicamento perpurgatus est, eaque purgatione multam pituitam et atram bilem tota die demisit, quae sub vesperum cessavit, ubi multum laboris in purga- tione pertulisset: hunc epota polenta somnus corripuit, et totam noctem tenuit ad solis ortum. In somno vero iis qui aderant nihil respirare, sed mortuus esse videbatur et nihil, neque quid diceretur neque quid fieret, sentiebat. Corpore autem disento erat et rigido, vixit tamen et excitatus est. In Oeniadis Scomphus lateris dolore detentus septimo die

Ed. Chart. IX. [333] Foef. II. 1142. Ed. Lind. I. (767. 768.)
 παρακόπτων. φάρμακον δὲ ἔπιε κατωτερικόν, ταύτῃ τῇ ἡμέρῃ
 τῇ πρόσθεν κατατοίωσιν, καὶ ἐκαθάρθη οὐ πολλά. καθαιρόμε-
 νος δὲ παρέκοψεν. Φοίνικι ἐν Οἰνιάδῃσι καὶ Ἀνδρέα ἀδελφεοῖς
 ἡ γνάθος ὤδησεν ἡ εἰέρῃ, καὶ τὸ χεῖλος τὸ πρὸς τῆς γνά-
 θου καὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ οὔτε ἐνδοθεν σκοπέοντι οὐδὲν ἐφαί-
 νετο οὔτε θύραθεν ἀπεπύει, ἀλλ' οἰδέουσα σαπρὴ ἐγένετο
 ξηρῇ σηπεδόνι καὶ ἀπέθανε, καὶ θάτερος τὰ αὐτά. ἀπέθανε
 δὲ ὁ μὲν ἐβδομαῖος, καὶ ἔπιε φάρμακον καὶ οὐδὲν ὠφελήθη·
 τῷ δὲ Φοίνικι ἐξετιμήθη κύκλος σαπρὸς, καὶ τὸ ἔλκος ἐκα-
 θάρισθη μὲν τὸ πλέον, πρὶν αὐτὸν ἀποθανέειν, ἀπέθανε
 (768) δὲ καὶ οὗτος πλείονα χρόνον βιούς. Πυρίδαμος ἐν
 Οἰνιάδῃσιν ἐν περιπλευμονίῃ δεκαταῖος ἤρχετο παρακόπτειν.
 ἰητροεύμενος δὲ κατενόησέ τε καὶ πτύαλα ἐγένετο καθαρώ-
 τερα, καὶ προχωρεύουσα ἡ νοῦσος ἐπὶ τὸ βέλτιον. ὕπνος τε
 αὐτῷ κατεχύθη πούλῃς, καὶ τὰ ὄμματα ἱκερώδεα ἐγένετο,
 καὶ ἀπέθανε πρὸς τὰς κ' ἡμέρας. ἐν Οἰνιάδῃσιν ἀνὴρ νοῦσῳ
 εἶχετο, ὅκοιτε ἄσιτος εἴη. ἔμυσεν αὐτοῦ ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρῶς

mortuus est cum delirio. Medicamentum autem deorsum
 purgans ebibit, cum ipso ante purgationem die mente con-
 staret, neque multum purgatus est. In purgatione vero ipsa
 deliravit. In Oeniadis Phoenici et Andreae fratribus mala
 altera intumuit, et labrum quod ex anteriore parte malae
 et oculo respondet, neque quicquam intro spectanti com-
 parebat, neque foris ullam puris significationem edebat, sed
 arida putredine intumescens marcescebat et mortuus est.
 Eadem quoque alteri contigerunt. Mortuus est autem hic
 quidem septimo die, neque epotum medicamentum quic-
 quam profuit. Phoenici vero putredo in circulum execta
 est, et ulcus ante mortem magna ex parte repurgatum fuit.
 Sed et hic mortuus est cum diu traxisset. In Oeniadis Py-
 ridamus pulmonis inflammatione laborans decimo die de-
 lirare coepit, curatus vero tum ad sese rediit, tum sputa
 puriora reddebantur, et morbus in melius tendebat. Somni
 ei multo offuso oculi aurigine tentati sunt, et circa vige-
 simum diem mortuus est. Quidam in Oeniadis morbo deten-
 tus, cum sine cibo perseveraret, strepitum in ven

Ed. Chart. IX. [333. 354.] Foesl. II. 1142. 1143. Ed. Lind. I. (768.)
 καὶ ὠδυῖτο, καὶ ὅτε φαγόντι || τὰ σιτία τριφθεῖη καὶ χρόνος
 ἐπιγένοιτο μετὰ τὴν βρώσιν τοῦ σιτίου, μετ' οὐ πολὺ ταῦτό
 τοῦτο ἔπασχε, καὶ ἔρθιτε τὸ σῶμα καὶ ἐτήκετο. [334] τροφή
 οὐκ ἐγένετό οἱ ἀπὸ τῶν σιτίων ἐσθίουσι, καὶ ὑπεχώρεεν ὁ
 σῆτος πονηρὸς καὶ συγκεκαυμένος. ὁκότις δὲ τεωστί βεβρω-
 κὼς εἶη, αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον ἤμιστα ἔμυζε, καὶ τὸ
 ἄλγος εἶχεν αὐτόν. οὗτος φάρμακα πίνων παντοδαπὰ καὶ ἄνω
 καὶ κάτω οὐδὲν ὠφελέετο. φλεβοτομούμενος δὲ ἐν μέρει
 ἑκατέρῃν τὴν χεῖρα ἕως ἑξαιμος ἐγένετο, ἔπειτα ὠφελήθη
 καὶ ἀπηλλάγη τοῦ κακοῦ.

Ἐνὸς πολεμοῦ ἐν Οἰνιόδῃσιν ὠδυῖτο ἰσχίον τὸ δεξιὸν καὶ
 τὸν βουβῶνα καὶ τὴν πλησίον συμβολὴν πρὸς τοῦ ἰσχίου
 ὑπὸ τοῦ βουβῶνος καὶ τοῦ ἰσχίου τὸ πρόσθεν. τοῦτο αἷμα
 ἀφηρέθη ὑπὸ τοῦ σφυροῦ πολὺ πάνυ καὶ μέλαν καὶ παχὺ,
 καὶ φάρμακον ἔπιεν ἐλατήριον, καὶ ἐκαθάρθη πολλὰ, καὶ
 ῥήγων μὲν τι ἐγένετο, αἱ δὲ ὀδύνη οὐκ ἐξέλιπον, ἀλλ' ἔμ-
 πυνον ἔσχε τότε ἰσχίον καὶ τὴν κοχώνην καὶ τὸ ἀμφὶ τὸν

mentem et dolorem percipiebat, ciboque assumpto et com-
 minuto, ubi post cibi sumptionem tempus aliquod interces-
 sisset, non longe postea idem sentiebat, corpusque conta-
 bescebat et paulatim absumebatur; neque alimentum ex cibis
 sumptis percipiebatur, et per alvum demittebantur ciborum
 reliquiae pravae et exulsae. At cum cibum recens devorass-
 set, tum minime strepitum sentiebat, neque dolor detinebat.
 Hic sumtis omne genus medicamentis, tum sursum tum de-
 orsum purgantibus, nihil allevabatur. Secta vero per vices
 utriusque manus vena donec exanguis fieret, tum demum
 allevationem et mali liberationem sensit.

In Oeniadis Eupolemus coxendicis dextrae dolore con-
 flictabatur, ac inguinis et propinquae coxendicis juncturae,
 quae est ab inguine et anteriore coxendicis parte. Huic san-
 guis ex malleolo detractus est admodum multus, niger et
 crassus, epotoque medicamento alvum deorsum purgante,
 multum purgatus est et melius quidem ei aliqua ex parte fuit.
 Dolores vero non cessabant, sed tum coxendicem, tum illius
 juncturam ad sedem, quae κοχώνη dicitur, tum etiam ingui-

Ed. Chart. IX. [334.] Foef. II. 1143. 1144. Ed. Lind. I. (769.)
 βουβῶνα, (769) ἅπερ ὠδυᾶτο δὲ ἐπὶ πλέον. τὸ δὲ πῦον
 ἐγένετο πρὸς ὀστέον μᾶλλον ἢ πρὸς τὸ τῆς σαρκὸς κατὰ
 βάθος, καὶ ἐλελήθη χρόνιον οὕτως ἔχων, ἕως πάνυ ἀσθενῆς
 ἐγένετο. ἔπειτα ἐκαίθη ἐσχάραις πάνυ πολλαῖς, καὶ μεγάλαι
 ἐγένοντο καὶ πλησίαι ἀλλήλων, καὶ πῦον ἐρῶν πούλν καὶ
 παχὺ, καὶ ἔθανεν ὀλίγησιν ἡμέρησι μετὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ
 μεγέθεος τῶν ἐλκῶν καὶ πλήθεος καὶ ἀσθενείας τοῦ σώμα-
 τος. οὗτος ἐδόκεεν ἂν εἰ ἐτιμήθη εὐροον μίην τομὴν καὶ
 πρὸς τόμον ἀφίκετο τὸ || πῦον καὶ εἰ προσέδει τομῆς εἰσόδου
 ταμεῖν εὐροον. ταῦτα παθὼν ἐν τῇ ὥρῃ ἐδόκεεν ἂν ὑγιῆς
 γενέσθαι. Λύκων ἐν Οἰνιάδῃσι τὰ μὲν ἄλλα ταῦτ' ἔπασχεν,
 αἱ δὲ ὀδύναι καὶ ἐς τὸ σκέλος οὐ πάνυ διεφοίτων, καὶ οὐκ
 ἐγένετο ἔμπυος, ὑγιῆς δὲ πολλῷ χρόνῳ. φάρμακα δὲ ἔπιτε
 καὶ σικύας προσεβάλλετο, καὶ ἐφλεβοτομεῖτο, καὶ ἐδόκεε
 ῥῆων γίνεσθαι ταῦτα πάσχοντι. Ἀθήνησιν ἄνθρωπος ξυσμῶ
 εἶχετο πᾶν τὸ σῶμα, μάλιστα δὲ τοὺς ὄρχας καὶ τὸ μέτω-
 πον· εἶχετο δὲ πάνυ σφόδρα, καὶ τὸ δέρμα παχὺ ἦν, καθ'
 ἅπαν τὸ σῶμα καὶ οἶόν περ λέπρη τὴν πρόσομφιν, καὶ οὐκ

nis loca suppuratio occupabat, ibique dolor erat intensior.
 Pus autem os potius quam carnem alte pervadebat, et ali-
 quamdiu sic se habere ignoratus est, donec admodum debilis
 extitit. Tandem crustis valde multis iisque magnis et den-
 sis inustus est, pusque multum et crassum effluxit, ac non
 paucis post diebus interiit tum ex ulcerum magnitudine et
 multitudine, tum ex corporis debilitate. Hic videbatur
 liberari posse, si unica ampla sectione sectus fuisset, ac per
 eam pus demissum esset, aut si altera sectione opus erat, eam
 amplam admoveere, atque haec in tempore facta oportuit.
 Lyconi in Oeniadis in reliquis quidem eadem contigerunt,
 dolores tamen ad crus non admodum pervadebant, neque
 purulentus extitit, verum sanus longo intervallo. Medica-
 menta autem ebibebat et cucurbitulas admovebat, sanguis
 mittebatur, atque interea melius habere videbatur. Athenis
 quidam pruritu totius corporis, praecipue tamen testium
 et frontis, detinebatur ac vehementer admodum vexabatur.
 Cutis toto corpore crassa erat, ac qualis in lepra videri as-

Ed. Chart. IX. [334. 335.] Fœd. II. 1144. Ed. Lind. I. (769. 770.)
 ἂν ἀπελάβεν οὐδαμώθεν τοῦ δέρματος, ὑπὸ τῆς παχύτητος.
 τοῦτον οὐδεὶς ἠδύνατο ὠφελῆσαι. διελθὼν δὲ εἰς Μῆλον, ἥ
 τὰ θέσμα λουτρὰ, τοῦ μὲν κτησμοῦ ἐπαύσατο καὶ τῆς πα-
 χυδερμείης, ὑδροπιήσας δὲ ἔθαπεν. Ἀθήνησιν ἄνδρα χολέρῃ
 ἔλαβεν, ἥμει τε καὶ κάτω διήει, καὶ ὀδυῖτο, καὶ σιτῇ-(770)
 ται οὐκ ἠδύνατο οὔτε ὁ ἔμετος οὔτε ἡ ὑποχώρησις, καὶ ἡ τε
 [335] φωνὴ ὑπολελοίπει, καὶ κινέσθαι ἐκ τῆς κλίνης οὐκ
 ἠδύνατο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὀχλυώδεις καὶ ἔγκοιλοι ἦσαν, καὶ
 σπασμοὶ εἶχον ὑπὸ τῆς κοιλίης ἀπὸ τοῦ ἐντέρου, λύγξ. ἡ δ'
 ὑποχώρησις πολλῶ πλείων ἦν τοῦ ἐμέτου. οὗτος ἔπιεν ἐλλέ-
 βορον ἐπὶ φακῶν χυλῶ, καὶ ἐπέπιεν φακῶν χυλὸν ἕτερον,
 ὅσον ἠδύνατο, καὶ ἔπειτα ἐπήμεσε καὶ προσηναγκάσθη καὶ
 ἔσθη αὐτῷ ἄμφω, ψυχρὸς δὲ ἐγένετο. ἐλούετο δὲ μέχρι τῶν
 αἰδοίων κάτω πάνυ πολλῶ, ἕως καὶ τὰ ἄνω διεθερμάνθη
 καὶ ἐβίω. τῇ δ' ὑστεραίῃ ἄλφιστα ἔπις λεπτὰ ἐφ' ὕδατι. ἐν
 Λαρίσση γυναικὶ Γοργίου τὰ ἐπιμήνια διὰ ὃ ἐτέων ἴσχετο,
 πλὴν ὀλίγων πάνυ. ἐν δὲ τῇ μήτρῃ ἐφ' ὁκότερα ἂν κλισθῇ

folet; neque ulla ex parte prae crassitudine apprehendi
 poterat. Hic nullis remediis juvari potuit. In Melum au-
 tem ad balneas calidas profectus, prurigine et cutis crassi-
 tudine liberatus est, hydrope tamen periit. Quidam Athenis
 cholera correptus tum vomebat tum infra demittebat et
 doloribus conflictabatur, ac neque vomitio neque alvi de-
 jectio fisci poterat, voxque defecerat, nec lecto moveri
 poterat, oculi caligine obducti et cavi, convulsiones deti-
 nebant, quae ab intestinis profectae ventriculum occupabant,
 et singultus. Quod ex alvo secedebat, vomitione longe
 copiosius erat. Hic epoto veratro cum lenticulae succo,
 etiam insuper alterum lenticulae succum pro viribus ebibit,
 ac tandem post vomitum ei ambo coacta sunt et suppressa,
 verum perfrigescebat. At calida admodum multa lotus est
 et pudendis deorsum, in tantum ut etiam superiora incale-
 cerent, et vixit. Postridie vero polentam sumpsit. Gor-
 giae uxori in Larissa menstruae purgationes quatuor annis
 suppressae erant, praeter valde paucas. Utero autem,

Ed. Chart. IX. [335.] Foef. II. 1144. 1145. Ed. Lind. I. (770. 771.) σφυγμὸν παρείχε καὶ βάρος. αὕτη ἡ γυνὴ ἐκύησε, καὶ ἀπεκύησε, καὶ ἀπελύθη τὸ παιδίον ἐνάτω μηνὶ ζῶον θῆλυ ἔλκος ἔχον ἐν τῷ ἰσχύῳ, καὶ τὰ ὕστερα ἐπόμετα καὶ αἵματος ρεῖμα πολὺ πάνυ ἐπεγένετο καὶ τῇ ὕστεραϊ καὶ τῇ γ καὶ τῇ δ καὶ θυρόμβοι πεπηγότες, καὶ πυρετὸς εἶχε μέχρι ἡμερῶν δέκα τῶν πρώτων. ὑπεχώρεεν τὸ λοιπὸν αὐτῇ αἷμα ἐρυθρὸν καὶ ὥδεε τὸ πρόσωπον ἰσχυρῶς, καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰ πόδε, καὶ τὸν ἑτερον μηρὸν, καὶ σιτία οὐ προσίετο. δίψος δὲ εἶχεν ἰσχυρὸν, καὶ τὸ ψυχρότατον ὕδωρ ξυνέφερεν, οἶτος δὲ οὐδαμῶς. ἡ δὲ γαστήρ μετὰ τὸ πρῶτον παιδίον ὀλίγῳ μὲν τινι ἐλαπάχθη, πάνυ δὲ οὐ ξυνέπεσεν, ἀλλὰ σκληροτέρη ἦν, ὀδύνη (771) δὲ οὐ προσῆν. τεσσαρακοστῇ δὲ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐξέπεσε τὸ ἐπικύημα σάρξ, καὶ ἡ γαστήρ ξυνέπεσε καὶ τὰ οἰδήματα πάντα καὶ τὸ ρεῖμα λεπτόν καὶ τὸ αἷμα τὸ ὄζον, καὶ ὑγιὲς ἐγένετο.

|| Γυνὴ ἐν Φαίῳσι περιώδυνε κεφαλὴν πουλὺν χορόν, καὶ οὐδεὶς οὐδὲν ἠδύνατο ὠφελῆσαι οὔτε καθαιρομένη κεφα-

quamcunque in partem se inclinasset, pulsus atque gravitatis sensum praebebant. Foetum concepit haec mulier et produxit, emissaque est in lucem nono mense puella viva in coxendice ulcus habens, ac secundarum exitus consecutus est, et copiosus admodum sanguinis fluxus successit, postridieque et tertio et quarto etiam sanguinis grumi concreti. Febris eam decem primis diebus detinuit, ac in posterum ei sanguis ruber prodiit. Facies, tibiae, pedes ambo et femur alterum vehementer tumescebant. Cibos averfabatur, siti vero vehementi torquebatur, ac maxime frigida conferebat, vinum autem nullo modo. Venter excluso primo foetu exiguo quidem momento remollitus est, plane autem non concidit, sed durior perseverabat, verum citra dolorem Quadragesimo vero a primo die, quod praepostere conceptum fuit excidit, caro quaedam et venter concidit tumoresque omnes, fluxusque tenuis et sanguis olens prodiit, ac convaluit.

Phaeris mulierem ingens capitis dolor diu tenuit, queneque purgato capite quisquam allevare poterat. Melius

Ed. Chart. IX. [335. 356.] Foes. II. 1145. Ed. Lind. I. (771. 772.)
 λήν. ῥήϊστη δὲ ἐγένετο ὁκότῃ τὰ ἐπιμήνια εἰχερῶς οἱ ἦεν.
 αὕτη ὁκότῃ περιωδύνει τὴν κεφαλὴν, προστιθέμενα προσθετὰ
 εὐώδεα πρὸς τὴν μήτρην ὠφέλει καὶ ἀπεκαθάρθη ὀλίγον
 τι, καὶ ὁκότῃ ἐκύησεν ἐξέλιπον αἱ ὀδύναι τὴν κεφαλὴν. γυνὴ
 ἐν Λαρίσση κύνουσα τῷ δεκάτῳ μηνὶ αἷμα ἐχώρεεν αὐτῇ
 πολὺ ἰὸν ἡμέρας. πλεῖστον δὲ τὰς γ' τὰς πρὸ τοῦ παιδίου
 τῆς ἀπολύσιος. τῇ ἰὸν ἐξέπεσεν ἐκ τῆς γαστρός τὸ παιδίον
 τεθνεὺς, ἔχον τὸν δεξιὸν βραχίονα προσπεφυκότα τῇ πλευρῇ,
 καὶ τὸ χωρίον τρίτῃ ἡμέρῃ τῆς νυκτός τὴν αὐτὴν ὥρην, ὡς
 ὅτε τὸ παιδίον καὶ τὰ λευκά. ἔπειτα μετὰ ταῦτα ἐχώρεεν
 τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας μετρίως τι πολλὰ. μετὰ δὲ τοῦτο
 πυρετός ἐλαβε δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, καὶ ὠδυνᾶτο
 τὴν γαστέρα πᾶσαν καὶ τὰ ἰσχία, τὸ δὲ ἥττον μάλιστα.
 [336] ἐν Λαρίσση Ἰπποσθένης περιπλευμονίῃ ἐδόκεσ τοῖσιν
 ἡτροῖσιν ἔχουσθαι, ἣν δὲ οὐδαμῶς. ἀρχῇ μὲν παλαιῶν ἔπασσε
 σκληρῶ χωρίῳ ἔπτως, καὶ ἐπενέπεσεν αὐτῷ, καὶ ἐλούσατο
 ψυχρῶ, καὶ ἐδείπνησε, καὶ ἐδόκεσ βαρύτερος γίνεσθαι. τῇ
 δ' ὕστεραίῃ ἐπύρεξε καὶ βῆξ ἔσχε (772) ξηροτέρῃ καὶ τὸ

autem habebat, cum ei menstrua expedite prodibant. Haec
 in intenso capitis dolore pessis odoratis ad uterum appositis
 allevabatur et aliqua ex parte purgata est, cumque conce-
 pissit, caput doloribus levatum est. Larissaea mulier prae-
 gnans decimo mense copiosum sanguinem quatuordecim
 diebus demisit, plurimum tamen tribus potissimum diebus,
 antequam puer in lucem ederetur. Decimoquarto puer mor-
 tuus utero excidit, cujus brachium dextrum lateri adhaere-
 scebat. Tertio die noctu eadem hora cum puer prodit,
 secundae et purgamenta alba deciderunt, ac deinceps tribus
 diebus et noctibus multa quodammodo prodierunt. Post-
 haec febris duobus diebus ac totidem noctibus tenuit, dolor-
 que totum ventrem et coxendices fereque imum ventrem
 vexavit. Larissae Hippotheses pulmonis inflammatione me-
 dicis detineri, falso tamen, videbatur. Principio quidem
 lucta se exercens duro in loco supinus cecidit, superinci-
 dente ei adversario, et lavit frigida, coenam sumpsit et gra-
 vior sibi videbatur. Postridie vero febris et tussis ficcior

Ed. Chart. IX. [336.] Foëf. II. 1145. 1146. Ed. Lind. I. (772.)
 πνεῦμα πυκνόν. πεμπταῖος δὲ αἱματῶδες ἐχρέμψατο οὐ πολὺ,
 καὶ παρακόπτειν ἤρχετο. ὁκότις βήσοι, τότε ὠδυνᾷτο τὰ στή-
 θεα καὶ τὸν γῶτον. ἐκταίῳ δὲ αἷμα ἐρῶει ἐκ τῶν ῥιπῶν
 πταρέντι, ὅσον τέσσαρες κοτύλαι. πρὸς τὴν ἐσπέρην οὔτε
 ἐφθέγγετο οὔτε ἠσθάνετο οὔτε ἔργου οὔτε λόγου. ἐνδεκαταῖος
 δὲ ἔθανε. τὰς δὲ πέντε ἡμέρας τοτὲ μὲν εὐφρων ἦν, τοιτὲ
 δὲ οὐ, ἐγένετο καὶ ἀπύρετος. σίαλον δὲ οὐδὲν ἀπεχώρεεν
 οὐδὲ ῥέγχος εἶχεν· οὐ γὰρ ἦν σίαλον. Σκάμανδρος ἐν Λαρίσση
 καὶ ἰσχίον ἐσφακέλισε, καὶ ὀστέον ἀφεστηκὸς χρόνιον. ὁ δὲ
 ἐτμήθη τομὴν μεγάλην καὶ πρὸς τοῦ ὀστέου, καὶ ἔπειτα
 ἐκάη. τότε ἡμέρῃ δωδεκάτῃ ἤρξατο μετὰ τὴν τομὴν σπασμὸς
 καὶ εἶχε μᾶλλον. ἐσπᾶσατο δὲ τὸ σκέλος τοῦτο μέχρι τῶν
 πλευρῶν, διεφοῖτα δὲ καὶ ἐπὶ θάτερα ὁ σπασμὸς. || συνε-
 κάμπτετο δὲ τὸ σκέλος καὶ ἐξετείνεται, καὶ τᾶλλα μέλη
 ἐκίνει καὶ αἱ γνάθοι ἐπάγησαν. οὗτος ἔθανε σπώμενος ὀγδόῃ
 μετὰ τὴν τοῦ σπασμοῦ ἐπίληψιν. ἐθεραπεύετο δὲ χλιύσμα-
 σιν ἀσκίοισι καὶ πυρίῃσιν ὀρόβων ὅλαν τὸ σῶμα, καὶ ὑπε-

ac spiratio crebra tenuit. Quinto autem die cruentam pau-
 cum screavit et delirare coepit. Cum tussis urgeret, tum
 dolor pectus et dorsum infestabat. Sexto postquam sternu-
 tasset sanguis ex naribus effluxit ad quatuor fere heminas.
 Sub vesperam neque loquebatur, neque quid fieret aut quid
 diceretur sentiebat. Undecimo mortuus est. Quinque au-
 tem diebus quandoque bene sentiebat, quandoque vero mi-
 nime, febre liber erat. Sputum vero nullum excernebatur,
 neque stertor detinuit, quoniam sputum non aderat. Laris-
 sae Scamander coxendicem sideratam habuit, et os diu dis-
 paratum. Hic post magnam sectionem etiam ad os ipsum,
 denique inustus est, ac tum duodecimo post sectionem die
 convulsio coepit ac magis detinuit. Convulsione autem
 tentabatur crus ipsum ad latera usque, quae ad alteram etiam
 partem perveniebat. Crus autem contrahebatur et exten-
 debatur, caeteraque membra movebat et maxillae rignerunt.
 Hic octavo post convulsioneis insultum die, convulsione periit.
 Utriculis vero concalfactis ex ervo ad curationem totum

Ed. Chart. IX. [336. 337.] Foesl. II. 1146. Ed. Lind. I. (772. 773.)
 ελύσθη, καὶ ὑπῆλθε πάλαι ἢ κόπρος ὀλίγη, καὶ τὸ κατα-
 κορὲς φάρμακον ἔπιε καὶ προσκατέπιε, καὶ ἐπῆλθε μὲν, οὐ-
 δὲν δὲ ἀπὸ τοῦ καταπότου ὠφελήθη, καὶ ὑπὸς ὀλίγος
 ἦλθε, καὶ αὐτίς πιὼν τὸ κατακορὲς ἰσχυρὸν ἐσπερινὸς
 ἡλίου ἀνιόντος ἔθαιεν. ἐδό(773)κει δ' ἂν πλείονα χρόνον
 διετεγκεῖν, εἰ μὴ κατὰ τοῦ φαρμάκου τὴν ἰσχύν.

Ἰπποκόμος Παλαμήδεος ἐν Λαρίσση ἐνδεκαετὴς ἐπλήγη
 κατὰ τοῦ μετώπου ὑπὲρ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν ὑφ' ἱπ-
 που, καὶ ἐδόκει τὸ ὀστέον οὐχ ὑγιὲς εἶναι, καὶ ἐπῆδαι ἐξ
 αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα. [337] οὗτος ἐπείσθη μέγα μέχρι τῆς
 διπλότης, καὶ ἰητρούετο οὕτως ἔχον τὸ ὀστέον, ὃ καὶ πρό-
 σθεν αὐτίκα τὸ ὀστέον ἔκνεν. ἐπὶ εἴκοσιν οἴδημα παρὰ τὸ
 οὖς ἤρξατο, καὶ πυρετὸς καὶ ῥίγος, καὶ ἡμέρη μᾶλλον ὠδί-
 σκετο καὶ ὠδυνᾶτο τὸ οἶδημα, καὶ ἐπύρεσεν ἀρχόμενος ἐκ
 ῥίγος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὠδήσαν καὶ τὸ μέτωπον καὶ ἅπαν
 τὸ πρόσωπον. ἔπασχε δὲ ταῦτα ἐπὶ δεξιᾷ μᾶλλον τῆς κεφα-
 λῆς. παρήλθε καὶ ἐς τὰ ἀριστερὰ τὸ οἶδημα. οὐδὲν οὖν

corpus fovebatur, et ex insuso per clylllerem tandem non-
 nihil stercoreis subit. Medicamentum affatim sinceram bilem
 deturbans ebibit, et insuper aliud devoravit. Ac secessit
 quidem, nihil autem ex devorato medicamento levamenti
 sensit. Somnus parvus venit. Rursusque epoto sub vespere-
 ram valido medicamento affatim sinceram bilem deturbante,
 sub ortum solis mortuus est. Atque diutius morbum sufferre
 potuisset, ni vis medicamenti obstitisset.

Earissae Palamedis equisō undecim annos natus ab
 equo in fronte supra oculum dextrum vulnus accepit, et ad
 os vitium pervenisse videbatur, ex eoque modicus sanguis
 profiliebat. Hic magnam sectionem ad os duplex usque
 pertulit, et eo statu os curationem accipiebat, quod etiam
 antea illico os utero gestabat. Sub vigesimum diem circum
 aurem tumor exortus est. Febris coepit et rigor, ideoque
 potius augebatur tumor et dolor. Sub initia febris ex rigore
 cepit et oculi, frons ac tota facies intumuit. Haec autem
 dextra capitis parte fere contigerunt, pervasit tamen tumor
 etiam ad sinistram, sed hic nullam noxiam attulit. Ad ex-

Ed. Chart. IX. [337.] Foel. II. 1146. 1147. Ed. Lind. I. (773. 774.)
 τοῦτο ἔβλαπτεν. τελευτιῶν δὲ πυρετὸς ξυνεχῆς ἔσχεν, ἥσσαν
 ταῦτα ἦν μέχρι ἡμερῶν ὀκτώ. ἐβίω δὲ καυθεῖς, καὶ καθη-
 ράμενος διὰ καταπότου καὶ περιπλασσόμενος τὸ οἴδημα.
 τὸ δὲ ἔλκος τῶν κακῶν οὐδὲν αἴτιον ἦν. ἐν Λαρίσση Θεο-
 φόρβου παῖς ἐλέπρα τὴν κύστιν, καὶ διούρει γλίσχρον, καὶ
 ὠδυνᾶτο καὶ ἀρχόμενος καὶ τελευτιῶν τῆς οὐρήσιος καὶ ἔτριβε
 τὸ πρόσθιον. οὗτος πιὼν τὸ διοιρητικὸν δριμύ ἐς μὲν τὴν
 κύστιν οὐδὲν ἐχώρησεν, ἐξήμεσε δὲ συχνὸν πυῶδες καὶ χολήν,
 καὶ κάτω ἔτερα τοιαῦτα διεχώμεσε, καὶ ὠδυνᾶτο τὴν γαστέρα.
 ἐκαίετο ἐνδοθεν, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ψυχρὸν ἐγένετο, καὶ
 παρελύθη ὅλος, καὶ προσδέχεσθαι (774) οὐδὲν ἤθελε. τούτῳ
 ἠλκώθη κοιλίη ἰσχυρῶς, ὑπὸ ἰσχύος τοῦ φαρμάκου ἄγαν.
 ἀποθνήσκει δὲ μετὰ τὴν πόσιν τριταῖος. γυνὴ Ἀντιμάχου ἐν
 Λαρίσση ἐκνύσκετο ἡμέρας ὥσεί ν, καὶ ἥσιπέτο τὸν ἄλλον
 χρόνον καὶ ἡμέρας ζ ἤλγει τὰς ὑστέρας, καὶ ὠδυνᾶτο τὴν
 καρδίην. || καὶ πυρετὸς ὑπελάμβανεν. οὐχ ὑπεκχωρήκει τοῦ

tremum vero febris continuaprehendit. Atque ista minus
 affligebant ad octavum diem usque. Post inunctionem autem
 et medicamenti devorati purgationem, illito tumori medi-
 camento superstes fuit. At vero malorum causa nullo modo
 ad ulcus referenda erat. Theophorbi filio Larissae vesica
 foeda scabie, lepram dicunt, laboravit et glutinosam urinam
 reddebat, in eaque reddenda circa initium et finem dolore
 divexabatur, et mentulam confricabat. Hic epoto acri me-
 dicamento urinam promovente ad vesicam nihil quidem
 secessit, sed vomitione pus multum et bilem reddidit, cae-
 teraque ejusdem generis per alvum demittebat. Venter do-
 lore conflictabatur, et intus ardoris sensus percipiebatur.
 Reliquo vero toto corpore perfrixit et exolutionem sensit,
 neque quicquam assumere voluit. Huic medicamenti vis
 nimia ventriculum vehementer admodum exulceravit, quo
 epoto tertio postea die extinctus est. Larissae Antimachi
 uxor fere quinquaginta diebus uterum gestabat, et reliquo
 tempore cibos fastidiebat, septemque diebus uteri et oris
 ventriculi dolore conflictabatur, et febris prehendebat. Ex

Ed. Chart. IX. [357. 338.] Foesl. II. 1148. Ed. Lind. I. (774.) χρόνου τούτου. ταύτη ἐδόθη ἐλατήριον κατάποτον ἰσχυρότερον τοῦ δέοντος, καὶ ἀπήμεσε χολὴν ξυγκεκαυμένην, ὑπὸ τῆς αἰτίας καὶ τοῦ πυρετοῦ, καὶ γὰρ οὐδὲ ποτὶ ἐχρήτο οὐδενί. ὀλίγην δὲ καὶ ἀπήμεσε βιαίως καὶ θρομβώδεα. κἄπειτ' ἀήσαιο καὶ ἤφειν αὐτήν, καὶ ἐδόκεεν ἀσθενεῖν, καὶ οὐκ ἤθελε πίνουσα ὕδωρ ἐξεμεῖν. μετὰ δὲ τοῦτο ὀδύνη ἰσχυρὴ τὴν κάτω κοιλίην. εἴλκωτο γὰρ ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ ἐχώρεεν αὐτῇ μετὰ τὴν κόπρον αὐτίκα ὕφαιμον ξυσματώδες. αἰεὶ δὲ πλέον ἐγίνετο καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἄση, καὶ τοῦ καθάρματος ἦσαν 8 κοτύλαι. ἔσθη δὲ ἡ κοιλίη ὕδατος καταχεομένου πολλοῦ κατὰ τῆς γαστρός. ἄλλο δὲ οὐδὲν ἡδυνήθη προσδέξασθαι. ἔστανε περὶ μέσας νύκτας. ἐδόκεε δ' ἂν βιώσθαι, εἰ ἡδύνατο πίνειν τὸ ὕδωρ καὶ ἐμεῖν αὐτίκα πρὶν ἢ πιεῖν. [338] οἰκέτις Ὀνησιδήμου ἐν Λαρίσση ἡλκώθη κοιλίην καὶ τὸ ἔντερον ὑπὸ χολῆς αὐτομάτης κινηθείσης, καὶ ἐξεχώρεε καὶ ἄνω καὶ κάτω χολὴ καὶ αἷμα, καὶ πυρετὸς εἶχε. ταύτη ἐδόθη ἀσθευεούση ἐλατήριον ἀσθενὲς ποτὸν ὕδαρες καὶ

quo tempore nihil per alvum secessit. Huic medicamentum deorsum purgans valentius quam par erat deglutendum est exhibitum, et bilem prae inedia et febre exustam vomitione rejecit. Neque enim ullo potu utebatur. Paucam vero vi quadam evomuit et in grumos contractam. Deinde ubi commota fuit, eam demittebat et debilitari visa est, aquaque epota vomere renuit. Post haec autem dolor vehemens inferiorem alvum detinebat, quae a medicamento exulcerata erat, eique statim post stercus ramentum suberuentum ex alvo secessit. Perpetuo vero crescebat imbecillitas et incontinens corporis jactatio, et purgatio ad quinque heminas processerat. Aqua multa ventri affusa restitit alvus, aliud quippe nihil assumere poterat. Circa mediam noctem mortua est. Videbatur autem superstes esse posse, si aquam bibere, aut statim ante potionem vomere potuisset. Larissae Onesidemi ancillae exulcerata est alvus et intestinum a bile per se commota, ac sursum et deorsum bilis et sanguis prodibant, febrisque detinuit. Huic imbecillae in potu est exhibitum medicamentum deorsum purgans imbecillum, a quo

Ed. Chart. IX. [338.] Foef. II. 1147. Ed. Lind. I. (774.775.)
 ὀλίγον, καὶ ἡμεσὲ τε ἀπ' (775) αὐτοῦ πολὺν, καὶ κάτω
 ὑπῆλθε πλέον, καὶ τῆς ἐσπέρας ἐπ' ἀνῆλθε. τῇ δ' ὕστεραίῃ
 πυρετὸς ἦν, ἀσθενὴς δέ. ἡ δὲ κοιλίη ἤλκωτό τε καὶ ἔτι
 ὑπεχώρει ταῦτα. τρίτῃ δὲ ἔθανε δειλῆς, πυρετοῦ ἐπιλαβόν-
 τος πάνυ ἰσχυροῦ. αὕτη δὲ ἐδόκεεν ἀποθανεῖσθαι πάντως.
 ἡκιστα δ' ἂν ὕδωρ πίνοισα ψυχρὸν, ἕως ἔμετος εἶχεν. ἐπεὶ
 δὲ ἐψύχθη ἡ ἄνω κοιλίη ἀποκαθαρθεῖσα τῷ ὕδατι, χυλὸν
 μεταπιούσα ψυχρὸν οὕτω ματακλύσθη. Εὐδήμος ἐν Λαρίσση
 αἰμορροΐδας ἔχων ἰσχυρὰς πάνυ καὶ χροῖσας ἔξαιμος ὢν,
 χολὴ ἐκινήθη, ἀλλ' ἠπίωσε τῷ σώματι καὶ ἡ κοιλίη ἐταράχθη
 κάτω, ὑπεχώρει χολώδεα καὶ αἰμορροΐδες ἀνεῖχον. φάρμακον
 κατωτερικὸν πίων ἀπεκαθάρθη καλῶς, καὶ αὐτὸς μετέπειν
 χυλὸν, καὶ ἔτι ἐτετάρακτο, καὶ ὀδύνη πρὸς τὰ ὑποχόνδρια
 προσίστατο. τούτῳ ἐπεχειρίσθη τῇσιν αἰμορροΐδασι τὴν κοιλίην
 οὐ καλῶς πως ἔχοντι, ἀλλὰ δεομένῳ θεραπείης ἔτι καὶ ἀπή-
 μεσεν. ἔπειτα δὲ ἐπαλειφθέντος τοῦ καρκίνου πυρετὸς ἐπέ-

sum et paucum, ex quo copiosa vomitione sunt reddita et
 amplius per inferna subierunt, ac sub vesperam repetitive-
 runt. Postero vero die febris aderat, verum debilis. Alvus
 etiam exulcerabatur, et eadem adhuc dejectiones erant.
 Tertio autem die vehementi admodum febre correpta sub
 vesperum obiit. Haec prorsus peritura fuisse existimata est,
 minime vero quamdiu epota frigida vomitus tenuit. Ubi
 vero perfrixit alvus superior, aqua perpurgata, post epotum
 ptisanæ succum frigidum, sic ex infuso subluta est. Larif-
 lae Eudemus valde magnum et diuturnum patiebatur san-
 guinis profluvium per ora venarum quæ sunt in ano, Græci
 hæmorrhoidas dicunt, adeo ut exanguis esset et bilis com-
 mota. Leniter tamen habebat toto corpore et alvus deor-
 sum conturbata biliosa demittebat et hæmorrhoides remit-
 tebant. Post epotum medicamentum deorsum purgans probe
 repurgatus est, ac insuper ptisanæ succum ebibit et amplius
 alvus turbabatur, dolorque ad præcordia aderat. In hoc
 hæmorrhoidibus manus est admota, cum male quodammodo
 affectus esset venter et amplius curatione opus esset, ac vo-
 mitus afflixit. Tandem vero ex irritato medicamentis can-

Ed. Chart. IX. [338. 359.] Foef. II. 1147. 1148. Ed. Lind. I. (775. 776.)
 βυλλε καὶ οὐκ ἀφῆκεν πρὶν ἀπέκτεινεν. ὅτε δὲ καὶ ἀφῆκε
 ῥίγος ὑπολαβὸν, ἦκεν ὁ πυρετός καὶ ὑπεχώρησεν αὐτῷ χολή,
 καὶ φῦσα ἥ μὲν διεξίρει, ἥ δὲ εἶην, καὶ ὀδύνη ἐν τῇ κοιλίᾳ.
 αἱ δὲ αἰμορροῖδες ἔξω ἦσαν τοῦ ἀρχοῦ, ἀπὸ τῶν ἀποκαθαρ-
 σίων ἀρξάμεναι τὸν ἄλλον χρόνον, καὶ ἡ φῦσα διὰ ταύτας
 ἐπερίετο, καὶ πρὸς πταρμὸν ἐπερίετο ἡ ἀρχή.

|| Ἐν Λαρίσση ἀνὴρ ἑτρώ(776)θη ἐκ χειρὸς λόγῃ πλα-
 τεῖη ὀπισθεν, καὶ τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ
 πελὶον ἀποίδεον, καὶ διήλθε χωρίον πουλύ. ἐπεὶ δὲ εἰρώθη,
 ἔπειτα ὀδύνη ἔσχε τὰ πρῶτα ἰσχυρή, καὶ ἐπωδίσκετο ἡ γασ-
 στήρ. τούτῳ ἐδόθη τῇ ὑστεραίᾳ κατωτερικόν, καὶ διεχώρη-
 σεν ὀλίγον ὑφαιμον καὶ ἔθανεν. ἐδόκεε τούτου τὰ ἐντερα
 εἶναι οὐχ ὑγιέα καὶ αἵματος ἡ κοιλίη πλήη τυγχάνειν. [339]
 Ἀπελλαῖος Λαρισσαῖος εἶχε μὲν ἡλικίην, ὥσει ἐτέων τριή-
 κοντα ἢ ὀλίγον ἀπέλιπεν, εἶχετο δὲ τῇ νούσῳ. ἐλαμβάνετο
 δὲ τὰς νύκτας μᾶλλον τῶν ἡμερῶν ἐν τῷ ὕπνῳ. ἐνόσει δὲ
 ὥς δύο ἔτεα πρὸ τοῦ θανάτου. ἡμες δὲ χολὴν πιθόρην ἐνόσιτε,

cro febris adorta est, nec ante mortem demisit. Interdum
 quoque cum rigor subiens dimisisset, febris adfuit, ipsique
 ex alvo bilis secessit, flatus partim prodibat, partim intus
 remanebat, dolorque ventrem affligebat. Haemorrhoides
 vero deinceps a purgationibus extra anum eminere coepe-
 runt et per eas flatus exisibat, qui a sternutatione ortum
 ducebat.

Larissae quidam hasta lata percussus a tergo vulnus
 accepit, cujus acies infra umbilicum penetravit, et cum
 livore ac tumore amplum spatium pervasit. Post acceptum
 vulnus deinceps dolor primo vehementer tenebat et venter
 intumescebat. Postridie exhibito medicamento deorsum pur-
 gante quiddam subcruentum deiecit et mortuus est. Hujus
 intestina non esse sana, venterque sanguine redundare vi-
 debatur. Apellaeus Larissaeus annos attingens propemo-
 dum triginta aut paulo minus, morbo detinebatur, quo
 noctu magis inter dormiendum quam interdiu corripiebatur,
 et duobus fere annis laborabat ante mortem. Bilem autem
 flavam interdum vomitione rejiciebat ubi excitabatur, quan-

Ed. Chart. IX. [339.] Foesl. II. 1148. 1149. Ed. Lind. I. (776. 777.)
 ἐπεὶ διεγείρετο, ἤμετε δὲ καὶ μέλαιναν. οὗτος ἀπὸ τῆς κεφα-
 λῆς καθάρσιος ἰσχυρῆς πάνυ καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον καθαι-
 ρόμενος καὶ φάρμακον δις πίων, ἕξ μῆνας αὐτὸν διέσχευεν.
 ἦν δὲ πολυφάγος, ἔχων δὲ τὸ σῶμα ἐπίχολον, παλαιάσας πολλὰ
 μάλα ἐρύγιωσε, καὶ πυρετὸς ἐπέλαβε, καὶ ἡ νοῦσος ἐς νύκτα.
 τῇ δ' ὑστεραίῃ ἐδόκεεν ὑγιῆς εἶναι καὶ αὐτῇ τῇ ἑτέρῃ· τῇ δὲ
 ἐπιούσῃ νυκτὶ ἡ νοῦσος ἐπέλαβε δεδεπνηκότα ἀπὸ || πρώτου
 ὕπνου, καὶ εἶχε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέρην, καὶ μέχοι δορ-
 πηστοῦ, ἔθανε πρὶν ἐμφρονῆσαι. ἐσπᾶτο περὶ τὰ δεξιὰ πρῶ-
 τὸν τό τε πρόσωπον καὶ τὸ ἄλλο σῶμα, ἔπειτα ἐπὶ τὰ
 ἄριστερά, καὶ ὅτε δοκίοι διαπεπαῦσθαι, κῶμα εἶχε καὶ ἔρεγγε,
 καὶ αὐτίς ἐξεδέχετο ἡ νοῦσος. Εὐμήλος Λαρισσαῖος ἐπάγῃ
 τὰ σκέλεα καὶ χεῖρας καὶ (777) γνάθους, καὶ οὐκ ἡδύνατο
 οὔτε ἐκτείνειν οὔτε ξυγκάμπειν, εἰ μὴ ἕτερος ξυγκάμπτοι καὶ
 ἐκτεῖνοι, οὔτε τὰς γνάθους διαίρειν, εἰ μὴ ἕτερος διαίροι.
 ἄλλο δὲ οὐδὲν οὔτε ὠδυᾶτο οὔτε ἥσθιεν, εἰ μὴ μᾶζαν καὶ
 μελίρητον ἔπινεν. εἰκοστῆς ὕπτιος πίπτει καθ' ἡμέρας, καὶ

doque etiam atram. Hic vehementi admodum capitis pur-
 gatione et longo intervallo usus, atque etiam bis epoto me-
 dicamento, sex menses transegit. Edax autem erat et cor-
 pore bilioso, ac post multam luctam vehementi rigore cor-
 reptus est et febris invasit, morbusque noctu afflixit. Postri-
 die vero rursusque altero die sanus esse videbatur. Sub-
 sequente autem nocte, ubi coenasset, a primo somno morbus
 corripuit, qui noctu et interdum ad coenae tempus usque
 tenebat. Mortuus est antequam ad se rediret. Primum cor-
 poris dextra ac facies reliquumque corpus convulsione
 tentabantur, deinde sinistra pervadebat, cumque quietus
 esse videretur, sopore et stertore detinebatur, rursusque
 morbus excipiebat. Eumelo Larissaeo crura, manus et ma-
 xillae riguerunt, neque extendere neque flectere poterat,
 nisi quis extenderet aut flecteret, ut nec maxillas diducere,
 nisi quis diduceret. Neque vero alia corporis parte dolorem
 sentiebat, neque quicquam comedebat praeter mazam, et
 mulsam potabat. Vigesimo die sedens supinus decidit, et

Ed. Chart. IX. [339. 340.] Foef. II. 1149. Ed. Lind. I. (777.)
τύπτει τὴν κεφαλὴν πρὸς λίθον σφύδρα, καὶ αὐτοῦ σκότος
κατεχύθη, καὶ ὀλίγον ὕστερον ἀναστὰς ὑγιὴς ἦν, καὶ ἐλέλυτο
πάντα πλὴν μετὰ τὸν ὕπνον, ὅτε ἐξέγροιο, ὀλίγον τι συνε-
δέδετο τὰ ἄρθρα. ἔτεα δὲ ἦν ἤδη ιβ' ἢ ιγ'. ἔκαμνε δὲ μῆνας
γ' ἢ δ'. ἐν Λαρίσση παρθένος αἷμα ἐμέσασα οὐ πολὺν, ἔμπυος
γενομένη πυρετῶν ἐπιλαβόντων, οὐκ ἀπηλλάσσεται πρὶν τε-
λευτῶσα ἀπέθανε τρίτῳ μηνί. πρὸ δὲ τοῦ θανάτου ἐκω-
φώθη τὰ οὐατα, καὶ οὐκ εἰσήκουεν, εἰ μὴ τις πάνυ μέγα
βοήσειε, πρὸ δὲ τοῦ ἐμέτου τοῦ αἵματος προησθένει. [340]
Ἀμφίπολος ἐν Λαρίσση Δυσήριδος νέη ἐοῦσα, ὁκότε λαγνεύ-
οιτο, περιωδύνει ἰσχυρῶς, ἄλλως δὲ ἀνώδυνος ἦν, ἐκύνει
δὲ οὐδέποτε. ἑξηκονταετίας δὲ γενομένη ὠδυνᾷτο ἀπὸ μέσου
ἡμέρης ὥς ὠδίνουσα ἰσχυρῶς. πρὸ δὲ μέσου ἡμέρης αὕτη
πράσα τρώγουσα πολλὰ, ἐπειδὴ ὀδύνη αὐτὴν ἔλαβεν ἰσχυρο-
τάτη τῶν πρόσθεν, ἀναστᾷσα ἐπέψανσέ τινος τροχέος ἐν
τῷ σιόματι τῆς μήτρης. ἔπειτα ἤδη λειποψυχούσης αὐτῆς

a lapide vehementer in caput percussus est, eique oculorum
caligo offusa est, neque longe postea sanus surrexit et omni-
bus erat liberatus, nisi quod e somno cum excitaretur, arti-
culi aliquantulum colligati esse videbantur. Aetatis autem
erat jam duodecim annorum aut tredecim. Mensibus vero
tribus aut quatuor laboravit. Larissae virgo post paucum
sanguinem vomitione rejectum purulenta evasit, febribus-
que correpta non ante liberata est quam vitam cum morte
commutasset, quae tertio mense contigit. Ante mortem
autem aures obsurduerunt, neque exaudiebat, nisi quis valde
acclamaret. Ante vero quam sanguinem vomitione rejiceret,
jam debilis erat. Larissae Dyseridis ancilla juvencula, cum
venere uteretur, vehementer affligebatur doloribus, alias
vero dolorem non sentiebat, neque concepit unquam. At
cum annum sexagesimum attigisset, post meridiem vehemen-
tibus velut partus doloribus conflictabatur. Post multum
vero ante meridiem porri esum, ubi dolore correpta est,
omnium qui antea tenuerunt vehementissimo, exurgens aspe-
rum quiddam in ore uteri contrectavit. Deinde cum jam

Ed. Chart. IX. [340.] Foesl. II. 1149. Ed. Lind. I. (777. 778.)
 ἑτέρῃ γυνὴ καθείσα τὴν χεῖρα ἐξεπίεσε λίθου ὅσον σπόν-
 δυλον (778) αἰνάκτου τριχλὺν, καὶ ὑγιὲς τότε αὐτίκα καὶ
 ἔπειτα ἦν. ὁ Μυλιεύς, ἅμαξα αὐτῷ ἐπῆλθε ἄχθος ἔχουσα ἐπὶ
 τὰς πλευράς, καὶ κατῆξε τῶν πλευρέων. καὶ χρόνον αὐτῷ
 ὑπέστη πῦον κάτωθεν τῶν πλευρέων. ὑπὸ τὸν σπλῆνα καυ-
 θαῖς ἔμμοτος ὧν ἀφίκετο εἰς δέκα μῆνας. ἀνατιμηθὲν τὸ
 δέσμα ὑπὲρ ἐφάνη ἐς τὸ δέστρον ἐπὶ θύτερα ἀφίκουσα, καὶ
 πρὸς τὸν νεφρὸν καὶ πρὸς τὰ ὀστέα ἐπῆλθε σαπρά. τούτου
 ἢ τε σχέσις τοῦ σώματος παρέλαθεν ἐπίχολος οὔσα, καὶ ἐν
 τῷ σώματι ἢ σηπεδῶν ξηρὴ τοῦ δέστρον πολλὴ καὶ ἄλλων
 σαρκῶν ἃς ἔδει αὐτίκα ἐμβύλλειν, εἴ τις ἐδύνατο ξηρῷ φαρ-
 μάκῳ, ἕως ἰσχύν τινα εἶχεν ὁ ἄνθρωπος. ἀπὸ γὰρ τῶν
 ὑγρῶν οὐδὲν ἐπεδίδου, ἀλλ' ἐσήπειτο. ἀπὸ δὲ τῶν μοιῶν
 ἰσχομέτου τοῦ ὑγροῦ ῥίγος ἐλάμβανε καὶ πυρετὸς καὶ ἐσή-
 πειτο μᾶλλον. ἐπέθρεψε δ' αὐτοῦ σαπρὸν τι ὑπομέλαν δυσῶδες,
 πρὶν δὲ ἐπιχειρεῖν ἱητροῦεσθαι οἷον ἐκάστης ἡμέρης συχνὸν
 διεπέρα ἔξω, ἣν δ' οὐκ εὖροον. ἐγνώσθη τὸ εἶναι πορρῶτέρω

animo linqueretur, ab alia muliere manu immissa expressus
 est calculus asper, fusi verticillum propemodum aequans.
 Ac tunc statim sanitati est restituta, et deinceps perseveravit.
 Maliensem planstrum onustum, qua parte costae sunt, calcavit,
 easque confregit et ei aliquanto tempore pus infra costas
 substitit. Subter lienem inustus et curatione per linamenta
 concerpta adhibita ad decem menses pervenit. Secta cute
 in omento foramen visum est utrimque penetrans, et ad
 renem ossaque putredo perveniebat. Refellit nos hujus cor-
 poris habitus biliosus, et quae in corpore inerant multa omenti
 putredo sicca, aliarumque carniū, quas statim oportuerat,
 quoad ejus fieri potuisset, medicamento sicco invadere, dum
 vir aliquid habebat virium. Humidis namque nihil proficie-
 batur, sed putredo invalescebat. Sub linamentis vero subsi-
 stente humore, rigor corripiebat et febris, putredoque au-
 gebatur. Istuc autem putridum quiddam, subnigrum et gra-
 veolens affluebat. Antequam vero ad curationem aggrede-
 remur, fere quotidie multum foras trajiciebat, quod nec

Ed. Chart. IX. [340. 341.] Foesl. II. 1149. 1150. Ed. Lind. I. (778. 779.)
 τὴν φύσιν τοῦ τοσμήματος ἢ ὑπὸ τὸ δέσμα. πάντα ἂν ὀρθῶς
 πάσχων ὅμως οὐκ ἂν ἐδόκεε σωθῆναι, καὶ διάφοροι καὶ
 ἐπέλαβεν.

|| Αὐτότομος ἐν Ὀμίλῳ ἐκ κεφαλῆς τρώματος ἔθανεν
ιστὴ ἡμέρῃ, θέρεος μέσου λίθῳ ἐκ χειρὸς βληθεὶς κατὰ τὰς
ῥαφὰς ἐν μέσῳ τῷ βρέγματι. τοῦτο παρέλαθέ με δεόμενον
πρισθῆναι. ἔκλεψαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ ῥαφαί, [341]
(779) ἔχουσαι ἐν σφίσιν ἐωυτῇσι τοῦ βέλεος τὸ σῖτος· ὅστις
ρον γὰρ καταφανὲς γίνεται. πρῶτον μὲν ἐς τὴν κληΐδα, ὅστις
ρον δὲ ἐς τὴν πλευρὴν ὀδύνῃ ἰσχυρὴ πάννυ, καὶ σπασμὸς ἐς
ἄμφω τῷ χεῖρε ἦλθεν. ἐν μέσῳ γὰρ εἶχε τῆς κεφαλῆς καὶ
τοῦ βρέγματος τὸ ἔλκος. ἐπρίσθη δὲ ἰε, καὶ πῦον ὑπῆλθεν
οὐ πολὺ. ἡ δὲ μῆνιγξ ἀσαπὴς ἐφαίνετο. παιδίσκη ἐν Ὀμίλῳ
ἐκ τρώματος κεφαλῆς ὡς δωδεκαετίας θνήσκει ἐν μέσῳ θέρει
ιδὴ ἡμέρῃ, θύρην τις αὐτῇ ἐνέβαλε καὶ τὸ ὀστέον φλῆ καὶ
ῥήγγυσιν. αἱ δὲ ῥαφαί ἐν τῷ ἔλκει ἦσαν. τοῦτο ἐγνώσθη ὀρ-
θῶς πρίσεως δεόμενον. ἐπρίσθη δὲ οὐκ εἰς τὸ δέον, ἀλλ'

facile fluebat. Cognita est morbi natura altius defixa esse
 quam subter cutem. Adeo ut omnibus rite administratis, ser-
 vari tamen non posse videretur, etiamsi ventris profluvium
 invasisset.

Autonomus in Omilo ex capitis vulnere obiit decimo
 sexto die, aestate media lapide ad futuras in medium sinciput
 cominus immisso. In quo non animadverti eum sectione
 indigere. Opinionem vero meam sefellerunt suturae in se-
 teli noxam continentes: postea namque et conspicuum ex-
 titit. Primum certe ad claviculam, deinde vero ad latius
 dolor admodum vehemens ortus est et convulsio ad utram-
 que manum pervenit. Ulcus enim medium caput et sinciput
 occupabat. Ad sectionem ventum est decimo quinto die,
 neque pus multum prodiit. Cerebri vero membrana sine
 putredine apparebat. In Omilo famula duodecim fere annos
 nata, ex capitis vulnere moritur decimo quarto die aestate
 media, ubi impacta a quodam janua os collisum et fissum
 fuit. Ad futuras vero vulnus erat, quod certe sectione egere
 est animadversum. Sectum est autem non quantum oportuit,

Ed. Chart. IX. [341.] Foef. II. 1150. 1151. Ed. Lind. I. (779. 780.)
 ὅσον ὑπελείφθη πῦον ἐν αὐτῷ ἐγένετο. ὀγδόῃ ῥίγος, πυρετός
 ἐπέλαβεν. εἶχε δὲ οὐκ εἰς τὸ δέον, ἀλλ' ὅσον καὶ τῶν πρό-
 σθεν ἡμερέων ὅτε πυρετός οὐκ εἶχεν. ἐνάτῃ δὲ τὸ λοιπὸν
 ἐξεπρίσθη καὶ ὑπεφάνη ὀλίγον πάνυ πῦον ξὺν αἵματι, κα-
 ῖ μῆνιγξ καθαρὴ ἦν, καὶ ὕπνος μὲν ἐπέλαβεν. ὁ δὲ πυρετός
 αὐτῷ οὐκ ἤφει. σπασμὸς δὲ χεῖρα τὴν ἀριστερὴν ὑπελάμ-
 βανεν. ἐν γὰρ τοῖσι δεξιόισι μᾶλλον εἶχε τὸ ἔλκος. Κυρηνίος
 ἐν Ὀμίλῳ ἔμπυος γενόμενος || τὴν κάτω κοιλίην ἐκαύθη
 ὕστερον ἐν ἡμέρησι τριάκοντα τοῦ δέοντος, καὶ ἔσχεν ἐπιει-
 κέως, καὶ ἐξηράνθη τὸ πῦον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ἐν δὲ τῇ θερμο-
 τάτῃ ὥρῃ ἐσθίων ὀπώρην καὶ ἄλλα σιτία ἀξύμφορα, πυρετός
 ἐπέλαβε καὶ διάρρροια καὶ ἔθανεν. Ἐκάσων ἐν Ὀμίλῳ ὥσπερ
 (780) καὶ ὅγ' ἕτερος ὕστερον ἐκαύθη. ὅμως δὲ ἐξηράνθη
 πλὴν ὀλίγου ἡ κοιλίᾳ. δυσεντερίᾳ δὲ ὑπέλαβε, καὶ αὐτὴν
 ἀποφυγὼν ἡσθίστο πᾶν ἕως ὅλος ᾤδησε, καὶ ἐρῶγῃ αὐτῷ
 πῦον κάτω καὶ διάρρροια ἔθανεν. Ἐκάσων ἐν Ὀμίλῳ ἀπὸ
 ἀκαθαρσίας καὶ πονηρῆς καθάρσιος ἐς τὸ ἰσχύιον ἐπέστη

verum quod in ipso relictum est; in pus versum fuit. Octavo
 die rigor, febrisprehendit. Habebat vero non commode,
 sed quantum etiam prioribus diebus cum febre vacabat.
 Nono autem die quod reliquum erat exectum est, et pus
 valde exiguum cum sanguine subesse visum est, membrana-
 que pura erat, ac somnus quidem cepit, febris vero posthac
 non dimittebat. Convulsio autem manum sinistram occupa-
 bat, quod dextra potius parte ulcus haberet. In Omilo Cy-
 renius ubi pus intro collegisset, triginta diebus serius quam
 oportuit inferiori ventri usionem adhibuit et moderate ha-
 bebat, resiccatumque pus in ventre fuit. Calidissimo vero
 anni tempore ex pomorum aliorumque inutilium edulio-
 rum esu febrisprehendit alvi que profluvium, ac mortuus
 est. Hecafon in Omilo perinde ac alter serius inustus est,
 fere tamen totus venter resiccatus est. Difficultate autem
 intestinorum correptus, ubi eam evassisset, quidvis edebat,
 donec totus intumuit, eique pus per inferiora erupit et alvi
 profluvio sublatus est. Hecafoni in Omilo ex corporis im-
 puritate et prava purgatione gravis in coxendicem dolor

Ed. Chart. IX. [341. 342.] Foëf. II. 1151. Ed. Lind. I. (780. 781.)
 αὐτῷ ὀδύνη ὀξεῖη, καὶ αὐτὴ μὲν ἀπηλλάγη, πυρετοὶ δὲ αὐτὸν
 ὑπέλαβον, καὶ χρόνον πούλυν κλινοπειτῆς ὦν, οὔτε πίνων
 οὐδὲν οὔτε διψῶν. ἀσθενεὲς τε ὦν καὶ φρικώδης. τοῦτο
 ἀγχιέθη μὲν τὸ νόσημα χρησιῶς ὥς ἔδει, ὠφελεῖτο δὲ τὸ
 σῶμα ἀπὸ τῶν προσφερομένων. τελευτῶντι διεῖρ' ἀγ' ἡ τὸ νό-
 σημα κάτω καὶ ἐχώρεε πᾶν ὑπὸ πολλῇ χολῇ, καὶ παρέκοψε
 καὶ ἔθανε. ἐδόκεε δ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸ νόσημα. [342] ἐν
 Σαλαμῖνι ὁ περὶ τὴν ἀγκύρην περιπεσὼν ἐπὶ γαστέρα διε-
 τρώθη. περιωδύνεε δὲ, φάρμακον δὲ ἔπιε καὶ οὐ διεχώρησε
 κάτω, οὐδ' ἀνήμεσεν. ἡ γυνή, ἡ ἀπέσφαξεν αὐτήν, ἐπνίγετο,
 καὶ ἐδόθη αὐτῇ ὕστερον πολλῷ καταπότιον ἐλατήριον καὶ
 ἐξεχώρησεν αὐτῇ. ὁ ἐξ Εὐβοίης ἐλθὼν νεγρὸς, πολὺ κάτω
 κεκαθαυμένος διαλιπὼν, πεπαυμένος ἐπύρεσεν. εἶτα δοκέων
 ἄνω δέεσθαι, ἔπιεν ἀσθενεὲς ῥίζην ἐλατήριον, καὶ μετὰ τὴν
 πόσιν τεταρταῖος ἔθανεν, ἐκκαθαρθεὶς οὐδέν. ἀλλ' ὕπνος
 εἶχε, καὶ οὐκ ἠδύνατο παύσασθαι ἢ δίσυα. (781) ἡ δούλη ἡ

incubuit. Quo quidem dimittente, febribus correptus est,
 diuque lectulo decumbens, neque bibebat quicquam neque
 sitiebat, debilis autem erat et crebro horrores sentiebat.
 Huic probe quidem, ut conveniebat, morbus sublatus est,
 corpus vero ab oblatione opem sentiebat. Sub extremum
 morbus per inferiora erupit ac omnis cum multa bile se-
 cessit, et mente motus mortuus est. Videbatur autem mor-
 bum evasisse. Salaminē qui in anchoram delapsus est, in
 ventre vulnus accepit, et vehementissimis doloribus confi-
 tabatur. Epotum autem medicamentum neque deorsum
 demisit, neque vomitione rejecit. Quae se ipsa jugulaverat,
 suffocabatur. Cui longe postea medicamentum deorsum pur-
 gans devorandum exhibitum, per alvum demissum est.
 Adolescens Euboea veniens, ubi post multas infernas pur-
 gationes intermisisset ac quievisset, feбри correptus est.
 Deinde cum sibi videretur per superiora purgandus, medi-
 camentum deorsum purgans imbecillum, nempe radicem
 ebibit et quarto post potionem demortuus est, cum nihil
 perpurgatus esset, sed somnus tenuisset neque sitis sedari
 potuisset. Serva quaedam barbāra, cni ex deglutito medi-

Ed. Chart. IX. [342.] Foesl. II. 1151—1153. Ed. Lind. I. (781.)
 ἀπὸ καταπότου ἄνω μὲν ἐχώρησεν ὀλίγα καὶ ἔπνιγε, κάτω
 δὲ πολλά, τῆς νυκτὸς δὲ ἔθανε, βάρβαρος δὲ ἦν. ὁ Εὐβίου
 ἄνθρωπος πιὼν ἐλατήριοιον τρεῖς ἡμέρας ἐκαθαίρετο καὶ
 ἔθανε, τὴν δὲ χεῖρα ἔμπυον εἶχε μέχρι τοῦ ἀγκῶνος. ὁ Συμ-
 μάχου παῖς ὑπὸ χολῆς ἀπεπνίγη. νύκτωρ καταδαρθὼν καὶ
 πυρετοῦ ἐπέχοντος. φάρμακον δὲ πιὼν οὐ κατέσχευεν οἷδὲ
 καθήρατο ἡμερῶν καὶ πρὶν ἀποθανεῖν ἕξ. ὁ παρὰ τὸν δρό-
 μον οἰκέων τῆς νυκτὸς αἷμα ἐμέσας, τῇ ὑστεραίῃ ἔθανεν,
 αἷμα ἐμέων πολὺ καὶ πνιγόμενος. ἐς σπλήνα δὲ καὶ κάτω
 αἵματῶδες αὐτῷ ἐχώρεε πολλύ. παιδίον ὑπὸ ὀρέος πληγὴν
 τὴν γαστέρα καὶ τὸ ἥπαρ ἀπέθανε τῇ τετάρτῃ. τὸ δὲ
 πνεῦμα πυκινὸν εἶχε, καὶ οὐ κατενόει, καὶ πυρετὸς
 εἶχεν.

|| Ὁ Ἑρμοφίλου υἱὸς ἔκαμεν ἡμέρας ἑνδεκα. πυρετὸς
 δὲ εἶχε καὶ οὐχ ὑπῆει τὰ σιτία. καὶ πρῶτον μὲν παρενόησε,
 || τῆς δὲ νυκτὸς ἐπαύσατο, τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρῃ ἄγωνος
 ἔκειτο ῥέγγων, διεστραμμένα ἔχων τὰ ὄμματα, πυρετῶν.

camento pauca quaedam per superiora prodierunt, quae suf-
 focabant, per inferiora vero multa, nocte mortua est. Eu-
 bienfis quidam medicamento deorsum purgante ebibito tribus
 diebus purgabatur ac mortuus est. Manum autem purulen-
 tam ad cubitum usque habebat. Symmachi puer a bile prae-
 focabatur, noctu inter dormiendum, et cum febris eum de-
 tineret. Epotum autem medicamentum non continuit neque
 purgatus est sex etiam ante mortem diebus. Qui prope
 curriculum habitabat, ubi noctu sanguinem vomitione refu-
 disse, postridie cum multa sanguinis vomitione et suffoca-
 tione mortuus est. Ad lienem vero et infra copiosus ei san-
 guis secedebat. Puer in xentrem et jecur a mulo ictus obiit
 quarto die. Spirationem autem crebram habebat, neque in-
 telligentia valebat et febris detinebat.

Hermophili filius diebus undecim laboravit. Febris
 autem detinebat, neque ciborum reliquiae subierant. Ac
 imprimis quidem delirio correptus est, quod noctu desit.
 Postero vero die voce defectus jacuit cum stertore, distortis
 oculis, febricitans. In os autem immissa penna bilem atram

Ed. Chart. IX. [342. 343.] Foef. II. 1153. Ed. Lind. I. (781. 782.)
 πετροῦ δὲ καθιεμένου ἡμεσες χολὴν μέλαιναν, καὶ κλυσθέντος
 κόπρος [343] ὑπῆλθε πολλή. Ἀριστίωνος δούλης αὐτόματος
 ὁ πούς ἐσφακέλισε, κατὰ μέσον τοῦ ποδὸς ἐνδοθεν ἐκ πλα-
 γίου, καὶ τὰ (782) ὅστιά σαπρὰ γένομενα ἀπέστη, καὶ ἐξῆει
 κατὰ μικρὸν συριγγάδεα, καὶ διόρροια ἐπεγένετο, καὶ ἔθα-
 νεν. γυνὴ ὑγιαίνουσα, παχεῖα, κῆσις ἐνεκὲν ἀπὸ καταπότου
 ὀδύνη εἶχετο τὴν γαστέρα, καὶ στρόφος ἐς τὸ ἔντερον, καὶ
 ὥδρε. πνεῦμα δὲ προΐστατο, καὶ ἀπορίη ξὺν ὀδύνῃ, καὶ
 αἷμα ἤμεσεν οὐ πολὺ, καὶ ἐξέθανε πεντάκις ὡς τεθνάναι
 δοκεῖν, καὶ οὔτε ἐμέσασα ἀπὸ ὕδατος ψυχροῦ ἐχάλα, οὔτε
 τῆς ὀδύνης ἐπιούσης οὔτε τὴν πνοήν. ὕδατος δὲ κατεχύθησαν
 ψυχροῦ ἀμφορέες ὡς τριάκοντα κατὰ τοῦ σώματος, καὶ
 ἐδόκεε ὅρα τοῦτο μόνον ὠφελεῖν, καὶ ὕστερον κάτω ἐχώρη-
 σεν χολὴ συχνή. ὅτε δὲ ἡ ὀδύνη εἶχεν, οὐδὲν ἐδίνατο χωρῆ-
 σαι καὶ ἐβίω. Ἄντανδρος ἀπὸ καταπότου ἐξαντῆς ἐὼν τάλλα,
 περὶ δὲ τὴν κύστιν ἐδόκεεν ἄλγος ἔχειν. ἐκαθήρατο αὐτὴν
 ὀξέως πουλὺ κάθαγμα, καὶ ἀπὸ μέσης ἡμέρης ὀδύνη ἔσχεν

vomitione rejecit, et ex infuso per clysterem stercus multum
 prodiit. Aristionis servae pes suapte sponte fideratione ten-
 tatus est, juxta pedis medium interna parte ex obliquo, et
 ossa putrilagine concepta discessionem fecerunt, ac paulatim
 fistulosa prodibant, alvique profluvio succedente mortua est.
 Mulier sana et obesa ex medicamento conceptus gratia de-
 glutito ventris dolore et intestinorum torminibus conflicta-
 batur ac intumuit. Spirandi difficultas instabat et animi
 consternatio cum dolore. Sanguinem paucum vomitione
 rejecit et quinquies emortua est, uti expirasse videretur, ac
 neque vomitu ex aqua frigida dolor urgens ac spiratio re-
 mittebat. Frigidæ vero fere amphoræ triginta corpori af-
 fusæ sunt, quod sane unicum opem ferre videbatur, ac
 postea bilis copiosa infra demissa est. Urgente vero dolore
 nihil secedere poterat, vixit tamen. Antander ex deglutito
 medicamento alioqui nullam noxam sensit, at circa vesicam
 dolor tenere visus est, quæ statim multo recremento repur-
 gata est. Post meridiem dolor vehemens valde tenebat, ac

Ed. Chart. IX. [343.344.] Foef. II. 1153. Ed. Lind. I. (782.783.)
 ἰσχυρὴ πᾶν καὶ ἐς τὴν ὑστέρην πνίγμα καὶ ἀπορίη, καὶ
 ῥιπτασμός, καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐχώρεεν οὐδέν, καὶ τὴν νύκτα
 ἔπασχε, καὶ ὕπνος οὐκ ἐπήει. τῇ δ' ὑστεραίῃ-ἐχώρεε πολλόν,
 ὕστερον αἷμα καὶ ἔθανεν. τῷ Ἀθηναίῳ παιδί ἄρῃεν τῷ
 φαγεδαινωθέντι ὁδῶν ὃ ἐν ἀριστερᾷ κάτω, ἄνω δὲ τὸ ἐν
 δεξιᾷ οὗς τὸ δεξιὸν ἐνεπύησεν, οὐκ ἔτι ἀλγέοντος. ὃ σκυτὺς
 κάσσυμα κεντῶν ὃ ἐπὶ τῷ πιτύῳ ἐκέντησεν αὐτὸν ἐπάνω
 τοῦ γόνατος ἐς τὸν μηρόν καὶ ἔβαψεν ὡς δά(783)κτυλον.
 τούτῳ αἷμα μὲν οὐδέν ἐρῃύη, τὸ δὲ τρώμα ταχὺ ἔμυσεν.
 ὃ δὲ μηρός ὅλος ἐμετεωρίζετο καὶ διέτεινεν ὃ μετεωρισμός
 ἐς τε τὸν βουβῶνα καὶ τὸν κενεῶνα. οὗτος τῇ τρίτῃ ἀπέθα-
 νεν. τίς παρὰ τὸν βουβῶνα πληγεὶς τοξεύματι, ὃν ἡμεῖς
 [344] ἐωράκαμεν, παρικοξότατα ἐσώθη. οὔτε γὰρ ἀκὺς ἐξη-
 ρέθη, ἣν γὰρ ἐν βάθει λίην, οὔτε αἰμορροαγίη οὐδεμίη ἐγέ-
 νετο ἀξίη λόγου, οὔτε φλεγμονή, οὔτε ἐχώλευσεν. τὴν δὲ
 ἀκίδα εὐρίσκοντες ἡμεῖς, ἀπηλλαττόμεθα ἐτέων ἐόντων ἔξ
 ἀφ' οὔπερ ἐτρώθη. ὑπενόετο δὲ τοῦτο μεσηγὺ τῶν νεύρων

in posterum diem suffocatio, animi consternatio et corporis
 disjectio. Vomebat etiam ac nihil per alvum demittebatur,
 noctu male habebat neque somnus invasit. Postridie vero
 multum ex alvo prodiit, ac demum sanguis, et periit. Athe-
 nadae puero masculo ulcere exedente, phagedaenam vocant,
 laboranti, dens ex sinistra parte inferior, ex dextra vero
 superior doluit. In aure dextra pus collectum est, non am-
 plius urgente dolore. Cerdo qui in Pityo erat calceum af-
 fluens, sese supra genu in femur pupugit, et fere ad digiti
 longitudinem subulam adegit. Huic ne sanguis quidem ullus
 effluxit, et vulnus celeriter coisit. Totum autem femur in-
 tumescebat, et tumor ad inguen et lateris inanitatem exten-
 debatur. Hic tertio die mortuus est. Quidem accepto in
 inguine a sagitta vulnere, quem nos vidimus, praeter omnem
 fere expectationem servatus est. Neque enim spiculum, quod
 nimis alte descenderat, eductum fuit, neque ulla memoratu
 digna sanguinis eruptio, aut inflammatio aderat neque clau-
 dicavit. Inventum autem spiculum sexto demum anno ex
 quo vulneratus erat eduximus. Injecta autem erat suspicio

Ed. Chart. IX. [344.] Foef. II. 1153. Ed. Lind. I. (783. 784.)
 κεκρούσθαι καὶ τὴν ἀκίδα, φλέβα τε καὶ ἀρτηρίαν οὐδεμίαν
 διαιρεθῆναι. ὁ πληγείς ὅξει βέλει ἐς τοῦπισθεν μικρὸν κάτω
 τοῦ τραχήλου, τὸ μὲν τρῶμα ἔλαβεν οὐκ ἄξιον λόγου εἰσι-
 δεῖν, οὐ γὰρ ἐν βάθει ἐγένετο. μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον
 ἐξαιρεθέντος τοῦ βέλους ἐπιταίνεται ἐς τοῦπισθεν ἐρυσθεὶς
 ὥς οἱ ὀπισθοτονικοὶ, καὶ αἱ γένυες ἐδέδεντο, καὶ εἴ τι ὑγρὸν
 ἐς τὸ στόμα λόβοι καὶ τοῦτο ἐγχειροίη καταπίνειν, πάλιν
 ἀνέκυπτεν ἐς τὰς ῥίνας καὶ τὰ λοιπὰ αὐτίκα ἐκακοῦτο, καὶ
 δευτέρῃ ἡμέρῃ ἔθανεν. νεηνίσκος ὁδὸν τρηχεῖαν τροχάσας
 ἤλγεε τὴν πτέρην, μάλιστα τὸ κάτω μέρος. ἀπόστασιν δὲ ὁ
 τόπος οὐκ ἐλάμβανεν οὐδεμίην, ὥς ξυνάγων ὑγρὸν, ἀλλὰ
 τεταρταίῳ τε ἐόντι αὐτῷ ἐμελαίνετο πᾶς ὁ τό(784)πος ἄχρι
 τοῦ ἀστραγάλου καλσομένου καὶ τοῦ κοίλου τοῦ κατὰ τὸ
 σιῆθος τοῦ ποδός, καὶ τὸ μελανθὲν οὐ περιεῶράγη, ἀλλὰ
 πρότερον ἐτελεύτα. τὰς πάσας δὲ ἐβίου ἡμέρας ἀπὸ τοῦ
 δρόμου εἴκοσιν. ὁ δὲ ἐς τὸν ὀφθαλμὸν πληγείς, ἐπλήγη

illud inter medios nervos latuisse, venamque nullam aut ar-
 teriam divisam fuisse. Qui jaculo acuto in posteriorem par-
 tem paulo infra cervicem sauciatus est, vulnus quidem acce-
 pit aspectu minime effatu dignum. Neque enim alte pene-
 trabat. Non longe autem postea sublato jaculo distende-
 batur in posteriora contractus, velut qui in scapulas rige-
 scunt et posteriorum partium distentione tentantur, maxil-
 laeque constrictae erant. Si quid etiam humidi ore contine-
 ret et devorare tentaret, in nares regerebatur, ac in reliquis
 statim deterius habebat, alteroque die mortuus est. Ado-
 lescentem per asperam viam maturato cursu calcis dolor
 cepit, inferiore praecipue parte. Quo loco abscessus nullus
 factus est, qui humorem cogeret. Quarto tamen die locus
 universus nigricabat ad talum usque, qui astragalus dicitur,
 et cavitatem illam quae est ad planum pedis, quod σιῆ-
 θος vocatur. Quod denigratum fuit non disruptum erat,
 verum prius e medio sublatus est. In totum vero post cur-
 sum vixit viginti diebus. Qui ad oculum sauciatus fuit,
 vulnus quidem in palpebra accepit, cuspis vero abunde

Ed. Chart. IX. [344. 345.] Foesl. II. 1153—1155. Ed. Lind. I. (784. 785.)
 μὲν κατὰ τοῦ βλεφάρου. ἔδυν δὲ ἡ ἀκὴς ἱκανῶς, ὃ δὲ αἰθήρ
 προσυπερεῖχε. || τμηθέντος βλεφάρου ἦρθη πάντα, οὐδὲν
 φλαῦρον. ὁ γὰρ ὀφθαλμὸς διέμεινε καὶ ὑγιὲς ἐγένετο ξυντό-
 μως. αἷμα δὲ ἐξήρῃ λαῦρον, ἱκανὸν τῷ πλήθει.

Ἡ παρθένος ἡ καλὴ ἡ τοῦ Νερίου ἦν μὲν εἰκοσαετής,
 ὑπὸ δὲ γυναιίου φίλης παιζούσης πλατέῃ τῇ χειρὶ ἐπλήγη τὸ
 κατὰ τὸ βρέγμα, καὶ τότε μὲν ἐσκοτώθη, καὶ ἄπνοος ἐγένε-
 ται, καὶ ὅτε ἐς οἶκον ἦλθε, αὐτίκα τὸ πῦρ εἶχε, καὶ ἤγει-
 νῃν κεφαλὴν, καὶ ἔρευθὸς ἀμφὶ τὸ πρόσωπον ἦν. ἐβδομαίῃ
 δὲ εὐρίση ἀμφὶ τὸ οὖς τὸ δεξιὸν πῦρον ἐχώρησε δυσῶδες.
 ὑπερύθρον, πλεῖον κυάθου, καὶ ἔδοξεν ἄμεινον ἔχειν, καὶ
 ἐκουφίσθη. πάλιν ἐπεισίνεται τῷ πυρετῷ, καὶ κατεφέρετο,
 καὶ ἀναυδος ἦν καὶ τοῦ προσώπου τὸ δεξιὸν μέρος εἵλκετο,
 καὶ δύσπνοος ἦν, καὶ σπασμὸς, καὶ τρομώδης ἦν καὶ γλῶσσαι
 κατείχeto, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς καταπλήξ, ἐν αὐτῇ ἔθανεν. [345]
 || ὁ Κλειμένειω παῖς χειμῶτος ἀρξάμενος ἀπόσιτος, αἰεὶ
 πυρετοῦ ἐτρούχeto, καὶ ἡμεῖς τὰ σιτία καὶ γλέγμα, δύο μῆνας
 ἀσιτίῃ παρείπετο. (785) τῷ μαγείῳ ἐν ἀκάνθῳ τὸ κύφωμα

demersa fuit, spiculum autem extremum ulterius extabat.
 Recisa palpebra cuncta exempta sunt, nullumque detri-
 mentum adfuit. Oculus namque remansit et cito convaleuit.
 Sanguis autem liberaliter et abunde profluxit.

Pulchra erat virgo Nerii filia et fere annos nata viginti,
 cui a muliercula amica ludente lata manu sinciput pertusum
 est, ac tunc quidem oculorum caligo corripuit et sine respi-
 ratione erat, cumque domum pervenisset, illico febris ve-
 hemens cepit et capitis dolore tentata est, cum faciei rubore.
 Septimo autem die, ad aurem dextram pus graveolens, ali-
 quantulum rubrum cyatho amplius prodit, meliusque habere
 et allevari visa est. Rursus invalescente febre in somnum
 propensā erat, neque loqui poterat, faciei pars dextra con-
 trahebatur, difficultas spirandi ac convulsio cum tremore
 aderat et lingua impediēbatur, oculusque stupefactus est,
 nono mortua est. Cleomenis puerum hieme cibi fastidium
 cepit, a quo sine febre extenuabatur, cibosque ac pituitam
 vomitione rejiciebat, duobusque mensibus inappetentia con-

Ed. Chart. IX. [345.] Foef. II. 1155. Ed. Lind. I. (785.)

ἐκ φρενίτιδος ἐγένετο. τούτῳ φαρμακοποσίῃ οὐδεμίῃ συνήνεγκεν, οἶτος δὲ μέλας καὶ ἀρτοσιτή, λουτρῶν ἀπέχεσθαι καὶ ἀνατρίβεσθαι λείως θάλπεισθαι τε μήτε πολλῷ πυρήματι, ἀλλὰ πτηνῶς. τῇ κατὰ τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίης ἀπόφθαρχα πιούσῃ ξυνέβη πόνος, ἔμετος, χολωδέων πολλῶν, ὠχρῶν καὶ πρασοειδέων, ὅτε πίνῃ, σπασμὸς εἶχε, γλῶσσαν κατεμασῶτο. πρὸς τεταρταίην εἰσῆλθον, καὶ αὐτῇ ἦν ἡ γλῶσσα μεγάλη, μελαινα. τοῖν ὀφθαλμοῖν δὲ τὰ λευκὰ ἐρυθρὰ ἦν, ἄγρυπνος. τῇ τετάρτῃ δὲ ἔθανεν ἐς νύκτα. ὁ ὀρίγανος ὀφθαλμοῖσι κακὸν γινόμενος καὶ ὁδοῦσιν. ἡ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ κόρη πεσοῦσα ἄφρωνος. ῥιπτασμὸς εἶχε, καὶ ἤμεσεν ἐς νύκτα αἷμα πολὺν, κατὰ ἀρτισιερὰ πεσοῦσής, συχνότερον ἐρῶν, μελίκρητον χαλεπῶς κατέπινεν, ῥέγκος, πνεῦμα πυκνὸν ὡς τῶν θνησκόντων, φλέβες ἀμφὶ τὸ πρόσσωπον τεταμέναι, κλίσις ὑπτίη, πόδες χλιδῆροι, πυρετὸς βληχρὸς, ἄφωρή. ἐβδομαίῃ φωνὴν ἐρῶν ἔξῃξεν, αἱ θέρμαι λεπτότερον ἔσχον, περιεγένετο. Πυθοκλῆς τοῖς

AN VET. TIBURTIN. 213A

secunda est. Coquo ex phrenitide gibbosa spina facta est, neque huic medicamentum purgans epotum opem ullam attulit, sed vinum nigrum et panis in cibo, balneis abstinuisse et leviter confricari, neque multis fomentis calefieri, sed blande. Cuidam circa vigesimum aetatis annum post epotum abortivum dolor contigit et multorum biliosorum, pallidorum, porraceorum vomitus. Ubi bibisset convulsio prehendebat, et linguam commanducabat. Quarto die ad eam ingressus sum et erat ei lingua magna, nigra, oculorum album rubecebat et pervigil erat. Quarto die sub noctem mortua est. Origanum oculis et dentibus potu exhibitum nocet. Puellam, quae ex abrupto loco decidit, vox defecerat, corporis jactatio prehendit et sub noctem copiosum sanguinem vomitione rejecit, qui copiosior sinistra parte, in quam impegerat, effluxit. Mulsam non sine negotio absorbebat, stertor et crebra spiratio velut moribundis aderat. Venae quae sunt in facie distendebantur et decumbebat supina, pedes incallescabant, leviter febricitabat, vox defecerat. Septimo die vox erupit, paulatim incallescerebat et servata est. Pythocles

Ed. Chart. IX. [345.346.] Foef. II. 1155. Ed. Lind. I. (785. 786.)
 κάμνουσιν γάλα πολλῶ ὕδατι μινύς ἐδίδου. χιμέτων κατα-
 σπᾶν ἀλεαίνειν τοὺς πόδας ὧδε. μάλιστα ἐκθερμαίνειν πυρὶ
 καὶ ὕδατι. ὀφθαλμοῖς ὥς ἢ πονηρόν ἢ φακὴ ὀπώρη τὰ γλυ-
 κέα καὶ λάχανα. τοῖσι δὲ περὶ ὀσφύν καὶ σκέλεα καὶ ἰσχί-
 αλγήμασιν ἐκ (786) πόνων θαλάσση, ὄξει, θερμοῖσι καταιο-
 νεῖν, καὶ σπόγγους βάπτοντα πυρὶν. ἐπικαταδεῖν δὲ εἰρίοι-
 σιν οἰσυπηροῖσι καὶ ῥηνικοῖσι. [346] τῶν γραφέων οἱ βου-
 βῶνες ἐφυσματοῦντο σκληροὶ καὶ ἀνώδυνοι, καὶ περὶ ἥβην
 καὶ ἐν τραχήλῳ ὅμοια μεγάλα. πυρετὸς πρόσθεν μὲν βηχῶ-
 δης. τρίτῃ μηνὶ τετάρτῳ γαστῆρ ξυνετάκη, θέρμαι ἐπεγέ-
 νογτο, γλαῦσσα ξηρὴ, δίψα, ὑποχωρήσεις αἱ κάτω χαλεπαί,
 ἔθانون. ὁ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ Μακεδόνοσ λίθῳ πληγείς ἔπεσε.
 τρίτῃ ἄφωνος ἦν, ἀλυσμός, πυρετὸς λεπτὸς, οὐ πᾶν σφυ-
 γμός ἐν κροτάφοις. ἤκουεν οὐδὲν οὐδ' ὄλως, οὐδὲ ἐφρόνει οὐκ
 ἀτρεμέας. ἀλλὰ τῇ τετάρτῃ ἐκινέετο, νοτὶς περὶ μέτωπόν τε
 καὶ ὑπὸ ῥῖνα, καὶ ἄχρις ἀνθερεῶνος καὶ ἔθαιεν. ὁ Ἐνιήτης
 ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγείς ὀπίσθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ

lac multa aqua permixtum aegrotantibus exhibebat. Per-
 nionibus medeberis scarificando et pedes calefaciendo, sic
 ut maxime igne et aqua excalfacias. Oculis noxam adfe-
 runt lens, poma dulcia et olera. Lumborum, crurum et
 coxendicis dolores ex laboribus obortus, aqua marina calida
 et aceto perfundere oportet, vel intincta spongia fovere.
 Lanis vero succidis deligare et pellibus agninis. Fullonibus
 in inguinibus tubercula exoriebantur dura et sine dolore,
 circaque pubem et in collo magnitudine similia erant. Antea
 quidem febris tussiculosa tenuerat. Tertio mense aut quarto
 venter contabuit, calores accefferunt, lingua arida, sitis
 aderat et alvi dejectiones molestae, mortui sunt. A Mace-
 done quidam lapide in caput percussus decidit. Tertio die
 vox defecerat, et corporis incontinen's jactatio erat, febris
 parva, tempora non admodum pulsabant. Nihil omnino
 audiebat aut sapiebat, neque quiescebat, sed quarto die
 movebatur. Mador tum circa frontem tum sub naso ad
 mentum usque erumpebat et mortuus est. In Delo Eniates
 quidam retro in latus sinistrum jaculo percussus ulcus sine

Ed. Chart. IX. [346.] Foesf. II. 1155. 1156. Ed. Lind. I. (786. 787.)
 ἀριστερόν μέρος, τὸ μὲν ἔλκος ἄπονος, τρίτη δὲ γαστρός
 ὁδυνη δεινὴ, οὐχ ὑπεχώρει. κλυσθέντι δὲ κόπρος ἐς κύτα,
 οὐ κόπος διαλιπὼν, ἔδρη εἰς τοὺς ὄρχιας. τετάρτη καὶ ἥβην
 καὶ κοιλίην πόρος κατεῖχε, ζῶν ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο, χο-
 λώδεα ἤμεσε κατακορέα. ὀφθαλμοὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων,
 μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. θέρμη λεπτὴ τις παρῆν.

|| Τῷ δὲ καθ' ἡπαρ πληγέντι ἀκοιτίῳ εὐθύς τὸ χροῶμα
 κατεχύθη νεκρῶδες, τὰ ὄμματα (787) κοῖλα, ἄλυσμός, δυσ-
 φορίη. ἔθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι, ἅμ' ἡμέρῃ πληγείς. τῇ
 Πολεμάρχου χειμῶτος κυναγικῇ, οἴδημα ὑπὸ τὸν βρόγχον,
 πολὺς πυρετός, ἐφλεβοτομήθη, ἔληξεν ὁ πνιγμός ἐκ τῆς
 φάργγος, ὁ πυρετός παρείπετο. περὶ πέμπτην γούνατος
 ἄλγημα, οἴδημα τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ κατὰ τὴν καρδίην ἐδόκει
 τι συλλέγεσθαι αὐτῇ, καὶ ἀνέπνεεν ὥς ἐκ τοῦ βεβαπτίσθαι
 ἀναπνεύσει, καὶ ἐκ τοῦ σιτήθεος ὑπεψόφειν ὥσπερ αἱ ἐγγα-

dolore quidem habuit, tertio vero die gravis dolor ventris
 prehendit, nihil ex alvo secedebat; verum sub noctem ex
 infusu per clysterem stercus prodiit, neque dolor intermit-
 tebat, sedes ad testes eminebat. Quarto die dolor ad pubem
 et ventrem detinebat, neque quiescere poterat, biliosa affa-
 tim sincera vomitione rejecit, oculi quales animo deficienti-
 bus. Post quintum diem mortuus est. Calor quidam tenuis
 aderat.

Jaculo in jecur percusso illico cadaverosus color affusus
 est, oculi concavi extiterunt, corporis incontinens jactatio
 et implaciditas aderat. Mortuus est antequam concio dimit-
 teretur, cum prima luce vulneratus fuisset. Polemarchi
 conjugi per hiemem angina laboranti guttur intumuit cum
 multa febre, et sanguis missus est, faucium suffocatio defuit,
 febris perseverabat. Sub quintum diem tumor ad laevum
 genu cum dolore subortus est, eique ad cordis regionem
 quiddam coacervari videbatur, ac respirabat velut qui in
 aquam demersi sunt respirare solent, ex pectore strepitus
 quidam edebatur, idemque contingebat quod vaticinis mulie-
 ribus, quae Pythone afflatae, quod ventre oracula fundunt,

Ed. Chart. IX. [346. 347.] Fœf. II. 1156. 1157. Ed. Lind. I. (787. 788.)
 στρίμνθοι λεγόμεναι, τοιοῦτό τι ξυνέβαινε. περὶ δὲ τὰς ἐπὶ
 ἡ ἑντέα ἐς νύκτα κοιλίη κατερῥάγη, ὑγρὰ πολλὰ κακὰ νομι-
 ζόμενα, ἡδ' ἀφώνιη ἐτελεύτησεν. ὑποκαθαίρειν τὰς κοιλίας
 χρὴ ἐν τοῖσιν νοσήμασιν, ἐπὶ ἀν πέπονά ἡ, τὰς μὲν κάτω
 ἐπὶ ἡν ἰδρυμένα ἰδῆς. σημεῖον, ἡν μὴ ἀσώδες ἡ καρηβαρικοῖ
 ἔωσι, καὶ ὅταν αἱ θερμαὶ [347] προῆταιται ἡ ὅταν λήγῃσι
 μετὰ τοὺς παροξυσμούς. τὰς δὲ ἄνω ἐν τοῖσιν παροξυσμοῖσι.
 τότε γὰρ καὶ αὐτόματα μετεωρίζεται ἐπὶ ἡν ἀσώδες καὶ καρη-
 βαρές καὶ ἀλύοντες ὄσιν. || ἐκ πτώματος τρωθέντος πήχους
 ἐπὶ σφακελισμῷ, πνυοῦται πήχυς. πεπαινομένου δὲ ἡδὴ γλί-
 σχος ἔχωρ ἐκθλίβεται, ὡς καὶ Λεογενίσκου καὶ Δημάρχου
 τοῦ Ἀγλευτέλεος. ὁμοίως δὲ καὶ πάντο ἐκ τῶν αὐτῶν πῦον
 οὐδὲν, ὅσον τῷ Ἀσχύλου παιδὶ ξυνέβη. πνυμένοισι δὲ τοῖσι
 πλείστοι(788)σι φρίκη καὶ πυρετὸς ἐπεγίνετο. τῷ Παρμενί-
 σκου παιδὶ κωφότης συνήνεγκε μὴ κλύζειν. διακαθαίρειν δὲ
 εἰρίῳ μῦνον, καὶ ἐγγεῖν ἔλαιον ἡ νέτωπον. κελεύειν δὲ

engastrimythi, hoc est ventriloquae, dicuntur. Circiter
 septimum aut nonum diem sub noctem alvus affatim prorupit,
 et liquida multa quae prava existimabantur demisit. Ipsa
 vero tandem voce defecta mortua est. Ventres in morbis
 medicamento purgante subducere convenit, inferiores qui-
 dem ubi materiam concoctam et consistentem videris, cujus
 rei signum est, si neque anxietate, neque capitis gravitate
 divexati aegri fuerint, aut ubi calores mitissimi fuerint, aut
 ubi finita accessione desierint: superiores vero in ipsis acces-
 sionibus. Tunc namque etiam per se humores in sublime
 efferuntur, cum anxietate et capitis gravitate, aut incon-
 tinenti corporis jactatione aegri conflictantur. Cuidam ex
 casu in cubitum vulnerato, ob siderationem cubitus pus
 colligit; quo jam maturefcente glutinosa sanies exprimitur,
 qualis etiam Leogenisco et Demarcho Agleutelis filio. Eo-
 dem vero modo neque admodum ex iisdem pus ullum ef-
 fluxit, quale quid Aeschyli filio contigit. Plerisque autem
 pus colligentibus horror et febris accedebat. Parmenisci
 puero surditas obtigit, cui contulit aurem non eluere, sed
 sola lana expurgare et oleum aut netopum infundere. Deam-

Ed. Chart. IX. [347.] Foëf. II. 1157. Ed. Lind. I. (788.)
 περιπατέειν, ἐγείρεσθαι πρῶτ', οἶνον πίνειν λευκόν. τῇ Ἀσπα-
 σίου ὀδόντος δεινὸν ἄλγημα καὶ γινάθαι ἐπήρθησαν. καστό-
 ριον δὲ καὶ πέπερι διακλυζομένη ὠφέλετο. τῷ Καλλιμέδον-
 τος ξυνήνεγκε πρὸς τὸ φῦμα τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ σκληρὸν
 ἐὼν καὶ μέγα καὶ ἄπεπτον καὶ ἐπώδυνον. ἀπόσχασις βρα-
 χίονος λίνον καταπλάσσειν πεφυρημένον ἐν οἴνῳ λευκῷ καὶ
 ἐλαίῳ δεύοντα. ἐπιδέειν δὲ ἐφθὺν ἄγαν, ἢ ξὺν μελικρήτῳ
 ἐψεῖν καὶ ἀλεύρῳ τήλιος ἢ κριθῶν ἢ πυρῶν. Μελισσάνδρῳ
 τοῦ οὐλοῦ ἐπιλαβάντος καὶ ὄντος ἐπωδύνου σφόδρα ξυνο-
 δέοντος, ἀπόσχασις βραχίονος. στυπτηρίῃ ἐν ἀρχῇ παραστέλ-
 λει. ὕδρωπιώδεα δεὼν ταλαιπωρέειν, ἰδρῶν, ἄρτον ἐσθίειν
 θερμὸν ἐν ἐλαίῳ, πίνειν μὴ πολὺν, λούεσθαι καὶ κεφαλὴν
 χλιερῶς. οἶνος δὲ λευκὸς καὶ λεπτὸς, καὶ ὕπνος ἀρήγει.
 Βιάντι τῷ πύκτῃ, φύσει πολυβόρῳ ἐόντι, ξυνέβη ἔμπεσεῖν
 ἐς πάθεα χολερικὰ ἐκ κρηφαγίης. μάλιστα δὲ ἐκ χοιρείων
 ἐναιμοτέρων καὶ μέθης εὐώδεος καὶ πεμμάτων καὶ μελιττω-
 μάτων, καὶ σικύου πέπονος, καὶ γάλακτος, καὶ ἀλφίτων νέων.

ulationes quoque imperare, mane surgere et vinum album
 bibere. Aspasii uxori ex vellementi dentis dolore malae in-
 tumorem sublatae sunt. At ubi ex castorio et pipere os
 colluisset, allevamentum sentiebat. Callimedontis filio ad
 tuberculum in collo enatum, durum, magnum, immaturum
 et dolorem excitans, contulit vena secta in brachio, aut
 lini semen vino albo subactum et oleo maceratum cataplas-
 mate impositum et deligatum, valdeque coctum, aut in aqua
 mulsa decoctum cum foenigraeci, hordei aut tritici farina.
 Melissandro magno gingivae dolore et tumore oppresso, vena
 in brachio secta est. Alumen per initia adhibitum cursum
 cohibet. Aqua inter cutem laboranti utile est corpus labori-
 bus exercere, sudores movere, pane calido oleo intincto et
 paucio potu uti, caput tepida lavare. Vinum quoque album
 et tenue ac somnus auxilio est. Bias pugil suapte natura
 vorax, in choleram morbum incidit ex carniū esu prae-
 cipueque suillarum crudiorum et vini suavis ebrietate, ex
 bellariis ac dulciariis, cucumere, pepone, lacte et polenta

Ed. Chart. IX. [347. 348.] Foesl. II. 1157. Ed. Lind. I. (788. 789.)
 ἐν θέρει δὲ τὰ (789) χολερικὰ καὶ οἱ διαλείποντες πυρετοί.
 Τιμοχάρει χειμῶτος κατάθρους μάλιστα ἐς τὰς ῥίνας ἀφρο-
 δισιάσαντι ἐξηράνθη πάντα, κόπος, θέρμη ἐπεγένετο, κε-
 φαλή βαρεῖα, ἰδρῶς ἀπὸ κεφαλῆς πουλύς. ἦν δὲ καὶ ὑγιαί-
 νων ἰδρώδης, τριταῖος ὑγίης. [348] μετὰ κύνα οἱ πυρετοὶ
 ἐγένοντο ἰδρώδεις, καὶ οὐ περιεψύχοντο παντάπασι μετὰ τὸν
 ἰδρῶτα. πάλιν δὲ ἐπεθερμαίνοντο, καὶ μακροὶ, καὶ ἐπισικέως
 ἄκροητοι, καὶ οὐ πᾶν διψώδεις. ὀλίγοισιν ἐν ἑπτὰ καὶ ἑννέα
 ἐπαύοντο. ἑνδεκαταῖοι καὶ τεσσαρεσκαίδεκαταῖοι, καὶ ἑπτα-
 καίδεκαταῖοι, καὶ εἰκοσταῖοι ἐκρίνοντο. Πολυκράτει πυρετὸς
 ἐπῆγει, καὶ τὰ τοῦ ἰδρῶτος οἷα γέγραπται. ἀπὸ φαρμάκου κά-
 θαρσις κάτω ἐγένετο, καὶ τὰ τοῦ πυρετοῦ ἦπια. πάλιν ἐν
 κροτάφοις ἰδρώτια καὶ περὶ τράχηλον ἐς δείλην. εἶτα ἐς ὄλον,
 καὶ πάλιν ἐπεθερμάνθη. περὶ δὲ τὰς δώδεκα καὶ τεσσαρεσ-
 καίδεκα ἐπέτεινεν ὁ πυρετὸς, καὶ ὑποχωρήματα βραχέα, ῥο-
 φήμασι μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐχρήσατο. περὶ δὲ τὰς πεντεκαί-
 δεκα γαστρὸς ἄλγημα κατὰ σπλῆνα καὶ κατὰ κενεῶνα ἄρι-

recenti. Aestate vero cholera morbus et febres intermit-
 tentes vigent. Timochari hieme destillatione in nares praeci-
 pue vexato post veneris usum cuncta resiccata sunt, lassitudo,
 calor et capitis gravitas successit, sudor ex capite
 multus manabat. Erat autem etiam per sanitatem sudoribus
 obnoxius. Tertio die convaluit. Post caniculam febres vi-
 gebant, in quibus aegri sudoribus difflebant, neque a su-
 dore penitus perfrigescebant, sed rursus incalescebant, lon-
 gaeque ac fere sine judicatione erant, neque admodum sitim
 adserebant, paucis septimo aut nono desinebant, undecimo,
 decimo quarto, decimo septimo et vigesimo judicatione sol-
 vebantur. Polycratem febris invadebat, et quod ad sudorem
 attinet, quae scripta sunt ei contigerunt. A medicamento
 alvus purgata est, et febris mitis erat. Denuo sub vesperam
 circa tempora et collum parvi sudores, deinde etiam toto
 corpore dimanabant, rursusque incaluit. Ad duodecimum
 et decimum quartum diem febris intendebatur, et alvi re-
 crementa pauca erant. A purgatione post sorbitionum usum,
 circa decimum quintum diem ventris dolor ad lienem et

Ed. Chart. IX. [348.] Foef. II. 1157. 1159. Ed. Lind. I. (789. 790.) στερόν. θερμῶν προσθέσεις ἤσσον ἢ ψυχρῶν προσωφέλεον, κλύσματι δὲ μαλθακῷ χρησαμένῳ ἔληξεν ἡ ὀδύνη.

|| Τῷ ἐκ τοῦ μεγάλου πλοίου διόπων ἡ ἄγκυρα λιχανὸν δάκτυλον καὶ τὸ κάτω ἰστίον ξυνέφλασε δεξιῆς χειρός. φλεγμασίῃ ἐπεγένετο καὶ σφάκελος καὶ πυρετός. ὑπε(790)καθάρθη μετρίως, θέρμαι ἥπιοι, καὶ ὀδύναι, δακτύλου τι ἀπέπεσε. μετὰ τὰς ἐπὶ ἐξήει ἰχώρ ἐπιεικῆς. μετὰ ταῦτα γλώσση οὐ πάντα ἔφη δύνασθαι ἐρμηνεύειν. προῤῥήσις ὅτι ὀπισθότονος ἦξει, ξυνεφέροντο αἱ γνάθοι συνερειδόμεναι. εἴτα ἐς τράχηλον. τριταῖος δὲ ὅλος ἐσπᾶτο ἐς τοῦπίσω ξὺν ἰδρωτί. ἐκταῖος ἀπὸ τῆς προῤῥήσεως ἔθανεν. ὁ δὲ Ἀρπάλου ἐκ τῆς ἀπελευθέρης Τηλεφάνης στρέμμα κάτω μεγάλου δακτύλου ἔλαβεν, ἐφλέγμανε καὶ ἐπώδυτος ἦν, καὶ ἐπεὶ ἀνῆκεν, ὤχετο ἐς ἀγρόν. ἀναχωρέων ὀσφὺν ἤλγησεν, ἐλούσατο, αἱ γένυες ξυνήπτοντο ἐς νύκτα, καὶ ὀπισθότονος παρῆν. τὸ σίε-
λον ἀφρῶδες μόλις διὰ τῶν ὀδόντων ἔξω διήει, τριταῖος

lateris sinistri inanitatemprehendit, qui cum calidis admotis, minusque frigidis juvaretur, ex molli per clysterem infuso defuit.

Magnae navis praefecto anchora manus dextrae indicem et os infernum collisit, ex quo inflammatio, fideratio et febris successit. Quo modice per alvum repurgato, calores et dolores leves fuerunt, ex digito aliquid decidit. Post septimum diem sanies laudabilis exhibat, ac deinde se non posse omnia lingua explicare dixit. Praedictio facta est partium posteriorum distentionem, opisthotonum dicunt, adventare et ad id conferebant maxillae cohaerentes, deinde ad collum affixae. Tertio vero die totius corporis in posteriora convulsione cum sudore tentabatur. Sexto post praedictionem die mortuus est. Telephanes Harpali ex liberta filius luxationem in pollice deorsum accepit, unde inflammatio et vehemens dolor infecutus est. Quo remisso in agrum profectus est, unde rediens ex lumbis doluit, lavit, sub noctem maxillae cohaerebant et in posteriora distentio, opisthotonum vocant, aderat. Sputum spumans aegre dentes pertransibat, tertio die mortuus est. Thrinon Damonis filius

Ed. Chart. IX. [348, 349.] Foëf. II. 1159. Ed. Lind. I. (790. 791.)
 ἔθανεν. Θρίνων ὁ τοῦ Δάμωνος περὶ κνήμης σφυρὸν ἔλκος
 κατὰ τεῦρον δὴ καθαρὸν τούτῳ δηχθέντι ὑπὸ φαρμάκου
 ξυνέβη ὀπισθοτοίνῳ θανεῖν. [349] ἡρά γε ἐν πᾶσι ἐμπυή-
 μασι καὶ τοῖσι περὶ ὀφθαλμὸν ἐς νύκτα οἱ πόνοι. αἱ βῆχ-
 χειμῶνος. μάλιστα δ' ἐν νοτίοισι παχέα καὶ πολλὰ λευκά
 καὶ χρεμπτομένοισι πυρετοὶ ἐπεγίνοντο ἐπιεικώς καὶ πεμ-
 πταῖοι ἐπαύοντο. αἱ δὲ βῆχες περὶ τὰς τεσσαράκοντα, οἷον
 Ἥγησιπόλει. Εὐτυχίδης ἐκ χολερικῶν ἐπὶ τῶν σκελέων ἐκ-
 τετανώδεια ἔληξεν, ἅμα τῇ κάτω ὑποχωρήσει κατακορέα χολήν
 πολλήν ἤμεσεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας καὶ λίην ἐρυθρὴν,
 καὶ ἀκρα(791)τὴς ἦν καὶ ἀσώδης. οὐδὲν δὲ κατέχειν ἡδύνατο
 οὔτε ἐκ τῶν ποτῶν οὔτε ἐκ τῶν σιτίων, καὶ τοῦ οὔρου πολλὴν
 σχέσις, καὶ τῆς κάτω διόδου. διὰ τοῦ ἐμέτου τριῖς μαλ' ἀνὰ
 ἡλθε καὶ κατέρριψε κάτω. Ἀνδροφάνῃ ἀφωρίῃ, λήρησις, λυ-
 θέντων δὲ τούτων περιῆν ἔτη συχνά, καὶ ὑποστροφαὶ ἐγί-
 νοντο. ἡ δὲ γλῶσσα διετέλει πάντα τὸν χρόνον ξερή, καὶ

ex tibiae ulcere juxta malleolum cum ad nervum sane purum
 medicamentum erodens fuisset adhibitum distentione in
 posteriora, quam opisthotonum dicunt, mortuus est. Ani-
 madvertendum sane est num in omnibus internis puris col-
 lectionibus et oculorum laboribus ad noctem dolores fiant.
 Tusses per hiemem vigent, praecipue vero austrino coeli
 statu, crassa multa albaque screantibus febres fere succede-
 bant, et quinto die desinebant. Tusses vero sub quadra-
 gesimum, quale quid Hegesipoli contigit. Eutychides ex
 cholera morbo in cruribus nervorum distentionem sensi
 cum inferna alvi dejectione. Bilem abunde saturatam mul-
 tam et vehementer rubram ad tres dies, noctesque vom-
 itione rejecit, cum corporis imbecillitate et incontinenti
 jactatione. Nihil vero continere poterat, neque cibi neque
 potionis quicquam. Urinae quoque multa suppressio, ejus-
 que transitus qui ad inferiora tendit. Vomitione sex mollis
 prodiit, et deorsum quoque projecta est. Androphani vocis
 defectio et delirium aderat, quibus solutis multis annis super-
 fuit, et in morbum relabebatur. Lingua vero toto tempore

Ed. Chart. IX. [349.] Foef. II. 1159. 1160. Ed. Lind. I. (791. 792.)
 εἰ μὴ διακλύζοιτο, διαλέγεσθαι οὐχ οἷός τε ἦν, καὶ πικρὴ
 λίην ἦν τὰ πολλά. ἔστι δ' ὅτε καὶ πρὸς καρδίην ὀδύνη, ἣν
 φλεβοτομίη ἔλυσε. ταύτῃ ὑδρωποσίῃ ἢ μελίκρητον συνήνεγκεν.
 ἑλλέβορον ἔπιε μέλανα, οὐδὲ τὸ χολῶδες διήει, ἀλλ' ὀλίγον,
 τέλος δὲ χειμῶνος κατακλιθεὶς ἔξω ἐγένετο, καὶ τὰ τῆς γλώτ-
 τῃς παθήματα ὅμοια, θέρμη λεπτή, ἄπονος. γλῶσσαι ἄχροος,
 φωνὴ περιπλευμοιική, ἀπὸ σιτήσεως εἶμα ἀπεδύετο, καὶ ἐξά-
 γειν ἐκέλευεν, οὐδὲν δὲ ἡδύνατο σάφα εἰπεῖν, ἐς νύκτα ἐτε-
 λεύτα. τὸ Νικάνωρος πάθος, ὅποτε ἐς ποτόν ὤρμητο, φόβος
 τῆς αὐλήτριδος, ὁκότε φωνῆς αὐλοῦ ἀρχομένης ἀκούσειεν,
 αὐλεῖν ἐν συμποσίῳ ὑπὸ δειμάτων ὄχλοι. μόλις ὑπομένειν
 ἔφη ὅτε εἴη νύξ. ἡμέρης δὲ ἀκούων, οὐδὲν διεισρέπετο· τοι-
 αῦτα παρείπετό οἱ συχνὸν χρόνον. || Δημοκλῆς ὁ μετ' ἐκεῖ-
 νου ἀμβλυώσσειν καὶ λυσισωματεῖν ἐδόκεε, καὶ οὐκ ἂν πα-
 ρῆλθε παρὰ κρημνόν, οὐδ' ἐπὶ γεφύρης. οὐδὲ τοῦλάχιστον
 βάθος τάφρου διαπορεύεσθαι, (792) ἀλλὰ δι' αὐτῆς τῆς

arida perseverabat, neque loqui poterat nisi collueretur,
 magna ex parte admodum amara erat. Interdum quo-
 que cordis dolor affligebat, quem venae sectio solvit. Huic
 aqua aut mulsa in potu exhibita contulit. Veratrum ni-
 grum ebibit, neque biliosum nisi paucum prodiit. Demum
 per hiemem decumbens mente abalienata erat, et lingua
 similiter vitiis afficiebatur, calor tenuis erat sine dolo-
 re, lingua decolor, vox qualis pulmonia laborantibus, e
 pectore vestem exuebat, seque educi jubebat, nihil vero
 aperte proloqui poterat, sub noctem mortuus est. Nicanor
 cum ad convivium prodiret tibiae metu afficiebatur, adeo
 ut cum tibia inflaret eamque in convivio tibia canentem
 audiret, prae timore turbaretur, neque sustinere posse di-
 ceret, si nox esset, de die vero nihil commoveretur.
 Quae quidem eum diu comitabantur. Democles, qui cum
 illo erat, caligine tentari et exoluto esse corpore sibi vi-
 debatur, neque per praeruptum locum iter facere, neque
 pontem, ac ne minime quidem profundam scrobem trans-
 mittere, verum per ipsam scrobem adire poterat. Quod

Ed. Chart. IX. [350.]

Fœf. II. 1160.

Ed. Lind. I. (792.)

τάφρου [350] ὅσον ἦν, χρόνον τινὰ ξυνέβη αὐτῷ. τὸ Φοίνικος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ δεξιοῦ τοιοῦτόν τι ἦν. τὰ πολλὰ ὥσπερ ἀστραπὴν ἐδόκεε λάμπειν. οὐ πολὺ δὲ ἐπισχόντι ἐδύνη ἐς τὸν κρόταφον τὸν δεξιὸν ἐνεσιτήκει ἢ ὀπισθεν τῶν σπονδύλων καὶ ξύντασις, καὶ σκληρότης ἀμφὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ διάγειν ἐπειρᾶτο ξυντεινόμενος. ἔμετοι ὁπότε γενοίαιτο, ἀπέτρεπον τὰς εἰρημένας ὀδύνας καὶ ἡμιωτέρας ἐποίηον. ἀλλὰ μὴν καὶ φλεβοτομίῃ ὠφέλεε, καὶ ἐλλεβοροποσίῃ ἀνῆγε παντοδαπά, οὐχ ἥμισια δὲ πρassoειδέμ. Παρμενίσκῳ καὶ πρότερον ἐνέπιπτον αἰθυμιαί, καὶ ἀπαλλαγῆς βίου ἐπιθυμίῃ, ὅτε δὲ πάλιν εὐθυμίῃ. ἡ δὲ Κόνωνος θεράπαινα ἐκ κεφαλῆς ὀδύνης ἀρξαμένης ἔκτισθεν ἐγένετο, βοή, κλυθμοὶ πολλοί, ὀλιγάκις ἡσυχίῃ. περὶ δὲ τὰς τεσσαράκοντα ἐτελεύτησε. τὰς ὅτε δὲ ἔθνησκε δέκα ἡμέρας ἄφωνος καὶ σπασμώδης ἐγένετο. νεανίσκος δὲ τις πολὺν ἄκρητον πεπωκὼς ὑπτιος ἐκάθευδεν ἐν τινι σκηνῇ. τούτῳ ὄφρις ἐς τὸ στόμα παρεισεδύετο ἀργῆς, καὶ δὴ ὅτε ἦσθετο οὐ δυνάμενος φράσασθαι, ἔβρυξε τοὺς ὀδόντας καὶ παρέτρωγε τοῦ ὄφριος, καὶ ἀλγηδὸνι μεγάλῃ

eum aliquamdiu tenuit. Phoenicis hic erat affectus. Ex oculo dextro plerumque velut fulgur coruscare videbatur, parvoque postea temporis intervallo dolor in tempore dextro infestebat, et posteriorum colli vertebrarum contentio aderat, ac circum dentes durities, quos distentus diducere conabatur. Vomitiones ubi consecutae erant commemoratos dolores submovebant et lenibant. Quin etiam sanguinis missio auxilio erat, et veratrī potio cujusquemodi humores eduxit, porraceos verò maxime. Parmenisco etiam antea animi desperatio accidebat, et vita defungi cupiebat, interdum vero rursus securo erat animo. Cononīs famula ex praegresso capitis dolore mente erat abalienata, clamor aderat, ejulatio multa, parum quiescebat. Sub quadragesimum diem mortua est. Decem sub mortem diebus voce defecta fuit et convulsione tentata. Adolescens post multum meri potum quodam in tentorio supinus dormiebat, cujus in os serpens arges dictus subiit. Quod sane cum sensisset, neque loqui posset, stridere dentibus coepit et

Ed. Chart. IX. [350. 351.] Foesf. II. 1160. 1161. Ed. Lind. I. (793.)
 εἶχετο, καὶ τὰς χεῖρας προσέφερεν ὡς ἀγχόμενος, καὶ ἐξοί-
 πτει ἑωυτὸν, καὶ σπασθεῖς ἔθανεν. καὶ ὁ τοῦ Τιμοχάρους
 θεράπων ἐκ μελαγχολικῶν δοκέων εἶναι καὶ τοιοῦτων καὶ
 τοσούτων ἔθανεν ὁμοίως περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας.

|| Τῷ Νικολάου παιδὶ περὶ ἡλίου τροπῆς ἐκ ποτῶν
 ἐφριξεν ἐς νύκτα. πυρετοὶ τῇ ὑστεραίῃ, ἔμειος χολώδης ἄκρη-
 τος, ὀλίγος. τῇ τρίτῃ ἀγορῆς εἴ τι πλήρωος ἐούσης ἰδρώς
 ὅλου τοῦ σώματος ἔληξεν. τῇ Διοπείδεος ἀδελφῇ ἐν ἡμι-
 τριταίῳ, καὶ ἡ καρδίη περὶ τὴν λῆψιν δεινὴ, καὶ συμπαρεί-
 πειτο ὅλη τῇ ἡμέρῃ. καὶ ἡ τοιαύτη καρδιαλγία καὶ τῇσιν
 ἄλλησι παραπλησίως, πλὴν ἄλλ' ὑπό. Πληριάδος δούδιν ἀν-
 δράσι σπανιώτερα ἐγίνετο τὰ τοιαῦτα. τῇ Ἐπιχάρμου πρό
 τοῦ τεκεῖν δυσεντερίῃ ἦν ὁ πόνος σφοδρὸς. ὑποχωρήματα
 ὕφαιμα, μυξώδεα, τεκοῦσα παραχρῆμα ἰάθη. τῇ Πολεμάρχου
 ἐν ἀρθρετικοῖς ἰσχύου ἄλγημά τι δεινόν, ἐξ αἰτίας γυναικείων
 μὴ γινομένων. ἡ φωνὴ [351] ἴσχετο νύκτα ὅλην μέχρις μέ-

serpentem devoravit, summoque dolore detentus, velut
 strangulatus, manus praetendebat, seseque jactabat et con-
 vulsione mortuus est. Eodem quoque modo circa eosdem
 dies mortuus est Timocharis famulus, melancholicis affe-
 ctibus iisdem ac tantis, ut videbatur, tentatus.

Nicolai filio circa brumam ex computationibus horror
 obortus est, sub noctem febris, postero die vomitus bilio-
 sus, sincerus, paucus. Tertio die frequenti adhuc concione
 sudore per totum corpus oborto, desit. Diopithis forori
 semitertiana affectae, sub accessionis tempus vehemens oris
 ventriculi dolor contigit, totoque etiam die perseverabat.
 Ejusmodique oris ventriculi dolor reliquis mulieribus simi-
 liter contingebat. Attamen sub vergiliarum occasum talia
 viris rarius contingebant. Uxor Epicharmi ante partum
 intestinorum difficultate laborabat, dolor vehemens aderat,
 alvi recrementa aliquantulum cruenta, mucosa. Ubi pepe-
 risset, confestim sanitati est restituta. Polemarchi uxori
 articularibus doloribus vexatae vehemens quidam coxen-
 dicis dolor contigit, cujus causa fuere minime profluentes
 menses. Per noctem totam ad meridiem usque vox inter-

Ed. Chart. IX. [351.] Fœf. II. 1161. 1162. Ed. Lind. I. (793. 794.)
 στον ἡμέρης. ἤκουε δὲ καὶ ἐφρόνες καὶ ἐσήμαινε τῇ χειρὶ, ὅτι
 περὶ τὸ ἰσχίον εἶη τὸ ἄλγημα. Ἐπιχάρμῳ περὶ Πληιάδος δύ-
 σιν ὁμοῦ ἐδύνη καὶ βάρος ἐς βραχίονα, νάρκη, ἔμετοι συχνοί,
 ὑδροποσίη. τῷ Εὐφράνορος παιδὶ τὰ ἐξανθήματα οἷα τὰ
 τῶν κωιῶπων δῆγματα, ὀλίγον δὲ χρόνον, τῇ ὑστεραίῃ ἐπυ-
 ρέτηνεν. αὐχοὶ πολλοὶ μετὰ ζέφυρον ἐγένοντο, μέχρις ἰση-
 μερίης φθινοπωρινῆς. ὑπὸ κύνα πνίγεα μεγάλα θερμὰ, πυρε-
 τοὶ ἰδρώδες, φύματα παρ' οὓς συχνοῖς ἐγένοντο. Τύχων ἐν
 τῇ πολιορκίᾳ (794) περὶ Δάτον ἐπλήγη ὑπὸ καταπέλτου ἐς
 τὸ στῆθος, καὶ μετ' ὀλίγον γέλως ἦν περὶ αὐτὸν θορυβώδης.
 ἐδόκεε δέ μοι ὁ ἱητρὸς ἐξαιρέων τὸ ξύλον ἐγκαταλιπεῖν τι
 τοῦ δόρατος κατὰ τὸ διάφραγμα. δοκέοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς
 τὴν ἐσπέρην ἐκκλυσέ τε καὶ ἐφαρμάκευσε κάτω. νύκτα διή-
 γαγε τὴν πρώτην δυσφόρως. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ ἐδόκεε καὶ τῷ
 ἱητρῷ καὶ τοῖσιν ἄλλοισι βέλτιον ἔχειν. προόρῃσις ὅτι σπα-
 σμοῦ || γενομένου ταχέως ἀπολεῖται. τῇ γοῦν ἐπιούσῃ νυκτὶ

cepta fuit, audiebat tamen et mentis compos erat, manu-
 que indicabat ad coxendicem dolorem adesse. Epicharmo
 sub vergiliarum occasum humeri dolor et ad brachium gra-
 vitas contigit, stupor aderat, crebrae vomitiones et aquae
 potio. Euphranoris filio pustulae culicum moribus non
 absimiles eruperunt, verum paucio tempore duraverunt,
 postudie febris invasit. Post favonium ad autumnale aequi-
 noctium squallores multi contingebant. Sub canem aestus
 magni, venti calidi, febres in quibus aegri sudoribus dif-
 fluebant, aurium tubercula multis aderant. In oppugna-
 tione circa Datum Tychon catapultae in pectus vulnus ac-
 cepit, parvoque post intervallo risus ei aderat cum per-
 turbatione. Videbatur autem medicus cum lignum exime-
 ret, circa septum transversum hastilis partem aliquam reli-
 quisse. Cumque sub vesperam ei dolor commotus esset,
 infusum per clysterem et medicamentum alvum dejiciens
 exhibuit. Primam noctem implacide transegit. Sub dilu-
 culum vero et medico et reliquis melius habere visus est.
 Praedictum est convulsione accedente celeriter periturum.

Ed. Chart. IX. [351, 352.] Poëf. II. 1162. Ed. Lind. I. (794, 795.)
 δύσφορος, ἄγρουπος, ἐπὶ γαστέρα τὰ πολλὰ κλινόμενος.
 τῇ τρίτῃ ἡμέρῃ ἐσπᾶτο, καὶ τηνικαῦτα ἐτελεύτησεν. τῷ
 Βίλλῳ πληγέντι ἐς τὸν νῶτον τὸ πνεῦμα πούλν κατὰ τὸ
 τραῦμα μετὰ ψόφου ἐχώρεεν. ἡμοῦράγει, τῷ δὲ ἐναίμῳ κατα-
 δεθείς ἰάθη. τῷ τῆς Φίλης παιδί, ψιλώματος ἐν μετώπῳ
 γενομένου, ἐναταίῳ πυρετὸς ἔσχεν. ἐπελιάνθη τὸ ὀστέον,
 ἐτελεύτησεν. καὶ τῷ Φανίου καὶ τῷ Εὐεργέτου, πελαινομένων
 τῶν ὀστέων καὶ πυρεταινόντων, ἀφίσταται τὸ δέρμα ἀπὸ
 τοῦ ὀστέου καὶ πῦον οὐ φαίνεται. Ἀρίστιππος ἐς τὴν κοιλίην
 ἐτοξεύθη ἄνω βίῃ χαλεπῶς. ἄλγος κοιλίης δεινόν, καὶ ἐπίμ-
 πρατο ταχέως, κάτω δὲ οὐ διεχώρεεν. ἀσώδης ἦν, χολαίδεα
 κατακορέα, καὶ ὅτε ἐπήμεσεν, ἐδόκει ῥήϊον εἶναι. μετ' ὀλίγον
 δὲ πάλιν τὰ ἀλγήματα δεινὰ, καὶ ἡ κοιλίη ὡς ἐν εἰλεοῖσι.
 [352] Θέρ(795)μαι, δάψαι, καὶ ἐν τῇσιν ἑπτὰ ἡμέρησιν ἐτε-
 λεύτησεν. ὁ δὲ Νεάπολις πληγείς ὁμοίως ταῦτ' ἔπασχεν.
 κλυσθέντι δ' ἐν δριμεῖ κοιλίῃ κατεῤῥόγη. χοῶμα κατεχύθη

Postera ergo nocte implacidus, infomnis, in ventrem ple-
 rumque recumbens, sub tertii diei exortum convulsione
 tentatus, tum temporis mortuus est. Billo in dorsum vul-
 nerato spiritus multus cum strepitu ex vulnere prodiit, et
 sanguis multus prorupit. Deligato vero medicamento quod
 cruentis vulneribus adhibetur, sanatus est. Philes puerum
 ex osse denudato in fronte nono die febris detinuit, os
 livorem contraxit, mortuus est. Et Phaniae et Euergetae
 liberis, livore contractis ossibus febreque detentis, cutis ab
 osse discessit, neque pus comparuit. Aristippo sagitta in
 ventriculum magna vi et graviter impacta, vehemens ven-
 tris dolor celeriterque ardor aderat, nihil deorsum demit-
 tebat, incontinenter corpus jactabat, biliosa abunde colo-
 rata vomitione rejiciebat, posteaque melius habere vide-
 batur, rursusque parvo interjecto tempore dolores vehe-
 menter corripuerunt, venterque velut in intestini tenuioris
 morbis affectus erat, calor, sitis aderat et intra septem dies
 vitam cum morte commutavit. Neapolis vero ex simili
 vulnere eodem modo affectus fuit. Ex acri autem per
 clysterem infuso alvus assatim prorupit, colore tenui, pal-

Ed. Chart. IX. [352.]

Foesl. II. 1162.

Ed. Lind. I. (795.)

λεπτὸν ὥχρον, μέλαν ἐὼν, ὄμματα αὐχμηρά, καθαρῶδες, ἐνδεδινημένα, ἀτενίζοντα. τῷ Μητροδώρου παιδί ἐξ ὀδόντος ὀδύνης σφακελισμὸς τῆς γνάθου, καὶ οὐλῶν ὑπερσάρκωσις, μετρίως ἐξεπύησεν. ἐξέπεσον οἱ γόμφοι καὶ ἡ σιαγὼν. γυναικὶ ἐν Ἀβδήροισι καρκίνωμα ἐγένετο περὶ τὸ στήθος, καὶ διὰ τῆς θηλῆς ἐξῆεν ἰχώρ ὕφαιμος. ἐπιλειφθείσης δὲ τῆς ῥύσεως ἔθανεν. ἐκ κατάρχου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνεον καὶ κατὰ ῥίνας ὕγρου χωρέοντος, ἐπυρέταινον ἐπιεικῶς. ἐν τῇσι πέντε ἡμέρησι περιεψύχοντο. τῇ ἐν τόκῳ σεισθείσῃ ἄλγῃ περὶ στήθος ἐγένετο καὶ πλευρόν. ἀποχρέμψεις, πυώδεις, φθίσις κατίσθη, ἐξ ἡμέρας οἱ πυρετοὶ, πάλιν διάρροια, παῦσις, πυρετοὶ, κοιλίη ἔσθη, καὶ περὶ ἡμέρας ἐπὶ ἔθανεν. ἡ κυναγχική χεῖρα δεξιὴν καὶ σκέλος ἤλγησε. πυρετὸς ἐπεῖχε βληχρὸς, ὃ δὲ πνιγμὸς τριταίῃ ἐχάλασεν. τετάρτῃ σπασμώδης, ἄφωτος, ῥέγχος, ὀδόντων σύντριψις, γνάθων ἔρευσθος, ἔθανε πεμπταίῃ ἢ ἑκταίῃ, σήμερον περὶ χεῖρα ὑποπέλιον. καὶ ἑτέρη ἐπὶ τοῦ ὑπερώου ῥεγχώδης, γλῶσσα ξηρὴ, περιπλευμοτι,

lido, nigricante suffusus est; oculis erat squalidis, splendidis, intus revolutis et defixis. Metrodori puero ex dentis dolore maxillae fideratio, et supercrefscens in gingivis caro ac moderata suppuratio contigit, tum molares tum maxilla ipsa deciderunt. Abderae mulieri cuidam carcinoma in pectore extitit, et ex papilla sanies subcruenta effluebat, intercepta autem fluxione mortua est. Ex fluxione quae ex dimidia capitis parte contingit, quidam dolebant et per nares humore secedente, moderate febris citabant, tandemque quinta die perfrigerabantur. In partu concussae circa pectus et latera dolor obortus erat, excreatio purulenta, tabes substitit, sex dies febris detinuit, dehinc rursus alvi profluvia, cessatio, febres, alvi constipatio accidit, tandemque septima die mortua est. Anginosae manus dextra et crura doluit, levis febris detinebat, suffocatio tertio die remisit, quarto convulsione tentata et voce capta fuit, stertebat, dentes conterebat, malarum rubor aderat, quinto aut sexto die mortua est. Signum ad manum sublividum apparuit. Et alia quaedam ex palato stertorem emittebat,

Ed. Chart. IX. [352 553. 364.] Foesl. II. 1162. 1164. Ed. Lind. I. (795. 796.)
 ἔμφρων ἔθαιεν. (796) καὶ ἐν Ὀλύνθῳ ὑδρωπικός ἐξαίφνης
 ἄφρων, ἔκφρων νύκτα καὶ ἡμέραν, ἔθαιεν.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν Τ Ο Ε Κ Τ Ο Ν.

[353] || [ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.] Ὀκόσησιν ἐξ ἀπο-
 φθορῆς περὶ ὑστέραν καὶ οἰδημάτων ἐς καρηβαρίην τρέπεται,
 κατὰ τὸ βρέγμα ὀδύναι μάλιστα, καὶ ὅσαι ἄλλαι ἀπὸ ὑστε-
 ρέων, ταύτησιν ἐν ὀκτὼ ἢ δέκα μηνσὶν ἐς ἰσχίον τελευτᾷ.

Οἱ φοβοὶ οἱ μὲν καρτεραύχστες, ἰσχυροὶ καὶ τᾶλλα καὶ
 ὀστέοισιν, οἱ δὲ κεφαλαλγέες καὶ ὠτόρρονοι, τούτοις ὑπερῶαι
 κοῖλαι καὶ ὀδόντες παρηλλαγμένοι.

[364] Ὅσοις ὀστέον ἀπὸ ὑπερώης ἀπῆλθε, τούτοις
 μέση ἵζει ἢ ῥίς. οἷσιν δὲ ὕθεν οἱ ὀδόντες, ἄκρη σιμοῦται.

lingua resiccabatur, pulmonis inflammatio aderat, mente
 constans mortua est. Olynthi quoque quidam aqua inter-
 cutem laborans repente voce captus est, per diem ac
 noctem mente captus mortuus est.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS LIBER SEXTVS.

[SECTIO PRIMA.] Qui ex foetus corruptione et uteri
 tumoribus ad capitis gravitatem deveniunt, iis ad sinciput
 dolores maxime fiunt et in reliquis uteri doloribus, iis
 octo aut decem mensibus in coxendicem morbus desinit.

Eorum qui acuminato sunt capite, partim quidem
 valida sunt cervice, qui cum caeterorum membrorum, tum
 etiam ossium robore praestant, partim vero capitis dolori-
 bus et aurium fluxionibus tentantur, quibus oris palatum
 cavum est et dentes permutatim variant.

Quibus ex palato os discessit, iis medius desidit nasus.
 Quibusdam vero, qua ex parte dentes procedunt, summus
 nasus finis efficitur.

Ed. Chart. IX. [364. 372.] Foesf. II. 1164. Ed. Lind. I. (796. 797.)

Αἱ τῶν νηπίων ἐκλάμπειες ἅμα ἤβῃ ἔστιν οἷσι μεταβολὰς ἰσχοῦσι καὶ ἄλλας.

Ἐς νεφρὸν ὀδύνη βαρεῖα, ὅταν πληρῶνται σίτου, ἐμέουσί γε φλέγμα, ὅταν δὲ πλεονάζουσιν αἱ ὀδύναι, ἰώδεα, καὶ ῥήους μὲν γίνονται, λύνονται δὲ ὅταν σίτου κεινωθῶσι. ψαμμία τε πυρρὰ ὑφίστανται, αἰμωτῶδές τε ῥέουσι, τάρκη μηροῦ τοῦ κατ' ἕξιν. ἐλινύειν οὐ ξυμφέρει, ἀλλὰ γυμνάσια μὴ ἐμ- (797)πίπλασθαι, τοὺς νέους ἐλλεβορίζειν, ἰγνύην τάμνειν, οὐρητικοῖσι καθαίρειν, λεπτῦναι καὶ ἀπαλῦναι.

Γυναικεῖα ἰῆσιν ὕδαταινούσησιν ἐπιπολὺ παραμένει. ὅταν δὲ μὴ ταχὺ ἦ, ἐποιδέει.

Ἐν Κρανῶνι αἱ παλαιαὶ ὀδύνας ψυχραὶ, αἱ δὲ νεαρὰι θερμαὶ, αἱματῖαι αἱ πλείεσται, καὶ τὰ ἀπὸ ἰσχύου ψυχρά.

[372] Τὰ ἐς ῥίγεα ἰσχυρὰ ἔόντα οὐ πᾶν τι προηῦνεται, ἀλλ' ἐγγὺς τῆς ἀκμῆς.

Puerorum fulgores cum pubertate in quibusdam mutationes habent, atque etiam alias.

Ad renem doloris gravitas urget cum cibo implentur, pituitamque vomitione rejiciunt, ubi vero dolores plurimum exercuerint, aeruginosa, et levius quidem habent, liberantur autem doloribus ubi cibi vacuati fuerint, arenulaeque fulvae subfident et cruentam urinam reddunt, femoris quod e directo respondet, stupor sentitur. Quietem agere non conducit, sed exercitationes, non repleri. Juvenibus veratrum exhibere oportet, poplitem caedere, urinam cientibus vacuare, attenuare ac emollire.

Menstruae purgationes aquosis mulieribus longo tempore perseverant. Quod si non celeriter prodeunt, tumoribus conflictantur.

Cranone dolores inveterati frigidi, recentes vero calidi, eorumque plerique a sanguine fiebant. Qui etiam ex coxendice frigidi.

Affectus qui ad vehementes rigores tendunt, fere non nisi prope vigorem mitescent.

Ed. Chart. IX. [372.] Foesl. II. 1164, 1165. Ed. Lind. I. (797.)

Πρὸ ῥίγος αἱ ἐπισχῆσις τῶν οὐρῶν, ἣν ἐκ χρηστῶν ἴσως καὶ κοιλὴν ἣν ὑποδιέλθῃ καὶ ὑπνοι ἐνέωσιν. ἴσως δὲ καὶ ὁ τρόπος τοῦ πυρετοῦ, ἴσως δὲ καὶ τὰ ἐκ κόπων.

|| Ἀποστάσις οὐ μάλα οἷσι ῥίγα.

Αἱ τῶν σκελέων ἐκδηλύσεις, οἷον ἢ πρὸ νόσου ὁδοιπορήσαντι ἢ ἐκ νόσου αὐτίκα διότι ἴσως τὸ ἐκ κόπων, εἰς ἄρθρα ἀπέστη, διὸ καὶ τῶν σκελέων ἐκδηλύσεις.

Φύματα ἔξω ἐξοιδέοντα καὶ τὰ ἀποξέα καὶ κορυφώδεα καὶ τὰ ὁμαλῶς ξυμπεινόμενα καὶ μὴ περισκληρὰ καὶ κατάρροπα καὶ μὴ δίκραια ἀμείνω. τὰ δὲ ἐναντία κακὰ, καὶ ὅσα πλεῖστα ἐναντία κακίστα.

Τὸ θηριῶδες φθινοπώρου καὶ αἱ καρδιαλγίαι καὶ τὸ φρικῶδες καὶ μελαγχολικόν.

Πρὸς τὰς ἀρχὰς τοὺς παροξυσμοὺς σκέπτεσθαι καὶ ἐν

Rigorem urinarum suppressiones praecedere solent, si cum bonis signis procefferint et alvus permeet, somnique affuerint. Quin' etiam febris genus, ac forsitan etiam quae ex lassitudinibus contingunt in considerationem adhibenda sunt.

Quibus rigores fiunt, nil fere abscedere solet.

Crurum effoeminationes, veluti ante morbum aut statim ex morbo iter facienti fiunt, atque ideo fortassis quod ex lassitudinibus aliquid in articulos abscessit, ex quo etiam crurum effoeminationes.

Tubercula meliora aestimanda sunt, quae foras protuberant et in acutum sublata sunt ac fastigiata aequabiliterque maturescentia, neque in ambitu dura et deorsum tendentia neque bifida: contraria vero mala, quaeque plurimum distant, ea pessima.

Autumnus sua feritate et malignitate interreneorum animalia gignit et oris ventriculi dolorem ac febres horroris sensu insignes atramque bilem.

Ad dignoscenda principia accessionis in considerationem adhibere oportet, ac in omni morbo quale est sub

Ed. Chart. IX. [372. 380.] Foëf. II. 1165. Ed. Lind. I. (797. 798.)
 ἀπάσῃ τῇ νούσῳ, οἷον τὸ ἐς δείλῃν παροξύνεσθαι, καὶ
 ἐνιαυτὸς ἐς δείλῃν καὶ αἱ ἀσκαρίδες.

Νηπίοισι βηχίον ξὺν γαστροῦς ταραχῇ καὶ πυρετῷ ξυνε-
 χεῖ, σημαίνει μετὰ κρίσιν διητηαίῳ τὸ ξύμπαν εἰκοσταίῳ καὶ
 οἰδήματα ἐς ἄρθρα, καὶ ἥν μὲν κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ καταστῇ,
 τὰ ἄνω ἐν τοῖσι κάτω ὀρθροισιν ἀγαθόν. ἥν δὲ ἄνω, οὐ
 ὁμοίως λύει τὴν νοῦσον, ἥν μὴ ἐκ(798)πύσῃ. τὰ δὲ ἐ-
 ὤμοισιν ἐκπνεῦντα τοῖσι τηλικούτοισι γαλιάγκωνας ποιεῖ
 λύσεις δ' ἂν καὶ ἐλκυστρίων κάτω ἐκθυσίς, ἥν μὴ σιρογγύλη
 καὶ βαθέα ἤ. τὰ δὲ τοιαῦτα ὀλέθρια καὶ ἄλλως παιδίοισι
 καὶ αἷμα λύσειεν ἂν ῥαγὲν, μᾶλλον δὲ τοῖσι τελειοτέροις
 ἐπιφαίνεται.

[380] Δάκρυον ἐν τοῖσιν ὀξέσι τῶν φλαύρωις ἐχόντων
 ἐκόντων μὲν χρηστόν, ἐκόντων δὲ παραρρέον κακόν, καὶ οἷον
 περιτείνεται βλέφαρα, κακόν. κακόν δὲ καὶ τὸ ἐπιξηραινόν.

vesperam accessiones moveri, et num annus in vesperam
 vergat, ac lumbrici tennes, ascarides dicti, tum moveantur.

Tussicula infantes si prehenderit cum ventris pertur-
 batione et febre assidua, indicat post judicationem bimestri,
 in totum vigesimo die, ad articulos etiam tumores fore.
 Qui quidem si e superioribus partibus infra umbilicum in
 inferioribus articulis constiterint, probari debent. Si vero
 in superioribus partibus, non aequè morbum tollunt, nisi
 pus collegerint. Quod si in humeris suppurationes faciant,
 tum tantula aetate justo breviora et tenuiora brachia effi-
 ciunt, Graeci galianconas quasi mustelae cubito praeditos
 vocant. A morbo quoque liberabit ulcusculorum in infe-
 riores partes eruptio, dum rotunda non sint, neque alte
 infederint. Hujusmodi namque tum maxime pueris perni-
 ciosa sunt. Solvet etiam morbum et sanguinis profluvium,
 quod potius in natu grandioribus apparet.

In morbis praecipitibus, ubi male habent aegri, ultro
 quidem profluens lacrima bono est, invitis vero malum
 denunciat. Quibus etiam palpebrae circumtenduntur, ma-
 lum significatur. Malum quoque quod in oculis inarescit,
 tenuissimae lanugini aut aquarum aspergini simile, quae

Ed. Chart. IX. [380.] Foef. II. 1165. Ed. Lind. I. (798.)

μενον οϊον ἄχνη, καὶ τὸ ἀμαυρὸν καὶ αὐχμηρὸν κακὸν, καὶ οἱ ῥυτιδοίμενοι ἐνδοθαν, καὶ οἱ πεπηγότες, καὶ οἱ μόλις στρεφόμετοι, καὶ οἱ ἐνδεδινημένοι καὶ τᾶλλα ὅσα παραῖται.

Πυρετοὶ οἱ μὲν δακνώδεις τῇ χειρὶ, οἱ δὲ προήεις, οἱ δ' οὐ δακνώδεις μὲν, ἐπαναδιδόντες δέ. οἱ δ' ὀξείας μὲν, ἡσώμενοι δὲ τῆς χειρός, οἱ δὲ περικαεῖς εὐθέως, οἱ δὲ διὰ παντός βληχροὶ, ξηροὶ, οἱ δὲ ἄλμυρώδεις, οἱ δὲ πεμφιγώδεις ἰδεῖν δεινοὶ, οἱ δὲ πρὸς τὴν χεῖρα ροτιώδεις, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, οἱ πελιοὶ, οἱ δὲ ἔξωχροι, καὶ τᾶλλα τοιοῦτότροπα.

Αἱ ξυντάσεις τοῦ σώματος καὶ οἱ σκληροσμοὶ τῶν ἄρθρων κακὸν, καὶ αὐτὸς διαλελυμένος κακός, καὶ αἱ κατακλάσεις τῶν ἄρθρων κακαί.

Ὁμματος θράσος παρακρουστικόν, καὶ ἑρῶνις καὶ κατὰ κλίσεις κακόν.

ἄχνη dicitur. Oculorum denique hebetatio ac retusio et squallor malum denunciat, quique intro corrugantur, qui concreti sunt ac aegre vertuntur et intro sunt convoluti, quaeque alia praetermittuntur.

Februm partim quaedam manui mordaces apparent, quaedam vero mites. Partim vero quaedam minime mordaces apparent, incrementos tamen. Aliae autem acutae quidem, at quae tamen manui cedant. Partim vero confestim exardescunt, aliae autem in totum debiles apparent et aridae. Quaedam etiam falsae, nonnullae vero flatulentae, aspectu horrendo, aliae tactui madentes. Aliae quoque praerubrae, quaedam etiam lividae, quaedam praepallidae, aliaeque id genus.

Corporis distentio et articulorum duritas malo est, ipseque aeger exolutus et artuum perfrictiones malum portendunt.

Oculus ferox et truculentus delirium portendit, crebra quoque ejusdem ac inordinata projectio ac perfractio mala est.

Ed. Chart. IX. [391.] Foesl. II. 1168. Ed. Lind. I. (798. 799.)

[391] || [Τμήμα δεύτερον.] Εὐρύναι, στενυγρῶσαι, τὰ μὲν ναί, τὰ δὲ μή.

Χυμούς, τοὺς μὲν ἐξῶσαι, τοὺς δὲ ξηρᾶναι, (799) τοὺς δὲ ἐνθεῖναι, καὶ τῇ μὲν, τῇ δὲ μή.

Λεπτῦναι, παχύναι, τεῦχος, δέρμα, σάρκας, καὶ τᾶλλα, καὶ τὰ μὲν, τὰ δὲ μή.

Λειῆναι, τρηχύναι, σκληρῦναι, μαλθάξαι, τὰ μὲν, τὰ δὲ μή. ἐπεγεῖραι ναρκῶσαι, καὶ τᾶλλα ὅσα τοιαῦτα.

Παροχετεύειν, ὑπείξαντα ἀνισπᾶν ἀντίκα, ἀντιτείνοντα ὑπεῖξαι.

Ἄλλον χυμὸν μὴ τὸν ἰόντα ἄγειν, τὸν δὲ ἑόντα συνεκχυμοῦν, ἐργάσασθαι τὸ ὅμοιον, οἷον ὁδύνη ὁδύνην παύειν, τὰ ἀνόμοια, ἣν ῥέπει ἄνωθεν ἀρθρῆντα, κάτωθεν λύειν, καὶ τὰ ἐναντία ταῦτα. οἷον κεφαλῆς, κάθαρσις, φλεβοτομία, ὅτε οὐχ ἦκει, ἀφαιρέεται.

Αἱ ἀποστάσεις οἷον βουβῶνες, σημεῖον μὲν τῶν τὰ

[Sectio secunda.] Dilatare, coarctare, hoc quidem certe, illa vero minime.

Succi hi quidem expellendi, illi vero exiccandi, alii autem inferendi, idque interdum quidem, interdum vero minime.

Corpus, cutem, carnes extenuare, incrassare oportet, atque alia, ac partim quidem, partim vero minime.

Lenire, exasperare, indurare, emollire et haec quidem, illa vero minime. Excitare, torporem inducere, aliaque quaecunque id genus.

Derivatione uti oportet, ubi revulsioni confestim aliquid concesseris, et renitentia emollire.

Humorem alium nec prodeuntem educere oportet, eum vero qui prodit una ex vasis effundere, simile quoddam opus facere, velut si dolor dolore sedatur. Dissimilia si sursum sublata tendant, per inferiora solvere convenit, atque his contraria facere, velut capitis purgatio, venae sectio, si quando non inconsulto detrahatur.

Abscessus, veluti glandularum tumores, eorum quidem

Ed. Chart. IX. [391.401.] Foesf. II. 1168, 1169. Ed. Lind. I. (799.800.)
 βλαστήματα ἐχόντων, ἀτὰρ καὶ ἄλλων, μάλιστα δὲ περὶ τὰ
 σπλάγχνα κακοήθεις δὲ οὗτοι.

|| Πνεύματα σμικρὰ πυκνὰ, μεγάλα, ἀραιὰ, σμικρὰ
 ἀραιὰ, πυκνὰ, μεγάλα, εἶσω μεγάλα, εἶσω σμικρὰ, εἶσω με-
 γάλα, ἔξω σμικρὰ, τὸ μὲν ἐκτεῖνον, τὸ δὲ κατεπεῖγον. διπλῇ
 εἶσω ἐπανάκλισις οἷον ἐπιπνέουσι, θερμὸν, ψυχρόν.

Ἱετήριον ξυνεχέων χασμέων μακρόπνους, ἐν τοῖσιν ἀπό-
 τοῖσι καὶ μόγις βραχύπνους.

[401] Κατ' ἔξιν καὶ πλευρέων ὁδύνην, καὶ ξυντάσεις
 ὑποχονδρίων, καὶ σπληνὸς ἐπάσεις, καὶ ἐκ ῥινῶν ῥήξεις,
 καὶ ὅτα κατ' ἔξιν. τούτων τὰ πλεῖστα ταῦτα καὶ ἐν ὀφθαλ-
 μοῖσι. πότερον ἤρα πάντα, ἢ τὰ μὲν κάτωθεν ἄνω κατ' ἔξιν,
 οἷα τὰ παρὰ γνάθους, ἢ παρ' ὀφθαλμὸν καὶ οὖς, τὰ δὲ
 ἄνωθεν κάτω οὐ κατ' ἔξιν. καὶ (800) τοὶ καὶ τὰ συναγχνὰ
 ἐρυθρήματα καὶ πλευρῶν ἀλγήματα κατ' ἔξιν, ἢ καὶ τὰ κατὰ

locorum unde propagines ducunt, atque etiam aliorum,
 specimen exhibent, ac praecipue viscerum, ac tum certe
 in maligni sunt.

Spiratio parva frequens, magna rara, parva rara,
 frequens magna, foras magna procedens, intro parva, in-
 tro magna, foras parva. Haec quidem protensa, illa vero
 urgens. Duplicata intro revocatio qualis superspirantibus.
 Calida item et frigida.

Affiduarum oscitationum longa spiratio medela est.
 At eorum qui non bibunt, aut vix quidem, brevis spiratio.

In directum laterum dolor, praecordiorum distentiones,
 lienis tumores et ex naribus eruptiones fieri debent.
 In auribus item directio, et magna ex parte talia in oculis
 spectanda sunt. Videndum sane utrum omnia, an ea
 quidem ab infernis sursum in rectum ferantur, qualia quae
 juxta maxillas, aut oculum aut aurem fiunt, an vero quae
 a superioribus deorsum non in directum tendant? Quam-
 vis anginae tumores rubicundi, et laterum dolores secun-
 dum directionem fiunt. An quae ex superioribus partibus
 infra jecur distribuuntur, qualia quae in testes et varices

Ed. Chart. IX. [401. 408.] Foef. II. 1169. Ed. Lind. I. (800.)
 ἥπατος ἄνωθεν διαδιδόντα, οἷον τὰ ἐς ὄρχις καὶ κισσοῦς
 σκεπτέα ταῦτα, ὅπῃ καὶ ὅθεν καὶ διότι.

Φλέβες κροτάφων οὐχ ἰδρυμέναι, οὐδὲ χλώρασμα λαμ-
 πρόν. ἢν πνεῦμα ἐγκαταλείπεται, ἢ βῆξ ξηρὴ μὴ θηριώδης
 ἐς ἄρθρα στήριξιν προσδέχεσθαι δεῖ κατ' ἕξιν, τῶν ἐντισίων
 τῶν κατὰ κοιλίην ὡς ἐπιτοπουλὺ. ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ πλεῖ-
 στοι καὶ ἐξέρυθρα, καὶ τῇ φύσει τοῦ λευκοχρωτέρου τρό-
 που, καὶ οὐχ αἰμορροαγέουσι ῥίτες ἢ σμικρὰ αἰμορροαγέουσι
 καὶ ἢν μὲν ῥύετων ἐγκαταλίπεται, ἔτοιμον. [408] δίψα
 ἐγκαταληφθεῖσα καὶ στόματος ἐπιξηρασίῃ καὶ ἀηδίῃ καὶ ἀπο-
 σιτῇ τοῦτον τὸν τρόπον. πυρετοὶ δὲ οὐκ ὀξέες οἱ τοιοῦδε
 ὑποστροφώδεις δέ.

Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. τὸ
 γοῦν πρῶτον σπληνῶν ἐπάροις, ἢν μὴ ἐς ἄρθρα τελευτήσῃ
 ἢ αἰμορροαγίῃ γένηται ἢ δεξιῶν ὑποχοιδορίου ἔντασις. ἢν μὴ
 ἐξοδεύῃ οὖρα, αὕτῃ γὰρ ἢ ἐγκατάληψις ἀμφοτέρων αἰ ὑπο-
 στροφαὶ τουτέων εἰκότως. ἀπόστασιν οὖν ποιέσθαι αὐτῶν

decumbunt. Haec in considerationem adhibenda sunt,
 quemnam ad locum ferantur et ex quo et quamobrem.

Temporum venae non consistentes, neque splendidus
 color, si spiratio intus deficit, aut tussis sicca, non maligna
 adfuerit, in articulos decubitum fore denunciant, idque ut
 plurimum secundum distentionum rectitudinem quae in
 ventre fiunt. Horum vero plerisque qui natura candidio-
 ris sunt habitus, etiam facies impense rubet, neque san-
 guis ex naribus aut paucus profluit. Et quidem si quid
 ex his quae effluunt intus relinquitur, ad abscessum mor-
 bus est accommodatus. Eodem modo si sitis remanet, oris-
 que siccitas et insuavitas ac cibi fastidium. Tales sunt
 autem febres non acutae, sed quae reversiones faciunt.

Quae post judicialionem relinquuntur, recidivas facere
 solent. Primum igitur lienis tumor accidit, nisi in articu-
 los defluant, vel sanguis ex naribus profluat, aut prae-
 cordiorum dextrorum contentio, nisi urinae exeant et viam
 quodammodo sibi faciant. Ipsa enim utrorumque inter-

Ed. Chart. IX. [408. 411.] Foesl. II. 1169. Ed. Lind. I. (800. 801.)
 ἢ γινομένης, τὰς δὲ ἐκκλίνειν γινομένης, τὰς δὲ ἀποδέχε-
 θαι ἢ ἰῶσιν, οἷα δεῖ καὶ ἡ δεῖ. ὁκόσαι δὲ μὴ σφόδρα, ξυν-
 ῥᾶν, τὰς δὲ ἀποτρέπειν, ἢν πάντῃ ἀξύμφοροι ὦσι, μάλιστα
 δὲ ταύτας μελλούσας· εἰ δὲ μὴ, ἀρχομένας ὕρτι.

Αἱ τεταρταῖαι αἱμορροαγαίαι δύο(801) κριτοί.

Αἱ διαλιπόντες μίην, τῇ ἑτέρῃ ἐπιρροίγέουσιν ἅμα κρι-
 τεῖ ἐκ τῶν πέντε εἰς τὰ ἑπτὰ.

Ὅσοι τριταιοφυέες, τουτέοισιν ἢ νύξ δύσφορος ἢ πρὸ
 οὐ παροξυσμοῦ. ἢ δὲ ἐπιούσα εὐφοροτέρα ὥς ἐπιτοπουλύ.

[411] Βῆχες ξηραὶ βραχὺ ἐρεθίζουσιν ἀπὸ πυρετοῦ
 τερικαῖος, οὐ κατὰ λόγον διψώδες, οὐδὲ γλῶσσαι καταπε-
 ρυγμέναι. οὐ τῷ θηριώδει, ἀλλὰ τῷ πνεύματι, δῆλον δέ.
 ἴαν γὰρ διαλέγονται ἢ χασμῶσι, τότε βήσσουσιν, ὅταν δὲ
 μὴ, οὐ. τοῦτο ἐν τοῖσι κοπιώδεσι μάλιστα πυρετοῖσι γίνεται.

ceptio, horum jure quodam recidivas faciet. In his igitur
 abscessus procurare convenit, si non fiant, qui vero jam
 sunt declinare, eos autem, qui quales et qua oportet prod-
 erunt, recipere. Qui vero non admodum prodeunt, coad-
 uvandi sunt, quidam etiam, qui prorsus sunt incommodi,
 avertendi, maxime si futuri sunt, alioqui cum recens coe-
 perint.

Sanguinis e naribus eruptiones, quae quarto die fiunt,
 difficilem faciunt judicationem.

Febres quae die uno intermittunt et subinde rigore
 corripiuntur, judicationem a quinto ad septimum circuitum
 deducunt.

In his quae ad tertianarum naturam propius acce-
 dunt, nox accessionem praecedens molesta est, quae vero
 subsequitur plerumque levior existit.

Tussis siccae parum irritantes per febrem ardentem,
 pro ratione siticulosae non sunt, neque linguas exiccant,
 si quidem non a malignitate, sed a vento accidunt, quod
 et inde manifestum fit. Cum enim loquuntur, vel ore sunt
 adaperto, tum tussunt, alioqui vero minime. Hoc autem
 in febribus ex labore abortis maxime fieri adsolet.

Ed. Chart. IX. [411, 416.] Foef. II. 1169. 1170. Ed. Lind. I. (801.

Μηδὲν εἰκῆ, μηδὲν ὑπερορᾶν.

Ἐκ προσαγωγῆς τᾶναντία, ἃ προσάγειν καὶ διαναπαύειν.

Τῷ ὀπισθεν κεφαλῆς ὀδυνωμένῳ ἢ ἐν μετώπῳ ὀρθὴ φλέψ τμηθεῖσα ὠφέλησιν.

|| Αἱ διαδέξιες τῶν ὑποχονδρίων, ἐξ οἷων οἷα ἄλλοις καὶ τῶν σπλάγχνων τῶν φλεγμονῶν, οἷα δύναται, εἴτ' ἐκ ἥπατος σπληνὶ καὶ τᾶναντία καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ἀντισπᾶν ἣν μὴ ἦ δεῖ ῥέπει, ἣν δὲ ὀπῆ δεῖ, τουτέοις δεῖ στομοῦν οἷως ἕκαστα ῥέπει.

Τὰ πλατέα ἐξανθήματα οὐ πάνυ τι κνησμώνδεα, οὐδὲ Σίμων εἶχε χειμῶτος. ὅς ὅτε πρὸς πῦρ ἀλείφαιτο ἢ θερμολούσαιτο, ὠνίνατο. ἔμετοι οὐκ ὠφέλεον, οἶομαι, εἴ τις ἐξεπυρία, ἀνιέναι ἄν.

[416] Ὅσα πεπαίνεσθαι δεῖ κατακεκλεισθαι δεῖ, τᾶναντία δὲ ξηραίνειν καὶ ἀνεῶχθαι.

Οἷον ὀμμάτων ῥοωδέων, ἣν ἄλλως φαίνεται ξυμφέρειν.

Nil temere assentiendum, neque quicquam negligendum.

Contraria paulatim inducere oportet et interquiescere.

Capitis posteriore parte dolenti secta in fronte venae recta profuit.

Praecordiorum successiones ex quibus et quales fiant spectandae sunt, atque etiam aliae et in viscerum inflammationibus quantum valeant, sive ex jecore in lienem sive contra ferantur et quaecunque sunt ejusmodi.

Revellenda ea sunt quae quo non oportet vergunt, fin autem quonam convenit, iis tum viam struere decet, quamnam in partem singula tendunt.

Ad pustulas latas, quae fere non pruriunt, quales Simon per hiemem habuit, qui ubi ad ignem inungeretur aut calida lavaretur, juvabatur, vomitus non conducebant. At certe fomentis calidis adhibitis juvari potuisse existimo.

Quae maturationem desiderant, ea occludi convenit, contraria vero exiccare et aperta esse.

In oculis fluxione tentatis revulsionem ad fauces

Ed. Chart. IX. [416. 422.] Foesl. II. 1170. Ed. Lind. I. (801. 802.)
 ἰντισπᾶν ἐς φάρυγγα καὶ ὅπῃ ἔρεθξας (802) λυσιτελεῖ καὶ
 ἄλλα τοιαῦτα.

Τὰς ἐφόδους ἀνεστοιμῶσθαι, ὅσον ῥῖνας καὶ τὰς ἄλλας,
 ὅν δει καὶ ὥς δει, καὶ οἷα καὶ ὅπῃ καὶ ὅτε καὶ ὅσον δει,
 ὅσον ἰδρῶτας καὶ τᾶλλα δὴ πάντα.

Ἐπὶ τοῖσι μεγάλοισι κακοῖσι πρόσωπον ἦν ἡ χρησιμὸν,
 σημεῖον χρησιμὸν. ἐπὶ δὲ τοῖσι σμικροῖσι τὰναντία σημαῖνον
 ἢ εὖ, σημεῖον κακόν.

Παρά τὸ μέγα οὗ ἡ γυνὴ ὀπισθεν τοῦ ἡρώου ἰκτερώ-
 δεος ἐπιγενομένου, παρέμενον αὐτέῃ. [422] ὁ παρὰ Τιμέτῳ
 ἰδελφιδῇ, οὗτος μελάγχρους.

Ἐν Περίνθῳ τὸ γονοειδὲς τὸ τοιοῦτον ὅτι κρίσιμον,
 καὶ τῶν ἡτῶν τὰ τοιαῦτα, ὅτε αἱ οὐρήσεις ῥύονται, ὅτι
 οὔτε φύσης πολλῆς οὔτε κόπρου πολλῆς, γλίσχρης δὲ διελ-
 θούσης ἐλαπάσσετο, οὐ γὰρ δὴ μέγα ἦν τὸ ὑποχόνδριον.
 Ἐν τῇ ἐβδομαίῳ ἔφαγεν, ἔτι δύσπνους ἔων ἐπὶ τὸ ἡτῶν
 ἐλαπάσσετο, εὐθύπῃαυς ἐγέρετο, ἡ κοιλίη αὐτῷ ἐξετίναξεν.

facere convenit, si modo conférre videatur. Atque ubi
 eructatio conducit, et alia quaecunque id genus.

Meatus recludendi sunt, ut nares, atque alii quibus
 opus est et ut convenit, et qualia et quamam via et quando
 et quantum oportet, velut sudores aliaque sane omnia.

Magnis in malis facies bona si fuerit, bono est. In
 parvis vero bonae significationi contraria denunciens ma-
 lum significat.

Mulieri, quae apud magnum theatrum post heroum
 habitabat, morbus arquatus supervenit. Qui apud Time-
 nae neptim decumbebat, colore atro suffusus est.

In Perintho urina genitali semini similis est reddita,
 eaque eorum quae circa abdomen erant affectuum judica-
 tionem attulit. Taliaque urinae liberabant, cum neque
 flatu copioso, neque glutinoso stercore multo egresso emol-
 lirentur. Neque enim sane magna erant praecordia. Qui
 septimo die brassicam comedit, cum adhuc difficulter spi-
 raret, circa abdomen emolliebatur, recte spirans effectus
 est, eique alvus est exagitata.

Ed. Chart. IX. [422. 426.] Fœf. II. 1170. Ed. Lind. I. (802. 803.)

Περὶ δὲ τοῦ αἵματος τοῦ ἰχωροειδέος, ὅτι ἐν τοῖς πτυώδεσι τὸ τοιοῦτον καὶ τοῖσιν ἡρυνιηκόσι καὶ εἴτε φλαῦρον εἴτε χρησιόν.

Οἷσιν ὃ σπλὴν ἐστὶ κατάρροπος, πόδες καὶ γόνατα καὶ χεῖρες θερμὰ, ῥίς καὶ ὤτα ῥεῖ ψυχρά. ἦρα διὰ τοῦτο καὶ πτόν τὸ αἷμα, ἦρα καὶ φύσει τοιοῦτον οὗτοι ἔχουσιν.

[426] Ἐν τοῖσιν ἐμπυήμασιν ὀμφαλὸς ὄρος, οἷσι μέλλουσιν ἐμπνεῖν, αἱ κοιλίαι ἐκταράσσονται.

Σπλὴν σκληρὸς οὐ τὰ ἄνω, κάτω στρογγύλος, πλατὺς παχὺς, λεπτός; μακρὸς. ἦσσαν τοῖς ἀπὸ κεφαλῆς κορυφαῖς ὄδουσιν.

Ἡ περὶ τὸν νοσέοντα οἰκονομία, καὶ ἐς τὴν νοῦσιν ἐρώτησις, ἃ διηγεῖται, οἷα ὡς ἀποδεκτέον οἱ λό(803)γοι, τὰ πρὸς τὸν νοσέοντα, τὰ πρὸς τοὺς παρεόντας, καὶ τὰ ἔξωθεν.

Ὅτι ἐν θερμότερῳ τὸ ἐν τοῖσι δεξιόσι, καὶ μέλανες διὰ τοῦτο καὶ ἔξω αἱ φλέβες, καὶ χολωδέστεροι μᾶλλον.

De sanguinis humore aquoso ita est existimandum quod pavidos et pervigiles facit, siue malus siue bonus fuerit.

Quibus lien deorsum propendit, iis pedes, genua et manus calent, nares et aures semper frigent. Videndum igitur num iccirco tenuis illis sanguis inest, num vero et naturalem habent.

Suppurationibus umbilicus terminus, quae si in praeverti debeant, his alvi perturbantur.

Lien non superiore, verum inferiore parte durus, rotundus, latus, crassus, longus, tenuis. Minus autem hi qui gravedine ex capite laborant.

Ad diligentem aegrorum procurationem medico videndum est, quatenus de morbo interrogationes fieri debeant quae narrat aeger qualia haberi debeant, ut accipiendo sermones, quae ad aegrum, quae ad affidentes et quae ad ea quae extra spectantur attinent.

Quoniam in calidiore solidioreque, dextra scilicet uteri parte, mares concipiuntur, ideoque nigri sunt et venae extra prominent longaeque biliosiores existunt.

Ed. Chart. IX, [426, 433.] Foesl. II, 1170, 1174. Ed. Lind. I. (803.)

Ευτεκρίθη, συνέσθη, ὀξύτερον κινήθην ἐμωλύθη, καὶ βραδύτερον αὖξεται καὶ ἐπὶ πλείω χρόνον.

Ὅτι ἐστερεώθη, καὶ χολωδέστερόν τε καὶ ἐναιμότερον ἢ τοῦτο θερμότερόν ἐστι τὸ χωρίον τῶν ζώων.

[433] || [Τμήμα τρίτον.] Ἡ δέρματος ἀραιότης, ἡ κοιλίης πυκνότης, ἡ δέρματος ξύνδεσις, ἡ σαρκῶν αὐξησις, ἡ κοιλίης νάρκωσις, ἡ τῶν ἄλλων ξύγχυσις, ἡ τῶν ἀγγείων ἀκαθαρσίη, ἡ ἐγκεφάλου ἀνάλωσις, διὸ καὶ φαλακρότης, ἡ τῶν ὀργάνων κατότρυψις.

Ἡ καθάρσεις, δρόμοισιν, ἡσυχίῃσιν, πάλησι, πολλοῖσι περιπάτοισι, τάχουσιν. οἷσιν ἐφθῇ μᾶζα τὸ πλεῖστον, ἄρτος ὀλίγος.

Καθαιρέσιος σημεῖον τὴν αὐτὴν ὥρην τῆς ἡμέρης φυλάσσειν. ἐξαπίνης γὰρ εἰρύεται. ἢ ὑφίεναι τῶν πότων ἢ ῥύεται. ὁμοίως γὰρ ὅλον ξυμπίπτει. ὅταν δὲ δὴ ξυμπέσωσιν, προσάγειν ὕεια ὀπτά. ὅταν δὲ πληρῶνται, σημεῖον αὐθις, τὸ σῶμα ἀνθηρόν γίνεται.

Mas concrevit coaluitque citius, ubi motus est con-
quiescit et tardius aufescit longioreque tempore.

Quod solidior et biliosior evadit et sanguine copiosiore
sit praeditus, in causa est locus hic animalis calidior.

[Sectio tertia.] Cutis raritas alvi densitatem efficit,
cutis coarctatio carniū auctionem, ventris torpor omnium
conturbationem et vasorum impuritatem, cerebri consum-
ptio, unde et calvitium, instrumentorum attritionem.

Corporis evacnatio cursu fit, quiete, palaestra, multis
obambulationibus velocibus. Quibus maza cocta ut pluri-
mum, panis autem modicus convenit.

Extenuationis signum eadem diei hora observare oportet.
Statim namque corporis moles contrahitur et concidit.
De laboribus aliquid remittendum, alioqui defluet. Uno
enim et eodem modo totum corpus concidit. Tunc autem
cum jam collapsi fuerint, suillas afflas offerre convenit.
Cum vero reficiantur, id indicat, quod rursus floridum cor-
pus efficitur.

Ed. Chart. IX. [439.] Foëf. II. 1174. 1175. Ed. Lind. I. (803. 804.)

[439] Ἐν γυμνασίοις σημεῖον ὁ ἰδρῶς ὁ ῥέων στάγδην, ὃς ἔξεισιν ὥσπερ ἐξ ὀχθεῶν, ἢ σύμπτωσις ἐξ ἐπάρσιος.

Ἡ γυνή, ἣν πρῶτον ἐθεράπευσεν ἐν Κρανῶνι, σπλήν || οἱ φύσει μέγας, πυρετός, καυσώδης, ἐξέρυθρος, πνεῦμα δεκάτη, ἰδρῶς τὰ πολλὰ ἄνω, ἀτάρτι καὶ κάτω τεσσαρεσκαί- δεκάτη.

Ἦσαν τοῖσιν ἀπὸ κεφαλῆς κορυζώδεις ἐπιπυρετήναι, ὡς οἶμαι, (804) ὑπαστροφαί.

Πάν τὸ ἐκπύον ἀνυπόστροφον. οὗτος γὰρ πεπασμός καὶ κρίσις ἅμα καὶ ἀπόστασις ἐστίν.

Οἷσιν, ὅταν ἀφροδισιάζωσι, φυῶνται ἡ γαστήρ, ὡς Δαμιογόρα. οἷσι δ' ἐν ταύτῃ ψόφος, ὡς Ἀρκεσίλαος.

Τὸ φυσιώδες ξυναίτιον τοῖσι πτερυγώδεσι, καὶ γὰρ εἰς φυσιώδες.

Τὸ ψυχρόν πάνυ φλεβῶν ῥηκτικόν καὶ βηχῶδες, οἷον

Exercitationis modum indicat sudor guttatim effluens qui velut ex aquae ductibus emanat, aut ex tumore compressio.

Mulierem, quam primum Cranone curavi, cui lien natura magnus erat, febris ardensprehendit, praerubra eracum difficultate spirandi. Decimo die sudor ut plurimum ex superioribus partibus profluxit, quin etiam et ex inferioribus decimo quarto die.

Ex capitis gravedine et raucedine laborantibus, ubi febre corripuntur, iis fere morborum reversiones non faciunt.

Quod in pus vertitur, id morbi reversionem non facit. Ipsa namque maturatio simul et iudicationis et excretionis rationem habet.

Quibusdam, cum venerem exercent, venter inflatur quod Damnagorae accidit. Quibusdam vero tum crepitus fit ut Arcesilao.

In his qui alarum instar prominentes habent scapulae flatu simul causa est. Sunt enim flatulenti.

Valde frigidum, velut nix et glacies, venas rumpere et tusses excitare solet. Humor vero collectiones facit quales sunt oblongae circa aures eminentiae, a Satyrorum

Ed. Chart. IX. [459, 446, 452.] Foef. II. 1175. Ed. Lind. I. (804.)
 χιών, κρύσταλλος, συστρεπτικὸν δὲ, οἷον τὰ φηρεῖα καὶ αἱ
 γογγρώται. συνάτιον καὶ αἱ σκληρότητες.

[446] Τὸ μετ' οὐρῆσιν σύναγμα παιδίωσι μᾶλλον. ἢ
 ὅτι θερμότερα;

Τὰ σχήματα τὰ ῥιζόντα μᾶλλον, οἷον ὁ τὰ κλήματα
 τῇ χειρὶ πλέκων ἢ στρέφων, ὑπὲρ ὀδυνέων κατακείμενος,
 λαβόμενος πασσάλου ἄκρου ὑπερπεπηγότες εἶχετο, καὶ ἐρη-
 σεν.

Ὅν ἐξ ὀρειτυπίας παρὰ τὴν γέφυραν εἶδον ἐγώ, ῥι-
 πτεῦντα σκέλεα, κνήμην ἑτέραν ἥμισυ ἐλεπτύνετο, μηρούς
 δὲ κάρτα. οὐρα καὶ γονὴ οὐκ ἔχετο.

Ὅσαι πτερυγῶδες φύσεις πλευρέων δι' ἀδυναμίην τῆς
 ἀφορμῆς, ἐπὶ τοῖσι κατὰρξοῖσι τοῖσι κακοήθεσιν ἦν ἔκκρισις
 εἴη, κῆν μὴ εἴη, κακόν.

[452] Τίγεα ἄρχεται γυναιξὶν μὲν μᾶλλον ἀπ' ὀσφύος
 καὶ διὰ νώτου, καὶ τότε ἐς κεφαλὴν. αὐτὰ καὶ ἀνδράσιν

similitudine Pherea dictae aut rotundae, arborum quarun-
 dam tuberculis similes, quae gongronae vocantur. Quin
 etiam et corporis durities simul causa existit.

Post mictionem coitio, num ideo pueris potius contin-
 git quod sint calidiores?

Figuras quasdam corporum magis allevare, ex eo per-
 spicuum, qui cum sarmenta manu flecteret aut intorqueret
 ac prae doloribus decumberet, arrepta summa defixi paxilli
 parte inhaesit et allevamentum sensit.

Quem ex montano labore juxta pontem vidi crura
 hinc inde jactantem, hinc altera tibia minimum extenua-
 batur, femora autem plurimum. Urina vero et genitale
 semen non retinebantur.

Quicumque alata latera natura habere dicuntur, quod
 a tergo scoptula operta alarum instar emineant, idque ex
 causae imbecillitate accidit, ii in malignis destillationibus,
 sive excretio fiat sive non fiat, male habent.

Rigores quidem mulieribus a lumbis inchoant magis,
 et per dorsum deinceps ad caput feruntur. Quin et viris

Ed. Chart. IX. [452.454.] Foef. II. 1175. Ed. Lind. I. (804. 805.)
 ὀπισθεν μᾶλλον ἢ ἔμπροσθεν. φρίσσομεν γὰρ τὰ ἔξωθεν
 μᾶλλον ἢ τὰ ἐνδοθεν τοῦ σώματος, οἷον πῆχων, (805) μη-
 ρῶν. ἀτὰρ καὶ τὸ δέρμι ἀραιότερον. δηλοῖ δὲ ἡ θρίξ. ὁφ-
 ῶν δὲ ἄλλων ῥιγέουσιν ἴσως ἐλκείων, ὕρχεται ἀπὸ τῶν ἀγ-
 γείων.

Κεφάλαιον ἐκ τῆς γενέσεως καὶ ἀφορμῆς καὶ πλεί-
 στων λόγων καὶ κατὰ σμικρὰ γνωσκομένων. συνάγοντα καὶ
 καταμανθάνοντα εἰ ὅμοιά ἐστιν ἀλλήλοισι, καὶ εἰ μὴ ὅμοια
 ἀλλήλοισι εἰσὶν, ὥς ἐκ τῶν ἀνομοιοτήτων ὁμοιότης γένηται
 μία. οὕτως ἂν ἡ ὁδός, οὕτω καὶ τῶν ὁρθῶς ἐχόντων δοκι-
 μασίη καὶ τῶν μὴ ἔλεγχος.

[254] Αἰμορροαγαίαι ἐκ ῥινῶν ἢ τοῖσιν ὑποχλωρομέλασιν
 ἢ τοῖσιν ἐρυθροχολοῖσιν ἢ τοῖσιν ὑποχλώροισι, βραχεία
 ἰφέντα παχύναι ξηρῶς. τοῖσι δὲ ἐτέροισι παχυσμοῖς ἥσσον
 ξηρῶ δὲ δεῖ λευκῶ, οἷον κηκίς, στυπηρία.

Ἐπὴν ἀφροδισιάζειν ὕρξωνται ἢ τραγίξιν, αἰμορρο-
 γέουσιν.

posteriore magis quam anteriore corporis parte. Horremus
 si quidem exterioribus magis quam interioribus corporis
 partibus, veluti cubitis, femoribus. Sed et cutis raritas id
 indicat, cujus indicium est pilus. Si vero aliunde rigent,
 forteque ex ulceribus, ex vasis rigor inchoat.

Curationis summa ex primo ortu, causa, plurimis ae-
 gri sermonibus, hisque quae sensim in cognitionem veniunt,
 colligenda est, ac perdiscendum num inter se sint similia,
 an dissimilia, ut ex dissimilitudinibus una similitudo fiat.
 Haec utique via est, hacque ratione quae recte se habent
 explorantur, quae vero secus,prehenduntur.

Sanguinis e naribus profluvium accidit aut his, qui
 aliquantulum pallefcentes nigricant, aut ex rubro pallefcent,
 aut aliquantulum pallent. In quibus ubi paulum concesseris,
 sicco aliquo medicamento incrassare oportet. In aliis vero
 minus incrassandum. Sicco autem albo medicamento ad
 ea uti oportet, quale est galla aut alumen.

Ubi venerem exercere aut hircire incipiunt, tum san-
 guinis profluvio tentantur.

Ed. Chart. IX. [454. 459.] Gœf. II. 1175. 1176. Ed. Lind. I. (805. 806.)

Ἐν τοῖσι δὲ προσόδοισιν ἔστιν οἱ ἀποψοφίουσιν, οἷον Ἀρκεσίλαος, οἱ δὲ μέλλοντες ξιγώσειν ξικνώδεις, οἱ δ' ἐπὴν προσέλθωσι, φυσῶνται κοιλίην, οἷον Δαμναγόρου.

Αἱ μεταβολαὶ φυλακταί, ὀλιγοσιτή, ἄκοπον, ἄδιψον πίνοντι.

[459] || Πᾶς λεπτυσμός χαλὰ τὸ δέρμα. ἔπειτα περιτείνεται, ἀνάθρεψις τῶναντία χρωτὸς ξικνώσις ξυμπίπτοιτος. ἔκτασις ἀνατρεφομένου, τὸ ξικνώδες τὸ λεῖον ἑκατέρου σημείον, τὸ ὑπόχολον, τὸ ὑπέρυθρον. οὕτω τὸ κατασπᾶσθαι μαζοὺς, ἰσχυροὺς δὲ ἀνεσπᾶσθαι καὶ περιτετάσθαι, καίτοι οὐκ ἂν τις οἴοιτο διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σαρκωθέντος τοῦτο γέ-
τεσθαι.

Κλεῖς περιφανέες, φλέβες διαφανέες.

Πρόδικος τοὺς πυρεταίνοντας ἔκτεινεν, περιόδοισι, πά-
λῃσι πολλοῖσι, πυ(806)ρίη, κακὴν, τὸ πυρετῶδες πολὺμιον
πάλῃσι, περιόδοισι, δρόμοισιν, ἀνατρίψει, αὐτοῖσι. πόνη πό-

In mulierum congressibus quidam crepitum edunt, ut Arcefilaus. Sunt qui, ubi congressuri sunt, corpore horrent ac corrugantur. Quibusdam vero, ubi congressi fuerint, venter inflatur, ut Damnagorae.

Mutationes cavere oportet, in eoque observanda est cibi parcitas et quod lassitudinem adimit, et quod bibenti sitim arcet.

Quaevis extenuatio cutem laxat, deinde distenditur, re-
fectio contra. Cutis collabentis corrugatio, renutritae ex-
tensio, horridum, laeve, alterum alterius signum existit,
itemque subbiliosum et subrubrum. Eadem ratione mammae
demittuntur, graciles vero revelluntur et distenduntur: etsi
id non eam ob causam fieri quis existimaverit, sed quia
corpus carne repleatur.

Jugula conspicua in quibusdam videntur et venae ap-
parentes.

Herodicus febricitantes tum multis obambulationibus,
tum multa lacta et fomentis conficiebat, idque male. Febris
enim fami, lactae, obambulationibus, cursibus, frictioni, iis
utique omnibus est inimica. Laborem igitur labore curabat.

Ed. Chart. IX. [459, 468.] Foëf. II. 1176. Ed. Lind. I. (806.)
 νογ. φλεβῶν ἔρευθος, πελώσις, χλωρότης, πλευρῶν ὀδύνα
 λαπαραί.

Ἄδιψον συνέχειν στόμα, σιγῇ, ἄνεμον ξὺν τῷ ποτὶ
 ψυχρὸν εἰσάγειν.

[468] Τὰς ἀφορμὰς ὁκόθεν ἤρξαντο κάμνειν εἴτε καὶ
 φαλῆς ὀδύνη εἴτε ὠτὸς εἴτε πλευροῦ, σημεῖον οἱ ὀδόντες
 καὶ ἐν οἷσι βουβῶνες.

Τὰ γινόμενα ἔλκεα καὶ φύματα κρίνοντα πυρετοὺς, οἷα
 ταῦτα μὴ παραγίγηται, ἀκράσις. οἷσιν ἐγκαταλείπεται, βεβαίως
 ὀιτάται καὶ τάχιστα ὑποστροφάει.

Τὰ στορογγυλόμενα πτύαλα παρακρυστικά, οἷα ἐν
 Πληγῇ.

Οἱ αἰμορροΐδας ἔχοντες οὔτε πλευρίτιδι οὔτε περιπλευ
 μονίῃ οὔτε φαγεδαίῃ οὔτε δοδιῇσιν οὔτε τερμίνθοισι ἀλ
 σκονται, ἴσως δὲ οὐδὲ λέπραις, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλῃσιν. ἢ
 τρεψθέντες γε μὴν ἀκαίρως συχροὶ, τοῖσι τοιούτοισιν ο

Inde venarum rubor, livor, pallor aut laterum dolore
 molles contingebant.

Sitim prohibet os claudere, tacere, auram cum potu
 frigidam intro ducere.

Videndae sunt causae ex quibus morbi coeperint, si
 capitis dolor sive auris sive lateris prehenderit. Cujus r
 dentes et in quibusdam glandularum tumores significatione
 afferunt.

Quae suboriuntur ulcera et tubercula, ac febres decer
 nere nata sunt, si non affuerint, judicationem ipsam tes
 lunt. Quibus vero aliquid intus relinquitur, iis certissima
 et celerrimae morborum reversiones sunt.

Rotunda sputa, qualia in Pleno visa sunt, delirium por
 tendunt.

Qui sanguinem per ora venarum quae in ano sunt pro
 fundere solent, neque morbo laterali neque pulmonis in
 flammatione neque ulcere exedente, phagedaenam dicunt
 neque furunculis corripuntur, neque tuberculis, quae a cer
 cerum similitudine terminthi dicuntur, ac fortassis ne lep
 quidem, forteque neque aliis id genus. Intempestive tamen

Ed. Chart. IX. [468.471.474.] Foesl. II. 1176. 1179. Ed. Lind. I. (806.807.)

βραδέως ἐάλοισαν, καὶ ὀλέθρια οὕτω καὶ ὅσαι ἄλλαι ὑποστάσεις, οἷον σύριγγες ἢ ἑτεραι ἀποσκήψεις. ἐφ' οἷσι γινόμενα ῥύεται, τούτων προγενόμενα καλύει.

Ἀλλ' οὐδὲ τόποι οὗτοι οἱ δεξάμενοι ἢ πόνοι ἢ βάρει ἢ ἄλλῳ τιρὶ ῥύονται, ἀλλ' οἷσιν αἱ κοινωνίαι.

[471] Διὰ τὴν ῥοπὴν οὐκ ἔτι αἷμα ἔρχεται, ἀλλὰ κατὰ τοῦ χυμοῦ τὴν συγγένειαν τοιαῦτ' ὑποπνύουσιν.

Ἔστιν οἷσιν αἷμα ἀφίεσθαι ἐν καιρῷ ἐπὶ τούτοισιν. ἐπ' ἄλλοισι (807) δὲ ὥσπερ ἐπὶ τούτοισι, τούτο οὐκ εἰκός.

Κώλυσις ἐπὶ τοῖσιν αἱματώδεα πνύουσιν, ὥρη, πλευρῆτις, χολή.

[474] || [Τμήμα τέταρτον.] Τὰ παρ' οὓς οἷσιν ἀμφὶ κρίσιν γινόμενα μὴ ἐκπυήσῃ, τούτων λαπασσομένων ὑποστροφὴ γίνεται. κατὰ λόγον τῶν ὑποστροφέων τῆς ὑποστροφῆς γενομένης, αὐθις αἵρεται καὶ παραμένει, ὥσπερ αἱ τῶν

curati multi, brevi hujusmodi morbis correpti sunt, eamque ob causam perniciose habuerunt. Quod et in reliquis abscessibus, velut fistulis, contingit, qui aliorum medela sunt. Et in his quidem videndum est, quibus in morbis quae facta sunt liberant, eosdem si ante fiant prohibere.

Loci alterius noxios humores loca quaedam excipiunt, aut ob dolorem aut gravitatem aut aliud quippiam, aut quod cum aliis communitatem habeant, liberant.

Quod alio sanguis inclinet, ideo non amplius exit, sed juxta humoris cognationem ejusmodi sputa excreantur. Atque interdum horum quibusdam opportune sanguinem detrudere convenit, in aliis vero perinde atque his, id non aeque consentaneum.

In cruenta spuentibus sanguinis detractionem prohibet anni tempus, lateris dolor, bilis.

[Sectio quarta.] Quibus judicationis tempore exorta ad aures tubercula non suppuraverint, iis evanescentibus morbi reversio contingit, factaque pro recidivarum ratione morbi reversione, rursus attolluntur et permanent, non

Ed. Chart. IX. [474. 476.] Foesl. II. 1179. 1180. Ed. Lind. I. (807.)
 πυρετῶν ὑποστροφαί, ἐν ὁμοίᾳ περιόδῳ. ἐπὶ τούτοις ἐλπίς
 εἰς ἄρθρα ἀφίστασθαι.

Οὖρον παχὺ, λευκόν, οἷον τὸ τοῦ Ἀμφιγένεος ἐπὶ τοῖσι
 κοπιώδεσι τεταρταίοις ἐστιν ὅτι ἔρχεται καὶ ῥύεται τῆς
 ἀποστάσιος. ἦν δὲ πρὸς τοῦτο αἰμορραγία ἀπὸ ῥινῶν ἐκ-
 νῶς, καὶ πάνυ.

Ὡς τὸ ἔντερον ἐπὶ δεξιᾷ ἀρθριτικὸς ἐγένετο, ἦν ἡσυ-
 χώτερος. ἐπεὶ δὲ τούτῳ ἡτρεύθη, ἐπιπονώτερος

[476] Ἡ Ἀγάσιος κόρη μὲν ἐοῦσα πυκνοπνεύματος ἦν.
 γυνὴ δὲ γινόμενη ἐκ τόκου οὐ πάλαι ἐπίπονος ἐοῦσα, || ἐπι-
 πολαίως ἦρεν ἄχθος μέγα, αὐτίκα μὲν ψοφῆσαί τι ἐδόκει
 κατὰ τὸ στήθος. τῇ ὑστεραίᾳ αἰσθμὰς εἶχε καὶ ἤλκει ἰσχίον
 τὸ δεξιόν. ὁπότε τοῦτο πονέοι, ἐπόνει τότε καὶ τὸ αἰσθμα
 εἶχε. παυσάμενου δὲ ἐπαύσατο, ἔπτυσεν ἀσπράδα, ἀρχομένη
 δὲ ἀνθρᾶ. κατασταθὲν δὲ ἐμέσματι χολώδει ἐρᾷ λεπτῶ,
 οἱ πόνοι μάλιστα μὲν ὁπότε πονοίῃ τῇ χειρὶ. ταύτην εἶργε-

secus ac febrim reverfiones, eodem circuitu. In his ad
 articulos aliquid abscedere posse sperandum est.

Urina crassa, alba, qualis Archigenis puero aderat, in-
 terdum in febribus, quae sunt cum lassitudinis sensu, quarto
 die prodit et ab abscessu vindicat. Quod si praeter haec
 sanguis e naribus abunde profluat, etiam prorsus liberat.

Qui articulari morbo detentus, intestini dolore dextra
 parte vexabatur, levius habebat. Ubi vero hic curatus fuit,
 magis dolebat.

Agasii filia adhuc puella, crebra spiratione vexabatur,
 mulier vero effecta, non ita pridem a partu, levi dolore
 correpta est. Cumque grave pondus sustulisset, protinus
 quidem in pectore aliquid concrepuisse visum est. Postridie
 tum creber anhelitus, asthma vocant, tenuit, tum coxen-
 dix dextra indoluit. Quumque haec doleret, tum etiam
 creber anhelitus fatigabat, qui dolore desinente cessabat.
 Sputum spumofum rejecit, per initia vero floridum, quod
 ubi conspicerat, vomitionem biliosam et tenuem referebat.
 Dolores autem potissimum aderant cum magno laboraret.

Ed. Chart. IX. [476.479.] Foef. II. 1180, Ed. Lind. I. (807.808.)
σθαι σκορόδου, χοιρείου, ὄϊος, βούς. ἐν δὲ τοῖσι πνευμέτοισι
βοῆς, ὀξύθυμης.

Ως ἐν (808) τῇ κεφαλῇ ἐνέμετο ἔπαρμα, πρῶτον ἡ στυ-
πηροίη ἡ κεκαυμένη ἐνήρμοσεν. εἶχεν ἄλλην ἀπόστασιν, ἴσως
ὅτι ὀστέον ἐμελλεν ἀποστήσασθαι, ἀπέστη ἐξηκοσταῖον, ὑπὲρ
τοῦ ὠτός ἄνω πρὸς κορυφὴν τὸ τρώμα ἦν.

Τὰ κῶλα ἔχει οἷα κυνός, μείζω δέ. ἤρεται ἐκ τῶν με-
σοκόλων. ταῦτα δὲ ἐκ νεύρων ἀπὸ τῆς ῥάχιας ὑπὸ τὴν γα-
στέρα.

[479] Αἱ τοῖσι κάμνουσι χάριτες, οἷον τὸ καθαρίως
δρᾶν ἢ ποιᾶ ἢ βρωτὰ ἢ αἰ ἂν ὀρεῖ μαλακῶς ὅσα ψαύη.
ἄλλαι, αἰ μὴ μεγάλα βλάπτει ἢ μὴ εὐανάληπτα, οἷον ψυχρόν
ἔκου τοῦτο. δεῖ ἄλλαι, εἴσοδοι, λόγοι, σχῆμα, ἐσθῆς. τῶ
τοσέοντι, κουρή, ὄγκυες, ὀδμαί.

Huic alio, suilla, ovilla et bubula interdicere visum fuit.
Difficultate autem spirandi laborantibus clamore atque prae-
cipiti iracundia abstinendum.

Cui in capite tumor ad aures depascendo proserpebat,
ei primum alumen ustum admotum profuit. Is alium abs-
cessum habuit ea ratione fortassis quod os abscedere oport-
tebat, quod sexagesimo die supra aurem discessionem fecit,
cum in summo vertice vulnus esset.

Homo crassiora intestina ad instar canis habet, maiora
tamen. Appendent autem ex medianis membranis, quae
mesocola dicuntur. Hae vero ex nervis a spina sub ventre
procedentibus.

In quibusdam aegrotis est gratificandum, velut est, ut
munde tum potus tum cibus parentur, tum etiam quaecun-
que videt et attingit mollia sint. In aliis quoque gratificari
oportet quae non magnam noxam afferunt, aut quae facile
farciri queat, velut frigida, ubi ea opus est. In his etiam
medicum aegroto se gratum praebere convenit, qualia sunt
ingressus, sermones, corporis habitus, vestitus, tonsura,
ungues et odores.

Ed. Chart. IX. [479. 491.] Foesl. II. 1180. Ed. Lind. I. (808.)

Ἵδωρ ἀφειρηθὲν, τὸ μὲν ὡς δέχεται τὸν ἥερα, τὸ δὲ μὴ ἔμπλεον εἶναι καὶ ἐπίθημα ἔχειν.

Ὅτι ἐξ αἰμορρᾶγιων ἐξυδροῦνται.

Ἦν οἷα δεῖ καθαίρωνται καὶ εὐφύως φέρουσιν.

Ἐν Αἴνῳ ὀσπριοφαγέοντες ξυνεχῶς θήλεα, ἄρσενες σκελῶν ἀκρατές ἐγένοντο καὶ διετέλεσαν. ἀτὰρ καὶ ὀροβοφαγέοντες γονυαλγείες.

Ἐμφανέως ἐξηγητοῦς θερμότερος τὰ ἔξω, τὰ ἔσω δὲ ψυχρότερος. καθ' αὐτὸν τὰναντία.

[491] Ἐν Θέρμῳ φύσει ψύξις, ποτὶν ὕδωρ, ἐλινύειν.

Ἵππος ἐν ψύχει ἐπιβεβλημένος.

Ἵππος ἐδραῖος ὀρθῶ νυσταγμός.

Αἱ ἀσθενεῖς δίαται ψυχραί, αἱ δὲ ἰσχυραὶ θερμαί.

Aquam ubi decoxeris, partim quidem ut aërem recipiat efficies, partim vero ut vas plenum non sit, et operculum habeat.

Quod multi ex immodico sanguinis profluvio aqua intercutem corripuntur animadvertendum est.

Si qualia opus est purgantur, tum facile tolerant.

In Aeno qui continenter leguminibus vescabantur, tum mares tum feminae, crurum impotentia conflictabantur, in eaque perseverabant. Et vero qui ervo in cibum utebantur, ex genuum dolore laborabant.

Vigilantem externis partibus calidiorem esse, internis autem frigidiorem, apparet. Dormienti vero vice versa contingere.

Calidae naturae refrigeratio, aquae potio et quietem agere convenit.

Somnus in loco frigido, stragulis corporis injectis, capiendus est.

Quae stanti adest somnolentorum nictatio, somnum profundum facit.

Imbecilla victus ratio frigida, valida vero calida.

Ed. Chart. IX. [491. 501.] Fœf. II. 1180. Ed. Lind. I. (808. 809.)

Υδάτων ἀτεχνέων τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀποκριθὲν, βροντιαῖον, (809) ὥραϊον, τὸ δὲ λαιλαπῶδες κακόν.

Υδωρ βορὸν, καὶ ἄγρυπνὴν βορὸν.

Ἐν θερμῷ φύσει καὶ θερμῇ ὥρῃ κοίτη ἐν ψύχει πα-
χύνει, ἐν δὲ θερμῷ λεπτύνει.

Ἀσκησις ὑγίης, ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνὴ πόνων.

Ἐν τῷ ἐργηγορέναι δίψης ἐπιπολαίου ὕπνος ἄκος, τῆς
δὲ ἐξ ὕπνου διέγερσις.

[501] Οἷσι πλεῖστον τὸ θερμὸν, μεγαλοφωνότατοι, καὶ
γὰρ ψυχρὸς ἀὴρ πλεῖστος· δύο δὲ μεγάλων μεγάλα καὶ τὰ
ἐγχονα γίνεται.

Οἱ θερμοκοίλῃαι ψυχρόσαρκοι καὶ λεπτοί. οὗτοι ἐπίφλε-
βοι καὶ ὀξυθυμότεροι.

Ἀνέμου ἐπὶ γῆς οἰωνῶν γένος εὐθυνεῖ.

Τράγος ὀκότερος ἂν φανῇ ἔξω, ὄρχις δεξιὸς, ὕρσεν· εἰ
δὲ εὐώνυμος, θήλυ.

Aquarum quae arte carent, partim quidem ab aethere
excreta; cūm tonitru aut media aestate demittitur, partim
vero nimbofa et mala est.

Tum aqua tum vigilia voraces homines efficiunt.

Percalidam naturam calido anni tempore cubile in
aëre frigido crassam efficit, in calido vero extenuat.

Valetudinem excolunt citra satietatem cibis vesci, et
impigrum esse ad laborem.

Levem inter vigilandum sitim somnus sedat, eam vero
quae ex somno orta est, vigilia interdum.

Qui plurimo calore abundant, ii magna sunt voce prae-
diti. Plurimus etenim aër frigidus inspiratur. Duorum vero
magnorum magna quoque soboles existit.

Qui calido sunt ventriculo, frigidas habent carnes et
graciles existunt. In iis venae prominentes apparent, et
ad iram sunt proniores.

Per exuperantes terrae siccitates volucrum genus probe
valet.

Videndum uter testis extra promineat, quod τράγος
Graecis dicitur. Quod si dexter, mas, si vero sinister, fe-
mina portenditur.

Ed. Chart. IX. [505.509] Foef. II, 1181. 1184. Ed. Lind. I. (809. 810.)

[505] || Ὀφθαλμοὶ ὥς ἂν ἰσχύουσιν, οὕτω καὶ γυῖον, καὶ χροίη ἐπὶ τὸ κάκιον ἢ ἄμεινον ἐπιδιδού. δίκαιον δὲ ὥς ἂν ἔχη ἡ τροφή, οὕτω καὶ τὸ ἔξω ἐπείσθαι.

Σημεῖα θανατώδη, ἀνὰ δέρμα, εἶτα θερμὸς αἰμὼς, πρότερον δὲ ὅς ψυχρὸν πνεῦμα ἀφίησιν. τὰ ζωτικὰ ἐναντία

Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν.

[509] || [Τμήμα πέμπτον.] Νούσων φύσεις ἰητροί.

Ανευρίσκει ἡ φύσις αὐτῇ ἐσωτῇ τὰς ἐφάδους οὐκ ἐκ διανοίης, τὰ μὲν οἷον τὸ σκαρδαμύσσειν, τὰ δὲ καὶ ἡ γλῶσσα ὑπουργεῖ, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. ἀπαίδευτος ἡ φύσις ἐοῦσα καὶ μαθοῦσα τὰ δέοντα ποιεῖν.

Δάκρυα, ῥινῶν ὑγρότης, πταρμοὶ, ὡτὸς ῥύπος, στόματος, σιάλου ἀναγωγή, πνεύματος εἴσοδος, ἔξοδος, (810) χάσμη, βήξ, λήγξ, οὐ τοῦ αὐτέου παντάπασιν τρόπων.

Οὐρου ἄφοδος καὶ φύσης καὶ ταύτης τῆς ἐτέρης τροφῆς καὶ πνοῆς, καὶ τοῖσι θήλεσιν ἂ τοῦτοις καὶ κατὰ

Oculi ut valuerint, ita et totum corpus. Color quoque ad deterius aut melius confert. Aequum est autem, prout se habuerit alimentum, ita etiam externas corporis partes affectas esse.

Inter lethalia signa numeratur calidus vapor per cutem emanans, si prius nares spiritum frigidum emiserint. Vitalia vero contra se habent.

Cibos labores praecedere oportet.

[Sectio quinta.] Morbis naturae medentur.

Natura ipsa sibi per se, non ex consilio motiones ad actiones obeundas invenit, partim quidem, ut nictare, partim vero etiam quibus lingua subservit, et quaecunque alia id genus. A nullo quidem edocta natura, citraque disciplinam ea quae conveniunt efficit.

Lacrimae, narium humor, sternutationes, aurium fordes, oris salivatio, sputi eductio, spiritus ingressus, exitus, oscitatio, tussis, singultus non eodem prorsus modo fiunt.

Consideranda quoque sunt urinae secessus et flatus, huiusque alterius excretio, alimenti et transpirationis actio.

Ed. Chart. IX. [509. 619.] Foell. II. 1184. Ed. Lind. I. (810.)
 τὸ ἄλλο σῶμα, ἰδρῶτες, κνησμοί, σκορδινασμοί, καὶ ὅσα
 τοιαῦτα.

Ἀνθρώπου ψυχὴ αἰεὶ φέται μέχρι θανάτου. ἦν δὲ ἐκ-
 πυρωθῇ ἅμα τῇ νούσῳ καὶ ἡ ψυχὴ, τὸ σῶμα φέρεται.

[519] Νοῦσοι ξύντροφοι ἐν γήραϊ, καὶ διὰ πεπασμόν
 λείπουνσι, καὶ διὰ λύσιν, καὶ δι' ἀραίωσιν.

Ἰησις ἀντίνοον μὴ ὁμονοεῖν τῷ πάθει, τὸ ψυχρόν καὶ
 ἐπικουρέει καὶ κτείνει ὅκόσα ἐκ θερμοῦ.

Ὁξυθυμίῃ ἀνασπᾷ καρδίην καὶ πνεύμονα εἰς ἑαυτὰ,
 καὶ ἐς κεφαλὴν τὰ θερμὰ καὶ τὸ ὑγρόν. ἡ δ' εὐθυμίῃ ἀφίει
 καρδίην.

Πόνος τοῖσιν ἄρθροισι καὶ σαρκί, σῖτος, ὕπνος σπλάγ-
 χνοισι.

Ψυχῆς περίπατος φροντὶς ἀνθρώποισιν.

Ἐν τοῖσι τρώμασι τὸ αἷμα ξυντρέχει, βοηθητέον ὥς τὸ
 κενὸν πληρωθῆναι.

et mulieribus, quae iis insunt, quaeque in toto corpore ac-
 cidunt, sudores, pruritus, pandiculationes et quaecunque
 d genus.

Humanus animus ad mortem usque perpetuo producitur.
 Quod si una cum morbo incensus fuerit, tum etiam ipse
 corpus depascitur.

Morbi una nobiscum educati in senectute et matura-
 tione et solutione et rarefactione definunt.

Medicatio est obluctantem esse neque consentientem af-
 fectui. Sic frigidum et auxilio est, et quae a calido sunt,
 tollit.

Praecepta atque acerba iracundia cor et pulmonem in
 sese et ad caput calorem et humorem attrahit. Animi au-
 tem tranquillitas cor relaxat.

Labor articulis et carnibus confert, visceribus vero ci-
 bus et somnus.

Cura ac meditatio hominibus pro animi exercitatione
 est.

Ad vulnera sanguinis concurrit, succurrendum igitur
 ut vacuum expleatur.

Ed. Chart. IX. [524.] Foef. II. 1184, 1185. Ed. Lind. I. (810, 811.)

[524] Ἦν οὖς ἀλγέει, εἰρίον περὶ τὸν δάκτυλον ἐλίξας ἐγγεῖν ἄλειψα θεριὸν, ἔπειτα ἐπιθείς εἴσω ἐν τῷ θένει τὸ εἰρίον τὸ οὖς ὑπερθεῖναι ὥς δοκῇ τί οἱ ἐξίεναι. ἔπειτα ἐπὶ πῦρ ἐπιβάλλειν ἀπάτη.

|| Γλῶσσα οὖρον σημαίνει, χλωραὶ γλῶσσαι χολώδεις, τὰ δὲ χολώδες ἀπὸ πόνου, ἐρυθραὶ δὲ ἀφ' αἵματος, μέλαινα δὲ ἀπὸ μελαίνης χολῆς, αὔαι δὲ ἀπὸ ἐκκαύσιος λιγνυώδους καὶ μητροφίου μορίου, λευκαὶ δὲ ἀπὸ φλέγματος.

Οὖρον ὁμόχροον βρώματι καὶ πόματι καὶ ὥς ἔσωθεν εἶναι, ὑπὸ τοῦ ὕδατος ξύντηξις.

Γλῶσσα (811) ὁμόχρους τῇσι προστάσει, διὸ ταύτην γινώσκουσιν τοὺς χυμούς.

Ἦν ἀλμυραὶ αὐχες γενομένων, περισσώσιος σημεῖον.

Ἦν τῶν μαζῶν αἱ θηλαὶ καὶ τὸ ἐρυθρὸν χλωρὸν ἢ ποσώδες τὸ ἄγος.

Ἀνδρώποις ὁ ἐν τοῖσιν ὡσεὶ ῥύπος ὁ μὲν γλυκὺς θανάσιμος, ὁ δὲ πικρὸς οὐ.

In auris dolore, lana digito circumvoluta, unguen calidum instilla, deinde interiori manus volae lana imposita, auri supponito, ut aliquid ipsi exire videatur, deinceps in ignem immittito. In quo tibi aeger ipse fallendus est.

Lingua humorum serum quale sit indicat, Pallidae quidem linguae ex bilis redundantia fiunt, biliosum autem a pingui. Rubicundae vero a sanguine, nigrae ab atra bile, valde reficcatae ex succensa fuligine et utero, albae autem ex pituita.

Urina cibi et potus colorem refert, estque veluti humoris in corpore colliquatio.

Lingua humorum praestantiam colorem refert, ideoque per hanc ad humorum dignotionem pervenimus.

Carnes gustanti salsae supervacaneam quandam copiam indicant.

Si mammarum papillae et rubra circa eas circumferentia pallida fuerit, morbosum esse uteri conceptaculum significatur.

Aurium sordes hominibus dulcis quidem letalis, amara vero minime.

Ed. Chart. IX. [524. 530.] Ed. f. II. 1185. Ed. Lind. I. (811.)

Γῆν μεταμείβειν σύμφορον ἐπὶ τοῖσι μακροῖσι νοσή-
μασιν.

Τὰ ἀσθενέστερα σιτία ὀλιγοχρονίαν βιοτήν ἔχει.

[530] Κεδμάτων τὰς ἐν τοῖσιν ὥσιν ὅπισθεν φλέβας
σχάζειν.

Λαγνείη τῶν ἀπὸ φλέγματος νούσων ὠφέλιμον.

Θερμοκοιλίοισιν ἰσχυρὰ ποτὰ ἢ βρωτὰ, ταρακτικά.

Μελαίνης χολῆς, ὡς ὅμοιον αἱμορροΐδι.

Τὰς ἐπανξίας νόσους, μίξις.

Ψίξις τὰ κατὰ κοιλίην σκληρύνει, μίξις τὰ κατὰ τὴν
γαστέρα σκληρύνει.

Ἑλλέβορον πιόντα θῦσσον καθαίρειν ἢν θέλῃς, λούειν
ἢ φαγεῖν.

Τὸ αἷμα ἐν ὕπνῳ εἶσθ' μᾶλλον φεύγει.

Ῥῆγος ἀπὸ τῆς ἄνω κοιλίης, πῦρ δὲ ἀπὸ τῆς κάτω
μᾶλλον.

In longis morbis solum vertere conducit.

Imbecilles cibi brevem vitam praestant.

In diuturnis circa articulos praecipueque coxendicem
effluxionibus, quae κέδματα Graecis dicuntur, venas in
auribus posteriores pertundere oportet.

Veneris usus morbis a pituita confert.

Valentes cibi aut potus eos qui calido sunt ventriculo
perturbant.

In profluvio quod fit per ora venarum in ano sangui-
nem fundere solita, Graeci haemorrhoida dicunt, velut qui-
dam atrae bili affine effluit.

Morbos qui temporis successu augentur et deteriores
fiunt, coitus laedit.

Refrigeratio quae in ventre continentur indurat. Coitus
quae ventre continentur indurat.

Veratrum epotum si celerius purgare voles, lavare aut
cibum sumere oportet.

Per somnum sanguis ad interiora magis se recipit.

Ex superioribus ventris partibus rigor, febris vero ex
inferioribus fere ortum ducit.

Ed. Chart. IX. [530 537. 540.] Foëf. II. 1185. 1190. Ed. Lind. I. (811. 812)

Ἐπισπασμός ἦν πνεύμων ξηρὸς ἢ ὑγρὸν καῦμα, ὑπερ-
νον ξηραίνει καὶ ὑπνος πολὺς.

Ψυχρότατον βρώμα φακοί, κέγχροι, κολοκύνται.

[537] Ἐλκεα ἐκφύουσιν ἢ ἀκάθαρτος ἐὼν πονήσῃ.

Γυνή, αἰξ, ἐλατήριοι ἢ σίκυον ἄγριον βεβρωκῦται καὶ
παιδίοισι κάθαρσις.

Ἐνθέριον βρωθὲν ἔσωθεν ψύξις, ἔξωθεν πόνος, ἥλιος
πυρὶ, ἐσθῆτι ἐν ὥρῃ θερυνῇ. τῷ δὲ ἐναντίῳ ὥς ἐναντίως.

Βρώματα τὰ μὲν ταχέως κρατεῖται, τὰ δ' ἐναντίως.

[540] || [Τμημα ἕκτον.] Σάρκες ὀλκή καὶ ἐκ κοιλίας
καὶ (812) ἔξωθεν δῆλον ἢ αἰσθησις ὥς ἔκπνοον καὶ εἰσπνοον
ὅλον τὸ σῶμα.

Ἐνθερμότερον φλέβιον αἵματος πλήθει ἀνίσχει τὸ καὶ
σῶδες, καὶ εὐθὺς ἀποκρίνει.

Aëris per inspirationem attractio fit ubi pulmo sic-
cuerit aut aestum conceperit. Immodice evacuatum etiam
somnia multum exiccat.

In frigidis cibis annumerantur lentes, milium, cucur-
bitae.

Ulcera erumpunt ubi quis non purgatus exercitatione
utatur.

Si mulier aut capra cucumeris agrestis succum, elate-
rium dicunt, aut cucumim silvestrem devorarint, etiam
pueri purgantur.

Impense calido corpori cibo interna refrigeratio com-
paratur, sole, igne, vestitu, aestivo tempore, externa noxa.
Contrario vero sic contraria conveniunt.

Ex cibis hi quidem celeriter superantur, illi vero con-
tra.

[Sectio sexta.] Carnes et ex ventre et extrinsecus at-
trahunt. Indicat autem sensus ipse corpus totum tam foras
quam intro spirabile esse.

Venula sanguinis multitudine calidior effecta aestuo-
sum quiddam producit, confestimque excernit.

Ed. Chart. IX. [540. 549.] Foef. II. 1190. Ed. Lind. I. (812.)

Καὶ οἷσι τὸ μὲν πῖον, χολὴ ξανθὴ, τὸ δ' αἷμα μέλαινα.
Γνώμης, μνήμης, ὀδμῆς, τῶν ἄλλων καὶ πείνης, ὀργάνων
ἄσκησις.

Πόνοι, σιτία, ποτὰ, ὕπνος, ἀφροδίσια μέτρια.

Ὁ ἐνψυχρότερος ἐν ψυχρῇ ὥρῃ καὶ χώρῃ ἐνθερμότερος
ἔσται.

Ὁδυνέων τὴν ἐγγύτατα κοιλίην καθαίρειν, αἵματος δὲ
κοιλίην διαιρεῖν. καῦσις, τομὴ, θάλψις, ψύξις, πτυρμοί,
φυτῶν χυμοὶ ἐφ' ὧν τὴν δύναμιν ἔχουσι καὶ κυκεῶν. κακούρ-
γων, γάλα, σκόροδον, οἶνος ἀπεξεσμένος, ὕξος, ἄλες.

[549] Ἄνθρωπος ἐκ κόπων, ἐξ ὁδοῦ, ἀδυναμίῃ, βάρος,
ἀνέπτυεν, ἔβησσε γὰρ ἐκ κορυφῆς. πυρετὸς ὁξὺς ὑποδάκνων
πρὸς χεῖρα, δευτεραίῳ δὲ καρηβαρίῃ, γλωσσοῖ ἐπεκαύθη, ῥίς
ἐνυχογραφηθεῖσα. οὐχ ἡμοῦράγησεν. ἀριστερὸς σπλὴν μέγας
καὶ σκληρὸς ὠδυνᾷτο.

Et quibus quidem pingue abundat, bilis flava gignitur,
quibus vero sanguis, atra.

Mentis, memoriae, odoris, aliorumque et famis ac in-
strumentorum medico cura esse debet.

In labore, cibo, potu, somno, rebus venereis, modus
adhibendus est.

Qui frigidior est, frigidus anni tempore ac regione ca-
lidior erit.

In doloribus leniendis proximum ventrem purgare,
sanguinis vero ventrem secare oportet. Allevamentum quo-
que afferunt ustio, sectio, calefactio, perfrigeratio, sternu-
amenta, plantarum succi, prout ipsorum facultas convenit
et varia cyceonis mixtura, cinnum latini vocant. Maligno-
rum remedia sunt, lac, allium, vinum fervefactum, sal,
acetum.

Quidam ex via delassatus imbecillitate et gravitate
correptus expuit. Tussis enim ex capitis vertice aderat,
febris acuta ad manum aliquantulum mordens erat. Se-
cundo vero die capitis gravitas erat, lingua exusta est, na-
res unguitibus sculptae sanguinem non profuderunt. Lien
parte laeva tum magnus tum durus dolore tentabatur.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1190. Ed. Lind. I. (812. 813.)

Οἱ ὑπὸ τεταρταίῳ ἀλισκόμενοι ὑπὸ τινος μεγάλης νοῦ-
σου οὐχ ἀλίσκονται. ἤν δ' ἀλίσκονται πρότερον, ἐπιγένηται
δὲ τεταρταῖος, παύονται.

Ἄνθ' οἶων αἱ νοῦσοι.

Ἡ χολή, οἶον εἶπον περὶ τῶν ὀρνίθων ὅτι χολώδες,
ἢ θερμότης δριμύτητος σημεῖον.

Οἱ ὄχλοι, αἱ δίοδοι, ὅτι τοῖσι παρακρούουσι λήγουσιν
ὀδύναι πλευρέων, ἔστι δ' οἷσι πυρετοὶ, ἔστι δ' οἷσιν οὐ·
ἀλλὰ ξὺν ἰδρωσιν, ἔστι δ' οἷσι σὶν ὄχλῳ. ἔστι δ' οἷσι καρ-
φαλέον καὶ περιτεταμένον τὸ δέρμα καὶ ἀλμυρῶδες.

Αἱ ναρκώσιες οἶαι (813) ἐξ οἶων, καὶ οἶαι ᾧ τὸ
ἰσχίον.

Δι' οὐάτων, ἐξ οὐάτων τὰ πολλὰ θνήσκει τριταῖα.

Οἷσι μὲν δέρματα περιτείνεται καρφαλέα καὶ σκληρά
ἄνευ ἰδρωτός, οἷσι δὲ καὶ χαλαρά ξὺν ἰδρωτί θνήσκουσιν.

Ἐν τοῖσι παλιμβόλοισιν αἱ μεταβολαὶ ὠφέλουσιν.

Qui quartana vexantur non ullo magno aliquo morbo
corripiuntur. Quod si antea corripiantur, quartana succe-
dente liberantur.

Pro quibus, quinam morbi succedant, considerandum.

Bilis fit, velut de avibus dixi, quae et biliosae sunt.
Calor acrimoniam indicat.

Perturbationes ac morborum transitus videndi sunt,
nempe cum delirantibus laterum dolores cessent, quibusdam
etiam febres, quibusdam vero minime, sed una cum sudo-
ribus, nonnullis quoque cum perturbatione. Est ubi qui-
busdam cutis reficcata circumtensa et fuliginosa evadit.

Torpores quinam et ex quibusnam fiant videndum et
quales sint ei cui coxa doluit.

Inflammationes quae circa aures fiunt, et ipsarum quo-
que aurium inflammationes plerumque tertio die occidunt.

Quibus cutis arida et dura obtenditur, ii sine sudore,
quibus vero etiam laxa, ii cum sudore moriuntur.

In morbis vagis et facile mutabilibus, mutationes ju-

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1190. Ed. Lind. I. (813.)
 τούτοις μεταβάλλειν πρὶν κακοῦσθαι ἐς τὰ πρέποντα, οἷον
 Χερῖονι.

Τὰ ἐρεθιζόμενα ἐξ' οἷων τὰ κερχνώδεα ὄριον.

Οἷσι μὲν ὑγιὲς καταλείπεται, κάτω ὑφιεμένης τῆς προ-
 φάσιος ἢ καθαίρων ἢ ἀποδέων ἢ ἐκβάλλων ἢ ἀποτάμνων
 ἢ ἀποκαίων ἔσω. οἷσι δὲ μὴ, οὐ.

Οἷσιν αἷμα ῥεῖ πολὺν ἐκ ῥινῶν, οἷσι μὲν ἄχροι ἄκρη-
 τοι, τούτοιςιν ὀλίγα ἀρήγουσιν· οἷσι δὲ ἐξέρυθροι χρωῖτες,
 οὐχ ὁμοίως, καὶ οἷσι κεφαλαὶ εὐφοροι, ἀρήγει. οἷσι δὲ μὴ,
 οὐ.

Οἷσι ῥῖνες ὑγρόταται φύσει καὶ ἡ γονὴ ὑγροτέρη καὶ
 πλείων, ὑγιαίνουνσιν οὗτοι νοσηλότερον. τοῖσι πλείστοιςιν δὲ
 οἷσιν ὑπὸ νόσου τὰναντία.

Τὰ στρογγυλόμενα πτύαλα παρακρουστικά, οἷον τῷ
 ἐν Πλινθίῳ, τούτῳ ἡμοῤῥάγησεν ἐξ ἀριστεροῦ καὶ ἐλύθη
 πεμπταίῳ.

vant. Sed mutationes ad loca convenientia fieri oportet
 prius quam vitium aliquod contrahatur, quale quid Cherioni
 accidit.

Considerandae veniunt irritantes fluxiones, ex quibus
 in vocem stridulam ex faucium asperitate definant.

Quibus quidem quod sanum est relinquitur, causa per
 inferiora subducta aut purgare aut deligare aut ejicere aut
 secare aut urere oportet. Quibus vero nihil tale fit, nil
 moliri opus est.

Quibus sanguis multus ex naribus profluit, si quidem
 immoderatae decolorationes adsunt, iis parum conferunt.
 Qui verò prae rubro sunt colore non eodem modo afficiuntur.
 Et quibus caput facile tolerat, prodest, quibus vero secus,
 minime.

Quibus nares natura humidiores, et semen genitale
 humidius ac copiosius, ii minus salubriter degunt. Plurimi
 autem, quibus ex morbo istud accidit, contra se habent.

Sputa rotunda delirium portendunt, qualia visa sunt
 ei qui in Plinthio decumbebat, cui postquam sanguis ex nare
 sinistra profluxit, die quinto absolutus est.

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1191. Ed. Lind. I. (813. 814.)

|| Οὐρον πολὺν ὑπόστασιν ἔχον ῥύεται τὰς παρακροῖστας, οἷον καὶ τὸ τοῦ Δεξιππου μετὰ μάδησιν.

Οὐ πρόσω ἐνιαυτοῦ τεταρταῖος.

Ῥῆτα τοῦ θέρους ῥήξεις πεμπταίοισιν. ἔστι δ' ὅτε καὶ μακρότερα τὰ παρὰ τὰ οὖλα καὶ αἱ κατὰ ῥῖνας ἐμπυήσεις.

Οἷσιν ἐπὶ ὀδόντων ὀδύνης ἀπὸ ὀφρύος λεπτὰ ἔρχεται, τοῖτοισιν ἀπὸ πεπέρεως εὖ ἐνεργασθέντος πα(814)χύτερα τῇ ὑστεραίῃ ἔρχεται, ἣν καὶ τὰ ἄλλα μὴ κρατήσῃ. Ἡγησίππου γὰρ τὸ ὑπνικὸν ἐντεῦθεν οὐκ ἐκράτησεν, ἀλλὰ μῦλλον καὶ προσεκαλέσθη βριαίωτερον.

Τὴν ἀπὸ κεφαλῆς ὀστέων φύσιν, ἔπειτα νεύρων καὶ φλεβῶν καὶ σαρκῶν καὶ τῶν ἄλλων χυμῶν καὶ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω κοιλιῶν καὶ γνώμης καὶ τρόπων καὶ τῶν κατ' ἐνιαυτὸν γινομένων. ὥρῃ τιτὶ τότ' ἐπὶ πρωῒτερον τοῦ ἔτεος, οἷον ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιαῦτα ὅμοιον τοῖσι καθ' ἡμέρην πρωῒτερον λαμβανομένοις ἢ ὀψίτερον.

Urina multum habens sedimentum deliria tollit, qualis etiam Dexippi fuit post capillorum defluvium.

Non ante annum quartana definit.

Aestate in aurium inflammationibus quinto die eruptiones fiunt, est ubi etiam longius perdurant. Sic et quae circa gingivas et nares suppurationes contingunt.

Quibus ex dentium dolore tenuia a superciliorum parte procedunt, iis a pipere probe infixo crassiora postridie produnt, si praesertim alia non evicerint. Hinc namque medicamentum soporiferum Hegesippo non obtinuit, quin potius etiam vehementius accersivit.

Ex capite offium natura aestimanda est, tum etiam nervorum, venarum, carniū, reliquorumque humorum, ac superiorum et inferiorum ventriculorum, mentisque et morum. Ex his etiam quae per annum fiunt, videndum quod quadam anni parte tum etiam maturius contingunt, veluti pustulae et quae sunt ejusmodi, haud aliter quam in iis quae quotidie citius aut tardius corripuntur.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1191. 1193. Ed. Lind. I. (814.)

Ἰσαύτως τὸ ἐπίχολον καὶ ἔναιμον σῶμα μελαγχολικόν, μὴ ἔχον ἐξεῤῥώσας.

Λυκίῳ τὰ ὑστάτα σπλὴν μέλας ὀδυνώδης, ἐν τῇ τετάρτῃ ἢ τῇ πέμπτῃ.

|| [Τμημα ἑβδομον.] Βῆχες ἤρξαντο περὶ ἡλίου τροπὸς τὰς χειμερινὰς ἢ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ ἢ εἰκοστῇ ἡμέρῃ ἐκ μεταβολῆς πυκνῆς νοτίων καὶ βορείων καὶ χιονωδέων. ἐκ τούτων τὰ μὲν βραχύτερα, τὰ δὲ μακρότερα ἐγίγαιον, καὶ περιπνευμονικὰ συχνὰ μετὰ ταῦτα. πρὸ ἡμερῆς αὐθιγῆς ὑπέστρεψε τοὺς πλείους ὥς ἐπιτοπολὺν τεσσαρακοσταίους ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ τοῖσι μὲν βραχεὰ πάνυ καὶ εὐκρητα ἐγένετο, τοῖσι δὲ φάρυγγες ἐφλέγησαν, τοῖσι δὲ κυνάγχαι, τοῖσι δὲ παραπληγικά, τοῖσι δὲ νυκτάλωπες, μᾶλλον δὲ παιδιοῖσι. περιπνευμονικὰ δὲ πάνυ βραχεὰ ἐγένετο. φάρυγγες δὲ βίβλασι τὸ ὑστερον, ἢ πάνυ βραχὺ ἀντὶ τῆς βηχὸς ἐγίνοντο. φάρυγ-

Itidem considerandum corpus biliosum et sanguine praeditum atram bilem plurimam gignere, nisi effluvia habeat.

Lycino tandem lien intumuit cum dolore die quarto aut quinto.

[Sectio septima.] Circa brumam decimo quinto aut vigesimo die ex crebra australium ac borealium ventorum nivoforumque temporum mutatione tussis ceperunt, quae quidem partim breviores, partim vero longiores extiterunt. Postea quoque crebrae pulmonum inflammationes contigerunt. Rursus ante aequinoctium plerisque reversiones fiebant, quadragesimo ut plurimum ab initio die. Et nonnullis quidem breves admodum ac indicatu faciles extiterunt, quibusdam vero faucium inflammationes aderant, aliis anginae, quibusdam etiam partium fiderationes, aliis quoque, praecipue vero pueris, nocturnae coecitudines, quas nyctalopas vocant, eveniebant. Pulmonis autem inflammationes breves admodum fuerunt. Faucium quoque inflammationes tandem tussientibus, aut omnino parum pro tussi fiebant, eaeque breves erant, praecipue vero noctur-

Ed. Chart. IX. [549.] Fœsfl. II. 1193. 1194. Ed. Lind. I. (814. 815.)
 γες δὲ βραχέαι, μᾶλλον δὲ νυκτάλωπες. κυνάγχαι δὲ καὶ
 παραπληγικά ἢ σκληρὰ καὶ (815) ξηρὰ ἢ σμικρὰ καὶ ὀλιγά-
 κισ ἀνάγουσαι πέποιτα. ἔστι δ' οἷσι καὶ κάρτα. οἱ μὲν οὐ
 ἢ φωνῇσι πλεον ταλαιπωρήσαντες ἢ θιγώσαντες εἰς κυνάγ-
 χας μᾶλλον ἐτελεύτων. οἱ δὲ τῇ χειρὶ πονήσαντες ἐς χεῖρας
 μόνον παραπληγικοί, οἱ δ' ἐππεύσαντες ἢ πλείω ὁδοιπορή-
 σαντες ἢ ἄλλο τι τοῖσι σκέλεσι ταλαιπωρήσαντες, τούτοις
 δὲ ἐς ὀσφῦν ἢ σκέλεα ἀκрасίαι παραπληγικαί, καὶ ἐς μη-
 ροὺς καὶ κνήμας κόπος καὶ πόνος. σκληρόταται δὲ καὶ βίαι-
 όιται αἱ ἐς τὰ παραπληγικά ἄγουσαι. πάντα δὲ ταῦτα
 ἐπὶ τῇσιν ὑποστροφῇσιν ἐγένετο, ἐν ἀρχῇσι δὲ οὐ μάλα.
 πολλοῖσι δὲ τούτων ἀνῆκαν μὲν αἱ βῆχες ἐν τῷ μέσῳ, ἐξέ-
 λιπον δὲ τελέως οὐ. ἀλλὰ συνῆσαν τῇ ὑποστροφῇ, οἷσι φω-
 ταὶ ἀπερῶγγιντο ἐς τὸ βηχῶδες τούτων οἱ πλείστοι οὐδὲ
 ἐπυρέταινον, οἱ δὲ τινες βραχέα. ἀτὰρ οὐδὲ περιπλευμονικά
 ἐγένετο || τούτων οὐδενὶ οὐδὲ παραπληγικά οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν
 ἐσημάνθη, ἀλλ' ἐν τῇ φωνῇ μόνῃ ἐκρίετο. τὰ δὲ νυκτιλω-

nae coecitudines. Anginae autem et partium siderationes
 aut durae et siccae erant aut parvae et raro matura educen-
 tes. Nonnullis vero multum etiam educabatur. Qui igitur
 plus voce laborabant aut rigore corripiebantur, iis tussis in
 anginas potissimum definebant. Qui vero manu laborabant,
 manuum tantum resolutiones habuerunt. Qui autem equi-
 tarunt aut plurimum viae confecerunt aut alioqui cruribus
 laborarunt, iis lumborum aut crurum impotentiae ex re-
 solutione obortae sunt, et femorum ac tibiarum lassitudo et
 dolor. Durissimae autem et vehementissimae tussis erant,
 quae ad partium siderationes deducebant. Ista quidem
 omnia in reversionibus fiebant, per initia vero non admo-
 dum. Atque horum plerisque tussis in medio remiserunt,
 penitus autem non reliquerunt, sed cum reversione adfue-
 runt. Quibus vox tussi abrumpebatur, eorum plurimi non
 febricitarunt, quidam vero brevi intervallo. Sed neque
 pulmonis inflammationes neque partium siderationes ho-
 rum cuiquam contingebant, neque aliud quicquam de se si-
 gnificationem edidit, verum in voce sola iudicio decerne-

Ed. Chart. IX. [549.] Foef. II. 1194. Ed. Lind. I. (815. 816.)
 πικὰ ἰδρύνετο, ὥς καὶ τὰ ἐξ ἄλλων προφασίων γινόμενα.
 ἐγίνετο δὲ νυκταλωπικὰ τοῖσι παιδίοισι μάλιστα. ὀφθαλμῶν δὲ
 τὰ μέλανα ὑποποίκιλα ὅσα τὰς μὲν κόρας σμικρὰς ἔχει,
 τὸ δὲ ξύμπαν μέλαν ὥς ἐπιτοπολὺ. μεγαλόφθαλμοι δὲ μάλ-
 λον, καὶ οὐ σμικρόφθαλμοι, καὶ ἰθὺτριχες οἱ πλεῖστοι καὶ
 μελανότριχες.

Γυναῖκες δὲ οὐχ ὁμοίως ἐπόνησαν ὑπὸ τῆς βηχός, ἀλλ'
 ὀλίγαι τε ἐπυρέτηναν, καὶ τούτων πάνυ ὀλίγαι ἐς τὸ περι-
 πνευμονικὸν ἦλθον καὶ (816) αὗται πρὸς βύτεραι, καὶ πᾶσαι
 περιεγένοντο. ἡτιώμην καὶ τοῦτο καὶ τὸ μὴ ἐξιέναι ὁμοίως
 ἀνδράσι καὶ ὅτι οὐδαμῶς ὁμοίως ἀνδράσιν ἀλίσκονται. κυνάγ-
 χαι δὲ ἐγίνοντο μὲν καὶ ἐλευθέρῃσι δισσησί, καὶ αὗται τοῦ
 εὐηθεστάτου τρόπου. περισσοτέρως δὲ δούλῃσι, ὅσησί τε
 ἐγίνοντο βιαιόταται, καὶ ταχύταται ἀπώλλυντο. ἀνδράσι δὲ
 πολλοῖσιν ἐγίνοντο, καὶ οἱ μὲν διέφυγον, οἱ δὲ ἀπώλλυντο.
 τὸ δὲ ξύμπαν οἱ μὲν δυναμένοι καταπίνειν μῦνον πάνυ

batur. Nocturnae autem coecitudines ac nyctalopicae affe-
 ctiones firmæ et stabiles erant, velut quæ aliis ex causis
 ortum habebant eaeque pueris maxime fiebant. Oculorum
 vero nigra aliquantulum varia erant, eorum quidem qui
 pupillas parvas habebant. Atque in totum niger ut pluri-
 mum oculus erat. Magnos vero potius quam parvos oculos
 habebant, et plurimi capillis passis et nigris erant.

Caeterum mulieres non aequè ac viri tussi conflictaban-
 tur, sed paucae etiam febricitarunt, earumque valde paucae
 ad pulmonis inflammationem devenerunt, eaeque grandes
 natu et omnes evadebant. Cujus rei causam esse existima-
 bam, quod non perinde atque viri in publicum prodirent,
 et quod nequaquam pariter ac viri morbis tentantur. An-
 ginae autem liberis quidem duabus abortae sunt, eaeque
 mitissimae, servis vero exuberabant, et quibus vehementissi-
 mac contingebant, eae etiam celerrime peribant. Viris
 quoque pluribus obtigerunt, atque hi partim quidem eva-
 serunt, partim vero perierunt. In summa iis quidem, qui
 deglutire solum non poterant, mites admodum ac toleratu
 faciles erant. Qui vero praeter haec etiam obscurius lo-

Ed. Chart. IX. [549.] Foef. II. 1194. Ed. Lind. I. (816. 817.)
 εὐήθη καὶ εὐφορα, οἱ δὲ καὶ διαλεγόμενοι πρὸς τοῦτοιςιν
 ἄσφαφέως καὶ ὀχλωδέστερα καὶ χρονιώτερα. οἷσι δὲ καὶ φλέ-
 βες αἱ περὶ κρόταφον καὶ αὐχένα ἐπαίροντο ὑποπόνηρα
 οἷσι δὲ καὶ πνεῦμα ξυμετεωρίζετο κάκιστον, οὗτοι γὰρ καὶ
 ἐπεχλιαίοντο. ὥς γὰρ γέγραπται, οὕτως αἱ ξυγκληρίαι τῶν
 παθημάτων ἦσαν. τὰ μὲν πρῶτα γεγραμμένα καὶ ἄνευ τῶν
 ὑστέρων γεγραμμένων ἐγένετο, τὰ δ' ὕστερον οὐκ ἄνευ τῶν
 προτέρων. τάχιστα ἐθνησκον, ὅτ' ἐπερὶ γλώσσειαν πυρετώδει
 ῥίγει. τούτους οὐδὲ ἀναστάσει πιεζομένους οὐδὲν ἄξιον λόγου
 ὠφέλει, οὔτε γαστρός ταραχὴ οὔτε φλεβοτομή, ὅσα ἐπειρά-
 θην. ἔταμον δὲ καὶ ὑπὸ γλῶσσαν, οὓς δὲ καὶ ἄνω ἐφαρμά-
 κευσα. ταῦτα μὲν οὖν καὶ διὰ παντός ἐν τῷ θέρει, ὥς δὲ
 καὶ τὰ ἐπιρὶ γνύμενα πόμπολλα. πρῶτον μὲν ἐν τοῖσιν αὐ-
 χμοῖσιν ὀφθαλμίαι ἐπεδήμησαν ὀδυνώδεις.

Αἵματος φλεβῶν στάσεις, λειποθυμία, σχῆμα, ἄλλη ἀπό-
 λη(817)ψις, μοιῶματος ξυστροφή, πρόσθεσις, ἐπίδεσις.

quebantur, iis tum molestiores, tum diuturniores fuerunt. Aliquantum etiam malae erant, quibus venae circa tempora et cervicem in tumorem attollebantur. Pessimae vero quibus etiam una spiratio sublimis erat, hi namque etiam incale-
 scebant. Ac veluti scriptum est, ita affectuum commercia se habebant. Qui quidem primum descripti sunt, etiam sine posterioribus contingebant: qui vero posterius, non sine prioribus. Celerrime interibant ubi cum febre subinde ri-
 gore correpti essent. His neque per medicamenta quae hu-
 mores suis sedibus submovent, compressis, ullum effatu dignum auxilium allatum est, neque alvi perturbatio neque venae sectio juvit, quae ipse tentavi. Incidi etiam venam sub lingua, et quosdam ex superioribus partibus purgavi. Atque haec quidem etiam omnino aestate contigerunt, vel-
 uti quoque quae proruperunt plurima. Ac primum quidem per squalores, lippitudines cum dolore populariter grassatae sunt.

Sanguinem e venis profluentem sistunt, animi deli-
 quium, figura aliorum tendens, venae interceptio, lina-
 mentum contortum, appositio, deligatio.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1194. Ed. Lind. I. (817.)

Ἐβουβωνοῦτο τὰ πλεῖστα, διότι ἡπατίτις. ἣν δὲ καὶ ἀπὸ ἀρτηρίας κακοθείσης κακὸν σημεῖον, οἷως Ποσειδωνίη.

Οἱ αἰμορραγοῦντες τελευτῶντες οὐκ ἐφίδρυσαν μέτωπον, ἀλλ' οἷα ξυμπεπτακότες, καὶ οἱ πνευματαῖαι, καὶ οἱ ὑπὸ ἰδρώτων ὀλλύμενοι πονηρόν.

Τῶν γαστέρων αἱ εὐφορίαι ταραχὴν φέρουσιν οἷον Ποσειδωνίη, καὶ τὰ θηρία οἷα ἐνεποίει. ἐν τῷ λεπτυσμῷ ἡ περίσσις πρὸ τῆς τελευτῆς, καὶ ὁ ὀμφαλὸς πρόσμακρος εἰλκύσθη αὐτῇ, καὶ οὖλων ἐφελκώσιες τῶν ἐπιόντων ἐπὶ ὀδόντα.

Ὅτι πολλὰ περὶ ἐκάστου ἔστιν ὀρθῶς ἐντείλασθαι, τὰ μὲν ταῦτα δυνάμενα, τὰ δὲ οὐ· οἷον ἐστὶ τὰ τοιάδε, διαχυθῆναι, ἐπιλυθῆναι καὶ ἐξαχθῆναι καὶ σκληρυνθῆναι καὶ πεπανθῆναι, καὶ ὅπου κλίνειν διώσασθαι. τοὺς ἀτολμέοντας δέον μεταβολῇ ἀνεγείρειν καταταναρκωμένους, ἢ ὑστεραίουσιν.

Glandularum tumores maxima ex parte suboriebantur, quod jecoraria vena affecta esset. Quod si ab arteria male affecta fierent, malum signum erat, quale quid Posidoniae contigit.

Qui sanguinis profluvio vitam cum morte commutabant, tenuem circa frontem sudorem non habuerunt, sed similia iis, quibus moles corporis concidit, passi sunt. Quin et anhelatores et qui cum sudoribus peribant, male habuerunt.

Considerandum est ventres quosdam perturbationem facile ferre, quale quid in Posidonia visum est. Quin etiam videnda fuerunt quaenam interaneorum animalia inducerent. In extenuatione circumtenfio ante obitum facta est, et umbilicus prominens ipsi est exulceratus, et gingivarum dentibus instantium exulcerationes affuerunt.

Videndum quoque est multa de unoquoque recte praecipi posse, partim quidem eadem facultate, partim vero minime, qualia sunt ejusmodi, diffundi, dissolvi, educi et indurari ac maturari. Considerandum etiam ubi opus est timidos a lecto protrudere et mutatione excitare, torpentes, ad ea quae cunctanter agunt.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1195. Ed. Lind. I. (817. 818.

|| Ὑδατώδεις θάσσον τάμνειν, φθίνοντας καίειν αὐτίκα πρίειν κεφαλὴν, τὰ τοιαῦτα τῶν ὑδατουμένων μὴ ψαύειν ἥτρου μηδὲ τῶν ἔσω, ὅμοιον γὰρ τοῖσι πολλοῖσι γούνασι.

Τὰ παρὰ καρδίην Ξενάρχω, καὶ θερμὸν ἅλεις εὐπτεῖν καὶ τὸ ἔλκος ἀντὶ τῆς κενώσεως θάλπειν ἀρχῇθεν.

Φωνὴ οἷα γίνεται ὀργιζομένοισιν ἢν τοιάντη ἢ μὴ ὀργιζομένῳ φύσει ἢ, καὶ ὅμματα οἷα ἂν ἢ φύσει ταραχώδεια οἷα ὅταν ὀργίζονται οἱ μὴ τοιοῦτοι, καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον τῶν νόσων, οἷον τὸ φθινώδες ποιεῖ τὸ εἶδος, ἢν (818) τοιοῦτος φύσει ὑπάρξῃ, ἐς τοιοῦτον νόσημα παρέσται, καὶ τᾶλλα οὕτως.

Αἱ βῆχες κοπιώδεις καὶ ἄπτονται τῶν σιναρῶν, ἀτὰρ καὶ μάλιστα ἄρθρων. ἀτὰρ καὶ ἐν τοῖσι κοπιώδεσι πυρετοῖσι βῆχες ξηραὶ γίνονται, αἱ ξηραὶ βῆχες ἄρθρα στηρίζουσι ξὺν πυρετῷ, ἢν ἐγκαταλίπωνται.

Τὰ πνεύματα τοῖσι φθινώδεσι τὰ ἄσχημα κακὸν, καὶ

Aqua inter cutem laborantes cito incidere oportet, tabescentes confestim urere, caput secare. At ista in aqua intercute suffulsi animadvertenda sunt, ne cuius venter aut interiora ferro contingantur. Perinde enim ac in multis genibus accidit.

In affectibus circa os ventriculi, perinde ac Xenarcho contigit, sufficienter calidum inspirare convenit, et evacuationis loco ulcus ab initio calidis fovere.

Considerandum qualis vox est iratis, num talis non irato a natura fuerit. Atque oculi quales a natura fuerint, num turbulenti, quales habent cum irascuntur, qui tales non sunt, caeteraque id genus pro morborum ratione, velut si quis tabificam formam inducit, num talis a natura aeger fuerit, ut in hunc morbum incurrat, caeteraque huiusmodi.

Tusses quae lassitudinis sensum inducunt, etiam partes laesas, sed et praecipue articulos contingunt. Quin etiam in febribus cum lassitudinis sensu tusses siccae fiunt, quae si intus relinquuntur, una cum febre in articulos firmantur.

Tabescentibus ac non parientibus spiratio obscura mala

Ed. Chart. IX. [549.] Foef. II. 1195. 1199. Ed. Lind. I. (818.)
 τῇσι ἀτόκοις, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ἀπὸ τῆς αὐτῆς κατα-
 σιάσις.

Τοῖσι φθίνουσι τὸ φθινόπωρον κακὸν, κακὸν δὲ καὶ
 τὸ ἔαρ, ὅταν τὰ τῆς συκῆς φύλλα κορώνης ποσὶν ἵκελα ᾖ.

Ἐν Περὶνθῳ ἥρως οἱ πλεῖστοι, ξυναίτιον βῆξ χειμερινή
 ἐπιδημήσασα καὶ τοῖσιν ἄλλοις ὅσα χρόνια. καὶ γὰρ τοῖσιν
 ἐνδοιαστοῖσιν ἐβεβαίωσαν. ἔστι δ' οἷσι τῶν χρόνιων οὐκ
 ἐγένοντο, οἷον τοῖσι τὰς νεφριτικὰς ὁδύνας ἔχουσιν. ἀτὰρ
 καὶ τοῖσιν ἄλλοις, οἷον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πρὸς ὃν ὁ
 κύνισκος ἤγαγέ με.

Τῶν ὁδυνῶν καὶ ἐν πλευρῇσι καὶ στήθει, καὶ τοῖσιν
 ἄλλοις τὰς ὥρας εἰ μίγα διαφέρουσι καταμαθητέον, ὅτι
 ὅταν βέλτιον ἴσχωσιν, αὐθις κάκιον ἴσχωσιν οὐχ ἀμαρτά-
 ροντες.

|| [Τμήμα ὀγδοον.] Ἐν τῇσι μακροῇσι δυσεντερήσιν
 αἱ ἀποσιτίαι κακὸν, ἄλλως τε καὶ ἣν ἐπιπυρετήνωσιν.

et quaecunque alia ejus est generis ex eadem constitutione
 proveniens.

Autumnus tabidis malus. Ver quoque etiam malum,
 cum ficus folia cornicis pedibus similia fuerint.

In Perintho vere plurimi tabe laborarunt. Cujus rei
 simul in causa fuit tussis per hiemem populariter grassata,
 ac in quibusdam morbi qui diutius traxerunt. In his enim
 qui ambigue se habebant, tabem confirmarunt. Interdum
 quoque in quibusdam diuturnis morbis tabes non fiebant,
 velut in his qui renum doloribus conflictabantur. Quin et
 quibusdam aliis idem contigit. In quorum numero ille ex-
 titit, ad quem me Cyniscus deduxit.

In doloribus laterum, pectoris, aliarumque partium,
 tempora num multum inter se differant, animadvertendum,
 quando nimirum melius aut rursus peius habeant, nihil in
 hoc delinquentes.

[Sectio octavo.] In diuturnis intestinorum difficulta-
 tibus ciborum fastidia mala, idque maxime si febris acces-
 serit.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1199. Ed. Lind. I. (818. 819.)

Τὰ περιμάδαρα ἔλκεα κακοήθεια.

Ὅσῳ ἄλγόντι ἀναδρομή ἐς τὸ πλευρόν, καὶ ἐκφύματα ἅ σῆψ καλεῖται.

Τὰ νεφριτικὰ οὐκ εἶδον ὑγιασθέντα ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτια.

Τὰ ἐν τοῖσιν ὑπνοῖσι παροξυνόμενα, καὶ ὅσοις ἄκρα περιφύχεται, καὶ ἡ γνάμη ταρασσεται, καὶ τᾶλλα ὅσα περὶ ὑπνον τοιαῦτα καὶ οἷσι (819) τᾶναττία.

Ὅσῳ μὲν οὐδὲν εἶσω τοῦ τεταγμένου χρόνου ἐκάστησι, τὰ τικτόμενα ἀπόγονα γίνεται.

Τὰ ἐπιφαινόμενα ἐν οἷσι μῆσὶ γίνεται.

ὑπόνοια ἐν περιόδοισιν ὅ τι ἐν ἐπτὰ κινέται, ἐν τριπλασίῃ τελειοῦται, καὶ ὅ τι ἐν ἐννέα κινεῖται, ἐν τριπλασίῃ τελειοῦται.

Καὶ ὅτι μετὰ γυναικεῖα τὰ δεξιὰ, τὰ δ' ἀριστερὰ χάσκων, ὑγρότης διὰ τῶν ἀπιόντων διαίτης ξηρῆς.

Ulcera undiquaque glabra, maligna.

Lumborum doloris ad latus recursatio, et tubercula putrida, quae σῆψ dicuntur, malo sunt.

Renum vitia supra quinquagesimum annum sanata non vidi.

Animadvertenda sunt quae per somnos ingravescent, et quibus extrema perfrigescent, mensque perturbatur, caeteraque id genus quae per somnos eveniunt, et quibus contra accidit.

Quibus certe nihil intra statutum pariendi tempus accidit, iis singulis vitales partus existunt.

Quae gestationis tempore apparent in quos menses incidant videndum.

Labores certis temporum circuitibus fiunt, et quicquid septuaginta diebus movetur, ter iisdem in sese ductis perficitur, et quicquid nonaginta diebus movetur, ter iisdem in sese ductis perficitur.

Animadvertendum etiam quod post menstruas purgationes uteri tum dextra tum sinistra dehiscunt, quodque humiditas, quae per ea quae prodeunt satis indicatur, siccissimam victus rationem desiderat.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1199. Ed. Lind. I. (819.)

Οὐ δὲ τὸ θαῤσσον διακριθὲν κινηθὲν αὐθις αὖξεται βραδύτερον.

Ἐπὶ πλείονα δὲ χρόνον οἱ πόνοι τρίτῳ, πέμπτῳ, ἑβδόμῳ, ἐνάτῳ μηνὶ, δευτέρῳ, τετάρτῳ, ἕκτῳ.

Τὰ ἐκ σμικροῦ πινυκιδίου σκεπτεά.

Δίαιτα γίνεται πλησμονῇ, κενώσει, βρωμάτων, πομάτων, μεταβολαὶ τούτων οἷα ἐξ οἶων ὥς ἔχει.

Ὅδμαὶ τέρπουσαι, λυπούσαι, πιμπλῶσαι, πειθόμεναι, μεταβολαὶ ἐξ οἶων οἷως ἔχουσι.

Τὰ ἐσπίπτοντα, εἰσιόντα ἢ ἐξιόντα πνεύματα ἢ καὶ σώματα.

Ἄκοαὶ κρείσσονες, αἱ δὲ λυπούσαι.

Καὶ γλώσσης ἐξ οἶων οἷα προσκαλέσται.

Πνεῦμα τοσαύτη θερμότης, ψυχρότης, παχύτης, λεπτότης, ξηρότης, ὑγρότης, πεπληρωμένον, μεῖον τε

Quodque qui celerius efformatur foetus ac movetur, rursus tardius incrementum accipit.

Labores ut plurimum uterum gerentibus tertio, quinto, septimo et nono mense contingunt. Item secundo, quarto et sexto.

Quae ex parva tabella desumpta consideranda sunt.

Victus ratio ciborum ac potuum repletionē ac vacatione constat, eorumque mutationes, dum ex aliis in alia fiunt, prout se habeant, considerandae.

Odores partim oblectantes, partim offendentes, quidam etiam implentes et obsequentes, eorumque mutationes ex quibus contingant et qualiter se habeant animadvertendum.

Eos qui irruunt, intrant aut egrediuntur spiritus, aut etiam corpora contemplari oportet.

Eorum quae sub auditionem cadunt quaedam meliora esse, quaedam vero offendere, videndum.

In lingua quoque ex quibus quatenam alliciantur videnda sunt.

In aëre considerandum quanta infit caliditas, frigiditas, crassitudo, tenuitas, siccitas, humiditas, an plenior, an vero minor et copiosior. In quibus quatenam mutationes et

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1199. 1200. Ed. Lind. I. (819. 820.
καὶ τὸ πλεῖον, ἀφ' ὧν αἱ μεταβολαὶ οἶαι ἐξ οἶων ὦ
ἔχουσι.

Τὰ ἴσχυοντα ἢ ὀρμῶντα ἢ ἐνισχόμενα σώματα.

Λόγοις, σιγῇ, εἰπεῖν ἃ βούλεται, λόγοις οἷσι λέγει
μέγα ἢ πολλοὶ ἀτρεκέες ἢ πλαστοί.

|| Τὰ ἀπρόνια εἶδέναι ὅθεν ἤρξατο ἢ ὅπῃ ἐπαύσατο
ὅσον διεσπᾶτο. χρώματά τε οἷσιν ἢ θερμότητα ἢ ἀλμυρό-
τητα ἢ γλυκύτητα ἢ λεπτότητα ἢ παχύτητα, ὁμαλῶς ἢ
ἀνωμάλως, τὸ (820) σῶμα, τὸν χρόνον, αἱ μεταβολαὶ οἶαι
ἐξ οἶων ἔχουσιν.

Ἦρξατο ἔρυσιν, οὐκ ἐκράτησε.

Δάκρυα ἐκόντι, ἀέκοντι, πολλὰ, ὀλίγα, θερμὰ, ψυχρὰ
πάχος, γεῦσις.

Πύαλον αὐτόθι ἀναχρεμπτόμενον ἢ ἀναβήσσοντα
ἔμετος.

ex quibus fiunt, quomodoque se habeant animadvertere
oportet.

Quae continent corpora, aut intus continentur, aut
in nobis cum impetu moventur, contemplanda sunt.

Sermonis quoque et silentii habenda est ratio, et dicere
oportet quae velit aeger, videndumque quibus utitur ser-
monibus, sintne magni, an multi, an veri aut ficti.

Quae e corpore prodeunt nosse oportet unde initium
ceperunt, aut ubi cessarunt, quamque sunt divulgata. Colo-
res quoque ex quibus aut caliditatem aut falsuginem aut
dulcedinem vel tenuitatem vel crassitudinem inspicere con-
venit, num vero aequaliter aut inaequaliter in corpore,
quove tempore eveniant. In quibus omnibus quales muta-
tiones et ex quilibet existunt, considerandum.

Contemplandum num eructationem inchoaverit natura,
nec obtinuerit.

Lacrimae considerandae num volenti aut invito vel
multae vel paucae aut calidae aut frigidae emanent. In
quibus etiam crassitudinem et gustum inspicere oportet.

Sputum videndum num ex ore aeger excreet, num
vero tussi aut vomitione rejiciat.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1200. Ed. Lind. I. (820.)

Ἡλίου θάλλπος, ψῦχος, τέξις, ξηρότης, μεταβολή διὰ
αἵα, ἐξ οἴων, ἐς οἷα ἔχει.

Πόντοι, ἀργαίαι, ὕπνοι, ἀγρυπνίαι.

Τὰ ἐν ὕπνῳ εἰσὺπνια, κοῖται, καὶ ἐφ' οἷσι καὶ ὑφ' οἴων.

Καὶ τῆς γνώμης ξύννοια αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, χωρὶς τῶν
οργάνων καὶ τῶν πρηγμάτων, ἄχθεται καὶ ἡδεται καὶ φο-
ρεῖται καὶ θαρσέει καὶ ἐλπίζει καὶ ἀδοξέει. οἷον ἡ Ἴππο-
πόου ἡ κοῦρος, τῆς γνώμης αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν, ἐπίστημος
οἷσα τῶν ἐν τῇ νοῦσῳ ἐπιγενομένων.

Ἡλικίην μὲν ἡλικίης, καὶ ἡ πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ
έοντος. οἷον εἰ παρελύθη ἐν χειμῶνι καὶ γέροντι τὴν ἡλικίην
νηπίῳ, καὶ θερίης ἡ πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ δέοντος
δόντων ἐκβολαί. τριχῶν φύσις, γόνος τὸ μᾶλλον καὶ ἥσσον,
τριχῶν αὐξήσις, παχυσμός, κρατυσμός, μινύθησις.

Solis aestus, frigus, humectatio, siccitas consideranda
sunt. Mutatio quoque per quae, ex quibus et ad quaenam
e habeat.

Labores etiam, otia, somnos, vigilias in consideratio-
nem adhibere oportet.

Quin etiam quae in somno fiunt et in somnia videnda
sunt, deinde cubilia quoque, in quibus decumbunt et ex
quibus transferuntur.

Mentis quoque intelligentia videnda est, ut per se ipsa
constat, citra instrumenta et res externas, an tristitia aut
audio, an metu aut confidentia, an spe aut animi abje-
ctione tentetur. Velut Hippothoi puella, quae mente per
e constabat et eorum quae in morbo contingebant optime
nara erat.

Aetatem quidem ab aetate distinguere oportet et num-
rius aut posterius quam convenit quid contingat. Velut
quid hieme resolutione tentatum sit et aetate senili aut
uerili et aestate aut prius aut posterius quam conveniat.
entium eruptiones, capillorum exortus, seminis ejectio
major aut minor, pilorum incrementum, crassitudo, robur,
nminutio.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1200. Ed. Lind. I. (820. 821.)

Τὸ ξυγγενές, καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ, ὅσῳ μᾶλλον καὶ ἥσσον.

Τοῦ ἔτεος ἢ ὥρη ἐν ᾗ τε καὶ πρωΐτερον ἢ ὀψίτερον, ἢ ὥρη ἐν ᾗ ἐγγίνεται ἐπομβρος ἢ αὐχνηρὴ, ψυχρὴ ἢ θερμὴ, νήνεμος ἢ ἐπάνεμος, καὶ οἶων ἀνέμων. τῆς ὥρης ἐν ἀρχῇ ἢ μέσῃ ἢ ἐσχάτῃ, ἢ διὰ παντός, παροιχομένης ἢ παρευούσης.

Ὡρὴ τῆς νόσου, ὁ χρόνος, τὰ ἐπιγινόμενα, αἱ περίοδοι καὶ τῶν περιόδων αἱ μείζονες, καὶ αἱ διὰ πλείονος, αἱ ἐπιδόσεις, καὶ ἡ τῆς ἄλλης νόσου ἐπίδοσις. ἡ (821) χάλασις, ἡ ἀκμὴ, καὶ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἥσσον ἀποτελέουσα, καὶ ὅτε, καὶ ὁποῖως καὶ ἐν οἷῳ ὥρῃ καὶ ἡλικίῃ.

Τῶν ἐπιδημιουσέων νόσων οἱ τρόποι καὶ εἴ τις τῶν ἀρχομένων ἀρξαιτο ἀνήμετος, οἷον ἢ πίνοντες τι κατισχόντες ἢ βραχὺ καθαιρόμενοι.

Quod cognatum est et quod per sese constat, et quod major aut minor inest cognatio, contemplari oportet.

Anni quoque tempestas consideranda est, quae maturior aut serior contingit, et quae assiduis imbris madens aut impenso sicca extitit, frigida aut calida, ventis carens aut quibus ventis perflata. Videndum quoque, num ista temporis initio aut medio aut fine aut assidue aut jam praeterito aut adhuc praesente contingant.

Morbi etiam horam et tempus contemplari oportet et quae in morbis accidunt, circuitus, ex hisque quinam majores et quinam longiores et incrementa. Totius quoque morbi incrementum aut remissio aut vigor et quod magis quodque minus confecerit, et quando et quam ratione et quam hora et aetate in considerationem adhiberi a sunt.

Populariter grassantium morborum inspicienda natura est, ac si quis eorum sine vomitu initium sumpserit, velint an post epotum medicamentum alvus quibusdam sistatur, an parum purgetur.

Ed. Chart. IX. [549] Fœf. II. 1200. 1201. Ed. Lind. I. (821.)

Πυρετώδεις ἴσως οἱ ἐκλευκοί, ὧν καὶ χεῖλεα, οἷος ὁ τρόπος, εἰ χρόνοι.

Τὸ σῶμα, ἔργον, ἐς τὴν σκέψιν ἄγειν, ὄψις, ἀκοή, ῥίς, ἀφή, γλῶσσα, λογισμός.

Καταμανθάνειν τὰ ἐν τοῖσι βλεφάροισι τοῖς ἄνω καταλειπόμενα οἰδήματα, τῶν ἄλλων περισχραινόμετων ὑποστροφαι. ἐν δ' ἄκρῳ ὑπερυθρα σκληρὰ, καὶ πάνυ τούτοισι γλίσκρα, καὶ ἀνιστάμενα, καὶ ἐνεχόμενα ἐν τούτοισιν, οἷον Φαρσάλῳ Πολυμήδα.

Τὰ καταρῥηγνύμενα οἰδήματα ἢ πελιώματα ἢ ἐπ' ὀφθαλμίαις ἢ ἔλκεσιν. ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῶν φυημάτων καὶ ἐμπτυμάτων καταφερόμενα.

|| 'Οτι σημεῖον ἀμφίδμητον στρόφοι περὶ τὸν ὀμφαλόν, καὶ ὁδύναί ἐστιν ὅτ' ἀπὸ πρᾶσων, αἰτᾶρ καὶ ἀπὸ σκοροδῶν τούτοισιν ὕστερον.

Ἐρυσίπελάς τ' ἐστιν οἷσιν ἀπὸ τραχήλου, καὶ περὶ

Forte etiam considerandi sunt exacte albescentes si febricitent, quorum etiam labra inspicere oportet, quale quoque febris genus et tempora.

Corpus quoque et actio in considerationem adhibeatur, tum visio, auditio, tactio, nasus, lingua et ratiocinatio.

Tumores in superioribus palpebris relictos considerare oportet. Aliis namque circum gracilescentibus morborum reversiones denunciantur. Videndae quoque sunt palpebrae, quae in extremitate aliquantulum rubescunt et indurantur, atque inter eas maxime glutinosae, extumescentes, quaeque in his continentur, quale quid Pharsalo Polymedae contigit.

Tumores prorumpentes aut livores, in lippitudinibus aut ulceribus considerandi sunt. Quin etiam quae ex tuberculis aut suppurationibus deferuntur inspicere oportet.

Uteros affectos indicabunt tormina circa umbilicum et dolores, qui interdum a porro, quin etiam et ab alio his postea contingebant.

Nonnullis etiam erysipelas a cervice ortum duxit, eo-

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1201. Ed. Lind. I. (821. 822.)
ταῦτα ἐν προσώπῳ ἐκρίνετο, τὰ μέλανα καὶ οἷσι τράχηλοι
κακὰ, καὶ εἰ φλύκταιναι κακὰ, καὶ οἷσι ταρακτικά.

Ὁ μελαγχολικὸς ὁ ἀδάμαντος ἀπὸ πεπλίων πλειόνων
ἡμεσὲ ποτε μέλανα, ἄλλοτε ἀπὸ κρομμύων.

Οἱ πυρετοὶ, ἐν οἷσιν ἐφελκοῦνται χεῖλεα ὥσως διαλιπόντες,
καὶ τριταίοισι ψύξεις, οἱ δὲ περικαεὲς αὐτίκα πρὸς τὴν χεῖρα
λυόμενοι ἀεὶ.

Οἷον ἔνεστιν ἐν τοῖσιν ἄρθροισι σκεπτέον, ἥρα οὐκ
ἐμπνοῦνται.

Ἔθος δὲ ἐξ οἷων ὑγιαίνομεν, διαίτησι, σκέπησι, πό-
(822)νοισιν, ὕπνοισι, ἀφροδισίοισι, γνώμῃ.

Ὅπως τὰς νόσους, ἀπὸ τινων τινὰ σχήματα, ἐφ' οὓς
τόπους ἐτράποντο, ἤρχοντο, παρήσαν, ἐπαύσαντο.

Ἐν οἷσιν ἀκρατὴς φοβερός.

Τὰ ἐναντία ἐν τῇ νόσῳ διαιτήματα.

demque fere tempore in facie judicabatur. Nigra quoque
quibus in collo erant, mala, tum etiam si pustulae erum-
pebant, aut quibus alvus perturbabatur.

Atra bile vexatus Adamantus, multo sumpto peplo
interdum nigra vomitione rejecit, quod aliquando etiam a
cepis contigit.

Febres in quibus labra exulcerantur fere intermit-
tunt et tertianis perfrigerationes adsunt. Deurentes vero
statim ad manus contactum semper solutae apparent.

In articulis quale quid insit considerandum, num etiam
suppurationem faciant.

In valetudinis autem ratione consuetudo spectanda est,
in victu, tegumentis, laboribus, somnis, rebus venereis et
animi affectibus.

Considerare morbos oportet, qualiter, ex quibus, quas-
nam formas habeant, ad quos locos conversi sunt, quo
tempore coeperunt, affuerunt, cessarunt.

Videndum in quibusnam in continenti metum injicere
oporteat.

In morbo contraria victus ratio adhibenda.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1201. Ed. Lind. I. (822.)

Τὸ εἴφορον, τὸ δύσφορόν.

Αἰ διαταῖαι ὅσον γνῶνται, μὴ ἐξειδῆσαι, συμφοραὶ γὰρ
πολλαί.

Ἀγαθοῖσι δὲ ἰητροῖσιν αἱ ὁμοιότητες πλάνας καὶ ἀπο-
ρίας. ἀλλὰ τὰναντία ἡ πρόφασις οἷη, ὅτι χαλεπὸν ἐστιν ἐκ-
λογίσασθαι εἰδότα τὰς ὁδοὺς, οἷον εἰ φοξὸς, εἰ σιμὸς, εἰ
ὑπόξηρος, εἰ χολώδης, δυσήμετος, χολώδης μέλας, νέος, εἰκὴ
βεβιωκώς, ἅμα ταῦτα πρὸς ἄλληλα ξυνομολογήσασθαι χα-
λεπόν.

Ἦν τὸ συρίγγιον ἐπανεῤῥήγνυτο, βηχία ἐκώλυε διαμένειν.

Ἦν ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη διέσεισα, ἐξαίφνης
ὁ πόνος ἐπαύσατο.

Σάτυρος ἐν Θάσῳ παρωνόμιον ἐκαλεῖτο γρουπαλώπηξ,
περὶ ἔτεα ἑὼν πέντε καὶ εἴκοσιν ἔξωνείρωσσε πλεονάκισ.
προῖει δ' αὐτῷ καὶ δι' ἡμέρης πλεονάκισ. γενόμενος δὲ
περὶ ἔτεα τριάκοντα φθινώδης ἐγέρετο καὶ ἀπέθανεν.

Videndum etiam quod facile et quod aegre aut cum
molestia fertur.

Victus ratio, quoad ejus fieri potest, dignoscenda est.
Hanc enim non penitus perspectam habere calamitatis
plena res est.

Optimis vero medicis similitudines imponunt et diffi-
cultates pariunt. Contraria vero causa efficit, quae qualis
sit consideranda venit. Et sane difficile est curandi viam
ratiocinatione assequi, veluti num acuminato sit capite,
si refinis naribus, si aduncis si biliosus et aegre vomat, si
bile atra praeditus, si juvenis, si negligenter et temere vixe-
rit, de iisque simul inter se convenire est difficile.

Quendam, cui parva fistula rursus rumpebatur, tussi-
culae quiescere non sinebant.

Quendam, cui jecoris fibra in sinus contracta fuit, con-
cussi, et continuo dolor cessavit.

Satyrus in Thaso cognomento Grypalopex, cum vi-
ginti quinque annorum esset, saepius inter dormiendum
feminis profluvium expertus est, eique semen interdum
frequenter promanabat. Cum autem trigessimum annum
fere attigisset, tabe correptus mortuus est.

Ed. Chart. IX. [549.] Foëf. II. 1201. Ed. Lind. I. (822. 823.)

Ἐν δὲ Ἀβδήροις ὁ παλαιστρῶφύλαξ ὁ καὶ Σθενεὺς λεγόμενος, παλαίσας πλείω πρὸς ἰσχυρότερον, καὶ πεσὼν ἐπὶ κεφαλὴν, ἀπελθὼν ἐπὶ ψυχρὸν ὕδωρ πολὺν, μετὰ δὲ ταῦτα ἐκείνης τῆς νυκτὸς ἀγρυπνίῃ, δυσφορίῃ, ὄκρεα ψυχρά. τῇ δὲ ὑστεραίῃ εἰσῆλθεν εἰς οἶκον, καὶ τῇ (823) κοιλίῃ βαλάτου προστεθείσης οὐχ ὑπῆλθεν. οὖρησε δὲ σμικρὸν, πρότερον οὐδὲν οὖρήκει. ἐς νύκτα ἐλούσατο, οὐδὲν ἦσσον ἀγρυπνίῃ καὶ δυσφορίῃ, παρέκρουσεν. ἐόντι δὲ τριταίῳ κατάφυξις ἀκρέων, ἐκθερμανθεὶς ἰδρωσε, πιών δὲ μελίκρητον ἀπέθανε τριταῖος.

Οἱ μελαγχολικοὶ καὶ ἐπιληπτικοὶ εἰώθασιν γίνεσθαι ὡς ἐπιτοπολὺν, καὶ οἱ ἐπιληπτικοὶ μελαγχολικοί. τούτων δὲ ἐκάτερον μᾶλλον γίνεται ἐφ' ὁποῖον ἂν ῥεύσῃ τοῦτο τὸ ἀρρώστημα· ἦν μὲν ἐς τὸ σῶμα, ἐπιληπτικοί, εἰ δὲ ἐπὶ τὴν διάνοιαν, μελαγχολικοί.

Ἐν Ἀβδήροις Φαέθουσα ἡ Πυθίου γυνὴ ἡ κοῦρος ἐπιτοκος ἐοῦσα τοῦ ἔμπροσθεν χρόνου, τοῦ δὲ ἀνδρὸς αὐτῆς

Abderis palaestrae cultos quidam Siheneus nomine cum valentiore multum luctatus et in caput lapsus, digressus, frigidam copiose hausit. Post haec vero nocte illa infomnia, corporis incontinentia et jactatio, ac extremorum frigiditas contigit. Postridie domum ingressus, glande alvo apposita, nihil demisit, paucam autem urinam reddidit, cum antea nullam reddidisset. Sub noctem lotus, nihilominus insania et corporis incontinentia vexatus, deliravit. Tertio vero die extremorum perfrictio adfuit, excafactus sudavit. Epota autem mulsa tertio die mortuus est.

Atra bile vexati morbo quoque comitiali corripī magna ex parte consuevere, et morbo comitiali laborantes atra bile divexari. At horum utrumque magis accidit prout ad alterutram partem morbus inclinarit. Etenim si in corpus, morbo comitiali laborant, si vero in mentem atra bile vexantur.

Abderis Phaëtusa Pythēi conjunx antea per juventutem foecunda erat, viro autem ejus exulante diu menses dese-

Ed. Chart. IX. [549.552.] Foef. II. 1201. 1202. 1206. Ed. Lind. I. (823.824.)
 φυγαδένοντος τὰ γυναικεῖα ἀπελήφθη χρόνον πολὺν, μετὰ
 δὲ ἐς ἄρθρα πόνοι καὶ ἐρυθῆματα. τούτων δὲ ξυμβάντων,
 τό τε σῶμα || ἡνδρώθη καὶ ἐδασύνθη πάντα, καὶ πώγωνα
 ἔφυσε, καὶ φωνὴ τροχέη ἐγενήθη, καὶ πάντα πραγματευσα-
 μένων ἡμῶν ὅσα ἦν πρὸς τὸ τὰ γυναικεῖα κατασπάσαι οὐκ
 ἤλθεν, ἀλλ' ἀπέθανεν οὐ πολὺν μετέπειτα χρόνον βιώσασα.

Ξυμβῆναι δὲ καὶ Ναμυσίῃ τῇ Γοργίππου γυναικὶ ἐν Θάσῳ
 τὸ αὐτό. ἐδόκει δὲ πᾶσι τοῖσιν ἡτροῦσιν, οἷσι καὶ γὰρ ἐνέτυχον,
 μία ἐλπίς εἶναι, ὥς γυναικωθῆναι, εἰ τὰ κατὰ φύσιν ἔλθοι.
 ἀλλὰ καὶ ταύτῃ οὐκ ἡδυνήθη πάντα ποιούντων ἐπελθεῖν,
 ἀλλ' ἐτελεύτησεν οὐ βραδέως.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν Τ Ο Ε Β Δ Ο Μ Ο Ν.

[552] || (824) Μετὰ κῆνα οἱ πυρετοὶ ἐγένοντο ἰδρώδες,
 καὶ οὐ περιεψύχοντο παντάπασι μετὰ τὸν ἰδρῶτα, πάλιν δὲ
 ἐπεθερμαίνοντο, καὶ μακροὶ ἐπεικῶς, καὶ δύσκριτοι, καὶ οὐ

cerunt, ex quo postea dolores et rubores ad articulos ex-
 orti sunt. Quae ubi contigerunt, tum corpus virile tum
 universum hirsutum est redditum, barbaque est enata et
 vox aspera reddita. Sed cum omnia quae ad menses de-
 ducendos facerent tentassemus, non profluxerunt, verum
 haud ita multo post vita functa est.

Idem quoque in Thaso Namyssae Gorgippi conjugi
 contigit. Omnibus autem medicis, cum quibus etiam collo-
 cutus sum, unica spes adesse visa est, ad muliebrem natu-
 ram reduci posse, si menses secundum naturam procede-
 rent. Verum etsi omnia moliremur, huic prodire nequi-
 verunt, sed paulo post mortua est.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS LIBER SEPTIMVS.

Post caniculam febres vigeabant, in quibus aegri sudo-
 ribus difflebant, nec penitus a sudore perfrigescebant, sed
 rursus incalescebant, fereque longae erant et difficilem

Ed. Chart. IX. [552. 553.] Foesf. II. 1206. 1207. Ed. Lind. I. (824)
 πάνυ διψῶδες. ὀλίγοισιν ἐν ἐπτά καὶ ἐννέα ἐπαύοντο, ἄλ-
 λαις ια καὶ ιβ καὶ ιδ καὶ ις. Πολυκράτει πυρετός καὶ τὸ
 τοῦ ιδρώτος οἷα γέγραπται. ἀπὸ φαρμάκου κάθαρσις κατὰ
 σφόδρα καὶ ἐγένετο κατὰ τοῦ πυρετοῦ οὕτως ἡπία, ὥς ἄδη-
 λα καταστῆσαι πλήν ἐν κροτάφοις, καὶ τὰ ιδρώτια πρὸς
 δέιλην, περὶ κεφαλὴν, τράχηλον, στήθεα. εἴτ' αὖθις καὶ ἐς
 ὅλην κοιλίην, καὶ πάλιν ἐπεθερμαίνεται. περὶ δὲ τὰς ιβ καὶ
 τὰς ιδ ἐπέτεινεν ὁ πυρετός, καὶ ὑποχωρήσεις βραχέαι, ὀυφί-
 μισι δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐχρήσατο. περὶ δὲ τὰς ις ἀλγή-
 ματα γαστρὸς κατὰ σπλήνα καὶ κενεῶνα ἀριστερόν. Θερμῶν
 πρόσθεσις ἥτσον ἢ ψυχρῶν ξυνέφερον κλύσματι μαλθακῷ
 χρησαμένῳ, ἔληξεν ἡ ὀδύνη. [553] τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Κλεοκύ-
 δεα ξυνήγεγκε πρὸς ὀδύνην ὁμοίως ἔχουσιν καὶ πυρετόν.
 || περὶ δὲ ιστ ἡπιώτεραι αἱ θέρμαι ἐδόκεον εἶναι, καὶ ὑπο-
 χωρήσεις ἀκρήτου χολῆς, καὶ ἡ διάνοια θρασυτέρη. πνεῦμα
 δὲ μέτριον, ἔστι δ' ὅτε καὶ ὕλεις ἐλκύσας πάλιν ἀθρόον

habebant judicationem, neque admodum sitim adferebant.
 Paucis vero septimo et nono die definebant, quibusdam
 etiam undecimo, decimoquarto et decimoseptimo. Poly-
 cratem febris et sudor qualis descriptus est invasit. Ex
 medicamento purgatio per alvum multa et febris adeo le-
 vis erat, ut obscure praeterquam in temporibus consiste-
 ret. Sub vesperam parvi sudores circa caput, cervicem,
 pectus, deinde statim etiam per totum ventrem exorti sunt,
 rursusque incaluit. Ad duodecimum vero et decimum
 quartum diem febris intendebatur, et paucae erant alvi
 ejectiones. Post purgationem sorbitionibus usus, sub deci-
 mum quintum diem ventris dolores ad lienem et lateris
 sinistri inanitatem prehenderunt, qui postquam calida ad-
 mota minus quam frigida conferrent, molli per clysterem
 infuso cessaverunt. Idem vero etiam Cleocydi ex dolori-
 bus et febre eodem modo laboranti contulit. Circa autem
 decimum sextum calores remissiores visi sunt, et alvi de-
 jectiones sinceram bilem demittere, mensque ferocior. Spi-
 ratio autem moderata, interdum vero ubi abunde attraxif-

Ed. Chart. IX. [553.] Foëf. II. 1207. Ed. Lind. I. (824. 825.)
 ἔξῃπει, ὥσπερ ὑπ' ἀψυχίας ἢ ὥς ἂν διὰ (825) πνίγους
 πορευθεὶς ἐν σκιῇ καθεζόμενος ὅστις ἀναπνεύσειε. τῇ δὲ οὖν
 εἰς ἐσπέρης καθεζόμενος εἰς δίφρον ἠψύχησε, καὶ ὕψωτος
 πούλῳ χρόνον, καὶ ἀναίσθητος ἔκειτο. μελικρήτου μόγις
 κατεδέξατο. ξυντείνων τὰς ἐν τῷ τραχήλῳ ἵνας, ὥς κατεξη-
 ραμένης τῆς φάρυγγος καὶ τῆς πάσης ἀδυναμίας παρεούσης.
 μόγις γοῦν ἐντὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο καὶ θέρμαι ἠπιώτεραι. μετὰ
 ταῦτα ἐπαύσατο δευτέρῃ καὶ εἰκοστῇ. Πυθοδώρῳ περὶ τὸν
 αὐτὸν χρόνον πυρετὸς ξυνεχής. ὀγδοαίῳ ἰδρώς ἐγένετο, καὶ
 πάλιν ἐπεθέρμηκε. ἰ πάλιν ἰδρώς. ἰβ' ἐρύφησε χυλὸν καὶ
 μέχρι ἰδ' ἀδῆλος ἦν. ἐν κροτάφοισι δὲ ἦν, ἀδιψος δὲ, καὶ
 αὐτὸς ἑωυτῷ ὑγίης ἐδόκειν εἶναι, ἰδρωῖτες ἐγίνοντο ἐκάστης
 ἡμέρης. ἐν δὲ τῇ ιε ζωμίον νεοσσοῦ ῥυφῶν ἡμεσε χολήν, καὶ
 κοιλίῃ κάτω ἐξεταράχθη, καὶ ὁ πυρετὸς παρωξύνθη. πάλιν
 ἔληξε, καὶ ἰδρωῖτες ἐγίνοντο πολλοὶ, καὶ τὸ σῶμα πᾶν περι-
 σφυγμένον πλὴν κροτάφων, σφυγμὸς οὐκ ἔλιπεν. ἐδόκει δὲ

set, rursum confertum expirabat, tanquam animo deficiens
 aut velut qui per aestum iter confecit in umbra deficiens
 respirare solet. Sub decimumseptimum igitur diem ad ve-
 speram in sella residens in animi deliquium incidit, diu-
 que sine voce ac sensu jacuit, et paucam aquam mulsam
 vix sumpsit velut resiccatis fancis colli fibras distendens,
 et prorsus viribus exolutis, vix tandem ad se rediit et
 calores remissiores erant. Demum secundo et vigesimo die
 morbus desiit. Circa idem fere tempus Pythodorum febris
 assidua prehendit, octavo sudor exortus, rursusque inca-
 luit. Decimo iterum sudor, duodecimo forbitiunculam ex
 hordeo sumpsit. Ad decimumquartum usque diem febris
 obscura fuit, in temporibus tamen aderat, sine siti erat et
 sanus sibi esse videbatur. Quotidie sudores effluebant.
 Decimoquinto vero die post forbitionem ex pulli jure,
 bilem vomitione rejecit et alvus deorsum est commota, fe-
 bris exasperata, rursus desiit, sudores multi diffluebant,
 totumque corpus praeter tempora perfrigeratum sentieba-
 tur, pulsus non deficiebat. Videbatur autem modico tem-

Ed. Chart. IX. [553.554.] Foef. II. 1207. Ed. Lind. I. (825.826.)
 κοπάσαι ὀλίγον χρόνον, ὥς δόξα ἐπιθερμαίνειν. καὶ ἤδη ἀπο-
 γενομένῳ σιτίῳ συχνὰς ἡμέρας καὶ ἀριστήσαντι πολὺς ἦ
 ὁ πυρετός, καὶ πρὸς τὴν ἐσπέρην παραλήρησις προσιόντι
 ἅμα καὶ ὕπνῳ. εἶχε γοῦν ἤδη ξυνεχὴς καὶ ἰσχυρός, ὅτε με-
 μίαν, ὅτε δὲ δύο νύκτας ἄγρυπνος, τὸν δὲ λοιπὸν ἅπαντι
 χρόνον κατακορῆς ὕπνος ἐγείρειν ἔργον, καὶ παραλήρησις ἐ-
 τῷ ὕπνῳ, καὶ εἵποτε ἐξ ὕπνου ἐγεγυῖη, μόγις αὐ(826)τὸ
 ἔωυτοῦ. ἄδιψος, καὶ τὸ πνεῦμα μέτριον. τοιοῦτον δὲ ἐνίοι-
 οῖον Πολυκράτει. γλῶσσα οὐκ ἄχρως, μετὰ δὲ ἐβδόμην τῇ
 ὑποστροφῇ χυλοὶ πρόσεφέροντο. μετὰ δὲ τὸ σιτίον περὶ τὰ
 πρώτας ζ' ἐρύμει καὶ ἀπῆμει. ἔστιν ὅτε μετὰ ποτοῦ ὑπόχο-
 λον ἄνευ ἄσης ἕως κάτω ἐλύθη ἡ κοιλίη. ἰδρῶτες ἐξ οἱ
 ὑπέστρεψεν ἐξέλιπον, εἰ μὴ τις ὅσον ὡς ση[554]μεῖον περ-
 μέτωπον. γλῶσσα ἐκ τοῦ ὕπνου, εἰ μὴ διακλύσαιτο, ὑπότρου-
 λος ὑπὸ ξηρότητος καὶ ῥήγματα περὶ αὐτὴν ἐλκέων καὶ ἐν
 χεῖλει τῷ κάτω καὶ παρ' ὁδόντας μικραὶ ὑποχωρήσεις. περ

pore quieviffe, ita ut fibi incalefcere videretur. Vigefimo
 quarto die, ubi jam per multos dies cibos guftaffet et prae-
 fus effet, febris erat multa et fub vefperum una cum
 fomno delirium. Jam igitur febris detinebat affidua et ve-
 hemens, interdum quidem unam, interdum vero duas no-
 ctes pervigil erat. Omni vero deinceps tempore tam ab-
 unde fomnus fuppetebat, ut aegre excitaretur, in fomno
 delirium aderat et fi quando ex fomno excitaretur, vix
 fibi conftabat, non fitiebat, fpiratio moderata, atque inter-
 dum qualis Polycrati, lingua colore tincta erat. Poft fe-
 ptimum vero recidivae diem ptifanae fuccus exhibebatur,
 poft decimumquartum cibus, primis feptem diebus eructa-
 bat ac revomebat interdum cum potu biliofum quiddam
 citra naufeam, donec alvus deorfum foluta eft. Ex quo
 recidivam paffus eft, fudores defecerunt, nifi fi quis adeo
 paucus circa frontem erupit, vix ut ullam de fe significa-
 tionem ederet. Lingua ex fomno nifi collueretur, prae-
 ficcitate aliquantulum balbutiebat, in eaque ulcera rumpe-
 bantur, et in labro inferiore ac gingivis dejectiones pau-

Ed. Chart. IX. [554.] Foëf. II. 1207, 1208. Ed. Lind. I. (826. 827.)
 ις ὡς ὑπέστρεψε πυκνότεραι καὶ γλυώδες, τὸ ἀπὸ τῶν σι-
 δίων ἔπαυσεν αὐτὰς, οἷρα οἷα τὰ πολυχρόνια, ὑπὸ δὲ τὸν
 τελευταῖον χρόνον ἄλγημα στήθεος καταπίνοντι τὸ ποτὶον,
 καὶ ἡ χεὶρ ἐπὶ τῷ στήθει, κύμινον καὶ ὦν ὑμφαίνοντι κα-
 τέστη, ἡ γλῶσσα δὲ τὸ μακρῶδες ξυνήνεγκε. γ ἀπὸ τῆς α περι-
 ἀρκτουῖρον ἰδρώτια κατ' ὀσφύν καὶ στήθεα βραχέα, καὶ τὸ
 σῶμα περιεψύχετο πλὴν κροτάφων ὀλίγον χρόνον πάνυ. πρώτη
 καὶ γ ἐχάλασε, καὶ β οὐκ ἔλβεν. ὁ Ἐρατολάου περὶ φθι-
 νοπωρίην ἰσημερίην δυσεντερικὸς ἐγένετο, καὶ πυρετὸς εἶχε.
 τὰ ὑποχωρήματα ἦν χολώδεα, λεπτά, πολλὰ καὶ ὕφαιμα με-
 τριώως. ἡ δὲ ὀδύνη τῆς γαστρὸς σφοδρὴ, ὀρροποιήσαντι δὲ
 καὶ γαλακτοποιήσαντι ἐν γάλακτι πεπυρωμένῳ μετριώτερα
 ἐγένετο τὰ ἄλγηματα καὶ ὕφαιμα. τὰ δὲ χολώδεα παρηκολού-
 θει, καὶ ἀναστάσιες πυκναὶ καὶ ἀπο(827)νώτεραι, τὸ δὲ
 πυρέτιον ἐδόκει ἀρρόωστέοντι καὶ τοῖσι πολλοῖσιν || ὅλως μὴ
 ἔχειν διὰ παιτὸς τοῦ χρόνου μετὰ τὴς πρώτης ἕξ ἡμέρας.

cae erant, ad decimumquintum a recidiva diem crebriores
 et glutinosae, quae ex malicorii decocto sedatae sunt, uri-
 nae quales quae morbi diurnitatem prae se ferunt. Ad
 extremum dum potum deglutiret, pectoris dolor aderat,
 id quod manus pectori admota indicabat, qui cuminum ex
 ovo sorbenti sedatus est, lingua vero laxitatem pertulit.
 Quinquagesimo die a primo, circa arcturum, sudores pauci
 circa lumbos et pectus exorti sunt et corpus totum prae-
 ter tempora, exiguo admodum tempore perfrigescebat.
 Primo et quinquagesimo remisit, neque de integro prehen-
 dit. Ad aequinoctium autumnale Eratolai intestino-
 rum difficultate cum febre correptus est. Alvi recrementa
 biliosa erant, tenuia, multa et aliquantulum ac modice
 cruenta, ventris vero dolor vehemens. Epoto autem sero
 et lacte candentibus calculis immixtis incenso, dolores mo-
 deratiores evadebant et dejectiones subcruentae, verum bi-
 liosae comitabantur, crebrae erant ad desidendum exurre-
 ctiones, minore tamen cum dolore. Post primos autem
 sex dies febricula neque aegrotō neque multis toto morbi
 tempore prorsus adesse videbatur, adeo obscura erat. In

Ed. Chart. IX. [554.]

Fœf. II. 1208.

Ed. Lind. I. (827.

οὕτως ἄθλος ἦν. κατὰ κροτάφους δὲ σφυγμὸς ἦν, καὶ γλῶσσα ὑπὸ ξηρότητος ὑπότρυλος καὶ διψώδης μετρίως καὶ ἄγρυπνος, ῥυφήμασι δὲ ἤδη ἐχρήτιο καὶ οἶνοισι. περὶ τὸ ἐόντος ἡμέρας ἤδη ἐγένετο τὰ παρ' οὓς ἐν μέρει καὶ παρ' ἐκάτερον σκληρὰ καὶ ἄπεπτα. πάντα ἐμολύνθη, ὀδυνώδεα δὲ μετρίως, οὐκ ἀποληγόντων δὲ τῶν ὑποχωρημάτων κατὰ χόλων τε διὰ παντὸς ἐόντων, τὴν ἐν τῇ ἀλεύρῳ βοτάνην ῥυφόντι, μετριώτερα τὰ χολώδεα καὶ τὰ ἀλγήματα ἐγένοντο, μέχρι τινὸς χρόνου. ὑγρὰ δὲ πολλὰ πολλάκις, καὶ ἀπόσιτος σφόδρα, καὶ μετὰ πάσης ἀνάγκης προσδεχόμενος. τὰ δὲ τῆς θερμῆς καὶ γλώσσης καὶ δίψης τοιαῦτα παρηκολούθει οἷα εἴρηται, καὶ ἰδρῶτες οὐδέν. λήθη δὲ τις τοιαύτη. ἐρωτήσας ὅτι πύθοιτο σμικρὸν, καὶ διαλιπὼν πάλιν ἠρώτα, καὶ ἔλεγεν αὐτῆς, ὥς οὐκ εἴη εἰρηκώς. καθ' ἐξόμενός τε ἐπελανθάνετο, εἰ μή τις ὑπομιμνήσχοι αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἐωυτᾷ ξυνήδει τὸ πάθος, οὐδ' ἡγνόει. πνεῦμα ὅποιον ὑγαίνοντι. ὑπὲρ δὲ τὰς

temporibus tamen pulsatio aderat et lingua prae siccitate aliquantulum balbutiebat, sitisque moderata erat et insomnia. Sorbitiones vero jam sumebat et vinum. Cum jam fere decimumquartum diem attigisset, tumores ad aurem utramque sigillatim oborti, duri et crudi omnes sensim evanuerunt, moderatos vero dolores afferebant. Non desinentibus autem dejectionibus, sed biliosis usque perseverantibus, herbam pollinis in modum sorbenti mitiores ad aliquod tempus biliosae dejectiones et dolores evaserunt, sed liquida multa crebro demittebat, cibos admodum averfabatur, neque nisi modis omnibus coactus assumebat. Quod ad calorem, linguam et sitim attinet, qualia dicta sunt perseverabant, neque sudores ulli apparebant. Ea autem erat oblivio, ut ubi de eo quod paulo ante intellexisset, interrogasset, aliquo post intervallo iterum interrogaret, ac velut non prius dictum repeteret. Neque si desideret recordabatur, nisi a quoquam admonitus, ejusque affectionis sibi ipse conscius erat, neque ignorabat. Spiratio qualis per sanitatem. Supra trigesimum vero ad qua-

d. Chart. IX. [554. 555.] Foef. II. 1208. Ed. Lind. I. (827. 828.)
 μέχρι τῶν μ ἢ τε ὀδύνη πούλῳ ἐπεδίδου τῆς γαστρὸς,
 τιὸς τε κατέκειτο, καὶ ἐπιστρέφεσθαι οὐδ' ἐπὶ ποσὸν ἠδύ-
 στο. τὸ δὲ εἶναι τὸ ἄλγημα δεινόν, ψωμίζειν ἄλλων δεῖ.
 δὲ ὑποχώρησις πούλ(828)λῇ καὶ διακεκριμένη λεπτή, καὶ
 ῥώματα οἰνωπὰ ὅσαπερ προσδέ[555]χοιτο, καὶ ὕφαιμα ἔστιν
 τε, καὶ ὁ τόνος τοῦ σώματος ἔκτεξις ἐσχάτη καὶ ἀδυνα-
 μίη, οὐδ' ἀνίστασθαι ἄλλου ἐπαίροντος ἔτι δυνατός ἦν.
 ἔσον δὲ ὁμφαλοῦ καὶ χόνδρου κατὰ ταύτην τὴν καταγωγὴν
 πτομένῳ τῇ χειρὶ τοιοῦτος παλμός ἦν, οἷος οὐδὲ ὑπὸ δρό-
 του οὔτε ὑπὸ δειμάτων περὶ καρδίην γενηθεῖη. πίνοντι ἄπε-
 ρον, ὥς ἐννέα Ἀττικὰς κοτύλας, ὅνειον ἐπὶ δύο ἡμέρας, χο-
 ῶδης ἐγένετο σφοδρὴ ἢ κάθαρσις καὶ ἔληξαν αἱ ὀδύναι,
 καὶ αἰτίων ἐπιθυμίη ἐγένετο. μετὰ δὲ ταῦτα βοείου γάλακτος
 ὡς τέσσαρας κοτύλας Ἀττικὰς ὁμοῦ ἔπινεν, κατὰ δύο κυά-
 θους δι' ἡμέρας. πρῶτον ὕδατος τὸ ἔκτον μίσγων καὶ μέλα-
 τος οἴνου, καὶ αὐστηροῦ μικρὸν, ἐμοιοσῖται δέ. ἐσπέρην ἄρ-
 τος ὡς ἡμιχοίνικος ἐγκρυφίης καὶ ἰχθυῖδιον πετραῖον ἀπλοῦν,

dragesimum diem usque et ventris dolor multum increse-
 bat et supinus decumbebat, neque se tantillum convertere
 poterat. Quod autem dolor gravis esset, aliis qui cibum
 in os inderent, egebat. Alvi recrementum multum erat,
 disparatum et tenue, coloris vinosi erant quaecunque assu-
 mebat, interdumque aliquantulum cruenta, corporis vigor
 ad extremam colliquationem et imbecillitatem conversus
 est neque alio sublevante surgere amplius poterat. Quod
 si quis medium umbilicum attigisset, et manum ad cartila-
 ginem illam in pectoris cavo, sub qua os ventriculi delite-
 scit, deduxisset, tanta illic palpitatio inerat, quanta neque
 ex cursu neque ex timore circa cor suscitari queat. Epoto
 per duos dies lacte afinino cocto ad novem heminas Atti-
 cas, biliosa purgatio vehemens extitit, doloresque cessarunt
 et ciborum appetentia oborta est. Postea autem lactis bu-
 buli quatuor circiter heminas Atticas simul ebibit, in dies
 singulos duos cyathos, primum aquae sextam partem, vi-
 niq̄ue nigri et austeri modicum immiscens, semel vero ci-
 bum sumebat, sub vesperam panis subcineritiū choenicis

Ed. Chart. IX. [555, 556.] Foëf. II. 1208. 1210. Ed. Lind. I. (828, 829)
 ἢ κρεάδιον αἰγὸς ἢ προβάτου, ἣ δὲ πόσις τοῦ γάλακτος
 ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄνευ ὕδατος, μετὰ τὰς πρώτας
 δέκα ἡμέρας, οἴνου δὲ ὥς μικρὸν μέλανος μέρος. ἰδρωτίῳ
 δὲ ἐγένετο μετὰ τὰς ἐβδομήκοντα ἡδὴ ἀπὸ τῆς πρώτης με-
 λουτρὸν ἐς νύκτα. ὀλιγοποσίῃ δὲ ἐχυῆτο, καὶ μετὰ τὸ σιτίον
 τῷ ποτῷ ἢ αὐστηροτέρῳ τῆς ἀλωσίμου.

|| Κτησικράτει δὲ τῷ ἐν τῷ ἀλεύρῳ μᾶλλον τοῦ αἰγείου
 ὀρῆου ξυνήνεγκεν, ὀδύνης ἐούσης περὶ ὅλην τὴν κοιλίην, καὶ
 πόνων, καὶ ἀναστάσιος πολλῆς καὶ ὑφαίμου, καὶ ἐπάρματος
 περὶ τοὺς πόδας σχεδὸν ἡδὴ περὶ πέντε καὶ εἴκοσιν ἡμέρας.
 ἔοντα καὶ Ἀδριατῷ ταῦτα. τῷ δὲ Καιρείῳ τὸ ὄνειον ἐφθόη.
 (829) [556] τῷ Κύδιος περὶ χειμερινὰς ἡλίου τροπὰς ῥίγος
 καὶ πυρετὸς καὶ ὠτὸς δεξιῷ ἄλγημα καὶ κεφαλῆς ὀδύνη.
 τὸ δὲ τοιοῦτον ἄλγημα εὐθὺς ἐκ μικροῦ παιδίου παρηκολού-
 θει ῥευματῶδες, καὶ συριγγῶδες, καὶ ἔνοδμον. ἔχον δὲ οὕτω
 τὰ πολλὰ ἀνώδυτον ἦν, τότε δὲ ἡ ὀδύνη ἦν δεινὴ, καὶ ἡ
 κεφαλαλγίη δευτεραίῳ ἢ τριταίῳ ἔοντι, χολῆς ἔμετος, ἀνακα-
 θιζομένῳ ἐγένετο ὑπόχολον γλίσχρον, ὥς ἐξ ὠοῦ ὑπωχρον.

dimidium et pisciculum laxatilem tenuem, aut capri carnis
 et ovillae frustulum. Lactis potus erat ad quadraginta dies,
 post primos decem dies absque aqua, ex vini vero nigri
 modica portione. Post septuagesimum jam a primo diem,
 a balneo sub noctem sudor parvus obortus est. Modico
 potu utebatur, eoque post cibum aut austeriore.

Ctesicrati dolore cum laboribus totum ventrem occu-
 panti, crebraque exurrectione et dejectione aliquantulum
 cruenta, cum pedum tumore, farina lacte subacta magis
 quam serum caprinum contulit. Eadem quoque Adriano
 fere jam per viginti quinque dies contulerunt. At Cae-
 naeae filio lac asininum coctum. Circa brumam Cydis fi-
 lium rigorprehendit et febris, aurisque dextrae et capitis
 dolor. Hic autem auris dolor statim a puero comitabatur
 cum destillatione, fistulâ et gravi odore. Cumque ita se
 haberet, fere doloris expers erat, sed tunc dolor gravis ad-
 erat et capitis dolor urgebat. Secundo aut tertio die bilis
 vomitione rejecta est, desidenti subbiliosa dejectio extitit,

Ed. Chart. IX. [556.] Foëf. II. 1210. Ed. Lind. I. (829.)
 τετάρτη καὶ πέμπτη ἐς νύκτα ὑποπαρελήρει, καὶ ἡ ὀδύνη
 τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ὠτός δεινὴ, καὶ ὁ πυρετός. ἔκτῃ ὑπο-
 χώρησις ἀπὸ λινοζώστιος, καὶ ἡ θερμὴ λῆξαι ἐδόκει καὶ ἡ
 ὀδύνη. τῇ ἑβδόμῃ ὡς ὑγιῆς, κροτάφῳ δὲ σφυγμός οὐκ ἔλι-
 πεν, ἰδρωτός οὐδὲν ἐγένετο. ὀγδόῃ χυλοῦ ἐξύφησεν. ἐς δὲ τὴν
 ἐσπέρην σεύτλου, καὶ τὴν νύκτα ὕπνος, καὶ σφόδρα ἀνώδυ-
 νος, καὶ τὴν ἐνάτην ἤσθετο πρὸς ἡλίου δυσμᾶς. ἐς δὲ νύκτα
 τῆς κεφαλῆς δεινὴ ὀδύνη καὶ τοῦ ὠτός. ξυνέβαινε δὲ καὶ
 πυροῖσθαι τὸ οὖς περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν, ὅποτε μάλιστα
 ποιοῖν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς. ὅλην δὲ τὴν νύκτα τὴν ἐνάτην καὶ
 τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέρην καὶ τῆς νυκτός τὸ πλεῖον οὐκ ἐπεγί-
 νωσκεν οὐδέν, στένων δὲ διετέλει, ἡμέρην δὲ ἐντός ἑαυτοῦ
 ἐγένετο, καὶ αἱ ὀδύναι ἔλξαν καὶ τὰ τῆς θερμῆς μειριώτερα,
 ῥυφήσαντι δὲ λινοζώστιν, τῇ ἐνδεκάτῃ ὑπεχώρησε φλεγματοῦ-
 δα, μυζώδα, κάκοσμα, δυοκαιδεκάτῃ καὶ τρισκαιδεκάτῃ με-
 τρώς. τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἀρξάμενος ἀφ' ἑωθινοῦ μέχρι ἐς
 μέσον ἡμέρης, ὕδρου ὅλον τὸ σῶμα. μετὰ ὕπνου καὶ κόματος.

glutinosa velut ovi subpallidum. Quarto et quinto sub
 noctem aliquantulum delirabat, et auris capitisque dolor
 vehemens erat et febris. Sexto ex mercuriali alvus deje-
 cit, et calor et dolor cessasse visus est. Septimo velut sa-
 nus, verum circa tempora pulsatio non deseruit, neque
 nullus sudor erupit. Octavo sorbitiunculam ex hordeo sum-
 psit, sub vespere vero betae succum et noctu somnum
 cepit ac magnopere doloris expers fuit. Nono sub solis
 occasum laeto erat animo, ac sub noctem capitis et auris
 dolor graviter urgebat. Per hoc tempus autem cum valde
 laboraret, statim ab initio aurum pure manare contigit.
 Nocte vero tota noni diei, posteraque die ac noctis ma-
 gnam partem, meminem agnoscebat, perpetuoque ingemi-
 scebat. Die autem ad sese redierat, et dolores cessarant,
 calorque levior erat. Ubi vero sorbitionem ex mercuriali
 sumpsisset, undecimo die alvo rejecta sunt pituitosa, mu-
 cosa, graveolentia. Duodecimo et decimo tertio moderate
 habuit. Decimoquarto die ducto initio a matutino tempore
 ad meridiem usque, toto corpore sudor effluxit, ac somno

Ed. Chart. IX. [556.] Foesf. II. 1210. 1211. Ed. Lind. I. (830.) πολλοῦ, ἐγειῖραι (830) ἔργον ἦν. πρὸς ἐσπέρην δὲ διηγέσθη, καὶ τὸ μὲν σῶμα μετρίως κατεψύχθη, ἐν κροτάφοισι δὲ σφυγμός διετέλει. πεντεκαιδεκάτῃ καὶ ἑκκαιδεκάτῃ χυλοῖσιν ἐχρήσατο. ἐν δὲ τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ ἤκε πάλιν ἐς νύκτα ὀδύνῃ τῶν αὐτῶν, καὶ παραλήρησις, καὶ ἐπυορρόει. ιη καὶ ιθ καὶ εἰκοστῇ μανικῶς. ἦν δὲ κεκραγὼς ἐπαίρειν ἑωυτὸν πειρώμενος, οὐ δύναμενός δὲ κρατεῖν τῆς κεφαλῆς τῇσι χερσίν ἐπορεγόμενος, καὶ αἰεὶ τι διακενῆς θηρεύων. πρώτη καὶ εἰκοστῇ καὶ ἰδρώτιον περὶ πλευρὸν δεξιὸν καὶ στήθεα καὶ κεφαλὴν. κβ ἰδρώτιον περὶ τὸ πρόσωπον κλειστόν ἦν. τῇ δὲ φωνῇ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, εἰ μὲν σφόδρα ἀπεβιάσαιο, εἶπεν ἃ ἐβούλετο τελέως. εἰ δ' οὖν προχείρως ἡμιτελέα, καὶ τὸ στόμα λελυμένον, καὶ αἱ γένυες καὶ χεῖλεα αἰεὶ ἐν κινήσει ὥστε θέλοντος λέγειν, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν πυκνὴ κίνησις καὶ ἔμβλεψις, καὶ χρῶμα ἐπ' ὀφθαλμοῦ δεξιοῦ, οἷον εἴρηται τὸ ὕψαιμον, καὶ βλέφαρον τὸ ἐπάνω ἐπ' ἄλλου, καὶ κατὰ γναθὸν ἔρυσθος ἐπὶ τελευτῆς, καὶ φλέβες πᾶσαι αἱ ἐν τῷ

suporeque multo gravatus, non nisi aegre excitabatur. Sub vespere vero exprorectus et corpus quidem moderate perfrixit, at in temporibus pulsus perduravit. Decimoquinto et decimosexto sorbitionibus ex hordeo usus est. Decimoseptimo vero sub noctem rursus eorundem dolor rediit ac delirium, et pus effluebat. Decimooctavo, decimono et vigesimo furiose habebat, vociferans sese attollere conabatur, sed caput continere non poterat, et manibus exprorectis semper aliquid frustra captabat. Primo et vigesimo sudor modicus circa latus dextrum, pectus et caput et vigesimo secundo plurimus circa faciem extitit. Per hoc tempus autem, si quidem plurimum voce contenderet, quae volebat perfecte efferebat. Sine conatu vero, semiperfecta loquebatur, et os solutum, ac maxillae et labra semper in motu erant, tanquam qui loqui cuperet, oculorum creber motus et intuitus, oculique dextri color qualis dictus est, aliquantulum cruentus palpebra superior intumuerat, et circa genae extremum rubor erat, venae omnes

Ed. Chart. IX. [556.557.] Foef. II. 1211. Ed. Lind. I. (830. 831.)
 προσώπῳ φανεραὶ οὕτω ξυνεσταλμέναι, καὶ τοῖσιν ὀφθαλ-
 μοῖσιν οὐκ ἔτι ξυμμῶν ἦν, ἀλλ' ἀτελὲς ἐνορῶν καὶ διαίρων
 τὰ βλέφαρα ἐς τὸ ἄνω μέρος, ὥς ἐπὴν τι ἐμπέσῃ ἐς τὸ
 ὄμμα, καὶ ὁπότε πίει κατιόντος ἐς τὰ στήθεα καὶ τὴν [557]
 κοιλίην. ψόφος οἷος καὶ Χαρτάδει. πνεῦμα δὲ ἐπεικῶς διὰ
 παντός μέτριον. γλῶσσα οἷη ἐστὶ τοῖσι περιπνευμονικοῖσιν,
 ῥοδόλευκος ἀπ' ἀρχῆς, καὶ διὰ παντός κεφαλαλγίῃ. τράχηλος
 διὰ παντός ἀκίνητος ξυμπεριά(831)γειν τῇ κεφαλῇ ἐδεῖτο,
 καὶ τὸ κατὰ ῥάχιν ἐκ τραχήλου ἰθὺ καὶ ἄκαμπτον, καὶ
 κλίσεις ὁποῖαι εἴρηνται, καὶ οὐκ ἀεὶ ὕψις. τὸ δὲ πῦον
 ἤδη ὀρῶδες λευκόν. πολὺ ἔργον ὑποσπογγίσαι. ὁδμὴ ὑπερ-
 βεβλημένη κατὰ τὸν τελευταῖον χρόνον. ποδῶν ἄψιος οὐ
 πάνυ καταισθανόμενος. τῇ Ἀρπαλίδεω ἀδελφῇ περὶ τέταρτον
 μῆνα ἢ πέμπτον κυούσῃ οἰδήματα περὶ τοὺς πόδας ἰδατώ-
 δεα ἐγένετο, καὶ τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπώθει, καὶ ἅπαν
 τὸ χρῶμα μετέωρον οἷον τῇσι φλεγματίησι, βῆξ ξηρὴ. ὀρθο-
 πνοίη δὲ καὶ ἄσθμα τοιοῦτον, καὶ πνιγμοὶ ἔστιν ὥστε ὑπὸ

faciei adeo contractae erant, ut conspicuae essent, neque
 amplius oculis nictabat, verum intente intuebatur, palpe-
 brasque ad superiorem partem extollebat, quasi aliquid in
 oculum incidisset. Cum biberet, in pectus et ventriculum
 descendentes potus strepitus percipiebatur, quale quid Char-
 tadi adfuit. Spiratio fere semper moderata fuit, lingua
 qualis pulmonum inflammatione laborantibus, ab initio ex
 pallido albicans, et perseverans capitis dolor. Cervix per-
 petuo immota, non nisi cum capite circumagebatur, et
 pars, quae ex cervice ad spinam descendit, recta et infle-
 xibilis erat, decubitus qualis dictus est, neque semper su-
 pinus erat. Pus vero jam serosum, album effluebat, nec
 nisi magno negotio spongia detergebatur, odoreque modum
 excedebat. Ad extremum pedum contactum non percipie-
 bat. Harpalidae sorori quatuor aut quinque mensium ute-
 rum gestanti, pedum tumores aquosi exorti sunt et oculi
 in orbem intumescabant, totumque corpus veluti pituita
 alba suffusus in tumorem sublevabatur. Tussis sicca, ere-
 ctæ cervicis spiratio ejusmodique anhelatio, interdumque

Ed. Chart. IX. [557.] Foesl. II. 1211, Ed. Lind. I. (831. 832.)
 τοῦ πνεύματος, ὥστε καθημένη διετέλει κατὰ κλίνην. κατα
 κεῖσθαι δὲ οὐχ οἷη τε ἦν, ἀλλ' εἴ τις καὶ ὕπνου δόξα γένοιτο
 καθημένη ἦν. ἄπυρος δὲ ἐπιεικῶς, καὶ τὸ κύημα ἐπὶ πλεῖ
 στον χρόνον ἀκίνητον ἦν ὡς διεσθαρμένον καὶ μετέπιπτι
 παρηκολούθησε δὲ τὸ ἄσθμα σχεδὸν δύο μῆνας. κυάμοις
 δὲ χρωμένη μελιχροῖσι καὶ μετὰ μέλιτος ἐλίξει καὶ τοῦ Αἰ
 θιοπικοῦ κυμίνου πιούσα ἐν οἴνῳ ἐράϊσε. μετὰ ταῦτα δ
 ἀνῆγε βήσσουσα πολλὰ, πέποννα, φλεγματοῦδεα, λευκὰ κα
 τὸ πνεῦμα ἔληξεν, ἔτεκε δὲ γόνυ θῆλυ. τῇ Πολυκράτειο
 θέρεος περὶ τὸ ἄστρον πυρετὸς πνεῦμα τὸ ἐωθινὸν ἥσσει
 ἀπὸ μέσου ἡμέρης μᾶλλον τὸ πνεῦμα, πυκνότερον μικρὰ
 βῆξ καὶ ἀπόχρεμψις εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς, ὁμοίη πυώδεσιν. ἔστι
 περὶ ἀρτηρίην καὶ φάρυγγα ὑπεσύριζε κερχναλέον. πρόσωπο
 εὐχροον, (832) ἐπὶ γνάθοισιν ἐρύθημα οὐ κατακορὲς, ἀλλ
 ἐπιεικῶς ἀνθηρόν. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ ἡ φων
 βραγχώδης, καὶ τοῦ σώματος ξύντηξις, καὶ περὶ ὁσφὺν ἐκ
 ρήγματα, καὶ ἡ κοιλίη κατὰ τὸν τελευταῖον χρόνον ὑγροτέρη

a spiritu suffocabatur, adeo ut perpetuo federe in lecto
 cogeretur, neque decumbere posset, sed si qua somni inci
 deret opinio, eum desidendo caperet. Fere sine febre
 erat, foetusque ex longo intervallo non movebatur a
 veluti ad corruptionem tendebat. Creber autem anhelitus
 fere ad duos menses perseveravit. Fabis vero melle con
 ditis et mellis linctu usa, Aethiopicoque cumino ex vino
 epoto, melius habuit. Deinde etiam multa matura, pitui
 tosa et alba tussi rejecit, spirandi difficultas desuit et pro
 lem edidit foemellam. Polycratis conjugem per aestatem
 circa caniculam febrisprehendit, difficultas spirandi man
 minor aderat, post meridiem vero major et paulo crebrior
 statim ab initio tussis et excreatio qualis purulentis. In
 tus ad arteriam et fauces stridula quaedam inerat asperitas
 facies bene colorata, malarum rubor non in plenum, se
 leviter florulentus. Procedente vero tempore vox rauc
 extitit, et corporis colliquatio et circa lumbos eruptiones
 ad extremumque alvus liquidior. Septuagesimo die febris

Ed. Chart. IX. [557. 558.] Foef. II. 1211. Ed. Lind. I. (832.)
 βδομηκοστῇ ὁ πυρετὸς ἔξωθεν σφόδρα ἔψυχεν, ἐν δὲ τοῖσι
 ροτάφοισιν ἡσυχία, τὸ δὲ πνεῦμα πυκνότερον ἐγένετο. μετὰ
 ἐπὶ τὴν παῦσιν ταύτην τὸ πνεῦμα πυκνότερον οὕτως, ὥστε
 ἀθημένη διετέλεσεν ὥστε ἀπέθανεν, ἐν δὲ τῇ ἀρτηρίῃ [558]
 ὁσφορὰ πούλῳ ἐνῆν, καὶ ἰδρωῶτες πονηροὶ, καὶ ἐμβλέψεις
 ὑφρονώδεις σφόδρα, μέχρι τοῦ ἐσχάτου χρόνου. ἡμέραι δ'
 περὶ οὗτοι αὐτῇ κατεψυγμένη πλείους ἢ πέντε. μετὰ δὲ τὰς
 ῥώτας διετέλει πυῶδες ἀποχρεμπτομένη. τῇ ἄνω τῶν πυλέων
 ἰκεοῦσα ἤδη οὔσα πρᾶσβυτέρῃ πυρέτιον ἐγένετο, καὶ ἤδη
 πολήγοντος τοῦ τραχήλου ἄλγημα μέχρως ἐς ῥάχιν καὶ ὀσφύν,
 καὶ οὐ πᾶν ἐγκρατὴς τούτων. γένυες δὲ ξυνηγμέναι καὶ ἐων-
 οὺς ὀδόντας πλέον ἢ μῆλην παρεῖναι. ἢ τε φωνὴ ψελλή
 καὶ τὸ παραλελυμένον καὶ ἀκίνητον καὶ ἀσθενὲς εἶναι τὸ
 ὅλον. ἔμφρων δὲ χλιάσμασι καὶ μηλικρήτῳ χλιερῷ. ἐχάλασε
 οἰαίῃ σῆδον, καὶ μετὰ ταῦτα χυλοῖσι καὶ ζωμοῖσιν ὑγιᾶς
 ἐγένετο. ξυνέβη δὲ τελευτῶντος τοῦ μετοπωρινοῦ καιροῦ.
 παρὰ Ἀρπαλίδι ἀλείπτῃς, ἀκρατέστερος σκελέων καὶ χειρῶν
 ἐπὶ φθινόπωρον γενόμενος, ἔπειν ἐκεῖ φάρμακον ἄνω καὶ

rehendit cum vehementi frigore externo, ac in tempori-
 us quies erat. Spiratio autem crescebat. Post hanc
 ero quietam spiratio crebrior extitit, adeo ut quoad vi-
 erit sedens permanferit. In arteria strepitus multus inerat,
 adores maligni, intuitus valde compositus ad extremum
 sque. Ipsa diebus pluribus quam quinque perfrigerata est.
 ost primos autem dies foeculentum assidue excreavit.
 mulierem supra portas habitantem jam provector aetate fe-
 ricula prehendit, qua jam definente, cervicis dolor ad spi-
 am et lumbos protendebatur, neque admodum his parti-
 us valebat. Maxillae vero et dentes in sese adeo cohae-
 ebant, specillum ut non immitteretur, vox etiam balbu-
 ebat, quod corpus resolutum, immobile ac imbecillum
 flet, mentis tamen compos erat. Excalefacientium autem
 t aquae mullae tepidae usu tertio fere die remisit, postea-
 ne sorbitionibus et jusculis convaluit. Id quod sub autumni
 nem contigit. Unctor apud Harpalidem circa autumnum
 ruribus et manibus imbecillior factus, medicamentum sur-

Ed. Chart. IX. [558.] Foëf. II. 1211. 1212. Ed. Lind. I. (832. 833.)
 κάτω. ἐκ δὲ τῆς καθάρσιος πυρετός, καὶ ἐς τὴν ἀριστηρίαν
 κατεξέρχεται τὸ τοιοῦτον. οἷον ἐπισχεῖν διαλεγόμενον, καὶ
 ἀσθμαίνειν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, ὁμοίως (833) κυναγχίαν
 βραγχώδει. πνιγμός || καταπίνοσι καὶ ἄλλα κυναγχικά. οὐ
 δῆμα δὲ οὐκ ἦν, ὃ δὲ πυρετός ἐπέτεινε καὶ ἡ βῆξις, καὶ
 ἀπὶ χρεμψις ὑγροῦ καὶ πολλοῦ φλέγματος. προϊόντος δὲ καὶ
 ὀδύνης κατὰ στήθος καὶ μαζὸν ἀριστερόν. ὅποτε δὲ ἐξανα-
 σταίῃ ἢ μετακινήθῃ ἀσθμα πολὺ καὶ ἰδρὼς ἀπὸ μετώπου
 καὶ κεφαλῆς καὶ τὰ περὶ τὴν φάρυγγα κατεῖχε, μαλακώτερον
 δὲ ἐς τὸ στήθος τῆς ὀδύνης ἀπελθούσης. ἀπ' ἀρχῆς μὲν
 οὖν κυάμοισι μελιχροῖσιν ἐχοῖτο, ἐπεὶ δὲ οἱ πυρετοὶ ἐπεῖχε
 μᾶλλον ὀξύμελιτι θερμῷ καὶ μέλιτος ἐλίξει πολλῇ. παρὲν
 θουσέων τεσσάρων καὶ δέκα ἡμερέων ἅπαντα ἐλήξε, καὶ
 τῶν περὶ χεῖρας καὶ σκέλεα οὐ πολὺ ὕστερον ἐγκρατὴς ἐγ-
 νετο. Χαριτάδει πυρετός καὶ σπασμός, ἕμετος χολῆς πολὺς, καὶ
 κάτω ὑποχώρησις. ἄγρυπνος, καὶ κατὰ σπλήνα ἐπαρμυ-
 στρογγύλον. ἐν αὐτῇ πρώτῃ ἐξανέστη ψόφου περὶ τὴν κοιλίαν.

sum ac deorsum purgans temere ebibit, ex quo febris invaluit
 et ad arteriam tale quiddam defluxit, ut loquentem impedi-
 diret et inter loquendum crebriorem anhelitum reddere
 non secus ac angina cum raucedine laboranti. Cum deglu-
 taret, praefocabatur, caeteraque patiebatur quae qui angina
 laborant, tumor tamen non aderat. Febris vero incre-
 bat et tussis, multamque ac liquidam pituitam excreaba-
 t. Progressu autem temporis dolor circa pectus et mammae
 sinistram obortus est, cumque exurgeret aut commoveretur
 crebra anhelatio multum vexabat, sudor ex fronte et capite
 manabat et faucium affectio detinebat remissius tamen dolor
 ad pectus secedente. Per exordia igitur fabis melle conditi-
 utebatur, ubi vero febres detinebant, potius aceto mulsi-
 calido et mellis delinctu copioso. Quatuordecim autem die-
 bus elapsis omnia cessarunt et manibus ac cruribus non
 multo post valuit. Chartadae febris ardens adsuit, bilis pe-
 vomitionem multa rejectio et per alvum egestio, insomni-
 et ad lienem tumor rotundus. Ipso die mane ad desidendum
 surrexit, strepitu circa ventrem absque dolore oborto. Cum

Ed. Chart. IX. [558. 559.] Fœf. II. 1212. Ed. Lind. I. (833. 834.)
 γενν οδύνης γενομένου. ὥς ἀφοδεύων δὲ ἦν, ὑπῆλθεν αἷμα-
 ρος πλεον ἢ χρεὺς προσφάτου, καὶ μικρὸν ἐπισχύντι καὶ
 ῥιτον πεπηγότες θρόμ[559]βοι. ἄση δὲ περὶ τὴν καρδίην
 καὶ ἰδρώτιον σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τὸ πυρέτιον.
 κατὰ ψυχὴν ἐδόκει, καὶ ἔμφρων τὸ πρῶτον. προϊούσης δὲ
 ἥς ἡμέρης ἢ τε ἄση πλείων καὶ ἄλυσμός, καὶ πνεῦμα σμικρῶ
 τυκνότερον, καὶ θρασύτερον καὶ φιλοφρονώτερον τοῦ καιροῦ
 προσηγόρευε καὶ ἐδεξιόυτο, καὶ τινες λειποψυχίαι ἐδόκειον
 πηγίνεσθαι. προσφερόντων δὲ τινων χυλοὺς καὶ τὸ ἀπὸ κρι-
 νῶν ὕδωρ οὐκ ἔληγεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν ἐσπέρην
 πέρπολυ ἦν, καὶ ῥιπτα(834)σμός πολὺς καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ
 καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερά, μεταρρίπτων ἑωυτὸν οὐδένα χρόνον
 ἀτρεμίζειν δυνατός ἦν. πόδες ψυχροὶ, ἐν κροτάφοισι, καὶ
 κεφαλῇς θέρμη μᾶλλον ὑπογύου τῆς τελευτῆς, καὶ ἰδρώτια
 πολλὰ, καὶ πίνοντι τὰ τοῦ πόφου περὶ τεστήθεα καὶ κοι-
 λὴν κατιόντος τοῦ τόματος, οἷον δὲ κάκιστον. φάμενος δὲ
 θέλειν τι ἑωυτῷ ὑπελθεῖν καὶ ἀτενίσας τοῖς ὄμμασιν, οὐ

vero ventrem exoneraret, sanguinis recentis plus quam con-
 gi mensura per alvum subiit, et pauca interposita mora
 etiam tertio sanguinis grumi concreti. Oris autem ventriculi
 anxietas erat, et fere toto corpore parvus sudor et febricula.
 Primum etiam mentis compos esse videbatur, procedente
 vero die anxietas et corporis inquietas jactatio major et spi-
 ratio paulo crebrior erat, confidentius et perhumanius quam
 occasio ferret homines alloquebatur et excipiebat, et quaedam
 animi deliquia accedere videbantur. Quibusdam autem for-
 bitiones ex hordeo et aquam in qua farina crassior macerata
 erat offerentibus, non desit, verum difficultas spirandi sub
 vesperam admodum magna erat et corporis jactatio vehe-
 mens ac in dextrum et sinistrum sese disjiciens, nullo tem-
 pore quiescebat, pedes frigidi, tempora et caput magis inca-
 lescebant instante jam morte multisque sudoribus parvis
 diffluabant. Cum biberet, circa pectus et ventriculum demissi
 potus strepitus percipiebatur, quod sane mirum in modum
 perniciosum erat. Ubi vero sibi aliquid infra demitti velle
 dixisset, defixis oculis non longa interposita mora vitam

Ed. Chart. IX. [559.]

Foesl. II. 1212.

Ed. Lind. I. (834.

πολὺν ἐπισχὼν ἐτελεύτησεν. τῇ Ἑρμοπτολέμου χειμῶνος ὥρῃ πυρετὸς, καὶ κεφαλῆς ἀλγήματα, καὶ ὁπότε πίοι, ὥς χαλεπῶς καταπιούσα ἐξανέστη, καὶ τὴν καρδίην ὑγιαῖσθαι ἔφη. γλῶσσαν πελιδνὴ ἀπ' ἀρχῆς, ἥ δὲ πρόφασις ἐδόκει ἐκ φρίκης μετὰ λουτρὸν γενέσθαι. ἄγρυπνος καὶ νύκτα καὶ ἡμέρην. μετὰ τὸς πρώτας ἡμέρας ἐρωτωμένη οὐκ ἔτι μόνην κεφαλὴν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα πονέειν ἔφη. δίψα, ὅτε μὲν κατακορῆς, ὅτε δὲ μετροῖ. πέμπτη καὶ ἕκτη καὶ μέχοι τῆς ἐνάτης σχεδὸν παραλήρησις καὶ αὐθις πρὸς ἑαυτὴν ἐλάλει μετὰ κόματος ἡμιτελέα, καὶ τῇ χειρὶ ἔστιν ὅτε ἐπορέγετο πρὸς τὸ κονίημα, καὶ προσκέφαλόν τι ψυχρὸν ἐνεὸν τῇ κεφαλῇ, καὶ τοῖσι στήθεσι προσεῖχε, καὶ τὸ ἱμάτιον ἔστιν ὅτε ἀπερῶνιπται, καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῦ τοῦ δεξιοῦ τὸ ὑφαιμον ἦν καὶ δάκρυον ἦν. οὐρον δὲ ὃ τοῖσι παισὶ πονηρόν ἐστιν αἰεὶ. ὑπεχώρει δὲ ἀπ' ἀρχῆς μὲν ὑπόκιρρα, ὕστερον δὲ ὑδατώδεα σφόδρα καὶ τοιούτοχροα. ἰα ἐδόκει μετριώτερον θερμὴ εἶναι καὶ ἀδιφορὸς ἔστιν ὅτε ἐγένετο, οὕτως ὥς εἰ μή τις διδοίη οὐκ ἔτι.

finivit. Hermoptolemi uxorem hiemis tempore febris et capitis dolores prehenderunt, cumque bibisset, tanquam difficulter deglutiens exurrexit et cor valere dixit, lingua ab initio livida fuit. Morbi autem occasio ex horrore post balneum nata visa est, nocte et die infomnis erat. Post primos dies interrogata se jam non solum capite, sed etiam toto corpore laborare dixit. Sitis interdum quidem summe intenssa, interdum etiam moderata erat. Quinto, sexto et alio nono usque diem vere delirium, rursusque secum semiparfecta loquebatur cum sopore. Interdum etiam manum ad parietis tectorium extendebat, et pulvinum quendam frigidum qui capiti suberat etiam pectori admovebat, interdum etiam vestem stragulam rejiciebat, et in oculo dextro subcruentum quiddam et lacrima inerat. Urina vero erat quae in pueris semper mala censetur. Circa initia quidem per alvum aliquantulum fulva demittebat, postea vero aquosam multum, atque ejusmodi coloris. Undecimo die mediocriter calere videbatur, ac interdum sitis expers in tantum

Ed. Chart. IX. [559, 560.] Fœf. II. 1212, 1213. Ed. Lind. I. (834, 835.)
 ὕπνοι μετὰ τὸν πρῶτον χρόνον ἐγένοντο (835) ἐπεικῶς
 ἡμέρης. ἐς δὲ νύκτα ἄγρυπνος, καὶ ἐπόνει μᾶλλον ἐς νύκτα.
 ἐνάτη ἡ γαστήρ ἐξεταράχθη, ὕδατῶδεα διαχωρήσασα. ὡσαύτως
 δὲ καὶ ἐνδεκάτη, τὰς δὲ ἐπιούσας ἐπεικῶς. πολλή ἡ διανύ-
 σταισις καὶ τοιαύτη. ἦσαν δὲ ἐν τῇσι πρόσθεν ἡμέρησιν
 ἀκρηχολίαι καὶ κλαυθμοὶ οἷον παιδαρίου, καὶ βοή καὶ δει-
 ματα καὶ περιβλέψεις ὅποτε δὴ ἐκ τοῦ κώματος ἐγείρατο.
 τῇ δὲ || τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἔργον κατέχειν ἦν, ἀναπηδῶσαν
 καὶ βοῶσαν ἐξαίφνης καὶ συντόνως, ὥσπερ ἂν ἐκ πληγῆς
 καὶ δεινῆς ὀδύνης καὶ φόβου, [560] ὡς καταλαβὼν τις αὐ-
 τὴν κατάσχοι χρόνον ὀλίγον. εἴτα πάλιν ἡσυχίην τε εἶχεν,
 καὶ κωματισμένη ὑπνοῦσα διτελεῖ οὐχ ὀρῶσα ὅλως, ἔστι δ'
 ὅτε οὐδὲ ἀκούουσα, μετέβαλλε δὲ ἐς ἀμφοτέρω, θόρυβόν τε
 καὶ ἡσυχίην, πυκνὰ, σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέρην ταύτην. ἐς νύκτα
 δὲ τὴν ἐπομένην ὑπῆλθέ τι καὶ ὕφαιμον οἷον μυζῶδες, καὶ
 πάλιν οἷον ἰλυῶδες. μετὰ δὲ πραιοειδέα σφόδρα καὶ μέλανα.
 τῇ δὲ ιε ὅξεις ῥιπτισμοὶ καὶ οἱ φόβοι, καὶ ἡ βοή ἐγένετο

erat, ut nisi quis daret non peteret. Post primum tempus
 de die somnus moderate contingebat, noctu vero pervigil erat
 et ad noctem magis laborabat. Nono alvus emota est aquosa
 dejiciens, eodemque etiam modo undecimo. Sequentibus
 vero diebus fere crebra ad desidendum exurrectio erat,
 eademque dejectio. Primis autem diebus excandescibat et
 ejulabat, instar puelli clamabat et terrebatur, et ubi ex sopore
 excitaretur, circumspiciebat. Decimo quarto autem die eam
 derepente exilientem acriterque vociferantem, velut plaga
 aliqua accepta aut ex gravi dolore et metu, continere diffi-
 cile erat, adeo ut quis eam apprehensam paucio tempore
 detineret. Deinde rursus quietem agebat et sopore oppressa
 perpetuo dormiebat, nihil in totum videns, interdum vero
 neque audiens, per totumque diem istum, tum ad tumultum
 tum ad perturbationem, crebro commutabatur. Nocte au-
 tem sequente subcruentum quiddam per alvum subiit, vel-
 uti mucosum, rursusque tanquam limosum, postea vero
 porracea admodum et nigra. Decimoquinto die vehementes

Ed. Chart. IX. [560.] Foef. II. 1213. Ed. Lind. I. (835. 836.)
 ἥπιος. παρηκολούθει δὲ τὸ ἀγριοῦσθαι, καὶ τὸ θυμαίνειν,
 καὶ κλαίειν εἰ μὴ οἱ ταχέως ὅ τι βούλοιοτο ὀρεχθεῖη, καὶ
 ἐπεγίνωσκεν μὲν πάντας, καὶ πάντα ἤδη μετὰ πρώτας εὐθὺς
 ἡμέρας, καὶ τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κατέστη. ἡ δὲ μανίη παρὸ
 καιρὸν, καὶ ἡ βροή, καὶ ἡ μεταβολή ἡ εἰρημένη παρηκολούθει
 ἐς τὸ κῶμα. ἤκουεν ἀνωμάλως, τὰ μὲν σφόδρα καὶ εἰ σμι-
 κρόν τι λέγοι, ἐπ' ἐνίων δὲ μείζον ἐδόκει διαλέγεσθαι. πόδες
 αἰεὶ ὁμαλῶς τῷ ἄλλῳ σώματι θερμοὶ ἐς τε τὰς τε(836)λευ-
 ταίας ἡμέρας. τῇ δὲ ἰστ ἦσσαν. ἡ μείζιον τὸν τῶν ἄλλων
 ἡμερῶν, ἔχουσα ἐς νύκτα ὡς φρίκης αὐτῇ γενομένης ξυνά-
 γουσα ἐπυρέτην μαλλον, καὶ ἡ δίψα πολλή ἦν, τὰ δ' ἄλλα
 ὅμοια παρηκολούθει. τρόμοι δὲ περὶ τὰς χεῖρας ἐγένοντο,
 καὶ κεφαλὴν ὑπέσειεν, καὶ αἱ ἐμβλέψεις τῶν ὀφθαλμῶν πο-
 νηραὶ, καὶ ἡ δίψα ἰσχυρή. πῖευσσα πάλιν ἦτι καὶ ἥρπαζε,
 καὶ λαύρως ἔπιεν. ἀποσπάσαι δὲ οὐκ ἠδύναντο, γλῶσσα ξερὴ
 ἐρυθρὴ σφόδρα, καὶ τὸ στόμα ὅλον καὶ χεῖλαι κατηλκωμένα
 καὶ ξηρὰ, καὶ τὰς χεῖρας ἀμφοτέρως ἐπὶ τὸ στόμα φέρουσα

corporis jactationes et metus et clamor remissus erat. Con-
 sequebatur autem efferatio et excandescencia et ejulatus, nisi
 ipsi cito quod vellet exhibitum esset. Statim quidem a pri-
 mis diebus omnes et omnia cognoscebat et quod in oculo
 erat conquievit, furor vero praeter temporis occasionem et
 vociferatio, praedictaque mutatio ad soporem consequebatur.
 Inaequalis erat auditio, partim quidem vehemens, etiam si
 quid summisce diceretur, in quibusdam vero altius loqui
 videbatur. Pedes semper aequaliter cum reliquo corpore
 calidi ad extremos usque dies, verum decimosexto die mi-
 nus. Decimoseptimo cum moderatius quam caeteris diebus
 haberet, sub noctem velut horrore suborto se contrahens,
 magis febricitabat, plurimumque sitiebat et reliqua similia
 consequebantur. Manuum tremores fiebant et caput succu-
 tiebat, oculorum intuitus pravus et sitis vehemens, ubi bi-
 bisset, rursus exposcebat et arripiebat et abunde bibebat,
 neque avellere poterant. Lingua sicca valdeque rubra erat,
 totumque os ac labra exulcerata et sicca, manum utramque

Ed. Chart. IX. [560.] Foesf. II. 1213. 1215. Ed. Lind. I. (836. 837.)
 ἐμασᾶτο τρομώδης ἐοῦσα, καὶ εἴ τι προσήνεγκέ τις μασή-
 σασθαι ἢ ῥυφήσασθαι, λαύρως καὶ μανικῶς κατέπινεν καὶ
 ἐρόφανεν, καὶ τὰ περὶ τὴν ὄψιν πονηρὰ. ἡμέρησι δὲ τρισὶν
 ἢ τέτταρσι πρὸ τῆς τελευτῆς φοῖκαί τε αὐτῇ ἔστιν ὅτε ἐνέ-
 πιπτον, ὥστε ξυνάγειν τὸ σῶμα, καὶ ξυγκαλύπτεσθαι τε καὶ
 πνευστιᾶν. τέταρτοί τε τὰ σκέλα καὶ πύξις ποδῶν. ἡ δὲ διὰ
 δὲ ὁμοίῃ, καὶ τὰ περὶ τὴν διάνοιαν ὁμοία, καὶ ἐξαναστάσεις
 ἢ διὰ κενῆς ἢ σμικρὰ καὶ λεπτὰ, μετὰ τινος βραχέος τόνου.
 τῇ δὲ τελευταίῃ τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τὸ ὄμμα μέγα τὸ πρῶτ'
 ἦν, καὶ περιβλεψίς βραχείῃ, καὶ ἡσυχίῃ ἔσχεν, ἔστιν ὅτε
 καὶ ἄνευ τοῦ ξυγκαλυφθαι τε καὶ κρυπίσθαι. πρὸς δὲ
 τὴν ἐσπέρην τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κίνησις ὅση ὀρεοῦσης ἢ τινος
 βουλήσιος, ἐκ τοῦ ἔξω κανθοῦ πρὸς ὄψιν ἐπεγίνωσκε τε καὶ
 πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀπεκρίνετο. φωνὴ μετὰ πολλὰ ὑπότρου-
 λος καὶ ὑπὸ τῆς βοῆς ἀπερῶγυῖα καὶ βραγχώδης.

|| (837) Τῷ Ἀμφιφράδεος θέρους πλευροῦ ἀριστεροῦ
 ὀδύνῃ καὶ βήξι, καὶ ὑποχωρήματα πολλὰ ὕδατάδεα καὶ ὑπό-

tremulam ori admovebat cum manducaret, et si quid man-
 ducandum aut sorbendum porrigeretur, avide ac furioso
 deglutiebat et sorbebat, oculorum obtutus pravus erat. Ante
 mortem autem tribus aut quatuor diebus tantus interdum
 horror incidebat, ut corpus contraheret et contegeret anhe-
 lansque respiraret, crurum distentiones et pedum frigus
 aderat. Sitis vero et mentis affectiones eadem persevera-
 bant, et ad desidendum exurrectiones aut inanes erant, aut
 pauca et tenuia cum modico quodam conatu demittebantur.
 Ad extremum tertio et vigesimo die oculus mane magnus
 erat, brevisque circumscriptio et quietem agebat interdum
 absque integumentis et sopore, sub vesperum autem oculus
 dexter, tanquam cerneret aut quid vellet, ab externo angulo
 ad nasum movebatur, cognoscebatque et ad interrogata re-
 spondebat. Vox post multa aliquantulum balbutiens, ac
 prae clamore fracta et rauca.

Amphiphradis puerum aestate lateris sinistri dolor et
 tussisprehendit. Multa aquosa et aliquantulum biliosa per

Ed. Chart. IX. [560, 561.] Foëf. II. 1215. Ed. Lind. I. (837.)
 χολα, καὶ ὁ πυρετὸς ἐδόκει λῆξαι περὶ ἐβδόμην, ἣ βῆξ ἐν,
 χρωμα ὑπόλευκον καὶ ὑποχρον. περὶ δὲ τὰς ιβ' ὑπόχλωρον
 ἔπτυσεν, τὸ πνεῦμα προϊόντος τοῦ νοσήματος αἰεὶ πυκνότε-
 ρον, καὶ [561] ἄσθμα καὶ ὑποκερχαλέον περὶ στήθεα καὶ
 ἄρτηρίας, ὀυφήμασιν ἐχοῖτο, ἔμφρων ἅπαντα τὸν χρόνον.
 περὶ δὲ κη' ἐτελεύτησεν, ἰδρῶτες ἔστιν ὅτε ἐγίνοντο ἕξω.
 κάπηλος ὁ περιπνευμονικός, κοιλίη εὐθύς ὑπῆει. περὶ δ'
 ἰδρῶς πούλῳς, ἐδόκει λῆξαι τὸ πυρέτιον, τὸ βηχίον οὐδὲν
 ὥς εἰπεῖν. ε' καὶ σι' καὶ ζ' ἐπεῖχεν ὁ πυρετός. ἰδῶς η', θ' ἀπε-
 χρέμψατο ὥχρον. δεκάτῃ ἦει ἅλεις οὐ πολλάκις. περὶ ια' ἡπι-
 ώτερος. ἐν τῇ ιδ' ὑγίης. Ερμοπτολέμῳ μετὰ πληϊάδος δύοσιν
 πυρετὸς ἐπῆλθε, βῆξ οὐ πάνυ, γλῶσσαι δὲ περιπλευμονική.
 ἐνάτῃ ἐξιδρωσεν, ὅλος κατεψύχθη ὥς δόκει. προσήνεγκαν
 αὐτῷ χυλόν, περὶ μέσον ἡμέρης ἐθερμαίνεται. ια' ἰδρῶς καὶ
 κοιλίη ἐξηραίνεται, κατάχολα ὑποχωρήματα, τὸ βηχίον ἐπεγέ-

alvum deiciebantur, et circa septimum febris defuisse vide-
 batur. Tussis aderat et color subalbidus et aliquantulum
 pallidus. Ad duodecimum aliquantulum ex virore palle-
 scens expuebat. Procedente morbo spiratio densior semper
 fuit et creber anhelitus, cum stridula quadam ad pectus et
 arteriam asperitate, sorbitionibus utebatur, toto tempore
 mente constabat. Ad octavum et vigesimum diem extinctus
 est, sudoribus interdum foras erumpentibus. Cauponi peri-
 pneumonia laboranti alvus statim subiit, ad quartum diem
 sudor multus obortus est, febricula cessasse videbatur, tussi-
 cula prope nulla erat. Quinto, sexto et septimo die febris
 detinebat, octavo sudor, nono pallidum excrevit. Decimo
 abunde alvus demittebat, non saepe, ad undecimum laevius
 habuit, decimoquarto convaleuit. Hermoptolemo post ver-
 giliarum occasum febris accessit, tussis non admodum inse-
 stabat, lingua vero qualis pulmonum inflammatione labor-
 rantibus, nono die exudavit, totus, uti visum est, perfrixit,
 oblata ei sorbitiuncula ex hordeo circa meridiem incalesce-
 bat, undecimo sudor et alvus reficcata sunt, biliosa erant
 alvi excrementa, tussicula suborta est. Decimoquarto palli-

Ed. Chart. IX. [561. 562.] Foëf. II. 1215. Ed. Lind. I. (837. 838.)
 ιετο. ιδ ἄχρον ἀπεχρέμψατο, καὶ ῥεγχῶδες ἦν καὶ τῇ ιε,
 ἔμφρων δὲ πάντα τὸν χρόνον ἐὼν ἐτελεύτησεν. ἕτερός τις
 ἐπὶ τοῦ ὑπερώου ῥεγχώδης, γλῶσσα ξηρὴ περιπλευμονικὴ,
 ἔμφρων ἐτελεύτησεν. καὶ Ποσειδώνιος ἔτι τοῦ θ' (838) ῥεος
 ἐνισταμένου κατὰ στήθος καὶ ὑποχόνδρια καὶ πλευρὸν ἐπό-
 νει χρόνον πουλὺν, ἄνευ πυρετῶν. πολλοῖσι δὲ ἔτισιν ἔμ-
 προσθεν ἔμπυος ἐγένετο. τοῦ δὲ χειμῶνος φρίξαντι ἐπέτεινεν
 ἡ οὐδύνη, καὶ τὸ πυρετικὸν λεπτόν, καὶ ἀπόχρεμψις πυώδης.
 βῆξ κερχαλή περὶ φά[562]ρυγγα, καὶ ῥεγχώδης, ἔμφρων
 δὲ ἐὼν ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Βάλεως ἐκ τοῦ ὄρεος πάντα ἡμαρ-
 τηκῶς. ιθ γλῶσσα πονηρὴ, ὑπέρουθρος, καὶ κατὰ φωνὴν ἦν
 ἐν τῇ ῥεμβίῃ. ὀφθαλμοὶ κεχωσμένοι, πλέοντες ὥσπερ τῶν
 νυσταζόντων, χροῖμα καὶ τοῦ ἄλλου σώματος οὐκ ἰκτεριώδες
 σφόδρα, ἀλλ' ὑπόχρον πελιδνόν, φωνὴ πονηρὴ, ἀσαφής,
 γλῶσσα περιπλευμονικὴ, οὐκ ἔμφρων. πνεῦμα πρὸς χεῖρα
 πονηρόν, οὐ πυκνὸν οὐδὲ μέγα, πόδες ψυχροὶ, λιθώδεις,
 περὶ ἐνάτην ἐτελεύτησε. κυναγχικὴ ἡ παρὰ Μέτρωνι, χεῖρα

dum excreavit, stertor aderat. Decimoquinto, cum toto
 tempore mente constitisset, mortuus est. Alter quidam in
 palato stertorem sentiens, lingua arida qualis pulmonum
 inflammatione laborantibus, mentis compos mortuus est.
 Posidonius etiam cum adhuc aetas impenderet, pectoris,
 praecordiorum et lateris dolore citra febrem diu conflictatus
 est. Multis vero annis antea pus thoracis cavo collegerat.
 At per hiemem cum horrore correptus fuisset, dolor inten-
 debatur et tenuis febricula, excreatio purulenta erat et tuf-
 sis cum stridula asperitate ad fauces et stertore, mentis au-
 tem compos mortuus est. Balis filio, cum mente penitus
 aberrasset, sexto lingua prava et aliquantulum rubra extitit,
 et voce vacillabat, oculi colorati, natantes quales nictantium,
 reliqui etiam corporis color non admodum auriginosus,
 verum aliquantulum pallidus, lividus, vox depravata, ob-
 scura lingua qualis pulmonum inflammatione laborantibus,
 mens non sibi constans, respiratio quae ad manum est prava,
 non crebra neque magna, pedes frigidi, lapidei, circa
 nonum diem mortuus est. Anginae apud Metronem manus

Ed. Chart. IX. [562. 563.] Foesf. II. 1215. Ed. Lind. I. (838. 839.)
 δεξιὴν σκέλος ἤλγησε, πυρετίον ἐπεῖχε, βηχίον, πνίγμα, τρίτη
 ἐχόλασεν. ἐβδόμη σπαραγμώδης, ἄφρονος, ῥόγχος, ὀδόντων
 ξυνέρεσις. γνάθων ἔρευθος, οὗτος οὐ πολὺ διαζήσας τῇ
 πέμπτῃ ἢ ἕκτῃ ἐτελεύτησε. σημεῖον περὶ χεῖρα τὸ ὑποπέλιον.
 Βίων ἐξ ὑδρωπικοῦ πολυχροτίου ἀπόσιτος ἐγένετο πολλὰς
 ἡμέρας καὶ στραγγουριώδης. ἐπὶ γούνατος ἀριστεροῦ ἀπό-
 στημα ἐγένετο, ἐξεπύσεν, ἐτελεύτησεν. Κτησιφῶν ὑδρωπικός
 ἐκ καύσου πολλοῦ, καὶ πρότερον ὑδρωπικός καὶ σπληνώδης
 σφόδρα συνεπληρώθη καὶ ὄσχεον, καὶ σκέλεα καὶ (839) πε-
 ριτόναια ἐπὶ τῇ τελευτῇ βῆξ καὶ πνιγμοὶ ἐγίνοντο ἐς νύκτα,
 μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πλεόμενος ὥσπερ τοῖς πνευμονώδεσι. [563]
 πρὸ δὲ ἡμέρης τῆς τελευτῆς τρισὶν ἢ τετρασὶ ῥίγος, πυρετός.
 κατὰ μηρὸν δεξιόν, ἔσω κατὰ φλέβα μέσσην τὴν ἀπὸ τοῦ
 βοιβῶνος, ὡς πυρὸς ἀγρίου σύστρεμμα ὑποπέλιον ἔχον ἔρευ-
 θος. ἐς νύκτα καρδίας ἄλγος, καὶ οὐ πολὺ ὕστερον ἀφρονίη.
 πνιγμὸς μετὰ ῥέγχους, καὶ ἐτελεύτησεν. καὶ ἐν Ὀλύνθῳ ||

dextra crusque doluit, febricula detinebat, tussicula, suffocatio, tertio die relaxavit. Quarto convulsione tentata, voce capta est, stertor, dentium connexio, malarum rubor aderat. Haec non longe vitam protrahens, quinto aut sexto mortua est. Signum ad manum sublividum apparuit. Bion cum multo tempore aqua inter cutem laborasset, multis diebus cibum averfabatur, et urinae stillicidio vexabatur. Ad genu sinistrum oborto abscessu, et suppuratione facta mortuus est. Ctesiphon post magnam febrem ardentem aqua inter cutem correptus est, et antea cum hydropo et lienis tumore laborasset, valde oppletum est scrotum, crura et abdomen. Sub finem tussis et suffocationes ad noctem contingebant, ex pulmone magis, velut pulmonis vitio laborantibus. Tribus aut quatuor ante mortem diebus rigor, febris corripuerunt, ad femur dextrum parte interna juxta venam mediam quae ab inguine fertur, collectio velut ex igne agresti aborta est cum rubore aliquantulum livido. Ad noctem oris ventriculi dolor, neque multo post vox defecit, suffocatio cum stertore et mortuus est. In Olyntho quoque qui aqua inter cu-

Ed. Chart. IX. [563.] Foëf. II. 1216. Ed. Lind. I. (839. 840.)
 ὑδρωπικός, εξαίφνης ἄφωνος, ἔκφρων νύκτα καὶ ἡμέραν ἐτε-
 λεύτησεν. ὁ δὲ Προδρόμου θέρους ὑπότραυλος, καυσώδης ἢ
 γλῶσσά οἱ ὑπόξηρος, ἀσαφής, κάτω πολλὴ ἄφοδος περιεγέ-
 νετο. Λεωφορβεΐδῃ πυρετός ὀξύς μετὰ χειμερινὰς τροπὰς,
 ὑποχονδρίων καὶ κατὰ κοιλίην ἀλγῆμα. ὑποχωρήματα ὑγρὰ
 χολώδεα πολλὰ, καὶ μετ' ἡμέρην κοματώδης. γλῶσσα περι-
 πνευμονικὴ, βῆξ οὐκ ἐντὶ. ιβ' μέλανα σμικρὰ καὶ πρασοειδέα
 ὑπεχώρησε. ιδ' λῆξαι πυρέτιον ἐδόκει, μετὰ δὲ ῥοφήμασιν
 ἐχρήσατο. ιστ' στόμα σφόδρα ἀλμῶδες ξηρόν ἐγένετο. ἀκρέ-
 σπερον δὲ φρίκη, πυρετός, μιῇ καὶ εἰκοστῇ περὶ μέσον ἡμέρης
 ῥίγος καὶ ἰδρώς, τὸ πυρέτιον ἔληξε, θερμὴ δὲ ὑπὴν λεπτὴ,
 ἐς νύκτα πάλιν ἰδρώς, καὶ κβ' ἐς νύκτα ἰδρώς, καὶ ἡ θερμὴ
 ἐχάλασεν, τῇσι δὲ ἔμπροσθεν πάσῃσιν ἀνιδρωτος ἦν, ἡ δὲ
 κοιλίῃ ὑγράνθη καὶ ἐν τῇ ὕστερον δοκούσῃ ὑποστροφῇ. ἡ
 ἄνω οἰκοῦσα ἢ τῷ (840) Θεώκλῃ προσήκουσα ὑπὸ πληϊάδα
 πυρετός ὀξύς. στ' ἐδόκει λῆξαι, ἐλούσατο ὥς πεπαυμένη,

tem laborabat, {derepente voce defectus, per diem et no-
 ctem mente captus mortuus est. Prodromi puer per aestatem
 aliquantulum balbus, febre ardente correptus est, lingua
 ipsi subarida, obscura, alvi multa dejectio, superstes fuit.
 Leophorbidae post brumam febris acuta adfuit, praecordiorum
 et ventris dolor, dejectiones liquidae, biliosae, multae
 interdum sopore detinebatur, lingua qualis pulmonum in-
 flammatione laborantibus, tussis non aderat. Duodecimo
 nigra, pauca et porracea alvo deiecit. Decimoquarto fe-
 bricula defuisse videbatur, postea vero forbitionibus utebatur.
 Decimosexto os admodum salsum cum siccitate extitit. In-
 eunte autem vespere horror et febris. Primo et vigesimo
 die ad meridiem rigor et sudor corripuit, febricula desit,
 calor tamen suberat exiguus, et sub noctem iterum sudor,
 et vigesimo secundo die sudor adfuit calorque remisit. Prio-
 ribus autem diebus omnibus sine sudore fuit, et alvus humida
 extitit etiam in ea quae postea adfuisse visa est morbi re-
 versione. Theoclis affinem, quae superne habitabat, sub
 vergilias febris acuta prehendit, sexto defuisse visa est, lavit

Ed. Chart. IX. [563, 564.] Foëf. II. 1216. Ed. Lind. I. (840.)
 ἐβδόμη πρῶτ' γνάθος σφόδρα ἐρυθρῇ, ὅποτέρη οὐ μέμνηται.
 ἐν τῇ ἐσπέρῃ ὁ πυ[564]ρετός ἤλθε πούλῳς, καὶ λιποψυχῇ
 καὶ ἀφωνίῃ ἦν, οὐ πολὺ δὲ ὕστερον ἰδρώς, καὶ παῦσις ἐβδο-
 μαίῃ. καὶ ἡ Θεοδώρου σφόδρα ἐν πυρετῷ αἰμόρροαγῆς γενο-
 μένης χειμῶνος. λήξαντος δὲ τοῦ πυρετοῦ περὶ θ' οὐ πολὺ
 ὕστερον πλευροῦ δεξιοῦ ὡς ἀπὸ ὑστερέων βάρους, καὶ πρῶτον
 δὲ ἐγγόνει καὶ τὰς ἐχομένας ἡ ὀδύνη κατὰ στήθος δεινὴ,
 καὶ πλευρὸν δεξιὸν πυριωμένη ἐχάλασεν τεταρταίῃ τὰ ἀλγέ-
 ματα. τὸ πνεῦμα πυκνότερον, ἡ ἀρτηρίη μόλις ἀναπνεοῖσιν
 ὑπεσφύριζε, καὶ ὑπὲρ ἐπιστρέφεσθαι χαλεπῶς. ἐς νύκτα ὀξύ-
 τερος ὁ πυρετός καὶ λῆρος βραχὺς ἐγένετο. πέμπτῃ πρῶτ'
 ἐδόκει ἡπιώτερος εἶναι, ἰδρώτιον ἀπὸ μετώπου κατεχύθη
 ὀλίγον πρῶτον. ἔπειτα πολὺν χρόνον ἐς ὅλον τὸ σῶμα καὶ
 πόδας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐδόκει αὐτῇ κεχαλακέναι τὸ πῦρ. ἦν
 δὲ πρὸς χεῖρα ψυχρότερον τὸ σῶμα ταῖς ἀρτηρίαις, αἱ δὲ ἐν
 κροτάφοις καὶ μᾶλλον ἐπῆδων, καὶ πνεῦμα πυκνότερον, καὶ

tanquam defuisset, septimo gena valde rubuit, utra non me-
 mini. Sub vesperam febris multa contigit, et animi ac vocis
 defectio aderat, neque vero multo post sudor ac cessatio
 a morbo septimo die. Theodori conjugī febricitanti magnā
 sanguinis e naribus profusio hieme contigit. Ubi vero febris
 ad secundum diem cessasset, non longe postea lateris dextri
 velut ex locis laborantibus gravitas adfuit, ac tum primum
 et sequentibus diebus gravis dolor ad pectus subortus est,
 fomentoque ad latus dextrum adhibito, quarto die dolores
 remiserunt. Spiratio crebrior adfuit, eique vix respiranti
 arteria sibilum quendam edebat, et cum supina jaceret, non
 nisi cum negotio convertebatur. Sub noctem febris vehe-
 mentior et brevis desipientia extitit. Quinto die matutino
 tempore mitior esse videbatur, parvus sudor e fronte pri-
 mum modice diffusus est, deinde longo tempore per totum
 corpus et pedes. Post haec autem ipsi videbatur febris re-
 misisse. Arteriarum quippe corpus ad manus contactum
 frigidius sentiebatur, temporum vero arteriae etiam magis
 saliebant, spiratio crebrior erat, subindeque delirabat et

Ed. Chart. IX. [564.] Foesl. II. 1216. Ed. Lind. I. (840. 841.)
 ἐπελήρει ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, καὶ πάντα ἐπὶ τὸ χεῖρον. γλῶσσα
 διὰ τέλεος λευκὴ λήν, ἥ τε βήξ οὐκ ἐνῆν, ὅτι μὴ τριταίῃ
 καὶ πεμπταίῃ ὀλίγον χρόνον, δίψα οὐκ ἐνῆν, πτυσμοὶ δὲ
 ἦν. ὑποχόνδριον δεξιὸν σφοδρὰ ἐπῆρτο περὶ τὸν ε, μετὰ δὲ
 μαλθακώτερον, ὑποχώρησις τριταίῃ ἀπὸ βαλάνου κόπρου
 ὀλίγης. πέμπτη πάλιν ὑγρὸν ὀλίγον, κοιλίῃ δὲ λαπαρὴ, οὖρα
 στρυφνὰ, ὅποιε(841)δέα, ὄμματα ὡς κοπιώσης, χαλεπῶς
 ἀνέβλεπε καὶ περιέφερε. πέμπτη ἐς νύκτα χαλεπῶς καὶ λῆρος
 εἶπετο. σὺ πάλιν τὴν αὐτὴν ὥρην περὶ πλήθουσιν ἀγορὴν
 ἰδρῶς πούλῳ κατείχετο, ἀπὸ μετώπου ἤρχετο εἰς ὅλον τὸ
 σῶμα, πούλῳ χρόνον ἐμφρόνως διετίθετο τὰ ἑαυτῆς, πρὸς
 μέσον δὲ ἡμέρης σφοδρὰ ἐλήρει, καὶ τὰ τῆς καταψύξης
 ὅμοια. βαρύτερα δὲ τὰ κατὰ τὸν χροῶτα πάντα, πρὸς δὲ τὴν
 ἐσπέρην ἢ κνήμη αὐτῆς ἐκ τῆς κοιλίης κατερῶν, καὶ τῷ
 παιδί παραλόγως ἠπειλῆσέ τε καὶ πάλιν ἐσιώπησε καὶ ἐς
 ἡσυχίαν μετέβαλε. περὶ δὲ τὸν πρῶτον ὕπνον δίψα πούλλῃ
 καὶ μανίῃ, καὶ ἀνεκάθιζε καὶ τοῖσι παροῦσιν ἐλοιδορεῖτο,

cuncta deteriora evadebant. Lingua perpetuo admodum
 alba, neque tussis aderat, praeterquam tertio et quinto die
 exiguo tempore, sitis nulla, verum sputatio aderat. Ad
 quintum diem praecordia dextra plurimum intumescabant,
 postea vero molliora reddebantur, tertio glande subdita ster-
 cus paucum dejecit, quinto rursus liquidum, parum, venter
 autem mollis fuit, urinae acerbae, succum specie referentes,
 oculi tanquam delassatae, non nisi cum negotio suspiciebat,
 et oculos circumferebat. Quinto sub noctem gravius habe-
 bat et delirium sequebatur. Sexto rursus, qua hora plenum
 esse forum solet, sudor multus detinebat, a fronte ortum
 fumens in totum corpus diffundebatur, multo tempore com-
 posite sua negotia tractabat. Circa meridiem vero plurimum
 delirabat, et perfrictio similis perseverabat, graviora autem
 circa corpus extiterunt omnia. Sub vesperum tibia ipsius
 ex cubili delapsa est, et puero tum praeter rationem inter-
 minata est, tum rursus filuit et ad quietem se convertit.
 Circa primum somnum autem sitis multa et infania aderat,
 residebat et iis qui aderant convitia ingerebat rursusque con-

Ed. Chart. IX. [564. 565.] Foesl. II. 1216. 1217. Ed. Lind. I. (841. 842.)
καὶ πάλιν ἀπεσιώπησεν καὶ ἐν ἡσυχίῃ ἦν, καὶ ἐδόκει τὴν
ἐπίλοιπον νύκτα κεκοματίσθαι, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς || οὐ
ξυνῆγεν. ἐπὶ δ' ἡμέρην ὑπεκρίνετο τὰ πλεῖστα νεύμασιν
ἀτρεμίζουσα τὸ σῶμα, καὶ κατανοοῦσα ἐπιεικῶς. πάλιν δὲ
ἰδρῶς τὴν αὐτὴν ὥσιν. ὁμοίως οἱ ὀφθαλμοὶ κατηφέες, ἐς
τὸ κάτω βλέφαρον μᾶλλον ἐγκείμενοι. ἀτενίζοντες κεκαρωμένοι,
τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὠχρὰ καὶ νεκρώδεα, καὶ τὸ πᾶν
χρῶμα ὠχρὸν καὶ μέλαν ἐὼν, τῇ χειρὶ τὰ πολλὰ πρὸς τοῦ-
χον ἢ πρὸς ἱμάτιον, οἱ πόφοι δὲ πινοῦσιν [565] μεγάλοι
ἐγίνοντο. ἀποπύτιζε καὶ ἄνω ἐς τὴν ῥίνα, ἀφώρει καὶ ἐκρο-
κυδολόγει, καὶ ξυτεκάλυπτε τὸ πρόσωπον. μετὰ δὲ τὸν ἰδρῶ-
τα χεῖρες ὥσπερ κρυστάλλιναι, ὁ ἰδρῶς παρηκολούθει ψυ-
χρὸς, σῶμα πρὸς χεῖρα ψυχρὸν, ἀνεπηδα, ἀνεκεκράγει, ξυμ-
νέτο. πνεῦμα πολλὸν, τρομώδεις αἱ χεῖρες ἐγένοντο, ὑπὸ δὲ
(842) τὸν θάνατον ἐλθούσῃ σπασμώδεις. ἐβδομαίῃ ἐτελεύ-
τησεν, ἐνούρησε τῇ ἑκτῇ ἐν νυκτὶ ὀλίγον, τὸ οὐρούμενον τῷ
κύρφει εἴλκετο γλίσχρον γοροειδές, ἄγρυπνος ἀπάσας. μετὰ
τὴν σὶ οὖρον ὑφαιμον. τῷ Ἀντιφάνους χειμῶτος ἄλγημα

ticuit et quievit, et visa est ad reliquam noctem sopore pressa
fuisse, oculos tamen non clausit. Per diem vero plurimum
nutibus respondebat, corpore quiescens et moderate intelli-
gens. Eadem rursus hora sudor, similiter oculi demissi,
ad inferiorem palpebram magis incumbentes, intenti, ri-
gidi, eorumque alba pallida et mortuis similia et tota cutis
pallida et nigra, manum plerumque ad parietem aut
vestem stragulam admovebat, cum biberet, sonitus inge-
ntes edebantur, respnebat et sursum in nares regerebat,
floccosque vellebat et vultum tegebat. A sudore autem ma-
nus velut congelatae, sudor frigidus consecutus est, corpus
ad manus tactum frigidum, exiliebat, vociferabatur, insa-
niebat, spiratio multa, manus tremulae existerant, sub
mortem autem convulsione tentatae. Septimo die mortua
est. Sexto noctu paucam urinam reddidit, glutinosam, se-
mini genitali similem et quae festuca trahebatur, omnibus
diebus insomnia vexata fuit. Post sextum diem urina ali-
quantulum cruenta visa est. Antiphanis filium per hiemem

Ed. Chart. IX. [565.] Foëf. II. 1217. Ed. Lind. I. (842.)
 πλευροῦ δεξιῷ, βῆξ, πυρετός, ἥσθιεν, ἐπορεύετο ὑποπυρε-
 ταιῶν, ἐδόκεε ῥηγματώδης εἶναι. ἐνάτῳ ἀφίητο ὁ πυρετός
 οὐκ ἔλιπεν, ἡ βῆξ πολλή καὶ παχεῖα, ἀφρώδεα, τὸ πλευρὸν
 ἐπόνει. περὶ τὴν ἰδὴ καὶ πάλιν τὴν κ' ἐδόκεον ἀπολήγειν οἱ
 πυρετοὶ, καὶ πάλιν ἐπελάμβανον. ἦν δὲ λεπτή καὶ θερμή,
 βραχύ τι ἔξέλιπεν, ἡ δὲ βῆξ ὅτε μὲν ἔξέλιπε, ὅτε δὲ κατα-
 κορῆς ἦν μετὰ πνίγματος πολλοῦ. τότε δὲ ἐχάλα, καὶ ἀπό-
 χρεμψις μετὰ ταύτας τὰς ἡμέρας πολλή μετὰ πνιγμώδους
 βηχός, καὶ πνώδεα ζέοντα ὑπὲρ τοῦ ἀγγείου καὶ ἀφρόντα,
 καὶ ἐν τῇ φάρυγγι τὰ πολλὰ κερχαλέα ὑπεσύριζεν. ἄσθμα
 αἰεὶ κατεῖχε καὶ πνεῦμα πυκνότερον, ὀλιγάκις εὐπνοος. ὑπὲρ
 δὲ τὰς μ' ἐγγὺς οἶμαι τῶν ἐξήκοντα ὀφθαλμοὺς ἀριστεροὺς
 ἐτυφλώθη μετὰ οἰδήματος ἄνευ ὀδύνης, οὐ πολὺ δ' ὕστερον
 καὶ ὁ δεξιός, καὶ σφόδρα αἱ κόραι λευκαὶ καὶ ξηραὶ ἐγέ-
 τοντο, καὶ ἐτελεύτησε μετὰ τὴν τυφλωσιν οὐ πολὺ, ὑπὲρ ζ'
 ἡμέρας μετὰ ῥέγχου καὶ πολλῆς ληρήσιος. ὅμοια δὲ καὶ ἐξ

lateris dextri dolor, tussis, febris corripuit, edebat, deam-
 bulabat aliquantulum febricitans: ruptis laborare videbatur,
 nono die remisit febris, non reliquit, tussis plurimum ve-
 xavit et crassa spumosaque rejecit, lateris dolor detinebat.
 Ad decimumquartum rursusque vigesimum diem febris cessare
 videbatur, et rursus corripiebat. Calor autem tenuis erat,
 et per breve aliquod temporis spatium relinquebat. Tussis
 vero interdum quidem relinquebat, interdum etiam inten-
 debatur cum multa suffocatione. Tum vero relaxabat, et
 post hos dies excreatio multa suffocante tussi aderat, et puru-
 lenta supra vas ferventia et spumantia educebantur, et in
 faucibus stridula multa asperitas sibilum quendam edebat,
 creber anhelitus semper detinebat et densior spiratio, raro-
 que facile spirabat. Supra quadagesimum autem diem, prope
 sexagesimum, ut opinor, oculus sinister cum tumore sine
 dolore occoetatus est, neque vero longe postea etiam dexter,
 pupillaeque vehementer candidae et siccae existebant, neque
 multo post hanc excoecationem mortuus est, non ultra se-
 ptem dies, cum stertore et multa desipientia. Eodem quo-

Ed. Chart. IX. [565. 566.] Foesl. II. 1217. Ed. Lind. I. (842. 843.)
 ὁμοίων τὴν ὥρην τὴν αὐτὴν ξυνέβη Θεσσαλίῳ, τὰ ζέοντα
 καὶ ἀφρέοντα, καὶ πυώδεα, καὶ βῆχες, καὶ οἱ κερχμοί. [566
 ἡ Πολεμάρχου χειμῶ(843)νος κυναγχική, οἰδημα ὑπὸ τοῦ
 βρόγχον, πουλὺς πυρετὸς, φλέβα ἐτμήθη. ἔληξεν ὁ πνιγμὸς
 ἐκ τῆς φάρυγγος, ὁ πυρετὸς παρσίπετο. περὶ πέμπτην γού-
 νατος ἄλγημα καὶ οἰδημα ἀριστεροῦ καὶ κατὰ τὴν καρδίην
 ἔφη δοκεῖν τι ξυνάγεσθαι ἐσωτῇ καὶ ἀνέπνει οἶον ἐκ τοῦ
 βεβαπτίσθαι ἀναπνεύσῃ, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφει ὡς
 αἱ ἐγγαστριμυθοὶ λεγόμεναι. τοιοῦτόν τι ξυνέβαινε. περὶ τῇ
 ἡ ἢ θ' ἐς νύκτα κοιλίη κατερῥάγη, ὑγρὰ πολλὰ ἄλεα καὶ
 κάκοδμα, ἀφώνιη ἔσχεν, ἐτελεύτησεν. Ἀριστιππος ἐς τὴν κοι-
 λίην τοξευθεὶς ἄνω βίη χαλσπῶς, ἄλγος κοιλίης δεινόν, ἐμ-
 πίπρατο ταχέως, κάτω δὲ οὐδὲν διεχώρεεν. ἀσώδης ἦν, ἥμεις
 χολώδεα κατακορέα, ὅποτε δὴ ἀπέμεσεν, ἐδόκει ῥάων εἶναι.
 μετ' ὀλίγον δὲ τὰ ἄλγῃματα πάλιν δεινὰ, καὶ ἡ κοιλίη

quē tempore Thessalioni similia similibus ex causis contige-
 runt, ferventia, spumantia, purulenta educebantur, tussēs
 aderant et faucium stridulae exasperationes. Polemarchi
 uxorem hieme angina vexavit, guttur intumuit cum multa
 febre, vena secta est, faucium suffocatio cessavit, febris
 perseveravit. Ad quintum diem laevum genu dolor et tumor
 occupavit, sibi que videri quiddam ad cordis regionem coa-
 cervari dixit, et respirabat qualiter in aquam demersi re-
 spirare solent, ac strepitus quidam ex pectore edebatur,
 idemque contingebat quod mulieribus fatidicis, quae Pythone
 afflatae, quod ventre oracula fundunt, engastrimythi, hoc
 est ventriloquae, dicuntur. Ad octavum aut nonum diem
 sub noctem alvus affatim prorupit, liquida, multa, conferta
 et graveolentia demisit, vocis defectio tenuit, mortua est.
 Aristippus superiorem in ventrem magna vi et graviter sagitta
 percussus, vehementi ventris dolore detentus est, celeriter
 intendebatur, deorsum nihil demittebat, incontinenti cor-
 poris jactatione torquebatur, biliosa abunde colorata vom-
 itione rejiciebat. Ubi vero vomuisset, melius habere vide-
 batur, parvo interjecto temporis intervallo rursus dolores
 vehementes corripuerunt, venterque velut in intestini tenui-

Ed. Chart. IX. [566. 567.] Foesl. II. 1217. 1218. Ed. Lind. I. (845. 844)
 μοίως ἐμπιπρᾶτο ὡς ἐν εἰλεοῖς, θέρμαι καὶ δίψαι. ἐν ἐπτά
 μέραις ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Νεόπολις πληγεὶς ὁμοίως ταῦτα
 7.30
 πάσχε, κλυσθέντι δὲ θριμείῃ κοιλίῃ κατεβρόαγη, χροῶμα κα-
 αχύνθη λεπτὸν, ὠχρόν, μέλαν ἐὼν, ὄμματα ἀνχυρῶα. κυρ-
 ῶα ἐνδεδινημένα, ἀτενίζοντα. [567] τῷ δὲ καθ' ἥπαρ ἐγγὺς
 πληγέντι ἀκοντίῳ εὐθύς τὸ χροῶμα κατεχύθη νεκρῶδες. τὰ
 ὄμματα κοῖ||λα, ἀλυσμός, δυσφορίη, ἀπέθανε πρὶν ἀγορὴν
 λυθῆναι, ἐν ἥπερ ἡμέρῃ ἐπλήγη. ὁ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ Μακε-
 δόνος λίθῳ πληγεὶς, ὑπὲρ κρο(844)τάφου ἀριστεροῦ ὕσθη
 ἱμνὴν διεκόπη, ἐσκοτώθη πληγεὶς καὶ ἔπεσε, τριταῖος ἄφω-
 ρος ἦν, ἀλυσμός, πυρετός ὁ πᾶν σφοδρός, σφυγμός ἐν κρο-
 τάφοισιν ὡς λεπτῆς θέρμης. ἤκουεν οὐδὲν, οὐδὲ ἐφρόνισεν,
 οὐ δ' ἠτρεμίζεν, νοτὶς περὶ μέτωπον καὶ ὑπὸ ῥίνα ἄχρως
 ἀνθερεῶνος, πεμπταῖος ἐτελεύτησεν. ὁ Αἰνιήτης ἐν Δήλῳ
 ἀκοντίῳ πληγεὶς ἐς τοῦπισθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ ἀρι-
 στερόν μέρος, τὸ μὲν ἔλκος ἄπονον. τριταίῳ δὲ γαστρός

oris morbis incendebatur, calor et fitis aderat, ac intra se-
 ptem dies vitam cum morte commutavit. Neopolis vero ex
 simili vulnere eodem modo affectus fuit, ex acri autem per
 clysterem infuso alvus affatim prorupit, colore tenui, pal-
 lido, nigricante suffusus est, oculi squalidi erant, rigidi,
 intus revoluti, intenti. Jaculo in jecur cominus percusso,
 illico cadaverofus color affusus est, oculi concavi, corporis
 incontinens jactatio et implaciditas aderat. Mortuus est an-
 tequam concio dimitteretur eodem quo percussus est die.
 Qui a Macedone lapide in caput ictus est, supra tempus fi-
 nistrum non magis quam cutis scarificatione quadam dissectus,
 ex vulnere vertigine affectus est et cecidit, tertio die vocis
 defectio et corporis incontinens jactatio erat, febris non
 admodum vehemens, temporum pulsatio velut ex tenui ca-
 lore, nihil audiebat, neque mentis compos erat, neque
 quiescebat. Mador circa frontem, tum sub naso ad mentum
 usque erumpebat, quinto die mortuus est. Aeniates quidam
 in Delo retro in latus sinistrum jaculo percussus, ulcus qui-
 dem sine dolore habuit. Tertio vero die ventris dolor par-

Ed. Chart. IX. [567. 568.] Foes. II. 1218. Ed. Lind. I. (844. 845.)
 ὀδύνῃ σμικρῇ, οὐχ ὑπεχώρει. κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα κόπῃ
 ἦν, καὶ ὁ πόνος διέλιπεν. ἔδρη ἔξω ἐς τὰς ὀρχιας τεταρτα
 καὶ ἐς ἥβην, καὶ κοιλὴν ὅλην δεινῶς ὁ πόνος καταιγίζ
 ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο, χολῳδεα ἔμεσεν κατακορεά. χολῳ
 ὀφθαλμοὶ, καὶ οἱ τοῖν λιποθυμεόντων. μετὰ εἰς ἐτελεύτησιν
 πλὴν θέρμη λεπτή τις ἐνῆν αὐτῷ. Αὐδέλλω πληγέντι
 τὸν νῶτον πνεῦμα πούλν κατὰ τὸ τραῦμα μετὰ φόβου ἐκ
 ρει καὶ ἡμορράγει. τῷ ἐναίμῳ δὲ καταδεθεὶς ὑγίης ἐγένε
 [568] συνέβη δὲ καὶ τῷ δυσχυιάτῳ Φιλίας παιδίῳ, ψιλ
 ματος ἐν τῷ μετώπῳ γενομένου, ἐναταίῳ πυρετός. εἴτα ἐπ
 λιάσθη τὸ ὀστέον, ἐτελεύτησεν, καὶ τῷ Φανίου καὶ τῷ Εὐε
 γου, πελαιομένων δὲ τῶν ὀστέων καὶ πυρεταινόντων ἀ
 στατο τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ ὀστέου, καὶ πύου ὑπενέμετο. το
 τοῖσι τρυπουμένοισιν ἔξ αὐτοῦ τοῦ ὀστέου ἀνήρχετο ἰχ
 λεπτός, ὀρθώδης ὑπόχρος, κά(845)κοδμος, θανάσιμος. ξυ
 βαίνει δὲ τοῖσι τοιούτοις καὶ ἐμέτους ἐπιγίνεσθαι, καὶ
 σπασμῳδεα ἐπὶ τελευτῇ καὶ ἐνίους κλαγγώδεας εἶναι, κ

vus aderat, nil ex alvo secedebat, verum sub noctem
 infuso per clysterem siercus prodiit et dolor intermisit, sed
 extra in scrotum prolapsa est. Quarto die in pubem et tu
 tum ventrem dolor vehementer irruerat, neque quiesce
 poterat, biliosa affatim sincera vomitione rejecit, oculi e
 viridi pallefcentes et quales animo deficientibus. Post quin
 tum diem mortuus est, praeterquam quod calor quida
 temnis ipsi inerat. Audello in dorsum vulnere accepto sp
 ritus multus cum strepitu ex vulnere prodibat, et sangui
 multus prorupit. Deligato vero medicamento quod cruent
 vulneribus imponitur, sanitati est restitutus. Contigit autem
 etiam miserrimo Philiae puero ex ossis denudatione in front
 nono die febris, deinde os livorem contraxit, mortuus est
 Phaniae quoque et Evergi liberis, livore occupatis ossibus
 febreque detentis, cutis ab osse discessit et pus intus depa
 scebatur. His terebro perforatis, ex ipso osse tenuis sanies
 serosa, aliquantulum pallida, graveolens et letalis emerge
 bat. His quoque accedebat vomitus, et ad extremum con
 vulsiones et quandoque stridulam vocem edebant, interdum

d. Chart. IX. [568. 569.] Foëf. II. 1118. 1120. Ed. Lind. I. (845.)
 νίους ἀκρατέας. καὶ ἦν ἐν τοῖσι δεξιούσι τὸ τρώμα ἦ, τὰ
 ριστερὰ, ἦν δ' ἐν τοῖσιν ἀριστεροῖσι, τὰ δεξιά. τῷ Θεο-
 ώρου ἐναταίῳ ἡλιωθέντι πυρετὸς ἐπῆρει δεκαταίῳ ἐκ ψιλώ-
 ατος οὐδενὸς ἄξιος εἰπεῖν κατὰ τὸ ὀστέον. ἐν δὲ τῷ πυρετῷ
 μελάνθη, ἀπέστη τὸ δέρμα, ἐπιπολὺν κλαγγώδης. δευτέρῃ
 αὖ εἰκοστῇ ἢ γαστῆρ ἐπέρθη, μάλιστα δὲ κατὰ τὰ ὑποχόν-
 ρια, καὶ ἐτελεύτησεν.

|| Οἷσι δ' ἂν ὀστέα καταγῇ, τούτοισιν ἐβδομαίοισιν οἱ
 πυρετοί. ἦν δὲ θερμότερη ἢ ὥρη, καὶ θάσσον. ἦν δὲ μᾶλλον
 πλασθῇ, καὶ παραχρῆμα. [569] καὶ ὁ Ἐξαρμοδὸς παιδίσκος,
 παραπλησίως καὶ ἄλγημά ἐς μηρὸν οὐ κατ' ἕξιν τοῦ τρώμα-
 τος, καὶ ἐγεγόνει κλαγγώδης, καὶ τραχήλου ὀδύνῃ. καὶ ὁ
 Πουσιδοκρέων τρίτῃ σπασμὸς, θέρμη οὐκ ἔλιπεν, ἐτελεύ-
 ησεν ὀκτωκαιδεκαταῖος. ὁ τοῦ Ἰσαγόρα ὀπισθεν ἐπλήγη τῆς
 κεφαλῆς, φλασθέντος τοῦ ὀστέου καὶ μελανθέντος, πεμπταίῳ
 τετριχένετο. ὀστέον δὲ οὐκ ἀπέστη. τῷ ἐκ τοῦ μεγάλου πλοίου
 διόπῃ ἢ ἄγκυρα τὸν λιχανὸν δάκτυλον καὶ τὸ ὀστέον συν-

etiam impotentes erant. Quod si vulnus dextram partem
 occuparet, sinistra laborabant, si vero sinistra, dextra. The-
 odori puerum nono die insolatu utentem, decimo die febris
 invasit ex ossis denudatione nullius pene momenti. In febre
 autem os est denigratum, cutis discessionem fecit, admodum
 stridulam vocem edidit. Secundo et vigesimo die venter
 intumuit, praesertim vero ad praecordia, tertio et vigesimo
 vitam cum morte commutavit.

Quibus ossa fracta fuerint, eos septimo die febris in-
 vadit, tempore vero calidiore etiam citius. Quod si magis
 confracta fuerint, etiam illico. Exarmodi etiam puerulus
 similiter quoque dolorem ad femur sensit, non ea parte qua
 vulnus erat, et stridulam vocem edidit, et cervicis dolor ad-
 fuit. Posidocreon quoque tertio die convulsione correptus
 est, calor non relinquebat, decimo octavo mortuus est. Isa-
 gorae filius posteriore capitis parte vulneratus, colliso osse
 et denigrato, quinto die superstes extitit. Os autem discef-
 sionem non fecerat. Magnae navis praefecto anchora manus
 dextrae indicem et os collisit, ex quo inflammatio, fideratio

Ed. Chart. IX. [569. 570.] Foes. II. 1220. Ed. Lind. I. (845. 846.)
 ἐφλάσε τῆς δεξιῆς χειρὸς, φλεγμασίῃ ἐπεγένετο, καὶ σφάκε-
 λος, καὶ πυρετός. ὑπεκαθάρθη πέμπτῃ, μετρίως αἱ θέρμα
 ἀνῆκαν καὶ αἱ ὀδύναι, τοῦ δακτύλου τι ἀπέπεσεν. μετὰ δὲ
 τὴν ζ' ἐξῆει ἰχώρ ἐπιεικῶς, μετὰ ταῦτα τῇ γλώσῃ οὐ πάν-
 ῃ ἔφη δύνασθαι ἐρμηνεύειν. τὶ πρόρ(846)ρήσις, ὀπισθότονος
 εἰ ἔξει, ξυνέφερόν τε αἱ γνάθοι ξυνερείδόμεναι. ἔπειτα ἐς
 τράχηλον τριταῖος ὅλος ἐσπᾶτο ἐς τοῦπίσω ξὺν ἰδρωτί.
 ἔκτατος ἀπὸ τῆς προρρήσιος ἀπέθανεν. [570] ὁ δὲ ἐκ τῆς
 Ἀρπάλου ἀπελευθέρης Τελεφάνης, τύμμα κάτωθεν μεγάλο
 δακτύλου ἔλαβεν. ἐπεφλέγημνε, καὶ σφόδρα ἐπώδυνος ἦν,
 καὶ ἐπεὶ ἀνῆκεν, ὤχετο εἰς ἀγρόν, ὅσφυν ἤλγησεν, ἐλούσατο,
 αἱ γένυες ξυνήγοντο ἐς νύκτα, καὶ ὀπισθότονος παρῆν, τὸ
 σίαλον ἀφρώδες μόλις ἔξω διὰ τῶν ἐδόντων διήει, τριταῖος
 ἀπέθανεν. Ζήνων ὁ τοῦ Λάμωνος περὶ κνήμην ἢ σφυρὸν,
 ἔλκος κατὰ νεῦρον ἤδη καθαρόν. τοῦτω δηχθέντι ὑπὸ φαρ-
 μάκου ξυνέβη ὀπισθότονον ἀποθανεῖν. Μείνωνι ὑπ' ἀρκτου-
 ρον καὶ πρότερον, ἐκ πυρετοῦ θερينوῦ καὶ διαρροΐης ἀσθε-

et febris successit, aliquantulum purgato quinto die calores
 et dolores modice remiserunt, ex digito aliquid decidit.
 Post septimum diem sanies moderate exibat, deinde se non
 posse omnia lingua explicare dixit. Praedictione denun-
 ciatum est periculum, si posteriorum partium distentio, opi-
 sthotonum dicunt, corripere, et ad id contulerunt maxillae
 cohaerentes, deinde ad collum affixae. Tertio die totius
 corporis in posteriora convulsione cum sudore tentabatur.
 Sexto a praedictione die mortuus est. Telephanes ex Harpali
 liberta filius plagam deorsum in pedis pollice accepit, ex
 qua inflammatio et vehemens dolor consecutus est. Quo
 remisso in agrum profectus ex lumbis doluit, lavit, sub
 noctem maxillae cohaerebant, et posteriorum partium dis-
 tentio, opisthotonos dicitur, aderat. Sputum spumans
 aegre dentes pertransibat, tertio die mortuus est. Zeno
 Damonis filius circa tibiam aut malleolum juxta nervum jam
 purum accepto ulcere et a medicamento eroso, distentione
 in posteriore, quam opisthotonum dicunt, mortuus est. Me-
 nonem sub arcturi exortum et antea ex febre aestiva et alvi

Ed. Chart. IX. [570.] Foes. II. 1220. 1221. Ed. Lind. I. (846. 847.)

γῶς διατεθέντι, ἐκ πορείης κοπιῶσαντι καὶ πλευροῦ ὀδύνη
ἀριστεροῦ, καὶ βῆξ ἔχουσα μὲν ἐκ κατάρθρου καὶ πρότερον,
τότε δὲ ἦν κατακορῆς, καὶ ἄγρυπνος, καὶ δυσφόρως φέρων
τὸν πυρετὸν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἀνακαθίζων τριταῖος ἐπτύ-
σεν ὥχρόν, ἀρτηρίῃ ὑπεσφύριζε ῥεγχῶδες. περὶ τὴν ε πνεῦμα
ἐπιεικῶς πυκνόν, πόδες, αἱ κνήμαι, ἄκρα τὰ πλεῖστα ψυχρὰ
καὶ ἔξω τοῦ ἱματίου, ὑποχώρησις ἀπ' ἀρχῆς ἐπεγένετο χολώ-
δης οὔτε λίην ὀλίγη οὔτε πολλή. ζ καὶ η καὶ θ ῥᾶον
ἐδόκει || φέρειν, καὶ τινες ὕπνοι ἐγένοντο, καὶ ἀποχερμπτό-
μενα ἀπεπτότερα. δεκάτῃ καὶ μέχρι ιγ σφόδρα (847) λευκὰ
καὶ καθαρὰ, καὶ ὑποχόνδριον λαπαρώτερον ἐγένετο, τὸ δὲ
ἀριστερὸν ξυντεταμένον καὶ εὐπνούστερον, πρὸς δὲ βάλανον
ὑπῆλθε μετρίως. ιγ πάλιν ἐπτύσεν ὥχρόν. ιδ δὲ μᾶλλον. ιε
πρασοειδές, κοιλίῃ δὲ κακώδεα, χολώδεα, ὑγρὰ συχνὰ ὑπῆλ-
θεν, ἀριστερὸν ὑποχόνδριον ἐπήρετο. ιστ δὲ καὶ σφόδρα
ἐπώδησεν, καὶ τὸ πνεῦμα ἤδη ῥεγχῶδες, ἰδρῶς περὶ μέτω-
πον καὶ αὐχένα. ὀλιγάκις ἐπὶ τὸ στῆθος, ἄκρα καὶ μέτω-

profluvio imbecillum, ex via delassatum etiam lateris sinistri
dolor et tussis detinuit, quae quidem etiam prius ex desili-
latione aderat, tunc vero valde intensa erat. Pervigil erat
et febrem statim ab initio implacide ferebat, residens tertio
die expuebat pallidum, arteria sibilum quendum cum ster-
tore edebat. Sub quintum diem fere densa spiratio aderat,
pedes, tibiae, extrema plerumque frigida et extra stragula
erant. Ab exordio quod per alvum secedebat biliosum exi-
stebat, neque valde paucum neque multum. Septimo, octavo
et nono lenius ferre videbatur et somni quidam aderant,
crudiora erant quae excreabantur, decimo et ad decimum
tertium usque alba admodum et pura. Praecordia molliora
existebant, sinistra autem contenta, faciliusque spirabat.
Glande subdita alvus moderate demisit, decimo tertio rursus
pallidum spuit, decimoquarto vero magis, decimoquinto
quod coloris erat porracei. Alvus vero maleolentia, biliosa,
liquida, crebro demisit, praecordia sinistra attollebantur,
decimosextæ vero etiam valde intumuerant et spiratio jam
cum stertore erat, sudor circa frontem et cervicem, raro

Ed. Chart. IX. [570. 571.] Foef. II. 1221. Ed. Lind. I. (847. 848.)
 πον ἐπιεικῶς διετέλει ψυχρά. πηδηθμὸς δὲ φλεβῶν περὶ
 κροτάφους κατέσχευεν, ὕπνοι κωματώδεις καὶ ἡμέρην καὶ νύκτα
 τοὺς τελευταίους χρόνους. οὖρον ἀπ' [571] ἀρχῆς ὡμὸν σπο-
 δοειδές. περὶ ι καὶ μέχρι ιγ λεπτά καὶ οὐκ ἄχροα, ἀπὸ δὲ
 τῆς ιγ οἷά περ ἀπ' ἀρχῆς. τῷ Κλεόχῳ πλευροῦ ἄλγημα καὶ
 πυρετός, ἀνῆκεν ὁ πυρετός, ἰδρωσε τὸ σῶμα ὅλον. ἐν τῷ
 οὖρῳ πολλὰ τὰ ἐκφερόμενα ἦν, ἐθορυβήθη μετὰ ταῦτα.
 Πληϊάδων περὶ δύοσιν τὴν Ὀλυμπιάδῃ, ὀκτάμηνον ἔχουσιν
 ἐκ πτώματος πυρετός ὁξὺς ἔλαβε. γλῶσσα καυσώδης, ξηρὴ,
 τραχεῖν, ὠχρὴ, ὀφθαλμοὶ ὠχροὶ, καὶ τὸ σῶμα νεκρώδης,
 διέφθειρε πεμπταίη, ῥηϊδίως ἀπῆλλαξε, καὶ ὕπνος ὡς ἐδόκει
 καυματώδης. δειλῆς διεγειρόντων οὐκ ἠσθάνετο, παρμικῶ
 ὑπῆκουσε, πόμα κατεδέξατο καὶ χυλοῦ. ὑπέβησσε καταπίνουσα
 τὸ πόμα, ἡ φωνὴ οὐκ ἐλύετο, οὐδὲ αὐτὴ τι ἀνέφερε, τὰ
 ὄρματα κατηφέα. πνεῦ(848)μα μετέωρον κατὰ ῥίνα σπώμε-
 νον, χροῶμα πονηρόν, ἰδρῶς περὶ τοὺς πόδας καὶ σκέλα

pectus occupabat, frons et extrema fere frigida persevera-
 bant, venae temporum saliebant, somni cum sopore diem
 et noctem postremo tempore detinebant, urina ab initio
 cruda, cinerem colore referens. Ad decimum et decimum-
 tertium usque tennes et non decolores. A decimotertio au-
 tem quales ab initio. Cleochum lateris dolor et febris cor-
 rипuit, remisit febris, toto corpore sudor dimanavit, per
 urinam multa efferebantur, quae postea returbida facta est.
 Ad vergiliarum occasum Olympiadae uxorem octo mensibus
 utero gerentem, ex casu febris acuta corripuit, lingua ae-
 stuans, sicca, aspera, pallida, oculi pallidi, corpus mortuo
 simile, abortu quinto die sine labore est liberata et somnus,
 ut videbatur, cum sopore adfuit, sub vesperum cum exci-
 taretur non sentiebat, sternutamentum cienti medicamento
 cessit, potionem recepit et succi ptisanæ nonnihîl, potionem
 deglutiens aliquantum tussivit, vox soluta non erat, neque
 ipsa quicquam convalescebat, oculi demissi erant, spiratio
 sublimis, quae naribus trahebatur, color pravus, sudor pe-
 des et crura, cum morti esset proxima, occupabat, mortua

Ed. Chart. IX. [571. 572.] Foëf. II. 1221. Ed. Lind. I. (848.)
 περὶ θάνατον εἶσθη, ἐτελεύτησεν. τῇ Νικολάου εὐνέτιδι ἐκ
 καύσου τὰ παρ' οὓς ἐγένετο ἐπ' ἀμφοτέρω. ὀλίγον ὕστερον
 τὸ ἕτερον ἤδη δοκόντος χαλᾶν τοῦ πυρετοῦ ὡς οἶδημα περὶ
 ἰδ' μεγάλα ἀσῆμως κατέστη. ὑπέστρεψε, χρῶμα νεκρῶδες.
 γλῶσσα τρηχεῖη, δασεῖ σφόδρα, ὑπόλευκος, διψώδης. ὑποχώ-
 ρησις κάτω πολλή ὑγρὴ κακώδης παρὰ πάντα τὸν χρόνον.
 πρὸ τῆς τελευτῆς ἐφθάρη τὸ σῶμα τῷ πλήθει. ἐτελεύτησεν
 περὶ τὰς κ [572] Ἀνδρέαν πρὸ Πληϊάδεος φρίκη, πυρετός,
 ἔμετος, ἀπ' ἀρχῆς ἡμιτριταῖος ἐφαίνετο. τριταῖος δ' οὖν
 ἐὼν, πάλιν ἀγοράζων ἐφριξε, πυρετός ὀξύς, ἔμετος χολῆς
 ἀκρότου, παραλήρησις ἐς νύκτα, ῥᾶων πάλιν. πέμπτη χαλε-
 πῶς, ἕκτη ἀπὸ λινωζώστιος εὖ ὑπῆλθε. ζ' χαλεπώτερον, καὶ
 τὰς ἐφεξῆς συνεχέστερος ἤδη καὶ ἀνίδρωτος ἀπ' ἀρχῆς καὶ
 διψώδης. μάλιστα δὲ στόμα ὑπεξηραίνετο καὶ πόμα οὐδὲν
 ἡδέως προσεδέχετο. ἀηδὴς πολλῆς εἰσῆς περὶ τὸ στόμα,
 γλῶσσα ξηρὴ, ἄκροπις, τρηχύτης ἐπῆνθει ὡχρολευκος, ἄγρυ-

est. Nicolai uxori ex febre ardente ad utramque aurem tu-
 bercula suborta sunt, paulo post alterum, cum jam febris
 remittere videretur, velut tumor laxis decimoquarto die
 valde citra ullam significationem conquievit, morbi reversio
 facta est, color cadaverosus erat, lingua aspera, densa ad-
 modum, subalbicans, siticulosa. Alvi egestio copiosa, liqui-
 da, omni tempore maleolens. Ante obitum corpus egestio-
 nis copia consumptum est, ad vigesimum diem mortua est.
 Ante vergiliarum occasum Andrean horror, febris, vomitus
 corripuit, ab initio semitertiana apparebat. Tertio vero die
 cum rursus in foro negotiaretur, horrore correptus est, cum
 febre acuta, bilem sinceram vomitione rejecit, deliravit, sub
 noctem meliuscule habuit. Quinto rursus graviter habuit,
 sexto ex mercuriali alvus probe dejecit. Septimo gravius
 habebat, caeterisque deinceps diebus jam magis continenter
 febris detinebat et ab initio sine sudore erat, sitique torque-
 batur. Praecipue vero os reficcabatur, nullumque potum
 non averfabatur, cum os admodum ingratum esset, lingua
 reficcata, inarticulata erat, asperitas existerat cum pallore
 albicans, pervigilio, anxietate torquebatur, exolutus, fra-

Ed. Chart. IX. [572.] Foef. II. 1221. 1222. Ed. Lind. I. (848. 849)
 πνος, ἀσώδης, ἐκλελυμένος, κεκλασμένος, γλώσσα ὑπὸ ξηρό-
 τητος ἐνίοτε ὑπότραυλος ἕως διαβρῆξαι, χυλὸν μάλιστα
 προσεδέχεται. ἐναταίῳ ἢ δεκαταίῳ παρ' οὗς ἀριστερόν καὶ
 περὶ τὸ ἕτερον ἐπάσματα μικρὰ (849) ἀσήμως ἐφάνη. οὐρα
 διὰ παντός οὐκ ἄχροα, ἄνευ δὲ ὑποστάσιος. τεσσαρεσκαίδε-
 καταίῳ ἰδρώτιον περὶ τὰ ἄνω οὐ πολὺ μετριώτερον. ἡ θερμὴ
 περὶ τὰς ἰς ἐμωλύνθη. κοιλίῃ μετὰ τὰς ἰ ξηρή, οὐκ ἄνευ
 βαλατειῶν ὑποχωρέουσα. περὶ δὲ τὰς κε ἐξανθήματα δι' ὀλί-
 γου κνησμώδεα θερμά, ὥσπερ πυρίκαιν||στα. ὀδύνη δὲ ἦν
 περὶ τὰς μασχάλας καὶ τὰ πλευρά. ἐς σκέλεα διήλθεν ἀσή-
 μως καὶ ἔληξε. λουτρόν ὠφέλει καὶ χρῆσμα τὸ ἐν τῷ ὄξει.
 μηνὶ δὲ δευτέρῳ ἴσως ἢ τρίτῳ ἐς νεφροὺς ἡ ὀδύνη καὶ πρό-
 τερόν ποτε γενομένη κατέστη. Ἀριστοκράτει περὶ ἡλίου τρο-
 πὰς χειμερινὰς κόπος καὶ φρίκη καὶ θερμὴ, μετὰ δὲ ἥροξοτο
 τριταίῳ πλευροῦ ὀδύνη καὶ ὀσφύος, καὶ οὖδημα ἐκ τῆς μα-
 σχάλης ὀρξάμενον παρ' ὅλον τὸ δεξιὸν πλευρὸν σκληρόν κατὰ
 ταύτην τὴν πλευρὴν ἐκ μασχάλης ὀρξάμενον ἐρυθρόν, πελι-

ctus, lingua interdum prae siccitate nonnihil balbutiens,
 donec eam perfunderet, forbitiunculam ex hordeo praecipue
 fumebat. Nonno aut decimo ad sinistram aurem atque alte-
 ram parva tubercula sine ulla judicationis significatione
 apparuerunt. Urinae per totum morbum non decolores,
 verum sine sedimento fuerunt. Decimoquarto circa superio-
 res partes sudor non admodum moderatus obortus est. Ad
 decimumseptimum calor conquievit. Post decimum alvus
 sicca, nihilque nisi subditis glandibus dejiciens. Ad vigesi-
 mumquintum pustulae pruriginosae, calidae, velut ambusta
 cute, sensim exortae sunt. Dolor autem axillas et latera oc-
 cupabat, in crura citra ullam significationem transiit et desit.
 Balneum proderat et illitus cum aceto. Mense vero secundo
 fere aut tertio dolor ad renes, qui quandoque tenuerat,
 constitit. Aristocratem sub brumam lassitudo, horror et
 calor invalit. Postea vero tertio die lateris et lumborum
 dolor coepit, et tumor ab axilla initium sumens totum latus
 occupabat, ad ipsam costam durus, cum rubore qui ab
 axilla initium ducebat et livore, non secus quam si ab igne

Ed. Chart. IX. [572. 573.] Foëf. II. 1222. Ed. Lind. I. (849. 850.)
 δυνόν ὡς ὑπὸ πυρὸς θαλπθὲν καὶ ἐκκεκαυμένον, ἀσώδης,
 δυσφύως ἔχων, σφόδρα διψώδης, γλῶσσα ὑπόλευκος. οὐρα
 οὐκ ἐχώρει, σκέλεα ὑπόψυχα, ὑποχώρησις ἀπὸ λινοζώστις
 ὀλίγη, ὕγρα, ὑπόλευκα, ἀφρώδεα. ἐς νύκτα πνεῦμα ἐμετω-
 ρίζετο, ἰδρώτιον περὶ [573] μέτωπον καίω ψυχρά, ἀσώδης,
 τράχηλος ἐνεφυσᾶτο, βήξ οὐκ ἐνῆν, ἐτελεύτησεν ἔμφρων.
 Ὀνησιάνακτι περὶ φθινόπωρον ὀφθαλμίῃ, μετὰ δὲ τεταρταῖος
 πυρετός. ἀρχομένου τοῦ τεταρταίου, σφόδρα ἀπόσιτος. προσ-
 ἰόντος δὲ ἡδέως πρὸς σιτίον. καὶ Πολυχάρι δὲ ἐν τεταρταίῳ
 ὅμοια τὰ περὶ τὴν πίτισιν. (850) συνέβη δὲ καὶ τῷ Μνη-
 σιάνακτι ὑποχώρησις ἔμπροσθεν τοῦ πυρετοῦ, καὶ μετὰ τὸν
 πούλυν χρόνον παρηκολούθει πολλῶν λευκῶν, μυξοποιῶν,
 καὶ ἔστιν ὅτε σμικρὸν αἷμα ἄνευ πότων καὶ ὀδύνης, ψόφου
 δὲ ἐν γαστρί. μετὰ τὸν πυρετὸν ἀπέστι παρὰ τὴν ἔδρην
 φῦμα σκληρὸν πούλυν χρόνον παρηκολούθει ἄπεπτον. ἐξῥύγη
 ἐς τὸ ἔντερον, καὶ ἔξω συριγγῶδες ἐγένετο. περιπατοῦντι δ'
 αὐτῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ μαρμαρυγαὶ ὠρῶντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν,

calefactus et ustulatus fuisset, anxie et moleste habebat, ad-
 modum siticulosus erat, lingua subalbicans. Urinae non
 prodibant, crura aliquantulum frigida, alvus ex mercurialis
 succo pauca dejiciebat, liquida, subalbicantia, spumosa.
 Sub noctem respiratio sublimis extitit, parvus sudor circa
 frontem erupit, partes inferiores frigidae, anxietate vexa-
 batur, cervix intumescibat, tussis non aderat, mentis
 compo mortuus est. Onesianactem ad autumnum lippitudo,
 postea vero febris quartana detinuit. Per quartanae exordia
 a cibis alieno admodum erat animo, progressu vero temporis
 ad cibum alacriter habebat. Quin etiam Polychari in febre
 quartana eadem circa cibos contigerunt. Mnesianacti quo-
 que etiam contigit alvi dejectio ante febrem, posteaque
 multo tempore comitabatur, multis albis, mucosis prodeun-
 tibus. Quandoque etiam paucum sanguinem citra laborem
 et dolorem demittebat, ventris autem strepitus aderant. Post
 febrem tuberculum durum ad sedem abscessum fecit, diu in-
 coctum perseveravit, ad intestinum ruptum est et foris fistu-
 losum evadebat. Cum autem in foro deambularet, ei ante

Ed. Chart. IX. [573. 574.] Foëf. II. 1222. Ed. Lind. I. (850. 851.)
 καὶ τὸν ἥλιον οὐ πᾶν καθεώρα. ἀποχωρήσας δὲ μικρὸν
 ἐξ ἑωυτοῦ ἦν καὶ τράχηλον σπασμώδης. ἐπεὶ δὲ ἐκομίσθη
 εἰς οἶκον μόγις ἀνέβλεψε, καὶ αὐτὸς ἑωυτοῦ μόγις ἐγένετο.
 τὸ πρῶτον δὲ περιέβλεπε τοὺς περιεσιῶτας, καὶ τὸ σῶμα
 κατεψύχθη. μόγις δὲ ἀνεθερμάνθη ἀσκίοισι καὶ πυρὶ ὑπὸ
 τῇ καινῇ, ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ ἐντὸς ἦν καὶ ἐξανίστατο, οὐκ ἐξίε-
 ναι ἤθελεν, ἀλλὰ δεδιέναι ἔλεγεν. εἰ δέ τις περὶ νοσημῶ-
 των χαλεπῶν διελέγετο, ὑπεξήρχετο φόβῳ. ἔστιν ὅτε προσπί-
 πτειν αὐτῷ πρὸς τὰ ὑποχόνδρια θερμασίην ἔφη καὶ τῶν
 ὀφθαλμῶν μαρμαρυγὰς παρακολουθεῖν, καὶ ἡ ὑποχώρησις
 πούλλη, καὶ πολλάκις καὶ ὁμοίᾳ χειμῶνος ξυνέβη. φλεβοτομίη
 γέγονε, ἐλλέβοροι, γαλακτοποσίαι βοείου. πρότερον δὲ ὀνείου
 ξυνήνεγκε καὶ τὰς ὑποχωρήσιας ἔπαυσεν. ὑδροποσίη ἀπ' ἀρ-
 χῆς, περίπατοί τε καὶ κεφαλῆς καθάρσεις. [574] τῷ Ἀνεχέ-
 του ταῦτά. χειμῶνος ἐν βαλανείῳ πρὸς πυρὶ χριόμενος ἐθερ-
 μάνθη, καὶ παραχρῆμα περιέπεσεν ἐν ἐπιληπτικοῖς σπασμοῖς.
 ἐπειδὴν δὲ ἱκανοὶ σπα(851)σμοὶ, περιέβλεπεν, οὐ παρὰ ἑωυ-

oculos fulgores obversabantur, neque plane solem intueri poterat. Ubi vero paulum secessisset, extra se fuit et cervicis convulsione tentatus est. Postquam autem domum relatus est, aegre visum recepit, vixque ad sese rediit. Primum vero circumstantes oculis collustrabat, corpus adeo perfrixit, ut vix utriculis et novis subinde adhibitis fomentis recalesceret. Posteaquam autem sui compos fuit et surrexit, prodire noluit, sed timere dicebat. Quod si quis de gravibus morbis verba faceret, prae timore se subducebat. Interdum sibi ad praecordia calorem occurrere dicebat, et oculis obversantes fulgores comitari. Alvi dejectio multa fuit, et saepe et similis hieme contigit. Venae sectio facta est, veratrum exhibitum, lactis vaccini potione usus est, ac primum asininum, quod contulit et alvi egestionem sedavit. Aquae potio ab initio fuit, deambulationesque et capitis purgationes. Anecheti filio ista contigerunt. Per hiemem in balneo ad ignem cum inungeretur calefactus est, et confestim in comitialibus similes convulsiones incidit. Ubi vero satis multae convulsiones fuissent, circumspexit, non erat

Ed. Chart. IX. [574.] Foëf. II. 1222. 1123. Ed. Lind. I. (851.)
 τῷ ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐντὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο, πάλιν τῇ ὑστεραίῃ πρῶτῃ
 ἐλήφθη σπασμώδης· ἀφρὸς δὲ οὐ πᾶν, καὶ τρίτῃ ἄκροσις,
 καὶ τετάρτῃ ἐπεσήμεναι τῇ γλώττῃ, πεμπταῖος οὐχ οἷός τε
 ἦν λέγειν, ἀλλ' ἴσχετο ἐν τῇσιν ἀρχῇσι τῶν ὀνομάτων, καὶ τῇ
 εὐ γλῶσσα σφοδρὰ καὶ ὁ σπασμὸς ἐξεγένετο, καὶ ἐκτὸς ἑωυ-
 τοῦ ἐγένετο. ὅτε δὲ ἦνιαι ταῦτα ἡ γλῶσσα μόγῃς ἀπεκαθί-
 στατο εἰς ταυτό. ἐκταίῳ ἀποσχομένῳ πάντων καὶ ῥοφήματος
 καὶ ποιοῦ καὶ οὐκ ἔτι οὐδενὸς ἐλάμβανεν. Κλεόχωρ ἐκ κόπων 747
 καὶ γυμνασίων, μέλιτι τὰς ἡμέρας διαχρωμένῳ οἰδήμα ἐς
 γόνυ δεξιόν. μᾶλλον δὲ ἐς τὸ κάτω περὶ τοὺς τέ||νοντας
 τοὺς ὑπὸ τῷ γούνατι. περιήρει ὑποχωλαίων, καὶ ἡ γαστρο-
 κνημὴν ᾤδει καὶ σκληρὴ ἦν καὶ ἐς τὸν πόδα καὶ ἐς τὸν
 σφυρὸν τὸν δεξιόν καὶ ἐς τὰ οὖλα παρ' ὀδόντας, μεγάλα
 ὥς ῥᾶρες πελιδνὰ μεμελανώμενα ἀνάδυνα ὅποτε μὴ ἐσθίῃ,
 καὶ τὰ σκέλεα εἰ μὴ ἐξανασταῖ. ἦλθε γὰρ ἐς τὸ ἀριστερόν
 τὸ οἰδήμα. ἥσσον δὲ καὶ ἀπολκίαινετο, ἐν τοῖσιν οἰδήμασι
 τοῖσι περὶ γούνατα, καὶ πόδας ὥσπερ ὑπόπυα. τέλος δὲ οὐχ

apud se. Ubi autem ad se rediit, postridie mane iterum
 convulsionibus correptus est, spuma non admodum apparuit.
 Tertio die linguam inarticulatam habuit, et quarto loqui
 velle lingua prae se ferebat. Quinto loqui non poterat, verum
 in nominum principiis haerebat, eodemque die lingua ad-
 modum haesitabat et convulsione vexabatur, ac extra se
 erat. Ubi vero ista remitterent, lingua aegre ad pristinum
 statum redibat. Sexto die cum omnibus abstinuisset et for-
 bitione et potu, nil etiam amplius sumpsit. Cleocho post
 lassitudines et exercitationes, cum per aliquot dies melle
 usus esset, tumor ad genu dextrum subortus est, magis
 vero ad infernam partem, circa tendines qui sub genu sunt,
 tendebat, obambulabat aliquantulum claudicans, surae tu-
 mor cum duritie aderat, et ad pedem ac malleolum dextrum
 pertingebat. Ad gingivas circa dentes tubercula magna velut
 uvae acini, livida, nigra, sine dolore erant, ubi cibum non
 caperet. Quin etiam crura nisi exurgeret doloris expertia
 erant. Tumor enim in sinistram partem venit, minus vero
 etiam livescebat. In tumoribus ad genua et pedes quaedam

Ed. Chart. IX. [574. 575.] Foef. II. 1223. Ed. Lind. I. (851. 852.) οἷός τε ἦν ἵστασθαι, οὐδ' ἐπὶ τὰς πτέρνας ἐπιβαίνειν, ἀλλὰ κλινοπετιῆς ἦν, θέρμαι δῆλοι, ἐνίοτε ἀπόσιτος, οὐ πάνυ διψώδης, οὐδὲ ἐπὶ θᾶκον ἀνίστατο, ἀσώδης, καὶ ἔστιν ὅτε καὶ ὀλιγοψυχίῃ ἴσχετο. ἑλλέβοροι προσήχθησαν κεφαλῆς κα-
θάρσεις, πρὸς τὸ στόμα μαννῶδες ξὺν τοῖσιν ἄλλοισι μισγο-
μένοισι ξυνή(852)νεγκεν. πρὸς τὰ ἐν τῷ στόματι ἔλκεα ῥό-
φημα φακῆς ἐπιτήδειον. περὶ δὲ ἐξηκοστὴν κατέστη τὰ οἰδή-
ματα πρὸς τοῦ δευτέρου ἑλλεβόρου. μαῦνον ὀδύνη ἐς τὰ
γούνατα κατακειμένῳ ἤλθον. ὑγρὸν δὲ καὶ χολὴ ἀπέστη ἐς
γούνατα καὶ πλείους ἡμέρας πρὸ τοῦ ἑλλεβόρου. [575] Πει-
σιστράτῳ ὥμου ἄλγημα καὶ βάρος πολὺ χρόνιον περιπα-
τοῦντι, καὶ τᾶλλα ὑγιαίνουντι. χειμῶνος δὲ ἐπέπεσε πολλή
ὀδύνη πλευροῦ, καὶ θέρμη, καὶ βήξ, ἀπόχρεμψις τε αἵματος
ἀφρώδεις. τοῦτο καὶ ῥεγχῶδες ἐν τῇ φάρυγγι, εὐφορος δὲ
καὶ παρ' ἑωυτῷ, καὶ ἡ θέρμη ἐχάλασεν. ἅμα δὲ καὶ ἡ ἀπό-
χρεμψις καὶ τὸ κέρχον, καὶ περὶ τετάρτην ἢ πέμπτην ἡμέρην
ὑγίης. τῇ Σιμῷ ἐν τόκῳ σεισθείσῃ ἄλγημα περὶ στήθος καὶ

veluti suppurationes inerant. Tandem autem stare non pot-
erat, nec calcibus incedere, sed lecto decumbebat. Calores
erant manifesti, interdum cibum averfabatur, non admodum
fiticulosus, neque ad sedile exurgebat, anxietate vexabatur,
interdumque parvo animi deliquio tenebatur, veratrum ad
capitis purgationes est exhibitum. Ad os medicamentum ex
thuris polline caeteris quibusdam admixtis contulit. Ad
oris uleera lenticulae sorbitio accommodata erat. Circa se-
xagesimum vero diem tumores ad exhibitum iterum vera-
trum subsederunt, tantum dolores ad genua decumbentem
vexarunt. Humor autem et bilis abscellum ad genua fecit,
pluribus etiam ante sumptum veratrum diebus. Pifistratum
deambulanti et caetera sanum humeri dolor et gravitas
longo tempore delinuit. Per hiemem vero incidit multus
lateris dolor et calor et tussis, sanguinem spumofum exscrea-
bat, qui et stertorem in faucibus excitabat, leviter autem
ferebat et mentis compos erat, calorque relaxavit, unaque
et exscretio stridulaque faucium asperitas, et ad quartum
aut quintum diem convaluit. Simi conjugii in partu con-

Ed. Chart. IX. [575.] Foef. II. 1223—1225. Ed. Lind. I. (852. 853.)
 πλευρὸν, βήξ, πυρετοὶ, ἀποχρέμψεις πυώδεις. φθίσις, καὶ
 κατίστη, καὶ ἕξ μῆνας οἱ πυρετοὶ, καὶ διάρροιαὶ αἰεὶ. ἐπὶ
 τέλει παύσις πυρετῶν. κοιλίη ἔστι μετὰ τὴν παῦσιν, ἡμέρας
 μεθ' ἑπτὰ ἐτελεύτησεν.

|| Καὶ ἡ Εὐξένου ἐκ πυριήσιος ἐδόκει, θέρμαι οὐκ ἔλι- 2,50
 πον οὐδένα χρόνον, μᾶλλον πρὸς ἐσπέρην ἐπειτύνοντο, ἰδρω-
 τες ἐγίνοντο ἐς ὅλον τὸ σῶμα. μέλλοντος ἐπιτείνειν τοῦ πυ-
 ρετοῦ ψύξις τῶν ποδῶν, ὅτε δὲ καὶ κνημέων καὶ γουνάτων
 ἐγίνοντο, βηχίον ξηρὸν, ὀλίγον χρόνον ἀρχομένου τοῦ πυρε-
 τοῦ παροξύνεσθαι, εἶτα ἔληγε, διὰ δὲ χρόνου πολλοῦ καὶ
 ὅλου τοῦ σώματος ῥίγος ἐγένετο, ἄδιψος διὰ παντός. φάρ-
 μακον πιούσα καὶ ὀρρόν ἐβλάβη μᾶλλον, ἀπ' ἀρχῆς πάντων
 ἀνώ||δυνος καὶ εὐπνοος. (853) μεσοῦντος δὲ τοῦ χρόνου
 πλευροῦ δεξιοῦ ἐγένετο ἄλγημα, καὶ ἡ βήξ ἐκινήθη, καὶ
 ἄσθμα καὶ ἀποχρέμψεις σμικραὶ, λευκαὶ καὶ ὑπόλεπτοι, καὶ
 ἡ φρέκῃ οὐκ ἔτι ἐκ ποδῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τραχήλου καὶ νώτου,
 καὶ κοιλίῃ ὑγροτέρῃ. ἐχάλασεν ὁ πυρετὸς μετὰ πολλοῦ ἰδρω-

puffae pectoris et lateris dolor obortus est, tussis, febris te-
 nuis, exscreationes purulentae aderant, tabes, quae etiam
 constitit. Febris quoque sex mensibus detinuit, et alvi pro-
 fluvia semper. Ad extremum febris cessatio, ex qua alvus
 substitit, post septimum diem mortua est.

Euxeni quoque uxor ex fotu laborare visa est, calores
 numquam reliquerunt, magis sub vesperam increfcebant,
 sudores toto corpore oboriebantur. Ubi febris augetur.
 pedum frigus, interdum vero et tibiarum et genuum existe-
 bat, tussicula sicca paucio tempore detinebat, ubi febris
 ingravescere inciperet, deinde cessabat, multo autem tem-
 pore toto corpore rigor excitatus est, perpetuo sine siti fuit.
 Medicamento et sero epoto magis laesa est. Per exordia
 prorsus doloris expers erat et facile spirabat. Medio autem
 tempore dextri lateris dolor obortus est et tussis commota.
 creber anhelitus erat et excreationes parvae, albicantes et
 aliquantulum tenues, neque amplius horror ex pedibus, sed
 cervice et dorso ortum ducebat et alvus liquidior erat, fe-

Ed. Chart. IX. [575, 576.] Foef. II. 1225. Ed. Lind. I. (853)
 751 τος καὶ κατεψύχθη. ἄσθμα δὲ ἦν ποικίλον, ἐτελεύτησε μετὰ
 τὴν ἄφεσιν ἐβδόμῃ ἡμέρῳ. [576] ἡ Πολεμάρχου θάψοις
 ἤρξατο πυρεταίνειν, ἀφῆκε δὲ αὐτὴν ἐκταίην. μετὰ δὲ ὑπε-
 φέρετο, ἐς νύκτα θέρμα. πάλιν δὲ διαλιπὼν ἔλαβεν ὁ πυρε-
 τὸς, καὶ οὐκ ἀνῆκε σχεδὸν τριῶν μηνῶν, βῆξ πολλή, ἀπό-
 χρεμψις φλέγματος. ἐπεὶπερ δὲ τὰς εἵκοσιν ἐγένετο, πνεῦμα
 αἰεὶ πυκνὸν, ἐν τῷ στήθει ψόφοι, ἰδρώτης τὰ πολλὰ, πρῶτος
 ἡπιώτερος ὁ πυρετός, καὶ φοῦκαι ἔστιν ὅτε ἐλάβανον, ὑπνοὶ
 ἐγίνοντο, καὶ κοιλίῃ ἔστιν ὅτε καθυγραίνεται καὶ πάλιν ξυνί-
 στατο. ἐγένετο ἐπιεικῶς. μεσοῦντος δὲ χρόνου ἐς γούνατα
 καὶ κνήμας ἄλγημα, καὶ ξυγκάμπειν καὶ ἐκτείνειν ἄλλου
 ἐδεῖτο. διετέλει τὰ τῶν σκελέων μέχρι τελευτῆς. ὑπόγυον δὲ,
 καὶ ἐπώδησαν οἱ πόδες μέχρι κνημίων, καὶ ἐφαπτομένων
 ἤλγει, καὶ οἱ ἰδρώτες ἔληξαν καὶ τὰ ῥίγια. ὁ δὲ πυρετός
 αἰεὶ ἐπέτεινεν. πρὸ δὲ τῆς τελευτῆς κοιλίῃ κατεῤῥάγη, ἡμέρῳ
 διετέλει. πρὸ τριῶν ἡμερῶν τῆς τελευτῆς ῥεγχώδης ἐν φά-

bris cum sudore copioso relaxavit et perfrigerata est. Varia
 autem erat crebra spiratio, septimo post remissionem die
 mortua est mentis compos. Polemarchi uxor aestate febric-
 citare coepit, eam autem dimisit sexto die, postea vero mor-
 bum trahebat, ad noctem calores tenuerunt. Rursus ubi
 intermisisset,prehendit febris, neque tribus prope mensibus
 dimisit, tussis multa aderat, pituitae excreatio. Ubi vero
 ad vigesimum diem pervenisset, spiratio perpetuo crebra
 erat, in pectore strepitus, plerumque sudoribus diffluebat,
 mane febris remissior. Interdum etiam horrores prehende-
 bant, somnus aderat et interdum alvus humecta erat, rur-
 susque siccabatur, ad gustum moderate habebat. Medio vero
 interposito tempore ad genua et tibias dolor erat, et si fle-
 ctere aut extendere cuperet, alterius indigebat opera. Cru-
 rum dolores perseverarunt ad finem usque, qui jam prope
 instabat et pedes intumuerunt ad tibias usque, ad conta-
 ctum dolebat, sudoresque et rigores cessarunt, febris autem
 semper increvit. Ante obitum autem alvus effusa est, men-
 tis compos perseverabat. Tribus ante obitum diebus stertor

Ed. Chart. IX. [576. 577.] Foëf. II. 1225. Ed. Lind. I. (853. 854.)
 ρυγγι καὶ πάλιν ἐπανήρχετο, ἐτελεύτησεν. Ἡγησιπόλιος παι-
 διον σχεδὸν τέσσαρας μῆνας ἄλγημα περὶ ὀμφαλὸν βρωτικὸν
 εἶχεν. (854) προϊόντος δὲ ἐπέτεινεν ἡ ὀδύνη, ἔκοπτε τὴν
 γαστέρα, ἐτίλλετο, θέρμαι ἐπελάμβανον, ἐτήκετο, ὅστεα ἐλή-
 φθη, τὼ πόδε ἐπώδει, ὄρχιες, γαστρός τὰ περὶ ὀμφαλὸν πε-
 φνυσημένον ἀραιὸν, οἷσι μέλλουσι κοιλίαι ἐκταράσσεσθαι ἀπό-
 σιτος ἐγένετο, γάλα μῶνον προσεδέχετο ὑπόγυον, καὶ ἡ κοι-
 λία καθυγρᾶνθη, καὶ ὕφαιμος ἰχώρ ὑπῆει ἀκόδομος, κοιλίη
 ἐμπύρατο, ἐτελεύτησεν ἐμέσας μικρὸν βραχὺ φλεγματῶδες,
 ὥστε δόξαι οἷον γονήν. [577] τῆς Πλατείης τελευτήσαντι δὴ
 ῥαφή τῆς κεφαλῆς σφόδρα ἐκοιλᾶνθη, ἀρρώστων δ' αἰεὶ τῇ
 χειρὶ κατῆγε κατὰ τοῦ βρέγματος, μάλιστα δ' ὑπόγυον, οὐκ
 ἤλγει δὲ τὴν κεφαλὴν. καὶ ἐν μηρῷ ἀριστερῷ ὑπὸ βουβῶνα
 τὰ κάτω πελιδνὸν ἴσως τῇ προτεραίῃ. ὄρχιες κατισχνάνθησαν.
 ὅμοια δὲ καὶ τῷ Ἡγητορίδῳ παιδίῳ, ἀπέθανε, πλήν ὅτι ἔμε-
 τοι προσεγένοντο ὑπὸ τὴν τελευτὴν πλείους. ἡ Ἰππίου

in fancibus audiebatur, rursusque repetebat, mortua est.
 Hegeſipolis filiolum quatuor prope menses circa umbilicum
 dolor erodens detinuit, processu vero temporis intendeba-
 tur dolor. Ventrem caedebat, vellicabat, calores prehende-
 bant, contabescebat, ossa restabant, pedes intumescebant. Te-
 ſtes, ventris partes ad umbilicum inflatae erant, perinde ac
 quibus alvus conturbari velle videtur cibum averſabatur.
 Lac recens solum assumebat et alvus effusa est, aliquantum-
 que cruenta sanies et graveolens subiit, venter intendebatur,
 ubi exiguum et paucum pituitae vomitione rejecisset, ita
 ut genitale semen esse videretur, mortuus est. Plateae puero
 sub ipsum sane exitum capitis futura valde excavata est.
 Cum autem aegrotaret, manu perpetuo ſinciput contingebat,
 praecipue vero ubi mors instaret, neque tamen caput dole-
 bat, et in femore sinistro sub inguine in partibus inferiori-
 bus lividum quid fortasse pridie quam moreretur viſum est,
 testes extenuati sunt. Eadem quoque Hegetoridae filio con-
 tingerunt, eodemque modo mortuus est, nisi quod sub obi-
 tum vomitiones plures adſuerunt. Hippiae ſoror per hie-

Ed. Chart. IX. [577. 578.] Fœs. II. 1225. 1226. Ed. Lind. I. (854. 855.)
 ἀδελφή χειμῶνος φρενιτικὴ, ἀμαρτάνουσα τῇσι χερσὶ πραγματευομένη, ἀμύσσουσα ἐωυτήν. πέμπτη, ἕκτη, ἐς νύκτα ἄφωνος, κωματώδης ἐμφυσῶσα ἐς γνάθους, καὶ χεῖλεα ὡς οἱ καθεύδοντες, ἐτελεύτησεν ἐβδομαῖα. Ἀσάνδρος φρέξας πλευροὸδύνη, ἄλγος ἐς γούνατα καὶ μηρόν, φαγὼν παρεφρόνει, ἐτελεύτησε ταχέως. τῷ Κλεοτίμῳ σκντεῖ κοιλίης ὑγρανθείσης πουλὴν χρόνον καὶ θέρμης γινομένης καθ' ἥπαρ ἔπαρμα φυ-
 [578]ματῶδες ἐς ὑπογάστριον κατέβη, καὶ κοιλίη ὑγραίνεται, καὶ ἕτερον αὐτῷ καθ' ἥπαρ ἄνω πρὸς ὑποχόνδριον φῦμα ἐτελεύτησεν. οἷσι κεφαλῆς ὀδύνη δεινὴ (855) ἐν θέρμῃ. οἷσι μὲν ἐς τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς καὶ κατὰ ῥινάς τι ὑγρὸν ἀποχωρεῖ λεπτὸν, ἢ πέπον, ἢ ἐς ὦτα, ἢ ἐς φάρυγγα ἐκ κεφαλῆς ἀσφαλέστερον, οἷσι δὲ ξηρὰ ταῦτα. ὁ δὲ σφάκελος δεινὸς || ἐπικίνδυνα. ἦν δὲ προσῆ ἁσώδης ἢ χυλώδης ἔμετος ἢ κατάπληξις ὀμμάτων ἢ ἄφωνία καὶ σπάνιόν τι φθέγγεται ἢ λῆρός τις, θανάσιμα καὶ σπασμῶδεα. ὅποσοι δ' ἂν ἐκ κατάρῃου τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς πονέοντες καὶ κατὰ ῥινάς

mem phrenitide detenta hallucinata est, manibus laborabat, se ipsa lancinabat. Quinto et sexto die sub noctem vox defecit, sopore correpta est, buccas et labia velut dormientes inflabat, septimo die mortua est. Asandrum ex horrore lateris dolor corripuit, qui ad genua et femur pervenit, ubi comedisset, delirabat, brevique mortuus est. Cleotimo futori cum alvus multo tempore fusa et calor exortus fuisset, circa jecoris regionem tumor tuberculo similis enatus ad imum ventrem descendit et alvus fluida erat, eique alterum tuberculum juxta jecur, supra ad praeecordia obortum exitum attulit. Quidam capitis dolore gravi cum calore tenebantur. Quibusdam quidem ad dimidiam capitis partem et juxta nares humor quidam tenuis aut maturus aut ad aures aut ad fauces ex capite tutius secedit, quibusdam vero sicco ista adfunt. At sideratio gravis periculo non vacat. Quod si vomitio biliosa aut cum anxietate adfuerit aut oculorum stupor, vocis defectio aut rarus sermo aut deliratio quaedam, mortem et convulsionem metuere oportet. Atqui ex destillatione dimidia capitis parte dolen-

Ed. Chart. IX. [578.579.] Foëf. II. 1226. Ed. Lind. I. (855.856.)
 ὕγρουν ὑποχωρέοντος ἐπιπυρετήνωσιν ἐπιεικῶς ἐν τῇ πέμπτῃ
 ἢ ἑκτῇ περιψύχονται. Ἐχεκράτει τῷ τυφλῷ κεφαλῇς ὀδύνη
 δεινὴ μᾶλλον εἰς τοῦτιςθεν καὶ τραχήλῳ, ὅπου ἡ πρόσφυ-
 σις, καὶ ἐς κορυφὴν ἐχώρει, προϊόντος δὲ καὶ ἐς οὐς ἀρι-
 στερὸν, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπώδυνον, μυξώδεα αἰεὶ
 ἐχώρει ἐπιεικῶς ξυγκεκαυμένα, καὶ θερμὴ παρηκολούθει λε-
 πτῇ, καὶ ἀπόσιτος, τὴν ἡμέρην ῥάων, ἐς νύκτα δὲ ὠδυνᾷτο.
 ἐπεὶ δὲ τὸ κατὰ τὸ οὐς ἐρῥάγη πῦον, ἔληξε πάντα, ἐρῥάγη
 δὲ περὶ χειμῶνα, ἥρά γε ἐν πᾶσι τοῖς ἐμπυήμασι, καὶ τοῖσι
 περὶ ὀφθαλμὸν ἐς νύκτα οἱ πόνοι. [579] εἰσὶ βῆχες χειμῶνος,
 μάλιστα δὲ νότοισι παχέα καὶ πολλὰ χρεμπτομένοισι πυρε-
 τοὶ ἐπιδιγίνονται, ἐπιεικῶς δὲ πεμπταῖοι παύονται. αἱ βῆχες
 δὲ περὶ μὲν οἷον Ἡγησιπόλει. οἷσι θέρμαι πολλαὶ ἔστιν ὅτε
 πανομένων οὐχ ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλ' ἢ περὶ αὐχένα καὶ ὑπὸ
 μασχάλας ἢ κεφαλὴν ἀφιδρώοντες παύονται. (856) Χάριτι
 χειμῶνος ἐκ βηχίου ἐπιδημίῳ προσγενόμενος πυρετὸς ἐπέλα-

tes et humore per nares secedente, insuper moderate febricitarunt, quinto aut sexto die perfrigerantur. Echecratem caecum capitis vehemens dolor vexabat, posteriore praecipue parte qua cervix capiti connectitur, et ad verticem progrediebatur, progressu vero temporis et ad aurem finistram et dimidia pars capitis dolore tentabatur, mucosa semper prodibant fere ambusta et calor tenuis comitabatur, ciborum fastidium aderat, per diem melius habebat, sub noctem vero dolore vexabatur. Postea quam autem pus per aurem erupit, cuncta cessarunt, erupit vero ad hiemem. Animadvertendum sane est num in omnibus internis puris collectionibus et oculorum vitiis ad noctem dolores contingant. Tussis hieme fiunt, maxime vero austrino coeli statu, crassa et copiosa screantibus febres succedunt, fereque quinto die cessant. Tussis autem sub quadragesimum, quale quid Hegesipoli contigit. Quibus calores multi interdum cessant, iis non toto corpore, sed vel circa cervicem, aut sub alis aut ex capite tenui dimanante sudore desinunt. Charitem per hiemem ex tussicula populariter grassante febris acuta corripuit, vestem stragulam abiciebat, sopor cum

Ed. Chart. IX. [579.] Foëf. II. 1226. Ed. Lind. I. (856.)
 βεν ὀξύς. τὰ ἱμάτια ἀπέβαλλεν, κῶμα μετὰ πόνον, οὔρα ἐγέ-
 νετο ἐρυθρά οἷον ὀρόβων πλῦμα, ὑπόστασις εὐθὺς ἀπὸ ἀρ-
 χῆς πολλὴ λευκὴ. ὕστερον δὲ καὶ ὑπέρυθρος, ἐβδόμη ἀπὸ
 βαλάνου σμικρὰ ὑπῆλθε, τὸ κῶμα κατεῖχεν ἄλνπον, νοτὶς
 ἐπὶ μετώπῳ, ὕπνος ἐς νύκτα, καὶ θέρμη ἡπιωτέρη, ὀγδόη χυ-
 λὸν προσεδέξατο, κωματώδης διετέλει μέχρις ἑνδεκάτης. ταύτη
 δὲ καὶ ἡ θέρμη μάλιστα ἔληξεν. ἐπὴν δὲ ἦν βρῆξ, ἀποχρεμψίς
 διετέλει αἰὲ πολλή, ῥηϊδίως, πρῶτον γλίσχρη, λευκὴ, παχὴ,
 ἐπεὶ δὲ ξυνεπεπαίνετο, ὁμοίῃ πυώδεσιν. οὔρα ἀπὸ ἑνδεκάτης
 καθαρώτερα, ὑπόστασις τρηχὴ, τρισκαιδεκάτῃ ἄλγυμα ἐπὶ
 δεξιὰ μέχρι κενεῶνος ἐς ὑπόγαστριον. οὔρον ἔσχετο πόμα τὸ
 ἀπὸ τοῦ καλλιφύλλον, ξυνήνεγκε πεντεκαιδεκάτῃ. πάλιν τὸ
 ἄλγυμα ιστ, ἐς νύκτα μᾶλλον τὸ ἄλγυμα ὑποχονδρίου ἤρ-
 χετο ἐς κοιλίην, λινοζώστιος ὕδωρ ὑπήγαγεν, ἡ θέρμη ἐντὸς
 τῶν κ ἐμωλύνθη καὶ ἀποχρεμψίς παρηκολούθουν παχεῖαι,
 ῥηϊδίως ἐς μ. ὑποκαθαίρειν τὰς κοιλίας ἐν τοῖσι νοσήμασιν

labore aderat. Urinae rubrae existerant, ervi loturae simi-
 les, sedimentum statim ab initio copiosum, album, postea
 vero etiam aliquantum rubrum. Septimo die glande sup-
 posita exigua prodierunt, sopor minime molestus detinuit,
 mador circa frontem adfuit, somnus ad noctem et calor
 levior. Octavo sorbitionem ex hordeo sumpsit, sopor ad
 undecimum perseveravit. Eo vero die praecipue calor de-
 siit. Ubi autem tussis aderat, excreatio semper multa per-
 severabat, facilis, primum glutinosa, alba, crassa, deinde ubi
 concocta fuit purulentis similis. Urinae ab undecimo die
 puriores, sedimentum asperum, decimo tertio dolor dextram
 partem occupavit usque ad lateris inanitatem ad imum ven-
 trem tendens, urina detinebatur, cui decoctum adianti, quod
 calliphyllum nominatur, potui exhibitum profuit. Decimo
 quinto rursus doluit, decimo sexto sub noctem magis prae-
 cordiorum dolor ad ventrem initium ducebat, quem mer-
 curialis iusculum subduxit. Calor intra vigesimum dispa-
 ruit et excreationes crassae comitabantur, ad quadragesimum
 melius habuit. Ventres in morbis medicamento purgante

Ed. Chart. IX. [579. 580.] Foëf. II. 1226. 1227. Ed. Lind. I. (856. 857.)
 ἐπὴν πέποινα ἢ, πεμπταῖα, τὰς μὲν κάτω ἐπὴν ἰδρυμένα
 ἰδρῆς σημεῖον ἦν μὴ ἀσώδεις μηδὲ καρηβαρικοὶ ἔωσι, καὶ ὅτε
 αἱ θέρμαι πραῦταται, καὶ ὅταν ληρῶσι μετὰ τοὺς παροξυ-
 σμούς. τὰς δὲ ἄνω ἐν τοῖσι παροξυσμοῖς, τότε γὰρ καὶ αὐ-
 ται μετεωρίζονται, ἐπὴν ἀσώδεις καὶ βαρέες τὰ ἄνω ἔωσιν,
 διὰ (857) τοῦτο δὲ μὴ ἐν ἀρχῇσι κα[580]θαίρειν, ὅτι ἀπὸ
 τοῦ αὐτομάτου ἐν τοῖσι χρονίοισι τούτοιςιν ἢ χρόνια ἐπι-
 κίνδυνα. ἐπὶ ὠλεκράνου ἐκ τρώματος τρωθέντος πῆχυς ἐπι-
 σφακελίσας πνοῦται, πεπαινομένου δὲ γλίσχρος ἰχώρ καὶ κολ-
 λώδης ἐκθλίβεται, ταχὺ προσίσταται, ὥς καὶ Κλεογενίσκῳ
 καὶ Δημάρχῳ τῷ Ἀγλαοτέλειος. ὁμοίως δὲ καὶ πάνυ ἐκ τῶν
 αὐτῶν πῦον οὐδὲν, οἷον τῷ Αἰσχύλου παιδί ξυνέβη· πνου-
 μένου δὲ τοῖσι πλείστοιςιν φρεῖται καὶ πυρετοὶ ἐπιγίνονται.
 Ἀλκμᾶνι ἐκ νεφριτικῶν ἀνακομιζομένῳ κάτω καὶ αἵματος
 ἀφαιρεθέντος ἄνω καθ' ἥπαρ ἐστράφη, καὶ πρὸς καρδίην
 ἄλ||γος δεινὸν, καὶ τὸ πνεῦμα ὑπὸ τοῦ πόνου κατείχeto,

subducere convenit, quinto die ubi concocta fuerint, infe-
 riores quidem ubi materiam consistentem cognoveris, cujus
 rei signum est si neque anxietate neque capitis gravitate
 aegri divexati fuerint, cumque calores mitissimi fuerint et
 ubi post accessiones desierint. Superiores vero in ipsis ac-
 cessionibus. Tunc namque etiam ipsi in sublime elewantur,
 ubi aegri anxietatem et superiorum partium gravitatem sen-
 tiant. Idcirco vero in principiis purgandum non est, quod
 in hujusmodi temporibus per sese purgentur aut cunctatio
 periculosa. In cubiti gibbero ex casu vulnerato cubitus si-
 deratione tentatus pus colligit, quo maturescente sanies
 viscosa et glutinosa exprimitur et cito sistitur, velut etiam
 Cleogenisco et Demarcho Aglaotelis filio contigit. Eodem
 vero modo neque ex iisdem pus ullum admodum effluit,
 quale quid Aeschyli filio accidit. At ubi suppuratio fit, hor-
 ror plerisque et febres succedunt. Alcmani ex renum do-
 loribus convalescenti, detracto etiam deorsum sanguine su-
 pra ad jecur morbus se convertit et ad cor dolor ingens
 aderat, praeque dolore spiritus retinebatur et alvus non

Ed. Chart. IX. [580. 581.] Foesl. II. 1227. Ed. Lind. I. (857. 858.)
 καὶ ἡ κοιλίη χαλεπῶς ὑπεχώρει, μικρὰ σπυραθώδεια, ἄση
 οὐκ ἐνῆν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὅτε καὶ πυρετὸς ὑπελάμβανε, καὶ
 ἰδρῶς καὶ ἔμετος, καὶ ἐν τῷ ἀλγῆματι οὐ ξυνέφερεν ὑποκλύ-
 σαι θαλάσση ξυνήνεγκεν ἀπὸ πιτύρων, ἡσίτησεν ἡμέρας ἑπτὰ,
 μελίκροτον ἀκρητέστερον ἔπιεν, μετὰ δὲ χυλὸν φακοῦ, ὅτε
 δὲ λεπτὸν τὸ ἔτνος ἐπέπιεν ὕδωρ, μετὰ δὲ σκυλακίου ἐφθῶν,
 μάζης μικρὸν ὅτι μάλιστα πάλαι ξυγκειμένης, προϊόντος δὲ
 ἢ βόεια τραχήλια ἢ κωλῆνας ὑὸς ἀκρέων ἐφθῶν. τῇ προτε-
 ραίῃ ὕδροποσίῃ, ἡσυχίῃ, σκέπη, πρὸς τὸ νεφριτικὸν ἐκ τῆς
 σικύης κλυσμός. τῷ Παρμενίσκου παιδὶ κόφωσις ξυνήνεγκε
 μὴ κλύζειν, (858) διακαθαίρω δὲ εἰρίω, μῦνον δὲ ἐκχέειν
 ἔλαιον ἢ νέτωπον, περιπατεῖν, ἐγείρεσθαι πρωΐ, οἶνον πί-
 νειν λευκὸν, λαχάνων ἀπέχεσθαι, ἄρτω τρέφεσθαι, ἰχθύσι πε-
 τραίοις. [581] τῇ Ἀσπασίου ὀδόντος δεινὸν ἄλγος καὶ
 γνάθου, καστόριον καὶ πέπερι διακλυζομένη καὶ κατέχουσα
 ἐν τῷ στόματι ἀνῆκε, καὶ στραγγουρικὸν αὐτῇ ἀνῆκε, προσ-
 θερμαίνει τὸ ἄλευρον τὸ ξὺν ῥοδίῳ, τὰς ἀφ' ὕστερέων κε-

nisi cum molestia exigua demittebat caprinis stercoribus
 similia, incontiens corporis jactatio nulla erat ac interdum
 rigor et febris corripiebat, sudor ac vomitio, neque in do-
 lore aqua marina alvum subluere conferebat, sed fursurum
 decoctum contulit, diebus septem cibum averfatus multa
 meraciore in potu usus est, deinde vero lentis juscule, in-
 terdumque tenui freso aquam superbibit, posteaque catuli
 cocti et mazaе quam diutissime confectae exiguum sumit,
 procedente vero tempore aut cervices bubulas aut suillos
 petiolos coctos. Pridie aquae potionе, quiete, tegumento
 usus ad renum dolorem cucumeris silvestris infusum per
 clysterem est exhibitum. Parmenisci filio surditate vexato
 contulit aurem non eluere, verum lana perpurgare oleum-
 que solum aut netopum infundere, deambulare, mane sur-
 gere, vinum album bibere, oleribus abstinere, pane et pi-
 scibus saxatilibus in cibo uti. Aspasii uxori dentis et ma-
 xillae dolorem ingentem castorium et piper ore collutum
 et contentum sedavit, ipsique urinae stillicidium remisit.
 Prodest et calidus farinae cum rosaceo subacta lotus. Ca-

Ed. Chart. IX. [581, 582.] Foesl. II. 1227, 1228. Ed. Lind. I. (858, 859.)
 φαλαγγίας καστόριον πᾶν, τὰ πλεῖστα τῶν ὑστερικῶν αἰ
 φῦσαι σημεῖον, οἱ ἐρευγμοὶ, καὶ οἱ περὶ γαστέρα ψόφοι, καὶ
 ἐπάρματα ὀσφύος καὶ περὶ νεφροὺς ἀλγήματα καὶ ἰσχία, καὶ
 ἐκγεγεννησμένος μέλας, ἢ ἀρωμάτων τρίτον μέρος, ἀλεύρου
 δύο, ἐν οἴνῳ εὐώδει ἐψῆσαι λευκῷ ἐπ' ὀθόνιον ἐπιχέοντα,
 ἐπαλείψαντα τῷ ὀθονίῳ καταπλάσσειν, ἢ ἐπὶ τῆς γαστρὸς
 ἀλγήματα ὑστερικά.

|| Τῷ Καλλιμέδοντος ξυνήνεγκε πρὸς τὸ φῦμα ἐν τῷ
 τραχήλῳ σκληρὸν ζὸν καὶ μέγα καὶ ἄπεπτον καὶ ἐπώδυνον
 καὶ ἀπόσχασις βραχίονος, λίνον σπόρῳ καταπλάσσειν πεφρυ-
 γμένῳ, οἴνῳ λευκῷ καὶ ἐλαίῳ δεύοντα ἐπιδεῖν, μὴ θερμὸν,
 μηδ' ἐφθὸν ἄγαν, ἢ ξὺν μελικρῆτι ἐψεῖν ἄλευρον τήλσις,
 ἢ κριθῶν ἢ πυρῶν. Μελισάνδρῳ τοῦ οὐλοῦ ἐπιβαλόντος,
 καὶ ὄντος ἐπώδυνου, καὶ σφόδρα οἰδέοντος ἀπόσχασις βρα-
 χίονος, στυπτηρίῃ Αἰγυπτίῃ ἐν ἀκμῇ παραστέλλειν. [582]
 Εὐτυχίδει ἐκ χολερικῶν, ἔπειτα τῶν σκελέων τετανώδεα ἔλη-
 ξεν ἅμα τῇ κάτω ὑποχωρήσει κατακορέα χολήν (859) πολ-

storum capitis ab utero dolores sedat. Uteri affectus magna
 ex parte a flatibus originem ducunt, indicio sunt eructa-
 tiones, ventris strepitus et lumborum tumores ac renum
 coxendicumque dolores. Ad quae confert vinum quod mu-
 stum esse desit, aut aromatatum tertiam partem, farinae duas
 in vino albo odorato decoquere et linteolum imbutum ca-
 taplasmatis modo illitum apponere, qua ventris parte uteri
 dolores affligunt.

Callimedontis filio ad tuberculum in cervice enatum
 durum, magnum, immaturum et dolorem excitans contulit
 vena secta in brachio, aut lini semen torrefactum vino albo
 et oleo maceratum cataplasmate impositum et deligatum,
 neque calidum neque nimis coctum aut foenigraeci farina
 aut hordei aut tritici in mulsa decocta. Melisandro cum
 magno gingivae dolore corriperetur et valde intumesceret,
 vena in brachio secta est. Alumine Aegyptio per initia ad-
 hibito reprimere convenit. Eutychidi cholera morbus in
 cruribus nervorum distentionem attulit cum inferna alvi
 dejectione. Bilem abunde saturatam, multam, valde ruben-

Ed. Chart. IX. [582.] Foëf, II. 1228. Ed. Lind. I. (859.)
 λην ἡμεῖ, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτα σφόδρα ὑπέρονθρον.
 ὑπὸ δὲ τὸν ἔμετον ἔπινε, καὶ ἀκρατὴς ἦν καὶ ἀσώδης, οὐδὲν
 κατέχειν ἠδύνατο οὐδὲ τὸ ἐκ τῶν σιδίων, καὶ οὔρου σχήσις,
 καὶ τῆς κάτω διόδου, διὰ τοὺς ἔμετους τρυῖ μαλθακὴ ἦλθεν,
 καὶ κατέρηξε κάτω. ὕδρωπιώδεα τάλαιπωρέειν, ἰδροῦν, ἄρ-
 τον ἐσθίειν, πίνειν μὴ πολὺν, λούεσθαι κατὰ κεφαλῆς πολλῶ
 καὶ θερμῶ, ἀλλὰ χλιρῶ. ὁ οἶνος λευκός, ὕπνῳ μὴ πολλῶ
 χρῆσθαι. Καλλιγένοι περὶ πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτια γεγεννημένῳ
 κατὰρξους. ἡ βῆξ πολλή, ἀνῆγε τὸ κατὰρξέον ὑπὸ βίης, οὐ-
 δὲν κάτω ὑπέμενε, ἔτια τέσσαρα διετέλεσεν, θέρμαι λεπταὶ
 ἐν ἀρχῇ ἐγένοντο, ἐλλέβορος οὐκ ὠφέλησεν, ἀλλὰ ὀλιγοσιτή,
 ἀλλὰ τὸ συμπίασθῆναι, ἐσθίειν ἄρτον, οἶνον μέλανα, ὅσα
 ὅποια ἐθέλοι, ἀπέχεσθαι δριμέων, ἀλνκῶν, λιπαρῶν, ὅπου
 σιλφίου, λαχάνων ὠμῶν, περιπατεῖν πολλὰ, γαλακτοποσίῃ
 οὐ ξυνήνεγκεν, ἀλλὰ σήσαμον πίνειν καθαρὸν ὠμὸν, ὅσον
 ὀξύβαφον σὺν οἶνῳ μαλθακῶ. Τιμοχάρτι χειμῶνος κατὰρ-
 ξους μάλιστα ἐς τὰς ῥίνας ἀφροδισίασαντι ἐξηράνθη πάντα,

tem ad tres dies et noctes vomitione rejecit. Postquam
 bibit, et totius corporis imbecillitate et incontinenti jacta-
 tione vexatus est. Nihil continere poterat; ne mali quidem
 punici succum. Urinae suppressio et ejus qui ad inferiora
 est pertransitus adfuit. Vomitione faex mollis prodiit et de-
 orsum erupit. Aqua inter cutem laborantem sese laboribus
 exercere convenit, sudare, panem edere, potu non multo uti,
 caput calida multa, imo potius tepida lavare. Vino albo
 neque multo somno uti prodest. Calligenem quinque et vi-
 ginti annos natum destillatio male afflixit, tussis multa, quod
 defluebat aegre educebatur, nihil infra sustinebat, quatuor
 annis perduravit. Per initia calores tenues aderant, vera-
 trum non profuit, sed modicus cibus et corpus macerare,
 pane in cibo et vino nigro in potu uti, obsonia quae vel-
 let assumere, abstinere acribus, salis, pinguibus, laseris succo,
 oleribus crudis multum deambulare. Lactis potus non con-
 tulit, verum sesamum purum crudum acetabuli mensura ex
 vino leni bibere. Timochariti per hiemem destillatio prae-
 cipue in nares defluxit. Ubi venere usus fuisset, cuncta

Ed. Chart. IX. [582.583.] Foel. II. 1228.1229, Ed. Lind. I. (859.860.)
 κόπος, θέρμη ἐπεγένετο, κεφαλὴ βαρὴ, ἰδρὼς ἀπὸ κεφαλῆς
 πούλῃς, κατέρρχει δὲ καὶ κατὰ τοῦ σώματος ὅλου. ἦν δὲ καὶ
 ὑγιαίνων ἰδρώδης, τριταῖος ὑγιάνθη. [583] ὁ τοῦ Κλεομέ-
 νος παῖς χειμῶνος ἀρξάμενος ἀπόσιτος, ἄνευ πυρετοῦ ἐτρέ-
 χετο, καὶ ἡμεὶ τὰ σι(860)τία, καὶ φλέγμα μῆνας δὲ δύο, ἣ
 ἀσιτίῃ παρηκολούθησεν. τῷ μαγείρῳ ἐν ἀκάνθῳ τὸ κύφωμα
 ἐκ φρενίτιδος ἐγένετο, φαρμακοποσίῃ || οὐδεμία ξυνήνεγκεν,
 οἶνος μέλας καὶ ἀποσιτίῃ, καὶ λουτρῶν ἀπέχεσθαι, χρίεσθαι
 τε καὶ ἀνατρίβεσθαι χριόμενον, μὴ σφόδρα θάλπειν μὴ πολλῶ
 πυρὶ, ἀλλ' ἡπίῳ. οἷσι ρεύματα ἐν ὀφθαλμοῖς λεπτὰ καὶ χρο-
 νία, ἦν πέποννα κατὰ ῥῖνας χωρήσῃ, ὠφελέονται. ἦσιν ἐν
 κυήμασιν ἐκ πτώματος ἢ σπάσματος ἢ πληγῆς πόνοι ἐπιει-
 κῶς ἐν τῇσι τρίτῃσι δηλοῖ εἰ διαφθείρει. τῆς Τησίμου τὸ
 τριηκοσταῖον ἀπόφθαρμα, πιούσῃ τι αὐτόματον ξυνέβη πό-
 νος, ἔμετος χολωδῶν πολλῶν ὠχρῶν πρασοειδέων, μελάνων
 ὅτ' ἔπτε. τριταίῃ σπασμὸς, τὴν γλῶσσαν κατεμασᾶτο, πρὸς
 τεταρταῖον εἰσῆλθον. ἡ γλῶσσα μέλαινα μεγάλη, τῶν ὀφθαλ-

reficcata sunt, lassitudo, calor et capitis gravitas successit,
 sudor ex capite multus, qui etiam ex toto corpore defluxit.
 Erat autem etiam per sanitatem sudoribus obnoxius. Tertio
 die convaluit. Cleomenis puer per hiemem ciborum fasti-
 dio sine febre confici coepit, cibosque ac pituitam vomiti-
 one rejiciebat, duobusque mensibus inappetentia perseve-
 ravit. Coco ex phrenitide gibbus in spina exortus est, ne-
 que ullum medicamentum purgans epotum profuit, sed vi-
 num nigrum et panis in cibo, balneis abstinere, ungi et un-
 ctum confricari, non admodum fovere neque multo igne,
 sed moderato. Quos fluxiones in oculos tenues et diutur-
 nae vexant, si maturae per nares prodierint juvantur. Qui-
 bus praegnantibus ex casu aut convulsione aut ictu labo-
 res contingunt, fere intra triduum apparet num abortum
 facturae sint. Tesimi conjugii post epotum trigesimo die ultro
 medicamentum abortum faciens dolor contigit, vomitus mul-
 torum bilioforum, pallidorum, poraceorum, nigrorum. Ubi
 bibisset tertio die convulsioprehendit, linguam commandu-
 cabat. Quarto die ad eam ingressus sum, lingua erat nigra,

Ed. Chart. IX. [583. 584.] Foëf. II. 1229. Ed. Lind. I. (860. 861.)
 μῶν τὰ λευκὰ ξυθρὰ, ἄγρυπνος, τεταρταίῃ ἀπέθανεν ἐς
 νύκτα. [584] Πυθοκλῆς τοῖσι κάμνουσιν ὕδωρ, γάλα πολλῶ
 τῷ ὕδατι μίγνυς ἐδίδου, καὶ ἀνέτρεφε. χειμέτων κατασχᾶν,
 ἀλαΐνειν, τοὺς πόδας ὡς μάλιστα ἐκθερμαίνειν πυρὶ κα
 ὕδατι. ὀφθαλμοῖσι πονηρὸν φακὴ. τοῖσι γε οὕτως ἔχουσιν
 ἢ γλυκὴ ὀπώρα καὶ λάχανα. τοῖσι περὶ ὀσφῦν ἢ ἰσχίον ἢ
 σκέλεα ἀλγήμασιν ἐκ πόνων θαλάσση, ὅξει, θερμοῖσι κατα
 οῦσιν καὶ σπόγγους βάπτοντα πυρρῇν, ἐπικαταθεῖν δὲ εἰ- (861)
 ρίοισιν. ὀρίανος ὀφθαλμῶσι κακὸν πινομένη καὶ ὁδοῦσιν.
 ἢ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ κόρη πεσοῦσα ἄφωνος, ῥιπτασμός αὐτὴν
 εἶχεν, ἤμεσεν ἐς νύκτα, αἷμα συχνὸν ἐρῶν κατὰ τὸ οὖς τὸ
 ἀριστερὸν πεσοῦσης, καὶ μελίκρητον χαλεπῶς κατέπινεν, ῥέγ
 χος εἶχε, πνεῦμα πυκνὸν ὥσπερ τῶν ἀποθνησκόντων, φλέβες
 αἱ περὶ τὸ μέτωπον τεταμέναι, κλίσις ὑπτή, πόδες χλιεροί,
 πυρετὸς πολὺς, ποτὲ ὀξύς, μάλιστα κατεπλήσσετο, ἐβδόμη
 φωνὴν ἐρῶξεν, αἱ θέραι λεπτότεραι, περιεγένετο. Ὀνισαντί
 δης τοῦ ὤμου τὸ ἀλγῆμα ἔσχεν ἐν θέρει γενόμενον ἐξ ἀπο

magna, oculorum album rubrum. Quarto sub noctem mor
 tua est. Pythocles aquam aegrotantibus et lac multa aqua
 permixtum exhibebat et renutriebat. Pernionum medela est
 scarificatio, tepefactio, ita ut pedes quam maxime igne et
 aqua excafcias. Oculis nocet lens, itidemque poma dulcia
 et olera. Lumborum aut coxendicis aut crurum dolores ex
 laboribus obortos, aqua marina calida et aceto perfundere
 oportet et intincta spongia fovere et lanis deligare. Origa
 num lippientibus et dentibus potu exhibitum nocet. Puel
 lam, quae ex abrupto loco decidit, vox defecerat, corporis
 jactatio detinebat, vomitus sub noctem adfuit, sanguis co
 piosus ex aure sinistra in quam impegerat effluxit. Mul
 sam non nisi aegre absorbebat, stertor detinebat, crebra spi
 ratio velut in morientibus aderat, venae frontis distende
 bantur, decubitus erat supinus, pedes calidi, febris multa,
 interdum acuta, animo erat maxime consternato, septimo
 die vox erupit, leviter incalescebat, superstes evasit. Oni
 fantidi per aestatem humeri dolore ex abscessu detento, cor

d. Chart. IX. [584. 585.] Foesl. II. 1229. Ed. Lind. I. (861. 862.)
 τάσιος, ἐν τῇ θαλάσῃ βρέχειν τὸ σῶμα καὶ τὸν ὥμον,
 πλεῖστον χρόνον, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οἶνον λευκὸν ὑδαρέα
 μα πίνειν ἐν τῇ θαλάσῃ κατακείμενον, καὶ οὐρέειν ἐν τῇ
 θαλάσῃ. [585] ὁ γναφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ ὁ φρενιτικός, μετὰ
 ἐκ καύσιος τρομάδης, σκελέων τὸ χρῶμα, οἶον ὑπὸ κωνώ-
 των ἐγκαταδαμάσειν, ὀφθαλμὸς μέγας, βραχείη κίνησις, φωνὴ
 κεκλασμένη, σαφὴς δὲ, οὖρον καθαρὸν, ὑπόστασιν οὐκ ἔχον,
 ὥρα διὰ τὴν τῆς θαψίης υποχώρησιν ὀκτωκαιδεκαταῖος ἀνῆκε
 μολυνθεὶς ἀνευ ἰδρωτός. ὁ ἐν Ὀλύνθῳ Νικόξενος ὁμοίως
 ἑβδομαῖος ἐδόκει χαλάσσειν μεθ' ἰδρωτός, ῥοφήματα προσε-
 φέρετο, οἶνον, βότρυν ἐξ ἡλίου, πρὸς ἑπτακαιδεκαταῖον εἰσ-
 ῥήθον, καυστικός, ἡ γλῶσσα θερμὴ, ἔξωθεν οὐ πάνυ ἰσχυρὴ,
 ἔκλυσις σώματος δεινὴ, φωνὴ κεκλασμένη, ἔργον ἀκοῦσαι,
 (862) φῆς δὲ, κρόταφοι συμπεπτωκότες, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι,
 πόδες μαλθακοὶ καὶ χλιηροὶ, κατὰ σπλῆνα ξύντασις, τὸ κλί-
 σμα οὐ πάνυ τι ἐδέχετο, ἀλλ' ἀνεπῆδα, ἐς νύκτα ἐπῆλθε
 κόπρος ξυνεστηκυῖα ὀλίγη καὶ αἵματός τι, οἶμαι ἀπὸ τοῦ

pus et humerum quam diutissime mari madefacere contu-
 lit, simul per tres dies vinum album, aquosum, in mari
 decumbentem bibere, in eoque mejere. Fullo in Syro phre-
 nitide correptus, post ustionem cruribus tremulis fuit, cor-
 pore velut a culicibus puncto, oculus erat magnus, mo-
 tus exiguus, vox fracta, clara tamen, urina pura absque se-
 dimento. Animadvertendum est num iccirco quod per fe-
 rulaginem alvus subducta est, decimo octavo die morbus re-
 misit et absque sudore disparuit. Eodem modo Nicoxeno
 Olynthi septimo die morbus absque sudore remittere vide-
 batur, sorbitiones assumebat, vinum uvam insolatam. Ad eum
 decimo septimo die ingressus sum, lingua ardens, calor fo-
 rinsecus non admodum vehemens erat, corporis summa
 exolutio, vox fracta adeo ut non nisi aegre exaudiretur,
 clara tamen, tempora collapsa, oculi concavi, molles pedes
 et tepidi, ad lienem distentio. Infusum per clysterem non
 admodum admittebat, verum resilliebat, sub noctem stercus
 prodiit coactum, paucum et nonnihil sanguinis, opinor ex

Ed. Chart. IX. [585. 586.] Foesl. II. 1229. 1230. Ed. Lind. I. (862.)
 κλυσμοῦ, οὖρον καθαρὸν λαμπρὸν, κλίσις ὑπτίη, σκέλεα δια-
 γνύμενα διὰ τὴν ἐκλυσιν, παρὰπαν ἄγρυπνος, ἐντὸς τῶν ἐν-
 κοσιν ἢ θέρμη ἐμολύνθη, ἄποτον τὸ ἀπὸ κριμνοῦ. ἀλλ' ὁ
 ἀπὸ μῆλων ὁμοῦ, καὶ σίδης χυλὸς, καὶ φακοῦ πεφωσμένον
 ψυχρὸς, καὶ ἀλεύρου πλῦμα ἐφθὼν, ψυχρὸν, λεπτὸν ῥύφημα
 ἐπεγένετο. τῶν κναφέων οἱ βουβῶνες ἐφυματοῦντο σκληροῦ
 καὶ ἀνώδυνοι, καὶ περὶ ἥβην καὶ τράχηλον ὁμοία μεγάλα
 πυρετὸς ἐμπροσθεν δέκα, βήχῳδεις ἀπὸ ῥηγμάτων. τρίτη
 μηνὶ ἢ τετάρτῳ γαστῆρ || ξυνετάκη, θέρμαι ἐπεγένοντο
 γλῶσσα ξηρὴ, δίψα, ὑποχώρησις ἐκάστῳ χαλεπαί, ἀπέθανον
 [586] τὰ χολερικὰ ἐκ κρηφαγίης, μάλιστα δὲ χοιρείων ἐνω-
 μοτέρων, καὶ ἐκ ἐρεβίνθων, καὶ μέθης εὐώδεος παλαιοῦ, καὶ
 ἡλιώσιος, καὶ σηπίης, καὶ καράβων τε καὶ ἀστακῶν καὶ λα-
 χανοφαγίης, μάλιστα δὲ πράσων καὶ κρομμύων, ἔτι δὲ θρι-
 δάκων ἐφθῶν, καὶ κράμβης καὶ λαπάθων ἐνωμοτέρων, καὶ
 ἀπὸ πεμμάτων καὶ μελιτωμάτων, καὶ ὀπώρης, καὶ σικνίου
 πέπονος, καὶ οἶνογάλακτος, καὶ ὀρόβων, καὶ ἀλφίτων νέων

infuso. Urina pura erat, splendida, decubitus supinus, crura
 diducta ob exolutionem nihil prorsus dormiebat, intra vi-
 gesimum diem calor conquievit. Potus erat aqua in qua
 farina crassior macerata fuerat, sed et simul pomorum aut
 mali punici et lentis tostae succus frigidus, ac farinae lo-
 tura cocta, frigida pro tenui sorbitione est exhibita et su-
 perstes evasit. Fullonibus tubercula in inguinibus dura et
 sine dolore exorta sunt, circaque pubem et collum magni-
 tudine similia erant, febris antea per decem dies tenuerat,
 tussi ex ruptionibus conflictabantur. Tertio mense aut quarto
 venter contabuit, calores supervenerunt, lingua arida, fitis
 et alvi dejectiones molestae aderant, mortui sunt. Cholera
 morbus ex carnis esu contrahitur, praecipue vero suillae
 crudioris ex cicere, vinique odorati veteris ebrietate, inso-
 latu, ex sepiae esu, locustarum et graminarum, olerum
 maximeque porri et ceparum. Quin etiam et ex lactucis co-
 ctis, brassica, lapatho crudiore et ex bellariis, dulciariis,
 pomis, cucumere, pepone et potionem quae ex vino et lacte
 mistis conficitur, οἶνόγαλα vocatur, ervo, polenta recenti.

d. Chart. IX. [586.] Foef. II. 1230. Ed. Lind. I. (862. 863.)
 ἄλλον ἐν θέρει τὰ χολερικά, καὶ οἱ διαλείποντες πυρετοί,
 αἱ οἷσι (863) φρεῖται ἐπιγίνονται, οὗτοι ἔστιν ὅτε κακοή-
 τεις γίνονται καὶ ἐς νοσήματα ὀξέα καθίστανται, ἀλλ' εὐ-
 αβεῖσθαι χρὴ, μάλιστα δὲ τὰ τριαῦτα νοσήματα ἢ πέμπτη
 καὶ ἢ ἐβδόμη καὶ ἢ ἐνάτη δηλοῦσι, βέλτιον δὲ μέχρι τῶν
 τεσσαρεσκαίδεκα φυλάττεσθαι. Φερεκύδῃ μεθ' ἡλίου τροπὰς
 ἡμερινὰς τῆς νυκτὸς πλευροῦ δεξιοῦ ἄλγημα καὶ πρότερον
 ἰδιωμένον ἔληξεν, ἠρίστησεν, ἐξελθὼν ἔφριξε, πυρετὸς ἐς
 νύκτα ἀνώδυνος βῆχίον ῥέον τι ξηρόν. οὐρα οὐ πολλὰ, ὑπό-
 στασις πολλή, ξυσματώδεα μαδαρὰ διεσπασμένα ἀπ' ἀρχῆς,
 μετὰ δὲ τέσσαρας θολερὰ ὑφίστατο, καὶ τὸ οὖρον οὐκ ἄχρουν
 ὑπόστασιν ἔχον, καὶ τὸ σύστημα οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χειρι-
 βίῳ, ψύξιος ἐούσης, τριταίῳ αὐτομάτῃ κοιλίῃ ὑπῆλθε, τε-
 τάρτῃ βαλάνου γεγονότος κοπρώδεα καὶ χολώδεα διεχώρησεν,
 ὑγρὸς, περίθροος, ὕπνος ἐς νύκτα οὐ πᾶν, ἡμέρης δὲ τι
 ἐκοιμᾶτο, δίψα οὐ σφοδρὴ, τεταρταίῳ μάλιστα ἐς νύκτα
 δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο μαλθακὸν ὑποφέρειν αἰεὶ,
 πυρετὸς ἐκρατεῖτο πρὸς χεῖρα καὶ ὑπενότιζεν. ἄδηλος σφν-

estate magis cholera morbus et febres intermittentes vi-
 gent et quibus horrores succedunt. Hae interdum malignae
 fiunt et ad morbos acutos deveniunt. Sed et ab his cavere
 oportet. Hujusmodi autem morbos praecipue quintus dies
 et septimus et nonus indicant, praestat vero ad decimum
 quartum usque cautum esse. Pherecydae post brumam no-
 ctu lateris dextri dolor etiam antea consuetus cessavit,
 pransus est, egressus horruit, febris sub noctem invalit, do-
 loris expers fuit, tussicula quadam sicca vexabatur. Urinae
 non multae, sedimentum copiosum. Per initia ramentosa,
 laevia, divulsa, post quatuor vero dies turbida subsidebant
 et urina non decolor, sedimentum habebat neque in ma-
 tella collectio apparebat ubi refrixisset. Tertio die sponte
 alvus subiit, quarto parata glande, stercoracea et biliosa
 dejecit, liquidus erat humorum affluxus, somnus ad noctem
 non admodum, verum de die aliquantulum dormiebat, fitis
 non erat vehemens, cutis circa frontem et reliquum cor-
 pus mollis semper eminebat, febris ad manus contactum

Ed. Chart. IX. [586. 587.] Foëf. II. 1230. Ed. Lind. I. (863. 864.)
 γμὸς σφόδρα ἐν μετώπῳ φλεβῶν βάρος, ἐν τῇσιν ὑποστρε-
 φῇσι, καὶ ἐν τῇσιν ὑποχωρήσει πάσῃσιν. ὀλίγον χρόνον δὲ
 παντὸς ἀνώδυνος ἀπ' ἀρχῆς, ἀσώδης καὶ κατὰ μικρὸν ἡμι-
 ἐβδόμη παρὰ βαλάνου ὑπεχώρησε τοῖς χολῶδεις καὶ κοπρῶ-
 δεις ὑγρὸν σφόδρα καὶ ὠχρὸν, καὶ ἤδη τι ὑποπαρέκρουεν
 καὶ νοτίς ἐπ' ὀλίγον ἔστιν ὅτε περὶ μέτωπον, τὸ ἱμάτιον
 ἐπὶ τὸ πρόσωπον. τὰ ὄμματα διὰ κενῆς ὥς εἴ τι (864) βλε-
 πων ξυνέστρεφε, καὶ πάλιν κατέμυνεν. αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἀπὸ
 βάλαν ἑναταῖος, ἰδρώς πρῶτ' ἀρξάμενος μέχρι στήθους δια-
 τέλει ἕως ἐτελεύτησε, καὶ ὁ πυρετὸς ἐπέτεινε, καὶ ἡ παρα-
 λήρησις, περὶ μέτωπον πλεῖστος ἰδρώς, καὶ οἶον δεινὸν με-
 ἢ ἔκλεικον. [587] τὸ δέσμα δὲ τὸ ὑπὸ τὰς τρίχας ἐσμιγμέ-
 νον. ὑποχόνδριον δεξιὸν ἐπηρμένον, ὑφῆκεν ἐφ' ἐωυτὸν χολ-
 ῶδεις, ὀγδόην ὥς ὑπὸ κωνώπων ἀναδήγματα, πρὸ τῆς τε-
 λευτῆς ἐνέβηξεν, οἶον ἐκ μύξης μύκητα ξυνεστηκότα λευκά
 φλέγματι περιεχόμενα, ἐπεχρόμπτετο δὲ καὶ ἔμπροσθεν συμ-
 κρᾶ, λευκά, γαλακτώδεια. μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν τῷ ὕπνῳ ἔφριξε

cum aliquo madore superata videbatur, pulsus in fronte
 admodum obscurus erat. In corporis conversionibus et omni-
 bus alvi dejectionibus venarum gravitas aderat, paucio tem-
 pore per totum morbum doloris expers fuit, ab exordio
 anxius, paulatimque vomebat. Septimo die ex subdita glande
 ter deiecit, biliosum et stercoraceum, liquidum admodum
 et pallidum, jamque nonnihil subdelirabat, interdumque
 circa frontem exiguus mador aderat. Vestem stragulam in
 faciem conjiciebat, oculos frustra, non secus ac si quid
 intueretur, convertebat, rursusque claudebat, suaque stra-
 gula abjiciebat. Nono die sudor mane obortus ad pectus
 usque ad mortem perseverabat et febris ac delirium inten-
 debatur, plurimus circa frontem sudor ac veluti dirus qui-
 dem, coloreque admodum albo. Cutis vero sub pilis variis
 notis compuncta erat, praecordia dextra in tumorem sub-
 lata, ex sese biliosum demisit. Octavo die veluti culicum
 morsus apparuerunt, ante exitum tussi rejecit veluti ex
 muco concretos fungos, pituita alba circumvolutos. Exscrea-
 bat autem etiam antea exigua, alba, lactea. Post coenam per

Ed. Chart. IX. [587.] Foef. II. 1230. 1231. Ed. Lind. I. (864. 865.)
 πρῶτ' ἐξανέστη καρηβαρικός, ἐφοίξεν, ἀπήμεσε, κεφαλὴν ἐβα-
 ρύνετο. ἐς νύκτα ἀνῆκε μέχρ' ἡμέρας ἐπεικῶς, ἐφοίξε
 πάλιν, νύκτα χαλεπῶς, τὴν ἐπιούσαν δὲ ἡμέρην πυρετὸς ὄξυς,
 κεφαλῆς σφάκελος, ἔμετος χολῆς πολλῆς, ἢ πλείστη πρασοει-
 δής, ἔληξε πάντα, ὕπνος ἐς νύκτα, πρῶτ' περιέψυκτο, ἰδρώ-
 τιον, νοτὶς ἐπιπολὺ τοῦ σώματος κατὰ σπλῆνα, τῇ χειρὶ
 ἐδείκνυνεν ὀλίγον χρόνον ξύστρεμμα ἀνάδυνον, παραχρῆμα
 ἐμαράνθη, ἐς νύκτα ἄγρυπνος, περὶ ἀγορὴν παρωξύνετο, πυ-
 ρετὸς, ἄση, σκοτόδινος, στρόφος, κεφαλῆς ὀδύνη, ἔμετος
 πρασοειδής, λείος, γλίσχρος ὡς φλέγμα, πρὸς δυσμάς ἔληξε
 πάντα. ἰδρῶς κεφαλῆς, τραχήλου ὑπεχώρησε μετὰ τὸν ἔμετον
 κοπρώδεια, ὕγρα, χολώδεια, οὔτε μέλανα, οὔτε ἐπεικίότα,
 νύκτα μετρίως, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἡμέρην, ἐς νύκτα πάλιν
 ἄγρυπνος, ἔμετος ὀρθρου ὁμοίως καὶ (865) τὴν ἐπιούσαν
 ἡμέρην ἀνευ ἄσης. τῆς δὲ κεφαλῆς μετὰ τὸν ἰδρῶτα ἔληξαν
 αἱ ὀδύναι, ἐς τὴν ἐσπέρην πάντα ἐχάλασεν, ἐνάτῃ οὐκ ἔτι

somnum quidam horrore correptus, mane surrexit capitis
 gravitatem sentiens, horruit, vomuit, capitis gravitate labo-
 rabat, sub noctem remisit fere ad meridiem usque, rursus
 inhorruit, noctem moleste tulit. Postero vero die febris
 acuta invasit, capitis vehemens dolor, multae bilis vomitio
 quae maxima ex parte porracea erat, cessarunt omnia, sub
 noctem somnus, mane perfrigerabatur, sudor parvus et ma-
 dor plurima ex corporis parte dimanavit circa lienem exi-
 guo tempore manu indicabat duritiem doloris expertem,
 quae confesum evanuit, ad noctem pervigilio torquebatur,
 sub concionis tempus, febris ingravescibat, anxietas aderat
 cum tenebricosa vertigine, intestinorum et capitis dolor, vo-
 mitus porraceus, laevis, velut pituita glutinosus, sub solis
 occasum cuncta cessarunt cum capitis et colli sudore. Post
 vomitionem stercoracea, liquida, biliosa dejecit neque nigra
 neque absurda, per noctem et posterum diem moderate ha-
 buit, sub noctem iterum pervigilio laboravit. Vomitus sub
 crepusculum coepit, similiterque postero die tenuit, absque
 anxietate fuit. Capitis autem dolores post sudorem cessa-
 runt, sub vesperum cuncta relaxarunt. Nono die non am-

Ed. Chart. IX. [588.]

Foesl. II. 1231.

Ed. Lind. I. (865.)

ἤμισε, ἐθερμάνθη μᾶλλον, τοῖσιν ἄλλοισιν οὐκ ἐδόκει πυρεταίνειν. αἱ ἐν κροτάφοισιν φλέβες ἐπήδων, ἀνώδυνος πάντων δίνος ἦν αἰεὶ, ἐναταῖος ἐπὶ θῶκον ἀναστὰς ἐλειποψύχει σφόδρα, ὑπεχώρησε πρὸς βάλανον ξυσμάτια μέλανα καὶ χολώδεα χρώμα κοκκῶδες ὅσον ἀπέσταξεν ἡ φωνὴ κεκλασμένη. ἐν τῇσιν ὑποστρόφῃσι βαρὺς, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, δέρμα μετώπου περιτεταμένον. ἄλλως εὐπνοος κόσμιος, πρὸς τοῖχον τὰ πλείστα ἀπεστραμμένος, ὑγρὸς ἐν τῇσι κλίσεσιν, ἐπικεκαμμένος, ἀτρεμίζων, γλῶσσα λευκὴ, λείη, περὶ δὲ τὰς δέκα καὶ μετὰ οὗρα ἐρυθρὰ τὰ κυκλώδεα, ἐν μέσῳ σμικρὸν λευκόν, δωδεκαταίῳ πρὸς βάλανον ὅμοια ἀπέσταξε χολώδεα καὶ ξυσματώδεα, μετὰ τοῦ βαλανείου λειποψυχίῃ, ἔπειτα τὸ στόμα ἐπεξηραίνετο, διεκλύζετο αἰεὶ, καὶ εἰ μὴ σφόδρα ψυχρὸν ἦν, θερμὸν ἔφασκεν εἶναι τῆς χιόνος ἐπιεικῶς, εἴτα δίψα οὐκ ἐνῆν, τὸ ἱμάτιον αἰεὶ ἀπὸ τῶν στηθέων ἀπεώθει, τὴν χλαμύδα χλαίνειν οὐκ εἶα, τὸ πῦρ πόρρω καὶ σμικρὸν, γνάθων

plius vomuit, sed magis incaluit, reliquis febris expers videbatur, temporum venae pullabant, omnino doloris expers fuit, sitis semper aderat. Nono die ubi ad fellam surrexisset vehementer animo deficiebat, ex immissa glande paucula strigmenta dejecit nigra et biliosa, quicquid inde destillavit colorem stercoreis habuit, vox fracta dum se converteret gravis, oculi cavi, frontis cutis circumtensa, aliqui facile spirabat, compositus erat, ad parietem plurimum conversus, in decubitu mollis, incurvus, quiescens, lingua alba, laevis. Ad decimum diem posteaque urinae circumquaque rubrae, in medio exiguum quiddam album habentes. Duodecimo ex glande subdita similia destillabant, biliosa et strigmentosa, post glandem animi defectio, postea os resiccabatur, colluebat semper, ac nisi admodum frigida esset aqua, calidam esse dicebat, quae prope frigore ad nivem accederet, postea sitis non aderat. Vestem semper a pectore repellebat, tunicam calefieri nolebat, ignis procul isque exiguus erat, maxilla utraque rubuit. Post haec

Ed. Chart. IX. [587. 588.] Foëf. II. 1231. 1233. Ed. Lind. I. (865. 866.)
 ἀμφοτέρων ἔρευθος. μετὰ ταῦ[588]τα ἄκροπις ἀνεθερμαίνεται
 μίαν ἢ δύο ἡμέρας, καὶ ἔλξηεν.

|| Ἀνδροθαλεὶ ἀφωνίῃ, ἀγνοία, παραλήρησις. παυθέντων
 δὲ τουτέων περιήει ἔτεα συχνὰ, καὶ ὑποστροφαὶ ἐγίνοντο.
 ἡ γλῶσσα διετέλει πάντα τὸν χρόνον ξηρῇ, εἰ μὴ διακλύ-
 σαιτο. διαλέγεσθαι οὐχ οἶός τε ἦν, καὶ σφόδρα πικρὴ ἦν
 τὰ πούλλά. (866) ἔστι δ' ὅτε καὶ πρὸς καρδίην ὀδύνη, φλε-
 βοτομίῃ ἔρυσσε ταῦτα, ὑδρωποσίῃ, μελίκρητον, ἐλλέβορον
 ἐπὶ μέλανα, χολῶδες οὐ διήει, ἀλλ' ὀλίγον. τέλει δὲ χειμῶ-
 νος κατακλιθεὶς ἐξ ἑωυτοῦ ἐγένετο, καὶ τὰ τῆς γλώσσης πα-
 θήματα ὅμοια. θέρμῃ λεπτῇ, γλῶσσα ἄχρωσ, φωνὴ περι-
 πνευμονικὴ, ἀπὸ τοῦ στήθεος τὸ ἱμάτιον ἀπερρίπτε, καὶ
 ἐξάγειν ἑωυτὸν ὥς οὐρήσαντα ἐκέλευεν, οὐδὲν δυνάμενος
 σάφα εἰπεῖν οὐδὲ ἑὼν παρ' ἑωυτὸν, ἐξηγον αὐτόν. ἐς νύκτα
 ἐτελεύτησεν, ἧσι κατέκλινε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. ἐγένετο τὸ
 Νικάνορος πάθος ὅποτε ἐς ποτὸν ὥρμητο, φόβος τῆς αὐλη-
 τρίδος ὅτε ἀρχομένης αὐλεῖν ἀκούσειεν ἐν τῷ συμποσίῳ, ὑπὸ

linguam inarticulatam habuit, diem unum aut duos reca-
 lescebat, defecit.

Androthali vocis defectio, ignorantia et deliratio ade-
 rat, quibus sedatis multis annis superfuisset, et in morbum
 relabebatur. Lingua toto tempore sicca permanebat, ac nisi
 collueretur loqui non poterat, magnaque ex parte admo-
 dum amara erat, interdumque cordis dolor affligebat, quae
 sanguinis missio eripuit. Aquae potu et mulsa usus est.
 Veratrum nigrum ebibit, neque biliosum, nisi modicum,
 prodiit. Demum per hiemem decumbens mente abalie-
 nata erat, et lingua iisdem vitiis afficiebatur, calor tenuis
 erat, lingua decolor, vox qualis pulmonum inflammatione
 laborantibus, e pectore vestem rejiciebat, sequē velut uri-
 nam redditurus educi jubebat, cum nihil aperte proloqui
 posset neque apud se esset, eum eduxerant, sub noctem
 mortuus est, duobus aut tribus diebus quibus decubuit. Ea
 erat Nicanoris affectio ut cum ad convivium progredieretur,
 tibicinae metu afficeretur: adeo ut cum tibias inflare in-

Ed. Chart. IX. [588. 589.] Foesl. II. 1233. Ed. Lind. I. (866. 867.)
 δειμάτων ὄχλοι, μόγῃς ὑπομένειν, ἔφη, ὅτε νῦν εἴη. ἡμέρης
 δὲ ἀκούων οὐδὲν διετρέπετο, καὶ ταῦτα παρείπετο χρόνοι
 συγχρόν. Τιμακλῆς δὲ ὁ μετ' ἐκείνου ἀμβλυώσσειν καὶ λυσι-
 σωματεῖν ἐδόκει, καὶ οὐκ ἂν παρὰ κρημνὸν ἔφη παρελθεῖν
 οὐδὲ ἐπὶ γεφύρας, οὐδὲ τοῦλάχιστον βάθος τάφρου τολμῆ-
 σαι ἂν, ὑπὸ δειμάτος μὴ πέσῃ διελθεῖν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς τῆς
 τάφρου πορεύεσθαι. τοῦτο χρόνον τινὰ αὐτῷ ξυμβῆναι.
 [589] τὸ Φοίνικος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ πολλὰ τοῦ δεξιοῦ,
 ὥσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπειν ἐδόκει, οὐ πολὺ δὲ ἐπισχόντι
 ὀδύνῃ ἐς κρόταφον τὸν δεξιὸν ἐγένετο δεινή. ἔπειτα καὶ ἐς
 ὅλην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον οἶδετο ἡ κεφαλὴ ὀπι-
 σθεν τῶν σποχδύλων, καὶ ξύντασις καὶ σκληρότης ἀμφὶ τοὺς
 τένοντας. εἰ γοῦν ἐπειρᾶτο διακινέειν τὴν κεφαλὴν ἢ διοί-
 γειν τοὺς ὀδόντας, (867) ἡδύνατο, ὥς σφόδρα ξυντεινόμενος.
 ἔμετοι ὅπου ἂν γενοίαιτο, ἀπέτρεπον τὰς εἰρημένας ὀδύνας.
 ἡπιωτέρως ἐποιοῦν, καὶ φλέβοτομήν ὠφέλησε, καὶ ἐλλέβορον

convivio audiret, prae timore turbaretur neque sustinere
 posse diceret, si nox esset, de die vero nihil commovere-
 tur, quae quidem eum multo tempore comitabantur. Ti-
 mocles vero, qui cum illo erat, caligine tentari et exoluto
 esse corpore sibi videbatur, neque per praeruptum locum
 iter facere, neque vero pontem, ac ne minime quidem
 profundam scrobem transmittere audere dicebat, timens ne
 caderet, verum per ipsam scrobem adibat, idque illi ali-
 quandiu contigit. Phoenicis is erat affectus, ut ex oculo
 dextro plerumque velut fulgor coruscare videretur, non
 multo vero interposito tempore, ad tempus dextrum gravis
 dolor exoriebatur, posteaque totum corpus caput atque
 etiam cervicem pervadebat, capitis pars posterior ad ver-
 tebras intumescebat, cervicis nervi majores, quos tenontas
 appellant, contendebantur et circum durescebant. Quod si
 caput commovere aut dentes aperire conaretur, non pot-
 erat, utpote admodum distentus. Vomitiones si quando
 oboriebantur, commemoratos dolores submovebant et leni-
 bant. Sanguinis missio auxilio fuit et veratri potiones cu-

Ed. Chart. IX. [589. 590.] Foesl. II. 1233. 1234. Ed. Lind. I. (867.)

ἤγον παντοδαπά οὐχ ἥκιστα πρασοειδέα. τῷ Παρμενίσκῳ καὶ πρότερον ἐνέπιπτον ἀθυμίας || καὶ ἕμερος τῆς ἀπαλλαγῆς βίου, ὅτε δὲ πάλιν εὐθυμίῃ. ἐν Ὀλύνθῳ δὲ ποτὲ φθινοπώρου ἄφρονος κατέκειτο, ἡσυχίην ἔχων βραχύ τι ὅσον ἄρχεσθαι ἐπιχειρῶν προσειπεῖν, ἥδη δέ τι καὶ διελέχθη, καὶ πάλιν ἄφρονος, ὕπνοι ἐνῆσαν, ὅτε δὲ ἀγρυπνίῃ καὶ ῥιπτασμός μετὰ σιγῆς, καὶ ἄλυσμός, καὶ χεῖρ πρὸς ὑποχόνδρια ὡς ὀδυναμένῳ, ὅτε δὲ ἀποστραφεὶς ἔκειτο ἡσυχίην ἄγων, ὁ πυρετός δὲ διὰ τέλεος καὶ εὐπνοος. ἔφη δὲ ὕστερον ἐπιγινώσκειν τοὺς ἐσιόντας, πισῖν δὲ ὅτε μὲν ἡμέρης ὅλης καὶ νυκτός καὶ διδόντων οὐκ ἠθέλεν, ὅτε δὲ ἐξαίφνης τὸν στάμνον ἀρπάσας, τοῦ ὕδατος παντός ἐξέπιεν. οὖρον παχὺ ὡς ὑπόζυγιου. περὶ δὲ τὴν ἰδ' ἀνῆκεν. [590] ἡ δὲ Κόνωνος θεράπαινα ἐν κεφαλῇ ὀδύνης ἀρξαμένη ἐκτὸς ἐωυτῆς, καὶ βοή, καὶ κλαυθμός πολὺς, ὀλιγάκις δὲ ἡσυχίῃ. περὶ ἔτσα τεσσαράκοντα ἐτελεύτησεν, τὰς δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἡμέρας ἄφρονος καὶ σπασμώδης ἐγείετο.

jusquemodi humores eduxerunt, praecipueque porraceos. parmenisco etiam antea animi desperatio accidit, adeo ut vita defungi cuperet, interdum vero rursus securo erat animo. In Olyntho autem aliquando per autumnum voce defectus decumbebat quiete agens, perpussillum quid vix dum dicere aggrediens, quin etiam si quid dixisset, rursus vox deficiebat, somni aderant, interdum vero pervigilium et tacita corporis jactatio atque anxietas, manumque praecordiis velut dolorem sentiens admovebat, nonnunquam vero averfus quiete decumbebat, febris autem semper perseverabat et facile spirabat. Tandem se ingredienti agnoscere dixit, interdumque tota die ac nocte cum potus illi exhiberetur, bibere nolebat, nonnunquam vero accepta repente urna, totam exhaustit aquam. Urina crassa, qualis in veterinario genere. At circa decimumquartum diem remisit. Cononis ancilla capitis dolore incipiente mente erat abalienata, clamor aderat et ejulatus multus, raroque quiescebat. Sub quadragesimum diem mortua est. Aliquot vero sub mortem diebus voce defecta et convulsione tentata est. Eodem quoque modo et circa eosdem dies mor-

Ed. Chart. IX. [590.] Foef. II. 1234. Ed. Lind. I. (867. 868)
 καὶ ὁ τοῦ Τιμόχαριος θεράπων, ἐκ μελαγχολικῶν δοκῶ
 εἶναι καὶ τειούτων, ἐτελεύτησεν ὁμοίως καὶ περὶ ἡμέρας τὴν
 αὐτάς. τῷ Νικολάου περὶ ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς ἐκ πότα
 ἔφριξεν, ἐς νύκτα πυρετός. τῇ ὑστεραίῃ ἔμετος χολώδης
 (868) ἄκρητος ὀλίγος. τρίτῃ δὲ ἀγορῆς πληθούσης ἰδρὼς
 δι' ὅλου τοῦ σώματος, ἔληξε, καὶ ταχὺ πάλιν ἐθερμάνθη
 περὶ μέσας νύκτας ῥίγος, πυρετός ὄξύς, ἡμέρης δὲ τὴν αὐτὴν
 ὥρην ἰδρώς, ταχὺ πάλιν ἐπεθερμάνθη, ἔμετος ὁμοίος. τ
 τετάρτῃ ἀπὸ ὕδατος λινοζώστιος ὑπεχώρησεν εὐκοπρώδεα κα
 ὕγρὰ, ὑπομύσαρα δὲ σπογγοειδέα οἷα ὕδωρ λινοζώστιος οὐ
 ἀνόμοια. ὑπόστασις οὐκ ἦν, οὐ δὲ πολὺ τὸ οὖρον, ἐναιωρή
 ματα σμικρὰ, ἀλγῆματα ὑποχονδρίου ἀριστεροῦ καὶ ὀσφύος
 ὥστε ἐκ τοῦ ἐμέτου ἐπαναπνεῖν, καὶ ἐπανέπνει. ἔστι δ' οἷ
 διπλόον, γλῶσσαι λευκῇ, ἔχουσα ἐκ δεξιοῦ οἶον θερμοῦ πρόσ
 φυν. ἐπὴν βραχὺ ἦν διαφώδης, ἄγρυπνος, ἔκφρων. ἐκταί
 δὲ δεξιὸς ὀφθαλμὸς μείζων ἐν τῷ βλέπειν, ἐβδομαίος ἐτελεύ

tus est Timocharis famulus, melancholicis affectibus iis
 dem, ut videbatur, tentatus. Nicolai filium circa brumam
 ex computationibus inborrescentem, sub noctem febris cor
 ripuit, postero die vomitus biliosus, sincerus, paucus ad
 fuit. Tertio vero die frequente adhuc foro, sudore per
 totum corpus oborto, desit, statimque rursus incaluit. Ad
 mediam noctem rigor, febris acuta, die vero eadem hora
 sudor, rursus statim recaluit, vomitus similis. Quarto die
 ex mercurialis decocto bene stercoracea et liquida per al
 vum demisit, subolida tamen et spongiosa, mercurialis jus
 culo non absimilia. Urina absque sedimento, non admo
 dum multa, pauca quaedam in medio innatantia habebat,
 praecordiorum sinistrorum et lumborum dolores aderant.
 Existimabat ex vomitione se facilius, ac subinde spirare
 posse, interdumque geminata respiratione subinde respira
 bat, lingua albicans erat, dextra parte habens connexio
 nem lupino similem, deinde parum fisticulosus erat, per
 vigil, prudens. Sexto vero die oculus dexter major con
 spiciebatur, septimo mortuus est. Verumtamen ante mor

Ed. Chart. IX. [590. 591.] Foss. II. 1234. Ed. Lind. I. (868. 869.)
 ηδε. πλὴν ἡ κοιλίη πρὸ τῆς τελευτῆς ἐμειωρίσθη, καὶ
 ἰποθανόντι τὰ ὀπισθεν ἐφοινίχθη. [591] Μένωνι μετὰ
 ἐληϊάδων δύσιν πυρετός, πλευροῦ ἀριστεροῦ ὁδύνη μέχρι
 ἐληϊδος, οὕτω δὲ δεινὴ, ὥστε ἀτρεμίζειν οὐχ οἷός τε καὶ τὸ
 πλῆγμα κατεῖχεν, ὑποχώρησις πολλὴ χολώδης, ἐν τρισὶν ἡμέ-
 ρῃσι σχεδὸν ἔληξεν ἡ ὁδύνη. ἡ θέρμη δὲ περὶ τὰς ζ' ἢ θ',
 τῆς ἐνῆν. ἀποχρέμψεις ὑπὸ χολοι οὐδὲ ἐγένοντο, οὐδὲ πολ-
 λαί. φλεγματώδεις δὲ αἱ βῆχες παρηκολούθηον, σιτίων ἀπε-
 γέμετο. ἔστιν ὅτι ἐξῆι ὡς ὑγίης, ὑπελάμβανον δὲ ἐνίστε
 θέρμαι λεπταὶ ὀλίγον χρόνον. ἰδρώτια ἐγίνοντο ἐς νύκτα, τὸ
 πνεῦμα ἐν τῇ θέρμῃ πυκνότερον. γνάθων ἔρευθος περὶ τὸ
 πλευρὸν βάρος, καὶ ὑπὸ τὴν μασχάλην, καὶ ἐς ὤμον, αἱ βῆ-
 χες ἀπεῖχον. φάρμακον (869) ἄνωθεν ἤγαγε χολώδεα. τρίτῃ
 ἀπὸ τοῦ φαρμάκου ἐρῶαγῃ τὸ πῦον. ἀπὸ δὲ τῆς ἄρχῃς τοῦ
 ἀρῶαστήματος τεσσαρακοστῇ, ἀποκαθῆραι δὲ περὶ πέντε καὶ
 τριήκοντα ἡμέρας ἄλλας καὶ ὑγίης. τῇ Θεοτίμου ἐν ἡμιτρι-
 ταίῳ ἄση καὶ ἔμετος καὶ φρίκη ἅμα, ἀρχομένῳ τῷ πυρετῷ

tem venter intumuit, mortuoque partes posteriores rubore
 suffusae sunt. Metonem post vergiliarum occasum febris
 prehendit, et lateris sinistri dolor ad jugulum pertingens,
 isque adeo vehemens ut quiescere nequiret, et inflammatio
 detinebat, dejectio copiosa erat, biliosa, tribus fere diebus
 dolor cessavit, calor vero sub septimum aut nonum. Tus-
 sis aderat, exscreationes neque aliquantulum biliosae, ne-
 que copiosae fiebant, verum tussis pituitosae comitabantur,
 cibos sumebat, interdumque tanquam sanus exibat. Non-
 nunquam tamen tenues calores exiguo tempore detinebant,
 sub noctem parvi sudores oboriebantur. In calore spiratio
 crebrior aderat, malarum rubor, lateris gravitas sub axil-
 lam et ad humerum pertingebat, tussis aberant. Medica-
 mentum per superiora biliosa eduxit. Tertio post medica-
 mentum pus erupit, quadragesimo vero a morbi initio die.
 Per alios autem quinque et triginta dies repurgatus est, et
 convaluit. Theotimi conjugem in semitertiana febre anxie-
 tas et vomitus cepit, simulque horror per febris exordia

Ed. Chart. IX. [591. 592.] Foel. II. 1234. 1235. Ed. Lind. I. (869.)
 καὶ δίψα. προϊόντος ἀρχομένου ἐξαίσιον τὸ θερμὸν μελίκρητον
 πιούση καὶ ἀπεμούση ἢ τε φρίκη καὶ ἡ ἄση, ἐπαύσατο καὶ
 τὸ ἀπὸ τῆς σίδης ὕστερον. τῇ Διοπειθέος ἀδελφῇ ἐν ἡμιτρι-
 ταίῳ δεινὴ καρδιαλγίη || περὶ τὴν λῆψιν, καὶ ξυμπαρείπετο
 ὕλην τὴν ἡμέρην καὶ κεφαλαλγίη καὶ τῇσιν ἄλλησιν. ὡσαύτως
 ὑπὸ πληϊάδος δύσιν, ἀνδράσιν σπανιώτερα ἐγένετο τὰ τοι-
 αῦτα. [592] τῇ Ἀπομότου ἐν ἡμιτριταίῳ περὶ ἀρκτούρων
 δεινὴ καρδιαλγίη περὶ τὴν λῆψιν, καὶ ἔμετοι, καὶ πνίγες
 προσίσταντο ἅμα ὕστερικάι, καὶ ἐς τὸ μετὰφρενον ὀδύναι
 κατὰ ῥάχιν, ὅτε δὲ ἐνταῦθα οἱ ἴη, ἔληγον αἱ καρδιαλγαί.
 τῇ Τερπιδέῳ μητρὶ τῇ ἀπὸ Δορίσκου διαφθορῆς γινομένης,
 μηνὶ πέμπτῳ διδύμων ἐκ πτώματος, τοῦ μὲν ἐτέρου αὐτίκα
 ὥς ἐν χιτῶνί τινι ἀπηλλάγη, τοῦ δὲ ἐτέρου ἢ πρότερον ἢ
 ὕστερον μὴ ἡμερέων ἀπηλλάγη, ὕστερον δὲ ἔλαβεν ἐν γαστρὶ.
 ἔτει δὲ ἐνάτῳ ὀδύναι δειναὶ κατὰ γαστέρα ἐπὶ πουλὺν χρό-
 νον ἤρχοντο. ἔστι μὲν ὅτε ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ῥάχιος. κα-
 θίσταντο δὲ ἐς ὑπογάστριον καὶ βουβῶνας. ἔστι δ' ὅτε ἐκ

et fitis, progressu temporis per febris initia immoderatus calor. Mulla epota et vomitione rejecta et horror et anxietas cessavit, posteaque mali punici succum sumpsit. Diopithis sororem in semitertiana febre sub accessionem vehemens oris ventriculi dolor tenuit et tota die perseverabat, hujusmodique oris ventriculi dolor reliquis mulieribus eodem modo aderat. Talia tamen sub vergiliarum occasum viris rarius contingebant. Sub arcturum in febre semitertiana Apomoti conjugem, circa accessionis tempus, vehemens oris ventriculi dolor et vomitus tenuit, simulque uteri strangulatus male afficiebant et ad dorsum dolores juxta spinam erant, ex eoque tempore oris ventriculi dolores cessabant. Terpidae mater a Dorisco mense quinto ex casu per abortionem gemellos enixa est, altero quidem velut tunica conclusa statim liberata, altero vero aut prius aut posterius quadraginta diebus, postea autem utero gestavit. At anno nono vehementes ventris dolores diu tenuerunt interdumque ex cervice et spina ortum sumebant, in imo autem ventre et inguinibus consistebat, quandoque

Ed. Chart. IX. [592. 593.] Fœd. II. 1235. Ed. Lind. I. (870.)
 γού(870)νατος τοῦ δεξιού. καθίσταντο δὲ ἐς τὸ αὐτό, καὶ ὅτε
 μὲν κατὰ τὴν γαστέρα αἱ ὀδύνη εἶεν, ξυμπεσφίγγετο ἡ κοιλία,
 ὅτε δὲ ἐπαύσατο, ξυνέπιπτεν ἡ καρδιαλγία, πνιγμοὶ οὐκ ἐνῆ-
 σαν. ψύξις δὲ τοῦ σώματος ὥς ὕδατι κειμένῳ, κατὰ τὸν
 χρόνον ἤνικα ἡ ὀδύνη ἐγίνετο, ὑπέστρεψε δι' ὅλου τὰ ἀλγί-
 ματα. ἡπιώτερα τῶν κατ' ἀρχάς, σκόροδα, σίλφιον, τὰ δρι-
 μέα ξύμπαντα οὐ ξυνέφερον, οὐδὲ τὰ γλυκέα, οὐδὲ τὰ ὀξεά,
 οὐδὲ οἱ λευκοὶ οἶνοι. οἱ μέλανες δὲ καὶ λουτρά ὀλιγάκις
 ἀρχομένη, καὶ ἔμετοι δεινοὶ ἐπεγίνοντο καὶ τῶν σιτίων ἀπο-
 κλείσεις καὶ περὶ τὰς ὀδύνας τὰ γυναικεῖα οὐκ ἐφαίνετο. τῇ
 Κλεομένης περὶ ζεφύρου πνοάς, ἐκ ναυσίης καὶ κόπου πλευ-
 ροῦ ἀριστεροῦ ὀδύνη, ἐκ τραχήλου ἀρξαμένη καὶ τοῦ ὥμου,
 πυρετὸς καὶ φρίκη καὶ ἰδρώς. ἤρξατο δὲ ὁ πυρετὸς καὶ
 οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ἐπέ[593]τεινε, καὶ ἡ ὀδύνη δεινὴ, βῆξ,
 ἀπόχρεμψις ὕφαιμος ὠχρὴ, πολλή, γλῶσσα λευκή, διαχωρή-
 ματα μέτρια ὑγρά, οὖρα χολώδεα. τετάρτῃ ἐς νύκτα τὰ γυ-
 ναικεῖα ἦλθε πούλλα, ἔληξεν ἡ τε βῆξ καὶ ἡ ἀπόχρεμψις

vero ex genu dextro exorti, in eundem locum consistebant.
 Et cum quidem ad ventrem dolores essent, alvus intume-
 scebat, cum vero cessarent, oris ventriculi dolor continge-
 bat, strangulatus non aderant. Corpus peraeque frigebat
 ac si in aqua jaceret. Quo tempore dolor aderat, toto
 corpore recurfabant dolores quam per exordia leviores.
 Nihil allia, laserpitium aut acria omnia conferebant, neque
 dulcia neque acida, neque vero vina alba, verum nigra et
 balnea pauca per initia. Vomitiones vehementes accede-
 bant et cibi intercludebantur, neque per dolores menses
 apparebant. Cleomenis uxorem flante favonio ex nausea
 et lassitudine lateris sinistri dolor corripuit, ex cervice et
 humero initium ducens, febris aderat et horror et sudor.
 Coeperat autem febris neque definebat, verum intendeba-
 tur et vehemens dolor erat, tussis, excreatio aliquantulum
 cruenta, pallida, multa, lingua albicans, dejectiones mo-
 deratae liquidae, urinae biliosae. Quarto die sub noctem
 menstrua copiosa prodierunt, tussisque desit et excreatio

Ed. Chart. IX. [593. 594.] Foesl. II. 1235. Ed. Lind. I. (870. 871.)
 καὶ ἡ ὀδύνη, ἥ δὲ θερμὴ λεπτή. τῇ Ἐπιχάρμου πρὸ τόκου
 δυσεντερίῃ, πόνος, ὑποχωρήματα ὕφαιμα, μυξώδεα, τεκούσῃ
 παραχωρήμα ὑγίης. τῇ Πολεμάρχου ἐν ἀρθρικοῖς ἰσχίου
 ἄλγημα ἐξαίφνης γυναικείων οὐ γενομένων, τὸ ἐν τῷ τεύτλῳ
 πιούσῃ. ἔσχετο ἡ φωνὴ νύκτα καὶ ἐς μέσον ἡμέρας, ἤκουσε
 μετὰ ταῦτα καὶ ἐφρόνει, καὶ τῇ χειρὶ ἐσήμαιεν ἄμφω τὸ
 ἰσχίον εἶναι τὸ ἄλγημα. (871) τῇ Λικινίου ἀδελφῇ, τῇ ἀφη-
 λικεστέρῃ ἔμετος ὅτι προσδέξαιτο τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας,
 ἄνευ πυρετοῦ. αἱματωδῶν τῶν ἐμεσμάτων, ἐρεγμοὶ, καὶ
 ξυνεσταλμένον, ἐχώρει πρὸς καρδίην πνίγμα, καστόριον, σί-
 σελι, πάντα ἔπαυσε, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς σίδης. ἀπέστη δὲ ἄλ-
 γημα μέτριον ἐς κενεῶνα, βολβοῦ χυλὸς, καὶ οἶνος γαλα-
 κτώδης αὐστηρὸς, καὶ ἄρτοι ὡς ἐλάχιστοι ξὺν ἐλαίῳ. τῇ Παν-
 σανίου κούρῃ μύκητα ὠμὸν φαγούσῃ ἄσῃ ἔσχε, πνιγμὸς,
 ὀδύνη γαστρὸς μελίκροχτον θερμὸν πίνειν καὶ [594] ἐμίειν
 ξυνήνεγκε καὶ λουτρὸν θερμόν. ἐν τῷ λουτρῷ ἐξήμεσε τὸν

et dolor, tenuis tamen calor relictus est. Uxor Epicharmi
 ante partum intestinorum difficultate laborabat, dolor ade-
 rat, dejectiones aliquantulum cruentae, mucosae. Ubi pe-
 perisset, confestim convaleuit. Polemarchi uxorem articulo-
 rum doloribus vexatam, minime fluentibus mensibus, co-
 xendicis dolor derepente corripuit. Post epotum betae
 jusculum vox per noctem et ad meridiem usque intercepta
 fuit. Postea audivit et mentis compos erat, manuque in-
 dicabat dolorem circa coxendicem adesse. Licinii sororem
 quae jam florentes annos exegerat, vomitus cepit, quo
 quicquid quatuordecim diebus assumpserat, rejiciebat, febris
 expers erat, cruentarum vomitionum eructationes aderant,
 et ad os ventriculi strangulatio procedebat coarctationem
 inducens. Castorium, fesele et mali punici succus est ex-
 hibitus, cuncta sedata sunt, modicus tamen dolor in lateris
 inanitate concessit. Bulbi succus contulit, et vinum au-
 sterum egelidum, et quam paucissimi panes oleo intincti.
 Pausaniae puellam ex fungi crudi esu anxietas corripiebat,
 suffocatio, ventris dolor. Mulla calida epota et vomitio
 profuit, balneumque calidum. In balneo fungum vomiti-

Ed. Chart. IX. [594.] Foesf. II. 1235. 1236. Ed. Lind. I. (871. 872.)
 μύκητα, καὶ ἐπεὶ λήξειν ἔμελλεν, ἐξίδρωσεν. Ἐπιχάρμου περὶ
 πληϊάδων δύσιν ὤμου ὀδύνη καὶ βάρος δεινὸν ἐς βραχίονα,
 ἄση, ἔμετοι συχνοὶ, ὕδρωποσίη. τῷ Εὐφρονος παιδί ἐξανθή-
 ματα οἷα ἀπὸ κωνώπων, μετὰ ζέφυρον αὖχμοι ἐγγέγοντο
 μέχρις ἡμέρας μετοπωρινῆς. ὑπὸ κύνα δεινὰ πνίγεα, καὶ
 πνεύματα θερμὰ καὶ πυρετοὶ ἰδρώδεις καὶ πάλιν εὐθύς
 ὑπεθέρμαινον. φύματα δὲ παρ' οὓς πολλοῖσιν ἐγένετο. τῇ
 γραίῃ βήχικῃ περὶ ἐνάτην. τῷ μειρακίῳ τῷ σπληνώδει τῷ
 τῆς παιδίσκης, κοιλίης ὑγρανθείσης περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον.
 Κτησιφῶντι ὑπ' ἀρκτοῦρον σχεδὸν περὶ τὰς ἑπτὰ τῷ παιδί
 μούνον ἐπωήθη. τῷ Ἐρατύλλου ἀπεμολύνθη, περὶ ἀμφοτέρα
 ἀνιδρώσεις. γλώσσης ὑπὸ ξηρότητος ψελλοὶ, οἱ ὀρνιθία
 ἐπνευσαν πολλοὶ καὶ ψυχροὶ, καὶ χιόνες ἐξ εὐδείων (872)
 ἔστιν ὅτε ἐγένοντο, καὶ μετὰ ἰσημερίην νότια διαμίσγοντα
 βορείοις, ὕδατα συχνὰ ἐπεδήμησαν. βῆχες πολλαὶ, μᾶλλον δὲ
 παιδίοισι. παρὰ ὧτα πολλοῖσιν, οἷα τοῖσι Σατύροισιν. ὅτε δὲ

lione rejecit et ubi ista cessatura essent, sudore detenta est.
 Epicharmo sub vergiliarum occasum humeri dolor et ad
 brachium vehemens gravitas contigit, anxietas aderat, cre-
 brae vomitiones et aquae potio. Euphranoris filio pustu-
 lae culicum moribus non absimiles eruperunt. Post favo-
 nium ad autumnale aequinoctium squallores multi cóntin-
 gebant. Sub canem aestus vehementes, venti calidi, febres
 in quibus aegri sudoribus difflebant, statim rursus ali-
 quantulum incalescebant. Aurium vero tubercula multis
 enascebantur, ut vetulae tussiculosae sub nonum diem. Eo-
 demque tempore adolescentulo lienis tumore laboranti, an-
 cillae filio liquidiore alvo. Ctesiphonti ad arcturum, fere
 circa septimum puero soli ad suppurationem pervenerunt.
 Eratylli puero ad utramque aurem exorta disparuerunt,
 sudores nulli aderant, prae linguae siccitate blaesi erant.
 Ornithiae spiraverunt multi et frigidi, post tranquillitates
 interdum nives aderant, post aequinoctium austrina aequi-
 lonaribus permista erant frequentes pluviae, tusses multae,
 praecipue vero in pueros vulgariter grassatae sunt. Pleris-
 que circa aures qualia Satyris oborta sunt. Interdum au-

Ed. Chart. IX. [594, 595.] Foesl. II. 1236, 1238. Ed. Lind. I. (872.)
 ὁ πρὸ τούτου τοῦ χρόνου χειμὼν σφόδρα χειμερινὸς γέγνετο
 ἐν χιόνι καὶ ὄμβροισι βορείοισιν.

[595] || Τῷ Τιμόνακτος παιδίῳ ὡς διμηναιῷ ἐξανθή-
 ματα ἐν σκέλεσιν, καὶ ἐν ἰσχίοισι καὶ ὀσφυϊ, ὑπογαστρίῳ
 καὶ οἰδήματα σφόδρα ἐνευρέθη. καταστάντων δὲ τούτων
 σπασμοὶ καὶ ἐπιληπτικὰ ἐγένοντο ἄνευ πυρετῶν ἡμέρας πολ-
 λὰς καὶ ἐτελεύτησεν. τῷ τοῦ Πολεμάρχου ξυνέβη μὲν τῷ
 ἔμπροσθεν χρόνῳ ἐμπυωθῆναί τε καὶ ἀποχρέμψασθαι, ὕστε-
 ρον δὲ θέρμαι αὐτῷ ἦσαν, καὶ ὑδρωπιώδης ἦν καὶ ἐπίσπλη-
 νος καὶ ἀσθματώδης. πρὸς αἶπος εἴ ποτε ἴοι, ἀδύνατος καὶ
 διψώδης, καὶ ἀπόσιτος ἐπιεικῶς ἔστιν ὅτι, καὶ βηχία ξηρὰ
 ἐπὶ πούλῳ χρόνον οὕτως ἐγένετο. ὑπεφέρετο καὶ εἰ μὴ τοι
 εὐλύτος. κοιλίῃ κάτω πλήρης ἐγένετο, καὶ ἀσθμα καὶ πνίγμα
 ἐγένετο μᾶλλον. τέλος δὲ κατάρχουος, καὶ ἀπόχρεμψις ἐπι-
 κατῆλθε, καὶ βήξ, ἥ δὲ ἀπόχρεμψις παχῆα καὶ ὠχρά. πῦα
 δὲ καὶ πυρετὸς σφοδρὸς, καὶ ἐδόκει λῆξαι, καὶ ἡ βήξ προη-
 τέρη, καὶ ἡ ἀπόχρεμψις καθαρή. ὑπέστρεψε πάλιν ὁξὺς πυ-

tem quae praecesserat hiems admodum hiberna extiterat,
 nivibus et imbribus aquilonaribus infesta.

Timonactis infanti fere bimestri, pustulae in cruribus,
 coxis, lumbis et imo ventre, tumoresque admodum rubi-
 cundi extiterunt. Quibus conquiescentibus convulsiones et
 comitiales exoriebantur, multis diebus sine febre fuit et
 mortuus est. Polemarchi puerum, qui antea quidem pus
 intro collegerat et excreaverat, tandem tamen calores cor-
 ripuerunt, aqua inter cutem vexabatur, lienis tumore et
 crebro anhelitu. Si quando ad locum accessu difficilem con-
 tenderet, imbecillus erat et siticulofus ac interdum cibum
 fere averfabatur, itemque tussicula sicca multo tempore de-
 tinebat, ac nisi sane soluta esset alvus inferior, implebatur
 et creber anhelitus suffocatioque magis vexabat. Tandem
 vero destillatio et excreatio supervenit et tussis. Exscrea-
 tio autem crassa, pallida, purulenta, febrisque vehemens
 erat, quae delisse visa est et tussis esse mitior puraque
 excreatio. Rursus febris acuta repetiit, spiratio crebra, mor-
 tuus est. Antea tamen pedes riguerunt, posteaquē toto cor-

Ed. Chart. IX. [595. 596.] Foef. II. 1238. Ed. Lind. I. (872. 873.)
 ρετός, πνεῦμα πυκνὸν, ἐτελεύτησε, πλὴν προσεξόργωσε πό-
 δας καὶ κατεψύχθη μετὰ ταῦτα, πνεῦμα μᾶλλον ἐγκατελή-
 φθη, ἡ οὔρησις ἔσθη, τὰ ἄκρα κατεψύχθη, ἔμφρων ἐτελεύ-
 τησε, τριταῖος δὲ ἀπὸ τῆς ὑποστροφῆς. (873) τῷ τοῦ Θύνου
 σφόδρα ἐν πυρετῷ καυσώδει ἐλιμοκτονήθη, ὑποχώρησις συ-
 χμῇ, μετὰ χολῆς δὲ ἐγένετο καὶ μετὰ ἀψυχίης καὶ ἰδρωτός
 πολλοῦ, κατεψύχθη σφόδρα, καὶ ἄφωνος ἦν ἡμέρην ὅλην
 καὶ νύκτα, ἐγχεόμενος χυλὸν πτισάνης κατείχετο, ἐφρόνει,
 εὐπνοος ἦν. [596] τῷ Ἐπιχάρμου ξυνέβη ἐκ περιόδου καὶ
 ποτοῦ ἀπεψίη, τῇ ὑστεραίῃ δὲ πρωὶ ἄσσης γενομένης πιὼν
 ὕδωρ, ὄξος, ἄλας, ἐξήμισε φλέγμα, μετὰ δὲ ῥίγος ἔλαβεν,
 ἐλούσατο πυρεταίνων καὶ στήθος ἤλγει. τῇ τρίτῃ εὐθύς
 πρωὶ κῶμα, ὀλίγον χρόνον ἐπεῖχεν καὶ ἐπελήρει, καὶ πυρε-
 τὸς ὄξυς, βαρέως ἔφερε τὴν νόσον. τῇ τετάρτῃ ἄγρυπνος,
 ἀπέθανεν. Ἀρίστωνι δακτύλον τοῦ ποδὸς ἠλκωμένου ξὺν
 πυρετῷ ἀσάφεια, τὸ γαγγραινώδες ἀνέδραμεν ἄχρι πρὸς γόνυ,
 ἀπώλετο, ἦν δὲ μέλαν ὑπόξηρον, δυσῶδες. ὁ τὸ καρκίνωμα
 τὸ ἐν τῇ φάρυγγι καυθεὶς ὑγιῆς ἐγένετο ὑφ' ἡμέων. Πολύ-

pore refrixit. Spiratio magis intercepta fuit, urina suppressa
 est, extrema perfrixerunt, mentis compos mortuus est, ter-
 tio vero a recidiva die. Thyni puero in febre ardente ve-
 hementer inedia confecto, copiosa alvi dejectio cum bile
 tamen aderat et animi deliquio, multoque sudore, toto cor-
 pore admodum perfrixit dieque integro et nocte vox de-
 fecerat. Infusum ptisanæ cremorem continuit, mentis com-
 pos erat, facile spirabat. Epicharmi puero ex deambulatione
 et potu cruditas contigit. Postridie autem mane suborta an-
 xietate, epota aqua cum aceto et sale pituitam vomitione
 rejecit, posteaque rigor prehendit, in febre lavit, pectus do-
 lebat. Tertio die sub ipsum crepusculum sopor exiguo tem-
 pore detinebat, delirabat et febre acuta vexabatur, morbum
 gravate ferebat. Quarto pervigil mortuus est. Aristoni pedis
 digito ulcerato cum febre vocis obscuritas aderat, gangraena
 ad genu usque pervenit, periit. Ulcus autem erat nigrum,
 subaridum et graveolens. Qui cancrum in faucibus habe-
 bat, ustione per nos convaluit. Abderis Polyphantus capitis

Ed. Chart. IX. [596. 597.] Foëf II. 1238. Ed. Lind. I. (873. 874.)
 φάντος ἐν Ἀβδήροισι κεφαλὴν ὠδυνᾶτο, ἐν πυρετῷ σφοδρῷ,
 οὔρα λεπτὰ πολλὰ, ὑποστάσιες δασεῖαι καὶ ἀνατεταραγμέναι,
 οὐ πανομένον δὲ τοῦ ἀλγήματος τῆς κεφαλῆς πταρμικὰ προσ-
 ετέθη ἐόντι δεκαταίῳ, μετὰ δὲ ἐς τράχηλον ὀδύνη ἰσχυρὴ,
 οὔρον ἦλθεν ἐρυθρὸν, ἀνατεταραγμένον οἷον τὸ τοῦ ὑπο-
 ζυγίου, παρέκρουσε τρόπον φρενιτικόν, ἀπέθανεν ἐν σπασμοῖ-
 σιν ἰσχυροῖσιν. [597] παραπλησίως δὲ καὶ ἡ τοῦ Εὐαλκί-
 δου οἰκέτις, ἐνθα οἱ πολλὸν χρόνον τὰ δασέα ἐχώρει οὔρα
 καὶ κεφαλαλγίαι ἐνῆσαν, φρενιτικὴ γενομένη ἀπέθανεν ὡσανύ-
 τως σπα(874)σμοῖσιν ἰσχυροῖσι, πάννυ γὰρ τὰ δασέα οὔρα
 καὶ ἀνατετραμμένα σημεῖον ἀκριβὲς κεφαλαλγίης καὶ σπα-
 σμοῦ καὶ θανάτου. ὁ δὲ Ἀλικαρνασσεὺς ὁ ἐν τῇ Ξαντίπ-
 που οἰκίῃ καταλύων οὗς ἐν χειμῶνι ὠδυνᾶτο, καὶ κεφαλὴν
 οὐ μετρίως. ἦν δὲ περὶ ἑτα πεντήκοντα. φλέβα ἐτμήθη, κατὰ
 Μνησίμαρχον, ἐβλάβη ἡ κεφαλὴ κενωθεῖσα καὶ ψυχθεῖσα,
 οὐ γὰρ ἐξεπύησεν. φρενιτικὸς ἐγένετο, ἀπέθανε, οὔρα καὶ
 τούτῳ δασέα. ἐν Καρδίῃ τῷ Μητροδώρου παιδί ἐξ ὀδόν-

dolore in vehementi febre vexabatur. Urinae tennes, co-
 piofae, sedimenta crassa et returbata. Cum vero capitis
 dolor minime conquiesceret, sternutamenta sunt naribus ad-
 mota decimo die. Post haec autem dolor vehemens cervi-
 cem invasit, urina rubra prodiit returbida, qualis veterini
 generis. Velut phrenitide captus mente motus est, obiit cum
 vehementibus convulsionibus. Ad eundem quoque modum
 Eualcidae famula, cum ei multo tempore urinae densae
 prodirent et capitis dolores adessent, phrenitide correpta
 et vehementibus convulsionibus similiter vexata mortua est.
 Fere enim urinae spissae et conturbatae capitis doloris, con-
 vulsionis et mortis indubitatum signum prae se ferunt. Hali-
 carnasseus quidam, qui ad Xantippi domum divertebat, per
 hiemem auris et capitis dolore non mediocri tenebatur.
 Erat autem annorum prope quinquaginta. Vena juxta Mne-
 simachum pertusa est. Caput vacuatum ac perfrigeratum no-
 xiam sensit. Neque enim pus reddidit. Phreniticus evasit,
 mortuus est. Huic quoque urinae spissae erant. In Cardia
 Metrodori puero ex dentium dolore maxillae fideratio et

Ed. Chart. IX. [597. 598.] Foel. II. 1238. 1239. Ed. Lind. I. (874. 875.)
των ὀδύνῃ, σφακελισμὸς σιηγόνος καὶ οὐλάων ὑπερσάρκωσις
δεινὴ, μετρίως ἐξεπύησεν, ἐξέπεσον οἷ τε γόμφοι καὶ ἡ σιαγών.
|| Ἀναξήνωρ ἐν Ἀβδήροισιν, ἣν μὲν σπληνώδης καὶ κακό-
χρους, ξυνέβη δὲ αὐτῷ οἰδήματος γενομένου περὶ μηρὸν τὸν
ἀριστερὸν ἐξαπίνης τοῦτο ἀφανισθῆναι. οὐ πολλῇσι δὲ ὕστε-
ρον ἡμέρῃσιν ἐγενήθη αὐτῷ κατὰ τὸν [598] σπλῆνα οἶον
ἐπινυκτὶς ἐξ ἀρχῆς, ἔτι δὲ οἶδημα καὶ ἐρύθημα σκληρὸν,
μετὰ δὲ ἡμέρῃν τετάρτην πυρετὸς ἐγένετο καυσώδης καὶ ἐπι-
λιδνώθη πάντα κύκλῳ καὶ σαπρὰ ἐδόκει, ἀπέθανεν, ὑπεκα-
θάρθη δὲ πρότερον καὶ κατενόει. Κλόνιγος ἐν Ἀβδήροισιν
ἣν μὲν νεφριτικός, οὖρει δὲ αἷμα κατὰ σμικρὸν κατὰ πούλν
χαλεπῶς, ἡνόχλει δὲ καὶ κοιλίῃ δυσεντερικῇ. τούτῳ πρωῒ
μὲν ἐδίδото γάλα αἰγείου, καὶ ὕδατος πέμπτη μερὶς ἀναξερ-
χμεόν τὸ πᾶν κοτύλαι τρεῖς. ἐσπέ(875)ρην δὲ ἄρτος μὲν ἔσο-
πτος, ὄψα δὲ σεύτλα, ἡ σίκνος, οἶνος μέλας λεπτὸς, ἐδίδото
δὲ καὶ σίκνον πέποινα. οὕτω δὲ διαιτωμένῳ καὶ ἡ κοιλίῃ

vehementer supercrefscens in gingivis caro ac moderata sup-
puratio contigit, tum molares tum maxilla ipsa deciderunt.
Abderae Anaxenor lienosus quidem erat, et vitiato colore.
Contigit autem ut obortus ad femur sinistrum tumor derep-
pente evanesceret. Neque multis post diebus ad lienis re-
gionem exorta ei est per initia velut pustula noctibus in-
quietans Epinyctis dicta, insuperque tumor cum rubore et
duritie. Post diem autem quartum febris ardens suborta est
et in ambitu omnia livorem contraxerunt et computruisse
visa sunt. Mortuus est cum tamen antea aliquantulum pur-
gatus et mentis compos fuisset. Abderae Clonigus cum re-
num quidem doloribus vexaretur, sanguinem paulatim me-
jebat plerumque cum molestia et alvus intestinorum diffi-
cultate laborabat. Huic mane quidem lac caprillum cum
quinta aquae parte est exhibitum, ita ut tota mixtura he-
minarum trium esset. Ad vesperum autem, cum pane qui-
dem exassato, pro obsonio beta aut cucumis, vinum nigrum
tenue. Exhibebatur etiam cucumeralis pepo. Hac autem vi-
ctus ratione et alvus substitit et purae urinae prodibant.

Ed. Chart. IX. [598. 599.] Foef. II. 1239. Ed. Lind. I. (875.)
 ξυνέστη, καὶ τὰ οὖρα καθαρὰ ἐφοίτα. ἐγαλακτοποίησε δὲ
 ἕως τὰ οὖρα ἀπεκατέστη. γυναικὶ ἐν Ἀβδήροισι καρκίνωμα
 ἐγένετο περὶ τὸ στήθος. ἦν δὲ τοιοῦτον. διὰ τῆς θηλῆς ἰχώρ
 ὑφαίματος ἔρρει, ἐπίλημφθείσης δὲ τῆς ῥύσιος ἀπέθανεν. τὸ
 Δεινίου παιδίῳ ἐν Ἀβδήροισι μετρίως ὀμφαλὸν τρωθέντι συ-
 ρίγγιον κατελείφθη, καὶ ποτε καὶ ἔλμεις δι' ἐωυτοῦ διήλθεν
 ἄδρᾶ, καὶ ἔφη ὅτε πυρεξεῖε χολώδεα ὅτι καὶ αὐτὰ ταύτη
 διήει, προσεπεπτώκει τούτῳ τὸ ἔντερον πρὸς τῷ συρίγγιῳ
 καὶ διαβέβρωτο ὥς τὸ συρίγγιον καὶ ἀπανεῖρῃγγυτο καὶ βη-
 χία διεκώλυε διαμένειν. [599] τῷ παιδίῳ τῷ Πυθῶνος ἐν
 Πέλῃ πυρετὸς αὐτίκα ἤρξατο πουλὺς καὶ καταφορὴ πουλλὴ
 μετὰ ἀφωνίης, ὑπνοὶ ἐγένοντο, καὶ κοιλίη σκληρὴ παρὰ πάντα
 τὸν χρόνον, προστιθεμένου δὲ τοῦ ἐκ τῆς χολῆς πολλὰ διε-
 χῶρει, καὶ αὐτίκα ἐκδίδου, ταχὺν δὲ πάλιν ἡ κοιλίη ἐπῆροτο,
 καὶ ὁ πυρετὸς παρῳξύνετο, καὶ ἡ καταφορὴ διὰ τῶν αὐτῶν.
 τῆς δ' αὐτῆς ἀγωγῆς εὐούσης ἐδόθη τι τῶν συν κνίκῳ, καὶ
 σικνίου, καὶ μηκωνίου, καὶ χολώδεα κατέρῳξε, καὶ αὐτίκα

In lactis autem potu perseveravit, tantisper dum urinae
 restitutae sunt. Abderae mulieri cuidam circa pectus car-
 cinoma exortum est. Erat autem huiusmodi, per papillam
 sanies subcruenta effluebat. Intercepta vero fluxione mor-
 tua est. Abderae Dinii puero ad umbilicum mediocriter
 pertuso, fistula parva relictæ est, interdumque lumbricus
 crassus per se pervasit, cumque febricitaret, ut ajebat, bi-
 liosa, quod et ipsa hac prodibant. Huic intestinum in fistu-
 lam prolapsum est ac velut fistula corrodebatur, rursusque
 disrumpebatur, tussiculaeque intus permanere non sinebant.
 In Pela Pythonis filius confestim multum febricitare coepit
 cum magna in somnum propensione, cum vocis defectione
 somni fiebant, alvusque toto tempore dura erat. Glande
 vero ex felle supposita multa dejiciebat, statimque remitte-
 bat. Celeriter autem alvus rursus intumescebat, febris ingra-
 vescebat, eademque in somnum propensio perseverabat. Eo-
 dem autem rei statu exhibitum est aliquid medicamenti ex
 his quae carthamum et cucumerem agrestem et meconium
 recipiunt, biliosa eruperunt confestimque sopor cessavit, fe-

Ed. Chart. IX. [599.600.] Fœss. II. 1239. Ed. Lind. I. (875.876.)
 τὸ σῶμα ἐπέπαντο, καὶ ὁ πυρετὸς ἐπράυνετο, καὶ τὰ ὅλα
 ἐκουφίσθη, καὶ ἐκρίθη τεσσαρεσκαίδεκαταῖος. (876) Εὐδημος
 σπλήνα ἐπόνει ἰσχυρῶς, προσετάρτετο ὑπὸ τῶν ἡτρῶν ἐσθί-
 ει πούλλα, πίνειν οἶνον ὀλίγον λεπτόν, περιτατεῖν συχνά,
 οὐ μετέβαλλεν, ἐφλεβοτομήθη, σιτία καὶ ποτὰ πεφεισμένως,
 περίπατοι ἐκ προσαγωγῆς, οἶνος μέλας λεπτός, ὑγιάνθη. Φι-
 λιστίδῃ τῇ Ἡρακλείδου γυναικὶ ἤρξατο πυρετὸς ὀξύς, ἔρευθος
 προσώπου ἐξ οὐδεμῆς προφάσιος, ὀλίγον δ' ὕστερον τῆς
 ἡμέρης ἐρρόγωσεν, οὐκ ἀναθερμανθείσης σπασμὸς ἐγένετο, ἐν
 τοῖσι δακτύλοισι τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, σμικρὸν δὲ
 μετὰ ταῦτα ἐπεθερμάνθη. οὗρησε τροφιδέα, νεφελώδεα διε-
 σπασμένα, νύκτα ἐκοιμήθη. δευτέρῃ ἐπερρόγωσεν, ἡμέρῃ σμι-
 κρῷ μᾶλλον ἐθερμάνθη, καὶ τὸ ἔρευθος ἥσσον, καὶ οἱ σπα-
 σμοὶ ἐπεγένοντο μετριώτεροι. οὗρα διὰ τῶν ἀν[600]τῶν. νύκτα
 ἐκοιμήθη, σμικρὰ διαγρυπνήσασα μηδεμῆς δυσφορίης ἐνεού-
 σης. τριταίῃ οὗρησεν εὐχροώτερα σμικρὰ ὑφεστηκότα, τὴν
 δ' αὐτὴν ὥρην ἐπερρόγωσεν, πυρετὸς ὀξύς, ἰδρὼς ἐς νύκτα

bris mitescebat, cunctaque allevata sunt et decimoquarto
 die iudicio est absolutus. Eudemo lienis dolore vehementer
 conflictato a medicis est imperatum ut multa comederet,
 vinum paucum tenue biberet, frequenter deambulet, ex
 qua victus ratione nihil immutabat. Vena secta est, cibos
 et potum parce sumsit, deambulationes sensim auctae sunt,
 vinum nigrum tenue est exhibitum, convaleuit. Philistidem
 Heraclidæ conjugem febris acuta invasit, faciei rubor nulla
 ex evidente causa. Paulo vero post procedente die, rigore
 correpta cum non recalesceret, convulsio in magnum digi-
 tis et pedum oborta est, paulumque postea incaluit. Urinas
 reddidit compacta quaedam innatantia, nebulosa, divulsa ha-
 bentes, per noctem dormivit. Secundo die insuper riguit,
 per diem paulo magis incaluit et rubor minor erat et con-
 vulsiones moderatiores succedebant, urinae eadem, noctem
 dormivit, parum pervigil fuit cum nulla aegre tolerabili
 molestia. Tertio die urinas coloratas magis reddidit, parum
 subsidentes, sub idem tempus subinde rigorprehendit, fe-

Ed. Chart. IX. [600.] Foëf. II. 1239. 1240. Ed. Lind. I. (876. 877. δι' ὅλου. ὁψὲ δὲ τῆς ἡμέρης τὸ χρωμα ἀντεράπη εἰς τὸ ἰκτερώδεα τρόπον, νύκτα ὑπνώσε δι' ὅλου. τεταρταίῃ αἵμα ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ἐρῶναι καλῶς, καὶ γυναικεῖα σμικρὰ ἐπιδράναι ἐν τάξει. πάλιν δὲ τὴν αὐτὴν ὥρην τὸ πυρέτιον || παρῶνθη, οὐρα τροφιώδεα σμικρὰ, κοιλίῃ δὲ φύσει μετὰ σκληρῇ, πολὺ δὲ μᾶλλον ξυνεστήκει, καὶ οὐδὲν διήκει εἰς μὲν βάλανον πρόσθοιτο, νύκτα ὑπνώσε. πεμπταίῃ τὸ τε (877) πυρέτιον προηΰτερον, καὶ πρὸς τὴν ἐσπέρην δι' ὅλου ἵδρου. καὶ γυναικεῖων χώρησις, καὶ νύκτα ὑπνώσεν. ἑκταίῃ οὐρησεν ἀθρόον πούλν τροφιώδες, σμικρὴν ὑπόστασιν ἔχον ὁμόχροον, περὶ δὲ μέσον ἡμέρης σμικρὰ ἐρῶναι, ὑπεθερμάνθη, ἵδρωσε δι' ὅλου, οὐρα εὐχροα, ἐκρίθη πάντα. Τύχων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῇ περὶ Δάτον ἐπλήγῃ καταπέλτῃ ἐς τὸ στήθος καὶ μετ' ὀλίγου γέλως ἦν περὶ αὐτὸν θορυβώδης, ἐδόκει δὲ μοι ὁ ἰητρὸς ἐξαίρων τὸ ξύλον ἐγκαταλιπεῖν τὸν σίδηρον κατὰ

bris acuta, sudor per noctem toto corpore dimanavit. Sub vesperum autem diei color in regii morbi modum versus est, noctu dormivit et sudor toto corpore effluxit. Quarto die sanguis ex nare sinistra probe effluxit et menstrua pauca suo ordine comparuerunt. Rursus autem eodem tempore febricula ingravescebat, urinae paucae, densata quaedam innatantia habentes. Alvus vero cum natura dura esset, multo tamen magis substitit, nihilque nisi subdita glande demittebat, noctu dormivit. Quinto die tum febricula mitior visa est tum sub vesperum sudor toto corpore effusus est et menstrua profluxerunt noctuque dormivit. Sexto die urinam confertam, multam, densata quaedam innatantia et paucam subsidentiam concolorem habentem reddidit. Circa meridiem autem paulum insuper rignit, aliquantum incaluit, sudor toto corpore diminavit, noctu dormivit. Septimo die parum recaluit, facile tulit, toto corpore sudavit, urinae probe coloratae erant, cuncta judicatione sunt absoluta. In oppugnatione circa Datum Tychon catapulta in pectus vulnus accepit, parvoque post intervallo risus cum perturbatione ei aderat. Videbatur autem medicus cum lignum eximeret, ferrum circa septum transversum reliquisse. Cumque sub

Ed. Chart. IX. [600. 601.] Foesl. II. 1240. Ed. Lind. I. (877.878.)
 τὸ διάφραγμα, ἀλγέοντος δὲ αὐτοῦ περὶ τὴν ἐσπέρην, ἐκλυσέ
 τε καὶ ἐφαρμάκευσε. κατὰ νύκτα διήγαγε τὴν πρώτην δυσ-
 φόρως. ἅμα δὲ τῇ ἡμέρῃ ἐδόκει καὶ τῷ ἱητρῷ καὶ τοῖσιν
 ἄλλοισι βέλτιον ἔχειν, ἣν γὰρ ἡσυχέος. πρόρρησις ὅτι σπα-
 σμοῦ γενομένου οὐ βραδέως ἀπολεῖται. ἐς τὴν ἐπιοῦσαν
 νύκτα δύσφορος, ἄγρυπνος, ἐπὶ γαστέρα τὰ πολλὰ κείμενος.
 τρίτῃ πρωὶ ἐσπᾶτο, περὶ μέσον ἡμέρης ἐτελεύτησεν. εὐνοῦ-
 χος ἐκ κυνηγεσίας καὶ διαδρομῆς ὑδραγωγὸς γίνεται. [601]
 ὁ παρὰ τὴν Ἐλεαλκίους κρήνην. ὁ περὶ τὰ ἔξ ἔτια ἵππουρῖν
 τε καὶ βουβῶνα καὶ ἵξιν καὶ κέδματα. ὁ τὸν κενεῶνα φθι-
 νήσας ἐβδομαῖος ἀπέθανεν, προπιούντων ἀπεπτον, ἀλμύρα
 μετὰ μέλιτος. πόρνει ἄχρωμος δυσεντερίας ἄκος. (878) τῇ
 Λεωνίδει θυγατρὶ ἡ φύσις ὀρμήσασα ἀπεστράφη. ἀποστρα-
 φῆσα ἐμυκτήρισεν, μυκτηρίσασα διηλλάγη. ὁ ἱητρός οὐ ξυν-
 εἶδεν, ἡ παῖς ἀπέθανεν. ὁ Φιλοτίμου παῖς ἔφηβος ἤλθεν

vesperam ei dolor commotus esset, infusum per clysterem
 et medicamentum alvum dejiciens exhibuit. Primam no-
 ctem implacide transegit. Sub diluculum vero et medico et
 reliquis melius habere visus est, placidus quippe erat. Prae-
 dictum est accedente convulsione celeriter perituum. Poste-
 ra nocte implacidus, pervigil, in ventrem plerumque de-
 cumbens, tertio die mane convulsione tentabatur, sub meri-
 diem mortuus est. Eunuchus ex venatu et discursatione
 in aquam inter cutem delabatur. Qui ad Elealcis fontem
 habitabat, ad sex annos hippurin habuit et inguinum tu-
 morem, varicem et diuturnas defluxiones in coxendicem aut
 articulós. Quidam ad lateris inanitatem tabefactus, septimo
 die mortuus est. In his qui pus prius crudum expuunt,
 falsa cum melle exhibenda sunt. Impudens scortatio diffi-
 cultati intestinorum medetur. Leonidae filiae natura ad im-
 petum incitata sese avertit, atque ubi averfa est sanguinem
 ex naribus effudit, quo effuso permutata est, quod non vidit
 medicus; puella mortua est. Philotimi filius ubi ad puber-
 tatem pervenit, ad me venit. In quo ubi calvariae os arte

Ed. Chart. IX. 2. [1.] Foëf. II. 1242. Ed. Lind. I. (68)
 εἰς ἐμὲ, ἐν ῥὼν κρανίον ὀστέον ἔρημον ἡτρικῆς ἐς ἡγῆνα τὰ
 κρύφημα οὐκ ὀρῶν ἐστῶτα.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ.

2. [1.] (68). [Τμήμα πρῶτον.] Ὁ βίος βραχύς, ἢ δὲ
 τέχνη μακρὴ, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς, ἢ δὲ πείρα σφαλερὴ, ἢ δὲ
 κρίσις χαλεπὴ. δεῖ δὲ οὐ μόνον ἑωυτὸν παρέχειν τὰ δέοντα
 ποιῶντα, ἀλλὰ καὶ τὸν νοσέοντα καὶ τοὺς παρεόντας καὶ
 τὰ ἔξωθεν.

Ἐν τῇσι ταραχῇσι τῆς κοιλίης καὶ τοῖσιν ἐμέτοισι τοῖ-
 σιν αὐτομάτως γενομένοισιν, ἣν μὲν οἶα δεῖ καθαιρέσθαι κα-
 θαίρωνται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν. ἣν δὲ μὴ, τοῦν-
 αντιόν. οὕτω δὲ καὶ κενεαγγείῃ, ἣν μὲν οἶα δεῖ γίγνεσθαι
 γίγνοιτο ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως ἔχουσιν, ἣν δὲ μὴ, τοῦν-
 αντιόν. ἐπιβλέπειν οὖν δεῖ καὶ χῶρην καὶ ὥρην καὶ ἡλικίην
 καὶ νούσους ἐν ἧσι δεῖ ἢ οὐ.

Ἐν τοῖσι γυμναστικοῖσιν αἱ ἐπ' ἄκρον ἐνέξιαί σφαλε-
 ραί, ἣν ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσιν. οὐ γὰρ δύνανται μένειν ἐν τῷ
 medica destitutum invenissem, occulta animi sensa ad cura-
 tionem non satis constare videbam.

HIPPOCRATIS APHORISMI.

[Sectio prima.] Vita brevis, ars longa, occasio prae-
 ceptis, experientia fallax, judicium difficile. Neque vero satis
 est ad ea quae facto opus sunt praesto esse, sed et aegrum
 et eos qui praesentes sunt, et res externas ad id probe
 comparatas esse oportet.

In alvi perturbationibus et vomitionibus quae sponte
 eveniunt, si qualia oportet purgentur, conducit et facile
 tolerant, sin minus, contra evenit. Itidem et vasorum eva-
 cuatio, si qualis debet, fiat, conducit et facile tolerant, sin
 minus, contra fit. Adhibenda igitur consideratio et loci et
 tempestatis anni et aetatis et morborum in quibus haec
 fieri debent necne.

Bene habita athletarum valetudo ad summum pro-
 gressa, ubi ad plenitudinis extremum pervenerit, lubrica est,

Ed. Chart. IX. 2. [1. 9.] Foëf. II. 1242. 1243. Ed. Bas. I. (68. 69.)
 αὐτέω οὐδὲ ἀτρεμέειν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀτρεμέουσιν, οὐκ ἔτι δύ-
 νανται ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι, λείπεται οὖν ἐπὶ τὸ χει-
 ρον. τουτέων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐεξίην λύειν ξυμφέροι μὴ βρα-
 δέως, || ἵνα πάλιν ἀρχὴν λάβῃ τὸ σῶμα. μὴ δὲ τὰς ξυμ-
 πτώσιας ἐς τὸ ἔσχατον ἄγειν, σφαλερὸν γὰρ, ἀλλ' ὁκοίῃ ἂν
 ἡ φύσις ἢ τοῦ μέλλοντος ὑπομένειν, ἐς τοῦτο ἄγειν. ὡσαύ-
 τως δὲ καὶ αἱ κενώσεις αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἄγουσαι σφαλεραί,
 καὶ πάλιν αἱ ἀναθρέψεις (69) αἱ ἐν τῷ ἔσχάτῳ ἐοῦσαι
 σφαλεραί.

2. [9] Αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες διαίται καὶ ἐν τοῖσι
 μακροῖσιν αἰεὶ πάθεισι καὶ ἐν τοῖσιν ὀξέσιν οὗ μὴ ἐπιδέχε-
 ται σφαλεραί, καὶ πάλιν αἱ ἐς τὸ ἔσχατον λεπτότητος ἀφι-
 γμέναι διαίται χαλεπαί, καὶ γὰρ αἱ πληρώσεις αἱ ἐς τὸ ἔσχα-
 τον ἀφιγμέναι χαλεπαί.

Ἐν τῇσι λεπτιῇσι διαίτησιν ἁμαρτάνουσιν οἱ νοσέοντες,
 διὸ μᾶλλον βλάπτονται· πᾶν γὰρ τὸ ἁμάρτημα ὃ ἂν γίνηται
 μέγα γίνεται μᾶλλον ἢ ἐν τῇσιν ὀλίγον ἀδροτέρησι διαίτησι.

cum non possit eodem statu permanere neque quiescere.
 Quandoquidem vero non quiescit, neque jam potest in me-
 lius progredi, reliquum est ut in deterius labatur. His igitur
 de causis pleniorum illum corporis habitum haud cun-
 ctanter solvere expedit, quo corpus alterius nutritionis
 initium sumat. Neque tamen eo deveniendum ut vasa ex-
 treme concidant, periculosum enim, sed qualis fuerit ejus
 qui sustinere debet natura, eousque progrediendum. Eadem
 vero ratione evacuationes ad extremum deductae, pericu-
 losae contraque refectiones ad summum progressae peri-
 culosae.

Tenuis et exacta victus ratio cum in morbis longis
 semper tum in acutis ubi non admittitur, parum tuta est.
 Ac rursus victus qui ad summam pervenit tenuitatem gra-
 vis, si quidem ad extremum perductae plenitudines gra-
 ves sunt.

In tenui victus ratione delinquant aegri, ob quod
 magis laeduntur. Quodcunque enim peccatum in tenui quam
 in paulo pleniore victus ratione gravius esse solet. Idcirco

Ed. Chart. IX. 2. [9. 11.] Foef. II. 1243. Ed. Lind. I. (69. 70.)
 διὰ τοῦτο καὶ τοῖσιν ὑγιαίνουσι σφαλεραὶ αἱ πάνυ λεπταὶ
 καὶ καθεστηκυῖαι καὶ ἀκριβέες διαίται, ὅτι τὰ ἀμαρτανόμενα
 χαλεπώτερον φέρουσι, διὰ τοῦτο οὖν αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες
 διαίται σφαλεραὶ ἐς τὰ πλεῖστα τῶν μικρὸν ἀδρотеύων.

Ἐς δὲ τὰ ἔσχατα νοσήματα αἱ ἔσχατοι θεραπεῖαι εἰς
 ἀκριβήν κρείτιστα.

2. [11] Ὁκου μὲν κάτωθεν τὸ νόσημα, αὐτίκα τοὺς
 ἐσχάτους πόρους ἔχει καὶ τῇ ἐσχάτως λεπτοτάτῃ διαίτῃ ἀνα-
 γκαῖον χρῆσθαι. Ὁκου δὲ μὴ, ἀλλ' ἐνδέχεται ἀδρотеύως δια-
 τᾶν, τοσοῦτον ὑποκαταβαίνειν, ὁκόσον ἂν ἡ νοῦσος μαλθα-
 κωτέρῃ τῶν ἐσχάτων ᾖ.

Ὁκόταν δὲ ἀκμάζῃ τὸ νόσημα, τότε λεπτοτάτῃ διαίτῃ
 ἀναγκαῖον χρῆσθαι.

Συντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα εἰ ἐξαρκέσει
 τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νοῦσου, καὶ πότερον ἐκείνος
 ἀπανθήσει πρότερον καὶ οὐκ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ ἢ ἡ νοῦ-
 σος πρότερον ἀπανθήσει καὶ ἀμβλυνεῖται.

Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀ(70)κμῇ, αὐτίκα λεπτοῦς

etiam sanis parum tuta est tenuis et certo praescripta ac-
 curata victus ratio parum tuta est, quoniam errata gra-
 vius ferunt. Eam igitur ob causam tenuis et accuratus vi-
 ctus paulo pleniore maxima ex parte periculosior est.

Ad summos morbos summae ad unguem curationes
 adhibitae optime valent.

Cum ergo morbus est peracutus, extremos protinus
 obtinet labores et extreme tenuissima victus ratione neces-
 sario utendum. Cum vero non est, sed pleniores victum
 adhibere concessum est, tam a tenui victu se subducere opor-
 tet, quam morbus ab extremis recesserit.

Cum morbi summa est vehementia, tum vel tenuissimo
 victu uti necesse est.

At conjectura etiam ex aegro facienda, an cum eo
 victu satis esse possit ad morbi vigorem usque, an non prius
 ille deficiat neque cum tali victu satis esse possit, vel prior
 morbus deficiat et obtundatur.

Quibus igitur statim vigor adest, iis protinus victus

Ed. Chart. IX. 2. [11. 16.] Foëf. II. 1243. Ed. Lind. I. (70.)
 διαιτᾶν. ὁκόσοισι δὲ ἐς ὕστερον ἢ ἀκμῇ, ἐς ἐκείνο καὶ πρὸ
 ἐκείνου μικρὸν ἀφαιρετέον, ἔμπροσθεν δὲ πιωτέρως διαιτᾶν,
 ὥς ἂν ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων.

Ἐν δὲ τοῖσιν παροξυσμοῖσιν ὑποστέλλεσθαι χρὴ, τὸ
 προστιθέναι γὰρ βλάβη, καὶ ὁκόσα κατὰ περιόδους παρο-
 ξύνεται, ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσι ὑποστέλλεσθαι χρὴ.

2. [16] Τοὺς δὲ παροξυσμοὺς καὶ τὰς καταστάσεις
 δηλώσουσιν αἱ νοῦσοι καὶ αἱ ὥραι τοῦ ἔτεος καὶ αἱ τῶν
 περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἀνταποδόσεις, ἥν τε καθ' ἡμέρην
 ἥν τε παρ' ἡμέρην ἥν τε καὶ διὰ πλείονος χρόνου γίνωνται,
 ἀτὰρ καὶ τοῖσιν ἐπιφαινομένοισιν, οἷον ἐν πλευριτικοῖσι πτύ-
 ελον ἥν αὐτίκα ἐπιφαίνεται ἀρχομένον βραχύνει, ἥν δ' ὕστε-
 ρον ἐπιφαίνεται μηκύνει, καὶ οὖρα καὶ ὑποχωρήματα καὶ
 ἰδρωῖτες καὶ δύσκριτα καὶ εὐκριτα καὶ βραχέα καὶ μακρὰ τὰ
 νοσήματα ἐπιφαινόμενα δηλοῖ.

Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ
 καθεστηκότες, ἥκιστα μεράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδια,

tenuis exhibendus. Quibus vero postea vigor futurus est,
 iis sub ipsum vigoris tempus et paulo ante cibus subtra-
 hendus. Antea vero uberius cibus exhibendus, quo aeger
 satis esse possit.

In exacerbationibus cibum refugere oportet, exhibere
 enim noxium. Et quaecunque per circuitus ingravescunt,
 in ipsis accessionibus reformidare oportet.

Morbi et anni tempestates et circuituum collatae in-
 ter se vicissitudines, sive quotidie sive altero quoque die
 sive etiam per majora intervalla fiant, accessiones et mor-
 borum conditiones indicabunt. Quin etiam et per ea quae
 mox apparent eadem indicantur, quale quid in morbo la-
 terali laborantibus, sputum si statim circa initia subappa-
 reat, morbum brevem, si vero posterius videatur, longum
 futurum denunciat. Urinae quoque et alvi excrementa et
 sudores, ubi apparuerint, iudicatu faciles vel difficiles et bre-
 ves vel longos fore morbos indicant.

Senes facillime jejuniū tolerant, secundum eos qui
 constantem aetatem degunt, minimum adolescentes, ex omni-

Ed. Chart. IX. 2. [16. 28.] Foëf. II. 1243. 1244. Ed. Lind. I. (70. 71.)
 τουτέων δὲ αὐτέων ἃ ἂν τύχη αὐτὰ ἐκοντῶν προθυμότερα
 ζόντα.

Τὰ ἀνξανόμενα πλείστον ἔχει τὸ ἔμφυτον θερμὸν, πλεί-
 στης οὖν δεῖται τροφῆς, εἰ δὲ μὴ, τὸ σῶμα ἀναλίσκεται. γι-
 ρουσι δὲ ὀλίγον τὸ θερμὸν, διὰ τοῦτο ἄρα ὀλίγον ὑπεκκαυ-
 μάτων δέονται. ὑπὸ πολλῶν μὲν γὰρ ἀποσβέννυνται, διὰ
 τοῦτο καὶ οἱ πυρετοὶ τοῖσι γέρουσιν οὐχ ὁμοίως ὀξέες, ψυ-
 χρόν γὰρ τὸ σῶμα.

2. [28] Αἱ κοιλίαι χειμῶνος καὶ (71) ἥρος θερμότεραι
 φύσει καὶ ὕπνοι μακρότατοι. ἐν ταύτησιν οὖν τῇσιν ὥρησι
 καὶ τὰ προσάσματα πλείω δοτέον. καὶ γὰρ τὸ ἔμφυτον θερ-
 μὸν πλείστον ἔχει, || τροφῆς οὖν πλείονος δέονται. σημείον
 αἱ ἡλικίαι καὶ οἱ ἀθληταί.

Αἱ ὕγραὶ διαίται πᾶσι τοῖσι πυρεταίνουσι ξυμφέρουσι,
 μάλιστα δὲ παιδίοις καὶ τοῖσιν ἄλλοις τοῖσι οὕτως εἰθισμέ-
 νοις διαιτᾶσθαι.

Καὶ οἷσι ἅπαξ ἢ δις καὶ πλείω ἢ ἐλάσσω καὶ κατὰ

bus vero praecipue pueri, atque inter ipsos qui ad actio-
 nes obeundas promptiores existunt,

Quae increscunt plurimum calorem innatum obtinent,
 plurimo igitur indigent alimento, alioqui corpus absumitur.
 In senibus vero cum paucus calor insit, iccirco sane pau-
 cis fomitibus indigent, a multis namque extinguuntur. Ean-
 dem etiam ob causam neque senibus, quod eorum corpus
 sit frigidum, febres perinde acutae contingunt.

Per hiemem et ver ventres natura calidissimi somni-
 que longissimi. Per ea igitur tempora copiosiora cibaria
 exhibenda, siquidem plurimus est calor natus, ideoque co-
 piosiore indigent alimento. Quod indicant aetates et athletae.

Victus ratio humida cum febricitantibus omnibus tum
 pueris maxime, atque aliis qui ejusmodi victu uti consue-
 verunt, confert.

Animadvertendi sunt etiam quibus semel aut bis et
 quibus copiosior aut paucior aut per partes cibus offeren-

Ed. Chart. IX. 2. [28. 38.] Foesl. II. 1244. Ed. Lind. I. (71.)
μέρος, δοτέον δέ τι καὶ τῷ ἔδει καὶ τῇ ὥρῃ καὶ τῇ χώρῃ
καὶ τῇ ἡλικίᾳ.

Θέρειος καὶ φθινοπώρου σιτία δυσφορώτατα φέρουσι,
χειμῶνος ῥήϊστα, ἥρος δεύτερον.

Τοῖσιν ἐν τῇσι περιόδοισι παροξυνόμενοισι μηδὲν δι-
δόναι, μηδ' ἀναγκάζειν, ἀλλ' ἀφαιρέειν τῶν προσθέσιων
πρὸ τῶν κρίσεων.

Τὰ κρινόμενα καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως μὴ κινέειν, μη-
δὲ νεωτεροποιέειν μήτε φαρμακίοισι βῆτ' ἄλλοις ἐρεθισμοῖ-
σιν, ἀλλ' ἔαν.

2. [38.] Ἄ δεῖ ἄγειν ὅκου ἂν μάλιστα ῥέπῃ, ταύτῃ
ἄγειν διὰ τῶν συμφερόντων χωρίων.

Πέποντα φαρμακεύειν καὶ κινέειν μὴ ὡμὰ μηδὲ ἐν ἀρ-
χῇσιν ἢ μὴ ὀργᾷ, τὰ δὲ πλεῖστα οὐκ ὀργᾷ.

Τὰ χωρέοντα μὴ τῷ πλήθει τεκμαίρεσθαι, ἀλλ' ὡς ἂν
χωρήῃ, οἷα δεῖ καὶ φέρει εὐφόρως, καὶ ὅκου δεῖ μέχρι λειπο-
θυμίας ἄγειν, καὶ τοῦτο ποιεῖν ἢ ἐξαρκέῃ ὁ νοσέων.

dus est. Aliquid autem tempori, regioni, aetati et consuetu-
dini concedendum.

Per aestatem et autumnum cibos gravissime ferunt, per
hiemem facillime. Ver post hiemem secundum locum obtinet.

Quibus per circuitus accessiones contingunt, nihil dato
neque cogito, sed de ciborum accessione ante judicationes
detrahito.

Quae judicationem subeunt aut jam perfecte subie-
runt, ea neque moveto neque medicamentis neque aliis ir-
ritamentis innovato, sed finito.

Quae educere oportet, quo maxime vergunt, eo ducito
per loca convenientia.

Cocta medicamento purgante educito ac moveto, mi-
nime cruda neque per initia, nisi suoapte impetu ad excre-
tionem ferantur, quod fere non accidit.

Quae prodeunt copia minime aellimanda, sed ut qua-
lia expedit prodeant et aeger facile ferat. Atque ubi ad
animi defectionem usque educere oportet, id etiam facien-
dum, si aeger sufficere queat.

Ed. Chart. IX. [58. 43.] Foëf. II. 1244. Ed. Lind. II. (72.)

(72) Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσιν ὀλιγάκις καὶ ἐν ἀρχῇσι τῇσι φαρμακίῃσι χορέσθαι, καὶ τοῦτο προεξευκρινήσαντας ποιεῖν.

Ἦν οἷα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρωνται, συμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι, τὰ δ' ἐναντία δυσχερῶς.

2. [43] [Τμήμα δεύτερον.] Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποιεῖ, θανάσιμον, ἦν δὲ ὕπνος ὠφελή, οὐ θανάσιμον.

Ὅκου παραφροσύνην ὕπνος παύη, ἀγαθόν.

Ἦπνος ἀγρυπνίῃ ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα κακόν.

Οὐ πλησμονή, οὐ λιμός, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἀγαθόν, ὅτι ἂν μᾶλλον τῆς φύσιος ᾗ.

Κόποι αὐτόματοι φράζουσι νόσους.

Ὅκοσοι πονέοντές τι τοῦ σώματος τὰ πολλὰ τῶν πόνων οὐκ αἰσθάνονται, τουτέοισιν ἡ γνώμη νοσέει.

Τὰ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπυνόμενα σώματα νωθρῶς ἐπανατρέφειν δεῖ, τὰ δὲ ἐν ὀλίγῳ ὀλίγως.

Ἦν ἐκ νόσου τροφήν λαμβάνων μὴ ἰσχύη, σημαίνει ὅτι

In morbis acutis raro et per infima medicamentis purgantibus utendum, idque diligenti ante adhibita circumspeditione faciendum.

Cum purgantur quae purgari decet, confert et facile tolerant, ubi contra accidit, difficulter.

[Sectio secunda.] Quae in morbo somnus laborem facit, lethale, quod si juvet somnus, minime lethale.

Ubi delirium somnus sedaverit, bonum.

Somnus, vigilia, utraque modum excedentia malum denunciant.

Neque satietas neque fames neque aliud quicquam bonum, quod supra naturae modum fuerit.

Lassitudines sponte obortae morbos praenunciant.

Quibus pars aliqua corporis dolet neque fere dolorem sentiunt, iis mens aegrotat.

Attenuata longo temporis intervallo corpora, lente reficere oportet, at quae brevi, celeriter.

Si quis ex morbo cibum capiens vires non recipiat,

Ed. Chart. IX. 2. [43, 50.] Foëf. II. 1244. Ed. Lind. I. (72. 73.)
πλείονι τροφῇ τὸ σῶμα χρέεται, ἣν δὲ τροφήν μὴ λαμβάνον-
τος τοῦτο γίγνηται, χρὴ εἰδέναι ὅτι κενώσιος δεῖται.

Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου τις βούλεται καθαίρεσθαι, εὖροα
ποιεῖν.

Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς μᾶλ-
λον βλάψεις.

2. [50] (73) Ῥᾶον πληροῦσθαι ποτοῦ ἢ σιτίου.

Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μετὰ κρίσιν
ὑποστροφὰς ποιεῖν εἴωθεν.

Ὅκοσοισι κρίσις γίγνηται, τουτέοισιν ἡ νῆξ δύσφορος
ἢ πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ, ἡ δὲ ἐπιούσα εὐφορωτέρη ὥς ἐπι-
τροπύ.

Ἐν τῇσι τῆς κοιλίης ῥύσεσιν αἱ μεταβολαὶ τῶν δια-
χωρημάτων ὠφελέουσιν, ἣν μὴ ἐς τὰ πονηρὰ μεταβάλλει.

Ὅκου φάρυγξ νοσέει ἢ φύματα ἐν τῷ σώματι φύεται,
τὰς ἐκκρίσιας σκέπτεσθαι. ἣν γὰρ χολώδεις ἔωσι, τὸ σῶμα
ξυγνοσέει· ἣν δὲ ὁμοίαι τοῖσιν ὑγιαίνουσι γίνωνται, ἀσφα-
λὲς τὸ σῶμα τρέφειν.

copiosiore alimento corpus uti significat. Quod si cibum mi-
nime capiente istud contingat, evacuatione indigere scien-
dum est.

Cum quis corpora purgare v̄olet, ea ad fluxum bene
comparata faciat oportet.

Impura corpora quo plus nutrias, eo magis laedas.

Potu quam cibo refici proclivius est.

Quae per morbos post judicationem intus relinquun-
tur, morborum reversiones facere consueverunt.

Quibus judicatio contingit, iis nox accessionem praece-
dens gravis, quae vero sequitur, plerumque levior esse solet.

In alvi fluxionibus dejectionum mutationes, nisi ad
pravas commutentur, juvant.

Cum fauces aegrotant aut tubercula in corpore ex-
oriuntur, excretiones in considerationem adhibendae. Si
namque biliolae sint, corpus simul aegrotat. At si sanorum
similes extiterint, secure corpus nutrias.

Ed. Chart. IX. 2. [50, 62.] Foëf. II. 1244, 1245. Ed. Lind. I. (73. 74.)

“Οκου λιμὸς, οὐ δεῖ πονέειν.

|| “Οκου ἂν τροφή πλεῖστον παρὰ φύσιν ἐσέλθῃ, τοῦτο νόσον ποιεῖ, δηλοῦ δὲ ἡ ἕξις.

Τῶν τρεφομένων ἀθρόως καὶ ταχέως ταχέϊται καὶ διαχαρήςσις γίνονται.

Τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάνπαν ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσις οὔτε τοῦ θανάτου οὔτε τῆς ὑγείης.

“Οκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσὶ, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσὶ, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοις ὑγραίνονται.

2. [62] Λιμὸν θώρηξις λύει.

Ἀπὸ πλησμονῆς ὀκόσα ἂν νοσήματα γένηται, κένωσις ἵηται, καὶ ὀκόσα ἀπὸ κενώσεως, πλησμονή, καὶ τῶν ἄλλων ἡ ὑπεναντίωσις.

(74) *Τὰ ὀξέα τῶν νοσημάτων κρίνεται ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρησι.

Τῶν ἐπὶ τῇ τετάρτῃ ἐπίδηλος, ἐτέρῃς ἐβδομάδος ἡ

Cum inedia premit, laborare minime convenit.

Ubi copiosior praeter naturam cibus ingestus fuerit, id morbum creat, quod etiam curatio indicat.

Eorum quae universim et celeriter alunt, celeres quoque excretiones esse solent.

Morborum acutorum non in totum certae sunt praenunciationes neque salutis neque mortis.

Quibus per juventutem alvi sunt humidae, iis senescentibus exsiccantur, quibus vero in juventute alvi siccae sunt, iis cum senes evadunt humectantur.

Famem vini potio solvit.

Morbos ex repletionem ut curat evacuatio, sic eos, qui ex evacuatione fiunt, repletio et in caeteris contrarietas remedio est.

Morbi acuti intra dies quatuordecim judicatione terminantur.

Quartus septenariorum index est. Octavus alterius

Ed. Chart. 2. IX. [62. 70.] Foel. II. 1245. Ed. Lind. I. (74.)
 ὁ γὰρ ἀρχὴ, θεωρητὴ δὲ ἡ ἐνδεκάτη. αὕτη γὰρ ἐστὶ τετάρτη
 τῆς ἐτέρας ἑβδομάδος, θεωρητὴ δὲ πάλιν ἡ ἐπτακαιδεκάτη.
 αὕτη γὰρ ἐστὶ τετάρτη μὲν ἀπὸ τῆς ιδ', ἑβδόμη δὲ ἀπὸ
 τῆς ἐνδεκάτης.

Οἱ τεταρταῖοι θεινοὶ τὰ πολλὰ γίνονται βραχείες, οὐ
 δὲ φθινοπωρινοὶ μακροὶ καὶ μάλιστα οἱ πρὸς τὸν χειμῶνα
 συνάπτοντες.

Πυρετὸν ἐπὶ σπασμῷ βέλτιον γενέσθαι ἢ σπασμὸν ἐπὶ
 πυρετῷ.

Τοῖσι μὴ κατὰ λόγον κουφίζουσιν οὐ δεῖ πιστεύειν,
 οὐδὲ φοβεῖσθαι λίην τὰ μοχθηρὰ γινόμενα παραλόγως. τὰ
 γὰρ πολλὰ τῶν τοιούτων ἐστὶν ἀβέβαια, καὶ οὐ πάντι τοι
 διαμένειν οὐδὲ χρονίζειν εἴωθεν.

2. [70] Τῶν πυρεσσόντων μὴ παντάπασιν ἐπιπολαιῶς
 τὸ διαμένειν καὶ μηθὲν ἐνδιδόναι τὸ σῶμα ἢ καὶ συντήκε-
 σθαι μᾶλλον τοῦ κατὰ λόγον μοχθηροῦ· τὸ μὲν γὰρ μῆκος
 νόσον σημαίνει, τὸ δὲ ἀσθένειαν.

septimanae principium. Undecimus etiam spectandus dies,
 liquidem alterius septimanae quartus est. Rursus quoque
 spectandus decimus septimus, iis liquidem a decimo quarto
 quartus est et ab undecimo septimus.

Quartanae aestivae fere breves existunt, autumnales
 vero longae, praefertim quae ad hiemem pertingunt.

Convulsioni febrem advenire praestat quam convul-
 sionem feбри.

Si quae non pro ratione levant, iis non oportet fi-
 dere neque admodum metuere mala quae praeter rationem
 eveniunt. Ex his enim multa incerta esse, neque multum
 perdurare, neque diutius perseverare consueverunt.

Corpus eorum qui non omnino leviter febricitant in
 eodem consistere et nihil concidere, vel etiam magis quam
 ratio postulat extenuari malum. Illud liquidem morbi diu-
 turnitatem, hoc vero imbecillitatem significat.

Ed. Chart. IX. 2. [70. 77.] Foëf. II. 1245. Ed. Lind. I. (74. 75.)

Ἀρχομένων τῶν νούσων ἦν τι δοκῇ κινεῖν, κίνει, ἀκμα-
ζουσῶν δὲ ἡσυχίην ἔχειν βέλτιόν ἐστιν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη πάντα ἀσθενέστατα, περὶ
δὲ τὰς ἀκμὰς ἰσχυρότατα.

Τζ' ἐξ ἀρρώστιας εὐσιτεῦντι μηδὲν ἐπιιδόναι τὸ σῶμα
μοχθηρόν.

Ὡς τὰ πολλὰ πάντες οἱ φανύως ἔχοντες κατ' ἀρχὰς
μὲν εὐσιτεῦντες καὶ μηδὲν ἐπιδόντες πρὸς τῷ τέλει πάλιν
ἀσι(75)τέουσιν, οἱ δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀσιτεῦντες ἰσχυρῶς,
ὕστερον δὲ εὐσιτεῦντες βέλτιον ἀπαλλάσσουν.

Ἐν πάσῃ νούσῃ τὸ ἐρῶσθαι τὴν διάνοιαν καὶ εὖ
ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς ἀγαθόν, τὸ δὲ ἐναντίον κακόν.

Ἐν τῇσι νούσοισιν ἥσσον κινδυνεύουσιν οἷς ἂν οἰκείῃ
τῆς φύσεως καὶ τῆς ἕξιος καὶ τῆς ἡλικίης καὶ τῆς ὥρης ἡ
νοῦσος ἢ μᾶλλον ἢ οἷσιν ἂν μὴ οἰκείῃ κατὰ τι τουτέων.

2. [77] Ἐν πάσῃσι τῇσι νούσοισι τὰ περὶ τὸν ὁμφα-
λὸν καὶ τὸ ἥτρον πάχος ἔχει βέλτιόν ἐστι, τὸ δὲ σφόδρα

Per morborum initia, si quid movendum videtur, mo-
veto. Cum vero vigent, quiescere praeostat.

Circa initia et fines omnia sunt levissima, at circa vi-
gores vehementissima.

Si cui ex morbo cibum probe sumentis corpus nihil
proficit, malum.

Ut plurimum omnes male habentes, circa initia qui-
dem cibum bene sumentes, neque quicquam proficientes,
ii tandem rursus cibum averfantur. At qui circa initia qui-
dem vehementer cibos fastidiunt, postea vero eos probe
assumunt, in melius degunt.

Mente constare et bene habere ad ea quae offeruntur,
quovis in morbo bonum, contra vero malum.

Per morbos minore sunt periculo, quorum naturae
et aetati et habitui et anni tempestatum morbus magis co-
gnatus fuerit, quam quibus in horum aliquo minime co-
gnatus fuerit.

Quovis in morbo partes quae sunt ad umbilicum et
imum ventrem crassitudinem habere praeostat, valde autem

Ed. Chart. IX. 2. [77.] Foëf. II. 1245. 1246. Ed. Lind. I. (75.)
λεπτόν καὶ ἐκτετηκὸς μοχθηρόν, ἐπισφαλές δὲ τὸ τοιοῦτον
καὶ πρὸς τὰς κάτω καθάρσιας.

Οἱ ὑγιεινῶς ἔχοντες τὰ σώματα ἐν τῇσι φαρμακίῃσι
καθαίρομενοι ἐκλύονται ταχέως καὶ οἱ πονηρῇ τροφῇ χρεό-
μενοι.

Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες φαρμακεύεσθαι ἐργώδεις.

|| Τὸ μικρῷ χεῖρον καὶ πόμα καὶ σιτίον, ἥδιον δὲ
τῶν βελτιόνων μὲν ἀηδεστέρων δὲ μᾶλλον αἰρετέον.

Οἱ πρεσβῦται τῶν νέων τὰ μὲν πολλὰ νοσέουσιν ἥσ-
σον. ὅσα δ' ἂν αὐτέοισι χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ
ξυναποθνήσκει.

Βράγχοι καὶ κόρυζαι τοῖσι σφόδρα πρεσβύτησιν οὐ
πιπαίνονται.

Οἱ ἐκλυόμενοι πολλάκις καὶ ἰσχυρῶς ἄνευ φανερῆς προ-
φασίως ἐξαπίνης τελευτῶσι.

Λύειν ἀποπληξίην ἰσχυρὴν μὲν ἀδύνατον, ἀσθενέα δὲ
οὐ ῥῆδιον.

tenuēs esse et tabefactas pravum. Ad inferiores autem pur-
gationes hoc etiam parum tutum.

Qui inculpata sunt corporis sanitate dum per medi-
camentum purgantia repurgantur, cito exolvuntur et qui
pravo utuntur cibo.

Qui bene habito sunt corpore ad medicationes mo-
leste habent.

Cibus et potus paulo pejor, suavior tamen melioribus
quidem, sed minus gratis anteponendus.

Ut plurimum quidem senes juvenibus aegrotant mi-
nus. At qui ipsis morbi diuturni contingunt, eos fere ad
mortem comitari solent.

Raucedines et gravedines in valde senibus non co-
quuntur.

Qui crebro et vehementer citra manifestam causam
animo linguuntur, repente moriuntur.

Valida quidem apoplexia nullo modo sanatur, levis
vero non facile.

Ed. Chart. IX. 2. [77. 84.] Foef. II. 1246. Ed. Lind. I. (75. 76.)

(76) Τῶν ἀπαγχομένων καὶ καταλνομένων μηδέπω διεθνηκότων οὐκ ἀναφέρουσιν οἷσι ἂν ἀφρὸς ἧ περὶ τὸ στόμα.

Οἱ παχέες σφόδρα κατὰ φύσιν ταχυνθάνατοι γίνονται μᾶλλον τῶν ἰσχυῶν.

2. [84] Τῶν ἐπιληπτικῶν τοῖσι νέοις ἀπαλλαγὴν αἰ μεταβολαὶ μάλιστα τῆς ἡλικίης καὶ τῶν χωρίων καὶ τῶν βίων ποίεουσι.

Δύο πόνων ἅμα γινομένων μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ σφοδρότερος ἀμαυροῖ τὸν ἕτερον.

Περὶ τὰς γενέσεις τοῦ πύου οἱ πόνοι καὶ οἱ πυρετοὶ συμβαίνουσι μᾶλλον ἢ γενομένου.

Ἐν πάσῃ κινήσει τοῦ σώματος ὁκόταν ἀρχεται πορεύειν, τὸ διαναπαύειν εὐθὺς ἀκοπον.

Οἱ εἰθισμένοι τοὺς συνήθεις πόνους φέρειν, καὶ ὥσιν ἐσθενέες ἢ γέροντες, τῶν ἀσυννηθέων ἰσχυρῶν τε καὶ νέων ῥᾶον φέρουσι.

Τὰ ἐκ πολλοῦ χρόνου συνήθεια, καὶ ἧ χεῖρω τῶν

Ex strangulatis et dissolutis necdum mortuis ii minime ad vitam redeunt, quibus spuma circa os collecta fuerit.

Natura admodum craffi celerius intereunt quam graciles.

Ex comitialibus, juvenes mutatione potissimum aetatis et regionum et victuum liberationem accipiant.

Cum duo dolores simul minime eundem locum occupant, vehementer alterum obscurat.

Dolores et febres contingunt magis circa puris generationem quam eo confecto.

Quovis in corporis motu simul ac laborare coeperit, quies confestim lassitudinis est remedium.

Qui solitos labores ferre assueverunt, etiam si invalidi sunt aut senes, eos facilius ferunt quam qui non assueti, quamvis robusti et juvenes.

Quae ex longo temporis intervallo assueta sunt, quam-

Ed. Chart. IX. 2. [84. 89.] Foef. II. 1246. Ed. Lind. I. (76. 77.)
 ἀσυνήθων, ἥσσον ἐνοχλεῖν εἶωθε. δεῖ οὖν καὶ ἐς τὰ συνήθεια
 μεταβάλλειν.

Τὸ κατὰ πολὺ καὶ ἑξαπίνης κενοῦν ἢ πληροῦν ἢ θερ-
 μαίνειν ἢ ψύχειν ἢ ἄλλως ὀκνεοῦν τὸ σῶμα κινεῖν σφαλε-
 ρόν, καὶ πᾶν τὸ πολὺ τῇ φύσει πολέμιον, τὸ δὲ κατ' ὀλίγον
 ἀσφαλές, καὶ ἄλλως ἢν τις ἐξ ἑτέρου ἐφ' ἑτερον μεταβαίῃ.

Πάντα κατὰ λόγον ποιοῦντι καὶ μὴ γινομένων τῶν
 κατὰ λόγον μὴ μεταβαίνειν ἐφ' ἑτε(77)ρον μένοντος τοῦ δό-
 ξαντος ἐξ ἀρχῆς.

2. [89] Ὅκοσοι τὰς κοιλίας ὑγρὰς ἔχουσιν νέοι μὲν
 ὄντες βέλτιον ἀπαλλάσσουνσι τῶν τὰς ξηρὰς ἔχόντων, ἐς δὲ
 τὸ γῆρας χεῖρον ἀπαλλάσσουνσι, ξηραίνονται γὰρ ὥς ἐπιτο-
 πολὺ τοῖσιν ἀπογηράσκουσι.

Μεγέθει δὲ σώματος ἐννεᾶσαι μὲν ἐλευθέριον καὶ οὐκ
 αἰδὲς, ἐγγηρᾶσαι δὲ δύσχρηστον καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων.

[Τμήμα τρίτον.] Αἰ μεταβολαὶ τῶν ὠρέων μάλιστα

vis deteriora infuetis minus molesta esse solent. Quare ad
 insolita etiam faciendā mutatio.

Confertim et repente vacuare vel implere vel cale-
 facere vel refrigerare vel utcunque aliter corpus movere
 periculosum. Quod siquidem nimium naturae inimicum. Ve-
 rum quod paulatim fit, securum est tum vel maxime si
 quis ab uno ad alterum transierit.

Cum quis omnia recta ratione facit, neque tamen pro
 ratione succedit, non est ad aliud progrediendum, si manet
 quod ab initio visum est.

Quicumque alvos habent humidus, ii quidem si juve-
 nes sunt melius degunt quam qui siccas habent. At in
 senectute pejus degunt, cum ipsis senescentibus fere re-
 siccentur.

Longa corporis statura in juventute quidem degenda
 liberalis nec indecora, in senectute vero inutilis et bre-
 vitate deterior.

[Sectio tertia.] Tempestatum anni mutationes potissi-

Ed. Chart. IX. 2. [39.] Foef. II. 1246, 1247. Ed. Lind. I. (77. 78.)
 τίκτουσι νοσήματα, καὶ ἐν τῇσιν ὥρῃσιν αἱ μεγάλαι μεταλλα-
 γαὶ ἢ ψύξιος ἢ θάλψιος καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον οὕτως.
 Τῶν φύσεων αἱ μὲν πρὸς θέρος, αἱ δὲ πρὸς χειμῶνα
 εὖ ἢ κακῶς πεφύκασιν.

Τῶν νόσων ἄλλαι πρὸς ἄλλας εὖ ἢ κακῶς πεφύκασιν
 καὶ ἡλικίαι τινὲς πρὸς ὥρας καὶ χώρας καὶ διαίτας.

Ἐν τῇσιν ὥρῃσιν, ὅταν τῆς αὐτῆς ἡμέρης ὅτε μὲν θά-
 πος, ὅτε δὲ ψύχος γένηται, φθινοπωρινὰ τὰ νοσήματα προσ-
 δέχεσθαι χορή.

|| Νότοι βαρυνήκοι, ἀχλυνώδεις, κερηβαρικοὶ, νωθροὶ,
 διαλυτικοὶ, ὁκόταν οὗτος δυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσιν ἀρρώ-
 στήσιν πάσχουσιν. ἦν δὲ βόρειον ἢ, βῆχες, φάρυγγες, κοι-
 λίαι σκληραὶ, δυσουρίαι, φρικώδεις, ὀδύναι πλευρῶν, στη-
 θέων. ὁκόταν οὗτος δυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσιν ἀρρώστίησιν
 προσδέχεσθαι χορή.

(78) Ὅκόταν θέρος γένηται ἤρι ὅμοιον, ἰδρωτάς ἐν
 τοῖσι πυρετοῖσι πολλοὺς προσδέχεσθαι χορή.

*mum morbos pariunt et in ipsis anni tempestatibus magnae
 mutationes frigoris et caloris, aliaque pro ratione ad hunc
 modum.*

*Naturae hae quidem ad aestatem, aliae vero ad hie-
 mem bene vel male habere consuevere.*

*Morbi alii ad alias anni tempestates bene vel male
 habere consuevere et aetates quaedam ad anni tempestates
 et loca et victus rationes.*

*Per anni tempestates, quando eodem die modo calor
 modo frigus sit, autumnales morbos expectare convenit.*

*Austri auditionis hebetudinem et visionis caliginem in-
 ducunt et capitis gravitatem, corpus torpidum et languidum
 reddunt, cum sic invaluerint, ista in morbis patiuntur. Sin
 aquilonia tempestas fuerit, tussis movet, fauces exasperat,
 alvos indurat, urinam suppressit, horrores excitat, laterum
 et pectoris dolores. Cum sic invaluerint, ejusmodi in morbis
 expectanda sunt.*

*Cum aestus veri similis fuerit, in febribus copiosos
 sudores expectare oportet.*

Ed. Chart. IX. 2. [97.] Foëf. II. 1247. Ed. Lind. I. (78.)

2. [97] Ἐν τοῖσιν αὖχμοῖσι πυρετοὶ ὀξέες γίνονται, καὶ ἢν μὲν ἐπὶ πλεόν ἢ τὸ ἔτος τοιουτέον ἐόν, οἷν τὴν κατάστασιν ἐποίησεν, ὥς ἐπιτοπουλὺ καὶ τὰ νοσήματα τοιαῦτα δεῖ προσδέχσθαι.

Ἐν τοῖσι καθεστειῶσι καιροῖσι ἢν ὠραίως τὰ ὠραῖα ἀποδίδωσιν, εὐσταθέες καὶ εὐκρινέες αἱ νοῦσοι γίνονται. ἐν δὲ τοῖσιν ἀκαταστάτοις, ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι.

Ἐν φθινοπώρῳ ὀξύταται αἱ νοῦσοι καὶ θανατωδέσταται τοῦπίπαν. ἢρ δὲ ὑγιεινότετον καὶ ἢκιστα θανατωδές.

Τὸ φθινόπωρον τοῖς φθίνουσι κακόν.

Περὶ δὲ τῶν ὥρέων, ἢν μὲν ὁ χειμὼν αὖχμηρὸς καὶ βόρειος γένηται, τὸ δὲ ἔαρ ἐπομβρον καὶ νότιον, ἀνάγκη τοῦ θέρους πυρετοὺς ὀξεῖς καὶ ὀφθαλμίας καὶ δυσεντερίας γίνεσθαι, μάλιστα τῇσι γυναιξὶ καὶ ἀνδρῶν τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσεις.

Ἦν δὲ νότιος ὁ χειμὼν καὶ ἐπομβρος καὶ εὐδιεινὸς γένηται, τὸ δὲ ἔαρ αὖχμηρὸν καὶ βόρειον, αἱ μὲν γυναῖκες, ἢσιν οἱ τόκοι πρὸς τὸ ἢρ, ἐκ πάσης προφάσιος ἐκτιτρώ-

Per squalores febres acutae fiunt, et si quidem annus magna ex parte talis extiterit, qualem temporis conditionem effecerit, tales fere quoque morbos expectare oportet.

Temporibus bene et ordine constitutis et tempestivam tempestivitatem servantibus morbi qui facile consistant et solvantur fiunt. In male vero constitutis, qui neque facile consistunt, neque facile solvantur.

Per autumnum omnino morbi acutissimi et maxime exitiales. Ver autem saluberrimum et minime exitiale.

Autumnus tabidis malus.

Quod autem ad anni tempestates attinet, si quidem hiems plus aequo sicca et aquilonia fuerit, ver autem valde pluvium et austrinum, febres acutas et lippitudines, et intestinorum difficultates ad aestatem oriri necesse est, praecipue vero in mulieribus et viris natura humidioribus.

At si hiems austrina et valde pluvia et placida fuerit, ver autem plus justo siccum et aquilonium, mulieres quidem, quibus partus ad ver imminet, ex quavis causa abortiunt.

Ed. Chart. IX. 2. [97. 104.] Foëf. II. 1247. Ed. Lind. I. (78. 79.)
 σκουσιν. αἱ δ' ἂν τέκωσιν, ἀκρατέα καὶ νοσώδεα τὰ παιδί-
 τίκουσιν, ὥστε ἢ παραντίκα ἀπόλλυσθαι ἢ λεπτὰ καὶ νο-
 σώδεα ζῆν ἑόντα. τοῖσι δὲ ἄλλοισι βροτοῖσι δυσεντερίαί καὶ
 ὀφθαλμῖαι ξηραὶ γίνονται. τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι κατάρρε-
 συντόμως ἀπολλύντες.

2. [104] Ἦν δὲ τὸ θέρος ἀν(79)μηρὸν καὶ βόρειο
 γένηται, τὸ δὲ φθινόπωρον ἐπομβρον καὶ νότιον, κεφαλαλ-
 γίαι ἐς τὸν χειμῶνα γίνονται καὶ βῆχες καὶ βράγχοι καὶ
 κόρυζαι, ἐνίοισι δὲ καὶ φθίσεις.

Ἦν δὲ βόρειον ἢ καὶ ἄνυδρον, τοῖσι μὲν ὑγροῖσιν εὐδο-
 τὰς φύσιος καὶ τῇσι γυναιξὶ ξύμφορον, τοῖσι δὲ λοιποῖσι
 ὀφθαλμῖαι ἔσονται ξηραὶ καὶ πυρετοὶ ὕεες καὶ κόρυζαι.
 ἐνίοισι δὲ καὶ μελαγχολία.

Τῶν δὲ καταστησίων τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ μὲν ὅλον
 αὐχοὶ τῶν ἐπομβρίων εἰσὶν ὑγιεινότεροι καὶ ἥσπον θανα-
 τώδεες.

Νοσήματα δὲ ἐν μὲν τῇσιν ἐπομβρίῃσιν ὥς τὰ πολλὰ
 γίνεται, πυρετοὶ τε μακροὶ καὶ κοιλίης ῥύσεις καὶ σηπεδόνες.

Quae vero pepererint, imbecillos et morbosos infantes edun-
 ita ut vel statim intereant, vel tenues et valetudinarii vivan-
 Caeteris autem mortalibus difficultates intestinorum et lip-
 pitudines aridae oriuntur, senioribus vero defluxiones brev-
 interficientes.

Si vero aestas plus aequo sicca et aquilonia, autumn-
 vero admodum pluvius et austrinus fuerit, capitis dolore
 ad hiemem oriuntur et tussēs et raucitates et gravedine
 nonnullis etiam et tabes.

Si vero aquilonius sit et sine pluviis, iis quidem qu-
 natura sunt humidiores et mulieribus commodus, reliqui
 autem lippitudines erunt siccae, et febres acutae et diuturnae
 nonnullis vero etiam melancholiae.

Ex anni autem conditionibus in totum magnae sicc-
 tates assiduis imbris sunt salubriores minusque lethales.

Per assiduos imbres morbi magna ex parte oriuntur
 cum febres longae, tum alvi fluxiones, putredines, com-

Ed. Chart. IX. 2. [104. 113.] Foëf. II. 1247. 1248. Ed. Lind. I. (79. 80.)
αἱ ἐπὶ πληττοὶ καὶ ἀπόπληκτοι καὶ κυνάγχαι. ἐν δὲ τοῖσιν
ὑψοῖσι φθινώδεις, ὀφθαλμῖαι, ἀρθρίτιδες, στραγγουρίαι
καὶ δυσεντερίαι.

Αἱ δὲ κατ' ἡμέρην καταστάσεις αἱ μὲν βόρειοι τὰ τε
ώματα ξηρσιτῶσι καὶ εὐτονα καὶ εὐκίνητα καὶ εὐχροα καὶ
ὕψωτέρα ποιοῦσιν, καὶ τὰς κοιλίας ξηραίνουσι καὶ τὰ
ώματα δάκνουσι, καὶ περὶ τὸν θώρακα ἄλγημα ἦν-τι προῦ-
σῶν, μᾶλλον πονέουσιν. αἱ δὲ νότιοι διαλύουσι τὰ σώ-
ματα καὶ ὑγραίνουσιν καὶ βαρικοῖας καὶ καρηβαρίας καὶ
ἀλγους ποιοῦσιν, ἐν δὲ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν καὶ τοῖσι σώ-
μασι δυσκινήσῃν καὶ τὰς κοιλίας ὑγραίνουσι.

2. [113] Κατὰ δὲ τὰς ὥρας, τοῦ μὲν ἥρος καὶ ἄκρου
τοῦ θέρους οἱ παῖδες καὶ οἱ τουτέων ἐχόμενοι τῆσιν (80)
ἡλικίῃσιν || ἄριστά τε διάγουσι καὶ ὑγιαίνουσι μάλιστα, τοῦ
ἐν θέρους καὶ τοῦ φθινοπώρου μέχρι μὲν τινος οἱ γέροντες,
ὁ δὲ λοιπὸν τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος οἱ μέσοι
ἡλικίῃσιν.

Νοσήματα δὲ πάντα μὲν ἐν πάσῃσι τῆσιν ὥρῃσι γίνε-

iales, apoplexiae et anginae. Per magnas autem ficcitates,
habitudines, lippitudines, articulorum dolores, urinae stilli-
cidia et intestinorum difficultates.

At status temporum quotidiani, aquilonii quidem cor-
pora densant, valentiora, expeditiora, bene colorata et
melius audientia reddunt, alvos exsiccant, oculos mordent,
et si thoracem dolor aliquis prius habuerit, eum magis irri-
tant. Austrini autem corpora exolvunt et humectant, gra-
vem auditum et capitis gravitatem et vertigines afferunt,
oculis et corporibus difficilem motionem inducunt et alvos
humectant.

Quod autem ad anni tempora attinet, vere quidem et
prima aestate pueri et his aestate proximi optime degunt
et maxime valent, aestate vero et quadantenus autumno
senes. Reliqua autumnii et hiemis parte qui inter has ae-
tates sunt medii.

In quibusvis anni temporibus omnis generis morbi ori-

Ed. Chart. IX. 2. [113.] Foesl. II. 1247. Ed. Lind. I. (80.)
 και, μᾶλλον δ' ἓν κατ' ἑνίας αὐτέων καὶ γίνεται καὶ πα-
 ροξύνεται.

Τοῦ μὲν γὰρ ἥρος τὰ μανικά καὶ τὰ μελαγχολικά καὶ
 τὰ ἐπιληπτικά καὶ αἵματος ῥύσιες καὶ κυνόγχει καὶ κόρυ-
 ζαι καὶ βράγχοι καὶ λέπραι καὶ βῆχες καὶ λειχήνες καὶ
 ὀλφοὶ καὶ ἐξανθήσιες ἐλκώδεις πλείσται καὶ φύματα καὶ
 ἄρθρικά.

Τοῦ δὲ θέρους ἓν τε τουτέων καὶ πυρετοὶ ξυνεχέες
 καὶ καῦσοι, καὶ τριταῖοι πυρετοὶ καὶ τεταρταῖοι, καὶ ἔμετοι
 καὶ διάρροιαὶ καὶ ὀφθαλμιαὶ καὶ ὠτων πόνοι καὶ στο-
 μάτων ἐλκώσεις καὶ σηπεδόνες αἰδοίων καὶ ἵδρωα.

Τοῦ δὲ φθινοπώρου καὶ τῶν θερινῶν τὰ πολλὰ, καὶ
 πυρετοὶ τεταρταῖοι καὶ πλανῆτες, καὶ σπλῆνες καὶ ἵδρω-
 πες καὶ φθίσεις καὶ στραγγουρίαὶ καὶ λειεντερίαὶ καὶ
 δυσεντερίαὶ καὶ ἰσχιάδες καὶ κυνάγχει καὶ ἄσθματα καὶ
 εἰλεοὶ καὶ ἐπιληψίαὶ καὶ τὰ μανικά καὶ τὰ μελαγχολικά.

Τοῦ δὲ χειμῶνος πλευρίτιδες, περιπνευμονία, λή-
 θαργοὶ, κόρυζαι, βράγχοι, βῆχες, πόνοι σιτηέων.

untur, nonnulli tamen in quibusdam tum fiunt tum exci-
 tantur.

Vere quidem insania, melancholiae, comitiales, san-
 guinis profusiones, anginae, gravedines, raucitates, tussēs
 leprae, impetigines, vitiligines et pustulae ulcerosae plurimae
 et tubercula et articulorum dolores.

Aestate autem horum nonnulli et febres assiduae
 ardentes et tertianae plurimae et quartanae, vomitiones, alvi
 profluvia, lippitudines, aurium dolores, oris exulceratio-
 nes, genitalium putredines et sudamina.

Autumno vero etiam aestivi multi et quartanae febre
 atque erraticae, lienēs, aquae inter cutem, tabes, urinae
 stillicidia, intestinorum levitates et difficultates, coxendicium
 dolores, anginae, crebri anhelitus, volvuli, comitiales
 insaniae et melancholiae.

Hieme vero morbi laterales, pulmonum inflammationes
 lethargi, gravedines, raucitates, tussēs, dolores pectorum

Ed. Chart. IX. 2. [113. 119.] Fœf. II. 1248. Ed. Lind. I. (80. 81.)
 πόνοι πλευρέων, ὀσφύος, κεφαλαλγίαι, ἱλιγγοί, ἀποπλη-
 ξίαι.

2. [119] Ἐν δὲ τῇ τῆσιν ἡλικίῃσι τοιάδε ξυμβαίνει. τοῖσι
 μὲν σμ(81)χροῖσι καὶ νεογνοῖσι παιδίοισιν ἄφθαι, ἔμετοι,
 βήχες, ἀγρυπνίαι, φόβοι, ὀμφαλοῦ φλεγμοναί, ὠτων ὑγρό-
 τητες.

Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν οὖλων ὀδαξυσμοί,
 τυρετοί, σπασμοί, διάρροιαί, καὶ μάλιστα ὅταν ἀνάγωσι
 τοὺς κυνόδοντας, καὶ τοῖσι παχυτάτοις τῶν παίδων καὶ
 τοῖσι σκληρὰς τὰς κοιλίας ἔχουσι.

Πρεσβυτέροις δὲ γενομένοις παρίσθμια, σπονδύλου
 τοῦ κατὰ τὸ ἰνίον εἶσω ὥσιες, ἄσθματα, λιθιάσιες, ἔλμιν-
 δες στρογγύλαι, ἀσκαρίδες, ἀκροχορδόνες, σατυριασμοί, στραγ-
 ουρίαι, χοιράδες καὶ τᾶλλα φύματα, μάλιστα δὲ τὰ προει-
 ρημένα.

Τοῖσι δὲ ἔτι πρεσβυτέροις καὶ πρὸς τὴν ἥβην προσά-
 γουσι τουτέων τε τὰ πολλὰ, πυρετοὶ χρόνιοι μᾶλλον καὶ
 ἡ ῥινῶν αἵματος ῥύσις.

aterum et lumborum, capitis dolores, vertigines et apo-
 plexiae.

Per aetates haec eveniunt, parvis et recens natis pueris,
 serpentina oris ulcera, aphthae dictae, vomitiones, tussis,
 vigiliae, pavores, circa umbilicum inflammationes, aurium
 humiditates.

Ad dentitionem vero progressis gingivarum stimulant
 purigines, febres, convulsiones, alvi profluvia, idque
 praecipue cum caninos dentes emittere coeperint, et iis qui
 maxime crassi sunt et alvos duras habent.

At iis paulum aetate progressis, tonsillarum inflamma-
 tiones, vertebrae quae ad occipitium est interiorum in partem
 impulsiones, crebrae anhelationes, calculi, lumbrici ro-
 undi, alii tenues et minuti, in recto intestino orti, ascaris-
 dicti, verrucae Graecis ἀκροχορδόνες dictae, satyriasni,
 urumae et alia tubercula, praecipue vero praedicta.

Adhuc autem aetate provectoribus et ad pubertatem
 progressis, ex iis multa et febres diuturnae magis et sangui-
 nis ex naribus profluvia.

Ed. Chart. IX. 2. [119. 125.] Foëf. II. 1248. Ed. Lind. I. (81. 82.)

Τὰ δὲ πλεῖστα τοῖσι παιδίοισι πάθη κρίνεται, τὰ μὲν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσι, τὰ δὲ ἐν ἐπὶ μῆσι, τὰ δὲ ἐν ἐπὶ ἔτεσι, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἡβὴν προσάγουσιν. ὅσα δ' αἱ διαμείνῃ τοῖσι παιδίοισι καὶ μὴ ἀπολυθῇ περὶ τὸ ἡβάσκεν ἢ τῇσι θήλεσι περὶ τὰς τῶν καταμηνίων ῥήξιας, χρονίζουσι εἰώθεν.

2. [125] Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισιν αἵματος πτύσεις, φθίσεις, πρρετοὶ ὀξέες, ἐπιληψίαι, καὶ τᾶλλα νοσήματα, μάλα σιὰ δὲ τὰ προειρημένα.

Τοῖσι δὲ ὑπὲρ τὴν ἡλικίην ταύτην ἄσθματα, πλευρίτιδες, περιπλευμο(82)νίαι, λήθαργοι, φρενίτιδες, καῦσαι διῶρροιαι χρόνιαι, χολεραὶ, δυσεντερίαι, λειεντερίαι, αἰμορροΐδες.

Τοῖσι δὲ πρεσβύτησι δύσπνοιαι, κατάρροι βηχώδεις, στραγγουρίαι, δυσουρίαι, ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἱλλγοὶ ἀποπληξίαι, κακεξίαι, ξυσμοὶ τοῦ σώματος ὅλου, ἀγρυπνίαι.

At magna ex parte pueris morbi judicatione solvuntur partim quidem intra quadraginta dies, partim vero intra septem menses, nonnulli intra annos septem, quidam etiam ad pubertatem progressis. Qui vero pueris perseverarint neque circa pubertatem soluti fuerint, aut foeminis circum mensum eruptionem, diu perseverare consueverunt.

Adolescentibus autem sanguinis spuitiones, tabes, febres acutae, comitiales alique morbi, praecipue tamen praedicti.

His vero qui hanc aetatem superarunt, crebri anhelitus morbi laterales, pulmonum inflammationes, lethargi, phrenitides, febres ardentes, diuturna alvi profluvia, cholerae intestinorum difficultates et laevitates, sanguinis per ocellorum venarum quae in ano sunt profusio, αἰμορροΐδες Graeco dictae.

At senibus spirandi difficultates, defillationes tussis inferentes, stranguriae, urinae difficultates, articulorum et renum dolores, vertigines, apoplexiae, uali corporis habitus, totius corporis pruritus, vigiliae, alvi, oculorum

Ed. Chart. IX. 2. [125. 130.] Foef. II. 1148. 1249. Ed. Lind. I. (82. κοιλίης καὶ ὀφθαλμῶν καὶ ὀνύων ὑγρότητες, ἀμβλυωπίαι, γλαυκώσεις, βαρηκοΐαι.

2. [130] || [Τμήμα τέταρτον.] Τὰς κυούσας φαρμακεύειν ἤν ὀργᾷ τετραμήνην καὶ ἄχρι ἐπὶ μηνῶν, ἥσσαν δὲ παρὰ ταύτας, τὰ δὲ νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβεῖσθαι χρὴ.

Ἐν τῇσι φαρμακίῃσι τοιαῦτα ἄγειν ἐκ τοῦ σώματος, ὅποσα καὶ αὐτόματα ἴοντα χρήσιμα, τὰ δὲ ἐναντίως ἴοντα παύειν.

Ἦν μὲν οἷα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρωνται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι, τὰ δὲ ἐναντία δυσχερῶς.

Φαρμακεύειν θέρεος μὲν μᾶλλον τὰς ἄνω, χειμῶνος δὲ τὰς κάτω.

ὑπὸ κύνα καὶ πρὸ κυνὸς ἐργώδεες αἱ φαρμακίαι.

Τοὺς ἰσχνοὺς τοὺς εὐημέας ἄνω φαρμακεύειν, ὑποστελλομένους χειμῶνα.

narium humiditates, visus hebetudines, gravedines, auditus graves.

[Sectio quarta.] Uterum gerentibus medicamenta purgantia sunt exhibenda, si humor impetu fertur ad excretionem, quarto mense et ad septimum usque his tamen minus. In minoribus autem et grandioribus foetibus subtimide se gerere oportet.

In medicamentorum purgantium usu, qualia etiam sponte prodeuntia utilia sunt, talia e corpore educere convenit, quae vero contrario modo prodeunt, cohibere.

Si quae purgari decet, purgentur, confert et leviter ferunt, contra vero, graviter.

Aestate quidem superiores ventres potius medicamentis repurgato, hieme vero inferiores.

Sub canis ortum et ante canis ortum molestiae sunt per medicamenta purgationes.

Graciles et facili vomitione utentes medicamento per superiora purgare oportet, reformidantes hiemem.

Ed. Chart. IX. 2. [130. 138.] Foëf. II. 1249. Ed. Lind. I. (82. 83.)

Τοὺς δὲ δυσημέας καὶ μέσως εὐσάρκους κάτω, ὑποστελλομένους θέρος.

Τρὺς δὲ φθινώδεις ὑποστελλομένους τὰς ἄνω.

(83) Τοὺς δὲ μελαγχολικοὺς ἀδρотеρώς τὰς κάτω, τῷ αὐτῷ λογίσμῳ τὰναντία προστιθείς.

Φαρμακεύειν ἐν τοῖσι λίην ὀξέσιν ἢν ὀργᾶ αὐθήμερόν, χρορίζειν γὰρ ἐν τοῖσι τοιοῦτοισι κακόν.

2. [138] Ὅκόσοισι στρόφοι καὶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν πόνοι καὶ ὀσφύος ἄλγῃμα μὴ λυόμενον, μήτε ὑπὸ φαρμακίης μήτ' ἄλλως, εἰς ὕδρωπα ξηρόν ἰδρύεται.

Ὅκόσοισι κοιλίαι λειεντεριώδεις, χειμῶνος φαρμακεύειν ἄνω κακόν.

Πρὸς τοὺς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηϊδίως ἄνω καθαιρούμενοις, πρὸ τῆς πόσιος προὔγραίνειν τὰ σώματα ἐν πλείονι τροφῇ καὶ ἀναπαύσει.

Ἐπὴν πῆν τις ἐλλέβορον, πρὸς μὲν τὰς κινήσεις τῶν

At difficili vomitione utentes et modice carnosos per inferiora, aetatem reformidantes.

Tabescentes vero, reformidantes per superiora purgationes.

Atra bile abundantes largius per inferiora, simili ratione adhibita contraria purgandi via.

In valde acutis si suapte impetu ad excretionem humor feratur, medicamento purgante eodem die utendum, siquidem in his cunctari malum.

Quibus intestina cortorquentur, circa umbilicum labores et lumborum dolor adest, qui neque medicamento purgante, neque alia ratione solvitur, in siccum hydropem confirmatur.

Quibus alvi intestinorum laevitate infestantur, eos hiberno tempore per superiora medicamento purgare malum.

Qui veratro sumpto non facile per superiora purgantur, iis ante potionem corpora copiosiore cibo et quiete praehumectato.

Ubi quis veratrum potione sumpserit, corporum qui-

Ed. Chart. IX. 2. [138. 143.] Foef. II. 1249. Ed. Lind. I. (83. 84.)
 τωμάτων μᾶλλον ἄγειν, πρὸς δὲ τοὺς ὕπνους καὶ μὴ κινή-
 τας ἦσον. δηλοῦ δὲ καὶ ἡ ναυτιλίη ὅτι κινήσεις τὰ σώματα
 ταράσσει.

Ἐπὴν βούλῃ μᾶλλον ἄγειν τὸν ἐλλέβορον, κίνει τὸ
 σῶμα. ἐπὴν δὲ παῦσαι, ὕπνον ποίει καὶ μὴ κίνει.

Ἐλλέβορος ἐπικίνδυνος τοῖσι τὰς σάρκας ὑγιέας ἔχουσι.
 σπασμὸν γὰρ ἐμποίει.

Ἀπυρέτω ἐόντι ἀποσιτίῃ καὶ καρδιαγμῶς, καὶ σκο-
 τῶδινος καὶ στόμα ἐκπικρούμενον, ἄνω φαρμακίης δεῖσθαι
 σημαίνει.

2. [143] Τὰ ὑπὲρ τῶν φρενῶν ὀδυνημάτα ἄνω φαρ-
 μακίην σημαίνει. ὀκόσα δὲ κάτω, κάτω.

(84) Ὀκόσοι ἐν τῇσι φαρμακοποσίῃσι μὴ διψῶσι καθαι-
 ρόμενοι, οὐ παύονται πρὶν ἢ διψήσωσιν.

Ἀπυρέτοισι ἐοῦσιν ἢ γίνεται στρόφος καὶ γουνάτων
 βάρους καὶ ὀσφύος ἄλγῃμα, κάτω φαρμακίης δεῖσθαι σημαί-
 νει.

dem motiones magis quam somnum et quietem inducito.
 Nam vel navigatio turbari motione corpora indicat.

Ubi veratrum magis ducere voles, corpus moveto, ubi
 vero sistere, somnum conciliato, neque moveto.

Veratrum iis qui sano sunt corpore periculosum, con-
 vulsionem enim inducit.

Si cui sine febre cibi fastidium, oris ventriculi mor-
 fus, tenebricosa vertigo contigerit et os amarulentum fuerit,
 haec necessariam esse per superiora purgationem indicant.

Dolores supra septum transversum purgatione indigen-
 tes medicamentum quod per superiora purget necessarium
 esse indicant. At qui septo transverso sunt inferiores, per
 inferiora.

Qui sumpta potione medica dum purgantur non sitiunt,
 ii purgandi finem non faciunt, donec sitiverint.

Si dolor intestina torquens et genuum gravitas et lum-
 borum dolor citra febrem adfuerint, medicamento quod per
 inferiora purgat opus esse significant.

Ed. Chart. IX. 2. [143, 148.] Foef. II. 1249. 1250. Ed. Lind. I. (84.)

Ὑποχωρήματα μέλανα οἶονεῖ αἷμα μέλαν ἀπ' αὐτομάτου
 ἰόντα καὶ ξὺν πυρετῷ καὶ ἄνευ πυρετοῦ κάκιστα, καὶ ὁκό-
 σοισιν ἂν τὰ χρώματα ποιηρότερα ἢ, μᾶλλον κάκιον. σὺν
 φαρμάκῳ δὲ ἄμεινον, καὶ ὁκόσω ἂν πλείω χρώματα οὐ πο-
 νηρὰ, νοσημάτων ὁκόσων ἀρχομένων χολή μέλαινα ἢ ἄνω ἢ
 κάτω ἐπέλθῃ, θανάσιμον.

|| Ὀκόσοισιν ἐκ νοσημάτων ὀξέων ἢ ἐκ πολυχρονίων
 ἢ ἐκ τραμάτων ἢ ἄλλως πως λεπτυνομένων χολή μέλαινα
 ἢ ὁκοῖον αἷμα μέλαν ἐπέλθῃ, τῇ ὑστεραίῃ ἀποθνήσκουσι.

Δυσεντερίῃ ἢν ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἄρξεται, θανάσιμον.

2. [148] Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ἢ, κακὸν, κάτω δὲ
 ἀγαθόν, καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρόντα κακόν.

Ἦν ὑπὸ δυσεντερίης ἐχομένῳ ὁκοῖαι ἂν σάρκες ὑποχω-
 ρήσωσι, θανάσιμον.

Ὀκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν αἰμοῤῥαγίῃ πλήθος ὁκο-
 θενοῦν, ἐν τῇσιν ἀναλήψεσθαι, τουτέοισιν αἱ κοιλίαι καθυ-
 γραίνονται.

Nigrae dejectiones, qualis sanguis niger, sponte pro-
 cedentes et cum febre et citra febrem, pessimae, eoque
 peiores quo plures earum colores deteriores fuerint. A me-
 dicamento autem melius, quoque plures colores fuerint non
 pravi.

Per quorumvis morborum initia bilem atram supra
 vel infra prodire lethale.

Quibus per morbos acutos aut diuturnos aut vulnera
 aut alium quemvis modum extenuatis bilis atra aut veluti
 sanguis niger subierit, ii postridie moriuntur.

Intestinorum difficultas si ab atra bile ortum duxerit,
 lethalis.

Sanguis, supra quidem, qualiscunque fuerit emissus,
 malus, infra autem, si niger dejiciatur, bonus.

Intestinorum difficultate vexato si veluti carunculae
 dejiciantur, lethale.

Quibus per febres sanguinis copia undecunque proflu-
 xerit, iis cum reficiuntur alvi humidiores evadunt.

Ed. Chart. IX. 2. [148 154.] Foef. II. 1250. Ed. Lind. I. (84, 85.)

Ὀκόσοισι χολώδεα τὰ διαχωρήματα, κωφώσις γενομένης παύεται, καὶ ὀκόσοισι κώφωσις, χολωδέων γινομένων παύεται.

(85) Ὀκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐκταίοισιν ἐοῦσι ῥίγεα γίνονται, δύσκριτα.

Ὀκόσοισι παροξυσμοὶ γίνονται, ἣν ἂν ὥρην ἀφ᾽ ἧς τὴν αὔριον τὴν αὐτὴν ὥρην ἦν λάβῃ δύσκριτα.

Τοῖσι κοπιώδεσιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐς ἄρθρα καὶ περὶ τὰς γνάθους μάλιστα ἀποστάσεις γίνονται.

Ὀκόσοισι δὲ ἀνισταμένοισιν ἐκ τῶν νοῦσων τι πονέσει, ἐνταῦθα ἀποστάσεις γίνονται.

2. [154] Ἀτὰρ ἦν καὶ προπεπονηκός τι ἢ πρὸ τοῦ νοσεῖν, ἐνταῦθα στηρίζει ἢ νοῦσος.

Ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῇ φάρυγγι πνίξ ἐξαίφνης ἐπιστῇ, θανάσιμον.

Ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ ὁ τραχήλος ἐξαίφνης ἐπιστραφῇ καὶ μόλις καταπίνειν δύνηται, οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῷ τραχήλῳ, θανάσιμον.

Quibus biliosae sunt dejectiones, hae oborta furditate cessant, et quibus adest furditas, his exortis biliosis dejectionibus finitur.

In febribus si rigores contingant sexto die, difficilem habent judicationem.

Quibus accessiones fiunt, quanamcunque hora febris dimiserit, si postero die eadem qua antea hora prehenderit, judicatio difficilis esse solet.

Quibus per febres lassitudinis sensus inest, iis ad articulos, potissimumque circa maxillas abscessus oriuntur.

Iis vero qui ex morbis convalescunt, si pars aliqua laboraverit, illic abscessus fiunt.

Sed et si pars quaequam ante morbum laboraverit, in eam se morbus obfirmat.

Si febre vexato, nullo existente in faucibus tumore, repentina accidat strangulatio, lethale.

In febre vexato collum repente perversum, ac vix deglutire posse, nullo existente tumore, lethale.

Ed. Chart. IX. 2. [154.] Foëf. II. 1250. Ed. Lind. I. (85.86.)

Ἰδρωῖτες πυρεταίνουσιν ἢν ἄρξωνται, ἀγαθοὶ τριταῖοι καὶ πεμπταῖοι καὶ ἐβδομαῖοι καὶ ἐναταῖοι καὶ ἐνδεκαταῖοι καὶ τεσσαρεσκαίδεκαταῖοι καὶ ἐπτακαίδεκαταῖοι καὶ μὴ καὶ εἰκοσιῇ, καὶ ἐβδόμῃ καὶ εἰκοσιῇ, καὶ τριακοσιῇ πρώτῃ, καὶ τριακοσιῇ τετάρτῃ. οὗτοι γὰρ οἱ ἰδρωῖτες νοίσους κρίνουσιν, οἱ δὲ μὴ οὕτως γινόμενοι πόνον σημαίνουσι καὶ μῆκος νόσου καὶ ὑποτροπιασμούς.

Οἱ ψυχροὶ ἰδρωῖτες ξὺν μὲν ὀξεῖ πυρετῷ γινόμενοι θάνατον, ξὺν πρηϊτέρῳ δὲ μῆκος νόσου σημαίνουσι.

Καὶ ὅκου ἐν τοῦ σώματος (86) τοῦ ἰδρώος, ἐνταῦθα φράζει τὴν νοῦσον.

Καὶ ὅκου ἐν τοῦ σώματος θερμὸν ἢ ψυχρόν, ἐνταῦθα ἢ νοῦσος.

Καὶ ὅκου ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαὶ καὶ ἢν τὸ σῶμα καταψύχῃται ἢ αὐθις θερμαίνεται ἢ χρώμα ἕτερον ἐξ ἑτέρου γίνῃται, μῆκος νόσου σημαίνει.

Ἰδρῶς πολὺς ἐξ ὕπνου ἄνευ τινὸς αἰτίας φανερῆς γινόμενος, τὸ σῶμα σημαίνει ὅτι πλείονι τροφῇ χρεέται. ἢν δὲ

Sudores febricitantibus boni, qui coeperint tertio die, quinto, septimo, nono, undecimo, decimoquarto, decimo-septimo, vicesimo primo, vicesimo septimo, tricesimo primo et tricesimo quarto, ii enim sudores morbos judicant. Qui vero tales non sunt, laborem et morbi longitudinem, ejusdemque reversionem significant.

Sudores frigidi in febre quidem acuta oborti mortem, in mitiori autem morbi prolixitatem significant.

Et ubi in corpore sudor inest, ibi morbum esse enunciat.

Et qua corporis parte calor inest aut frigus, ibi morbus est.

Et ubi toto corpore mutationes contingunt, ut si corpus refrigeretur, rursumque calefiat, vel color alius ex alio oriatur, morbi longitudinem significat.

Sudor copiosus de somno citra manifestam causam obortus, corpus copiosiore uti cibo significat. Quod si cibum

Ed. Chart. IX. 2. [154. 162.] Foef. II. 1250. 1251. Ed. Lind. I. (86.)
τροφήν μὴ λαμβάνοντι τοῦτο γίγνηται, σημαίνει ὅτι κενώ-
σιος δέεται.

2. [162] Ἰδρὼς πολὺς ψυχρὸς ἢ θερμὸς αἰεὶ ῥέων, ὁ
ψυχρὸς μείζω, ὁ δὲ θερμὸς ἐλάσσω τοῦσον σημαίνει.

|| Οἱ πυρετοὶ ὀκόσοι μὴ διαλείποντες διὰ τρίτης ἰσχυ-
ρότεροι γίνονται, ἐπικίνδυνοι. ὅτω δ' ἂν τρόπῳ διαλείπωσι,
σημαίνει ὅτι ἀκίνδυνοι.

Ὀκόσοισι πυρετοὶ μακροὶ, τουτέοισι φύματα ἐς τὰ ἄρ-
θρα ἢ πόνοι ἐγγίνονται.

Ὀκόσοισι φύματα ἐς τὰ ἄρθρα ἢ πόνοι ἐκ πυρετῶν
γίνονται, οὗτοι σιτίοισι πλείοσι χρέονται.

Ἦν ῥίγος ἐπιπίπτει πυρετῷ μὴ διαλείποντι, ἤδη ἀσθε-
νεῖ ἔόντι, θανάσιμον.

Αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν
αἱ πελιδναὶ καὶ αἱματώδεις καὶ δυσώδεις καὶ χολώδεις πᾶ-
σαι κακαί. ἀποχωρεῦσαι δὲ καλῶς ἀγαθαὶ καὶ κατὰ τὰς δια-
χωρήσιας καὶ κατὰ τὰ οὖρα. ἢν δὲ μή τι τῶν συμφερόντων
ἐκκρίνηται διὰ τῶν τόπων τούτων, κακόν.

non affument iſtud contingat, quod evacuatione opus ſit
indicat.

Sudor copioſus calidus aut frigidus ſemper fluens, fri-
gidus majorem, calidus minorem morbum ſignificat.

Febres quae tertio quoque die vehementius affligunt
neque intermittunt, periculoſiores. Quocunque autem modo
intermiſerint, extra periculum eſſe ſignificant.

Quibus adſunt febres longae, iis tubercula, vel ad ar-
ticulos dolores innafcuntur.

Quibus tubercula aut ad articulos dolores poſt febres
longas oriuntur, ii copioſioribus cibis utantur.

Si febre non intermittente rigor frequenter incidat,
aegro jam debili, lethale eſt.

In febribus non intermittentibus excreationes lividae,
ſanguineae, graveolentes et bilioſae, omnes malae, bene
autem ſi prodeant, bonae, tum per alvi excretiones, tum
per urinas. At ſi quid eorum quae non juvant per haec
loca excernatur, malum.

Ed. Chart. 2. IX. [162. 167.] Fœf. II. 125r. Ed. Lind. I. (87.)

(87) Ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσιν, ἣν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἦ, τὰ δὲ ἐνδον καίηται καὶ δίψαν ἔχη, θανάσιμον.

Ἐν μὴ διαλείποντι πυρετῷ ἣν χεῖλος ἢ ὀφρὺς ἢ ὀφθαλμὸς ἢ ῥίς διαστραφῇ, ἣν μὴ βλέπη, ἣν μὴ ἀκούῃ ἀσθενέος ζόντος τοῦ κάμνοντος, ὅ τι ἂν τουτέων γένηται, ἐγγὺς ὁ θάνατος.

2. [167] Ὁκου ἐν πυρετῷ μὴ διαλείποντι δύσπνοια γένηται καὶ παραφροσύνη, θανάσιμον.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἀποστήματα μὴ λυόμενα πρὸς τὰς πρώτας κρίσιαις μῆκος νόσου σημαίνει.

Ὁκόσοι ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἢ ἐν τῇσιν ἄλλησιν ἀρρώστίησι κατὰ προαίρεσιν δακρύουσιν οὐδὲν ἄτοπον, ὁκόσοι δὲ μὴ κατὰ προαίρεσιν, ἀτοπώτερον.

Ὁκόσοισι δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περιγλισχροί γίνεται, ἰσχυρότεροι γίνονται οἱ πυρετοί.

Ὁκόσοισιν ἐπὶ πολὺν βῆχες ξηραὶ βραχεὰ ἐρεθίζουσαι ἐν πυρετοῖσι καυσώδεις, οὐ πάννυ διψώδεις εἰσίν.

In febribus non intermittētibz, si partes externae sint frigidae, internae vero urantur et siti vexentur, lethale est.

In febre non intermittente, si labrum aut supercilium aut oculus aut nasus pervertatur, si non videat, si non audiat, imbecillo jam corpore, quicquid ex his evenerit, in propinquo mors est.

Quando in febre non intermittente difficultas spirandi et delirium contigerit, lethale.

In febribus quae abscedunt si primis judicationibus non solvantur, morbi longitudinem significant.

Quibus in febribus aut aliis morbis oculi ex voluntate illachrymant, nihil absurdi accidit. At quibus praeter voluntatem, absurdus.

Quibus per febres ad dentes glutinosus humor obnaesctur, iis vehementiores fiunt febres.

Quibus tussis siccae leviter irritantes in febribus ardentibus diu perseverant, ii non multum siti vexantur.

Ed. Chart. IX. 2. [167. 173.] Foëf. II. 1251. Ed. Lind. I. (87. 88.)

Οἱ ἐπὶ βουβᾶσι πυρετοὶ πάντες κακοὶ, πλὴν τῶν ἐφημέρων.

Πυρέσσοντι ἰδρῶς ἐπιγενόμενος μὴ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ κακὸν, μηκύνει γὰρ ἡ νοῦσος καὶ ὑγρασίην πλείω σημαίνει.

ὑπὸ σπασμοῦ ἢ τετάνου ἐνοχλουμένῳ πυρετὸς ἐπιγε-
νόμενος λύει τὸ νόσημα.

ὑπὸ καύσου ἐχομένου ἐπιγενομένου ῥίγος λύσις.

(88) Τριταῖος ἀκριβὴς κρίνεται ἐν ἐπτὰ περιόδοις τὸ μακρότατον.

2. [173] Ὀκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῇ, αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυέν ἢ κοιλίῃ ἐκταραχθεῖσα λύει τὸ νόσημα.

Πυρέσσοντι ἦν μὴ ἐν περισσῇσιν ἡμέρησιν ἀφῇ ὁ πυ-
ρετὸς, ὑποτροπιάζειν εἰώθεν.

Ὀκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἵκτεροὶ ἐπιγίνονται πρὸ τῶν ἐπτὰ ἡμερῶν, κακὸν, ἦν μὴ ξυνδόσις ὑγρῶν κατὰ τὴν κοιλίην γένωνται.

Ex glandularum inflammationibus febres omnes malae praeter diarias.

Febricitanti si sudor contingat non deficiente febre, malum. Prorogatur enim morbus multamque significat humiditatem.

Si cui convulsione aut distentione nervorum detento febris successerit, morbum solvit.

Febre ardente detento si rigor successerit, solutio contingit.

Tertiana exquisita septem circuitibus ut longissime judicatur.

Quibus per febres aures obsurduerunt, sanguis ex na-
ribus profluens aut alvus exturbata morbum solvit.

Febricitantem nisi diebus imparibus febris dimiserit, re-
verti solet.

Quibus per febres morbus regius ante diem septimum
obortus fuerit, malum.

Ed. Chart. IX. 2. [173.] Foëf. II. 1251. 1252. Ed. Lind. I. (88. 89.)

Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι, τῇ ἐβδόμῃ ἢ τῇ ἐνάτῃ ἢ τῇ τεσσαρεσκαδεκάτῃ ἔκτεροι ἐπιγίνονται, ἀγαθόν, ἢν μὴ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον σκληρὸν ᾖ, ἢν δὲ μὴ, οὐκ ἀγαθόν.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περὶ τὴν κοιλίην καῦμα ἰσχυρὸν καὶ καρδιωγμὸς, κακόν.

|| Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσιν ὀξέσιν οἱ σπασμοὶ καὶ οἱ περὶ τὰ σπλάγχνα πόνοι ἰσχυροὶ, κακόν.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν οἱ ἐκ τῶν ὑπνῶν φόβοι ἢ σπασμοὶ, κακόν.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὸ πνεῦμα προσκόπτον, κακόν, σπασμὸν γὰρ σημαίνει.

Ὁκόσοισιν οὖρα παχέα θρομβώδεα ὀλίγα οὐκ ἀπυρετοῖσι, πλήθος ἐπελθὼν ἐκ τουτέων λεπτὸν ὠφελεῖ, μάλιστα δὲ τὰ τοιαῦτα ἐρχεται, οἷσιν ἐξ ἀρχῆς ἢ διὰ ταχέων ὑπόστασιν ἴσχει.

Ὁκόσοισι δὲ ἐν πυρετοῖσι τὰ οὖρα ἀνατεταραγμένα οἷον (89) ὑπόζυγιον, τουτέοισι κεφαλαλγίαι ἢ πάρειςιν ἢ παρέσσονται.

Quibus per febres die septimo aut nono aut undecimo aut decimo quarto morbus regius obortus fuerit, bonum, nisi praecordia dextra dura fuerint, alioqui minime bonum.

In febribus circa ventriculum aestus vehemens et oris ventriculi morsus malo est.

In febribus acutis convulsionες et circa viscera dolores vehementes malum.

In febribus per somnos pavores aut convulsionες malo sunt.

In febribus spiritus offensans malo est, convulsionem namque indicat.

Quibus non sine febre urinae sunt crassae, grumosae et paucae, si ab iis copiosae et tenues prodeant, juvant. Praecipue vero tales redduntur quibus ab initio vel non ita multo post sedimentum inest.

Quibus per febres urinae sunt returbidae, quales veterini generis, iis capitis dolor vel adest vel aderit.

Ed. Chart. IX. 2. [180.] Foef. II. 1252. Ed. Lind. I. (89.)

2. [180] Ὀκόσοισιν ἑβδομαῖα κρίνεται, τουτέοισιν ἐπι-
νέφελον ἴσχει τὸ οὔρον τῇ τετάρτῃ ἐρυθρὸν καὶ τὰλλα
κατὰ λόγον.

Ὀκόσοισιν οὔρα διαφανέα λευκὰ πονηρὰ, μάλιστα δὲ
ἐν τοῖσι φρενιτικοῖσιν ἐπιφαίνεται.

Ὀκόσοισιν ὑποχόνδρια μετέωρα διαβορβορῶντα
ὀσφύος ἀλγήματος ἐπιγενομένου, αἱ κοιλίαι τουτέοισι καθυ-
γραίνονται, ἣν μὴ φύσαι καταρῥαγέωσιν ἢ οὔρου πληθὺς
ἐπέλθῃ, ἐν πυρετοῖσι δὲ ταῦτα.

Ὀκόσοισιν ἐλπίς ἐς ἄρθρα ἀφίστασθαι, ῥύεται τῆς
ἀποστάσιος οὔρον πολὺν κάρτα παχὺ καὶ λευκὸν γινόμενον
οἷον ἐν τοῖσι κοπιώδεσι πυρετοῖσι τεταρταίοισιν ἄρχεται ἐνί-
οισι γίνεσθαι. ἣν δὲ καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν αἰμορῥαγήσῃ, καὶ
πάνυ παχὺ λύεται.

Ἦν αἷμα ἢ πῦον οὐρέῃ, τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστιος,
ἐλκωσιν σημαίνει.

Ὀκόσοισιν ἐν τῷ οὔρῳ παχεῖ ἔοντι σαρκία μικρὰ ὥσπερ
τρίχες συνεξέρχονται, τουτέοισιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνεται.

Quibus septimo die judicatio contingit, iis urina ru-
bram die quarto nubeculam habet aliaque pro ratione.

Quibus urinae pellucidae, albae, malae, praecipue vero
in phreniticis apparent.

Quibus sublata praecordia murmurant, lumborum suc-
cedente dolore, iis alvi humectantur, nisi flatus deorsum
erumpant aut urinae copia prodeat. Atque haec in feбри-
bus contingunt.

Quibus speratur aliquid ad articulos 'abscessurum,
urina copiosa et crassa et alba reddita, abscessu liberat, qua-
lis in febribus cum lassitudinis sensu quarto die quibusdam
ferri incipit. Quod si ex naribus etiam sanguis effluerit,
tum brevi admodum solutio fit.

Si sanguis aut pus cum urina redditur, renum aut
vesicae exulceratio significatur.

Quibus cum urina crassa exiguae carunculae aut ve-
luti capilli simul feruntur, iis a renibus excernuntur.

Ed. Chart. IX. 2. [180. 190.] Foëf. II. 1252. Ed. Lind. I. (89. 90.)

‘Οκόσοισιν ἐν τῷ οὖρῳ παχεῖ ἐόντι πιτυρώδεια συν-
εξουρέεται, τουτέοισιν ἡ κύστις ψωριᾷ.

‘Οκόσοι ἀπὸ ταυτομάτου αἷμα οὐρέουσι, τουτέοισιν
ἀπὸ τῶν νεφρῶν φλεβίου ῥῆξιν σημαίνει.

‘Οκόσοισιν ἐν τῷ οὖρῳ ψαμμώδεια ὑφίσταται, τουτέοι-
σιν ἡ κύστις λιθιᾷ.

2. [190] Ἦν αἷμα οὐρῇ καὶ θρόμβους καὶ στραγ-
γυρήν ἔχῃ καὶ ὀδύνη ἐμπίπτῃ ἐς τὸ ὑπο(γ)γάστριον καὶ
ἐς τὸν περιτόναιον, τὰ περὶ τὴν κύστιν πονεῖ.

Ἦν αἷμα καὶ πῦον οὐρῇ καὶ λεπίδας καὶ ὀσμὴ βα-
ρεῖν ἢ, τῆς κύστιος ἔλκωσιν σημαίνει.

‘Οκόσοισιν ἐν τῇ οὐρήθρῃ φύματα φύεται, τουτέοισιν
διαπυήσαντος καὶ ἐκραγέντος λύσις.

Οὐρησις ῥύκτωρ πολλὴ γινομένη, σμικρὴν τὴν ὑποχώ-
ρησιν σημαίνει.

[Τμημα πέμπτον.] Σπασμὸς ἐξ ἑλλεβόρου θανάσιμον.

Ἐπὶ τρώματι σπασμὸς ἐπιγενόμενος θανάσιμον.

Quibus cum urina crassa furfuri similia quaedam simul
exeunt, iis vesica plora laborat.

Qui sponte sanguinem cum urina effundunt, iis in re-
nibus venulam ruptam esse significat.

Quibus in urina arenosae sunt subsidentiae, iis vesica
calculo laborat.

Si quis sanguinem et grumos cum urina fundat et
stranguriam habeat, dolorque in imum ventrem et inter-
foemineum incidat, quae ad vesicam attinent laborant.

Si quis sanguinem et pus et squamulas cum urina fun-
dat, gravisque odor adfit, vesicae exulcerationem significat.

Quibus in urinae fistula tuberculum innascitur, eo in
pus verso et rupto, solutio contingit.

Urina copiose de nocte reddita paucam alvi deje-
ctionem significat.

[Sectio quinta.] Convulsio ex veratro lethalis.

Convulsio quae in vulnus incidit lethalis.

Chart. IX. 2. [190. 197.] Foef. II. 1252. 1253. Ed. Lind. I. (90. 91.)

Αἵματος πολλοῦ ρυέντος κάτω σπασμὸς ἢ λυγμὸς
γενόμενος κακόν.

Ἐπὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος
κόν.

Ἦν μεθύων ἐξαίφνης ἄφωνός τις γένηται σπασθεὶς,
ποθνήσκει, ἢν μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ ἢ ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν,
θ' ἢν αἱ κραιπάλαι λύονται, φθέγγεται.

|| 2. [197] Ὀκόσοισι ὑπὸ τετάνου ἀλίσκονται, ἐν τέσ-
σιν ἡμέρησιν ἀπόλλυνται, ἢν δὲ ταύτας διαφύγωσιν, ὑγιέ-
σονται.

Τὰ ἐπιληπτικὰ ὁκόσοισι πρὸ τῆς ἥβης γίνεται, μετά-
σιν ἴσχει, ὁκόσοισι δὲ πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτέων γίνεται,
υτέοισι τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει.

Ὀκόσοι πλευριτικοὶ γενόμενοι οὐκ ἀνακαθαίρονται ἐν
σπασεσκαίδεκα ἡμέρησι, τουτέοισιν ἐς ἐμπύημα καθίσταται.

(91) Φθίσις γίνεται μάλιστα ἡλικίῃσι τῇσιν ἀπὸ ὀκτω-
εκαίδεκα ἐτέων μέχρι πέντε καὶ τριήκοντα ἐτέων.

Ex copioso sanguinis fluxu convulsio aut singultus
contingens malum denunciat.

Ex profusa purgatione convulsio aut singultus succe-
dens malum.

Si ebrium quempiam vox deficiat derepente, convul-
sus moritur, nisi eum febris prehendat aut qua hora cra-
cula solvi solet ad vocem redeat.

Qui nervorum distentione corripuntur intra quatuor
dies pereunt, quos si effugerint, sanescunt.

Comitiales quibus ante pubertatis annos contingunt,
depositionem accipiunt. At quibus quintum et vigesimum
annum agentibus fiunt, eos fere ad mortem usque comi-
tantur.

Qui morbo laterali laborant, nisi intra dies quatuor-
decim repurgentur, iis in suppurationem deponitur.

Tabes praecipue contingit aetatibus, quae sunt ab anno
decimo octavo ad trigessimum quintum.

Ed. Chart. IX. 2. [197. 202.] Foëf. II. 1253. Ed. Lind. I. (91)

Οκόσοι κυνάγχην διαφεύγουσιν, ἐς τὸν πλεύμονα αὐτέοισι τρέπεται καὶ ἐν ἑπτὰ ἡμέρησιν ἀποθνήσκουσιν, ἢ δὲ ταύτας διαφύγωσιν, ἔμπυοι γίνονται.

Τοῖσιν ὑπὸ τῶν φθισίων ἐνοχλουμένοισιν, ἣν τὸ πτύσμα ὅπερ ἂν ἀποβήσσωσι, βαρὺ ὅζῃ ἐπὶ τοὺς ἀνθρακὰς ἐπιγεόμενον καὶ αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, θανατῶδες.

Οκόσοισι φθισιῶσιν αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσιν, οὗτοι διαρροΐης ἐπιγενομένης ἀποθνήσκουσιν.

Οκόσοι αἷμα ἀφρῶδες ἀναπτύουσιν, τουτέοισιν ἐκ τοῦ πλεύμονος ἡ τοιαύτη ἀναγωγὴ γίνεται.

2. [202] Ὑπὸ φθισίος ἐχομένων διάρροια ἐπιγενομένη θανατῶδες.

Οκόσοι ἐκ πλευρίτιδος ἔμπυοι γίνονται, ἣν ἀνακαθαρθῶσιν, ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν, ἀφ' ἧς ἂν ῥῆξις γίνηται παύονται, ἣν δὲ μὴ, ἐς φθίσιν μεθίστανται.

Τὸ θερμὸν βλάπτει ταῦτα πλεονάκεις χρεομένοισι, σαρκοῦν ἐκθῆλυνσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν, αὐτομόρθαγίαν, λειποθυμίαν, ταῦτα οἷσι θάνατος.

Qui anginam effugiunt, iis in pulmonem vertitur et intra dies septem intereunt, quos si evaserint, suppurati fiunt.

In tabe vexatis, si sputum quod tussi rejiciunt carminibus infusum gravem odorem emittat et capilli e capite defluant, lethale est.

In tabidis si capilli e capite defluant, ii succedente alvi profluvio moriuntur.

Qui spumantem sanguinem sputo rejiciunt, iis ex pulmone educitur.

Tabes detento succedens alvi profluvium lethale.

Qui ex morbo laterali suppurati fiunt, si intra die quadraginta, ex quo ruptio facta est, repurgentur, liberantur, alioqui in tabem transeunt.

Calidum eo frequentius utentibus has affert noxias carniū effoeminationem, nervorum impotentiam, mentis stuporem, sanguinis profluvia, animi defectiones, ad quos mors sequitur.

J. Chart. IX. 2. [202.207.] Foesl. II. 1253. Ed. Lind. I. (91.92.)

Τὸ δὲ ψυχρὸν σπασμούς, τετάνους, μελασμούς καὶ ῥίγια πυρετώδεα.

Τὸ ψυχρὸν πολέμιον ὀστέοισιν, ὀδοῦσι, νεύροις, ἐγκέ-
 αλῳ, νωτιαίῳ μυελῷ, τὸ δὲ θερμὸν ὠφέλιμον.

(92) Ὀκόσα κατέψνκται, ἐκθερμαίνει, πλήν ὀκόσα αἰ-
 ῥῶδαγέιν μέλλει.

Ἐλκεσι τὸ μὲν ψυχρὸν δακνῶδες, δέρμα περισκληρύνει,
 ὀνὴν ἀνεκπύητον ποιεῖ, μελαίνει, ῥίγια πυρετώδεα ποιεῖ,
 σπασμούς καὶ τετάνους.

Ἔστι δὲ ὅκου ἐπὶ τετάνου ἄνευ ἔλκεος νέω εὐσάρκω,
 ἔρρεος μέσου, ψυχροῦ πολλοῦ κατάρχνσις, ἐπανάκλησιν θερ-
 ρῆς ποιεῖται, θέρμη δὲ ταῦτα ῥύεται.

2. [207] Τὸ θερμὸν ἐκπυητικὸν, οὐκ ἐπὶ παντὶ ἔλκει,
 ἔριστον σημεῖον ἐς ἀσφαλείην, θερμὰ μαλάσσει, ἰσχυαίνει,
 νώδυνον, ῥιγῶν, σπασμῶν, τετάνων, παρηγορικόν, τὴν δὲ
 ἐν τῇ κεφαλῇ καρῆβαρείην λύει, πλεῖστον δὲ διαφέρει ὀστέων
 ἀτήγμασι, μάλιστα δὲ τοῖσιν ἐπιλωμένοισι, τουτέων δὲ μά-

Frigidum vero convulsiones, nervorum distentiones,
 enigrations et rigores febriles.

Frigidum ossibus adversum, dentibus, nervis, cerebro,
 orfali medullae, calidum vero utile.

Perfrigerata excalefacere oportet, praeter ea quae san-
 guinem effundunt aut brevi effundent.

Frigidum ulcera mordet, cutem obdurat, dolorem in-
 suppurabilem facit, denigrationes, rigores febriles, convul-
 siones, nervorum distentiones.

Quandoque tamen in nervorum distentione absque
 ulcere in juvene quadrati corporis, aestate media, frigidae
 copiosa perfusio caloris revocationem efficit, calor autem
 haec sanat.

Calidum suppurationem movens, non in omni ulcere,
 maximum securitatis judicium exhibet, cutem emollit, ex-
 tenuat, dolorem tollit, rigores, convulsiones, nervorum dis-
 tentiones mitigat, capitis gravitatem solvit, ossium vero
 fracturis plurimum confert, sed praecipue his quae carne

Ed. Chart. IX. 2. [207.] Foes. II. 1253. 1254. Ed. Lind. I. (92. 93.)
 λιστα τοῖσιν ἐν κεφαλῇ ἔλκεα ἔχουσι, καὶ ὁκόσα ὑπὸ ψύχει
 θνήσκει ἢ ἐλκοῦται, καὶ ἔρποισιν ἐσθιομένοισιν, ἐδρη,
 δοίω, ὑστέρη, κῆσται, τουτέοισι τὸ μὲν θερμὸν φίλιον κ
 κρίνον, τὸ δὲ ψυχρὸν πολέμιον καὶ κτεῖνον.

Ἐν τουτέοισι δεῖ τῷ ψυχρῷ χρεῖσθαι, ὁκόθεν αἵμο
 ραγέειν μέλλει μὴ ἐπ' αὐτὰ, ἀλλὰ περὶ αὐτὰ ὁκόθεν ἐπιρῶ
 καὶ ὁκόσαι φλεγμοναὶ ἢ ἐπιφλογίσματα ἐς τὸ ἐρυθρὸν κ
 ὑφαιμον ῥέποντα αἵματι νεαρῷ ἐπὶ ταῦτα, ἐπεὶ τὰ γε π
 λαῖα μελαίνει, καὶ ἐρυσίπελας τὸ μὴ ἐλκούμενον, ἐπεὶ τὸ
 ἐλκούμενον βλάπτει.

|| Τὰ ψυχρὰ, οἷον χιὼν, κρύσταλλος, τῷ στήθει πολέμι
 (93) βηχέων κινητικὰ, αἱμορροϊκὰ, καταρροϊκὰ.

Τὰ δὲ ἐν ἄρθροισιν οἰδήματα καὶ ἀλγήματα, ἅτ
 ἔλκεος καὶ ποδαγρικὰ καὶ σπάσματα, τουτέων τὰ πλεῖσ
 ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηΐζει τε καὶ ἰσχυαίνει κ
 ὀδύνην λύει, νάρκη δὲ μετρίῃ ὀδύνης λυτική.

nudata sunt, iisque maxime qui in capite ulcera habent.
 His etiam quae a frigore emoriuntur aut exulcerantur
 herpetibus exedentibus, sedi, pudendo, utero, vesicae, i
 omnibus calidum gratum et judicationem faciens, frigidu
 vero inimicum et interimens.

At frigido in his utendum unde sanguis profluat
 aut paulo post fluxurus est, non supra ipsas partes, sed
 circa eas unde profluit adhibito. Et si quae inflammatio
 nes, aut incendiōsa quaedam ad rubrum et subcruentu
 ex recenti sanguine vergunt, ad ea admoto. Inveterata
 namque denigrat. Erysipelas etiam non ulceratum juven
 liquidem exulceratum laedit.

Frigida, veluti nix et glacies, pectori sunt adversa, tu
 ses movent, sanguinis eruptiones et destillationes efficiunt.

Articulorum tumores et dolores absque ulcere et po
 dagricas affectiones et convulsa, haec magna ex parte fr
 gida large effusa levat et minuit, doloremque solvit. Mode
 ratus namque torpor dolorem solvendi facultatem habet.

Ed. Chart. IX. 2. [207 213,] Foëf. II. 1254. Ed. Lind. I. (94.)
 Ἰδωρ τὸ ταχέως θερμαινόμενον καὶ ταχέως ψυχόμε-
 νον κουφότατον.

Ὅκοσοισι δὲ πιεῖν ὀρέξεις νύκτωρ τοῖσι πάνυ διψῶ-
 σιν, ἣν ἐπικοιμηθῶσιν, ἀγαθόν.

Γυναικείων ἀγωγὸν ἢ ἐν ἀρώμασι πυρίη, πολλαχῇ δὲ
 καὶ εἰς ἄλλα χρηδίμη ἂν ἦν, εἰ μὴ καρηβαρίας ἐποίει.

Τὰς κνούσας φαρμακεύειν, ἣν ὀργᾶ τετράμηνα καὶ
 ἄχρῃ ἐπτά μηνῶν ἤσσουν, τὰ δὲ νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐ-
 λαβέεσθαι.

2. [213] Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ὑπὸ τινος τῶν
 ὀξέων νοσημάτων ληφθῆναι θανατῶδες.

Γυνήν ἐν γαστρὶ ἔχουσα φλεβοτομηθεῖσα ἐκτιτρώσκει
 καὶ μᾶλλον εἰ μείζον εἴη τὸ ἔμβρυον.

Γυναικὶ αἷμα ἐμεούσῃ τῶν καταμηνίων ῥαγέντων λύσις.

Γυναικὶ τῶν καταμηνίων ἐκλειπόντων αἷμα ἐκ τῶν
 ῥυγῶν ῥυῆναι ἀγαθόν.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἣν ἡ κοιλίη πούλλὰ ῥυῇ,
 κίνδυνος ἐκτρῶσαι.

Aqua quae cito calefcit et cito refrigeratur levissima.

Quibus bibendi de nocte appetentia est, iis admodum
 sitientibus, si obdormierint, bono est.

Odoramentorum suffitus muliebria educit et ad alia
 plerumque utilis esset, nisi capitis gravitatem inferret.

Uterum gerentibus purgantia medicamenta exhibenda
 sunt, si humor impetu feratur ad excretionem, quarto mense
 et ad septimum usque, sed his minus. In majoribus autem
 et grandioribus foetibus subtimide se gerere oportet.

Mulierem utero gerentem morbo quopiam acuto cor-
 ripi lethale.

Mulieri uterum gerenti vena secta abortionem facit,
 idque potissimum si foetus grandior fuerit.

Mulieri sanguinem vomitione rejicienti menstruis
 erumpentibus solutio contingit.

Mulieri menstruis deficientibus sanguis ex naribus pro-
 fluens bono est.

Mulieri utero gerenti, si alvus multum profluat, abor-
 onis periculum est.

Ed. Chart. IX. 2. [213. 218.] Foef. II. 1254. Ed. Lind. I. (93. 94.)

Γυναικὶ ὑπὸ ὕστερικῶν ἐνοχλουμένη ἢ δυστοκούμενη
πιταρμὸς ἐπιγινόμενος ἀγαθόν.

Γυναικὶ τὰ καταμήνια (94) ἄχροα καὶ μὴ κατὰ τὰ
αὐτὰ αἰεὶ γινόμενα καθάρσιος δεῖσθαι σημαίνει.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἣν οἱ μασθοὶ ἐξαίφνης
ἰσχροὶ γένωνται, ἐκτιρώσκει.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἣν ὁ ἕτερος μασθὸς ἰσχνὸς
γένηται, δίδυμα ἐχούσῃ, θάτερον ἐκτιρώσκει, καὶ ἣν μὲν ὁ
δεξιὸς ἰσχνὸς γένηται, τὸ ἄρσεν, ἣν δὲ ὁ ἀριστερός, τὸ θῆλυ.

2. [218] Ἦν γυνὴ μὴ κύουσα, μηδὲ τετοκυῖα γάλα
ἔχῃ, ταύτῃ τὰ καταμήνια ἐκλέλοιπε.

Γυναιξὶν ὁκόσοισιν ἐς τοὺς τιτθούς αἷμα συστρέφεται
μανίην σημαίνει.

Γυναῖκα ἣν θέλῃς εἰδέναι εἰ κύει, ἐπὶν καθεύδειν
μέλλῃ, ἀδείπνω εὐούσῃ μελίκρατον διδόναι πιεῖν, κῆν περ
στρόφος αὐτὴν ἔχῃ, περὶ τὴν γαστέρα κύει, ἣν δὲ μὴ, οὐ κύει.

Γυνὴ ἔγκυος εἰ μὲν ἄρρεν κύει, εὐχρους ἐστίν, ἣν δὲ
θῆλυ, δύσχρους.

Mulieri uteri strangulatu vexatae aut difficultate par-
tus laboranti sternutatio succedens bono est.

Mulieri menses decolores, neque semper eadem periodo
procedentes, purgationem indicant esse necessariam.

Mulieri utero gerenti si mammae derepente gracile-
scant, abortionis periculum est.

Mulieri utero gemellos gerenti, si altera mamma gra-
cilis evadat, alterum abortu edit, et si quidem dextra mamma
gracilescat, marem, si vero sinistra, foeminam.

Si mulier quae neque gravida est neque peperit, lac
habet, ei menstrua defecerunt.

Mulieribus quibus ad mammas sanguis in tumorem
colligitur, furor significatur.

Si nosse velis num mulier conceperit, ei dormiturae
aquam mulsam propinato, et si ventris tormina eam corri-
puerint, concepit, sin minus, non concepit.

Mulier praegnans, si marem gestat, coloratior est, si
foeminam, minus colorata.

Ed. Chart. IX. 2. [218.] Foëf. II. 1254. 1255. Ed. Lind. I. (94. 95.)

Ἦν γυναικὶ κνούσῃ ἐρυσιπέλας ἐν τῇ ὑστέρῃ γένηται, θανατῶδες.

Ὀκόσαι παρὰ φύσιν λεπταὶ εἶναι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, ἐκτιτρώσκουσιν δίμηνα πρὶν ἢ παχυνθῆναι.

Ὀκόσαι δὲ μετρίως τὸ σῶμα ἔχουσιν ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα καὶ τρίμηνα ἄτερ προφάσιος φανερῆς, ταύτησιν αἱ κοτυληδόνες μύξης μεσταὶ εἰσιν, καὶ οὐ δύνανται κρατεῖν ὑπὸ τοῦ βάρους τὸ ἔμβρυον, ἀλλ' ἀπορῶνται.

Ὀκόσαι παρὰ φύσιν παχεῖαι εἶναι μὴ ξυλλαμβάνουσιν ἐν γαστρὶ, ταύτησι τὸ ἐπίπloon (95) τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ἀποπιέζει, καὶ πρὶν ἢ λεπυνθῆναι οὐ κύνουσιν.

Ἦν ὑστέρῃ ἐν τῷ ἰσχύῳ ἐγκειμένη διαπνήσῃ, ἀνάγκη ἔμμοτον γενέσθαι.

|| Ἐμβρυα τὰ μὲν ἄρσενα ἐν τοῖσι δεξιόισι, τὰ δὲ θήλεια ἐν τοῖσιν ἀριστεροῖσι μᾶλλον.

Τυτέρων ἐκπτώσιος παρμικὸν προστιθεὶς ἐπιλαμβάνειν τοὺς μυκτιῆρας καὶ τὸ στόμα.

Mulieri praegnantī erysipelas in utero lethale.

Quae praeter naturam tenues utero gerunt, abortiunt donec pleniores evadant.

Quae mediocri corporis habitu praeditae, foetus bimestres aut trimestres absque occasione manifesta abortione excludunt, iis uteri acetabula, Graeci κοτυληδόνας vocant, mucoris plena sunt, neque prae pondere foetum continere possunt, sed abrumpuntur.

Quae praeter naturam crassae non concipiunt, iis omentum os uteri comprimit, neque prius quam extenuentur, praegnantēs efficiuntur.

Si uterus qua parte ad coxam incumbit, suppuratus fuerit, eum per linimenta medicamento convenienti illita curari necesse est.

Mares uteri dextra parte, foeminae sinistra magis gestantur.

Ut secundae excidant, sternutatorio naribus appositas eas et os comprimito.

Ed. Chart. IX. 2. [218, 225.] Foëf. II. 1255. Ed. Lind. I. (95.)

Γυναικὶ τὰ καταμήνια ἦν βούλη ἐπισχεῖν, σικύην ὡς
μεγίστην πρὸς τοὺς τιτθοὺς πρόσβαλλε.

‘Οκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τουτέων τὸ στόμα τῶν ὑστε-
ρέων συμμέμνηκεν.

2. [225] “Ἦν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ γάλα πολὺν ἐκ
τῶν μαζῶν ῥυῆ, ἀσθενὲς τὸ ἔμβρυον σημαίνει· ἦν δὲ στε-
ρεοὶ οἱ μαστοὶ ἔωσιν, ὑγιεινότερον τὸ ἔμβρυον σημαίνει.

‘Οκόσαι διαφθεῖραιν μέλλουσι τὰ ἔμβρυα, ταύτησιν οὐ
τιτθοὶ ἰσχυροὶ γίνονται. ἦν δὲ πάλιν σκληροὶ γένωνται, ὀδύνη
ἔσται ἢ ἐν τοῖσι τιτθοῖσιν ἢ ἐν τοῖσιν ἰσχύοισιν ἢ ἐν τοῖσιν
ὀφθαλμοῖσιν ἢ ἐν τοῖσι γούνασι, καὶ οὐ διαφθεύουσιν.

‘Οκόσῃσι τὸ στόμα τῶν ὑστερέων σκληρόν ἐστι, ταύ-
τησιν ἀνάγκη τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ξυμμεῖν.

‘Οκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὑπὸ πυρετῶν λαμβάνονται
καὶ ἰσχυρῶς ἰσχυαίνονται ἀνευ προφάσιος φανερῆς, τίκτουσι
χαλεπῶς καὶ ἐπικινδύνως, ἢ ἐκτιτρώσκουσαι κινδυνεύουσιν.

Ἐπὶ ῥόφῳ γυναικίᾳ σπασμὸς καὶ λιποθυμὴ ἦν ἐπι-
γένηται, κακόν.

Mulieri si voles menstrua sistere, cucurbitulam quam
maximam ad nares appone.

Quae utero gerunt, iis uteri os connivet.

Mulieri uterum gerenti, si lac copiosum e mammis
effluat, foetum imbecillum indicat. Quod si solidae mam-
mae fuerint, valentiozem foetum significant.

Quae foetus corrupturae sunt, iis mammae extenuan-
tur. Quod si contra durae evadant, dolor erit vel in mam-
mis vel in coxis vel in oculis vel in genibus, neque foe-
tum corrumpunt.

Quibus os uteri durum est, iis connivere os uteri
necesse est.

Quaecunque utero gerentes febribus detinentur et ve-
hementer extenuantur citra manifestam causam, eae difficul-
ter et cum periculo pariunt aut in abortionis periculum
incidunt.

In fluore muliebri si convulsio accedat et animi de-
fectio, malo est.

Ed. Chart. 2. IX. [225. 231.] Foef. II. 1255. Ed. Lind. I. (96.)

(96) Καταμηνίων γινομένων πλειόνων νοῦσοι ξυμβαίνουσι, καὶ μὴ γινομένων ἀπὸ τῆς ὑστέρης γίνονται νοῦσοι.

Ἐπὶ ἀρχῷ φλεγμαίνοντι καὶ ὑστέρα φλεγμαινούσῃ στραγγουρίη ἐπιγίνεται, καὶ ἐπὶ νεφροῖσιν ἐμπύοισι στραγγουρίη ἐπιγίνεται, ἐπὶ δὲ ἥπατι φλεγμαίνοντι λῦγξ ἐπιγίνεται.

2. [231] Γυνὴ ἣν μὴ λαμβάνῃ ἐν γαστρὶ, βούλῃ δὲ εἰδέναι εἰ λήψεται, περικαλύψας ἱματίοισι, θυμία κάτω. κῆν μὲν πορεύεσθαι σοὶ δοκῇ ἢ ὁδμὴ διὰ τοῦ σώματος ἐς τὰς ῥίνας καὶ ἐς τὸ στόμα, γίνωσκῃ ὅτι αὕτῃ οὐ δι' ἐωυτὴν ἄγονός ἐστιν.

Ἦν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ καθάρσιες πορεύωνται, ἀδύνατον τὸ ἔμβρυον ὑγιαίνειν.

Ἦν γυναικὶ καθάρσιες μὴ πορεύωνται μήτε φρίκης μήτε πυρετοῦ ἐπιγινομένου, ἄσαι δὲ αὕτῃ προσπίπτωσι, λογίζου ταύτην ἐν γαστρὶ ἔχειν.

Ὀκόσοι ψυχρὰς καὶ πικρὰς τὰς μήτρας ἔχουσι, οὐ κνῖσκουσι, καὶ ὀκόσαι καθύγρους ἔχουσι τὰς μήτρας, οὐ κνῖσκουσι, ἀποσβέννυνται γὰρ αὐταῖς ὁ γόνος. καὶ ὀκόσαι ξηρὰς

Mensibus copiosioribus profluentibus morbi contingunt et non prodeuntibus ab utero morbi eveniunt.

Ad recti intestini et uteri inflammationem, renesque purulentos stranguria succedit. At jecore inflammatione laborante succedit singultus.

Si mulier non concipiat, scire autem expetit num conceptura sit, vestibus undique obvolutae per inferna suffitum apponito et si odor quidem ad nares et os usque per corpus tibi pervadere videatur, ipsam non ex sese infocundam esse scito.

Si mulieri utero gerenti purgationes eant, foetus ut bene valeat fieri non potest.

Si mulieri purgationes non prodeant, neque horrore neque febre succedente, ciborum vero fastidia ei accidant, gravidam esse existimato.

Quae frigidos et densos habent uteros non concipiunt, neque quae praeumidos habent, siquidem in ipsis genitura extinguitur. Et quae plus aequo siccas et adurentes, ali-

Ed. Chart. IX. 2. [231, 237.] Foesl. II. 1255. 1256. Ed. Lind. I. (96. 97.)
 μάλλον καὶ περικαεῖς, ἐνδείη γὰρ τῆς τροφῆς φθείρεται τὸ
 σπέρμα, ὁκόσαι δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τὴν κράσιν ἔχουσι σύμμε-
 τρον, αἱ τοιαῦται ἐπίτεκνοι γίνονται.

Παραπλησίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρρένων. ἡ γὰρ δι-
 ἀραιότητα τοῦ σώματος τὸ πνεῦμα ἔξω φέρεται πρὸς τὸ μὴ
 παραπέμπειν τὸ σπέρμα, ἡ διὰ τὴν πυκνότητα τὸ ὑγρὸν οὐ
 διαχωρεῖ ἔξω, ἡ διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριῖται ὥστε
 ἀθροῖζεσθαι πρὸς τὸν (97) τόπον τοῦτον, ἡ διὰ τὴν θερ-
 μασίην τὸ αὐτὸ τοῦτο γίνεται.

2. [237] Γάλα διδόναι κεφαλαλγέουσι κακὸν, κακὸν
 δὲ καὶ πυρεταίνουσι, καὶ οἷσιν ὑποχόνδρια μετέωρα διαβορ-
 βορίζοντα, καὶ τοῖσι διψώδεσι, κακὸν δὲ καὶ οἷσι χολώδεις
 αἱ ὑποχωρήσεις ἐν ὁξέσι πυρετοῖσιν ἐοῦσι, καὶ οἷσιν αἷμα-
 τος πολλοῦ διαχώρησις γέγονεν. ἀρμόζει δὲ τοῖσι φθινώδεσι
 μὴ λίην πολλῶ πυρεσσουσι, διδόναι δὲ καὶ ἐν πυρετοῖσι μα-
 κροῖσι βληχροῖσι μηδενὸς τῶν προειρημένων σημείων παρεόν-
 τος, παρὰ λόγον δὲ ἐκτετακόσι.

|| Ὅκοσοισιν οἰδήματα ἐφ' ἑλκεσι φαίνονται, οὐ μάλα

menti namque inopia semen corrumpitur. At quae ex
 utrisque moderatam nactae sunt temperiem, eae foecundae
 evadunt.

Eadem vero ratio est in maribus; aut enim propter
 corporis raritatem spiritus foras dissipatur, ita ut ne semen
 transmittat, aut propter densitatem humor foras non excer-
 nitur aut ob frigiditatem non accenditur, ut ad eum locum
 cogatur, aut ob caliditatem hoc idem contingit.

Lac exhibere capite dolentibus malum. Malum item
 et febricitantibus et quibus praecordia sublata murmurant
 et siticulosis. Malum quoque et quibus biliofae sunt deje-
 ctiones, quique febre acuta laborant et quibus copiosa san-
 guinis dejectio facta est. At tabidis lac dare convenit, non
 valde admodum febricitantibus et in febribus longis et lan-
 guidis, dum nullum ex supra commemoratis signis adfuerit
 et praeter rationem extenuatis.

Quibus cum ulceribus tumores conspiciuntur, ii fere

Ed. Chart. IX. 2. [237.] Foef. II. 1256. Ed. Lind. I. (97. 98.)
 σπῶνται οὐδὲ μαίνονται. τουτέων δὲ ἀφανισθέντων, ἐξαί-
 φνης τοῖσι μὲν ὀπισθεν σπασμοὶ, τέτανοι, τοῖσι δὲ ἔμπρο-
 σθεν μανίαι, ὀδύνηαι πλευροῦ ὀξεῖαι ἢ ἐμπύησις ἢ δυσεν-
 τερία, ἣν ἐρυθρὰ μᾶλλον ἢ τὰ οἰδήματα.

Ἦν τραυμάτων ἰσχυρῶν ἑόντων καὶ πονηρῶν οἰδήμα
 μὴ φαίνεται, κακόν.

Τὰ χαῦνα χρηστὰ, τὰ ἔνωμα κακά.

Τῷ τὰ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς ὀδυνημένῳ ἢ ἐν μετώπῳ
 ὀρθίῃ φλέψι τμηθεῖσα ὠφελεί.

Ρίγαι ἄρχεται γυναιξὶ μὲν ἐξ ὀσφύος μᾶλλον καὶ διὰ
 νώτου ἐς κεφαλὴν, ἀνδράσι δὲ μᾶλλον ὀπισθεν ἢ ἔμπροσθεν
 τοῦ σώματος, οἷον ἀπὸ τε πηγέων καὶ μηρῶν. ἀτὰρ καὶ τὸ
 δέρμα ἄραιον ἔχουσι, δηλοῖ δὲ τοῦτο ἡ θρίξ.

Οἱ ὑπὸ τεταρταίων ἀλίσκόμενοι ὑπὸ σπασμοῦ οὐ (98)
 πάννυ τι ἀλίσκονται, ἣν δὲ ἀλίσκονται πρότερον, εἴτα ἐπι-
 γένηται τεταρταῖος, παύονται.

Ὅκοσοισι δέρματα περιτείνεται καρφαλέα καὶ σκληρά,

neque convelluntur, neque in furorem aguntur. At iis de-
 repente evanescentibus, quibus quidem id a tergo incidit,
 convulsiones et nervorum distentiones fiunt. Quibus vero
 a fronte, furores aut lateris dolores acuti aut puris colle-
 ctio aut intestinorum difficultas, si rubri tumores fuerint.

Si magnis et pravis existentibus vulneribus tumor
 non conspiciatur, ingens malum.

Molles boni, at crudi mali.

Ei, qui parte capitis posteriore dolet, recta in fronte
 incisa vena prodest.

Rigores mulieribus quidem initium ducunt ex lumbis
 magis et per dorsum ad caput perveniunt. Quin etiam viris
 parte corporis posteriore magis quam anteriore, veluti ex
 cubitis et femoribus. Quod et indicat cutis raritas, quam
 etiam pilus ostendit.

Qui quartanis corripiuntur, fere convulsione non ten-
 tantur. Quod si prius corripiantur, deinde quartana succe-
 dat, liberantur.

Quibus cutis obtenditur arida et dura, ii sine sudore

Ed. Chart. IX. 2. [237. 245.] Foëf. II. 1256. Ed. Lind. I. (98.)
 ἄνευ ἰδρώτων τελευτῶσιν, ὁκόσοισι δὲ χαλαρὰ καὶ ἀραιὰ,
 σὺν ἰδρῶτι τελευτῶσιν.

Οἱ ἰκτεριώδεις οὐ πᾶν τι πνευματώδεις εἰσιν.

2. [245] [Τμημα ἕκτον.] Ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντε-
 ρίῃσιν ὀξυρευγμίῃ ἐπιγινομένη μὴ γινομένη πρότερον ση-
 μεῖον ἀγαθόν.

Οἷσι ῥῖνες ὑγρότεραι φύσει καὶ ἡ γονὴ ὑγροτέρα, ὑγι-
 αίνουσι νοσηρότερον, οἷσι δὲ τᾶναντία, ὑγεινότερον.

Ἐν τῇσι μακροῇσι δυσεντερίῃσιν αἱ ἀποσιταί κακόν,
 καὶ σὺν πυρετῷ κάκιον.

Τὰ περιμάδηρα ἔλκεα κακοήθεια.

Τῶν ὀδυνέων ἐν πλευροῖσι καὶ ἐν στήθεσι καὶ ἐν τοῖ-
 σιν ἄλλοις μέρεσιν, ἣν μέγα διαφέρωσι καταμαθητέον.

Τὰ νεφριτικὰ καὶ ὁκόσα κατὰ τὴν κύστιν ἐργαδῶς
 ὑγιάζεται τοῖσι πρεσβύτησι.

Τὰ ἀλγήματα τὰ κατὰ τὴν κοιλίην γινόμενα τὰ μὲν
 μετέωρα κοῦφα, τὰ δὲ μὴ μετέωρα ἰσχυρότερα.

moriuntur. At quibus laxa et rara cum sudore vitam
 finiunt.

Qui morbo regio laborat, non multum flatulenti sunt.

[Sectio sexta.] In diuturnis intestinorum laevitatibus,
 si ructus acidus, qui antea non extitit, succedat, bonum est
 signum.

Quibus nares natura sunt humidiores et genitura hu-
 midior, ii morbosiore sunt valetudine, at quibus contraria
 sunt, salubriore.

In longis intestinorum difficultatibus cibi fastidia ma-
 lum denunciant et cum febre pejus.

Ulcera undiquaque glabra maligna.

Dolores et in lateribus et in pectore et in caeteris
 partibus, num multum differant perdiscendum.

Renum et vesicae vitia in senibus aegre curantur.

Dolores qui ad ventrem fiunt, sublimes quidem le-
 viores, non sublimes vero vehementiores.

Ed. Chart. IX. 2. [245. 254.] Foëf. II. 1256. Ed. Lind. I. (98. 99.)

Τοῖσιν ὕδρωπικοῖσι τὰ γινόμενα ἔλκεα ἐν τῷ σώματι οὐ ῥαδίως ὑγιαίνεται.

Τὰ πλατέα ἐξανθήματα οὐ πάνυ τι κνησμώνδεα.

Κεφαλὴν πονέοντι καὶ (99) περιωδυνέοντι πῦον ἢ ὕδωρ ἢ αἷμα ῥυέν κατὰ τὰς ῥίνας ἢ κατὰ τὸ στόμα ἢ κατὰ τὰ ὦτα, λύει τὸ νόσημα.

2. [254] Τοῖσι μελαγχολικοῖσι καὶ τοῖσι νεφριτικοῖσι αἰμορροΐδες ἐπιγινόμεναι ἀγαθόν.

Τῷ ἰηθέντι χρονίας αἰμορροΐδας, εἰ μὲν μία φυλαχθῇ, κίνδυνος ὕδρωπα ἐπιγενέσθαι ἢ φθίσιν.

Ἐπὶ λυγμοῦ ἐχομένῳ πταρμοὶ ἐπιγενόμενοι λύουσι τὸν λυγμόν.

Ἐπὶ ὕδρωπος ἐχομένῳ τοῦ κατὰ τὰς φλέβας ἐς τὴν κοιλίην ὕδατος ῥυέντος λύσις.

Ἐπὶ διαρροΐης ἐχομένῳ μακρῆς ἀπὸ ταῦτομάτου ἔμετος ἐπιγινόμενος λύει τὴν διάρροϊαν.

Aqua inter cutem laborantibus orta in corpore ulcera non facile sanantur.

Pustulae latae raro pruriginosae.

Capite dolenti ac vehementer laboranti pus aut aqua aut sanguis per nares vel os vel aures effluens morbum tollit.

Melancholicis affectibus et renum vitiis succedentes haemorrhoides, hoc est sanguinis profluvium per ora venarum in ano sanguinem fundere solita, bono sunt.

Diuturnum sanguinis profluvium per ora venarum quae in ano sunt, haemorrhoidas dicunt, curanti, nisi una fervetur, periculum est ne aqua inter cutem aut tabes succedat.

Singultu detento, si sternutamenta accedant, singultum tollunt.

Aqua inter cutem detento, ubi aqua ex venis in ventrem confluxerit, morbus solvitur.

Longo alvi profluvio detento, spontanea accedens vomitio alvi profluvium solvit.

Ed. Chart. IX. 2. [254.] Foëf. II. 1257. Ed. Lind. I. (99. 100.)

|| Ὑπὸ πλευρίτιδος ἢ ὑπὸ περιπλευμονίης ἐχομένη
διάρροια ἐπιγενομένη κακόν.

Ὁφθαλμοῖντι ὑπὸ διαρροίης ληφθῆναι ἀγαθόν.

Κύστιν διακοπέντι ἢ ἐγκέφαλον ἢ καρδίην ἢ φρένας
ἢ τῶν ἐντέρων τι τῶν λεπτῶν ἢ κοιλίην ἢ ἥπαρ, θανατῶδες.

Ἐπὴν διακοπῇ ὁστέον ἢ χονδρὸς ἢ νεῦρον ἢ γνάθου
τὸ λεπτὸν ἢ ἀκροποσθίη, οὔτε αὖξεται οὔτε ξυμφύεται.

Ἦν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα χυθῇ παρὰ φύσιν, ἀνάγκη
ἐκπνηθῆναι.

Τοῖσι μαινομένοισι κισσῶν ἢ αἰμοῤῥοῖδων ἐπιγενομέ-
νων μανίης λύσις.

Ὀκόσα ῥήγματα ἐκ νότου ἐς τοὺς ἀγκῶνας καταβαί-
νει, φλεβοτομή λυεῖ.

(100) Ἦν φόβος ἢ δυσθυμία πούλὺν χρόνον διατελέη,
μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον.

Ἐντέρων ἢν διακοπῇ τῶν λεπτῶν τι, οὐ ξυμφύεται.

Morbo laterali aut pulmonum inflammatione confli-
ctato succedens alvi profluvium malum.

Lippitudine laborantem alvi profluvio corripi bonum.

Cui vesica perfecta fuerit aut cerebrum aut cor aut
septum transversum aut tenue quoddam intestinum aut ven-
tricus aut jecur, lethale est.

Os cum perfectum fuerit aut cartilago aut nervus
aus genae tenuis particula aut praeputium, neque augetur
neque coalescit.

Si sanguis in ventrem praeter naturam effusus fue-
rit, ut in pus vertatur necesse est.

Infanientibus si varices aut sanguinis profluvium per
ora venarum quae in ano sunt, haemorrhoides dicuntur,
acceserint, infaniae solutio.

Rupta quae ex dorso ad cubiti articulos descendunt,
venae sectio soluit.

Metus et tristitia si diu perseverent, melancholiae istud
indicium est.

Ex tenuioribus intestinis si quod perfectum fuerit,
minime coalescit.

Ed. Chart. IX. 2. [254. 262.] Foëf. II. 1257. Ed. Lind. I. (100.)

Ἐρυσίπελας ἔξωθεν καταχεόμενον, εἴσω τρέπεσθαι οὐκ ἀγαθόν. ἔσωθεν δὲ ἔξω ἀγαθόν.

2. [262] Ὀκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι καύσοισι τρόμοι γένωνται, παρακοπή λύει.

Ὀκόσοι ἔμπυοι ἢ ὑδρωπικοὶ τέμνονται ἢ καίονται ἐκ-
ρύντος τοῦ πύου καὶ τοῦ ὕδατος ἀθρόου, πάντως ἀπόλ-
λυνται.

Εὐνοῦχοι οὐ ποδαγριῶσιν, οὐδὲ φαλακροὶ γίνονται.

Ιυνή οὐ ποδαγριᾷ, ἣν μὴ τὰ καταμήνια αὐτῇ ἐκλίπη.

Παῖς οὐ ποδαγριᾷ πρὸ τοῦ ἀφροδισιασμοῦ.

Ὀδύνας ὀφθαλμῶν ἀκρητοποσίη, ἢ λουτρόν, ἢ πυρήν,
ἢ φλεβοτομίη, ἢ φαρμακοποσίη λύει.

Τραυλοὶ ὑπὸ διαρροίης μάλιστα ἀλίσκονται μακροῦς.

Οἱ ὀξυρεγμιώδεις οὐ πᾶν τι πλευριτικοὶ γίνονται.

Ὀκόσοι φαλακροὶ ἔωσι, τουτέοισι κηρσοὶ μεγάλοι οὐκ

Erysipelas foras effusum intro verti, minime bonum,
at ab interioribus foras, bonum.

Quibus in febribus ardentibus tremores contingunt,
delirium solvit.

Qui pus thorace colligunt, aut aqua inter cutem labo-
rant, si uruntur aut secantur et pus aut aqua confertim ef-
fluxerit, omnino intereunt.

Eunuchi neque podagra laborant, neque calvescunt.

Mulier podagra non laborat, nisi cum menstrua dese-
cerint.

Puer podagra non tentatur ante venereorum usum.

Oculorum dolores meri potio, aut balneum aut fomen-
tum, aut venae sectio aut medicamentum purgans exhibitum
solvit.

Balbi longo alvi profluvio maxime corripuntur.

Qui acidum eructant, non admodum morbo laterali
tentantur.

Qui calvi sunt, iis varices magni non fiunt. At quibus

Ed. Chart. IX. 2. [262. 274.] Foëf. II. 1257. Ed. Lind. I. (100. 101.)
 ἐγγίνονται. ὁκόσοισι δ' ἂν φαλακροῖσι κίρσοι γίνονται, πάλιν
 οὔτοι γίνονται δασέες.

Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι βῆξ ἐπιγενομένη κακόν.

Δυσουρίην φλεβοτομήν λύει, τάμνειν δὲ τὰς εἴσω.

ὑπὸ κυνάγχης ἐχομένῳ οἰδήματα γενέσθαι ἐν τῷ βρόγχῳ
 ἔξω ἀγαθόν.

(101) Ὅκόσοισι κρυπτοὶ καρκίνοι γίνονται, μὴ θερα-
 πεύειν βέλτιον. θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως, μὴ
 θεραπευόμενοι δὲ πολὺν χρόνον διατελοῦσι.

Σπασμοὶ γίνονται ἢ ὑπὸ πληρώσιος ἢ κενώσιος. οὔτοι
 δὲ καὶ λυγμός.

2. [274] Ὅκόσοισι περὶ τὸ ὑποχόνδριον πόνοι γίνονται
 ἄτερ φλεγμονῆς, τουτέοισι πυρετὸς ἐπιγεγόμενος λύει τὸν
 πόνον.

Ὅκόσοισι διάπυόν τι ἔὼν ἐν τῷ σώματι μὴ διασημαίνει,
 τουτέοισι διὰ παχύτητα τοῦ πύου ἢ τοῦ τόπου, οὐκ ἀποση-
 μαίνει.

calvis existentibus varices succedunt, iis rursus capillitium
 gignitur.

Aqua inter cutem laborantibus tussis accedens malo est.

Urinae difficultatem venae sectio solvit. Secundae au-
 tem sunt interiores.

In angina detento, si tumor in cervice oriatur, bonum,
 foras enim morbus vertitur.

Quibus canceri occulti oriuntur, eos non curare praestat.
 Curati namque cito pereunt, non curati vero diutius per-
 durant.

Convulsio ex repletionem aut vacuatione oritur, ita vero
 etiam singultus.

Quibus ad praecordia dolores citra inflammationem ori-
 untur, iis febris succedens dolorem solvit.

Quibus suppuratum aliquod in corpore existit, neque
 de se significationem edit, iis ob puris aut loci crassitudinem
 sui indicium non exhibet.

Ed. Chart. IX. 2. [274, 281.] Foef. II. 1257. 1258. Ed. Lind. I. (101. 102.)

Ἐν τοῖσιν ἰκτερικοῖσι τὸ ἥπαρ σκληρὸν γενέσθαι πο-
νηρόν.

Οκόσοι σπληνώδεις ὑπὸ δυσεντερίης ἀλίσκονται, τούτε-
οισιν ἐπιγενομένης μακρῆς τῆς δυσεντερίης, ὕδρωψ ἐπιγίνε-
ται ἢ λειεντερία καὶ ἀππόλλυνται.

|| Οκόσοισιν ἐκ σιραγγουρίης εἰλεοὶ γίνονται, ἐν ἐπτά
ἡμέρησιν ἀππόλλυνται, ἢν μὴ πυρετοῦ ἐπιγενομένου ἄλλως τὸ
ὔδωρ ῥυῇ.

Ἐλκεα ὁκόσα ἐνιαύσια γίνεται ἢ μακρότερον χρόνον
ἴσχουσιν, ἀνάγκη ὀστέον ἀφίστασθαι καὶ τὰς οὐλὰς κοίλας
γίνεσθαι.

Οκόσοι ὕβοι ἐξ ἄσθματος ἢ βηχὸς γίνονται, πρὸ τῆς
ἥβης ἀππόλλυνται.

Οκόσοισι φλεβοτομή ξυμφέρει, τούτους προσῆκον τοῦ
ἥρος φλεβοτομεῖν ἢ φαρμακεύειν.

2. [281] Τοῖσι σπληνώδεσι δυσεντερία ἐπιγενομένη ἀγα-
θόν.

Οκόσα ποδαγρικὰ νοσήματα γίνονται, ταῦτα ἀπὸ (102)
φλεγμῆναντα ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν ἀποκαθίστανται.

Morbo regio laborantibus jecur durum fieri malum.

Lienofi qui difficultate intestinorum corripuntur, iis
post longam succedentem intestinorum difficultatem, aqua
inter cutem aut laevis intestinorum accidit, et moriuntur.

Quibus ex stranguria volvulus succedit, intra diem
septimum moriuntur, nisi febre accedente copiosa urina
effluat.

Ulcera annua quaecunque fuerint, aut longius tempus
habuerint, os abscedere est necesse et cicatrices cavas fieri.

Qui gibbosi ex anhelatione et tussi fiunt, ante puber-
tatem moriuntur.

Quibus venae sectio et medicamentum purgans confert,
iis vere venam secare aut medicamentum purgans exhibere
convenit.

Lienosis accedens intestinorum difficultas bono est.

Podagrici morbi intra diem quadagesimum deposita
inflammatione subsistunt.

Ed. Chart. IX. 2. [281.]

Fœf. II. 1258.

Ed. Lind. I. (102.)

Ὀκόσοισιν ὃν ὁ ἐγκέφαλος διακοπῇ, τουτέοισιν ἀνάγκη πυρετὸν καὶ χολῆς ἔμετον ἐπιγίνεσθαι.

Ὀκόσοισιν ὑγιαίνουσιν ὁδύναι γίνονται ἐξαίφνης ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ παραχρῆμα ἄφωνοι κεῖνται καὶ ῥέγκουσιν, ἀπὸ λυνται ἐν ἑπτὰ ἡμέρησιν, ἣν μὴ πυρετὸς ἐπιλόβῃ.

Σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ τὰς ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν. ἣν γάρ τι ὑποφαίνεται ξυμβαλλομένων τῶν βλεφάρων τοῦ λευκοῦ μὴ ἐκ διαρρόοις ἐόντι ἢ ἐκ φαρμακοποιήσεως, φλαῦρον τὸ σημεῖον καὶ θανατῶδες σφόδρα.

Αἱ παραφροσύναι αἱ μὲν μετὰ γέλωτος γινόμεται ἀσφαλέστεραι, αἱ δὲ μετὰ σπουδῆς ἐπισφαλέστεραι.

Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετοῦ αἱ κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ κακαί.

Τὰ ποδαγωγικά τοῦ ἥρος καὶ τοῦ φθινοπώρου κινέται ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι νοσήμασιν, ἐς τὰς ἐπικίνδυνους αἱ ἀποσκήψεις ἢ ἀπόπληξιν τοῦ σώματος ἢ σπασμὸν, ἢ μανίην ἢ τύφλωσιν σημαίνουνσι.

Quibus perfectum fuerit cerebrum, iis febrem et bilis vomitionem succedere necesse est.

Quibus bene valentibus capitis dolores, derepente contingunt, statimque voce deficiunt et stertunt, intra dies septem pereunt, nisi febris eos prehenderit.

Spectare vero oportet quae etiam ex oculis per somnum subapparent. Etenim si quid ex albo non commissis palpebris subappareat, neque id ex alvi profluvio, aut medicamenti potione contingat, pravum signum est et letale admodum.

Deliria quae cum risu fiunt tutiora. At quae studio adhibito, periculosiora.

In morbis acutis cum febre gemebundae spirationes malae.

Podagrae vitia vere et autumnno fere moventur.

Morborum melancholicorum periculosi decubitus, aut corporis siderationem aut convulsionem, aut furorem aut caecitatem denunciant.

Ed. Chart. IX. 2. [281. 291.] Foef. II. 1258. Ed. Lind. I. (102. 103.)

Ἀπόπληκτοι δὲ μάλιστα γίνονται ἡλικίῃ τῇ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτέων ἄχρις ἐξήκοντα.

Ἦν ἐπίπλους ἐκπέση, ἀνάγκη ἀποσαπῆναι.

Οκόσοισιν ὑπὸ ἰσχιάδος ἐνοχλουμένοισιν ἐξίσταται τὸ ἰσχίον, καὶ πάλιν ἐμπίπτει, τουτέοισι μύξαι ἐπιγίνονται.

(103) Οκόσοισιν ὑπὸ ἰσχιάδος ἐνοχλουμένοισι χρονίης τὸ ἰσχίον ἐξίσταται, τουτέοισι τήκεται τὸ σκέλος καὶ χολοῦνται ἢ μὴ κανθῶσιν.

2. [291] [Τμημα ἑβδομον.] Ἐν τοῖσιν ὀξέσι νοσήμασι ψύξις ἀκρωτηρίων κακόν.

Ἐπὶ ὀστέῳ νοσοῦντι σάρξ πελιδνὴ κακόν.

Ἐπὶ ἐμέτῳ λῦγξ καὶ ὀφθαλμοὶ ἐρυθροὶ κακόν.

Ἐπὶ ἰδρωτί φρίκη οὐ χρηστόν.

Ἐπὶ μανίῃ δυσεντερίῃ ἢ ὕδρωψ ἢ ἔκστασις ἀγαθόν.

Ἐπὶ νούσῳ πολυχρονίῃ ἀσιτίῃ καὶ χολώδεις ὑποχωρήσεις κακόν.

Ἐκ πολυποσίης ῥίγος καὶ παραφρεσίνη κακόν.

At corporis fiderationes contingunt ea aetate maxime quae est a quadragesimo ad sexagesimum.

Ubi omentum exciderit, computrescere necesse est.

Quibus coxendicis dolore conflictatis coxendicis articulus suo loco excidit, ac rursus recipitur, iis mucrescunt in-
nascuntur.

Quibus diuturno coxendicis dolore conflictatis femoris caput suo loco excidit, iis crus tabescit et claudicant, nisi urantur.

[Sectio septima.] In acutis morbis extremorum refrigeratio mala.

Caro livida ex offe aegrotante malum denunciat.

Ex vomitione singultus et oculi rubentes malo sunt.

Ex sudore horror minime bonus.

Ex furore intestinorum difficultas, aut hydrops, aut vehemens mentis emotio, ἔκστασις dicitur, bono est.

In morbo diuturno ciborum fastidium et sincerae dejectiones malum denunciant.

Ex multo potu rigor et delirium malum.

Ed. Chart. IX. 2. [291. 299.] Foëf. II. 1258. 1259. Ed. Lind. I. (103. 104.)

Ἐπὶ φύματος εἶσω ῥήξιος ἐκλυσίς, ἔμετος καὶ λειποψυχὴ γίνεται.

Ἐπὶ αἵματος ῥύσει παραφροσύνη ἢ καὶ σπασμὸς κακόν.

Ἐπὶ εἰλεῶ ἔμετος ἢ λῦγξ ἢ σπασμὸς ἢ παραφροσύνη κακόν.

|| Ἐπὶ πλευρίτιδι περιπλευμονίῃ ἐπιγινομένη κακόν.

Ἐπὶ περιπλευμονίῃ φρενίτις κακόν.

Ἐπὶ καύμασιν ἰσχυροῖσι σπασμὸς ἢ τέτανος κακόν.

Ἐπὶ πληγῇ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκπληξις ἢ παραφροσύνη κακόν.

2. [299] Ἐπὶ αἵματος πτύσει πύου πτύσις κακόν.

Ἐπὶ πύου πτύσει φθίσις καὶ ῥύσις κακόν.

Ἐπὴν δὲ τὸ σίελον ἴσχηται, ἀποθνήσκουσιν.

(104) Ἐπὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος λῦγξ κακόν.

Ἐπὶ ἀγρυπνίῃ σπασμὸς καὶ παραφροσύνη, κακόν.

Ἐπὶ ὀστέου ψιλῶσει ἐρυσίπελας.

Ἐπὶ ἐρυσιπέλατι σηπεδῶν ἢ ἐκπύσεις.

Ex rupto intro tuberculo exolutio, vomitio et animi defectio contingit.

Ex sanguinis profluvio deliratio aut etiam convulsio malo est.

Ex morbo tenuioris ietestini, ileum dicunt, vomitio aut singultus aut convulsio aut delirium malum.

Ex morbo laterali pulmonis inflammatio malo est.

Ex pulmonis inflammatione phrenitis malum denunciat.

Ex vehementibus ardoribus convulsio, aut nervorum distentio, malo est.

Ex ictu in capite accepto stupor aut desipientia malo est.

Ex sanguinis sputo puris sputum malum.

Ex puris sputo tabes et fluxus, ubi vero sputum sistitur, moriuntur.

Ex jecoris inflammatione singultus malo est.

Ex vigilia convulsio vel delirium malum.

Ex ossis nudatione erysipelas.

Ex erysipelate putredo aut suppuratio.

Ed. Chart. IX. 2. [299. 306.] Foef. II. 1259. Ed. Lind. I. (103.)

- Ἐπὶ ἰσχυρῶ σφυγμῶ ἐν τοῖσιν ἔλκεσιν αἰμορροαγία.
 Ἐπὶ ὀδύνη πολυχρονίῃ τῶν περὶ τὴν κοιλίην ἐκπύσεις.
 Ἐπὶ ἀκρήτῳ ὑποχωρήσει δυσεντερία.
 Ἐπὶ ὀστέου διακοπῇ παραφροσύνη, ἣν κενεὸν λάβη.
 Ἐκ φαρμακοποσίας σπασμὸς θανατιῶδες.
 Ἐπὶ ὀδύνη ἰσχυρῇ τῶν περὶ τὴν κοιλίην ἀκρωτηρίων
 ψύξις κακόν.

Ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ τεινεσμός ἐπιγενόμενος ἐκτρώσαι
 ποιεῖ.

Ὅτι ἂν ὀστέον ἢ χόνδρος ἢ νεῦρον ἀποκοπῇ ἐν τῷ
 σώματι, οὔτε αὖξεται οὔτε συμφύεται.

Ἦν ὑπὸ λευκοῦ φλέγματος ἐχομένῳ διάρροια ἐπιγένηται
 ἰσχυρῇ, λύει τὴν νοῦσον.

2. [306] Ὅκόσοισιν ἀφρώδεα τὰ διαχωρήματα ἐν τῇσι
 διάρροίῃσι, τουτέοισιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ταῦτα καταρρέει.

Ex vehementi et conspicuo in ulceribus arteriarum per-
 cussu sanguinis eruptio.

Ex diuturno partium quae ad ventrem attinent dolore
 suppuratio.

Ex sincera alvi egestionē intestinorum difficultas.

Ex osse perfecto delirium, si ad vacuum usque pene-
 travit.

Ex medicamenti purgantis potione convulsio letalis.

Ex vehementi partium quae ad ventrem attinent dolore,
 extrémorum refrigeratio mala.

Mulierī utero gerenti si crebra et inanis delidendi vo-
 luntas, tinesmum dicunt, accesserit, abortum facit.

Os quodcunque vel cartilago vel nervus in corpore
 praecisus fuerit, neque augetur neque coalescit.

Alba pituita vexato, si vehemens alvi profluvium suc-
 cedat, morbum solvit.

Quibus per alvi profluvia spumosa sunt alvi excre-
 menta, iis ea ex capite defluunt.

Ed. Chart. IX. 2. [306.] Foëf. II. 1259. Ed. Lind. I. (104. 105.)

‘Οκόσοισι πυρέττουσιν ἐν τοῖσι οὔροισι κριμνώδεις αἱ
ὑποστάσεις γίνονται, μακρὴν τὴν ἀρρώστιν σημαίνουσιν.

‘Οκόσοισι δὲ χολώδεις αἱ ὑποστάσεις, ἄνωθεν δὲ λεπταί,
ὀξείην ἀρρώστιν σημαίνει.

(105) ‘Οκόσοισι δὲ διεστηκότα τὰ οὔρα γίνεται, τουτέ-
οισι ταραχὴ ἰσχυρὴ ἐν τῷ σώματι ἐστίν.

‘Οκόσοισι δὲ ἐπὶ τοῖσι οὔροισιν ἐφίστανται πομφόλυγες,
νεφριτικὰ σημαίνουσι καὶ μακρὴν ἀρρώστιν ἔσεσθαι.

‘Οκόσοισι δὲ λιπαρὴ ἢ ὑπόστασις καὶ ἀθρόη, τουτέοισι
νεφριτικὰ καὶ ὀξέα σημαίνει.

‘Οκόσοισι δὲ νεφριτικοῖς ἐοῦσι τὰ προσηρημένα συμβαί-
νει σημήϊα, πόνοι τε περὶ τοὺς μύας τοὺς ραχιαίους γίνον-
ται. κῆν μὲν περὶ τοὺς ἔξω τόπους γένωνται, ἀπόστημα
προσδέχου ἐσόμενον ἔξω. ἦν δὲ μᾶλλον οἱ πόνοι πρὸς τοὺς
εἴσω τόπους γίνονται καὶ τὸ ἀπόστημα προσδέχου ἐσόμενον
μᾶλλον εἴσω.

‘Οκόσοι αἷμα ἐμέουσιν, ἦν μὲν ἄνευ πυρετοῦ, σωτήριον.

Quibus per febres sedimenta hordei tosti non exacte
moliti crassioribus frustulis similia in urinis contingunt, lon-
gam fore aegritudinem denunciant.

At quibus biliosa sedimenta, supra vero tenuia fuerint,
acutum morbum significant.

Quibus disparatae sunt urinae, iis vehemens est in cor-
pore turbatio.

Quibus in urinarum summo bullae consistunt, renum
morbum eumque longum fore significant.

At quibus summa urina pinguis est et conferta, iis re-
num morbum eumque acutum significat.

Quibus vero renum vitio affectis praedicta signa con-
tingunt, doloresque circa spinae musculos fiunt, si quidem
ad loca exteriora ferantur, abscessum extra fore expecta.
Quod si dolores ad loca interna magis vergant, abscessum
quoque interius potius futurum sperandum.

Qui sanguinem vomitione refundunt, si quidem citra

Ed. Chart. IX. 2. [306. 312.] Foëf. II. 1259. 1260. Ed. Lind. I. (105. 106.)
 εἰ δὲ ξὺν πυρετῷ κακόν, θεραπεύειν δὲ τοῖσι ψυκτικοῖσι
 καὶ τοῖσι στυπτικοῖσι.

Κατάρροοι ἐξ τὴν ἄνω κοιλίην ἐκπυοῦνται ἐν ἡμέραις
 εἴκοσιν.

2. [312] Ἦν οὐρὴν αἷμα καὶ θρόμβους καὶ στραγγουρίη
 ἔχη καὶ ὀδύνη ἐμπίπτῃ ἐς περὶναιον καὶ τὸν κτένα, τὰ περὶ
 τὴν κύστιν νοσέειν σημαίνει.

Ἦν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκρατὴς γίνηται ἢ ἀπόπληκτόν
 τι τοῦ σώματος, μελαγχολικόν τὸ τοιοῦτο γίνεται.

|| Ἦν ὑπερκαθαιρομένων τῶν πρεσβυτέρων λυγξ ἐπιγέ-
 νηται, οὐκ ἀγαθόν.

Ἦν πυρετὸς μὴ ἀπὸ χολῆς ἔχη, ὕδατος πολλοῦ καὶ
 θερμοῦ καταχεομένου κατὰ τῆς κεφαλῆς λύσις τοῦ πυρετοῦ
 γίνεται.

(106) Γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται.

Οκόσοι ἔμπυοι καίονται, ἣν μὲν τὸ πῦον καθαρὸν ὅρη
 καὶ λευκόν, περιγίνονται ἣν δὲ ὕφαιμον καὶ βορβορῶδες καὶ
 δυσῶδες, ἀπόλλυνται.

febrem contingat, salutare, cum febre vero malum. Cu-
 randum vero refrigerandi et adstringendi vim habentibus.

Destillationes in superiorem ventrem intra vigesimum
 diem in pus vertuntur.

Si quis sanguinem et grumos meiat et stranguria labo-
 ret, dolorque ad interfoemineum, imum ventrem et pecti-
 nem pertingat, partes ad vesicam pertinentes male affici
 significat.

Si lingua derepente incontinens, aut aliqua corporis
 pars siderata evadat, id atram bilem indicat.

Si senioribus supra modum purgatis singultus accidat,
 non bonum.

Si febris non ex bile orta prehenderit, aqua calida et
 copiosa capiti affusa, fit febris solutio.

Mulier ambidextra non fit.

Suppurati cum uruntur aut secantur, si pus purum et
 album effluat, evadunt. Quod si subcruentum et coenosum
 et graveolens fuerit, pereunt.

Ed. Chart. IX. 2. [312. 318.] Foef. II. 1260. Ed. Lind. I. (106.)

Ὀκόσοι τὸ ἥπαρ διάπνον καίονται, ἣν τὸ μὲν πῦον καθαρόν ῥυῆ καὶ λευκόν, περιγίγνονται. ἐν χιτῶνι γὰρ τὸ πῦον τουτέοισιν ἐστίν. ἐὰν δὲ οἶον ἀμόργη ῥυῆ, ἀπόλλυνται.

Ὀδίνας ὀφθαλμῶν ἄκρητον ποτίσας καὶ λούσας πολλὰ θερμῷ φλεβοτόμει.

Υδροπιῶντα ἐὰν βῆξ ἔχῃ, ἀνέλπιστός ἐστιν.

2. [318] Στραγγουρίην καὶ δυσουρίην θώρηξις καὶ φλεβοτομή λύει. τάμνειν δὲ τὰς εἴσω.

Υπὸ κυνάγχης ἐχομένῳ οὔδημα καὶ ἐρύθημα ἐν τῇ στήθει ἐπιγενόμενον, ἀγαθόν, ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νόσημα.

Ὀκόσοισι σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ἐν τρισὶν ἡμέρησιν ἀπόλλυνται. ἣν δὲ ταύτας διαφύγωσιν, ὑγιέες γίνονται.

Πταρμός γίνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς διαθερμαινομένου τοῦ ἐγκεφάλου ἢ διυγραιομένου τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενοῦ. ὑπερχεῖται οὖν ὁ ἀήρ ὁ ἐνεῶν ἔξω. ποφεῖ δὲ ὅτι διὰ στενοῦ ἢ διεξόδου αὐτοῦ ἐστίν.

Qui ex purulento jecore adurantur, ii ubi pus purum fluxerit et album, supersunt, quod pus in tunica ipsis conclusum sit. Sin vero qualis amurca fluat, pereunt.

Oculorum dolores exhibita meri potione et copiosae aquae calentis balneo venae sectione curato.

Aqua inter cutem laborantem si tussis detineat, desperatus est.

Urinae stillicidium, stranguriam vocant, et meiendi difficultatem, vini meri potio et venae sectio solvit. At secandae sunt interiores.

In angina detento, si tumor et rubor in pectore contingat, bonum, foras si quidem morbus vertitur.

Quibus cerebrum sideratione tentatum est, intra tres dies intereunt. Quod si hos effugerint, sani evadunt.

Sternutatio ex capite fit concalesfacto cerebro, aut perhumectata capitis inanitate. Aër enim intus contentus extra effunditur. Strepitum autem edit, quod ei per angustum sit transitus.

Ed. Chart. IX. 2. [318, 325.] Foëf. II. 1260. Ed. Lind. I. (106. 107.)

‘Οκόσοισιν ἡπαρ περιωδυνᾷται τουτέοισι πυρετὸς ἐπιγε-
όμενος λύει τὴν ὀδύνην.

‘Οκόσοισι συμφέροι αἷμα ἀφαιρέειν ἀπὸ τῶν φλεβῶν,
τουτέοισι συμφέροι ἔασι φλεβοτομεῖσθαι.

‘Οκόσοισι μεταξὺ τῶν φρενῶν καὶ τῆς γαστρὸς φλέγμα
(107) ἀποκλείεται καὶ ὀδύνην παρέχει οὐκ ἔχον διέξοδον
οὐδὲ εἰς ἑτέραν τῶν κοιλιῶν, τουτέοισι κατὰ τὰς φλέβας
εἰς τὴν κύστιν τραπέντος τοῦ φλέγματος λύσις γίνεται τῆς
ὀδύνης.

‘Οκόσοισι δὲ τὸ ἡπαρ ὕδατος πλησθὲν εἰς τὸν ἐπί-
πλουν ῥαγῇ, τουτέοισιν ἡ κοιλίη ὕδατος ἐμπιπλᾷται καὶ
ἀποθνήσκουσιν.

Ἀλύκην, χάσμην, φρίκην, οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος
λύει.

2. [325] ‘Οκόσοισιν ἐν τῇ οὐρῇ θορὴ φύματα γίνονται,
τουτέοισι διαφυήσαντος καὶ ἐκτραγέντος λύεται ὁ πόνος.

‘Οκόσοις δ’ ἂν ὁ ἐγκέφαλος σεισθῇ ὑπὸ τινος προφά-
σιος, ἀνάγκη ἀφώνους γενέσθαι παραχορῆμα.

Quibus jecur vehementer dolet, iis succedens febris do-
lorem solvit.

Quibus sanguinem ex venis detrahare convenit, iis vere
vena secanda est.

Quibus inter septum transversum et ventriculum pituita
concluditur et dolorem exhibet, neque in alterutrum ven-
trem viam habet, iis per venas in vesicam pituita versa,
morbi fit solutio.

Quibus jecur aqua plenum in omentum eruperit, iis
venter aqua impletur et moriuntur.

Anxietudinem, oscitationem, horrorem, vinum aequali
aqua temperatam epotam solvit.

Quibus in urinaria fistula tuberculum innascitur, eo in
pus verso et rupto dolor solvitur.

Quibus ex occasione aliqua cerebrum concussum fuerit,
eos protinus voce deficere necesse est.

Ed. Chart. IX. 2. [325.] Foesf. II. 1260. 1261. Ed. Lind. I. (107. 108.)

Ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ ὁ τράχηλος ἐπιστραφῇ καὶ καταπίνειν μὴ δύνηται, οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῷ τραχήλῳ θανάσιμον.

Τοῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι δεῖ λὺν μὸν ἐμποιέειν, λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα.

Ὅκου ἂν ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαὶ καὶ τὸ σῶμα καταπύχνηται καὶ πάλιν θερμαίνεται ἢ χρῶμα ἕτερον ἐξ ἐτέρου μεταβάλλῃ, μῆκος νόσου σημαίνει.

Ἰδρὼς πολὺς θερμὸς ἢ ψυχρὸς ῥέων αἰεὶ σημαίνει ἔχειν πλησμονὴν ὑγροῦ. ἀπάγειν οὖν χορὴ τῷ μὲν ἰσχυρῶ ἄνωθεν, τῷ δὲ ἀσθενεῖ κάτωθεν.

Οἱ πυρετοὶ οἱ μὴ διαλείποντες ἢν ἰσχυρότεροι διὰ τριττῆς γένωνται, ἐπικίνδυνοι. ὅτῳ δ' ἂν τρόπῳ διαλείπωσιν, σημαίνει ὅτι ἀκίνδυνοι.

|| Ὅκόσοισι πυρετοὶ (108) μακροὶ, τουτέοισιν ἢ φύματα ἢ ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι ἐγγίνονται.

Ὅκόσοισι φύματα μακρὰ ἢ ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι ἐκ πυρετῶν γίνονται, οὗτοι σιτίοισι πλείοσι χρέονται.

Corporibus humida carne praeditis famem inducere convenit, fames si quidem corpora exsiccat.

Si febre detento, nullo existente in faucibus tumore, derepente suffocatio succedat, nec nisi aegre devorare queat, letale.

Si febre detento cervix pervertatur, neque devorare queat, nullo in cervice tumore existente, letale.

Ubi toto corpore mutationes et corpus universum perfrigeratur, rursusque incalescit, nec subinde calorem commutat, morbi longitudo denunciatur.

Sudor multus calidus aut frigidus semper fluens, humoris copiam inesse significat. Haec igitur robusto quidem superne, debili vero inferne deducenda.

Febres non intermittentes si tertio die vehementiores evadunt, periculo obnoxiae. Quoquo autem modo intermiserint, periculum abesse indicat.

Quos febres longae exercent, iis tubercula, vel in articulis dolores innascuntur.

Ed. Chart. IX. 2. [325. 333.] Foef. II. 1261. Ed. Lind. I. (108.)

Ἦν τις πυρέσσοντι τροφήν διδῶ, ἣν ὑγιαῖ, τῷ μὲν ὑγιαίνοντι ἰσχύς, τῷ δὲ κάμνοντι νοῦσος.

Τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος διαχωρόντα ὄραν δεῖ, εἰ οἷα τοῖς ὑγιαίνουσιν ὑποχωρεῖται.

Τὰ ἥκιστα οὖν ὅμοια τουτέοισι, ταῦτα νοσωδέστερα, τὰ δ' ὅμοια τοῖς ὑγιαίνουσιν ἥκιστα νοσερά.

Καὶ οἷσι τὰ ὑποχωρήματα, ἣν ἐάσης στήναι καὶ μὴ κινήσης ὑφίσταται οἷονεὶ ξύσματα, καὶ ἣν ὀλίγα ἢ ὀλίγη ἢ νοῦσος γίνεται· ἣν δὲ πολλὰ, πολλή, τουτέοισι συμφέρει ὑποκαθῆραι τὴν κοιλίην. ἣν δὲ μὴ καθαρὴν ποιήσας διδῶς τὰ ῥοφήματα, ὁκόσῳ ἂν πλείω διδῶς, μᾶλλον βλάψεις.

2. [333] Ὀκόσοισιν ἣν κάτω ὡμὰ διαχωρή, ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἐστίν, ἣν πλείονα, πλείονος, ἣν ἐλάσσω, ἐλάσσονος.

Αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσι μὴ διαλείπουσι πελιδναὶ καὶ αἱματώδεις καὶ δυσώδεις, πᾶσαι κακαί. ἀποχωρεύουσαι δὲ καλῶς ἀγαθαί, καὶ κατὰ κοιλίην καὶ κύστιν, καὶ ὅκου ἂν τι ἀποχωρῶν στή μὴ κεκαθαρμένῳ κακόν.

Quibus longa tubercula aut in articulis dolores ex febre fiunt, ii copiosioribus cibis utuntur.

Si febricitanti quis cibum exhibuerit, sano quidem robur et aegrotanti morbus.

Quae per vesicam excernuntur spectare oportet, an qualia sanis subeunt. Nam quae his minime sunt similia, ea morbosiora. Quae vero sanis similia, minime morbofa.

Et quibus dejectiones, si residere permiseris neque moveris, veluti strigmentis subsident, et si paucae sunt, parvus est morbus, sin vero multae, magnus, iis alvum infra purgari conducit. Quod si minime purgata alvo sorbitiones exhibueris, quo plures dederis, eo magis nocebis.

Quae cruda deorsum secedunt, ab atra bile sunt, si plura, major; si pauciora, minor est morbus.

In febribus non intermittentibus excreationes lividae, cruentae, biliosae et graveolentes omnes malae. Cum vero probe secedunt, bonae. Per alvum etiam et vesicam, et ubicunque quod secedit subliterit minime purgatum, malum.

Ed. Chart. IX. 2. [333. 337.] Fœf II. 1261. Ed. Lind. I. (108. 109.)

Τὰ σώματα γρηὶ ὅκου τις βούλεται καθαίρεσθαι, εὖρο ποίειν. κῆν μὲν ἄνω βούλη εὖροα ποίειν, στήσαι τὴν κοιλίην, ἣν δὲ κάτω εὖροα ποίειν, ὑγρῆναι τὴν κοιλίην

ῥπνος, ἀγρυπνίη, ἀμφοτέρω μᾶλλον τοῦ μετρίου γινόμενα κακόν.

(109) Ὑπνὸς ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσι, ἣν τὰ μέγιστα ψυχρὰ ἦ, τὰ δὲ ἔσω καίηται καὶ δίψα ἔχῃ, θανάσιμον.

Ἐν μὴ διαλείποντι πυρετῷ, ἣν χεῖλος ἢ οἷς ἢ ὀφθαλμοὺς διαστροφῇ ἢ μὴ βλέπῃ ἢ μὴ ἀκούῃ, ἥδη ἀσθενὴς εἶναι ὅτι ἂν ἡ τοιούτων τῶν σημείων θανάσιμον.

Ἐπὶ λευκῷ φλέγματι, ἰδρῶς ἐπιγίνεται.

Ἐπὶ διαρροίῃ δυσεντερίῃ.

Ἐπὶ δυσεντερίῃ λειεντερίῃ.

Ἐπὶ σφακέλῳ ἀπόστασις ὀστέου.

2. [337] Ἐπὶ αἵματος ἐμέτῳ, φθόγῃ καὶ πύου καθάρσει ἄνω, ἐπὶ φθόγῃ ῥεῦμα ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τῷ ῥεύματι διαρροία, ἐπὶ διαρροίῃ σχέσις τῆς ἄνω καθάρσιος, ἐπὶ τῇ σχέσει θάνατος.

Corpora cum quis repurgare volet, fluxilia reddere oportet. Quod si supra fluxilia reddere voles, alvus sistenda est, si vero infra, humectanda.

Somnus, vigilia, utraque si modum excefferint, morbus.

In febribus non intermittentibus, si externa frigeant, interna vero urantur et sitis detineat, letale.

In febre non intermittente, si labrum aut nasus aut oculus, aut supercilium pervertatur, si neque videat neque audiat et jam debilis sit, horum quicquid acciderit, letale.

Albae pituitae aqua inter cutem succedit.

Ex alvi profluvio intestinorum difficultas.

Intestinorum difficultati laevitas intestinorum succedit.

Ex fideratione os abscedit.

Ex sanguinis vomitione tabes et puris per superiora purgatio. Ex tabe fluxio e capite, ex fluxione alvi profluvium, ex alvi profluvio purgationis per superiora retentio, ex qua mors.

Ed. Chart. IX. 2. [337.] Foëf. II. 1261. Ed. Lind. I. (109. 110.)

Ἐπὶ αἵματος πτύσει πύου πτύσις καὶ ῥύσις, ἐπὴν δὲ σιάλον ἴσχηται, ἀποθνήσκουσιν.

Ὀκοῖα καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κύστιν καὶ τοῖσι κατὰ τὴν κοιλίην ὑποχωρήμασι καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὰς σάρκας, καὶ ἣν που ἄλλη τῆς φύσιος ἐκβαίνει τὸ σῶμα, ἣν ὀλίγον, ὀλίγη νοῦσος γίνεται ἣν δὲ πολὺν, πολλή, θανάσιμον τὸ τοιοῦτον.

Ὀκόσοι ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτεα φρενιτικοὶ γίνονται, οὐ πάνυ τι ὑγιάζονται, ἥσσον γὰρ κινδυνεύουσιν οἷσιν ἂν οἰκείῃ τῆς φύσιος καὶ τῆς ἡλικίης ἢ νοῦσος ᾗ.

(110) Ὀκόσοισιν ἐν τῇσιν ἀρρώστίησιν οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ προαίρεσιν δακρύουσιν, ἀγαθὸν, ὀκόσοισι δὲ ἄνευ προαίρεσιος κακόν.

Ὀκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τεταρταίοισιν ἐοῦσιν αἷμα ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυῖ, ποιηρόν.

Ἰδρωῖτες ἐν τῇσι κρισίμοισιν ἡμέρησι γινόμενοι σφοδροὶ καὶ ταχεῖς, ἐπικίνδυνοι οἱ ὠθούμενοι ἐκ τοῦ μετώπου ὥσπερ σταλαγμοὶ καὶ κρουνοὶ καὶ ψυχροὶ σφόδρα, καὶ πολλοί.

Ex sanguinis sputo puris sputum et fluor, ubi autem sputum retinetur, moriuntur.

Qualia etiam quae per vesicam et alvum et carnes excernuntur, et sicubi alias corpus a natura recesserit, inspicere oportet. Si parum, parvus est morbus, si multum, magnus, si admodum multum, letale istud est.

[*Aphorismi spurii et nothi.*] Qui supra quadragesimum annum phrenitici evadunt, ii vero minime convalescunt. Minori namque periculo sunt obnoxii, quorum naturae et aetati morbus familiaris fuerit.

Quibus oculi in morbis sponte illacrimant, bonum, quibus vero non sponte, malum.

Quibus per febres quartanas sanguis ex naribus fluxerit malo est.

Sudores diebus judicatoriis vehementer et velociter suborti, periculosi et qui ex fronte guttarum et scaturiginum instar propelluntur, quique copiosi sunt et valde frigidi. Ejus-

Ed. Chart. IX. 2. [337.] Foef. II. 1261. 1262. Ed. Lind. I. (110.)

ἀνάγκη γὰρ τὸν τοιοῦτον ἰδρῶτα πορεύεσθαι μετὰ βίης καὶ
πόνου ὑπερβολῆς καὶ ἐκθλίψιος πολυχρονίου

|| Ἐπὶ χρονίῳ νοσήματι κοιλίης καταφορὴ κακόν.

Ὅσα φάρμακα οὐκ ἴηται σίδηρος ἴηται, ὅσα σίδηρος
οὐκ ἴηται πῦρ ἴηται, ὅσα δὲ πῦρ οὐκ ἴηται, ταῦτα χρη-
νομίζειν ἀνίατα.

modi namque sudorem cum vi et summo dolore, expressio-
neque diuturna prodire necesse est.

Ex morbo diuturno alvi deductio mala est.

Quae medicamenta non sanant, ea ferrum sanat. Quae
ferrum non sanat, ea ignis sanat. Quae vero ignis non sa-
nat, ea insanabilia reputare oportet.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Ed. Chart. I. [9.] Foesl. II. 1271. Ed. Lind. II. (896.)

[9] || (896) [Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης
Παίτῳ χαίρειν.] Νοῦσος προσεπέλασεν ἡ καλουμένη λοιμικὴ
τοῖς στρατεύμασιν ἡμῶν, καὶ πολλὰ πολλάκις ποιησάντων
ἡμῶν, ἔνδοσιν οὐκ ἔδωκεν. ὅθεν ἄξιῳ παντοίως καὶ πάσαις
ταῖς παρ' ἐμοῦ διδομέναις δωρεαῖς ἢ τι τῶν ἐκ φύσεώς σου
ἐπινοημάτων ἢ τι τῶν ἐκ τέχνης πρῆξεων, ἢ τινος ἐτέρου
ἄνδρὸς ἐρμηνεῖην δυναμένου ἰήσασθαι, πέμπε τάχος, μάστιξον,
ἄξιῳ, τὸ πάθος, ἄλωκε γὰρ κατὰ τὸν ὄχλον καὶ πολὺς ἄλλος
πνεῦμα μέγα καὶ πυκνὸν ἔχων. οὐ πολεμοῦντες πολεμού-
μεθα, ἐχθρὸν ἔχοντες τὸν θῆρα λυμαινόμενον τὰ ποίμνια,

HIPPOCRATIS EPISTOLAE.

[*Magnus Artaxerxes rex regum Paeto S.*] Morbus
pestilens dictus nostris exercitibus se applicuit, nobisque
crebro multa molientibus nihil dum remisit. Quare prorsus
te pro meis in te collatis beneficiis oro ut quamprimum ali-
quod ex ingenio tuo excogitatum praesidium aut aliquod
ex arte remedium aut alicujus qui mederi queat consilium
ad nos mittas. Propulsa, oro, hanc affectionem. Publice enim
nostras copias magna invasit anxietas, easque multum et
saepe suo afflatu inficit. Non oppugnantes oppugnamur,
cum hostem habeamus feram istam gregem nostrum de-

Ed. Chart. I. [9. 10.] Foesf. II. 1271. Ed. Lind. II. (896. 897.)
 τίτρωκε πολ(897)λοῦς, δυσιάτους ἐποίησε, πικρὰ βέλη βελῶν
 καταπέμπει, οὐ φέρω γνώμην, οὐκ ἔτι ἔχω μετ' ἀνδρῶν γο-
 νίμων βουλευσασθαι. λῦε ταῦτα πάντα μὴ διαλείψας ἀγαθῇ
 συνειδήσει. ἔρῳσο.

[10] [Παῖτος βασιλεῖ βασιλέων τῷ μεγάλῳ Ἀρταξέρξῃ
 χαίρειν.] Τὰ φυσικὰ βοηθήματα οὐ λύνει τὴν ἐπιδημίαν λοι-
 μικοῦ πάθους, ἃ δὲ ἐκ φύσεως γίνονται νοσήματα αὕτη ἡ
 φύσις ἰάται κρίνουσα· ὅσα δὲ ἐξ ἐπιδημίας τέχνη τεχνικῶς κρί-
 νουσα τὴν τροπὴν τῶν σωμάτων. Ἱπποκράτης δὲ ἡτρώς ἦται
 τοῦτο τὸ πάθος. τῷ γένει μὲν οὖν ἐστὶ Δωριεὺς, πόλει δὲ
 Κῳ, πατρὸς δὲ Ἡρακλείδα τοῦ Ἱπποκράτους τοῦ Γνωσι-
 δίκου τοῦ Νέβρου τοῦ Σωστράτου τοῦ Θεοδώρου τοῦ
 Κλεομυττάδα τοῦ Κρισάμιδος. οὗτος θεία φύσει κέχρηται
 καὶ ἐκ μικρῶν καὶ ἰδιωτικῶν εἰς μεγάλα καὶ τεχνικὰ προ-
 ἦγαγε τὴν ἡτρικὴν. γίνεται μὲν οὖν ὁ θεῖος Ἱπποκράτης,
 ἑνατὸς μὲν ἀπὸ Κρισάμιδος τοῦ βασιλέως, ὀκτωκαιδέκατος
 δὲ ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ, εἰκοστὸς δὲ ἀπὸ Διὸς, μητρὸς δὲ Πρα-
 ξιδέας τῆς Φαῖναρέτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἡρακλειδῶν. ὥστε

vastantem, quae multos acerbis jaculis immixtis faucibus
 et immedicabiles reddidit. Angor animo neque habeo, quid
 jam consilii cum familiaribus capiam. Solve omnia, neque
 nos tuo optimo consilio destitue. Vale.

[*Paetus Regi regum magno Artaxerxi.*] Quae a
 natura praesidia petuntur, morbum pestilentem populariter
 grassantem non solvunt. Morbos autem ex natura ortos
 natura ipsa per judicationem curat. Qui vero populariter
 grassantur, eos ars ex artificio corporum mutationem dis-
 cernens curat. At Hippocrates medicus hunc morbum sanavit
 a Dorienfibus oriundus, et civitate Co, patre vero Hera-
 clide Hippocratis filio, ex Gnosidico, Nebro, Sosstrate
 Theodoro, Cleomytada, Crisamida. Hic divina natura
 praeditus, ex parvis ac vulgaribus initiis in magnam artem
 medicinam provexit. Ortum igitur divinus est Hippocrates
 nonus quidem a Crisamide rege, ab Aesculapio vero deci-
 mus octavus, a Jove vigesimus, matre vero Praxithea Phaenaretes filia, ex Heraclidarum familia. Quare ex utroque

Ed. Chart. I. [10.] Foëf. II. 1271. 1272. Ed. Lind. II. (897 898.)
καὶ ἀμφοτέρω τὰ σπέρματα θεῶν ἀπόγονός ἐστιν ὁ θεῖος
Ἱπποκράτης, πρὸς μὲν πατρός Ἀσκληπιάδης ὦν, πρὸς δὲ
μητρός Ἡρακλείδης. ἔμαθε δὲ τὴν τέχνην παρὰ τε τῷ πα-
τρὶ Ἡρακλείδῃ καὶ παρὰ τῷ πάππῳ Ἱπποκράτει. ἀλλὰ
παρὰ μὲν τούτοις, ὡς εἰκός, τὰ πρῶ(898)τα ἐμνήθη τῆς
μητρικῆς ὅσα πιθανὸν ἦν καὶ τούτους εἰδέναι, τὴν δὲ σύμ-
μασαν τέχνην αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξεν θεία φύσει κεχη-
μένος, καὶ τοσοῦτον ὑπερβεβηκώς. τῇ τῆς ψυχῆς εὐφυΐᾳ τοῦς
τρογόνους, ὅσον διενήνοχεν αὐτῶν καὶ τῇ τῆς τέ||χνης ἀρετῇ.
ἀφαιρεῖ δὲ οὐ θηρίων μὲν γένος, θηριωδῶν δὲ νοσημάτων
καὶ ἀγρίων πολλὴν γῆν καὶ θάλατταν διασπείρων παντα-
ρόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα
τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. τοιγαροῦν ἐνδικώτατα καὶ
αὐτὸς ἀνιέρωται πολλαχοῦ τῆς γῆς, ἡξίωταί τε τῶν αὐτῶν
Ἡρακλεῖ τε καὶ Ἀσκληπιῷ ὑπὸ Ἀθηναίων δωρεῶν. αὐτὸν
μεταπέμψαι κελεύων ἀργύριον καὶ χρυσίον ὅσον ἂν βούλη-
ται δὸς αὐτῷ. οὗτος γὰρ ἐπίσταται οὐχ ἓνα τρόπον τῆς
ῥῆσιος τοῦ πάθους, οὗτος πατὴρ ὑγείας, οὗτος σωτὴρ, οὗ-

femine a diis oriundus. divinus Hippocrates, ex patre qui-
dem Asclepiadarum familiam attingens, ex matre vero He-
raclidarum. Artem vero tum ex patre Heraclide, tum ex
patre Hippocrate didicit. Verum ab his quidem, ut par est,
primum artis mysteriis initiatus, quae eos tenuisse credi-
bile est, ipse deinde divino ingenio praeditus universam
artem didicit, tanto ingenii dexteritate majores suos su-
perans, quanto etiam iis artis excellentia praeestitit. Expel-
lit autem non ferarum quidem, sed ferorum et agrestium
morborum genus et per magnos terrae et maris tractus
Aesculapii auxilia non secus ac Triptolemus Cereris semina
dispergit. Quamobrem iustissimis de causis in multis terra-
rum locis etiam ipse divinis honoribus affectus est et ab
Atheniensibus iisdem quibus Hercules et Aesculapius mu-
neribus cohonestatus est. Hunc accersiri jube, aurique et
argenti quantum volet dato. Hic enim non unum hujus
mali sanandi modum tenet. Hic est sanitatis pater ac con-

Ed. Chart. I. [10. 11.] Foes. II. 1272. Ed. Lind. II. (898. 900.)
 τος ἀκεσώδυνος, οὗτος ἀπλῶς ἡγεμὼν τῆς θεοπρεποῦς ἐπι-
 στήμης. ἔρῳσο.

[Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Ὑστάνει Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ.] Ἱπποκράτους ἱητροῦ Κῶου ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ γεγονότος καὶ ἐς ἐμὲ κλέος ἀφίκται τῆς τέχνης. δὲ οὖν αὐτῷ χρυσὸν ὁκόσον ἂν βούληται, καὶ τὰ ἄλλα χύδην ὧν σπανίζει, καὶ πέμπε ἐς ἡμέας. ἔσται γὰρ ἰσότιμος Περσέων τοῖς ἀρίστοις, καὶ εἴ τις ἐστὶν ἄλλος ἀνὴρ κατ' Εὐρώπην ἀγαθός, φίλον οἴκῳ βασιλέως τίθεςο μὴ φειδόμενος ὀλβου, ἄνδρας γὰρ εὐρεῖν δυναμένους τι κατὰ συμβουλίην οὐ ῥηΐδιον. ἔρῳσο.

[11] (900) [Ὑστάνης ὕπαρχος Ἑλλησπόντου Ἱπποκράτει Ἀσκληπιαδῶν ὄντι ἀπογόνῳ χαίρειν.] Βασιλεὺς μέγας Ἀρταξέρξης σοῦ χρήζων ἐπέμψε πρὸς ἡμέας ὑπάρχοντα κελεύων σοι ἀργύριον καὶ χρυσὸν καὶ τὰ ἄλλα χύδην ὧν σπανίζεις καὶ ὅσα βούλει διδόναι, καὶ πέμπειν πρὸς ἐμεῖς ἐν τάχει. ἔσεσθαι γὰρ Περσαίων τοῖς ἀρίστοις ἰσότιμον. σὺ οὖν παραγίνου ξυντόμως. ἔρῳσο.

servator, hic dolores curat et, ut breviter dicam, hic divinae scientiae princeps est. Vale.

[*Rex regum magnus Artaxerxes Hyfiani Hellepontum praefecto.*] Hippocratis medici Coi, ab Aesculapio oriundi artis etiam gloria ad me pervenit. Auri igitur quantum volet, reliquaue quibus indiget effuse ei exhibeto et ad nos mittito. Cum Persarum enim optimatibus eodem erit honore. Et si quis alius in Europa prudentia excellit, eum in familiam regiam nihil divitiis parcens asciscito. Neque enim viros qui consilio valeant invenire est facile. Vale.

Hyfanes Hellepontum praefectus Hippocrati ex Asclepiadarum familia oriundo S.] Rex magnus Artaxerxes tua praesentia opus habet et ad nos praefectos misit imperans ut tibi argentum et aurum caeteraque quibus opus habes et quaecunque voles abunde exhibeamus teque ad se breviter mittamus. Te enim Persarum optimatibus honore aequalem fore. Tu igitur facito ut quam primum advenias. Vale.

Ed. Chart. I. [11.] Fœf. II. 1272. Ed. Lind. II. (900. 901. 899.)

[Ἰπποκράτης ἱητρὸς Ὑστάνει Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ αἰρεῖν.] Πρὸς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἔπεμψας φάμενος παρὰ βασιλέως ἀφῆχθαι, πέμπε βασιλεῖ ἃ λέγω γράφων ὅτι τάχος, τι καὶ προσφορῇ καὶ ἐσθῆτι καὶ οἰκῇσει καὶ πάσῃ τῇ ἐς ἴον ἀρκεούσῃ οὐσίῃ χρεόμεθα. Περσέων δὲ ὄλβου οὐ μοι ἔμεις ἐπαύρασθαι, οὐδὲ βαρβάρους ἀνδρας νούσων παύειν, χθρὸν ὑπάρχοντας Ἑλλήνων. ἔρῳσο.

(901) [Ἰπποκράτης Δημητρίῳ ὑγιαίνειν.] Βασιλεὺς Περσέων ἡμέας μεταπέμπεται, οὐκ εἰδὼς ὅτι λόγος ἔμοι σοφίης χρυσοῦ πλέον δύναται. ἔρῳσο.

(899) [Βασιλεῖ βασιλέων τῷ ἔμῳ μεγάλῳ δεσπότῃ Ἀρταξέρξῃ Ὑστάνης Ἑλλησπόντου ὑπαρχος χαίρειν.] Ἦν πέμψας ἐπιστολὴν, λέγων πέμψαι Ἰπποκράτῃ Κῶν ἀπὸ Ἀσκληπιάδων γερονότι, ἔπεμψα, καὶ παρ' αὐτοῦ δὲ ἐκομιάνην ἀπόκρισιν, ἣν γράψας ἔδωκε καὶ ἐκέλευσεν εἰς τὸν ἴκον πέμπειν. φέροντα οὖν ἀπέστειλά σοι φάναι Γυμνάβην Διεντύχῃ. ἔρῳσο.

[Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Κῶις τάδε

[*Hippocrates medicus Hyflani Hellepontii praefecto S.*] ad epistolam, quam misisti et a rege venisse asseris, regi tuae respondeo quam celerrime rescribe, nos victu, vestitu, domo, omnique re ad vitam necessaria cumulate frui, Perfarum autem opibus uti neque mihi aequum est, neque barbaros morbis liberare, cum sint Graecorum hostes. Vale.

[*Hippocrates Demetrio S.*] Rex Perfarum nos ad se vocavit, nescius mihi potiore esse sapientiae quam auri acquisitionem. Vale.

[*Regi regum magno meo domino Artaxerxi Hyflanes Hellepontii praefectus S.*] Quam ad me misisti epistolam, cupiens ut ad Hippocratem Coum et ex Asclepiadarum familia oriundum mitterem, misi et ab eo responsum accepi, quod scriptis traditum ut domum tuam mitterem iussit. Gymnasben igitur Dientychen qui hoc perferat ad te misi. Vale.

[*Rex regum magnus Artaxerxes haec Cois denunciat.*]

Ed. Chart. I. [11. 12.] Foëf. II. 1272, 1273. Ed. Lind. II. (899. 900) λέγει.] Δότε ἑμοῖς ἀγγέλοις Ἱπποκράτην ἡττόν κακούς τρώ-
πους ἔχοντα καὶ εἰς ἑμὲ καὶ εἰς Πέρσας ἀσελγαί|νοντα. εἰ
δὲ μή, γνώσεσθε καὶ τῆς πρώτης ἀμαρτίας τιμωρίαν τίσου-
τες. δηϊώσας γὰρ τὴν ὑμετέραν πόλιν καὶ νῆσον κατασπά-
σας εἰς πέλαγος ποιήσω μηδὲ εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον γνῶ-
ναι, εἰ ἦν ἐπὶ τούτῳ τῷ τόπῳ νῆσος ἢ ἡ πόλις Κῶ.

[12] [Ἀποκρίσις Κῶων.] Ἔδοξε τῷ δάμῳ ἀποκρίνα-
σθαι τοῖς παρὰ Ἀρταξέρξου ἀγγέλοις ὅτι Κῶοι οὐδὲν ἀνά-
ξιον πράξουσιν οὔτε Μέρπος οὔτε Ἡρακλέους οὔτε Ἀσκλη-
πιοῦ, ὧν ἔνεκεν πάντες οἱ πολῖται οὔτε δώσουσιν Ἱππο-
κράτην, οὐδὲ εἰ μέλλοιεν ὀλέθρῳ τῷ κακίστῳ ἀπολέσθαι. καὶ
γὰρ Δαρείου καὶ Ξέρ(900)ξου ἀπὸ πατέρων ἐπιστολὰς γρα-
ψάντων γαῖαν καὶ ὕδωρ αἰτεόντων οὐκ ἔδωκεν ὁ δᾶμος,
ὁρέων αὐτοὺς ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις θνητοὺς ἔόν-
τας ἐπ' αὐτοὺς ἰόντας. καὶ νῦν τὰν αὐτὰν ἀποκρίσιν διδοῦ-
σιν ἀπὸ Κῶων ἀναχωρεῖτε, ὅτι Ἱπποκράτην οὐ δίδοντι ἔκδο-
τον. ἀπαγγέλλετε οὖν αὐτῷ οἱ ἄγγελοι ὅτι οὐδ' οἱ θεοὶ
ἀμελήσουσιν ἀμέων.

Hippocratem medicum maligno erga nos animo et in me e-
Persas proterve injurium nunciis meis reddite. Alioqu-
nos cetis vos etiam primae culpa poenas persoluturos. Ve-
stram enim urbem ferro et igni devastatam et insulam de-
molitam pelagus efficiam, ut ne in posterum dignoscatur
an eo loco insula aut urbs Cos fuerit.

[Coorum responsum.] Artaxerxis nunciis populo re-
spondere visum est, Coos nihil Merope neque Hercule
neque Aesculapio indignum facturos. Ideoque cives omnes
Hippocratem minime reddituros, etiamsi pessimam mortem
oppetere debeant. Dario enim et Xerxi per literas terram
et aquam a majoribus nostris petentibus, populus recusavit
cum eos videret, si se hostiliter persequerentur, aequae ac
alios homines mortales esse. Atque etiam nunc idem re-
spondet, ut a Cois recedatis, cum Hippocratem vobis non
sint tradituri. Hoc igitur illi nuncium perferte, quod e-
dii ipsi nostri sunt curam habituri.

Ed. Chart. I. [12.] Foëf. II. 1273. Ed. Lind. II. (901.)
 (901) [Ἀβδηριτῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δᾶμος Ἱπποκράτει
 χαίρειν.] Κινδυνεύεται τὰ μέγιστα τῇ πόλει νῦν, Ἱπποκράτες,
 ἀνὴρ ἡμετέρων, ὃς καὶ παρόντι χρόνῳ καὶ τῷ μέλλοντι αἰεὶ
 κλέος ἡλπίζετο τῇ πόλει. μηδὲ νῦν δὲ ὧ πάντες θεοὶ φθο-
 νηθεῖν. οὗτος ὑπὸ πολλῆς τῆς κατεχούσης αὐτὸν σοφίης νε-
 νόσηκεν, ὥστε φόβος οὐχ ὁ τυχῶν, ἀν φθαρῇ τὸν λογισμὸν
 Δημόκριτος, ὄντως δὴ τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀβδηριτῶν καταλει-
 φθήσεσθαι. ἐκλαθόμενος γὰρ ἀπάντων καὶ ἑωυτοῦ πρότερον
 ἐργηγορῶς καὶ νύκτα καὶ ἡμέρην γελῶν ἕκαστα μικρὰ καὶ
 μεγάλα καὶ μηδὲν οἰόμενος εἶναι τὸν βίον ὅλον διατελεῖ.
 γαμῆ τις, ὁ δὲ ἐμπορεύεται, ὁ δὲ δημηγορεῖ, ἄλλος ἄρχει,
 πρεσβεύει, χειροτονεῖται, ἀποχειροτονεῖται, νοσεῖ, τιτρώσκειται,
 τέθνηκεν, ὁ δὲ γελᾷ πάντα, τοὺς μὲν κατηφεῖς τε καὶ σκυ-
 θρωποὺς, τοὺς δὲ χαίροντας ὄρων. ζητεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ περὶ
 τῶν ἐν Αἰδοῦ καὶ γράφει ταῦτα, καὶ εἰδῶλων φησὶ πλήρη
 τὸν ἥερα εἶναι καὶ ὀρνέων φωνὰς ὠτακουστέην, καὶ πολλὰ-
 κς νύκτωρ ἑξαναστάς μόνος ἡσυχῇ ὠδὰς ἄδοντι ἔοικε, καὶ

[*Senatus Populusque Abderitanus Hippocrati S.*]
 In rem urbis nostrae nunc maxime periclitatur vir ille,
 o Hippocrates, qui etiam nunc et olim huic semper orna-
 mento fore sperabatur. Ac verendum est ne nunc, o dii
 omnes, invidia laboremus, cum hic ob multam sapientiam,
 quam consecutus est, adeo aegrotet, ut non mediocriter ve-
 rendum sit ne, si Democritus mente captus fuerit, urbs
 nostra Abderitana penitus pro deserta habeatur. Omnium
 enim imprimisque sui oblitus, vigilans noctu et interdium,
 singulaque parva et magna deridens ac pro nihilo repu-
 tans totam vitam traducit. Ducit aliquis uxorem, hic mer-
 caturam exercet, hic concionem habet, alius magistratum
 gerit, legationem obit, populi suffragio magistratus decla-
 ratur, abrogatur, aegrotat, vulneratur, moritur, hic au-
 tem ridet omnia, cum hos quidem demisso et tetrico vultu,
 illos vero hilares videat. Quin et ea inquirat quae apud
 inferos fiunt, et de his scribit, et imaginum plenum aërem
 esse dicit, seque avium voces intelligere, et saepe de nocte
 surgens, solus placide canere videtur, seseque quandoque

Ed. Chart. I. [12.]

Fœsl. II, 1273.

Ed. Lind. II. (901. 902.)

ἀποδημεῖν ἐνίοτε λέγει εἰς τὴν ἀπειρίην καὶ Δημοκρίτου
εἶναι ὁμοίως ἔων (902) τῶ ἀναριθμήτους, καὶ συνδιεφθορῶ
τῇ γνώμῃ τὸ χρῶμα ζῆ. ταῦτα φοβούμεθα, Ἰππόκρατες, ταῦτα
ταραττόμεθα, ἀλλὰ σῶζε, καὶ ταχὺς ἐλθὼν νοθεύσων τὴν
πατρίδα, μηδὲ ἡμᾶς ἀποβάλης· καὶ γὰρ οὐδὲ ἀπόβλητοί ἐσμεν
καὶ ἐν ἡμῶν μαρτυρία κεῖται. οὐκ ἂν ἁμάρτοις οὔτε δόξῃ
τῆς ἐπ' αὐτῶ περιωθέντι οὔτε χρημάτων οὔτε παιδείας
καίτοι τὰ παιδεῖς πολλῶ σοι βελτίω τῶν τῆς τύχης. ἀλλ'
οὖν καὶ ταῦτα συχνὰ παρ' ἡμῶν καὶ ἄφθονα γενήσεται. τῇ
γὰρ Δημοκρίτῳ ψυχῆς, ἀλλ' οὐδ' εἰ χρυσὸς ἦν ἡ πόλις, ἀν-
τάξια βουλήσιός, οὐδ' ὅτι οὖν ἀφυστερήσαντά τοὺς νόμους
ἡμῶν δοκοῦμεν νοσεῖν, Ἰππόκρατες, τοὺς νόμους παρακόπτειν
ἴθι θεραπεύσων, ἀνδρῶν φέριστε, ἀνδρα ἀρίστημον, οὐκ ἰα-
τρὸς, ἀλλὰ κτίστης ἔων ὅλης τῆς Ἰωνίης, περιβάλλων ἡμῶν
ἱερώτερον τεῖχος. πόλιν, οὐκ ἄνδρα θεραπεύσεις, βουλὴν δε-
νοσοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν ἀποκλεισθῆναι, μέλλοις ἀνοι-
γνῶναι αὐτὸς νομοθέτης, αὐτὸς δικαστής, αὐτὸς ἄρχων, αὐ-
τὸς σωτήρ, καὶ τούτων τεχνίτης ἀφίξῃ. ταῦτά σε προσδο-

in infinitum peregrinari dicit, et innumerabiles sui si-
miles esse Democritos, unaque cum mente corpore per-
ditus vivit. Haec metuimus, o Hippocrates, his de rebus
perturbati sumus. Verum tuo consilio patriam nostram ser-
vaturus cito advenito, neque nos despexeris. Neque enim
despiciendi sumus, et nos testimonii auctoritate valemus,
et de eo servato neque gloria tua, neque pecuniis, neque
eruditionis fama frustraberis. Et quamquam plus apud te
valeat doctrinae quam fortunae ratio, haec tamen tibi a no-
bis et copiosa et larga offerentur. Etenim pro Democriti
salute, non si urbs aurea sit, voluntati nostrae respondeat,
neque si quicquam ei desit. Leges nostras, Hippocrates, ae-
grotare et delirare existimamus. Adsis vir optime, virum
eximium curaturus. Venies non tanquam medicus, sed velut
totius Ioniae fundator, nos sacratione muro circumdabis.
Urbem, non virum curabis, senatum aegrotantem et ne clau-
datur periclitantem aperies, ipse legum conditor, iudex, ma-
gistratus, servator et horum artifex advenies. Hanc in rem

Ed. Chart. I. [12.] Foëf. II. 1273, 1274. Ed. Lind. IX. (902. 903.)
 κῶμεν, Ἰππόκράτες, ταῦτα καὶ γένοιο ἐλθὼν, μία πόλεων,
 οὐκ ἄσημος, μᾶλλον δὲ ἢ Ἑλλὰς ὅλη δαίται σου φυλάξαι
 σῶμα σοφίης. αὐτὴν δὲ δόκει παιδείαν πρεσβεῦειν πρὸς σὲ
 τῆς παρακοπῆς ταύτης ἀπαλλαγῆναι δεομένην. || ξυγγενὲς
 μὲν οὖν, ὥς ἔοικε, πᾶσιν σοφία, τοῖς δ' ἐγγυτέρω κειωρη-
 κόσιν αὐτῆς ὥσπερ ἡμῖν καὶ μάλα πλεον. εὖ ἴσθι, (903)
 χαριεῖ καὶ τῷ μέλλοντι αἰῶνι μὴ προεκλιπὼν Δημοκρίτον ἧς
 ἐλπίζει προτερήσειν ἀληθείης. σὺ γὰρ Ἀσυληπιῷ προσπέ-
 πλεξαι γένος καὶ τέχνην, ὃ δὲ Ἡρακλέους ἔστιν ἀδελφιδοῦς,
 ἀφ' οὗ Ἀβδηρος, ὥς που πυνθάνῃ πάντως, ᾧ ἐπώνυμος ἢ
 πόλις ὥστε καὶ κείνῳ χάρις ἢ Δημοκρίτου γένοιτ' ἂν ἴσθις.
 ὁρῶν οὖν ὡς Ἰππόκράτες εἰς ἀναισθησίαν ἀπορρέοντα καὶ
 δῆμον καὶ ἄνδρα ἀρίστημον σπεῦδε πρὸς ἡμέας, δεόμεθα. φεῦ,
 ὥς καὶ τὰ ἀγαθὰ περιττεύσαντα νόσοι τυγχάνουσιν. ὃ Δη-
 μόκριτος γὰρ ὅσον ἐρρώσθη πρὸς ἄκρα σοφίης, ἴσα κινδυ-
 νεύει νῦν ἀποπληξία διανοίας καὶ ἡλιθιότητι κεναιῶσθαι, οἱ
 δ' ἄλλοι ὅσοι, πολλοὶ δ' εἰσὶν Ἀβδηριτῶν μέιναντες ἐν ἀπαι-

te expectamus Hippocrates, haec nobis eris ubi veneris. Ci-
 vitatum una non obscura, imo potius Graecia te orat, ut
 sapientiae corpus conserves. Ipsam vero doctrinam apud te
 legationem obire putato, ut se hac calamitate liberes ro-
 gantem. Sapientia certe, ut nobis videtur, omnibus cognata
 est et nobis, qui ad eam propius accessimus, multo magis.
 Certo scito te a futuro saeculo magnam initurum gratiam,
 si Democritum veritate, qua eum omnibus praestare posse
 sperat, non destitueris. Tu enim Aesculapio genere et arte
 conjunctus es, hic vero Herculis ex fratre nepos, ex quo
 Abderus, ut profecto aliquando audisti, cujus nomen civitas
 habet. Quare illi etiam grata futura est Democriti curatio.
 Cum igitur videas, Hippocrates, populum et virum egregium
 ad sensuum stupiditatem delabi, ad nos ut felines rogamus.
 Mirum quod etiam exuberantia bona morbi existunt. De-
 mocritus enim quantum sapientiae acumine valuit, in tan-
 tum nunc periclitatur, ne mentis stupore et dementia male
 afficiatur. At reliquum Abderitanum vulgus ineruditum

Ed. Chart. I. [12. 13.] Foëf. II. 1274. Ed. Lind. II. (903. 904.)
 δευσίη τόν γε κοινόν κατέχουσιν νοῦν, ἀλλὰ νῦν γε φρονι-
 μώτεροι νόσον σοφοῦ κρίνειν, οἱ πρὶν ἄφρονες. ἴθι οὖν μετὰ
 Ἀσκληπιοῦ πατρός, ἴθι μετὰ Ἡρακλέους θυγατρὸς Ἡπιόνης
 ἴθι μετὰ παιδῶν τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσαμένων, ἴθι νῦν Πα-
 ώνια νόσου φέρων ἄκη. εὐκαρπίσει δὲ γῆ ῥίζας καὶ βοτά-
 νας ἀλεξιφάρμακα μανίης ἀνθη, σχεδὸν οὖν οὐδέποτε γονι-
 μώτερον εὐφορήσουσιν οὔτε γῆ οὔτε ὄρων ἀκρώρειαι ἢ νῦν
 Δημοκρίτῳ τὰ πρὸς ὑγίαν. ἔρῳσο.

[13] (904) [Ἱπποκράτης Ἀβδηριτῶν τῇ βουλῇ καὶ
 τῷ δήμῳ χαίρειν.] Ὁ πολίτης ὑμέων Ἀμελησαγόρης ἤλθεν
 εἰς Κῶ καὶ ἔτυχε τότε εἶδον τῆς ῥάβδου ἢ ἀνάληψις ἐν
 ἐκείνῃ τῇ ἡμέρῃ καὶ ἐτήσιος ἐορτῇ, ὡς ἴστε, πανηγυρις ἡμῶν
 καὶ πομπὴ πολυτελής ἐς κυπάρισσον, ἣν ἔθος ἀνάγειν τοῖς
 τῷ θεῷ προσήκουσιν. ἐπεὶ δὲ σπουδάζειν ἔωκει καὶ ἐκ τῶν
 λόγων καὶ ἐκ τῆς προσόψιος ὁ Ἀμελησαγόρας, πεισθεὶς ὅπερ
 ἦν ἐπείγειν τὸ πρῆγμα, ἀνέγνων τε ὑμέων τὴν ἐπιστολὴν καὶ
 ἐθώμασα ὅτι περὶ ἐνὸς ἀνθρώπου ὡς εἰς ἀνθρώπος ἢ πό-

sensu quidem communi fruitur. Quin etiam qui antea im-
 prudentes habebantur, ad sapientis morbum discernendum
 nunc quidem perspicaciores sunt. Adesto igitur cum Aescu-
 lapio patre, cum Herculis filia Epione, cum filiis qui ad
 Ilium in expeditionem profecti sunt, adesto nunc Paeonia
 tecum morbi remedia afferens. Terra uberibus fructibus,
 radicibus, herbis et floribus ad depellendam insaniam ferax
 est, neque fere unquam foecundius producent neque terra
 neque montium juga quam quae nunc ad Democriti salu-
 tem. Vale.

[Hippocrates senatui populoque Abderitarum S.] Ci-
 vis vester Amelesagoras eo die Co appulit, in quem forte
 inciderat virgae assumptio, anniversaria, ut scitis, nobis fe-
 stivitas et publicus conventus, pompaeque ad cupressum ce-
 lebris, quam pro more deducunt qui deo dicati sunt. Cum
 autem et ex verbis et ex aspectu ipso festinare videretur
 Amelesagoras, credens re vera urgere negotium, epistolam
 vestram legi et miratus sum quod de unius hominis salute,

Ed. Chart. I. [13.] Foëf. II. 1274. Ed. Lind. II. (905. 906.)
 αὐτοὺς θορυβεῖσθε. καὶ μακάριοί γε δῆμοι ὁκόσοι ἴσασι τοὺς
 χαθοὺς ἄνδρας, ἐρύματα ἑωυτῶν καὶ οὐ τοὺς πύργους οὐδὲ
 τὰ τείχεα, ἀλλὰ σοφῶν ἀνδρῶν σοφὰς γνώμας. ἐγὼ δὲ πει-
 θόμενος τέχνας μὲν εἶναι θεῶν χάριτας, ἀνθρώπους δὲ ἔργα
 φύσιος, καὶ μὴ νήμεσῆσθε, ἄνδρες Ἀβδηρίται, οὐχ ἡμᾶς δοκέω,
 ἀλλὰ φύσιν αὐτέην καλέειν με ἀνασώσασθαι ποίημα ἑωυτῆς,
 κινδυνεῦον ὑπὸ νόσου διαπεσεῖν. ὥστε πρὸς ὑμέων ἐγὼ νῦν
 φύσει καὶ θεοῖς ὑπακούων σπεύδω νοσέοντα Δημόκριτον ἰή-
 σασθαι, εἴπερ δὴ καὶ τοῦτο νοῦσος ἐστίν, ἀλλὰ μὴ ἀπάτη
 συσκιάζεσθε, ὅπερ εὐχομαι καὶ γένοιτο πλέον τῆς ἐν ἡμῖν
 εὐνοίας τεκμήριον καὶ πρὸς ὑπόνοιαν ταραχθῆναι. ἀργύριον
 δέ μοι ἐρχομένῳ οὐτ' ἂν φύσις οὐτ' ἂν θεὸς ὑπόσχοιτο, ὥστε
 μηδ' ὑμεῖς, ἄνδρες Ἀβδηρίται, βιάζεσθε, ἀλλ' ἔατε ἐλευθέρως
 τέχνης ἐλεύθερα (906) καὶ τὰ ἔργα. οἱ δὲ μισθαρνεῦντες
 δουλεύειν ἀναγκάζουσι τὰς ἐπιστήμας, ὥσπερ ἑξανδραποδίζον-
 τες αὐτὰς ἐκ τῆς προτέρας παρρησίας. εἴθ' ὥς εἰκὸς καὶ ψεύ-
 σαιντο ἂν, ὥς περὶ μεγάλης νόσου, καὶ ἀρνηθεῖεν ἂν ὥς

non secus ac si unus esset in civitate conturbati essetis. Et
 certe beati sunt populi, qui viros bonos sua esse propu-
 gnacula intelligunt, non turres, non moenia, sed pruden-
 tium virorum prudentia confilia. At vero artes deorum esse
 munera cum mihi persuadeam, viros autem naturae opera,
 ne indignemini, viri Abderitae, si naturam, non vos me
 vocare existimem ad opus suum conservandum, quod peri-
 clitatur ne morbo corruat. Quare naturae et diis potius
 quam vobis auscultans, festino Democritum aegrotantem sa-
 naturus, si sane hic morbus est, ac non potius, quod exopto,
 errore hallucinamini. Ac certe majus fuerit benevolentiae
 vestrae testimonium, si vos ad hanc suspicionem conturbati
 fueritis. Mihi vero ad vos venienti non natura, neque deus
 argentum promiserit. Ac neque vos, viri Abderitae, per
 vim obtrudite, sed liberae artis libera esse finite opera. Qui
 autem mercede operam suam locant, hi scientias tanquam
 ex priorē libertate mancipio dantes servire cogunt. Deinde
 probabile est eos mentiri posse velut in magno morbo, et

Ed. Chart. I. [13.] Foesl. II. 1274. 1275. Ed. Lind. II. (906.)
περὶ μικρῆς, καὶ οὐκ ἂν ἔλθοιεν ὑποσχόμενοι, καὶ πάλιν ἔλ-
θοιεν μὴ κληθέντες. οἰκτρός γε ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, ὅτι
δι' ὅλον αὐτοῦ ὡς πνεῦμα χειμέριον ἢ ἀφόρητος φιλαργυ-
ρίῃ διαδέδυνεν, ἐφ' ἣν εἴθε μᾶλλον ἅπαντες ἰητροὶ ξυνήεσθαι
ἐλθόντες ἀποθεραπεῦσαι χαλεπωτέραν μανίης νοῦσον, ὅτι
καὶ μακαρίζεται νοῦσος εὐῶσα καὶ κακοῦσα. οἶμαι δὲ ἐγὼ γε
καὶ τὰ ψυχῆς νοσήματα πάντα || μανίας εἶναι σφοδράς
ἐμποιοῦσας δόξας τινὰς καὶ φαντασίας τῷ λογισμῷ, ὧν ὁ
δι' ἀρετῆς ἀποκαθαρθεὶς ὑγιάζεται. ἐγὼ δὲ εἰ πλουτέειν ἐξ
ἅπαντος ἐβουλόμην, ὧ ἄνδρες Ἀβδηρίται, οὐκ ἂν εἴνεκα δέκα
ταλάντων διέβαινον πρὸς ὑμέας, ἀλλ' ἐπὶ τὸν μέγαν ἡρό-
μην Περσέων βασιλέα, ἐνθα πόλεις ὅλαι προσέεισαν τῆς ἐξ
ἀνθρώπων εὐδαιμονίης γεγεμισμέναι. ἰώμην δ' ἂν τὸν ἐκείσε
λοιμὸν αὐτῶν, ἀλλ' ἀπληροσάμην ἐχθρὴν Ἑλλάδι χώραν ἐλευ-
θερῶσαι κακῆς νόσου. καὶ γὰρ τό γε ἐπ' ἐμοὶ κατεναυμάχουν
τοὺς βαρβάρους, εἶχον δ' ἂν αἰσχύνῃν τὸν παρὰ βασιλείως
πλοῦτον καὶ πατρίδος ἐχθρὴν περιουσίην, περιεκείμεν δ' ἂν

negare ut in parvo, aut ubi promiserint, non venire, rur-
susque non vocatos venire. Miserabilis sane est humana
vita, quod ad eam totam intolerabilis argenti cupiditas velut
hibernus flatus pervaserit, ad quem morbum insania gra-
viores curandum utinam medici omnes potius concurre-
rent, quae tamen beata censetur, cum morbus sit et male
affligat. Equidem omnes animi morbos vehementes insanias
reputo, cum opiniones quasdam et visa rationi suscitant,
ex quibus sanescit qui per virtutem repurgatur. Ego vero
si omnibus modis ditescere voluissem, viri Abderitae, ne de-
cem quidem talentorum gratia ad vos venirem, sed ad ma-
gnum Persarum regem proficiscerer, ubi urbes totae opibus
humanis refertissimae occurrissent, illorum autem pestilen-
tem morbum curassem. Sed regionem Graeciae inimicam
malo morbo liberare recusavi. Et ego his quidem totis meis
viribus barbaros navali proelio superavi. Regias autem opes
ignominiae mihi futuras et opulentiam patriae inimicam
reportassem, quibus circum affluens urbium Graeciae de-

Ed. Chart. IX. [13. 14.] Foef. II. 1275. Ed. Lind. II. (906.)
 αὐτὰ, ὡς ἐλέπολις τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχων. οὐκ ἔστι πλοῦτος
 τὸ πανταχόθεν χρηματίζεσθαι, μεγάλα γὰρ ἱερὰ τῆς ἀρετῆς
 ἔστιν ὑπὸ δικαιοσύνης οὐ κρυπτόμενα, ἀλλ' ἐμφανέα ὄντα,
 ἣ οὐκ οὔεσθε ἴσον ἁμάρτημα εἶ(906)ναι σώζειν πολεμίους
 καὶ φίλους ἰᾶσθαι μισθοῦ. ἀλλ' οὐχ ὧδε ἔχει τὰ ἡμετέρα,
 ὧ δῆμε, οὐ καρποῦμαι δὲ νοῦσους, οὐδὲ δι' εὐχῆς ἤκουσα
 τὴν Δημοκρίτῳ παράκρουσιν, ὃς εἴτε ὑγιάίνει, φίλος ἔσται,
 εἴτε νουσέει θεραπευθεὶς, πλέον ὑπάρξει. πυνθάνομαι δὲ αὐ-
 τὸν ἐμβριθέα καὶ στεῖρόν τὰ ἥθεα, καὶ τῆς ὑμετέρας πό-
 λιος ἔοντα κόσμον. ἔρῶσθε.

[14] [Ἱπποκράτης Φιλοποίμενι χαίρειν.] Οἱ τὴν τῆς
 πόλιος ἐπιστολὴν ἀναδόντες μοι πρέσβεις καὶ τετὴν ἀπέδωκαν,
 ἥσθην τε κάρτα καὶ ξενίην ὑπισχνεομένου σέο καὶ τὴν ἐτέ-
 ρην διαίτην. ἔλθοιμεν δ' ἂν αἰσία τύχη καὶ ἀφιξόμεθα ὡς
 ὑπολαμβάνομεν χρηστοτέρῃσιν ἐλπίσιν ὥς ἐν τῇ γραφῇ πα-
 ραδεδήλωται, οὐ μανίην, ἀλλὰ ψυχῆς τινὰ ῥῶσιν ὑπερβάλ-
 λουσιν διασαφηνέοντες τοῦ ἀνδρὸς μήτε παίδων μήτε γυναι-
 κὸς μήτε ξυγγενέων μήτε οὐσίης μήτε τινὸς ὅλως ἐν φρον-

structor existerem. Divitiae non sunt pecuniae undecunque
 comparatae. Magna enim sunt virtutis sacra, quae a justi-
 tia non teguntur, sed in apertum se proferunt. An non
 reputatis aequale peccatum esse, hostes servare et amicos
 mercede curare. At non ita se habent res nostrae. Ex mor-
 bis quaeustum non facio, neque ex animo Democriti dementi-
 am audiui, qui sive sanus sit, amicus est, sive aegrotet, cu-
 ratus magis amicus futurus est. Eum autem gravibus et fir-
 mis moribus esse praeditum intelligo et urbi vestrae esse
 ornamento. Valete.

[Hippocrates Philopoemeni S.] Legati qui cum urbis
 vestrae epistola etiam tuam mihi reddiderunt, quodque
 tuum hospitium et reliqua vitae commoda promitteres, valde
 laetatus sum. Auspicato autem veniemus et ut conjicimus,
 meliore spe accedemus, cum velut ex literis accepimus non
 insaniam, sed eximium quoddam animi robur vir hic de-
 monstrat, qui neque liberorum neque uxoris neque cognato-
 rum neque rei familiaris neque cujusquam omnino curam

Ed. Chart. I. [14.] Foesl. II. 1275. Ed. Lind. II. (906. 907.)
 τίδι δόντος, ἡμέρην δὲ καὶ εὐφρόνην πρὸς ἑωυτῷ καθεστῆ-
 τος καὶ ἰδιάζοντος, τὰ μὲν πολλὰ ἐν ἄντροισι καὶ ἐρημί-
 σιν ἢ ὑποσκιάσει δεινδρέων, ἢ ἐν μαλθακῇσι ποίησιν ἢ παρὰ
 συχνοῖσιν ὑδάτων ρείθροις. συμβαίνει μὲν οὖν τὰ πολλὰ το-
 μελαγχολικοῖς τὰ τοιαῦτα· σιγηροὶ τε γὰρ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ
 μονήρεις καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσιν. ἀπανθρωπέονται τε
 ξύμφυλον ὅψιν ἄλλοτρίην νομίζοντες. οὐκ ἀπεικοὺς δὲ κα-
 τοῖσι περὶ παιδείην ἐσπουδακόσι τὰς ἄλλας φροντίδας ὑπὸ
 μῆς τῆς ἐν σοφίᾳ διαθέσεως (907) σεσοβῆσθαι. ὥσπερ γὰρ
 δμῶες τε καὶ δμῳίδες ἐν τῇσιν οἰκίῃσι θορυβεύοντες, καὶ στα-
 σιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπιναιῶς αὐτοῖς ἢ δέσποινα ἐπιστῇ, πτοη-
 θέντες ἀφησυχάζουσι, παραπλησίως καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ ψυ-
 χὴν ἐπιθυμίαι ἀνθρώποις κακῶν ὑπηρετίδες. ἐπὶ δὲ σοφίᾳ
 ὅψις ἑωυτὴν ἐπιστήσῃ, ὥς δοῦλᾶ τὰ λοιπὰ πάθη ἐκκεχώ-
 ρηκεν, ποθέουσιν ἄντρα καὶ ἡσυχίην οὐ πάντες οἱ μανέν-
 τες, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ἀνθρωπίνων πρηγμάτων ὑπερφρονή-
 σαντες ἀταραξίης ἐπιθυμῇ. ὁκόταν γὰρ ὁ νοῦς ὑπὸ τῶν ἑξω-
 φροντιδῶν κοπτόμενος ἀναπαῦσαι θελήσῃ τὸ σῶμα, τότε
 ταχέως εἰς ἡσυχίην μετήλλαξε, εἴτα ἀναστὰς ὀρθίος ἐν ἑωυτῷ

habeat, sed dies et noctes solus privatam vitam degat, in
 antris plerumque et solitudinibus aut in arborum umbra-
 culis aut in mollibus herbis aut juxta crebra aquarum
 fluentia. Haec igitur plerumque melancholicis accidunt.
 Quandoque enim taciturni sunt, solitarii, desertorum aman-
 tes, familiarium conspectum tanquam alienum fugiunt. Ne-
 que etiam absurdum est in his, qui ad disciplinas studiose
 contendunt, omnes alias curas ab uno sapientiae affectu
 excuti. Non aliter enim ac ministri et ministrae in domibus
 tumultuantes ac concertantes, si quando derepente eis hera
 adfuerit, attoniti conquiescunt, similiter etiam reliquae animi
 cupiditates malorum hominibus sunt ministrae, at ubi sa-
 pientia in conspectum se dederit, tanquam mancipia reliqui
 affectus discedunt. Non omnes amentes speluncas et quie-
 tem expetunt, verum etiam qui res humanas negligunt, ob
 tranquillitatis desiderium. Cum enim mens curis externis
 fracta corpus recreare voluerit, tunc cito in quietem tradit,

Ed. Chart. I. [14, 15.] Foef. II. 1275, 1276. Ed. Lind. II. (907, 908, 910.)
περιεσκόπει κύκλῳ χωρίον ἀληθείης, ἐν ᾧ οὐ πατήρ, οὐ μή-
τηρ, οὐ γυνή, οὐ τέκνα, οὐ κασίγνητος, οὐ συγγενέες, οὐ
δμῶες, οὐ τύχη, οὐχ ὅλως οὐδὲν τὸν θόρυβον ἐμποιοῦσάν-
των, πάντα δ' ἀποκλεισμένα τὰ ταρασσοντα ἔστηκεν ὑπὸ
φόβου, οὐδὲ πλησιάζει τολμέοντα ὑπ' εὐλαβείης τῶν αἰτόθι
ἐνοικούντων, οἰκέουσι δὲ τὸ χωρίον ἐκεῖνο καὶ τέχναι καὶ
ἀρεταὶ παντοῖαι καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ βουλαὶ καὶ γνῶ-
μαι. || καὶ ὁ μέγας πόλος ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ τοὺς πολυ-
κινήτους ἀστέρας κατέστεπται, εἰς ὃ ταχὰ καὶ Δημόκριτος
ὑπὸ σοφίης μετώκισται. εἴτ' οὐκ ἔτι ὄρεων τοὺς ἐν τῇ πό-
λει ἅτε τηλοῦ ἐκδεδημηκὸς δοξάζεται μανίης νοῦσον, διὰ τὸ
φιλέρημον, σπεύδουσι δὲ Ἀβδηρίται ἀργυρίου ἐξελεγχθῆναι
ὅτι οὐ ξυνίασι Δημόκρι(908)τον. ἀλλὰ σύ γε ἡμῖν κατάρτυε
τὴν ξενίην, ᾧ ἑταῖρε Φιλοποίμην. οὐ γὰρ ἐθέλω τεταραγμένην
τῇ πόλιν παρασχεῖν ὄχλησιν ἐκ παλαιοῦ ἴδιον ἔχων ξένονσε
ὥς οἶσθα. ἔρῳ σο.

[15] (910) [Ἰπποκράτης Διονυσίῳ χαίρειν.] Ἡ περίμει-

deinde erecta et stans circum sese veritatis locum circum-
spicit, in quo non pater, non mater, non uxor, non liberi,
non frater, non cognati, non ministri, non fortuna neque
prorsus quicquam tumultum excitat, sed perturbantia omnia
rejecta prae timore subsistunt, neque appropinquare audent,
pro eorum reverentia qui illic inhabitant. Illum autem
locum inhabitant artes, virtutum omne genus, dii, daemo-
nes, consilia et sententiae. In illaque regione magnus polus
stellis plurimum se moventibus tanquam corona cinctus est,
in quam fortassis Democritus ob sapientiam commigravit.
Deinde cum eos qui in urbe sunt non videat, ut qui pro-
cul a demo agat, ob solitudinis amorem insanire creditur.
Cum vero Abderitae Democritum non intelligant, de argento
periculum facere student. Tu vero, amice Philopoemen, ho-
spitium nobis praeparato. Neque enim perturbatae urbi
molestus esse volo cum te, ut nosti, veterem et proprium
hospitem habeam. Vale.

[Hippocrates Dionysio S.] Aut me Halicarnassi ex-

Ed. Chart. I. [15.] Foef. II. 1276. Ed. Lind. II. (910.)

νόν με ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἢ φθάσον αὐτὸς ἐλθεῖν, ὥς ἐταῖρε. κατὰ πᾶσαν γὰρ ἀνάγκην ἀπιτέον εἰς Ἀβδηράν μοι Δημοκρίτῳ χάριν, ἐφ' ὃν νοσέοντα μετεπέμψατό με ἡ πόλις, ἀλλ' ἔκτοπός τις ἢ συμπαθείη τῶν ἀνθρώπων, Διονύσιε, ὥς μιᾷ ψυχῇ συννοσέει τῷ πολίτῃ, ὥστε μοι δοκέουσι καὶ αὐτοῦ θεραπείης δέεσθαι. ἐγὼ δὲ οἶμαι οὐδὲ νόσον αὐτὴν εἶναι, ἀλλ' ἀμετρίην παιδείης, οὐκ οὐδ' αὖ γὰρ τῷ ὄντι ἀμετρίην, ἀλλὰ νομιζομένην τοῖσιν ιδιώτησιν, ἐπεὶ οὐδέποτε βλαβερόν τὸ ἀρετῆς ἀμετρον. δόξα δὲ νόσου γίνεται τὸ ὑπερβάλλον διὰ τὴν τῶν κρινόντων ἀπαιδευσίην, δοκιμάζει δὲ ἕκαστος ἐξ ὧν αὐτὸς οὐκ ἔχει τὸ ἐν ἄλλῳ πλεονάζον περισσεύειν, ὥς που καὶ ὁ δειλὸς ἀμετρίην τὴν ἀνδρείην ὑπέιληφε, καὶ ὁ φιλάργυρος τὴν μεγαλοψυχήν, καὶ πᾶσα ἑλλειψις ὑπερβάλλειν δοκεῖ τὸ ἀρετῆς ξύμμετρον. ἐκείνον μὲν οὖν αὐτὸν ἰδόντες μετὰ τῆς ἐνθύνδε προγνώσιος καὶ ἀκούσαντες τῶν λόγων αὐτοῦ ἄμεινον εἰσόμεθα. σὺ δὲ ἐπειξον, ὦ Διονύσιε, αὐτὸς παραγενέσθαι, βούλομαι γὰρ ἐνδιατροῦπαί σε τῇ πατρίδι μου

pecta, aut me, o amice, anteverte. Necessario enim mihi Democriti gratia in Abderam abeundum, ad quem aegrotantem urbs me accersivit. At mirabilis Dionysii quaedam est morum hominum naturae convenientia et consensio, qui velut unus animus una cum cive suo aegrotat, ut proinde mihi curatione indigere videatur. Equidem non ipsum morbum esse puto, sed nimis exuperantem doctrinam, quae revera modum superare non potest, sed ita vulgo existimatur, cum neque modum exuperans virtus unquam sit noxia. Quod vero exuperat, propter eorum qui judicant incertiam morbi opinionem praebet. Quisque autem ex his quae non habet, quod in alio abundat, modum excedere opinatur. Ita sane timidus fortitudinem et avarus animi magnitudinem modum excedere sentit, omnisque defectus virtutis moderationem excessum esse putat. Illum igitur ubi viderimus cum ea, quae nobis inde suppetet praenotione, ejusque sermonem audiverimus, melius cognoscemus. Tu vero, Dionysi, accedere festina. Volo enim te, quoad rediero, in

Ed. Chart. I. [15.] Foesl. II. 1276. Ed. Lind. II. (910. 911.)
 μέγρις ἂν ἐπανεέλθω, ὅπως τῶν τε ἡμετέρων φροντιῆς καὶ
 τρωτόν ἡμέων τῆς πόλιος, ἐπειδὴ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκ συντυ-
 χῆς ὑγιεινὸν τὸ ἔτος ἐστὶ καὶ τὴν ἀρχαίην φύσιν ἔχον. ὥστε
 οὐδὲ πολλὰ παρενοχλήσουσι νοῦσοι, πλὴν ὅμως πάριθι.
 οἰκῆσεις δὲ τὴν ἐμὴν οἰκίαν ὑπερευκαιρέου(911)σαν, ἅτε
 καὶ τοῦ γυναιόου μένοντος πρὸς τοὺς γονέας διὰ τὴν ἐμὴν
 κδημίην. ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅπως διάγῃ
 σωφρόνως καὶ μὴ τῇ ἀνδρὸς ἀπουσίῃ ἄλλους ἄνδρας νομίση-
 νόσμιον μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἦν καὶ γονέας ἀστείους εἶχεν, τὸν
 δὲ πατέρα ἐκτόπως ἀνδρικόν τε καὶ μάλα μισοπόνηρον ὑπερ-
 ρυῶς γερόντιον. ἀλλ' ὅμως αἰεὶ χορῆζει γυνὴ σωφρονίζοντος,
 ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑαυτῇ, ὕπερ εἰ μὴ καθ'
 ἡμέρας ἐπικόπτοιτο, ὥς τὰ δένδρα καθυλομανέει. ἐγὼ δὲ
 φίλον οἶμαι ἀκριβέστερον γονέων εἰς φιλακὴν γυναικὸς, οὐ
 γὰρ ὥς ἐκείνοις καὶ τουτέῳ ξυνοικέει πάθος εὐνοίης, δι' οὗ
 πολλάκις ἐπισκιάζονται τὴν νοουθεσίην. φρονιμώτερον δὲ ἐν

patria nostra commorari, ut rerum nostrarum imprimisque
 urbis nostrae curam habeas, quandoquidem nescio quo casu
 salubris annus est et pristinam naturam retinet, quare neque
 multi morbi molesti erunt, verumtamen adesto. Domum
 meam valde peropportunam inhabitabis, cum mea uxor
 propter meam profectionem apud parentes maneat, illius
 tamen vitam observa, quo pudice degat et ne ob viri ab-
 sentiam alios viros usurpet. Modesta ab initio fuit et pro-
 bos habuit parentes, patrem autem mirum in modum viri-
 lem et vehementer malos odio prosequentem, ac egregie
 senem. Semper tamen eo qui modeste coerceat mulier opus
 habet. Natura enim insitam intemperantiam habet, quae
 nisi quotidie refecetur, velut arbores supervacuis frondibus
 et inutili fraticatione luxuriat. At ego amicum parentibus
 diligentiores in muliere custodienda existimo. Neque enim
 hic, velut illi, benevolentiae affectu cum ea conjunctus est,
 quo plerumque admonitioni tenebras offendunt. In omni

Ed. Chart. I. [16.] Foesl. II. 1276. 1277. Ed. Lind. II. (911. 912.)
παντὶ τὸ ἀπαθέστερον, ἅτε μὴ ἐπικλώμενον ἐπ' εὐνοίης
ἔρῳσο.

[16] [Ἰπποκράτης Δαμαγήτῳ χαίρειν.] Οἶδα παρὰ σοὶ
γεγόμενος ἐν Ῥόδῳ Δαμάγητε τὴν ναῦν ἐκείνην, ἄλιος ἐπὶ
γραφῇ ἦν αὐτῇ, πάγκαλόν τινα καὶ εὐπρυμνον, ἱκανῶς τε
τετροπισμένην, καὶ διάβασιν εἶχε πολλήν. ἐπῆνεις δὲ καὶ τὸ
ναυτικὸν αὐτῆς ὡς ὀξύ καὶ ἀσφαλές καὶ εὐτεχνον ὑπουργῇ
σαι, καὶ τοῦ πλοῦ τὴν εὐδρομίην. ταύτην ἐκπεμψον ἡμῖν
ἀλλ' εἰ οἶόν τε, μὴ κώπαις, ἀλλὰ πτεροῖς ἐρετμώσας αὐτήν.
|| ἐπείγει γὰρ τὸ πρήγμα καὶ φιλότης, μάλα εἰς Ἀβδηρὰς
δια(912)πλεῦσαι πάνυ ταχέως. βούλομαι γὰρ νοσέουσιν ἡσά-
σθαι πόλιν διὰ νοσέοντα ἓνα Δημόκριτον. ἀκούεις πο-
τὶς ἀνδρὸς τὸ κλέος, τοῦτον ἢ πατρὶς ῥιτήται μανίῃ κεκακώ-
σθαι. ἐγὼ δὲ βούλομαι, μᾶλλον δὲ εὐχομαι, μὴ ὅτως αὐτὸν
παρακόπτειν, ἀλλ' ἐκείνοισι δόξαν εἶναι. γελῇ φασὶν ἀεὶ καὶ
οὐ παύεται γελῶν ἐπὶ παντὶ πρήγματι, καὶ σημεῖον αὐτοῖς
μανίης τοῦτο δοκέει. ὅθεν λέγε τοῖσιν ἐν Ῥόδῳ φίλοισι με-
τριάξεν ἀεὶ, καὶ μὴ πολλὰ γελῇν μηδὲ πολλὰ σκυθρωπά-

autem re quod sine affectu prudentius est, quod nimirum
benevolentia frangi non possit.

[Hippocrates] [Damageto S.] Cum apud te Rhodi essem,
Damagete, navem illam vidi cui solis inscriptio inerat, quae
mihi perpulchra, puppi probe et idonea carina instructa,
multaque transtra habere visa est. Tu vero eam commen-
dabas, quod ad navigandum velox esset, tuta, ad regen-
dum bene fabricata, facilemque navigationis cursum haberet.
Eam ad nos mittito, sed si fieri possit, non remis, sed ala-
rum remigio instructam. Res enim et amicitia urget ut
quam citissime in Abderam trajiciam. Aegrotantem enim
urbem propter unum Democritum morbo affectum curare
volo. Si quando de hujus viri fama accepisti, hunc patria
dementiae infimulat. At ego volo, imo vero exopto, illum
re vera non delirare, sed eos ita opinari. Ridet semper,
inquiunt, neque in quovis negotio ridere cessat, hocque illis
insaniae signum videtur. Quare nostros qui Rhodi sunt ami-
cos moneto, ut semper modum teneant neque multum ri-

Ed. Chart. I. [16.] Foëf. II. 1277. Ed. Lind. II. (912. 913.)
 εἶναι, ἀλλὰ τουτέων ἀμφοῖν τὸ μέτριον κτήσασθαι, ἵνα τοῖς
 μὲν χαριέστατος εἶναι δοξείας, τοῖς δὲ φροντιστῆς περὶ ἀρε-
 τῆς μερμηρίζων. ἐνὶ μέντοι τι Δαμάγητε κακὸν, παρ' ἑκάστον
 αὐτοῦ γελῶντος. εἰ γὰρ ἡ ἀμετρίῃ φλαυρον, τὸ διὰ παντὸς
 φλαυρότερον, καὶ εἵποιμ' ἂν αὐτῷ Δημόκριτε καὶ νοσέοντος
 καὶ κτεινομένου καὶ τεθνεώτος καὶ πολιορκουμένου καὶ παν-
 τὸς ἐμπίπτοντος κακοῦ, ἑκάστον τῶν πρησσομένων ὕλη σοι
 γέλωτος ὑπόκειται. οὐ θεομαχεῖς δὲ εἰ δύο ἑόντων ἐν κόσμῳ,
 γαρὸς καὶ λύπης, σὺ θάτερον αὐτῶν ἐκβέβληκας. μακάριός τ'
 ἂν ᾔης, ἀλλ' ἀδύνατον, εἰ μήτε μήτηρ σοι νερόσηκεν μήτε
 πατήρ, μήτε τὰ ὕστερον τέκνα ἢ γυνή ἢ φίλος, ἀλλὰ διὰ
 τὸν σὸν γέλωτα ἵνα διασώζεται εὐτυχεῖς πάντα. ἀλλὰ νοσε-
 ῶντων γελᾷς, ἀποθνησκόντων χαίρεις, εἰ τί που πύθοιο κακὸν,
 εὐφραίνει, ὥς πονηρότατος εἰ ὧς Δημόκριτε, καὶ πόρρω γε
 σοφίης, ἣν νόμιζεις αὐτὰ μηδὲ κακὰ εἶναι. μελαγχολᾷς οὖν
 Δημόκριτε, κινδυνεύων καὶ αὐτὸς (913) Ἀβδηρίτης εἶναι,
 φρονιμωτέρῃ δὲ ἢ πόλις. ἀλλὰ περὶ μὲν δὴ τουτέων ἀκρι-

deant neque multum tetrici sint, sed inter haec modum te-
 neant, uti his quidem gratissimus esse videaris, illis vero
 commendationi deditus, de virtute anxie cogitans. Inest
 certe Damagete vitii aliquid, quod ad singula rideat. Si
 enim immoderantia vitiosa est, quae perpetua vitiosior. Eum
 autem sic alloquar, Democrite, si quis aegrotet, si quis in-
 terficitur, moritur et obsidetur, et si quid mali incidit et quic-
 quid fit, materiam tibi risus praebet. An non bellum diis
 indicare videris, si cum duo sint in mundo, gaudium et tri-
 stitia, alterum a te rejeceris? Beatus certe mihi videaris,
 verum id fieri nequit, si neque mater tibi aegrotet, neque
 pater neque tandem liberi aut uxor aut amicus, sed ut pro-
 pter tuum risum conserventur, omnia certe tibi prospere
 cedunt. Sed quod cum aegrotant rides, cum moriuntur
 gaudes, si quod malum audieris, exhilararis, maxime im-
 probus es, Democrite, longeque a sapientia aberras, si haec
 vitia non existimas. Atra igitur bile vexaris Democrite, et
 periclitaris ne ipse Abderitanus habearis, prudentior autem
 sit civitas. Verum de his quidem Damagete illic exactius

Ed. Chart. I. [16. 17.] Foëf. II. 1277. Ed. Lind. II. (913. 908.)
βρότερον ἐκεῖ λέξομεν Δαμάγητε. ἡ δὲ ναὶς καὶ τὸν χρόνον
ὃν ἐπιστέλλω σοι χρονίζει. ἔρῳ σο.

[17] (908) [Ἰπποκράτης Φιλοποίμενι χαίρειν.] Σύντο
καὶ πεφροντικῶς ὑπὲρ Δημοκρίτεω, αὐτὴ ἐκείνη τῇ νυκτὶ
καταδαρθῶν, πρὸς ἀρχομένην τὴν ἑω ὅναρ ἐφαντάσθην. ἐ
οὗ νομίζω κάρτα μηδὲν ἐπισφαλὲς γενήσεσθαι. ἐκπάγλως γὰρ
διηγέρεσθην. ἐδόκουν γὰρ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν ὄρῃν φαίνε
σθαι αὐτέου πλησίον. ἤδη δὲ πρὸς ταῖς τῶν Ἀβδηριτῶ
πύλαις ἐτυγχάνομεν. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς οὐχ ὥς εἰώθεσαν αὐ
τέου αἱ εἰκόνες, μεῖλιχόν τε καὶ πρᾶον ἰδέσθαι κατεφαίνετο
ἀλλὰ διεγχεσμένος τῇ σχέσει καὶ ἰδέσθαι φοβερώτερος
εἶποντο δὲ αὐτῷ δράκοντες, χοῤῥμά τι ἐρπετῶν ὑπερφύε
ἐπειγόμενοι δὲ καὶ αὐτῷ μακρῷ τῷ ἐπισύρματι, καὶ τι φρε
κῶδες ὥς ἐν ἐρημίῃσι καὶ νάπησι κοίλῃσιν ὑποσυρίζοντες
οἱ δὲ κατόπιν ἑταῖροι κίστας φαρμάκων εὖ μάλα περισφην
κωμένας ἔχοντες ἤσαν. ἔπειτα ὥρεξέ μοι τὴν χεῖρα ὁ θεός
καὶ γὰρ λαβόμενος ἀσμένως ἐλιπάρεον ξυνέχεσθαι, καὶ μὴ κα
θυστερεῖν μου τῆς θεραπείης. ὁ δὲ, οὐδέν τι, ἔφη, ἐν τῇ

differemus. Navis autem etiam hoc tempore quo ad te scribo
moratur. Vale.

[*Hippocrates Philopoemeni S.*] Cum cogitabundus et
solicitus de Democriti salute essem, illaque ipsa nocte dor
mirem, sub aurorae initium somnium mihi visum est, ex
quo nihil admodum periculosi eventurum existimo. Miran
dum enim in modum excitatus sum. Ipsum enim Aescula
pium coram praesentem mihi videre videbar, cum jam ad
Abderitanas portas pervenissemus. At Aesculapius non ea
lenitate ac facilitate, qua illius imagines conspici solent, vi
debatur, sed habitus erat commoto similis et aspectus magis
horrendus. Sequebantur autem eum dracones inter reptilia
eximii, longoque tractu festinantes, horrendum quiddam
velut in solitudinibus et cavis vallibus subsibilantes. Pone
bant comites medicamentorum cistas probe obturatas ha
bentes. Deinde mihi manum deus porrexit, qua lubenter
arrepita rogabam mecum uti veniret, neque me in curatione
defereret. Ille vero, nihil, inquit, mea opera in praesentia

Ed. Chart. I. [17.] Foëf. II. 1277. 1278. Ed. Lind. II. (908. 909.)
 τὰρόντι ἐμῷ χρήσεις, ἀλλὰ σε αὐτὴ τὰ νῦν ξεναγήσει θεός,
 κοινὴ ἀθανάτων τε καὶ θνητῶν. ἐγὼ δὲ ἐπιστραφεὶς ὄρω
 γυναῖκα καλὴν τε καὶ μεγάλην ἀφελὲς πεπλοκισμένην, λαμ-
 πρῆμονα. διέλαμπον (909) δ' αὐτῆς οἱ τῶν ὀμμάτων κύ-
 κλοι, κηθαρόν τι φῶς, ὅσον ἀστέρων μαρμαρυγὰς δοκέειν.
 καὶ ὁ μὲν δαίμων ἐχωρίσθη, κείνη δὲ ἡ γυνὴ πιέσασά με
 τοῦ καρποῦ μαλθακῇ τινι εὐτονίῃ, διὰ τοῦ ἄστεος ἤγε φιλο-
 φρονημένη. ὥς δὲ πλησίον τῆς οἰκίης ἤμεν, ἵνα τὴν ξενίην
 ἐδόκεον εὐτρεπεῖσθαι, ἀπήει ὥς φάσμα, ὅσον εἰποῦσα, αὐριόν
 σε παρὰ Δημοκρίτῳ καταλήψομαι. || ἤδη δὲ αὐτῆς μετα-
 στρεφομένης, δέομαι, φημί, ἀρίστη, τίς εἶ καὶ τίνα σε καλέο-
 μεν, ἡ δὲ, Ἀλήθεια, ἔφη. αὐτὴ δὲ ἦν προσιεῦσαν, ὁρῆς καὶ
 ἐξαίφνης ἑτέρῃ τις κατεφαίνεται μοι, οὐ κακὴ μὲν οὐδ' αὐτῇ,
 θραυστιέῃ δὲ ἰδέσθαι καὶ σεσοβημένη, Δόξα, ἔφη, καλέσεται.
 κατοικέει δὲ παρὰ τοῖσιν Ἀβδηρίταισιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἀνα-
 στάς ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ, ὅτι οὐ δέοιτο ἡγετοῦ
 Δημοκρίτος, ὅπου γε αὐτὸς ὁ θεραπεύων θεὸς ἀπέστη, ὥς
 οὐκ ἔχων ὑλὴν θεραπείης, ἀλλὰ ἡ μὲν ἀλήθεια τοῦ ὑγιαίνειν

indiges, verum haec communis tum immortalium tum mor-
 talium dea te nunc hospitem deducet. At ego conversus
 mulierem tum pulchram tum magnam aspicio, simplici capil-
 lorum ornatu, splendido cultu, cujus oculorum orbes claro
 lumine pellucebant, uti stellarum fulgores viderentur. Et
 deus quidem discessit, mulier vero illa oppressa manu me
 levi quodam passu per urbem perhumaniter complexa de-
 duxit. Ubi vero ad domum venimus, ubi mihi hospitium
 paratum putabam, velut spectrum discessit, dicere visa, cras
 te apud Democritum offendam. Qua jam discedente, quae so-
 optima, inquam, quae nam es et quod tibi nomen est. Ve-
 ritas, inquit. Quam vero accedentem vides, Opinio est, in-
 quit, confestimque altera quaedam mihi visa est, neque mala
 haec quidem, ferociore tamen et fastuoso aspectu et apud
 Abderitanos habitat. Experrectus igitur mihi ipsi somnium
 explicavi, quod ex quo ipse deus medendi auctor discessisset,
 tanquam nullam curandi habeat materiam, Democritus me-
 dico non indigeat, sed veritas ipsa, quod sanus sit, apud

Ed. Chart. I. [17. 18.] Foef. II. 1278. Ed. Lind. II. (909. 928. 929) παρὰ Δημοκρίτου μένει, ἥ δὲ τοῦ νοσέειν αὐτὸν δόξα παρὰ Ἀβδηρίταις ὄντως κατώκηκε. ταῦτα πιστεύω ἀληθέα εἶναι Φιλοποίμην, καὶ ἔστιν, καὶ οὐκ ἀπογινώσκω τὰ ὀνείρατα μάλιστα δὲ ὁκόταν καὶ τάξιν διαφυλάττει. ἱητρικὴ δὲ καὶ μαντικὴ καὶ πάνυ ξυγγενεῖς εἰσιν, ἐπειδὴ καὶ τῶν δύο τε γνέων πατὴρ εἰς Ἀπόλλων, ὁ καὶ πρόγονος ἡμέων, εἴουσα καὶ ἔσομένης νούσους προαγορεύων καὶ νοσέοντας καὶ νοσήσοντας ἰώμενος. ἔρῳωσο.

[18] (928) [Ἱπποκράτης Κρατεῦν χαιρεῖν.] Ἐπίσταμα σε ῥιζοτόμον ἄριστον, ὃ ἑταῖρε, καὶ διὰ τὴν ἄσκησιν καὶ διὰ προγόνων κλέος, ὥς μηδὲν ἀποδεῖν σε δυνάμει τοῦ προπάτορος Κρατεῦα. νῦν οὖν εἰ καὶ (929) ποτε ἄλλοτε βοτανολόγησον ὁκόσα τε καὶ ὁκοῖα δύνασαι. ἀναγκαίη γάρ ἐπείγει καὶ διάπεμψαί μοι ταῦτα, ἐπ' ἄνδρα ὅλη πόλει ἰσοστάσιον Ἀβδηρίτην μὲν, ἀλλὰ Δημοκρίτον. νοσέειν γάρ φασιν αὐτὸν καὶ καθάρσιος μάλα χρήζειν ἐντὸς μανίης ἔοντα. μὴ χρησαίμεθα μὲν οὖν τοῖς φαρμάκοις, ὥσπερ καὶ πέπεισμαι, ἀλλ' ὅμως εὐτρεπεῖσθαι χρὴ πανταχόθεν. τὸ δὲ χρῆμα τῶν βοτα-

Democritum manet, opinio vero quod aegrotet re vera apud Abderitanos habitat. Haec vera esse, ut sunt, credo. Philopoemen, neque somnia rejicio, praesertim quae ordinem conservant. Medicina autem et divinatio magnam inter se cognationem habent, quandoquidem duarum artium pater est unus Apollo, progenitor noster, qui et praesentes et futuros morbos praedicebat et aegrotantes et aegrotaturos curabat. Vale.

[Hippocrates Crateuae S.] Scio te, o amice, praestantissimum esse herbarium, teque propter studium et majorum gloriam nihil facultate Crateuae proavo tuo cedere. Nunc igitur si unquam alias quantas et quascunque poteris herbas lege, cum necessitas urgeat, easque ad nos trans mitte, ad virum curandum, Abderitam quidem, verum Democritum, toti civitati aequi parandum. Eum enim aegrotare ajunt, et infania detentum purgatione valde indigere. Ac ut ne medicamentis quidem, ut spero, utamur, sed tamen undiquaque instructum esse oportet. Rem autem

Ed. Chart. I. [18.] Foef. II. 1278. Ed. Lind. II. (929.)
 ὧν παρὰ σοὶ πολλάκις ἐθώμασα, ὥς καὶ τὴν τῶν ὅλων
 γὰ φύσιν τε καὶ διάταξιν καὶ τὸ ἱερώτατον γῆς ἕδρυμα, ἐξ
 ἧς ζῶα καὶ φυτὰ καὶ τροφαὶ καὶ φάρμακα καὶ τύχη καὶ ὁ
 πλοῦτος αὐτὸς ἀναφύεται. οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχεν οἱ ἐπιβῆ ἡ
 φιλαργυρίη, οὐδ' ἂν Ἀβδηρεῖται με νῦν δέκα ταλάντοις
 ἐδελέαζον, ἀντὶ ἱητροῦ μισθωτὸν ἐλέγχοντες. εἰ δ' ἐδύνασο,
 Κράτενα, τῆς φιλαργυρίας τὴν πικρὰν ῥίζαν ἐκκόψαι, ὥς
 μηδὲν λείψανον αὐτῆς ἀφεῖναι, εὖ ἴσθι ὥς ἐκαθήραμεν ἂν
 τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν σωματίων καὶ τὰς ψυχὰς νοσεού-
 σας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εὐχαί, σὺ δ' ἡμῖν τὸ παρὲν μάλιστα
 τὰς ὀρεινὰς καὶ ὑψηλόφους βοτάνας ῥιζοτόμει. στερεώτεραι
 γὰρ τῶν ὑδρηλοτέρων εἰσὶν καὶ δοριμύτεραι μᾶλλον διὰ τὴν
 τῆς γῆς πυκνότητα καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ ἡέρος. ὅ τι γὰρ
 ἔλκουσιν ἐμψυχότερόν ἐστι. πειρήθητι δ' ὅμως καὶ τὰς παρὰ
 λίμναις ἐλίους πεφυκυίας ἀνθολογῆσαι, καὶ τὰς ποταμίους
 ἢ κρηνίτιδας ἢ πιδακίτιδας παρ' ἡμῖν καλεομένας, ἃς δὴ
 ἀσθενείας καὶ ἀτόνους καὶ γλυκυχύλους εἶναι πέπεισμαι.

herbariam apud te semper miratus sum, ut et rerum uni-
 versarum naturam et ordinem, sanctissimumque terrae so-
 lum, ex qua animantia, plantae, alimenta, medicamenta,
 fortuna, divitiaeque ipsae promanant. Neque enim aliqui
 pecuniae cupiditas haberet ubi consisteret, neque me nunc
 Abderitae decem talentis illectassent, et pro medico mer-
 cede conductum deprehendissent. Quod si, Cratena, amaram
 pecuniae cupiditatis radicem excindere possis, ut ne ullae
 ejus reliquiae restent, hoc probe teneto, quod una cum ho-
 minum corporibus etiam male affectos purgaremus. Sed
 haec quidem in votis habenda. Tu vero nobis, quod prae-
 sens est, montanas et ex summis collibus herbas legito. Nam
 ob foli densitatem et aeris tenuitatem aquosioribus sunt
 solidiores et vehementiores. Quod enim attrahunt, magis est
 animatum. Tenta tamen ut etiam ex his quae circa stagna
 aut paludes nascuntur flores colligas, et eas quae apud nos
 fluviales aut fontanae aut ex aquis salientibus scatentes vo-
 cantur, quas sane imbecillas et remissas ac dulcis succi esse

Ed. Chart. I. [18.] Foëf. II. 1278, 1279. Ed. Lind. II. (929, 930.)
 πάντα δὲ ὁκόσα (930) χυλοὶ τε καὶ ὁποὶ ῥέοντες ἐν ὑαλί-
 νοισιν ἀγγείοισιν φερέσθωσαν. ὁκόσα δ' αὖ φύλλα ἢ ἄνθη
 ἢ ῥίζαι ἐν κώθωσι καινοῖσι περιεσφηκωμένοις. ὁκως μὴ δια-
 γαζόμενα τῇσι πνοῇσι ἐκλείπῃ τὸν τόνον τῆς φαρμακείης
 ὥσπερ λειποψυχήσαντα, ἀλλ' εὐθύς ἡμῖν ταῦτα πέμψον. κα-
 γὰρ ἡ ὥρη τοῦ ἔτεος ἀρμόδιος, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς λεγομένης
 μαίνης ἐπείγει. τέχνης μὲν γὰρ πάσης ἀλλότριον ἀναβολὴ
 ἰητρικῆς δὲ καὶ πάνυ, ἐν ἣ ψυχῆς κίνδυνος ἢ ὑπέρθεισι.
 ψυχαὶ δὲ τῶν θεραπειῶν οἱ καιροί, ὧν ἡ παραφυλακὴ τὸ τέ-
 λος. ἔλπομαι μὲν οὖν ὑγίεια εἶναι τὸν Δημόκριτον καὶ δίχα
 ἰήσιος. εἰ δ' ἄρα τι σφάλμα φύσεως ἢ καιροῦ ἢ ἄλλης τι-
 νὸς αἰτίας γένοιτο, πολλὰ γὰρ ἡμέας θνητοὺς ἔοντας λάθοι,
 || ἅτε μὴ πάγχυ δι' ἀτρεκίης εὐτονέοντας, ἐπὶ τὸ ἄδηλον
 πᾶσαν χρεὸς δύναμιν ἡθροῖσθαι. οὐ γὰρ ἀρκέεται ὁ κινδύ-
 νευων οἷς δυνάμεθα, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ καὶ ἅ μὴ δυνάμεθα, καὶ
 σχεδὸν πρὸς δύο στρατευόμεθα τέλεα, τὸ μὲν ἀνθρώπου, τὸ
 δὲ τέχνης, ὧν τὸ μὲν ἄδηλον, τὸ δὲ τῇ ἐπιστήμῃ ὠρίσται.

mihī persuadeo. Succī autem omnes et fluidi liquores in
 vitreis vasis adferantur, ac rursus folia, flores et radices in
 fictilibus novis probe obturatis, ut ne ventis diffolata vim
 medicam tanquam animo deficientes deferant, verum haec
 ad nos confestim mitte. Anni enim tempestas commoda est,
 et dictae infaniae necessitas urget. Cum enim ab omni arte
 aliena sit procrastinatio, tum vero maxime in medicina, in
 qua dilatio vitae periculum adfert. Temporum autem op-
 portunitates curationum sunt animi, earumque observatio
 finis. Democritum fane quidem etiam citra medelam con-
 valiturum spero. Si vero aliquod naturae aut occasionis
 aut alterius alicujus causae erratum contingat, multa namque
 nos mortales latent, cum non admodum veritate praeestemus,
 ad id quod obscurum est facultatem omnem congregatam esse
 opus est. Neque enim ei, qui periculo constitutus est, satis
 sunt quae possumus, verum etiam quae non possumus ex-
 petit, fereque ad duos fines bellum inferimus, unum quidem
 hominis, alterum vero artis. Horum alter quidem obscurus
 est, alter vero arte circumscriptus est et in his ambobus

Ed. Chart. I. [18. 19.] Fœf. II. 1279. Ed. Lind. II. (930. 931. 913.)
 δεῖ δὲ ἐν ἀμφοτέροισι τουτέοισι καὶ τύχης, τὸ γὰρ ἀτέ-
 μαρτον ἐν ταῖς καθάρσεσι δι' εὐλαβείης ἰόντων, καὶ γὰρ
 καὶ στομάχου κάκωσιν ὑφορώμεθα, καὶ ἑυμετρίην φαρμα-
 κείης πρὸς ἀγνοουμένην φύσιν στομαζόμεθα. οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ
 καὶ μία φύσις ἀπάντων. [19] ἔτερον δ' αἰεὶ καὶ πρὸς ἐων-
 τὴν ὀρίζουσα οἰκεῖ. ἐνίοτε δὲ τὸ πᾶν ἀπώλει(931)σε καὶ ταῖς
 βοτάναις πολλὰ τῶν ἐρπετῶν ἐνιοβόλησε καὶ περιχανόντα τῇ
 ἐντὸς αὐρῇ κάκωσιν ἀντ' ἀλεξήσιος αὐτοῖς προσέπνευσεν,
 καὶ τούτου ἄγνοια ἔσται, εἰ μὴ τις ἄρα κηλὶς ἢ σπῖλος ἢ
 ὀδμή θηριώδης καὶ ἀπηνὴς τοῦ γενομένου ἑμβόλον φανείη.
 εἰθ' ἡ τέχνη διὰ τὸ ἑμπτωμα τῆς τύχης τῆς κατορθώσιος
 ἀφήμαρτε. βεβαιότεραι δ' ἂν αἰεὶ αἰ δι' ἑλλεβόρων καθάρσεις
 εἰσὶ, αἷς καὶ Μελάμπους ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων καὶ
 Ἀντικυρεὺς ἐφ' Ἡρακλέους ἱστοροῦνται κεχοῖσθαι. μὴ χρη-
 σαίμεθα δὲ ἡμεῖς ἐπὶ Δημοκρίτῳ μηδενὶ τούτων, ἀλλὰ
 γένοιτο ἐκείνῳ τῶν δραστικωτάτων καὶ ἱητρικωτάτων φαρ-
 μάκων σοφίῃ τέλος. ἔρῳωσο.

(913) [Ἱπποκράτης Δαμαγήτῳ χαίρειν.] Τοῦτ' ἐκεῖνο,

fortuna opus est. Nulla enim conjectura eorum quae ad
 purgationem cum cautione feruntur. Nam et stomachum
 male affectum suspectamus, et medicationis convenientem
 modum ex ignota natura conjicimus. Neque enim eadem et
 una est omnium natura, alterum autem semper etiam sibi
 circumscribens assimilat, interdum vero totum perdit. Quin
 etiam reptilia multa herbas suo veneno inficiunt, et suo cir-
 cum hiatu cum interiore aura malignitatem pro auxilio
 ipsis inspirant. Idque ignorabitur, nisi certe macula quae-
 dam aut inquinamentum aut ferinus et injucundus odor ejus
 rei quae accidit notam dederit. Deinde ars ipsa propter
 fortunae lapsum a via recta aberrat. Certiores autem sunt
 per veratrum purgationes, quibus etiam Melampus ad Proeti
 filias et Anticyreus in Hercule usi fuisse traduntur. Ac
 optandum nobis ut nullum ex his in Democrito usurpemus,
 sed sapientia efficacissimum et praestantissimum medicamen-
 tum illi contingat, et finem imponat. Vale.

[Hippocrates Damageto S.] Hoc ipsum conjiciebamus,

Ed. Chart. I. [19.] Poëf. II. 1279. Ed. Lind. II. (913. 914.)
 Δαμίγητε, ὅπερ εἰκάζομεν, οὐ παρέκοπτε Δημοκρίτος, ἀλλὰ
 πάντα ὑπερεφρόνεις καὶ ἡμᾶς ἐσωφρόνιζε καὶ δι' ἡμέων πάν-
 τας ἀνθρώπους. ἐξέπεμψα δέ σοι, φιλότης, ὡς ἀληθῶς τὴν
 Ἀσκληπιάδα νῆα, ἣ πρόσθε μετὰ τοῦ ἁλίου ἐπίσημον καὶ
 ὑγιήν, ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἰστιοδρόμηκε, καὶ ἐκείνη
 τῇ ἡμέρῃ κατέπλευσεν εἰς Ἀβδηρα, ἥπερ αὐτέοις ἐπεστάλκειν
 ἀφίξεσθαι. πάντας οὖν ἀολλέας πρὸ τῶν πυλῶν εὐρομεν, ὡς
 εἰκός, ἡμέας περιμένοντας, οὐκ ἄνδρας μόνους, ἀλλὰ καὶ γυ-
 ναῖκας, ἔτι δὲ καὶ πρεσβύτας καὶ παῖδια νῆ θεοὺς κατηφέα
 καὶ τὰ νήπια. οὗτοι μέντοι ὧδε εἶχον, ὡς ἐπὶ μαινομένῳ
 τῷ Δημοκρίτῳ, ὁ δὲ μετ' ἀκριβείης τότε ὑπερεφιλοσόφειν.
 ἐπεὶ δὲ με εἶδον, ἔνδοξάν που σμικρὸν ἐφ' ἑωυτῶν γεγονέναι
 καὶ χρηστὰς ἐλπίδας ἐποιοῦντο. ὁ δὲ Φιλοποίμην ἄγειν ἐπὶ
 τὴν ξεινήν με ὥρμητο, καὶ κείνοις ξυνεδόκεε τοῦτο. ἐγὼ δὲ, ὡ
 ἄνδρες, ἔφην, Ἀβδηρεῖται, οὐδὲν ἔστι μοι προὔργου ἢ Δημο-
 κριτον θεήσασθαι. οἱ δ' ἐπήνουν ἀκούσαντες καὶ ἥσθησαν,
 ἡγόν τέ με ξυντόμως διὰ τῆς ἀγορῆς, οἱ μὲν ἐπόμενοι, οἱ δὲ
 προθέοντες ἐτέρωθεν ἕτεροι, σῶζε λόγον (914) τες, βοήθει, θε-

Damagete, non delirat Democritus, sed in omnibus sapit
 nosque et per nos omnes homines sapientiores reddit. Re-
 misi autem ad te, amice, revera Aesculapii navem, cui cum
 solis signo etiam sanitatem apponito, cum revera prospero
 numine vela fecerit, eoque die Abderam navigarit, quo me
 perventurum scripseram. Omnes igitur pro portis congre-
 gatos offendimus, nos, ut est verisimile, expectantes, non
 viros solum, verum etiam mulieres, atque etiam senes et
 pueros, per deos, tristes itemque infantes. Hi sane sic affecti
 erant, quod Democritus insaniret, at ille tunc exacta qua-
 dam diligentia philosophiae incumbibat. Ubi autem me
 viderunt, paulum ad se rediisse et bene sperare visi sunt.
 Philopoemen vero me ad hospitium ducere properabat, quod
 et communiter illis placebat. At ego, viri Abderitæ, in-
 quam, nihil mihi prius faciendum existimo, quam ut Demo-
 critum videam. Quo audito collaudarunt et laetati sunt,
 meque continuo per forum deduxerunt, alii quidem sequen-
 tes, alii praecurrentes, aliaque ex parte alii clamantes ut ser-

Ed. Chart. I. [19. 20.] Foëf. II. 1279. 1280. Ed. Lind. II. (914.)
 ράπειυσον. καὶ γὰρ παρήνεον θαρσύνειν, ὥς τάχα μὲν οὐδενὸς
 ἔοντος κακοῦ πίσυνος ἐτησίαις ὥραις, εἰ δ' ἄρα καὶ τινος
 βραχέος, εὐδιορθώτου, καὶ ἅμα ταῦτα λέγων ἦεν, οὐδὲ γὰρ
 πόρρω ἦν ἡ οἰκίη, μᾶλλον δ' οὐδ' ἡ πόλις ὅλη. παρήειμεν
 οὖν, πλησίον γὰρ τοῦ τείχους ἐτύγγανεν, καὶ ἀνάγουσί με
 ἡσυχῇ, ἔπειτα κατόπιν τοῦ πύργου βουνὸς ἦν τις ὑψηλός,
 μακροῦσι καὶ δασείησιν αἰγέροισιν ἐπίσκιος, ἐνθεν τε ἐθεω-
 ρεῖτο τὰ τοῦ Δημοκρίτου καταγώγια, καὶ αὐτὸς ὁ Δημόκρι-
 τος καθῆστο ὑπὸ τινι ἀμφιλαφεὶ καὶ χθαμαλωτάτῃ πλατα-
 νίστῳ, ἐν ἐξωμίδι παχείῃ μῦνος ἀνήνυτος ἐπὶ λιθίνῳ θώκῳ,
 ὠχρηκῶς πᾶν καὶ λιπόσαρκος, κουρεῶν τὰ γένεια, παρ'
 αὐτὸν δ' ἐπὶ δεξιῇ λεπτόρρυτον ὕδωρ κατὰ πρηνοῦς τοῦ
 λόφου θέον ἡρεμέως ἐκελάρυσεν. || ἦν δέ τι τέμενος ὑπὲρ
 ἐκείνων τὸν λόφον, ὥς ἐν ὑπονοίῃ κατεικάζοντι, Νυμφῶν
 ἰδρυμένον, αὐτοφύτοις ἐπιθρόφες ἀμπέλους. ὃ δ' εἶχεν ἐν ἐν-
 κοσμῇ πολλῇ ἐπὶ τοῖν γουνάτοις βιβλίον, καὶ ἕτερα δέ τινα
 ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν αὐτέῳ παρεβέβλητο, σεσώρουντο δὲ
 καὶ ζῶα συχνὰ ἀνατετμημένα δι' ὅλων. [20] ὃ δὲ ὅτε μὲν

varem, adjuvarem, medelam adhiberem. At ego bono
 animo esse jubebam, quod etefiarum tempestate fretus, nul-
 lum quidem malum aut certe brevi et facile corrigi posse
 sperarem. Simulque haec dicens pergebam, neque enim
 procul domus erat, imo neque tota civitas. Audivimus
 igitur, cum juxta moenia esset, illucque me placide dedu-
 cunt. Deinde post turrim collis erat altus, longis et densis
 populis nigris opacus, unde Democriti domicilium conspi-
 ciebatur. Ipseque Democritus sub umbrosa et humillima
 platano sedebat, in brevi et substricta tunica crassa citra
 humeros desinente, exomide dicta, solus, squalidus, in la-
 pidea sella, pallidus admodum et macilentus, barba promissa.
 Juxta eum ad dextram tenuis aquula per declivem tumulum
 decurrens placide resonabat. Erat autem delubrum quod-
 dam super tumulum illum, Nymphis quidem, quantum con-
 jicere licet, dedicatum, sponte enatis vitibus circumdatum.
 Hic vero compositae admodum librae super genua habebat,
 et alii quidam utraque ex parte ei adjacebant, crebra autem

Ed. Chart. I. [20.] Foëf. II. 1280. Ed. Lind. II. (914. 915.)

ξυντόνως ἔγραφεν ἔγκειμενος, ὅτε δὲ ἤρξει πάμπόλῳ τι ἐπέχων καὶ ἐν ἐωυτῷ μερμηρίζων, εἶτα μετ' οὐ πολὺ τουτέων ἐρδομένων ἐξάναστάς περιεπάτει, καὶ τὰ σπλάγχνα τῶν ζώων ἐπεσκόπει, καὶ καταθείς αὐτὰ μετελθὼν πάλιν ἐκαθέζετο, οἱ δὲ Ἀβδηρίται περιεστῶτές με κατηφέες καὶ οὐ πόρρω τὰς ὄψεις δακρυόντων ἔχοντες φασίν. (915) ὁρῆς μέντοι τὸν Δημοκρίτου βίον, ὃ Ἰππόκρατες, ὡς μέμνηεν καὶ οὐτε ὅ τι θέλει οἶδεν οὔτε ὅ τι ἔρδει. καὶ τις αὐτέων ἔτι μᾶλλον ἐνδείξασθαι βουλόμενος τὴν μαρίην αὐτοῦ, ὃξὺ ἀνεκώκυσεν εἴκελον γυναικὶ ἐπὶ θανάτῳ τέκνου ὀδυρομένη, εἶτ' ἀνῶμωξεν πάλιν ὑποκρινόμενος παροδίτην ἀπολέσαντά τι ὧν διεκόμιζεν, καὶ ὁ Δημοκρίτος ὑπακούων τὰ μὲν ἐμειδία, τὰ δὲ ἐξεγέλα, καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲν ἔγραφεν, τὴν δὲ κεφαλὴν θαμινὰ ἐπέσεισεν. ἐγὼ δὲ, ὑμεῖς μὲν, ἔφην, ὃ Ἀβδηρίται, αὐτόθι μίμνετε, ἐγγυτέρῳ δ' αὐτὸς καὶ λόγων καὶ σώματος τάνδρὸς γεννηθεὶς, ἰδὼν τε καὶ ἀκούσας εἶδομαι τοῦ πάθεος τὴν ἀλήθειαν, καὶ ταῦτ' εἰπὼν κατέβαινον ἡσυχῇ. ἦν δὲ ὃξὺ

animalium cadavera, per totum dissecta, accumulata erant. Hic autem interdum contento studio scriptioni incumbibat, interdum multum subsistens et apud se anxie cogitans quiescebat. Deinde non multo post his peractis, exurgens deambulabat et animalium viscera attente inspiciebat, hisque depositis reversus rursus desidebat. At vero Abderitae mihi tristes, nec procul a lacrimantibus oculis assistentes. Vides certe, inquit, Hippocrates, Democriti vitam, quam infaniam neque quid velit aut quid faciat novit. Et ex his aliquis cum adhuc ejus infaniam mihi magis demonstrare vellet, altos ejulatus ad instar mulieris liberorum mortem lamentantis edidit, deinde rursus ingemuit, viatoris personam gerens, qui quod ferebat perdidit. Quibus auditis Democritus partim risit, partim subsannavit nihilque amplius scribebat, caput vero crebro concutiebat. At ego, vos quidem, inquam, viri Abderitae, hic manete, ubi autem ipse propius accessero et viri verba audiero, corpusque videro, affectus veritatem cognoscam, hisque dictis placide descendi. Erat autem praeceps locus ille et pronus, vix igitur gressum re-

Ed. Chart. I. [20.] Foëf. II. 1280. Ed. Lind. II. (915. 916.)
 καὶ ἐπίφορον ἐκεῖνο τὸ χωρίον, μόλις δ' οὖν διαστηρίζ-
 μενος διήλθον. ἐπεὶ δὲ ἐπλησίαζον, ἔτυχεν, ὅτε ἐπῆλθον αὐ-
 τέω, ὃ τι δὴ ποτε γράφων ἐνθουσιωδῶς καὶ μεθ' ὀρμῆς.
 εἰστήκειν οὖν αὐτόθι περιμένων αὐτέου τὸν καιρὸν τῆς ἀνα-
 παύσιος, ὃ δὲ μετὰ μικρὸν τῆς φορῆς λήξας τοῦ γραφίου
 ἀνέβλεψέ τε εἰς ἐμὲ προσιόντα καὶ φησὶ, χαῖρε ξένε. καὶ γὰρ,
 πολλά γε καὶ σὺ, Δημόκριτε, ἀνδρῶν σοφώτατε. ὃ δὲ αἰδε-
 σθεὶς, οἶμαι, ὅτι οὐκ ὀνομαστὶ προσεῖπέ με, σὲ δὲ, ἔφη, τί κα-
 λέομεν, ἄγνοια γὰρ τοῦ σοῦ ὀνόματος ἦν πρόφασις τῆς τοῦ
 ξένου προσηγορίας. Ἴπποκράτης, ἔφην, ἔμοιγε τοῦνομα ὃ ἱπ-
 τρός. ὃ δὲ εἶπεν, ἡ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εὐγένεια πολὺ τέ σου
 τὸ κλέος τῆς ἐν ἱητρικῇ σοφίης πεφοίτη(916)κεν καὶ ἐς ἡμέας
 ἀφίεται. τί δὲ χρέος, ἑταῖρε, δεῦρό σε ἦγαγε; μᾶλλον δὲ πρὸ
 πάντων κάθησο. ὀρῆς δὲ ὡς ἔστιν οὗτος οὐκ ἀηδὴς φύλλων
 θῶκος, ἔτι χλωρὸς καὶ μαλθακὸς ἐγκαθίσαι προσηνέστερος
 τῶν τῆς τύχης ἐπιφθόνων θώκων. καθίσαντος δέ μου πάλ-
 λιν φησὶν, ἴδιον οὖν ἢ ἐπιδήμιον πρᾶγμα διζήμενος δεῦρο

permeavi. Ubi vero propius accessi, forte in eum incidi
 cum sane quid divino furore actus et concitatus scriberet.
 Isthic igitur confiti, tempus opportunum dum ipse cessaret
 expectans. At ille non multe post, deposito impetu et stilo
 scriptorio, me accedentem aspexit et, salve, inquit, hospes.
 Et ego, tu quoque plurimum, inquam, Democrite, hominum
 sapientissime. Ille vero pudore suffusus, opinor, quod me
 nomine non compellasset, te vero, inquit, quonam nomine
 vocavero? Tui enim nominis ignoratio occasio fuit cur te
 hospitem appellarem. Hippocrates, inquam, medicus vocor.
 At ille, Asclepiadarum, inquit, nobilitas, tuaeque in arte
 medica sapientiae gloria crebris admodum hominum ser-
 monibus ad nos pervenit. Quōdnam vero te negotium, o
 amice, huc adduxit? Quin potius omiſſis omnibus confideto.
 Cernis enim quam non sit injuncunda haec foliis instrata sedes,
 viridis ad haec et mollis, et ad insidendum blandior invidia
 obnoxiis fortunae sellis. Cum vero confedissem, rursus in-
 quit, privatum igitur an publicum animo agitans negotium

Ed. Chart. I. [20.]

Foes. II. 1280. 1281.

Ed. Lind. II. (916.)

ἀφ᾽ ἑξαι, φράζω σαφῶς. καὶ γὰρ ἡμεῖς ὅ τι δυναίμεθα συνεροῦμεν ἂν. καὶ γὰρ τὸ μὲν κατ' ἀλήθειαν, ἔφη, αἴτιον, δεῦρο σέο χάριν ἤκω ξυντυχῆν σοφῷ ἀνδρί. ἔχει δὲ πρόφασιν ἡ πατρις ἧς πρεσβεῖν τελεῶ. ὁ δὲ, ξενίῃ τοίνυν, φησὶ, τὰ πρῶτα κέκρησο ἡμετέρῃ. πειρεύμενος δὲ καὶ γὰρ κατὰ πάντα τὰνδρὸς, καί περ ἤδη μοι καταδήλου μὴ παρακόπτειν ἐόντος, Φιλοποίμενα οἶσθα, ἔφη, πολίτην ἐόντα ὑμέτερον; ὁ δὲ, καὶ μάλα, εἶπεν, τὸν Δάμωνος λέγεις υἱὸν, τὸν οἰκοῦντα παρὰ τὴν Ἑρμαῖδα κρήνην. τοῦτον εἶπον, οὐ καὶ τυγχάνω ἐκ πατέρων ἴδιος ξένος. ἀλλὰ σὺ, Δημόκριτε, τῇ κρείσسونί με ξενίῃ δέχου, καὶ πρῶτόν γε τί τοῦτο τυγχάνεις γράφων φράζε. ὁ δ' ἐπισχὼν ὀλίγον, περὶ μανίης, ἔφη. καὶ γὰρ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, φημί, εὐκαίρως γε ἀντιγράφεις πρὸς τὴν πόλιν. ὁ δὲ, ποίην, φησὶ, πόλιν Ἰππόκρατες; ἐγὼ δὲ, οὐδὲν, ἔφη, ὦ Δημόκριτε, ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως προσέπεσεν. ἀλλὰ τί περὶ μανίης γράφεις; τί γὰρ, εἶπεν, ἄλλο, πλὴν ἥτις τε εἴη, ὅπως ἀνθρώποις ἐγγίνεται, καὶ τίνα τρόπον ἀπολοφέοιτο. || τὰ τε γὰρ ζῶα

huc venisti? eloquere aperte. Ad id enim te pro viribus adjuvabimus. Ego vero, ista sane vera causa est, huc tui gratia venio, ut te virum sapientem conveniam. Occasionem autem patria dedit, cujus legationem obeo. At ille, hospitio igitur primum nostro utere. Ego vero pertentato per omnia viro, etsi eum minime delirare jam mihi constaret, Philopoemenem, inquam, nosti, civem vestrum? Ille vero, maxime, inquit, Damonis filium dicis, cujus aedes sunt juxta fontem Hermaida? Illum ipsum, inquam, cujus antiquus sum et peculiaris hospes. Tu vero, Democrite, potiore me hospitio excipito, imprimisque quidnam scribas eloquere. Ille vero paulum moratus, de insania, inquit. Tum ego, Iuppiter rex, inquam, peropportune sane contra civitatem scribis. At ille, quam civitatem Hippocrates? Nihil inquam, o Democrite, sed nescio quo modo mihi excidit. Sed quid de insania scribis? Quidnam vero, inquit, aliud quam quid sit, et quomodo hominibus innascatur, et quam ratione allevetur. Haec

Ed. Chart. I. [20. 21.] Foesl. II. 1281. Ed. Lind. II. (916. 917.)
 ταῦτα ὁκόσα, ἔφη, (917) ὀρεῖς, τουτέου μέντοι γε ἀνατέμνω
 εἵνεκα, οὐ μισέων θεοῦ ἔργα, χολῆς δὲ διζήμενος φύσιν καὶ
 θέσιν. οἶσθα γὰρ ἀνθρώπων παρακοπῆς ὡς αἰτίη ἐπιτοπολὺν
 αὐτῇ πλεονάσασα [21] ἐπὶ πάσῃ μὲν φύσει ἐνυπάρχει, ἀλλὰ
 παρ' οἷς μὲν ἔλαττον, παρ' οἷς δὲ τι πλεόν. ἡ δ' ἀμετρίη αὐτέης
 νοῦσοι τυγχάνουσιν, ὡς ὕλης ὅτε μὲν ἀγαθῆς, ὅτε δὲ φανύ-
 λης ὑποκειμένης. καὶ γὰρ, νῆ Δία, ἔφην, ὦ Δημόκριτε, ἀληθέως
 γε καὶ φρονίμως λέγεις, ὅθεν εὐδαίμονά σε κρίνω τοσαύτης
 ἀπολαύοντα ἡσυχίης, ἡμῖν δὲ μετέχειν ταύτης οὐκ ἐπιτέτρα-
 πται. ἐρεομένου δὲ διὰ τί, ὦ Ἱππόκρατες, οὐκ ἐπιτέτραπται;
 ὅτι, ἔφην, ἢ ἀγροὶ ἢ οἰκίῃ ἢ τέκνῃ ἢ δάνειᾳ ἢ νοῦσοι ἢ θά-
 νατοι ἢ δμῶες ἢ γάμος ἢ τοιαῦτά τινα τὴν εὐκαιρίην ἡμῶν
 ὑποτέμνεται. ἐνταῦθα δὴ ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κα-
 τηνέχθη, καὶ μάλα ἀθρόον τι ἀνεκάγχασε, καὶ ἐπετώθασε,
 καὶ τὸ λοιπὸν ἡσυχίην ἤγε. καὶ γὰρ, τί μέντοι, Δημόκριτε, ἔφην,
 γέλας; πότερον τὰ ἀγαθὰ ὧν εἶπον ἢ τὰ κακά; ὃ δὲ ἔτι
 μᾶλλον ἐγέλα, καὶ ἀποθεν ὀρεῦντες οἱ Ἀβδηρῖται, οἱ μὲν

enim, inquit, quae vides animantia hujus certe rei gra-
 tia refeco, minime dei opera odio prosequens, sed bilis
 naturam et sedem inquirens. Nosti enim quod haec, ubi
 redundarit, ut plurimum hominum infaniae causa est. In
 omni quidem natura inest, sed in aliis quidem minus, in
 aliis vero copiosius. Hujus autem immoderantia morbi
 existunt, velut materia, partim quidem bona, partim vero
 mala subjecta. Tum ego, per Jovem, inquam, o Democrite,
 vere et sapienter ais. Perinde te beatum judico, qui tanta
 quiete frueris, cujus participes esse nobis non liceat. At eo
 interrogante, cur Hippocrates non liceat? Quod, inquam,
 aut agri aut res familiaris aut liberi aut aes alienum
 aut morbi aut mortes aut servi aut nuptiae aut ejusmodi
 quaedam hujus opportunitatem nobis rescindant. Tum sane
 vir ille in solitam affectionem delapsus et abunde in risum
 effusus est et vehementius irrisit, ac de caetero quievit. At
 ego, quid sane Democrite, inquam, rides? num de bonis
 aut malis quae dixi? Ille vero adhuc magis ridebat. Quod

Ed. Chart. I. [21.]

Fœf. II. 1281.

Ed. Lind. II. (917. 918.)

τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔπαιον, οἱ δὲ τὰ μέτωπα, οἱ δὲ τὰς τρίχας ἔτιλλον. καὶ γὰρ, ὡς ὕστερον ἔφησαν, πλεονάζοντι παρὰ τὸ εἰωθὸς τῷ γέλῳτι ἐκρήσατο. ὑποτυχὼν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ μὲν, ἔφην, σοφῶν ἄριστε Δημόκριτε, ποθέω γὰρ αἰτίνην τοῦ περὶ σὲ πάθιος καταλαβέσθαι, τίνος ἄξιός ἐφάνην ἐγὼ γέλωτος ἢ τὰ λεχθέντα, ὅπως μαθὼν πάνσωμαι τῆς αἰτίας ἢ σὺ ἐλεγχθεὶς (918) διακρούσῃ τοὺς ἀκαίρους γέλωτας. ὁ δὲ, Ἡράκλεις, ἔφη, εἰ γὰρ δυνήσῃ με ἐλέγξει, θεραπείην θεραπείσεις, οἴην οὐδένα οὐδεπώποτε, ὦ Ἱππόκρατες, καὶ πῶς οὐκ ἐλεγχθείης, ἔφην, ὦ ἄριστε; ἢ οὐκ οἴῃ ἄτοπός γε εἶναι γέλῳ ἀνθρώπου θάνατον ἢ νοῦσον ἢ παρακοπὴν ἢ μάστιγιν ἢ μελαγχολίην ἢ σφαγὴν ἢ ἄλλο τι χεῖρον; ἢ τοῦμπαλιν γάμους ἢ πανηγύρεις ἢ τεκνογονίην ἢ μυστήρια ἢ ἀρχὰς ἢ καὶ τιμὰς ἢ ἄλλο τι ὅλως ἀγαθόν; καὶ γὰρ ἃ δέον οἰκτεῖρειν γελᾶς, καὶ ἐφ' οἷς ἡδεσθαι χρὴ, καταγελᾶς τουτέων, ὥστε μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν παρὰ σοὶ διακεκρίσθαι. ὁ δὲ

procul videntes Abderitae partim quidem capita, partim vero frontem caedebant, quidam etiam capillos evellebant. Nam quemadmodum postea narrarunt, copiosiore quam solitus esset risu usus fuerat. Tum ego, At vero sapientum optime Democrite, hujus enim tui affectus causam deprehendere cupio, quonam tibi risu dignus visus sum, aut ea quae dicta sunt, ut hoc cognito, causa desistam, vel tu reprehensus importunos hos risus summoveas. Tum ille, si, me hercule, inquit, redarguere me poteris, curationem Hippocrates qualem nullus unquam feceris. Et quomodo, inquam, optime, reprehensione dignus non videaris, aut te absurdum non esse putas, si hominum mortem rides aut morbum aut dementiam aut insaniam aut melancholiam aut caedem aut quid pejus? aut contra nuptias aut conventuum celebritates aut liberorum natales aut mysteria aut magistratus aut honores aut aliud quid prorsus bonum? Quae enim commiseratione digna sunt rides, et de quibus laetari oporteat, ea etiam derides, adeo uti apud te neque boni neque mali ullum sit discrimen. At ille, recte

Ed. Chart. I. [21.] Foëf. II. 1281. Ed. Lind. II. (918. 919.)
 ταῦτα μὲν ἔφη, εὖ λέγεις, ὦ Ἱππόκράτες, ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἂν πω
 τοῦ ἡμετέρου γέλωτος αἰτίην, μαθὼν δ' εὖ οἶδ' ὅτι κρέσσονα
 τῆς πρεσβείης ἀντιφορτισάμενος ἀποίσεις θεραπείην τὸν ἐμὸν
 γέλωτα τῇ πατρίδι καὶ ἐωυτέῳ καὶ τοὺς ἄλλους δυνήσῃ σω-
 φρονίζειν. ἀνθ' ὧν ἴσως καὶ μετὰ διδάξεις ἰατρικὴν ἀμοιβηδὸν,
 γνοὺς ὅση σπουδῇ περὶ τὰ ἀσπούδαστα φιλοτιμύμενοι πρήσ-
 σιν τὰ μηδενὸς ἄξια πάντες ἄνθρωποι τὸν βίον ἱναλίσκονσι
 γελώτων ἄξια διοικεῦντες. ἐγὼ δέ φημι, λέγε πρὸς θεῶν, μή-
 ποτε γὰρ διαλανθάνει ἅπας ὁ κόσμος νοσέων, καὶ οὐκ ἔχει
 ὅκου διαπέμψηται πρεσβεῖην πρὸς θεραπείην. τί γὰρ ἂν εἴη
 ἔξω αὐτέου; ὁ δ' ὑπολαβὼν, πολλάί γε, φησὶν, ἀπειρίαι κό-
 σμων εἰσὶν, Ἱππόκράτες, καὶ μηδαμῶς ἐταῖρε κατασμικρολόγει
 πλουσίην τὴν φύ(919)σιν ἐοῦσαν. ἀλλὰ ταῦτα, ἔφη, Δημό-
 κριτε, διδάξεις ἐν ἰδίῳ καιρῷ, εὐλαβοῦμαι γὰρ μή πως καὶ τὴν
 ἀπειρίην διεξιὼν γέλῃν ἄρξῃ. ἴσθι δὲ νῦν περὶ τοῦ σέο γέ-
 λωτος τῷ βίῳ λόγον δώσω. ὁ δὲ μάλα τρανὸν ἀπιδὼν με,
 δύο, φησὶ, τοῦ ἐμοῦ γέλωτος αἰτίας δοκέεις, ἀγαθὰ καὶ φαῦλα.

quidem dicis, Hippocrates, verum risus nostri causam non-
 dum nosti, quam cum didiceris, certus sum quod meum
 risum meliorem curationem pro tua legatione patriae tibi que
 ipsi vicissim reportabis, qua etiam alios prudentiores red-
 dere poteris. Pro quibus fortasse me etiam medicinam mu-
 tuo docueris, ubi cognoveris quanto studio omnes homines
 ad ea, quae negligenda sunt et nullius pretii facienda, con-
 tendunt, et in his, quae risu digna sunt, confectandis vitam
 consumunt. Tum ego, dic per deos, inquam, nunquid om-
 nis mundus se aegrotare ignorat, neque habet unde sui
 curationem legatione accerfat? Quid enim extra eum esse
 potest? Quo audito, multae, inquit, sunt Hippocrates mun-
 dorum infinitates, nolique, amice, naturam divitem ut
 parvam existimare. Sed haec, Democrite, inquam, suo tem-
 pore docebis. Vereor enim, ne si quando infinitatem percen-
 sueris, ridere incipias. Nunc vero de tuo risu in vita red-
 dendam esse tibi rationem puta. At ille admodum perspicue
 in me intuens, duas, inquit, mei risus causas existimas,

Ed. Chart. I. [21. 22.] Foëf. II. 1281. 1282. Ed. Lind. II. (919. 920.)
 ἐγὼ δὲ ἕνα γελῶ τὸν ἄνθρωπον, ἀνοίης μὲν γέμοντα, κενεὸν
 δὲ πρηγμάτων ὀρθῶν πάσαις ἐπιβουλαῖς νηπιᾶζοντα, καὶ
 μηδεμιῆς ἔνεκεν ὀφειλίας ἀλγέοντα τοὺς ἀννηνύτους μόχθους,
 πείρατα γῆς καὶ ἀορίστους μυχοὺς ἀμέτροισιν ἐπιθυμίῃσιν
 ὀδεύοντα. || ἄργυρον κτίζοντα καὶ χρυσόν, καὶ μὴ παυόμε-
 νον τῆς κτήσεως ταύτης, αἰεὶ δὲ θορυβεύμενον περὶ τὸ πλεόν,
 ὅπως αὐτὸς ἐλάσσων μὴ γένηται, καὶ οὐδὲ αἰσχύνεται μὴ λε-
 γόμενος εὐδαίμων. ὅτι χάσμα τῆς γῆς ὀρύσσει διζήμενος χερ-
 σὶν, [22] ὧν οἱ μὲν ὑπὸ σομφῆς ἐπιπιπτούσης τῆς γῆς
 ἐφθάρησαν, οἱ δὲ πολυχρονίως ταύτην ἔχοντες τὴν ἀνάγκην
 ὡς ἐν πατρίδι τῇ κολάσει παραμένουσιν, ἀργύριον καὶ χρυ-
 σίον μαστεύοντες, ἔχνη κόνεως καὶ ψήγματα ἐρευνῶντες, ψάμ-
 μον ἄλλην ἀλλαχόθεν ἐγείροντες καὶ τῆς γῆς φλέβας ἐκτέ-
 μνοντες, ἐς περιουσίην αἰεὶ βωλοποιέοντες ἐκ γῆς τῆς μητρὸς
 πολεμίνην γῆν καὶ τὴν αὐτὴν ἐοῦσαν καὶ θαυμάζοντες πα-
 τοῦσιν. ὅσος γέλως ἐπὶ μόχθου καὶ κρυφίης γῆς ἐρῶσι τὴν
 φανερὴν ὑβρί(920)ζοντες. κύνας ὠνεῦνται, οἱ δ' ἵππους, οἱ

bona et mala. At ego unum hominem rideo, amentia quidem
 refertum, recte factis vacuum, in omnibus consiliis puerili-
 ter agentem, nullius utilitatis gratia immodicos labores to-
 lerantem, terrae fines et infinitos recessus argenti et auri
 comparandi gratia immoderatis cupiditatibus peragrantem
 et nunquam ab his comparandis cessantem, semper vero ad
 copiam tumultuantem, ne si ea destituatur pudore suffunda-
 tur, quod felix non dicatur. Quod in terrae hiatus inqui-
 rens, eorum manibus effodiat, qui partim quidem a terra
 inani intereunt, partim vero diutius hac necessitate detent
 in supplicio tanquam in patria permanent, aurum et argen-
 tum perquirentes, pulveris vestigia et ramenta pervestigant-
 tes, arenam aliam aliunde excitantes, et terrae venas excin-
 dentes, ad opulentiam semper terram matrem tanquam
 hostilem in glebas proscindunt, quam eandem etiam cum
 admiratione calcant. Quantum vero rideri debet, quod ter-
 ram latentem cum labore amant, apertam contumelia affi-
 ciunt. Canes emunt, quidam etiam equos, quidam vero

Ed. Chart. I. [22.]

Foëf. II. 1282.

Ed. Lind. II. (920.)

δὲ χώραν πολλήν περιορίζοντες ἰδίην ἐπιγράφουσιν, καὶ πολλῆς ἐθέλοντες δεσπόζειν οὐδὲ αὐτέων δύνανται. γαμεῖν σπεύδουσιν, ἃς μετ' ὀλίγον ἐκβάλλουσιν, ἐρώσιν, εἴτα μισοῦσι, μετ' ἐπιθυμίας γεννῶσιν, εἴτ' ἐκβάλλουσι τελείους. τίς ἢ κενὴ σπουδὴ καὶ ἀλόγιστος, μηδὲν μανίης διαφέρουσα; πολεμοῦσιν ἔμφυλον, ἡρεμίην οὐχ αἰρετίζοντες. ἀντενεδρεύουσι βασιλείας, ἀνδροφονοῦσι, γῆν ὀρέσσοντες ἀργύριον ζητοῦσιν, ἀργύριον εὐρόντες γῆν ἐθέλουσι πρίασθαι, ὠνησάμενοι γῆν καρποὺς πιπράσκουσι, καρποὺς ἀποδόμενοι πάλιν ἀργύριον λαμβάνουσιν. ἐν ὅσαις μεταβολαῖς εἰσιν, ἐν ὅσῃ κακίῃ. οὐσίην μὴ ἔχοντες οὐσίην ποθέουσιν, ἔχοντες κρύπτουσιν, ἀφανίζουσιν. καταγελῶ ἐφ' οἷς κακοπραγέουσιν, ἐπιτείνω τὸν ἐλῶτα ἐφ' οἷς δυστυχεοῦσι, θεσμούς γὰρ ἀληθείας παραβέβηκασι, φιλονεικέοντες ἔχθρην πρὸς ἀλλήλους δῆριν ἔχουσι. μετὰ δὲ ἀδελφῶν καὶ τοκῶν καὶ πολιτῶν, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ποιοῦντων κτημάτων ὧν οὐδεὶς θανὼν δεσπότης ἐστίν, ἀλλήλοκτονέουσιν, ἀθεσμόβια φρονεῦντες φίλων καὶ πατρίδων

multa circumscripta regione eam sibi adscribunt, et cum multis dominari velint, sibi ipsis imperare nequeunt. Uxores habere cupiunt, quas paulo post repudiant, amant, deinde odio prosequuntur, cum cupiditate liberos suscipiunt, deinde eos adultos abdicant. Quodnam hoc inane studium et ratiois expers nihilque ab insania discrepans? Bellum internum gerunt, quietem optabilem non ducunt, regibus vicissim insidias tendunt, homines necant, defossa terra argentum investigant, argento reperto terram emere cupiunt, terra empta fructum divendunt, fructibus distributis rursus argentum capiunt. Quibus mutationibus et quantis vitiis innoxii? Cum opes non habeant, eas expetunt, si habent, abscondunt, dissipant. Eorem res adversas derideo, eorum infortunia intento risu excipio. Veritatis enim instituta violant, contentionis studio hostiles inter se rixas habent. Cum parentibus vero, parentibus et civibus mutuas caedes exercent, idque pro iis possessionibus quarum nemo post mortem dominus esse potest. Injustam vitam consecretantes, amicorum

Ed. Chart. I. [22.]

Foesf. II. 1282.

Ed. Lind. II. (920. 921.)

ἀπορίην ὑπερορῶσι, πλουτίζουσι τὰ ἀνάξια καὶ τὰ ἄψυχα, ὅλης τῆς οὐσίας ἀνδριάντα ὠνέονται, ὅτι δοκεῖ λαλεῖν τὸ ἄγαλμα. τοὺς δὲ ἀληθέως λαλέοντας μισεῦσι· τῶν γὰρ μὴ ῥηϊδίῳ ἐφίενται. καὶ γὰρ ἥπει(921)ρον οἰκεῦντες θάλασσαν ποθέουσι, καὶ πάλιν ἐν νήσοις ἐόντες ἥπειρον γλίσχονται, καὶ πάντα διαστρέφουσιν ἐς ἰδίην ἐπιθυμίην. καὶ δοκέουσι μὲν ἐν πολέμῳ ἀνδρείην ἐπαινεῖσθαι, νικῶνται δὲ κατ' ἡμέρην ὑπὸ τῆς ἀσελγείας, ὑπὸ φιλαργυρίας, ὑπὸ τῶν παθῶν πάντων νοσέουσι. Θεροῦται δ' εἰς τοῦ βίου πάντες. τί δὲ τὸν ἐμὸν, Ἰππόκρατες, ἐμέμψω γέλῳτα; οὐ γὰρ αὐτὸς τῆς ἰδίας ἀνοίης, ἀλλὰ ἄλλος ἄλλου καταγέλῃται, οἱ μὲν τῶν μεθύοντων, ὅταν αὐτοὶ δοκέουσι νήφειν, οἱ δὲ τῶν ἐρώντων, χαλεπωτέραν νόσον νοσεῦντες αὐτοὶ, οἱ δὲ τῶν πλεόντων, ἄλλοι δὲ τῶν περὶ γεωργίην ἀσχοληθέντων. οὐ συμφωνέουσι γὰρ οὔτε ταῖς τέχναις οὔτε τοῖς ἔργοις. ἐγὼ δὲ, ταῦτα μὲν, ἔφην', κρήνηα, Δημόκριτε, οὐδ' ἄλλος τις ἂν εἴη λόγος ἀρμοδιώτερος ἐξαγγέλλων ταλαιπωρίην θνητῶν. ἀλλ' αἱ πρῆ-

et patriae inopiam despiciunt, indigna et inanimata divitiarum loco habent, pro universis facultatibus statuat mercantur, quod simulacrum loqui videatur, eos vero, qui vere loquuntur, odio habent. Res non faciles amore prosequuntur, in continente habitantes maritima expetunt, rursusque insulas tenentes continentem affectant, cunctaque in suam cupiditatem pervertunt. Et in bello quidem fortitudinem laudare videntur, at in dies a libidinum indulgentia et avaritia vincuntur et affectibus omnibus tenentur. Therfitis autem vitam omnes referunt. Qua vero in re risum meum Hippocrates reprehendisti? Neque enim quisquam suam, sed alter alterius amentiam deridet, hi quidem ebrios, cum ipsi sibi sobrii videantur, alii amantes, cum ipsi graviore morbo laborent, hi vero navigantes, alii agriculturae deditos. Neque enim artibus, neque operibus inter se consentiunt. Tum ego, haec quidem, inquam, vera sunt, Democrite, neque alia quaequam oratio ad convincendam mortalium miseriam commodior esse possit, verum ipsae

Ed. Chart. I. [22. 23.] Foesl. II. 1282. 1283. Ed. Lind. II. (921. 922.)
 ξίαι νομοθετοῦσι τὴν ἀναγκαίην, οἰκονομίης τε εἶνεκα καὶ
 ναυπηγίης καὶ τῆς ἐτέρης πολιτείας, ἐν ᾗ χρεῶν εἶναι τὸν
 ἄνθρωπον. οὐ γὰρ εἰς ἀργίην αὐτὸν ἢ φύσις ἐγέννα. ἐκ
 τούτων δὲ πάλιν φιλοδοξίᾳ χυθεῖσα ἐσφηλε πολλῶν ὀρθο-
 γνώμονα ψυχὴν, σπουδαζόντων μὲν ἅπαντα ὡς ἐπὶ ἀδια-
 πτωσίᾳ, μὴ κατ' εὐτονούντων δὲ τὴν ἀδηλότητα προορῆσθαι.
 εἴ που γὰρ τις, ὧς Δημόκριτε, γαμέων ἢ χωρισμὸν ἢ θάνατον
 προσεδόκησεν. || τίς δ' ὁμοίως παιδοτροφέων ἀπώλειαν; ἀλλ'
 οὐδ' ἐν γεωργίᾳ καὶ πλοίῳ καὶ βασιλείᾳ καὶ (922) ἡγε-
 μονίᾳ καὶ πάνθ' ὅσ' ὑπάρχει κατὰ τὸν αἰῶνα· οὐδεὶς γὰρ
 προῦλαβεν πταῖσαι, ἀλλ' ἀγαθοῖσιν ἕκαστος τούτων ἐλπίσι
 φέρεται, τῶν δὲ χρειόνων οὐδὲ μέμνηται. μή ποτ' οὖν ὁ
 σὸς γέλως τούτοις ἀνάρμοστος. ὁ δὲ Δημόκριτος, μάλα, ἔφη,
 νόθῃς τὸν νόον ὑπάρχεις καὶ μακράν γε τῆς ἐμῆς γνώμης
 ἀπόδημος, Ἰππόκρατες, [23] ὀταραξίης καὶ ταραχῆς μέτρα
 μὴ ἐπισκοπέων, δι' ἄγνοιαν. ταῦτα γὰρ αὐτὰ διανοίᾳ φρε-
 νῆρει διοικέοντες, αὐτοὶ τε ῥηϊδίως ἀπήλλασσον καὶ τὸν ἐμὸν

actiones hanc necessitatem veluti decreto quodam impo-
 nunt, ad rei domesticae dispensationem, navium fabrica-
 tionem et reliquam reipublicae administrationem, in qua
 versari hominem oportet. Neque enim ad inertiam eum
 natura procreavit. Ex his rursus late sparsa ambitio
 multorum recte sentientem animum aberrare coegit, qui
 ad omnia velut sine lapsu summo studio contendunt, non
 tamen obscuritatem praevidere possunt. Quis enim, o De-
 mocrite, uxorem ducens divortium aut mortem cogitat? aut
 liberos educans, interitum? sed neque in agricultura
 et navigatione, regno, imperio et omnibus, quae sunt in
 vita. Nemo enim se aberraturum animo ante percepit, sed
 quisque horum bona spe pascitur, deteriora vero ne memi-
 nit quidem. Num igitur tuus hic risus his minime conve-
 nit? Tum Democritus, tardo, inquit, es admodum ingenio
 proculque a mea sententia peregrinaris, Hippocrates, neque
 tranquillitatis et perturbationis modum propter ignorantiam
 prospicis. Qui enim haec ipsa prudenti cogitatione dispo-
 nunt, ii et facile liberantur et meum risum sublevant. Nunc

Ed. Chart. I. [23.] Foes. II. 1283. Ed. Lind. II. (922. 923.)
 ἐλώφειον γέλωτα. νῦν δ' ὥς ἐπ' ἀρηρόσι τοῖς ἐν τῷ βίῳ
 φρενοβλαβέες τετύφλωνται ἀσυλλογίστῳ διανοίῃ τῆς ἀτάκτου
 φορῆς δυσδίδακτοι. νουθεσίῃ γὰρ αὐτάρκης ὑπῆρχεν ἡ τῶν
 συμπαντων μεταβολή, ὅξείῃσι τροπῇσιν ἐμπίπτουσα, αἰφνί-
 διον τροχηλασίην παντοίην ἐννοέουσα. οἱ δ' ὥς ἐπ' ἀρηρόσι
 καὶ βεβαίῃ ἐκλελησμένοι παθέων κατὰ τὸ ξυνεχές ἐμπίπτόν-
 των, ἄλλοτε ἄλλος ποθεῦντες τὰ λυπέοντα, διζήμενοι τὰ μὴ
 ξυμφέροντα, ἐγκαλινδεῦνται πολλῇσι συμφορῇσιν. εἰ δέ τις
 ἐμερμήριζεν κατὰ δύναμιν ἰδίην τὰ ξυμπαντα ἔρδειν, ἀδιά-
 πτωτον ἐφρούρει ζωὴν, ἐωυτὸν ἐξεπιστάμενος, καὶ ξυγκρίσει
 ἰδίην σαφῶς κατανοήσας καὶ μὴ τῆς ἐπιθυμίας τὴν σπου-
 δὴν, ἀόριστον ἐκτείνων, τὴν δὲ πλουσίην φύσιν καὶ πάντων
 τιτηνὸν, δι' αὐταρκείας ὁδοιπορέων. καθάπερ δὲ τῶν πα-
 θέων εὐεξίῃ κίνδυνος πρόδηλος, οὕτω τὸ μέγεθος τῶν ἐν-
 τυχημάτων σφαλερόν ἐστιν. ἀρίσθημοι (923) δ' ἐν τῇσι κα-
 κοδαιμονίῃσι ξυνθεωρεῦνται. ἄλλοι δὲ τὰ τῶν παλαιῶν μὴ
 ἱστορέοντες ὑπὸ τῆς ἰδίας κακοπραγίης ἀπώλοντο, τὰ δῆλα

vero velut in rebus vitae convenientibus mente capti cae-
 cutiunt, neque mente ratiocinationis experte inordinatum
 impetum facile addiscunt. Satis enim fuerit haec admonitio
 rerum omnium commutatio, quae subditis conversionibus
 incidens, repentinam et omnimodam rerum velut rotarum
 agitationem in mentis notione reponit. Illi vero tanquam
 haec adaptata sit et firma, affectionum continenter inci-
 dentium obliti, aliter alius quae tristitiam adferunt expeten-
 tes, quae sunt in commoda inquirentes, in multis calami-
 tatibus assidue versantur. Quod si quis omnia quae facit pro-
 virinus mente versaret, vitiam ab omni casu immunem ser-
 varet, seipso probe nesciens et suam ipsius concretionem
 aperte intelligens, cupiditatis studium in infinitum non ex-
 tenderet, sed naturam divitem et omnium alumnam per
 ea, quae abunde suppetunt, sequeretur. Quemadmodum autem
 optimus corporis habitus affectionum periculum denunciat,
 sic magnus rerum successus lubricus est. Rebus autem in-
 adversis insignes conspiciuntur. Alii vero antiquorum res
 minime oculis subjicientes, pravis suis affectionibus pereunt,

Ed. Chart. I. [23.]

Foef. II. 1283.

Ed. Lind. II. (923.)

καθάπερ ἄδηλα μὴ προθεωρεῦντες, ὑπόδειγμα τὸν μακρὸν βίον ἔχοντες, γενομένων καὶ μὴ γινόμενων, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἐσόμενον ἐχοῖν κατανοῆσαι. ταῦθ' ὁ ἐμὸς γέλως, ἄφρονες ἄνθρωποι, πονηρῆς δίκας ἐκτίνοντες, φιλαργυρίας, ἀπληστίας, ἔχθρης, ἐνεδρίας, ἐπιβουλῆς, βασκανίης, ἀργαλέον ἐξείπειν πολυμηχανίην κακῶν. ἀπειρίῃ γὰρ τις ἐστὶ καὶ τουτέοις δολοπλοκίῃσιν, ἀνθομιλεῦντες, σκολιόφρονες. ἀρετῆς δὲ παρ' αὐτέοις τρόπος ἐστὶ τὸ χέρειον, φιλοψευδίην γὰρ ἀσκέουσι, φιληδονίην κοσμέουσι, νόμοις ἀπειθεῦντες. ὁ δὲ αὐτέων κατακρίνει τὴν ἀπροαιρεσίην, μήτε ὀρήσεως μήτε ἀκοῆς μετέχοντας, μούνη δ' αἰσθησις ἀνθρώπου ἀτρεκεῖη διανοίη τηλαυγής, τό τε ὃν καὶ τὸ ἐσόμενον προορεομένη. δυσαρρεστῶνται πᾶσι καὶ πάλιν τοῖς αὐτέοις ἐμπελάζονται, ἀρησάμενοι πλόον πλέουσι, γεωργίην ἀπωσάμενοι αὐτίς γεωργοῦσιν, ἐκβάλλοντες γαμετὴν ἑτέραν εἰσάγονται, γεννήσαντες ἔθαψαν, θάψαντες ἐγέννησαν, πάλιν τρέφουσι, γῆρας ἠΐξαντο,

manifesta velut obscura non providentes, cum tamen longam vitam exemplum habeant, eorum quae fiunt et non fiunt, ex quibus quod futurum est cognoscere oportebat. Haec est mei risus materia, homines imprudentes improbitatis suae poenas dantes, avaritiae, inexplebilis cupiditatis, inimicitiarum, insidiarum, subdolorum consiliorum, invidentiae. Difficile est multorum malorum machinatricem solertiam verbis exprimere, cum eorum sit infinitas quaedam et in his cum dolosis commentis prava mente inter se conversentur. Apud eos autem virtutis modus habetur, quod est deterius. Mendacia enim amant et in his se exercent, voluptatis studium extollunt, legibus minime parentes. Hic autem meus risus quae ab his nullo proposito consilio fiunt condemnat, cum neque visionis, neque auditionis participes sint. At solus hominis sensus recta intelligentia eminus splendescens, quod praesens et futurum est praevidet. Omnia detestantur ac rursus ad eadem se adjungunt, navigationem averfantes navigant, agricultura propulsata rursus agrum colunt, abdicata uxore aliam inducunt, susceptos liberos sepeliant et his sepultis alios procreant et rursus educant,

Ed. Chart. I. [23.] Foëf. II. 1283. 1284. Ed. Lind. II. (923. 924.)
 ἐς αὐτὸ δ' ἀφικόμενοι στενάζουσιν, ἐν οὐδεμιᾷ καταστάσει
 βέβαιον ἔχοντες τὴν γνώμην, ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς μακαρί-
 ζοῦσι τὸν ιδιώτην. ὁ δὲ ιδιώτης ὀρέγεται βασιλείης. ὁ πο-
 λιτευόμενος τὸν χειροτέχνειν (924) τα ὥς ἀκίνδυνον, ὁ δὲ
 χειροτέχνης ἐκείνον ὥς εὐτονεῦντα κατὰ πάντων. τὴν γὰρ
 ὀρθὴν κέλευθον τῆς ἀρετῆς οὐ θεωροῦσι καθαρὴν καὶ λείην
 καὶ ἀπρόσπαιστον, εἰς ἣν οὐδεὶς τετόλμηκεν ἐμβαίνειν. φέ-
 ρονται δὲ ἐπὶ τὴν ἀπειθῆ καὶ σκολίην τρηχυβατέοντες κατα-
 φερόμενοι καὶ προσκόπτοντες, οἱ δὲ πλεῖστοι ἐκπίπτοντες,
 ἀσθμαίνοντες ὥς διωκόμενοι, ἐρίζοντες, ὑστερέοντες, προη-
 γούμενοι. || καὶ οὓς μὲν αὐτέων ἔρωτες ἀτάσθαλοι ὑποπε-
 πρήκασιν ἀλλοτρίης εὐνῆς φθορῇ, ἀναιδείης πυσύνοους, οὓς
 δὲ τῆκει φιλαργυρίας νοῦσος ἀόριστος, οἱ δ' ἀλλήλοισι ἀντε-
 πιτίθενται. οἱ δ' ὑπὸ φιλοδοξίης εἰς ἡέρα ἀνενεχθέντες βρί-
 θει κακίης εἰς βυθὸν ἀπωλείας καταφέρονται, κατασκάπτου-
 σιν, εἴτα ἐποικοδομοῦσι, χαρίζονται, εἴτα μετανοοῦσιν καὶ
 ἀφαιρεῦνται τὰ φιλής δίκαια, κακοπραγεῦντες εἰς ἔχθρην τὰ

senectutem exoptant cumque eo pervenerint gement, nul-
 loque in statu firma mente persistunt. Principes ac reges
 privatum beatum praedicant, privatus regium imperium af-
 fectat. Qui rempublicam regit, artificem tanquam periculi
 expertem laudat, artifex vero illum velut in omnia poten-
 tiam exercentem. Rectam enim virtutis viam puram mi-
 nimeque asperam ac inoffensam non cernunt, per quam
 nullus incedere sustinet. Per inaccessam autem et tortuo-
 sam feruntur et per aspera delati incedunt et offendunt,
 plerique etiam decidunt, velut si quis persequatur anhelan-
 tes, partim sequentes partim praecedentes contendunt. Et
 eorum quosdam impudentia fretos nefandi alieni cubilis cor-
 rumpendi amores succendunt, quosdam etiam inordinatus
 avaritiae morbus tabefacit, alii mutuas infidias struunt. Alii
 vero ambitionis studio in aëra subvecti sceleris gravitate in
 exitii profundum praecipites deferuntur, diruunt, deinde ae-
 dificant, beneficium conferendo gratiam demerentur, deinde
 poenitentia ducti amicitiae jura violant maleque afficiendo

Ed. Chart. I. [23, 24.] Fœf. II. 1284. Ed. Lind. II. (924, 925.)
 ξυγγενίης πολεμοποιεῦντες, καὶ τουτέων πάντων αἰτίη φι-
 λαργυρίη. τί νηπίων ἀθυρόντων διαφέρουσι; παρ' οἷς ἄκρι-
 τος μὲν ἡ γνώμη, τὸ δὲ προσπεσὸν τερπνόν, ἐν δὲ τοῖς θυ-
 μοῖς τί περισσὸν ζώοις ἀλόγοις παραλελοίπασιν; [24] πλὴν
 ὅτι ἐν αὐταρκείῃ μένουσιν οἱ θῆρες. τίς γὰρ λέων ἐς γῆν
 κατέκρυψε χρυσόν; τίς ταῦρος πλεονεξίην ἐκορύξατο; τίς
 πάρδαλις ἀπληστίην κηώρηκε; διψῇ μὲν ἄγριος σῦς, ὅσον
 ὕδατος ὀρεχθῇ. λύ(925)κος δὲ δαρδάρας τὸ προσπεσὸν τῆς
 ἀναγκαίας τροφῆς ἀναπέπνυται, ἡμέρησι δὲ καὶ νυξὶ ξυνα-
 πτομένησιν οὐκ ἔχει θοίνης κόρον ἄνθρωπος, καὶ χρόνων
 μὲν ἐνιαυσίων τάξεις ὀχείης ἀλόγων τέρας ἐστίν, ὃ δὲ τὸ
 διηγεῖς οἰστρομανίην ἔχει τῆς ἀσελγείας. Ἰπποκράτες, μὴ
 γελάσω τὸν κλαίοντα δι' ἔρωτα ὅτι ξυμφερόντως ἀποκέλει-
 σται, μάλιστα δ' ἣν ῥιποκίνδυνος ἦ, καὶ φέρεται κατὰ κρη-
 μῶν ἢ βυθῶν πελάγους, ἐπιτενῶ τὸν γέλωτα; μὴ γελάσω
 τὸν τὴν νῆα πολλοῖσι φορτίοις βαπτίσαντα, εἴτα μεμφόμε-

ad inimicitias deveniunt et cognationis jura bello appetunt,
 horumque omnium avaritia causa est. Quanam in re ab
 infantibus ludibundis discrepant? quos, cum mens judicio
 careat, quicquid sese forte obtulit delectat. Quod ad cupi-
 ditates attinet, non multum a brutis animantibus differunt,
 nisi quod ferae in eo quod satis est se continent. Quinam
 enim leo aurum defossam in terram abdidit? Quinam tau-
 rus alienum usurpandi cupiditate ad proelium impetu
 quodam delatus est? Quae pardalis inexplebilem aviditatem
 admittit? Sitit quidem aper, sed quantum aquae appetit.
 Lupus vero dilaniato, quod sese obtulit, necessario alimento
 quiescit. At si dies jungantur noctibus, hominem non capit
 comessandi satietas. Et anniverfariorum temporum ordo,
 brutis quidem animantibus coitus finem adfert, hic vero
 infano libidinis stimulo continenter agitur. Quomodo, Hip-
 pocrates, ejulantem ob amorem quod suo commodo prive-
 tur non derideam? praecipueque si quis nullo habito peri-
 culorum delectu per praecipitia et alta maria feratur, in-
 tenso risu non excipiam? Non ridebo eum, qui navem mul-
 tis mercibus onustam demersit, deinde mare incusantem,

Ed. Chart. I. [24.] Foëf. II. 1284. Ed. Lind. II. (925, 926.)
 νον τῇ θαλάττῃ ὅτι κατέβύθισεν αὐτὴν πλήρη; ἐγὼ μὲν
 οὐδαμῶς δοκέω γελῆν, ἐξευρεῖν δὲ κατ' αὐτέων ἡθελόν τι
 λυπηρόν. ἀλλ' οὐδὲ ἰητρικὴν ὑπὲρ τούτων ἐχοῖν εἶναι, μήτε
 τεχνώμενον παιήονα φάρμακα. ὁ σὸς πρόγονος Ἀσκληπιὸς
 νοουθεσίῃ σοι γενέσθω, σῶζων ἀνθρώπους κεραυνοῖς ἡὺχα
 ρίσσεται. οὐχ ὀρῆς ὅτι καὶ γὰρ τῆς κακίης μοῖρα εἰμὶ, μανίης
 διζήμενος αἰτὴν, ζῶα κατακτείνω καὶ ἀνατέμνω. ἐχοῖν δὲ ἐξ
 ἀνθρώπου τὴν αἰτίαν ἐρευνῆσαι, οὐχ ὀρῆς ὅτι καὶ ὁ κόσμος
 μισανθρωπίης πεπλήρωται; ἅπειρα κατ' αὐτέου πάθια ξυν-
 ἡθροικεν, ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γενετῆς νοῦσος ἐστίν, τρεφό-
 μενος ἄχρηστος ἱκέτης βοηθείης, αὐξανόμενος, ἀτάσθαλος,
 ἄφρων, ἐνδεὴς παιδαγωγίης, θρασὺς, ἀκμάζων, (926) πασα-
 κμάζων, οἰκτρὸς, τοὺς ἰδίους πόνους ἀλογιστὴ γεωργήσας.
 ἐκ μητρῶων γὰρ λύθρων ἐξέθορε τοιοῦτος, διὰ τοῦτο οἱ
 μὲν θυμικοὶ καὶ ὀργῆς ἀμέτρου γέμοντες, ἐν ξυμφορῇσι καὶ
 μάχησι; οἱ δ' ἐν φθορῇσι καὶ μοιχείῃσι διὰ παντὸς, οἱ δ'.

quod eam plenam submerferit? Equidem haec minime ridi-
 cula duco, verum in eos aliquid molesti excogitare cuperem.
 Sed neque pro his medicinam esse oportuit, neque aliquem
 qui Paeonia medicamenta conficeret. Cujus rei te admonere
 debeat tuus ille progenitor Aesculapius, qui pro servatis
 hominibus gratam beneficii recordationem fulminis ictus
 reportavit. Non vides me quoque hujus vitii participem
 esse, dum in infaniae causam inquirens animantia macto
 ac refeco, quam in hominibus perscrutari oportuit? Nonne
 vides mundum ipsum inhumanitate redundare et infinitas
 adversus hominem affectiones cumulare? Totus homo ab
 ipso ortu morbus est. Dum educatur inutilis, auxilium sup-
 plex implorat, dum increfcit, improbus et demens est, in-
 stitutione puerili indigens, in aetatis vigore constitutus, au-
 dax, aetate marcescens miserabilis, suos labores per impru-
 dentiam excolens. Talis enim ex materno cruore sanie per-
 mixto promicuit. Proptereaque hi quidem indignabundi et
 immodica ira referti in calamitatibus et pugnis, alii in adul-
 teriis et stupris perpetuo versantur, alii in ebrietatibus, alii

Ed. Chart. I. [24.] Foëf. II. 1284, 1285. Ed. Lind. II. (926.)
 ἐν μέθῃσιν, οἱ δ' ἐν ἐπιθυμίῃσι τῶν ἄλλοτρίων, οἱ δ' ἐν
 ἀπολείψει τῶν σφετέρων. ὄφελον δύνάμεις ὑπῆρχε τὰς ἀπάν-
 των οἰκῆσεις ἀνακαλύψαντα μηδὲν ἀφῆναι τῶν ἐντὸς πα-
 ρακάλυμμα, εἴθ' οὕτως ὁρῇν τὰ πρησσόμενα ἔνδον. εἶδωμεν
 ἂν οὓς μὲν ἐσθίοντας, οὓς δὲ ἐμέοντας, ἐτέρους δ' αἰκίησι
 στρεβλέοντας, τοὺς δὲ φάρμακα κυκῶντας, τοὺς δὲ ξυνο-
 ῶντας ἐπιβουλίην, τοὺς δὲ ψηφίζοντας, ἄλλους χαίροντας,
 τοὺς δὲ κλαίοντας, τοὺς δὲ ἐπὶ κατηγορίῃν φίλων ξυγγρά-
 φοντας, τοὺς δὲ διὰ φιλοδοξίην ἔκφροντας. καί γε τινὲς βα-
 θύτεραι πρήξεις τῶν κατὰ ψυχὴν κευθομένων, καὶ τούτων
 ὁκόσοι μὲν νέοι, ὁκόσοι δὲ πρεσβῦται, αἰτεῦντες, ἀρνεόμενοι,
 πενόμενοι, περιουσιάζοντες, λιμῶ θλιβόμενοι, οἱ δὲ ἀσωτῆ
 βεβαρυμένοι, ῥυπῶντες, δέσμιοι, οἱ δὲ τρυφῇσι γαυριῶντες,
 τρέφοντες, ἄλλοι σφάζοντες, ἄλλοι θάπτοντες, ὑπορέοντες
 ἂ ἔχουσι, || πρὸς τὰς ἐλπιζόμενας κτήσιας ὠρμημένοι, οἱ
 μὲν ἀναίσχυντοι, οἱ δὲ φειδωλοὶ, οἱ δὲ ἀπληστοί, οἱ μὲν
 φονεῦντες, οἱ δὲ τυπτόμενοι, οἱ δὲ ὑπερφηανεῦντες, οἱ δὲ
 ἐπτοημένοι κενοδοξίῃ. καὶ οἱ μὲν ἵπποισι παρεστῶτες, οἱ

in rerum alienarum cupiditatibus, alii in suis perdendis.
 Quod si possemus nullo intus relicto velamento omnium
 habitationes detegere, deinde ita quae intus aguntur inspi-
 cere, hos quidem edere videremus, illos vero vomere, alios
 indignis verberibus torquere, alios venena miscere, alios
 insidias struere, alios rationibus studere, hos gaudere, illos
 plorare, hos amicorum accusationem meditari, illos vero
 nimia ambitione desipere. Et certe quaedam sunt in animis
 altius reconditae actiones. Et in his partim quidem juve-
 nes, partim vero senes, petentes, denegantes, pauperes, re-
 bus affluentes, fame oppressi. Hi luxu gravati, sordidi, vin-
 cti, illi vero deliciis gestientes, multos alentes. Alii jugu-
 lantes, alii sepelientes, ea quae habent pro nihilo habentes,
 speratas possessiones captantes, alii quidem impudentes, alii
 parci, alii inexplebiles, alii quidem interficientes, alii ver-
 beribus afflicti, alii superbe se jactantes, alii inani gloria
 attoniti. Et hi quidem equis addicti sunt, alii hominibus;

Ed. Chart. I. [24. 25.] Foëf. II. 1285. Ed. Lind. II. (926. 927.)
 δὲ ἀνδράσιν, οἱ δὲ κυσίν, οἱ δὲ λίθοις ἢ ξύλοις, οἱ δὲ χαλ-
 κῷ, οἱ δὲ γραφῇσι. καὶ οἱ μὲν (927) πρεσβείαις, οἱ δὲ στρα-
 τηγαίαις, οἱ δὲ ἱερωσύνησιν, οἱ δὲ στεφανοφορέοντες, οἱ δὲ
 ἔνοπλοι, οἱ δ' ἀποκτεινόμενοι. φέρονται δὲ τουτέων ἕκαστοι.
 οἱ μὲν ἐπὶ ναυμαχίην, οἱ δὲ ἐπὶ στρατείην, οἱ δὲ ὑπ' ἀγορ-
 κίην, ἕτεροι δὲ ἐπὶ φορτίδας ναῦς, οἱ δὲ εἰς ἀγορὴν, ἕτεροι
 δ' ἐπ' ἐκκλησίην, οἱ δὲ ἐπὶ θέητρον, οἱ δὲ ἐς φυγὴν, ἄλλοι
 δὲ ἀλλαχόσε. καὶ οἱ μὲν ἐς φιληδονίην καὶ ἡδυπαθείην καὶ
 ἀκρασίην, οἱ δὲ ἐς ἀργίην καὶ ῥαθυμίην. τὰς ἀναξίους οὖν
 καὶ δυστήνους ψυχὰς ὁρεῦντες καὶ τοσαύτας, πῶς μὴ χλευ-
 ᾶσωμεν τὸν τοιήνδε ἀκρασίην ἔχοντα βίον αὐτέων; [25]
 κάρτα γὰρ ἔλπομαι μηδὲ τὴν σὴν ἱητρικὴν ἀνδάνειν αὐτέ-
 οισιν, δυσαρεστέονταί γὰρ ὑπ' ἀκρασίης ἅπασι, καὶ μανίην
 τὴν σοφίην νομίζουσιν. ἦπου γὰρ ὑπονοέω ὥς σαφῶς λω-
 βάσθαι σου τὰ πολλὰ τῆς ἐπιστήμης ἢ διὰ φθόρον ἢ δι'
 ἀχαριστίην. οἳ τε γὰρ νοσέοντες ἅμα τῷ σώζεσθαι τὴν αἰτήν
 θεοῖς ἢ τύχῃ προσνέμουσι. πολλοὶ δὲ τῇ ἰδίᾳ φύσει προσά-

alii navibus, alii lapidibus aut lignis, alii statuis ex aere,
 alii picturis. Et alii quidem legationibus, alii rei militaris
 administrationibus, alii rebus sacris. Alii coronas gestant,
 alii armati sunt, alii interficiuntur. Et horum singuli par-
 tim quidem in pugna navali versantur, partim in militari
 officio, partim vero in agricultura. Alii vero in navibus
 onerariis, alii in foro, alii in concionibus, alii in theatro,
 alii in fuga, alii vero aliis quibusdam rebus. Et alii qui-
 dem ad voluptatis studium, mollietatem et intemperantiam
 feruntur, alii ad otium ac desidiam. Cum igitur tot indige-
 nas et miseras animas videamus, quomodo eorum vitam
 ejusmodi intemperantiae debitam ludibrio non habeamus?
 Valde quoque metuo, ne artem tuam medicam ipsi non pro-
 bent. Propter intemperantiam enim implacide se habent
 ad omnia et sapientiam insaniam existimant. Et certe su-
 spicor pleraque in arte tua aut per invidiam aut per in-
 gratitudinem palam contumelia affici. Aegrotantes enim
 simul ac servati sunt, causam diis vel fortunae attribuunt.
 Plerique vero hoc suae naturae assignantes bene meren-

Ed. Chart. I. [25.] Fœd. II. 1285. Ed. Lind. II. (927. 928.)
 ψαντες, ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα, μικροῦ δεῖν προσα-
 γανακτεῦντες, εἰ νομίζονται χρειοφειλέται, οἳ τε πολλοὶ τὸ
 τῆς ἀτεχνίης ἐφ' ἑωυτέοις ἔχοντες, αἰδρίες ἔόντες, καθαίρουσι
 τὸ κρέσσον. ἐν ἀναισθήτοις γὰρ εἰσιν αἱ ψῆφοι, οὔτε δ' οἱ
 πάσχοντες συνόμιλοι εἶναι θέλουσιν, οὔτε οἱ ὁμοτεχνεῦντες
 μαρτυρεῖν. φθόνος γὰρ ἐνίσταται. οὐκ ἄπειρος σὺ τῶν τοι-
 ουτέων λεισχημάτων, σαφέως δὲ εἰδὼς ταῦτα ἐν ἀξιοπαθείῃσι
 σὲ πολλάκις, γενηθέντα καὶ οὐδὲ αἰ(928)τήν ἢ βασκανίην
 φιλοτωθάσσοντα. ἀτρεκίης γὰρ οὐδεμία οὔτε γνῶσις οὔτε
 μαρτυρίη. ἐπεμειδία δὲ λέγων ταῦτα, καί μοι, Δαμάγητε, θεο-
 ειδῆς τις κατεφαίνεται καὶ τὴν προτέρεην αὐτέου μορφὴν ἐκλε-
 λησμένος, καὶ φημί, ὦ Δημόκριτε μεγαλόδοξε, μέγας γε τῶν
 σῶν ξενίων δωρεὰς εἰς Κῶ ἀποίσομαι, πολλοῦ γὰρ με τῆς
 σοφίης θαύμασμοῦ πεπλήρωκας, ἀποναστέω γὰρ σου κῆρυξ
 ἀληθείης ἀνθρωπίνης φύσιν ἐξιχνεύσαντος, καὶ νοήσαντος.
 Θεραπείην δὲ λαβὼν τῆς ἐμῆς διανοίης, παρὰ σεῦ ἀπαλλάσ-
 σομαι τῆς ὥρης τοῦτο ἀπαιτούσης καὶ τῆς τοῦ σώματος

tem adio prosequuntur, parumque abest quin indignantur,
 si eis operam debeant. Multi etiam artis imperitiam prae-
 ferentes, cum sint ignorantes, quod melius est damnant.
 Calculorum enim suffragia stupidis attribuuntur, neque
 aegrotantes simul approbare volunt, neque ejusdem artis
 focii testimonio confirmare, cum invidia obstat. Neque tu
 hujusmodi contumelias non expertus es, cum probe sciam
 haec, quae in memorabilibus affectionibus fiunt, te per cau-
 sam aut invidiam nunquam lubenter convitiis infectatum.
 Veritatis enim nulla est cognitio, neque testimonii confir-
 matio. Quae cum diceret, subridebat mihique, Damagete,
 divina quadam specie prioremque formam oblitus esse vi-
 debatur. Tum ego, Democrite praestantissime, magna ho-
 spitalitatis tuae munera mecum in Co reportabo, cum multa
 me sapientiae tuae admonitione compleveris. Praeco enim
 tuarum laudum revertor, quod naturae humanae veritatem
 investigasti et mente complexus es. Accepta autem a te
 mentis curatione discedo, cum id tempus postulet, ut cor-

Ed. Chart. I. [25.] Fœf. II. 1285. 1286. Ed. Lind. II. (928. 931.)
 ἐπιμελείης, αὐριον δὲ καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς ἐν ταυτῷ γενησό-
 μεθα. ἀνιστάμεν ταῦτα εἰπὼν, καὶ ὃς ἦν ἑτοιμος ἀκολου-
 θεῖν, προσελθόντι δέ τιμι, οὐκ οἶδ' ὁκόθεν, ἀπεδίδου τὰ βι-
 βλία. καὶ γὰρ ξυντονώτερον ἤπειξα καὶ πρὸς τοὺς ὄντας Ἀβδη-
 ρίτας ἐπὶ τῇ σκοπιῇ ἀναμένοντάς με, ἄνδρες, ἔφην, τῆς πρὸς
 ἡμὲν πρεσβείης χάρις ὑμῖν πολλή. Δημόκριτον γὰρ εἶδον, ἄν-
 δρα σοφώτατον, σωφρονίζειν ἀνθρώπους μόνον δυνατώτα-
 τον. ταῦτ' ἔχω σοι περὶ Δημοκρίτου, Δαμάγητε, φράζειν γη-
 θοσύνης πάννυ. ἔρῳσο.

(931) [Δημόκριτος Ἱπποκράτει εὖ πράττειν.] Ἐπῆλ-
 θες ἡμῖν ὥς μεμνησίν, ὧς Ἱπποκράτες, ἐλλέβορον δώσων,
 πεισθεὶς ἀνοήτοις ἀνδράσι, παρ' οἷς ὁ πόνος τῆς ἀρετῆς
 μανίη κρίνεται. ἐτυγχάνομεν δὲ τότε περὶ κόσμον διαθέσεως
 καὶ πολογραφίης, ἔτι δὲ ἀστρων οὐρανίων ξυγγράφοντες.
 γνῶσας δὲ τὴν ἐπὶ τούτοις φύσιν, ὥς εὐκαίρως κάρτα εἶη
 ἐπιδημιουργημένα καὶ ὥς τηλοῦ μανίης καὶ παραφρονή-
 σιος καθέστηκεν, ἑμοῦ μὲν φύσιν ἐπήνεσας, || ἄφρονας δὲ

pori consulatur. Cras vero ac deinceps ad eundem locum
 revertemur. Quae cum dixissem surrexi, ille vero me co-
 mitari paratus erat. Cumque quidam, haud scio unde, ac-
 cederet, libros tradidit. Et ego ad Abderitas, qui me spe-
 culantes expectabant, concitatiores gressu redii. Viri, inquam,
 Abderitae, pro vestra ad me legatione magnas habeo gratias.
 Democritum enim virum sapientissimum vidi, qui solus ho-
 mines ad sanam mentem reducere potest. Haec habui, Da-
 magete, quae de Democrito tibi laeto admodum animo narra-
 rem. Vale.

[Democritus Hippocrati S.] Ad nos venisti, Hippo-
 crates, ut tanquam insanis veratrum exhiberes, a stultis
 hominibus persuasus, quibus virtutis labor insania repu-
 tatur. Tum autem forte de orbis ornatu, polorum ac in-
 super de astrorum coelestium descriptione scribebamus. Cum
 autem horum naturam cognovisses, quam valde apte essent
 fabricata et quam procul ab insania ac dementia essent
 posita, naturam quidem meam laudasti, illos vero amentes,

Ed. Chart. I. [25. 26.] Foef. II. 1286. Ed. Lind. II. (931. 932.)
καὶ ἀπηνέας καὶ μεμνηνότες κύνους ἔκρινας. ὁκόσα γὰρ ἰν-
δαλμοῖς διαλλάττοντα ἀνὰ τὸν ἡέρα πλάζει ἡμέας, ἃ δὴ κό-
σμος ξυνορᾶται καὶ ἀμείβοντα τέτευχε, ταῦτα νόος ἑμὸς φύ-
σιν ἐρευνήσας ἀτρεκέως, εἰς φῶς ἤγαγεν. μάρτυρες δὲ του-
τέων βί(932)βλοι ὑπ' ἑμοῦ γραφεῖσιν. χρὴ οὖν καὶ σέ, ὦ
Ἱππόκρατες, μὴ τοιοντοτρόποισιν ἀνδράσιν ξυνέρχεσθαι καὶ
ξυνομιλέειν, ὧν νόος ἀκρόπλοος καὶ ἀβέβαιος καθέστηκεν.
εἰ γὰρ τοι πεισθεὶς ὡς μεμνηνὸτα με ἐπότισας ἐν ἑλλεβόρῳ, ἣ
πινυτὴ μανίῃ ἂν ἐγεγόνει, καὶ σέο τέχνην κατεμέμψατο, ὥσπερ
αἰτίην παρακοπῆς γεγεννημένην. ἑλλέβορος γὰρ ὑγιαίνουσι μὲν
δοθεὶς ἐπισκοτεῖ διάνοιαν, μεμνηνότες δὲ κάρτα ὠφελεῖν εἴω-
θεν. ὥρῃθην γὰρ εἰ μὴ κατειλήφεις με γρά[26]φοντα, ἀνα-
κείμενον δὲ ἢ σχεδὸν περιπατοῦντα καὶ προσομιλέοντα ἑμαν-
τῶ, ὅτε μὲν δυσχεραίνοντα, ὅτε δὲ μειδιῶντα ἐπὶ τοῖς ἐν-
νοουμένοις ὑπ' ἑμοῦ, καὶ τοῖς προσομιλέουσι τῶν γνωρίμων,
οὐ προσέχοντα, ἐφιστάντα δὲ τὴν διάνοιαν καὶ σκεπτόμενον
ἐκπάγλως, ὥρῃθης ἂν Δημόκριτον, κατὰ γε ὅψιος κρίσιν ἐκ

immites et insanos judicasti. Quae enim permutata 'per
inane feruntur et simulacris nos decipiunt, quae sane
mundus esse conspiciuntur et vicissitudine quadam sibi suc-
cedentia fabricata sunt, ea mens nostra, dum naturae veri-
tatem indagatur, in lucem produxit. Harum rerum testes
sunt libri a me conscripti. Minime igitur Hippocrates cum
huiusmodi viris, quorum mens in summo fluctuat et incon-
stans est, te congrredi aut conversari oportet. Nam si ab his
persuasus mihi tanquam insano veratrum propinasses, pru-
dentia in insaniam evasisset artemque tuam velut demen-
tiae causam increpavissent. Veratrum enim sanis exhibi-
tum, menti tenebras offundit, insanis vero multum prod-
esse consuevit. Existimo enim quod si non me scribentem,
sed recubentem aut forte deambulanti offendisses et
mecum cogitantem, modo quidem ea, quae animo agitare,
implacide ferentem, modo etiam ridentem et me conveni-
entibus familiaribus mentem non adhibentem, sed stupen-
dum in modum mente et contemplatione in rem aliquam
incumbentem, ex his sane, quae vidisses, Democritum in-

Ed. Chart. I. [16.] Foell. II. 1286. Ed. Lind. II. (932, 345.)
 τῶν ὀρεομένων, μανίης εἰκόνι εἰκέναι. χρὴ οὖν τὸν ἱητρὸν
 μὴ μόνον ὄψει τὰ πάθη κρίνειν, ἀλλὰ καὶ πρήγματι. τοὺς
 τε θυμὸν ἀνακρίνειν ὡς ἐπιτοπλείστον, καὶ πότερον ἄρχοιτο
 τὸ πάθος ἢ μεσάζοι ἢ λήγοι, καὶ διαφορὴν καὶ ὥρην κα-
 ῖλικήν παρατηροῦντα ἱητρεύειν τὸ πάθος, οὐλομελήν τε τοῦ
 σκήνεος. ἐκ γὰρ τουτέων ἀπάντων εὐχερῶς τὴν νοῦσον εὐρή-
 σεις, ἀπέσταλκα δέ σοι τὸν περὶ μανίης λόγον. ἔρῳ σο.

(345) [Ὁ περὶ μανίης λόγος.] Μαινομένῳ δὲ, ὡς
 ἔφην ἐν τῷ περὶ ἱερῆς νοῦσον, ὑπὸ ὑγρότητος τοῦ ἐγκε-
 φάλου, ἐν ᾧ ἐστὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα. ὅταν ὑγρότερος τῆς
 φύσιος ἢ, ἀνάγκη κινεῖσθαι, κινουμένου δὲ μήτε τὴν ὄψιν
 ἀτρεμίζειν μήτε τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλοιτα ὄραν τε καὶ
 ἀκούειν, τὴν τε γλῶσσαν τοιαῦτα διαλέγεσθαι, οἷα ἂν βλέψη
 τε καὶ ἀκούῃ ἐκάστοτε. ὅσον δὲ ἂν ἀτρεμίῃ ὁ ἐγκέφαλος,
 τοσοῦτον καὶ φρονεῖ χρόνον ὁ ἄνθρωπος. γίνεται δὲ ἢ δια-
 φθορά τοῦ ἐγκεφάλου ὑπὸ φλέγματος καὶ χολῆς, γνώση δὲ
 ἑκάτερα ὧδε. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ φλέγματος μαινόμενοι ἡσυ-

saniae imaginem prae se ferre oculis tuis judicasses. Medicum
 igitur non solum ex aspectu, sed ex re ipsa affectus judi-
 care decet et modulos ut plurimum, et num morbus inci-
 piat aut in medio sit aut in fine, discernere et confide-
 rata temporis et aetatis differentia ac universa totius cor-
 poris natura affectus curare. Ex his enim omnibus facile
 morbum deprehendas. Tuum autem de insania scriptum
 ad te remisi. Vale.

[De insania tractatio.] Insanienti ob humiditatem ce-
 rebri, in quo animi sunt officia, cum humidius quam pro
 natura fuerit, moveri necesse est, velut dixi in libello de
 morbo sacro. Quod cum movetur, neque visionem neque
 auditionem quiescere, verum alias varia tum videre tum
 audire linguamque ea, quae sigillatim viderit et audierit,
 differere. Eo autem tempore homo sapit, quo cerebrum
 quiescit. Cerebri vero corruptio ex pituita et bile oritur.
 Utrumque hoc modo dignoscet. Qui enim ex pituita in-
 saniunt, quieti sunt neque clamosi neque tumultuantes.

Ed. Chart. I. [26.] Fœs. II. 1286. Ed. Lind. II. (345. 346.)
 χοί τε εἰσὶ καὶ οὐ βοηθαὶ οὐδὲ θορυβώδεις. οἱ δὲ ὑπὸ χολῆς,
 πλήκται καὶ κακοῦργοι καὶ οὐκ ἡρεμαῖοι. ἦν μὲν ξυνεχῶς
 μαίνωνται, αὐταὶ αἱ προφάσεις εἰσὶν. ἦν δὲ δέματι καὶ φό-
 βοι, ὑπὸ μεταστάσιος γίνεται τοῦ ἐγκεφάλου θερμαινομένου
 ὑπὸ χολῆς ὁρμώσης ἐπ' αὐτὸν κατὰ φλέβας τὰς αἱματίτι-
 δας. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ ἡ χολὴ πάλιν εἰς τὰς φλέβας καὶ τὸ
 σῶμα πέπνυται, (346) ἀνιῆται δὲ καὶ ἀσῆται καὶ ἐπιλήθε-
 ται παρὰ καιρὸν, ψυχομένου τοῦ ἐγκεφάλου ὑπὸ φλέγματος
 καὶ ξυρισταμένου παρὰ τὸ ἔθος. ὅταν δὲ ἐξαπίνης ὁ ἐγκέ-
 φαλος διαθερμαίνεται ὑπὸ χολῆς κατὰ τὰς φλέβας τὰς εἰρη-
 μένας ἐπιζέσαντος τοῦ αἵματος ἐνύπνια ὀρεῦσι φοβερά, καὶ
 ὡς ἐρηγορότος τὸ πρόσωπον φλογιᾷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐρυ-
 θραίνονται, καὶ ἡ γνώμη ἐπινοεῖ τι κακὸν ἐργάζεσθαι. τοῦτο
 καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ πάσχει. ὅταν δὲ καὶ αἷμα σκεδάσθῃ πάλιν
 εἰς τὰς φλέβας, πέπνυται. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν
 ἱστορήσας ὡς ἐγένετο ἀφωνίη, ἄγνοια, παραληρήσεις συχναὶ
 καὶ ὑποστροφαί. ἡ δὲ γλῶσσα σκληρὴ, καὶ εἰ μὴ διακλύ-
 σαιτο, λαλεῖν οὐχ οἶόν τε ἦν, καὶ σφόδρα πικρὴ, τὰ πολλὰ
 σλεβοτομίη ἔλυσεν, ὕδροποσίη, μελίκρητον, ἐλλεβόρων πόσις.

Qui vero ex bile, hi verberant, malefici sunt, neque quie-
 scunt. Et si quidem continenter insaniant, eae causae sunt.
 Terrores vero et metus ex transmutatione fiunt, calefacto
 cerebro a bile, in ipsum per venas sanguine plenas irrutente.
 Ubi vero bilis rursus in venas et corpus discessit, quiescit.
 Tristatur vero et aestuat et plus quam commodum sit obli-
 viscitur, dum cerebrum a pituita refrigeratur et praeter na-
 turam concrefcit. Cum vero derepente cerebrum a bile ca-
 lefactum fuerit, sanguine in commemoratis venis ebulliente,
 horrenda vident insomnia, ac velut evigilato facies incen-
 ditur, oculi rubent, mensque aliquid mali agitat. Idque
 etiam in somno contingit. Ubi vero sanguis rursus in venas
 sparsus fuerit, quiescit. Libro quinto de morbis vulgaribus
 quendam recensui, in quo vocis defectio contingebat, igno-
 ratio, crebra deliria et morbi reversiones. Lingua dura
 erat, ac, nisi collueret, loqui non poterat, et plerumque valde
 amara. Venae sectio solutionem attulit, aquae potio, aqua

Ed. Chart. I. [26. 27.] Foëf. II. 1286. 1287. Ed. Lind. II. (346. 933.)
 οὗτος ὀλίγον ἐπιζήσας χρόνον ἐτελεύτησεν. || ἄλλος ἦν ὃς
 ὅτε εἰς ποτὸν ὀρμῶη, φόβος τῆς αὐλητρίδος ἐλάβανεν, εἰ
 ἀκούσειεν αὐλούσης, ἡμέρης δὲ ἀκούων οὐδὲν ἔπασχε.

[27] (933) [Ἰπποκράτης Δημοκρίτῳ εὖ πράττειν.] Ἰη-
 τρικῆς τέχνης, ᾧ Δημόκριτε, κατορθώματα μὲν οἱ πολλοί
 τῶν ἀνθρώπων οὐ παντάπασιν ἐπαινοῦσιν, θεοῖς δὲ πολ-
 λάκις προσαρτῶσιν. ἦν δέ τι ἡ φύσις ἀντιπρήξασα ἀπολέσῃ
 τὸν θεραπευόμενον, ἱητροὺς καταμέμφονται παρέντες τὸ
 θεῖον. καὶ ἐγὼ γε δοκέω πλείονα μεμψιμοιρίην ἢ τιμὴν κε-
 κληρῶσθαι τὴν τέχνην. ἐγὼ μὲν γὰρ ἱητρικῆς ἐς τέλος οὐκ
 ἀφίγμαι, καὶ περ ἥδη γηραλέος καθεστώς. οὐδὲ γὰρ ὁ τῆσδε
 εὐρετῆς Ἀσκληπιδὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐν πολλοῖς διεφώνησε,
 καθάπερ ἡμῖν αἱ τῶν ξυγγραφέων βίβλοι παραδεδώκασιν.
 ἡ μὲν οὖν ὑπὸ σέο ἐπισταλεῖσα ἡμῖν ἐπιστολὴ κατεμέμφετο
 περὶ τῆς φαρμακείας τοῦ ἐλλεβόρου. εἰσήχθη μὲν οὖν, ᾧ Δη-
 μόκριτε, ὡς μεμηνότα ἐλλεβοριῶν, οὐ καταμαντευσάμενος ὅστις
 ποτ' εἴη. ὡς δ' ἐντυχὼν ἔγνω, οὐ μὰ Διὰ παραφρονήσεως

mulsa et veratri potiones. Hic cum non diu supervixisset,
 mortuus est. Erat et alius, quem, cum ad convivium pro-
 cederet, si tibicinam tibia canentem audiret, timor invadebat,
 interdum vero si audiret, nihil patiebatur.

[*Hippocrates Democrito S.*] In arte medica quae recte
 fiunt, plerumque quidem hominum vulgus non admodum
 laudat, saepe vero diis attribuit. At si in aliquo repugnans
 natura eum qui curatur interemerit, numen praetermittens,
 medicos incusat. Et ego sane plus reprehensionis quam ho-
 noris ex arte mihi consecutus videor. Neque enim quan-
 tumvis jam senex, ad artis medicae summam perveni, ne-
 que etiam ipsius inventor Aesculapius, sed et ipse a sese in
 multis dissensit, velut eorum qui scripserunt libri nobis tra-
 diderunt. Tua sane quidem ad nos missa epistola per ve-
 ratrum medicationem reprehendebat. Accitus igitur sum,
 Democrite, velut insanientem veratro purgaturus, cum con-
 jicere non possem, qualis tandem esses. Postquam vero te-
 cum versatus, non per Jovem desipientiae opus, sed omni

Ed. Chart. I. [27.] Foëf. II. 1287. Ed. Lind. II. (933. I. 610.)
 ἔργον, ἀλλὰ σχεδὸν ἀποδοχῆς πάσης, κάρτα σὴν φύσιν ἐπή-
 νεσα. ἄριστόν τε φύσεως ἐρμηνευτὴν καὶ κόσμου ἔκρινα, τοὺς
 δὲ εἰσαγαγόντας με ἐμεμψάμην ὥς μεμηνότας. φαρμακεῖης
 γὰρ αὐτοὶ ἔχρηζον. ἐπειδὴ τοίνυν τὸ αὐτόματον ἡμέας εἰς τὸ
 αὐτὸ συνήγαγεν, ὀρθῶς ποιήσεις ἐπιστελλῶν ἡμῖν πυκνότε-
 ρον καὶ μεταδιδούς τῶν ὑπὸ σέο γραφομένων ξυνταγμάτων.
 ἀπέσταλκα δέ σοι καὶ αὐτὸς τὸν περὶ τοῦ ἔλλεβορισμοῦ λό-
 γον. ἔρῳ σο.

(610) [Ἱπποκράτης Δημοκρίτῳ περὶ ἔλλεβορισμοῦ.] Τοῖς
 μὴ ῥηϊδίως ἄνω καθαιρομένοις πρὸ τῆς πόσιος προϋγραίνειν
 τὰ σώματα, πλέονι τροφῇ καὶ ἀναπαύσει. ἐπὴν δὲ πῆν ἔλλε-
 βορον, πρὸς τὰς κινήσιας τῶν σωμάτων μᾶλλον ἄγειν μὴ
 πρὸς ὕπνους. δηλοῖ δὲ ἡ ναυτιλίη ὅτι κινήσεις τὰ σώματα
 ταράσσει. ἐπὴν βούλῃ μᾶλλον ἄγειν ἔλλεβορον, κινεῖ τὰ σώ-
 ματα. ἔλλεβορος ἐπικίνδυνος τοῖς σάρκας ὑγιέας ἔχουσι. ὅσοι
 ἐν ταῖς φαρμακοποσίαις μὴ διψῶσι, καθαιρόμενοι οὐ παύ-
 νονται πρὶν ἢ διψήσωσι. σπασμὸς ἐξ ἔλλεβόρου θανάσιμον.
 ἐπὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος κακόν.

prope favore prosequendum cognovi, magnopere ingenium
 tuum laudavi, teque praestantissimum naturae et mundi in-
 terpretem judicavi, eos vero qui me acciverunt tanquam in-
 fanos accusavi, cum ipsi medicatione indigerent. Quan-
 toquidem igitur casu contigit ut nos una conveniremus, recte
 feceris si ad nos crebriores literas dederis, et a te conscripta
 commentaria ad nos transmiseris. Misi autem etiam ad te
 de veratri usu libellum. Vale.

[*Hippocrates de veratri purgatione.*] Qui non facile
 per superiora purgantur, iis corpora copiosiore cibo et
 quiete ante potionem humectanda sunt. Post veratri po-
 tionem corpora magis ad motionem quam ad somnos ad-
 ducenda. Quo vero motio corpora turbet, id indicat na-
 vigatio. Cum voles ut veratrum magis ducat, corpora mo-
 reto, veratrum carnes sanas habentibus periculum creat.
 Qui in medicamentorum potionibus non sitiunt, purgari
 non desinunt prius quam sitiant. Ex veratro orta con-
 vulsio lethalis. Immodicae purgationi succedens convulsio

Ed. Chart. I. [27. 28.] Foëf. II. 1287. Ed. Lind. I. (610. 611.)
 ἐν ταῖς ταραχαῖς τῆς κοιλίης καὶ τοῖσι ξμέτοις τοῖς αὐτομά-
 τοις γινομένοισιν, ἦν μὲν οἷα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρονται,
 ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸναντίον.
 ὥς δὲ ἔφην ἐν τῷ προγνωστικῷ, κάθαρσις εὐθετεῖ ἢ ἄνα
 ἐπ' ἀπυρέτω. ἀσιτίη ἢ καρδιωγμός ἢ σκοτόδεινος ἢ στόμα
 επιπικρούμενον καθόλου ταῖς ὑπὲρ τῶν φρενῶν ὀδύναις, ἢ
 δὲ κάτω, ὅπου χωρὶς πυρετοῦ σιρόφος ὀσφύος, ὀδύνη, γου-
 νάτων βάρος, καταμήνια δυσεργοῦντα, ὀδύνη ἐν τοῖς ὑπὸ
 τὸ διάφραγμα. φυλάσσεσθαι δὲ ἐν ταῖς φαρμακοποισίαις τοὺς
 ἀστεῖους τὰ σώματα, μάλιστα δὲ τοὺς μέλανας καὶ ὑγρο-
 (611)σάρκους, καὶ τοὺς ὑποξήρους δὲ καὶ ψελλοὺς καὶ τραυ-
 λούς. ὁκόσοι δὲ τὰ φλεγμαίνοντα ἐν ἀρχῇ τῆς νόσου, ὥς
 ἔφην ἐν τῷ περὶ πτισάνης, εὐθέως ἐπιχειροῦσιν λύνειν φαρ-
 μακείῃ, τοῦ μὲν ξυντεταμένου καὶ φλεγμαίνοντος οὐδὲν ὠφε-
 λέουσιν. [28] οὐδὲ γὰρ διαδίδωσιν ὥμὸν ἐὼν τὸ πάθος, τὰ
 δὲ ἀντέχοντα τῷ νοσήματι καὶ ὑγιεινὰ ξυντήκουσι. ἀσθενέος
 δὲ τοῦ σώματος γινομένου τὸ νόσημα ἐπικρατεῖ καὶ ἀνιή-

aut singultus malo est. In alvi perturbationibus et vomitionibus sponte obortis, si qualia purgari convenit purgantur, tum conducit tum facile ferunt, alioqui contra accidit. At velut in praenotionibus dictum est, per superiora purgatio accommodata est ei, qui sine febre cibi fastidio aut ventriculi morfu aut tenebriosa vertigine torquetur, aut cui os amarum est et in summa omnibus supra septum transversum doloribus. Per inferiora vero, ubi citra febrem torminent detinent, lumborum dolor, genuum gravitas, menses aegre prodeunt et dolores sunt in partibus septo transverso inferioribus. In medicamentorum autem potionibus vitandae sunt qui corpore probe valent, praecipue vero nigri et humida carne praediti, subficci, balbi et blaefi. At qui per morbi initia inflammationes confestim per medicamenti potionem solvere nituntur, ii de distento quidem ac inflammato nihil auferunt, velut a me dictum est in libro de pti sana. Crudus enim affectus nihil cedit, quae vero morbo resistunt et sana sunt, tabefaciunt, imbecillo autem reddit corpore morbus superior evadit, et curari nequeunt. Ve-

Ed. Chart. I. [28.] Fœf. II. 1287. 1288. Ed. Lind. I. (611, 612.)
 τως ἔχουσι. ἐλλεβορίζειν δὲ χρή οἷς ἀπὸ κεφαλῆς φέρεται
 ῥεῦμα, μὴ δίδόναι δὲ ἐπὶ ἐμπύων, || μὴ φαρμακεύειν τοὺς
 ἀχρόους, τοὺς βραγχώδεις, τοὺς σπληνώδεις, τοὺς ἀφαιίμους,
 τοὺς πνευματώδεις καὶ ξηρὰ βήσαντας, διψώδεις, φυσώ-
 δεις, ἐντεταμένους ὑποχόνδρια καὶ πλευρὰς καὶ μετάφρενα,
 τοὺς ἀπονεαρκωμένους καὶ ἀμαυρὰ βλέποντας καὶ οἷς ἦχοι
 τῶν ὠτῶν καὶ τῆς οὐρήθρας ἀκρατεῖς. μὴδὲ τοὺς ἰκτερώδεις
 ἢ κοιλίης ἀσθενέας, ἢ αἰμορροϊώδεις, ἢ ἐν φύμασιν. ἣν δὲ
 φαρμακεῦσαι δοκεῖ, ἐλλεβόρῳ ἀσφαλῆς ἄνω κάθαιρε, κάτω
 δὲ μὴ. κράτιστον δὲ τούτοις διαιτῶν. ὥς δὲ ἔφην ἐν τῷ
 προρρητικῷ, μὴ φαρμακεύειν μὴδὲ τοὺς ἐμανεμοῦντας μέλανα,
 ἀποσίτους καὶ παραφόρους, καθεύδειν μικρὰ ὀδυνώδεις.
 ὄμμα θρασὺ κεκλιμένον ἔχοντας, ἀποιδούντας, σκοτώ-(612)
 δεις, ἀχρόους μὴδὲ τοὺς ἐν πυρετῷ καυματώδεις κατακ-
 κλασμένους. ὥς δὲ ἔφην περὶ πτισάνης, σησαμοειδὲς ἄνω
 καθαίρει. ἢ πόσις ἡμισυ δραχμῆς ἐν ὀξυμέλιτι τριμιμένῳ.
 ζυμίζεται δὲ καὶ τοῖς ἐλλεβόροις τὸ τρίτον μέρος τῆς πό-

ratrum autem exhibendum quibus de capite fluxio fertur,
 at suppuratis minime dandum. Medicamento minime pur-
 gandi decolores, raucedinosi, lienosi, sanguine defecti, su-
 spiriosi et sicca tussi vexati, fisticulosi, statulenti, quique
 praecordia distenta habent et latera et dorsum, qui stupore
 affecti hebetius cernunt, quibus aures sonant, quique urinam
 minime continent, neque qui morbo regio laborant et alvo
 sunt debili, quibus sanguis erumpit aut qui tubercula habent.
 Quod si medicamento purgandum videatur, veratro per
 superiora secure purgato, at per inferiora minime. His
 autem praestat victus rationem praescribere. Neque vero,
 quemadmodum in praedictis dixi, medicamento purgandi sunt,
 qui nigra vomitione refundunt, cibos averfantur, delirant,
 quique dolore vexati parum dormiunt, qui aspectum fero-
 cem oblique desflexum habent, subhumidi sunt, tenebricosa
 vertigine vexantur, decolores, neque qui in febre aestuant
 et confracti sunt. Sesamoides vero, velut dixi libro de
 ptisana, per superiora purgat, potum ad drachmam dimi-
 diam et in aceto mulso tritum. Admiscetur etiam veratris

Ed. Chart. I. [28.] Fœf. II. 1288. Ed. Lind. I. (612. II. 914.)
 σιος καὶ ἥσσον πνίγει. καθαίρει δὲ καὶ τοὺς ἐν χρονίοις τε-
 ταρταίοις καὶ τοὺς ἐν λιπυριώδει πυρετῷ χρονίους, καὶ ὧν
 οὐκ ἔστι δίαιτος μηδὲ ἀπόκρισις. τούτους δὲ μὴ πρότερον τῶν
 τριῶν ἑβδομάδων, ποτὲ δὲ καὶ πλευριτικούς καὶ εἰλεώδεις
 ὥς δὲ ἔφην ἐν τῷ περὶ γυναικείων, καθαίρειν καὶ ἣν αἱ
 μήτραι καθάρσεως δέονται.

(914) [*Ἱπποκράτους πρὸς τὸν υἱὸν Θεσσαλόν.*] Ἱστο-
 ρίης δὲ μελέτω σοι, ὦ παῖ, γεωμετρικῆς, καὶ ἀριθμήσιος.
 οὐ γὰρ μόνον σέο καὶ τὸν βίον εὐκλέα καὶ ἐπὶ πολλὰ χρή-
 σιμον ἐς ἀνθρωπίνην μοῖρην ἐπιτελέσει, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν
 ὀξυτέρην τε καὶ τηλαυγεστέραν κατὰ τὸ ἐν ἱητρικῇ ὀνῆσθαι
 πᾶν ὃ τι χρήζει. καίτοι ἢ μὲν τῆς γεωμετρίας ἱστορίῃ ἐοῦσα
 πολύσχημός τε καὶ πολυειδής, καὶ πᾶν μετ' ἀποδείξεως περαι-
 νομένη ἔσται χρησίμη πρὸς τε τὰς τῶν ὀστέων θέσεις καὶ
 ἐξαρθρήσεις, καὶ τὴν λοιπὴν τῶν μελέων τάξιν. εἰς τὴν γὰρ
 τούτων πολυτροπὴν εὐεπιγνωστότερον. ἐμβολῇ τε ἄρθρων
 καὶ τῇ τῶν ὀστέων τῶν συντριβομένων ἀναπρίσει τε καὶ ἐκ-

tertia potionis parte, et minus stangulat. Diuturnas etiam
 quartanas purgat, et longa febre lipyria laborantes et eos
 quibus neque fitis neque excretio adest, neque tamen ante
 tres hebdomadas. Interdum etiam morbo laterali et volvulo
 laborantes. Quin etiam purgandum est, si uteri purgatione
 opus habeant, velut dixi libro de morbis mulierum.

[*Hippocrates ad Thessalum filium.*] Geometriae et
 arithmetices cognitioni studium adhibeto, mi fili. Neque
 enim solum vitam tuam gloriosam et ad multa in rebus hu-
 manis utilem, verum etiam mentem acutiorem et longe
 splendidiorē ad fructum eorum omnium, quae in arte
 medica usui sunt, consequendum reddet. Quancquam quidem
 geometriae cognitio, cum multas et varias formas habeat,
 et omnia cum demonstratione ad exitum perducatur, tum ad
 ossium positus et articulos suis sedibus emotos, tum etiam
 ad reliquam membrorum compositionem utilis futura est.
 Nam ad horum affectuum variam cognitionem facilius per-
 veniet, tum etiam articulorum repositione, tum ossium con-

Ed. Chart. I. [28, 29.] Fœf. II. 1288. Ed. Lind. II. (914. I. 281.)
 τρυπήσει καὶ συνθέσει καὶ ἐξαιρέσει, καὶ τῇ λοιπῇ θερρα-
 πείῃ χρῆσθαι εἰδότε ὁκοῖόν τε χωρίον ἔστι καὶ τὸ ἐκ τούτου
 ἐξορεύμενον ὁστέον. ἡ δὲ τῆς ἀριθμήσιος τάξις πρὸς τε τὰς
 περιόδους καὶ ἀλόγους τῶν πυρετῶν μεταστάσις καὶ τὰς
 κρίσις τῶν νοσεόντων, καὶ τῆς ἐν νούσοις ἀσφαλείης ἀρ-
 κέουσα ἔσται. μάλα γὰρ σεμνὸν ὑπηρεσίαν ἔχειν ἐν ἱητρικῇ
 τοιῇδε, ἥτις σοι τὰ μέρη τῆς ἐπιτάσιος καὶ τῆς ἀνέσιος
 ὅταν ἄνισα ὄντα τὴν μοῖραν εὐγνωστα παρέχεται χωρὶς
 ἀμπλακίης. διὸ δὴ κάρτα ἐς δύναμιν ἀφικνέο τῆς τοιῆδε
 ἐμπειρίας. ἔρῳ σοι.

[29] (281) [Δημόκριτος Ἱπποκράτει περὶ φύσιος ἀν-
 θρώπου.] Χρὴ πάντας ἀνθρώπους ἱητρικὴν τέχνην ἐπίστα-
 σθαι, ὧς Ἱπποκράτες, καλὸν γὰρ ἅμα καὶ ξυμφέρων ἐς τὸν
 βίον. τουτέων δὲ μάλιστα τοὺς παιδείας καὶ λόγων ἰδρίας
 γεγενημένους. ἱστορίην σοφίης γὰρ δοκέω ἱητρικῆς ἀδελφὴν
 καὶ ξύνοικον. σοφίῃ μὲν γὰρ ψυχὴν ἀναρύεται παίδων, ἱη-
 τρική δὲ νόσους σωμάτων ἀφαιρέεται. αὖξεται δὲ νόος παρε-
 ούσης ὑγείης, ἣν καλὸν προνοεῖν τοὺς ἐσθλά φρονέοντας.

tritorum refectione et perforatione et coaptatione et sub-
 tractione, reliquaue curatione victus, qui locum et os
 quale sit ex eo emotum cognoverit. Numerorum vero fe-
 ries, tum ad ambitus tum ad eas mutationes, quae praeter
 rationem in febribus fiunt, et ad judicandos aegros et ad
 morborum securitatem satis futura est. Praeclare enim est,
 id tibi in re medica subministrari, quod intentionis ac remis-
 sionis partium, quae ex parte inaequales sunt, facilem tibi
 absque errore notitiam praebeat. Quapropter ad hujus ex-
 perientiae facultatem valde contendito. Vale.

[*Democritus Hippocrati de natura humana.*] Omnes
 artem medicam nosse convenit, o Hippocrates, cum prae-
 clara simul res sit et ad vitam conducibilis, tum vero vel
 maxime eruditionis et eloquentiae peritis. Sapientiae enim
 cognitionem medicinae sororem et familiarem esse duco.
 Sapientia si quidem animi perturbationes exhaurit. At me-
 dicina corporum morbos pellit. Mens autem increfcit cum
 adest sanitas, cujus curam habere eos qui recte sentiunt

Ed. Chart. I. [29.] Foef. II. 1288. 1289. Ed. Lind. I. (281. 282.)
 ἔξωθεν δὲ σωματικῆς ἀλγεούσης, || οὐδὲ προθυμίην ἄγει νόσος,
 ἐς μελέτην ἀρετῆς. νοῦσος γὰρ παρεούσα, θεινῶς ψυχὴν ἀμαυ-
 ροῖ, φρόνησιν ἐς συμπαθείην ἄγουσα. φύσεως δὲ ἀνθρώπι-
 νης ὑπογραφὴ θεωρίην ἔχει τοιήνδε. ὁ μὲν ἐγκέφαλος φρου-
 ρεῖ τὴν ἄκρην τοῦ σώματος, ὁσφάλειαν ἐμπειπιστευμένος,
 ἡμεῖσι νευρώδεσι συνεισκατοικέων, ὑπὲρ ὃν ὀστέων διπλῶν
 φύσεις ἀναγκαῖαι ἀρηρυῖαι, δεσπότην φύλακα διανοίης καλῶ-
 πτουςιν ἐγκέφαλον. τριχῶν εὐκοσμία χροῖτα κοσμῶσαι, τὸ δὲ
 τῶν ὀμμάτων ἑρητικὸν ἐν πολυχίτωνι φωλεῦον ὑγροῦ, ἐνστα-
 σίαις ὑπὸ μετώπων κολασίῃ συνίδρυσται, θεωρίης δὲ αἵτιον.
 ἀκριβὲς δὲ (282) κόρη φύλακα ταρσὸν εὐκαιρίης ὑπομένει.
 διπλοῖ δὲ ῥώθωνες ὁσφρήσιος ἐπιγνώμονες, διορίζουσιν ὀφ-
 θαλμῶν γαστήρην. μαλακὴ δὲ χειλέων ἀφ᾽ στόματι περιπτυ-
 σομένη, ῥημάτων αἰσθησιν ἀκριβῆ τε διάρθρωσιν παρέσχηκε
 κυβερνωμένη. γένειον δὲ ἀκροτελὲς καὶ χελύνειον γόμφοις
 συνηρμοσμένον. ἐνδοχεῖα δὲ μύθων ὦτα, δημιουργὸς ἀνέωγεν.

praeclarum est. Ubi vero corporis habitus dolet, mens ad
 virtutis exercitationem nullam adhibet diligentiam. Praes-
 ens enim morbus animum vehementer hebetat, et intelli-
 gentiam in affectus cognitionem secum adducit. Humanae
 vero naturae descriptio hanc habet speculationem. Cerebrum
 quidem in summa corporis parte praefidio locatum est, ad
 securitatem sibi concreditam, intra membranas nervosas col-
 locatum, supra quod duplicia ossa ad necessitatem adaptata,
 dominum mentis custodem cerebrum coeperint. Pilorum
 concinna ratio cutem exornat. Oculorum vero cernendi
 vis intra multas tunicas insistentibus humoribus velut in cavo
 delitescens, sub fronte ad moderationem collocata, cernendi
 causa est. Pupilla sincera palpebrae extremam oram, ταρ-
 σὸν dicunt, ad opportunitatis custodiam sustinet. Nares du-
 plices odoratus arbitrae, oculorum viciniam dirimunt. La-
 bra vero os molli suo contactu circumplexa, verborum sen-
 sum et exactam articulationem regunt et efficiunt. Mentum
 autem in extremitatem definit et testudinis in modum con-
 nexum, dentium clavis coaptatur. At aures opifex ad ser-
 mones excipiendos aperuit, in quas cum sermo subit, cer-

Ed. Chart. I. [29.] Foëf. II. 1289. Ed. Lind. I. (282. 283.)
 οἷς ἐπεὶ ὁ θυμός, οὐκ ἀσφαλὴς διήκονος ἀλογιστῆς γίνε-
 ται. λαλῆς μήτηρ γλῶσσα, ψυχῆς ἄγγελος, πυλωρεῦσα τὴν
 γεῦσιν, ὀχυροῖς ὀδόντων θρυγχοῖσι πεφρούρηται. βρόγχος δὲ
 καὶ φάρυγξ ἡρμοσμένοι ἀλλήλοις γειτνιῶσιν. ὁ μὲν γὰρ ἐς
 κτελευθὸν πνεύματος, ὁ δὲ εἰς βυθὸν κοιλίης τροφήν προ-
 πέμπει. λάβρον ὠθεύμενός, κωνοειδῆς δὲ καρδίη βασιλῆς,
 ὄργῃς τιθηνός, πρὸς πᾶσαν ἐπιβουλήν ἐνδέδηκε θώρακα.
 θαιμινὰ δὲ πνευμάτων σήραγγες ἥερι διοδύμεται, φωνῆς αἴτιον
 πνεῦμα τίκτουσι. τὸ δὲ χορηγὸν αἵματος καὶ μεταβάλλον εἰς
 τροφήν σὺν λοβοῖς πολλάκις κοίλῃ περίπλοος ἔσται, ἥπαρ
 ἐπιθυμῆς αἴτιον. χλωρὴ δὲ χολὴ πρὸς ἥπατι μένουσα καὶ
 διαφθορὴ σώματος ἀνθρωπίνου ὑπερβλύσασα γίνεται, βλα-
 βερῶς δὲ σώματος ἀνθρωπίνου καὶ ἀνωφελῆς ἐνοικος, σπλὴν
 ἀπέναντι εὐδὲι πρᾶγμα μηδὲν αἰτούμενος. μέση δὲ τουτέων
 χορηγεῖ πανδέκτειρα κοιλίη. κατευνάζεται διοικέουσα τὴν πέ-
 ψιν. ἔνοχα δὲ κοιλίης συνθέσεως δημιουργίῃ συνδονεύμενα,
 (283) εἰλεῖται περὶ κοιλίην ἔντερα, λήψεως καὶ ἀποκρίσεως
 αἷτια. δίδυμοι δὲ νεφροὶ ἰσχύιοισιν ἐνιδρυσμένοι καὶ ἡμφιε-

tus temeritatis minister evadit. Lingua loquentiae mater,
 animi nuncia, gustus custodiae praefecta, tutis dentium se-
 pimentis munita est. Guttur ac gula juxta sese coaptata vi-
 ciniam habent. Illud enim in spiritus viam, haec vero in
 ventriculi profundum liberaliter propellendo alimentum de-
 mittit. Cor regium locum obtinens, coni formam habens,
 adversus omnes insaltus thoracem induit. Crebrae autem
 spiritus cavernae, aëri perviae, spiritum vocis causam pa-
 riunt. At hepar quod sanguinem suggerit et in alimentum
 transmutat, cum fibris plerumque vena cava alluitur, cupi-
 ditatisque causa est. Bilis pallida in hepate manens, ubi
 in corpore humano redundat, ipsum corrumpit, ejusque
 noxius et inutilis est incola. Splen ex adverso jacet, nul-
 lum negotium exhibens. Horum medius ventriculus omnia
 suscipiens chorum ducit et recumbit coctionem moderans.
 Intestina vero quae ventris compositione continentur, con-
 stituta uti cum eo agitentur, per ventrem convolvuntur, eo-
 rum quae assumuntur et excernuntur causae. At gemini

Ed. Chart. I. [29. 30.] Foef. II. 1289. Ed. Lind. I. (283.)

σμένοι δημῶ οὖρων ἐκκρίσεως οὐκ ἀλλότριοι πεφύκασιν· κύριος δὲ ἀπάσης κοιλίης ὁ καλούμενος ἐπίπλους γαστέρα πᾶσαν ἐμπεριείληφε, μόνου σπληνὸς ἄτερ. ἐξῆς νευρώδης κύστις ἰσχύϊ στόμα ἐνιδρυσμένη συμπεπλεγμένων ἀγγείων οὖρων ἐκκρίσεως αἰτία γίνεται. ἡ δὲ γειτνιῶσα ταύτῃ μήτηρ βρεφῶν, ἡ δεινὸν ἄλγος τῶν ἐν γυναικὶ μόχθων μυρίων παραιτή, μήτηρ πεφώλευκεν. ἡ πυλωρὸς [30] μυχοῖς ἰσχυῶν βράσασα σὰρξ σφίγγεται νεύροισιν. ἐκ δὲ πλήθους ἐκχέουσα γαστρὸς φύσις, ἐκ τόκου προνοίης. ἐκ δὲ σώματος κρεματοὶ ἐκτὸς, οἰκίην νέμονται ἐκγονοὶ κτίσται ὄρχεις, πουλιχίτωνες ἐόντες. εὖνοον ἥβη ἀπὸ φλεβῶν τε καὶ νεύρων πλέγμα, οὖρων ἐκχυσιν ποιεῦμενον συνουσίας ὑπουργὸν φύσις ὑποδεδημιούργηται. ὄρεξιν ἥβης πυκαζόμενον, σκέλη δὲ καὶ βράχιονες καὶ τὰ προσηρητημένα τουτέοις ἄκρα, διηκονίης πᾶσαν ἀρχὴν συνηθροισμένα ἔχοντα, νεύρων τε ἀσφαλῆ λειτουργίην τελέουσιν. ἡ δὲ ἀσώματος ἐν μυχοῖς φύσις ἐξέτευξ

renes coxis infidentes et adipe circumdati, ab urinarum excretionem non alieni natura sunt comparati. Omentum vocatum toti ventri dominatur, eumque solo liene excepto complectitur. Vesica deinceps nervosa, coxae ore per complicata vasa infidens, urinarum excretionis causa existit. Huic vicina infantium mater, gravis calamitas, sexcentarum aerumnarum mulieri auctor uterus delitescit. Cujus osculo caro praeficitur, quae ex imis coxarum recessibus erumpens, nervis adstringitur, ex plenitudine naturae ventris effundens, ex partus providentia. Extra corpus peniles, domum incolunt, ad generationem conditi testes, multiplices tunicas habentes. Pubes autem ex venis et nervis ad benevolentiam contexta, urinarum effusionem facit, ad veneris ministerium a natura condita pubertatis appetentiam coarctat. Crura et brachia hisque annexa extrema, totum officii principium coacervatum habent, totamque nervorum administrationem perficiunt. Incorporea autem in imis recessibus

Ed. Chart. I. [30.] Foef. II. 1289. 1290. Ed. Lind. I. (283. 645.)
παντάμορφα σπλάγγων γένη, ἃ δὴ θάνατος ἐπισταθεὶς
ὠκείως ἔπαυσε λειτουργίης.

|| (645) [Ἱπποκράτους ὑγιεινὸν πρὸς Δημήτριον βασι-
λέα.] Ἱπποκράτης Κῶος βασιλεῖ Δημητρίῳ χαίρειν. ἡμεῖς
καὶ πρότερον σπουδάζοντες, ὧ βασιλεῦ, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης
φύσεως ἐν κεφαλαίῳ θεωρῆσαι τὰ μέρη, ταῦτα συγγράψαν-
τες καθάπερ ἠξίωσας, ἀπεστείλαμεν. νῦν δὲ περὶ ὧν δεῖ μά-
λιστα σπουδάζειν τοὺς ἔμφρονας, ἡμεῖς τὰ μὲν καὶ παρὰ
τῶν πρότερον παρειληφότες, τὰ δὲ καὶ νῦν αὐτοὶ προσεξευ-
ρίσκοντες, γεγράφαμέν σοι. οἷς σὺ τῶν προτέρων ἀρῶσθη-
μάτων σημείοις γινομένοις ἐπακολουθῶν καὶ χρώμενος πλει-
στάκις, ἄνουςος ἂν εἴης τὸν ἅπαντα χρόνον. ἔστι δὲ δύο
γένη ἀρῶσθιῶν ἀπάντων ζώων, ἥ μὲν κατὰ γένος, ἥ δὲ
κατὰ πάθος ἀνόμοιαι. τὰς δ' ἐπιθυμίας τὰς κατὰ τὴν τρο-
φήν ἐκ τῶν ὑπεναντίων ὄψει, ξηρανομένων τῶν κενουμένων,
τὰ δὲ πλήρη, πληρούντων δὲ κενά. τὰς δὲ νούσους ἀπάσας
ἐξ ὑπεναντίων ὄψει καθεσθηκυίας καὶ νούσους ὑπὸ νούσων
γινομένας. ὑπὸ σπασμῶν πυρετὸς ἐπιγινόμενος ἴσθησι τὸ

natura viscerum omne genus fabricavit, quibus sane mors
institens ea celeriter administratione solvit.

[*Hippocratis salubre consilium ad regem Demetrium.*]
Hippocrates Cous regi Demetrio S. Nos cum antea, o rex,
operam dederimus ut naturae humanae partes in summa
consideraremus, eas ad te conscriptas velut iussisti misimus.
Nunc vero ea quibus summo studio prudentes incumbere
debent, partim quidem a maioribus excepta, partim vero
etiam nunc per nos inventa ad te scripsimus. Quae si prio-
rum morborum signis contingentibus affectus fueris, iisque
saepius usus fueris, nullum per omne vitae tempus morbum
experieris. Duo autem sunt aegrotantium genera, quae uni-
versa animantia affligunt, unum quidem genere, alterum
vero affectu inter se dissimilia. At alimentorum cupiditates
ex repugnantibusprehendes, dum quae vacuantur eorum
quae plena sunt, et quae implent vacuorum indicationem
faciunt. Morbos autem omnes ex subcontrariis conflatos
prehendes, et morbos ex morbis oriundos. Convulsioni-

Ed. Chart. I. [30.] Foef. II. 1290. Ed. Lind. I. (645. 646.) νόσημα. κεφαλῆς πολλῆς δὲ περιωδυνίας αἷμα κατὰ τὰ ὦτα ῥαγὲν ἢ κατὰ τὰς ῥίνας. σπασμοὶ πᾶσι τοῖς μελαγχολικοῖς ἐπιγιγνώμενοι παύουσι τὰς μελαγχολίας, καὶ καθόλου μὲν ἔστι καὶ ῥίζα τῶν ἀνθρωπίνων νοσημάτων ἢ κεφαλὴ, καὶ τὰ ἀρρώσθημα (646). τὰ μέγιστα ἐκ ταύτης παραγίνεται. ἐπικειμένην γὰρ αὐτὴν τῷ σώματι, ὥσπερ σικύαν τῶν εἰσφερομένων ἀπάντων συμβαίνει αὐτὴν ἔλκειν περιττώματα, καὶ τοὺς λεπτομερεῖς χυμούς. δεῖ δὲ προσέχειν τὸν νοῦν, ἰδίως ἔξῃ αὐτὸν παρασκευάσαντα εἰς ταῦτα τὰ μέρη, ὅπως μηδεμίαν αὐξήσιν λαμβάνοντα τὰ προσπίπτοντα τῶν ἀρρώσθημάτων, διὰ τε τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς εὐταξίης τῆς παρὰ σοὶ γινομένης, καὶ μήτε ταῖς τῶν ἀφροδισίων ἀκρασίαις μήτε ταῖς τῶν διαφόρων ἐδουμάτων μήτε τοῖς ὕπνοις τοῖς ὑπερκολαστικοῖς ἀγυμνάστου ὄντος τοῦ σώματος χρώμενος, ἀλλ' ἐπακολουθοῦντα τοῖς σημείοις τοῖς γινομένοις ἐν τῷ σώματι, διατηρεῖν τὸν καιρὸν ἐκάστου σώματος, ὅπως ἂν φυλαξάμενος τὸ ἀρρώστημα τὸ μέλλον ἐπιφέρεσθαι ταῖς θεραπεΐαις αἷς ἂν ἐγὼ γράφω χρώμενος διατελῆς ἄνουςος εἶν.

bus succedens febris morbum compescit. Capitis magnos dolores, sanguis per aures aut nares copiose prorumpens. Convulsiones melancholicis omnibus succedentes, melancholias sedant. Et in summa quidem humanorum morborum radix caput est, ex eoque maximae aegrotationes adveniunt. Cum enim toti corpori incumbat, eorum omnium quae ingeruntur reliquias et tenues humores non secus ac cucurbitulam attrahere contingit. Intendere autem animum oportet ut ipsi in has partes praeparatus peculiariter vivas, et adhibita diligentia tam bene constituto ordine omnia apud te fiant; ut nullum ingruentis morbi incrementum accipiat, et neque rerum venerearum neque diversorum eduliorum intemperantia neque somnis maxime noxiis minime exercitato corpore utaris, sed signa quae in corpore fiunt secutus, cujusque corporis occasionem conserves, ut eo qui ingruit morbo evitato, earum medelarum usu quas praescribo sine ullo morbo vitam transigas.

Ed. Chart. I. [2.] Foëf. II. 1290. 1291. Ed. Lind. II. (936. 937.)

[2] (936) [Δόγμα Ἀθηναίων.] Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. ἐπειδὴ Ἱπποκράτης Κῶος ἰατρός ὑπάρχων καὶ γεγονώς ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ, μεγάλην εὐνοίαν μετὰ σωτηρίας ἐνδέδεικται τοῖς Ἑλλήσι, ὅτε καὶ λοιμοῦ ἰόντος ἀπὸ τῆς βαρβάρων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τόπους ἀποστείλας τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς παρήγγειλε τίσι χρὴ θεραπείαις χρωμένους ἀσφαλῶς διαφεύξασθαι τὸν ἐπιόντα λοιμὸν, ὅπως τε ἱητρικὴ δοθεῖσα τοῖς Ἑλλήσι ἀσφαλῶς σώζει τοὺς κείμενους αὐτῶν. ἐξέδωκε δὲ καὶ συγγράψας ἀκριβῶς τὰ περὶ τῆς ἱητρικῆς τέχνης, πολλοὺς βουλόμενος τοὺς σώζοντας ὑπάρχειν ἱητρούς. τοῦ τε Περσῶν βασιλέως μεταπεμπομένου αὐτὸν ἐπὶ τιμαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν ἴσαις καὶ δώροις ἐφ' οἷς ἂν αὐτὸς Ἱπποκράτης αἰρῇται, ὑπερεῖδε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ βαρβάρου, ὅτι πολέμιος καὶ κοινὸς ἐχθρὸς ὑπῆρχε τοῖς Ἑλλήσι. ὅπως οὖν ὁ δῆμος Ἀθηναίων φαίνεται προαιρούμενος τὰ χρήσιμα διὰ παντὸς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἵνα χάριν ἀποδῶ πρόπουσαν Ἱπποκράτει ὑπὲρ τῶν εὐεργετημάτων, δεδοκῆται τῷ δήμῳ μυῆσαι αὐτὸν τὰ μυστήρια τὰ μεγάλα δημοσίᾳ (937) καθάπερ Ἡρακλέα τὸν Διὸς || καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν στεφάνῳ

[*Atheniensium Senatusconsultum.*] Senatus populusque Atheniensium sic censuit. Quandoquidem Hippocrates Cous medicus ab Aesculapio oriundus summam benevolentiam in servandis Graecis ostendit, cum peste a barbaris in Graeciam pervadente, demissis per loca suis discipulis medelas indicavit, quibus qui uterentur instantem pestem secure effugere possent quoque modo medicina Graecis tradita, eos laborantes tuto servaret. Quin et exacte a se scripta de re medica in publicum emisit, cum multos esse cuperet medicos, qui servare possent. Persarum etiam rege ipsum ad honores suos optimatibus aequales, et munera quae ipse Hippocrates optaret accersente, barbari pollicitationes, quod hostis et communis Graecorum inimicus esset, contempsit. Ut igitur constet populum Atheniensem, Graecis semper utiliter consuluisse, utque dignam pro meritis Hippocrati gratiam referat, decrevit populus, ut in magnis mysteriis non secus ac Hercules Jovis filius publice initiaretur, et corona aurea

Ed. Chart. I. [2. 9.] Foëf. II. 1291. Ed. Lind. II. (937. 935.)
 χρυσῷ ἀπὸ χρυσῶν χιλίων. ἀναγορεῦσαί τε τὸν στέφανον
 Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ γυμνικῷ, καὶ
 ἐξεῖναι πᾶσι Κώων παισὶν ἐφηβεύειν ἐν Ἀθήναις καθάπερ
 παισὶν Ἀθηναίων, ἐπειδὴ περ ἡ πατρίς αὐτῶν ἄνδρα τοιοῦτον
 ἐγέννησεν. εἶναι δὲ Ἱπποκράτει καὶ πολιτείαν καὶ σίτησιν ἐν
 Πρυτανείῳ διὰ βίου.

[9] (935) [Ἐπιβώμιος.] Ὡ πολλοὶ καὶ πολλῶν πολίων
 οἰκηταί, ἐν ᾗξίᾳ μεγάλη γεγονότες, κοινὸν οὖνομα Θεσσαλοί,
 πᾶσιν ἀνθρώποισι πικρὴ ἀνάγκη τὰ μεμοιραμένα φέρειν.
 καρτερεῖ γὰρ βιάζεσθαι ἢ βούληται, ἥ καὶ νῦν ἐγὼ εἶκον
 ξὺν ἐμῇ γενεᾷ θαλλοὺς στέψας, ἐπ' Ἀθηναίης βομοῦ ἱκέτης
 ἵδρυσται, τίς ἐὼν χρή λέγειν τοῖς ἀγνοέουσιν. Ἱπποκράτης,
 ὦ ἄνδρες, ὃ ἱητρὸς ὁμοίως οὐ διὰ σεμνῆς καὶ καλῆς αἰτίας,
 ἐμὲ ἐωντόν καὶ παῖδας ὑμῖν ξυνίστημι γινώσκεισθαι, ὦ πλη-
 θος. καὶ γὰρ δὴ, ὦ ἄνδρες, οἰκεῖοι ἐν οἷς ὡς εἰπεῖν ἀληθὲς
 πολλοῖσιν ὑμέων καὶ πολίων ὑμετέρων γινώσκομαι ὡς τύπῳ
 εἰπεῖν. οὖνομα δ' ἰδέης καὶ προσωτέρω κεχώρηκε. δοκῇ δὲ

mille aureorum coronaretur, coronam ipsam Quinquatri-
 bus magnis in gymnico certamine praecone proclamante. Et
 omnibus Coorum liberis liceat, non secus ac Atheniensium,
 Athenis pubertatem agere, quod eorum patria ejusmodi vi-
 rum procrearit. Hippocrates vero ut civitatis jure et victu
 in Prytaneo toto vitae tempore donetur.

[*Hippocratis oratio ad aram.*] Vos alloquor o multi
 et multarum urbium incolae, summaque dignitate constituti,
 communi nomine Thessali. Mortales omnes durae fati ne-
 cessitati sunt obnoxii, quae quod velit per vim extorquere
 potest. Quam etiam ob causam nunc cum prole mea fronde
 coronatus ad Minervae aram supplicanti similis sedeam, quis
 sim his qui me non norunt enarrare oportet. Hippocrates
 medicus Cous, o viri, gravi et honesta de causa me ipsum
 et liberos vestrae multitudini cognoscendos trado. Vos etiam
 mihi sane familiares estis, inter quos re vera plurimos et
 in vestris urbibus, ut paucis expediam, noti sumus. Nomen
 vero meum ulterius quam forma processit. Id autem causae

Ed. Chart. I. [9. 3.] Foesl. II. 1291. Ed. Lind. II. (935—937.)
 τοῦτο ἐκ τέχνης ἐμῆς ὑγίειας τε καὶ ζωῆς αἴτιον ἀνθρώποι-
 σιν, οὐ μόνον τοῖσι τὴν ὑμετέραν οἰκέουσιν, ἀλλὰ καὶ πολ-
 λοῖσιν Ἑλλήνων, ἐγγὺς ὑμῶν γινώσκομαι. ἤδη δὲ ὅτι ἐγὼ
 ὑπέμεινα τὸ τηλικούτον πρῆγμα, ἔργῳ προᾶξαι ἐρέω. Ἀθη-
 ναῖοι, ὧ ἄνδρες Θεσσαλοὶ, κακῶς ἔξουσιν χρεώμενοι μητρο-
 πολιν ἡμετέραν Κῶ, ἐν δούλης μέρει διατίθεται τὰ ἐλευ-
 θερα διὰ προγόνων κτήσιος ιδιόκτητα ποιούμενοι, οὔτε ξυγ-
 γενεὴν αἰδεσθέντες, ἥ ἐστιν αὐτέοις ἀπὸ Ἀπόλλωνός τε καὶ
 Ἡρακλέους, ἥτις ἐς Αἰνιὸν τε καὶ Σούνιον τοὺς κείνων παῖ-
 δας ἰκνέεται, οὔθ' Ἡρακλέους εὐεργεσιῶν εἵ(936)νεκεν περι-
 ῆος νόον βαλόμενοι, ὥς ὁ κοινὸς ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν ὀρθῶς
 ποιῶν θεὸς, ἐς ἐκείνους κατέθετο. ὑμεῖς τε ἀλλὰ πρὸς Διὸς
 ἱκεσίου καὶ θεῶν ὁμογνίων ἐξέλθετε. ἀμύνατε, ἐλευθερώσατε
 τῆς ἰδίας φιλοτομίας μηδὲν ἑλλείποντες.

[3] (937) [Προσβευτικὸς Θεσσαλοῦ Ἱπποκράτους υἱοῦ.]
 Προσῆκειν ἡγέομαι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν καθιστάμενον
 εἰς ὑμέας καὶ μὴ γινωσκόμενον παντὶ τῷ πλήθει, πρῶτον
 δηλῶσαι μὲν ὅστις καὶ ὅθεν ἐστὶ, μετὰ δὲ ταῦτα τῶν ἄλλων

ex arte mea, quae sanitatem et vitam tuetur, fuisse videtur,
 quod non solum hominibus qui vestram regionem incolunt,
 verum etiam multis Graecis vobis finitimis notus sum. Cur
 autem tantum negotium peragendum susceperim, jam refe-
 ram. Atheniensibus male vertat, viri Thessali, qui metro-
 polim nostram Co in servitutem redigentes, libertatem a
 maioribus acceptam privato sibi jure vendicant, neque
 cognationem revereri, quae illis est cum Apolline et Her-
 cule, et ad Aenium et Sunium eorum liberos pervenit, ne-
 que illis in mentem venit Herculis beneficiorum, quae vobis
 et nobis communis ille deus et benevolens in illos contulit.
 At vos per Jovem supplicum curam gerentem et per pena-
 tes deos foras prodite, et vestrae dignitatis memores in li-
 bertatem asserite.

[Thessali Hippocratis filii oratio.] Consentaneum esse
 arbitror, viri Athenienses, ut is qui apud vos dicturus venit,
 cum multitudini notus non sit, primum quidem quinam et
 unde sit demonstret, deinde vero reliquam orationem per-

Ed. Chart. I. [3.] Foesf. II. 1291. Ed. Lind. II. (937. 938.)
 λόγων ἄπτεσθαι. ἐμοὶ μὲν πατὴρ Ἱπποκράτης. ὃν ὑμεῖς
 γινώσκετε ἐν ἱητρικῇ ἡλικίᾳ δύναντι ἔχει. οὐνομα δὲ Θεσσα-
 λός. γινώσκομαι δὲ καὶ γὰρ οὐκ ἐν δευτέροις ὑμέων, οὐδ'
 ὀλίγοις, πατρίς δέ μοι Κῶς. ἣν ὕπως ὑμῖν οἰκείη ἐστὶν ἐξ
 ἀρχαίων, ἕτεροι ἐροῦσιν οἳ τινες ἱστορίᾳ ἐξηγήσασθαι δυνα-
 τώτεροι. ἦλθον δὲ πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, τέσσαρας ἔχων
 εὐεργεσίας εἰπεῖν παρ' ἡμῶν εἰς ὑμᾶς γεγενημένας. τὴν μὲν
 τινα παλαιὰν ἐπὶ τῶν προγόνων, κοινὴν ἐς ἅπαντας τοὺς
 Ἀμφικτύοντας, ὧν ὑμεῖς οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα. τὴν δὲ ἐτέραν
 ἔτι μείζω ταύτης καὶ διικνουμένην ἐς Ἑλλήνων τοὺς πλεί-
 οντας. καὶ αὗται μὲν φανήσονται τῆς πόλιος καὶ τῶν προ-
 γόνων τῶν ἡμῶν ἐοῦσαι. ἡ δὲ τρίτη τοῦ πατρὸς (938) ἰδίη,
 καὶ τηλικαύτη, ὅσην εἰς ἀνὴρ οὐδεὶς ὑμῖν τε καὶ πολλοῖς
 Ἑλλήνων κατέθετο. ἡ δ' ὑστάτη τῶν τεσσάρων κοινὴ τοῦ
 πατρὸς καὶ ἐμῆ, καὶ οὐκ ἔτι ἐς πλείονας, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς
 αὐτοὺς διικνεομένη. ἡ πρὸς μὲν τὰς προτέρας εὐεργεσίας
 μικρὴ ἂν φανείη, πρὸς δὲ ἐτέρων χάριτας μετρεομένη με-

sequatur. Pater certe mihi est Hippocrates, quem quantam
 habeat in arte medica facultatem, optime nostis, nomen
 vero Thessalus, qui et inter vos non in postremis, nec in
 paucis sum cognitus. Patria mea Cos est, quae qua ratione
 vobis ab antiquo conjuncta sit, caeteri dicent qui in enar-
 randa historia plus valent. Huc autem veni a patre missus,
 quatuor in vos a nobis collata beneficia commemoraturus.
 Unum quidem vetus quoddam, majorum nostrorum memoria,
 in omnes Amphictyones commune, quorum vos non minima
 pars estis. Alterum vero hoc aliquanto majus, quod etiam
 ad plurimos Graecos permanavit. Et haec quidem ab urbe
 nostra et majoribus nostris profecta deprehenduntur. At
 tertium patris est proprium, et tantum quantum nemo un-
 quam hominum, tum apud vos tum apud multos Graecos
 posuit. Quartum et ultimum mihi cum patre commune est,
 quod nec jam in multos, sed in vos ipsos redundavit. Quod
 quanquam cum prioribus beneficiis comparatum parvum
 videri queat, ad aliorum tamen beneficia collatum, magnum

Ed. Chart. I. [3. 4.] Foesl. II. 1291, 1292. Ed. Lind. II. (938. 939.)
γάλη. αἱ μὲν δὴ ἐνέργειαι τοιαῦται οὕτως ἔχουσιν ὥς ἔφην
εἶναι, ὥς συνελόντι εἰπεῖν, δεῖ δὲ μὴ μόνον φάναι, || ἀλλὰ
καὶ ἀποδείξαι ὥς εἶσιν ἀληθεῖς. ἀρχὴν οὖν τῷ λόγῳ τὴν
ἀρχὴν τῶν ὑπουργιῶν ποιήσομαι, τὰ δὲ ἀρχαιότατα πρῶτα
λέξω, ἐν οἷς [4] τάχ' ἂν με καταλάβοιτε μακρότερα καὶ
μυθωδέστερα εἰπεῖν. ποθεῖ δὲ πᾶς ἀρχαῖος λέγεσθαι. ἦν γὰρ
ὁ χρόνος ὅτ' ἦν Κρίσαιον ἔθνος, ἐώκεον μὲν περὶ τὸ Πνθι-
κὸν ἱερὸν, γῆν δ' εἶχον ἣ γε νῦν τῷ Ἀπόλλωνι καθιέρωται.
καλεῖται δὲ τὸ μὲν Κρίσαιον πεδῖον ᾧ Λοκροὶ παροικέουσι
καὶ ᾧ Μέλαινα πρόσεισι. τὸ δὲ Κίρφιον ὄρος, ᾧ Φωκέες
παράκεινται. οὗτοι δὲ οἱ Κρίσαιοι γενόμενοι τότε πολλοὶ καὶ
ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι, τουτέοις τοῖς ἀγαθοῖς ἐπὶ κακῷ ἐκρή-
σαντο. ἐξυβρίζαντες γὰρ πολλὰ δεινὰ καὶ παράνομα πρά-
γματα εἰργάσαντο εἰς τὸν θεὸν ἀσεβοῦντες, Δελφοὺς κατα-
δουλοῦμενοι, προσοίκους ληϊζόμενοι, γεωργοὺς συλέοντες, γυ-
ναῖκας δὲ καὶ παῖδας ἄγειν ἔοντες, καὶ εἰς τὰ σώματα ἐξυ-
βρίζοντες. ἀνθ' ὧν Ἀμφικτύονες ὀργισθέντες καὶ στράτευμα
εἰς τὴν γῆν ἐμβαλόντες αὐτέων καὶ (939) μάχῃ νικήσαντες,

Atque haec quidem beneficia, ut paucis comprehen-
dam, quemadmodum dixi, ita se habent. Vera autem esse
non solum dicere, sed etiam demonstrare convenit. Ora-
tionis igitur nostrae exordium ab officiis nostris sumam, ac
primum antiquissima referam, in quibus longiora fortasse
et fabulosiora narrare videbor. Quivis autem vetus dici de-
siderat. Olim enim Crisaea gens fuit, et circa Pythicum
templum habitabat, terram autem quae nunc Apollini dicata
est, incolebat. Crisaeus vero campus vocatur, quem Locri
accolunt et in quo sunt Melaena. Cirphius autem mons,
cui Phocenses adjacent. Cirfaei vero cum numerosi essent,
potentes et divites, his bonis insolentius abutentes, multa
gravia et injusta perpetrarunt, in deum etiam impie se ge-
rentes, Delphos subjugantes, vicinos diripientes, colonos de-
praedantes, uxores et liberos adducentes et in eorum cor-
pora flagitium committentes. Ex quibus ira commoti Am-
phictyones, immisso in eorum agros exercitu, iisque prae-
lio superatis, regionem devastarunt et urbes expugnarunt.

Ed. Chart. I. [4.]

Fœf. II. 1292.

Ed. Lind. II. (939.)

τὴν χώραν ἐδόχουν καὶ τὰς πόλιν ἐπόρθουν, ἔνθα πολλὰ καὶ ἀνόσια ποιήσαντες σχετλίως ἀπήντησαν καὶ οὐ μείω ὢν ἐπραξάν τίνοντες. μακάριστοι δ' ἦσαν αὐτέων οἱ ἐν χειρὶ τελευτήσαντες, δεύτεροι δὲ οἱ δορυάλωτοι γινόμενοι, οἳ τε ἐς ἐτέραν χώραν καὶ πόλιν ἐπεραιώσθησαν. τὰ γὰρ σφέτερον κακὰ οὐκ εἶχον ἐν ὀφθαλμοῖς. οἱ δὲ αὐτοῦ μέιναντες τῶν αἰχμαλώτων ἀτυχέστατοι ἦσαν, ὅσοι οἰκίζοντο ἐν χώρῃ τῇ ἐκείνων ξὺν γυναῖξιν καὶ τέκνοις, ἀγροῦς τε καὶ ἄσπετα πυρὶ παραδιδόμενα ἐθεώρουν. ἔτι δὲ τούτων κάκιον διήγον οἱ ἐν τοῖς τείχεσι διαρκέοντες, ὅκοτε τῶν εἰρημένων κακῶν ἃ μὲν ἔβλεπον, ἃ δ' ἐπυνθάνοντο, πλέον ἀκούοντες τῶν ἀληθέων. οὕτω γὰρ πονεῖν ἔθος γίνεσθαι, καὶ δὴ κακὰς ἐλπίδας σωτηρίας εἶχον. ἦν δὲ σφι πόλις ἐγγὺς τούτου τοῦ τόπου μεγίστη, ὅκου νῦν ὁ ἵππικὸς ἀγὼν τίθεται, ἧς τὰ τείχη ἐπεσκευάζοντο καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων διαφεύγοντας ἐδέχοντο, τὰ δὲ ἀρχεῖα ἐξέβαλον καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐσκευάζοντο καὶ διανοοῦντο ὑπομένειν, ἐλπίσαντες μήτε ἐφ' ὧν μάχῃ τὴν πόλιν αἰρεθῆναι, μήτε κατὰ μῆκος χρόνον. οἱ δ' Ἀμφικτύονες τὴν

Ubi quī multa et nefaria perpetrarunt, in miserabiles calamitates inciderunt, neque minores poenas quam aliis inflixerant, perfolverunt. Ex quibus felicissimi fuerunt, qui hostium manibus perierunt. Deinde qui bello capti sunt, quique ad aliam regionem et urbes transmissi sunt. Neque enim sua mala ob oculos habuerunt. At qui captivi illic remanserunt, infelicissimi fuerunt, qui suam regionem incolentes cum uxoribus et liberis agros et urbes igne conflagrantes aspexerunt. His autem adhuc pejus degebant qui intra moenia perdurabant, cum commemorata mala partim quidem videbant, partim vero sciscitando resciscebant, veris majora audientes, sic enim contingere solet, et sane suae salutis diffidebant. Erat autem illis urbs prope hunc locum maxima, ubi nunc equestre certamen celebratur, in quam moenibus exstructis aliarum urbium exules receperunt, inutilibus vero ejectis necessaria comportarunt et de sustinendo bello cogitabant, sperantes neque hostili manu neque longa temporis obsidione urbem capi posse. Amphictyones

Ed. Chart. I. [4.] Foëf. II, 1292. Ed. Lind. II. (939. 940.)
 ἄλλα τε καθεῖλον, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πόλει φρούριον ποιη-
 σάμενοι καὶ ἐς πολιορκίην σκευάσαντες τὸ ἄλλο στράτευμα,
 κατὰ πόλιος ἀφῆκαν, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ λιμοῦ
 ἐς τὸ στρατιόπεδον ἐμπεσόντος καὶ τῶν στρατιωτῶν νοσιόν-
 των, τινῶν δὲ καὶ ἀποθνησκόντων, τῶν δὲ καὶ ἐκλιπόντων
 (940) τὸ φρούριον διὰ τὴν νοῦσον, οἱ Ἀμφικτύονες ἐτα-
 ράσσοντο, καὶ ἄλλοι ἄλλα ἐβουλευόντο. φιλεῖ δὲ τὰ κοινὰ
 οὕτω πως γίνεσθαι. τέλος δὲ ἀγανακτέοντες τῷ πάθει καὶ
 ἀπογνωσιμαχήσαντες τῷ θεῷ ἐπέτρεψαν καὶ ἤροντο ὃ τι
 χρὴ ποιεῖν. ὃ δ' ἐκέλευσε πολεμεῖν καὶ ὑπισχνεῖτο κρατήσειν,
 ἣν ἐς Κῶ ἐλθόντες ἐλάφου παῖδα ἐς ἐπικουρίην ἀγάγωνται,
 ξὺν χρυσῷ σπεύσαντες, ὥς μὴ πρότερον οἱ Κρισαιοὶ ἐν τῷ
 ἀδύτῳ τὸν τρίποδα συλῆσωσιν, εἰ δὲ μὴ, τὴν πόλιν οὐχ ἀλώ-
 σεσθαι. οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες καὶ ἐλθόντες ἐς Κῶ, τὰ
 μαντευθέντα ἀπήγγειλαν. ἀπορεύντων δὲ τῶν Κῶων καὶ
 ἀγνοείντων τὸ ἀπομάντευμα, ἀνέστη ἀνὴρ, γένος μὲν Ἀσκλη-
 πιάδης, πρόγονος δὲ ἡμέτερος, ἱητρὸς δὲ Ἑλλήνων κράτι-
 στος ὁμολογούμενος τῶν τότε, ὄνομά οἱ ἦν Νεβρὸς, ὅστις

vero tum reliqua destruxerunt, tum praesidio urbi imposito
 et ad obsidionem comparato, reliquum exercitum per urbes
 dimiserunt. Successu vero temporis, cum pestis castra in-
 vasisset, militibus aegrotantibus, quibusdam etiam morienti-
 bus, aliis quoque propter morbum praesidium deferentibus,
 Amphictyones turbati sunt et varia inter se consultabant.
 Sic autem in rebus communibus quodammodo fieri solet.
 Demum vero morbum indigne ferentes et bellum desperan-
 tes, rem deo commiserunt et quid agendum foret interro-
 gaverunt. At ille bellum gerere iussit et victoriam pollici-
 tus, si Co peterent, cervique filium cum auro in subsidium
 adducerent, idque festinabundi, prius quam Crisaei in adyto
 tripodem diriperent, alioqui urbem capi non posse. Quibus
 auditis Co profecti oraculum renunciaverunt. Haerentibus
 autem Cois et vaticinium ignorantibus, surrexit ex Ascle-
 piadarum genere quidam ex majoribus nostris medicus in-
 ter Graecos ejus temporis procul omni dubio praestantis-

Ed. Chart. I. [4. 5.] Foef. II. 1292. 1293. Ed. Lind. II. (940. 941.)
 ὀνομάζειν ἔφη τὸ θέσφατον ἦκειν πρὸς ἑωυτόν. εἵπερ ὁ θεὸς
 οὕτως παρήγγισεν ὑμῖν, ἐλθόντας ἐς Κῶ || ἐλάφον παῖδα ἐς
 ἐπικουρίην ἀγαγεῖν. Κῶς μὲν γὰρ αὕτη, τὰ δὲ ἐλάφου
 ἔκγονα νεβροὶ καλέονται, Νεβρὸς δέ μοι οὖνομα, ἐπικουρίῃ
 δ' ἂν ἄλλη τίς προτέρα γένοιτο στρατοπέδῳ χροσέοντι ἰη-
 τροῦ; καὶ μὴν τότε εὐθὺ ἐχόμενον οὐ δοκέω, ὅτι τοὺς το-
 σοῦτον Ἑλλήνων ὄλβῳ ὑπερέχοντας ἐς Κῶ προελθόντας ἔτα-
 ξεν ὁ θεός, νόμισμα χρυσοῦν αἰτεῖν. ἀλλὰ τοῦτο τὸ θέσφα-
 τον ἐς τὴν ἐμὴν οἰκίην ἔρχεται· Χρυσὸς γάρ μοι κεκλέαται
 ἄρῃων παίδων ὁ νεώτατος. ἔστι δὲ πάντῃ καὶ ἰδέη [5]
 καὶ ἐς ψυ(941)χὴν ἀρετὴν, ὥσπερ θεὸς λέγει, διὰ πάντων τῶν
 πολιτῶν. ἐγὼ μὲν οὖν, εἰ μὴ ὑμῖν ἄλλο δοκῇ, αὐτὸς τε εἶμι
 καὶ τὸν παῖδα ἄξω, πεντηκόντορον πληρώσας τοῖς ἐμοῖς τε-
 λίσμασιν, ὑπηρεσίας τε ἱητρικὰς καὶ πολεμικὰς, ἵνα εἰς
 ἀμφοτέρω βοηθῶμεν. ὁ μὲν εἶπε, τοῖς δὲ ἔδοξεν, οἱ δὲ ἀπε-
 στάλησαν. συνανέβησε δὲ ὁ Νεβρὸς οὕτως, καὶ Καλυδώνιον
 ἄνδρα παρ' ἑωυτέῳ τρεφόμενον, ὑπὲρ οὗ τὸ αὐτίκα ὁ λό-

simus, ei nomen erat Nebrus, qui dixit oraculum praeci-
 pere ut ad se venirent. Siquidem deus vobis consuluit ut
 Co profecti cervi filium in subsidium adduceretis. Haec
 equidem est Cos, cervorum foetus Nebri appellantur, Nebrus
 autem mihi nomen est. Quodnam vero subsidium male ha-
 bentī exercitui potius fuerit quam medicus? Et certe recte
 consentaneum non existimo ut eos qui in tantum Graecos
 divitiis superant, deus Co venire jusserit, uti aureos num-
 mos peterent. Verum oraculum istud in familiam meam ve-
 nit. Chrysus enim mihi vocatur filiorum meorum natu
 minimus. Hic autem omnino et specie et animi virtute, si
 patri dicere licet, omnibus civibus praecellit. Ego igitur,
 nisi quid aliud vobis videatur, navi actuaria quinquaginta
 remorum, meis sumptibus auxiliis medicis et bellicis instru-
 cta, et ipse veniam et filium meum deducam, ut utroque
 modo vobis auxilium feramus. Quae cum dixisset, his qui
 missi fuerant placuerunt. Hic vero Nebrus Calydonium apud
 se educatum, cujus statim, cum res tulerit, mentio fiet, se-

Ed. Chart. I. [5.] Foëf. II. 1293. Ed. Lind. II. (941. 942.)
 γος δηλώσει, ὅταν ἡ χρῆσις ἔλθῃ. ὅτε δ' οὖν ἀφίκοντο οὗ-
 τοι οἱ ἄνδρες οὗ τὸ στρατόπεδον ἐπετελεῖτο, ὁ θεὸς ἔχαι-
 ρεν, οἳ τε γὰρ θάνατοι τῶν στρατιωτῶν ἔληξαν, καὶ θείῃ
 τύχῃ ἵππου τοῦ Εὐρυλόχου, ὃς ἡγεῖτο τοῦ πολέμου Θεσσα-
 λὸς ἐὼν καὶ ἄνωθεν ἐξ Ἡρακλειδῶν, κρούσαντος τον σωλῆνα
 τῇ ὀπλῇ δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἤγετο ἐς τὸ τεῖχος, ὁκότε διακο-
 νίεσθαι ἤθελεν, Νεβρὸς φαρμάκοισιν ἐμίρνει τὸ ὕδωρ, ἐνθεν
 αἱ κοιλίαι τῶν Κρισαίων ἐφθάρησαν, καὶ μεγάλα δὴ τι ξυνε-
 βάλετο πρὸς τὸ ἀλῶναι τὴν πόλιν, καὶ ἐντεῦθεν αἱ γνώμαι
 ἐπὴρθησαν τῶν πολιορκιόντων, ὡς τοῦ θεοῦ ἐπικουρέοντος
 ἤδη σαφῶς. προσβολὰς δὲ ποιευμένων καὶ ἄθλα προτιθέν-
 των τοῖς πρώτοις ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβήσασιν, ὁ ἀγὼν ἦν ὁ
 καρτερώτατος, καὶ ἡ πόλις ἤρειτο· ἀνέβη γὰρ πρῶτος ἐπὶ
 τὸ τεῖχος Χρυσὸς καὶ κατέλαβε τὸν πύργον, ξυνείπετο δὲ αὐ-
 τῷ ἐκ ποδὸς ξυνασπίζων ὁ ἀνὴρ ὁ Καλυδώνιος, περὶ οὗ προ-
 ἔλεξα. ὁ μὲν Χρυσὸς δόρατι πληγεὶς ἔπεσε κατ' ἄκρα ἐκ τοῦ
 πύργου ὑπὸ Μισμοδέω, τοῦ (942) Λύκου δὲ ἀδελφεοῦ, ὃς
 ἀπέθανεν λευσθεὶς, ὅτε ἤλθεν εἰς τὸ ἄδυτον τὸν τρίποδα

cum navem conscendere jussit. Cum igitur ad locum castrorum hi pervenissent, deus laetatus est. Nam et militum mortes cessarunt, cumque divina quadam fortuna equus Eurylochi, qui belli dux et Theffalus erat et originem ex Heraclide altius repetebat, in pulvere volutatus, canalem ex quo aqua in urbem deducebatur, ungula percussisset, Nebrus eam venenis refecit, ex quo Crisaeorum ventres in exitium adducti sunt, idque multum certe ad capiendam urbem contulit. Indequae velut deo aperte auxilium ferente, obsidentium animi sublati sunt. Cum autem impetum in muros facerent et his qui in moenia conscendissent praemia proponerent, validissimum certamen fuit, urbsque capta est. Chrysus enim primus in murum conscendit et turrim occupavit. Eum autem e vestigio sequebatur simul dimicans vir ille Calydonius, de quo ante dixi. Chrysus quidem ex summa turri decidit, hasta percussus a Mermode Lyci fratre, qui cum tripodem direpturus in adytum venisset, la-

Ed. Chart. I. [5.]

Foëf. II. 1293.

Ed. Lind. II. (942.)

συλήσων. οἱ δ' οὖν πόλιν οὕτως ἤλων, ἣ τε τοῦ Νεβροῦ
ἐπικουρίῃ σὺν Χρυσαῖ ὀρθῶς ἀπήντησεν καὶ κατὰ τὰ ἱατρικὰ
καὶ κατὰ τὰ πολεμικὰ, ὃ τε θεὸς ἡλήθευσε, καὶ ἃ ὑπέσχετο
ἐποίησεν. ἐφ' οἷς οἱ Ἀμφικτύονες τῷ μὲν Ἀπόλλωνι νηὶ
ἀνέθισαν, τὸν νῦν ἔοντα ἐν Δελφοῖς. ἀγωνία τε γυμνικὸν καὶ
ἵππικόν πρότερον οὐ τιθέντες νῦν τιθέασι, τὴν τε τῶν Κρι-
σαίων χώραν ἅπασαν καθιερώσαντο, δόντι ἃ δέδωκε διδόν-
τες καθ' ὃ τι ἔχρησε, τὸν τε τοῦ Νεβροῦ παῖδα Χρυσὸν ἔθα-
ψαν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, καὶ ξυνέταξαν δημοσίῃ Δελφούς ἐνα-
γίζειν. Ἀσκληπιάδαις δὲ τοῖς ἐν Κῷ ἐδόθη Νεβροῦ χάριτι
προμήθεια πρὸς μαντείην, καθάπερ τοῖσιν ἱερῶν ἰερομνήμοσι, Κα-
λυδωνίοις δὲ ἀπ' ἐκείνου τοῦ ἀνδρός καὶ ἐκείνης τῆς ὑποθη-
γῆς καὶ νῦν ἐν Δελφοῖς προμαντεῖα καὶ διασιτή δέδοται.
ἀλλ' ἐπάνειμι ἐπὶ τὰ ἡμέτερα. ὅτι γὰρ ἀληθέα λέγω τοῦ
πατρὸς καὶ ἐμεῦ ἐπελθόντων Ἀμφικτύονες ἀνενέωσαντο ταῦτα
καὶ ἀπέδωσαν καὶ ἐν στήλῃ ἀναγράψαντες ἐν Δελφοῖς ἀνέ-
θισαν. καὶ τούτου μὲν μοι τοῦ λόγου τέλος. ἐνταῦθα κατα-

pidibus obrutus periit. Sic igitur urbem ceperunt, Nebrique
auxilium cum Chryso, tum in medicis, tum in bellicis re-
bus bene respondit, deusque verax fuit et quae promiserat
praestitit. Quibus de causis Amphictyones Apollini templum,
quod nunc Delphis est, dicarunt, certamenque gymnicum
et equestre, quod nunquam antea, nunc constituerunt, to-
tamque Crisaeorum regionem consecrarunt, ea quae dede-
rat ob editum oraculum reddentes, Chrysumque Nebri fi-
lium in circo equestri sepelierunt et statuerunt ut ei Delphi
publice parentarent. Asclepiadis vero in Co in Nebri gra-
tiam vaticinandi prudentia concessa est, quemadmodum iis
qui sacrorum rituum memoriae praefecti sunt. Calydoniis
autem ob illius viri et officii meritum etiam nunc apud
Delphos primae vaticinandi partes et victus publicus con-
ceduntur. Verum ad nostra redeo, quodque vera refero inde
patet, quod cum pater et ego accessissemus, Amphictyones
haec renovarunt et confirmarunt, Delphisque columnae
inscripta legenda proposuerunt. Atque hujus quidem ora-

Ed. Chart. I. [5.6.] Foef. II, 1293. 1294. Ed. Lind, II. (942.943.)
 ὥς δαίκνυσιν τοὺς ἡμετέρους προγόνους ὑμέων ἐνεργέτας.
 τοῦτον δὲ καθέμενος, ἄλλον αἰρήσομαι περὶ τῶν αὐτῶν, οὐ
 τὸν αὐτόν. ὅτε γὰρ βασιλεὺς ὁ μέγας ξὺν Πέρσαισι καὶ τοῖς
 ἄλλοις βαρβάροις ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς μὴ διδόντας (943)
 ὕδωρ || καὶ γῆν Ἑλλήνων, ἣ πατρίς ἣ ἡμετέρη εἴλετο μᾶλ-
 λον πανδημεὶ ἀπολέσθαι, ὥς μὴ καθ' ὑμέων τε καὶ τῶν
 ταῦτά ὑμῖν γνωσκόντων ὅπλα πολέμια λάβῃ καὶ ἐν νεῦσι
 στρατεῖν ἀποστείλῃ, ἀλλ' ἀνένευσε καλόν τι καὶ ἄξιον πατέ-
 ρων μεγαλοφρονεμένη, οἱ λέγονται γηγενέες τε εἶναι καὶ
 Ἡρακλεῖδαι. ἔδοξεν οὖν σφιν τεσσάρων ἐόντων τειχέων ἐν τῇ
 νήσῳ, πάντ' ἐκλείπειν καὶ ἐς τὰ ὄρεα καταφυγοῦσιν ἀντέ-
 χεσθαι σωτηρίης. ὅθεν δὴ τί κακὸν οὐκ ἀπήντησε χώρας λεη-
 λατενομένης καὶ σωμάτων ἐλευθέρων ἀνδραποδιζομένων καὶ
 κτεινομένων ἐχθρῷ νόμῳ, τῆς δὲ πόλιος καὶ τῶν ἄλλων
 ἐρευνμάτων καὶ ἱερῶν καταϊθαλουμένων. [6] ἔτι δὲ καὶ τῇ
 θυγατρὶ τοῦ Λυγδάμιος Ἀρτεμισίῃ κατὰ πατέρων νῆκος δο-
 θέντων ἐκσαγηνεῦσαι πάντα ὅσα λοιπὰ ἦν. ἀλλὰ γὰρ ὥς
 εἴοικε θεοῖς οὐκ ἡμελεύμεθα, χεიმῶνων δὲ γενομένων ἔξαισιών,

tionis exitus liquido ostendit majores nostros de vobis esse
 bene meritos. Ea vero dimissa, aliam de iisdem, non tamen
 eandem assumam. Cum enim magnus ille rex cum Persis
 et barbaris in Graecos, qui eum aqua et terra arcerent,
 exercitum duceret, patria nostra maluit cum toto populo
 perire, ut ne in vos et eos qui vobiscum sentirent arma
 sumeret, et expeditionem navalem mitteret, sed excelsso
 animo renuit honestum quid et majoribus suis dignum sen-
 tiens, qui terra editi et Heraclidae dicuntur. Ipsis igitur
 placuit, ut quatuor quae erant in insula omnibus relictis
 urbibus, in montes confugerent et salutem viribus omnibus
 retinerent. Ex quo sane quid non mali obtigit, regione de-
 vastata, liberis corporibus in servitutem abductis et hostili
 jure interfectis, urbeque et caeteris praesidiis ac templis in
 cinerem redactis. Quin etiam Artemisiae Lygdamis filiae
 pro patrum victoria permissum erat omnia quae reliqua
 erant asportare. At enim a diis, ut res docuit, derelicti

Ed. Chart. I. [6.] Foëf. II. 1294. Ed. Lind. II. (943. 344.)
 αἱ τε νῆες τῆς Ἀρτεμισίης ἐκινδύνευσαν ἀπασαι ἀπολέσθαι,
 πολλαὶ δὲ ἀπώλλοντο. ἐς τε τὸ στρατεύμα αὐτῆς πολλοὶ
 κεραυνοὶ ἐνέπεσον, σπάνιον τι τῆς νήσου κεραυνουμένης. λέ-
 γεται δὲ καὶ φάσματα ἡρώων τῇ γυναικὶ ὁφθῆναι, ἃ δὴ
 πάντα φοβηθεῖσα, ἀπέστη ἔργων ἀνηκέστων, ὁμολογίην πι-
 κρὴν ποιησαμένη, καὶ λὴν πικρὴν λέγεσθαι, ὥστε ἀφείσθω.
 ἀποδώσω δὲ καὶ ἐνταῦθα προγόνοις τοῖς ἐμοῖς κυριώτατα
 οὐ ψευδέα, τοῦ μὴτ' ἐφ' ὑμέας μὴτ' ἐπὶ Λακεδαιμονίους μὴδ'
 ἑτέρους ἄλλους Ἑλλήνων Κῶους ἐκοῖσια ὅπλα λαβεῖν, καί-
 περ πολλῶν τῶν ὁμοῦ νήσους τε καὶ Ἀσίην οἰκόντων συνα-
 ψαμένων τοῖς βαρ(944)βάροις τοῦ πολέμου οὐ βίη. οἱ γὰρ
 πρόιστῶντες τότε τῆς πόλεως ἦσαν Κάδμος τε καὶ Ἰππόλο-
 χος, ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ κεῖται προγόνους ἐμούς εἶναι τὸν τε Κά-
 δμον καὶ τὸν Ἰππόλοχον. ὁ μὲν γὰρ Κάδμος, ὃς καὶ τὴν βου-
 λὴν αὐτὴν ἤρτυσεν, ἔστι τῆς ἐμῆς μητρὸς, ὁ δ' Ἰππόλοχος ἐξ
 Ἀσκληπιάδων τέταρτος ἀπὸ Νέβρου τοῦ Κρισαίου συγκα-
 θλόντος, ἡμεῖς δ' Ἀσκληπιάδαι κατ' ἀνδρογένειαν. ὥστε καὶ
 τοῦτο. τὸ καλὸν τῶν ἡμετέρων προγόνων προεῖλέσθαι. ἐπά-

non sumus. Sed immanibus exortis tempestatibus naves
 omnes in periculum adductae sunt, pleraeque etiam perie-
 runt et in ejus exercitum crebra fulmina deciderunt, in-
 sula nostra raro fulmine appetita. Feruntur etiam heroum
 spectra mulieri esse visa, quibus omnibus perterrita, atro-
 cibus coeptis post acerbam confessionem destitit, quae quod
 dictu acerba sint, etiam a me dimittantur. Hoc vero loco
 majoribus etiam meis quae sint illis valde propria neque
 falsa reddam, Coos nunquam adversus vos neque Lacedae-
 monios neque alios Graecos sponte arma sumpsisse, quam-
 vis multi qui simul insulas et Asiam incolunt, bello cum
 barbaris nulla vi coacti conjuncti essent. Tunc enim urbi
 praeerant Cadmus et Hippolochus, qui re vera ex nostris
 sunt majoribus. Nam Cadmus, qui senatum etiam regebat,
 ex matris meae majoribus est. Hippolochus vero ex Ascle-
 piadum familia a Nembro, qui Crisaeos simul evertit, quar-
 tus est. Nos autem Asclepiadae ex virili stirpe sumus.
 Proinde praeclarum hoc majorum nostrorum facinus am-

Ed. Chart. I. [6.] Foëf. II. 1294. Ed. Lind. II. (944. 945.)
 νειμι δ' ἐπὶ τὸν Κάδμον. οὗτος γὰρ δὴ ὁ ἀνὴρ οὕτως ἔσπευδε
 τὰ τῶν Ἑλλήνων καλὰ, ὥστε ὁκότε ἔληξεν ἡ χώρα πόλιορ-
 κιομένη ὑπὸ Ἀρτεμισίης, αὐτοῦ καταλιπὼν τὴν γυναῖκα καὶ
 γενεήν, ὥχετο ξὺν τοῖς τὰ αὐτὰ αἰριομένοις ἐπὶ Σικελίης,
 ὅπως Γελωνα καὶ τοὺς ἀδελφούς κωλύσει φιλίην ξυνθέσθαι
 κατὰ Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους. διεπρήξατο δὲ καὶ
 ἄλλα πολλὰ καλὰ ἔργα, ἃ μηκύνειν οὐ πρόσκαιρον. αἱ μὲν
 δὲ δημόσιαι καὶ ἡμέων προγόνων ὑπουργίαι ἐς ὑμέας καὶ
 ἐπὶ ἄλλους Ἑλληνας, αὗται καὶ τοιαῦται. καὶ γὰρ ἐκλείπει
 ἡ δύναμις τοῦ λόγου. ἔρχομαι δ' ἤδη οὐκ εἰδόσιν, εὐεργεσίην
 Ἰπποκράτους πατρὸς ἐμέο προσέχεσθαι· λέγων δ' ἂν ἄλη-
 θεύοιμι αὐτως. ὁκότε λοιμοῦ ῥέοντος διὰ τῆς βαρβάρου, ἡ
 ὑπέρεκται Ἰλλυρίων καὶ Παιόνων, ὁκότε δὲ ἐπὶ ταύτην τὴν
 χώραν ἦκεν τὸ κακόν, οἱ τούτων τῶν ἐθνέων βασιλεῖς κατὰ
 δόξαν ἱητρικὴν, ἡ ἀληθοῦς εὐῶσα πανταχόθεν ἴσχυεν ἔρχε-
 σθαι καὶ κατὰ πατρὸς τοῦ ἐμέο πέμπουσιν ἐπὶ Θεσσαλίας.
 ἐκεῖ γὰρ δὴ ὁ ἐμὸς πατὴρ καὶ πρότερον καὶ νῦν οἱ (945) κη-
 σιν εἶχε, καλέοντες αὐτὸν ἐς ἐπικουρίην χρυσοῦ τε καὶ ἀρ-

plecti vos decet. Nunc autem ad Cadmum redeo. Hic certe
 ornamenti Graeciae adeo studiosus fuit, ut cum regio Ar-
 temisiae obsidione soluta esset, ut relicta isthuc uxore et fa-
 milia, cum iis qui eadem sentiebant, in Siciliam profectus
 sit, uti Gelonem ejusque fratres ab amicitia cum barbaris
 contra Graecos contrahenda diverteret, multaque alia prae-
 clara facinora perpetravit, quae verbis exaggerare tempe-
 stivum non est. Ac certe quidem haec et ejusmodi sunt
 publica nostrorum in vos et reliquos Graecos officia, ut
 me dicendi facultas deficiat. Jam vero eo devenio, ut Hip-
 poeratis patris mei beneficium vobis in mentem reducam;
 quod cum recenseo, verum me dicere sic comperietis. Cum
 pestis ex barbarorum regione, quae supra Illyrios et Paeo-
 nas sita est, decurreret, cumque malum ad hanc regionem
 pervenisset, istarum nationum reges, pro rei medicae fama,
 quae re vera vires suas quocumque extenderat, ad patrem
 meum in Thessaliam mittunt, qui illic sane, ut prius, etiam
 nunc domum habet, ipsum ut auxilium ferret accersentes.

Ed. Chart. I. [6.] Foëf. II. 1294. 1295. Ed. Lind. II. (945.)
 γύρου καὶ ἄλλων κτεάνων οὐ μόνον ἔφασαν πέμψειν ἔχειν,
 ἀλλὰ καὶ ἀποίσασθαι ὅκοσα αὐτὸς ἐθέλει ἐπαμύναντα. ὁ δὲ
 ἐρώτησιν ποιησάμενος ὁκοῖαί τινες ἐν μέρει κινήσεις γίνον-
 ται, καὶ τὰ τε καύματα καὶ ἀνέμους καὶ ἀχλύας καὶ τὰλλα
 ἃ πέφυκε τὰς ἑξίας κινεῖν παρὰ τὸ καθεστηκός. ὁκοτε δη-
 πάντων μαθήσιας ἀνείλετο, || τοὺς μὲν χωρεῖν ἐκέλευσεν
 ὀπίσω, ἀποφηνάμενος μὴ οἷός τε εἶναι ἐς χώρην τὴν ἐκεί-
 νων ἵεναι. ὅκως δὲ εἶχε ταχέως, αὐτὸς μὲν Θεσσαλοῖς ἡρεῖτο
 παραγγέλλειν ὁκοίοις χρὴ τρόποις κακοῦ τοῦ προσιόντος εὐ-
 λαβεῖν ποιέεσθαι, καὶ ξυγγράφων θεραπείην ἐξετίθει περὶ
 τὰς πόλιας. ἐμὲ δὲ ἐπὶ Μακεδονίης ἐξαπέστειλε, βασιλεῦσι
 γὰρ Ἡρακλειδέων, οἳ ἐκεῖ κατέχουσι, πατρικὴ ξενίᾳ ὑπῆρχεν
 ἡμῖν. καὶ γὰρ μὲν ἦεν ἵνα με ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν, ἀπὸ Θεσ-
 σαλίας, ἀρήξων τοῖς ἐκεῖ. συνετέτακτο δέ μοι ξυμβαλεῖν ἐς
 πόλιν τὴν ὑμετέρην. ἀδελφεὸν δὲ τὸν ἐμὸν Δράκοντα ἐκ Πα-
 γασέων ὀρμηθέντα, πλοῦν ποιέεσθαι ἐφ' Ἑλλησπόντου ἐκέλευσε,
 παρὰ πηλείην δούς ὑποθήκην ἢ αὐτὸς ἔπρησεν. οὐ γὰρ
 πάντες τόποι τὰ αὐτὰ φέρουσι βοηθήματα, διὰ τὸ μὴ

Neque aurum solum et argentum reliquasque opes se mis-
 suros receperunt, verum etiam si succurreret, quaecunque
 vellet reportaturum. Ille vero percontatus, quanam apud
 eos peculiares agitationes contingerent et aestus, ventos et
 aëris perturbationes, reliquaque quae corporum habitus ex
 praesenti statu agitare queunt. Quae certe omnia edoctus,
 eos redire iussit, responso dato se non posse ad illorum re-
 gionem proficisci. Quam citissime autem potuit, ipsos qui-
 dem Thessalos admonere constituit, quibusnam modis ab in-
 congruente malo sibi caverent et conscriptam medelam per ur-
 bes proposuit. Me autem in Macedoniam misit. Cum regibus
 enim Herachidarum, qui illic regnum obtinent, nobis pa-
 terni officii familiaritas intercedit. Et ego quidem ex Thes-
 salia, quo me pater ire iussit, discessi auxilium illis laturus.
 Mihi vero constitutum erat, ut ad vestram urbem accede-
 rem. Draconem autem fratrem meum ex Pagasis profectum,
 Hellepontum navigare iussit, consimili praeceptione infiru-
 ctum quam ipse dederat. Neque enim loca omnia eadem

Ed. Chart. I. [6. 7.] Foëf. II. 1295. Ed. Lind. II. (945. 946.)
 πάντα τὰ περιέχοντα ἐξ αἱρέος ὁμοία εἶναι. Πολύβιον δὲ τὴν
 θυγατέρα ἔχοντα, ἐμὴν δὲ ἀδελφεὴν καὶ ἄλλους [7] τῶν μα-
 θητέων, διέπεμπεν ἐς ἐτέρας ἐτέρων καὶ πρὸς ἀγοράς καὶ
 ὁδοὺς πορευσομένους, ὅπως ὅτι πλείστοις ἐπαρῆξαι, ὥς δὲ
 δὴ τὰ κατὰ Θεσσαλίην ἡνύσατο, ἐπορεύετο τοῖς ἐχομένοις
 ἔθνεσι βοηθέων. ἐπὶ Πύλας δὲ ἔλθων, Δωριεῦσι καὶ (946)
 τοῖς ἄλλοις ὁμοῦ Φωκέων ἐπήρκεσε, καὶ ὁκότε δὴ ἐς Δελφοὺς
 ἀφίκετο, ὑπὲρ Ἑλλήνων ἱκεσίην ἔθετο τῷ θεῷ, καὶ θύσας
 ἤνυε τὴν ἐπὶ Βοιωτῶν, τοῖς δ' ἐκεῖ ἐπαμύνας ἀναλόγως, ἐν
 τῇ ὑμετέρῃ ἦει, καὶ ἱκανὰ ἃ νῦν ἐγὼ ἐπαγορεύω τὰ ὑμῶν
 σωτήρια ἐκ θυμοῦ πάντως εἶπε. δοκέω δ' ὑμῶν ὅτι ἀλη-
 θεύω πολλοὺς γινώσκειν. οὐ γὰρ πάλαι, ἀλλ' ἔτος ἐστὶ
 τοῦτο ἔνατον, ἐξ οὗ διελέλυθα καὶ ἐπὶ Πελοπόννησον ἐστελ-
 λόμην, καὶ τοῖς ἐκείνῃ οἰκέουσι βοηθήσων. πάντοθεν δ' ἡμῶν
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀξίῃ τιμὴ ἀπήντα, ὥστε μὴ μεταμελέε-
 σθαι ὅτι οὐκ ἡλλαξάμεθα χρηματισμοῦ τοῦ ἐξ Ἰλλυριῶν καὶ
 Παιόνων, παρὰ δὲ τὰς ἄλλας πόλεις τὰ παρ' ὑμῶν δο-

ferunt auxilia, quod ex aëre ambiente similia non sint omnia.
 At Polybium, cui filiam suam sororem meam locaverat, et
 reliquos discipulos ad diversas urbes misit, ut ad fora et
 compita profecti quam plurimis subvenirent. Rebus autem
 in Thessalia confectis ad vicinas nationes, ut illis auxilio
 esset, se conferebat. In Pylas vero profectus, Dorienſibus et
 reliquis simul Phocenſibus auxilium suppeditavit. Cumque
 Delphos pervenisset, pro Graecis deo supplicavit et sacri-
 ficio peracto ad Boeotos se contulit, iisque simili modo sup-
 petias ferens, ad vos profectus, plurima quae ad salutem
 satis essent, quaeque ego nunc adjicio, penitus ex animo di-
 xit. Quae autem dico vera esse, multos ex vobis nosse ar-
 bitror. Neque enim ita pridem id contigit, sed nonus hic
 annus agitur, ex quo in Peloponnesum missus profectus
 sum, iis qui eam incolunt auxilium allaturus. Nobis autem
 undique et verbis et re dignus honor obveniebat, adeo ut
 minime nos poeniteat cum Illyriorum aut Paeonum lucro
 non commutasse. At quae a vobis sunt concessa, ad reliquas

Ed. Chart. I. [7.] Foëf. II. 1295. Ed. Lind. II. (946. 947.)
 θέντα μεγάλα ἦν. ἥ τε γὰρ πολιτεία ἡ ὑμετέρη ὑπερῶγε
 τὰς ἐτέρων. αἱ γὰρ Ἀθηναὶ ὑψηλότερόν τι τῶν ἄλλων πό-
 λεων ἐς δόξαν, καὶ ὁ ἐν τῷ ὑμετέρῳ θεάτρῳ χρόσιος στέ-
 φανος ἐπιτεθεὶς ζήλου πρὸς τὸ ἄκρον ἦγεν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο
 τὸ καλὸν ὑπερβάλεσθε, μνήσαντες τὰ Δήμητρος καὶ κόρης
 μυστήρια καὶ ὄργια καὶ τὸν πατέρα καὶ ἐμὲ δημοσίᾳ. τρεῖς
 μὲν αὐταὶ μοι οἷον ἀνύοντι ἐξέλκειν τε τοὺς λόγους καὶ
 σχοινίων προέχεσθαι πόλιός τε καὶ προγόνων καὶ πατρὸς
 τοῦ ἐμέο χάριτας ξὺν πολλοῖς Ἑλλήνων, τετάρτην δ' ἀνα-
 λήψομαι λέγειν ὑπουργίην, ἣν ὡς ὑπεθέμην εἰς ὑμᾶς ἐγὼ
 καὶ ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς κατεθέμεθα. ὅτε γὰρ Ἀλκιβιάδην ἐξέ-
 πεμπεν ἐπὶ Σικελίης πολλῇ μὲν δυνάμει, οὐχ οὕτω δὲ πολλῇ
 ὡς θαν(947)μαστῇ, εἰ γὰρ ὡς ἔργα λόγου, ἐν ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ
 ἱητροῦ προσπεσόντος ὃν δέοι ἀκολουθεῖν τῷ στρατεύματι,
 παρελθὼν ὁ πατήρ ὑπέσχετο ἐμὲ ἐπὶ τὰ ὑμέτερα σώματα
 δάσειν, τοῖς ἰδίοις δαπανήμασι κατεσκευασμένον καὶ ἄτερ
 μισθῶν αἰτήσιος ἕως ἄν ὁ στόλος ἀποδημῇ, ἐν ἐλάσσονι τι-

urbes collata, magna sunt. Vestra enim respublica reliquis
 praeſtat. Athenae enim ad gloriam nescio quid reliquis ur-
 bibus sublimius habent. Quin etiam corona illa aurea in
 theatro vestro imposita ad summum gloriae culmen ipsum
 perduxit. Sed et bonum illud cumulaſtis, dum patrem me-
 que publice Cereris et Proserpinae mysteriis ac sacris ini-
 tiaſtis. Atque haec quidem tria sunt tum urbis, tum mayo-
 rum nostrorum et patris mei in vos cum multis Graecis
 beneficia, quae quantum licuit verbis velut fume evolutō
 extenſa, vobis obtendere tentavi. Quartum vero benefi-
 cium oratione mea repetam, quod, velut proposui, in vos
 ego paterque meus collocavimus. Cum enim Alcibiadem
 urbs in Siciliam cum multis copiis mitteret, neque tamen
 tam multis quam admirandis, siquidem facta spectentur,
 cumque in concione sermo de medico incidisset, quem ex-
 ercitum sequi oporteret, in medium progressus pater meus,
 me quoad classis abesset, suis sumptibus instructum, citra
 ullam mercedem ad curanda vestra corpora daturum rece-

Ed. Chart. I. [7.] Foëf. II. 1295. 1296. Ed. Lind. II. (947.)
 θέμενος τὸ λυσιτελὲς ἀξιοχρεῶς εἶναι τῆς ὑμῶν χρεῖης ἔσο-
 μένης. ἐγὼ γὰρ οὐχ ὅπως ἂν τὰ ὑπάρχοντα κατεδαπάνων,
 ὅ ἐποίκον ὑμῖν ὑπουργέων, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοισι μεγάλοις
 ἔργοις ἐτετάγην. καὶ τοῦτο ἐλάχιστον τῶν μελλόντων ῥη-
 θήσεσθαι, προεῖλετο γὰρ μᾶλλον ὁ πατήρ ἐν ἐμοὶ τῷ υἱῷ
 καὶ ἐν γῇ ὀθνεῖα σαλεύειν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ
 κινδύνους πολεμικοῦς, καὶ κατὰ ἀρρώστιας, || αἱ τοῖς ἐν πλα-
 νώδεσι βίοις εἰθισμένοι εἰσὶ μᾶλλον προσκαθίζειν ἢ τοῖς ἐν
 τεταγμένῃ ζωῇ. ἡπίστατο γὰρ χάριτα χάριτι μετρεῖσθαι, καὶ
 οὐχ οἷον πέρι τι ὠνευμένοις, ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρας συναλλάξας
 ἀπαξ ἀπιέναι. ὁ μὲν δὴ τοιούτων ὑπῆρξεν. ἐγὼ δὲ ἅτε παῖς
 εἶναι ἐκείνου, οὐδὲν ἐλλείπων φιλοτιμίας καὶ τέχνης βοηθῶν
 καὶ κινδυνεύων σὺν ὑμῖν ὅκοιτε που καιρὸς εἴη, καὶ ἐς ταῦτά
 με ἀμφοτέρω οὔτε νοῦσος οὔτε κακοπαθείη οὔτε φόβος ἐν
 θαλάσῃ καὶ ὁ ἐν χειρὶ πολεμίων ἔργει. μαρτυρίη δὲ οὐκ
 ἐν ἄλλοις τισὶν, ἐν δ' ὑμῖν αὐτοῖς κεῖται. ὥστε εἴ τῳ ἀντι-
 λεκτέον, ἀναστήτω μηδὲν ὀκνήσας, ἀλλ' οὐ δοκέω ψεύδεσθαι.
 ταῦτα δὲ πρήξας ἐπὶ τρία ἔτεα, στεφανωθείς τε χρυσέῳ στε-

it, parvi suam utilitatem existimans, quod certo sciret id
 vobis usui fore. Ego enim non tantum dum vobis infervio
 facultates meas insumpsi, verum etiam aliis magnis operi-
 bus praefectus eram. Idque eorum quae dicturus sum est
 minimum. Maluit enim pater in me filio et in terra aliena
 fluctuare et maritima ac bellica morborumque pericula ex-
 periri, quae iis qui errabundam vitam degunt magis incum-
 bere solent quam iis qui certam vitae rationem sequuntur.
 Noverat enim gratiam gratia remetiri et non veluti re ali-
 qua empta et ex manu in manum semel tradita discedere.
 Et haec quidem praestitit. Ego autem cum illius sim filius,
 ut vobis auxilium ferrem nihil diligentiae neque artis prae-
 termisi, meque si quando occasio tulisset vobiscum pericu-
 lis objeci, neque ad haec ambo praestanda aut morbus aut
 labor aut maris et hostilis manus metus deterruit. Cujus
 rei testimonium non ab aliis quibusdam, sed a vobis ipsis
 petendum est. Quare si qui contradicere velit, confestim
 surgat, sed me mentiri non existimo. Haec autem per trien-

Ed. Chart. I. [7. 8.] Foëf. II. 1296. Ed. Lind. II. (947. 948.)
 φάνω, καὶ ἔτι κάλλιον εὐφημεύμε(948)νος, ἐς τὴν ἰδίην
 ἀπῆλθον ἐπὶ γάμον, ὥς διαδόχους καταστήσαιμι καὶ τέχνης
 καὶ γενεῆς ἡμετέρης. ἃ μὲν δὴ παρὰ πόλιος προγόνων, πα-
 τρός τε καὶ ἐμέο ὑμῖν ὑπάρχει, ταῦτ' ἐστίν. εἴρηται δὲ καὶ
 ὧν ἡμεῖς παρ' ὑμῶν ἐπαυράμεθα, δοκέω δὲ πολλοὺς ὑμῶν
 θαυμάζειν, ὅτιων χάριν ταῦτα ἀναμεμέτρηται. ὥς οὖν καὶ
 ὑμεῖς εἰδῆτε καὶ ἐμοὶ γίνηται ἃ ἐγὼ ἐπιθυμέω, καιρὸς λέγειν.
 ὁ πατήρ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐγὼ αἰτεόμεθα ὑμέας. [8]
 οὕτω γὰρ εἰπεῖν ἐλευθέρους καὶ φίλους παρὰ φίλων τυχεῖν
 ἐλευθέρων, ἐκ πατρίδος τῆς ἡμετέρης ὅπλα πολέμα μὴ ἄρα-
 σθαι. εἰ δὲ δεῖ, ὥσπερ ἴσως δεῖ, τοὺς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν προ-
 κληλυθότας καὶ δεόμεθα μὴ ἡμέας ἐόντας ἀξιομάτων μεγά-
 λων καὶ τοιοντέων προὔπαρξαντας, ἐν δούλων μοίρῃ τιθή-
 σεσθαι. ἔτι δὲ, καὶ γὰρ οὕτως ἀρμόσει λέγειν, ἱκετεύομεν μὴ
 ποιήσεσθαι τὰ ἡμέτερα ὑμῖν αὐτοῖς δουρίκτητα, πολὺ μει-
 όνων ἢ ἐπάνω γενήσεσθαι, ἀλλ' ὑπιδέσθαι καὶ τοῦτο ὅτι
 ἐτέρως ἕτερα ἢ τύχη ταχύνει, καὶ ποτὲ μικρῶν μεγάλοι προσ-
 εδεήθησαν, καὶ οἱ καρετεροὶ δι' ἀσθενέας σωτηρίας ἔτυχον.

nium praefliti, corona vero aurea donatus et longe hono-
 rificentius acceptus, domum ad nuptias rediit, ut et artis et
 generis nostri successores relinquerem. Et haec quidem a
 civitate, majoribus nostris et patre, a meque in vos pro-
 fecta sunt. Dictum etiam est quibus commodis affecti a vo-
 bis fuerimus. Multos autem ex vobis mirari arbitror, quor-
 um haec a me recenseantur. Ut igitur et vos sciatis et
 quae cupio mihi eveniant, dicendi tempus est. Pater meus
 et ego, viri Arthenienses, a vobis petimus, hac enim ora-
 tione amici et liberi a vobis amicis et liberis impetrare
 debemus, ut contra patriam nostram arma hostilia feratis.
 Quod si deceat, quemadmodum sane eos decet, qui suae sa-
 lutis causa in medium prodierunt, etiam rogamus, ne nos,
 quos talibus ac tantis honoribus antea dignos censuistis, ser-
 vorum loco habeatis. Ad haec etiam, sic enim dicere con-
 veniet, supplicamus, ne res nostras vobis belli jure subdi-
 tas possideatis, si nobis longe inferioribus superiores fueri-
 tis, sed istud consideretis, quod alia aliter fortuna cito prae-

Ed. Chart. I. [8] Foes. II. 1296. Ed. Lind. II. (948. 949.)
 δοκέω δὲ σύνδηλον ὥς μὴ ἐνδηλότερον εἶπω ὅτι ἐφ' ἐνὶ ἀν-
 δρὶ οὐ πόλις, ἀλλὰ πολλὰ ἔθνηα ἤδη ποτὲ ὥφθη ὠφελή-
 θέντα ἐν πολεμικοῖς, καὶ ἐνθα τέχνη ἰσχύει, μηδὲ ἡμέας ἀπο-
 βάλλησθε. καὶ γὰρ οὐδὲ ἀπόβλητοι ἐσμέν, ὥς ἐν ὑμῖν μαρ-
 τυρίη κεῖται, ἀλλ' ἀρχὴν μὲν οἱ θεοὶ, ἐνθεν γένος (949) εὐ-
 χόμεθ' εἶναι, Ἀσκληπιὸς καὶ Ἡρακλῆς, ἐπ' ὠφελείῃ ἀνθρώ-
 πων ἐγένοντο. καὶ τούτους δι' ἀρετῆς τῆς ἐνταῦθα ἐν θεῶν
 χάρῃ ἔχουσι πάντες. πόλις δὲ ἐμὴ καὶ ἐγὼ ὁ λέγων ἐς τοι-
 ούτους ἀνερχόμεθα, ὥς ἀνθρώπων λόγοι κατέχουσιν. ὅθεν
 δὴ καὶ ὑπὲρ Ἑλλήνων φανεύμεθα ἀμφοτέρωι ταύτῃ προῖ-
 στάμενοι καὶ ἐπὶ παντὶ καλλίστω. οὐ γὰρ μῦθος τὰ Τρωϊκὰ
 ἀλλ' ἔργα. ἐν οἷς ἡ Κῶς σὺν τοῖς ἐωυτοῖσιν νήσοισιν οὐ
 πολλοστή, μεγίστη δ' ἐς συμμαχίην ἐστίν. οὕτως δὲ καὶ
 Ἀσκληπιοῦ παῖδες οὐ τέχνη μόνον, ἀλλὰ καὶ ὄπλοις ἐπὴρ-
 κισαν Ἑλλήσι. Μαχάων γέ τοι ψυχὴν κατέθετο ἐν τῇ Τρωάδι,
 ὅτε, ὥς οἱ ταῦτα γράφοντες λέγουσιν, ἐξ ἵππου ἐς πόλιν τὴν

cipitat et quandoque magni parvorum opem implorarunt,
 potentioresque per debiles salutem consecuti sunt. Manife-
 stum vero arbitror, ut ne clarius quidem mihi demonsttran-
 dum sit, quod in rebus bellicis ab uno homine, nec civitas
 solum, verum etiam multae nationes jam aliquando utilita-
 tem consequi visae fuerint et ubi ars valet, ne nos despi-
 ciat. Neque enim despiciendi sumus, velut hujus rei testi-
 monium penes vos est. At principio quidem, dii illi a qui-
 bus nos oriundos gloriamur, Aesculapius et Hercules, ad
 hominum utilitatem nati sunt, eosque ob virtutem qua, cum
 isthic agerent erant praediti, deorum loco omnes habent.
 Urbs autem mea et ego qui apud vos dico, velut hominum
 sermones continent, ab ejusmodi originem repetimus. Ex
 quo sane etiam pro Graecis utrosque hac in parte et in
 praeclarissimo quoque facinore stetisse planum erit. Neque
 enim res Trojanae fabulis sed factis continentur, in quibus
 Cos non una de multis, sed maxima in auxilio ferendo
 fuit. Sic vero etiam Aesculapii filii non arte solum, verum
 etiam armis Graecis auxilium suppeditarunt. Machaon certe
 animam in Troade reliquit, velut de his scribentes tradunt,

Ed. Chart. I. [8.] Foesl. II. 1296. 1297. Ed. Lind. II. (949. 950.)
 Πριάμου [εἰσῆλθε. μὴ δὴ μήτε καθότι ἔμφυλοι μήτε καθότι
 ἔξ ἐπαρηγότων ἐπαρηγοντες γεγόναμεν Ἑλλήσιν, ἀδικήσῃτε
 ἡμέας. οὐ μιν μιν δὲ οὐδὲ τὰ Κρισαῖα ἀνδρῶν οὔτε τὰ Περ-
 σικὰ λέγων, ὁκότε καὶ ἀκηκόατε καὶ ἐν χερσὶν μάλλον τῷ
 ἀρτίως εἰρημένων ἐστίν. ἐν θυμῷ δὲ λάβετε καὶ οὕτως ἐν-
 εργέτας μὴ ὅσιον ἀδικεῖν. || ἡμέας δὲ εὐεργέτας ὥς τὰ ἔργα
 φησί. τίνες φανεῖσθε εἰ πατέρων γεγονότες, οἷων οἱ μυθο-
 λόγοι εἶπον τὸ ἀδικεῖν ἀντὶ τοῦ χρηστοὶ εἶναι, αἰρεῖσθε;
 οὐ γὰρ ἐθέλω πικρότερον λέγειν, κείνοι γὰρ, ὧς ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι, Ἡρακλείδαις μὲν ἔτινον χάρι(950)τας, ἑτέροις δὲ πολ-
 λοῖς εὐεργετηθέντες ἐπήρκεσαν. ὑπολείποι δ' ἂν με ἢ ἡμέρη
 μακρὰ λέγοντα, εἰ διεξιόμι ὁκόσοις ὁκόσα ἀπῆντηκεν ἀγαθὰ
 οὐδὲν ἐν χρεῖῃ ὑμῖν ἐγγεγονόσι. περιβλέψατε δὲ ἑωυτοὺς, καὶ
 μηδὲ ἐμῷ εἰπόντος γινώτε ὁκοῖα πρῆσσειται. κακὸν ἔξουσιν,
 ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ γὰρ ἐπίσταται τὰ ἑωυτῆς μέτρον
 ταμείεσθαι, ἀλλὰ δὴ τινὰς καὶ πόλιας καὶ ἔθνεα ἐλυμή-

cum ex equo Priami urbem intraret. Ne nos sane vel ex
 eo quod contribules sumus, vel ex eo quod inter auxilia-
 res Graecis auxilium tulimus, inique opprimatis. Non pro-
 ducam longius, neque Crisaeorum res, neque Persarum re-
 petam, quandoquidem ea audivistis, magisque sunt in mani-
 bus quam nuper commemorata. Quin etiam sic in animo
 reponite, impium esse de se bene meritos contumelia affi-
 cere. Nos autem de vobis bene meritos cum facta testen-
 tur, quales vos esse constabit, si ex majoribus orti, quales
 fabularum scriptores ferunt, injuria laceffere quam benefici
 esse malueritis? Neque enim quicquam atrocius dicere volo.
 Illi enim, viri Athenienses, Heraclidis quidem gratias retu-
 lerunt, aliis autem multis, a quibus beneficia acceperant,
 auxilio subvenerunt. Dies me sane deficiat, si longa ennar-
 ratione enumerem, quanta bona iis obvenerint, qui nulla
 in re de vobis sunt bene meriti. In vosmetipsos intueamini,
 meque vel tacente cognoscite qualia perpetretis. Mala res
 est potentia, viri Athenienses, neque enim novit quae sua
 sunt intra modum in aliud tempus asservare, verum et ur-

Ed. Chart. I. [8. 9.] Foesl. II. 1297. Ed. Lind. II. (950. 951.)
 ταιο. ἐς ἑτέρους δὲ οἷον ἐς κάτοπτρον βλέψαντες ἴδετε αὐ-
 τοὶ ἃ ποίετε, καὶ ἐγὼ ἀληθέα λέγω. καὶ νέος δὲ νόμος
 ὅστις εὐτυχίῃ πεποιθώς, μὴ καὶ ἐς τὰ δυσπετέα βλέπειν,
 οὐχ ὑμέτερον. πολλὰ γάρ καὶ ὥδε δαίμονος πεπείρησθε. οὐ-
 δὲν ὑμέας ἀδικέομεν. εἰ δὲ καὶ ἀδικέομεν, μὴ ὅπλοις, ἀλλὰ
 λόγῳ κριθῶμεν. παραιτέομαι δὲ ὑμέας καὶ τοῦτο, μὴ ποι-
 ῆσαι χάριν ἑτέροις ὀφλῆσαι, ἐπικουρήσασιν ἡμῖν. ἐπικουρή-
 σουσι γάρ, ἣν ὀρθῶς ποιῶσιν, οἳ τε ἐντὸς Θεσσαλίας, Ἄργεος,
 Λακεδαιμόνος, Μακεδονίης βασιλεῖς, εἵκου ἕτεροι Ἡρα-
 κλεῖδαι, ἢ Ἡρακλειδέων συγγενέες οἰκέουσι. κρεῖσσον ἄτερ
 βίης τὰ δίκαια ποίειν ἢ βιασθέντας, οὐκ εἶπον δ' ἐπανά-
 στασιν. τοῦτο δὲ φανερόν ποιεῶ, ὅτι πολλοῖσι μελόμεθα ἢ
 μελησόμεθα, εἰ μὴ πανταχόθεν οἴχεται τὸ χρηστὸς ἀνθρώ-
 πους εἶναι. ἐγὼ μὲν οὖν, μικρὴ γάρ μοι δύναμις λόγου,
 αἶε πρὸς ἑτέρων ἐπιμέλειαν ἡρμοσμένῳ, ἐν(951)ταῦθα κατα-
 παύσω. [9] ἀξιῶ δὲ πρὸς ξένους ἡμετέρους καὶ τοὺς ἡμῖν

bibus quibusdam et gentibus exitio fuit. In alios autem tan-
 quam in speculum intuentes videte quae ipsi facitis et me
 vera dicere intelligite. Et nova lex est, quae eum qui sibi
 rerum prosperum successum persuadet, vetat etiam ad dif-
 ficilia respicere. Non hoc est vestrum. Plerumque enim sic
 etiam fortunam estis experti. Nulla vobis laesimus injuria,
 quod si laesimus, non armis, sed verbis iudicium experia-
 mur. Istud etiam a vobis peto, ne efficiatis ut aliis qui
 nobis auxilium ferent hoc beneficium debeamus. Auxilium
 enim ferent, si quidem recte faciant, qui intra Thessaliam,
 Argo, Lacedaemona, Macedoniam sunt reges et sicubi alii
 Heraclidae aut Heraclidis cognatione conjuncti. Praestat
 citra vim quam vi coactos jura exercere. Nihil dico de
 his qui nos ad defectionem sollicitant, verum hoc vobis ape-
 rio, nos multis curae esse aut certe fore, nisi hominum be-
 nevolentia de medio omnino sublata est. Ego igitur, cum
 mihi sit exilis dicendi facultas et me ad aliarum rerum stu-
 dium adjunxerim, hic finem dicendi faciam. Peto autem
 a vobis per hospites nostros et eos qui nobis consulere con-

Ed. Chart. I. [9. 1.] Fœf. II. 1297. Ed. Lind. II. (951.)
 συμβούλους εἰθισμένους εἶναι καὶ θεῶν καὶ ἡρώων ἕνεκα
 καὶ χαρίτων, αἱ ἀνθρώποις παρ' ἀνθρώπων γίνονται, ἔχθρας
 μὲν εἶργειν τὰς ἡμῶν ἐς ἡμέας, εἰς δὲ φίλα προτιρέπεσθαι.
 εἰ γὰρ μὴ ἐν τῇ ὑμετέρῃ πόλει τούτων ἐπιτευζόμεθα, οὐκ
 οἶδ' ὅκου ἐλθόντες ὧν ἡμεῖρομεν ἐγκυρήσομεν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
 ΚΑΤΑ ΣΩΡΑΝΟΝ.

[1] (951) Ἰπποκράτης γένει μὲν ἦν Κῶος, υἱὸς Ἡρα-
 κλείδου καὶ Φαιναρέτης, εἰς Ἡρακλέα καὶ Ἀσκληπιὸν τὸ
 γένος ἀναφέρων, ἀφ' οὗ μὲν εἰκοστὸς, ἀφ' οὗ δὲ ἑννεακαι-
 δέκατος. μνημονεύει δὲ τῆς γενεαλογίας αὐτοῦ Ἐρατοσθένης
 καὶ Φερεκύδης καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ἄρειος· ὁ Ταρσεύς.
 μαθητὴς δὲ γέγονεν Ἡρακλείδου τοῦ ἰδίου πατρὸς, εἴτα
 Ἡροδίκου, κατὰ δὲ τινὰς καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου ῥήτορος,
 φιλοσόφου δὲ Δημοκρίτου Ἀβδηρίτου. κατὰ δὲ τοὺς Πελο-
 ποννησιακοὺς ἔκμασε χρόνους γεννηθεὶς, ὥς φησιν Ἰστιάμα-

sueverunt, deorum et heroum gratia et beneficiorum quae
 homines inter se conferunt, ut depositis inimiciis, quas ad-
 versus nos geritis, vos ad amicitiam convertatis. Quae si in
 hac civitate vestra nobis non successerint, haud scio undenam
 quae cupimus consequamur.

HIPPOCRATIS GENVS ET VITA EX
 SORANO.

Hippocrates genere quidem Cous fuit, Heraclidæ et
 Phaenaretæ filius, ab Hercule et Aesculapio ortum ducens,
 ab uno quidem vigesimus, ab altero vero decimusnonus.
 Ejus autem generis seriem commemorant Eratosthenes et
 Pherecydes et Apollodorus et Arius Tarsensis. Heraclidæ
 vero parentis sui discipulus extitit, deinde Herodici et ex
 quorundam opinione etiam Gorgiæ Leontini oratoris et
 Democriti philosophi Abderitani. Peloponnesiacis temporibus
 viguit, natus, ut tradit Istomachus in primo de Hippo-

Ed. Chart. I. [1.] Foef. II. 1297. 1298. Ed. Lind. II. (951. 952.)
 χος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς Ἱπποκράτους (952) αἰρέσεως
 κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ὡς δὲ
 Σωρανὸς ὁ Κῶος ἐρευνήσας τὰ ἐν Κῷ γραμματοφυλακεῖν
 προστίθῃσι, μοναρχοῦντος Ἀβριάδα, μηνὸς Ἀγριανοῦ ἑκτη-
 τοῖ εἰκοστῇ, παρ' ὃ καὶ ἐναγίζειν ἐν αὐτῇ μέχρι νῦν Ἱππο-
 κράτει φησὶ τοὺς Κῶους. συνασκηθεῖς δὲ ἐν τῇ ἱατρικῇ καὶ
 τοῖς ἐγκυκλίοις μαθήμασι τῶν γονέων αὐτοῦ || τελευτήσαν-
 των, μετέστη τῆς ἰδίας πατρίδος, ὡς μὲν κακοῦθως Ἀνδρέας
 φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς ἱατρικῆς γενεαλογίας, διὰ τὸ ἐμπρῆσαι
 ὃ ἐν Κνίδῳ γραμματοφυλακεῖον· ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι προ-
 ῥέσει τοῦ τὰ κατὰ τόπους ἀποτελούμενα θεάσασθαι καὶ
 συγγυμνασθῆναι ποικιλώτερον. ὡς δὲ Σωρανὸς ὁ Κῶος ἱστο-
 εῖ, ὄνειρος αὐτῷ παρέστη κελεύων τὴν Θεσσαλῶν γῆν κα-
 οικεῖν. τὴν δὲ σύμπασαν Ἑλλάδα θεραπεύων ἐθαυμάσθη,
 ὥστε καὶ ὑπὸ Περδίκκα τοῦ Μακεδόνων βασιλέως φθισικοῦ
 ὀμισηθέντος παρακληθέντα δημοσίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν μετ'
 Εὐρυφῶντος, ὃς καθ' ἡλικίαν πρεσβύτερος ἦν αὐτοῦ, καὶ
 ἡμειώσασθαι ψυχῆς εἶναι τὸ πάθος. ἦρα γὰρ μετὰ τὸν τοῦ

ratis lecta, primo octogesimae Olympiadis anno, ut vero
 oranus Cons literarum monumenta in Co perscrutatus addit,
 egante Abriada, mensis Agriani sexto et vigesimo die,
 uo etiam in hunc usque diem Coos Hippocrati parentare
 t. Arte autem medica et vulgaribus disciplinis excultus,
 ta functis parentibus patria excessit, quod tabularium in
 ndo incendisset, ut eum quidem contumeliose criminatur
 ndreas in suo de artis medicae origine libro. Alii vero
 eo proposito fecisse dicunt, ut quae in pluribus locis con-
 eiebantur spectaret, et in ea varietate se magis exerceret:
 vero Soranus. Cons narrat, per somnum admonitus ut
 thessaliam incoheret. Per totam autem Graeciam medici-
 am faciens admirationi fuit, adeo ut ad Perdiccam Mace-
 onum regem, qui tabe laborare existimabatur, publice
 ocatus cum Euryphonte, qui eum aetate excedebat, per-
 enerit, et animi morbum esse indicarit. Cum enim post

Ed. Chart. I. [1. 2.] Foëf. II. 1298. Ed. Lind. II. (952, 953.)

πατρός Ἀλεξάνδρου θάνατον Φίλας τῆς παλλακίδος αὐτοῦ,
 πρὸς ἣν δηλώσαντα τὸ γεγονός, ἐπειδὴ παρεφύλαξεν ταύτης
 βλεπομένης παντελῶς ἐκείνον τρέπεσθαι, λῦσαι μὲν τὴν νό-
 σον, ἀνακτήσασθαι δὲ τὸν βασιλέα. παρεκλήθη δὲ ὑπὸ τῶν
 Ἀβδηριτῶν πρὸς αὐτοὺς ἀπελ(953)θεῖν καὶ Δημόκριτον μὲν
 ὥς ἐν μανίᾳ θεραπεῦσαι, ῥύσασθαι δὲ λοιμοῦ τὴν πόλιν
 ὅλην. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἰλλυριῶν καὶ Παιόνων βαρβάρων
 γῆν λοιμοῦ κατασκήψαντος καὶ δεομένων τῶν ἐκεῖ βασιλέων
 πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν, παρὰ τῶν πρεσβέων τίνα ἦν ἐκεῖ [2]
 τὰ πολλά τῶν πνευμάτων μαθὼν, ἐκείνους μὲν ἀπράκτους
 ἀπέπεμψε, συλλογισάμενος δὲ τὴν νόσον ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν
 ἥξειν, προειπὼν τὸ γενησόμενον καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν
 μαθητῶν ἐπεμελήθη. τοσοῦτον δὲ φιλέλλην ὑπῆρξεν, ὥστε
 τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπτύστου γενομένης, καὶ
 διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Ἀρταξέρξου διὰ Ἰστανίδος τοῦ Ἑλλησ-
 ποντίων ὑπάρχου, ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς δεομένου πρὸς αὐτοὺς
 ἐλθεῖν, διὰ τὸ σεμνὸν καὶ ἀφιλόγυρον καὶ φιλοικεῖον ἀρετὴν

Alexandri patris mortem, Philam ejus pellicem amore de-
 periret, ad eamque re delata, postquam ex ejus conspectu
 illum prorsus immutari animadvertit, propulsato quidem
 morbo, regem sanitati restituit. Ab Abderitanis etiam vo-
 catus est, ut eo se conferret et Democritum quidem infan-
 ti laborantem curaret, totam vero urbem peste liberaret.
 Quin etiam cum in Illyrios, Paeonas et barbarorum regio-
 nem pestis ingrueret, earum gentium regibus rogantibus ut
 sese ad illos conferret, a legatis edoctus quinam illic ven-
 ut plurimum perflerent, illos re infecta dimisit. Cum ver-
 recta conjectura indicasset morbum in Atticam perventurum,
 id quod futurum erat praevidens, tum urbium tum discipu-
 lorum curam suscepit, in tantumque Graecos dilexit, ut cum
 ejus nominis gloria ad Persas fama pervenisset, eaque de
 causa Artaxerxes per Histanidem Hellesponti praefectum
 cum magnis muneribus ab eo peteret, uti ad sese venire
 id ob gravitatem, pecuniae contemptum et propinquo-
 rum

Ed. Chart. I. [2.] Foëf. II. 1298. Ed. Lind. II. (953. 954.)
 σασθαι, ὥς καὶ τοῦτο διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς δη-
 λοῦται. ἔρρύσατο δὲ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα πολεμεῖσθαι μέλ-
 λουσαν ὑπὸ Ἀθηναίων, Θεσσαλῶν δεηθεὶς ἐπιβοηθῆσαι.
 διὸ καὶ λαμπρῶν εὖχης τιμῶν παρὰ Κώοις, ἀλλὰ καὶ Θεσσα-
 λοῖς καὶ Ἀργείοις καὶ Ἀθηναίοις, οἵτινες καὶ δεύτερον αὐ-
 τὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν καὶ
 πολίτην ἔγραψαν καὶ τὴν ἐν Πρυτανείῳ σίτησιν ἔδοσαν εἰς
 ἐκγόνους. ἀφθάνως δὲ τοὺς ἐπιτηδεῖους ἐδίδασκε τὴν τέχνην
 μετὰ τοῦ προσήκοτος ὄρκου. ἐτελεύτα δὲ παρὰ Λαρισσαίοις,
 ὅτε καὶ Δημόκριτος φέρεται τελευτήσας, καὶ οἱ μὲν (954)
 ἐνενήκοντα ἐτῶν, οἱ δὲ πέντε φασίν, ἄλλοι ρδ', τινὲς ρθ'. τέ-
 θαι δὲ μετὰ Τυρτῶνος καὶ Λαρίσσης, καὶ δεῖκνυται
 ἄρχει δεῦρο τὸ μνημα, ἐν ᾧ μέχρι πολλοῦ σμῆνος ἦν ἐργα-
 ζόμενον μέλι, ἀφ' οὗ τὰ ἀφθῶντα παιδάρια χρίουσαι παρὰ
 τῷ τάφῳ ῥαδίως ἀπήλλαττον αἱ τίτθαι. ἐν δὲ ταῖς πολλαῖς
 εἰκόσιν ἐσκεπασμένος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ γράφεται, ὥς μὲν

amorem recusarit, velut per epistolam ad eum scriptam
 ostenditur. Patriam etiam a bello quod ei inferre parabant
 Athenienses liberavit, Thessalis in auxilium vocatis, ideoque
 splendidos honores apud Coos consecutus est. Quin etiam
 a Thessalis, Argivis et Atheniensibus honorifice acceptus est,
 qui eum ab Hercule secundum publice sacris Eleusiniis ini-
 tiarunt, civitate donarunt, victumque ei publicum in Pry-
 taneo ejusque posteris dederunt. Candide et liberaliter stu-
 diosus artem docuit, debito addito jurejurando. Obiit apud
 Larissaeos, quo tempore Democritus mortuus esse fertur,
 ut quidam tradunt, aetatis anno nonagesimo, ut alii vero
 octuagesimo quinto, alii centesimo quarto, quidam etiam
 centesimo nono. Inter Gyrtonem et Larissam sepultus est.
 Et in hunc usque diem monumentum ostenditur, in quo
 multo tempore examen fuit, quod mel conficiebat, quo nu-
 trices infantes superficialiis oris ulceribus, aphthas dicunt,
 laborantes apud tumulum illinebant et facile liberabant. In
 multis autem ejus imaginibus capite velato pingitur, eum

Ed. Chart. I. [2.] Foef. II. 1298. 1299. Ed. Lind. II. (954. 955.)
 τινες λέγουσι, ἐν πύλῳ παράσημον εὐγενείας, καθάπερ Ὀδυσ-
 σεύς, ἄλλοι δὲ τῷ ἱματίῳ· καὶ τούτων οἱ μὲν δι' εὐπρε-
 πείην, ἐπεὶ φαλακρὸς ἦν, οἱ δὲ διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς κεφαλῆς,
 οἱ δὲ δὴ ἔμφασιν τοῦ δεῖν τὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ χωρίον φρου-
 ρεῖν, οἱ δὲ τοῦ φιλαποδήμου τεκμήριον, οἱ δὲ τῆς ἐν τοῖς
 συγγράμμασιν ἀσαφείας, οἱ δὲ πρὸς παράστασιν τοῦ δεῖν
 καὶ τῷ ὑγιαίνειν φυλάσσεσθαι τὰ βλάπτοντα, τινες δὲ ὅτι
 χειρίζων πρὸς τὸ τῶν χειρῶν ἀπαραπόδιστον, συμπεριλαμ-
 βάνων τὸ τοῦ ἱματίου περικεχυμένον ἐπετίθει τῇ κεφαλῇ.
 || περὶ δὲ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ πολλὴ γέγονε διαφω-
 νία ἄλλων ἄλλα δοξασάντων. ὅθεν οὐκ εὐμαρὲς τὸ περὶ
 αὐτῶν ἀποφῆνασθαι, διὰ τὸ πολλὰς αἰτίας ἐπισκοτεῖν τῇ
 (955) κρίσει, πρῶτον τὴν ἐπωνυμίαν. δεῦτερον τὸ δύνασθαι
 τὸν χαρακτῆρα τῆς φράσεως τηρῆσαι, τρίτον διὰ τὸ ἕνα
 καὶ τὸν αὐτὸν ποτὲ μὲν ῥωμαλεώτερον, ἄλλοτε ἀσθενέστερον
 διὰ τὴν ἡλικίαν συγγράφειν. καὶ ἄλλας δὲ μετὰ τούτων
 αἰτίας ἔστιν εἰπεῖν. ἀφιλάργυρος δὲ καὶ τρόποις σεμνὸς καὶ

pileo, ut quidam dicunt, velut Ulysses, quod est nobilitatis
 insigne, alii vero cum pallio; et ex his alii quidem id fieri
 propter decorum volunt, quod calvus esset, alii vero pro-
 pter capitis imbecillitatem, alii autem expressa sane signifi-
 catione, quod principis animae sedem probe munitam esse
 oporteat, alii peregrinationis amorem indicare istud di-
 cunt, alii scriptorum obscuritatem, alii vero, ut demon-
 stretur etiam sanitatis tempore quae nocent vitari oportere.
 Quidam vero, quod ne manuum administratio impediretur,
 comprehensam circumfluentem vestimenti laciniam in caput
 rejiciebat. De ipsius autem scriptis magna est dissensio, cum
 alii alia sentiant. Unde cum variae causae iudicio tenebras
 offundant, de his non est facile certum quid statuere. Pri-
 mum quidem agnominatio. Secundum dicendi stilum ser-
 vare posse. Tertium quod unus et idem quandoque robu-
 stius, alias remissius per aetatem scribat, aliasque praeter
 haec causas recensere liceat. Pecunias neglexit, morum
 gravitate excelluit, Graecos maxime dilexit, quare etiam

Ed. Chart. I. [2.] Foëf. II, 1299. Ed. Lind. II. (955. I. 607.)
 φιλέλλην ὑπῆρχεν, ὅτι καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς ἐθεράπευσε συμ-
 πύσῃ σπουδῇ, ὥς καὶ λοιμῶν ὅλας ῥύσασθαι πόλεις καθάπερ
 εἴρηται. ὅθεν καὶ λαμπρῶν ἔτυχε τιμῶν οὐ παρὰ Κώοις
 μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀργείοις καὶ Ἀθηναίοις. παῖδας δὲ κατέ-
 λιπε θανὼν δύο, Θεσσαλὸν καὶ Δράκοντα, καὶ μαθητὰς
 παμπληθεῖς. ἐπιφανεστάτους δὲ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας λέγεται
 καταλιπών.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΦΑΡΜΑΚΩΝ.

Τὰ περὶ φαρμάκων πρήγματα οὐχ οἷα νομίζεται ἔστι.

Τῷ γὰρ αὐτῷ φαρμάκῳ καθαίρονται καὶ οὐ καθαι-
 ρονται. ἔσθ' ὅτε δὲ ἄλλα καθαίρει ἢ οἷα εἶωθε καθαίρειν,
 ἔσθ' ὅτε δὲ ὑπερκαθαίρει· ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὰ δέοντα ἐποίη-
 σεν.

Ἦσιν οὐχ οἷόν τε πεποιθότα τοῖσι φαρμάκοις εἰκὴ
 δίδόναι.

ὑπολαμβάνειν γὰρ χοῆ καὶ τὰ σιτία τὰ τρέφοντα ἡμῶς
 φάρμακα εἶναι, ἥσπον δὲ ἐκείνων.

gentiles suos omni studio coluit, adeo ut totas civitates,
 quemadmodum dictum est, pestilentia liberaverit. Ex quo
 et praeclaros honores non apud Coos tantum, sed et Ar-
 givos et Athenienses adeptus est. Mortuus duos reliquit
 filios, Thessalum et Draconem, at discipulorum magnum
 numerum. Clarissimos autem suos filios reliquisse dicitur.

HIPPOCRATIS DE PURGANTIBVS.

Medicamentorum purgantium res non ita se habet
 quemadmodum vulgo putatur.

Eodem enim medicamento purgantur et non purgantur.
 Quandoque vero alia purgat quam quae purgare solet, ali-
 quando nimium purgat: aliquando ea quae debet facit.

Quare fieri non potest ut quis medicamentis confusus
 ea temere exhibeat.

Nam et cibos nos alentes medicamenta esse putandum
 est, verum minus quem illa.

Ed. Lind. I. (607. 608.)

Οἱ γὰρ ἄνθρωποι ταῦτ' ὀρθῶς μὲν σιτευόμενοι ὑγιαίνουσι, μὴ ὀρθῶς δέ, κάμνουσιν.

Υπερβαλλόντως δὲ καθαίρονται μὲν ὥσπερ ἀπὸ τῶν εἰλικρινέων φαρμάκων, ἥσσον δὲ καὶ βραδύτερον τῶν εἰλικρινέων φαρμάκων.

Δήλον οὖν ὅτι ἐστὶ καὶ ταῦτα φάρμακα.

Ὅμως δὲ ταῦτα βραδύτερα καὶ ξυνήθη ἔόντα ἡμῖν, ἐκάστην ἡμέραν ἐσιόντα ἐς τὸ σῶμα, εἰκῇ (608) καὶ ἀμελῶς διδόμενα, εἰκῇ ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νοσοποιεῖ πως.

Καὶ τὰ εἰλικρινέα καὶ τὰ ὀξεῖα, ἣν ἀπαθῶς καὶ ἀπερισκέπτως διδῶ τις, οὐ μέλλει διαπράξεσθαι τι σύμφoron.

Χρὴ οὖν πρῶτον διδόναι τοῖσι μὲν χολώδεσιν ὅ τι χολὴν καθαίρει, τοῖσι δὲ φλεγματώδεσιν ὅ τι φλέγμα, τοῖσι δὲ ὑδρωπώδεσιν ὅ τι ὕδωρ, τοῖσι δὲ μελαγχολώδεσιν ὅ τι μέλαιναν χολήν.

Ἦν δὲ τούτων ἔξω καθαίψεως, τὰ μὲν δέοντα οὐ καθαι-

Homines enim qui his recte in cibo utuntur sani sunt, qui non recte, aegrotant.

Qui vero modum excedunt purgantur quidem velut a sinceris medicamentis, verum minus et tardius quam a sinceris medicamentis.

Clarum igitur est quod et cibi medicamenta existunt.

At vero hi tardiores, qui et familiares nobis sunt, et quotidie in corpus ingrediuntur, si temere et negligenter exhibeantur, temere homines turbant, et quodammodo morbos inducunt.

Quin et sinceros et acidos cibos si quis citra delectum et inconsiderate exhibeat, nihil commodi perficient.

Oportet igitur primum biliosis dare quod bilem purgat, pituitosis quod pituitam, hydropicis quod aquam, atrabiliaris quod bilem atram.

Si vero extra haec purgaveris, quae quidem purgari

Ed. Lind. I. (608.)

ρεῖς· τὰ δὲ μὴ δέοντα κενώσεις· ὥστ' ἐς ἀμφότερα ἀμαρ-
τάνειν.

Ὅταν οὖν μέλλεις τινὶ φάρμακον διδόναι, ἦν τε κάτω
ἦν τε ἄνω, ἐπερωτᾷν αὐτὸν χοῆ, εἰ δὴ τι ἔπιε φάρμακον,
καὶ πότερον ἢ κοιλίῃ ἐν τοῖσι κατωτετικοῖσι φαρμάκοισιν
ὀξεῖα καὶ ὑπακούει ταχέως, ἢ σκληρῇ.

Καὶ ἦν φῆ ὀξεῖαν καὶ εὐλυτον εἶναι, μαλακωτέρον τε
καὶ ἐλασσόνων τῶν φαρμάκων δεῖται· ἦν δὲ σκληρῇ ἔη,
ἰσχυροτέρων.

Ὁ αὐτὸς δὲ τρόπος καὶ πρὸς τὰ ἀνωτερικά.

Ἦν δὲ μηδέποτε φῆ μήτε ἄνω μήτε κάτω κεκαθάρ-
θαι, ἢ πεπωκέναι φάρμακον, ἐγνωκέναι χοῆ, εἰ πρὸς τὰ
ἐνιόντα ὑγιαίνοντι εὐλυτος ἢ κοιλίῃ πρὸς τὰ κάτω, ἢ εὐή-
μετος πρὸς τὰ ἄνω, καὶ εἰ πρὸς πλησμονὴν τινα γενόμενος
ἢ διόρρηξια ἐπεγένετο αὐτῷ.

Ταῦτα πάντα ἀνερεῖσθαι χοῆ, ὥς ἂν δυνηθῇς ὀρθῶς

debent, non purgabis: quae vero non debent, ea evacnabis.
Quare in utramque partem peccabis.

Quum itaque pharmacum alicui dare voles, sive deor-
sum sive sursum purgans, interrogare ipsum oportet, an
biberit medicamentum, et an alvus ex deorsum purgantibus
cita fiat et celeriter obediat; si vero dura fuerit, fortioribus
indiget.

Idem modus in sursum purgantibus requiritur.

At si nunquam neque sursum, neque deorsum se pur-
gatum esse dixerit, neque medicamentum bibisse: cognoscere
oportet, an ad ea quae sanus in corpus ingessit, alvus deor-
sum solutu facilis fuerit, aut sursum versus apposita ad vo-
mitionem, et an ad repletionem aliquam alvi profluvium ipsi
successerit.

Haec omnia interrogare oportet, quo recte consulere
possis. Turpis enim est calamitas, medicamento purgante
dato hominem occidere.

Quicumque igitur a febribus magnis corripiuntur, his

Ed. Lind. I. (608. 609.)

βουλεύεσθαι. αἰσχροῦ γὰρ ξυμφορὰ φάρμακον δόντα ἀνθρώπῳ ἀποκτείνει.

Ὅκοσοι μὲν οὖν ὑπὸ πυρετῶν ἰσχυρῶν λαμβάνονται, οὐ χρὴ (609) τούτοισι φάρμακα διδόναι καθαρτήρια, ἐστὶν ἂν μεθῇ ὁ πυρετός. εἰ δὲ μὴ, μὴ ἐντὸς τεσσάρων καὶ δέκα ἡμερῶν.

Θερμαὶ γὰρ αἷ τε σάρκες ἐοῦσαι αὐτέων καὶ αἱ κοιλίαι ἀναλαμβάνουσι τὸ φάρμακον καὶ ἀποκαθαίρονται οὐδέν.

Καὶ τότε πυρετός γίνεται πλείων, καὶ τὸ χροῶμα ἐκτρέπεται, καὶ ἰκτερώδεις γίνονται. κινηθείσης γὰρ τῆς χολῆς καὶ μὴ καθαρθείσης οὔτε ῥοφέειν θέλει οὔτε πίνειν, ἀλλὰ πάντα βδελύσσεται καὶ ὥς τὰ πολλὰ ἀπόλλυται.

Ἦν δὲ κατάσχη τὸ φάρμακον, τὸ μὲν πρὸ μέσου ἡμέρης καθαιρόμενος, ὑπέρῃνος γίνεται, καὶ ἅμα τῇ καθάρσει μεθῇ. ὁ πυρετός, ὑγίης γίνεται. οὐκοῦν οὐ χρὴ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν πυρετῶν φάρμακα καθαρτήρια προσφέρειν· ἀλλ' ἂν τινα δέη, ὑποκλύζειν χρὴ, ὅποσάν τις ἂν βούλη· ἀκινδυνότερον γάρ. κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἐν τῇ θερυνῇ ὥρᾳ

medicamenta purgantia dare non oportet, donec remiserit febris, sin minus, saltem non intra quatuordecim dies.

Carnes enim ipsorum et ventres cum calidi sunt, medicamentum assument et nihil depurgantur.

Tunc magis incandescit, et color evertitur, et morbi regii speciem prae se ferunt. Commota enim bile et non purgata non sorbere vult aegrotus neque bibere, sed omnia abominatur, et plerumque perit.

Caeterum si pharmacum superarit, ante meridiem nulla fiet purgatio; a meridie vero nimium purgatur et perit. At si hac die superstes maneat, et una cum purgatione remittat febris, sanus fit. Quapropter in febribus vehementibus medicamenta purgatoria exhibere non oportet. Verum si alicui opus fuerit, infusum per clysterem adhibere potes, quotiescunque volueris. Hoc enim minoris periculi est. Juxta eandem rationem etiam tempore aestatis, [inaxime] a canis

Ed. Lind. I. (609.)

[μάλιστα] ἀπὸ κυνὸς ἀνατολῆς ἡμέρας πεντήκοντα φυλάσσε-
σθαι χοή, καὶ μὴ διδόναι φάρμακον, ἀλλὰ κλυσμοῖσι χοές-
σθαι. ὁ γὰρ αὐτὸς κίνδυνος.

ortu, per dies quinquaginta vitare oportet, et non dare me-
dicamentum, sed infusis per clystereim uti. Idem enim peri-
culum imminet.

I N D E X.

A

ABLACTATIONEM qui facilius ferant. I. 483.

ABORTUS qui discedere non potest, expellendi ratio II. 698. frequentes post hyemem australem et pluviosam. I. 544. foemellae sexaginta dierum. III. 524. gemellorum quinto mense ex casu, altero statim prodente, altero prius aut posterius quadraginta diebus, III. 694. alterius gemelli contingit, si altera mamma gracilis fiat. III. 744. masculi, triginta dierum. III. 523. masculus sexaginta dierum, in partuum suppressionibus, salubris. III. 438. plurimi primis quadraginta diebus. I. 447. sanatio. II. 729.

Abortuum duplicatorum, et uterorum osculo incumbentium, expellendi ratio. II. 700. ex *Abortu* infantis febris. III. 478. alba derepente decurrentia, si aliquantum riguerit, et ad femur impetu, in his tremor difficilis est. I. 326.

Abortum invita facientis curatio. III. 37. facit in uterum gestantibus spiritus qui cum suspiriis extra feruntur, et colliquatio praeter rationem. I. 323.

Abortiens sexta die. III. 513.

Abortiunt quae suspiriosum spiritum in febribus efferunt. I. 326. praeter naturam tenues existentes, si uterum gestant, priusquam crassescant. III. 745.

mulieres ex omni occasione, si hyems australis, et pluviosa, ac clemens fiat, ver autem siccum et aquilonare. III. 721.

Abortit mulier uterum gerens vena secta, et magis si major fuerit foetus. III. 743.

Abortire facit, tenesmus, mulieri uterum gerenti accedens. III. 759. quacunque *Abortiunt* moderate corpus habentes, bimestres, et trimestres sine causa manifesta, his uteri acetabula muco plena sunt. III. 745.

ABSCESSUS juxta aures. I. 181. ejus futurorum notio. I. 182. ex acutis morbis maxime in febribus ardentibus fiunt. I. 265. num quibus tales capitis dolore affecti sunt. I. 183. maximi fiunt anxiosis. I. 329. ad crura in pulmonis inflammationibus fortibus ac periculosis, omnes quidem utiles sunt. I. 109. excitant convulsorio modo exacerbata, cum stuporis detentione. I. 289. emergunt, ex egestionibus desinentibus in spumosas, meracas. I. 341. habent soporosi, anxiosi, praecordium dolentes, vomentes. I. 260. quibus circa judicationem fientes non suppurantur, his submotis recidiva fit. I. 145. in morbis diuturnis suppurati, non valde albo et inodoro pure, occidunt, et maxime mulieres.

I. 264. quibuscunque tales, aut circa infernas partes ex peripneumonia suppurantur ac fistulantur, hi superstites evadunt. I. 297. ex pulmonis inflammationi morbis. I. 108. occidit, ex praecordio diutine afficto, cum alvo graveolenti. I. 279. attollit biliosis spiritus magnus, et febris acuta, post praecordiorum tumorem. I. 279. ex surditate leniter fiunt. I. 265. attollit praecordiorum distentio cum sopore anxioso. I. 279. submovent tussiculae cum sputatione fientes I. 184. 264. leviter sideratis mali sunt. I. 182. parvos *Abscessus* circa aures exacerbant, convulsio, tremor, anxietas, cum stuporis detentione I. 182. et febris, inguinum inflammationem consequuntur. I. 574. maturi, in morbis an judicent. III. 535. ad oculos in febribus ardentibus. III. 527. sanguinolentissimi in tabidis, optimi. I. 200. ad articulos fiunt, quibus alvus ab initio turbatur. I. 342. ad articulos fiunt, delassatis in febribus. III. 731. dolorosus suppuratus in articulos fit, quibuscunque in febribus tremores citra judicationem cessant. I. 252. ex cruribus recurrente, febre consequente, et sputo non procedente, periculum est, ne moriatur, aut deliret aeger. I. 298. aut tumorem faciet Dysenteria sedata. II. 85. ex febribus diuturnis magis et in breviori tempore, his qui juniores triginta annis sunt, fiunt. I. 116. in febribus qui non solvuntur ad primas judicationes, longitudinem morbi significant. III. 734. ad internas partes quando expectare oporteat. I. 113. ex febre ardenti juxta aures. III. 665. in gingivis aut circa aurem significat capitis dolor moderatus. I. 259. circa gingivam factum dentis corruptio solvit. I. 270. velut glandularum tumores,

signum quidem sunt earum partium quae germina habent, sed et aliam, maxime vero circa viscera. III. 588. hieme magis fiunt. I. 253. lacrimosus ad oculos, alvo turbata suppressa, devenit: et velut cuculicam puncturae erumpunt. I. 329. ad infernas partes hi fiunt, quibus circa praecordia inflammatio. I. 298. quibus partibus fiant, et qui boni et qui mali. III. 431. pro partium dolentium seu affectarum differentia, vel intro vel extra fieri. III. 432. resurgentibus ex febribus isthic fiunt ubi quid doluerit. III. 731. si evanescant aut recurrant, sputo non producente, febreque permanente, horrendum est. I. 109. magis expectare oportet, his qui trigessimum annum egressi sunt. I. 253. in *Abscessibus* retro aures urinae cito et modice maturescentes, malae sunt. I. 264.

Abscessum in costis aut visceribus, aut in articulis facit dysenteria intempestive suppressa. I. 311. quibus spes est *Abscessum* fore ad articulos, eos liberat ab abscessu urina multa et crassa, et alba prodicens, qualis in febribus laboriosis quarta die quibusdam fieri incipit. III. 737. ad *Abscessum* verti morbum spes est, si quis morbum facile ferat, alio quodam signo salutari apparente. I. 98. et dolorem significat urina cruda multo tempore manens. I. 334.

ACERBA siccant, et contrahunt corpus. II. 423.

ACETABULA uteri multo plena, abortus causa III. 745. de *Acetabulis* pituita plena, signis et curatione. II. 545. 679.

ACETUM ad corpus et articulos, simile est mari II. 159. sordes in auribus sanat. II. 160. ejus collutio ad aures et dentes utilis. ibid. frigefacit, quia colliquans, humiditatem in

corpore consumit. I. 685. mulsi exhibendi tempus ac modus II. 57. Iq. faex eadem, quae acetum facit. II. 160. impetigini ad calidum solem calidum affusum prodest. ibid. item lepris ad solem calidum affusum. ibid. mulsu quibus morbis commodum. II. 57. Iq. mulieribus omnino magis adversatur quam viris. II. 60. ad nigredines in pudendis utile. II. 160. ad podagram valerét, si non corpus vulneraretur. ibid. ad sanguinis grumos utile. ibid. vitiliginibus ad solem calidum affusum prodest. ibid. unguibus leprosis conducit. ibid. verrucas formicarias attenuat. ibid. ex *Aceto* aciditates amara bile abundantibus magis conferunt, quam atrabiliaris. II. 59.

Acida attenuant, morsum inducentia. II. 423. omnia, pituitosa. II. 147. non replent, propterea quod oscula venarum aperiunt, et expurgant. I. 693.

ACERBA I. 693.

ACRIA. I. 693.

ACTIONES diurnae per somnum occurrentes bonae sunt. II. 3. quibus, et cur a cibo obeundae. I. 664. eorum instrumenta, in chirurgia habilia esse oportet. III. 51.

ACUTI morbi quinam sint. II. 27. iis obnoxii sunt, qui meridionalem plagam inhabitant. I. 528. maxime serme occidunt, et laboriosissimi existunt. II. 390. alvo liquida non proveniunt. I. 528. ex iis, aquae inter cutem obortae, omnes malae sunt. I. 96. in his aquae potus. II. 60. fiunt a bile ubi in hepar influxerit, et ad caput constitit. I. 150. significant biliosae subsiditiae ab initio tenues. III. 760. in his attenuati, si atra bilis, aut velut sanguis niger subierit, postridie moriuntur. III. 730. in his motus,

jactatio, somnus turbulentus, quibusdam convulsionem significat. I. 244. faciei bonus color et torvitas, malum est. I. 266. in quatuordecim diebus plerumque judicantur. I. 140. XX. I. 254. sitis praeter rationem soluta, malum. I. 241. quatenus sorbitiones primis diebus dandae. II. 46. mala est urina quae citra rationem matura est. I. 332. in *Acutis* capitis doloribus, et in torpidis cum gravitate, convulsiones fieri solent. I. 258. qui in *Acutis* exudant submoleste ferentes, malum. I. 240. in *Acutis* ac turbulentis surditas consequens malum, malum etiam in longis. I. 161. et 262. tintus et sonitus in auribus, lethale. I. 262. quae in *Acutis* vomitorio modo trahuntur, mala sunt. I. 174. in *Acuto* surditas, post sanguinis eruptiones, et nigrorum egestionum, malum. I. 285. in *Acutum* morbum ex mensibus biliosis, transitus. II. 626.

Acutissimi morbi, et omnino mortiferi in autumno fiunt. III. 721. ex iis maxime in febribus ardentibus abscessus juxta aures fiunt. I. 265. spumosa, circumbiliosa alvi egestio, mala est. I. 338. egestio valde aquosa, non desinens, mala. I. 340. frigiditas extremarum partium, malum. I. 249. III. 757. aestivo ac autumnali tempore, sanguinis destillatio repentina, firmitatem ac multam inflammationem circa venas significat. II. 81. venam secabis, si vehemens appareat morbus, et qui ipsum habeant in vigoris aetate fuerint, et robur ipsis affuerit. II. 66. urinae viridantis palloris, non existentes in colore, malae sunt. I. 333. medici aegrotos non recte ad victum perdunt. II. 47. si ab initio medicamentis purgare volueris, ante quintum diem id facito, si venter murmuravit. Sin mi-

nus. impurgatos finito, etc. II. 80. sq.

Acuto-morbo corripitur mulierem uterum gerentem, lethale. III. 743. in hoc oculorum rectitudo, et motus velox, et somnus turbulentus, et vigiliae, et quandoque sanguinis e naribus stillationes, nihil boni. I. 268. circa fauces loci dolorosi, malum. I. 158. leviter transeunt hybernae febres quartanae. I. 256.

Acutissimi et maximī ac gravissimi morbi, et maxime lethales sunt in continua febre. III. 408. horum non omnino tutae sunt praedictiones, neque mortis neque sanitatis. III. 714. signa judicatoria bona. I. 254. in valde *Acutis* morbis, si humor turget, purgare oportet eadem die, morari enim in talibus malum est. III. 728. in *Acutis* affectionibus raro etiam in principiis medicamento uti oportet, atque hoc facere diligenti prius aestimatione facta. III. 712. quae cum febre fiunt luctuosae respirationes, malum. III. 756. septenario dierum iudicantur. I. 443. ex talibus impetus, per quatuor ad viginti dies, ex additione, desinunt. I. 111.

ACCIPITRIS stercus, ad impregnationem. II. 748.

ACYLI, ilicis glandes, et quercinae, et fagineae glandes, alvum sistunt crudae, et assatae: coctae vero minus. I. 690.

ADOLESCENS calidus quidem est, quia ignis impetus aquae dominatur: ficcus autem, quia humidum ex puero consumptum est. I. 657.

ADSUETI consuetos labores ferre, etiam si fuerint debiles aut senes, non adsuets, fortibus ac juvenibus facilius ferunt. III. 718.

AEDIFICATORES. I. 643.

AER mortalibus solus vitae et morborum est autor. I. 572. medium locum inter ignem,

sive aethera, et terram occupat. I. 425. membris motum ac sapientiam praestat. I. 530. igni nutrimentum praebet. I. 572. et ignis, rarissimae partes in hominis corpore commistae, sanissimum habitum constituunt. I. 653.

Aëris et locorum mutatio in morbis popularibus utilis. I. 363. ejus status Austrinus, quales in Thaso morbos generavit. III. 382.

Aëris constitutionis humidae et aquiloniae in Thaso, morbi. III. 387. obscuritas, raucedinis, causa. I. 552. turbatio repentina. I. 86.

Aërem Democrito idolis esse plenum. III. 775. ab *Aëre* ambiente febres oriuntur. II. 344.

AEGER si gravis esse appareat, et reliquo corpore et manibus, et pedibus, periculosum est. I. 97.

Aegri neque de praesentibus neque de futuris sunt admonendi. I. 75. consolationes. I. 83. morborumque genera, in aegritudinem principii diligenter consideranda. II. 382. matutinis horis considerandi et inspicendi. I. 192. quomodo sub morborum principia adfecti. I. 12. ob doloris magnitudinem desperantes seipsos vita exuunt. I. 83.

Aeger si morbum facile fert, morbus ad abscessum vertitur. I. 316. circa *Aegrorum* curam discipulis imperitis nihil est committendum. I. 76.

Aegrorum cura, sanitatis gratia suscipitur. I. 81. eorum inobientia quomodo cognoscatur. I. 191. duplex delictum. I. 82. levia delicta cognitum difficilia. I. 191. circa *Aegrorum* victus rationem spectanda. II. 44.

Aegros, sua potius intemperantia quam ex iis quae medici praecipere consueverunt interire. I. 12.

Aegrotantis ex fistula curatio. III. 330.

Aegroti qui, et quando sint negligendi. I. 79. in imparibus diebus maxime dolent. II. 348. de aquae quantitate judicare qui nequeant. II. 155. his quibus et quatenus gratificandum. III. 603. cum illis paciscendum, nisi morbi celeritas occasionem praeripiat. I. 79.

Aegrotanti opitulantur, omnia ex praesenti statu transmutata, sive a medicamentis sive alimentis, ac cibis. II. 146. in *Aegrorum* congressu quae observanda. II. 77. III. 594.

Aegrotum converti facile convenit, et in attollendo se levem esse. I. 316.

Aegrotorum diaeta, ex sanctorum victus ratione, pro temperamentorum alimentorumque differentiis temperari debet ac potest. II. 417. peccata medico diligenter observanda. I. 74.

Aegrotantium historias et affectiones recte quidem scriptas esse, et a quovis etiam qui medicus non sit conscribi posse. II. 26. ex *Aegritudine* bene cibum capienti, nihil augescere corpus, malum est. III. 716.

AEQUINOCTIUM utrumque in exhibendis pharmacis periculofum. I. 547.

AES mollissimum ac rarissimum, plurimum temperamentum suscipit. I. 654.

AESCULAPIUS propter servatos homines, fulmine fuit ictus. III. 810.

AESTAS si biliosa fiat, et bilis aucta intus relinquatur, etiam aliquantulum splenici fiunt. I. 130. quum veri similis sit, sudores in febribus multos expectare oportet. III. 720. si sicca fiat, et aquilonaris, capitis dolores ad hiemem fiunt. I. 545.

Aestate medicamentis purgare oportet, superiores quidem partes magis, hieme vero inferiores. III. 727. et au-

tumno cibos difficillime ferunt. III. 711. sicca morti citius sedantur, pluviosa vero diuturni fiunt. I. 526. fiunt et exacerbantur quidam morbi. III. 724.

Aestatem febriculofam fieri et lippitudines inducere necesse est, si hiems sicca et borealis, ver autem pluviosum et australe fuerit. I. 543. ad *Aestatem*, naturarum aliae bene, aut male se habent. III. 720. pluviosam, et australem, hiems morbida consequitur. I. 545. sq.

AESTU, pustulis vexantur in nive ambulantes, post coopti. I. 43.

AETATES quaedam ad tempora, et regiones, et victus, bene aut male se habent. III. 720. periculosissimae sunt ad tabem, ab anno decimo octavo, usque ad trigessimum quintum. I. 307. vigor. I. 86. consistentem habentes, secundo loco post senes, jejunium facile ferunt. III. 709.

Aetatum differentiae in morborum judicationibus magni sunt momenti. I. 86. de earum differentiis ac temperamentis. I. 655.

AFFECTIO ex consensu. I. 86. sq.

Affectionum accidentia idiotae difficulter agnoscunt. I. 25. naturae quantum corporum vires excedant, cognoscendae. I. 89. vis non ars accusanda, si medicus finem suum non consequatur. I. 15.

Affectiones tremulae cum morfu, ac capitis dolore, nigrae egestionem significant. I. 345. statim turbulentae, vigilias inducentes, et nigra compacta egerentes, partim sanguinem fundunt. I. 248. statim turbulentae, vigilias inducentes et alia mala facientes, large sanguinem fundunt, et morbos solvunt. I. 245. quibus ardentes, fatuitatem inducentes, num his turbidus spi-

ritus, et geniturae quid simile superveniens, singultum indicat. I. 169. insuper rigentes, aliquanto urinas involuntarie emittentes, in convulsionem desinunt. I. 171. 236. plurimae pueris judicantur. III. 726. Quae vero permanferint, et non exolutae fuerint circa pubertatem, aut foemellis circa mensium eruptiones, diuturnae fieri solent. III. 726. quae quinto die sanguinem large fundunt, in his alvi male afficiuntur. I. 285. quae homini ex facultatibus et potentiis, item quae ex figuris adveniunt, cognoscendae. I. 51. soporosae, fatuitatem inducentes, stuporis detentionem inferentes, num his turbidus spiritus, et geniturae simile quid pertransiens singultum significat? I. 261.

Affectus omnes esse divinos: verum unusquisque propriam suam naturam habet, neque aliquis citra naturam accidit. I. 563. et cognitiones a consuetudine contingunt. I. 584.

AFFIRMANDUM temere nihil, neque contemnendum. III. 592.

AGNINAE pelles calidae, ad menses ciendos. I. 480. carnes leviores sunt ovillis, et hediniae caprinis. I. 679.

ALARUM tubercula unde. I. 496.

ALBA derepente ex abortu decurrentia, si aliquantum riguerit, et ad femur impetus, in his tremor difficilis est. I. 326. quibus ex partu prodeunt, his vero suppressis, cum febre surditas, et dolor acutus ad latus fit, mente moventur, et perniciose habent. I. 324.

ex *ALICA* et ptisana triticea sorbitiones fortiores. II. 412.

ALIMENTUM et alimentum species, quatenus unum et multae et quae ejus facultas. II. 17. quod ab aquatilibus animalibus sumitur. I. 681. quod aegre alteratur, aegre consumitur. II. 24. copiosiora hyeme et vere ex-

hibenda ob innatum calorem ampliorem. III. 710. ejus distributio in omnes corporis partes. II. 17. quando exile fiat, et quando destruat. II. 17. antiquius et primordiale principium per abdomen umbilicus. II. 22. humidum magis facile transmutatur, quam siccum. II. 24. homini est humor levis. II. 360. eo multo corpus uti, sudor multus ex somno citra manifestam causam fiens, significat. III. 732. de eo quod a plantis ipsis agrestibus sumitur. I. 685. plurimo opus habent qui crescunt, ob plurimum calorem innatum. III. 710. ejus potentia melior quam moles. II. 24. siccum, humido propter suam fortitudinem magis laedit. I. 29. etiam spiritus est. II. 24. de eo quod a volucribus animalibus sumitur. I. 680. ejus vehiculum humiditas. II. 25. de *Alimentis* eorumque facultatibus in genere et particulatim. II. 420. sq. II. 89.

Alimentorum omnium principium unum, et finis omnium unus. II. 18. succos, coloribus et viribus, discrepare. ibid. et respirationum mutationes, periculosae in pueris. I. 456. sq.

Alimenti et humidi et sicci, os, gula, venter principium. II. 22.

ALIS sub utrinque glandulae et pili. I. 494.

ALLIA cocta et affata urinam cient. II. 422.

ALV, affectionem significat, stercoracea cum contentione egestio. I. 341. alba egestio in phreniticis, malum. I. 159. egestionum variae differentiae. I. 338. egestionis albae, difficiles. I. 174. quibus egestionis biliosae, lac malum est. III. 748. in egestionibus biliosis meracis, spumosa florulentia, mala. I. 160. quibus biliosa egestio, his circa pectus morsus et amaritudo, malum est.

I. 259. egestio biliosa. II. 209. egestionem densari oportet morbo ad iudicationem tendente. I. 136. egestionem subfriabiles liquidae, perfrigerantes non sine febre, malae sunt. I. 174. egestionem modicam mictio noctu multa siens significat. III. 738. egestionem, morbos aegre aut facile iudicandos. item breves aut longos ostendunt. III. 709. egestio multa cum nigris. I. 286. egestio multa in febre ardenti, inedia macerato. III. 699. egestio pura superveniens, solvit febrem acutam cum sudore. I. 347. egestio ante et post febrem, ad multum tempus. III. 667. egestio nigra, mortem significat. II. 78. egestio optima est mollis et cohaerens, et secundum horam in qua etiam a sano egerebatur. I. 338. egestionem, si in idem concedere ac consistere permiseris, velut ramenta subsident. I. 143. egestionem variae, diuturniores quidem sunt nigris, et aliis lethalibus egestionibus, nihilo vero minus perniciosae. I. 142. temporis progressu male afficiuntur, quibus sanguinis eruptiones plures, si non urinae concoctae fuerint. I. 178. 285. circumtentio ad necessitatem liquida demittens, cito intumescens, habet quid convulsorium. I. 171. biliosae eruptionem labium contractum significat. I. 270. fluxus convulsiones repentinas solvit. I. 289. defluxus ex morbo diuturno malum. III. 768. fluxio quos morbos solvat. I. 280. fluxus quandoque capitis dolorem solvit. I. 258. sq. fluxio biliosa et qualis in dysenteria fieri solet, septima aut nona aut decimaquarta die febris solvit. I. 255. fluxiones in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. humescentis signa sunt rubores circa narium. I. 269. humiditates senibus sunt. III. 726. in reflectio-

nibus humectantur, quibus in febribus sanguinis multitudo undecunque erumpit. III. 730. egestio sani hominis egestionem similis, salutare signum. II. 78. interceptae, sed parva nigra, velut caprarum stercorea ad necessitatem coacte emittentes, natus in his erumpens, malum. I. 163. profluvia pueris maxime sunt, cum caninos dentes edunt. III. 725. profluvia aestate fiunt. III. 724. profluvium aquosum in aqua inter cutem incipiente, citra cruditatem, morbum solvit. I. 310. profluvium vehemens, si a pituita alba occupato accedat, solutio fit. III. 759. hydrophas (leucophlegmatias appellatas) sedat. I. 314. in tabidis, post capillorum defluxum, lethale. III. 740. a tabe occupato accedens, lethale. III. 740. quibus in his spumosae alvi egestionem sunt, his de capite pituita profluit. III. 759. ex fluxu. III. 766. lippienti sua sponte prodians, utile est. I. 148. 268. III. 752. ex hoc suppressio purgationis sursum versus. III. 766. diuturna profluvia, aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726. profluvii ex parte curatio. II. 735. profluvium a pleuritide, et peripneumonia occupato, accedens malum. III. 752. profluvii, in exercitiis utentibus, et excrementis ciborum speciem eferentibus, curatio diaetetica. I. 622. sq. profluvium quibus temperamentis sit familiaris. I. 623. qui ab hoc multo tempore detinentur una cum tussi, non liberantur, si non dolores vehementes in pedibus inciderint. I. 147. valde rubicundum, malum quidem est in omnibus morbis, non minime vero in phreniticis. I. 157. solutio praeter rationem cum voce tremula, in his moram trahentibus diuturnis, perniciosa est. I. 273. secessum, sistit vo-

mitus. III. 549. turbatio, surditatem ex febribus solvit. I. 265. turbatio his infesta est, quae ex partu ac foetus corruptione multa repente concitata, supprimuntur. I. 322. exturbatio his fit, quibus ructus adsunt, et flatus, et frepitus, ac elevationes ventris. I. 253. et intestini ulceratio a bile. III. 555. ex *Alvi* dolore laborioso, febris ardens perniciosa. I. 251. in *Alvis* humectatis, praecordia elevata, alvo suppressa, malum est. I. 279. ex *Alvis* liquidis perfrigeratio cum sudore, mala. I. 547. ex iisdem, sanguis de gingivis defluens, lethalis est. I. 347. in *Alvi* perturbationibus et vomitibus sponte fientibus, si quidem qualia purgari oportet, purgentur, confert, et leviter ferunt: sin minus, contra. III. 706. profluvio, egestio valde rubicunda, mala est. I. 340. subductione ampliore, et lumborum dolore pertinaci, a veratro vomere spumosa multa, prodit. I. 282. liquida, lassato, caput dolenti, siticuloso, vigilant, obscure loquenti, impotenti, quibus talia sunt, his timor est ut mente moveantur. I. 162. ab *Alvi* profluvio dysenteria. III. 766. longo maxime corripuntur balbi. III. 753.

Alvo nigra stercoracea egerente, sopor insuper apparet, abscessum juxta aures producit. I. 183. suppressa qui sanguinem effundunt, et una cum sanguinis effusione insuper rigent, his alvum velut ex intestinorum levore lubricam haec faciunt, itemque duram, et ascaridas, aut ambo. I. 287. quibus tumefacta ad pudendum rubor devenit, mensibus albis humidis derepente progressis, in longis febribus moriuntur. I. 324. turbata suppressa, brevi velut culicum puncturae erumpunt. I. 329.

liquida, acuti morbi non proveniunt. I. 527. ex *Alvo* graveolenti, praecordio diutine afflicto, abscessus circa aurem, occidit. I. 279. liquida, sanguis de gingivis, perniciosus. I. 271. quae de *Alvo* viscosa graveolentia prodeunt, suppurationem inducunt, ad pedes et lumbos etc. I. 324.

Alvos humectant magnae in principiis sanguinis eruptiones, circa infectionem. I. 286. item uterum gestantibus ora fervido ulcere aphtha appellato affecta. I. 326.

Alvos intestinorum levitate affectos, hyeme sursum purgare, malum. III. 728.

Alvum quae vina subducant et urinam provocent. II. 418. movent julecula ex polypo et sepia. I. 681. quandoque liquidam quibusdam faciunt linguas tremulae. I. 270. 346. siccant quotidianae constitutiones Aquiloniae. III. 723. maxime humectat exolutio dolorem solvens. I. 344. humectant Austrinae tempestates. III. 723. male affectam significant pustulae serpiginosae supra inguina, ad laterum mollitudinem fientes. I. 343. subducunt, quae frigefaciunt ea, quae in ventre sunt, frigida item et humida, calida etiam in ventrem assumpta. II. 147. item quaecunque lubrica, et incisiva sunt, et quaecunque in calidis attenuantur, item saluginosa, et quaecunque ex talibus plurimum participant. II. 147. liquidam fore significat urina aquosa, aut turbata, friabili asperitate. I. 335. quae moveant et purgent. I. 689. prorumpere faciunt, circa oculos pustularum eruptiones in virium refectionibus. I. 268. sistit aqua multa super alvum affusa. III. 555. qua victus ratione siccas. II. 413. ad pueri solvendam. II. 753. dolent, una vero cum quibusdam flatibus facile tolerant, quibus

ex sanguinis eruptione larga frequenti, multa facta alvi cum nigris egestio supprimitur. I. 286. turbant juxta sedem dolorosae suppurationes. I. 344. post suppressam in tabidis pruriginosa corpora mala sunt. I. 307. suppressam habentes, convulsioni obnoxii sunt. I. 259. sistunt quae flatum exhibent, et quae adstringunt, et quae a calore compacta sunt, et friabilia et sicca. II. 147. post suppressam praecordia sublevata in tumorem, mala sunt et quibus maxime. I. 281. quae per *Alvum* secedunt, succosa sunt et natura calida. II. 424.

Alvus in biliosis turbata egerens pura geniturae similia. I. 310. quibus multa aquosa, et biliosa in febre dolore lateris-fiente egerit, hi allevantur. I. 242. quorum satis fluida est ac sana, hi facile urinam ejiciunt et nihil ipsis in vesica congregatur. I. 540. sq. si in hydropse valde fluida fuerit, citissime moritur, et sentiens et loquens. II. 380. glande subdita non obediens. II. 78. a praecordiorum doloribus paulatim subviscosa egerens pauca stercoracea effundit. I. 279. mulieri uterum gestanti multum fluens, periculum est ut abortiat. III. 743. exturbata, morbo regio in Thaso laborantibus profuit. III. 598. turbata, torpida, nigrarum egestionum, in pectoris dolore febriculoso, signa sunt. I. 275. in febribus perpetuo liquida. II. 73. turbata in haemorrhoidibus. III. 556. exturbata in febribus quibus aures obsuaderunt, morbum solvit. III. 735. inflata ex colli dolore, soporoso, sudante, si sane ad necessitatem liquida demiserit, infuso immisso sublata, ex his ea quae biliosa non sunt supprimuntur. I. 171. inferna involvulo soluta, hominem accidit. II. 305. quibus in tumo-

rem elevata est, solvit venae sectio, et alvi fluxio. I. 280. si in febribus ardentibus eruperit, mortale est. I. 251. turbata una cum febre falsuginoso modo, soporosos, torpidos non valde comitatur. I. 346. liquida, et mens perturbata in febribus. II. 74. febrienti, aut vulnerato reficcata, malum. II. 174. quibus in *Alvi* turbatione exacerbatur morbus, circa judicationem nigra inferne prodeunt. I. 345.

AMAZONES infantes masculos luxant. III. 218.

AMBUSTIONES in pedibus rubicundae quandoque exolutionem significant. I. 256. de *Ambustis*. III. 325.

AMBULANDUM hieme velocius, aestate tardius, nisi per aestum iter facias. I. 619.

AMICUS, quam parentes in custodienda uxore, diligentior. III. 785.

AMOR hominis, amor artis. I. 80.

AMYGDALAE aestuosae sunt, verum probe nutriunt. I. 690.

ANATIS carnes et reliquarum avicularum, quae in paludibus degunt, aut in aquis, omnes humidae sunt. I. 680.

ANAXYRIDAE, brachiarum genus. I. 563.

in ANCHORAM incidens ac ventrem sauciatus. III. 563.

ANDROGYNI, id est, viri effoeminati fiunt, si a muliere quidem masculum, a viro autem muliebri secretum fuerit: superante tamen semine materno. I. 650.

ANETHUM calidum est, et alvum sistit, et sternutamenta sedat olfactu. I. 686.

ANGINAE diuturniores sunt, quibuscumque fauces, et oer-vix simul rubuerint. I. 114. ex *Anginis* citra judicationem praecordii dolor, cum impotentia ac torpore fines occidit occulte, etiam si valde mansue se habere putent. I. 292. ex his maxime evadunt, si et

cervix et pectus ruborem habuerit, et erysipelas ignis facri non intro recurrerit. I. 114. in his omnia perniciofa sunt, quae non manifestum dolorem faciunt. I. 292.

Anginae, quae alioqui fimiliter dolorem exhibent, attolluntur autem, et in faucibus rubores faciunt, perniciofae quidem valde sunt, verum prioribus magis diuturnae, si rubor fuerit magnus. I. 115. curatio. II. 66. generatio et curatio. II. 69. in pluviarum multitudine, plerumque fiunt. III. 722. per fomenta curatio. II. 237. diuturniores. I. 290. in ea dolores ad caput, citra notas, cum febre, perniciofi. I. 292. levis, paracynanche appellata. II. 301. de ejus signis et curatione. II. 300. ejus generatio. II. 219. de signis hanc comitantibus. II. 236. quae perniciofae. I. 292. in hac ad falivam fuppreffam. II. 238. quibus ad phlegmonem vertuntur, partim feptem diebus pereunt, partim evadentes fuppurati fiunt, fi non eductio pituitofa furfum ipsis fiat. I. 291. vere fiunt. III. 724. item autumno. III. 724. in hac gargarismus. II. 237. ab *Angina* detento, tumor, et rubor in pectore accedens, bonum, foras enim vertitur morbus. II. 238. III. 762. ab *Angina* detento tumorem fieri foris in collo, bonum eft. III. 754.

Anginam quicumque effugiunt, his ad pulmonem vertitur, et in feptem diebus moriuntur. Si vero has effugerint, fuppurati fiunt. III. 740. ad *Anginam* illitio. II. 755. ex *Angina* fuppurati. I. 291. hanc et lippitudinem venae fectio curat. III. 464. ex hac fubarida frequentia fputa, cum tuffi, lateris dolorem inducentia, perniciofa. I. 293. in his fputa gracilium fubarida, malum. I. 292. in hac dolores ad crura citra notas, cum febre, per-

niciofi. I. 292. in his qui non brevi concocta exfpuunt, perniciofe habent. I. 292. in iis etiam ad crura dolores diuturni procedunt, et difficulter fuppurantur. I. 292. ex hac fputa vifcofa, craffa, et valde alba educentes, purgatio multa deorfum, levis fiderationis modo interimit. I. 293. in hac inflammationis ad pectus, aut pulmonem converfae, curatio. II. 239.

Anginofa III. 476. III. 571. III. 582. dextram manum ad crus dolens. III. 651. in *Anginofa*, hieme, tumor, fub gutture, cum febris multa. III. 658.

Anginofi in linguis tumores, citra figna difparentes, perniciofi. I. 292. ex *Anginofis* citra notas attenuatis, dolor ad pectus et ad alvum progressus concitatus, pus egerere facit. I. 292.

Angon et inquietudo in infanis accedit, dum cerebrum perfrigeratur, et praeter confuetudinem compingitur: hoc vero a pituita perpetitur, ab hac autem affectione, etiam obliuiofus evadit. I. 611.

ANHELOSI fiunt pleuritici. II. 34. his febris poftea acuta. I. 247. ad *Anhelitum* pueri. II. 753. fq.

ANHELATIO et coxa dolor poft crepitum in pectore ex lublato onere. III. 602. fiens, partium fupernarum dolores folvit. III. 466.

ANHELATIONES autumno fiunt. III. 724. in mulieribus. II. 588. item pueris feniorebus. III. 726.

ANICULAE ficciores, et medicum fanguinem habentes. II. 765.

ANIMA corporis munia per fomnum obit. II. 2. horum omnium, quae hominis, generationis et corruptionis ratio, caufaque eadem. I. 352. deliquium ex tuberculi introrfum ruptione. III. 758. hominis

semper producit, usque ad mortem, dilatio est periculum. III. 607. et corpora hominum inter se differunt. I. 206. motum, gravant meatus corporis caviores redditi. I. 660. corporis passionibus obnoxia. I. 719. hanc in solo homine augeri. I. 635. deambulatio, est cura hominibus. III. 607. morbi, Infantiae Hippocrati censentur. III. 780.

Animam animae ammisceri, similitudine de carbonibus ardentibus ostendit. I. 652. de *Animae* sapientis aut desipientis temperatura, et earundem causis. I. 658. de iis quae in ciborum usum veniunt. I. 678.

ANIMALIUM quorum lac tenue est, et sanguis similiter, eorum etiam carnes confimiles sunt. I. 679. de eorum carnis differentiis, et primum de partibus exanguibus. I. 683. parum edacia ficiora sunt edacibus. I. 682. silvestria ficiora sunt mansuetis, et crudivora, et silvarum materis pasta. I. 682. cicurum ea quae in silvis et agris pascuntur, ficiora sunt his quae intra aedes nutriuntur. I. 682. frugivora herbivoris ficiora sunt, et frugivora non frugivoris. I. 682. quaedam ob sinus multifarios, plures foetus edunt. I. 422. horum et volucrum partus eadem quae hominis ratio. I. 421. castrata non castratis ficiora. I. 683. et masculula foemineis. I. 683. item nigra albis. I. 683. item paucibilibus multibilibus. I. 682. sanguine referta exanguibus. I. 682. sq. item, quae in vigore sunt vetustis. I. 683. et hirta nudis. I. 683.

Animi deliquia, calida frequenter ea utentibus invehit. III. 740. deliquium faciunt, sanguinis venarum suppressiones. III. 618. hoc et convulsio in fluxu muliebri, si accedant, malum. III. 746. deliquia, et dolores repentini. II. 873. et

corporum molestiae, aut per oculos aut per auditum. I. 127. sq. cum ejus deliquio oculorum obscuratio brevi convulsionem inducit. I. 268. in his frigidis extremis partibus affundere, prodest. II. 157.

Animalibus jugulatis qualis sanguis primo, secundo, et postremo profluat. I. 357.

Animantia aquatica per aquam, et ex aqua spiritum attrahunt. I. 572. horum omnium et hominis constitutio ex duobus, igne et aqua, differentibus quidem facultate, concordibus vero et commodis usu. I. 630.

ANIMO linquitur homo, cum pituita aut bilis ad cor constitit. II. 217.

ANNUS quando saluberrimus. I. 542.

Anni temporum ratio num diligenter a medico observanda. I. 523.

Anni tempora morborum incrementa, et vigoris indicant. III. 709. quatuor. III. 711. quibus ulceribus magis conveniant. III. 310. ex *Anni* constitutionibus, in summa siccitates pluviosis salubriores sunt, et minus lethales. III. 722.

Anno salubri, morbi minus infestant. III. 785.

ANSERINA caro humidissima. I. 680.

Anseris medulla purgatorium muliebri. II. 708. sterco ad impraegnationem. II. 748.

ANTIQUI morbi, recentibus difficilius curantur. II. 139.

ANXIETAS ex fungi crudi esu. III. 696. spiritum magnum ac densum habet. III. 769.

Anxietatem in praecordio sentientibus, tumores circa aurem aborti ipsos occidunt. I. 281. significat, pedes nudos habere, nec admodum calidos. I. 92. vinum aequali mensura aquae ammixta potum solvit. III. 466. 763.

Anxietudines in diebus judi-

catoris si in his sine sudore perfrigerentur, male habent. I. 239. in *Anxiosis* vigilantibus; si quis in vomitu siticulosus sit, si sitis exors fiat, malum. I. 329. quibusdam vigiliis abscessus circa aures maxime fiunt. ibid. qui *Anxie* se jactantes, citra vomitum exacerbantur, male habent. I. 167.

APHTHA in pulmonis fistula. II. 263.

APII succus, cerebro bile infestato, in nares infunditur. II. 231.

Apium magis urinam ciet quam alvum movet, et radices magis quam ipsum, alvum movent. I. 686. sq. et coctum et crudum urinam ciet, et palustre magis quam sativum. II. 422.

APOPLEXIAE generatio. I. 498. in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 723. hieme fiunt. III. 725. item senibus. III. 726.

Apoplexiam corporis significant humorum de loco in locum decubitus, in melancholicis affectionibus. III. 756. fortem curare impossibile, levem vero non facile. III. 717.

APPETITUS ciborum et potuum unde, et quando cesset. II. 338.

Appositione veloci quicunque opus habent, his humidum ad reficiendas vires medicamentum optimum. II. 25.

APPOSITIVA acria sanguinem ducentia. II. 560.

AQUA et ignis omnibus per omnia sufficientia sunt. I. 631. in pulmone quomodo cognoscatur. II. 277. congelata imminuitur. I. 539. multa calida in caput affusa, si febris non a bile habeat, febris solutio fit. III. 761. utraque laedit, calida autem magis quam frigida. II. 155. in suppuratis aut hydropicis sectis aut ustis effluens, hi omnino moriuntur. II. 753. consistens densior et

calidior. I. 411. fontana hieme quam aestate calidior. I. 411. pluvialis quare cito putrescat, et odorem malum habeat. I. 538. frigefacit. I. 684. quae cito calefcit, et cito perfrigeratur, levissima est. III. 438. III. 743. frigida prodest pustulis rubicundis quales alia atque alia parte sublatae erumpunt, quales per splenia attractoria emergunt. II. 161. vorax. III. 605. multa super alvum affusa, sistit alvum. III. 555. multa debilitare ac mortem accelerare dicitur, propter eos qui se ipsos fame conficere constituerunt. II. 56. ex hac tormen circa ventrem, mulierem praegnantem arguit. III. 744. tepidae in tetano per nares infusio. II. 524. quibus in morbis acutis conveniat, et quibus non. II. 54. coctae ac crudae differentiae. II. 57. facultates. II. 54. aquosae, merracae, facultas. II. 55. de farina crassa in ipsa macerata. III. 645. potabilis, humectat et frigefacit. I. 694. per nares aut os, aut aures effluens capite dolenti, et vehementer laboranti morbum solvit. III. 751. hac secedente, lactis heminas octo bibendas dato. III. 466. potabilis in officina medica optima. II. 153. marina in clystere, renibus affectis. III. 678. in ea quae spectari soleant. III. 58. potabilis et pura aegris exhibenda. I. 58. ex uteris fluens cum ulceribus. II. 751. e venis in ventrem confluens hydropes detento, solutio fit. III. 751. proximum terrae locum occupat. I. 425. putrefacta crassior fit, et alia omnia crassiora. I. 437. in uteris concepta, mulieribus verae conceptionis saepe spem facit. I. 534. vomitum plerumque ciet, II. 297. venter his impletur, quibus hepar aqua repletum ad omentum eruperit. III. 763. de *Aqua* et atra bile, quando, et cur copiosior in

corpore fiat, et quando splen eam in se ipsum trahat. Item splenis dolor unde, et quare ratione sedetur. II. 333.

Aqua intercus ex sanguinis eruptionibus. III. 604. ab hepate nata. II. 471. in hanc ex pituita transitus fit. II. 467. generatur plerumque, cum quis diu ex longo morbo impurgatus manet. II. 399. ac subter carne, hominem interimit. I. 168. autumnio fit. III. 724. in hac totum corpus calidum esse, ac molle, optimum est. I. 97. et intestinorum levitates, a concepta in ventriculis humiditate. I. 545. ex hac tumor in seroto et tibiis. II. 468. in ea laborantibus si caput et manus frigida sunt, malum est. I. 97. in incipiente, alvi profluvium aquosum fiens, citra cruditatem, morbum solvit. I. 310. aestatis tempore ex aquae potu nata. II. 469. 474. curatio. II. 472. quomodo ex rupturis fiat. I. 581. de hac laborante muliere, splene magno et aquoso existente. II. 683. a splene nata. II. 473. uterorum. II. 847. pleraeque a laterum mollitudine et a lumbis, incipiunt. I. 97. praenotio. I. 134. ex morbis acutis abortae omnes male sunt. I. 97. hae ab hepate oriuntur, his tussis, tussien-dique promptitudo accedit, et nihil memorabile exspuunt. I. 97. hujus periculum impendit diuturnas curanti haemorrhoidas, nisi una quaequam serve-tur III. 751. in hanc ex lien-teria, et pituita alba, transi-tus fit. II. 169. cum spirandi difficultate, urinae purulentae significant. I. 334. etiam a tuberculis fieri. II. 469. quibus ad hanc ex aliqua aegritudine res devenit, his alvi siccae excrementa caprini stercoreis pilulis similia egerunt. I. 314. quaecunque optimae coctu sunt ac facillime liquefcunt, eas par est ventrem maxime exol-

vere ac eliquare. I. 536. et muci per nares vel aures eru-ptio, capitis torporem solvit. I. 625. quae hauritur in puteo spiritum semper movet. I. 411. salsae, crudae, durae, non omnibus naturis conveniunt. I. 536. crassissimae, naturam frigidam et humidam consti-tuunt. I. 655. palustres ad om-nem rem improbae. I. 532. pluviales ad vitandam corru-ptionem, sunt coquendae, et excolandae. I. 559. pessimae quae ad austrum et inter aesti-vum ortum et occasum scatu-riunt. I. 535. palustres, edaces, ac siticulosos faciunt. I. 533. de hujus in cerebro signis, et curatione. II. 227. invectitiae pravae. I. 540. orientalium, omnes splendidae, odoratae, molles et amabiles. I. 530. coelestis in febribus, potio. II. 321. ad ejus fluxum ex-pudendis, subdititium et in-fusile. II. 861. sq. tam calidae, quam frigidae paucitas, debile quiddam est, multitudo vero forte. II. 155. frigidae in febrili-biosa potus. II. 248. potus in morbis acutis. II. 60. et atrae biles de splene purgatio non fit per supernas regiones. II. 333. decoctae perfrigerandae ratio. III. 604. potus quatenus sputum educat. II. 60. crudae et coctu minime bonae, hae ventres constingunt et resic-cant. I. 536. calidae in articu-lorum laesionibus. III. 82. fri-gidae superfusio in tetano. II. 504. civitatum meridionalium. I. 526. et vini potus, incom-moda. II. 45. salsae alvum (ut vulgo putatur) non solvunt. I. 536. dura sunt, ubicunque calidae aquae aut metalla exi-stunt. I. 534. optimae sunt, quae ex sublimibus locis, ac terreis collibus fluunt. I. 534. e ventre hydropicorum per sectionem emissio. II. 470. po-tus calidus attenuat, similiter et frigidus. I. 697. durae ac crudae in meridionali plus

sterilitatem inducunt. I. 529. potius quibus potissimum notius, et qua ratione. II. 60. aut grandinis per somnum imaginatio, secretionem in corpore humidam ac pituitosam factam significat. II. 5. marinae et fontes, cur hieme auctiores et calidiores. I. 408. fontes suos ad orientem habentes, omnium optimae sunt. I. 535. fons est, splen. II. 325.

Aquam aquae haud esse similem. I. 540. in terra non consistere, sed semper in declive procedere. I. 409. non olfacimus, quod ipsa cerebro sit humidior. I. 457. neque *Aquam* ab igne, neque ignem ab aqua superari penitus posse. I. 630.

Aquarum omnigenarum, et de magnis fluminibus, et stagnorum qui morbi familiares. I. 540. ratio a medico observanda. I. 523. duritia et cruditas lac extinguunt. I. 529. de differentiis in genere. I. 532. arte non praeparatarum, quae quidem ab aethere excreta est, aut cum tonitru, aestiva: procellosa vero, mala. III. 605. discrimina sanis non observanda. I. 535. sq. de *Aquis* pluvialibus. I. 537. ab lacustribus, hydropes plurimi, ac lethalissimi, item dysenteriae multae ac alvi profluvia. I. 532. his ventorum differentiae robur exhibent. I. 540. de quibusdam morbis, et naturis commodis. I. 535. fontanis. I. 534. ex nive et glacie generatis. I. 539.

Aquas illustrat, ac castigat sol. I. 530.

AQUOSA ante partus, erumpentia, mala. I. 525.

Aquosus humor quando in febrientibus exhalet, illisque sit infestissimus. II. 354. hic febris infestissimus biliosus contra alimentum illi suppetitat. II. 354. potissimum circa ossa et nervos consistit. II. 363.

AQUILO, ventorum omnium saluberrimus. I. 608. ab *Aquilone* ubi cava loca urbibus adjacent, ab aestivis ventis calida et morbosa haec regio existit. I. 668.

Aquilone flante, qui morbi expectandi. III. 720.

ARBORES ex superna et inferna parte nutrir. I. 406. plantandi ratio et modus. I. 405.

Arbori neque duo calida neque duo frigida simul accedere debere. I. 412.

Arboribus per tempus solidis factis, et radicibus firmatis angelicere desinunt. I. 413. in his inoculationis ratio, et cur arborum rami, aliis arboribus insiti, diversos fructus producere soleant. I. 413.

Arborum sterilitas per somnum occurrens, seminis humani corruptionem indicat. II. 11.

ARBYLA lutigrada quid. III. 239.

ARCANA per medicum non effutienda. I. 2.

ARDOR quibus fit, et ad egressas egestionem alvi insuper exsulant, his febris exacerbatur. I. 346. ex *Ardoribus* vehementibus convulsio aut dissentio, malum. III. 758.

ARENOSUM quid in tonsillarum ulceribus, non bonum. I. 484.

Arenosorum per urinam excretio unde. II. 373.

AROMATUM suffitus menses ducit. III. 743.

ARQUATO morbo laborans. III. 526.

Ars medica methodo quaefita, invenitur. I. 31.

Artes deorum sunt donaria, homines vero naturae sunt opera. III. 779. aliae robore, aliae artificiis operantur. III. 66. omnes existunt. I. 6. omnes, licet diversas ac discordes, cum natura humana communicare. I. 640.

Artem medicam tempus facilem efficit. I. 69. rectum et non rectum constituunt. I. 10.

ARTERIA, aut vena aliqua, ex his quae ad pulmonem tendunt, lacinata aut convulsa. II. 432. magna ventrem depascitur. I. 490. hanc sanguine, quem nos videmus, non nutrir. I. 490. asperae structura et positio. III. 379. harum cor fons est. I. 503. cartilaginosa structura et positio. III. 380. ex rene. III. 457. earum radicatio cor. II. 22. vulneratae signis. II. 267. ulceratio, et pulmonis ardor. II. 71.

ARTHRITIDES in siccitatibus plerumque fiunt. III. 723.

ARTICULATIO carnis unde contingat. I. 390. in *Articulatione* corporis, similia semper ad similia transeunt. I. 390.

Articulationis dies purgationi a partu pares. I. 392. de ARTICULARI morbo, arthridideve. II. 406. hic vere fit. III. 724. intestini dextri dolori super-veniens, morbum quietiorem reddit. III. 602. in hoc coxae dolor. III. 696. huic morbo raphani folia profunt. I. 686.

ARTICULUS femoris, ex nativitate aut dum corpus auge-
scit, elapsus. III. 231. qui est ad poplitem, sine illo qui est ad inguen, in sanis etiam extendi nequit. III. 226. elapsus non repositus. III. 214. digiti, decimaquarta die restituitur. III. 267. supra cubiti os transgressus. III. 127.

Articuli ante repositionem, praemolliendi. III. 264. multi in manibus et pedibus. II. 111. circa pedem eminentes, tibiae ossibus luxatis, ac ulcere inducto. III. 240. ex carnibus sunt mucosiores quam carnosus. III. 146. circa gibbum cubiti. III. 244. in *Articulis* tumores, frigida multa affusa, levat. III. 742. abscessum facit dysenteria intempestive suppressa. I. 311. abscessus suppurati quibus ex

febris fiant. I. 252. ex his periculo maxime obnoxii sunt magni digiti. et praesertim pedum. I. 205. ex iisdem homini fit humiditas. III. 144.

Articulis et carnibus labor prodest. III. 114. sq. ab iis sanguinis fluxus, a partu aut a labore corruptae. II. 769. ad hos abscessus fiunt. I. 342.

Articulorum magna inter se differentia. III. 236. repositiones quaedam, in palaestris tantum usitatae. III. 140. *ligamenta*, sunt *venae*, ac nervi non in carne sublimes, sed ad ossa protenti. I. 17. ab eorum abscessu liberat urina multa et crassa, et alba prodiens, qualis in febribus laboriosis quarta die quibusdam fieri incipit. III. 737. dolores senibus fiunt. III. 726. ante febres exolutio quare contingat. I. 577. generatio. I. 433. durities malum. III. 587. per utrem repositio. III. 260. repositio quomodo sit lethalis. III. 243. circa malleolos luxatio. III. 268.

Articulos induratos, operae precium est sanare aqua calida in utriculum infusa. II. 162. circa *Articulos* dolorem aliquem, aut tumorem significat, urina crassa albam subsidentiam habens. I. 196. ad hos quidem dolores, aut tubercula diutina, ex febribus fiunt, hi cibis pluribus utuntur. III. 764. sq. ad eosdem abscessus fiunt, delassatis in febribus. III. 731. item dolores fiunt quibus sunt febres longae. III. 764. hos tumores in infantibus. III. 586. qui circa eos rubicundas in superficie pustulas habent circa ventrem in inguina rubescunt, velut ex plagis dolorosis, et moriuntur. I. 315. partes circa *Articulos* tumefaciunt, in intesti-
norum levitatibus, cum animalculis, dolores, tormine soluti. I. 311.

ARTIS opera libera esse debent. III. 779. medicinae faci-

litas ac promptitudo quibus consistant. II. 177. universae principium. II. 177. medicae licet certitudo exacta sit difficilis, haudquaquam tamen ars ipsa, veluti non existens, neque probe investigata, est rejicienda. I. 36. magna pars est, judicium rectum de iis quae recte scripta sunt. I. 149.

ARTIFICUM differentia. I. 23.

ARTIBUS nomina ex speciebus imponi: non autem rerum species ex nominibus provenire. I. 7.

Artium ignotarum calumnia, proditio est incitiae. I. 6. contra *Artium* ineptos calumniatores. I. 5.

ASCARIDES. III. 429. pueris grandiusculis fiunt. III. 725. in pudendo muliebri, aut intestino recto. II. 853. qui *Ascaridas* habent cum capitis dolore, his surditas et sopor consequens, abscessus circa aurem exurit. I. 257.

ASIA habet pulcherrimos minimeque differentes homines. I. 548.

Asiam ab Europa, plurimum differre. I. 547. ad naturam regionis optime temperatae proxime accedere. I. 549.

ASIANI an multum ipse inter se differant. I. 549. imbelles, propter ipsa anni tempora quae non magnas mutationes faciunt. I. 553.

ASINI sterqus confert praegnant, menses profluos habenti. I. 481.

ASININAE carnes, alvo secedunt, et pullorum adhuc magis. I. 679. ex ASINORUM pedibus derafa terra. II. 597. Iq.

ASPARAGUS fectus est et album sistit. I. 687. hujus semen in vivo potum conceptionem juvat. II. 715.

ASPERITUDINES in cute miliaceae. III. 445.

ASPHODELI radices in morbo regio nigro. II. 246.

ASSIMILATIO alimenti quando contingat. II. 17.

ASTHMATA autumnno fiunt. III. 724. aetatem constantem degentibus accidunt. III. 725. ex *Asthmate* aut tussi gibbosi, ante pubertatem moriuntur. III. 755.

ASTRA quae ex circumferentia excidere videntur, suntque pura ac splendida, et ultra ac prorsum ferri videntur, sanitatem significant. II. 8. pura et candida in coelo videre, sanum esse significat. II. 8. nigra et obscura et ad occasum ferri videre, magis morbos significat. II. 9. serenitate existente premi et debilia videri, et prae siccitate a circuitu suo impediri, periculum significat delabendi in morbum. II. 6.

ASTRORUM fuga ac mutatio, praesentem statum in fugam verti significant. II. 6. observatio ad morborum judicationem necessaria. I. 547. ortus et occasus observatio et cognitio de diaeta praecipientibus, necessaria. I. 628. solis, lunae, cum partibus humani corporis cognatio, et quid horum passio per somnum occurrens significat. II. 4. de eorum significationibus quomodo judicandum. ibid.

Astronomiae cum medicina cognatio. I. 525.

Atra bilis quibusvis morbis incipientibus si supra infrave exierit, perniciosum. III. 730. in dysenteriae principio, lethalis. III. 730. si febrienti in principio, sursum aut deorsum prodierit, lethale est. I. 243.

Atrae bilis velut similis est haemorrhoids. III. 609. ejus in uteris signa. II. 851. vomitus in vulnere, lethalis. II. 136. *Atrae* biles quibusdam fiunt, si autumnus aquilonaris et pluviarum exors fuerit. III. 722. ab *Atra* bile quibus mente motis, tremores fiunt, malum est. I. 246. qui ab hac, mente moti, tremuli fiunt, ac sa-

livam fundunt, num sane phrenitici sunt? *ibid.* qui cum relatis ab hac, mente moti, tremuli fiunt, maligne habent. I. 245.

ATRABILIARIUM signum quando fit. III. 752.

Atrabiliaria mentis emotiones, incommodae. I. 202.

Atrabiliarii, etiam comitiali morbo corripiti plerumque solent, et vicissim. III. 630.

Atrabiliaris putatitius. III. 692.

Atrabiliaris cum phrenitide occupatis, si haemorrhoides oboriantur, bonum est. I. 146. et phreniticis, haemorrhoides accidentes, bonum. III. 751. morbis periculosi humorum a loco ad locum decubitus. III. 756.

Atrabiliaris purgare oportet plenius inferiores, eadem ratione contraria apponentes. III. 728.

Atrabiliarium existit, si lingua derepente impotens fiat, aut aliqua pars corporis siderata. III. 761. fit biliosum et sanguineum corpus, si non habet evacuationes. III. 615.

ATRAMENTUM est spodium Cyprium. II. 663.

ATTENUATIO, articulo-
rum repositionem praecedat. III. 265. circa articulo-
rum repositionem
quousque progredi debeat. III. 267. omnis laxa cutem, deinde circumtenditur. III. 599.

Attenuata multo tempore corpora, lente reficere oportet: quae vero brevi, brevi. III. 712.

Attenuati, quibus atra bilis, aut niger sanguis subierit, postmodum moriuntur. III. 730.

Attenuari hominem quandoque etiam, ubi cibis jucundus est. II. 345. sq. quae foris *Attenuant*, intra corpus assumpta, tumefactionem inducunt. II. 147.

ATTRACTIO, pulmo, siccus ardor; supervacuata siccatur et somnus multus. III. 610.

ATRIPLEX humida est, non tamen alvum movet. I. 687.

AVARITIA. III. 811. malorum omnium causa. III. 809. ejus radix. III.

AUCTIO et nutritio partium corporis ex diaeta. I. 635.

si non *Audita* aeger in febre non intermittente, mortem in propinquo esse significat. III. 734.

Auditus ratio. I. 436. II. 103. gravitates senibus fiunt. III. 727. et oculi mutilantur a pituita obfirmata. II. 169.

Auditum hebetant Austrinae tempestates. III. 720. III. 723.

Avena comesta humectat ac perfrigerat, itemque in sorbitione accepta. I. 677.

AUGESCIT homo in tertium annorum septenarium, in quo adolescens fit, usque ad quartum et quintum septenarium. I. 436.

AURIFICES. I. 644.

AURIS dolor pertinax cum febre acuta, cur juvenes septima die occidat. I. 262. fracta nullam admittit deligationem. III. 185. sinistrae fluxio, viscosa, crassa, post febre continuam. III. 520. incisae curatio. III. 187. pellicula omnium pellicularum siccissima. I. 436. suppuratio post dentium dolorem. III. 520. sq. si cui doleat, lacte utatur. III. 461. ad ejus dolorem cucurbitam affigito. III. 466. acutus cum febre continua et forti, horrendus est. I. 113. si doleat, lana digito obvoluta, oleum calidum instillato. III. 608. cum dextrae, et capitis dolore rigor et febris. III. 638. ex *Auris* dolore acuto cum febre continua ac forti, juniores homines septimo die, et adhuc citius, moriuntur. I. 113. circa *Aurem* abscessus, ex peripneumonia. I. 297. excitatur, quando capitis dolorem cum ascaridibus surditas, et sopor consequuntur. I. 257. quibus circa judicationem oborientes non suppurantur, his

submotis recidiva fit. I. 145. in morbis diuturnis suppurati, non valde albo et inodoro pure occidunt, et maxime mulieres. I. 264. attollit praecordiorum distentio, cum sopore anxioso in caput dolente. I. 279. attollit biliosis spiritus magnus. I. 279. juxta *Aurem* abscessus fiunt ex acutis morbis maxime in febribus. I. 265. ex febre ardenti. III. 665. emergunt ex egestionibus desinentibus in spumosas meracas. I. 341. magis faciunt viscosae biliosae egestionibus. I. 343. excitant convulsorio modo exacerbata, cum stuporis detentione. I. 289. maxime fiunt anxiosis. I. 329. circa *Aurem* quae dolorose excitantur, perniciose sunt. I. 263. rubores, ex praegresso dolore in febribus. I. 263. tubercula, vide Tubercula circa aurem. III. 601. tumor magnus cum praecordio intento perfrigeratis. I. 247. tumores leniter erumpunt, quibus circa fauces sunt irritamenta. I. 274. habent soporosa, anxiosa, dolorosa praecordia, frequenter parum spuentia. I. 260. in longis morbis non suppurantes, lethales. I. 264. oborti anxietatem in praecordio sentientibus, ipsos occidunt. I. 281. ex plurimis graveolentibus cum febre acuta, et praecordio intento tardius excitati, occidunt. I. 264. supra *Aurem* quibus rubor, hi vicesima ac quadragesima die periclitantur. I. 293. juxta *Aurem* tumores, in morbis longis parvi sunt. I. 247. parvi tumores tremulis anxiosis convulsionem significant. I. 289. tumorem faciunt, ad alvum biliosam, mollem, stercoracea egerentem, ardores comparentes. I. 343.

Aures quibus in febribus obsurduerunt, his sanguis e naribus effusus, aut alvus exturbata, morbum solvit. III. 735. quibus in febribus obsur-

duerunt, his non soluta febre, insanire necesse est. I. 147. in has pituitae fluxiones, et quomodo curandae. II. 117. per has fluxiones capitis. I. 497. frigidae, et pellucidae, et contractae, perniciosae. I. 262. frigidae ac contractae, quales aegrum morti proximum esse significant. I. 90. per has ex auribus, plerumque tertia die moriuntur. III. 612. ex hac male olet, in splenis morbo. II. 486. ad eas resiccandas medicamentum. II. 226. juxta easdem tubercula in febrientibus cum dolore. III. 404. per has aut per nares si pus fluxerit, caput circumcirca dolenti ac aegrotanti, solvit morbum. I. 148. in *Aure* denigratis, calida convenit. II. 163. circa *Aures* tumores, et aliae suppurationes ex praecordiorum doloribus emergentes, maligni sunt. I. 278. abscessus, ex inflammati pulmonis morbis. I. 108. exurgunt, ex purgationibus, meracis desinentibus. I. 173. qui occidunt. I. 279. juxta *Aures* abscessus ex surditate leviter fiunt. I. 265. habentibus, urinae cito et modice concoctae, malae sunt. I. 181.

Aurium abscessus dolorosi, citra judicationem dissipati, mali sunt. I. 184. collutio. II. 294. eruptiones, aestate quinta die fiunt, quandoque vero etiam diutius durant. III. 614. doloris a pituita generatio et curatio. II. 382. sq. dolores aestate fiunt. III. 724. fluxiones quomodo curandae. II. 117. humiditates parvis ac recens natis puerulis accidunt. III. 725. sonitus, et capitis concussionibus, sanguinem effundunt. I. 258. sonitum facientia sanguinem profundunt, aut menses deducunt. I. 179. sonitus unde. II. 215. et capitis gravitas in tabidis, postquam locum acclivem conscenderint. II. 265. cum visus hebetudine si in febribus ardentibus acce-

dant, mente moventur. I. 251. sonitibus accedentibus cum visus hebetudine, et gravitate in naribus accedente in febre ardenti, melancholico modo mente moventur. I. 159. ulcerum pharmacum. III. 316.

AUSTER ærem compactum liquat ac diffundit. I. 608. natura humidus, plantarum ac hominum corpora in Libya resiccat. I. 670.

Austri auditum gravantes, caliginosi, caput gravantes, torpidi, dissolventes. III. 720.

AUSTERA non replent. I. 693. vina ad robur et siccitatem commoda sunt. II. 423.

Austerum vinum et album et nigrum, frigidum, ac ulcera commodum est. II. 160.

AUTUMNI Borealis et sicci constitutio natura pituitosis confert. I. 545. sq.

Autumno et æstate cibos difficillime ferunt, hieme facillime. III. 711. morbi fiunt, et ex æstivis multi. III. 724. in hoc morbi acutissimi, et omnino mortiferi. III. 721.

Autumnus tabidis malus. III. 721. III. 621.

Autumnales morbos expectare oportet, cum eadem die modo calor, modo frigus sit. III. 719. sq.

B.

BALBI, celeri lingua præditi, atræ bilis humori obnoxii, biliosique sunt. III. 462. sq. ab alvi profluvio longo maxime corripuntur. III. 753.

de *Balneis*. I. 694. ab his abstinendum, si febris habeat. II. 657. moderati usus, non moderati incommoda. II. 421. calida jejunum attenuant, ac frigefaciunt. I. 694. eorum commoda ac incommoda, et eorum utendi modus. II. 62. naturæ (quomodo ad universos homines se habeant) ignoratæ, medicis erroris causas præbent. I. 51. frigidorum facultas. I. 694.

Balneum oculorum dolores solvit. III. 753. cur peripneumoniceis magis conveniat quam febribus ardentibus. II. 63.

BETAE succus alvum movet. I. 687.

Betatum et bechii folia, quibus ulceribus conveniant. III. 241.

BIBENDI appetentia quibus noctu valde sitientibus, si obdormierint, bonum est. III. 743.

BILIS, dolorum in ventre errantium causa est. II. 393. furoris causa hominibus. III. 799. sanguine aliquanto frigidior est. II. 200. sq. in superficie consistit, et est levissima. II. 358. sanguis, hydrops, et pituita, quomodo copiosiora et pauciora fiant a cibis et potibus. II. 325. fluxus seu diarrhoeæ curatio. II. 403. quantum in ventriculo et in vesica inest. II. 208. fluxio periculosa, si icterus in oculis accedat. II. 125. fluxus spontaneus, difficulter sedatur. II. 137. in vesicam conflens, urinam crassam efficit. II. 209. multa superius aut inferius pueris majoribus prodiens quando periculosum. I. 483. in tempore foras dispersa febrienti ac bilioso, bonum est, et contra malum. II. 174. si derepente multa fiat, homo hepar dolet, et de ventre copiosior fit. II. 331. et pituita humores in corpore permixti sanguinem ipsum congelant. II. 201. fit, velut de avibus dixi, quod sint biliosæ. III. 612. per superiora aut inferiora, in febre forti purgatio. II. 390. vomitum iis accidere est necesse quibus cerebrum fuerit dissectum. III. 756. vomitus cum capitis dolore et urinae difficultate. II. 225. combustæ vomitus. III. 555. atra autumnio plurima et fortissima existit. I. 359. ejus vomitus. III. 519. in egestionem subsidens. I. 143. omnium humorum viscosissima

ac tenacissima. I. 370. ejus generatio post autumnum siccum et Borealem. I. 545. sq. aeruginosae facultas. I. 48. flava per aetatem in corpore usque ad autumnum elevatur, dominante adhuc sanguine. I. 358. fulvae, et nigrae vomitus. III. 557. nigrae vomitus doloribus in humeris confert. I. 229. pallidae in morbo hepatico vomitus. II. 481. ab ejus fluxione infestati, cur lassitudine vexentur. II. 114. ex illius in thoracem fluxione, tabidi, et suppurati. II. 115.

Bilem purgantia. II. 561. 759. et pituitam purgantia pharmaca, periculosa. II. 408. ex utero. II. 737. solam ad folliculum in hepate a cibis et potibus secerni. II. 338. et pituitam trahentes, collutiones. II. 738. *Bile* suffocatus. III. 564. haec quomodo et cur copiosior in corpore fiat. II. 333.

Bilioforum ac pituitosorum in uteros confluxus. II. 639. sub *Bilioforum* vomitus in mulieribus gravidis, dum jejunaesunt. I. 222.

Biliofae mulieris et pituitosae, ex mensuris purgationibus, cognitio. II. 741. quibus sunt egestionis, sordiditate sientecessant. III. 731. in urinis subsidentiae superne tenues, acutum morbum significant. III. 760.

Biliofi supernis partibus, famem minus tolerant, pituitosi contra. II. 43.

Biliofis valde, in febribus maxime, omnino quibusdam ad crura purgatio. III. 447. in *Biliofis* alvus turbata, egerens parva geniturae similia, ex talibus in hydropem desinunt. I. 310. spiritus magnus, et febris acuta, cum praecordii intensione, juxta aurem abscessum facit. I. 250. urinae interceptio, brevi occidit. I. 336.

Blitum calidum est, non movens alvum. I. 687.

Boni sunt, quicunque fulvisimi, oculis magnis. III. 459.

Botri uvarum, calidi sunt ac humidi, ac alvum movent, maxime albi. I. 689. sq.

Bos quare pedem magis, quam alia animalia, trahit. III. 146.

Boves quo tempore fiant tenuissimi. III. 145. cur brevem herbam depasci nequeant. III. 145. cur luxationi maxime obnoxii. III. 146. in Scythia cornibus quare careant. I. 556.

Boreas sive Aquilo, cur frigidus ac humidus. I. 669.

Brachii luxati cognitio. III. 149. fracti justissima extensio et compositio. III. 78. os fractum quadraginta diebus corroboratur. III. 80. ossis incurvatio quomodo praecavenda. III. 80. de *Brachio* seu cubito. III. 273.

Brachium in anteriorem partem rarissime luxatur. III. 128. in posteriorem partem luxatum. III. 130.

Brassica acrimoniam quandam habet ad secessum, simul boni succi est. II. 423. calfacit ac alvum movet, et biliosa ducit. I. 687. in spirationis difficultate. III. 593.

Buxa sublivida in lingua pleuriticorum, qui denotet. I. 294. II. 313.

Bullae quibus in urinis superstant, renum affectiones significant, et morbum fore longum. III. 760.

Butyrum lene est, et in superficie consistit. II. 358.

Bubulae carnis pessus, in pudendorum ulceribus. II. 750.

Bupthalmi folia quibus ulceribus serviant. III. 245.

C.

Caecitas, febrem ardentem solvit. I. 146.

Caecitatem significant, humorum de loco in locum decubitus. III. 756.

Caecutientem et corpore exolutum sibi videri. III. 577.

CAECUTIRE et corpore exoluto sibi videri. III. 690.

CALAMINTHA calfacit et purgat. I. 687.

CALCANEUS denigratus. III. 269.

Calcanei summi, in tibiae et femoris fracturis, cura habenda. III. 101. ex saltu vehementer laesi, curatio. III. 83. contusio. III. 268. os unum. III. 271.

CALCEUS plumbeus. III. 239.

CALCULI signa quinque. II. 372. pueris grandiusculis fiunt. III. 725. pueris ob vesicae ac rotinis corporis caliditatem fiunt, viris vero propter earundem partium frigiditatem minime. I. 367. ex *Calculi* morbo in superna palpebra ordeolum. III. 436.

Calculosae virgini cataplasmata. II. 597.

Calculosorum urina, quare splendidissima. I. 541.

Calculorum aut *urinarum* crassarum mictionem, quanam significant. I. 336.

Calculos fortasse per urinam aegris ejiciunt tremores, qui comparentes senilibus in febre fiunt. I. 336.

Calculosi ita figurati ut lapis ad *urinarium* meatum non illabitur, facile mingunt. I. 312.

Calculus pueris generat, lac calidum ac biliosum. I. 542. II. 369.

CALIDA suppuratoria est et grata variis affectibus. II. 163. III. 741. aut frigida, quae corporis partes gaudeant. II. 156. oculis, doloribus, suppurationibus, lacrimis mordacibus, siccis omnibus convenit. II. 162. frequenter ea utentibus, varias noxas inducit. III. 740.

Calidae usus tandiu prodest, quandiu corpus ejus exhibitionem superat. II. 144. lavacrum, sibi medetur. I. 473. asperione, cutis superne ulceratur. II. 154.

Calidissima venula sanguinis multitudine, id quod fulgi-

nosum est exerit, et statim scernit. III. 610.

Calidi, est diffundere: frigidum, congelare. I. 427.

CALIDITAS aut frigiditas ubicunque in corpore, hic morbus est. I. 143. III. 732. acrimoniae signum est. III. 612. quomodo ad ulcera perveniat. II. 352.

Calidum omne moderato frigido nutrir. I. 384.

Calido corpori, id quod comedit, intrinsecus frigiditas est: forinsecus autem dolor a sole, igne, vestitu, in tempore aestivo. III. 610.

Calidum, frigidum, humidum, siccum, nihil in seipso purum ac impermixtum inventum. I. 41. et frigidum quid permulent, et quid non. I. 48. non simpliciter, febrium aut affectionum homini causa. I. 45. assumere, non potest aegrotis imperari. I. 41. vocatum Hippocrati immortale videtur, et cuncta intelligere, videre, audire, et scire omnia, tum praesentia tum futura. I. 425.

CALFACERE aut frigefacere multum aut repente, periculosum est. III. 719.

Calfaciendi aut refrigerandi corporum per balnea aut alia exteriora, modus. I. 43.

Calfacientia corpus, et alimentum non praebentia, frigiditatem exhibent. I. 697.

CALIGINES et nubeculae, levigantur ac delentur, si non vulnus aliquod in eo loco accesserit. I. 215.

CALIGO oculorum, bonum non est. I. 267.

CALIGINES mensibus multis comparentibus, solvuntur. I. 328.

CALLORUM ex uteris expulsio. III. 38.

CALLOSARUM duritierum in pulmone causa. I. 515.

CALLYPHYLLI potus. III. 676.

CALOR quibus plurimus est, maxima voce praediti sunt.

III. 605. innatus hieme et vere amplior est. III. 710. ejus revocationem, quando frigidae usus faciat. III. 741.

Calores quibus multi quandoque sedantur, hi non per totum corpus, sed aut circa cervicem, aut sub alis, aut capite sudantes liberantur. III. 675. ex fomentis. III. 671.

Calori neque a bile, neque a pituita, sed a lassitudine aut febre oborto, quomodo mendendum. III. 467.

CALVARIAE os medicina destitutum. III. 706.

CALVI ut plurimum sunt pituitosi. I. 399. sq. quicunque sunt, his varices magnae non sunt. III. 753. non sunt Eunuchi. III. 753. his ad pilos producendos. II. 854.

CALVITIES instrumentorum attritio. III. 595.

ex *CAMMARO* in febrientibus potio. II. 133.

CANALES cruribus impositi. III. 93.

CANCER si a ventris turbatione, aut tussi fiat, os amarefecit. III. 466. in haemorrhoidibus. III. 556. sq.

CANCRI fluviales vino suffocati, in fluxu muliebri. II. 592. occulti difficulter submoveri possunt. I. 207. occulti submersi. I. 204. occulti quibuscunque fiunt, eos non curare, melius est. III. 754. occultorum signa. II. 795.

sub *CANEM*, et ante canem, operosae sunt medicamentorum purgationes. III. 727.

CANI ex nativitate parte aliqua, partem illam albiorem habent. I. 400.

CANITIES quare contingat. I. 400.

CANINAE carnes calc faciunt et siccant et robur inducunt, non tamen alvo secedunt. I. 680.

CANTHARIDES in pello ad purgandum. I. 479.

CAPILLI in tabidis de capite defluentes, lethale. I. 307. III. 740.

CAPILLORUM in capite ob

cerebri multitudinem major est copia. I. 497. defluvium. II. 854. in morbis crassis defluvium. II. 511. generatio. I. 436.

CAPITONUM et anguillarum piscium pinguedo, pessima. II. 437.

CAPRAE Scyriae, casei ad lac augendum maxime commodi sunt. II. 670. pilorum sordes circa sedem. II. 860. propter cerebrum humidum, et sudore refertum, plerumque comitiales. I. 606.

CAPRINAE carnes bubulis sunt leviores, et magis alvo secedunt. I. 679. et omnia quae in bubulis insunt, habent mala. II. 91.

CAPUT dolenti, et circumcirca dolenti, pus aut aqua, aut sanguis fluens per nares, aut os, aut nares, solvit morbum. I. 148. III. 751. dolentes convulsioni obnoxii sunt. I. 259. in febribus exudantes, alvo suppressa, convulsi fiunt. I. 255. perniciose habent. I. 259. opisthotono corripuntur. I. 169. siticulosi, aliquatenus vigilantes, obscuri cognitu, impotentes, ex alvo liquida delassati, num mente moventur? I. 259. dolentibus lac dare, malum. III. 748. ex posteriore parte, ossa rupta habentibus, fluxio e nare larga, crassa, mala est. I. 261. et mente percussis, non lac sed aquam Hippocrates propinandum censet. II. 688. dolentibus abscessus sunt iuxta aures. I. 264. et oculos purgantia medicamenta. II. 119. qui dolent, et aures fluentes habent, his palatum cavum est, et dentes non e directo inter se respondent. III. 583. circumcirca dolenti ac aegrotanti, si pus per aures aut per nares fluxerit, solvit morbum. I. 148. in diuturno dolore purgatum magis affigitur. II. 141. si doluerit, ad pectus descendit, deinde ad praecordia, postea ad coxam. III. 460.

circumcirca dolenti, quicumque ex supernis locus doluerit, cucurbitam affige. I. 148. si doluerit, et ex hoc febris accedat, et hinc non sedetur, dolore non cessante, febris non judicatur. I. 140. sq. cui in febre non lethali doluerit, ei biliosus vomitus aderit. I. 117. qui dolent, stupore correpti, delirantes, alvo suppressa, oculo ferociente, florulenti, hi in posteriorem partem convelluntur. I. 257. hi stupore detenti, dolorosi, oculum rubicundum habentes, sanguinem effundunt. I. 258. quomodo in balneis haberi debeat. II. 62. humores a corpore attractos, quando retineat. I. 495. per hoc torpores et puncturae pruriginosae, velut ab urtica, per caput discurrentes. I. 224. acutum habentes, qui quidem validam habent cervicem, robusti sunt, tum alias, tum ossibus. III. 583. pituitae fons est. II. 325. et splen partes maxime cavae. II. 325. sq. gravant austri. III. 723. lapide percussus. III. 570. 659. splen cur morbis maxime obnoxia. II. 339. velut cucurbita corpori incumbit. II. 329. humiditatem ex reliquo corpore complectitur. I. 495. parvum habens, neque balbus esse poterit, neque calvus, nisi fuerit glaucus. III. 463. suppuratis quomodo purgandum. II. 127. et manus in aqua in cutem laborantibus, si frigida sunt, malum est. I. 97. sanissimum qui foetus, et qui morbosum habeant? I. 597. humore repletum quae significant. II. 221. et pedes, et manus perfrigerari, alvo et lateribus calidis, malum est. I. 316. magnum, oculi parvi, balbi iracundi sunt. III. 462. magnum, oculi nigri et magni, nasum crassum et simum habentes, boni. III. 463. praegnantis pituitosum, febrem inducit. II. 645. quae concu-

tiunt, ea sanguinem per nares effundere spes est. I. 179. ab hoc defluxus in ventrem procedens, profluvia alvi generat. I. 599. ad *Caput* dolores in angina citra notas cum febre, perniciosi. I. 292. et thoracem, ac pulmonem procedentia partus purgamenta. II. 667. refrigerandum, terra figulina. II. 293. recursus ex lumborum dolore. I. 282. et collum ex lumbis transeuntes affectiones, levis siderationis modo resolventes, convulsoriae, mentis emotoriae sunt, etc. I. 282. sq. circa *Caput* dolores. I. 223. exudantes in morbis acutis et moleste ferentes, malum. I. 162. in *Caput* vapores omnis generis, a corpore retruduntur. I. 495. editi, cur securius discedant, iis qui in pedes. I. 455. lapsus. III. 630. retro percussus, contuso osse ac nigrefacto. III. 661.

Capitis cutis crassa ac rubicunda in morbis crassis. II. 512. concussiones sanguinem effundunt. I. 258. dolores soporosi, cum gravitate sientes ac convulsione, plerumque mali sunt, utrum gestantibus. I. 322. aut adesse, aut adfuturos, urinae conturbatae in febribus significant. III. 736. fortes et continui cum febre, si quidem lethalium signorum quid accesserit, perniciosi valde sunt. I. 113. sanguinis eruptiones solvunt. I. 181. utrum gerentibus, soporosi, cum gravitate sientes, mali sunt. I. 172. ad hiemem fiunt, si aestus sicca et aquilonaris fiat. III. 722. III. 725. ex utero et urinae stillicidium. III. 678. sq. et pulsus temporum, ante febres quare fiant. I. 578. post aetatem siccam et borealem. I. 545. quibus sunt, et sonitus aurium, citra febrem, eos aut sideratos, aut comitiales, aut obliviosos fore expecta. I. 257. dolor moderatus, cum siti cibum capiente, aut cum

fudore non solvente febrem, abscessus in gingivis, aut circa aurem significat, alvo non exturbata. I. 259. in lippientibus periculum facit caecitatis. I. 268. soporofus cum gravitate, convullorium quid facit. I. 259. convullorium quiddam habet. I. 172. prae nimia sanguinis caliditate fit. II. 216. in muliere. II. 592. in morbo acuto, praecordium revulsam, non profluente ex naribus sanguine, ad phrenitidem devenit. I. 249. si pertinax cum febre acuta circa frontem ac tempora fuerit, fluxiones significat. I. 256. num affecti sunt, quibus juxta aures abscessus. I. 183. cum sedis et pudendorum dolore, et torporem et impotentiam inducit. I. 257. repentinus, cum vocis interceptione, ac sui impotentia, hominem septimo die interimit, si non febris invalerit. II. 217. quibus for-
tis, et venarum pulsus, his sanguinis fluxio plerumque contingit. I. 253. doloris in utero conceptio, solutio est. I. 467. ejus per utrem coriaceum, aqua calidissima plenum, curatio. I. 222. dolorem solvit pus per nares, aut sputa crassa, et non olentia. I. 258. dolor quibus in febre non lethali, et alia signa, in his bilis dominatur. I. 137. ad *Capitis* dolorem et crapulam, jejunium, malum. II. 89. doloris a pituita, seu causa frigida aut aliis causis curatio. II. 381. dolori diuturno, venarum perussio utilis est. II. 141. universi dolorem, quae solvant. I. 148. partem posteriorem dolenti vena in fronte recta secta, prodest. III. 749. III. 592. dolorem ut sedes, sanguinem de venis detrahito. II. 141. significat urina alba velut jumentorum. I. 334. in hujus dolore, quae ante faciem feruntur, frustra venari, lethale. I. 93. ex ejus diu-

turno dolore et potationibus, febris. III. 473. dimidii dolor, ex destillatione. III. 582. in foetu mortuo extrahendi ratio. III. 377. fluxiones septem. II. 114. fluxiones secundum naturam tres sunt, praeter naturam quatuor. I. 497. per aures fluxiones. I. 497. 499. fluxio pituitosa per palatum in ventrem. I. 499. dimidiam partem dolens. III. 674. glandulae sunt ipsi cerebro similes. I. 497. gravitas et aurium sonitus in tabidis, postquam locum acclivem conscenderint. II. 265. gravedine quinam minus laborent. III. 594. gravitas quare contingat. II. 216. gravitatem solvit calida. II. 163. III. 741. inducit eam aromatum suffitus. III. 743. gravitas et stridor secundum pulmonem. III. 534. os spongiae simile, et habet in seipso carunculas. III. 348. os si contractum fuerit, lac et vinum, ammixta aquae pari mensura, bibenda dato. III. 460. juxta medium, os duplex. III. 348. prominentia, quid. III. 346. ex tetragono medicamento purgatio in vulvo arcuato. II. 509. per tetragonum in morbo crasso purgatio. II. 517. purgatio si in cerebro non contingat, necesse est, foetus pituitosos esse. I. 597. secandi ratio in fluxu mucoso ad oculos. II. 120. succussiones, oculi rubicundi, mentem manifeste emoventes, perniciosae sunt. I. 257. sutura valde cavata. III. 673. torpor, repletum significat. II. 221. torporem solvit muci per nares vel aures eruptio. I. 625. venae totius corporis crassissimae existunt. I. 397. unguentum ex variis. II. 224. ulcera qua parte secanda. III. 363. vulnera, quae lethalissima. I. 208. posteriore parte vulnerati, cur serius moriantur. III. 350. alia parte vulnerati, ulcus et os carne denudatum habentes. III. 355. ac colli dolor quibus

est, sed et totius corporis tremula quaedam impotentia, sanguinis eruptio solvit. I. 258. a *Capitis* fluxione ad vertebrae et carnes, hydrops. II. 115. de *Capitis* fluxionibus. I. 497. fluxione ante coxendicum dolorem. II. 129. fluxione in thoracem. II. 121. fracturis earumque curatione. II. 136. dolore acuto, cum vocis interceptione, ab ebrietate. II. 299. cum bilis vomitu et urinae difficultate. II. 225. repentinum cum vocis interceptione. II. 233. gravi, nunc ad collum, nunc ad alias partes transeunte, ex venarum super-vomitu. II. 229. sq. morbis. II. 213. ossium perforationis ac terebrationis usu. III. 374. ex *Capitis* fluxionibus per venas in spinalem medullam, morbus. I. 500. dolore vocis interceptiones si sint, cum sudoribus febriculosi laxantur in seiplos, fiuntque morbi revertentes diutius durantes. I. 170. 272. gravitate, et temporis dextri dolore febris. III. 470. ulcere febris. III. 372. ulcere conxulso. III. 372. vulneribus moriturorum signa. III. 371. lethaliissima sunt, quae ad cerebrum pertingunt. I. 208. in *Capitis* dolore, frontis secandi ratio. II. 230. sopor et surditas, circa aurem abscessum aliquem eructat. I. 184. qui ascarides habent, his surditas et sopor consequens, abscessus circa aurem exulscitat. I. 257. doloribus cur vinum non exhibendum. II. 382. vomitus aeruginosi cum surditate vigilantibus, cito insaniam excitant. I. 158. 258. morbis, venae circa aures urendae sunt. II. 223. morbis lenticulae decoctum. II. 228. offe, tumor rubicundus. III. 373. vulnere febris, si incipiat quarta aut septima die, valde lethale est. I. 209. interdum nervi aut ossis aut amborum corruptio confert. I. 207. post

Capitis dolorem, febris ardens acuta. III. 502. lumborum, ac colli dolores, febris. III. 422. ad *Capitis* dolorem ex crapula, aut alias. III. 467. ulcera, pharmaca. III. 316. cum *Capitis* dolore febris, hiemis tempore. III. 646. gravitate surditas, sanguinem profundit. I. 263.

in *Capite* quibuscunque sanis derepente dolores fiunt, et statim voce intercepta jacent, ac stertunt, in septem diebus pereunt, si non febris apprehendat. I. 148. III. 756. cui tumor depascendo proserpebat, ei primum alumen usum profuit. III. 603.

circa *Capitis* vulnera quae consideranda. I. 208.

Capite incalescente quomodo urinae multae emittantur. II. 212. gravati juxta sinciput dolentes, vigiliis infestati sanguinem effundunt. I. 258. gravatis, horrorem habentibus, lassitudine affectis, menses erumpunt. I. 326. vulnerati. III. 540. 561. vulnerati hieme diutius vivunt. III. 350. a *Capite* fluxionibus, veratrum convenit. II. 87. ex *Capite* gravata mulier. III. 528. in *Capite* ulcus. III. 460. et reliqua corpore, qua ratione ulcera enascantur. II. 213.

Capita humana dissimilia, neque suturae capitis omnes eodem loco consistunt. III. 346. qui debilia habuerint, non fuerint boni potiores. I. 526. humida ac pituitosa homines habere par est, hieme frigida. I. 526.

CARBUNCULI aestivi. III. 428.

CARCINOMA circa pectus. III. 582. 702. in faucibus usum. III. 699.

CARIES ossis capitis. II. 218.

Cariei seu terebinis in osse signa. II. 235.

CARDIOMYUS solus in fellis folliculo innascitur. II. 339.

CARO, genitura prodeunte rarefcit. I. 398. os ambiens

negligenter curata. III. 367. si convulsa fuerit aut contusa, sanguinem ex venis sibi ipsi propinquis trahit, atque hic putrescit ac suppuratur. II. 187. livida, ex osse aegrotante, malum. III. 757. ovilla trita. II. 474.

Carnis generatio in genitura, e sanguine descendente a matre, eoque congelato fit. I. 390. eadem quae renum generatio. I. 432. post ejus colliquationem, a laboribus comoda est vocis exercitatio. I. 728. ex telo contusae, ac dissectae, curatio. III. 399. substantiae usus. I. 512.

Carnes attractrices, et ex ventre, et extrinsecus. III. 610. humidas corporibus habentibus, famem inducere oportet. III. 764. bubulae robustae sunt, et alvum sistunt, et aegre in ventre coquuntur. I. 678. conditae ac asservatae in vino, siccant et alunt. I. 690. in aceto asservatae calfaciunt quidem, verum minus propter acetum: multum autem nutriunt. I. 690. sq. sale et aceto inveteratae, quibus exhibendae. I. 729. percoctae et exassatae, ad robur debiles, ad secessum vero percoctae comoda. II. 418. ferinae mansuetis ob diversum victum sunt leviores. II. 421. jumentorum, qua ratione, differant. II. 421. pingues aestuosae sunt, sed alvum movent. I. 690. porcinae pravae sunt, quum fuerint crudiores aut ambustae. II. 92. ex animalibus fortiores sunt quae optime exercentur. I. 682. salsae si gustanti, redundantiae humorum signum. III. 608. sale servatae minus quidem alunt, attenuant autem et siccant, et sufficienter alvum movent. I. 691. alvum turbantes. I. 589. vulneratas, suppuratas fieri, ac consumi oportet. III. 368. caninae quibus exhibendae. I. 729. porcina choleram generant. II. 92.

Carnium imminutiones in iis quibus femur non est repositum. III. 229. de earum differentiis secundum varios praeparationis modos, et quomodo vires earum coctura augendae aut minuendae. I. 690. effoeminationem calidae, frequenter ex utentibus invenit. III. 740. ab earum esu magis laeduntur qui densam carnem, quam qui raram habent. I. 623. partes levissimae sunt capitales. I. 683.

CARNOSI gracilibus citius ambulant. I. 619. hos moderate et difficulter vomentes deorsum purgare oportet, vitantes aestatem. III. 728.

CARUNCULAE parvae aut velut pili cum urina crassa exeuntes, de renibus excernuntur. I. 369. III. 737.

CARTILAGO dissecta, neque augetur neque coalescit. III. 752.

CASEUS, et sesamum, et uva passa, reficiunt, et pituitosa sunt. II. 423. ejus facultas. II. 90. caprinus assatus in uteris ulceratis. II. 691. non toti naturae humanae est contrarius, alioqui omnes ex aequo laederet. I. 50. robustus est, et aestuosus, et alit. I. 683. gracilibus prodest. I. 50.

CASU ac sponte in morbis contingentia. II. 174.

Casus non est spontaneus. I. 11.

CATAPLASMA in anginis. II. 240.

Cataplasmata frigefacientia ad inflammata vulnera. II. 410. discutientia, maturantia. II. 408. tumorum et inflammationis, in circumscitis partibus. III. 314.

Cataplasmate si in ulceribus opus esse visum fuerit, quomodo applicandum. III. 308.

Cataplasmatum formandorum ratio, eorumque usus. I. 64.

CATARRHI perniciem brevi allaturi, senibus fiunt, si hiems australis et pluviosa ac clemens fiat. III. 722.

CATULA fomentum, si menses multi prodierint ac praeterierint. III. 25.

Catulinae carnes humectant. I. 680.

Catulorum et polyporum in vino dulci coctorum usus ad uteri conceptionem. I. 473.

CATAPULTA in pectus percussus. III. 580.

CAUSA qua sine nihil fit. I. 11.

Cavarum partium generatio ac ratio. I. 426.

CELERITAS in medicina commendatur. I. 121.

CEPA visui commoda est, corpori vero mala. I. 686.

Cepae decorticae in vocis ex ebrietate privatione in nares induntur. II. 234. ad urinas commodae sunt. II. 422.

CEREBRUM. III. 824. quare primum sentiat. I. 614. intelligentiae ac prudentiae internuntius. I. 612. morbi sacri, velut etiam aliorum maximorum morborum, autor et causa. I. 595. ob sui magnitudinem, morbos majores et minores aliis partibus facit. I. 497. sedes acmetropolis glutinosi ac frigidi. I. 427. propter sui humiditatem, et membranam ejus humidam, sonum non edit. I. 437. ubi plurimum de seipso liquefecerit, in pulmonem et fauces, et palatum, et reliquum corpus destillat. I. 438. purgatur et florescit. I. 597. et medulla, exanguium partium robustissimae sunt. I. 683. hominis ut aliorum animalium duplex. I. 595. quibus dissectum fuerit, his necesse est febrem et bilis vomitum accedere. III. 756. quibus concussum fuerit ex aliqua causa, eos statim voce privari necesse est. III. 763. si concussum fuerit ac doluerit ejus qui percussus sit, necesse est, e vestigio motum fieri, et neque videre, neque audire. I. 318. II. 170.

Cerebri affectiones esse plures. I. 500. corruptiones post aetatem siccam et borealem.

I. 545. membranae duae. II. 104. plurima copia, qua capitis parte fit. III. 349. signa inflammationem quae comitantur. II. 292. tumor. II. 292. corruptio a bile et pituita. I. 610. corrupti signa. II. 232. a bile infestati signa, et curatio. II. 231. substantia glandularum substantiae persimilis. I. 497. in ejus corruptione saepe sanguinis vomitus. II. 216.

Cerebro corrupto, alii in tribus diebus, alii in septem moriuntur. I. 261. III. 762. frigida inimica. III. 741. dissecto lethale est. III. 752. percalescente, aut vacuo quod est in capite, perhumefcente, sternutatio fit. III. 762. fauciatu moritur. II. 168. a **Cerebro** in venas defluxus. I. 599. non sano quae patiamur. I. 610. ex hoc voluptates, laetitiae, risus et lusus, moerores, anxietates contingunt. I. 609.

CERIA ulcera ad modum favi concreta. I. 204.

CERVI caro siccatur, minus autem secedit, magisque urinam prolicit. I. 680. medulla. II. 564.

Cervicis articulus repandus est. III. 272.

circa **Cervicem** et tempora venae elevatae. III. 618.

CHIRURGIA quatenus tractanda. I. 2. ejus error turpis, quando ab arte quod velis non consequeris. I. 61.

Chirurgus aereis instrumentis non utatur. I. 58. hunc militare oportet. I. 65.

Chirurgicorum instrumentorum, ad peregrinationem, instructio. I. 72.

CHOLERA laborans. III. 549. siccae generatio, signa, et curatio. II. 91. 92. hae, aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726.

Cholerica affectio, ex carnis esu. III. 573.

Cholericae bilis eruptiones sursum ac deorsum ex carnis esu. III. 684. affectiones, et

febres intermittentes, quando magis fiant. III. 685.

ex *Cholericiis* affectionibus nervorum distentio. III. 576.

CIBARIA, opus, ac obsonia quatenam levissima sint. II. 416. et potus, et obsonia (exceptis paucis) tenues ac debiles utilitates exhibent ad augmentum, et ad robur, et ad sanitatem. II. 426.

CIBUS et potus parum deterior. III. 717. modicus, non delassari, non fitire. III. 599. frigidissimus quis. III. 610. quibusnam liquidus, et inconcoctus per alvum secedat. I. 728. ubi praeter naturam copiosior ingressus fuerit, morbum facit. III. 714.

Cibi fastidium. III. 590. citra febrem per duos menses. III. 568. 681. in morbo diuturno, malum. III. 757. non febricitanti, purgatione per superna opus esse significat. III. 729. *Cibi* fastidia quos ex lateris dolore sequuntur, ii oris ventriculi dolore, et fudore aliquantum vexantur. I. 304. in dysenteriiis longis mala sunt. III. 621. purgationibus non prodeuntibus, neque horrore, neque febre accedente, mulierem in utero habere arguunt. III. 747. quibus sunt, his vomitus fit. I. 253. *Cibi* et labores, vires habent contrarias, verum inter se mixti conferunt ad sanitatem. I. 628. ac potus alii, aliis medicamenta esse solent. II. 332. otiosis cur injucundi. II. 345. offerendi qualitas et quantitas. III. 710. potus vel sorbitiones, si consequenter se habent, periculo carent. II. 408. partim celeriter superantur, partim tarde. III. 610. stabiles ac alvum sistentes et calefcunt, et calfacti cito rescicantur ac compinguntur. II. 424. ad voluptatem comparati, qua ratione laedant. I. 40. calidi, sicci quidem sistunt. Si vero humidi sunt, alvum subdu-

cunt. II. 422. aut potus, perperam oblatis, medici arguunt ignorantiam. II. 49. intercepti in sudoribus, num singultum indicant? I. 169. sq. non deorsum prodeuntes potusque in tetano ex vulnere quandoque per nares redeunt. I. 152. et potus corpori commo- dissimi, nisi tempestive exhibeantur, morbos generant. II. 418. et potus quinam ad sanitatem optimi sint. II. 417. potus, aut obsonia, quaecunque aegri concupiscunt, si non damnum consequatur, exhibeto. II. 414. quomodo et cur non possunt eadem die ventrem exire. II. 343. difficillime feruntur aestate et autumno: hieme, facillime. III. 711.

Cibos aut potus plus solito ingestos, optimum est si non conficias, revomere. II. 425. etiam id quod morbosum est, de corpore deferre. II. 342. revomere consuetorum curatio. I. 621. quinam facile ferant. II. 44. qui averfantur, medicamentis purgare non oportet. I. 166.

Cibum bene capientes ab initio, plerumque omnes male habentes et nihil augescen- tes, ad finem rursus cibos fastidiunt. III. 716. dare his qui circuitibus exacerbantur, non oportet. III. 711. cum quis capiens a morbo, non corroboratur, pluri alimento corpus uti significat. III. 712. postridie eructantes, quomodo curantur. I. 624. semel aut bis assumere consueti, cur laedantur si a consuetudine recesserint. I. 35. II. 41. ex aegritudine bene accipienti, nihil augescere corpus, malum est. III. 716. ac potum quando homo appetat, et quando cesset appetentia. II. 338. semel in die capere, attenuat, et ficcat, et alvum sistit. I. 697. crudum postridie eructantes citra ructum acidum. I. 724. qui in die semel

apiunt, hi et impotentes sunt, et calidam urinam mingunt. II. 89. sq. bis in die assumentes, nec adfueti, qua ratione laedantur, et quomodo curandi. II. 41. dans febricitanti, sano quidem robur exhibet, aegroto vero morbus est. III. 765.

Cibo prave utentes dum medicamentis purgantur, cito exolvuntur. III. 717. a *Cibo* actiones quibus, et cur obeundae. I. 664. in exacerbationibus abstinere oportet, et quibus per circuitus exacerbationes fiunt, in exacerbationibus abstinere oportet. III. 709.

Cibis ac potibus omnibus quatuor humores permixtos inesse. II. 326. mollioribus, et potibus aquosioribus ac albioloribus vere utendum. I. 712. in his offerendis quid considerandum. III. 710. sq. quibus neque magnopere juveris, neque laedaris. II. 419. pluribus utantur, quibus tubercula ad articulos, aut dolores ex febribus longis fiunt. III. 733. ex his, si ampliore tempore in ventriculo morentur, incommoda. II. 344. ab iis et potibus humeri ac mammae inflantur. III. 454. ex his superatis neque morbi, neque contrarietas fit ex his quae offeruntur. II. 145. sq.

Ciborum mensura inventa, sanitatis exacta inventio est. II. 628. balneorum exercitiorumque, quomodo ad universos homines se habent. I. 51. facultas ex his conjectanda est quae vim manifestam faciunt. II. 415. debiliū ac levium, item fortium in corpore humano facultas. II. 420. ac potuum singulorum vim, quomodo cognoscere oporteat. I. 672. ac potuum facultas de diaeta scripturo necessario cognoscenda. I. 627. ad horum et potuum additionem minime procedendum. II. 46. ex ho-

rum ac potuum copia, morbos fieri. II. 335.

CICATRICES cavas fieri necesse est, et os abscedere ulceribus annuis. III. 755.

CICER, flatum, tum crudum, tum frictum, et dolorem inducit. II. 91. album per alvum secedit, et per urinam ejicitur, et alit. I. 677.

CIRCUITUM inter se collata incrementa, sive quotidie, sive alternis diebus, sive per amplius temporis intervallum fiant, morborum augmenta et constitutiones indicant. III. 709.

CIVITATES quatenam salubriores. I. 530.

in *Civitatibus* orientalibus morbi pauciores ac debiliores. I. 531.

Civitatum septentrionalium situs et accidentia. I. 527. meridionalium situs earundem ventus, aquae, et morbi singulis aetatibus atque anni temporibus vernaculi. I. 525. ad occasum sitarum consideratio. I. 531.

CLAMORES nocturni in infanientibus, a bile tantum. I. 611.

CLAUDAE ex uteris ad medium lumborum progressis. II. 542.

CLAUDI ex coxendicum morbo a sole nato. II. 519. quando plerumque fiant. I. 319. II. 167. a coxendicum morbo fiunt. II. 169.

Claudicant, et crus contabescit illis, quibus coxendicum morbo diuturno vexatis, coxa excidit. III. 757.

Claudicatio quomodo a muco in articulis contingat. II. 112.

CLAVICULA contrario modo fracta. III. 163. fracta quatuordecim diebus sanatur. III. 163. fracta ad pristinam naturam residens. III. 164. in obliquum fracta. III. 163. quomodo plerumque frangatur. III. 161. duobus modis fracta.

III. 157. earum venae I. 505. natura. III. 273.

Claviculae. II. 109. ex hujus fractura, neque humero, neque reliquo corpori detrimentum ullum. III. 158. attenuatae, ex aquis palustribus. I. 533. deligandae modi varii. III. 159. ad hanc dolores modice acuti, aut sursum transcurrentes, perniciosi. I. 243.

CLYSTER in febris acuta secunda die. III. 411. ejus ad impraegnationem usus, et descriptio. II. 713. hi febribus etiam vehementibus et quocunque tempore volucris adhiberi possunt, *de purg. sub finem*.

CNESTRI potiones. II. 732. 741.

CNICUS alvum monet. I. 678.

COACTORII instrumenti fabrica. III. 200.

COACERVATA difficiliter curantur diductis. II. 140. sq.

COAGULUM hoedi influxu ex partu. II. 583.

COCTURA omnia dulcia fiunt. I. 538.

COCUS. I. 643.

COENA liberior sine exercitio. I. 193.

COELUM quomodo morborum principium ac causa. II. 357.

quomodo ea quae ex *Coelo* nobis obveniunt, morbos pariant. II. 362.

COELESTIUM ac subterraneorum rerum scientia, incerta. I. 24.

COENUM foetidissimum in suffimento. II. 866.

COEUNDUM quando potissimum, prolis causa. II. 632.

COITUS voluptas ex venis et nervis universo corpore in pudendum desinentibus, tritis calfactis et impletis, toto corpori accidit. I. 371. ea quae in ventre sunt, indurat. III. 609. tempus, et coiturorum diaeta. I. 475. III. 12. morbis ex pituita commodus. III. 609.

modicus, aut frequens. I. 194. attenuat, humectat et calfacit. I. 695. frequens, mulieribus ob uterorum humectationem expedit. I. 376. multus venem magis inducit. I. 403. ab hoc ventris imi dolor et sanguis apparens. III. 39.

Coitu mulier tantisper delectatur, quantisper vir semen emisit. I. 375. multo minus et brevius etiam tempore quam vir, mulier delectatur. I. 375. sq.

COLI structura et positio. III. 381.

COLOR qui saepe in calore transmutatur, utilis est. I. 250. si alius ex alio fiat, morbi longitudinem significat. III. 732. horum in vultu mutationes quomodo fiant. I. 522.

Colores corporum pro temporum mutatione variant. I. 134. quibus pravi ad multum tempus, dum juvenes sunt. I. 225.

Coloris corporis in typho nigri causa. II. 505. permutatio, mala. I. 267.

COLUMBARUM caro minus sicca quam palumborum. I. 680.

COLUMELLA in pudendis. II. 879. ejus quae uva dicitur, causa et curatio. II. 383.

COLLIQUATIO si amplior a toto cerebro facta fuerit, morbosum caput augescens foetus habebit. I. 597. cum raucedine in hepatico malum. I. 508.

Colliquationem significat urina, aranei telis similis. I. 101. 334.

COLLUM, et caput torpida. II. 534. dolentes perniciose habent. I. 259. dolorosum in quibus sanguinis eruptionem inducat. I. 170. durum et dolorosum, perniciosum. I. 274. si repente obversum fuerit a febre occupato, lethale est. III. 731. infra *Collum* spiculo retrorsum percussus. III. 567. ad *Collum* dolores, quibus mali. I. 303.

Colli dolores, sanguinis eru-

ptionem significant. I. 178. dolores, sanguinis eruptiones solvunt. I. 181. dolor malum omni febre. I. 167. 275. et cubitorum dolores, convulsorii. I. 275. ac dorsi dolores convulsiones efficiunt. I. 275. et aliarum partium impotentia. III. 517. ac dorsi frigiditates apparentes, sed et totius corporis, convulsoria. I. 173. 274. ex *Colli* dolore alvus inflata. I. 171. post *Colli*, capitis ac lumborum dolorem febris. III. 422.

in *Collo* tumorem foris fieri ab angina detento, bonum. III. 754. tuberculum durum, magnum, erudum, ac dolorosum. III. 573. 679. vulnera magis lethalia. I. 205.

COLLUTIO corroborans, si ulcera pura fuerint. II. 733. ad uteros ulceratos et urinae stillicidium. II. 750.

COLLUTIONES bilem, et pituitam trahentes. II. 739. uteros purgantes. II. 731. purgatoriae. II. 739. quae infunduntur, ad vetera ulcera. II. 733. ad fluxus. II. 858. uterorum. II. 598.

COMITIALIS morbi affectio quare magis sacra sit appellata. I. 590. morbi mortem quatenam inducant. I. 287. morbi causa sunt ventorum mutationes. I. 607. morbus quare si senioribus accedat, neque occidat neque distorquet. I. 602. antiquissimis accedens, eos occidit aut leviter sideratos facit. I. 603. morbi affectiones hydropicis accedentes, perniciosae sunt. I. 310.

Comitali morbo laborantibus, urinae tenues et crudae, praeter morem, sine repletionem, morbi invasionem significant. I. 337. etiam morbo corripiti solent atrabiliarii. III. 630. morbo quando quis crebrius corripitur. I. 599. a *Comitali* morbo, cur viginti annos nati, tuti sint. I. 605. ex hoc nota corporis partibus impres-

sa, eos reddit debiliores, nec amplius morbo apprehenduntur. I. 602.

Comitiales morbi quibusdam ex mensibus suppressis fiunt. I. 323. in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. sq. morbi et semisiderati. II. 69. morbi etiam autumnino fiunt. III. 724. vere fiunt. III. 724. juvenibus fiunt. III. 726. convulsiones post unctionem in balneo. III. 668. muti ac desipientes fiunt. I. 600. pedibus calcitrant. I. 601. morbi quibuscunque ante pubertatem fiunt, transmutationem habent. III. 736.

Comitialibus juvenibus, liberationem faciunt mutationes maxime aetatis, et regionum, et victuum. III. 718. in *Comitialibus* cur manus impotentes fiant, ac convellantur, oculi distorqueantur, et spuma ex ore prodeat. I. 600. morbis quando venae sectio purgationibus praemittenda. II. 69.

COMMOTIONES et allevationes, carnem quidem minime excalfaciunt, corpus autem et animum irritant, et spiritu evacuant. I. 701.

COMPLUI se videri elementi coelo, et aqua molli, et contra, quid significet. II. 9.

CONCEPTUS falsi signa. I. 222. abortus, et partus tempus, idem quod morborum, sanitatis, et mortis tempus. I. 450. foemellae, mensibus, annis quatuor impeditis. III. 549. sq. faciles a mensium purgatione, ob uteros hiantes, et ad pudendum conversos. I. 418.

Conceptionis ab impositis in vulvam experimentum. I. 467. verae spem, aqua in uteris concepta, saepe facit. I. 534.

Conceptui aptum est ver. I. 475.

ad *Conceptionem* prodest sanguinis vomitus in sterilibus et non parientibus. I. 327.

Conceptum juvantia. II. 643. impediencia. I. 221. II. 596.

ad *Conceptionem* quatenus praestantiores sunt. I. 219. curationes. III. 8.

ad *Conceptum* medicamentum. II. 711. sq.

Conceptorium summum. III. 29.

quae *Conceperunt*, de quibus interrogandae. I. 222.

Conceptio in utero, coxendicis, capitis, manuum, aut aliarum partium doloris solutio est. I. 467.

Conceptioni quatenus ineptae sint. I. 466. sq.

de earum quae *Concipiunt* (alioqui natura steriles) affectionibus et curatione. II. 545.

Concipiunt quando citius mulieres. II. 640.

non *Concipientium* signa. I. 219. affectiones et curatio. II. 628.

diu non *Concipientis*, suppressis mensibus, curatio. II. 641.

de *Concipientibus* quidem facile, foetum autem tertio aut quarto mense corrumpentibus. II. 642.

CONCHYLIA, ipsa quidem sicca sunt: succi autem ipsorum alvum movent. I. 681.

CONCOCTA medicamentis agredi oportet, et movere non cruda. III. 711.

Concoctionis ratio ex temperatura mutua et quasi coctura. I. 46. humorum species variae. I. 48.

Concoctiones, celeritatem iudicationis, et securitatem sanitatis significant. III. 395.

Concoqui quaecunque oportet, conclusa esse convenit. III. 591.

CONCRETUM est, compactum est citius. III. 595.

CONCUSSIONIS scalae in gibbosis modus. III. 192.

CONFORMATIO qualis esse debeat quae ad homines perventura sit: de septimestri liber spurius.

CONFRACTIONES articulorum, malum. III. 587.

CONSUETA ex multo tempore, etiam si deteriora fuerint, in consuetis minus molestare solent. III. 718.

ex *Consuetis* ac familiaribus quaecunque homo se videre putat, ea animae concupiscentiam significant. II. 15.

Consuetudinis macrocephalorum initium. I. 550.

praeter *Consuetudinem* quid facere, malum est, et mentis emotioni proximum. I. 240.

CONSTITUTIONES quotidianae, aquilonares corpora compingunt. III. 723. australes corpora dissolvunt, et humectant. III. 723.

CONTRARIA, paulatim facta accessione adhibenda sunt, et interquiescendum. III. 592. contrariorum medicamina. I. 570.

Contrariorum exacta cognitio, vel sola, morborum est solutio. I. 361.

CONTUSIONES, capitis vulnere consequuntur. III. 351. et fissurae in osse, ex vulnerati responsione cognoscendae. III. 357.

Contusionis species plures. III. 352.

CONVERTI facile convenit aegrotum, et in attollendo se, levem esse. I. 97.

CONVULSIO et animi deliquium in fluxu muliebri si accedat, malum. III. 746. in febre fiens, eadem die definens, bona est. I. 255. ex ardoribus vehementibus, malum. III. 758. in febre contingens, perniciofa est. I. 289. in febre, manuum et pedum dolores, maligni sunt. I. 238. in febre fiens sedat febrem eodem die, aut postera, aut tertia. I. 256. ex medicamento potione, lethale. III. 759. si puerperis fiat, febrem excitato. III. 460. furori accedens dissipationem facit. I. 314. fit aut a repletionem, aut evacuatione. III. 754. fit si spiritus multus e naribus feratur. II. 78. ex su-

Perflua purgatione, malum. III. 740. ex contrariis sectioni partibus oboritur, quibus tempora secantur. I. 318. ex veratro, lethalis est. III. 738. III. 819. in meracis vomitibus et purgationibus ex medicamentis, mala. I. 329. sanguine multo effuso, lethalis. III. 736. ex vigilia, malum. III. 758. aut singultus, in sanguinis fluxione multa, malum. I. 287. III. 758. ex ulcere. III. 372. ex vulnere accedens, mala. I. 289. 319. eos corripit, quibus manus contrahuntur aut tremulae fiunt, etc. II. 78.

in *Convulsione* digitorum manus citra febrem, venam secato, si non caput doleat. III. 462.

Convelluntur non valde quibus tumores in ulceribus apparent. III. 748.

Convulsionis futurae signa. I. 173. sq. curatio. II. 139. solutio quando fiat. I. 325.

Convulsi quinam obnoxii sint. I. 259.

Convulsionem significant juxta aurem tumores tremulis, anxiosis. I. 289. significant, humorum de loco in locum decubitus in melancholicis affectionibus. III. 756. quandoque provocant fluxiones ex naribus largae per vim suppressae. I. 286. solvit febris superveniens acuta, quae prius non fuit. I. 289. significat urina pelliculosa. I. 335. faciunt humores difficiles in praegnantibus circa tenue intestinum. I. 326. significat spiritus in febribus offendens. III. 736. inducit veratrum. III. 729. in morbis acutis quae significant. I. 244. facit nervi dissectio. II. 169. inducit oculorum obscuratio cum animi deliquio. I. 268. citra *Convulsionem*, non liberantur, quibus praecordia non mollia, facies sana fuerit. I. 280. in *Convulsionem* definiunt, affectiones insuper rigentes, et quae ad noctem ali-

quanto magis exacerbantur. I. 236.

in *Convulsione* ante et retro sine ulcere, juveni carnoso, media aetate, multae aquae frigidae affusio, caloris revocationem facit. II. 163. febrem fieri melius est, quam convulsionem in febre. III. 715. de *Convulsione* tertia. II. 525. a *Convulsione* aut distentione nervorum occupato, febris accedens, solvit morbum. I. 148. III. 735. pressae ex partu, febrem supervenire, bonum. II. 174. sq. febris sedatur eodem die, aut sequenti, aut omnino tertia. II. 140.

Convulsionem ac anhelationes pueris familiares in civitatibus meridionalibus. I. 526. sq. a laboribus, et variis aliis incommodis. II. 194. et tumores circa aurem, dolores fortes circa fauces efficiunt. I. 275. pueris fiunt ad dentitionem accedentibus. I. 482. III. 725. et tetanicas distentiones febris accedens solvit. I. 289. quando pueris fiunt. I. 118. in febribus acutis, malum. I. 275. III. 736. quibus accidunt. III. 749. omnes molestiae sunt. I. 305. fieri solent in acutis capitis doloribus, et in torpidis cum gravitate. I. 258. repentinis solvit febris, alvi fluxus. I. 289. ex utero affecto, sine febre, faciles sunt. I. 175. 328. cum vocis interceptione ac exolutione ex quibus fiunt. I. 263. antea non cognitae in strangulatis ab utero, faciles. I. 288. frigida multa affusa levat. II. 162. frigidae frequens usus adfert. III. 741. ad *Convulsionem* aliquando adducunt, quae larga, violenta, multa ex naribus fluxerint. I. 180.

Convulsionibus seniores pueri et viri, non amplius in febribus corripiuntur. I. 118. in *Convulsionibus*, si vox in die impari solvit, a magno morbo liberat. III. 463. vocis interceptio diu durans, mala

est. I. 289. sq. sine *Convulsio-
nibus* pleuritides graviore
sunt his quae cum convulsio-
nibus fiunt. I. 294. a *Convul-
sionibus* non ita valde corripiuntur, qui a quartanis corripiuntur. III. 749. quando suppurati fiant. II. 186.

Convulsoria sine sudore sputa defluentia in febriente, levia sunt. I. 288.

Convulsoriae et mentis emotoriae affectiones quatenus sint. I. 282. sq. sunt frequentes in phreniticis permutationes. I. 161. sunt urinae pelliculosae, et cum horrore subsidentes. I. 335.

Convulsorium quid habet vesica intercepta, tum alias, tum cum capitis dolore. I. 336. quid significat capitis dolor soporosus cum gravitate. I. 259.

Convulsorio modo quae exacerbantur, cum stuporis detentione, abscessus juxta aures producunt. I. 182. 247. 289.

Convulsorii sunt colli et cubitorum dolores. I. 275.

Convulsus ex ebrietate cum vocis privatione moritur. III. 736.

quibus *Convulsis*, oculi intente relucet, neque apud seipsum sunt, et diutius aegrotant. I. 176. 288.

COR. III. 825. sanguini fons est. II. 325. quomodo fatuum reddatur. II. 527. ex toto ventilari, aures vero privatim, tum inflari, tum considerare ac contrahi. I. 488. sq. caloris insti fons, et principium. I. 487. pertusum, dissectumve habere, lethale est. III. 752. humorem per arteriam ad pulmonem illapsum cum aëre ad se trahit. I. 486. musculus est valde fortis. I. 486. quia solidum ac densum est, ab humore non aegrotat. II. 339. arteriarum radicatio. II. 22. membrorum omnium calidissimum est. I. 429. sq. pellicula est involutum. I. 503. foliis simile quid habet. I. 488.

Cordis situs, forma et positio. I. 428. sinister ventriculus, quare intus crassior, ac asperior. I. 487. sq. orificia quatuor. I. 488. fontes refecti, mortis causa existunt. I. 488. aures quae vocentur, earum utilitas, et substantia. I. 488. osculis singulis tres pelliculae sunt subornatae. I. 489. ventriculorum pelliculae, nervi et vasorum aortae principia esse videntur. I. 489. dolor post renum affectionem. III. 677. ventriculi duo. I. 486. sq. dolor in semitertiana circa accessionem. III. 694. dolor non febricitanti, purgatione per superna opus esse significat. III. 729. humoris tanta est copia, quanta in medellam est latis. I. 485. humor a pulmonis potu. I. 485. humoris, et spiritus attracti, vacuatio. I. 486. pelliculae, quare sint productae. I. 491. sinister ventriculus, ob majorem calorem plus aëris attrahit. I. 489. pelliculae aliae in ipsius cordis pelliculis. I. 489. strangulatio. II. 865. in *Cordis* sinistro ventriculo, mentis sedes. I. 490.

Cordi dolor non oboritur. II. 334.

in *Corde* de venis plurimum calidi inesse. I. 429. *Corde* vulneratus moritur. II. 168.

CORIANDRUM stomacho gratum est, et per alvum secedit. II. 422. ejus vires. I. 686.

CORIUM Carthagenense. III. 175.

CORNU oviculae aut caprae. II. 597.

CORPUS squalidum alvum male affectam significat. I. 343. vapores omnis generis in caput retrudit. I. 495. humanum ex quatuor constare humoribus. I. 359. et ventriculus consentiunt. II. 370. transmutatum, parum efficax ac potens est. II. 145. sanum nec ab aliis perturbatum, animi sapientis causa est. I. 663. sibi ipsi esse simile ac ex iisdem

componi. II. 102. aequaliter molle ac calidum esse, bonum, inaequaliter autem a febre teneri, malum. I. 104. totum aequaliter calefcere ac molle esse, tum in phrenitide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296. sq. post calidam frigesceat: post frigidam vero recalesceat magis. II. 159. si perfrigeretur aut rursus calefiat, morbi longitudo significat. III. 732. velut aviculis pungi videri in morbo siccatorio. II. 282. velut a pustulis rubescit: quibus sputa sanguinolenta, ac tussis supprimuntur. I. 271.

Corporis attenuatio in tibia- rum ossibus fractis. III. 90. partes exercitatae auferuntur, et sanae sunt. III. 231. totius aut alicujus partis dolor citra causam manifestam, repletionis signum. I. 719. debilitas a ciborum copia vel inopia aut alia transmutatione quomodo contingat. II. 144. quicumque aliqua parte dolentes plerumque dolores non sentiunt, his mens aegrotat. III. 712. totius dolor post venis usum. III. 559. gravitas, ubi febrilis calor apprehenderit ac dimiserit. II. 391. totius gravitas, mala est. I. 316. magnitudo in pueris, ex temporis multitudine contingit. I. 450. magnitudo in juventute liberale est et non indecorum. III. 719. quibus totius tremula quaedam impotentia est, cum capitis ac colli dolore, sanguinis eruptio solvit. I. 258. minima aliqua parte affecta, cur totum corpus affici contingat. II. 102. principium nullum, sed omnia similiter principium, et omnia finis. II. 101. partes universae, unde alimentum capiant. I. 435. totius impotentiam sanguinis eruptiones solvunt. I. 181. partes quae calida, et quae frigida gaudeant. II. 156. partes soli expositae, non exu-

dant. I. 537. aliqua pars stupida, melancholicum. III. 761.

Corpora quaecunque quis purgare voluerit, fluida facere oportet. III. 713. 766. quaecunque formae peregrinae in somnis apparent, et hominem perterrent, quatenam praeter morbum periculosum significant. II. 14. sicciora morbos magis recipere, ac magis dolere a natura. II. 101. exercitata ac densa citius a pleuriticis et peripneumonicis morbis pereunt, quam inexercitata. I. 299. cogunt quotidianae constitutiones Aquiloniae. III. 723. humectant ac solvunt Austrinae tempestates. III. 723. densam carnem habentia, iis quae raram habent, a carnium esu magis laeduntur. I. 623. 726. quae in vigore sunt, et aetate foecunda, augeri possunt. I. 647. ignis fortissimi, et aquae durissimae temperamentum sortita, fortia quidem et robusta sunt, sed multa opus habent custodia. I. 654. quatenam fortiora sint. I. 684. non pura quanto plus nutries, tanto magis laedas. III. 713. nulla perire, neque fieri quae prius non erant, verum permixta ac discreta alterari. I. 631. sq. animalium ex calido, frigido, humido et sicco constant: de san- tuend. ad Maecen. et pili nigri a bile copiosiore. I. 566. cur hieme tarde et modice exerceri debeant. I. 711. tum hominum tum animantium reliquorum triplici nutrimento sustentari. I. 571.

Corpori hiemem ferre melius est, quam exerceri matutino tempore. I. 710.

Corporum structuras in affectibus multum inter se differere. I. 205.

Corporibus siccis neque glandula, neque pilis inest. I. 493. tarditatem et languorem adferunt Austrinae tempestates. III. 723.

CORROSIVUM. II. 754.

CORRUGARI intrinsecus, malum. III. 587.

CORRUPTA quaecunque torpescunt, evulsa vena ulcerato, ac sanato. III. 462.

CORRUPTIO omnibus mutua inter se est. I. 633. ex hac abscessus ossis. III. 766.

CORRUPTIONES carniū. III. 246.

CORYZAE seu gravedinis causa et curatio. I. 45.

COSTA viginti diebus corroboratur. III. 209.

COSTAE a curru onusto fractae. III. 566. septum. II. 108.

circa *Costam* spuriam dolores graves solvit venae sectio, et purgatio deorsum. I. 147.

Costarum processus de verticulis. III. 195. fractura. III. 208. coarticulationis consideratio. III. 272. inflammationes post aestatem pluviosam et australem. I. 545.

in *Costis* abscessum facit dysenteria intempestive suppressa. I. 311.

circa *Costas* carni contusae, quando usio conveniat. III. 212.

COXA. III. 271. ad internam partem eluxata, a nativitate aut adhuc infanti. III. 221. in hac doloris curatio. III. 523.

COXAE dolor ante conceptionem. III. 439. femoris, et tibiae extenuatio. III. 90. dolor acutus ab immunditia non purgata et a prava purgatione. III. 562. dolor in morbo articulari. III. 696. inguinis, et commissurarum dolor. III. 547. gibborum infra septum transversum magis excarnes. III. 190. et ossis marcor. III. 552. dolor in morbo articulari, mensibus non prodeuntibus. III. 579.

ad *Coxam* abscessum et dolorem, et in febre, et sine febre quatenus significant. I. 334. in *Coxam* incumbens uterus. III. 745.

ad *Coxas* dolor fortis, tussim siccam solvit. III. 461. do-

lores una cum febre ardente, in doloribus ad praecordium, sine voce. I. 169. dolor, partium supernarum dolores solvit. III. 466.

in *Coxis* dolor erit, si mammae ex gracilibus, fiant durae.

Coxarum dolor fortis. I. 280. dolor febrem ardentem solvit. I. 146.

ad **COXENDICES** dolores quibus fiant. I. 280. dolores fiunt, et una cum febre ardente alvus deorsum erumpit, quibus dolores in febre ad praecordia exilientes, sine sudore solvuntur. I. 281.

Coxendicis cartilago intus concreta, et articuli congelati, claudicationis causae. II. 522. sq. doloris, in utero conceptio solutio est. I. 467. sq. articuli, qui acetabula dicuntur. II. 110.

de *Coxendice* a pituita excitato. II. 522. a sanguineo humore creato. II. 522. a bile contracto. II. 521.

Coxendicum morbi consideratio. I. 229. morbus quibus fortasse continget. I. 315. dolores etiam autumnis fiunt. III. 724. tabes. I. 254. et articulorum ex fluxionibus affectiones. II. 116. circa *Coxendicum* morbum, quinam non liberentur. I. 280. a *Coxendicum* morbo diuturno quibuscunque vexatis, coxa accedit, his crus tabescit, et claudicant si non ulti fuerint. III. 757. quibuscunque a *Coxendicum* morbo vexatis coxa excidit, et rursus incidit, his mucii accedunt. III. 757. in *Coxendicum* morbo humores in articulis resiccati, condensantur. II. 519. ex *Coxendicum* morbo a sole nato, claudicatio. II. 519. de *Coxendicum* dolore a fluxione. II. 129.

ad **CRAPULAM** et capitis dolorem jejunium malum. II. 89. sq.

CRASSAE quaecunque prae-

ter naturam existentes, nisi attenuantur, non concipiunt in utero. III. 745.

CRASSI admodum secundum naturam magis cito moriuntur quam graciles. III. 718. morbi qui. II. 510.

de *Crasso* altero morbo. II. 513. morbo alio a pituita putrefacta. II. 516. morbo quarto. II. 518.

Crassos ac graciles quomodo ad vomitum praepares. I. 620.

CRATERAS radicifeca. III. 814.

qui CRESCUNT, plurimum habent calorem innatum: plurimo igitur opus habent alimento. III. 710.

CRETICUS calceamentorum modus. III. 239.

CRETHMUM in vino taedaceo, in mensibus occultatis. II. 616.

CRUDA quibuscunque deorsum secedunt, ex atra bile sunt. III. 765.

CRUDITAS ex via et potu. III. 699.

CRUENTA ac cruda qui saepe per alvum egerunt, plurimum in febre somniculosi sunt. I. 483.

CRUS totum quando brevius appareat. III. 222. laesum, luxationi minus obnoxium. III. 222. claudum ex partu ab uteris. II. 736. quibus contabescat. III. 757.

Crura et maxillae rigidae. III. 558. per somnum laesa habentibus, vomitibus revelandum est. II. 11. tumida velut ab aqua inter cutem ei cui spinalis medulla rescicata. II. 452. supini jacentis valde incurvata esse ac complicata, lethale. I. 92. in febribus tuberculosa. II. 80. ad *Crura* abscessus in periculosis pulmonis inflammationibus, omnes commodi sunt. I. 109. purgatio, biliosis valde in febribus maxime. III. 447. dolores in angina, citra notas, cum febre, perniciosi. I. 292. dolor fortis

tussim siccam solvit. III. 461. circa *Crura* ac infernas partes quibus dolor, solvit venae sectio, et alvi fluxio. I. 280.

Cruris luxatio iis qui adhuc sunt in ventre, vel auctione. III. 223. fracti decubitus. III. 94.

Crurum et brachiorum usus. III. 826. dolor in febre acuta. III. 425. dolor fortis. I. 280. amborum articuli statim a natiuitate aut prae morbo elapsi. III. 225. ac genuum dolor ex assiduo leguminum esu. III. 458. 604. effoeminationes, velut si aut ante morbum iter fecisset, aut statim ex morbo. III. 585. ac manuum, impotentia. III. 643.

in *Cruribus*, pustulae. III. 698. hydropici tumor, cum tussi, malum. III. 461.

CRUSTARUM circa umbilicum et in ipso ustarum usus in splene florecente. II. 130. in capitis morbis inuistio, quibus partibus facienda. II. 223.

CUBITUS processus ex casu fauciati. III. 677. et manus cur non ejusdem cum coxa laxata, calamitatis sint participes. III. 220.

Cubiti gibbus quibus recrudescat. III. 166. ossa circa manus articulum, cum ulcere. III. 242. gibbi articuli in latus aut exteriorem partem dimoti aut subluxati repositio et curatio. III. 279. in anteriora lapsi curatio et repositio. III. 280. in posteriora elapsi, repositio, curatio et signa. III. 280. qualis inde carni imminutio. III. 281. in interiorem aut exteriorem partem elapsi, repositio et curatio. III. 281. gibbus luxatus aut emotus. III. 165. in *Cubiti* gibbis dissectiones, ad suppurationem perveniunt. I. 211.

Cubito vulneratus. III. 572. de *Cubito* seu manu. II. 110.

Cubitorum ac colli dolores convulsorii sunt. I. 275.

CUCUMIS pepo, et urinam

cit, et alvo secedit, ac levis est. II. 423.

Cucumeris semen per lotium magis abit quam secessum. I. 678.

Cucumeres crudi, frigidi sunt, et aegre concoctiles: maturi autem et pepones, minguntur et per alvum secedunt: verum flatuosi sunt. I. 689.

CUCURBITA, per humiditatem secedit. II. 423. frige facit et humectat. I. 687.

Cucurbitas magnas in verticulorum intro obliquatorum attractione nullam vim habere. III. 207.

CULICUM velut puncturae, alvo turbata suppressa, brevi erumpunt, et ad oculos lacrimosos abscessus devenit. I. 329.

CUPIDITATES malorum ministras. III. 782.

CURAE morbi difficilis signa et curationes. II. 288.

Curatio a morborum causis inchoanda. II. 630.

Curandi gratis qui, et quando. I. 80.

in *Curandis* morbis et morborum causae tollendae. II. 102.

de *Curationibus* ad conceptionem. III. 8.

CUSPIS ex inguine sexto tandem anno exempta postquam esset infixata. III. 566.

CURSUS per funem attenuant. I. 709. longi ac curvi, in veste, recti revertentes, et circulares, quam singuli vim habeant, quibusque conveniant. I. 699.

CUTIS quibus circumtenditur arida ac dura, hi sine sudore moriuntur. III. 749. 612. circa frontem dura, et circumtenta ac arida cum aliis signis aegrum morti proximum esse significant. I. 90. ab ossibus citra pus discedens, color plumbiformis in ileo. II. 506. ipsa superne exulceratur calidae aspersione. II. 154. confidentis corrugatio, renutritae extensio. III. 599. substantiae usus. I. 512. de *Cutis*

summae asperitudinibus, et scabiei speciebus. II. 409.

Cutem mollit et attenuat calida. III. 741. obdurat frigida. III. 741.

in *Cute* asperitudines miliaeae. III. 445.

Cyceon solum in aqua quidem frige facit et nutrit, in vino vero calfacit ac nutrit, et alvum fistit. I. 674. in melle calfacit quidem minus ac nutrit, per alvum vero magis secedit, si non meracum mel fuerit. I. 674. in pulmonem, aut ejus fistulam perveniens, hominem enecat. II. 375.

CYCEONES, hoc est farinae omnes in lacte bene alunt. I. 674. sq.

CYDONIA astringunt, et non movent alvum. I. 689.

CYNANCHES generatio. II. 219.

D.

DEAMBULATIO, a coena, et alvum, et corpus, et ventrem siccant, ipsumque amarum fieri non sinit. I. 698.

Deambulationes matutinae quid faciant. I. 699. a coena humidioribus naturis conveniunt. I. 660. matutinae humidior temperamento praeditis quare conveniant. I. 660. post exercitia corpora pura reddunt et attenuant. I. 699.

DEBILIORES cibi brevem vitam habent. III. 609.

Debilitatem quae significant. III. 715.

Debilibus, nec tamen tabescentibus, aut ex febribus longis laborantibus lac convenit. III. 748. forbitiones post cibum dandae. II. 415.

DECIMESTRES maxime educantur quod fortissimi sunt. I. 450.

DECOCTUM malicorii in recidivis. III. 635.

in his qui *DECOLORES*, usque ad septem annos vires recolligunt, et spiritus in viis acervatus, et terrae concupiscentia, sanguinis corruptio-

nem et exolutionem significat. I. 287.

DECRETUM Atheniensium. III. 829.

DECRETORIUM dierum eadem quae in utero gerentibus ratio. I. 452.

DECUBITUS optimus est, velut quis sanus solitus fuit. I. 317. aegrotorum consideratio, ex anni tempore, et juxta genera. I. 75. pronus si fiat, et de lecto ad pedes delabatur, horrendum est. I. 92.

a *Decubitu* notae. I. 91.

ex DEFATIGATIONE itineris per aestatem, aqua subter cutem. II. 474. tibiæ tumores, cum calore. III. 437.

DEFLUXIONES inducunt frigida, velut nix et glacies. III. 742. in ventrem supernum in viginti diebus suppurantur. III. 761. in valde senibus propter raritatem ac eliquationem venarum contingunt. I. 544.

DEFLUXUS si a cerebro in venas defluxum fecerit, mutus fit et suffocatur. I. 599. si densiores, ac crebriores fuerint, crebrius morbo comitiali corripitur homo. I. 599. si a capite in ventrem processerit, profluvia alvi apprehendunt. I. 599.

a *Defluxu* de capite tabes periculosissimae sunt. I. 307.

DEFECTUS aliqui opificibus, alii ipsis operibus sunt imputandi. I. 15.

DEFORMITAS omnibus detestabilis. III. 182.

DEGLUTITIO violenta, mala est. I. 293.

neque *Deglutire*, neque colulum convertere posse, ut plurimum lethale est. I. 276.

DEJECTIONES, non multitudine aestimare oportet, sed quamdiu prouideant qualia oportet, et facile aeger ferat. III. 711.

DELIASSATI, in strangulis ac vestimentis dolorosi. I. 173.

Delassatis in febribus, ad articulos, et circa maxillas

maxime, abscessus fiunt. III. 731.

DELICAMENTA qualia esse debeant. III. 55. horum multitudo, longitudo, latitudo. III. 57.

DELIGATIO medicinae propria est, quum aeger opem sentit. I. 59. omnis ad declivia et acuminata fugit. III. 53. quomodo fieri debeat. III. 53. III. 60.

Deligationis duae species. III. 52. initium. III. 56. claviculae modus. III. 159. ratio, diligenter consideranda. I. 59. pulchrae species. III. 52.

Deligatione qui curari nequeant. III. 112.

Deligationes etiam in venarum sectionibus impetum faciunt, fortes vero sanguinem impediunt. III. 453.

DELIRUS si dentibus strideat, cui non familiare a puero fuit, perniciosum valde existit. I. 92.

in *Deliris*, oculi sunt intuenti. I. 94. sq.

Delirantem dentes collidere aut stridere, penitus lethale est. I. 270.

Deliraturi non diu latere possunt. I. 187.

Deliria cum sopore, convulsoria. I. 245. praedebilitatorum pessima sunt. I. 247. circa necessaria, pessima. I. 246. delirii metus quando fit. I. 110. signum est, oculi audacia. III. 587. futuri signa. II. 78. significationem, noctes plus quam dies praebent. II. 80.

Delirio solvuntur tremores, qui in febribus ardentibus fiunt. III. 753.

Delirium ex plaga in caput, malum. III. 758. si in febrium principii accesserit, perituum hominem sciendum est. I. 209. ex sanguinis fluxu, malum. III. 758. ex potu multo, malum. III. 757. in febre non intermittente, lethale. III. 734. aut turbationem significat pulsus in praecordio. I. 94. significat, spiritus magnus, et qui

per multum temporis intervallum expiratur. I. 93. 273. in febre significat, egestio valde rubicunda. I. 341. significant sputa rotunda. III. 600. et torporem cordis inducens sanguis, quare tarde ad seipsum refluat. II. 527. in spiritu, et sudore, lethale est. I. 245. ex volvulo, malum. III. 758. unde. II. 214. et febris vehemens, ex dentis corruptione, lethale est. I. 270. inducit tumor et rubor in erysipelate ad pulmonem conversus. I. 115. significat in ventrem decubitus, si quis non sit adsuetus dum sanus fuit ita dormire. I. 92. ex ossis dissectione, si ad vacuum usque processerit. III. 759. sedans somnus, bonum. III. 712. et mors ex vulnere non gravi. I. 206. ex vigilia, malum. III. 758.

DEMOCRITUS quatenus infaniae morbo laborare visus. III. 783. ejus risus. III. 775.

DENS quintus ab anterioribus. III. 520.

Dentes collidere aut stridere, quibus non familiare id est a pueris, furiosum ac lethale est. I. 92. 270. primi nascuntur a victu in utero, et postea lactenti a lacte. I. 434. plures habentes, longae vitae sunt. III. 462. purgans et bene alentes faciens, pharmacum. II. 852. cur alii aliis posterius nascuntur. I. 434. ex phagedaena erosi. III. 520. 566. resiccari perniciosum est. I. 270. postremi corrosi. III. 528. circa *Dentes* quibus viscosa in febribus adhaerent, his fortiores febres fiunt. III. 734.

Dentis et maxillae dolor vehemens. III. 678. corruptio, abscessum circa gingivam factum solvit. I. 270. ex *Dentis* dolore maxillae in tumorem elevatae. III. 573. corruptione febris vehemens superaccedens, et delirium, lethale est. I. 270.

ad *Dentitionem* accedentibus, quatenam mala patiantur. III. 725.

Dentium stridor perniciosus, quibus non et sanis familiaris est. I. 164. generatio. I. 433. completio anno septimo. I. 444. in *Dentium* dolore, quibus de supercilio tenuia discedunt, his a pipere postridie bene affricto, crassiora descendunt. III. 614. post *Dentium* dolorem auris suppuratio. III. 520.

Dentibus frigida inimica. II. 156. III. 741. in *Dentibus* circumcirca viscosa, his malum est hiare ac fixis oculis intendere. III. 540.

DENTIFRICIUM ad oris mulieris foetorem, gingivis malis ac pravis. II. 852.

in *Dentitione* febris acuta pueris accedens, convulsionem quandam inducit. I. 482. non omnes convulsi moriuntur. I. 482.

Dentientes quicunque habitiores manent, et altiore somno utuntur, periculum est, ne convulsione corripiantur. I. 482.

qui *Dentium* hieme, reliquis similibus existentibus, melius liberantur. I. 482. qui vero cum tussicula, tardius dentes producunt. I. 482.

DENIGRATIONES ossibus adhuc sanis. III. 247.

DENSITAS corporis ad perspirationem, quibus minus auferitur, morbidiores. II. 21.

DENUDATA quae sunt, aegre transmutantur. II. 25.

DEORSUM multum purgatus. III. 563.

DESIPIENTIAE praedebilitatorum pessimae. I. 158. cum risu fientes, securiores sunt: cum studio vero serio, periculosiores. III. 756.

si quis *Desipiat*, caput irritato: si non praecordia fuerint elevata. III. 460.

Desipientes et stupidi quando nascuntur. I. 662.

DESIPIENTIAM significant rari circa latus dolores. I. 160.

DESQUAMATA, in superficie, frigidam, moleste ferunt. II. 158.

DESTILLATIO, et tussis multa. III. 680. a cerebro in pulmonem et fauces, et palatum, et reliquum corpus quando contingat. I. 438. in nares hieme, Timochari post venerem reficcata. III. 574.

Destillatione tonsillas vexatas habentibus, his alvus amplius subducta, siccas tusses solvit. I. 484.

Destillationes cum tussi senibus accidunt. III. 726.

DETRACTIO quibus fiat. III. 595.

DEUS quis sit. I. 593.

a Deo aliquid purum accipere videri, bonum est ad sanitatem. II. 9.

quibus Diis in rebus secundis, et quibus in adversis supplicandum. II. 10.

DIAETA circa solstitia diligenter observanda. I. 711. quomodo per anni circulum temporum vicissitudinibus variare debeat: de diaeta ad Antioch. et I. 618. in ulceribus. III. 308. cur laborum commensurationi per omnia respondens, praescribi nequeat. I. 707. multitudinis ac vulgi, qui ex necessitate transigunt. I. 708. mala duplex est. I. 575. idiotarum et privatorum, qualis hieme, vere, aestate, et autumnus esse debeat. I. 616. quomodo verno tempore instituenda. I. 712. de Diaeta aetatis tempore instituenda. I. 713. per autumnum instituenda. I. 715. scripturo, quoniam necessario cognoscenda. I. 627. divitum. I. 716. Diaeta ad aetates, ad anni tempus, et ad corporum species constituenda. I. 618. in fluxibus mulierum constitutio. II. 762. sq.

DICENTIBUS attendendum, facientibus incumbendum. I. 86.

DIES primi et septimi in morbis et foetibus plurimum

valent. I. 451. judicatorii. II. 156. quarta si simile quid tertiae habuerit, ex iisdem illis aeger in periculo versatur. II. 78.

Dierum criticorum in aegrotis medico habenda ratio. II. 451.

Diebus imparibus cur maxime doleant aegroti, illisque diebus moriantur. II. 348. imparibus, humores turbantur. II. 351. in Diebus judicatoriis perfrigerationes ex sanguinis eruptionibus vehementibus, pessimae sunt. I. 284.

DIGITUS index, et infernum os dextrae manus, ab anchora contractum. III. 575. magnus, et os dextrae manus contractum. III. 661.

Digiti ac pedes si penitus nigrescant, minus perniciosi sunt quam lividi. I. 98. labia, et aliae partes, subtremulae. III. 537. articuli luxati repositio et curatio. III. 283. magni in pede luxatio. III. 662. articuli luxatio, cognitu facilis. III. 169. ac ungues ad corporis gravitatem etiam lividi facti, mortem in propinquo esse significant. I. 316.

Digitorum aut pedis, aut manus, articuli luxatio cum ulcere. III. 244. ossa et articuli simplicia sunt. III. 270. articulos faciunt ossa omnia quaecunque inter se committuntur. II. 110. manuum, ac pedum, eadem quae in arborum ramificatione, ratio. I. 397.

DILATIO ab omni arte aliena est. III. 792.

DISCIPLINARUM studiosi, solitudinis et tranquillitatis amantes. III. 782.

DISPARATIONIS ossium signum. III. 166.

DISPOSITIO, athletica. II. 22.

DISSECTIO et sedes, idem. III. 355.

DISSIMILIA, si vergant sursum elevata, inferna solvere, et contraria per eadem. III. 588.

DISSOLUTUM esse, malum est. III. 587.

DISTENTIO ex arboribus vehementibus, malum. III. 758. submollis quibus in dextris sit, phrenitici sunt, si non solvatur febre desinente. III. 539. circa quas partes maxime fiat. III. 60.

in *Distentione* quandoque sine ulcere, juveni carnosio, aestate media, frigidae multae affusio, caloris revocationem facit. III. 741. in dorsum siente sudare, et corpus dissolvi, lethale I. 290. a *Distentione* antrosum et retrorsum quicunque corpiuntur, in quatuor diebus pereunt. III. 739.

Distentiones nervis sunt valde familiares. II. 107. mitigat calida. III. 741. ad pedes et ad lumbos ex mensibus, supurationem inducunt. I. 324. corporis, malum. III. 587. inducit frigida. III. 741.

in *Distentionibus* ante et retro sientibus, et in tergum solum contingentibus, si maxillae solvantur, lethale est. I. 290.

de *Distentionum* signis et curatione. II. 303.

DISTORTIO manuum ac pedum, insaniam facit. II. 140.

DIVERSA quae plurimum sunt, maxime concordant ac delectant. I. 643.

DIVINUM si quid in morbis, cognoscendum? I. 89.

DOCTRINA quantumvis multa, non tamen immodica putanda est. III. 784.

DOLOR quibus inceperit primis diebus, ac quarta et quinta magis premuntur, hi septima a febre liberantur. I. 137. ex purgationis corruptione. III. 31. inter ani et scroti intercapedinem partes circa vesicam affectas significat. III. 738.

Doloris exortibus, frigida convenit. II. 162. ad humeros et claviculas in pleuritide, causa. II. 204. ex femore pro-

gressus, malignus. I. 238. ex cerebri repletionem, causae. II. 293.

Dolorem et desipientiam significat, status cum strepitu exiens. I. 317. et mutationem significat, urina bonam habens subsidientiam, derepente non habens. I. 335. in locis infernis, fortem, surditas solvit. III. 460. non suppurantem facit frigida. III. 741.

ex *Dolore* diuturno partium circa ventrem suppuratio, malum, III. 759. a *Dolore* liberatum esse, signum bonum est. I. 104.

Dolores quibus derepente fiunt, praecordium elevatum est superne. I. 147. disparentes citra manifestam causam, perniciosi sunt. I. 292. contrariis sanantur. II. 143. modice acuti ad claviculam aut sursum transeunt, perniciosi. I. 243. in omni pleuritide plerumque magis interdum, quam noctu leviores fiunt. II. 313. ex itinere contracti. II. 88. repentini citra febrem a pituita et bile compacta. II. 393. repentini et animi deliquia. II. 873. quicunque post varia remedia non sedantur, eos ad supurationem verti, sciendum est. I. 103. sq. circa generationem puris magis contingunt, quam facto jam ipso. III. 718. eximit calida. III. 741. fortissimos quomodo quis dinoscat. III. 438. circa umbilicum palpitantes, habent quidem aliquid quod mentem emovet. I. 162. absque ulcere, frigida multa affusa levat. II. 161. III. 742. sine manifestis causis, et diuturni, et in toto capite. I. 224. strangulatorii in faucibus, habent quid convulsorium. I. 172. ad infernas partes, sonitibus in faucibus, toleratu faciles. I. 174. quicunque ex dorso ad cubitos descendunt, venae sectio solvit. III. 752.

Dolorum in ventre errantium bilis causa est. II. 393.

Doloribus duobus simul fientibus non secundum eundem locum, vehementior obscurat alterum. III. 718. in *Doloribus*, proximum ventrem purgato. III. 611.

qui *DORMIUNT* bene, et habitiores sunt, multum alimentum adsumunt. I. 483.

non *Dormire*, neque noctu neque interdiu, pessimum est. I. 98. *Dormire* noctu quemadmodum secundum naturam consuetum nobis est, interdiu vigilare oportet. I. 98. 317.

DORSALIS morbi signa. II. 272.

in *Dorsali* morbo, urina cruenta, quid significet. II. 272. a *Dorsali* medulla tabis generatio. II. 265.

DORSI ac colli perfrigerationes, convulsoriae sunt. I. 244. sq. ex *Dorsi* dolore aegritudinis principia difficilia sunt. I. 282. in *Dorsi* ac pectoris dolore mictio cruenta, suppressa, perniciofa est dolorose. I. 275.

Dorso ac coxendice dolente, a poplitibus et malleolis, venae sectio forinsecus est facienda. I. 364. ex *Dorso* horrores frequentes, celeriter translabentes, molesti. I. 167.

Dorsum frigida magis aggravatur. II. 156. in *Dorsum* percussus. III. 581.

quae *DUCERE* oportet, quo maxime repunt, eo ducere oportet. III. 711.

DULCIA fiunt omnia coctura. I. 538. pingua, ac oleosa quare replent. I. 693.

de *DURITIE* et mollitie ac cavitate ossis capitis. III. 348.

Duritias facit, a veratro vomere rubicunda, etc. I. 330.

Durities circa ventrem cum dolore, non suppurantur. I. 345. sq.

DYSENTERIA, ab alvi profluvio supervenit. III. 766. lienteria, ac diarrhoea, morbi sunt confimiles. II. 402. si ab hac occupato veluti carnes

subierint, lethale est. III. 730. sine tenesmo, mensibus per septem annos retentis. III. 535. si ab atra bile inceperit, lethalis est. III. 730. quicumque splenici ab hac corripuntur, his longa accedente dysenteria, aut hydrops accedit, aut intestinorum levitas, et pereunt. I. 311. III. 755. ante partum. III. 579. ex infania, bonum. III. 757. quando, et quid vocetur. I. 723. splenicis accedens, bonum. III. 755. cum febre. III. 635. ex meraca alvi egestionem. III. 759. sedata abscessum aut tumorem aliquem faciet, si non ad febres aut sudores, et urinas crassas. II. 85. quibus contingat. III. 749. alvi egestionem subcruentae, et mucosae ante partum. III. 696. ab hac intestinorum levitas accedit. III. 766. ex *Dysenteria* acuta quibus humor ad purulentiam devenit, his id quod superstat, valde album ac multum erit. I. 311. magis laborat, quisquis sane etiam a tenesmo vexatur. III. 438. sq. maxime pueri quinquennes moriuntur, et senioribus adhuc decennes. I. 216. de *Dysenteria*. II. 400.

Dysenteriae quae malas. I. 216. aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726. multae, ac alvi profluvia in occidentalibus ab aquis lacustribus et palustribus. I. 533. viris et mulieribus quando familiares. I. 543. post hiemem australem et pluviosam mulieribus fiunt. I. 544. III. 722. curatio. I. 723. viris in civitatibus meridionalibus frequentes. I. 527. podagras inveteratas sanant. I. 201. fiunt maxime mulieribus et viris natura humidioribus, si hiems sicca et aquilonaris. III. 721.

Dysenteriam, significat egestio pituitosa acuto cum oris ventriculi dolore. I. 341. ad *Dysenteriam* ex sanguinis eruptione transitus. III. 398. te-

nesmus accedit. II. 169. in *Dysenteriam* definit pulsus ac dolor in febris secundum venam quae in collo est. I. 250. in *Dysenteriis* longis cibi fastidia, mala III. 621.

Dysentericae, egestioniones alvi, in flammis valde rubicundis coloribus solutae, infaniae timorem inducunt. I. 311.

Dysentericis vomitus biliosus in principio, malus est. I. 311.

E.

EBRIUS quis, si derepente voce privetur, convulsus moritur. III. 739.

ab *Ebrietate*, capitis dolor acutus, cum vocis interceptione. II. 299. ex *Ebrietate* vocis privatio. II. 234.

Ebrii magis sudant, et difficilius spirant. I. 193.

ECCLEOMA quod delingitur ad aquam intercutem. II. 847. ex melle, et fabis, in anhelatione. III. 642.

EDULIA ex inaquosis, ac siccis et aestuosis locis venientia. I. 692. plus de sicca parte in se habentia, siccant, et calfaciunt. I. 692. dulcia et acria, et salsa, et amara, et austera, et carnosa calfacere solent. I. 692. recentia omnia maiorem quam alia fortitudinem habent. I. 693. quae in muria praeparantur, meliora sunt, et non aestuosa. I. 694. antiqua et marcida, magis quam recentia alvum movent. I. 694. cruda alunt, et ructus cient. I. 694. quaecunque et pocula, excalfaciunt siccant, neque salivam, neque urinam neque secessum facientia, corpus siccant. I. 693.

EDERE aut bibere per somnum consuetos cibos aut potus, inopiam alimenti significat, et animae tristitiam. II. 15.

EFFOEMINATIONEM quae partes magis patiantur. III. 218.

EFFLANTES et refracti, in omnis leviter suspicientes,

morbo regio abunde colorati moriuntur. I. 242.

EGESTIO si liquida fuerit, conducit neque fridere, neque frequentem esse, et paulatim secedere. I. 99. rubicunda in soporosis delassatis, surdis factis, circa iudicationem prodest. I. 260. sit subfulva, et non graveolens. I. 99. nigrorum multorum ex sanguinis eruptione larga ac frequentia. I. 179.

Egestionem cruentam significat surditas suppuratis oborta, his ad finem nigra prodeunt. I. 304.

in *Egestionem* quibus inferne bilis atra subfidet, si copiosior, maior est morbus. I. 143. ex *Egestionem* moderata impedita morbi sunt. II. 101.

Egestioniones liquidiores et sine febris sientes, et quae septima die, aut citius iudicantur, commodae quando sint. I. 194. sq. alvi nigrae, velut sanguis niger, sua sponte prodeunt, et cum, et sine febre pessimae sunt. III. 730. valde albae, spumosae, circumbiliosae in morbis acutis, malae sunt. I. 164. alvi merae, in morbo diuturno, malum. III. 757. veloces sunt, eorum quae acervatim et velociter nutriunt. III. 714. alvi albae in phrenitide, et torpor, malum. I. 246. alvi desinentes in spumosas, exacerbatoriae sunt. I. 164. exercitatorum. I. 194.

Egestionum mutationes, in alvi fluxionibus profunt, si non ad pravas mutantur. III. 713. alvi consideratio. I. 122.

Egerere oportet juxta copiam ingestorum bis aut ter in die, et noctu semel. I. 99.

Ejectorium, quod puerum expellit lividum. II. 730.

ex **ELEMENTIS** turbatis et permixtis quomodo singulae corporis partes sint creatae. I. 425.

Elementorum secretio. I. 425.

ENGASTRIMYTHI, quasi ex ventre loquentes. III. 572.

ad ENIXUM recens. II. 595.

EPIGLOTTIDIS officium. I. 485. II. 376.

EQUINAE carnes asininis sunt leviores. I. 680.

EQUITATIO continua quomodo Scythia sterilitatem inducat. I. 563.

ab *Equitatione*, ad lumbos et crura impotentiae resolutionis abortae. III. 616. articulorum dolores diurni. I. 561.

ex *Equo* lapsus. III. 523.

ERECTUM sedere velle, malum est in acutis, pessimum autem peripneumonicis ac pleuriticis. I. 92. 317.

Erectae cervicis spiratio, quibus puellis uterum gestantibus contingit, his mammae suppurantur et menses apparere in principio, malum est. I. 327. cervicis spirationes, facit hydrops. I. 305.

Erecte titubans, obambulans multo tempore. III. 507.

ERINACEORUM ova, alvum movent, et urinam cient. I. 682. terrestrium carnes humidiores sunt, ac urinam cient. I. 680.

ERODENTIA et mucosa supra aurem prodeuntia. III. 511.

ERUCA ejusdem facultatis cum sinapi. I. 686.

ERVI vires. I. 677.

ERUCTATIO oculorum fluxionibus conducit. III. 592. sq.

Eructationes post cibos et potus, a spiritu. I. 575.

Erysipelas confer etiam: *Ignis sacer*.

ERYSIPELAS si extra diffusum intro vertatur, malum. I. 291. qua ratione in pulmone fiat. II. 187. in utero necessario interimit foetum. II. 168. quando mortem significet, aut rubeoris recidivum. I. 115.

Erysipelatis in pulmone signa. II. 188. in facie futuri signum quodnam sit. I. 263. de *Erysipelatis* in pulmone causis et curatione. I. 270.

in *Erysipelate*, tumorem et ruborem quam maxime foras verti est securius. I. 115.

EVACUATIO sanat morbos quicumque ex repletionem fiunt, et contra. III. 714.

Evacuatione quando opus sit. III. 713. 732. sq. ab *Evacuatione* fit convulsio. III. 754. detentus, tenuis existens, et derepente subsidens, moritur. II. 136.

Evacuationes ad extremum ducentes, periculosae sunt. III. 703.

Evacuare, aut omnino quomodocunque corpus movere multum et repente, periculosum est. III. 719.

EVANTHEMON in potione ad secundas educendas. II. 722.

EUNUCHUS ex venatione et discursu, hydropicus factus. III. 705.

Eunuchi propter geniturae transitum ablatum non coeunt. I. 373. non laborant podagra, neque calvi fiunt. III. 755. quare calvi non fiant. I. 400. ante pubertatem facti, neque in mento neque in pube pilos producunt. I. 399. plurimi Scytharum, et quomodo fiant. I. 561.

Eunuchorum affectionem divinitus Scythia non contingere. I. 562.

EUROPA et Asia quantum inter se differant. I. 547.

Europae ac Asiae terminus. I. 549.

Europaei, quod ad formam et magnitudinem, multum sibi invicem sunt dissimiles. I. 564.

Europaeis Asiani quare mansuetiores, benigniores, et cultiores. I. 547. de *Europaeis*, ac primo de Sauromatis, eorum victu, moribus, anni temporibus, ac formis. I. 555. qui animo et corpore multum inter se differant. I. 566.

EXACERBATIONES quibus fiunt, quacunque tandem hora febris dimiserit, si postridie

eadem qua antea hora corripuerit, difficulter judicant. III. 731. circa initia in omni morbo considera. III. 585.

Exacerbant omnes quidem, convulsos autem etiam valde, egestiones, definentes in spumosas meracas. I. 341.

EXANGUIUM partium quae-
nam robustissimae. I. 683.

EXCANDESCENTIA retrahit
cor et pulmonem in seipsa, et
ad caput calida et humidum.
III. 607. ejus utilitas. III. 468.

EXCESSUS in exercitiis vi-
tandus. I. 710.

Excessuum in utram tandem
partem contingant, praenotio
ab Hippoc. primum adinven-
ta. I. 629.

EXCITATIONES turbulentae
cum ferocia mentem emoven-
tes, malae sunt, itemque con-
vulsoriae, tum alias, tum cum
sudoribus. I. 244.

EXSCREATIONES in febribus
non intermittentibus lividae,
et cruentae, et graveolentes,
et biliosae, omnes malae sunt.
III. 733.

cum *Excreatione* violenta,
lumborum dolor in ventriculi
os dolente, habet quid con-
vulsorium. I. 284.

EXCREMENTA otiosorum, ab
aequali ciborum copia, pro-
cedunt plurima. I. 194. ab ini-
tio nigra, post viridia. III. 525.
velut carunculae in dysenteria
prodeuntia, lethale est. III. 730.
cruenta, velut in dysenteriis
citra febrem, unde. I. 366.
tarde prodeuntia. I. 366.

ab *Excrementis* sanguinolentis,
quando quis sua sponte
curetur. I. 368.

Excrementum quando grave-
olens fiat. II. 341.

EXCRETIONEM subtus erum-
pentem desitutam esse quando
praedicendum sit. I. 218.

Excretiones quando confide-
rare oporteat. III. 713.

in *Exercitantibus* boni habi-
tus ad summum progressi, pe-

riculosi sunt; si in extremo
fuerint. III. 706.

in *Exercitationibus* signum,
sudor fluens guttatim, qui
exit velut ex canalibus, aut
collapsio velut ex elevatione.
III. 596.

EXERCITIA in pulvere et
oleo quantum differant. I. 702.

EXERCITATIO in doctrinae
penuria adhibenda. I. 85.

in *Exercitiis* excessus vitan-
di. I. 710. ex *Exercitiis*, lassitu-
dinebus ac potationibus in-
tempestivis, febris. III. 412.

Exercitiorum naturis ignora-
tis, eorum etiam effecta inco-
gnita esse necesse est. I. 51.
ratio juxta temporum anni
differentias instituitur. I. 622.

de iis qui *Exercantur*, nihil
praedici posse. I. 189.

EXISTENTIA tantum cogno-
scibilia. I. 7.

EXOLUTIO ex tuberculi in-
trorsum ruptione. III. 758. do-
lorem solvens, alvum valde
humectat. I. 344.

Exolutionem facere poterit,
alvi egestio liquida, paulatim
fiens. I. 340.

cum *Exolutione* in febre
acuta, sine sudore vocis inter-
ceptio. I. 272. vocis interce-
ptiones, pessimae. I. 160. 271.

Exolutiones torpefactoriae
difficiles quidem ex partibus
contingunt, et mentem emo-
ventes, non tamen pernicio-
sae. I. 327. alvi repentinae
praeter rationem, in diutur-
nitate temporis consumptis,
perniciose habent. I. 345.

Exoluti cum capitis dolore,
ex rigore, in periculo versan-
tur. I. 237.

qui *Exolvuntur* saepe et for-
titer, absque manifesta causa,
derepente moriuntur. III. 717.
Exolvuntur cito, sana habentes
corpora, dum medicamentis
purgantur. III. 717. desperati,
quibus urina clandestine ad
pudendum allabatur. I. 313.

EXPERIMENTUM coactionis
gibbi, per inflatum ac subje-

ctum utrem. III. 205. foecun-
ditatis. II. 595.

de *Experimentis*, per quae
indicatur an praegnans sit
mulier. III. 6.

EXPULSORIUM, quod pue-
rum mortuum ejicit. II. 730.

EXTENSIO iusta per machi-
namenta. III. 112.

Extensione facta quomodo
deligandum. III. 71.

Extensiones gibbosorum in
scalis, impostoribus potius
quam medicis sunt in usu. III.
191.

Extensionum multi modi. III.
38.

EXTENUATIONES ad extre-
mum non sunt ducendae. III. 707.

EXTREMITATES si in utram-
que partem cito transmuten-
tur, malum est. I. 163. 240.

EXTUBERANTIA in haemor-
rhoidibus penitus intus deli-
tescens. III. 344.

EXUDANTES vigilantes reca-
descetes, malum. I. 165. 239.
et maxime circa caput, in
morbis acutis moleste feren-
tes, malum. I. 162. 240. a prin-
cipio urinis concoctis, perni-
ciose affecti sunt. I. 172. su-
perne cum perfrigerationibus,
non sine febre. I. 243. convul-
sioni obnoxii. I. 260.

qui *Exudare* frequenter, cum
praecordii intensique non ces-
sant, plerumque maligne ha-
bent. I. 238.

qui *Exudant* frequenter ac
insuper rigent, perniciosum
hoc est. I. 235. et maxime
capite, in morbis acutis sub-
moleste ferentes, malum. I.
240. insuper in febre, maligne
habent. I. 239.

F.

FABAE alvum sistunt ac in-
flant. I. 677.

FABRI lignarii. I. 642. fer-
rarii. I. 641.

FACIES optima erit, quae
sanorum faciei est simillima.
I. 89. quae ex tumida humi-
liatur, remissionem in sequen-

tem diem significat. I. 265.
quibus sana, praecordia non
molliora, sine quibus non libe-
rentur. I. 286. decolor, ac
morbo aquae inter cutem un-
de similis efficiatur. I. 725.
intumescens in morbo crasso.
II. 518. bona in magnis mor-
bis, bonum. III. 595.

Faciei totius color alteratus,
malum signum. I. 91. notae
in morbis acutis. I. 89. bonus
color et torvitas in morbo
acuto, malum. I. 164. 266.
corruptio, lethalis. I. 266.

circa *Faciem* et caput non
sunt nervi, sed fibrae. II. 108.
partes graciles, et venarum
tranquillitas, bonum. I. 149.
sq. partes, febre tenente, gra-
ciles factae in die impari, se-
quenti die solvunt febre.
III. 461. color bonus, et su-
dores non febrientibus, quas-
nam significant. I. 266. ad *Fac-*
ciem ornandum. II. 853. de
Faciem decolorem post cibum
habentibus, et acida eructan-
tibus cum acore in nares pro-
serpente. I. 725.

Facie flores habente, et al-
vo liquidiore, suppurationes
circa pulmonem habent. I. 304.
in *Facie* rubor in praegnantibus
tabescentibus. I. 323. dis-
tortiones, si nulli alii corpo-
ris parti communicent, cito
sedantur. I. 228.

FACULTAS et potentia om-
nia auget et nutrit, et gemi-
nare facit. II. 25.

FAMES aliquando sanat, ali-
quando occidit. I. 32. non *Fa-*
mes, non satietas, neque aliud
quidquam bonum, quod natu-
rae modum excedat. III. 712.
ubi *Fames*, non oportet labo-
rare. III. 714.

FAMEM quibus corporibus
inducere oporteat. III. 764.
minus ferunt biliosi supernis
partibus: pituitosi, contra. II.
43. vini potus solvit. III. 714.

FARINA pura in aqua pota
frigefacit. I. 676. cocta in
pulmonem aut ejus fistulam

perveniens, hominem enecat. II. 375.

Farinae cum melle et oleo coctae aut assatae, omnes aestuofae sunt, et ructum cient. I. 676. in lacte datae magis per alvum secedunt, quam quae in aqua. I. 676.

FATUITATEM inducentes affectiones ardentes. I. 169.

Fatuos ex morbo regio voce destitui, verum sentientes esse contingit. I. 161.

Fatum quomodo cor redatur. II. 527.

FAUCES dolorosae, graciles, cum aegre tolerabili molestia, strangulatoriae, perniciosae acutae. I. 168. 274. exasperatae parum, si augeatur dolor, difficile. I. 173. exasperat aquilo. III. 720. modice exasperatae, et alvus vanis conatibus nitens, frontis dolores, aegri palpando contrectantes: dolorosi, quae ex his augeantur difficilia sunt. I. 274. sanguine impletae. I. 211. exulceratae in febre, cum alio signo ex his, quae difficilia sunt, perniciosae sunt. I. 114. 276. ubi aegrotant, aut tubercula in corpore nascuntur, excretionem considerare oportet. III. 713. circa *Fauces* in acutis morbis dolorosi, graciles, parvi, suffocatorii, quando emotionem portentant. I. 158. proserpentina ulcera, graviora et magis acuta, ut plurimum spirandi difficultatem inducunt. I. 484. quibus irritamenta sunt, his tumores circa aurem, et convulsionem efficiunt. I. 274. dolores fortes, tumores circa aurem et convulsionem efficiunt. I. 275. juxta *Fauces* graciles, dolores parvi in acutis, in gracili ubi hiarit, non facile os contrahente, mentem emovet. I. 276. in *Fauces* fluxionum ratio. I. 46.

Faucium et gingivarum inflammatio et curatio. II. 383. exulceratio, exasperatio, et

inflammatio a pituita aliis humoribus permixta. I. 580.

in *Faucibus* exasperatis somnus multus. I. 173. carcinomaustum. III. 699. sonitus frequentes, cum saliva sputatione, convulsorii. I. 174. dolores strangulatorii, a capitis dolore originem trahentes, convulsorii sunt. I. 274.

FAVUS strumae, panis, furunculi, etc. II. 409.

FEBRIS ex abortu infantis. III. 478. acuta ex tussi matura. III. 448. acuta ex casu, in octimestrem foetum gestante. III. 664. acuta a praecordiorum dolore. III. 423. acuta et rubor faciei, ex nulla manifesta causa. III. 703. si fuerit acuta, et venter non egresserit, convulsionem pueris sunt. I. 118. acuta, ex tussi populariter grassante. III. 675. acuta, et biliosis spiritus magnus, post praecordiorum tumorem, abscessus circa aurem attollit. I. 279. acuta cum alvo sicca velut in tenesmo. III. 414. superveniens in acuta convulsionem solvit. I. 289. acuta cum lateris dolore assiduo. III. 501. acuta ardens, ex dolore dextri femoris. III. 499. acuta a filiae partu, non facta purgatione. III. 494. acuta ex laboribus, lassitudinibus ex neglecta virium ratione. III. 496. acuta pueris in dentitione accedens, convulsionem quandam inducit. I. 482. acuta ab initio continua. III. 493. acuta ex largiore potatione et vomitu. III. 425. ardens mollem ac vacuum ventrem habenti. II. 72. ardentis causa, et generatio. II. 65. ardentis signa. II. 279. ardens acuta post capitis dolorem. III. 502. ardens alia. III. 500. ardens quibus signis solvatur. II. 65. si ardens ex pleuritide sit, ex peripneumonia, minime. II. 169. ardens cum multo vomitu. III. 644. ardentis aliud genus. II. 66. ardens cum recidit,

plerumque etiam exsudat. I. 145. ardentis in peripneumoniam transitus. II. 389. ardens necessario interimit. II. 168. 282. ardentis (sive cautos) generatio, notae et curatio. II. 388. cum auris dextrae et capitis dolore. III. 638. si non a bile habeat, aqua multa calida in caput affusa, febris solutio fit. III. 761. si habeat, a balneis abstinendum. II. 657. plerumque et bilis vomitus accedit, quibus cerebrum vulneratur. I. 318. circa caniculae sidus. III. 642. post capitis, lumborum ac colli dolores. III. 422. ex capitis gravitate et temporis dextri dolore. III. 479. de repente capitis doloribus correptis, superveniens, eos servat. III. 756. ex capitis, colli et pectoris dolore. III. 427. a coena. III. 420. communis seu pestis quare omnibus accidat. I. 574. communis quare non omnibus accidat. I. 574. continens a bile plurima ac meracissima. I. 369. convulsioni succedens. III. 827. sq. convulsionem repentinam solvit. I. 289. a convulsionem sedatur eadem die, aut sequenti, aut omnino tertia. II. 149. convulsioni aut distentioni nervorum superveniens, solvit morbum. I. 148. III. 735. si non imparibus dimiserit, recidivare solet. III. 461. 735. diurna, nocturna longior, quibusdam autem et ad tabem vergit. III. 408. ex diuturno dolore, et potationibus. III. 474. aestuosae, in qua partes externae non valde fervent, verum internae: cura. II. 391. erroneae, species. III. 418. his exacerbatur, quibus ardor fit, et egressas egestionem alvi insuper exsulant. I. 346. foris ad contactum debilis, intrinsecus autem ardent. II. 249. a quibus generetur, et quando febris vocetur. II. 200. ex glandularum copiosa fluxione. I. 492. mulieris trimestri foetu

gravidae. III. 426. hepar circumcirca dolenti, accedens, solvit dolorem. III. 763. horrida, acuta, post gemellarum partum, et medicam purgationem. III. 508. horrida ex moerore. III. 509. hiemis tempore cum capitis dolore. III. 646. et abscessus, inguinum inflammationem consequuntur. I. 573. sq. interficientis signa. II. 282. sexta die intermittens. III. 672. quibus aliquando intermittit, periculo vacat. I. 249. non corripit locis impotentibus. I. 147. quis iudicatu difficilis esse solet. III. 731. ex lassitudinibus, potationibus et exercitiis intempestivis. III. 412. et lateris sinistri dolor circa pleiadas. III. 693. ex corporis totius vel alicujus partis lassitudine, ejus diaeta et cura. I. 719. sq. ex lassitudinibus, laboribus, et cursibus insolitis. III. 477. lenis, epialos Graecis. I. 480. lippienti superveniens lippitudinem solvit. I. 268. quaecunque longiorem moram traxerit, homine alioqui ad salutem disposito, huic abscessum expectare oportet, aliquem articulum. I. 116. omnium morborum comes. I. 573. sq. nocturna non admodum lethalis est, verum longa. III. 408. nonana, septima adhuc longior est, et non lethalis. III. 408. ex partu masculi. III. 479. post partum et purgationem naturalem. III. 415. pedis dolorem a magno digito sequuta. III. 421. ex potu. III. 474. post pleiadum occasum. III. 650. dolores circa praecordium absque inflammatione solvit. III. 754. quartanae generatio, et cur haec allis sit diuturnior. I. 370. quartanae cum quis alio morbo purgatus non fuerit, curatio. II. 250. sq. quartanae cura. II. 394. quotidiana continente, quare longior. I. 369. quotidiana, ejusque generatio. I. 369. recidiva eodem die, qui-

bus fiat. I. 145. remissionis signum est, lingua circa bifidam sui partem velut saliva alba obducta. I. 269. repentina, et in somnum collapsio. III. 702. ex repletionem. II. 347. a ruptura non corripit amplius quam tres aut quatuor dies. II. 140. septimana longa est, verum non lethalis. III. 408. singultuosa. II. 82. singultientis signa. II. 279. sine siti perpetuo. III. 475. si solula fuerit, a sanguinis eruptione, et menses comparuerint, in utero concipiet mulier. I. 221. a folis ardore. III. 661. ex splene. III. 533. stercore sive cibo recenti non subeunte, cum lateris dolore. II. 71. cum sudoribus. III. 574. ex venarum circa cerebrum supervomitu. II. 229. sq. tertiana, ejusque generatio. I. 370. tertiana. II. 250. tertianae cura. II. 394. propter tumefactionem ex pituita, aliquando ab iisdem fit, aliquando autem a contrariis. II. 143. vehemens et delirium ex dentis corruptione, lethale est. I. 270. vehemens, et lumborum gravitas dolorosa. III. 420. vehemens, post lumborum et capitis dolorem. III. 468. ex venere et potu. III. 503. amoto vulvulo, quempiam corripit, desperatus est. II. 305.

Febre ardenti laborantes, cur primis diebus biliosa vomant. II. 208. ardente correpti, internis quidem partibus a febre exuruntur, externis autem sunt frigidi. II. 208. ardente laborantes non cito calore liberantur. I. 44. invadente, ex capitis ulcere quid faciendum. III. 372. tenente si partes circa faciem graciles fuerint in die impari, sequenti die solvetur. III. 461. forti correptus, quomodo sanus fiat. III. 858. permanente, sputoque non prodeunte, si abscessus evanescant, aut recurrant, horrendum est. I. 109. sq. ardente

desinente si accedat morbus regius, non solet amplius exudare, sed sanus fit. I. 138. a *Febre* ardente occupato, rigore accedente, solutio fit. I. 146. 251. III. 735. occupato si collum repente obversum fuerit, lethale est. III. 731. forti correptus, si detinet medicamentum, ante meridiem nihil purgatur. III. 858. occupato, humore non existente in faucibus, si suffocatio derepente contingat, lethale est. III. 731. cum *Febre* acuta sudores frigidi, lethales. I. 443. acuta tumores circa aurem ex plurimis graveolentibus, et praecordio intento excitati, occidunt. I. 264. acuta convulsiones, perniciosae. I. 275. acuta sudores frigidi, mortem significant. III. 732. acuta dolor capitis pertinax, et cum alio maligno, lethale est. I. 256. acuta auris dolor. I. 262. acuta capitis dolor pertinax circa frontem et tempora, fluxiones significat. I. 256. una alvus turbata saesuginoso modo, soporosos, torpidos, non valde comitatur. I. 346. ardente quibus tumores, somnolenti, torpidi fiunt, his dolor in latus superveniens levis fiderationis ac resolutionis modo occidit. I. 241. vox deficiens, et cum judicatione intercepta, hi tremuli moriuntur. I. 271. continua et forti auris dolor acutus, horrendus est. I. 113. continua vesicae durae, et dolentes, perniciosissimae sunt. I. 110. 312. dolores fientes, circa lumbos et infernas partes, perniciosi valde sunt. I. 110. dysenteria. III. 635. et sine febre egestio alvi nigra velut sanguis, mala est. I. 340. tabescentibus, fluxiones ad gingivas et dentes comparentes malae sunt. I. 308. diuturna, lateris dolor puris, educationem significat. I. 304. mitiore fientes sudores, morbi longitudinem significant. III.

731. ex *Febre* ardenti et pleuride ad peripneumoniam quomodo fiat transmutatio. II. 208. ardenti abscessus juxta aurem. III. 665. ardente, abscessu purulento circa aurem non fiens, non valde servantur. I. 252. ardente hydropicus. III. 652. continua qui diutius secure laborant, his abscessus expectandus est. I. 253. in *Febre* acuta clyster secunda die. III. 411. acuta, bilis vomitus die quadragesimo. III. 418. acuta sine sudore vocis interceptiones cum exolutione. I. 271. ardente fluxio sanguinis ex naribus, quarta die mala est. I. 251. ardente, stupefactorio modo detentis, pessima est urina valde alba. I. 334. ardente potiones frige-factoriae omni tempore exhiberi possunt. II. 320. ardenti, sonitibus aurium accedentibus cum visus hebetudine, melancholico modo mente moventur. I. 251. ardenti si alvus eruperit, mortale est. I. 251. non lethali splendores ob oculos versari, sanguinis de naribus fluxionem significat. I. 118. tenuis et mollis egestio, mala est. I. 339. erronea, subsidentia rubra. III. 419. fauces exulceratae, cum alio signo ex his quae difficilia sunt, periculosae sunt. I. 114. forti, bilis per superiora aut inferiora purgatio. II. 390. fractos, si soporosi fuerint, medicamentis purgare non oportet. I. 166. hiberna si lingua aspera fiat, remissio febris contingere solet. II. 79. non intermittente, si labium, aut palpebra, aut supercilium, aut oculus aut nasus distorqueatur, propinqua mors est. III. 734. 766. intermittente quando cibi dandi. II. 426. non intermittente si rigor incidat, aegroto jam debili lethale est. III. 733. non bene judicat valde alba egestio. I. 341. dolore lateris fiens qui-

bus alvus multa aquosa ac biliosa egerit, hi allevantur. I. 242. quibus dolores circa lumbos, et infernas partes fientes, septum transversum contingunt, infernas partes relinquentes perniciosi sunt. I. 247. non lethali obscurum aliquid prae oculis apparens, vomitum biliosum significat. I. 117. palpitationes juxta ventrem, mentis emotiones inducunt. I. 281. potio urinam ciens, frigefaciens, ac sitim sedans. II. 322. malus est dolor in pectus firmatus torpore. I. 283. dolores ad praecordia exilientes, sine sudore soluti, maligni sunt. I. 280. ad praecordia dolores, voce intercepta, sine sudore soluti, malum est. I. 281. quartana pharmacum, ante quartam invasionem. II. 251. ardenti si insuper corripit rigor, exudare solet. I. 146. oculorum rubor oboriens, alvi diuturnam malignam affectionem significat. I. 267. non lethali, sanguinis de naribus fluxiones. I. 118. somitertiana appellata, contingit quidem et acutos morbos fieri, et est haec prae caeteris maxime lethalis. III. 408. somniculosi sunt, qui saepe cruenta ac cruda per alvum egerunt. I. 483. non intermittente ubi difficultas spirandi, et delirium fit, lethale est. III. 734. sputi excreationes lividae, nigrae, biliosae, si quidem supprimantur, malae sunt. I. 271. tractus velut a vomitu, in screationem desinens, malum. I. 241. vehementi sanguinis eruptio hieme. III. 654. vocis interceptiones convulsorio modo fientes, ad mentis emotionem cum silentio deveniunt. I. 271. urina densitatem habens divulsam, recidivam, aut sudorem significat. I. 337. urina albam habens et levem subsidentiam firmatam, celerem dimissionem significat. I. 331. biliosa ante

septimum diem, cum rigore morbus regius accedens, solvit febrem. II. 86. biliosa, aquae frigidae potus. II. 248. biliosa pharmacum nona die exhibetur. II. 247. non lethali, quibus capitis dolor et alia signa circumstant in his bilis dominatur. I. 137. omni malum est colli dolor. I. 167. 275. continua quicunque voce destituti jacentes, oculis con-niventes nictant, hi quando ferventur aut moriantur. I. 244. continua si quis quarta die, et septima affligatur, et undecima non judicatus fuerit, plerumque perit. I. 144. siens convulsio, perniciofa: minime vero pueris. I. 289. delirium significat, egestio valde rubicunda. I. 341. sine Febre. existenti cibi fastidium, et oris ventriculi morsus, medicamento sursum purgante opus habere significat. III. 729. sanguinem vomere, salutare est. III. 760.

Febrem acutam cum sudore solvit alvi egestio pura superveniens. I. 347. ardentem solventia. I. 146. in capitis vulnere intercipere quarta die, aut septima, aut undecima, valde lethale est. I. 209. iis fieri necesse est, quibus cerebrum fuerit dissectum. III. 756. in convulsione fieri melius est, quam convulsionem in febre. III. 715. sedat convulsio in ipsa siens. I. 256. a convulsione pressae ex partu, supervenire, bonum est. II. 174. diurnam urina cruenta in principio micta significat. I. 334. temporis progressu accedere, perniciosum. I. 313. quibus ulceribus supervenire commodum sit. I. 207. significat urina pinguedinem in sub-sidentia habens. II. 334. ad *Febrem* omnem ardentem potio. II. 321.

Febres acutae senibus non similiter ut crescentibus fiunt acutae. III. 710. acutae fiunt

si hiems sicca et aquilonaria fuerit. III. 721. acutas, turbulentas non bilioso infaniae os ventriculi dolenti, solvunt. I. 327. acutae naturis siccioribus quando fiunt. III. 722. acutae ac diurnae post autumnum siccum et borealem. I. 546. acutissimae quando omnibus, maxime vero pituitosis, accidunt. I. 543. acutae juvenibus fiunt. III. 726. acutae in siccitatibus fiunt. III. 721. qui ad tactum non adurentes habent, phrenitici fiunt. I. 268. amburentes ad manum, torpidae, siticulosae, anxiosae, in his alvo suppressa gravati exolvuntur. I. 256. quibuscunque anxiosae sunt, hi plurima omnino diligentia, et custodia opus habent. II. 75. si ab aqua id est atra bile, non valde fortes, neque diurnae. II. 359. ardentes. III. 428. ardentes quos potissimum et quomodo corripiant. II. 207. ardentes, homines resicando interimunt. II. 208. ardentes recidivare solent. I. 251. ardentes quatuordecim dies judicant. I. 252. ardentes in occidentalibus ob ventris duritiem. I. 533. ardentes post aestatem pluviosam et australem. I. 545. plurimae a bile fiunt. I. 369. a bile, pituita, et sanguine, magis oriuntur. II. 358. quibus cessant, neque signis solutoriis apparentibus, neque in diebus judicatoriis, his reversuras esse, expectandum. I. 116. post clemens coelum pleiadarum. III. 521. continuae, et ardentes, et tertianae plurimae, quartanae item, aestate fiunt. III. 724. in concipere nequeunte. I. 221. diurnae, magis pueris senioribus et ad pubertatem accedentibus fiunt. III. 725. ex doloribus vehementibus diurnae. I. 243. quando ab ambiente aëre calido oriuntur. II. 344. quae paribus diebus exacerbantur, paribus judican-

tur, et contra. III. 410. fortiores quibus fiant. III. 734. omnes ex glandularum tumoribus malae sunt. III. 735. in glandularum tumoribus, madum. III. 449. ex hieme astringina, vere, et aestate ficcis. III. 444. quae una die intermittentes, altera superrigent, una cum judicatione, ad septimum circuitum durant. III. 451. 591. intermittentes, et erroneo modo invadentes, autumno maxime in quartanam leviter transeunt. I. 253. intermittentes ob suppurationem, plerumque sudorificae sunt. I. 304. quaecunque non intermittentes, per tertiam fortiores fiunt, magis periculosae sunt. III. 733. intermittentes, verum inaequaliter incallescunt, alvo inflata pauca egerente, in his post judicationem lumborum dolore sequuto, alvi erumpunt. I. 256. judicantur in iisdem numero diebus ex quibus et supersites evadunt homines, et ex quibus pereunt. I. 111. 137. in quibus ulcerantur labia, fortassis intermittentes. III. 628. lenes viris in meridionalibus civitatibus frequentes. I. 527. lethaliissimae, et signis horrendissimis fientes, quarto die desinunt, aut prius. I. 137. longae in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. quae longae fieri soleant. II. 75. quibus longae sunt, his aut tubercula, aut ad articulos dolores fiunt. III. 733. 764. lypirice, bilis sursum ac deorsum effusione non accedente, non solvuntur. I. 249. malignissimae, et signis horrendissimis fientes, quarto die, aut prius occidunt. I. 111. partus purgamentis aut menibus impeditis. II. 656. sq. quomodo hominibus otiosis accendantur. II. 345. humoribus omnibus aequalibus, minus periculosae, neque fortes, quarum signa septem. II. 353.

placidissimae et signis securissimis fientes, quarto die desinunt aut prius. I. 137. pueris ad dentitionem accedentibus fiunt. III. 725. ex praecordiorum dolore malignae sunt. I. 164. 238. magis contingunt circa generationem puris, quam facto jam ipso. III. 718. quartanae et erroneae autumnio fiunt. III. 724. quartanae, atrabilis participes. I. 370. quartanae diuturnae in occidentilibus. I. 533. quartanae ab anno vigesimo quinto incipiunt, nec ultra quadraginta quinque progrediuntur. I. 370. cur et qua ratione tertia, quinta, septima, aut nona die remittant. II. 347. quibuscunque desinunt non in diebus judicatoriis, his recidivae fiunt. I. 244. quae neque in diebus judicatoriis, neque post solutorium signum decesserunt, recidivant. I. 254. tertia aut quinta die revertentes. II. 347. imparibus diebus solvuntur. II. 348. soporosae, lassatoriae, caliginosae, vigilias inducentes, exudantes, malignae. I. 167. cum sudoribus, ex timore cum perfrigeratione mente motos, et somni vocem aliquantum intercipientes, solvunt. I. 314. perpetuo cum sudore. I. 703. sudorificae post canem, nec omnino perfrigerantes. III. 631. tertianae quatenam difficiles sint. I. 239. tertianae naturam referentes, cum anxietudine, malignae sunt. I. 238. vertiginosae, et cum, et sine volvulis, perniciosae. I. 247. in te *Febres*, hiatus, articularum exolutiones, et sudoris causae. I. 577. an *Febres* acutae ex hiemalibus, transitus quomodo fiat. II. 389.

Febri aquosus humor infestissimus. II. 354.

Febribus fortibus correptis medicamenta purgatoria dare non oportet, donec remiserit febris. III. 857. sq. quum hor-

rendum quid acciderit quinta die, non longe postea morientur. II. 79. quibus rigor accedit, febris solvitur. I. 147. a *Febribus* correptae et fortiter attenuatae sine manifesta causa, in utero habentes, difficulter pariunt et periculose, aut abortum facientes periclitantur. III. 746. cum *Febribus* acutis sudor multus fiens, malus est. I. 165. voces deficientes. I. 169. ex *Febribus* ardentibus qui aliquantum perfrigerantibus, cum egestionibus alvi laborant, oculis malum est. I. 168. 251. quibus dolor mammarum fit, imputatio cruenta non faeculenta oborta, solvit dolores. I. 328. resurgentibus abscessus isthic fiunt, ubi quid doluerit. III. 731. surditatem sanguinis e naribus fluxio, itemque alvi turbatio solvit. I. 265. medicis, testis sinistri tumor. III. 437. quibus tubercula diutina, aut ad articulos dolores fiunt, hi cibis pluribus utuntur. III. 765. de *Febribus*, et symptomatis aetivis. II. 390. in *Febribus* abscessus, qui non solvuntur ad primas judicationes, longitudinem morbi significant. III. 734. acutis, magis ardentibus, quibus lacrimae invitae defluunt, his sanguinis a naribus eruptionem expectare oportet. III. 403. acutis, floccos de vestibis evellere, aut paleos de pariete detrahere, lethale. I. 93. acutis quibus biliosae alvi egestionem, his lac dare, malum. III. 748. acutis convulsionem et circa viscera dolores fortes, malum. III. 736. acutis, quae ante faciem feruntur et frustra venantur, lethale. I. 93. inflata alvo, flatu non erumpere, malum. I. 239. ardentibus si posterus septimo die morbus regius accedat, indicium est sublatis sudoris. I. 138. ardentibus bona signa apparentia, qualia in sanis scripta sunt. I. 138. ardentibus quibus tremores facti

fuerint, mentis emotio solvit. III. 753. ardentibus, quibus plerumque tussis siccae, non irritantes, hi non ita valde siticulosi sunt. III. 734. ardentibus quibus coxarum dolor, oculorum distortio, aut caecitas, aut testium tumores, aut mammarum elevatio, febrem ardentem solvit. I. 146. ardentibus si accedat morbus regius et singultus quinto die, lethale est. I. 144. quibus aures obsurduerunt, his non soluta febre, insanire necesse est. I. 147. quibus aures obsurduerunt, his sanguis e naribus effusus, aut alvus exturbata, morbum solvit. III. 735. continuis quibus pustulae per totum corpus erumpunt, lethale. I. 249. quibus crura fiunt tuberculosa, et haec tubercula moram trahentia non maturantur, febribus perseverantibus, talibus sanguis e naribus fluere solet. II. 79. quibus circa dentes viscosa adhaerent, his fortiores febres fiunt. III. 734. durities circa ventrem cum dolore, horrore, cibos averfantibus, non suppurantur. I. 345. erroneis nigrae in urina nubeculae, quartanam indicant. I. 334. ex somnis, timores aut convulsionem, malum. III. 736. non intermittentibus excreationes bonae et malae. III. 733. qui exudant, caput dolentes, alvo suppressa, convulsi fiunt. I. 255. fortioribus, bile a medicamento commota, aeger neque bibens neque sorbens plerumque perit. III. 858. inguinis dolor morbum diuturnum significat. I. 243. non intermittentibus si externae quidem partes frigidae fuerint, internae vero ardeant, ac sitim habeant, lethale. III. 734. non intermittentibus, quae excreationes bonae aut malae. III. 765. intolerabilibus quibuscunque septima aut nona, aut decimaquarta morbus re-

gius accedit, bonum. I. 139. sq. iudicationes impeditae ac sublatae, temporis quidem diuturnitatem inducunt, non autem perniciosae sunt. I. 243. aut aliis aegritudinibus quicunque ex voluntate lacrimantur, nihil absurdi est. III. 734. juxta latus dolores consistentes citra notas, venae sectio laeserit. I. 315. sq. longis, lac convenit. III. 748. longis, tenuibus, erroneis, urinarum tenuium mictiones splenicæ sunt. I. 537. longis, aut tubercula, aut dolores in articulis fiunt. I. 249. III. 733. lumborum dolor praecordiorum dolori submurmuranti accedens, ventres ut plurimum humectat. I. 279. mentis emotiones taciturnae, in eo qui voce privatus non est, perniciosae. I. 242. cum pedes frigidi sunt, neque potum, neque sorbitionem, neque aliud quidquam ejusmodi dato. II. 72. quartanis quibus sanguis ex naribus fluxerit, malum est. III. 767. recentibus pharmacum exhibendum bilem ducens. II. 132. quibus morbus regius septima, aut nona, aut decima, aut decimaquarta accedit bonum. III. 736. quibus quotidie rigores fiunt, quotidie febres solvuntur. III. 735. quibus sexta die rigores fiunt, difficulter judicant. III. 731. rubores circa aurem ex praegresso dolore, signum sunt erysipelatis in facie futuri. I. 263. quibus sanguis abunde undecumque profluxerit, his in resectionibus a morbo alvi humectantur. I. 255. sanguinis e naribus larga ruptio multos servavit. III. 397. quibus sanguinis multitudo erumpit undecumque, his in resectionibus alvi humectantur. III. 730. sorbitiones quando dandae. II. 73. spiritus offendens, malum. III. 736. derepente suffocari, et deglutire non posse, citra tumorem, malum est. I. 276.

sudores multos expectare oportet, cum aestas sit veri similis. III. 720. exudantes, caput dolentes, alvo intercepta, convulsi fiunt. I. 174. surditas alvum sistit. I. 262. tertianis dolores qui exacerbantur, tertianarum generis morbum faciunt. I. 250. quibuscunque tremores circa iudicationem cessant, his temporis progressu abscessus dolorosus suppuratus in articulos fit. I. 252. ardentibus quibus tremores oboriuntur, mentis emotio solvit. I. 146. sq. si tubercula pedem contigerint, paulatim ad cervicem dolores perveniunt. II. 80. secundum venam quae est in collo, pulsus ac dolor, in dysenteriam definit. I. 250. quibus venae in temporibus pulsant, et facies sana est, et praecordium non molle, diuturnum morbum significat. I. 250. citra ventrem aestus vehemens, et cordis, sive oris ventriculi morsus, malum. III. 736. quibus vertigines ab initio, et capitis pulsus fiunt, et urinae tenues, in his expectare oportet, ut ad iudicationes febris exacerbetur. II. 74. si mutationes habeat urina, diuturnitatem temporis significat. I. 142. quibus urinae conturbatae, velut jumenti, his capitis dolores, aut adsunt, aut aderunt. III. 736. sine *Febribus* quibuscunque dolores fiunt, plerique diuturni sunt. I. 223.

Febricitans ex levato asino. III. 526. sicca permanens. III. 524.

Febricitanti caput non purgandum. II. 156. si quis cibum det quem sano exhibet, sano quidem robur, aegroto vero morbus est. III. 765. sudor oboriens febre non intermitte, malum. III. 735. frigidi sudores accedentes, longam febrem significant. I. 143. si sudor accedat, febre non deficiente, malum. I. 143. quum decimaquarta die vocis inter-

ceptio accesserit, non solutio contingere solet. II. 81.

Febricitantibus lac dare, malum. III. 748. non valde multum lac convenit. III. 748. quibus rubores sunt in facie, his sanguinis fluxio plerumque contingit. I. 253. omnibus victus humidi conferunt. III. 710. quibuscunque in urinis subsidentiae crassiores polentae partes referentes fiunt, longum morbum significant. III. 760.

Febricitantium non omnino leviter, permanere, et nihil minui corpus, aut etiam magis quam pro ratione colligari, malum est. III. 715. a *Febricitantium* naribus qualia, ab inditis prodeant. III. 535.

Febricula tenuis ex moerore. III. 505.

Febriculosa aetatem fieri quando necesse sit. I. 543.

Febrientem si non diebus imparibus febris dimiserit, recidivare solet. III. 735.

in *Febriente* sputa convulsoria sine sudore defluentia, levia sunt. I. 288.

Febrienti aut vulnerato alvus resiccata, malum. II. 174. ac bilioso in tempore foras dispersa bilis, bonum. II. 174. si atra bilis in principio sursum, aut deorsum prodierit, lethale est. I. 243. cibus non offerendus, neque sorbitionibus subtus alvus ducenda. II. 132. quum quarta die lingua conturbata loquitur, et alvus biliosa liquida egerit, talis delirare solet. II. 81.

in *Febrientibus* cum horrore, duricies cum dolore circa ventrem, ad suppurationem quando perveniant. I. 281. nares multa, et bene significant. I. 190. tubercula juxta aures cum dolore oborta, quibusdam febre judicatorio modo deficiente, neque sedantur, neque suppurantur. III. 404. non *Febrientibus* si fiat tormentum, et genuum gravitas, et

lumborum dolor, deorsum medicamento purgante opus habere significat. III. 729.

Febrientium potus. II. 132. quae potiones sub dio sint exponendae. II. 323. sq.

Febriles in dorsum distentiones, urinae geniturae similes solvunt. I. 290.

Febrire nocivum quibus sit. I. 280. incipientibus quibus sanguis de naribus sternutatione fiente destillat, his in septima die solutionem significat. I. 254.

Febrium ardentium purgationes. II. 65. a bile et pituita, concludarum generatio et curatio. II. 132. a bile signa. II. 247. in principiis, si vel delirium accesserit, si vel alicujus membri fideratio, periturum hominem sciendum est. I. 209. differentiae. III. 408. 587. duo genera. I. 574. quatuor species. I. 369. hiemalium in acutas transitus qua ratione fiat. II. 389. hiemalium, undecumque fiant, observatio et tutela. II. 389. omnium judicationes observandae. II. 75.

FEX tauri tritum in potione ad purgationes mulierum. II. 604. scorpii marini, ad foecunditatis experimentum. II. 595. suillum. II. 563.

de *Fellis* vesicae situ. I. 503.

FEMUR in posteriorem partem luxatum. III. 258. fractum quinquaginta diebus corroboratur. III. 98. magis gibbosum ad partem externam. III. 98. non repositum. III. 228.

Femoris os fractum. III. 97. brevius effecti dedecus. III. 98. articulus ex coxa elapsus. III. 213. aut brachii os extra emittens. III. 122. intro elapsi signa. III. 214. tibiae et pedis decurtatio, ex articulo non reposito. III. 216. caput in posteriorem partem elapsum. III. 226. ossis abscessio. III. 248. circa coxam luxatio. III. 250. punctiorem sine sanguine, mors tertia die consequuta.

M m m 2

III. 566. discentio quomodo et quibus instrumentis fieri debeat. III. 301. caput in exteriorem partem elapsum. III. 221. caput ad externam partem luxatum. III. 257. in posteriorem partem elapsi signa. III. 227. articuli in interiorem partem emoti signa et symptomata. III. 284. in exteriorem partem emoti signa et symptomata. III. 285. in posteriorem partem elapsi signa et symptomata. III. 286. in priorem partem elapsi signa et symptomata. III. 288. repositio. III. 289.

de Femore. II. 110. III. 271. 261.

Femoribus extenuatus ex labore montano. III. 597.

ex *Femoris* dextri dolore, febris acuta ardens. III. 499.

FERINUM ulcus autumnu, et oris ventriculi dolores, et horrores, et atra bilis. III. 585.

FERRUM sanat, quaecunque medicamenta non sanant. III. 768.

FEROX responsio ex moderato, malum. I. 240.

FERULAE in deligationibus quales esse debeant. III. 58.

Ferulam qualem esse in fracturae partibus conveniat. III. 75.

Ferularum locationes in quibus vitandae. III. 95.

FESTUCAS in febribus acutis, aut peripneumoniis, aut phrenitide, aut capitis dolore legere, lethale. I. 93.

FEX vini combusta. II. 564.

FIBRAE ex ventre in vesicam. II. 112.

Fibri testiculus in suffimento ad os uteri hians. I. 476.

FICUS primae pessimae sunt. I. 690. viridis humectat, et alvum movet, et calfacit. I. 690. et uvae passae, aestuosae sunt, sed alvum movent. I. 690. pinguedo interna. II. 561. sq. et si postrema mensa sumantur, postremo tamen omnium evomuntur. II. 464.

FIGULI. I. 645.

FIGURAE magis allevantes. III. 597. spongiformes et molles (ut lien, pulmo et mammae) humidis admotae partibus, humorem ad se trahunt, augenturque. I. 53. iustae in omnibus artibus servandae. III. 153. cavae et expansae, cui rei maxime sint idoneae. I. 52. cucurbitales intra hominem humores manifeste ad se trahunt. I. 52. sq.

Figurarum deligationis summa. III. 61. tam intra quam extra corpus, differentiae. I. 55.

FILIA quaedam in albis, alia in rubris mensibus prognata. III. 524.

FIMUM, atque alias humecta, densius compressa, a seipso concalescunt. I. 407.

FINES in meraciore desinentes, putrefactionem significant, velut in Dexippo. III. 436. circa *Fines* et principia, omnia sunt debiliora. III. 716.

FISSURAE ex contusione prehensu difficiles. III. 361.

Fissurarum ossium species omnigenae. III. 351.

FISTULAE quanam difficilimae sint. I. 320. primum crescentes, sunt resecandae. III. 330.

cui *Fistula* refringebatur, tussiculae permanere impediebant. III. 629.

Fistularum generatio. III. 329.

FLATUS circa vesicam medicamentis urinam cientibus expurgare oportet. II. 12. graveolentes quum prodierint, glandula subdititia, aut infuso per clysterem utendum erit. II. 72. quomodo circa hepar contingentes, ejus loci dolorem, suppurationes, ac tubercula excitent. I. 54. in ventrem per follem immissio in volvulis. II. 305.

Flatum sine strepitu ac crepitu prodire, optimum est. I. 100. 316. in febribus inflata

alvo non erumpere, malum. I. 239.

ex *Flatibus* plurimae uteri affectiones fiunt. III. 679.

Flatuosi multum non sunt morbo regio laborantes. III. 750.

Flatuositas causa est in his, qui scapulas alarum modo eminentes habent. III. 596.

FLAVAE bilis a muliere mictio. II. 851.

Floccos de vestibus evel-
lere, in febribus acutis, aut
peripneumoniis, aut in phre-
nitide, aut capitis dolore, le-
thale est. I. 93.

FLOS rosarum in uteris ul-
ceratis. II. 591.

FLUIDA facere oportet cor-
pora, cum quispiam ea pur-
gare volet. III. 713.

FLUMINA non solito more
fluentia per somnum videre,
sanguinis circuitum significat.
II. 11.

FLUXIO calida ac nitrosa,
aestivo vel autumnali tempo-
re. II. 70. in medullam, tabis
occultae generatio. II. 115. in
oculos. II. 118. e naribus lar-
ga crassa, caput dolentibus ex
posteriore parte ossa rupta ha-
bentibus, mala. I. 261.

Fluxionis in vertebrae et
carnes notae. II. 115.

Fluxioni a capite fluenti vo-
mitus conduct. II. 138. sq.

Fluxionem flatuosam phar-
maco illito sistito. III. 460.

a *Fluxione* infestatae, ad na-
res aut os fluxionem transire,
bonum. II. 174. de *Fluxione*
per gulam in ventrem, ejus-
que curatione. II. 127. in au-
res. II. 117. capitis in thora-
cem biliosa. II. 121. ex *Flu-
xione* retro ad vertebrae et
spinam medullae, quomodo
hydrops contingat, ejusque
curatio. II. 128.

Fluxiones sanguinis e nari-
bus, septima die aut nona, aut
decimaquarta, plerumque fe-
bres solvunt. II. 255. capitis
septem. II. 114. in oculis qui-

bus tenues ac diuturnae, si
maturae in nares procefferint,
profunt. III. 681. etiam con-
tingunt valde plenis carnibus.
II. 113. ex fervido ulcere do-
lorosae in gestantibus uterum,
malum. I. 324. propter frigus
frequenter in thoracem fiunt.
II. 114. ad loca vicina deri-
vandae. II. 129. ex naribus lar-
gae per vim suppressae, quan-
doque convulsionem provo-
cant. I. 286. aliquando fiunt
partibus infernis siccis, super-
nis vero humidis. II. 114. ad
gingivas et dentes, in habi-
tibus tabescentibus, cum fe-
bre comparentes, malae sunt.
I. 308.

Fluxionibus a capite vera-
trum expedit. II. 87. ex *Flu-
xionibus* intra corpus abeunti-
bus morbus. I. 498. coxendi-
cum et articulorum affectio-
nes. II. 116. in *Fluxionibus*
alvi, mutationes egestionum
profunt. III. 713. ad coxam,
venas retro aures secato. III.
609.

Fluxionum capitis in spinam
notae. II. 125. in fauces ra-
tio. I. 46. de *Fluxionum* tribus
causis. II. 113.

Fluxibus inchoantibus, prae-
dicendum. II. 762.

FLUXUS sanguinolentus, aut
albus. II. 862. ex partu cura-
tio. II. 583. in uteris, signis,
causis, et curatione. II. 765.
mulierum, albus, fulvus, et
ruber, quibus magis, et unde
fiat. II. 761. ruber qualiter
fluat, quas et quando potissi-
mum invadat. II. 767. alius,
velut ex ovo crudo luteum
fabalbidum, et ejus curatio.
II. 778. albi alterius curatio.
II. 774. ex partu, et cibi in
ventre non manentes. II. 669.
mulieribus pauciores quidem,
sed falsi et biliosi, qui inter-
nas et externas partes ulce-
rant. II. 695. fulvus, et albus.
II. 770. muliebris nimius quo-
modo sistendus. II. 153. mul-
tus sanguinolentus, citra do-

lorem ante puerum produnt-
tem, I. 465. quomodo per fla-
tus generentur. I. 579. si a
capite, ad puerperii purgatio-
nem vertatur, et multum
concitetur, melius habebit. II.
658. in sanguinem pituitae, si
multus fuerit ac crassus, sta-
tim occidit. I. 603. mucus si a
carne et osse ad oculos, cura-
tio. II. 119. rupturâ spontanea.
I. 581. in ventrem prodeuntis
curatio. II. 658. non succeden-
tis signa. II. 685. si mulieri a
capite in ventrem vertatur,
facilior utique exitus puero
contingat. II. 658. muliebris
curatio. II. 592. albi, signa,
causae, et curatio. II. 543. mu-
cosi ad oculos notae. II. 119.
pituitae ad dexterâs magis de-
fluunt quam ad sinistras. I.
603. ex puris sputo, malum.
III. 758.

ad *Fluxum*, potiones. II. 855.
et dolorem uterorum. II. 558.
muliebrem. II. 591. resican-
dum. II. 861. et dolorem, II.
856. circa *Fluxum* curationem
quae consideranda. II. 765.

in *Fluxu* rubro spirandi dif-
ficultas. II. 764. mucoso, ca-
pitis secandi ratio. II. 120.
muliebri convulsio et animi
deliquium si accedat, malum.
III. 746. ex *Fluxu*, alvi pro-
fluvium. III. 766. a *Fluxu*
uteri sedato, tumor. II. 767.
bilioso non purgata, nec ullis
signis apparentibus. II. 626.

FOECUNDÂE quae sint, quae
vero non. III. 747.

FOECUNDITATIS experimentum,
II. 723.

FOEMELLA cur posterius for-
metur et coarticuletur. I. 396.

FOEMELLAE ab aqua magis, et
a frigidis ac humidis et mol-
libus augeantur. I. 648. citius
quam filii pubescunt, sapiunt,
ac senescunt. I. 453.

FOEMELLAM ut generes, diaeta
ad aquam vergente utendum
est. I. 649.

FOEMINA multo minus coi-
tu, et breviori etiam tempore

quam vir delectatur. I. 375.
sq.

FOETUS bimestres aut vetu-
stiores perdenti, quomodo me-
dendum. I. 469. bimestris cor-
ruptio. II. 682. prolapsus quo-
modo retrudendus. III. 378.
vivi in partu manum aut crus
foras praemittentes. II. 701.
mortui exsectio. II. 701. quot
diebus formentur ac absolvan-
tur. II. 23. dum in utero ver-
titur, periculum. I. 456. pi-
tuitosos esse necesse est, si ca-
pitis purgatio in utero non
contingat. I. 597. quae corru-
pturae sunt, his mammae gra-
ciles fiunt. III. 746. in latum
aut caput processus, cur peri-
culosus. II. 653. mortui, quo-
modocumque tandem procedat,
extractio. I. 462. oblique pro-
lapsi, ac manum extensam ha-
bentis, exsectio. III. 376. se-
ptimestris aetatis, cum pelli-
culae luxantur, secedunt in
id quod cedit. I. 446. perditur,
exrupta, illum ambien-
te, pellicula. I. 381. in utero
motus ab igne. I. 637. qua ra-
tione sanissimum caput habe-
bit. I. 597. plures nonnulla
animalia edunt. I. 422. quibus
de causis corrumpantur. II. 645.
masculi quidem in dextris,
foeminae vero in sinistris ma-
gis. III. 745. qua ratione foras
prodeant. I. 636. ex *Foetus*
corruptione in morbis longis
non valde purgata, dolores
ex laterum mollitudine ad in-
testinum tenue transeuntes,
perniciosi sunt. I. 322. de *Foe-
tus* menstrui in utero corru-
ptione. II. 547.

FOETUI mortuo cur venter
humidus perforandus. II. 702.

FOETUM qua ratione in utero
verti, et non in caput edi
contingat. III. 378. sanum esse
quando impossibile sit. III. 747.
corruptum quae signa comi-
tentur. II. 642. menstruum,
aut bimestrem, corrumpentis
curatio. II. 673. debilem signi-
ficat, lac ex mammis fluens.

III. 746. expellentia. II. 554.
594. 724. ad *Foetum* mortuum
ejiciendum. II. 721. 751. im-
mobilem corrumpendum. II.
730.

FOLIA ex arboribus deci-
dentia videre, ab humidis et
frigidis corpus laedi significat.
II. 11.

FOLLIS, et manuum ad
rhythmum motus, micationi
per summas manus similia fa-
ciunt. I. 701.

FOMENTA humida. II. 569.
humida ante pharmaca in hy-
drope. II. 477. in pleuritide
humida et sicca quae. II. 37.
ad uteros purgandos. II. 873.
ad fluxus. II. 857. calida foris
adhibita dolorem mitigant. I.
579. clavicularem dolores sol-
ventia. II. 37. sicca. II. 571.

Fomentum ad uteri conce-
ptionem. I. 472. aliud fortius
ex bitumine. II. 875. ex myr-
rrha et aeris, flore ad nares. II.
236. oculorum dolores solvit.
III. 753. purgationibus semper
praemittendum. II. 631. sq.
luffimentis. II. 803. uterorum
modus. II. 796.

FONTES et putei commoti
per somnum conspecti, quid
significent. II. 12. ac marinae
aquae, cur hieme auctiores et
calidiores. I. 408. quatuor,
sanguis, bilis, pituita, et aqua,
item ventriculus, quomodo
quum pleni fuerint, semper
corpori distribuunt. II. 336.
quatuor non tantum, sed etiam
totum corpus de ventriculo
trahere. II. 336.

FORMAE et mores hominum,
regionis naturae plerumque
compares. I. 567.

Formas hominum multipli-
ces faciunt temporum magnae
et frequentissimae mutationes.
I. 549.

velut FORMICAS de capite in
spinam descendere videri. II. 265.

FORTIBUS natura, fortibus
pharmacis utendum est. II. 147.

ex *Fortissimo* in igne, et te-
nuissimo in aqua, calidi et

sicci temperamenti constitutio.
I. 656.

FORTUNA ex medicina aut
alia quapiam arte non est pel-
lenda. II. 149. sui juris est.
II. 148.

Fortunam in curandis morbis
citra artem nihil posse. I. 8.

FRACTURAE cum ulceribus.
III. 185.

Fracturarum cum et sine ul-
ceribus, curationes. III. 115.

FRICATIO et lucta externis
corporis partibus magis labo-
rem exhibent. I. 701. ex oleo
et aqua mollit, et non vehe-
menter excalfieri sinit. I. 702.

quae FRIGEFACIUNT ea quae
in ventre sunt, alvum subduc-
unt. II. 147. sq.

FRIGIDA doloris exortibus,
valde rubicundis, convenit.
II. 162. quando calorem revo-
cet. III. 741. dentibus et ner-
vis inimica. II. 156. convul-
siones antrorsum et retror-
sum distentiones, nigrores, ac
rigores febriles inducit. III.
741. tumoribus in articulis,
doloribus sine ulcere, poda-
gricis, et convulsis prodest.
II. 161. sq. velut nix, glacies,
pectori inimica sunt. III. 742.
et humida alvum subducunt.
II. 147. inimica ossibus, den-
tibus, nervis, cerebro, spinali
medullae. III. 741. in his uti
oportet unde sanguis erumpit,
et erupturus est. III. 742. po-
dici et utero non valde com-
moda. II. 163. ulceribus mor-
dax. III. 741.

Frigidae usus in ventris do-
lore. III. 565.

Frigiditas partium postero-
rum, convulsoria est. I. 235.
extremarum partium in morbis
acutis malum. III. 757. extre-
marum partium, ex dolore
forti partium circa ventrem,
malum. III. 759. aut caliditas
ubi in corpore isthic morbus
est. III. 732.

prae *Frigore* quae aut mori-
untur, aut ulcerantur, iis par-
tibus conducit calida. II. 163.

Frigiditate quae moriuntur, aut ulcerantur, confert calida. III. 742.

Frigidior, in frigido tempore ac regione calidior erit. III. 611.

Frigidi temperamentum a calido. I. 42.

Frigidum et auxiliatur, et occidit quaecunque ex calido sunt. III. 607. valde, venas rumpit, et tussim movet. III. 596.

FRONTIS in capitis dolore secandi ratio. II. 230. contractio in morbis acutis, phrenitidis signum est. I. 266. in ejus ulceribus, quatenus cataplasmatibus utendum. III. 362. denudatio. III. 581. 660. prurigo. III. 548. dolores, difficiles sunt. I. 173. 274. sq.

Fronte percussus supra oculum dextrum. III. 553.

FRUCTUS a suis plantis, quae alimentum a terra trahunt, nutriuntur. I. 405. qui ab arboribus colliguntur. I. 688. sq.

FRUMENTUM et vinum quibus inter se differentia. II. 424.

FULCIMENTA quibus partibus adhibenda. III. 63.

FULIGO de furno ad foetum mortuum expellendum. II. 752.

FULVI, simi, oculis magnis, quicunque boni. III. 459. naso acuto, oculis parvis, quicunque mali. III. 459.

FULLONES. I. 642.

FUNICULUS lucernarius in uteris ascendentibus ac suffocantibus. II. 591.

FUNAMBULATIONES attenuant. I. 709.

FURFURES in urina pura, vesicae scabiosae sunt signa. I. 369. hordei. II. 586.

Furfurum decoctum in clystere, renibus affectis. III. 678. succus coctus, levis per alvum secedit. I. 676.

Furfuracea quaedam simul cum urina crassa prodeuntia,

vesicam scabie affectam significant. III. 738.

FURIOSA quatenam sint. I. 529.

in *Furiosis* convulsio accedens, dissipationem facit. I. 314.

Furiosum ac lethale est, dentes collidere, aut fridere, quibus non familiare id est. I. 270.

FURORES etiam autumnō fiunt. III. 724. vere fiunt. III. 724.

FURUNCULORUM species, forma ac generatio; et curatio. II. 161.

G.

GALBANUM ad conceptum facilem. I. 468.

GALEANCONES. III. 220. 586. ex nativitate et casu. III. 155.

GANGLIA. III. 187.

GARGARISMUS in angina. II. 237.

post *GEMELLARUM* partum, et modicam purgationem, febris horrida, acuta. III. 508.

Gemelli quare inter se similes fiant. I. 653. una die atque ex una secunda eduntur. I. 465. masculi nascuntur, cum masculum semen ab utrisque secretum fuerit: quum vero foemineum ab utrisque, foemellae fiunt. I. 653.

Gemellorum partum significant tumores difficiles, circa intestinum tenue. I. 326. ex *Gemellorum* abortu, ventris dolor, nono anno. III. 694.

GEMINI qua ratione nascantur. I. 652.

GENAE tenuis particula dissecta neque augetur, neque coalescit. I. 419. II. 177. III. 752.

GENERATIO corruptio, auctio diminutio, commistio, secretio, idem putantur. I. 632.

Generationem, neque ab uno, neque genere differentibus fieri. I. 351.

Generationes hominum differentes tres. I. 651.

GENITALIUM putredines aestate fiunt. III. 724.

GENITURA non omnis fortis est. I. 423. et nares, quibus natura humidiores, hi morbosius sani sunt. III. 750. viri, graveolens a muliere reddita. II. 637. humido in corpore calfacto ac diffuso, spumescit. I. 372. in tabe dorsali, si quis urinam reddat aut alvum dejiciat, prodit. II. 265. viri in uterum illapsa, caliditatem et voluptatem mulieris extinguit. I. 375. a matre, sanguine in uterum descendente, augetur. I. 387. postera aut tertia die mulieri excidens. II. 628. in utero coacervata, et calfacta spiritum habet. I. 383. a coitu statim diffuens. II. 635. a *Genitura* crassa intus retenta Mola in utero. II. 848.

Geniturae in brutis foeminae, ac masculae ratio eodem modo habet, quo in homine. I. 379. transitum in pueris impediunt, venae tenues et repletae existentes. I. 373. spiratio modica sanguinem modicum, amplior copiosorem, et ubiorem in uteros trahit. I. 388. sex dierum foras prolapsae forma, ovo crudo per similis. I. 386. ex corpore ad pudendum viae. I. 371. mulieri a coitu statim excidentis causa. II. 628. in utero conceptae, notae. I. 469. mammarum, pectoris et vocis communio.

Genituram viri, ab omni humido quod in corpore existit, provenire. I. 374. quo pacto mulier retinere possit. II. 633. inflatam pelliculam acquirere. I. 385. mulier aliquando in ipsum uterum, aliquando foras, emittit. I. 375. non tantum a calido, sed etiam a matre spirante spiritum habere, eoque frui. I. 385. ad decem, aut duodecim dies retinentes, virum ne adeant. II. 634. non suscipiens, men-

sibus secundum naturam fientibus. II. 588. 641. continens, nec praegnans tamen. III. 35. in typho per somnum aut inter eundem effundentes. II. 505. ab omnibus corporis partibus excerni. I. 374. quales non contineant. III. 4. sq. pellicula ambiens ac completens, tota ex umbilico tenditur. I. 387.

de *Gente* quae plurimum legibus et consuetudinibus inter se differunt. I. 550.

GENU propter expeditam ac facilem naturam mitius est, quam cubiti gibbus. III. 207. flexio deligationibus in femore ac tibia turbationem inducit. III. 100. luxatum quomodo reponendum. III. 290. ad *Genu* dextrum tumor ab exercitiis et mellis usu. III. 669. ad *Genua* dolor, partium supernarum dolorem solvit. III. 466.

in *Genubus* dolor erit, si mammae ex gracilibus rursus durae fiant. III. 746.

Genuum ac coxendicum dolor, septima, aut nona, aut decimaquarta die febrem solvit. I. 255. dolor, malus. I. 238. gravitas, lumborum dolor, et tormen, si fiat non febrienti, deorsum medicamento pugante opus habere significat. III. 729.

GEOMETRIAE cognitio medico necessaria. III. 822.

GERMINANDI diversitas, in iis quae ex semine, et ex plantariis proveniunt. I. 406.

GIBBI coactiones variae. III. 202.

GIBBOSI quicumque ex anhelatione aut tussi fiunt, ante pubertatem pereunt. III. 755. raro ad sexagesimum annum vivunt. III. 190. 298.

Gibbosis, plerumque pulmonis tubercula. III. 189.

Gibbositas in spina ex phrenitide. III. 569. 681. prope cervicem. III. 192. supra septum transversum. III. 188.

infra septum transversum. III. 189. aucto jam corpore. III. 190.

Gibbositates ex casibus. III. 200. juxta verticulum non facile pelluntur. III. 197.

a *Gibbo*, interdum spirandi difficultas. III. 189.

GINGIVAE dolor. III. 679. in lienis morbo male olentes. II. 486. a dentibus discedentes in lienis morbo. II. 486. vitiatæ, his sunt quibus splenes magni. I. 227. dolor ac tumor. III. 573.

Gingivarum pruritus pueris ad dentitionem accedentibus, sunt. III. 725.

ad *Gingivas* et dentes comparentes fluxiones, in habitibus tabescentibus, cum febre, malæ sunt. I. 308. circa *Gingivas* abscessum factum dentis corruptio solvit. I. 270.

de *Gingivis* sanguis defluens, ex alvis liquidis, lethale est. I. 347. sanguis, ex alvo liquida, perniciosus. I. 271. in *Gingivis* denigratis, calida convenit. II. 163.

GLANS Aegyptia. II. 561. virilis membri frigidior est, quam quis putarit. II. 158. sq.

GLANDES subdititiæ ad menses quomodo formandæ. II. 744.

Glandula subdititia. II. 792.

Glandulae quando, et a quibus fluxionibus infestentur, et a quibus non. I. 495. album fluxum purgantes. I. 479. rerum etiam majores, quam aliis partibus. I. 495. pectoris mammae dicuntur. I. 500. pectoris in viris ob locorum angustiam et corporis densitatem, magnæ non sunt. I. 501. non valde per se, sed cum reliquo corpore aegrotant. I. 492. fluxionibus maxime sunt obnoxiae. I. 492. ex reliqua corporis redundantia nutriuntur. I. 493. corporis humiditatem sulciunt. I. 493. inguinum. I. 494. sub alis. III. 152. sub utraque aurium parte. I. 494. intestinorum, majores.

I. 494. utrinque sub alis. I. 494. intestinorum, cur depiles. I. 494. intestinorum unde. I. 496. sunt spongiosæ, raræ, pingues, friabiles, et venas multas habent. I. 491. et pili, eadem utilitate participant. I. 493.

Glandularum in corpore situs. I. 492. de *Glandularum* colli natura tota. I. 495. natura et substantia. I. 491. duplici genere ac usu. I. 493. ex *Glandularum* tumoribus febres. malum: exceptis diariis. III. 735.

quæ partes *Glandulas*, et pilos, et quæ *glandulas* tantum habeant. I. 493. sq.

de *Glandulis* in pectore. I. 500. in *Glandulis* oleosus humor. I. 492.

GLAUCEDES senibus sunt. III. 727.

GRACILES et facile vomentes sursum purgare oportet, vitantes hiemem. III. 727. secundum naturam minus cito moriuntur, quam crassi admodum III. 718.

Gracilis ac macilentus a febre ustus, quomodo cibandus et curandus. II. 133.

Gracilitatem corporis quo studio consequaris. I. 619.

GRAECORUM et Barbarorum in Asia qui fortes et bellicosi credantur. I. 554.

GRAMMATICA quid. I. 645.

GRAVE quiddam in pectore incumbens, pulmonem ad latus prolapsum significat. II. 275.

GRAVEDO ex frigide. I. 46. ad *Gravedinem*. II. 759.

Gravedines post æstatem siccam et Borealem. I. 545. vere sunt. III. 724. et raucedines, valde senibus non concoquuntur. III. 717. ad hiemem sunt, si æstas sicca at Aquilonaris fiat. III. 722. quando perfecte fiant. I. 223. sq. quos morbos solvant. I. 223. naturis siccioribus sunt, si autumnus aquilonaris et pluviarum exors

fuerit. III. 722. et sternutationes in omnibus circa pulmonem morbis, et antecessisse et succedere, malum est. I. 103. 299.

GRAVEOLENTIA circa spiritum unde fiat. II. 350. in pudendis, et columella. II. 587. sq.

GRAVIA omnia, natura dorsum feruntur. I. 584.

cum *Gravitate* capitis dolor soporosus, convulsorium quiddam significat. I. 259.

GULA sive stomachus, velut infundibulum, potum, et quaecunque volumus, excipit. I. 485. ejus structura et positio. III. 380.

GURGULIONES periculosi sunt ut et rescentur et scarificentur, quamdiu rubicundi fuerint, et magni. I. 115.

GUTTUR et gula. III. 825.

Guttur praefecto vox non editur. I. 440. sub *Guttur* tumor cum febris multa in angina. III. 658.

in *Gutturis* dolore, aquam calidam super caput fundito, si non frigus fuerit. III. 464.

GYMNASTICAE medicina est contraria. II. 138.

H.

HABITIORES sunt pueri, qui plus mingunt, quam egerunt. I. 483.

HABITUDINEM bonam ad summum progressam, non tarde solvere confert. III. 707.

HABITUS hominis bonus qui dicatur. I. 84. bonus quomodo ex esu accedat. II. 346.

HAEMORRHOIS, velut similibus est atrae bilis. III. 609.

Haemorrhoides, si sideratis accedant, utile est. I. 313. fortes ac diuturnae. III. 556. si cum phrenitide occupatis atrabiliaris oboriuntur, bonum est. I. 146. atrabiliaris et phreniticis accedentes, bonum. III. 751. quibusdam ex mensibus suppressis fiunt. I. 323. aetatem constantem agentibus accidunt.

III. 726. viris in meridionalibus civitatibus frequentes. I. 527. hieme per duos annos. III. 525. infans supervenientes, insaniam solvunt. III. 752. in *Haemorrhoides* alvus turbata. III. 556. ex *Haemorrhoides* parum apparente, vertigines obortae, parvam ac modicam siderationem significant. I. 288.

Haemorrhoidarum curatio. II. 98. per glandulas curatio. III. 345. post *Haemorrhoidarum* unctionem quae curatio adhibetur. III. 341.

Haemorrhoides quum haberet Alcippus, a curatione prohibebatur: curatus insaniit, febre acuta succedente cessavit. III. 544. sananti diuturnas, si non una servata fuerit, periculum est hydropem aut talem accedere. III. 751. qui habent, si quis hieme multo potu uti viderit, et bono colore praeditos, quid de his praedicere liceat. I. 87. sq.

Haemorrhoidum alius curationis modus. III. 343. fluxionis futurae signa. I. 177. generatio, curatio, et cognitio. III. 340. bonum. III. 600.

in *Haemorrhoidibus* sanguis non fluit, ablata extuberantia. III. 344. cancer. III. 556. sq. extuberantia penitus intus delitescens. III. 344.

HEDERAE albae folia astringunt. II. 161.

HEPAR testudinis marinae adhuc viventis, in pecto. II. 719. pueris cor dicitur. II. 331. jaculo percussus. III. 571. 659. ovillum aut caprinum in parientibus ab inflatione laborantibus. II. 589. venarum radicatio. II. 22. tauri ad faciem ornandam. II. 853. ejus structura, forma, et positio. III. 380. dolet homo, si derepente multa bilis fiat. II. 331. quibus dolorosum fit. I. 164. quibus aqua repletum, ad omentum eruperit, his venter aqua impletur, et moriuntur. III.

763. durum fieri morbo regio laborantibus, malum est. III.

755. quicumque suppuratum uruntur, si quidem pus purum fluat et album, superstites evadunt. III. 762. dolentes, purulenta per alvum egerunt. I. 308. derepente circume circa dolentibus, febris accedens dolorem solvit. I. 309. III. 763. quibus ustis velut amurca prodit, lethale est. I. 309. et vena cava juxta *Hepar* ad imum ventrem tumor tuberculofus. III. 674.

Hepatis apex cui complicatus erat, huic concussio, derepente dolor sedatus est. III. 629. extremitates quinque. I. 503. quibus dolor, hi sanguine per alvum egesto servantur. I. 280. ab aqua inter cutem laborantes per fungos ustio. II. 472. venae earumque distributio. I. 510. elevatio, splenico modo. III. 441.

Hepate vulneratus moritur. II. 168. ab *Hepate*, quaedam aquae inter cutem incipiunt. I. 97. quibuscunque aquae inter cutem oriuntur, his tussis tussindique promptitudo accedit. I. 97.

ex *Hepatis* inflammatione singultus, malum III. 758.

Hepatici unde. III. 434.

de *Hepatico* morbo ab atra bile. II. 477. in *Hepatico* morbo, bilis pallidae vomitus. II. 481. colliquatio cum raucedine, malum. I. 308.

Hepaticorum ustionis per fusos buxeos descriptio. II. 482.

Hepaticis quibus multum est sputum oruentum, statim perniciosum est. I. 308.

Hepatitis venae distributio. III. 455.

HERBAE lacustres quales. III. 791. montanae cur aquosis praestantiores. III. 791. breviores, meliores ac solidiores sunt. III. 146.

HERINACEI marini triti ad secundas educendas. II. 727.

HERNIAE puerorum in occidantalibus. I. 534.

HERPETES minime omnium ulcerum quae depascendo proserpunt, periculosi sunt. I. 207. ex pustulis nocturnis. I. 204.

HIANTEM, semper dormire, lethale est. I. 92.

Hiatus febres qua ratione praecedant. I. 577.

HIPPAGE, caseus equinus. II. 358.

HIPPEAE uxor hydropica. III. 540.

HIPPOCRATES Artaxerxem neglexit. III. 852. a Crisamide rege nonus, ab Aesculapio decimus octavus, a Jove vigesimus. III. 770. ab utroque semine a diis ortum habuit. III. 771. aequales cum diis honores, et donaria consequutus est. III. 771. cur post tot de diacta scriptores suos commentarios ediderit. I. 626. pestem Graeciae imminentem, praevидit. III. 852. quos honores apud suos et externos sit consequutus. III. 852. sq. Democriti, insanire crediti, gratia Abderam vocatus. III. 775. Cnidiorum bibliothecae combustae criminis falso accusatur. III. 851. innumera sua in Graecos benemerita, magnis sacris publice ab Atheniensibus fuit initiatus. III. 829. patriam a belli periculo liberavit. III. 853. pecuniae contemptor. III. 775. 854.

Hippocratis praedictiones quales. I. 187. de ejus scriptis diversae opiniones. III. 854. patria, genealogia, et praeceptores. III. 850. de Atheniensibus praesagium. III. 831. oratio ad aram. III. 830. de Medicorum suae tempestatis praedictionibus, judicium. I. 196. mors, sepultura et imago. III. 853. de Democrito somnium. III. 788. peregrinationum et patriae deferendae variae caulae. III. 851. sententia de humeri articulo, contra caeteros medicos. III. 135. in

docendo ingenuitas. III. 853.
genus et familia. III. 770. 850.

Hippocrati sapientiae, quam auri potior fuit ratio. III. 775.

Hircine incipiens, uter testis extra apparuerit, si quidem dextra, masculum, si vero sinister, foemellam portendit. III. 605.

Hirsuta aliqui foecunda, ex suppressis mensibus. III. 630. lq.

Hirsuti sunt quibuscunque calvis varices accedunt. III. 753. lq.

Holoconitidis radix qualis. II. 726.

Homo quando optime dispositus sit. I. 48. ex nativitate morbus est. III. 810. in tertium annorum septenarium augefcit. I. 436. cur medicis et philosophis quibusdam idem esse putetur. I. 355. primis diebus sui respectu calidissimus. I. 367. maxime sanus quando sit. I. 353.

Hominem unum quiddam ut sanguinem, pituitam, bilem, esse non posse. I. 350. non ex uno aliquo elementorum, sed ex quatuor invicem permixtis constare. I. 348. unum quiddam statuantes, in quo fallantur. I. 350.

de *Homine* quatenus sophistae ac medici aliquid cognoverint. I. 49.

Homines regionum naturas referunt. I. 550. cur diebus imparibus moriantur. II. 349.

Hominibus sordes in auribus, dulcis quidem lethalis, amara vero non. III. 608.

Hominis anima, non similiter in omnibus augefcit. I. 647. natura ad caeterorum animantium naturam collata. III. 809.

Hominum omnem naturam, et ex terra nascentium esse similem. I. 403. erga medicos malevolentia. III. 818. ad plagam meridionalem corporum constitutio qualis. I. 526.

Hordeum natura frigidum est ac siccum. I. 672.

Hordeolum in suprema palpebra, ex calculi morbo. III. 436.

Hormini semen confimilia lini semini facit. I. 678.

Horror ex potationibus. III. 579. et spirandi difficultas in doloribus signa tabis sunt. I. 236. ex sudore, non bonum. III. 757. ex potationibus, ad noctem febris. III. 692.

Horrore affecti, alvos humectas habent. I. 236. affecti, caput dolentes, exudantes, malignum id est. I. 235. affecti, multum insuper exudantes, difficili malos implicantur. I. 235. affecti frequenter ad suppurationem deveniunt. I. 304.

Horrorem, vinum aequali mensura aquae admixtum potum solvit. III. 763. habentibus, menses erumpunt. I. 326. ac rigorem inducunt, progressus ad egerendum paulatim fientes. I. 342. efficit sanguinis fluxio. I. 281.

Horrores, majores vel minores, pro flatuum in corpore qualitate et quantitate. I. 576. unde, et cur corpus concutiant. I. 576. excitat Aquilo. III. 720. quibus a deambulationibus matutinis accedunt, et caput gravatur. I. 734. ex dorso, frequentes, et cito transeunt, aegre tolerari possunt. I. 235. quibus sanis frequentes sunt, hi ex sanguinis fluxu suppurantur. I. 236.

Horroris inconstantis indicia. I. 335.

in *Horroribus* qui simul judicatorie exudarunt, eos sanguinem effusuros esse arbitror. I. 181. 237.

de *Horrentibus* ex gymnasiis, eorundemque curatione. I. 735.

Hostes servare, et amicos mercede sanare, aequale peccatum. III. 781.

Humana studia, circa res inanes, ac nullius studii dignas, versari. III. 801.

Humanae naturae miseria. III. 810.

quae HUMECTANTUR citius et magis, celeritatem iudicationis significant. II. 31.

HUMERI articulus uno modo luxatur. III. 135. frequenter excidentis curatio. III. 150. luxati ustio. III. 151. frequenter elapsi repositio facilis. III. 137. dolor et gravitas in brachio. III. 670. 697. ac mammae cibus et potibus inflantur. III. 454. attenuati ex aquis lacustribus. I. 533. articuli Hippocratis sententia contra alios medicos. III. 135. summi avulsio. III. 156. quibus facile aut difficile inflammentur. III. 146. dolor ex abscessu. III. 682.

in *Humeris* dolores, bilis nigrae vomitu sanantur. I. 229. quae suppurantur tantillis, mustellae cubito praeditos, parvumque ac macilentum brachium habentes faciunt. III. 586. dolores. I. 229.

de *Humero*. III. 273.

Humerus quibus et quomodo excidit: signa, repositio et curatio. III. 276. quibus id a prima natali die contingit, iis ossa quae ad luxationem proxime accedunt brevia sunt. III. 277. profundae suppurationes ad humerum iis idem efficiunt non autem adultis. III. 277.

HUMIDITAS cerebri, quomodo infaniae causa existat. I. 616. alimenti vehiculum est. II. 25. homini fit ab articulis. III. 144. per prodeuntia, requirit diaetam siccissimam. III. 453.

ad *Humiditatem* ex reliquo corpore extrahendam, quae figurae magis idoneae, I. 52.

ex *Humidissimo* in igne, et densissimo in aqua, mixtura, natura humida ac calida constituitur. I. 655.

Humidum calidum esse. I. 432.

HUMOR omnis calfactus fit tenuior. II. 113. in ventre plurimus. I. 638. multus in peripneumonia infra secedens, mortem inducit. II. 309. in

sano corpore tertio die prodit. II. 352. qualia anteurbationem et in ipsaurbatione, in corpore efficiat. II. 359. in partu, una cum puero, velut oportet non prodians. II. 657. multus salabris in corporis perturbatione locum occupans. II. 360. quando affligens priorem consumat. II. 359. levis homini est alimentum. II. 360. aquosus in febribus. II. 354. quomodo ultra biduum in corpore manens, majus aut minus homini malum de se praebeat. II. 343.

Humoris in visum, fluxus curatio. II. 120. partem ubi liquatus fuerit, conglobari ac spissari, donec morbum pepererit. II. 362.

Humori non est facilis via ad ardua prodire. I. 580.

Humorem abducere oportere forti quidem superne, inferne debili, sudor multus calidus aut frigidus semper fluens significat. III. 764.

ex *Humore* copiosiore foras prodeunte, incommoda. II. 345. ab *Humore* copiosiore non expurgato, quomodo morbi fiant. II. 353. *Humore* in corpore manente, quid fieri soleat. II. 341.

Humores quamdiu in corpore morentur, et quomodo expellantur. II. 341. in articulis ressecati condensantur ac constringuntur in coxendicum morbo. II. 519. quomodo gravitate aut levitate inter se differant. II. 358. liquati, et ad alvum delati, sterqus conturbant. II. 362. hominem affligentes, quomodo et cur pauciores fiant. II. 340. corporis quatuor. I. 374. quatuor locis expurgantur. II. 340. in homine quatuor, sanitatis et aegritudinis sunt causae. I. 352. Iq. pro temporum anni differentis in homine dominari. I. 360. diebus imparibus turbantur. II. 350. quatuor homini congenitos esse. I. 355.

Humorum quatuor in corpore, differentiae. II. 558. vacuatio per quae loca facienda sit. III. 711. de loco in locum decubitus in melancholicis affectionibus vere et autumno suspecti. III. 756. in homine potentia, et mutatio, medico necessario cognoscenda. I. 55. impetus et ferocitas quo deducenda. I. 120. in homine distinctas esse species, et nomina. I. 354. in corpore species quatuor morborum omnium causae. II. 324. secretio et vacuatio quando morbos generet. I. 353. decubitus ad aliquem locum, in quibus factos affectus liberat. III. 601. inconstantium consideratio. I. 121.

Humoribus ex anni temporum differentiis resistendum. I. 360.

Hydrops ex pruritu corporis, et cutis crassitudine, post balnearum calidorum usum. III. 549. siccus quibus contrahatur. III. 728. a capitis fluxione ad vertebrae et carnes. II. 115. facit erectae cervicis spirationes. I. 305. ex pituita alba accedit. III. 766. ex insania, bonum. III. 757. ex quartanis. I. 544. qui ad curationem remissit, recurrens desperatus est. I. 310.

Hydropis generatio et signa. II. 377. morbi quando adhuc difficiliore fiant. II. 379. causa et curatio. II. 399. in uteris signa, causae et curatio. II. 681. generatio in mulierum utero. II. 379.

ante *Hydropem* suppuratus. III. 698. ad *Hydropem* desinunt, quibus circa tenue intestinum dolores, et urina non facile prodit. I. 346. in *Hydropem* siccum desinunt dolor supra umbilicum et lumborum dolor, si medicamentis non solvantur. I. 281. quibus splenicis morbus degeneret. II. 397. aut a splene, aut hepate,

aut pituita alba, aut dysenteria transitus. II. 399. desinunt biliosi, alvo turbata egerente. I. 310.

in *Hydrope* quibus tumores magni facti, emarcescunt, ac rursum attolluntur, hi magis convalescunt. I. 198. cui multum sanguinis sursum ac deorsum eruperit, eum multa aqua repletum iri, timor est. I. 198. si alvus valde fluida fuerit, citissime moritur. I. 380. tormina sine febre. II. 94. fomenta humida, ante phar-maca. II. 477. siccio sui significationem praemittente, tormina intestinum tenue incidentia, mala sunt. I. 310. ex *Hydrope* quando moriantur. II. 380. ab *Hydrope* detento, ubi aqua in venis ad ventrem confluxit, solutio fit. III. 751. qui detinentur, si aquositas per ventrem ad vesicam fluat, solutio fit. I. 147. de *Hydrope* pulmonis. II. 277.

Hydropas Leucophlegmatias appellatos alvi profluvium sedat. I. 314.

Hydropes plurimi ac lethallissimi ab aquis lacustribus et palustribus. I. 533. et morbi regii, qui a splene sunt nigriores sunt. III. 435. in testibus pueris ad plagam meridianalem frequentes. I. 529. aut intestinorum levitates fiunt, dysenteria longa in splenicis desinente. I. 311. ex morbis acutis dolorosi sunt, ac perniciosi. I. 309.

Hydropica potio. II. 97.

Hydropicus voce repente desitutus. III. 583. ex febre ardente. III. 652. si tumorem in cruribus habens, tussiat, malum. III. 461.

Hydropici, ut sint superstites, quomodo debeant esse adfecti. I. 197. qui desperati. I. 198. pueri curatio. II. 131. quicunque secantur aut uruntur, aqua acervatim effluente, moriuntur. III. 753. rivos oculos habent, et calvi sunt. III.

459. medii inter desperatos. I. 198.

Hydropico febrienti, urina parva, et turbata, perniciofa est. I. 310.

Hydropicum si tussis corripiat, quid faciendum. III. 461. si tussis vexet, desperatus est. III. 754. laborem ferre oportet facile, et lassitudinis exortem esse. I. 197.

Hydropicorum alvus qualis esse debeat. I. 197. curatio. III. 573. pectinem ne contingito, neque internas partes. III. 620. urinam apparere convenit pro studiorum ratione, et vinorum mutatione transeunte. I. 197.

Hydropicis facta ulcera in corpore, non facile sanantur. III. 751. circa venas aqua, in alvum prolapsa, solutio fit. I. 310. tussis accedens, malum. III. 762. comitialis morbi affectiones accedentes perniciosae sunt. I. 310. confert puerorum excrementum primum. II. 100. ex *Hydropicis* comitiales, perniciosi. I. 310. in *Hydropicis* siccis, urinae stillicidia, mala. I. 309.

Hydropicos citius secare oportet. III. 620. ad *Hydropicos*. II. 100.

Hydropicum melius est tumores habere quam colliquationes in extremis partibus. I. 197. cibos libenter accipere oportet. I. 197.

Hydropum duae naturae sunt. II. 93.

HYEMS si australis et pluviosa ac clemens fiat, quaeenam incommoda mulieribus producat. III. 721. morbida aestatem pluviosam, et australem consequitur. I. 545. si sicca et Borealis, necesse est aestatem febriculofam fieri, et lippitudines inducere. I. 543. si quidem sicca et aquilonaris fuerit, necesse est aestate febres acutas, lippitudines et dysenterias fieri. III. 721.

Hyeme cur corpora tarde et modice exerceri debeant. I. 710.

quaeenam mala magis fiant. III. 724. inferiores partes magis purgare oportet. III. 727. cibos facillime ferunt. III. 711. frigida, homines capita humida ac pituitosa habere par est. I. 526.

Hyemem ferre corpori melius est quam exerceri hoc tempore. I. 710. ad *Hyemem* naturarum aliae bene, aut male se habent. III. 720. post *Hyemem* australem, et pluviosam, abortus frequentes. I. 544.

HYRSOPUM calidum est, et pituitam ducit. I. 688.

I.

JACTANTES se anxie, citra vomitum, qui exacerbantur, male habent. I. 328.

num *Jactantibus* se anxie citra vomitum, spes est ut nigra per alvum prodeant? I. 168.

JACULO ictus retro in latus. III. 570.

ICTERI sive morbi regii curatio. II. 134.

in *Ictericorum* urina subsidet velut ervum fulvum. II. 302.

in *Ictero* medicamentis bilem ducentibus non utendum. II. 134.

Icterus quomodo in oculis cognoscat. II. 125.

Idiotis quae a medicis dicuntur, et suc corpori adhibentur, quoquo modo novisse satis est. II. 380.

JECUR fibris exemptis, non congelatur. I. 431. pertusum dissectum habere, lethale est. III. 752.

Jecoris generatio. I. 431. morbus ab atra bile. II. 477.

de *Jecinoris* morbo secundo a bubulae carnis esu, et vini potu nimio. II. 480. tertio morbo. II. 483.

Jejunium ad capitis dolorem, et crapulam malum est. II. 89. facillime ferunt senes. III. 709.

IGNEUM ac calidum aliquid astris oppositum videre, bilis secretionem significat. II. 6.

Ionis five *Aether*. I. 425. nervis est inimicus. III. 154. sacri in uteris signa. II. 844. sacri seu *Erysipelatis* in uteris signa et curatio. II. 540. sacer ex ossis denudatione. III. 758. omnia per omnia movere potest. I. 630. sanat quae ferrum non sanat. III. 768. sacer si mulieri praegnant in utero fiat, lethale est. III. 745. omnia quae in corpore sunt, secundum ipsius modum exornat. I. 638. in corpore circuitus tres. I. 638. rarissima et siccissima mixtura, naturae frigidae et siccae constitutio est. I. 656. inter ea quae in medicina urendi vim habent, extreme urit. I. 14.

Igni et aquae, quatuor qualitates primas inesse. I. 631. nutrimentum praebet aër. I. 572.

Ignem sacrum ab externis intro converti, non bonum. III. 753.

Ignem vel aqua in temperamento aliquo praevalente, fieri nequit, ut tales naturae ad symmetriam aliquam perducant. I. 665. sacro ulceribus accedente, corporis purificationem facere oportet. III. 404. ex *Ignem* et aqua omnia constitui. I. 691. sacro putrefactio, aut suppuratio malum. III. 758.

Ignes sacri. III. 627.

IGNORANTIA cum rigore, malum. I. 165. 234.

ILLITIO, purgatoria, mollitoria. II. 747.

ILLUVIES siccant, quum humiditas consumatur. I. 695.

IMPERITIA, malus thesaurus. I. 5.

IMMINUTIONUM deligatio. III. 63.

IMPETIGINI acetum prodest. II. 160.

Impetigines et leprae. I. 233. vere fiunt. III. 724. ad *Impetigines*. II. 854.

ad *IMPRAEGRANDAM* mulierem. II. 594.

IMPOTENTIAE praeter vacuum. *HIPPOCRATES* TOM. III.

torum vasorum rationem contingentes, malum. I. 163. 241.

INCURVI fiunt, si defluxus capitis progressum ad cor fecerit. I. 598.

INEDIAE quibus consequenter accedunt ac sudores, hi ubi longius aegrotarunt, peripneumonicorum modo moriuntur. I. 242.

INEXERCITATI ubi derepente laboraverunt, et carnis colliqutionem violentam ac multam fecerunt, quomodo curandi. I. 727.

INFANTIBUS quibus in suendo tussis instat, uvam majorem habere solent. I. 483. tussicula cum ventrisurbatione, ac febre continua, significat post judicationem bimestri, in totum vigesima die, etiam tumores ad articulos. III. 586.

INFOECUNDAE quare *Scytharum* mulieres. I. 560.

Infoecundas fomentis, ac medicamentis curato. III. 460.

Infoecundiores, inferne gibbosi. III. 190.

Infoecundum quatenus venarum sectiones reddant. II. 106. in *Infernis* locis dolorem fortem solvit aut surditas, aut sanguis multus a naribus erumpens. I. 146.

INFLAMMATIO in praecordio suppuratoria quibus fit. I. 279. uterorum ex partu. II. 736. ad palatum, ejusque curatio. II. 242.

Inflammatione in principio laborantibus pharmaca inimica. III. 820.

Inflammationem in locis supra septum transversum aut dolorem, spiritus densus significat. I. 95. et dolorem in locis principalibus significat spiritus densus et parvus. I. 276.

Inflammationes ex ulceribus, doloribus conferunt. I. 208. sq.

Inflammationis in angina ad pectus, aut pulmonem conversae curatio. II. 239.

Inflammationibus, frigida uti oportet. III. 742.

Infusa, crassa, tenuia, quae. I. 620. quae quibus temporibus, quibusque naturis conveniant. I. 620.

Infusorum mensura. II. 878.

Infusum sedis pituitam ducens. II. 759. si mortuus fuerit puer. II. 730.

juxta *INGUEN* sagitta percussus. III. 566. circa *Inguen* tubercula ex retentis mensibus. I. 390. supra *Inguen* erumpentes menses. II. 614.

Inguina dura extuberantia. III. 570. supra *Inguina* ad laterum mollitudinem et pubem fientes pustulae serpigiosa alvum male affectam significant. I. 343.

ex *Inguine* cuspis sexto tandem anno exempta. III. 566.

Inguinis dolor in febribus morbum diuturnum significat. I. 243.

Inguinum tumores plurimi fiebant. III. 619. tumor ad sex annos. III. 705. humor ac inflammatio. I. 496. tubera. III. 684.

ex *Inguinibus* vulnera magis lethalia. I. 205.

cum *Inguinum* inflammatio-
ne, abscessus, et febris consequitur. I. 574.

IRACUNDI quinam sint. III. 462. ex diacta immutari non possunt. I. 665. sq.

IRIO humectat et alvo secedit. I. 678.

INSANIA acute correpti, voce intercepta, moriuntur. I. 329. magni morbi ex more fientis, solutio. I. 146. III. 460. tanto minor fit, quanto paucior ac debilior est bilis, quam pituita. II. 210. ex *Insania* ad raucedinem, cum tussi, fit discessus. I. 314. dysenteria, aut hydrops, aut mentis emotio, bonum. III. 757.

Insaniae curatio est sanguinis detractio. II. 528 causa existit humiditas. I. 610. febres acu-

tas turbulentas, non bili-
os ventriculi dolenti, solvunt. I. 527. in mente motis causae. I. 527. quibus accidunt. III. 749. morbi in occidentalibus unde. I. 533. causae. III. 816. sq.

Insaniam facit, distortio manuum ac pedum. II. 140. cito affore quid denuntiet. I. 158. 258. quatenam portendant. I. 159. significat, quibuscunque mulieribus sanguis ad mammas colligitur. III. 467. 744. qualem, quales dolores solvant. I. 146. ad *Insaniam* quosnam deventuros esse. I. 346. quinam deveniant. I. 315.

Insani, a liberaliore potatione, curatio. III. 545. a bili et pituita quomodo cognoscantur. I. 610.

in *Insanis* angor, et inquietudo, unde. I. 611.

in *Insanientibus*, varicibus, aut haemorrhoidibus accedentibus, insaniae solutio fit. III. 752.

ne *Insaniant* quibus timor fit. I. 343. quibus ut *Insaniant*, timor est, in his colli dolor, malum est. I. 275. non *Insaniunt*, quibus sunt cum ulceribus tumores conspicui. III. 748. sq. quicunque *Insaniunt*, sua sponte liberati a morbis, his insaniam solvit dolor ad pedes progressus. I. 146.

INSANUS et iracundus est, cui vena in cubito pulsarit. III. 461.

INSOMNIA in phrenitide evidenter, bona sunt. I. 158. 245. diurnis actionibus adversaria,urbationem in corpore significat. II. 3. horrenda in morbo crasso. II. 514.

de *Insomniis*, quae quis circa seipsum solito more fieri videt. II. 13.

Insomniorum in febribus vexatio. III. 544. ratio. I. 583.

INSTRUMENTA uistoria. III. 151.

Instrumentorum, facultas cognita, artifices nos facit. I. 14.

omnium ad ossa fracta, fortissima tria. III. 118.

INSULAE continenti propinquaе tempestuosiores sunt. I. 668.

INTEGRI et sani ex mutilatis gignuntur. I. 382.

INTELLIGENTIAE ac prudentiae internuntius, cerebrum. I. 612.

INTEMPESTIVITAS in curandis morbis, quid. II. 171.

INTERCEPTIO morbi fieri non poterit, nisi in die impari. III. 464.

INTERCUS morbus a flatibus etiam generatur. I. 581. aqua in ventrem rupta. II. 472.

Intercute laborantium foeminarum quales menses. II. 684.

INTESTINA. III. 825. hominis, canis similia, ac aliquantulo majora. I. 503. III. 603.

Intestini recti inflammatio. III. 334. recti humectatio, et saniei fluor. III. 337. recti structura et positio. III. 381.

Intestino vulnerato, respiratio prodit inferne in conspicua juxta vulnus, et evacuantur pectora. III. 464. sq. ex *Intestino* recto, et utero inflammato, urinae stillicidium accedit. III. 747.

Intestinatorum levitas, a dysenteria accedit. III. 766. quibus alvi levitate affectae, eos hieme sursum purgare, malum est. III. 728. difficultates in siccitatibus plerumque fiunt. III. 721. generatio. I. 426. levitate quinam corripiantur. I. 178. tum levitas, tum difficultas, autumnio fit. III. 724. levitates cum spirandi difficultate, in tabem desinunt. I. 312. levitates, quae malae. I. 217. agitationes a flatibus causantur. I. 578. humiditas, morbos non facit. I. 496. sq. levitates et aqua intercus a concepta in ventriculis humiditate. I. 545. volvulus quibuscunque ex urinae stillicidio accedit, hi in septem diebus moriuntur. III. 755. in *Intestinatorum* diu-

turnis levitatibus, ructus acidus accedens signum bonum. III. 440. 750. longis levitatibus qui una cum animalculis tormina patiuntur, his solutis intumescunt. I. 312. longis levitatibus, cibi fastidium, malum. III. 750. ad *Intestinarum* levitatem. II. 758.

Intestinum rectum elapsum. III. 337. cui in dextra parte dolebat, et articulari morbo correptus est, erat quietior. III. 602. quoddam tenue peritum, dissectumve esse, lethale est. I. 319. III. 752. circa *Intestinum* tenue dolorem quae faciant. I. 346. tenue difficiles tumores praegnantibus. I. 326. tenue dolores diurni. I. 283. tenue tormina. I. 310. ad *Intestinum* tenue dolores ex laterum mollitudine transeuntes in morbis longis, ex corruptione foetus, perniciosi sunt. I. 322.

INTUMESCENTES medica- mentis purgare non oportet. I. 166.

ITINERA nocturna attenuant. I. 709.

ex *Itinere* dolores contracti. II. 88.

JUDICATIO in morbis quid sit. II. 386. morbi est exolutio. I. 86. quibuscunque sit, his nox gravis ante exacerbationem. III. 713.

cum *Judicatione* rigor aliquatenus horrendus est. I. 284.

Judicationem celerio- rem, aut tardio- rem significantia. II. 31. sq. ad *Judicationem* morbo tendente, alvi egestionem densari oportet. I. 99. post *Judicationem* in morbis relicta recidivam faciunt. III. 450. 713.

Judicationes quorum morborum sint veloci- ores. III. 430. in febribus impeditae ac sublatae. I. 243. et remissiones eorum quae febrem ardentem significant, longiorem morbum faciunt. I. 139. ex quibus cognoscimus, aut similes

sunt, aut dissimiles. III. 404.
 sine *Judicationis* signo judicatorio quaecunque disparent, male judicata sunt. III. 449.

de *Judicationibus*, quae cito ad melius tendunt, plerumque eadem signa sunt, quae sanitatis. I. 136.

Judicantur cito quorum urinae cito subsidentiam habent. I. 337. febres et morbi diebus imparibus. II. 348. quae *Judicantur*, et judicata sunt integre, non movere, sed finire oportet. III. 711.

Judicatoria signa quaecunque sunt, eadem haec si non sunt, difficilis sunt *judicationis*. III. 431. non *judicantia*, partim lethalia sunt, partim difficilis *judicationis*. III. 431.

in *Judicatoriis* diebus quaecunque cum anxietudine absque sudore perfrigerantur, malum est. I. 239.

JUDICUM medicamentum. II. 852.

JUNCUS adoratus. II. 731.

JUVENCULAE humidiores sunt. II. 529.

JUVENIBUS sanguinis spuitiones, tabes, febres acutae, comitiales. III. 726.

ultra JUVENILEM aetatem progressis quales morbi accedant. III. 726.

JUVENTAE, neque indecens, neque illiberalis magnitudo corporis. III. 719.

JUVENES quibus ventres humidi sunt, his senescentibus reficcantur. III. 719.

JUVENIBUS senes plerumque minus aegrotant. III. 717.

L.

LABIUM. III. 824. aut nasus, aut oculus, aut supercilium si distorqueatur, in febre non intermittente, propinqua mors est. III. 734. 766. contractum, alvi biliosae eruptionem significat. I. 270. livescens, lethale. I. 266.

Labia ulcerata in febribus. III. 628. resoluta, et penden-

tia, et frigida, et albicantia habere, lethale est. I. 91.

Labii inferioris concussio. II. 49.

LABOR articulis et carnibus, cibus. III. 221. 607. siccat et corpus robustum facit. I. 696. sq.

Labores, cibi, potus, somnus, res venereae, omnia medicocria. III. 611. in circuitibus, quicquid in septuaginta movetur, in triplicitate perficitur. III. 622. consuetos ferro adsueta, non adsueta facilius ferunt. III. 718. naturales quinam sint. I. 697. et cibi facultates inter se habent contrarias. I. 628. cibos praecedant. III. 606.

Laboris differentiae. I. 697.

Laborum seu exercitiorum cognitio necessaria, de diaeta scripturis. I. 628.

LAC caninum in uterorum morbis. II. 555. dare caput dolentibus, malum. III. 748. ubi puer moveri inceperit, matri sui indicationem praebet. I. 400. sq. post partum si mulier lactaverit, in mammas procedit. I. 402. mulieris malleolum alentis. II. 743. muliebri in aurium collutione. II. 294. mulieribus raram carnem habentibus, citius prodit. I. 401. ob quam necessitatem fiat. I. 401. ovillum alvum sistit, caprinum magis per alvum secedit. I. 675. si multum fluat, necesse est foetum debilem esse. III. 465. vinum, et carnes, quibus alimentum, et quibus non. II. 22. multum quae faciant, et augeant. II. 670. habens mulier, quae neque praegnans est, neque peperit, menses ipsius defecerunt. III. 744. in farina in ventris dolore. III. 638. et sanguis alimenti sunt redundantia. II. 22. sq. quare vini non faciant. I. 501. vaccae nigrae. II. 583. in nutrice quando impurum fiat. II. 369. calidum ac biliosum pueris cal-

ulum generat. I. 542. ad *Lac* extinctum. II. 593.

Lactans quaedam pustulas per corpus ubique habebat. III. 439.

sine *Lacte* mulieres quaedam natura sunt. II. 706.

Lacti extincto quae medeantur. II. 670.

Lactis multum affumentes dum sugunt, ut plurimum somniculosi sunt. I. 484. in mammis generatio. II. 706. bubuli, caprini, asinini, et equini, in pulmonis affectibus usus. II. 435. infusum in tabe. II. 130.

LACRIMA si procedit calida ac salsa, periculum est et pupillam exulcerari, et palpebras. I. 213.

Lacrimae voluntariae, malum non sunt. III. 540. 767. in acutis male habentibus, ultroneae bonae. III. 586. invitae, quibus in febribus acutis magis ardentibus defluunt, his sanguinis eruptionem e naribus expectare oportet. III. 403.

Lacrimari ex voluntate in febribus aut aliis aegritudinibus nihil absurdi est. III. 734.

Lacrimis mordacibus calida convenit. II. 162.

LACTUCA frigidissima est priusquam succum habeat. I. 686.

LAETITIA relaxat cor. III. 607.

Laetitiae ex nulla alia re quam cerebro contingunt. I. 609.

LAGOPYRUS. III. 319.

LANARUM in ulceribus usus ad septimum diem. III. 116.

Lanas aequalis ponderis cum veste pura et contexta plus aquae trahere. II. 608.

LAPIS si puero jam adulto ex terrae esu gignatur, dolor ipsi non adest, priusquam ipse sibi ipsi cibum deligat. II. 372. in vesica post annum quadragimum secundum, non fit. I. 321. in utero asper magnitudine verticuli fusi. III. 560.

LASSATI cum horrore si exudarunt iudicatorio modo, recalcacti in morbo acuto, male habent. I. 238. in febre, male habent. I. 238. singultientes, stupore detenti, mali. I. 240.

Lassitudo, horror, et calor, circa solstitium hibernum. III. 666. in linguam nigram circa rationem habentibus, mala. I. 269.

Lassitudine affectis, horrorem habentibus, menses erumpunt. I. 326. cur affligantur, qui a bilis fluxione infestantur. II. 114.

Lassitudines spontaneae morbos denuntiant. III. 712.

Lassitudini in corporis motu cum dolore, quies statim medetur. III. 718.

Lassitudinis tres species. I. 702.

Lassitudinum solutio, fit in mingentes sanguinem, raro quidem et sine febre ac dolore. I. 195.

ex *Lassitudinibus*, febris. III. 412. pustulae. III. 524. laboribus et cursibus insolitis, febri. III. 477.

Latae pustulae, non valde pruriginosae sunt. III. 751.

LATUS quibus in tumorem sublevatum ac calidius est, his pus ex una parte est. I. 305. ad *Latus* dolor acutus fit, quibus ex parte alba prodementia supprimuntur. I. 324. dolore ac suffocatione accedente, hi suppurantur. I. 248. pulmonem prolapsum quid significet. II. 275. circa *Latus* rari dolores in biliosis meracis alvi egestionibus, desipientiam significant. I. 160. in *Latus*, retro ictus jactu. III. 570. 659. juxta *Latus* dolores, in febribus consistentes. I. 315.

in *Latere* dolor cum tumoribus somnolentis et febre ardente superveniens occidit. I. 241.

in *Lateribus* et pectoribus, et in aliis partibus dolores, an multum differant, considerandum est. III. 750.

Lateris dolor in sputo bilioso, praeter rationem evanescent, perniciosus. I. 304. dolor in febre, alvo multa aquosa, ac biliosa egerente. I. 242. dextri dolor. III. 685. sinistri dolor ex nausea, et lassitudine. III. 695. dextri dolor, cum tussi et febris. III. 656. sq. dolor cum febre diuturna, puris eductionem fore significat. I. 304. dolores acuti, quibus accidunt. III. 749. et lumborum dolor quibus sine causa manifesta, hi regium morbum incurunt. I. 284. sinistri dolor et tussis. III. 649. dolor, ex sputis biliosis, citra rationem si evanuerit, mente movetur. I. 170. sinistri suppurati sectio, minus periculosa, quam dextri. II. 258. dolores facit aquilo. III. 720. sinistri dolor ex febre aestiva, et alvi profluvio. III. 662. cum *Lateris* punctura intestinorum levitas et spirandi difficultas, in tabem desinunt. I. 312. dextri dolore assiduo, febris acuta. III. 501. dolore, non tamen pleuritico, et turbulentis, tenuibus, lenibus, hi phrenitici evadunt. I. 303. ex *Lateris* dolore quos cibi fastidia sequuntur, oris ventriculi dolore ac sudore aliquantulum vexantur. I. 304. in *Lateris* dolore, stillatio sanguinis de naribus, mala est. I. 302.

Laterum ac lumborum dolores hieme fiunt. III. 724. sq. naturae quaecunque scapulas alarum modo eminentes habent, malum. III. 597. mollitudo, a flatibus elevata. III. 536. a *Laterum* mollitudine et lumbis aquae inter cutem pleraeque incipiunt. I. 97. ex *Laterum* mollitudine dolores ad intestinum tenue transeuntes in morbis longis, perniciosi sunt. I. 322.

LAVANDI quando semel aut bis. II. 64.

LAXATIONUM, avulsionum, etc. deligationes. III. 62.

LECTUS praeter morem molli dolore inducit. II. 50.

LEGES juraque cur homines imbelles reddant. I. 553. plurimum ad magnanimitatem conferunt. I. 565.

LEGUMINA omnia flatuosa sunt. II. 91.

Leguminum decoctum in peripneumonia. II. 256. horum assiduo usu, crurum impotentia. III. 458. 604.

LENS astringit, et turbationem inducit, si cum cortice sumatur. II. 91.

Lentes aestuosae sunt et turbativae. I. 677.

LENTICULAM quomodo praepares. II. 412.

ad LENTIGINES. II. 854.

LEPORINARUM carniū vires. I. 680.

Leporini pili in pecto, puerperae recens enixae. I. 481.

Leporis pili combusti. II. 556.

LEPRIS, acetum ad solem calidum assusum prodest. II. 160.

LETHALES morbi qui. II. 168.

Lethargi hieme fiunt. III. 724. aetatem constantem agentibus occidunt. III. 726. morbi signa et curatio. II. 281.

ex *Lethargicis* qui servantur, plerumque pectore suppurati fiunt. I. 252.

Lethargicorum affectio. I. 252.

ex *Lethargo* suppurati. II. 296.

LEVANT quae non secundum rationem, his non oportet credere. III. 715.

LIBERIS operam daturi, quomodo praeparandi. I. 469.

LIBYAE incolae pecorum pellibus pro vestibus, ventriculis autem pro utriculis utuntur. II. 375.

LIENIS per fungos aut feramenta ustio in aqua inter cutem a splene. II. 474. alter morbus. II. 486. humor autumnus fit. III. 724. elevationes, si non articulos finierint, sanguinis e naribus eru-

ptio fit. III. 450. tertius morbus. II. 487. quartus morbus, qui veris tempore maxime fit. II. 488. quintus morbus, autumnus a bile natus. II. 489. morbus a sanguine natus. II. 487. structura. III. 381. in *Lienteris* morbo, gingivae male olentes et a dentibus discedentes. II. 486. morbo aures male olentes. II. 486. *Lienosi*. II. 396. eorum fluor. III. 525.

ex *Lienteria* in aquam intercutem transitus fit. II. 169.

Lienteriae sive intestinorum levitatis notae, curatio, et causae. II. 401. aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726.

LIGATIO ab initio cum linreis fiens, omnium praestantissima. III. 217.

LIONI ad ossium luxatorum repositionem descriptio. III. 254.

LINGUA. III. 825. quanam lethalis fit. I. 269. tremulum mentem non firmam significat. I. 160. 270. in omni pleuritide considerata. II. 312. sq. nigra et aspera in febre ardente a spiritus caliditate. II. 388. si in peripneumonia in principio statim nigrescat, morbus citius finitur. II. 306. peripneumonicis tota alba, ac aspera quid significet. I. 299. aspera, et animi deliquia in febre hiberna, cui adfuerint, tali remissio febris contingere solet. II. 79. tremula cum rubore juxta nasum, et alvo liquida, circa pulmonem, malum est. I. 269. urinam significat. III. 608. nigrescens, judicationem decima quarta die fore significat. I. 269. si derepente impotens fiat, atrabiliarium tale existit. III. 761. qui offendunt, et labiorum non sunt potentes, eos necesse est, suppuratos fieri. I. 146. III. 459. sq. nigra, cum virore pallida, periculosissima est. I. 269. citra rationem tenera fiens

vomituum signum est. I. 269. concolor attingentibus ipsam humoribus: quapropter per hanc humores cognoscimus. III. 608. in principio pleuritidis biliosa. I. 294. in *Lingua* pustulae, capite vulneratis. III. 372. anginosi tumores, citra signa disparentes, perniciosi. I. 292.

Linguae obscuritas quare fiat. I. 86. subasperae quibus sint. III. 433. tremulae quibusdam etiam alvum liquidam quandoque faciunt. I. 270. 346. et faucium aridarum in febre ardenti laborantibus, causa. II. 208. convulsiones tremulae, mentem alienant. I. 246. in obliqua parte quibus ulcus fit diuturnum, in his dentes considerare oportet. I. 205. denigratae in alvo liquida, celerrimam mortem significant. I. 270. et resiccatae, phreniticae sunt. I. 270.

Linguam circa bifidam sui partem, velut saliva alba obducti, febris remissionis signum est. I. 269.

circa *Linguas* quae elevantur collectiones et humiles calculi, et quae podagricis fiunt, circa debiles iliorum articulos sunt. III. 452.

LINI semen comestum alvum sistit. I. 678.

LINTEA circa cruris deligationem, qualia esse debeant. III. 93.

Linteorum praeparatio. III. 55.

LIPPIENTEM alvi profluvio corripere bonum. I. 148. 268. III. 752.

Lippienti viro febre superveniente solutio fit. I. 268.

Lippientibus quibus capitis dolor accedit, et ad multum tempus concomitatur, periculum est, ne caeci fiant. I. 268.

Lippitudinis generatio. I. 499.

Lippitudinem et anginam, solvit venae sectio. III. 464.

Lippitudines in siccitatibus plerumque fiunt. III. 723. aridae post autumnum siccum et

Borealem. I. 546. fieri quando sit necesse. I. 544. siccae quibus et quando fiant. III. 722. fiunt, si hiems sicca et aequilonaris fuerit. III. 722. durae ac vehementes meridiionalem plagam incolentibus familiares. I. 528. sq. siccae, propter carnis caliditatem ac siccitatem fiunt. I. 544. humidae, non graves nec diurnae. I. 527. oculorum, aestate fiunt. III. 724.

in *Lippitudinibus* tumores aut livores erumpentes, recidivas faciunt. III. 627.

Lippitudinum praedictiones eodem modo se habent, quo in febribus. I. 215.

Lippitudo annua, ac popularis. III. 46.

LIQUIDORUM perfusionibus quatenus utendum. II. 164.

LIVORES fientes in febre, brevi mortem affore significant. I. 242.

LOCA lacustria ac palustria humectant et calfaciunt. I. 667. alta et squalida, et ad meridiem sita, sicciora sunt. I. 667. cava et non aquosa, siccant et calefaciunt. I. 667.

Loci superni si turgeant, qui sunt circa caput, ulcerum purgatio, vomitus, hydrops. III. 465. frigidi, fluidi sunt. II. 529. alterius morbos loca experientia, quare liberent. III. 601.

Locis omnibus non eadem conveniunt auxilia. de *Locis* in homine. II. 101.

Locorum juxta seipsa differentia. I. 667.

Locus alteri loco, etiam valde vicinus, ad vini jucundi productionem plurimum praestat. II. 328.

LUCERNAE extinctae odore in typho delectari. II. 505.

LUCIS splendorem fugere, malum est. I. 267. species duae, et utriusque usus duplices. III. 49.

quibus **LUNAM** aliquid pati per somnum videtur, quomodo curandi. II. 4.

Lunares purgationes Scythicis mulieribus non eveniunt. I. 560.

LUCTA et fricatio, externis corporis partibus magis laborem exhibent. I. 701.

LUMBI cui doluerint, et mente motus fuerit, in biliosis alvi egestionibus spumosa florulentia, mala. I. 339.

Lumbis dolentibus oris ventriculi dolores accedentes, signa haemorrhoidum fluxionis futurae sunt. I. 177. 282. ex *Lumbis* quibus recursus sit ad caput, et manus, hi torpidi, large sanguinem profundunt. I. 178. 282. dolores diuturniores, qui febris tertianae generis modo exacerbantur, grumosum sanguinem egerere faciunt. I. 282. quae ad collum ac caput progressa sunt, convulsoria fiunt, et mentem emolventia. I. 175. affectiones ad collum et caput transeuntes. I. 282. in *Lumbis* dolores sanguinis fluxionem inducunt. I. 282.

Lumborum dolor, et supra umbilicum dolor, si medicamentis non solvantur, in hydropem siccam delinunt. I. 281. dolor convulsorium quiddam habet. I. 172. dolor quibus est, hi male habent. I. 283. dolor. II. 655. et lateris sine causa manifesta quibus, hi regium morbum incurrunt. I. 281. dolor citra febre, inferna purgatione opus esse significat. III. 729. dolor in muliere uterum gestante. II. 646. tetanus in anteriorem ac posteriorem partem distentio. II. 86. ex laboribus dolores. III. 570. dolor quibus diutinus, cum ardore fastidioso, hi si exudent, malum est. I. 163. dolor in praecordiorum dolore submurmuranti, superaccedens in febribus, ventres ut plurimum humectat. I. 279. dolor sine causa manifesta saepe impetens, maligni morbi signum

est. I. 284. distentio ex muliebrium mensum multitudine, ad suppurationem tendit. I. 284. dolor in ventriculi os dolente cum sceleratione violenta, habet quid convulsorium. I. 284. et crurum doloris symptomata. III. 536. dolor cum sopore anxioso, malus est. I. 284. gravitas dolorosa, et febris vehemens. III. 420. ac crurum dolor. I. 230. dolor, quibus neque a medicamentis, neque alias solvitur, in hydropem siccum firmatur. III. 728. ad *Lumborum* dolores. II. 589. ex *Lumborum* doloris recursum oculi distortio, malum. I. 283. dolore ad os ventriculi recursiones, quando moriantur. I. 168. post *Lumborum*, capitis, ac colli dolores, febris. III. 422. in *Lumborum* dolore pertinaci, et ampliore alvi subductione, a veratro vomere spumosa multa, prodect. I. 282. et testium dolore qualis venae sectio, facienda sit. I. 364.

Lumbos quando dolor fortis corripit. II. 658. dolenti recursum ad latus. III. 622. ad *Lumbos* et crura impotentiae resolutoriae ab equitatione. III. 616. quum devenierit gravitas in fisco per clysterem utendum erit. II. 71. circa *Lumbos* quibus sanis hieme frigiditas, et gravitas ex levi causa, his coxendicum morbus, fortasse contigerit. I. 315. doloribus, aut coxam, aut crura, ex laboribus abortis, aquae marinae, ac etique calidum fomentum confert. III. 682. quibus tennes diuturni dolores, ad praecordium se revolvantes, his ad caput dolor intentus progressus, repente convulsorio modo occidit. I. 171. 283. et infernas partes dolores, cum febre fientes, quando periculosi sint. I. 110. num *Lumbos* dolentibus, cibos fastidientibus, spes est nigra proditura esse? I. 284.

Lumbricus subcrassus a se ne furioso. III. 542.

Lumbrici rotundi pueris grandiusculis fiunt. III. 725. quibusdam vocem intercipiunt. II. 368. sq. cur partus perperam quibusdam dicantur. II. 367. lati ac rotundi. II. 366.

Lumbricis latis ad hepar affilientibus, sputa quandoque ori influunt. II. 368. sq.

Lumbricorum vomitus. I. 222. latorum species et signa. II. 368.

Lumbricos rotundos exire quando commodum sit. I. 99. 136. 338. latos qui habet, in toto quidem tempore debilis valde fieri non poterit. II. 369. rotundos parere, latos vero minime, sed abrumpi. II. 367.

Lupi stercoris usus. II. 714. *Lupini* natura robusti sunt et calidi. I. 678.

Luxata membra reponendi et dirigendi lex. III. 299.

Luxatio extra et intro. III. 218. ad malleolum. III. 218. in pede, magni digiti. III. 662.

Luxationes ossium circa genua mitiores sunt iis quae circa cubiti flexuram. III. 124. sq. etiam inveteratas reponi posse. III. 143. ex supernis oblique ad latus, aut deorsum. III. 164. et repositiones, quibus faciles aut difficiles. III. 144. pedis, ut illae in manu, curandae. III. 291. calcis quae ex alto desilientibus contingunt valde periculosae. III. 291. brachium sursum coactum corrigit. III. 164. articulorum prohibet, mucus cum inflammatione. III. 147. recentiores citius reponuntur. III. 143. circa *Luxationes* et fracturas earumque curationes, animadversiones quaedam. III. 64. 299.

Luxationi, cur boves maxime obnoxii. III. 145.

Luxationum circa coxas ratio. III. 219. et fracturarum extensiones quam directissime faciendae. III. 64.

Luxatorum quae vulnerata cute exstant, curatio. III. 294.

M.

MACROCEPHALI quomodo prognati sint. I. 550.

MACULAE in corpore cum moribus similes. III. 686. ad *Maculas* solares. II. 854.

Madefactionem et humectationem, debile quiddam esse. II. 155.

MAEOTIS palus. I. 555.

MAONI, calvi, balbi, gracili voce praediti, boni. III. 459.

MALAGMATA. II. 598.

MALA supra mala in morbis aut vulneribus contingentia, medico, non necessitati imputantur. II. 176. *Mala* filvestria alvum fistunt, cocta comesta magis alvum movent. I. 689. *punica* vinosa, minus aestuosa sunt. I. 689. dulcia aegre concoquuntur. I. 689.

Mali sunt, quicumque fulvi, naso acuto, oculis parvis. III. 459. *punici* dulcis succus alvum movet. I. 689.

in *Malis* magnis facies si fuerit bona, bonum signum est. III. 593.

Malum Punicum reficit, et pituitosum est, et cum nucleo quidem, alvum fistit: citra nucleum vero, secedit. II. 422.

MALLEOLORUM luxatorum repositio. III. 291.

MAMMA dextra, oculus dexter, et quae infra sunt hac parte, circa naturam plurimam vim habent. III. 465.

Mammae cur maximam prudentiae partem habeant. III. 465. et alia membra humidiora, mulieribus in partu rumpuntur. I. 422. suppurantur quibus puellis uterum gestantibus erectae cervicis spiratio contingit. I. 327. si solidiores fuerint, sanior est foetus. III. 465. 746. *graciles* sunt his quae corrupturae sunt foetus. III. 431. 744. 746.

Mammarum tubercula ac inflammationes. I. 502. altera

gracilis facta, abortum praesignificat. III. 744. dolor quibus ex febribus fit, sputatio cruenta non feculenta aborta, solvit dolores. I. 328. et ventris in praegnantibus, ante octavum mensem collapsus. II. 649. *papillae*, et rubor pallidus si fuerit, morbosum uteri vas est. III. 608. pectoris, genitalium, et vocis communio. III. 431. *elevatio*, febrem ardentem solvit. I. 146. et oculorum majorum in praegnantibus, significatio. I. 467. ex *Mammarum* ablatione suffocatio consequitur. I. 502.

Mammis tumidas ac magnas habere, ad conceptionem bonum est. I. 219. post *Mammis* ablatas, quomodo mulieres adfectae. I. 502. ad *Mammis* quibus sanguis colligitur, infaniam significat. III. 744.

Mammis asperis quomodo medendum. II. 852. in *Mammis* dolor erit, si ex gracilibus rursus durae fiant. III. 746. ex *Mammis* lac fluens iterum gestanti, debilem foetum significat. III. 746.

MANIAM significant humorum de loco in locum decubitus in melancholicis affectionibus. III. 756.

MANUS dextra et crus sinistrum, siderationis modo resoluta. III. 437. articuli luxatio. III. 168. tota luxata. III. 168. sq. ex nativitate brevior facta. III. 169. supinae extensionis deligatio incommoda. III. 68. articuli luxati repositio et curatio. III. 282. totius luxatae repositio. III. 282. a primo ortu luxata brevior evadit. III. 283. fractae recta extensio, et deligatio. III. 69. aut crura in articulis resecata, sanguinem non fundunt. III. 344. et caput et pedes in aqua intercute laborantibus, si frigida sunt, malum est. I. 97. in comitibus impotentes sunt, ac convelluntur. I. 600. in foetu extra pudendum exerta, mortui

signum est. III. 577. sq. suppurata, usque ad cubitum. III. 564. si contrahantur, aut tremulae fiant, convulsio talem corripit. II. 80. si tremulae fuerint, tali sanguinis de naribus destillationem futuram expecta. II. 78.

in *Manibus* ac pedibus nervi tenuissimi, densissimi ac plurimi. I. 397. pedibus rubores, perniciosi. I. 242.

Manum fractam tractare, non multi esse studii. III. 65. fractam quomodo in fascia gestare conveniat. III. 78. ad *Manum* torpidae, obaridae, suppuratae fiunt. I. 326. qui exiliunt, male habent. I. 241.

Manuum tremor, ante febrem acutam. III. 467. aut aliarum partium doloris, in utero conceptio, solutio est. I. 467. sq. figurae, ad omnes artes, naturales. III. 66. de *Manuum* gesticulatione. I. 93.

MARCOR et corruptio, ex pressione duriore, post sectionem. III. 535.

MARE ad ulcera, et ambusta, et desquamata, contrarium est. II. 159. bonum est, ad attenuandum, et ad piscatorum ulcera. II. 159. spiritus haud exors est. I. 572. perturbatum ventris morbum significat. II. 12.

MAREM aut foemellam ut generes, quo tempore coeundum, et uter testium obligandus. I. 475. sq.

Maris et foemellae motus in ventre. III. 30.

MARITIMUS locus ad sanitatem commodus est. I. 87.

MAS trimestris, foemina quadrimestris motum in utero habet. II. 704.

Masculi cujuscunque tandem aetatis, foemellis in suo genere sunt calidiores. I. 658. magis augefcunt ab igne. I. 649. dextris inhaerent. III. 465.

Masculini foetus partes omnes post quadragesimum diem completum, conspicuae fiunt.

I. 453. nascuntur si fortius semen ab utroque parente excernatur. I. 377.

in *Masculis* similiter ut in foeminis impeditur conceptio. III. 748.

Masculorum gemellorum et foemellarum generatio. I. 423.

Masculum gestantes mulieres, bene coloratae sunt. III. 744.

Masculus et foemella in utero consistere possunt. I. 650.

MAXILLA superior, motus expers. III. 170. inferna fracta. III. 174. superior, cur non valde luxetur. III. 171. confracta viginti diebus corroboratur. III. 176.

Maxillae luxatio. III. 170. utriusque luxatae curatio. III. 173. luxatae cognitio. III. 171. os caulatim distractum. III. 174. solae venas habent, et nutrimento uberiores utuntur. I. 435. marcor ex dentis dolore. III. 582. 700. fractae deligatio ossa ad fracturam magis vergentia inclinatur, quam ad naturam ducit. III. 177. si in distentionibus ante et retro fientibus et in tergum solum contingentibus solvantur, lethale. I. 290. frequenter quidem convelluntur, raro autem excidunt. III. 275. quibus utraque parte excidunt, nisi statim reponantur, intra decimum diem moriuntur. III. 275. quibus una parte excidit maxilla, minor est noxia, sed eadem repositio. III. 276. ex dentis dolore, in tumorem elevatae. III. 573.

Maxillam luxari raro, laxari vero saepe. III. 171. non repositam animae periculum imminet. III. 173.

Maxillarum colligatio, perniciosa. I. 274.

Maxillas intendit alvus turbulenta. I. 341. ad *Maxillas* abscessus fiunt delassatis in febribus. III. 731. circa *Maxillas* dolores vehementes, periculum est, ne ad ossis educationem deveniant. I. 270.

MAZA, beta, cucurbita, etiam febrientibus sunt dandae. II. 413. aqua et vino dulci emollita, ac prius subacta, nutrit quidem minus, per alvum autem secedit. I. 674. sicca, vino dulci emollita ac trita, siccatur quidem non similiter, alimentum vero plurimum corpori exhibet. I. 674. prius subacta, respersa, vino dulci non emollita, levem facit, et per alvum secedit, ac frigefacit. I. 673. omnis generis quomodo utantur. I. 673. prius subacta fortior est, quam non subacta. II. 420.

Mazae praeter consuetudinem ingestae incommoda. II. 44.

Mazam si statim ut subacta est exhibere velis, resiccatoria est. I. 673.

MEATUS corporis caviores reddit, animae motum gravant. I. 660.

ex *Meatibus* spiritus, vocis differentiae. I. 666.

MEDELA tempore, aliquando etiam occasione contingit. I. 77. assiduorum oscitationum spiratio longa. III. 450.

MEDENDI arti serius fides habetur, ejusque conatus quare tardiores existant. I. 22.

MEDICAMENTUM in omni uterorum morbo commodum, et urinam valde ciens. II. 555. quod similiter infunditur non concipienti. II. 714. exhibiturus, quas interrogationes debeat praemittere. III. 857. subdititium purgatorium, molli-torium. II. 708. subdititium. I. 480. purgatorium, a febre forti correptis non dandum. III. 858. cum taeda in uterorum morbis. II. 538.

Medicamenta caput purgantia, quae quidem fortia sunt, a toto capite ducunt. II. 119. emollientia, et ad ciendum idonea, quo fortis fiat purgatio. I. 477. purgantia non temere exhibenda. III. 855. sunt omnia quae praesentem statum transmovent. II. 146. quae qui-

bus exhibenda. III. 856. molli-entia. III. 323. fortia morbis debilibus non conveniunt. II. 146. quaecunque non sanant, ea ferrum sanat. III. 768. purgantia quando in praecordiorum inflammatione noxia. II. 67. ocularia. II. 755. subdititia ad uterum purgandum convenientissima. I. 478.

Medicamenti potio oculorum dolores solvit. III. 753. ex *Medicamenti* potione, convulsio, lethale. III. 759. a *Medicamenti* potu quum quis superae-grotarit, et superne ac inferne ab ipso secesserit, vinum sorbeat. II. 137.

Medicamentis purgare oportet praegnantem, si turget humor, quarto mense, et usque ad septimum. III. 727. aggredi concocta oportet, et movere non cruda, neque in principis, si non turgeant. III. 711. neque aliis irritamentis movere oportet, neque novare, sed finire, quae judicantur, et judicata sunt integre. III. 711. bilem ducentibus in ictero non utendum. II. 134. in acutis affectionibus raro etiam in principis uti oportet. III. 712. quaedam sanari non posse. I. 708. purgantibus per dies quinquaginta a canis ortu in quacunque tandem morbo non utendum. III. 858. sq. qui purgantur, sana habentes corpora, cito exolvuntur. III. 717. qui non sint purgandi. II. 95. ex *Medicamentis* purgantibus, et vomitibus meracis, convulsio, mala. I. 329.

Medicamentorum purgationes sub canem, et ante canem operosae sunt. III. 727. purgantium facultates. II. 374. purgantium natura incerta. III. 793. offerendorum, et deligationis ratio, diligenter consideranda. I. 58. sq. singulorum effecta ex experientia prius sint cognita, quam morborum curationes suscipias. I. 73. fortium pleraque stoma-

chum exulcerant. I. 475. compositionis ratio. III. 447. in *Medicamentorum* usu qualia ex corpore educere oporteat. III. 727. praeparatione observabis, ut quae siccare velis, ab his succos detrahas, et carne utaris. I. 678. usu alvi egestio varia, abunde bile colorata, periculo vacat. I. 339. usu in defluxione, tenuis abunde sanguis eliquescent, malum est. I. 345. potionibus qui dum purgantur, non sitiunt, non cessant priusquam sitierint. III. 729.

Medicationes difficulter ferunt, qui valent corpore. III. 717.

MEDICINA quid. I. 7. ex his est quae propter quid sunt excogitata. I. 11. unde inventa. I. 28. non utentes, eodem modo quo sani vivunt. I. 28. deos reverenter habet, nam et hi in morbis multa moliuntur. I. 70. necessario inventa. I. 25. ab Hippocrate ex parvis ac vulgaribus ad magna est evecta. III. 770. Deo adscripta. I. 39. diaetetica, etsi magni sit inventi, multaeque artis, tamen ob ejus usum omnibus familiarem ars non habetur. I. 27. in cognoscendis morbis obscuris haerens, alias facultates coadjutrices habet. I. 20. ex earum artium numero est, quae ea indigis jucunda ac utilis existit, exercentibus vero, minime. I. 3. cur vaticinationi similis. II. 30. artium praeclarissima. I. 3. vaticinationi cognata. III. 790. non est ars simplex, et facilis. I. 32. id quod molestat tollit. I. 642. in *Medicina* quae vilia vulgo putantur, cognitu difficilia. I. 569. insunt omnia, quae ad sapientiam requiruntur. I. 70.

Medicinae studium, quare cognitu longe difficillimum. II. 141. contemptus ex medicorum ignorantia, et vulgi ruditate. I. 5. III. 813. finem Hippocrates etiam senex non

est consequutus. III. 818. cognitio universo hominum generi necessaria. III. 823. purgatoriae, quibus morbis, quove tempore exhibendae. III. 856. artis principium natura corporis. II. 103. praeter ignominiam nulla poena constituta est. I. 3. principium, medium et finis. I. 72. sq. ad reliquas artes dissimilitudo ab instrumentorum et effectorum praestantia. I. 19. sq. antiquitas et certitudo. I. 24.

Medicinam artem esse unde probetur. I. 8. 24. qui recte novit, et citra fortunam, et cum fortuna recte facit. II. 148. ex hominis notitia non cognosci. I. 49. ad *Medicinam* cognoscendam adjumentis sex opus est. I. 4.

MEDICUS philosophus deo aequalis. I. 70. multarum rerum sit peritus. III. 148. laborum suorum remunerationem et fidem quando amittat. I. 83. instrumenta omnis generis habeat praeparata. I. 72. qui ad cognitionem morborum idoneus, idem etiam ad curationem. I. 19. gubernatori quare similis. I. 33.

Medici aegrotos in morbis acutis non recte ad victum perducunt. II. 47. veri qui. I. 3. sq. officinae et domus situs. I. 57. personati. I. 3. plures, in morbis acutis, et imperitia circa aegrotos obcaecandi, sunt convocandi. I. 82. gubernatio qualis esse debeat. I. 56. quae per fortuitum successum in curatione bona aut mala faciant. II. 175. ferinam victus rationem primi temperarunt. I. 27. integritas. I. 2.

Medicis imperitis scitu comoda fuisse ignorata. II. 28. sq.

Medico physicae cognitio necessaria. III. 28. in visendis aegrotis quae observanda. I. 73. qualis natura optanda. I. 85. quae cognoscenda. I. 149. in aegrotis quae consideranda.

III. 816. naturae exactam scientiam esse necessariam. I. 49. fines duo propositi. III. 792.

Medicorum reprehensio, qui putant verticula intro delapsa curari posse. III. 198. error in renum dolore. II. 454. Dii. I. 1. circa ptisanæ potum error. II. 40. in aggrediendis morbis cura ac studium. I. 12. verorum ac falsorum differentia, unde sumatur. I. 67. quorundam ignorantia, qui aegrorum in morbis debilitatem non agnoscunt. II. 47.

Medicos a contentionibus alienos esse decet. I. 83. contra *Medicos* imperitos, qui ex figuris in manus deligatione, sapienter sibi videntur. III. 64. sq.

Medicum quæ in adeundo aegro considerare oporteat. II. 409. apud vulgus differentem non magna laus manet. I. 84. morum decet comitas. I. 71. opere esse oportet, non sermone. I. 69. de iis quæ *Medicum* animadvertere decet, tum ut de sanatione inquirenti respondeat, tum ut ipse recte contradicat. II. 165. citra *Medicum*, non autem absque medicina, aliquos curari posse. I. 9.

MEDULLÆ spinalis defluxus post annum quadragesimum, nisi prius existat, non fit. I. 321.

in *Medullam* fluxio, tabis occultæ generatio. II. 115.

MEL cum aliis comestum nutrit, ac bonum colorem exhibet. II. 424. calidum est et siccum, si meracum sit. I. 685. simplum duplo vino meraco fortius. II. 56. coctum aestuosum est, et ventri adhaeret. II. 503.

MELANCHOLIAE autumnoflunt. III. 724.

Melancholici morbi vere fiunt. III. 724.

Melancholicos infra vehementius purgabis. III. 728.

qui *MELIUS* habuerint, si postmodum exacerbentur, malum est. I. 244.

MEMBRANA in osculo uterorum nascens. III. 19. osculo uteri praeposita. II. 641.

Membranae ante os uteri cognitio. II. 588. circa cerebrum curatio. III. 368. earum generatio. I. 426.

Membris motum ac sapientiam praebet aer. I. 600. tarditatem et languorem conciliant Austri. III. 720.

Membrorum carnositati, labor prodest. III. 221. discretio quot diebus fiat. I. 392.

MENSIS septimus foetus perfectionis principium constituit. I. 451. octavus mancum aut caecum gerentibus difficilior. I. 448. undecimus quando partui contingat. I. 459.

Menses arenosi, et aquosi, et non valde cruenti, aquae intercutis in uteris signa. II. 846. ad sextum mensem retenti. II. 617. retenti uterum non gestantibus cur dolorem inducunt. I. 388. velut aqua a carnibus, in mulieribus aqua intercute laborantibus. II. 684. stomacho recto, et molli, et sano, non prodeuntes. III. 11. decolores, et non eodem tempore semper fientes, purgatione opus esse significant. III. 744. pallidos ac subcruentos detrahens purgatorium. II. 606. virginibus juvenculis quare non procedant. I. 372. in principio apparentes, febre non accedente, convulsionem solvunt. I. 325. biliosi, et pituitosi, quomodo cognoscantur. II. 643. terram instar aceti ridentes. II. 628. uterum gerentes cur non molestant. I. 388. extrudentia symptomata, seu potius morbi. I. 327. praegnantibus, quando non prodellant. I. 387. occultati, uteris duris, et ipsorum ore aspero. II. 573. supra inguen erumpentes, aut mulierem interimunt, aut sterilem reddunt.

II. 614. pituitosi, a quibus prodeant. II. 617. 631. si mulieri fiant multi, nec tamen concipit. II. 716. suppurati, quinto aut sexto mense supra inguen erumpentes. II. 617. retenti mulieres nonnunquam fallunt. II. 617. praegnantibus quando compareant. III. 39. non prodeuntes velut debent. II. 708. III. 6. putrefacti, et purulenti in pudendum prodeuntes. II. 617. ad quadriennium suppressi, praeter valde modicos. III. 549. erumpunt, horrorem habentibus, lassitudine affectis, capite gravatis. I. 327. in motis uteris, aut alioqui non recte habentibus, aut non apparent, aut certe pauciores. I. 474. omnino suppressi. III. 4. sq. pauciores aut plures quam debent. III. 5. in praegnantibus apparentes. II. 649. ad suppurationem tendunt. I. 284. ducit aromatum suffitus. III. 743. virgini quomodo evocandi. I. 480. remorati. II. 586. qui optimi putentur. I. 219. plures, et crassiores quam oportet prodeuntes. II. 620. plures aut pauciores quibus fiant. II. 625. aquosis diu permanent. III. 584. non suppressi, commodum est. I. 323. mulieri defecerunt, si lac habens, neque praegrans est, neque peperit. III. 744. si mulieri cohibere velis, quid faciendum. III. 465. 746. quando non prod-eant. II. 150. ad *Menses* immodice fluentes. II. 590. detrahendos. II. 707. post *Menses* dextra et sinistra hiant, III. 622.

Mensium ad pulmonem progressorum ac receptorum, signa eadem quae in tabe. II. 613. suppuratorum causae et signa. II. 613. purgatoria. II. 604. mensura iusta et tempus. II. 621. occultatorum signa et curatio. II. 546. 615. sq. pituitosorum cognitio et causa. II. 627. fluxus infra descen-

dens et sursum ascendens, quos morbos quibus in partibus faciat. II. 150. eadem quae dierum in praegnantibus vis et ratio. I. 451. pauciorum quam convenit, signa. II. 618. non apparentium vel ex toto vel pauciores, aut per longius tempus, provocatio. I. 474. copiam praesignificant torpescitiae exolutiones ex partibus. I. 327. biliosorum cognitio, et signa. II. 624. ex *Mensium* muliebrium multitudine lumborum distentio ad suppurationem tendit. I. 284.

Mensibus pluribus prodeuntibus morbi fiunt. III. 747. multis comparentibus caligines solvuntur. I. 328. albis humidis derepente progressis, quibus alvo tumefacta ad pudendum rubor devenit, in longis febribus moriuntur. I. 324. mulieri deficientibus sanguinem ex naribus fluere, bonum est. III. 743. sanguinem vomenti erumpentibus, solutio fit. II. 174. III. 743. de *Mensibus* omnino impeditis. II. 549. 589. ex *Mensibus* strangulationes, suppurationem faciunt. I. 324. quibus dolores pertinaces, circa supernam partem, et intestinum tenue, aliquantum cibos averfantur. I. 324. reliquiae in uteris. III. 3. suppressis quomodo morbi generentur. I. 376. II. 610. mulier sana cognoscitur. II. 621. suppressis alioqui foecunda, hirsuta est facta. III. 631. suppressis tabes. I. 199. biliosis in acutum morbum transitus. II. 626. in *Mensibus* tertiis quatenus bene aut male, item in quartis, quintis, et sextis, afficiantur. II. 611. mulieribus qui aquosi ante partus prod-eunt, mali sunt. I. 322.

Menstrua juniorum et seniorum, in quo differant. II. 153.

Menstruae purgationes, similes octimestribus, in tendentibus ad decimum mensem fiennes, malum. III. 454. in mu-

liere purgationis fluxus febres solvit. I. 255.

Menstruarum purgationum circuitus est. III. 454.

circa *Menstruas* purgationes symptomata. II. 607.

ex *Menstruis* purgationibus mulieris biliosae ac pituitosae cognitio. II. 741.

Menstruorum eruptio in anhelosa. III. 533. coloris ratio. II. 153.

MENS ab externis curis agitata, quiete reficitur. III. 782. mores, et corporis vires in aegrotis consideranda. I. 192. aegrotat iis, quicunque aliqua corporis parte dolentes, plerumque dolores non sentiunt. III. 712. ejus emotiones modice feroces, malae et ferinae sunt. I. 271.

Mente valere et bene se habere ad ea quae exhibentur, in omni morbo bonum. III. 716. motos morbo regio corripit, malum. I. 161. qui moventur ex timore cum perfrigeratione, febres cum sudoribus, et somni, vocem aliquantum intercipientes, haec solvunt. I. 314. moventur in alvo liquida. I. 162. moti acute, quando phrenitici fiunt. I. 159. moventur melancholico modo, quibus aurium sonitus. I. 159. quoniam moveantur. I. 259. mota ex capitis dolore. III. 578. 691. moti acute, insuper febrientes, phrenitici fiunt. I. 246. moventur, si lateris dolor ex sputis biliosis circa rationem evanuerit. I. 170.

Mentem emovet sputa rotunda. III. 613. emovet spiritus, velut his qui strangulantur, prae manibus expositus, cum vocis interceptione. I. 160. 272. emovet surditas accedente aegritudine, et urina subrubicunda subsidendam non habens. I. 263. quae modice ferociter emovet, atrabiliaria sunt. I. 176. non firmam significat, lingua tremula. I. 160.

270. ad nugas garriendas emovet, sputa in tabescentibus suppressa. I. 507. emovet dolores juxta fauces graciles, in acutis. I. 276. semper excitant, nec quiescere sinunt, temporum mutationes. I. 553. emovet et sanguinem profundit sonitus aurium. I. 262.

Mentis emotiones taciturnae, non quiescentes, oculis circumspicientes, spiritum extra efferentes, perniciosae sunt. I. 314. perculsiones cum voce clangorosa, linguae convulsiones tremulae, et voces tremulae fientes, mentem alienant. I. 160. emotionem portendit, si quid in urina innatarit. I. 162. emotivus est pulsus in praecordio cum tumultu. I. 278. emotiones inducunt juxta ventrem in febre palpitatio- nes. I. 281. emotiones quae urinae significant. I. 161. torporem calida frequenter ea utentibus invehit. III. 740. emotiones tremulae, obscurae, palpitatoriae, valde phreniticae sunt. I. 162. perculsiones mentem alienant. I. 246. in febribus taciturnae, in quo perniciosae sunt. I. 242. emotiones cum vocis interceptione, perniciosae. I. 272. emotiones modice feroces, et ferinum, et convulsionem significant. I. 255. alienatio in morbo crasso. I. 513. emotio ex fluxione sanguinis e naribus. III. 519. emotiones tremulae, palpitatoriae, phreniticae sunt, et dolores circa suram, in his mentem emovet. I. 243. emotiones modice feroces, ferinae sunt. I. 160. 271. emotio, a furore, bonum. III. 757. oculi superant, quae corporales oculos effugiunt. I. 18. a *Mentis* emotione liberat sanguinis ex sinistra nare eruptio. III. 613. ad *Mentis* emotionem cum silentio deveniunt vocis interceptiones in febre convulsorio modo fientes. I. 271.

MENTUM. III. 824.

MERACAE desinentes purgationes, omnibus exacerbationibus sunt. I. 173.

MERI potus oculorum dolores resolvit. III. 753.

MERIDIONALEM plagam inhabitantes morbis acutis obnoxii. I. 526. et hi longae vitae magis quam alii homines. I. 529. iisque mores magis feri quam mansueti. I. 529.

MESECOLON quid. I. 563.

circa MESSEM tormina circa umbilicum, et dolores, quandoque a porro. III. 627.

METALLA omnia prae caloribus violentia nascuntur. I. 534. de METEORIS. I. 424.

MICATIO per summas manus commodior quam follis. I. 727. per summas manus attenuat, et carnes sursum trahit. I. 701.

MICTIO noctu multa siens, modicam alvi egestionem significat. III. 738. cruenta, in dorso ac pectoris dolore suppressa, perniciofa est et dolorosa. I. 275. flavae bilis a muliere. II. 851.

post *Mictionem* concretio, pueris magis. III. 597.

Mictiones crassiorem farinam referentes in quibus sint. I. 274.

MILII granorum ac paleae vires. I. 677.

MINGENTES nigra condensata, perniciose habent. I. 259.

Mingendi difficultatem inducens, tuberculam circa vesicam. I. 312.

qui *Mingunt*, non pro ratione, verum alvus frequenter cruda a pueris egestit, morbofi sunt. I. 483. plus quam egerunt pro ratione, sunt habitiores. I. 483.

MINTHA saepe comesta, semen genitales colliquefacit, ut quis disfluat. I. 687. calfacit et urinam cit et vomitus sistit. I. 687.

MITULI et pectines ac tellinae, conchyliis alvo magis secedunt. I. 682.

HIPPOCRATES TOM. III.

ex MOERORE febricula tenuis. III. 505.

Moereres, ex cerebro contingunt. I. 609.

MOLA. II. 703. III. 30. seu patella humiditatem a carne, in articulum expassum descendere prohibet. II. 111. in utero, a crassa genitura intus retenta. II. 848.

Molae interdum ad duos aut tres annos gestantur. III. 30. conceptus causa, et signa. II. 703. III. 30.

Molam gestantes quatenus curandae. III. 30. gestantibus lac in mammis non generatur. III. 30.

MOLLIENTIA, aquam purgantia, sanguinem ac menses ducentia. II. 563.

MOLLITORIA, a quibus aqua et arena purgatur. II. 707. uterorum. II. 873.

MONTES ubi ab aquilone regioni adjacent, in his aquilones perturbant ac morbos faciunt. I. 668.

MONTANI propter mutationes temporum magnas et diversas, maiora corpora gignunt. I. 566.

MORA calfaciunt, humectant, ac alvo secedunt. I. 689.

MORBUS fit, ubi cibus praeter naturam copiosior ingestus fuerit. III. 714. Hercules. II. 623. ex potationibus, et Venere. III. 510. qui redit, priore periculosior existit. II. 442. regius cum febre. II. 323. regius ante septimum diem in febribus, malum. III. 735. quid vocetur. I. 570. sacer, cur illis ipsis quibus sic vocatur, neque sacer, neque divinus existat. I. 590. regius ex spumosa circumbiliofa alvi egestionem. I. 339. sacer quomodo foetu in utero existente incipiat. I. 597. sacer quomodo et ex qua causa fiat. I. 595. sacer quomodo citra expiamenta et incantationes curari possit. I. 615. sacer a flatibus generatur. I. 583. sacer quod

O o o

reliquis nulla re diviniore sit. I. 595. facer quare diuturnus sit. I. 606. facer haereditarius. I. 595. facer convulsionis species. I. 526. sq. facer biliosis naturis non accedit. I. 595. si sudore oborto deficiat, et urina fulva albam subidentiam habens conspiciatur: his quid accadat. I. 136. sq. si tabidam speciem inducit, et talis ex natura aeger fuerit, ex tali morbo superstes evadit. III. 620.

Morbi sacri differentiae. I. 202. sacri cerebrum, velut aliorum etiam morborum, author et causa existit. I. 595. omnes quomodo solvantur. II. 87. qui nec ante nec post pubertatem fiant. I. 321. in subjecto humido instabiles. I. 74. omnes unde hominibus fiant. I. 167. unde dinoscantur. III. 407. autumno provenientes. III. 428. aestivales occidentalibus familiares. I. 533. hiemales in occidentalibus. I. 533. a principio curandi. II. 135. incogniti quo modo aggrediendi. II. 137. in aegrotis forti, debili autem morbo, et contra, quomodo curandi. II. 138. derepente mentem percellentes, cum anxietudine, sanguinem profundunt. I. 260. quomodo fiant ex egestionem moderata impedita. II. 101. mulieres, cur cognitu difficiles, et saepe incurabiles. II. 686. circa temporis occasionem neglecti, progressu perimunt. I. 74. a colore externo. II. 356. lividi signa, et curatio. II. 284. minus infestant, anno salubri. III. 785. sanguinem large fundentes, quibus sanguinis eruptiones plures, his temporis progressu alvi male afficiuntur. I. 178. non derepente fiunt. I. 629. qui in brevissimo tempore judicabuntur, faciliores cogniti sunt. I. 112. quicunque ex repletionem fiunt, evacuatio sanat. III. 714. quibus septima die judicantur,

his nubeculam habet urina, quarta die rubram. III. 737. connutriti, in senecta, quomodo definant. III. 607. non lethales quinam sint. II. 168. per dies judicantur. II. 347. longitudinem quid significet. III. 732. quando boni status, et iudicatu facillimi fiant. III. 429. longitudinem quaenam significant. I. 341. cur imparibus diebus judicentur. II. 348. siccata signa. II. 281. quomodo a bile aut pituita fiant. II. 380. nigri signa et curatio. II. 289. mulieribus ad meridionalem plagam qui familiares. I. 529. desperati neglecti, medicis non imputandi. I. 13. breves aut longi qui. II. 169. quomodo fiant, si homo a copiosiore humore fiente non expurgetur. II. 352. sq. duplices. I. 15. manifesti qui, et quod horum certae etiam sint curationes. I. 16. et nonnullae corporis partes obscurae quare dicantur. I. 18. occidentalium mulieribus familiares. I. 533. citius sedantur aestate sicca. I. 526. dubii quales sint. II. 168. anni temporibus pares. I. 130. regii nigri signa. II. 246. securissimi quinam sint. I. 368. longitudinem quae significant. III. 715. ex parvis occasionibus, neglecti, magni ac diuturni fieri solent. II. 408. constantes et iudicatu facillimi fiunt in constantibus temporibus, si tempestive tempesta reddantur. III. 721. capitis quinam sint. II. 384. ructuosi signa et curatio. II. 285. congeniti curationem vix admittunt. I. 197. sive febris ardentis signa, et curatio. II. 296. omnes quidem in omnibus temporibus fiunt. III. 723. obscuri qui. I. 16. violentia, et medici imperitia. I. 78.

Morbi ex pituita, coitus commodus est. III. 609. debilibus medicamenta fortia non conveniunt. II. 146. incipientibus, si quid movendum vi-

detur, move. III. 716. quibus, quove tempore exhibendae medicinae purgatoriae. III. 857. quibuscunque incipientibus, si atra bilis, aut sursum aut deorsum prodierit, lethale est. III. 736. aut vulneribus quibus auxilia a medico adhibita non profint. II. 171. a *Morbis* sparsis et non similibus plures mori, quam ab aliis omnibus. II. 28. qui et qua ratione superentur. I. 19. quibus ad quos transitus fiat. II. 169. de *Morbis* crassis. II. 510. ex *Morbis* longis qui se refocillantes bene cibum accipiunt, et nihil proficiunt, hi maligne recidivam incidunt. I. 250. diuturnis attenuatis quibus atra bilis, aut velut sanguis niger subierit, postridie moriuntur. III. 736. in *Morbis* quibus et quando mala supra mala fiant. II. 169. longis juxta aurem tumores pravi sunt. I. 247. longis, ventris praeter rationem tumores, convulsorii. I. 245. longis, ex corruptione foetus non valde purgata, quinam dolores perniciosi sint. I. 322. diuturnis abscessus circa aurem suppurati, non valde albo et inodoro pure occidunt. I. 264. crassis, rubores in lateribus. II. 511. crassis capillorum defluvium. II. 511. omnibus in quibus fomentum auxiliatur, melius est postea oleo inungi. II. 657. longis parvae comparentes sanguinis fluxiones, perniciosae sunt. I. 287. longis terram mutare, bonum est. III. 609. post judicationem relicta, recidivas faciunt. III. 713.

Morbo sacro quinam fere non apprehendantur. I. 597. comitiadi affueti, tempus, quo corripiendi sunt, praecognoscunt. I. 606. regio correpti, abunde colorati. III. 513. regio mente motos corripere, malum. I. 161. regio periculosa est egestio alba stercorea. I. 341. regio laborantes, non

multum flatuosi sunt. III. 750. regio quinam participant. I. 180. sacro qui difficulter liberentur. I. 201. sacro senes quando corripiantur. I. 605. sacro qui pueri corripiantur. I. 598. a *Morbo* convalescentes quomodo sint reficiendi. II. 414. sacro, quomodo et quo tempore, nonnulli liberentur. I. 585. sq. de *Morbo* pituitoso qui mulieres magis quam viros invadit. II. 286. corruptorio. II. 291. ex *Morbo* si cibum capiens quis non fiat validus, significat quod corpus uberiore alimento utitur. III. 712. diuturno, etiam alvi defluxus, malum. III. 768. regio fatuitas mala est. I. 161. in *Morbo* omni ventrem mollem oportet. I. 99. crasso capitis cutis crassa ac rubicunda. II. 512. crasso infomnia horrenda. II. 514. crasso facies intumescens. II. 518. crasso, semen subcruentum ac sublividum. II. 512. crasso, terrae odorem ex imbribus irruentibus non ferentes. II. 518. diuturno, cibi fastidium, et meracae alvi egestionis, malum. III. 757. hepaticos vomitum moventia. II. 479. sacro qui curari debeant ac possint. I. 201. sacro abscessus ad inferna conversi, boni. I. 262. quo somnus laborem facit, mortale. III. 712.

Morborum causae ritae quae nam sint. I. 47. homini duplex causa. I. 361. popularium, spiritus seu aer, non autem diæta, causa existit. I. 361. clandestinorum cura, quam desperatorum magis admiranda. I. 19. sq. omnium unus modus, species et causa eadem. I. 571. universorum animalium genera duo. III. 827. prima principia diligenter observanda. II. 77. alii ad alia tempora, bene aut male se habent. III. 720. mulierum et virorum cura differt. II. 686. ac aegrotorum mores cogniti, non ta-

men certam praedictionem permittunt. I. 191. ab hydropere tres species. II. 379. omnium fons et origo bilis et pituita. II. 380. incurabiliū tractationem esse necessariam. III. 230. vires et causae considerandae. II. 639. occasiones considerandae. III. 600. obscurorum sera cognitio, non medico, sed naturae ipsius aegri, itidemque ipsius morbi imputanda. I. 18. quomodo coelum principium et causa. II. 357. naturam haudquaquam cognosci posse, nisi simplex et invisibilis eorum natura cognoscatur. II. 526. omnium causae, humores in corpore quatuor. II. 324. populariter grassantium impetus, et temporis constitutiones, medico praenotionem adhibituro, sunt cognoscendae. I. 119. incrementa et vigores iudicant anni tempora. III. 709. quorum iudicationes sint velociōres. III. 430. differentiae, magnitudo, et signa. II. 20. sq. omnium febris comes. I. 573. sq. externorum seu manifestorum licet certae sint curationes, non tamen nisi ab idoneis et veris medicis inveniri possunt. I. 16. in toto corpore, principium nullum. II. 101. exacerbationes ad principia, considerandae. III. 521. singulorum numeros enumerare, cur difficile. II. 27. naturae medici. III. 606. causas nosse, eorumque impetum reprimere, ejusdem est scientiae. I. 18. medicamenta, manifesta ac clara esse. II. 148. modi qui. I. 129. ad *Morborum* iudicationem, astrorum observatio necessaria. I. 547. circa *Morborum* principia quid considerandum. III. 430. de *Morborum* tribus principiis. II. 355. circuitu. I. 360. in *Morborum* curatione observanda. I. 615. omni curatione, plurimum refert aetatum, temporum, sexus, differentias observare. II. 196.

Morbos quo pacto pariant, ea quae ex coelo nobis obveniunt. II. 362. tum siccitatem, tum humiditatem postulantes qua victus ratione cures. II. 414. in corpore, sudor ubicunque fit, esse significat. III. 732. longos quosnam necesse sit esse. II. 169. omnes, ex his quae in corpore insunt a bile et pituita, generari. I. 6. omnes ex spiritu seu aëre oriri. I. 573. ostendunt, pituita, urinae, et sudores. I. 21. omnes sanari non posse. I. 82. maxime faciunt mutationes magnae circa habitus ac naturas nostras. II. 43. ex ciborum ac potuum copia fieri. II. 335. aegre aut facile iudicandos, item breves et longos indicant excrementa. III. 709. majores aut minores qui sudores significant. III. 733. faciunt similia, et eosdem sedant. II. 143. ad *Morbos* extremos exacte extremae curationes optimae sunt. III. 708.

Morbum molestie ferre cum perfrigeratione, si non sine febre exsudent partes supernae, phrenitim portendit. I. 160. facile ferre, morbum ad abscessum verti, spes est. I. 98. facile ferre, signum bonum. I. 104. morbo succedere, lethale. II. 399. sq. producant in febre alias aliarum urinarum mictiones. I. 337. molestie ferre cum perfrigeratione, pessimum est. I. 234. sacrum expiationibus curantes, cur medicamenta non propinarint. I. 589. facile ferre, in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296. sacrum aliis morbis neque diviniorem, neque sacratiorem esse. I. 587. ante *Morbum* si quid doluerit, istic morbus incumbit. III. 731. *MORDENTIA* saniem diffundunt. II. 549.

MORI radix, cum melle, in pello. II. 871.

qui *MORIUNTUR*, eos necesse est die impari, et mense

impari, et anno impari mori. III. 464.

MORTEM dolorosam inducunt vocis ex dolore interceptiones. I. 271. tam significant tumores in praecordio duri et dolorosi, in principio. I. 276. ad Mortem tendentia, in die ac nocte judicantur. I. 141.

Mortuos videre puros in vestibus albis, bonum est. II. 14.

MOTUM ac sapientiam membris praestat aer. I. 600. quod citius Motum est ac discretum, rursus augetur, etiam tardius, et ad longius tempus. III. 454.

Motus corpora turbat. III. 729. 819. cuiuscunque generis ulceribus inimicus. III. 308.

in Motu corporis, quum inceperit dolere, quiescere statim, lassitudinem eximit. III. 718.

Movendum si quid videtur, incipientibus morbis: move. III. 716.

quibus una cum hoc quod Movere non possunt, morbofa corporis pars attenuatur, hi insanitatem restitui non possunt. I. 228.

quicquid Moveretur in septuaginta, in triplicitatibus perficitur. III. 455.

Muci per nares vel aures eruptio, capitis torporem solvit. I. 625.

Mucositatis detrimentum, III. 212.

Mucus cum inflammatione luxationes prohibet. III. 147, et saliva, repletionis signa ac indices. I. 717. in articulis. II. 112. et naribus exercitato corpore, attenuatur et educitur. I. 717.

Muli sterus in vino ad fluxum muliebrem cohibendum. II. 857.

MULIEBRIA corpora virilibus sunt humidiora. I. 389.

Muliebris haemorrhoidis curatio. III. 346.

Muliebrium morborum, par-

tim numen, partim ipsarum naturas, causam esse. II. 529.

MULIER per omne tempus coitus donec vir semen emisserit, delectatur. I. 375. ambidextra non est. III. 761. caput circumcirca dolens. III. 550. capra, elaterium, aut cucumerem silvestrem comedentes, pueris purgatio. III. 610. a partu non purgata in magnum morbum incidit. I. 394. a sanguine menstruo evacuata, in utero concipit. I. 389. uteros dolens ac cibum aversans. II. 583. non laborat podagra, si non menses ipsi defecerint. III. 753. ob pinguitudinem non concipiens, attenuatur. I. 475. rariore carne praedita quam vir. II. 608.

Mulieris parere non potentis, curatio. III. 22. non concipientis, quae prius concipere solebat, curatio. I. 467. II. 584. III. 17. ut facile concipiat curatio. I. 467. biliosae aut pituitosae, ex mensibus cognitio. II. 548. sq. 600. III. 22. quae facile concipiebat, nec amplius impraegnantur, curatio. I. 467. non concipientis, nec viro misceri potentis, curatio. III. 22. siccioris aut humidioris curatio dietetica. II. 638. ex partu dolentis curatio. II. 675.

Mulierem purgatam quomodo ex verticis olfactu cognoscas. III. 13. quomodo foemellam aut masculum gestantem agnoscas. III. 8.

Mulieres mento et corpore laeves sunt. I. 399. paucos menses demittentes, ut plurimum etiam sine lacte sunt. I. 419. plurimas post menstrua purgamenta concipere. I. 458. praeter naturam crassae, pingues, ac pituitosae non concipiunt. II. 548. III. 23. quaedam natura sine lacte sunt. II. 706. calculosae quare non fiant. I. 542. foeminosissimae, ac ingeniosissimae quando fiant. I. 651. quando audaciores ve-

runtamen moderatae ac ornatæ fiant. I. 650. ob meatuum amplitudinem, pueris plus bibunt. I. 542. quæ purgationes a partu sunt expertæ, minus laboriose, mensibus decurrentibus, purgantur. II. 607. quæ magis aut minus in utero concipiant. I. 219. valde attenuatæ raræ fiunt, et abortiunt. II. 860. morbosæ, ac fluxionibus obnoxiaæ sunt, in civitatibus meridionalibus. I. 526. quæ superfoetent. I. 460. quomodo post mammas ablatis affectæ. I. 502. quando maxime in utero concipiant. II. 643. sq. superalbidaæ humidiores sunt, et fluidiores. II. 529. nigrae, duriores acerbioresque ac astrictiores sunt. II. 529.

Mulier concepturæ, utrumque semen retinetur. I. 376.

Mulierum pharmacis admiscenda ea quæ uteros purgant, et quæ expellunt. II. 552. a conceptu affectiones. I. 441. corpora laxa ac mollia sunt. I. 501. morbi a virilibus differunt. III. 617.

Mulieribus siccioris modidicta convenit. I. 622. in partu mammae, et alia membra humidiora, rumpuntur. I. 422. quibus nihil in constitutum tempus accidit, singulis, partus vitales fiunt. III. 453. quibuscunque sanguis ad mammas colligitur, insaniam significat. III. 744. de partu loquentibus (tanquam expertis) fides habenda. I. 447. in capitis doloribus alia omnia fiunt, quæ et viris. I. 225. frequens coitus ob uterorum humectationem expedit. I. 376. quot et qualia contingant, propter quæ non pariant antequam curentur. III. 1. de *Mulieribus*, facile quidem concipientibus, foetum autem tertio aut quarto mense corrumpentibus. II. 642.

Multitudo omnis naturæ est contraria. III. 719.

in MUNDO res duæ præcipuæ. III. 787.

Mundorum infinitates. Democrito multæ. III. 801.

MURIUM sterqus in pello. II. 728.

MURMUR in præcordio obortum solvit recentes in præcordiis tumores. I. 278.

MUSCAS a stragulis venari in typho. II. 505.

MUSCULI corporis quid. I. 16. manducatorii. III. 170. lumbares. III. 272. solidiores aegre magis quam alia colliquescent. II. 25.

Musculorum capita maxime in femoribus, si vulnerentur, claudi plerumque fiunt. I. 319.

circa *Musculos* spinales dolores, si quidem circa externos locos fiant non nephriticis ex renibus affectis, etiam abscessus extrinsecus futuros expecta. III. 760.

MUSICA. I. 643.

MUSTI vires. I. 684.

MUTATIONES ubi in toto corpore, quando longitudinem morbi significant. III. 732. 764. maxime ætatis, et regionum, et victuum juvenibus comitiis liberationem faciunt. III. 718. temporum maxime pariunt morbos. III. 719. colorum in vultu, cordis venis astrictis ac laxatis, fiunt. I. 522. profunt, si non ad pravam mutantur. III. 436. repentinæ ex multa quiete, ad ampliorem laborem magis laedunt. II. 51. in temporibus magnæ frigoris aut caloris maxime morbos pariunt, magnæ circa habitus ac naturas nostras maxime morbos faciunt. II. 43. cavendæ. III. 599. in recidivis profunt. III. 612.

Mutationum incommodarum in ptisana et succo utentibus, mala. II. 40.

MUTI cur ex nativitate non differant. I. 440.

Mutilationis modi plures. III. 237.

Mutilati ex mancis generantur. I. 382.

Mutilatorum ex integris parentibus, duplex causa. I. 381.

Mutum e vestigio fieri necesse est, cui cerebrum concussum doluerit. II. 170.

Mutus fit et suffocatur, si defluxus a cerebro defluxum fecerit. I. 599.

MYRRHA Colonia ad uteros. II. 535.

N.

NARES. III. 824. humectae, olfacere nequeunt. I. 437. in febrientibus multa et bene significant. I. 190. quibus natura humidiores, et genitura humidior, morbosius sani sunt. III. 613. 750. ipsas inspicere oportet, an spiritus aequaliter per utrasque feratur. II. 78. citra causam apertam, impletas habentis, curatio. I. 716. ad *Nares* aut os a fluxione transire, mulieri a fluxione infestatae, bonum. II. 174. in *Nares* destillatio hieme, per Venerem reficcata. III. 574. per *Nares* sanguinem effundere spes est, ea quae caput concutiunt. I. 179. cibi potusque quandoque redeunt, in tetano ex vulnere. I. 152. aut aures, si pus fluxerit, caput circumcirca dolenti ac aegrotanti, solvit morbum. I. 148.

de *Naribus* aliquid destillare ex surditate ac torpore, difficultatis aliquid habet. I. 265. qui in surditate ac torpore pauca destillant, habent quid difficultatis. I. 286. ex *Naribus* erumpente sanguine, cum exiguus ludoribus perfrigescentia, maligna sunt. I. 287.

Narium polypi generatio a pituita, ejusque curatio. II. 384. gravedo, cum aurium sonitu, et visus hebetudine, mentem emouent. I. 262.

Nasus in infernam partem subsidens decem diebus per sanari potest. III. 182. fractus

deorsum in sinum vergens. III. 189. acutus in morbi principio, quando aegrotum morti proximum esse significet. I. 89. erumpens, quibus malum. I. 163. et aures quibus semper frigida. III. 594. medius quibus confidat, et quibus latus. III. 520. confractus quomodo conformari debeat. III. 274. distortus in febre non intermittente, mortem propinquum esse significat. III. 734. livescens, lethalis. I. 266. inflammatus. III. 183. in obliquum fractus. III. 183. medius aut summus quibus confidat. III. 583. destillans in phreniticis, perniciosus. I. 157. 260. in biliosis vomitionibus destillans, perniciosum. I. 167. ejus fractura. III. 178.

NASTURTII vires. I. 686.

NATARE per somnum videre sive in stagno, sive mari, sive fluminibus, bonum non est. II. 13.

NATURA nostra agro comparatur. I. 4. septenario subiecta. I. 444. venis in humore est, in carnibus. II. 107. in singulis permutata ac corrupta dolores facit. II. 143. concitata ac averfa. III. 705. omnibus subvenit aut forinsecus, aut intrinsecus. II. 19. stimolata et impulsiva, artis peritis quae sunt facienda demonstrat. I. 21.

Naturae calidae quae convenient. I. 19. providentia. I. 19. imbecilles promptius a causis externis et permutata victus ratione laeduntur. I. 36. opera vel volentibus, vel nolentibus nobis, divina necessitate perficiuntur. I. 633. omnium nullo doctore usae sunt. II. 23. praestantia primum inter hominis virtutes bonaeque locum obtinet. I. 68. humanae ad ova quae incubantur, similitudo. I. 415. humanae descriptio. III. 824. opera diversa. I. 634. de *Naturae* cognitione a prima constitutione

quomodo cognoscere oporteat. I. 653.

Naturam omnigenis rebus moveri ac doceri. I. 77. secundum *Naturam* contingentia, nihil lethale aut horrendi habent. I. 149. *Naturam* permutant potissimum, temporum varietates. I. 567. humidas habentibus mulieribus, autumnus aquilonaris et aquarum exors commodus erit. III. 722.

Naturarum diversarum constitutio. I. 654. in hominibus magna differentia. III. 251. aliae quidem ad aetatem, aliae vero ad hiemem, bene aut male se habent. III. 720.

NEBULA est aqua in aëre cohaerens. I. 409.

NEPHRITICI quinam fiant. I. 259.

Nephriticus sanguinem mingens. III. 701.

de *Nephritide*. II. 454. ex *Nephritide*, tabes renalis. II. 455.

Nephritides senibus fiunt. III. 726.

Nephritis post annum quadragesimum secundum non fit. I. 321.

NERVI crassi, si vulnerantur, plerumque claudi fiunt. I. 319. dissectio convulsionem facit. II. 169. premunt articulos, et per totum corpus sunt extenti. II. 107. semper crassi ac robustissimi sunt in illis partibus, in quibus paucissimae sunt carnes. II. 107. sq. ac venae, tenuissimae, densissimae, ac plurimae in manibus ac pedibus. I. 397. duo a cerebro. III. 457. non sunt circa faciem, et caput. II. 108. aut ossis, aut amborum corruptio interdum in capitis vulneribus confert. I. 207. qui ex cerebri substantia propagatur. I. 512.

Nervis frigida inimica. III. 156. III. 741. inimicus est ignis. III. 154. distentiones et alii morbi maxime familiares. II. 107.

Nervorum morbi quam venarum difficiliore. II. 107. et ossium processus. III. 195. inflammatorum in articulis luxatis, curatio. III. 147. distentio ex choleris affectibus. III. 576. generatio. I. 433. substantia, eorumque in corpore situs et nutrimentum. II. 107. exortus ab occipito. I. 504. impotentiam calida frequenter ea utentibus invahit. III. 740. in cruribus distentio. III. 679.

Nervos crassos vulneratos habentes, eos claudos fieri necesse est. II. 167. in seiplos trahere. III. 544. ad *Nervos* dissectos. III. 323.

Nervus quibus elapsurus esse videtur, securius de claudicatione praedicere licet. I. 210. praecisus ac dissectus, non coalescit. I. 319. II. 177. III. 752.

NETOPON unguentum. II. 531.

NEXUS et filum quomodo in deligationibus procedere debent. III. 53.

NIORA deorsum subeuntia bona sunt. III. 730. quibus ventura. I. 170. ante mortem, per alvum subeuntia, in praecordiorum inflammatione cum suppuratione. I. 279.

Nigrae ficiores, et acerbiores, et astrictiores. II. 765.

Nigraes inducit frigida. III. 741.

Nigrorum vomita faciunt frequentes per eadem recidivae circa judicationem. I. 330. per alvum transitus post sanguinis eruptionem malus. I. 476.

NOCTE qui vident, hi morbo corripiuntur juvenes, aut pueri. I. 226.

Noctes plus quam dies delirii significationem praebent. II. 80.

NOMINA rebus indita naturae lege. I. 7.

NOTITIAM et sensus, per septem figuras homini contingere. I. 645. sq.

NOVA per somnum videre, transmutationem significant. II. 14.

NOVIMESTRES partus qui supervivant, et qui non. I. 449.

Nox ante exacerbationem gravis est, quibuscunque judicatio fit. III. 713.

NUCES Thasiae in Icterico- rum potu. II. 302. rotundae amygdalis perfimiles sunt. I. 690.

NUCLEI interni usus. II. 735.

NUMERUS ternarius, fortis- simus. III. 464.

NUTRIMENTO triplici omnia corpora sustentari. I. 571.

quanto plus Nutries corpora non pura, tanto magis lae- des. III. 713.

eorum quae Nutriunt acer- vatim et velociter, veloces etiam egestionem sunt. III. 714.

NYCTALOPES. I. 226. III. 46.

O.

OBERRATIONES, et ascensus fluminum, morbum aut in- faniam significat. II. 16.

OBLIVIO in dysenteria cum febre. III. 636. cum rigore, malum. I. 165. 234.

OBSONIA ex variis intritis praeparata, aestuosa, et humi- da sunt. I. 694.

Obsoniorum pinguis- simorum et dulcium in renum morbo usus. II. 459.

OBTURAMENTA de doliis oleariis in suffumigiis. II. 770.

OBVOLUTIONIS capita. III. 55.

OCHRI, sive erviliae, et dolichi, sive phasioli, ac fili- quae vires. I. 677.

OCIMUM et humidum est et frigidum, et stomacho gra- tum. II. 422. siccum est et ca- lidum, et alvum sistit. I. 687.

OCULI. III. 824. rubicundi, et singultus ex vomitu, ma- lum. III. 757. prout validi fuerint, ita etiam corpus. III. 606. in comitialibus distor-

quentur. I. 600. et auditus mutilantur a pituita. II. 169. cavi nulla manifesta causa praecedente, sed ex morbo ta- les, aegrum morti proximum esse significant. I. 89. debiles a quavis causa facile laedun- tur. I. 58. robusti quorum non sunt, his mors brevi im- minet. III. 464. albas partes rubentes habentes, malum si- gnum. I. 91. maris speciem referentes, paulatim per mul- tum tempus procedendo cor- rumpuntur. III. 42. confractio in morbo acuto, mala. I. 168. laeduntur ex locis maxime, si exulcerantur, deinde pars quae est supra supercilia. I. 214. in- voluntarie lacrimantes, malum signum. I. 90. assidue nictan- tes, mali. I. 267. instabiles, malum signum. I. 91. dextri affectio, velut fulgur elucens. III. 578. 690. ravi magni, ca- put magnum, cervice tenuis, pectora angusta, congrue ad- aptati hominis sunt. III. 463. lucem fugientes, malum si- gnum. I. 90. vehementer cavi facti, malum signum. I. 91. distorti, malum signum. I. 90. sc. cur pituita ad venas in oculis perveniente, caecutiant. II. 212. in deliris intuen- di sunt. I. 94. sc. squalentes et obscuri, malum signum. I. 91. quibuscunque in aegritudini- bus ex voluntate lacrimantur, bonum, III. 767. valde rubi- cundi, sanguinis eruptionem significant. I. 178. distortio ex lumborum recurso, malum. I. 168. 283. audacia delirii si- gnum est. III. 587. quibus rumpuntur, et postea promi- nent, ut extra locum oculus sit, his et tempore et arte opem ferre non datur, ad hoc ut videant. I. 214. lippientes quando optime permutentur. I. 211. corrupti caerulei fien- tes. III. 42. venulas lividas aut nigras in ipsis habentes, ma- lum signum. I. 91. album. I. 438. eminentes, malum signum.

I. 91. sani visum corrumpentes. III. 46. post frigidae ulum indurescunt. II. 159.

Oculis quomodo conveniat calida. II. 162. quibus malum fit. I. 251. incommoda sunt, lenticula, fructus pomorum dulces, et olera. III. 570. 682. in *Oculis* fluxiones, tenues ac diuturnae. III. 681. dolor erit, si mammae ex gracilibus rursus durae fiant. III. 746. sub *Oculis* apparitiones in somnis considerare oportet. III. 756. quibus partes vehementer attolluntur, eos magnos habere lienes comperies. I. 228.

in *Oculo* si tumor confederit, sed lacrima multa, multo tempore effundatur, quid viris et mulieribus praedicere oporteat. I. 213. si tumor magnus fuerit, dolorisque exors et ficcus, periculo vacat. I. 212.

Oculorum alter altero minor, malum signum. I. 91. suppuration. III. 537. puritas et albas ipsorum partes, ex nigris aut lividis puras fieri, judicatorium est. I. 266. rectitudo in morbo acuto, et motus velox, nihil boni. I. 268. membranae tres, et quomodo ex his laevis morbi fiant. II. 104. partes albas in principio morbi denigrari necesse est, si invaluerit morbus. I. 150. obscuratio, convulsionem prope adesse significat. I. 173. humiditates lenibus fiunt. III. 726. sq. obscuratio et vox acuta planctum referens, convulsorium est. I. 273. distortio in febribus ardentibus superfrigerantibus, malum signum. I. 168. distortio, febrem ardentem solvit. I. 146. cavitas et expressio valde foras, et splendoris extritio, mala. I. 267. fluxiones, si alias conducere videtur, revellere ad fauces convenit. III. 592. subapparitiones in somnis, considerandas. I. 91. dolores quaeenam volvant. III. 753. nigrae partes variegatae. III. 617. agita-

tio, aut jactatio frequens, malum. I. 267. alter minor factus, malum. I. 267. pupillae unde spargantur, et obtuse videant. I. 151. privatio ex febribus. I. 280. rubor in febre fiens, alvi diuturnam malignam affectionem significat. I. 267. humores glutinosi ac liquidi. I. 439. obscuratio, cum animi deliquio, brevi convulsionem inducit. I. 268. obscuratio, et oculus fixus caliginosus, malum. I. 268. color inter caeruleum et marinum medius. III. 42. fluxionis causa, et cura. I. 46. obscuratio mala est. III. 587. ad *Oculorum* dolores. II. 99. sq. in *Oculorum* subapparitionibus in somnis, si albae quid partitis subapparuerit palpebris non commissis signum valde lethale est. I. 91. doloribus ubi merum bibendum dedisti, et multa calida lavisti, venam secato. III. 762. fluxione velut lapilli subtercurrentes. II. 118. distortione, febrienti, lassato, rigor perniciosus. I. 160. 268.

Oculos mordent quotidianae constitutiones Aquiloniae. III. 723. ad *Oculos*. II. 99. III. 462. fluxus mucosi notae. II. 119. pulvillus inspersilis. II. 758. lacrimosus abscessus devenit, alvo turbata suppressa. I. 329. in febribus ardentibus, abscessus. III. 527. circa *Oculos* pustularum eruptiones in virum refectionibus, alvum prorumpere faciunt. I. 268. lemae aut sordes apparentes, malum signum. I. 91. in *Oculos* fluxiones, earumque curatio. II. 118.

Oculum ferocem aut clausum habentes, medicamentis purgare non oportet. I. 166. quae molestant. I. 439. ad *Oculum* percussus. III. 567. circa *Oculum*, suppurationibus, et affectionibus omnibus dolor ad noctem. III. 675. juxta *Oculum* suppuration. III. 527.

Oculus in febre non intermittente distortus, aut non videns, mortem propinquam esse significat. III. 734. inarescens, malum. III. 586. dexter, mamma dextra, et quae infra sunt hac parte, circa naturam plurimam vim habent. III. 465. hebes, malus. I. 163. fixus et caliginosus, malus. I. 163. quibus morbi regii colore infectus ac caliginosus est, strepitu sputi multo in pectore existente, et facies tristes in pleuritide, hi pereunt. I. 295. dulci lacrima fluens. II. 758. perversus, malus. I. 267.

OCCASIO in morbis. II. 170. in medicina brevis. II. 145. quae medico cognoscenda. II. 145.

Occasionem ferme in omnibus esse morbis. II. 170.

Occasiones in quibus maxime repentinae sunt II. 170. unde quis aegrotare coepit, considerandae sunt. III. 435. temporum in arte medica multae sunt et variae. II. 170. per quas uteri moventur. II. 826.

Occasione fortuitae in aggrediendis morbis, quomodo attendendum. I. 79.

OCCIDENTALES minime longaevi. I. 534.

Occidentalium aquae quare non sint splendidae. I. 531.

OCTIMESTRES partus quare non sunt superstites. I. 455.

OCTONOS menses difficillime uteros ferre. I. 446.

ODORES et strepitus circa aegrotos vitandi. I. 75.

OLEUM anthinum, et Cyprinum, in mensibus impeditis. II. 657. et quaecunque oleosa rescindunt et pituitosa sunt. II. 423. Plataeense. II. 713. Aegyptium in muliebribus purgationibus. II. 606. non similiter, ut aqua, exhalare potest. II. 354. narcissinum in non purgatis a partu. II. 663.

Olei illitio quibus ulceribus,

et quo tempore adhibenda. III. 310.

OLERA, quatenam magis per alvum secedant quam per urinam. I. 688. acerba et austera, alvum sistunt, odorata et acrida urinam cient. I. 688. silvestria, quae os calfaciunt, et odorata sunt, ea calfaciunt, et minguntur magis quam per alvum secedunt. I. 688.

ex *Oleribus* coctis quatenam secedant. II. 423.

OLFACTUS ratio. I. 437. II. 103.

OLIVAE oleum non habentes, in suffimentis. II. 597.

OMENTUM elapsum putrescit. II. 170.

OPINIO de non apparentibus, et difficillimis aegritudinibus, judicat. I. 569. in medicina reprehenditur. I. 69.

ad *Opiniones* fortiter inhaerentes, multis arguments est opus. II. 376.

Opinionis, et artis iudicium est, morborum causas, principia ac quasi fontes cognoscere. I. 569.

OPHTHALMIAE ficcae fiunt mulieribus, si hiems australis et pluviosa, ac clemens fiat. III. 722.

OPISTHOTONI signa. III. 662.

OPISTHOTONO quinam corripiantur. I. 169.

OPILLATIONES, a flatibus causantur. I. 578.

OPTIMA in omni re quatenam sint. I. 56.

ORA fervido aphthae ulcere affecta, uterum gestantibus non sunt bona. I. 322. graveolentia his sunt, quibus splenes magni. I. 227.

ORDEUM natura frigidum est ac siccum. I. 672.

ORDEOLUM in suprema palpebra, ex calculi morbo. III. 436.

ORIENTALIA hominum formae boni coloris sunt, et magis floridae. I. 530.

ORIGANUM oculis, et dentibus, malum. III. 569. 682.

passacit et biliosa subducit. I. 688.

Os ventriculi quibus in partu praedoluit, paulo post ejiciunt. I. 327. uterorum conclusum. II. 748. uterorum omnino a pudendo aversum, semen genitale non suscipit. III. 1. sq. uterorum ex pudendo elapsum. III. 6. uterorum quibus durum est, his necesse est, osculum uterorum clausum esse. III. 746. uterorum pingue. II. 636. uteri clausum aut distortum. II. 635. uterorum ex partu ulceratum. II. 591. uterorum ulceratum. II. 731. uterorum inflammatum. II. 802. uterorum extra pudendum elapsum. II. 821. uterorum omnino conclusum, genituram non suscipit. II. 831. amarum, et corpus grave, sine febre. II. 591. sq. uteri ab omento quibus comprimatur. III. 745. uteri humidius, genituram non attrahit. II. 640. uterorum maxime hiat ac distentum est, post purgationes. II. 644. ad Os uteri hians aut distortum, suffimenta. I. 476. ventriculi recursiones febriculosa ex lumborum dolore. I. 283. per Os aut nares, partus purgantia. II. 667.

Ore male olens, in vulvulo sanguineo, a dentibus. II. 509.

Oris resiccatio et injucunditas. III. 590. ventriculi morsus, cibi fastidia, quibus et multum salivae, his vomitus fit. I. 253. ventriculi doloris curatio. III. 436. ventriculi dolor, senioreni frequenter impetens, mortem repentinam significat. I. 279. ventriculi dolor, et pulsus praecordiorum, febre perfrigerata, malum. I. 304. ventriculi dolor cum exscreatione violenta, convulsorium quiddam habet. I. 172. ventriculi dolores in lumbis dolentibus, insuper accedentes, signa sanguinis fluxionis sunt. I. 282. ulcera (quae aphthae vocantur) par-

vis ac recens natis puerulis fiunt. III. 725. ventriculi dolor, quibus hi sanguine per alvum egesto, servantur. I. 280. uteri conclusi signa. II. 836. uteri duri signa. II. 833. uterorum duri curatio. II. 548. III. 23. sq. ventriculi dolores cum tormine, ventris animalcula erumpere faciunt. I. 278. exulcerationes aestate fiunt. III. 724. ad Oris foetorem, gingivis malis ac pravis, dentifricium. II. 852. ulcera. III. 670. in Oris ventriculi morsu, sine febre existente, medicamento sursum purgare opus est. III. 729.

Os cubiti, brachio subjectum, fractum. III. 131. dissectum, neque augetur neque coalescit. III. 752. quodcumque in corpore resectum fuerit, aut cartilago, non augetur. I. 319. abscedere est necesse, et cicatrices cavas fieri, si ulcera annua, aut etiam diuturniora fiant. III. 755. temporum ex reliquis cur debilissimum. III. 549. verticis, omnium robustissimum. III. 350. ex sua natura introcedens. III. 355. capitis, quot modis vulneretur. III. 351. tibiae circa genu, cum ulcere eminens foras. III. 243. sine fissura contusum. III. 352. quibus ex palato discessit, his medius natus desidet. III. 392. cum altero communionem habens, a naturali sede avulsus, reponi nequit. III. 357. in obliquum fractum. III. 183. femoris ad genu, cum ulcere. III. 243. cubiti majus fractum, cur minore curatu facilius. III. 70. cubiti utrumque fractum. III. 70. introcedit ex natura sua una cum fissuris. III. 353. extra eminens, cur rescandum. III. 121.

Ossa quo tempore duriora fiant, et a quo caventur. I. 397. quibus fracta fuerint, his septima die febres. III. 661. quae a quibus telis potissimum

rumpantur. III. 358. spinae, viginti. I. 502. puerorum capitis tenuiora, ac molliora. III. 370. a calore conglutinata durefcunt. I. 391. fuppurata facilius perforari. III. 375. manus et pedis quot? I. 502. fracta et extra eminentia, quae in fuam fedem collocari non poffunt. III. 117. juxta digitos fracta. III. 246. livefacta. III. 660. lumbi quinque. I. 502. quae citiffime difcedant. III. 120. collifusque ad magnum verticulum, feptem. I. 502. quot fint in univerfum? I. 502.

Offe non confpicio, quomodo vulnerati interrogandi. III. 356. directione egente, quid faciendum. III. 95. ex *Offe* aegrotante caro livida, malum. III. 757.

Offibus frigida inimica. II. 156. III. 741. de *Offibus* fimplici modo fractis. III. 102.

Offis futuri difceffus quibus expectatio non eft, eandem curationem adhibere oportet, velut his quibus os fractum fuerit, ulcus autem non habent. III. 105. capitis craffitudo ac tenuitas. III. 348. rupti, aut contufi curatio. III. 366. rupturae neglectae, mala. III. 371. abfceffus ex corruptione. III. 766. inferna pars eminens. minus fuperna periculofa. III. 122. capitis utriusque color. III. 348. carne denudati curatio. III. 371. unius ab altero difceffio. III. 369. ex *Offis* denudatione, ignis facer. III. 758. diffectione delirium, fi ad vacuum ufque procefferit. III. 759.

Offium fracturae, venarum aut nervorum in iis contufione, minus noxiae. III. 131. circa genu luxatio, frequens. III. 125. circa tempora diffectiones num et convulfionem accerfunt? I. 175. primo tempore frigidis madefactorum pericula. III. 122. nervorum, venarum, et carnum natura,

ex capite aestimanda eft. III. 614. generatio ex pingui quod minimum humoris habuit. I. 427. rigidiffimorum et caver-noforum generatio. I. 427. fracturis, calida plurimum conducit. II. 163. III. 741. et articulorum idem numerus. II. 111. ac nervorum fubftantia. I. 637. difceffurorum cognitio. III. 120. rupturae, quomodo medicamento nigro, explorentur. III. 366. coauctio. III. 219. intro compulforum ac diffectionum curatio. III. 369. cubiti repositio moleftior. III. 126. humani corporis numerus. I. 502. ratio. II. 24. valde tenuium difceffus. III. 110. refectiones plerumque innoxiae. III. 246. rupturae, variae. III. 357. difceffus diuturnis eft. III. 124.

OSCITATIONEM, vinum aequali menfura aquae ammixa, potum, folvit. III. 763.

Oscitationum affiduarum medela, fpiratio longa. III. 450.

OSCUUM uterorum, quod aperiri non potest. II. 801. uterorum alio inclinatam. II. 793. uteri ad coxam et crur, ex partu converfum. III. 458.

OTIOSIS hominibus cur cibi injucundi, et quomodo febres illis accendantur. II. 345.

OVA volucrum robustum quid habent, et alunt et inflant. I. 683. adeo rara funt, ut fpiritum transmittere poffint. I. 419.

Ovorum candidi in aqua concuffi, potio in febris. II. 322.

Ovis volucrum, umbilicum inefse. I. 415. fq.

OVILLUS pulmo, nazo juxta cartilaginem fracto inditus, quatenus ferviat. III. 184.

P.

PAEONIA pharmaca. III. 810.

PANIS purus et recens ad robur et refectionem. II. 419. eum edere affuetis, etiam in morbis eft adhibendus II. 425.

pro sua differentia naturas tam aegrorum quam sanorum varie afficit. I. 38. et mazae prima inventio. I. 27. cibarius quisnam sit? II. 464. ex tota farina collata, siccatur et per alvum secedit. I. 675. succo subactus, levior est, et multum nutrit, ac per alvum secedit. I. 675. semiasatus. II. 571. cinericius. II. 655. fermentatus, levis est, et secedit. I. 675. purus magis nutrit, minus vero secedit. I. 675. differentiae. I. 675. calidus sitim et repentinam repletionem inducit. II. 44. de Panis temperatura quaestio anceps. I. 38.

Panes et carnes calidae per se comestae, siccant. II. 419. maximi maxime alunt. I. 675. furnacei magis alunt quam focarii et vervarii. I. 675. clibano cocti, et subcinericii, siccissimi sunt. I. 675. sq. similaginei omnium fortissimi sunt. I. 676. non fermentati ex tota farina collata, clibano cocti, in vinum austerum tincti, quibus conveniant. I. 728. sq. clibano cocti et subcinericii, siccissimi sunt. I. 675. sq.

PALATUM quibus cavum sit? III. 583. circa *Palatum* quibus humoris collectio fit, plerumque suppuratur. I. 270. per *Palatum* in ventrem fluxio, pituitosa. I. 499.

de *Palato* quibus os discessit, his medius confidet nasus. III. 583. in *Palato* stertens, lingua sicca, peripneumonica. III. 651.

PALAESTRITAE et paedotribae. I. 646.

PALEAS de pariete detrahere in febribus acutis, aut peripneumoniis, lethale est. I. 93.

PALLIDI, graciles salivam sputantes: in his in somnis sudores, boni sunt. I. 275. cum virore colores. I. 225. sq. quicumque multo tempore apparent, eos caput dolere, sciendum est. I. 226.

PALPEBRA retorta aut contracta, aut livida aut pallida, mortis proximum esse sciendum est. I. 91. quibus circumtenditur, malum III. 586. livescens, lethalis. I. 266. in febre non intermittente distorta, mortem propinquam esse significat. III. 734. in *Palpebra* suprema hordeolum ex calculi morbo. III. 436.

Palpebrae pro natura sua crassiores. III. 45. scabie laborantes. III. 45.

Palpebrarum extremitatum curvitas, mala. I. 267.

Palpebras inter dormiendum non committere, perniciosum est. I. 267.

in *Palpebris* supernis tumores relictii. III. 627.

PALPITANTES per totum, num etiam voce intercepta moriuntur? I. 288.

Palpitationes circa ventrem, cum praecordii intensione sublonga, a tumente, sanguinis eruptionem significant. I. 180. in manibus, diuturnae febris signum sunt, aut brevis judicationis in deterius. I. 144. juxta ventrem in febre, mentis emotiones inducunt. I. 281.

Palumborum caro siccissima. I. 680.

PARERE non potentem mulierem quomodo purges, II. 548. III. 22.

Parienti difficulter sternutatio accedens, bonum. III. 744.

Patientis inflatae curatio. II. 589.

Pariunt difficulter aut periculose, aut abortum faciunt, quaecunque in utero habentes a febribus corripiuntur. III. 746. facile, quae ante partum juxta modum bilis sursum ac deorsum erumpentis doluerunt. I. 325.

ad *PARONYCHIAM*, unguium abscessum. III. 466.

PARTES infernae quibus affliguntur, pruritibus antea fortibus obortis, his arenosa urina fit. I. 315. corporis singulae,

quomodo aliae aliis, morbos faciant. II. 101. corporis, nota ex comitali morbo impressa, debiliores redduntur. I. 602. corporis cerebro subjectae, ejus nutu ac imperio reguntur. I. 612. quaedam sanguine plenae, quaedam exangues. I. 576. genitales natura frigidiores. II. 158.

Partium similarium generatio et temperamentum. I. 428. corporis ex elementis turbatis et permixtis generatio et temperamentum. I. 425. dextrarum morbi robustiores. II. 319. in capite affectarum inflammatio. III. 362.

PARTU mulieri appropinquante, puer motu suo ruptis circa se pelliculis, in caput editur. I. 416. de *Partu* septimestri et primo quot diebus nascatur, et qua ratione septimo mense edatur. I. 444. loquentibus mulieribus fides est habenda. I. 447. ex *Partu* crus claudum ab uteris. II. 736. non purgatae signa. II. 661. non purgatae signa et curationes. II. 537. 604. masculi, febres. III. 479. ac foetus corruptione quae multa, repente concitata, supprimuntur, difficilia sunt. I. 322. convulsione pressae, febrem supervenire, bonum. II. 174. quibus alba prodeunt, his vero suppressis, cum febre surditas et dolor acutus ad latus fit. I. 168. 324. in *Partu* concussa. III. 582. mulieribus mammae, et alia membra humidiora, rumpuntur. I. 422. quae os ventriculi praedoluerit, paulo post ejiciunt. I. 327. siccae, et quae difficulter humectantur, curatio. II. 655.

ex *Partibus* torpescitiorum exolutiones difficiles quidem contingunt, non tamen perniciosae. I. 327.

Partui auxiliaria. I. 461.

Partum utrique parenti in aliquo similem esse est necesse. I. 379. faciliorem reddunt,

purgamenta ante partum non prodeuntia. III. 378. ante *Partum* rigorem habere, et partus citra dolorem, periculosi. I. 325. quae juxta modum bilis sursum ac deorsum erumpentis, doluerunt, facile quidem pariunt. I. 325. post *Partum* molestias ex albis mordacibus, sanguinosa in uterum gestantibus significant. I. 324. et purgationem naturalem febris. III. 415.

PARTUS, decimestres et undecimestres ex septem quadragenariis, quemadmodum ex dimidio anno septimestres, nascuntur. I. 458. octimestres, lethales. I. 442. decimestres maxime educantur. I. 455. purgamenta plura, et unde contingant. II. 665. a potibus et cibis nonnunquam promovendi. I. 462. purgamenta valde nigra et biliosa. II. 648. purgamenta per os aut nares. II. 667. dies cur cognitu difficiles. I. 446. faciles sunt, si puer in caput procedat. I. 421. cur alii patri, alii matri sint similiores. I. 379. novem mensium et decem dierum, cur vitales. I. 442. rationes. I. 416. singulis quibus vitales sint. III. 453. ante *Partus* aquosa erumpentia, mala. I. 325.

Partuum tenuium ac debiliu, ex parentibus crassius ac fortibus, duplex causa. I. 380.

PAULATIM quod fit, tutum est. III. 719.

PAVORES parvis ac recens natis puerulis accidunt. III. 725.

PARUM dimittentem crassefacere oportet sicco. III. 598.

PECCATA in morbis cognoscere, facile non est. I. 189.

PECORA praegnantia, si non aegrotent, non praegnantibus pinguiora. I. 402.

PECTINIS prae fluxu aquoso dolor. II. 862.

Pectinum ruptiones, quae quidem circa pubem fiunt, ut plurimum statim sunt innoxiae. III. 434.

PECTORA quorum bilem generant, balbi, furiosi, et calvi sunt. III. 465.

Pectore suppurati, ex sanguinis eruptione. I. 200. plerumque suppurati sunt, qui ex lethargicis servantur. I. 252. suppurati. I. 199. in **Pectore** pleuriticis strepitus sputi multus, et facies tristis, et oculus morbi regii colore infectus, hi pereunt. I. 295.

Pectori inimica sunt frigida. III. 742.

in **Pectoribus** peripneumonicorum rubores sublatis. I. 304.

Pectoris dolores facit aquilo. III. 720. dolor. III. 635. dolores hieme sunt. III. 724. et lateris dolor in partu, concussae. III. 670. sq. ultio. III. 513. suppuratio ex seroso ac sanioso humore fit propter purgationem ejus loci accliviorum. I. 367. glandulae, mammae dicuntur. I. 500. de **Pectoris** et scapularum scissuris, causis, notis, et curatione. II. 441. aut dorsi rupti signis. II. 278. in **Pectoris** ac dorsi dolore, mictio cruenta suppressa, perniciofa est. I. 275. suppuratorem, ex peripneumonia ac pleuritide transitus fit. II. 169. dolore febriculoso, alvus turbata, torpida, nigrarum egestionum signa sunt. I. 275.

Pectus frigida magis aggravatur. II. 156. sq. si dolor aliquis prius habuerit, quotidianae constitutiones Aquilonariae magis exasperant. III. 723. catapulta ictus. III. 704. ad **Pectus** et ad alvum dolor progressus concitatus, ex anginosis citra notas attenuatis, pus egerere facit. I. 292. dolor progressus, quam insaniam solvat. I. 146. circa **Pectus** morbus et amaritudo in iis quibus biliosa alvi egestio, malum est. I. 239. in **Pectus** firmatus dolor cum torpore, malus. I. 166. 283.

Pes hominis ex multis et parvis ossibus constat. III. 81.

marcore sua sponte correptus. III. 565.

in **Pede** magni digiti infra luxatio. III. 575.

Pedes in horroribus etiam calidi. III. 542. nudos habere, malum est. I. 92. 317. quum frigidi fuerint, inhibere oportet ptisanam sorbitionis exhibitionem. II. 36. perfrigerati ex calidae perfusione deciderunt. II. 155. et manus et genua quibus calida sint. III. 594. cur febre desinente, vice versa caleant. II. 72. et tibiae semper frigidae in renum morbo. II. 457. ad **Pedes** et ad lumbos distentiones ex mensibus, suppuratorem inducunt. I. 324. dolor progressus, quam insaniam solvat. I. 146. circa **Pedes** praegnantis tumores aquosi. III. 641.

Pedis dolorem a magno digito febris sequuta. III. 421. digiti ulceratio cum febre. III. 699. ossium loco motorum, compositio eadem quae manuum. III. 81. ossium fracturum curatio. III. 81. luxatio. III. 270.

Pedibus torporem sanguis inducens. II. 527. in **Pedibus** tumores, unde. I. 228. tumorum, et sponte, et non sua sponte, curatio. III. 326. dolores vehementes, ab alvi profluvio diuturno liberant. I. 147. ac manibus, nervi tenuissimi, densissimi ac plurimi. I. 397. ut in manibus, articuli multi. II. 111.

Pedum ac genuum situs in curatione qualis esse debeat. III. 49. fracturae propter neglectum decubitus, perfecte curari nequeunt. III. 81. sq. articuli quomodo reponendi. III. 268.

PELLICULAE, carne generata, augefcente in utero sanguine, simul augentur. I. 390.

Pellicularum generatio. I. 432. reliquarum, foetum ambientium, eadem quae primae ac

externae ratio et generatio. I. 387.

PELLIUM tinetores. I. 644.

PERACUTUS ubi est morbus, statim etiam extremos habet labores. III. 708.

PERCALIDAM naturam calido tempore, frigore cubile crassefacit, tennat. III. 605.

PERDICCAS Macedonum rex quomodo tabe ab Hippocrate liberatus. III. 851.

PERDICIS, galli et turturis caro, columbarum carne humidior. I. 680.

PERFORATIO ossium, quo tempore tentanda. III. 366.

PERFRIGERATA quaecunque sunt, excalfacere oportet. III. 741.

Perfrigeratio cum sudore, ex alvis liquidis. I. 347. cum duritia, malum signum. I. 167. 234.

ex *Perfrigeratione* urinas intercipi, pessimum est. I. 234. sudorosa qui cito recalescunt, malum. I. 241. in *Perfrigeratione* torpida, sanguinis detractio, mala est. I. 287.

Perfrigerationes ex sanguinis eruptionibus in diebus iudicatoriis vehementes, pessimae sunt. I. 284. perniciosae. I. 260. ex rigore, non recalescentes, malae sunt. I. 165.

Perfrigerare ac ficare quaecunque oportet, id ipsum polentae transigunt. I. 673.

qui *Perfrigerantur* ex rigore, caput ac collum dolentes, voce destituti, moriuntur. I. 234.

qui cum *Perfrigerationibus*, non sine febre, superne exudant, moleste ferentes et phrenitici, in acuto morbo perniciose habent. I. 243.

PERICLITANTIUM naturae. III. 792.

PERIPNEUMONIA pulmonis inflammatio est. II. 168. in vigore, auxilium non admittit. II. 84. sq. post aetatem pluviosam et australem. I. 545. huius sine sputo, curatio. II.

207. quibus contingat. I. 156. ab hac et pleuritide occupato, alvi profluvium accedens, malum. III. 752. si mulierum foetum in utero habentem corripit, necessario interimit. II. 168. correptus in iudicatoriis diebus non purgetur, suppurratus fit. II. 179. ex pleuritide, malum. III. 758. morbus periculosus. II. 122. ex *Peripneumonia*, febris ardens non fit. II. 169. ac pleuritide in pectoris suppurationem transitus fit. II. 169. quibuscunque abscessus circa aurem, aut infernas partes fiunt, hi superstities evadunt. I. 297. phrenitis, malum. III. 758. suppuratorum, secandi, et puris educandi ratio. II. 256. aut pleuritide suppurati, non moriuntur. II. 122. in *Peripneumonia*, humor multus infra secedens, mortem inducit. II. 309. leguminum decoctum. II. 256. quibus urinae crassae in principio, lethale est. I. 303. floccos de vestibis evellere, aut paleas de pariete detrahare, lethale. I. 93. saliva non probe purgata. II. 309. si lingua in principio statim nigrescat, morbus citius finitur. II. 306. si saliva insuavis sit, status morbi, lethalis est. II. 307.

Peripneumoniae hieme fiunt. III. 724. generatio. II. 205. generatio a capitis fluxione biliosa. II. 221. sq. aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726. ex pleuritide transmutatae, securiores sunt his, quae ab initio fiunt. I. 298. notae, et curatio. II. 254. 306. pleuritidis, et phrenitidis, eadem curatio. II. 308. et pleuritidis sine sputo, generatio et causa eadem. II. 206. in occidentalibus ab aquis lacustribus et palustribus. I. 533.

in *Peripneumoniam* ex febre ardenti transitus. II. 279.

Peripneumonicae ac pleuriticae affectiones quomodo considerandae. II. 82.

Peripneumonici quicumque non purgati sunt iudicatoriis diebus, sed mente moti quatuordecim dies effugerunt, eos periculum est suppuratos fieri. I. 298. delirantis curatio. III. 546.

Peripneumonicis perniciofa est, urina quae in principio quidem cocta est, post quartum vero diem attenuatur. I. 333. quibus lingua tota alba ac aspera fit, ambae pulmonis partes inflammatae sunt. I. 299. cur balneum magis conveniat, quam febribus ardentibus. II. 63. ex *Peripneumonicis* suppurationibus, seniores magis pereunt. I. 306.

Peripneumonicus. III. 650.

in *Peripneumonicis* ac pleuriticis, erectum sedere velle, pessimum: malum, in acutis. I. 317. pulmone inflammato, pessimum est, erectum sedere velle aegrum. I. 92.

Peripneumonicorum affectiones. I. 155.

in *Peripneumoniis* siccis in pectoribus rubore sublato, perniciosi. I. 304. manus ante faciem ferri, et frustra venari, lethale. I. 93. siccis, qui pauca concocta educunt, horrenda res est. I. 304.

PERNAE dolor ex via aspera. III. 567.

PERNIONES pertundere oportet, et calfacere. III. 682.

PERNICIOSA si citra signa, levia facta fuerint, mortem significant. I. 164.

qui *PERSPIRANT* probe debiliores et saniores sunt, et a morbis facile reconvalescunt. II. 21.

PESSI ad foetus bimestres aut vetustiores, perditos. I. 469.

PESSOS ex scammonia in lacte muliebri. II. 556. carnis bubulae. II. 601.

PESTILENTIS morbi grassationem, non naturalia auxilia, sed natura ipsa corporum mutationem iudicans, curat. III. 770.

PHAGEDAENAE hieme humidae oriuntur. I. 526.

PHARMACA purgantia calfaciunt caput. II. 136. proprios ac sibi familiares e corpore humores attrahere. I. 356. bilem et pituitam purgantia, periculosa. II. 408. quibus vitanda. III. 820. doloris causa adhibita, periculo carent. II. 408.

Pharmacis fortibus, natura fortibus, utendum. II. 147. in *Pharmacis* exhibendis sollicitia utraque, periculosa. I. 547.

ex *Pharmaco* ad foetum perdendum, dolor. III. 681. ad foetum perdendum, mortua. III. 569.

Pharmacorum tumefacientium et attenuantium usus. II. 139. facultas non ex intelligentia, sed fortuna. II. 415.

Pharmacum in febris quartana ante quartam invasionem. II. 250. nullum bibat, stercus educturus. II. 760. nigrum. II. 754. purgans, suffocatae longe postea datum, per secessum exivit. III. 563. bilem educens in febribus recentibus. II. 132. ad ulcera inveterata ac recentia. III. 316.

PHASIANORUM corporis status. I. 552.

de *PHASIDIS* incolis, earumque regione, consuetudine, morbis ac vita. I. 551.

Phasis, fluviorum stagnantissimus. I. 552.

PHOCAE oleum sive adeps in uteris prolapsis. II. 788. pulmo. II. 569. pulmo in situ uterorum. II. 868.

PHRAGMITES. III. 345.

PHRENITICAE vehementer affectiones, tremulae desinunt. I. 158. sunt linguae asperae et resicatae. I. 270. valde sunt mentis emotiones tremulae, obscurae, palpitatoriae. I. 162.

Phrenitici quicumque supra quadraginta annos sunt, non ita valde sani sunt. III. 767. cum perfrigeratione salivam

fundentes, vomitum nigrum indicant. I. 247. fiunt, qui febres ad tactum non adurentes habent. I. 268. evadunt, qui cum lateris dolore, et turbulentis tenuibus lenibus sanguinem spuunt. I. 303. parum bibentes, strepitum valde percipientes, tremuli aut convulsi. I. 246. sunt in principiis soporosi flentes, cum capitis, lumborum, praecordii, colli dolore, vigilantes. I. 157. sunt, quibus in dextris distentio submollis, si non solvatur febre definente. III. 539. fiunt, mente moti acutè, ubi insuper febrierint cum sudore. I. 159.

Phrenitidis et atrabiliariis, haemorrhoides accedentes, bonum. III. 752. in *Phrenitidis* alba alvi egestio, rigor, tremores, malum. I. 159. affectiones frequenter transmutationem habentes, convulsoriae, pravae. I. 247. alvi profluvium rubicundum, malum. I. 157. permutationes frequentes, convulsoriae. I. 161. comparent urinae pellucidae, albae. III. 737. vehementer, tremores, lethales sunt. I. 246. nasus destillans, perniciosus. I. 157. 260. in principiis affectiones mansuetae ac frequenter transmutationem habentes, malae sunt. I. 246. si comparet urina alba et diffusa pellucida, mala est. I. 333. mansuetudo in principio, verum frequenter transmutari, malum est. I. 159.

Phreniticus. III. 498. 683.

cum *Phrenitide* atrabiliariis occupatis, si haemorrhoides oboriantur, bonum est. I. 146. ex *Phrenitide*, gibbositas in spina. III. 569. 681. in *Phrenitide*, si quae antè faciem feruntur, et frustra venantur, lethale. I. 93. insomnia evidentia, bona sunt. I. 245. egestionis alvi albae, et torpor, malum. I. 246. floccos de vestibis evellere, lethale. I. 93.

Phrenitidem cum vigiliis et turbatione, significant urinae decolores, nigra innatantia in medio habentes. I. 334. indicat, screatio frequens, si sane et aliud quoddam signum adfuerit. I. 271.

Phrenitides aetatem constantem agentibus, accidunt. III. 726.

Phrenitidis signa, et curatio. II. 299. generatio. II. 209. five amentiae generatio et curatio. I. 387. in peripneumoniam transitus. II. 169.

Phrenitim portendit, morbum moleste ferre, cum perfrigeratione. I. 160.

Phrenitis, necessario hominem interimit. II. 168. ex peripneumonia, malum. III. 758.

PHYSICAE cognitio, medico necessaria. III. 28.

PICA praegnantium. I. 467.

PILI. III. 824. nigri, et corpora nigra, a bile copiosiore. I. 566. pro humiditatum capitis ratione, colore inficiuntur. I. 400. maximi ac plurimi in qua corporis parte oriantur. I. 398. in mento et pube serius nascuntur. I. 398. cutim raram indicant. III. 453. ex glandulis nascuntur et aucalescunt. I. 493. in rarissimis cuticulae partibus enascuntur. I. 399.

Pilorum natura et alimentum. I. 398. alimentum a moderata humiditate. I. 399. affini albi usus. II. 714. post *Pilorum* defluvium quartana febris, non ultra annum. III. 614.

ad *Pilos* corporis, aut circa oculos extirpandos. II. 758.

PINGUE quibus est id quod superstat, et acervatum, his renum affectiones, easque acutas significat. III. 760.

Pingues sunt, quibus neque venae latae, neque ventres aut ossa lata. III. 434.

Pinguia et caseosa ructum acidum maxime faciunt. II. 417. quibus ulceribus aut vul-

neribus conducant. II. 411. et dulcia humiditatem, et pituitam exhibent. II. 423.

Pinguis ex gracili quomodo fias. I. 619.

PIPER Indicum. II. 740.

PIRA matura calfaciunt, humectant, ac alvum movent. I. 689. silvestria hiberna, natura, alvum movent, ac purgant. I. 689.

PIRA fabis quidem inflant minus, per alvum autem magis secedunt. I. 677.

PISCES quicunque in lutosis et aquosis locis alimenta habent, graviiores sunt. I. 681. fluviatiles et palustres iis qui in lutosis et aquosis locis degunt, graviiores sunt. I. 681. errone et undas verberantes laboribus fracti, solidiorem carnem habent. I. 681.

Pisciculi ex muria. I. 664.

Piscium partes ex dorso et cauda, solidiores. I. 729. natura et differentia. II. 421.

ex *Piscibus* qui siccissimi et levissimi. I. 680. siccissimae sunt supernae partes. I. 683.

Pituita hieme augetur. I. 359. quibus acervatim penetret circa judicationem. I. 281. quod hiemi maxime secundum naturam conveniat et frigidissima existat. I. 357. ad fecem ammixa, glutinum fit. II. 371. his de capite profluit, quibus spumosa alvi egestionis sunt. III. 759. per venas ad vesicam conversa, doloris, inter ventrem et septum transversum, solutio fit. III. 763. per coalbum in nobis calorem, ac ciborum ac potuum acrimoniam diffusa, item sudores et urinae, morbos ostendere possunt. I. 21. hydropiformis. II. 447. ad ventriculum et vesicam perveniens cur non laedat. II. 330. unde in corpore gignatur. II. 329. morborum omnium fons et origo. II. 380. de capite descendens, pulmonem brevi exulcerat. II. 375. per os effluens, quae prius

non fuit, in tonsillarum ulceribus, commodum est. I. 484. defluit ex ignoto timore, quod pueris frequenter contingere solet. I. 604. modica existens si in utrasque venas defluxum fecerit, supervivunt pueri. I. 601. quibus ex capite ad carnes convertitur, cur bene colorati esse videantur. II. 213. mucosa circa coxendices quibus colligatur. III. 757. ex natura frigidissima est. II. 200. defluit, et eliquatur, maxime pueris. I. 604. hieme repleti corpora, ex sputo, narium muco, et aliis signis deprehenditur. I. 357. defluit, ubi derepente post aquilonares ventos auster flare coeperit. I. 604. geniturae similis, per vomitum rejecta. III. 673. alba in occidentalibus mulieribus. I. 533. a *Pituita* alba detento, si vehemens alvi profluvium accedat, solvit morbum. III. 759. mutilantur oculi, et auditus. II. 169. alba prognatus morbus. II. 395. de *Pituita* alba, ejusque curatione. II. 287. ex *Pituita* alba, hydrops accedit. III. 766. alba in aquam intercutem transitus fit. II. 169. III. 766.

Pituitae in uteris signa. II. 851. in ventre molestantis per clysterem curatio. II. 464. fons est caput. II. 325. fluxiones ex mammis trahunt oculi. III. 460. frigidus in sanguinem defluxus, si multus fuerit ac crassus, statim occidit. I. 601. de *Pituitae* speciebus aliquot, et earundem curatione. II. 463. antiquioris seu albae notis et curatione. II. 465. in nares fluxione. II. 116.

Pituitam humorum omnium esse frigidissimam, unde colligatur. I. 357.

Pituitosi qui foetus sint. I. 597.

ex *PLAGA* in caput, stupor aut delirium, malum. III. 758.

PLANTAE auctae, qua necessitate ramos spargant. I. 407.

Plantas ab initio humores juxta cognationem non habentes, ne germinare quidem possent. II. 327. omnes silvestres fuisse. II. 328.

Plantis quibus in terra cognatus humor multo uberior est quam convenit, ea planta aegrotat. II. 327.

Pleuritici qui superstites maneat, et qui non. II. 204. cū a veteribus siderati fuerint dicti. II. 34. quibus in principio sputationes penitus purulentae sunt, tertia demoriuntur, aut quinta. I. 293. fientes quicunque in quatuordecim diebus non repurgantur, his ad suppurationem transitio fit. III. 736. quare anhelosi fiunt. II. 35. non ita valde fiunt, ructum acidum habentes. III. 753.

Pleuriticis quibus in principio quidem dolores molles sunt, quinta vero aut sexta die exacerbantur, hi non valde fervantur. I. 295. urina cruenta, caliginosa, cum subsidentia varia, indiscreta, lethalis est plerumque in quatuordecim diebus. I. 333. quibus in principio lingua biliosa fit, hi septima die judicantur. I. 294. ac peripneumonici morbis magis pereunt corpora exercitata ac densa. I. 299. quibus strepitus sputi multus in pectore est, et facies tristis, hi pereunt. I. 295. ex *Pleuriticis* qui expiunt purulenta, subbiliosa, rotunda. I. 302. in *Pleuriticis* sputum tertia die maturari, ac expui incipiens, citiores solutiones facit. II. 294. urina subrubram levem habens subsidentiam, securam judicationem significat. I. 335. ac peripneumonici mala est urina, quae post potum cito mingitur. I. 333. si sputum statim appareat, incipiente morbo, ipsum abbreviat. III. 709. et omnibus circa pulmonem morbis morbum facile ferro, bonum. I. 296.

Pleuriticorum judicatio et purgatio. II. 32. alvus quatenus, et quibus mollienda. II. 38. signa. II. 310. a *Pleuriticorum* curatione abstinendum quando fit. II. 314. in *Pleuriticorum* doloribus, commodum est alvum molliiri. I. 294. lingua, bulla sablivida, quid denotet. I. 294.

Pleuritis sanguinea, et biliosa. II. 310. post aestatem pluviosam et australem. I. 545. lethalis non est. II. 168. sive ab initio fiat, sive postea, calfactoriis quidem primum non alienum est tentare dissolvere. II. 36.

Pleuritidis sine sputo per venae sectionem curatio. II. 206. siccae citra fluxum, curatio. II. 131. causae et curationes. II. 126. 313. siccae signa. II. 311. sanguineae curatio. II. 315. ex dorso signa. II. 311. generatio a capitis fluxione biliosa. II. 121. generatio. II. 203.

a *Pleuritide* et peripneumonia occupato, alvi profluvium accedens, malum. III. 752. ex *Pleuritide* qui suppurati fiunt, in quadraginta a ruptione diebus expiunt. I. 295. et peripneumonia qui suppurati fiunt, nihil memoratu dignum spuunt. I. 300. in peripneumonia et febrem ardentem transitus. II. 387. quicunque suppurati fiunt, si in quadraginta diebus repurgati fuerint, ab ea die qua ruptio facta fuerit, liberantur. III. 740. suppuratum fieri, minus lethale. II. 312. qui moriuntur. II. 210. in febrem ardentem transitus fit. II. 169. peripneumonia, malum. III. 758. in *Pleuritide* omni lingua considerata. II. 312. sq. si singultus adfuerit, septima die moritur. II. 310. fomenta humida, et sicca. II. 36. quibus statim sputa varia sunt, tertia die moriuntur. II. 312. omni dolores plerumque magis in-

terdiu, quam noctu, leviores fiunt. II. 313. lectio aut ustio dextrarum partium, periculofior. II. 319. saniei subcruenta mictio. II. 311.

Pleuritidem comitantibus signa et curatio. II. 252.

Pleuritides, aetatem constantem agentibus etiam accidunt. III. 726. sine convulsionibus, graviores sunt his quae cum convulsionibus fiunt. I. 294. siccae ac sine sputo, difficillimae sunt. I. 293. hieme fiunt. III. 724. biliosae simul et sanguineae, plerumque nona aut decima die judicantur, et maxime sanantur. I. 294.

PLICATORES. I. 644.

PLUVIAE generatio. I. 538. sq.

in *Pluviosis* anni constitutionibus quinam morbi plerumque fiunt. III. 722.

PODAGRA quid et quando durabilior. II. 407. non laborat mulier, si non menses ipsi defecerint. III. 753. non laborat puer, ante Veneris usum. III. 753. ab hoc senes non liberari. I. 201. in juvenibus, curabilis. I. 201. non laborant eunuchi. III. 753. hujus in digitis relictæ ustio per linum crudum. II. 407.

ad *Podagram* acetum valeret, si non corpus vulneraretur. II. 160.

Podagras inveteratas dysenteriae sanant. I. 201.

Podagricae affectiones, vere et autumno, ut plurimum moventur. III. 756.

Podagricas affectiones frigida multa affusa, levat. II. 161. sq. III. 742.

Podagrici. I. 201. morbi quicunque fiunt, hi in quadraginta diebus ab inflammatione liberi, sedantur. I. 141. III. 755.

in *Podagricis* doloribus, nota. II. 755.

POLENTA ex hordeo non madefacto, fortior est quam ex madefacto. II. 429.

Polentae, ac farinae recentes quare ficciores sint vetustis. I. 677.

POLYCARPON et *Polycnemum* in uteris vehementer ulceratis adhibitum. II. 692.

POLYPI in naso generatio. II. 243. et seipiae, et ejusmodi pisces, neque leves velut videntur, sunt: neque per alvum secedunt. I. 681.

Polypus vino suffocatus ad provocandos menses. II. 586.

POMA fortiora sunt quam pro natura humana. I. 714. quare magis alvum moveant. I. 689. et fructus arborei quare ventriculo post cibos molesti. II. 425.

Pomorum esus tempore calidissimo. III. 562.

PONTEM aut scrobem non transiens. III. 577.

juxta *POPLITEM* tumores, ex compressione elevati. III. 99.

PORCINAE carnes, suillis sunt graviores. I. 679.

PORRUM coctum urinam ciet, et secedit. II. 422. calfacit minus quam cepa, urinam ciet, et alvum movet. I. 686.

PORTULACA fluviatilis frigefacit, condita ac servata, calfacit et purgat. I. 687.

POSTERIORES corporis partes prioribus calidam magis ferunt. II. 157.

Posteriorum partium frigiditas in aestuosis rigoribus convulsionem accersit. I. 166.

POTESTAS, res mala. III. 848.

a *POTATIONE* liberaliore infania. III. 545. ex *Potatione* largiore et vomitu, febris. III. 425.

ex *Potationibus* ac exercitiis intempestivis, febris. III. 412. et diuturno capitis dolore, febris. III. 473.

Potibus ad alvum et vesicam subducendam utendum est, vino dulci et aqua mulsa. II. 412. in *Potibus* qui subsistunt, et submurmurant in ficcis: perniciose habent. I. 242.

POTIO urinam ciens, frige-

faciens, et sitim sedans in febribus. II. 322. ad omnem febrem ardentem. II. 321. ad omnem puerperam. II. 555. ad puerperii purgamenta purganda. II. 555.

Potiones purgatoriae, quae secundas ejicere, et menses detrahere, et foetum enectum educere possunt. II. 553. 745. febrilium per noctem sub dio exponendae sunt. II. 323. sq. fluxui rubro commodae. II. 855. ad fluxum et omnes morbos qui ab uteris fiunt. II. 855. et subdititia medicamenta, quae secundas educere, et menses detrahere possunt. II. 552. ad secundas educendas. II. 724. ad menses impeditos. II. 555. medicamenta subdititia, et purgatoria. II. 557. frigefactoriae in febre ardenti. II. 320.

Potionis in pulmonis inflammatione ad vomitum ciendum descriptio. II. 438. seu sorbitionis ptisanæ quantitas. II. 31.

Potum facilius est repleri quam cibo. III. 713. ex *Potu* multo rigor, et delirium, malum. III. 757.

Potum qui difficulter deglutiunt, spiritu tussiente, eructatio subtracta, intro revoluta dolorem ventris significat. I. 344. in ventrem deferri, et ex hoc in reliquum corpus. II. 374.

Potus inventum ac temperamentum. I. 29. per fauces ac gulam, via. I. 503. in guttur, ac arteriam fertur. I. 485. descendens strepitus in bibente circa pectus et ventrem. III. 645. ad puerum, et mala in utero puerperae existentia. II. 728. uberior spirandi difficultatem inducit. I. 189. aquo si tardioris transitus sunt, et intus abluuntur. II. 89. et cibus parum deterior, suavior autem, melioribus quidem, sed minus suavis est praefendus. III. 717. meraciores et

austiores palpitacionem in corpore, et pulsationem in capite inducunt. II. 89.

PRAECEPTORUM cultus. I. 1.

PRAECOGNITIO est, antequam aegrotent cognitio, quid corpora perpetuantur. I. 716.

PRAECORDIA quibus elevata, permurmurantia, lumborum dolore accedente, his alvi humectantur. I. 279. III. 737. magna, et splen. III. 529. inflata et intentia. III. 529. si distenta fuerint, manu compressito, ac levato. III. 466. in tumorem sublevata post alvum suppressam, maxime tabescentibus jam diu, et quibus alvi humectantur, mala. I. 279. 281. 308. quae Graecis phrenes a sapientia dicuntur, neque cor sapientia participant. I. 614. quibus non mollia, facies sana, sine quibus non liberentur. I. 280. inflammata. II. 67. permurmurantia habentibus lac dare, malum. III. 748. frigida magis aggravantur. II. 156. sq. variantia. I. 169. ad *Praecordia* in febre dolores exilientes, sine sudore soluti, maligni sunt. I. 281. dolores in febre, voce intercepta, sine sudore soluti, malum est. I. 169. 281. dolores diurni qua ratione cito occidant. I. 283. circa *Praecordia* quibus inflammatio fit, his abscessus ad infernas partes fiunt. I. 298. dolores, aut pulmonem si suppurentur, malum est. I. 266.

Praecordii dextri intentio. III. 526. dolor praegnantibus, malum. I. 323. et oris ventriculi dolor sine febre. I. 280. distentio cum sopore anxioso, ac capitis dolore, abscessus circa aurem attollit. I. 184. 279. dolor ex anginis. citra judicationem, cum impotentia ac torpore fiens, occidit occulte. I. 292. intentio, et ad splendorem turbatio, cum capitis gravitate et furditate, sanguinem profundit. I. 263.

dolores solvit, murmur in praecordio obortum. I. 100. 278. et oris ventriculi dolor quibus derepente dum sine febre sunt, solvit venae sectio, et alvi fluxio. I. 280. tensio cum capitis gravitate ac surditate, sanguinis eruptionem significant. I. 180. palpitatio assidua. III. 414.

Praecordii five septo transverso vulnerati, moriuntur. II. 168. in *Praecordiis* tumores molles, et doloris exortes, et ad contactum cedentes, diuturniores judicationes faciunt. I. 141. durum quid collectum. III. 531.

cum *Praecordio* intento perfrigeratis magnus circa aurem tumor. I. 247. ex *Praecordio* diutine afflicto, et alvo graveolenti, abscessus circa aurem, occidit. I. 279. in *Praecordio* tumores molles et doloris exortes. I. 277. pulsus, cum tumultu, mentis emotivus est. I. 94. 278. ardores relictii, febre perfrigerata, mali sunt. I. 158. murmur obortum praecordii dolores solvit. I. 100. inflammatio suppuratoria est, quibus ante mortem nigra per alvum subeunt. I. 279. tumor durus et dolorosus, pessimus quidem est si juxta omnes partes fuerit. I. 276. tumores, et ex illis morbi. I. 95.

Praecordiorum dolores ac tumores, si fuerint recentes, et non cum inflammatione, solvit murmur in praecordio obortum. I. 100. 278. pulsus et oris ventriculi dolor. I. 278. quibus dolores, oris ventriculi, hi sanguine per alvum egesto servantur. I. 280. successiones. III. 592. a *Praecordiorum* dolore febris acuta. III. 423. doloribus quibus alvus paulatim subviscosa egerens, pauca stercora effundit, num etiam sanguinem effundit? I. 279. ex *Praecordiorum* doloribus tumores circa aures et aliae suppurationes

emergentes, maligni sunt. I. 278. in *Praecordiorum* inflammatione, quando medicamenta purgantia, noxia. II. 67. post *Praecordiorum* tumorem, biliosis spiritus magnus et febris acuta, abscessus circa aurem attollit. I. 279.

Praecordium qui dextrum dolent, sanguinem spumofum spuantes, de hepate spuunt, et multi pereunt. I. 303. 309. optimum est doloris exors, et molle, et aequale, tum in dextra, tum in sinistra parte. I. 94. 276. intentum cum febre acuta, et tumores circa aurem ex plurimis graveolentibus tardius excitati, occidunt. I. 264. cedens, et gibbosum. III. 538. dolorosum. II. 77. ad *Praecordium* irruentes dolores, tum alias mali sunt, tum si alvos humectent. I. 278. circa *Praecordium* quibuscunque dolores sunt, absque inflammatione, his febris accedens dolorem solvit. III. 754.

PRAEDEBILITATORUM deliria pessima sunt. I. 247.

quam PRAEDICTIONEM Hippocrates approbet, aut damnet. I. 191.

in *Praedictionibus* prudentia adhibenda. I. 188.

PRAEGRANS coitu non utens, facilius a partu liberatur. I. 465. pituitosa. II. 649. multo tempore, et parere nequiens. II. 718. corpore male habens ac biliosa. II. 647. mulier si quidem masculum gestat, bene colorata est. III. 744. cibi fastidians. III. 554. decimum mensem perficere nequiens, et foetum corrumpens. III. 35.

Praegnantem quomodo cognoscas. II. 596.

Praegnantem quare cum virore pallidae. II. 654. cur debiles. II. 654. medicamentis purgare oportet, si turgent humor, quarto mense, et usque ad septimum. III. 727. 743. praeaequantem ante partum insuper rigent. I. 327.

Praegnant mulieri si ignis
sacer in utero fiat, lethale est.
III. 745.

Praegnantibus menses secun-
do, aut tertio mense prode-
untes, cur malum. II. 644. ex
casu aut convulsione, aut pla-
ga quibus dolores leviter fi-
unt, his in tribus diebus ma-
nifestum fit, an foetum cor-
rumpent. III. 681. plerisque
stomachus uteri prope extas
ante partum. I. 465. tabescen-
tibus quibus rubor in facie
fit, stillationes de naribus fi-
entes hunc avertunt. I. 323.
praecordii dolor, malum. I.
323. in *Praegnantibus*, diffi-
ciles tumores circa intestinum
tenue. I. 326. octavi mensis
judicatio difficilis. I. 447.

Praegnantis lienosae a qui-
busdam affectionibus, menses
quales. II. 651. suffocationis
causae. II. 652. pudenda exul-
cerata. II. 596. menses pro-
fluos habentis curatio. I. 481.
vomitus biliosus et pituitosus.
III. 525. foetum menstruum,
aut bimestrem corrumpentis
curatio. III. 33.

Praegnantium ex foetu mor-
tuo, aut mox morituro, signa.
I. 466. morbi. II. 644.

PRAEJUDICATA quae sunt,
si crude judicata fuerint, reci-
divae sunt. III. 431.

PRAEOSCERE volentem,
quae ediscere oporteat. I. 119.

PRAEPUTIUM dissectum, ne-
que augetur, neque coalescit.
I. 319. III. 752.

PRAESAGIENDI duplex uti-
litas. I. 82.

PRIMIPARAE et quae rarius
pariunt, in partu et partus
purgationibus, maxime labo-
rant. I. 393. quare saepe ante
decimum mensem exactum pa-
riant. I. 418.

circa PRINCIPIA et fines
omnia debiliora sunt. III. 716.

PROFLUVIA alvi apprehen-
dunt, si defluxus a capite pro-
cesserint. I. 599.

a *Profluvio* alvi quinam mo-

riantur. I. 307. alvi forti cor-
repto, vomitus superveniens,
bonum. II. 174. alvi longo
correpto, vomitus sponte ac-
cedens solvit alvi profluvium.
III. 751.

Profluvium ventris nomina-
tur, quamdiu ipsum solum
alimentum putrefactum sece-
dit. I. 723.

PROMINENTIA ex utraque
capitis parte duplex. III. 347.

ad PRUDENTIAM, sanguis
inter omnia quae in corpore
sunt, maxime confert. I. 583.

PRURIGINOSA corpora post
alvum suppressam in tabidis,
mala sunt. I. 307.

Pruriginosae affectiones om-
nibus, nigrorum egestionem
significant. I. 345.

Prurigo totius corporis, ma-
xime autem testium et fron-
tis. III. 548.

ex *Pruritu* corporis, et cu-
tis crassitudine post balneorum
calidorum usum, hydrops.
III. 549.

Pruritus totius corporis se-
nibus fit. III. 726.

PTHISI obnoxios supra ne
purgato. III. 728.

PTISANA et milium levia
sunt. II. 412. quando non
danda. II. 39.

PTISANAE sorbitio quibus
inhibenda, et quatenus. II. 35.
quod hordeum aptum, et cur
deglutiones non laedat. II. 32.
sorbitio quatenus, et qua-
ratione laedat. II. 34. sorbitio
et aquae mulsae potus, flatu
excitat. II. 56.

Ptisanam merito omnibus
frumentaceis in morbis acutis
esse praefendam. II. 30.

PUBERTAS seu annus deci-
musquartus, usque ad quadra-
gesimum secundum, omnium
morborum ferax. I. 321.

PUBES. III. 826. et barba
tardior. III. 190.

juxta *Pubem* dolorosos, me-
dicamentis purgare non opor-
tet. I. 166.

PUDENDA praegnantis ulce-

rata. II. 596. praegnantium superficialio ac fervido ulcere affecta. II. 591. 656. 749. sq. 878. in arcum contracta. II. 825. sq.

Pudendi pellicula dissecta non coalescit. II. 177. pars obturata in puerpera. II. 666. ad *Pudendi* ulcera pharmacum. III. 516.

in *Pudendis* obturatis affectus iis quas a puerperii purgamentis non purgantur, similes. II. 666.

Pudendo confert calida. III. 742. in *Pudendo* muliebri ascarides. II. 853. ulcera. II. 591. ulcera et pruritus. II. 588. ulcerum curatio. II. 699. sedis ac capitis dolor, torporem et impotentiam inducit. I. 257.

ad *Pudendorum* nigredines acetum utile est. II. 160. de *Pudendorum* ulceribus acribus, et inflammatis. II. 748.

ad *Pudendum* muliebrem rubor, alvo tumefacta. I. 524.

PUELLIS quibus erectae cervicis spiratio contingit, uterum gestantibus, his mammae suppurantur. I. 527.

PUER ex calidis et humidis temperatus est. I. 657. de matre in uteris vivit. I. 403. paulo ante trigessimum diem perditus, inarticulatus est. I. 596. carnosus, sine ossibus. III. 439. non laborat podagra, ante Veneris usum. III. 753. in utero ex matris sanitate, bene vel male valet. I. 304. nutritur septimo mense, aut nono, aut decimo, et voce firmatur. III. 463. in utero mortuus, cum brachio dextro lateri adnato. III. 551.

Pueri, et his aetate proximi, vere, et prima aestate optime degunt. III. 725. parvi quicunque comitiali morbo corripiuntur, ut plurimum moriuntur. I. 601. hydropici curatio. II. 151. in utero mortui signa. I. 464. natura habitiores non pro carnositatis ratione etiam lac sugunt. I. 482.

sugentes, si multum mingant, minime anniculi fiunt. I. 482. calculosi pudenda fricant ac trahunt. I. 541. quidem a partu statim solito sunt majores, non ex augmento, sed laxo tumore. I. 456. situs in utero. I. 414. voraces et multum lactis trahentes, non pro ratione carnosum fiunt. I. 482. matre violentam aliquam affectionem patiente, aut alimento deficiente, ante decimum mensem eduntur. I. 417. masculi, mense tertio: foemellae, ut plurimum quarto moventur. I. 401. si debiles nascantur a parentibus robustis, uterorum angustia in causa est. I. 380.

Pueris maturis ac perfectis, umbilicus qui prius patebat, clauditur. I. 458. quibus alvus multum profluit, et bene concoquant, hi saniores sunt. I. 482. quibus multum lactosum revomitur, his alvus supprimitur. I. 482. febris acuta, et alvus suppressa, cum vigiliis, convulsorium est. I. 248. purgatio est, si mulier elaterium, aut cucumerem silvestrem comedat. III. 610. quibus in dentitione febris acuta accedit, parum velluntur. I. 482. quibus alvus in dentitione amplius subducit, minus convelluntur. I. 482. affectiones quando judicentur. III. 726.

Puero jam adulto si lapis gignatur ex terrae esu, dolor non adest ipsi, priusquam sibi ipsi cibum deligat. II. 372. in genitalibus haerenti umbilicus non secetur, priusquam aut sternutet aut vociferetur. I. 465.

Puerorum elucescentiae simul cum pubertate, in quibusdam mutationes habent. III. 584. excrementum primum ad hydropicos. II. 100. rufientium nutritio. II. 656.

Puerulos infantes educandi, et cibandi ratio. I. 622.

Puerum mortuum et lividum expellentia. II. 730. exspecturus,

quid observare debeat. II. 702. in utero a matre alimentum et spiritum trahere. I. 430. ad *Puerum* et mala in puerperae utero existentia. II. 728.

PUERPERAE febricitanti, et dolenti, quomodo medendum. III. 463. recens enixae. I. 480.

Puerperii purgamenta sponte erumpentia. II. 697. purgamenta pauciora quam oportet. II. 664. purgationum mensura. II. 705. purgamenta in grumos coacta. II. 671. de *Puerperii* purgamentis, et his quae post partum exeunt. II. 656. ex *Puerperii* purgamentis, et si quae foetum corrumpit et ei quae peperit, affectiones eadem. II. 706.

si quis *PUGNAT*, aut pungitur, aut ab alio ligatur in somnis, quid significet. II. 15. sq.

PULEGIUM calfacit, et alvum movet. I. 688.

PULLI viginti diebus excluduntur. I. 420.

PULMO si nihil repurgetur, neque emittat, sed plenus ferveat in gutture, malum est. I. 103. natura siccus, et quando gracilescat. II. 131. rarus est ac tener. II. 375. reficcatus, neque bilem, neque pituitam putrefacit aut per sputum reddit. II. 207. natura frigidus, et inspiratione perfrigeratur. I. 487. contrarium corpori alimentum trahit: reliqua vero omnia, idem. II. 22.

Pulmone rupto, multi vitam degunt. II. 433. suppurati ex pituita de capite destillante. II. 179. e *Pulmone* puris eruptio. II. 318. in *Pulmone* quibus tubercula sunt, pus educunt ad dies quadraginta post ruptionem. I. 302. tuberculi generatio. II. 273. callosarum duritierum causa. I. 515.

Pulmonem suppuratis pus per alvum secedens, lethale. I. 306. ad latus prolapsum, quid significet. II. 275. brevi exulcerat, pituita de capite de-

scendens. II. 375. ad *Pulmonem* quibus vertuntur anginae, partim in septem diebus pereunt, partim evadentes suppurati fiunt. I. 291. circa *Pulmonem* suppurationes habent, quibus in facie flores, cum alvo liquidiores. I. 304. in omnibus morbis, gravedines, et sterutationes antecessisse et succedere, malum est. I. 299. et costas dolores quando fiunt, sputum cito et facile exspui convenit. I. 102. aut praecordia dolores, si suppurentur, malum est. I. 266. in *Pulmonem* aut ejus fistulam, cyceon aut farina cocta delata, hominem enecat. II. 375. secundum *Pulmonem* stridor, et capitis gravitas. III. 534.

Pulmonis repleti signa, et curatio. II. 274. aortae valde inflammatae, livores fores circa costam habent. I. 299. ambae partes inflammatae quibus peripneumonicis fit. I. 299. suppuratio ex acuto pulmonis venae tractu. II. 181. ex humido quod glutinosum erat, generatio. I. 431. tumentis prae calore, signa et curatio. II. 297. arteriae sauciatae, et iis rupturis quae conferant. II. 427. erysipelatis, notae, et curatio. II. 439. sq. varicis, notae, et curatio. II. 435. vasorum nutrimentum. I. 491. inflammatio, et causa. II. 437. affectus nota et curatio. II. 433. morbi signa. II. 266. ad latus prolapsi signa. II. 275. suppuratio a venula aliqua pulmonis rupta. II. 180. hydrops. II. 277. tubercula, pleurumque gibbosis. III. 189. aortae. II. 123. morbis, sterutationes noxiae. I. 103. articuli convulsi. II. 268. ruptio quid. II. 267. ex *Pulmonis* suppurazione, et circa ventrem aliquando ac clavicularum dolores, et anxie stertere, sputi copiam in pulmone significat. I. 236. una cum corde inflammatione, totius corporis fide-

ratio. I. 300. inflammatione suppurati, seniores magis intereunt. I. 110. inflammati morbis, quibuscunque abscessus circa aures fiunt, hi superstites evadunt. I. 108. affectu tabescentis, signa. II. 260. in *Pulmonis* morbis valde rubicundae sanguinis stillae, malarum sunt. I. 303. fistula, aphtha. II. 263. inflammationibus periculosis, abscessus ad crura, omnes commodi sunt. I. 298. inflammatione, potionis ad vomitum ciendum descriptio. II. 438.

Pulsus in praecordio, delirium aut turbationem significat. I. 94. ac dolor in febribus secundum venam quae est in collo, in dysenteria desinit. I. 250.

ex *Pulsu* forti in ulceribus, sanguinis eruptio. III. 759.

PULVILLUS inspersilis ad oculos. II. 758.

PULVIS inter exercendum accedens, in aestate corpus magis anget. I. 702.

in *Pulvere* morari post exercitia in aestate, modico tempore, confert frigefaciendo. I. 702.

PUPILLA. I. 439. III. 824.

Pupillae glaucescentes, aut argenti speciem referentes, aut caeruleae, non bonae sunt. I. 214.

Pupillam, et palpebras exulcerari quando periculum sit. I. 213.

PURGAMENTA alba. III. 551. ante partum non prodeuntia, faciliorem partum reddunt. III. 378. partus ad caput, et thoracem, ac pulmonem. II. 667.

qui *Purgantur* non facile ad superiora, ad veratrum admitendi sunt. III. 728.

PURGATIO sursum, aut deorsum versus quibus conveniat. III. 820. bilioforum lenis, quibus mulieribus utilis. II. 626. sepieae atramento similis. III. 523. menstrua in foe-

mella, diuturnior. I. 396. multa deorsum, quibus levis fiderationis modo interimat? I. 293. velut a carnibus assatis. II. 781. mulieri puerperae non facile procedens. II. 658. per tres dies. III. 564. puerperii, primis tribus aut quatuor tantum diebus procedens. II. 661. si modica mulieri prodierit, dolor fortis corripit lumbos. II. 658. si mulier biliosa aut pituitosa fuerit. II. 738.

Purgatione ex partu moderate facta, venter manens, aut etiam status conclusus. III. 31. ex *Purgatione* superflua, convulsio aut singultus accedens, malum. III. 736.

Purgationem modicam post gemellarum partum tumor sequutus. III. 440.

Purgationes celeres perniciosas quatenam significant. I. 269. per veratrum semper sunt stabiliores. III. 793. si mulieri non prodeunt, neque horrore neque febre accedente: in ventre habere existimato. III. 747. si mulieri uterum gestanti prodeunt, impossibile est foetum sanum esse. III. 747. menstruae a partu cur fiant. I. 393. purulentae, et compactae. II. 696. quae post puellae aut masculi partum diuturnissimae. II. 705. menstruas brevissimas trium esse dierum. I. 459. ad *Purgationes* infernas periculosa est vehemens tenuitas et eliquatio partium circa umbilicum et pectinem. III. 716. sq.

ex *Purgationibus* merace desinentibus, abscessus circa aurem exsurgunt. I. 173.

Purgationis menstruae ad faciem procedentis signa. II. 668. multae in partu signa. II. 655. biliosae aut pituitosae qualitas unde petenda. II. 629.

Purgationum menstruarum principium. I. 393.

PURGARE cum quispiam corpora volet, fluida facere

oportet. III. 713. oportet in valde acutis, si humor turget eodem die. III. 728. medicamentis oportet, aestate superiores magis, hieme inferiores. III. 727.

Purgari mulierem ex mensibus plures quam quatuor dies: et infra tres, qualem efficiat. II. 622. qualia oportet si purgentur, confert, et facile ferunt. III. 712.

Purgatis nimium senioribus singultus accedens, bonum. III. 761.

PURGATORIUM. II. 708. 754. uterorum, quum puero mortuo sanguis intus manserit. II. 721. molle, aquam et pelliculas ducens, ac saniem subcruentam. II. 742. si mulier non concipiat. II. 602. si mulier ex partu non purgatur, II. 721. quod sterilem purgare potest. II. 745. molliens. II. 603. tepidum. II. 603. detrahens purgationem ac sistens. II. 603. mulierum. II. 600. molliens, aquam, pituitam, et pallidos ac subcruentos menses detrahens. II. 606. subdititium, si menses compareant. II. 708. puerperii purgamentorum. II. 719. mensium, et puerperii purgamentorum. II. 720. mensium. II. 746. ad omnia puerperii purgamenta. II. 721. uteros expurgans, ac sanguinem evacuans. II. 709.

Pus aut sanguinem si quis mingat, renum ulcerationem significat. III. 737. optimum quale sit. I. 96. mingens vesicam exulceratam habet. III. 738. coenosum, et graveolens dum concutiuntur quibus prodit, plerumque pereunt. I. 303. educit raucedo cum tussi et alvo liquida. I. 303. educunt ad dies quadraginta, quibus in pulmone tubercula fiunt. I. 302. egerere facit dolor ad pectus et ad alvum progressus ex anginosis. I. 292. in uteris, unde. III. 17. ex carne, purulentum ex sanguine.

II. 25. ulceris alimentum. II. 25. aut aqua per nares, aut os, aut aures effluens, capite dolenti et vehementer laboranti, morbum solvit. I. 148. III. 751. si purum et album fluit suppuratis ustris, evadunt. III. 761. si in suppuratis aut hydropicis sectis aut ustris effluit omnino moriuntur. III. 753. diffusum in inferiori ventriculo, non generari. II. 187. per nares, capitis dolorem solvit. I. 258.

Pure ex vesica erumpente, tuberculi quod circa vesicam est solutio fit. I. 312.

Puris major aut minor copia, quomodo in suppuratis cognoscatur. I. 306. Iputus, causa. I. 366. eruptio, senioribus magis expectanda est. I. 113. educationem futuram lateris dolor cum febre significat. I. 304. purgatio sursum, ex sanguinis vomitu. III. 766. sputum. I. 280. eruptio e pulmone. II. 317. circa *Puris* generationem, dolores et febres magis contingunt, quam facto jam ipso. III. 718. ex *Puris* sputa tabes et fluxus, malum. III. 758.

PURULENTA qui per alvum egerant. I. 308.

Purulentorum ex aure fluor. III. 541.

PUSTULAE latae, non valde pruriginosae sunt. III. 592. in lingua, capite vulneratis. III. 372. ex lassitudinibus. III. 524. ulcerosa, plurimae vere sunt. III. 724. in cruribus, coxis, lumbis. III. 698. pruriginosae, calidae, velut igne ambustae per totum corpus. III. 666. quibus in febribus per totum corpus erumpunt, lethale est. I. 249. nocturnae viris in meridionalibus civitatibus frequentes. I. 527. velut culicum morsus ante febrem. III. 580. serpiginosae supra inguina ad laterum mollitudinem et pubem fientes, alvum male affectam significant. I. 343.

Pustularum inferne in tibia dextra, item manu dextra curatio. III. 439. eruptiones velut ferro lacinatae, habitus tabem significant. I. 308. circa oculos eruptiones in virium refectionibus, alvum prorumperere faciunt. I. 267.

Pustulas per corpus lactans quaedam ubique habebat. III. 439.

Pustulis rubicundis prodest aqua frigida. II. 161. velut a *Pustulis* corpus quibus rubeſcat. I. 271.

PUTREDINES in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. albae ac mucosae, minus quidem occidunt, magis autem revertuntur. I. 207.

PUTREFACTIO ex igne sacro. III. 758. ejus principium. II. 360.

PYLORUS. III. 826.

PYTHOCLES aegrotantibus quid daret. III. 569. sq. 682.

Q.

QUADRAGENarii primum in foetibus judicant. I. 452. secundi et tertii completivis. I. 453.

QUALITATES primae et secundae ab alimento irrigatae, augmentum capiunt. I. 435. primae, homine moriente, in suam naturam revertuntur. I. 352. primas neque medicinae proprium esse fundamentum, neque hominem laedere. I. 36. secundas non semper similes esse. I. 672. secundae primis sunt fortiores. I. 42. secundae terrae etiam insunt. I. 356.

Qualitatum secundarum excessus et secretio, hominem laedunt. I. 40. secundarum facultates, omnium malorum homini causa. I. 47. primum, cognitio, de diæta scripturo necessaria. I. 627.

QUARTANA correpti, a magno morbo non corripiuntur. III. 612. securissima omnium et facillima ac longissima est. III. 408. post pilorum deflu-

vium non ultra annum. III. 614. correptus, stupidus sedatus est. III. 516.

Quartanae aestivae plerumque sunt breves. III. 715. hibernae, leniter in acutos morbos transeunt. I. 256. sanguinis e naribus eruptiones, aegre judicant. III. 591. magis fiunt his, qui triginta sunt annorum, et senioribus. I. 116. extra annum vigesimum quintum, et quadragesimum quintum, haud diuturnae. I. 370. sq.

Quartanam indicant nigrae in urina nubeculae in febribus. I. 334.

a *Quartanis* qui corripiuntur, non ita valde a convulsionibus corripiuntur. III. 749. in *Quartanis* malae sunt, egestionis valde rubrae, aeruginosae. I. 334.

QUERCI folia in suffitu uterorum. II. 868.

QUIES cerebri, sapientiae in homine causa. III. 816.

QUIESCERE statim in corporis motu, quum incoeperit dolere, lassitudinem eximit. III. 718.

QUINTANA febris, pessima omnium est. III. 409.

R.

RATIOCINATIO in morbis, ex fortuita occasione initium faciens, non est reprehendenda. I. 77. quid. I. 77.

RATIO actiones plene absolvit. I. 15.

Ratione sola in morborum curationibus uti non licet. I. 78.

secundum *Rationem* omnia facienti, si non secundum rationem fiant, non transire oportet ad aliud. III. 719.

RAPHANUS humectat, pituitam diffundens sua acrimonia. I. 686.

RAPUM aestuosum est, humectat autem et conturbat corpus. I. 687.

RARITAS corporis ad per-

spirationem, quibus amplius aufertur, saniores sunt. II. 21.

RASIO ossium. III. 365.

RAUCEDO cum tussi et alvo liquida, pus educit. I. 303.

cum *Raucedine* sputa viscosa, saluginosa, mala. I. 303. colliquatio, in hepatico, malum. I. 308.

ad *Raucedinem* cum tussi, ex infania fit discessus. I. 314.

Raucedines ad hiemem fiunt, si aestas sicca fiat et aquilonaris. III. 722. post aestatem siccam et borealem. I. 545. et *gravedines* in valde senibus non concoquantur. III. 717. verè fiunt. III. 724.

Raucedinis seu obscurioris sermonis causa, aëris obscuritas. I. 552.

RECIDIVA quibus post longissimum tempus. III. 526. quibus saepe contingit, his si semestri tempus transmiserint, tabes coxendicum leniter accedit. I. 254.

Recidivae minus his qui ex capitis *gravedine*, ac *raucedine* laborant, ubi febre correpti fuerint fiunt. III. 596. in quibus aegrotis fiunt. I. 144. frequentes per eadem, circa *judicationem* sanguinolentae, nigrorum vomitum faciunt. I. 250. 330.

Recidivam cum sudore in febre significat urina cruenta in principio micta. I. 334. faciunt, quae relinquuntur in morbis post *judicationem*. III. 713. aut sudorem significat urina in febre densitatem habens divulsam. I. 337.

Recidivas faciunt, etiam tempora. I. 131.

in *Recidivis* mutationes profunt. III. 612.

RECORDATIONEM sensibus saepe mala perpeffis, et veluti laelis, fieri. I. 77.

RECTE se habentium probatio, unde petenda. III. 598.

circa REFECTIONEM magnae in principiis sanguinis eruptiones, alvos humectant. I. 286.

REFRIGERANDI aut calfaciendi corporum per balnea aut alia exteriora modus. I. 43.

REGIONEM altam, planam, ventis expositam et aquosam habitantes, eorum formae quales sint. I. 567.

Regiones in medio solis exortu sitae, cur omnium fertilissimae. I. 548.

Regionibus ubi montes adjacent ad austrum, in his squalidi austri, et morbofi afflant. I. 668.

Regionis pinguis, aquosae et mollis, item nudae et asperae quales incolae. I. 567. sq.

Regionum singularum naturae, et situs quomodo cognoscendi. I. 666.

REGIUS morbus in febre ante septimum diem accedens, malum. I. 249. in febribus. III. 736. alter qui popularis dicitur. II. 494. alius sive arcuatus. II. 493. primus quibile commotus, aestatis tempore maxime corripit. II. 490. cum rigore ante septimum diem accedens in febre biliosa, solvit febrem. II. 86. et singultus si quinto die in febribus ardentibus accedant, lethale est. I. 144. in febre ardente accedens, non solet amplius exudare. I. 138. acutus est, et celeriter occidens. I. 154.

Regio morbo corripiente motos, malum est. I. 263. laborantibus, hepar durum fieri, malum est. III. 755. affecti non ita subtili sensu praediti, quibus singultus sunt, his alvi erumpunt. I. 315. laborantibus commoda. III. 680. in Thaso laborantibus quaenam profuerint. III. 398. ex *Regio* morbo fatuitas, mala. I. 263. abunde colorati, moriuntur. I. 239. splenicus. II. 247. in *Regio* morbo subsporati. I. 181.

Regii morbi qui a splene sunt, nigriores sunt. III. 435. curatio. II. 407. nigri signa et

curatio. II. 246. ab hepate ad subalbidum colorem vergunt. III. 434.

Regium morbum quinam incurrant. I. 284. quanam denotent. I. 342.

RENES. III. 826. urinam percolant. I. 504. ex nervis dependent. I. 503. circa *Renes* dolores a crapula. III. 438.

in *Renibus* venae ruptionem, sanguinis spontanea mictio significat. III. 738.

Renum generatio. I. 432. forma et depositio. I. 504. affectiones, et quae circa vesicam consistunt, operose sanantur in senibus. III. 750. venae. I. 503. affectiones non vidi sanatas supra quinquagesimum annum. III. 622. affectiones easque acutas quid significet. III. 760. ulcerationem, sanguinis aut puris mictio significat. III. 737. dolor. III. 584. affectiones et morbum fore longum, significant bullae in urinis superstantes. III. 760. dolor repentinus cum urinae suppressione, quid significet. I. 336. tertius morbus nephritivae. II. 456. quartus morbus. II. 457. morbus quibus fortasse continget. I. 315. de *Renum* quatuor affectibus, atque primum de calculo. II. 453. in *Renum* affectibus, sanguinis cum urina, mictio. II. 455. dolore, medicorum error. II. 454. morbo, victus ratio. II. 458.

RELIQUIAE ex mensibus in uteris. III. 3.

quae RELINQUUNTUR in morbis post judicationem, recidivam faciunt. III. 713. 530.

REMISCENTIA et prudentia ex cerebri bona temperatura. I. 613.

RENUTRITIONES in extremo existentes, periculosae sunt. III. 707.

REPLERE aut evacuare, multum et repente, periculosum est. III. 719.

Repleri cibo, quam potu est facilius. III. 713.

a *Repletionem* fit convulsio. III. 754. quibus caput dolet ac gravatur, quid iis accadat. I. 721. ex *Repletionem* quicumque morbi sunt, evacuatio sanat. III. 714. febris. II. 347.

Repletionem facientia maxime pituitosa. II. 148. repentinam inducit panis calidus. II. 44.

Repletiones cur hieme quam aestate minus graves. II. 344. ad extremum progressae difficiles sunt. III. 707.

Repletionem quodnam sit signum. I. 719.

REPOSITIO per vectes, commodissima. III. 255.

Repositionis articulorum digiti modus. III. 265. alius modus. III. 263.

Repositionum omnium optima. III. 141.

RES non naturales medicis vulgo dictae. I. 9.

RESECTA penitus circa articulorum digitos. II. 246.

RESPIRATIONES luctuosae in acutis affectionibus quae cum febre fiunt, malum. III. 756.

Respirationi quae recta cer vice fit, mala silvestria cocta profunt. I. 689.

RESPONSIO ferox ex moderato, malum. I. 163.

RESURGENTIBUS ex morbis quibuscunque, si quid doluerit, isthic abscessus fiunt. III. 731.

REVELLERE oportet, si non qua oportet repant. III. 592.

qui REVOMUNT nigra, cibos averfantur, deliri sunt. I. 166.

REVULSIONIBUS quando intro utendum. II. 6.

RIGENT una cum sanguinis effusione, quibus alvus supprimitur. I. 287.

Rigentes, et qui vix convertuntur, et qui intus conversi sunt, et quaecunque alia omittuntur, mala sunt. III. 587.

Rigentibus Insuper, vocis interceptiones, lethales. I. 272.

Riorea in quibus infestus sit. I. 322. in phreniticis pessimus. I. 159. morbosus, quomodo et quando fiat. II. 364. si incidat, febre non intermittente, aegroto jam debili, lethale est. III. 735. continenter vexans, corpore jam debili existente, lethalis est. I. 235. una cum judicatione aliquatenus horrendus est. I. 284. ex partu aut abortu. II. 587. cum distensione nervorum in posteriora, occidit. I. 237. in oculorum distortionem, febriculoso, lassato, perniciosus. I. 160. 268. ex potu multo, malum. III. 757. a febre ardente occupato accedens, solvit febrem. I. 146. III. 735. a superiore ventre, febris ab inferiore magis. III. 609. quibus, his urinae suppressio. I. 238.

de *Rigore*, dolore, et febre per caput, maxime ad tempora et ad sinciput. II. 228. quibus ex *Rigore* febres cum lassitudine, his menses mulieres decurrunt. I. 179. quibus febris lassatoria, menses decurrunt. I. 328. cum capitis dolore exolutiones, perniciose. I. 237.

Rigorem habere ante partum, et partus citra dolorem, malum. I. 325. circa judicationem, et fortassis in tertianam aut quartanam transitionem significat. I. 335. indicat urinae sputo similes subsidentias aut limosas habens. I. 334. significant urinae tenues, cum aliquantula nubecula in medio consistente. I. 325. ante *Rigorem*, urinarum suppressiones, si ex bonis fuerint, et alvus egerat, et somni adsint. III. 585.

Rigores unde, et quando vehementiores fiant. II. 200. incipiunt, mulieribus quidem ex lumbis magis, et per dorsum ad caput. III. 749. 597. necessario febres minores aut

maiores consequuntur. II. 201. Iq. aestuosi aliquatenus perniciosi. I. 166. 235. ex subfriabilibus liquidis alvi egestionibus vesicam et ventrem occupantes, dolorosi. I. 174. multi torpidi, maligni sunt. I. 236. in febribus quibus sexta die fiunt, difficulter judicant. I. 236. III. 731. ante partum, quem febris est sequuta. III. 416. febriles frigidae frequens usus inducit. III. 741. mitigat calida. III. 741. continui in acutis, pravi sunt. I. 236. ex dorso molestiores sunt. I. 235. ad *Rigores* fortes quae progressa sunt, non valde mitigantur, nisi prope vigorem. III. 584.

Rigori ardor igneus supervenit. II. 169.

ex *Rigoribus* parvis sudoribus qui perfrigerantur, malum. I. 239.

RIPHAE montes. I. 557.

RISUS immodicus infaniae signum. III. 786. et lusus ex cerebro contingunt. I. 609.

ROBURA et augmentum corporibus ex temperato. I. 40. ad *Robur* quatenus optima sint. II. 417.

RUBICUNDIS valde, frigida convenit. II. 162.

RUBOR et tumor in pectore ab angina detento accedens, bonum. III. 762. in facie si praegnantibus tabescentibus fiat, stillationes de naribus fientes hunc avertunt. I. 323.

Rubores in facie solvit alvus turbulenta. I. 341. circa aurem ex praegresso dolore, in febribus fientes, signum quidem sunt erysipelatis in facie futuri. I. 263. in pectoribus, in peripneumonicis siccis qui pauca concocta educunt, sublatis, perniciosi. I. 304. circa nasum, alvi humescantis signa sunt. I. 266. in lateribus, in morbis crassiss. II. 511. in manibus ac pedibus, perniciosi. I. 242.

RUCTUS acidi quibus postri-

die fiunt. I. 726. acidus in diuturnis intestinorum levitatibus accedens, signum bonum. III. 750. 440. quibus adfunt, et flatus, strepitus et elevationes ventris, his fit alvi exturbatio. I. 253.

Ructum acidum habentes, non ita valde pleuritici fiunt. III. 753. acidum quatenam maxime faciant. II. 417.

Ructum ac flatuum consideratio. I. 193.

Ruor in facie levigantia. II. 854.

Rumex calfacit, et alvum movet. I. 687. reficit et per humiditatem secedit. II. 423.

Ruptio in futuris quare cognitu difficilior. III. 361. circa futuram, ejus dissolutio est. III. 361.

a Ruptione venarum crassarum, tabes periculosissima fiunt. I. 307.

Ruptiones quid, et quomodo in carne fiant. II. 191.

a Ruptura, febris non amplius corripit, quam tres aut quatuor dies. II. 140.

Ruptiones quomodo fiant. I. 581.

ex *Ruptis*, capitis ossibus quatenam difficillima cognitu fiunt. I. 318.

Rutae vires. I. 687.

S.

Sacer morbus, cur illis ipsis quibus sic vocatur, neque sacer, neque divinus existat. I. 590.

Sacro morbo laborantes, quare sensu omni priventur. I. 585.

ad *Sacrum* ignem non exulceratum frigida uti oportet. III. 742.

Sagitta percussus juxta inguen. III. 566. in superiorem ventrem percussus. III. 581.

Salis grana, in non purgatis a partu. II. 662. in fissuram frontis insperio. II. 230. Aegyptii usus. II. 717.

Saliva si in peripneumonia

non probe purgetur, praedicendum est, nullam spem vitae reliquam esse. II. 309.

Salivae generatio. I. 433. quibus multum, et cibi fastidia sunt, et oris ventriculi morsus, his vomitus fit. I. 253.

Salsa secedunt et urinam cient. II. 423.

Salsamenta ficcant et attenuant. I. 682.

ex *Salsamentis*, pisces percae appellati valde sicci sunt. I. 682. ficcissima quatenam fiunt. I. 682.

Salsamentum Gaditanum, aut saperda in aqua inter cutem. II. 474.

Salvia sicca est et alvum sistit. I. 687.

Sambuci folia alvum movent. II. 232.

Sana habentes corpora, dum medicamentis purgantur, cito exolvuntur. III. 717.

Sanatio, contra sentientem non consentire affectioni. III. 607.

Sanguis sursum quidem, qualiscunque fuerit, malus est. III. 730. si ex vulnere aut vena effluerit in supernum ventriculum, necesse est, ipsum in pus converti. II. 170. multus e naribus erumpens, solvit dolorem fortem in locis infernis. I. 146. III. 460. et lac, alimenti sunt redundantiae. II. 22. sq. menstruus conturbatus, et ter in mense comparens. II. 678. humidus, bonus. II. 24. quando nominari iuste non mereatur. II. 216. ex naribus fluens, in quartanis, malum. III. 767. vere ab imbribus supervenientibus augetur. I. 358. unde erumpit, aut erupturus est, in his frigida uti oportet. III. 742. mulieri praegnant, mense decimo prodiens. III. 551. quomodo, et qua ratione pedibus torporem inducens, ab aqua frigida ad seipsum revertatur. II. 527. natura calidissimus. II. 200. morbum faciens,

dolorem facit. II. 137. in utero praegnantium a toto corpore descendunt. II. 645. e sinistra nare. III. 533. autumnopaucissimus fit. I. 359. serofus. III. 594. per nares aut os, aut aures effluens, capite dolenti, et vehementer laboranti, morbum solvit. III. 751. in febribus quartanis, ex naribus quibus fluxerit, malum. III. 767. in somno intro magis fugit. III. 609. non est natura calidus. I. 491. intro fluens ex crassarum venarum vulnere putrescit ac suppuratur. II. 195. abunde undecunque in febribus profluens alvos in refectionibus a morbo humectat. I. 255. a partu, si mulier sana est, aut sana est futura, statim congelatur. I. 394. menstruus, ubi quinque aut sex menses in uteris morem trahit, putrefactus fit pus. I. 390. biliosus e naribus. III. 521. quibus multus fluit ex naribus parum quibus profit. III. 613. e naribus effusus in febribus, quibus aures obsurduerunt, morbum solvit. III. 735. cordis, torporem et delirium inducens, tarde ad seipsum refluit. II. 527. quomodo inter omnia quae in corpore sunt, maxime ad prudentiam conferat. I. 583. II. 209. cum genitura, quando excernitur. I. 372. de naribus, sternutatione fiente, in febre incipientibus. I. 254. quatenus morbos in corpore generet. II. 335.

Sanguine partes quatenam plenae, quatenam exangues. I. 576. per alvum egesto quatenam ferventur. I. 280. multo effuso, convulsio aut singultus accedens malum. I. 287. de *Sanguine*, quomodo et cur amplior in corpore generetur. II. 334.

Sanguinem fluentem in uteros, post semen illapsum, cur primo paucissimum ac modicum esse oportet. I. 395. siens medicamentum. II. 97.

profundit surditas cum capitis gravitate. I. 263. ex naribus fluere mensibus deficientibus, bonum est. III. 743. spumofum quicumque spuunt, dextrum praecordium dolentes, de hepate spuunt, et multi pereunt. I. 303. 309. profundunt, morbi derepente mentem percellentes cum anxietudine. I. 260. spuuntibus quid conferat. I. 305. vomenti mulieri, mensibus erumpentibus solutio fit. III. 743. si alicui detrahere conducit, solidam alvum facere oportet. II. 95. si quis mingat et grumos, et urinae stillicidium habeat, partes circa vesicam affectae sunt. III. 738. et pus si quis mingat, et squamas, et odor gravis fit, vesicae ulcerationem significat. III. 738. de venis trahito in capitis dolore. II. 141. spumofum quicumque spuunt, his ex pulmoneeductio fit. III. 740. aut pus si quis, mingat, renum aut vesicae ulcerationem significat. III. 738. quicumque vomunt, sine febre quidem, salutare est. III. 760. si quibuscunque de venis auferre conducit, his vere venam secare convenit. III. 763. qui sua sponte venae ruptionem significat. III. 738. ducentia. II. 560. et subbiliosum, ructum acidum facere. III. 453. ventris expellere valens suffimentum. II. 729. effundit alvus, a praecordiorum doloribus paulatim subviscosa egerens. I. 279. profundunt, capite gravati. I. 178. effundentes. I. 258. purgantia. II. 605. large profundunt, quibus ex lumbis recursus fit ad caput. I. 178.

Sanguini cor fons est. II. 325.

Sanguinis e naribus eruptionem, quibus expectare oporteat. III. 403. eruptio quibus fit alvo suppressa, et insuper rigent, num alvus intestinorum levitate corripitur.

et obdura sit, aut ascarides infunt, aut utrumque? I. 178. quibus eruptiones plures, his temporis progressu alvi male afficiuntur. I. 285. grumi in utero coeuntes. II. 578. spuitiones juvenibus fiunt. III. 726. e naribus fluxiones, pueris senioribus fiunt. III. 725. stillae pusillae. malum. I. 241. egestio quibus multa facta est, his lac dare, malum est. III. 748. eruptionem e naribus in quibusnam magis expectare convenit. I. 95. fluxus ab articulis, a partu aut labore corruptae. II. 769. e naribus larga eruptio in febribus ardentibus multos servavit. III. 597. magnae in principis eruptiones circa refectionem alvos humectant. I. 286. de naribus stillationes in morbo acuto, cum oculorum rectitudine et motu veloci, nihil boni. I. 268. e naribus erupturi signa. I. 180. eruptiones in judicatoriis perfrigerationibus, fortes, pessimae sunt. I. 178. 284. ex naribus eruptio, ab abscessu, brevi liberat. III. 737. eruptionem quatenam significant. I. 180. eruptiones, statim temporibus sientes, siticulosae, difficiles, ac exolventes. I. 177. 287. vomitus ex partu, causa et curatio. II. 580. 669. narium fluxio, vertigines ab initio solvit. I. 287. eruptionem ex supernis locis maxime expectare oportet. I. 96. eruptio quibus contingat. I. 277. eruptiones ex contrario, malae sunt. I. 176. stillationes undecima die sientes, difficiles sunt. I. 180. 286. egestio, surdis, in acutis post sanguinis eruptiones et nigrorum egestionem, perniciofa. I. 285. fluxio horrorem efficit. I. 281. et puris subcrenenti ac lividi, in peripneumonia, et pleuritide primis diebus sputus unde. II. 210. detractio, humoribus inclinantibus, quibus conveniat. III. 601. e naribus

et mensium eruptio, simul. III. 599. sq. parvae comparentes fluxiones, in morbis longis, perniciosae sunt. I. 287. de naso et lingua missio. III. ... e naribus fluxiones, meridionalem plagam incolentibus familiares. I. 529. e naribus fluxus, febrem ardentem solvit. I. 146. fluxionem inducunt dolores in lumbis. I. 282. fluxiones largae, ex lumborum dolore. I. 282. e naribus eruptio. III. 598. e vena fluxus, aut per unctionem transversam, aut dissectionem supra ac infra, utrinque avertitur. II. 140. venarum suppressiones quam faciant. III. 618. eruptio, capitis ac colli dolorem solvit. I. 258. fluxus ex utero. II. 856. e naribus eruptiones quarta die aegre judicant. III. 450. sq. larga profusio quibus expectanda. I. 282. eruptiones, capitis dolores solvunt. I. 181. eruptio hieme, in febre vehementi. III. 654. eruptiones, calida frequenter utentibus, invehit. III. 740. fluxus si a quarta die fiat, diurnitatem significat. I. 325. eruptionem inducit collum dolorosum. I. 328. fluxiones vere fiunt. III. 724. eruptiones inducunt, frigida velut nix et glacies. III. 742. e naribus fluxio in febribus ardentibus, quarta die, mala est. I. 251. vomitus in cerebri corruptione. II. 216. eruptiones quos morbos solvant. I. 181. eruptio magis expectanda est junioribus triginta quinque annis. I. 113. destillatio repentina in morbis acutis aestivo ac autumnali tempore. II. 81. de naribus destillationem futuram expecta, si manus tremulae fuerint. II. 78. fluxiones praegressae quatenam signa sint. I. 282. multitudo quibus in febribus undecunque erumpit, his in refectionibus, alvi humectantur. III. 730. eruptiones largae ex naribus plerum-

que liberant. III. 433. vomitus in sterilibus non parientibus, ad conceptionem prodest. I. 327. valde rubicundae stillae, in morbis pulmonis, malae sunt. I. 303. eruptio ex forti pulsu in ulceribus. III. 759. fluxiones soporosae. I. 344. de naribus fluxionem quando expectare oporteat. I. 118. larga e naribus eruptio, morbo regio in Thalo laborantibus profuit. III. 397. e naribus fluxio, surditatem ex febris solvit. I. 265. fluxio, spinæ distortionem, ac spirandi difficultatem solvit. I. 282. e naribus stillae frequentes quibus profluant. I. 183. frequens defluxus quibus ulceribus conveniat. III. 309. ab interna cubiti sinistri vena detractio in lienis morbo a sanguine nato. II. 488. fluxiones in morbis longis, apparentes, perniciosae. I. 247. corruptionem quae significant. I. 287. ex partu vomitus. II. 669. cum urina in renum affectibus mictio. II. 455. fluxio quibus plerumque contingat. I. 253. detractio in perfrigeratione torpida, mala est. I. 287. fluxiones ex alvo suppressa. I. 286. a *Sanguinis* eruptione si febris soluta fuerit et menses compauserint, in utero concipiet. I. 221. ad *Sanguinis* grumos acetum utile. II. 160. citra *Sanguinis* multi ex naribus fluxum, quinam liberentur. I. 280. ex *Sanguinis* eruptione ad dysenteriam transitus. III. 398. sq. eruptione larga ac frequenti quibus nigrorum multorum fit egestio, hi suppressa alvo, dolorosi, sanguinem profundunt. I. 179. vomitu, tabes, et puris purgatio sursum. III. 766. repentina auctio, animi perturbatio. I. 584. eruptionibus quod aqua inter cutem corripuntur. III. 604. perversione, totius corporis subversio. I. 585. sputo, quando quis sua sponte curetur. I.

368. fluxu delirium; aut etiam convulsio, malum. III. 758. eruptione larga frequenti quibus multa sit alvi cum nigris egestio, hi alvum dolent. I. 286. eruptionibus quarta die sientibus soporosi convulsi moriuntur. I. 285. eruptione, pectore suppurati. I. 200. sputo, puris sputum, malum. III. 758. fluxu e naribus, mentis motio. III. 519. in *Sanguinis* eruptionibus viscosa egestio, nigris variegata, maligna est. I. 341. fluxione multa, aut singultus, aut convulsio mala est. I. 287. post *Sanguinis* eruptionem, nigrorum per alvum egestio, malum. I. 285. defluxum quae ulceribus conveniant. III. 309. sq. eruptionem, nigrorum per alvum transitus, malus. I. 176. eruptiones et nigrorum egestionem in acuto surditas, malum. I. 285. ad *Sanguinis* grumos acetum utile. II. 160.

SANI quomodo et cur homines degant. II. 341. eorum curae suscipiuntur ut sine morbis degere possunt. I. 81. ac sapientes quomodo generentur. I. 662.

SANITAS, res preciosissima. I. 625.

Sanitatis et morborum signa. II. 24. exercitatio quae nam sit. III. 605.

SANIEI in pleuritide, subcruenta mictio. II. 311.

Saniem cruentam, ex uteris educentia. II. 871.

Saniosi fluxus curatio diuturna. II. 783.

SAPA calfacit et humectat, ac subducit. I. 685.

SAPIENTES secundo ordine et constantes cum mansuetudine qua ratione fiant homines. I. 659.

Sapientia ex doctrina accedit. I. 68. medicinae copulanda, et medicinae sapientiae. I. 69. sq. praesente sanitate augefcit. III. 823. res est omnibus cognata. III. 777.

Sapientia in rebus humanis magna utilitas. I. 66. cum medicina cognatio. III. 823.

Sapientiam ac motum, membris praestat aer. I. 600.

Sapientissimi et memoria valentissimi quando sint homines. I. 659.

non SATIETAS, non fames. neque aliud quidquam bonum est, quod naturae modum excedat. III. 712.

SATYRIASMI, pueris grandiusculi fiunt. III. 725.

SAURAE, vimineae texturae ad repositionem articulorum. III. 266.

SATUCIATORUM magis aut minus signa.

SCAPULARUM luxatio facilis. III. 273.

de *Scapulis*. III. 273. II. 109.

Scapulas alarum modo eminentes habentes. III. 597.

SCARIFICATIO subter cucurbitam quomodo fieri debeat. I. 62.

SCIENTIA et opinio. I. 5.

Scientiae, quatenus servire dicantur. III. 779.

SCIPIONE quare nonnulli utantur. III. 217.

SCORPII marini fel in pello. II. 723.

SCREATIO frequens, si sane et aliud quoddam signum adfuerit, phrenitidem indicat. I. 158. 271.

SCROTI aqua repleti, sectio. II. 287.

in *Scroto* et tibiis tumor ex aqua inter cutem. II. 468.

SCYTHAE quare Nomades vocentur. I. 556.

Scytharum forma. I. 555. et Aegyptiorum gens utraque inter se sibi similis est. I. 557. foeminae infoecundae. I. 560. famulae quare divitibus foecundiores. I. 560. ventriculi omnes, maxime vero inferior alvus humida. I. 558. corpora humida esse, partium corporis ustio declarat. I. 559. corpora quare fluida ac lata fiant. I. 559. mulieres quare infoecun-

dae. I. 560. mulierum corpora praeter modum fluxa. I. 559. sq. gens quare fulvi valde coloris. I. 560.

Scythicae gentis viri quare infoecundi et ad Venerem omnium impotentissimi. I. 560. regionis situs. I. 557.

Scythicorum curruum descriptio. I. 556.

Scythis hiems fere perpetua. I. 557.

SECESSUS ficcus, ac perustus quibus fit, et os siccum, et progressu temporis etiam amarum fit, et alvus sistitur itemque urina. I. 732. sq. electrum referens. III. 535. non putrefactus quibus per alvum secedit tabescente corpore. I. 729. liquidus ac putrefactus quibus per alvum abit. I. 731. liquidus ac crudos, milium solidum in oleo coctum sistit. III. 435.

SECTIO velox vel tarda quando commendetur. I. 60. aut ustio dextrarum partium in pleuritide, periculiosior. II. 519.

Sectiones quae, quibus locis conveniant. I. 60.

in *Sectionibus*, gladiolis acutis ac latis pro partium adfectarum differentia utendum. I. 60.

SECUNDA ex umbilico haeret. II. 673. quando appelletur. I. 590. non statim exiens post partum. II. 672. in uteris relictæ. I. 671. mulieris cum vermium carniū capitibus in pello. II. 715.

Secundae ante editum puerum, partum reddunt difficilem. I. 460. cum puero exeuntes, partum facilem efficiunt. I. 461. in uteris relictæ causae. II. 672. extractio. I. 463. non decedentes. II. 585. non secedentes. II. 592. ut excidant quid faciendum.

ad *Secundam* expurgandam. I. 481. II. 673. III. 462.

Secundas relictas quae mala consequantur. II. 673. ad Se-

candas expellandas. II. 671.
educendas potiones. II. 724.
educendas et menses, itemque
foetum enectum. II. 722.

Secundarum expulforium
quod uteris infunditur. II. 728.

SEDES elapsa. III. 336. seu
intestinum rectum elapsum.
III. 337. quibus evertantur ac
procidant. I. 218.

in *Sede* denigratis, calida
convenit. II. 163.

juxta *Sedem* dolorosae sup-
purationes, alvum turbant. I.
344.

Sedendi modus, in deliga-
tione manus. III. 70.

Sedi confert calida. III. 742.

Sedis et pudendorum ac ca-
pitis dolor torporem et im-
potentiam inducit. I. 257. do-
lor in longis perniciosus mor-
bis, lethalis. I. 243. ex partu
doloris curatio. II. 736.

SEGNITIES ac ocium hume-
ctat, et corpus debile facit.
I. 696.

SEMEN genitale ab omnibus
corporis partibus procedit. I.
551. masculum et foemineum
utrique inesse sexui. I. 377.
viri quibusdam mulieribus in
utero putrescit. II. 637. per
somnum et interdiu emittens.
III. 629. viri sexta aut septima
die emittentes mulieres. II.
637. in morbo crasso per coi-
tum ejaculatum, subruentum
ac sublividum. II. 512. utrius-
que parentis ab omnibus cor-
poris partibus progressum, ad
formam in utero recipiendam
condensari. II. 324.

de *Semine*. I. 503.

Seminis viarum spatiositas
et amplitudo unde fiat. I. 374.
per somnum in febribus effu-
sio. III. 543. collectio ubi fiat.
I. 517. in tabe dorsali per
somnum profusio. II. 265. et
urinae in pudendo, diversi
meatus. I. 372. per somnum
effusionem, solanum cohibet.
I. 687. per somnum a muliere
effusio. II. 846.

SEMISIDERATI ex cerebri

deffluxionibus post annum
quingagesimum quomodo fi-
ant. I. 527.

in SEMITERTIANA, anxietas,
et vomitus, et simul horror
febre incipiente. III. 693.

SENES juvenibus plerumque
minus aegrotant. III. 717. po-
dagra non liberari. I. 201. fa-
cillime jejunium ferunt. III.
709. quomodo et qua de causa
hieme et vere, capite dere-
pente calfacto, morbo sacro
corripiantur. I. 605. frigidi et
humidi. I. 658. aestate, et au-
tumno aliquandiu optime de-
gunt. III. 723.

Senibus fiunt spirandi diffi-
cultates, et varia alia mala.
III. 726. modicus est calor,
quapropter paucis fomitibus
opus habent. III. 710. in *Se-
nibus* valde, quare deffluxiones
fiant. I. 544.

SENIORES septem annis in
febre convulsione non corri-
piuntur. I. 289. cur suppara-
tionibus, et convulsionibus
minus obnoxii, aut certe non
adeo fortibus. II. 197.

Senioribus nimium purgatis
si singultus accedat, non bo-
num est. III. 761. sientibus
pueris quid fiat. III. 725.

SENSUS in homine, maxime
circa thoracem. I. 522.

Sensibus expositae, a quibus-
vis facile cognosci. III. 48.

Sensuum actio per somnum
libera, bona. II. 10.

SEPIAE testa tusa vino im-
buta in pello, puerperae re-
cens enixae. I. 481. ova in
uterorum morbo. II. 537. 806.

SEPTIMAE quarta index est:
alterius hebdomadae octava
principium est. III. 714.

de SEPTIMESTRI partu quo-
modo certo quispiam cogno-
scere possit. I. 444.

Septum transversum. III. 457.
transversum ex flatibus rarius,
et minus dolet. I. 54. trans-
versum pertusum, perfectum-
ve esse, lethale est. III. 752.
transversum ejusque positio et

venae. I. 511. transversum inter, et ventrem pituita conclusa. III. 763. supra *Septum* transversum dolores, qui purgatione opus habent, sursum versus purgatione indigere significant. III. 729. in locis supra *Septum* transversum spiritus densus inflammationem aut dolorem significat. I. 93.

SEPTENTRIONALIU aquae. I. 528.

SERI potus in capitis dolore ad dies septem. II. 223.

Serum lactis inter butyrum et materiam caseosam medium locum obtinet. II. 358.

SERMONIS facultas, quae a spiritu est. I. 439.

SERPENS Arges appellatus, per os adolescenti ebrio ingressus. III. 578. derepente conspectus, pallorem cum virore inducit. I. 128.

Serpentis semen in suffocatione uterorum. II. 770.

SESAMOIDES. III. 821.

SESELI Massiliense. II. 726.

SPECILLORUM praeparatio. I. 473.

SPHAGITIDES seu jugulares venae. I. 508.

SICCAE, et quae difficulter humectatur in partu, curatio. II. 655.

SICCITATES, ex anni constitutionibus, in summa pluviosis salubriores sunt. III. 722.

Siccis omnibus, calida convenit. II. 162.

Siccissimum maxime resonat. I. 437.

in *Siccitatibus* febres acutae sunt. III. 722.

SIDERATIONES repentinae cui perniciosae sunt. I. 168.

SIGNA quaecunque feбри se opponunt, et non abscessus significationem habent, maligna sunt. I. 254. recrudescens calcanei vulneris. III. 85. in quartis mensibus, expurgationibus menstruis impeditis. II. 611. in muliere cui menstruae purgationes ad sex menses occultantur. II. 612. omnia

maxima quibus fiant, morbo ad sanitatem tendente. I. 137. maxima ab initio sunt, brevi perituris. I. 144. lethalia, et vitalia. III. 606. ante dies judicatorios duplicia. III. 543.

Signis bonis omnibus contingentibus, homo non morietur. I. 104. ex *Signis* malis, si unum aliquod ad sputum accesserit, peribit homo priusquam ad decimum quartum diem pervenerit. I. 105. in *Signis* malis qui morbi levantur, et qui in bonis non remittunt, difficiles sunt. I. 240.

SILPHIUM Libycum. II. 726.

Silphii facultas. II. 91.

SIMI propter nasi fracturam. III. 179.

SIMILAGO et alia cocta, fortia sunt et alunt. I. 676.

SIMILE transire ad simile. I. 390.

SIMILITUDINES bonis medicis pariunt errores ac difficultates. III. 629.

SINAPI vires. I. 686.

SINGULTUS in meracis vomitibus, malus. I. 329. in pleuritide quid significet. II. 310. ex volvulo, malum. III. 758. et oculi rubicundi ex vomitu, malum. III. 757. ex sanguine multo effuso, malum. I. 287. III. 736. ex intestino recto, et utero inflammato, accedit. III. 747. ex hepatis inflammatione, malum. III. 758. senioribus nimium purgatis accedens, non bonum est. III. 761. fit a repletionem, aut evacuatione. III. 754.

Singultum quae indicent. I. 170.

a *Singultu* detento, sternutationes accedentes, solvunt singultum. III. 751. cum *Singultu* vocis interceptiones, pessimae sunt. I. 160. in *Singultu* ac spiritu, delirium, lethale. I. 245.

SITIS, in acuto morbo, praeter rationem soluta, malum. I. 165. 241. intus relicta. III. 590.

Siti correptis cibi et labores detrahendi. I. 624. sine *Siti* esse, tum in pleuritide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296. sq.

Sitim non habere, signum bonum. I. 104. ac repentinam repletionem inducit panis calidus. II. 44.

Siticulosi non valde in febribus ardentibus quinam sint. III. 734.

Siticulosi lac dare, malum. III. 748.

non *Sitire* quaenam faciant. III. 600.

qui non *Sitiunt* in medicamentorum potionibus dum purgantur, non cessant priusquam sitierint. III. 729.

SMEGMA ad caput exulceratum. II. 224.

SOLANUM frigefacit, et semen in somnis effundere non permittit. I. 687.

SOL aquas illustrat ac castigat. I. 530. et ignis siccant. I. 695.

Solem aliquid pati videre, quid et quos morbos significet. II. 6. lunam, astra, in somnis pura atque agilia solito more videre, singula bona sunt. II. 4.

SOLITUDO Scythica. I. 556.

SOLSTITIA utraque in exhibendis pharmacis periculosa. I. 547.

SOMNI in repletionis principiis longi ac dulces, et quando jucundi esse desinant. I. 719. profundi non turbulenti, firmam in morbis acutis iudicationem significant. I. 255. jejunum attenuant et frigefaciunt, si non longi fuerint. I. 696. soporosi, perniciosi. I. 260. hieme et vere longissimi. III. 710.

Somnia venerea unde contingant. I. 372.

Somniculosi ut plurimum sunt pueri, qui dum sugunt multum lactis adsumunt. I. 484. in febre sunt, qui saepe

cruenta ac cruda per alvum egerunt. I. 483.

Somniorum genera sanitatem significantia. II. 10. iudicia seu praefagia, quanti momenti. II. 2. interpretum error ac ignorantia. II. 2.

in *Somnis* quae exacerbantur, et quibus extremae partes perfrigerantur. III. 622.

Somno sanguis frigesit. I. 583. ex *Somno* sudor multus, circa manifestam causam fiens, corpus multo alimento uti significat. III. 732.

Somnolenti ac singultientes, nono mense, quinam fiant. I. 257.

per *Somnum*, actio sensuum libera. II. 10. anima corporis munia subit. II. 1.

SOMNUS multus, in faucibus exasperatis, convulsorius. I. 173. nocturnam sitim sedans, bonum. III. 743. turbulentus et vigiliae cum oculorum rectitudine et motu veloci, in morbo acuto, nihil boni. I. 268. visceribus prodest. III. 607. ubi delirium sedat, bonum est. III. 712. et vigiliae, utraque modum excedentia, malum. III. 712. quandoque dolorem capitis solvit. I. 258. sq. meridianus quibus aestate conferat. I. 665. longior quibus conducatur. I. 624. in quo morbo laborem facit, mortale. III. 712.

SONITUS in auribus et tintus in acutis, lethale. I. 262. aurium cum visus hebetudine quid faciat. I. 262.

in *SONITIBUS* in faucibus, dolores ad infernas partes, toleratu faciles. I. 174.

SOPOR num ubique malus? I. 165. 259. quibus fit spumosis prodeuntibus, his febris exacerbatur acuta. I. 170.

cum *Sopore* anxioso lumborum dolor malus est. I. 284.

Soporosa, anxiosa, dolorosa praecordia, frequenter parum spuentia, tumores circa aurem habent. I. 183. 260.

Soporosi, num aliquid convulsorii habent? I. 261. in principiis evadentes cum capitis, lumborum, colli, praecordii dolore, vigilantes, num phrenitici fiunt? I. 259. ab initio exudantes, urinis concoctis ardentes, perniciose habent. I. 260. anxiosi, praecordium dolentes, parum vomentes, abscessus juxta aurem habent. I. 260.

Soporosis torpescit liquidum egestio, pessima est. I. 340. de lassatis, surdis factis, alvo erumpente, si rubicunda egesta fuerint, circa judicationem, profunt. I. 260.

SORBA, mespila, corna, et quaecunque alia hujus generis poma alvum sistunt, et acerba sunt. I. 689.

SORBITIONES, febrientium, et non febrientium. II. 413. cibos sufficientes conficientibus non sunt dandae. II. 414. in febribus quando dandae. II. 73. dulces ad sputum sursum excreandum conducunt. II. 308. si non purgata alvo dederis, laedes. III. 765. inconvenientes morbis incrementa praebent. I. 29. et pituitam, tetano laborantes, morituri per nares revomunt. II. 303. debilibus post cibum dandae, II. 415. in omnibus morbis dandae. II. 412. ex alica et ptisana fortiores. II. 415.

Sorbitionibus ptisanarum in morbis acutis quando utendum. II. 47. ex *Sorbitionibus* quascunque ad recessum dederis, tenues, percoctas, ac dulciores potius quam saliores aut calidiores propinabis. II. 412.

Sorbitonium invento naturae imbecilliores initium dederunt. I. 29.

SORDES siccae valde dolorosae sunt, sed cito judicantur. I. 312. officinae fullonum in fustis. II. 770.

SPECILLUM quibus a pure coloratur, velut ab igne, plerumque pereunt. I. 303. contu-

siones ac fissuras non explorat. III. 357.

Specilli stannei et plumbei in corrigendis uteris ulus. I. 473.

SPECTRA falso imaginata, multis mortis causa fuerunt. II. 526.

SPICULO retrorsum infra column percussus. III. 567.

SPINA gibba ex casu. III. 191. dorsi, magis frigida aggravatur. II. 156 sq.

SPINAE dolor, ex calore a cerebro. II. 216. dorsi cognitio in omnibus morbis multum, in gibbosis vero plurimum momenti habet. III. 194. Aegyptiae fructus. II. 569. concussio vehemens. III. 208. distortionem, ac spirandi difficultatem sanguinis fluxio solvit. I. 282. obliquatio multifaria. III. 200. medulla aegrotans. I. 217. medulla quando maxime resicetur, II. 452. natura. III. 271.

in *Spinalem* medullam per venas, ex capite fluxiones. I. 500.

Spinali medulla sauciatus moritur. II. 168. medullae frigida inimica. III. 741.

Spinalis medulla neque multum pinguis neque glutinosa habet. I. 428.

in *Spinam*, velut formicas de capite descendere, videri. II. 265.

SPIRANDI difficultas in fluxu rubro. II. 764. difficultates senibus accidunt. III. 726. difficultas in febre non intermittente, lethalis. III. 734. difficultas interdum a gibbo. III. 189. difficultatem ut plurimum inducunt ulcera proserpentina circa fauces graviora et magis acuta. I. 484. difficultas unde. I. 515. difficultatem potus uberius inducit. I. 189 sq. difficultatem et spinarum distortionem sanguinis fluxio solvit. I. 282. cum *Spirandi* difficultate et lateris punctura intestinorum levitates in tabem desinunt. I. 312.

SPIRANTES difficulter, expulredine, multa cruda educentes

in tabe, perniciose habent. I. 308.

Spirare bene, tum in pleuritide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296 sq. bene signum bonum. I. 104.

SPINATIO longa, medela assiduorum oscitationum. III. 450. 589. brevis, non potantibus, et vix potantibus medetur. III. 450. 589. bona in omnibus morbis, magnum momentum ad salutem habet. I. 273 sq.

Spirationem erecta cervice inducunt, anginae. I. 114. bonam et facilem, valde magnam vim habere ad salutem in omnibus acutis morbis I. 93.

SPIRITUS corpus brevi implent. I. 582. quibus velut contrahente quodam in fine fiat. I. 274. densus dolorem significat, aut inflammationem in locis supra septum transversum I. 93. si frigidus e naso et ore exspiretur, valde jam perniciosus est. I. 93. frigidus lethalis est, I. 273. magnus in biliosis febribus acutis, juxta aurem abscessum facit. I. 250. 279. offendit in febribus, malum. III. 736. qui densus et parvus est, inflammationem et dolorem in locis principalibus significat. I. 273. qui cum suspiriis extra fertur, abortum facit. I. 323. magnus et per multum tempus, quid significet. I. 273. quid in corporibus, et quid extra vocetur. I. 571. rarus et magnus. III. 412. omnis ab aqua. I. 409. extendens, et urgens, et obscurus, lethalis. I. 273. quibus retrahitur, et vox strangulatoria est, in his quid fiat. I. 169. 274. detentio quid possit. I. 701 sq. transitus extra ac intro juxta geniturae medium per pelliculam. I. 385. hiemis et aestatis causa. I. 572. omnium quae corpori accidunt, autor et dominus. I. 572. alimenti principium. II. 24. cum alimentis intra corpus assumitur. I. 575. primum in cerebrum attractus, per reliquum corpus distribuitur. I.

612. veluti his qui strangulantur prae manibus expositus, in vocis interceptione, malus est. I. 160.

Spiritu omnia repleta. I. 572. ex *Spiritu*, seu aere, omnes morbos oriri. I. 572. in *Spiritu* et sudore delirium, lethale est. I. 245. sine *Spiritu* aut aeris vi, nihil esse aut fieri. I. 571.

SPIRITUM magnum et frequentem habentibus, quibus morbus regius et febres acutae cum praecordiis duris perfrigeratae sunt, num his abscessus magni ad aures consistunt? I. 183. nunquam consistere. I. 596. quaeenam emittant. I. 384.

Spirituum malignorum qualitas. III. 589. per terram exhalatio, ipsi frigiditatem inducit. I. 410.

SPLEN unde aquosus fiat. II. 683. ex iisdem augefcit, et corpus contabescit. II. 130. elevatus. III. 412. et caput cur morbis maxime obnoxia. II. 339. et caput partes maxime cavae. II. 326. magnus natura. III. 596. durus non superne, inferne, rotundus, latus, crassus, tenuis, longus, minus capitis gravedine laborantibus. III. 594. aquae seu atrae bilis fons est. II. 325. quibus deorsum vergit, pedes et manus et genua calida sunt. III. 594.

de *Splene* aucto. II. 130. ex *Splene* febris. III. 533. venae deorsum tendentes multae. II. 334. in *Splene* magno ex dextris sanguinem erumpere malum est. I. 285. florecente crustarum circa umbilicum, et in ipso ustarum usus. II. 130.

Splenem attenuantia. II. 485. *Splenes* magni ac pleni, ex aquis lacustribus. I. 533. parvi ad praecordia extensi, et ad manum submurmurantes. III. 513.

Splenicae sunt in febribus longis, tenuibus, erroneis urinarum tenuium mictiones. I. 537.

Splenici quicunque a dysente-

ria corripuntur, his longa accedente dysenteria, pereunt. I. 311. III. 755. quidam quibus pharmacorum potiones nihil proficiunt, iis morbus in hydropem degenerat. II. 397. aliquantum quando fiant. I. 130.

Splenica dysenteria accedens, bonum. III. 755.

Splenicum quomodo purgabis, lacte, neque sero. II. 270.

Splenicus ex morbo regio nigro. II. 247. et vitiiati coloris. III. 701.

Splenis dolor unde, et quare ratione sedetur. II. 333. ex calido et glutinoso, conclusis, generatio. I. 431. ustio. II. 488. primus morbus. II. 483. suppurati causa ac curatio. II. 397. aucti curatio. II. 130. ad *Splenis* dolorem vehementem. III. 703.

SPLENDOR omnis per quem oculi offenduntur, fugiendus. I. 58.

SPLENIA vino imbuta in ulcerum deligatione. III. 102.

Spleniorum longitudo, latitudo, multitudo, crassitudo. III. 57.

SPONGIA combusta ad fluxum muliebrem cohibendum. II. 857.

in **SPUENTIBUS** impedimenta. III. 601.

SPUTA crassa et non olentia, capitis dolorem solvunt. I. 258. in angina, viscosa, crassa, valde alba, quae violenter educuntur, mala sunt. I. 293. defluentia febricitanti in sudore, levissima sunt. I. 175. omnia mala sunt, quae dolorem non sedant. I. 103. suppressa in tabescentibus, mentem ad nugas garriendas emoveant. I. 307. viscosa cum raucedine, salsuginosa. I. 303. gracilium subarida in anginis, malum. I. 291. quandoque ori influunt, lumbricis latis ad hepatis afflictiis. II. 368. in pleuriticis ac peripneumonicis qualia esse debeant. I. 295. matura sunt, quum similia fuerint puri. II. 84. subarida frequentia, ex angina, cum tussi, la-

teris dolorem inducentia, perniciosa. I. 293. peripneumonicis quibusdam biliosa, quum desinere volunt. III. 543. rotunda mentem emoveant, velut illi in Plinthio. III. 613. salsuginosa, ac tussis quibus supprimuntur, his corpus velut a pustulis rubescit. I. 271. varia quibus in pleuritide statim ab initio, et dolores valde acuti fiunt, hi tertia die moriuntur. II. 312. quae in pleuriticis sint perniciosa. I. 302.

SPUMA in comitialibus ex ore prodit ex pulmone. I. 600. circa os in strangulatis aut suffocatis III. 718. mala est. III. 586 sq. in sacro morbo, unde. I, 585.

Spumosa florulentia in biliosis meracis alvi egestionibus mala. I. 160.

Spumosae mictiones una cum animi deliquio, convulsoriae sunt. I. 173.

Spumosorum sputus. III. 602. qui *Spumosum* sanguinem vomunt, dolore infra septum transversum non existente, de pulmone vomunt. I. 306.

SPUTATIO cruenta non feculenta, mulieribus quibus ex febribus dolor mammarum fit, solvit dolores. I. 328. in phreniticis frequens, mala. I. 159.

Sputationes penitus purulentae in principio pleuriticis lethales. I. 293. in phreniticis cum perfrigeratione nigrae revolvuntur. I. 161.

Sputi excreationes in febre, lividae, nigrae, biliosae, si quidem supprimantur, malae sunt. I. 271. copiam in pulmone dolor circa ventrem et clavicularum significat. I. 236. purgationes, cur junioribus difficiliores. II. 199. in pectore pleuritici strepitus multus et facies tristis. I. 295.

ex *Sputis* biliosis, lateris dolor. I. 170.

in *Sputo* bilioso lateris dolor praeter rationem evanescens, perniciosus. I. 304.

Sputorum graveolentiae quum suppuratos mitius habentes sequuntur, eos recidiva accidit. I. 302.

Sputum facile tussiendo rejicere, signum bonum. I. 104. ita meracum ut etiam nigrum appareat pessimum. I. 103. in tabidis, ex puris sputo suppressum, mors. III. 758. flavum, sanguine permixtum non multo, si in pulmonis inflammatione, in principio morbi rejiciatur, valde prodest. I. 103. tabidorum I. 198. flavum meracum, periculosum est. I. 103. quod viride est valde malum. I. 103. in omnibus doloribus, qui circa pulmonem et costas sunt, cito ac facile expui convenit. I. 102. multum cruentum, in hepaticis, perniciosum est. I. 308. tabidorum in igne gravem nidorem olens, lethale. I. 307. III. 740. facile educere, tum in pleuritide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296 sq. omne non solvens dolorem, malum. I. 296. in pleuriticis tertia die maturari, ac expui incipiens, citiores solutiones facit. I. 294. magis educit vinum dulce, quam alterum. II. 53. quatenus aquae potus. educat. II. 60. in pleuriticis. III. 709. ad *Sputum*, si unum aliquod ex signis malis accesserit, peribit utique homo priusquam ad decimum quartum diem pervenerit. I. 104. sursum excreandum, sorbitiones dulces conducunt. II. 308.

SQUALIDITAS, mala est. III. 587.

SQUAMAE mingenti odore gravi, vesicam exulceratam significat. III. 738.

STATUARI. I. 645.

STELLAE marinae nigrae. II. 559.

STERCORA varia diuturniora sunt, nihilominus autem perniciofa. I. 100. quatenam lethalia sint. I. 99. per alvum expellentia. II. 100.

STERCUS columbinum. II.

854. quodnam malum I. 99. educturus, pharmacum nullum bibat. II. 760. in sano corpore, secundo die a sumto cibo prodit. II. 352. quibus per pulsationis venarum vehementiam, derepente per alvum secedit, lethale est. I. 291. vomentes. I. 733. valde aquosum, aut album aut pallidum, aut viride, aut vehementer rufum, aut spumofum egerere, haec omnia mala sunt. I. 99. in comitialibus sumit, dum violenter suffocatur. I. 600.

STERILES ex magnis in uteris ulceribus. II. 614. ex uteris ad medium lumborum progressis. II. 543. ex uteris aglutinatis. II. 535. ex uteris ad coxam decurrentibus. II. 811. ad *Sterilem* purgandam. II. 745.

Sterilibus non parientibus, sanguinis vomitus ad conceptionem prodest. I. 327.

Sterilitas ex uterorum complicatione II. 536. ex venarum retro aures incisione. I. 562. in viris causae quae. III. 748.

STERNUTATIO unde fiat. III. 762. superveniens, singultu fatigante liberat, III. 751.

Sternutationes et gravedines in morbis circa pulmonem, et antecessisse, et succedere, malum est. I. 299. in morbis lethalissimis profunt. I. 103.

Sternutatorium secundas expellit. III. 745.

STILLATIO de naribus in lateris dolore, mala est. I. 302.

STOLIDI qua ratione nascentur. I. 661.

STOMACHI five gulae generatio. I. 426.

STRANGULATIO in uterorum dolore. II. 875.

Strangulationes ex mensibus, suppurationem faciunt. I. 324. ex his qui *Strangulantur* et submerguntur, nondum autem mortui sunt, non reconvalescunt, quibus spuma circa os fuerit. III. 718.

Strangulatis ab utero convul-

fiones antea non cognitae, faciles sunt. I. 288.

STRANGURIAE senibus fiunt. III. 726.

STRATUM durius, attenuandi vim habet. I. 709.

STREPITUS de humeris in suppuratis concussis. I. 306. sputi multus, in pectore pleuriticorum. I. 295. ac sonitus ex flatibus in cavis ac amplis partibus, fieri solent. I. 53 sq. et odores, maximi vini, circa aegros fugiendi ac transmutandi. I. 75.

STRUMAE pueris grandiusculis fiunt. III. 724. post annum quadragesimum secundum et sexagesimum tertium non fiunt. I. 321.

Strumarum, pessimi colli morbi, generatio unde. I. 496.

STUDIORUM humanorum vanitas. III. 802.

Stupefactoria sunt, quae convulsorio modo exacerbantur. I. 247.

STUPIDA, modo non morbofo, absque febre. III. 541.

Stupidus est, cui vena in cubito quieverit. III. 461.

STUPOR ex plaga in caput, malum. III. 758. attonitus seu sideratio quod a flatibus, et quomodo fiat. I. 582.

Stupore detenti, opisthotono corripuntur. I. 169.

Stuporis detentio, I. 169.

SUBBLAESUS. III. 653.

SUBDITITIA omnis generis, purgare potentia, I. 479. ad fluxum rubrum. II. 860. menses et puerperii purgamenta et aquam ducentia. II. 556. si catapotia non purgarint. II. 710. acria sanguinem ducentia. II. 710. uteros purgantia, et aquam ducentia. II. 605. mollia quae aquam ducunt, et mucos et pelliculas, et non exulcerant. II. 870. urinae rubra, in febre erronea, III. 419.

Subdititium. II. 846. parere nequeunti, quae prius peperit. II. 714. puerperii purgamenta melius purgans. II. 719. par-

tum accelerans parienti. II. 717. ad conceptum. II. 603. 716. quod uterum valde aperire potest, cum conclusus est. II. 716. conceptum impediens. II. 717. uterorum. II. 32. quod secundam relictam ejicit. II. 722. medicamentum. I. 481. purgans, et molliens. I. 481.

SUBLIENOSUS et capite gravatus. III. 499.

SUBLIGATIONES linteorum duae. III. 57.

SUBLIVIDA, a ventre, suspecta. I. 172.

SUBSIDENTIAE urinae crassiores in febribus longum morbum significant. III. 760.

SUBSORATI, morbo regio affecti, non valde sentientes, quibus singultus, his alvus erumpit. I. 181.

SUCCUSSUUM fortunae magnitudo, periculosa. III. 806.

SUDOR optimus quisnam sit. I. 330. ubi in corpore est, illic morbum esse declarat. III. 732. in his quibus lumborum dolor diutinus, cum ardore fastidioso ac nauseabundo, malus. I. 163. multus cum febribus acutis fiens, malus. I. 165. febricitanti oboriens, febre non intermittente, malum. III. 735. multus intemperate fiens sano, morbum significat. I. 143. cur quando calidus, quandoque frigidus. II. 202. multus ex somno citra manifestam causam fiens, corpus multo alimento uti significat. III. 732. multus, calidus aut frigidus, semper fluens, humorem abducere oportere significat. III. 764. octava die in febre continua. III. 633. in sideratis ex spiritus aegralatione accedens, lethale. I. 313. frigidus in febre acuta, lethalis est. I. 143. 331. una cum febre fiens in acuto morbo, malus est. I. 331. multus, frigidus aut calidus, semper fluens. III. 733.

Sudore levare, plurimis in faucium sonitibus frequentibus, bonum. I. 174. cum Su-

dore quinam moriantur. III. 750. ex *Sudore* horror, non bonum. III. 757. in *Sudore* sputa defluentia febricitanti, levia sunt. I. 175. et spiritu, delirium, lethale. I. 245. sine *Sudore* quinam moriantur. III. 749 sq.

Sudorem frigidum excludunt, quibus nigra per alvum prod-eunt. I. 342. futurum indicat urina valde tenuis si densa fiat. I. 335.

Sudantes ex perfrigeratione recalescentes, malum est. I. 165.

Sudores in somnis, quibus boni. I. 275. febricitanti si inceperint quibus diebus boni. III. 732. frigidi cum acuta febre fientes, mortem significant. III. 732. in diebus judicatoriis fientes, vehementes, et velores periculosi sunt. III. 767. pessimi quinam sint. I. 142. 94. in febribus multos expectare oportet, cum aestas sit veri similis. III. 720. morbos aegre aut facile judicandos, item breves, aut longos ostendunt. III. 709. milioformes, et solum circa collum fientes, mali sunt. I. 94. qua ratione in nobis, morbos ostendere possint. I. 21. quinam morbos judicent. I. 140. optimi quinam sint et celerime febrem sedent. I. 93. omnes abeuntes siccant et attenuant. I. 695. frigidi febricitanti accedentes, longam febrem significant. I. 143. aliqui propter corporum exolutionem, aliqui propter inflammationis vigorem fiunt. I. 94. non febrientibus cum colore circa faciem bono quid significat. I. 266. qui cum guttis fiunt, et evaporant, boni sunt. I. 94. in somnis, in faucium sonitibus frequentibus, boni. I. 174.

Sudoris ante febres in corpore generatio, unde. I. 577. in febrientibus causae. II. 202.

Sudorosae papulae aestate accidunt. III. 724.

SUFFIMENTA ad os uteri hians aut distortum. I. 476.

Suffimentum expulforium, quod et sanguinem ventris expellere potest. II. 729. ex cornu, funiculo lucernario, et phocae adipe. II. 550.

Suffitus ad uteros. II. 567. 597. 769. ad fluxus mulierum. II. 859. ex ordeï paleis et phocae adipe. II. 567. ex lana accensa. II. 864.

SUFFOCARI derepente et deglutire non posse citra tumorem, in febribus, malum. I. 276.

Suffocatae pharmacum purgans longe postea datum, per secessum exivit. III. 563.

Suffocatio in mulieribus unde, et quibus frequenter accidat. II. 622. in acutis, aegris attenuatis, perniciofa. I. 241. repentina in febre occupato, tumore non existente in faucibus, lethalis. III. 731. in dentium stridore, valde mala. I. 164. ex mammarum ablatione consequitur. I. 502.

Suffocationes. III. 31.

Suffocationem vehementem, et spirandi difficultatem inducunt anginae. I. 290.

SUGENTES pueri qui non probe aluntur, macilenti fiunt. I. 484. qui multum lactis assumunt, ut plurimum somnulosi sunt. I. 484.

qui dum *Sugunt*, interim cibum assumunt, facilius ablationem ferunt. I. 483.

SUGILLATION, contusio, cum effusione sanguinis, deligatio. III. 61.

SUILLAE carnes robur quidem magis quam caprinae corpori iuducunt, multum autem alvo secedunt. I. 679. carnes optimae sunt omnium carnum. II. 92.

SUPERALBIDAE mulieres, humidiore sunt, ac fluidiores. II. 529.

SUPERCILIUM in febre non intermittente distortum, mortem propinquam esse significat. III. 734.

de *Supercilio* tenuia discedentia. III. 614.

SUPERFOETATIO quomodo fiat. I. 653. quadragesima post partum die, excidens. III. 550. nondum partium discriminationem habens, non intumescit, sed putrescit donec excidat. I. 466 sq.

circa *SUPERNAM* partem, et intestinum tenue quibus dolores pertinaces ex mensibus alvos humectant, aliquantum cibos averfantur. I. 322.

quicquid *SUPERNARUM* partium dolor ad coxas, aut ad genua, et anhelatio fiens, omnia haec solvit. III. 466.

SUPERNI loci qui sunt circa caput, si turgent ulcerum purgatio, vomitus, hydrops haec solvunt. III. 465.

in *SUPERPURGATIONIBUS*, neminem unquam ex uno solum humore purgato mortuum esse. I. 356.

SUPINUM jacere, et manus, et collum, et crura extenta habere, minus bonum est. I. 92.

SUPPURGANDI sunt ventres in morbis, ubi purganda matūra fuerint. III. 676 sq.

SUPPURATIO quibus contingat. III. 749. ex igne sacro. III. 758. quomodo a vulnere, aut ex hasta, aut a pugione contingat. II. 194. juxta oculum. III. 527. si fuerit in altero latere solum, quid considerare oporteat. I. 106. quibus de causis contingat. II. 122. ex partium circa ventrem diuturno dolore. III. 759. aliquando extre pulmonem a ruptione et carne confusa. II. 123.

SUPPURATIONEM quaenam inducant. I. 324. ad *Suppurationem* quinam frequenter deveniant. I. 304. qui morbi vertantur, vide. I. 103 sq. ob *Suppurationem* intermittentes febres, plerumque sudorificae sunt. I. 304.

Suppurationes plurimas rumpi. I. 301. circa pulmonem habent, qui in facie flores habent,

et alvo sunt liquidiores. I. 304. magnas abducit, a veratro vomere rubicunda, spumosa. I. 330. aliae quibus diebus rumpanitur. I. 105. dolorosae juxta sedem alvum turbant. I. 344. quaenam optimae sint. I. 96.

Suppurationis diuturnae signa. I. 301. futurae principium considerare oportet. I. 105.

Suppurationibus et affectionibus omnibus circa oculum, num his dolores ad noctem? III. 675. confert calida. II. 162. ex *Suppurationibus*, quaenam perniciosae valde sint. I. 104.

Suppuratus, infernum ventrem usus. III. 562. ante hydropem. III. 698. quisnam fiat. II. 179.

Suppurati ex lethargo. II. 296. ex angina. I. 291. II. 239. ex angina quinam fiant. III. 740. si secantur aut uruntur, aqua aut pure acervatim effluente, moriuntur. III. 753. ex pleuriticis quinam fiant. III. 736. quicunque uruntur, si pus purum fluat et album, evadunt. I. 110. III. 761. superiore ventre, quibus modis fiant. II. 182. qui fiunt, maxime ex pleuritide et peripneumonia, quid iis accidat. I. 300. ex pleuritide facti, in quadraginta a ruptione diebus, expiunt. I. 295. quinam fiant. I. 146. III. ... ac tabidi, unde I. 516. ex peripneumonia. II. 206. quomodo cognoscantur. II. 124. quando fiant peripneumonici aut pleuritici. II. 122. ex peripneumonia aut pleuritide, non moriuntur. II. 122. ex pituita ad latus adglutinata. II. 183. et tabidi ex bilis in thoracem fluxione. II. 115. inferno ventriculo, quomodo fiant. II. 186. a convulsionibus, quomodo fiant. II. 186 sq. qui futuri sunt, primum lassiginosum spuunt, deinde dulcius. I. 302. ex pleuritide facti, si in quadraginta diebus repurgati fuerint, liberantur. III. 740.

Suppuratis quibus dum concutiantur, multus strepitus de humeris fit, minus puris habent. I. 306. surditas oborta, cruentam egestionem significat. I. 304. caput quomodo purgandum. II. 127. ex *Suppuratis* qui evadant, et qui non. II. 259. a pulmonis inflammatione, seniores magis intereunt. I. 110.

Suppuratos mitius habentes quos sputorum graveolentiae sequuntur, eos recidiva occidit. I. 302. fieri periculum est ex peripneumonia, quicumque in iudicatoriis diebus non sunt purgati. I. 298.

Suppuratorum ex peripneumonia signa, et curatio. II. 256. omnium cognitio ex signis quatuor petitur. I. 106. superiore ventre ex pituita de capite, curatio. II. 182 sq. signa. II. 178. ex peripneumonia, secandi et puris educendi ratio. II. 258. ex vulnere et peripneumonia, eadem quae ex pleuritide consideratio et curatio. II. 320. ex pleuritide curatio. II. 182 sq. curatio. II. 98.

Suppuratum quibuscunque quid in corpore existens quare significationem de se non praebeat. III. 754. fieri ex pleuritide, non lethale. II. 312.

quicquid *Suppuratur*, non revertitur.

circa *SURAM* dolores, mentis emotionem faciunt. I. 162.

Surarum dolores maligni sunt, mentemque movent. I. 238.

SURDASTRI perniciose habent. I. 259.

Surdi valde, in accipiendo tremuli, linguam resoluti, torpidi, malum. I. 263.

Surdus, in acutis, sanguinis egestio, perniciofa. I. 285.

Surditas. III. 678. in acutis ac turbulentis consequens, malum. I. 262. biliosis egestionibus superveniens, eas sedat. III. 731. cum febre et dolor acutus ad latus quibus fiat. I. 324. sanguinis egestionem sol-

vit. I. 285. et vomitus volvulosis, malum. I. 312. quibus cum capitis gravitate, et praecordii intentione, sanguinem profundit. I. 263. *suppuratis* oborta, cruentam egestionem significat. I. 304. accedente aegritudine, et urina subrubicunda, mentem emovet. I. 263. et urinae non confidentes, valde rubicundae, innatantes, mentis emotionem portant. I. 161. 263. et sopor post capitis dolorem cum ascaridibus, abscessus circa aurem exsuscitant. I. 257. in acutis post modicam sanguinis eruptionem, et nigrorum egestionem, malum. I. 177. in febribus alvum sistit. I. 262. dolorem fortem in locis infernis solvit. I. 146. III. 460. ejus curatio. III. 572.

Surditatem ex febribus, sanguinis e naribus fluxio solvit. I. 265.

cum *Surditate*, vigilantibus, vomitus aeruginosi in capitis doloribus insaniam excitant. I. 258. ex *Surditate* leniter abscessus juxta aures fiunt. I. 182. 265. ac torpore de naribus aliquid destillare, difficultatis aliquid habet. I. 179. 265.

Suis silvestris carnis vires. I. 680.

SURINUM unguentum. II. 561.

SUSPIRIOSUM quae efferunt spiritum in febribus, abortiunt. I. 326.

SUTORES coriarii. I. 642.

SUTURA esse denudato in capitis ulcere compars. III. 351.

Suturae X litterae, quibus fimiles sint. III. 347. quando T litterae similes. III. 346. quae litterae \boxplus respondeant. III. 347.

Suturarum laesio cognitu difficilis. III. 561. multitudo ad sanitatem utilis. II. 108.

de *Suturis* capitis, et quod alia tres, alia quatuor habeant. II. 108.

SYDERATI ab atra bile. II. 168 sq. cur toto corpore impotentes. II. 218. dextra aut sinistra parte quinam fiant. I.

R r r

313. quare oculis non videant. II. 219. ex capitis ulcere. III. 372. qui dicantur, et quomodo syderatio contingat. I. 300. partem capitis anteriorem quare doleant. II. 219.

Syderatio alicujus membri, si in febribus accesserit, perituum hominem sciendum est. I. 209.

Syderationem parvam ac modicam quanam significant. I. 288.

Syderationes leves diurnas quanam faciant. I. 314 sq. de repente exolutorio modo fientes, perniciosae sunt. I. 313. quo tempore aetatis maxime fiant. III. 757.

Syderationis futurae signa quanam sint. I. 313.

Syderatis si haemorrhoides accedant, utile est. I. 313. leviter, tumores circa aurem, mali. I. 264. in *Syderatis* exspiratus aegra latione, sudor accedens, lethale. I. 313.

Syderatorum signa, et curatio. II. 218. 294.

SYMPTOMATA quae circa menstruas purgationes accidunt, ab iis quae pepererunt, facilius feruntur. II. 607.

SYRMAEA potio. II. 728.

T.

TABES. II. 444. periculossimae quanam sint. I. 307. coxendicum leviter quibus accedat. I. 254. altera II. 446. tertia. II. 447. post aetatem siccam et borealem. I. 545. quibus aetatibus maxime fiat. I. 307. III. 736. ex suppressis mensibus. I. 199. ex puris spuito, malum. III. 758. renalis ex nephritide. II. 455. ex sanguinis vomitu. III. 766. etiam autumnus fit. III. 724. in siccitatibus plerumque fiunt. III. 723. necessitatem habet, ut interimat. II. 168. juvenibus fiunt. III. 726. quibusdam ad hiemem fit. III. 722. mulieribus ad plagam meridionalem a partu frequentes. I. 529.

Tabes qui infestantur, si sputum quodcumque tussiendo rejecerint, grave olet dum prunis injicitur, lethale. I. 307. II. 260. III. 740. laborantibus quibuscunque capilli de capite defluerint, hi alvi profluvio prodeunte moriuntur. I. 307. III. 740.

a *Tabes* occupato alvi profluvium accedens, lethale. III. 740. in *Tabes* dorsali, genitura, si quis urinam reddat, aut alvum deiciat, prodit. II. 265. difficulter spirantes ex putredine, multa cruda educentes, perniciose habent. I. 308. dorsali seminis per somnum profusio. II. 265.

Tabem quanam praesignent. I. 273. habitus significant, pustularum eruptiones, velut ferro lancinatae. I. 308. ad *Tabem* transeunt suppurati. III. 740. in *Tabem* desinunt intestinorum levitates. I. 312.

Tabis occultae generatio, ex fluxione in medullam. II. 115. periculum impendit diurnas curandi haemorrhoidas. III. 751. signa quanam sint. I. 236. generatio. I. 500. a dorsali medulla generatio. II. 265.

Tabescentes, statim urere oportet, caput secare, et ejusmodi. III. 620. vitent superiores purgationes. III. 728.

Tabescentibus spiritus obscuri, mali. III. 620. sq. autumnus, malus. III. 621. lac convenit. III. 748.

de *Tabescentis* ex pulmonis affectu, signis et curatione. II. 260.

in *Tabescentibus* habitibus, cum febre, fluxiones ad gingivas et dentes comparentes, malae sunt. I. 308. sputa suppressa, mentem ad nugas garrendas emoveant. I. 307.

Tabidam speciem quando inducat morbus. III. 620.

Tabidi qui desperati. I. 199. qui superstites. I. 199. quando ex pulmonis tuberculis plerumque fiunt. I. 302.

Tabidis autumnus malus. III. 621. 721. quibus in mare exspuentibus pus ad fundum sidit, brevi pereunt. I. 307.

ex *Tabidis* minime superstites manent, virgines et mulieres, quibus ex suppressis mensibus tabes oborta est. I. 199. in *Tabidis* praecordia in tumorem elevata, pessima sunt. I. 308. morbis longis praecordia elevata cum alvo suppressa, malum est. I. 279. a capite fluentia, ad nares converti debent. I. 199. quale pectus laudare conveniat. I. 199. post alvum suppressam, pruriginosa corpora, mala sunt. I. 307. capitis gravitas, et aurium sonitus, postquam locum acclivem conscenderint. II. 265. venter egerat quotidie. I. 199. abscessus sanguinolentissimi, optimi. I. 200.

Tabidorum curatio. II. 127.

TALI subditiitii. II. 748.

TEDAE pinguiSSimae decoctum ad uteri conceptionem. I. 473.

TELA obliqua, rotunda, oblonga, multum tenuia, acuta, levia, os fauciantia. III. 358.

TELI sedes in osse. III. 355. sedes in osse quid vocetur. III. 354.

Telorum sedes in futuris cognitu difficiles. III. 361. sedes ipsae in seipsis fientes in osse. III. 351. extractio, artis chirurgicae pars praestantissima. I. 65.

TEMPESTAS ex aqua et Etesiarum spiratione circa caniculam. I. 543.

TEMPORA collapsa, ex morbo, aegrum morti proximum esse significant. I. 89 sq. quibus secantur, convulsio ex contrariis seditioni partibus oboritur. I. 318. juxta *Tempora* num ossium disruptiones convulsoriae sunt? I. 261.

ex *Temporis* dextri dolore, et capitis gravitate, febris. III. 470.

TEMPORA quae morbos ju-

dicatu faciles pariant. I. 150. etiam recidivas faciunt. I. 151. eadem aliis vitae, aliis mortis sunt causa. I. 454. ad *Tempora* alia, morborum alii bene aut male se habent. III. 720. secundum *Tempora*, vere quidem et prima aestate pueri, optime degunt. III. 723.

Temporibus in omnibus omnes quidem morbi sunt. III. 723. in *Temporibus* constantibus, si tempestive tempestiva reddantur, morbi constantes, et judicatu facillimi sunt. III. 721. cum eadem die, modo calor, modo frigus sit, autumnales morbos expectare oportet. III. 720.

Temporis constitutio pessilens. III. 481.

Temporum magnae et frequentissimae mutationes quid efficiant. I. 549. mutationes maxime pariunt morbos. III. 719 sq. et virium, cognoscendorum ratio omissa. I. 65. varietates potissimae sunt quae naturas permutant. I. 567. frequentes mutationes, mentis perculsiones inducunt. I. 564. mutationes mentem semper excitant, nec quiescere sinunt. I. 553. anni differentiae in morbis considerandae. I. 228. mutationes saepe feminis corrupti causae. I. 564. constitutiones. III. 539. mutationes circa generationem sentiri, I. 564. in *Temporum* magnis mutationibus, neque medicinae exhibendae, neque chirurgia tractanda. I. 546.

Tempus et occasio quid. I. 77.

TENDINUM distentio, perniciofa. I. 274.

TENESMUS mulieri uterum gerenti accedens, abortire facit. III. 759. est voluntas egerendi inevitabilis. II. 168. ad dysenteriam transit. II. 169. ejus notae et curatio. II. 403.

TENSIO in posteriora. II. 524. de *Tensfonis* seu tetani tribus speciebus. II. 523.

TENUES quinam sint. III. 433 sq. quaecunque praeter naturam

existentes, uterum gestant, abortiunt priusquam crassescant. III. 745. qui in principio, cum capitis pulsu, et urina tenui, ad iudicationem acerbantur, his nihil mirum est si et mentis emotio accedit. I. 244.

Tenuis existens et derepente siccus subsidens, ab evacuatione detentus, moritur. II. 136 sq.

a *TERGO* infra umbilicum sauciatus. III. 557.

TERRA aspera per somnum visa, carnem non puram significat. II. 11. ex asinorum pedibus derafa. II. 597 sq. semper plus aut minus in se aquae habet. I. 409. figulina tuberculis quae ventriculi tunicis innascuntur, imposita brevi resiccantur. II. 187. figulina ad caput refrigerandum. II. 293. Eretria ad refrigerandum in pleuriticis. II. 319. vehementer tenera existens, fructus producere nequit. I. 404. frigida et sicca est, multisque motionibus obnoxia. I. 425. Samia nigra. II. 557. similis ventriculo. I. 129. siccitatibus squalida, volucrum genus abundat. III. 605.

a *Terra* nascentia terram respiciunt. I. 568.

Terrae pars inferna cur hieme calida, aestate vero frigida existat. I. 409. odorem ex imbribus irruentibus, non ferentes in morbo crasso. II. 518. frigiditatem inducit, spirituum per terram exhalatio. I. 410. innumeras inesse facultates. II. 328.

Terram nigram aut combustam in somnis videre, haud bonum. II. 12. mutare in longis morbis, commodum. III. 609. aut domum moveri videre, sano viro debilitatem significat, aegrotanti vero sanitatem. II. 12.

TERRORES ac timores in insanientibus a cerebri transmutatione. I. 611.

TERTIA die cohibiti in fe-

bre, si quarta exacerbentur, malum est. I. 244.

TERTIANA exacta cito iudicatur, et non est lethalis. III. 409. exquisita in quot diebus iudicetur. I. 254. exacta in septem circuitibus ad summum iudicatur. III. 735.

Tertianae naturam quaecunque habent, his nox molesta ante exacerbationem. III. 591. et quartanae, corpori a sole calfacto saepe fiunt. II. 393. in quartanam transitus. II. 394.

TESTA combusta ad foecunditatem experimentum. II. 595.

ad *TESTEM* dolor fortis irruens, tussim siccam solvit. III. 461.

Testes et pudenda revulsa quid significant. I. 98. 316. intumescunt, pectus dolent, in rigoribus exudant, a veratro vomentes rubicunda, spumosa, pauca. I. 330. affectos habentes, tussim siccam tussient. III. 544.

Testis sinistri tumor ex febribus modicis.

in *Testibus* hydropes pueris ad plagam meridionalem frequentes. I. 529.

Testiculi. III. 826.

Testium tumores tussim finiunt. III. 431. tumores, febrem ardentem solvunt. I. 146. prius. III. 548.

TESTUDINIS marinae adhuc viventis hepar in pecto. II. 719.

TETANI tres species. I. 152. II. 523.

Tetano laborantes, morituri pituitam et sorbitiones per nares revomunt. II. 303. in *Tetano* aquae mullae tepidae per nares infusio. II. 524. cibi et potus interdum per nares rejiciuntur. II. 523. ex vulnere cibi potusque quandoque per nares redeunt. I. 152.

Tetanos frigidae frequens ulus adfert. III. 741.

Tetanus ex vulnere. I. 152. lumborum in anteriorem ac posteriorem partem distentio.

II. 86. alius minus lethalis. I. 153.

THEODORI filio nona die in sole versato febris accessit decima die, ex denudatione iuxta os nullius momenti. III. 661.

THORAX et ventriculus frigoris impatientes, II. 158.

circa *Thoracem*, sensus maxime existunt. I. 522. convulsiones sunt difficillimae et maxime periculosae. I. 305. in *Thoracem* fluxio biliosa. II. 121. fluxiones frequentes sunt, propter frigus. II. 114. quicunque vulnerati, externa vulneris parte sanati sunt. I. 306.

THYMBRA similia origano facit. I. 688.

THYMI vires. I. 688.

in TIBIA varix conspicuus. III. 327. qui ulcus habebat, et Attico usus est, huic pustulae elevatae, rubrae, magnae. III. 540.

Tibiae ulcera. II. 51. III. 323. ossium luxatio et curatio. III. 86. ossium extensio. III. 87. os alterum fractum. III. 95. ossa duo. III. 86. os utrumque fractum. III. 91. consideratio. III. 271. ossa cur diuturniorem caeteris pedis ossibus curationem requirant. III. 82. ulcera prava habentia. I. 227. ossa quadraginta diebus corroborantur. III. 95. os internum majorem in curando molestiam exhibet. III. 96. circa *Tibiae* malleolum ulcus. III. 576. de *Tibiae* osse. II. 111.

circa *Tibiam* aut malleolum ulcus. III. 662.

Tibiarum tumores ex defatigatione, cum calore. III. 437.

TIBICINAE timor, noctu tantum. III. 577. 689.

TIMIDITAS a desidia et otio augetur. I. 565.

TIMOR et tristitia si multo tempore perseveret, atrabilia hoc signum est. III. 752. et tristitia ex perfrigeratione, praeter rationem, in convulsionem finit. I. 234.

Timores aut convulsiones ex somnis in febribus, malum. III. 736.

TINNITUS in acutis, et sonitus in auribus, lethale. I. 262.

TORMEN circa ventrem ex aqua multa, mulierem praegnantem arguit. III. 744. in alvo inducunt, humores liquati, et ad alvum delati. II. 362. infra umbilicum. I. 122.

Tormina a flatibus causantur. I. 578. flatu, et ructu acidi, ex cibariis interdum non sunt. II. 418. quibus adsunt, quae neque medicamentis, neque aliter solvuntur, in siccum hydropem firmantur. III. 728. circa intestinum tenue, in hydropse sicco sui significationem praemittente, mala sunt. I. 310. circa mesenterium, quandoque a porro. III. 627. sine febre in hydropse. II. 94. citra febrem inferna purgatione opus esse significant. III. 729. una cum animalculis et doloribus in longis intestinorum levitatibus. I. 312.

cum *Tormine* oris ventriculi dolores ventris animalcula erumpere faciunt. I. 278.

ex *Torminoso*, subsidentia limosa sublivida, mala est. I. 182.

Torminum in ventre generatio. II. 403.

TONSILLAE. I. 495. de *Tonsillae* morbis. II. 220.

Tonsillarum ulcera in infantibus periculosa. I. 483. inflammationes pueris grandiusculis sunt. III. 725. morbi signa. II. 241. in *Tonsillarum* ulceribus, si quid araneosum est, non bonum. I. 484. ulceribus, post prima tempora, pituitam per os effluere, si prius non fuit, commodum est. I. 484. ulceribus majores pueri quum deglutire non possunt, his multam bilem revomi, aut per alvum prodire, periculosum est. I. 483.

Tonsillas desillatione vexatas qui habent, his alvus am-

plius subducta siccas tusses solvit. I. 484.

in *Tonfillis* quibus ulcera serpentia quando confidunt. I. 483. ulcera si fiant pueris, memorabilis magnitudinis, ut deglutire non possint, salutis signum est. I. 483. ulcera aestate facta, pejora sunt. I. 484. ulcera multo tempore citra augmentum manentia. I. 484. ulcera circa uvam proserpentinae, in his qui servantur, vocem alterant. I. 484. ulcera citra febrim facta, securiora sunt. I. 483.

TORPIDAE, et praesertim in motibus, multum exsulant. I. 323.

in *Torpidis* cum gravitate et acutis capitis doloribus convulsiones fieri solent. I. 258.

TORPOR et egestionis alvi albae in phrenitide, malum. I. 246. in utramque partem cito translabens, malum. I. 241.

Torporem et impotentiam quatenam inducant. I. 257. et delirium inducens sanguis cordis, quare tarde ad seipsum revertatur. II. 527. capitis solvit muci per nares vel aures eruptio. I. 625.

Torpores, et sensus stupiditates praeter morem, fientes quid significant. I. 313. ex rigore non valde apud seipsum sunt. I. 162. et excrecentiae ex flatibus in carnosae fiunt. I. 54. et puncturae pruriginosae velut ab urtica, per caput discurrunt. I. 224.

TOSTA aut assata alvum magis sistunt quam cruda. I. 691.

TRAGUS sive olyra, levior est tritico. I. 676.

TRANQUILLITAS morbi longitudinem significat. I. 86.

TRANSITUS apertos esse oportet, veluti nares, et alia quibus opus est. III. 593.

TRANSMOTA ex praesenti statu, aegrotanti opitulantur. II. 146.

TREMOR in quibus difficilis sit. I. 326. et anhelationes ex

refluxu capitis ad cor. I. 598. manuum ante febrem acutam. III. 467.

Tremores parvi, et vomitus aeruginosi, in perniciosi. I. 241. ab atra bile, malum. I. 246. ubicunque in febribus circa judicationem cessant, quid ibi efficiant. I. 252. in febribus ardentibus, mentis perculsio solvit. I. 146. sq. 251. III. 753. in vehementer phreniticis, lethales sunt. I. 246. mente motis melancholico modo accedentes, malignum est. I. 159. convulsorii fientes in sudoribus, reverti solent. I. 172. 288. senioribus in febribus fiunt. I. 336. cur cum horroribus simul ingruant. I. 576.

TREMULI quinam moriantur. I. 271. manibus perniciose habent. I. 259.

Tremulis, anxiosis, parvi juxta aurem tumores, convulsionem significant. I. 289.

TRICHIASIS quid, ejusque remedia. II. 97.

TRISTES, anxios, et se strangulare volentes mandragorae radix sanat. II. 139.

TRISTITIAE ac decedendi e vita cupiditas. III. 578. cum silentio, et hominum averstationes, quosnam occidant. I. 514.

TRIMESTRIS puer omnia prae se fert. III. 465.

TROXIMA quatenam sint. II. 485.

TURBATIO in corpore vehemens quibus sit. III. 760.

Turbationem aut delirium significat, pulsus in praecordio. I. 94.

Turbationes transitus sunt signum. III. 612.

TUBERCULA qua ratione a laboribus fiant. II. 191. maligniora, quae derepente disparant. III. 455. in latere ab iisdem causis quibus in pulmone fiunt. II. 191. quibus ad articulos, aut dolores ex febribus longis fiunt, hi pluribus ci-

bis utuntur. III. 733. in febris si pedem contigerint, quid eveniat. II. 80. quanam meliora. III. 585. vere fiunt. III. 724. quibus fiant. III. 764. circa inguen ex retentis menstruis purgationibus. I. 390. in venis nascentia quomodo se habeant. II. 193. circa aurem quibus circa judicationem exorta, non suppurata fuerint, his disparentibus recidiva fit. I. 145. juxta aures in febrientibus, cum dolore oborta quanam haec solvant. III. 404.

Tuberculi in pulmone generatio et signa. I. 302. II. 189. 273. ex *Tuberculi* intus ruptione quid fiat. III. 758.

Tuberculis in corpore nascentibus, excretiones oportet considerare. III. 713. ventriculi tunicis innatis terra figulina imposita, prodest. II. 187. a *Tuberculis*, aqua inter cutem. II. 469. de *Tuberculis*, eorum causa et curatione. II. 408.

de *Tuberculo* phymateve lateris. II. 442.

Tuberculorum et ulcerum majorum morborum deprehensio, et dissolutio magni est artificii. I. 63. collectiones juxta venas habere qui solent. II. 162.

Tuberculum circa vesicam. I. 312. sub lingua quod hypoglossis dicitur. II. 244. supra inguen sine capite, magnum, rubrum, ex mensibus non suppuratis. II. 614. quibus in urinaria fistula nascitur, his suppuratione facta et eruptione, solutio fit. III. 738. 763.

TUMEFACIIONEM quanam inducant. II. 147.

TUMOR in cruribus hydro-pici, cum tussi, malum. III. 461. circa ulcus obortus. III. 312. rubicundus, capitis osse denudato. III. 373. in praecordio si non confidat, et transgrediatur. I. 95. in vulneribus fortibus non apparens, magnum malum. III. 749. tuberculosus juxta hepar ad imum

ventrem descendens, alvo multo tempore liquefacta. III. 674. et rubor ab angina detento in pectore accedens, bonum. III. 762. in praecordiis durus existens et dolorosus, pessimus est si per totum fuerit praecordium. I. 95. a fluxu uteri sedato. II. 767. ad genu dextrum, ab exercitiis et mellis usu. III. 669.

Tumorem juxta aurem faciunt, ardores comparentes. I. 343. foris fieri in collo ab angina detento, bonum. III. 754.

Tumores in praecordio molles et doloris exortes, minus periculosi sunt. I. 95. I. 277. laxi, boni: crudi, mali. III. 749. in supernis palpebris relictis, dum alia circumcirca gracilescunt, recidivas faciunt. III. 627. aut livores in lippitudinibus aut ulceribus erumpentes recidivas faciunt. III. 627. praeter rationem allevantes, malum. III. 455. circa aurem et convulsiones efficiunt, dolores fortes circa fauces. I. 275. alvo suppressa, et nulla alia renovata, cito rumpuntur, et malignius est. I. 343. quicunque alvo humecta elewantur, cum doloribus, malum. I. 343. circa aurem faciunt capitis successiones. I. 257. difficiles praegnantibus circa tenue intestinum. I. 326. in pedibus, si iis accesserint qui partes sub oculis vehementer elevatas habent, aquam etiam habere videbuntur. I. 228. circa aurem leviter fideratis, mali. I. 264. molles et doloris exortes diuturniores dolorosis sunt. I. 96. qui sub umbilico consistunt, minime suppurantur. I. 277. in occidantalibus mulieribus. I. 533. aquosi circa pedes praegnantis. III. 641. juxta aurem in morbis longis pravi sunt. I. 247. lividissimi a pedibus exorsi usque ad uteros, ignis sacri in uteris signa. II. 844. in praecordio si viginti dies trans-

grediantur, et tumor non confidens, ad suppurationem convertitur. I. 95. quibus ulceribus apparent, non valde convelluntur, neque insaniant. III. 748. in articulis, et dolores absque ulcere, et podagricas affectiones, et convulsiones. III. 742. in ventre minus faciunt abcessus, quam hi qui sunt in praecordiis. I. 96. circa aurem oborti, anxietatem in praecordio sentientibus ipsos occidunt. I. 281. circa aurem in longis morbis non suppurantes, lethales. I. 264. in praecordio, in principio mortem brevi affuturam significant. I. 95. somnolenti cum febre ardente. I. 241. quicunque dolorosi sunt, et duri et magni, periculum mortis brevi affore significant. I. 95. sq. in dextris elevati, quando non valde maligni putandi sunt. III. 539.

Tumoribus in articulis frigida prodest. II. 161. sq. ex *Tumoribus* sub umbilico quinam lethales sint. I. 277.

Tumorum omnium diuturnorum circa praecordium et ventrem sentium, suppurationes considerare convenit. I. 96. pertusio. III. 326.

cum *TUMULTU* pulsus in praecordio, mentis emotivus est. I. 278.

TURBULENTA a ventre, suspecta. I. 172.

Turbulentae ferocissimae e somno excitationes, convulsoriae sunt. I. 173.

Tusses vere sunt. III. 724. quatenus durissimae ac violentissimae. III. 616. movet aquilo. III. 720. post aestatem siccam et Borealem. I. 545. ex frequenti australium, et aquilonarium, ac nivolorum transmutatione. III. 615. tussendi-que promptitudo quibus accedat. I. 97. parvis ac recens natis puerulis sunt. III. 725. siccae non irritantes quibus in febribus ardentibus, hi non

ita valde sicculosi sunt. III. 734. quibus hieme, maxime austero spirante, leviter quinta die sedantur. III. 675. movent frigida, velut nix et glacies. III. 742. ad hiemem fiunt, si aestas sicca fiat, et aquilonaris. III. 722. hieme fiunt. III. 724. laboriosae contingunt locos laesos. et maxime articulos. III. 620. siccas solvit alvus amplius subducta in his qui tonsillas destillatione vexatas habent. I. 484.

cum *Tussi* lateris dolorem inducentia sputa subarida frequentia, ex angina, pernicio-
sa. I. 293. ex *Tussi* populariter grassante, febris. III. 675. aut asthmate gibbosi ante pubertatem moriuntur. III. 755.

Tussicula infantibus cum ventris turbatione ac febre continua. III. 586.

Tussiculae cum sputatione, abcessum juxta aurem submovent. I. 184. 264.

Tussient tussim siccam, qui testes affectos habent. III. 544.

ex *Tussentibus*, qui manibus laborant, sola dextra resoluti cessaverunt. III. 541.

Tussientium puerorum curatio. II. 753. nutritio. II. 656.

Tussim finiunt, testium tumores. III. 431. neque sitim adesse in hydropse oportet. I. 197.

Tussis ac sputa saluginosa quibus supprimuntur, his corpus velut a pustulis rubescit. I. 271. in sugendo infantibus instans, uvam majorem efficit. I. 483. potu adervatim irruente quare excitetur. I. 486. et pruritus in pulmone in tabidis, unde. II. 124. aridae generatio. II. 317. vehemens oborta, quam insaniam solvat. I. 146. quando gignatur. I. 580. ab iisdem fit et sedatur. II. 143. hydropicis accedens, malum. III. 461. 754. sicca quibus est, his non solvitur, nisi dolor fortis ad coxas, aut ad crura, aut ad testem irruat.

III. 461. si vexet hydropicum, desperatus est. III. 461. 762.

qui *Tussunt* circa exacerbationes, et parum exudant, maligne habent. I. 248.

de *TYPHO* seu stupore attento. II. 496. alio omni tempore corripit. II. 498. tertio. II. 500. quarto, qui fit tempore pomorum. II. 502. quinto ab humore in corpore putrefacto. II. 504.

V.

VACUA qui fecit vasa derепente, praeter consuetudinem quid ei conducat. II. 43.

Vacuatio vasorum. III. 706.

*Vacuatio*nis modus a figura partis affectae. II. 146. sq. in tempestivae non minora esse mala, quam repletionis. I. 33.

in leviter *VAGANDO* deficientes medicamentis purgare non oportet. I. 166.

qui *VALENT* corpore, difficulter ferunt medicationes. III. 717.

VAPORES omnis generis a corpore in caput retruduntur. I. 495.

VARICES calvorum, si non magni fuerint, furiosi sunt. III. 462. quae gibbositatem solvant. III. 188. insanis supervenientes, insaniam solvunt. III. 752. virorum in occidentalibus. I. 534. non magni fiunt his, quicunque calvi sunt. III. 753.

Varix ad dextrum aut sinistrum testem, vocis gracilitatem solvit. III. 459. in tibia conspicuus. III. 327.

VASA angusti oris, subito inversa, cur aquam a se non dimittant. II. 378. sq. in morborum principis non esse vacuanda. II. 46. sq.

Vasorum vacuationem factam, a medico non cognosci, ridiculum ac damnosum. II. 49. vacuatio si talis fiat, qualis fieri debet, confert, et beneferunt. III. 706. emulgentium positio. I. 504. sq. ruptio,

meridionalem plagam incolentibus frequens. I. 528.

VENA ex sinistris partibus, in reliquis juxta eandem naturam, radices agit. I. 521. per dorsum ac jugulum juxta spinam sparsa. I. 518. crassa ultra aures. I. 513. sanguiflua vulneratus moritur. II. 168. principalis in renes radices suas agit. I. 516. principalis quae cordi inserta venam magnam et arteriam asperam producit. I. 514. sanguiflua dissecta non coalescit. II. 177. crassa est in utraque mamma. III. 465. in cubito cui pulsarit, insanus et iracundus est. III. 461. principalis dicta, quomodo pulmonem et partes vicinas occupet. I. 516. sub septum transversum extenta, qualis. I. 516. sanguiflua. I. 506. pudendum transiens, cur genitura ac spiritus sit referta. I. 517. humeralis sanguiflua est, et plena et aegre curatur. I. 514. a vertice ad nasum. II. 104. splenitis, ac hepatitis. II. 204. crassa in caulem seu pudendum transit. I. 517. splenis. I. 516. secta, mulier uterum gerens, abortit. III. 743. perusta sanguinem non emittit. II. 140. sinistra laborante. II. 462.

Venae circa aures in capitis morbis urendae sunt, donec pullare desinant. II. 223. supra jejunum intestinum existentes, tenuissimum ex ventre et intestinis trahunt. I. 434. sq. circa cervicem et tempora elevatae. III. 618. hominis omnes in manuum ac pedum digitos desinunt. I. 397. pudendum transeuntes in viris, in mulieribus in uteros tendunt. I. 517. sectio quare quam longissime a locis dolentibus fieri debeat. I. 366. 509. capitis, totius corporis crassissimae existunt. I. 397. cavae duae a corde. I. 428. cavae et cor semper moventur. I. 430. aurium. II. 105

aliae a vertice juxta aures. II. 106. ac nervi, tenuissimi, densissimi ac plurimi in manibus ac pedibus. I. 397. urendi ratio. II. 140. temporum non confidentes, neque viriditas splendida. III. 590. cavae distributio. II. 106. jugulares post cibum ac potum sanguinem statim attolluntur. II. 334. temporales pullatiles. II. 104. in medullam spinalem tendentes. I. 516. omnes in corpus distributae, ex omnibus partibus spinam petunt. I. 516. quorum amplae, et ventres et ossa, hi sunt qui tenues sunt. III. 433. sq. duplices ac claviculis. III. 457. utriusque manus a vena cava producuntur. II. 106. juxta inguina processus. I. 519. capitis, earumque per corpus distributio. I. 595. II. 104. respirationis. I. 596. in sinistrum cordis ventriculum, arteriae in dextrum, respirationem operantur. I. 489. sectio in diversarum partium affectionibus. I. 509. secandae ratio et modus. I. 62. sectio lippitudinem, et anginam solvit. III. 464. sectio et vini potus, urinae stillicidium et difficultatem solvunt. III. 762. in poplitibus in coxendice sanguineo sectio. II. 522. sectio oculorum dolores solvit. III. 753. multae et omnigenae ex ventriculo per corpus alimenti ferendi causa dispersae. I. 365. sectio si laeserit dolores, juxta latus in febribus consistentes. I. 315. sectio, quando purgationibus in morbis comitialibus praemittenda. II. 69. multae ac frequentes per corpus distentae sunt. II. 336. sq. si pullaverint in manibus, et facies sana ac robusta fuerit, diurnus fit morbus, I. 144. rectae in fronte sectio, dolenti capitis partem posteriorem prodest. III. 749. sectio dolores ex dorso ad cubitos descendentes solvit. III. 752. sectio solvit urinae difficultatem.

III. 754. sub mammis sectio in parachynanche. II. 301. sectio, aut medicamentum quibuscunque conducit, his vere venam secare, aut medicamentum purgans exhibere convenit. III. 755. humerale. II. 106. sectio non similiter solvit dolorem, si non ad claviculam pertingat dolor. II. 37. temporum in febribus pulsantes facie sana, diurnum morbum significant. I. 250. circa costas. I. 505. inter duas latas extremitates. I. 520. sq. ventris, per quas corpori alimentum venit. I. 509. secundum aures incisae, infocundos reddunt. I. 373. ex *Venae* juxta patellae partem cavam dolore, biliosi, serosi, ac saniosi humoris collectio. I. 519.

Venam secare oportet quibus sanguinem de venis auferre convenit. III. 763.

Venarum circa umbilicum pulsationes. III. 521. in interna brachii parte, multae et periculosae extensiones. III. 125. atrox morbus, nephritide superveniente. II. 459. radicatio hepar. II. 22. pulsus quibus his plerumque sanguinis fluxio contingit. I. 253. circa caput supervomitus quomodo contingat. II. 214. ad inguina, femora, tibias et malleolos intro sectio, infocundum faciunt hominem. II. 106. communicatio. II. 107. quam nervorum morbi leviores. II. 107. usus. I. 512. in latere affectio. II. 182. germina unde pendent. I. 513. magnarum situs. I. 503. jugularium palpitatio fortis, perniciofa. I. 274. crassissimarum quatuor in corpora paria. I. 364. 507. ex *Venarum* intus lauciarum secunda ruptione, sanguinis vomitus et mors consequitur. II. 196. per *Venarum* pulsationis vehementiam quibus stercois derepente per alvum secedit, lethale est. I. 291.

Venas conspicuas habentes, ad conceptionem meliores sunt. I. 219. eminentes habent et iracundiores sunt, ventriculo calidi, carne frigidi, et tennes. III. 605. circa *Venas* inflammationem ac multam firmitatem significat destillatio repentina, in morbis acutis. II. 81. in *Venas* a cerebro defluxus. I. 599. juxta *Venas* tuberculorum collectiones habentibus frigida convenit. II. 162.

Venis quae in renes ac testes desinunt affectis, homo sanguinem mingere solet. II. 105. de *Venis*. III. 455. crassis. I. 507. in renes tendentibus. I. 505. 507. in *Venis* crassis, vulnera magis lethalia. I. 205. ac corde plurimum calidi inesse. I. 429.

Venulae in capitis osse tenuiores, caviore, ac sanguinis plenae. III. 348. sq. cavae per pulmonem tendentes, sanguine aut atra bile plenae. II. 436. sq.

VENERE postquam inceperint uti, aut hircire, sanguis ipsis e naribus erumpit. III. 598. ex *Venere* et potu, febris acuta. III. 503. sq. ubi *Venere* utuntur quibusdam venter inflatur. III. 596.

ad *Venerem* cur omnium impotentissimi Scythae. I. 563.

Veneris usus in destillatione. III. 680. post *Veneris* usum, corporis totius dolor. III. 559.

VENTI quicunque relictis montibus ad urbes accedunt, quid faciant. I. 671. quicunque ex terra accedunt, eos necesse est sicciore esse. I. 671. ex mari in regiones illabentes, sicciore quodammodo sunt. I. 670. non habentes unde alimentum trahant, plantas et animalia omnia laedunt. 671. ex mari ac aliis aquis proficiscentes, ex omnibus rebus humiditatem ac tenebrositatem excernunt. I. 607. occidentales, autumnoli similes.

I. 532. et geniturae in uteris signa. II. 849. omnes qualem naturam habeant. I. 668.

Ventorum ratio in genere. I. 523. natura juxta singulas regiones. I. 670. mutationes, cur comitalis morbi sint causae. I. 607.

Ventus in utero. II. 879. aeris fluctus. I. 571. in uteris. II. 866.

VENTOSITATEM flatuosam venae sectione sistito. III. 460.

VENTER. III. 825. inferior a medicamento ulceratus. III. 555. quod intelligi non potest, novit. I. 641. a medicamentis non exulceratur. II. 375. quibusdam cibum quidem concoquit, carnes autem non suscipiunt. I. 722. et crura quibusdam, fluxu non procedente, aqua impleuntur. II. 685. mulieri biliosae turbatus, non fortiter subeuntibus biliosis, et si fluxus ipsi succedat non fortis, bonum. II. 625. quibus aqua impleatur. III. 763. murmurans, inanibus ad egerendum surrectionibus, si angeatur dolor, difficile est. I. 173. homini omnium animalium angustissimus. III. 199. quibusdam inflatur ubi *Venere* utuntur. III. 596. neque turbatus, neque purgatio procedens. II. 659.

Ventre molli ac vacuo febris ardens. II. 72. a *Ventre* tenuia non sentienti prodire, ei qui est apud seipsum, perniciosum. I. 167. in *Ventre* multiplex laesio quando fit. II. 51. si mulier non concipiat, velis autem scire an conceptura sit, quid faciendum. III. 747. tumores minus abscessus faciunt. I. 96.

Ventrem et hepar a mulo percussus. III. 564. in omni morbo mollem esse oportet, et juxta mole praeditum. I. 99. compactum vomitus solvit. I. 695. sq. ubi quis exoneravit, aut minxit, quare non statim potu aut cibo pro

egestionis factae copia, egerat. II. 334. circa *Ventrem* aestus vehemens, in febribus, malum. III. 736. durities, cum dolore in febribus. I. 345. et inguina quinam rubefiant. I. 315. si quid commoveris, urina non concoquitur, sed absque sudore ac judicatione, febris ad multum tempus durabit. II. 75. dolores fientes, sublimēs leves sunt. III. 750. tumores consimilia significant his, qui sunt in praecordiis. I. 277. durities cum dolore, in febrientibus cum horrore, ad suppurationem perveniunt. I. 281. in *Ventrem* decumbere, si quis non sit adsuētus, dum sanus fuit, quid significet. I. 92. 317. supernum defluxiones, in viginti diebus suppurantur. III. 761. superiorem sagitta percussus. III. 581. 658. si sanguis effusus fuerit praeter naturam, necesse est suppurari. III. 752. inter *Ventrem* et septum transversum quibus pituita conclusa est quid his accidat. III. 763. juxta *Ventrem* in febre palpitantes, mentis emotiones inducunt. I. 281.

Ventres quae aquae maxime exolvant, aut constringant. I. 536. hieme et vere natura calidissimi sunt, et somni longissimi. III. 710. frequenter extorbari, pituita a capite influente, par est, si hiems frigida sit. I. 526. in morbis quando subpurgandi, aut sursum. III. 572. duri ac calidi ex aquis lacustribus. I. 533. quibus dum juvenes sunt, humidi sunt, his senescentibus resiccantur. III. 714. ut plurimum humectat lumborum dolor praecordiorum dolori accedens. I. 279.

Ventris tumor a cibo copiosiore. II. 88. dolor a catapodio conceptus gratia sumpto. III. 565. imi dolor a coitu. III. 39. suctus, corpore a cibis vacuo. III. 546. profluvium. II. 402. dolor nono an-

no ex gemellorum abortu. III. 694. subductiones quibusdam ex mensibus suppressis fiunt. I. 323. doloris ad alium locum transitus citra febrem. II. 392. generatio. I. 426. animalcula erumpere faciunt oris ventriculi dolores cum tormine. I. 278. profluvio mortuus. III. 562. dolor post partum in iis quae abortum fecerunt, purulenta purgat. I. 323. dolorem quid significet. I. 344. purgatio quibus ulceribus aut vulneribus conveniat. III. 310. moderata repletio, costarum fit directio. III. 209. praeter rationem tumores in morbis longis, convulsorii. I. 245. tumor. I. 169. a *Ventris* turbatione, aut tussi, si cancer fiat, os amarefcit. III. 466. in *Ventris* turbatione fabas coctas dato. III. 464. dolore, frigidae usus. III. 565. ob *Ventris* duritiem febres ardentes in occidentalibus. I. 533.

Ventrium abundantiae turbationem ferunt. III. 619.

VENTRICULI corporis duo, qui cibos suscipiunt et demittunt, et praeter hos plures. I. 16. in *Ventriculi* os dolente lumborum dolor cum excretionē violenta, habet quid convulsorium. I. 284.

Ventriculo inferno quando suppurati fiant. II. 186. calido praeditos, fortes potus ac cibi perturbant. III. 609.

Ventriculum dissectum esse, lethale est. III. 752.

Ventriculus alimentum transmittit, fecem retinet. I. 129. humorem in se continens, propter sui figuram omnibus partibus expletur. I. 53.

VER, saluberrimum et minime lethale. III. 430. 721. conceptui aptum. I. 475.

Vere quatenus male accidunt plurimum. III. 724. venam secare, et medicamentum purgans exhibere quibus oporteat. III. 755.

VERATRI purgatio quibus et quae insomnia habentibus conveniat. II. 7. purgatio in pleroticis. I. 721. purgatio in vere post fomenta quibus conveniat. I. 665. purgatio a fomentis, desipientibus ac stupidis confert. I. 662. purgatio per superiora quam inferiora tutior. III. 821. nigri in pleuritide facultas. II. 38.

a *Veratro* vomere rubicunda, spumosa, pauca, prodest. I. 330. ex *Veratro* convulsio, lethalis. III. 738. 819.

Veratrum. III. 815. quibus dare oporteat. II. 87. ubi volueris magis ducere, corpus moveto. III. 729. sumpturi, quo modo praeparandi. III. 819. periculosum est, sanas carnes habentibus. III. 729. qui bibit, si citius purgare volueris, lavare oportet aut comedere. III. 609. ad *Veratrum* admittendi quinam sint. III. 728. 819.

VERITAS. III. 789. ejus cognitio nulla, neque ullum testimonium. III. 813.

VERMES stercorarii, in uteris suppuratis. I. 471.

VERRUCAE penfiles pueris grandiusculis fiunt. III. 725.

VERTEBRA quibus intro confidet et spiritus retrahitur, et vox strangulatoria est, qualis his in fine spiritus fiat. I. 274.

Vertebrae in occipitio introrsum luxationes, pueris grandiusculis fiunt. III. 725.

Vertebrarum in interiorem partem perversio, quod ad urinae suppressionem et stuporem attinet, lethalis. III. 297. intortarum cum sputo sanguinis curatio. III. 298.

VERTICIS, et temporum dolor sine febre. I. 227.

VERTICULA spinae in gibbum tracta. III. 188. supra claviculam una cum magno septem sunt. I. 503. in latere obliqua III. 190. in repandum emota, esse lethalia. III. 207.

juxta *Verticula* gibbositates non facile pelluntur. III. 197.

de *Verticulis*. III. 272. II. 108.

Verticulorum intro obliquatorum nullam haberi coactionem. III. 206. coarticulationis consideratio. III. 272.

VERTIGO non febricitanti, purgatione per superna opus esse significat. III. 729. quando fiat II. 216.

Vertiginem oculis adferunt Austrinae tempestates. III. 723.

Vertigines ex haemorrhoidae parum apparente abortae, parvam ac modicam syderationem significant. I. 288. in febris ab initio, et capitis pulsus. II. 74. senibus fiunt. III. 726. cum capitis doloribus. I. 225. in morbis longis apparentes, perniciosae. I. 247. ab initio sanguinis narium fluxio solvit. I. 287.

Vertiginosos, medicamentis purgare non oportet. I. 166.

VESTICA. III. 826. scabiosa, et urina viscosa. III. 554. natura frigidior. II. 158. dolorosa quibus fiat. I. 252. intercepta, habet quid convulsorium. I. 175. 336. dissecta non coalescit. II. 177. calculo laborat, quibus in urina arenosa subsidunt. III. 738. vulneratus moritur. II. 168.

Vesicae generatio. I. 426. dolor, si neque ab urina quicquam remiserit, neque vesica molliatur, quid significat. I. 111. structura et positio. III. 196. geniturae, et intestini recti laxiori parti situs. III. 196. durae et dolentes, penitus horrendae ac perniciosae sunt. I. 110. 312. durae dolore, quinam pueri corripiantur. I. 111. confert calida. III. 742. partes affectas esse quomodo cognoscatur. III. 738. partes aegrotare quae significant. III. 761. quibus tuberculum, quod mingendi difficultatem inducit, ad omnis generis figuras vexantur. I. 312. quae consistunt, et remum affectiones, operose sa-

nantur in senibus. lll. 750. in *Vescat* ac alvi egestionibus, qualia sint, inspicere oportet. lll. 767.

Vesicam pertusam perfectamve esse, lethale est. lll. 752. scabie affectam, fursuracea cum urina crassa prodeuntia significans. lll. 738. circa *Vesicam* flatus medicamentis urinam cientibus expurgare oportet. ll. 12. dolor a catapotio. lll. 565. per *Vesicam* quae prodeunt, inspicere oportet, an qualia sanis prodeunt. lll. 765. purgatio, morbo regio in Thaso laborantibus profuit. lll. 398.

VESTES quales hieme ac aestate induendae. I. 619. pelliceae fortiter compactae, a seipsis comburuntur. I. 408.

Vestitum album et calciamentum pulcherrimum per somnum indutum videri, bonum. ll. 13.

VICISSITUDO omnium rerum. lll. 806.

VICTUS cibi ac potus, ipse sibi ipsi semper similis, securior est ad sanitatem. ll. 40. rationes quantum fieri potest cognoscendae. lll. 629. rationem inordinatam quatenus significant non febrientibus. I. 266. aegrorum et sanorum inventionis, et ferini temperaturae modus, idem ac unum quoddam inventum. I. 30. modus ex solo corporis sensu colligitur. I. 32. tenuis quibus adhibendus sit. lll. 707. una eademque ratio, non diu servanda. I. 86. frigidi, debiles. lll. 604. rationem mansuetam ac convenientem aegros magis laedere quam ferinam sanos. I. 31. humidi omnibus febricitantibus conferunt. lll. 710. ad extremam tenuitatem progressi, difficiles. lll. 707. ratio in renum morbo. ll. 458. ratio in sanis primum exploranda. ll. 40. mutationes repentinae, noxas ac aegritudines inducunt. ll. 41. ratio, conceptui idonea. ll. 714. Scytharum ratio. I. 556 sq. transmutatio, vi-

ris etiam periculosa. I. 457. permutati mala. I. 33 sq. eorum quibus ab initio ulcera non sunt in fracturis. lll. 77. tenues et exacti, et in longis semper affectionibus, et in acutis, ubi non expedit, periculosi sunt. lll. 707. circa *Victus* rationem, morborum intentiones ac remissiones febrium observandae. ll. 94. de *Victus* ratione veterum, nihil memorabilia exstare. ll. 26. ex *Victus* ratione quaecunque contingunt, pleraque unusquisque prout praeter consuetudinem victu usus fuerit, maxime annotat. ll. 88. in *Victus* ratione an aeger cum victu sufficiat perdurare, donec morbus consistat, conjectandum. lll. 708.

Victu brutorum ab initio homines sunt usi. I. 26. tenuissimo utendum est, quando morbus in suo vigore constiterit. lll. 708. extreme tenuissimo utendum est, ubi morbus peracutus est: Ubi vero non, sed pleniore victu uti licet. lll. 708. de *Victu* humano scripturum, quinque nosse oportet. I. 627. in *Victu* tenui delinquentes aegrotantes magis laeduntur. lll. 707.

si non VIDEANT, debiliter affecti, lethale est. I. 243.

VIGINTIBUS morbis, nihil movendum. lll. 716.

VIGILANS palam, calidior externis partibus: frigidior autem, internis. lll. 604.

Vigilia vorax. lll. 605. si modum exceßerit, malum. lll. 712. in exsatiatis cibo noxia est. I. 696. ex *Vigilia* convulsio, aut delirium, malum. lll. 758.

Vigiliae parvis ac recens natis puerulis fiunt. lll. 725. senibus accidunt. lll. 726.

Vigilias facere poterit, alvi egestio liquida et acervatim fiens. I. 340.

Vigiliis infestati, derepente cum inquietâ jactatione, sanguinem fundunt. I. 178.

VIGORES morborum. lll. 539.

circa *Vigores* omnia sunt fortiora. III. 716.

in *Vigore* morbo consistente, victu tenuissimo utendum est. III. 708.

VINA nigra et austera sicciora sunt, et alvum non movent, neque urinam cient, neque salivam faciunt. I. 684. mollia nigra humidiora sunt, et inflant, atque alvum magis movent. I. 684. dulcia nigra humidiora sunt: calfaciunt autem, et inflant. I. 684. alba et austera calfaciunt, magisque urinam cient, quam alvum movent. I. 684. nova quare alvum magis moveant. I. 684. tenuia dulcia magis quales vires habeant. I. 684. dulcia, et austera, et mellei coloris vetusta, quid faciant. II. 418. acida, frigefaciunt, attenuant et humectant. I. 685.

Vini albi. et nigri permutatio. II. 45. potus et venae sectio, urinae stillicidium et urinae difficultatem solvunt. III. 752. utilitatis ac detrimenti notae ante Hippocratem ignoratae. II. 54. meraci, in flatibus, aestu, repletionem, aut torminibus, vires. II. 425. potus, famem solvit. III. 714. differentiae, quomodo constituendae. II. 52 sq. Thasii in febribus potio. II. 323.

Vinorum alborum ex uvis passis in febribus potio. II. 321.

VINUM Pramnium. II. 676. diffusum, perfrigeratum et excolatum, debilius redditur. II. 420. Cœum quam nigerrimum. II. 474. aquosissimum lacte pueris salubrius. I. 542. dulce, et mellis speciem referens, quales vires habeat. II. 423. quare in capitis doloribus non sit exhibendum. II. 382. meracum large haustum, hominem aliquo modo debiliorem reddit. I. 50. Aeginense dulce. II. 246. Mendesium. II. 472. et mel temperatissima ad hominis naturam. II. 426. dulce ad diurna vulnera commodum est assidue utenti. II. 160. Siraeum II. 696.

fulvum et nigrum. II. 54. meracius partibus circa intestinum magis prodest. II. 54. dulce quales habeat vires. II. 53. recens sub torculari expressum, et nondum excolatum, humectat, subducit, et inflat. I. 684. calidum est et siccum. I. 684. album vinosum. II. 53. multum meracum, insaniae causa. III. 518. qui citra affectionem erga ipsum bibunt, his dandi sunt potus praeparatorii. II. 412.

VIOLENTIA quid vocetur, et quod haec maximum sit morborum principium. II. 355.

VIRAGINES quando nascantur. I. 652.

Virgo lata manu sinciput percussa, moritur. III. 568.

Virgini calculosae quid dandum. II. 596.

VIR, quum steterit jam corpus, siccus est et frigidus. I. 657. muliere quare siccior. II. 610.

Viri boni et eruditi, populi sunt munimenta. III. 779. animis splendidi et corpore fortes quando generentur. I. 650.

Viriles ac animosi, leges aversantur. I. 554. quando fiant infantes. I. 650.

Virilitas a laboribus crescit. I. 565.

VRIDANTIS pallor. III. 526.

VIRTUTIS labor, stolidus insaniam iudicatur. III. 814.

circa *VISCERA* dolores fortes in febribus acutis, malum. III. 736.

Visceribus somnus prodest. III. 607. in *Visceribus* abcessum facit dysenteria intempestive suppressa. I. 311.

Visus quomodo fluxione turbetur. II. 105. ratio. I. 438. II. 103. constitutio. I. 438. obscuratur in vulneribus incussis in supercilium, et paulo altius. I. 320. hebetudines senibus fiunt. III. 727. unde nutriatur. II. 103. quando extinguatur. II. 103. cum *Visus* hebetudine aurium sonitus et narium gravedo mentem emovet et sanguinem profundit. I. 262.

Visui caliginem obducunt
Austri. III. 720.

Visum aut auditum per som-
num laesa habere, morbum
circa caput significat. II. 11.

VITA brevis, ars longa. III.
706.

Vitae longae quinam sint. III.
463. omnes Therisitae sunt. III.
804.

Vitam hominis septem esse
dierum, experientia compro-
batum esse ostendit. I. 441.

ad *VITILIGINEM* et lepram.
III. 462.

Vitilignes vere fiunt. III. 724.

Vitiliginibus, acetum ad solem
calidum affusum prodest. II. 160.

inter *VIGILANDUM* siti levi
somnia medela est. III. 605.

Vitis pampini, aut folia vi-
rida in pecto. II. 721.

VITULINAE eodem modo se
ad bubulas carnes habent, quo
hoedinae ad ovillas. I. 679.

ULCERA in pudendis. II. 698.
749 sq. 879. cava replentia. III.
319. caliba gaudent: quia tegi
sunt assueta. II. 158. temporum
non secunda. III. 364. quando in-
flammentur. III. 308. suppuran-
tur alterato sanguine ac calfa-
cto, donec putrefactus, talium
ulcerum pus fiat. III. 308. ubi
deligare voles, non prius phar-
maca imponere oportet, quam
ubi valde siccum feceris ulcus.

III. 310. perfrigeratione sanan-
tes, male agunt. III. 103. sientia
ac judicantia febres et tubercu-
la. III. 435. 600. quae aegre per-
sanantur, exalbidorum sunt. III.
435. si cruentur, imparibus die-
bus magis inflammantur. II. 351.

circumcirca glabra, maligna
sunt. III. 622. 750. in tonsillis
citra febrem facta, securiora
sunt. I. 483. exoriuntur, si quis
dum impurgatus est, laborave-
rit. III. 610. quaedam propter
puris crassitudinem nullam de
se significationem praebent. I.
277 sq. quaedam, ne cataplasmata
quidem ferunt. III. 307. univer-
sa, nisi vino, humectare non
oportet, si non in articulo fue-

rit ulcus. III. 307. quibus in ca-
put, et in aures, ac in reliquum
corpus erumpunt pueris, hi fe-
re a morbo sacro non appre-
henduntur. I. 597. in tonsillis
multo tempore citra augmen-
tum manentia, ante quintum
aut sextum diem periculosa non
sunt. I. 484. quibus aetetibus po-
tissimum fiunt. I. 204. tonsillarum
in infantibus, periculosa. I. 483.
in utero a partus purgamentis
putrefactis. II. 660. quaecunque
annua fiunt, aut diutiori tem-
pore durant, necesse est os abs-
cedere, et cicatrices cavas fieri.
III. 755. hydropicis in corpore
sientia, non facile sanantur. III.
751. si repurgantur pure albo,
celerem curationem indicant.
I. 140. proserpentia circa fau-
ces, graviora et magis acuta, ut
plurimum spirandi difficulta-
tem inducunt. I. 484. post men-
ses suppuratos. II. 614. in tibiis
erumpentia in lienis morbo. II.
486. in tonsillis aestate facta pe-
jora sunt. I. 484. in tonsillis
circa uvam proserpentia, in his
qui servantur vocem alterant.
I. 484. quae luxationibus aut
fracturis accidunt, quomodo
curanda. III. 305. cum fractura.
III. 185. in capite, cruribus tu-
midis, velut ab aquae potu. II.
223.

ad *Ulcera* inflammata phar-
macum. III. 316. vetera collu-
tiones. II. 733. in utero resic-
canda. II. 750. vetera in tibiis
oborientia. III. 323. commodum
est vinum album, et nigrum
frigidum. II. 160.

Ulcerationibus voluntariis,
aut involuntariis, calida con-
venit. II. 163.

in *Ulcere* omni plerumque
quod ventrem habet, in dire-
ctum ad visum conspicua sunt
omnia, tumore non praesente.
III. 313. omni igne sacro acce-
dente, corporis purgationem
facere oportet. III. 312.

Ulcerebus frigida mordax. II.
163. III. 741. piscatorum, et
cuniculosis, et depascentibus

proserpens, mare bonum est. II. 159. quibus febrem supervenire commodum sit. I. 207. percurandis species commodae. I. 203 sq. capitis confert calida. III. 742. capitis quae symptomata inimica. I. 208. ab *Ulceribus* quomodo glandularum tumores generentur. II. 351 sq. ex *Ulceribus*, rotunda subcava, excindenda. III. 312. magis in uteris steriles. II. 614. in *Ulceribus* quibus tumores apparent, non valde convelluntur. III. 748.

Ulceris callosi curatio. II. 139. alimentum, pus. II. 25. puri inflammationi curatio. III. 314. ferini generatio et curatio. II. 134. de *Ulceris* in capite curatione. III. 362.

Ulcera cicatrices, quibus nihil aliud mali adfuerit, ab arte opem ferre posse putandum est. I. 214. curatio simplex. III. 102. viae quatuor. I. 63 sq. magnorum in capite et reliquo corpore inflammatio, septenario sedatur. I. 443. eruptio capitis dolorem solvit. I. 259. inflammatio, quomodo praecavenda. III. 308. acuto spicillo incisorum, eadem quae vulnorum curatio. III. 309. cognitio quomodo fieri debeat. I. 203. ratio in his, quibus ossa fracta fuerint. III. 107. nondum maturorum constrictio. II. 139. curatio secundum loca, facilis aut difficilis. I. 205. uteri collutio. II. 688. in uteris generatio. II. 616. quaecunque supra corpus eminent curatio. II. 138. cicatrices caviores. III. 311. in uteris curatio sollicitè adhibenda. II. 665. ex casu, aut alio quopiam modo dissecatorium, curatio. III. 312. purgationis signa. III. 311. coitionem quae impediunt. III. 311. post *Ulcera* sectionem quae adhiberi conveniat. III. 364.

Ulcus quodcunque ex inflammatione tumidum non sedatur, non coalescere periculum est. III. 312. quibus factum fuerit in utero, his febres et

inguinum tumores succedere necesse est, et dolores in his locis. I. 220. circa tibiae maleolam, III. 576. in uteris. III. 3. in tibia. I. 534. III. 323. non sano, humidum est. III. 307. qualis erit ante mortem, si periturus est homo. I. 93. 317. sub profunda carne. III. 313. si prius factum fuerit, si in morbo accesserit, considerare oportet. I. 93. si in capite fuerit, internas venas secato, si non febricitet. III. 460. si solum in sinistra uteri parte factum fuerit, et mulier in utero concipiat, masculum magis enixuram spes est. I. 221. circa *Ulcus* cui tumor obortus fuerit, ulcere non inflammato, quid huic postea accidat. III. 312.

Ulcuscula in debilibus erumpentia, lethalia. II. 137. livida in debili enata, mortale. II. 137.

UMBILICUS ex nativitate denigratus. III. 532, per quem puer nutritur ac spiritum attrahit, solus ex omni corpore, utero adhaeret. I. 457. postremus ex uteris erit. II. 673. spirationi destinatus. I. 386. postremus omnium membrorum in lucem prodit. I. 422. lauciatus. III. 702.

Umbilici inflammationes parvis ac recens natis puerulis accidunt. III. 725.

sub *Umbilico* consistentes tumores, minime suppurantur. I. 277. circa *Umbilicum* palpitatio, neque a cursu, neque a timore. III. 637. tormina circa messem. III. 627. quibus partium dolores, hi sanguine per alvum egesto servantur: non autem egesto, moriuntur. I. 280. quibus dolores, qui neque medicamentis, neque aliter solvuntur, in siccum hydropem firmanantur. III. 728. dolores palpitatorii, habent aliquid mentis emotorium. I. 281. et pectinem, in omni morbo partes crassitudinem habere

melius est. III. 716. dolor corrodens. III. 673. infra *Umbilicum* a tergo sauciatus. III. 557. dolores. II. 593. supra *Umbilicum* dolor, et lumborum dolor, si medicamentis non solvantur, in hydropem siccam desinunt. I. 281.

UMBRA et frigus moderate humectant. I. 695.

UNCTIO calfacit, humectat ac mollit. I. 695.

UNGUENTUM Aegyptium. II. 536. 787. Amaracinum. II. 787. Baccharium. II. 787.

UNGUES et digiti si supra gravitatem lividi sunt, mortem e vestigio expecta. I. 97 sq.

Unguibus leprosis acetum prodest. II. 160.

Unguis instrumentum in foetu mortuo extrahendo. I. 463.

Unguium generatio. I. 433. defectus, in pueris recenter editis. I. 461.

VOLUPTAS sine spectris, in animi impotentia. II. 528. ex coitu unde. I. 518.

Voluptates ex nulla alia re quam ex cerebro contingunt. I. 609. et illecebrae, a calida. II. 156.

VOLUCRES ex ovi luteo nascuntur. I. 419. seminileges, sunt aliis ficciores. I. 680.

Volucrum et animalium partus, eadem quae hominis, ratio. I. 420. genus abundat, terra siccitatibus squalida. III. 605. genera omnia ferme ficciora sunt quam quadrupeda. I. 680.

VOLUTATIO in pulvere, si millima lactae efficit. I. 701.

VOLVULUS in urinae stillicidio accedens, septima die perimit. I. 313.

Volvuli a flatibus caussantur. I. 578. autumnu fiunt. III. 724. generatio. I. 499. II. 304. 506.

ex *Volvulis* graveolentibus, in febre acuta, abscessus circa aures loborti occidunt. I. 182.

Volvulo amoto si febris hominem corripiat, desperatus est. II. 305. de *Volvulo* arcuatus.

II. 509. haematite. II. 509. ex *Volvulo* vomitus, aut singultus, aut convulsio, aut delirium, malum. III. 758. in *Volvulo* molli, frigidum vinum multum, meracum, pro ratione dato. III. 466. haematite, ore male olens. II. 509. alvus inferna homini soluta, ipsum occidit. II. 506. arcuato, capitis, ex tetragono medicamento, purgatio. II. 509.

Volvulosa moleste procedentia, et vomitus multi. III. 478.

Volvulosus vomitus et surditas, malum. I. 312.

VOMENDUM sex mensibus hibernis. I. 620.

Vomentes nigra perniciose habent. I. 259. aegre et moderate carnosos deorsum purgato. III. 728. facile, et graciles, sursum purgare oportet. III. 727.

Vomere bis in mense consuetis, melius est, ut consequenter in duobus diebus, quam per majora intervalla vomant. I. 621.

si Vomit idem homo omnes colores, valde perniciosum hoc est. I. 102.

Vomitio spontanea. I. 117.

Vomitiones aestate fiunt. III. 724. exiguae biliosae, malae. I. 167. et ferinae in quibus malae sint. I. 343.

in Vomitionibus biliosis, natus destillans, malum. I. 167.

Vomitorium, ex aqua, aceto, et sale. III. 699.

VOMITUS per vomitum quomodo sedetur. II. 144. in vinoso non sedandus. II. 137. concludit, fluxioni a capite fluenti. II. 139. sanguinis quibus est et febris multa, et dolor circa mammam, brevi moriuntur. I. 305. sponte accedens a profluvio alvi longo correpto, solvit alvi profluvium. III. 751. et surditas volvulosis, malum. I. 312. biliosus in muliere biliosa cui menses minore quam par est copia fiunt, bonus. II. 625. profluvio alvi forti correpto, superveniens, bonum.

II. 174. quibus fiat, I. 253. quare attenuent. I. 695. biliosus quibus aderit. I. 117. in capitis doloribus aeruginosi, cum surditate, et vigiliis, cito insaniam affore denuntiant. I. 158. 258. quisnam sit commodissimus. I. 102. sanguinis ex partu. II. 583. 669. biliosus dysentericis in principio, malus, I. 311. in repletionibus etiam tertio repetendus. I. 718. assumptorum per quatuordecim dies citra febre. III. 696. lividus si graveolens fuerit, celerrimam mortem significat. I. 102. ventrem compactum solvit. I. 695. atrae bilis in vulnere, lethalis. II. 136. meraci, anxiosi, mali. I. 165. solutio: aquam calidam bibendam dato, et vomat. III. 461. cum varietate mali sunt. I. 165. in morbo nigro variae species. II. 289. spumosoform a veratro multus, in lumborum dolore pertinaci, et ampliore alvi subductione, prodest. I. 282. sanguinis. III. 559. ex tuberculi introrsum ruptione. III. 758. attenuat. I. 695. aeruginosus in perniciosus jam malus. I. 241 sq. bilis ex vulnere accedens, malum. I. 319. parvis ac recens natis puerulis fiunt. III. 725. humidioribus naturis conducit. I. 660. alvi secessum sistit, III. 549. ex volvulo, malum. III. 758.

Vomitum nigrorum quatenam faciunt. I. 250. mentha sistit. I. 687. moventia in morbo hepatico. II. 479. solventia. II. 754. plerumque ciet aqua II. 297.

a *Vomitu* os et fauces vino austro colluantur. I. 718. cum *Vomitu* multo febris ardens. III. 644. ex *Vomitu* et largiore potatione febris acuta. III. 425. singultus et oculi rubicundi, malum. III. 757. si id quod *Vomitu* rejectum est praeferat fuerit coloris, aut lividum, aut nigrum, malum esse putandum est. I. 102.

Vomitum bonorum et ma-

lorum differentiae. I. 328. nigrorum quodnam signum est. I. 269.

Vomitibus utendum, si humidiores sint, ter in mense. I. 710. ex *Vomitibus* anxietates, clangores, oculi concreationem lanuginosam habentes, furiosa. I. 329. in *Vomitibus* si quis siticulosus sit, et sitis exors fiat, malum ex anxiosis vigilantibus. I. 329. et perturbationibus alvi, sponte factis, si quidem qualia oportet purgari, purgentur, confert. III. 706. meracis singultus, malus. I. 329. omnibus subputridi ac foetidi odores, mali sunt. I. 102.

Vox clangorosa, ex vomitu nauseabundo oborta, insaniam portendit. I. 159. acuta, malum. I. 163. 240. si in convulsione in impari die solvitur, a magno morbo liberat. III. 463. qualis est irascentibus, si talis fuerit non irato, ex natura fuerit. III. 620. acuta, planctum referens, et oculorum obscuratio, convulsorium est. I. 273. acuta clangorosa, mala. I. 163. quibus cum febre deficit, et cum judicatione intercepta, tremuli moriuntur. I. 169. 271. quibus strangulatio est, et spiritus retrahitur, et vertebra intro confidet, his in fine velut quodam contrahente, spiritus fit. I. 274. clangorosa cum mentis percussione mentem alienat. I. 160. 246.

Vocis repentina privatio. I. 152. II. 68. exercitatio post carnis a laboribus colliquationem, commoda est. I. 728. ex casu altiore interceptio. III. 569. ex dolore interceptiones, dolorosam mortem inducunt. I. 271. privatio et stomachi morsus in mulieribus, uteris ad stomachum allapsis. II. 612. interceptiones cum singultis, pessimae sunt. I. 160. pectoris, mammarum, geniturae communio. III. 431. interceptiones cum exolutione, stupore deti-

nente, perniciosae. I. 160. 170. 272. interceptionem quanam solvant. III. 689. interceptio quum febricitanti, decima quarta die accesserit, non ita solutio contingere solet. II. 81. interceptiones cum sopore convulsoriae sunt. I. 176. interceptio, ignorantia, delirium. III. 689. differentiae ex meatibus. I. 666. privatio ex ebrietate. II. 234. interceptiones cum exolutione in febre acuta, sine sudore, sunt quidem lethales; minus vero quam cum sudore. I. 272. interceptiones ex capitis dolore. I. 170. 272. interceptiones ex rigore, solvuntur tremore. I. 237. interceptiones insuper rigentibus, lethales. I. 272. interceptiones in febre convulsorio modo sientes, perniciosum. I. 271. gracilitatem solvit varix, ad sinistrum et dextrum testem. III. 459. interceptiones, in febre malae sunt. I. 238. interceptiones frequentes subsoporatae, consistentes tabem praesignant. I. 273. cum *Vocis* interceptione, capitis dolor repentinus. II. 233. interceptione mentis emotiones, perniciosae. I. 272. interceptione capitis dolor ab ebrietate. II. 299. in *Vocis* interceptione, spiritus veluti his qui strangulantur, prae manibus expositus, malus est. I. 160. *Vocem* quibusdam lumbrici intercipiunt. II. 368 sq. de pulmone edi. II. 373.

Voce quicumque destituuntur repente, si sine febre fuerint, ipsis venam secato. III. 460. si quis ebrius privetur, convulsus moritur. III. 736. statim quibus necesse sit. III. 763. destituti jacentes in febre continua. I. 244. maxima quinam praediti sint. III. 605. intercepta dolores ad praecordia in febre, sine sudore soluti, malum. I. 281. statim privantur, et plerumque moriuntur, quibus percussis cerebrum concussum fuerit et doluerit, I. 318. destituti,

verum sentientes esse contingit fatuos ex morbo regio, I. 161. destituti palpitantes per locum num moriantur? I. 161. intercepta acute infania correpti, ita affecti moriuntur. I. 329. cum *Vocis* tremula solutio alvi praeter rationem, in his moram trahentibus diuturnis, perniciēs est. I. 273.

Voces contractae post medicamenti sumptionem, num pravae sunt? I. 272. asperas qui natura habent, his etiam linguae subasperae sunt. III. 433. tremulae sientes mentem alienant. I. 246, quibus frangebantur ad tussim, horum plurimi ne febricitarunt quidem. III. 616.

VOCIFERATIO affligit. I. 87.

Urbes bene sitae ad Solem et ad ventos, et aquis bonis utantur, et mutationibus minus sunt obnoxiae, I. 526.

URENDA quomodo quaeque. II. 461.

Urendi aut secandi corpora, ratio. II. 319.

URINA aquosa quid significet. I. 286. crassa, alba, in lassitudinis febribus quarta die aliquando prodit, et liberat ab abscessu. III. 602. multam subsidentiam habens, a mentis emotione liberat. III. 614. vetus ad fomentum uterorum. II. 809. succo carniū bubularum affatarum similis, in nephritide. II. 456. velut afinina in puerperii purgamentis non facile procedentibus. II. 659. ervum, ac lentium farinam referens. III. 517. in febribus mutationes habeat, diuturnitatem temporis significat. I. 142. tenuis et biliola, et vix tenuem ac exiguum subsidentiam habens, diuturna est. I. 331. aquosa et copiosior, quam pro eo quod bibi imperatum est, significat hominem, sed copiosiore potu uti. I. 195. paululum stridens, quid significet. I. 195. quamdiu fulva et tenuis fuerit, morbum incoctum esse significat, I. 191.

subrubra, et subsidentiam subrubram habens ac levem, si quidem ante septimum diem prodeat, septima die liberat. I. 331. cineris specie. III. 692. propter humores ammixtos saluginosa fit. II. 342. eduliorum olidorum odorem refert. II. 375. pinguedinem in subsidentia habens, febrem significat. I. 334. cur rubra. I. 505. geniturae similis. III. 593. arenosa quibus fiat, et suppressatur. I. 315. subrubra si fuerit, et subsidentia subrubra ac levis, quid significet. I. 100 sq. 141. quae ex indiscreta pinguedinem quandam habens exauescit, celerem in febribus dimissionem significat. I. 331. si quandoque pura micta fuerit, quandoque subsidentiam albam ac levem habens, diuturnae tales sunt. I. 142. cruenta exolutis cum capitis dolore, ex rigore, mala est. I. 237. quibus clandestine allabitur ad pudendum, exolvuntur desperati. I. 313. subrubicunda subsidentiam non habens, sed id quod in medio innatat, cum furditate, mentem emovet. I. 263. in febre albam habens et levem subsidentiam firmatam, quid significet. I. 331. cruenta in dorsali morbo tertia aut quarta die, hominum moriturum significat. II. 272. cruenta ejecta. III. 530. cruenta in principio micta, febrem diuturnam significat. I. 334. bonam habens subsidentiam, derepente non habens, quid significet. I. 335. subsidentiam habens, turbata desinens, quid significet. I. 335. subrubram et levem subsidentiam habens in pleuriticis, securam judicationem significat. I. 335. in febre densitatem habens divulsam, recidivam aut sudorem significat. I. 337. si fulva ac tenuis fuerit, multo tempore, periculum est, ne homo sufficere possit, donec concocta fuerit urina. I. 142. purulenta micta, albam subsidentiam habens, solvit vesicae durae do-

lorem. I. 112. in renum morbo qualis prodeat. II. 457. qualis ab abscessu ad articulos, liberet. III. 737. valde alba, pessima est, in febre ardente. I. 334. velut ervi lotura. III. 523. sputo similes subsidentias aut limosas habens, rigorem indicat. I. 334. nubeculam rubram habet quarta die, quibus septima die morbi judicantur. III. 737. concocta, ad judicationem febres solvit. I. 255. rubra, uteris ad stomachum allapsis. II. 613. alba velut jumentorum, quid significet. I. 334. conturbata et geniturae similis in his qui alvum dolent ex nigrorum egestionem suppressa, mala non est. I. 286. crassa albam subsidentiam habens, quid significet. I. 196. valde tenuis, si densa fiat, sudorem futurum indicat. I. 335. aquosa, aut turbata, friabili asperitate, alvum liquidam fore significat. I. 335. tauri ad conceptum muliebrem. II. 602. oleosa. III. 425. humana ad uterorum os fovendum. II. 535. vetus cum ferri recrementis ad impraegnationem. II. 712. calculosorum, splendidissima. I. 541. quaenam sit optima. I. 100. 136. aquosa. I. 245. in Urina quibus arenosa subsidunt, his vesica calculo laborat. III. 738. crassa existente quibus carunculae parvae, aut velut pili simul exeunt, his de renibus excernuntur. III. 737. si quid innatarit, dolore circa femur dissipato, mentis emotionem portendit. I. 162.

Urinae suppressio et gravitas in imo ventre, plerumque stillicidium urinae significat futurum. I. 336. parvas subsidentias habentes in hydropicis siccis, mala sunt. I. 309. stillicidium ab iisdem fit et sedatur. II. 143. si sint crudae, morbus in die judicatoria, plerumque recidivat. I. 145. cruentae venarum laborantium

sunt signa. I. 369. stillicidium, et capitis ex utero dolores. III. 678. bubulae, in purgandis mulieribus. II. 746. stillicidium solvit venae sectio. III. 465. 762. stillicidium. II. 404. 875. 879. III. 336. stillicidium, et urinae difficultatem, vini potus et venae sectio solvit. III. 754. 762. crassiores ac pallidiores, meliores. II. 76. quae minguntur a non recordantibus, nec commonefactis, perniciosae sunt. I. 337. quae mutationes habent, temporis diuturnitatem significant. II. 76. stillicidium futurum quid significet. I. 336. tenues cum aliquantula nubecula, in medio consistente, rigorem significant. I. 325. in peripneumonia, crassae in principio, deinde attenuatae, lethale. I. 303. si ab initio non similes fuerint, aegre judicant ac inconstantes sunt. I. 142. sq. stillicidia in hydropicis siccis, mala. I. 309. quibus in principio tenues, tales ne purgato. II. 75. densae ac conturbatae certum signum sunt doloris capitis, et convulsionis, ac mortis. III. 700. difficultas unde. II. 214. difficultatem vini potus, et venae sectio solvit. III. 762. quibus in principio nebulosae, aut etiam crassae sunt, tales depurgare oportet. II. 74. quanam maturae sint. II. 84. lethaliores quanam sint. I. 101. tenuiores ac nigriores, deteriores. II. 76. indicant morbos, aut aegre aut facile judicandos. III. 709. in abscessibus retro aures cito et modice maturescentes, malae sunt. I. 264. aquosae, alba innatantia habentes, num abscessus juxta aures faciunt? I. 183. geniturae similes, febriles in dorsum distentiones solvunt. I. 290. interceptionem doloris significat, ex dorso horrores frequentes. I. 167. 235. tenues et crudae praeter morem, in comitiali morbo

laborantibus, morbi invasio-nem significant. I. 337. cum rigore suppressae, malae. I. 181. quibuscunque desperatae sunt, his vehemens in corpore turbatio. III. 760. quomodo morbos ostendant. I. 21. sq. inconcoctae. III. 421. stillicidium habenti, partes circa vesicam sunt adfectae. III. 738. cum rigore suppressae, malae. I. 237. stillicidia in siccitatibus plerumque fiunt. III. 723. cruentae in exolutionibus ex rigore, cum capitis dolore, pravae. I. 237. stillicidia senibus accidunt. III. 726. difficultates senibus fiunt. III. 726. stillicidia autumnis fiunt. III. 724. crassae, grumosae, paucae, non sine febribus quibus tenuis prodest. III. 736. interceptione in biliosis, brevi occidit. I. 336. pulverulentae, quid significant. I. 334. transitus vitri speciem referens, copiosus, in convulsione profunt. I. 289. decolores, nigra innatantia in medio habentes quid significant. I. 334. pelluculosae, et cum horrore subsidentes, convulsoriae sunt. I. 335. conturbatae, velut jumentis quibus his capitis dolores aut adfunt, aut aderunt. III. 736. stillicidium, intestino recto, et utero inflammato, accedit. III. 747. quibus pellucidae, albae, malae. III. 737. nigrae, nigram subsidentiam habentes. III. 412. vehementer fermentatae, rubicundae. I. 176. stillicidii in mulieribus curatio. II. 586. non confidentes, valde rubicundae, innatantes, mentis emotionem portendunt. I. 161. ervi loturae similes. III. 676. stillicidium quibus fortasse continget. I. 315. dolorosae, malae sunt. I. 165. curationem indicant. II. 76. nigrae tum in viris tum in mulieribus pessimae sunt. I. 101. ex Urinae stillicidio quibuscunque vulnus accedit, hi in septem diebus pereunt. I. 313. III. 755.

Urinam supprimit Aquilo. III. 720. cientia in ventre et cito calefiunt, et calfacta marcescunt ac liquefcunt. II. 424. qui facile ejciant. I. 540. sq. crassam efficit, bilis in vesicam confluens. II. 209. non facile prodeuntem faciunt, biliosis alvus turbata. I. 346. quatenus cient. II. 422. cientes succi quinam sint. I. 688. ciens potio, frigefaciens, ac sitim sedans. II. 322. juxta potionis copiam mingere oportet. I. 195. cientia, ac bilem per alvum trahentia. II. 324. quae cient, sicca sunt, ac frigida. II. 424.

Urinarum concoctiones, si in judicatoriis diebus concoctae fuerint, morbum solvunt. I. 140. in morbis acutis ex perfrigeratione interceptiones, pessimae. I. 234. perniciosarum et malarum variae differentiae. I. 331. crassarum mictionem renum dolor repentinus cum urinae suppressione significat. I. 336. suppressiones ante rigorem. III. 585.

Urinis tenues et crudas quicunque mingunt multo tempore quid in iis expectandum. I. 101.

Urinis multis derepente prodeuntibus, solvuntur linguae siderationes et dexterarum partium. I. 290. si quidem id quod mictum est, purum fuerit, subsidentiam vero albam ac levem habuerit, diuturnior fit morbus. I. 141. purulentis quando quis sua sponte curetur. I. 368. in *Urinis* in quibus nubeculae sunt, quid considerare conveniat. I. 101. pinguedines superne instantes, araneorum telis similes, damnare oportet. I. 101. 334. nigrae nubeculae in febribus eroneis quartanam indicant. I. 334. subsidentiae crassiores farinae partes referentes, pravae sunt. I. 101. nubeculae, albae bonae sunt. I. 101.

in *Urinaria* fistula quibus

tuberculum nascitur; his suppuratione facta, et eruptione, solutio fit. III. 738. 763.

UTERUS. III. 826. inflatus. II. 654. si in coxam incumbens, suppuratus fuerit, necesse est curationem ex medicamentis, per linamenta ipsi adhibere. III. 745. vel ejus os ex partu ulceratum. II. 673. sq. in anteriorem partem averfus procedens. II. 153.

Uteri in lumbis incumbentes. II. 557. 865. mollitoria. II. 870. gestatio ultra decimum mensem quomodo contingat. I. 418. transmoti. II. 585. 590. 813. ascendentes ac suffocantes. II. 591. ad cor progressi. II. 587. genituram tertia die eructantes. III. 38. vas morbosum est, si mammarum papillae, et rubor pallidus fuerit. III. 608. omnium morborum causae. II. 149. extra naturam. III. 39. stomachus a suffimentis hians redditur. I. 476. tumorum in partu, aut ex partu curatio. II. 655. affectiones plurimae ex flatibus fiunt. III. 679. leves, et quomodo cognoscantur. II. 642. sani interdum non concipiunt. II. 634. extra prominentes, et dependentes. II. 869. puerperae inflammati. II. 677. extra prominentes multo tempore, et inflati. II. 821. osculi complicati signa et curatio. II. 822. ulcerati, et extreme foras progressi. II. 823. frequenter prolapsi, quomodo reponendi. I. 481. a conclusione, et callositate indurescunt. I. 471. sq. stomachi prae caliditate genituram non suscipientis curatio. I. 472. magis, quam convenit hiantes, II. 542. 636. III. 4. ulcerati, sanguis et pus, et serosa sanies fluens. II. 690. apud hepar et praecordia. II. 623. 867. pinguedine laesi. III. 12. transmoti prementes et strangulantes. II. 866. 867. suppurati aut post partum, aut ex abortu, curatio. I. 470.

puerperae ad coxam, aut lateris molliitudinem incumbentes. II. 549. 792. 794. ab ulceribus inflammatis. II. 626. ulcerati, aut osculum exasperatum. III. 33. humore pleni osculum tumidum, quomodo curandum. II. 152. ascensus curatio. II. 151. descensus curatio. II. 150. ad septum transversum et praecordia. II. 864. sursum progressi. II. 863. ad vesicae stomachum. II. 623. sq. ad lumbos et coxas conversi. II. 624. in inguina, et urinae meatus incumbentes. II. 815. moti cum dolore. II. 590. dolores, maxime ad vesicam. II. 590. prominentes. II. 590. ad stomachum allapsi. II. 612. conclusi, mensibus non comparentibus. II. 837. orarum picato cerato illitio. II. 820. indurati os et signa. II. 573. ad cor progressi. II. 560. 785. ad sinistram partem et coxam inclinati. II. 817. commoti aliquo allapsi. II. 826. pituita impleti. II. 538. 678. ad sedem conversi, et secessum secedere prohibentes. II. 585. 815. ad praecordia allapsi strangulantes. II. 785. sq. circumversi ad dextram partem, puerperii purgamentis non sientibus. II. 816. gestatio quare non ultra decimum mensem. I. 418. strangulantes, et strangulationes contingentes. II. 867. conclusi. II. 611. 833. gracilitas. III. 23. in partu valde ulcerati. II. 697. non conclusi. II. 839. puerperae in coxam incumbentes. II. 549. sicci et ad pudendum prominentes. II. 551. suffocati. II. 550. 559. fixi. II. 550. ab *Uteri* strangulationibus quae vexatur, aut difficulter parit, sternutatio accedens, bonum, III. 744. ad *Uteri* purgationes quae faciunt. III. 31. conceptionem fomentum. I. 472. sq.

Uteris motis, menses non apparent, aut certe pauciores. I. 472. transmotis medentia. II. 865. ex *Uteris* ulceratis et

puerperii purgamentis impeditis, mala. II. 664. educentia. II. 871. in *Uteris* loco motis, pharmacum sursum aut deorsum purgans, quibus et quando exhibendum. II. 814. suppuratis aut post partum, aut ex abortu, vermes stercorarii. I. 470. sq.

Utero confert calida. III. 742. et intestino recto inflammato, urinae stillicidium accedit. III. 747. ab *Utero* mulier debilis. II. 551. ex *Utero* affecto convulsiones sive febres faciles sunt. I. 328. in *Utero* habentes quaecunque a febris corripuntur, difficulter pariunt, et periculose. III. 746. denigratis, calida convenit. II. 163. habere mulierem, quibus signis deprehendatur. III. 747. mulierum hydropis generatio. II. 379.

Uterorum ulceratorum signa. II. 687. ex partu dolor. II. 675. ad coxam incumbentium signa et curatio. II. 793. 809. fomenta per arundinem. II. 600. dolores. II. 590. 591. 593. obtortorum causae. II. 610. inflammatorum signa. II. 827. 840. 842. corruptorum et vitiatorum signa. II. 842 morbi curatio. II. 876. ulcerationum ex abortu curatio. II. 693. curatio. II. 694. ad latus allapsorum signa et curatio. II. 574. ad hepar converforum signa. II. 788. circa latus inflammatorum signa. II. 789. ad latera allapsorum signa. II. 791. distentorum causa. II. 677. collutiones. II. 731. ad hepar accedentium signa, et quibus haec affectio familiaris. II. 531. fomenta. II. 598. 868. levitas, unde contingat. III. 2. ex partu inflammatorum curatio. II. 551. 674. duxorum et ad pudenda exeuntium signa et curatio. II. 833. averforum notae. II. 151. ad medium lumborum progressorum signa et curatio. II. 542. os humidius. II. 549. humidiorum et sicciorum cura-

rio. II. 634. a contrariis curatio. II. 639. vehementer exulceratorum signa. II. 692. ad praecordia allapforum signa et curatio. II. 546. 787. grumoforum signa. II. 837. foras egressorum signa, causa et curatio. II. 818. III. 379. omnino foras egressorum, et dependentium signa, causae, et curatio. II. 533. adglutinatorum signa, et curatio. II. 534. strangulantium signa. II. 863. os conclusum. II. 576. obliquorum signa et curatio. II. 576. penitus extra pudendum prolapforum signa et curatio. II. 819. III. 40. inflatorum signa et curatio. II. 577. 587. oris hiantis signa. II. 580. levigatorum signa et curatio. II. 581. ad ventrem nutantium signa et curatio. II. 582. ad caput converforum signa et curatio. II. 582. commotorum et in loco non manentium signa et curatio. II. 579. 824. transversim sitorum signa, et curatio. II. 817. ad crura et pedes converforum, signa et curatio. II. 582. purgatoria, et dolores sedantia. II. 559. ad *Uterorum* morbum sedandum. II. 584. dolorem, II. 875. dolorem, infusile. II. 843. in *Uterorum* dolore, strangulatio. II. 875. omni morbo medicamentum commodum, et urinam valde ciens. II. 554. sq.

Uteros aperiens et purgans. II. 604. propellere quaevis occasio potest, si quid mali habeant. II. 815. calfacientia. II. 152. frigidos ac densos quaecunque habent, non concipiunt. III. 747. difficulter ferre octonos menses. I. 446. ad *Uteros* purgandos. II. 584. 593. conclusos. II. 589. eluendos. II. 564.

Uterum gerentem mulierem ab aliquo acuto morbo corripit, lethale est. III. 743. quaecunque gestant, his osculum uterorum clausum est. III. 746. jam gestantibus ex fervido ulcere fluxiones dolorosae, ma-

lum. I. 324. gestanti mulieri, si mammae repente graciles fiant, abortit. III. 744. gestanti mulieri, si multum lac ex mammis fluat, debilem foetum significat. III. 746. gestanti mulieri, si altera mamma gracilia fiat, gemellos gestans alterum abortit. III. 744. gerentibus capitis dolores, soporosi, cum gravitate fientes, mali sunt. I. 325. gerenti, tenesmus accedens abortire facit. III. 759. gestanti mulieri si alvus multum fluxerit, periculum est ut abortiat. III. 743. seu locum in quo conceptio fit, sanum esse oportet. I. 219. gestantibus ora fervido aphthae ulcere affecta, bona non sunt. I. 322. 326. gerens mulier, secta vena abortit. III. 743. gestantibus salsuginosae juxta fauces fluxiones, malum. I. 325. medicorum praedicendi modi varii. I. 185. infantia. III. 35. gerentibus, ex ferendo ulcere fluxiones, malum. I. 326. circa *Uterum* quibuscunque ex abortu et tumoribus ad capitis gravitatem convertuntur, his in octo aut decem mensibus ad coxam morbus definit. III. 583. in *Uterum* gestantibus salsuginosa, significant post partum molestias ex albis mordacibus. I. 324.

Uterinae in ventriculis durities dolorosae acute, perniciosum. I. 324.

UTRE quomodo utendum. III. 261.

UVAE morbus. II. 241. ejus generatio. II. 220.

Uvae albae immaturae succus in ulceribus. III. 315.

Uvam quinam majorem habere soleant. I. 483. circa *Uvam* proserpentia ulcera in tonsillis, his qui servantur vocem alterant. I. 484.

VULPINAE leporinis carnibus sunt humidiores, et urinam cient. I. 630.

Vulpis stercus ad impraegnationem. II. 748.

VULNERATI quomodo curandi. II. 410. de omnibus apparentibus interrogandi. III. 360.

VULNERA recentia avertens ne putrescant. III. 318. sanguinem fundentia, exudantia, maligna. I. 177. 285. quae potissimum lethalia, et quae non. I. 320. quatenam magis lethalia sint. I. 205. ante tertium, aut quartum diem non movenda. III. 116. in locis vilibus, saepe molesta. I. 206. ad *Vulnera* inflammata, cataplasmata frigefacientia. II. 411. diuturna commodum est vinum dulce, assidue utendi. II. 160. cruenta. III. 319. 321.

a *Vulnere*, quomodo suppuratione contingat. II. 194. ex *Vulnere* qui impotentes sunt corpore, febre quidem accedente citra rigorem sanantur. I. 313. convulsio lethalis est. I. 289. III. 738. et peripneumonia suppuratorum eadem, quae pleuriticorum consideratio, et curatio. II. 320. bilis vomitus accedens, malum. I. 319. aut fractura calcis deni-

gratio. III. 291. sq. in *Vulnere* atrae bilis vomitus, lethalis. II. 136.

ex *Vulneribus* sincipitis cur cerebrum citissime, et maximo mala sentiat. III. 349. qua ratione mors consequatur. I. 206. quibus atra bilis, aut velut niger sanguis subierit, postridie moriuntur. III. 730. in *Vulneribus* juxta suturas quid considerandum. III. 360. in *Vulneribus* fortibus si tumor non appareat magnus, malum. III. 455. 748. sq. sanguis concurrat. III. 607. eos qui crassos nervos fauciatis habent, necesse est claudos fieri. II. 167.

Vulnerum quorum curatio non sit tentanda. I. 206. in *Vulnerum* deligationibus quatenam potissimum profint. I. 59.

Vulnus, si sanguinem fundat, ulcus ne madefacito, verum caput calida rigato. III. 461. ex abortu. II. 697.

Z.

ZEAE in suffimento, ad menses virgini ciendos. I. 408.

